

Giới thiệu Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh

Truyện Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh là một trong những tác phẩm nổi tiếng thuộc thể loại ngôn tình được quý độc giả mong chờ nhất. Với xuất hiện của cô từ cảnh đầu tiên khá ấn tượng hoàn toàn khác so với các truyện khác.

Thân hình mềm mại của cô bị treo ngược đầy thương tích, hai chân bị còng xích... Cả đêm hôm đó cô bị hãm hành hạ thể xác và tinh thần, cô đã khóc hết nước mắt.

Trong con mắt của hắn cô chỉ là một trò chơi mà hắn lại độc ác tàn nhẫn đối xử với một người con gái thật xinh đẹp như cô? Vậy với lý do gì mà hắn có thể hành hạ cô ra nông nổi như vậy? Mời các bạn đọc truyện sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tình yêu độc được

Đây là một phòng ngủ sang trọng, trần nhà treo một cái đèn chùm thủy tinh tinh xảo, bốn phía trên vách tường ốp giấy dán tường nhập khẩu từ Italy, gỗ lim thượng đẳng trang trí tạo cho vách tường trở nên xa hoa. Giường để vương cỡ lớn đặt ở trung tâm gian phòng, phía trên được phủ ga trải giường màu vàng mềm mại, màn lụa mỏng màu trắng từ nóc nhà rủ xuống, theo con gió thu thổi qua bay phất phơ. Người không biết đi vào nơi này, còn tưởng rằng đi vào hoàng cung Anh quốc thế kỷ mười chín. Nhưng bên trong nơi xa hoa này, lại có một chỗ vô cùng không hợp khung cảnh. Chỉ thấy hai sợi xích sắt từ nóc nhà rủ xuống, một đầu của hai sợi xích sắt kia khóa một cô gái trên thân đầy vết thương, hai cánh tay của cô bị treo ngược ở không trung, hai chân cũng bị hai sợi xích sắt tàn nhẫn kéo rộng thành một đường cung.

Một người đàn ông tàn bạo đứng ở trước mặt cô gái đã mất đi ý thức. Anh ta có một đôi mắt âm u hẹp dài, gương mặt góc cạnh lạnh lùng, cảm kiên nghị, còn có một đôi môi mỏng hiển hiện sự lạnh lùng tàn khốc. Cả người toát ra một vẻ tà mị như ác ma khiến người ta có một loại cảm giác hít thở không thông. Anh ta tàn nhẫn thưởng thức những vết thương trên người đối phương đang trào máu, đem một chậu nước lạnh dội lên thân thể của cô gái nhỏ, bên trong phòng lập tức vang lên tiếng rên khe khẽ đầy khổ sở của cô.

Lăng Khắc Cốt, người đàn ông nguy hiểm như quỷ sa tăng, con mắt giận giữ híp lại, túm lấy tóc của cô gái mà lôi, kéo cô về phía mình: "Đừng hòng giả chết, Hi Nguyên, cô mở mắt ra cho tôi!"

"Đau." Một tiếng rên rỉ yếu ớt phát ra từ đôi môi tái nhợt của Hi Nguyên, lông mày khổ sở nhíu chặt vào một chỗ.

Nhìn đôi mắt đẹp mê mẩn của Hi Nguyên, Lăng Khắc Cốt vô tình cười lạnh, tầm mắt của anh vừa quét qua phần bụng đã nhô lên của cô thì về mặt lại lộ ra vẻ tàn khốc.

"Tên đàn ông khốn kiếp đó là ai?" Trong ánh mắt khát máu lạnh lùng nổi lên sóng gió, Lăng Khắc Cốt giống như dã thú bị thương rít gào.

"Lăng Khắc Cốt." Hi Nguyên liếm cánh môi khô nứt, trả lời một câu không rõ nghĩa.

Bàn tay vô tình lập tức vung lên, trên một mảnh da thịt trắng nõn lập tức in dấu dằn vặt ngón tay người rõ mồn một: "Đứa con hoang này là của ai?"

"Anh nghe cho rõ ràng, nó là của anh." Hi Nguyên nhin đau, khiêu khích nhìn Lăng Khắc Cốt, người đàn ông duy nhất trong sinh mệnh của cô.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên một cước đá vào bụng của Hi Nguyên, giống như một con báo săn cuồng nộ, giáng cho con mồi đang bất lực một đòn chí mạng: "Tôi quyết không để cho cái thứ con hoang này có thể ra đời!"

"Anh là ma quỷ!" Thân thể Hi Nguyên nhận một kích trí mạng này thì đau đến co rúc vào một chỗ, thân thể khổ sở vùng vẫy, lại bị xích sắt khóa lại thật chặt. Cô cảm thấy một cỗ chất lỏng ấm nóng từ giữa hai chân chảy ra, dự cảm chẳng lành khiến cho tâm cô chợt lạnh.

Nhìn hạ thể chảy ra máu tươi, Hi Nguyên hoàn toàn mất hết hi vọng. Đứa bé, là thứ mà cô mong đợi nhất giữa chốn lồng giam xa hoa này, nếu như lại bị Lăng Khắc Cốt tàn nhẫn hủy diệt.

Nâng lên đôi con ngươi lạnh lẽo vô hồn, cô giễu cợt châm biếm: "Đứa con hoang này là của anh! Anh ta chính là anh! Anh chính là người đàn ông khốn kiếp đó của tôi!"

"Không thể nào! Hi Nguyên, cô sẽ vì những lời nói của mình mà trả giá đắt!" Lăng Khắc Cốt giận dữ tàn nhẫn xé nát sự thuần khiết của Hi Nguyên, khiến cho thiên sứ cũng dính vào hơi thở của ác ma.

Xích sắt giao động phát ra tiếng va chạm thanh thúy, thân thể Hi Nguyên cũng đứng đưa qua lại. Đôi tay bị xích sắt mài toác da thịt, xuất hiện từng vết

máu hết sức rõ ràng. Nhưng đau nhất lại không phải vết thương trên tay, mà là chỗ thân thể vừa phải chịu một kích trí mạng.

Thân thể đã suy nhược quá mức không thể chịu nổi quá nhiều công kích, thân thể giống như bị xé toạc ra, đau đến trên trán cô thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, gương mặt tuyệt mỹ trở nên tái nhợt.

Cả đêm chịu hành hạ, Hi Nguyên tan nát cõi lòng rồi, lệ khô rồi, thì ra là tình yêu cũng chỉ là bỏ thêm thứ độc được thạch tín.

Nếu có kiếp sau, cô hi vọng số phận sẽ không để cho bọn họ gặp nhau, nếu có thể lựa chọn số mệnh, cô nhất quyết không muốn cho anh ta gặp được cô. Hi Nguyên bị thương nhắm mắt lại, rơi vào trong trạng thái ngủ say, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô nổi lên vẻ đẹp thể lương cùng buồn bã.

Trong lúc cô đang sắp lịm đi thì mơ hồ nghe được tiếng rống to hơi hốt hoảng của Lăng Khắc Cốt: "Người đâu! Đi kêu Ngân Báo tới đây!"

Giữa những tiếng bước chân lộn xộn và tiếng gào rống của Lăng Khắc Cốt, người bị thương nặng là Hi Nguyên lâm vào hôn mê. Trong cơn mê man, cô dường như trở lại lúc tuổi thơ, trở lại ngày đầu tiên hai người gặp nhau.

Đó là 9 năm trước vào một buổi chạng vạng tĩnh lặng, người đi đường đều vội vã lướt qua, đều bận rộn với kế sinh nhai của mình. Thân thể gầy nhỏ cơ ro của Hi Nguyên tỉnh lại từ trên băng ghế dài, bên cạnh không có một người thân quen nào. Cô không nhớ nổi nhà của mình ở đâu, chỉ biết là không thấy ba, cô muốn tìm ba. Nhưng ba là ai, ông ấy đang ở đâu? Ông ấy vì sao lại bỏ rơi Hi Nguyên?

Nhìn đám người xa lạ, trong mắt của cô chỉ có tràn đầy sợ hãi. Cô cũng không biết ở một chỗ không xa có một đôi mắt trầm lạnh đang quan sát cô. Người nọ mang theo một cảm giác giống như đến từ địa ngục, cả người lộ ra hơi thở âm u lạnh lẽo.

"Chúng ta đi!" Người nọ vô tình cười lạnh.

"Lão đại, anh thật muốn ném con bé ở chỗ này sao?" Một thanh niên có nụ cười giống như ánh mặt trời rực rỡ đến gần người đàn ông giống như sa tăng đó.

"Cô ấy nhỏ như vậy, nếu là gặp phải người xấu thì làm thế nào?" Một cậu thanh niên có vẻ tùy tiện khác có chút lo âu nhìn Hi Nguyên.

Cặp mắt đen mang theo hận ý cùng sự đấu tranh, có chút do dự muốn xoay người rồi đi, lại đứng lúc nghe thấy tiếng khóc nhỏ nhỏ dừng lại, đứng im tại chỗ lạnh lùng cao ngạo bề nghệ, trong cơn người kia có sự đấu tranh kịch liệt giữa khinh thường và không đành lòng.

"Ba. Tôi muốn ba." Cô bé gần sáu tuổi ôm lấy đầu gối của mình, đầu lòng rơi lệ. Khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ mặt sợ hãi khi thấy người lạ đến gần, giống như một tiểu bạch thỏ sợ hãi lúc chịu phạt. Cô bất lực, thân thể nhỏ nhắn cơ ro, ở trong gió rét run lấy bầy.

Khi nước mắt mơ hồ che khuất tầm mắt của cô thì trước mặt cô xuất hiện một đôi giày da cá sấu Italy đắt giá được làm thủ công. Cô sợ hãi ngẩng đầu, khi thấy khuôn mặt trẻ tuổi tuấn lãng thì sự sợ hãi vừa rồi của cô thể nhưng biến mất, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn người thanh niên trước mặt.

Người thanh niên kia ước chừng hai mươi tuổi, lại có vẻ thành thực lạnh lùng trước tuổi. Trên người của anh ta mặc một bộ đồ ở nhà vào loại trên thế giới số lượng có hạn, màu trắng thuần khiết cùng chất liệu mềm mại như tơ, phối hợp mặc ở trên người anh ta, giống như anh có cái khí chất quý phái trời sinh. Đôi con ngươi tuấn lãng sáng như sao hình như có loại ma lực mê người, hấp dẫn ánh mắt Hi Nguyên, mà đôi môi mỏng có hình hài xinh đẹp kia phả ra hơi thở lạnh lẽo, nhất là khi anh ta cất giọng có chút khinh thường thì lại lộ ra một loại khí thế lạnh lẽo đầy mê hoặc.

"Không cho khóc!"

Tiếng nói của người thanh niên thốt lên giống như gió lạnh mưa đá trong trời mùa đông, giọng quát lạnh lẽo phóng về phía Hi Nguyên, lạnh công đến mức cô không tự chủ được rung mình một cái đầy kinh hãi. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô tái nhợt mà yếu ớt, hơn nữa sau khi nghe tiếng quát của người thanh niên kia, càng thêm vô dụng. Đôi mắt to xinh đẹp như nai con ngơ ngác phủ kín sương mờ, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì uất ức mà héch lên, rốt cuộc cũng nhịn không được nữa sụt sịt khóc thành tiếng.

"Ba. Hi Nguyên muốn ba." Hi Nguyên bị thương rơi lệ, bả vai nhỏ gầy hơi dựng ngược lên, nhìn như vậy vô dụng cùng nhu nhược.

Tròng mắt đen của người thanh niên thoáng qua ánh sáng âm lạnh, nghe đến tiếng "ba" kia thì khinh thường hừ lạnh. Một tay anh ta túm lấy Hi Nguyên đang đứng dưới đất xước lên, trầm giọng nói: "Cùng ta về nhà!"

Về nhà? Người này là ba sao? Trên người của anh ta có một loại cảm giác để cho cô muốn thân cận, anh ta là ba sao?

Hi Nguyên kinh ngạc ngược con mắt đầy lệ lên, bên môi nhếch lên đường cong xinh đẹp, giống như một vầng trăng non vàng vạc giữa trời đêm, tỏa ra vầng sáng mê người: "Ngài là ba của tôi sao? Ba, Hi Nguyên muốn về nhà!"

Ôm chặt lấy cổ của người thanh niên, Hi Nguyên không bao giờ buông tay nữa. Cô như một đứa nhỏ đáng thương bị ném vào trong sa mạc, rốt cuộc được chủ nhân tìm thấy, cho nên không bao giờ chịu rời khỏi chủ nhân của cô nữa.

"Dạ chủ nhân!" Người thanh niên vô tình nhận lệnh, bàn tay to lại có lực nâng thân thể nhỏ bé của Hi Nguyên lên, thái độ lạnh lẽo mà hung ác nham hiểm.

"Ba." Đôi con ngươi đen láy trong suốt của Hi Nguyên chớp chớp, cười híp mắt mà có chút thẹn thùng nhìn người thanh niên. Chủ nhân không phải ba sao? Tại sao trên anh ta có tư vị của ba?

"Oát con!" Người thanh niên tức giận rống to, lại bất đắc dĩ dừng lại nhìn đôi mắt huyền kia đang rung rung lệ.

"Thiếu gia!" Sau lưng người thanh niên đột nhiên xuất hiện mấy người áo đen, tất cả bọn họ thoát nhìn đều có vẻ là người thân mang tuyệt kỹ, lộ ra sát khí.

Hi Nguyên đột nhiên bị sợ đến nỗi vội trốn vào trong ngực người thanh niên, lại không dám ngẩng đầu: "Ba, con sợ!"

Nghe thấy giọng nói hoảng hốt của Hi Nguyên, người thanh niên dùng giọng lạnh lẽo khiển trách đám thuộc hạ sau lưng: "Ai cho cá người vào đây? Lui ra!"

"Dạ!" Những người áo đen được huấn luyện nghiêm chỉnh lui ra, chỉ chốc lát sau liền đã không thấy bóng dáng bọn họ.

Sợ hãi trong lòng Hi Nguyên lúc này mới dần dần biến mất, cô mệt mỏi nằm ở trong ngực người thanh niên kia, giống như một con cừu nhỏ nhu nhược.

"Ta là Lăng Khắc Cốt, chủ nhân của cô!" Người thanh niên ôm cô xoay người đi về phía chiếc Lincoln thân dài thuộc loại số lượng có hạn đang đỗ ở chỗ xa xa.

Là chủ nhân sao? Chẳng lẽ anh ta không phải ba? Cô nhút nhát nhếch môi, len lén quan sát gương mặt tuần tú của đối phương, trong lòng có chút cảm giác mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cơ ác mộng

"Khắc Cốt, anh thật muốn thu dưỡng con gái của Dã Lang?" và mặt Tường Lệ Văn không cam lòng nhìn Lăng Khắc Cốt đứng đứng đưa lưng về phía cô ta, trong mắt có oán khí hiểm độc.

"Chuyện của tôi không cần cô quan tâm!" Lăng Khắc Cốt xoay người, ánh mắt lạnh lùng giống như một thanh kiếm sắc bén, khí lạnh bức người.

"Chẳng lẽ anh đã quên Lạc Băng? Còn có em chịu phạt" Lời Tường Lệ Văn nói còn chưa nói hết, liền bắt đầu nghẹn ngào. Đôi mắt đẹp điểm lệ ẩn hiện nước mắt oán giận, giống như mang vô vàn uất ức.

"Tôi không quên! Dã Lang chết rồi, không nên lại nhắc đến hắn!" Lăng Khắc Cốt lạnh lùng lướt qua Tường Lệ Văn, đi lên lầu, "Không cho phép nhắc đến Dã Lang ở trước mặt bé con!"

Bé con! Bé con!

Kể từ khi cái con nha đầu xấu xí Hi Nguyên đó đến lầu đài Tinh Nguyệt, Lăng Khắc Cốt liền đuổi cô ra ngoài, bởi vì sợ cô tổn thương nha đầu xấu xí kia.

Mặt xinh đẹp của Tường Lệ Văn bởi vì ghen tỵ mà biến hình.

Cô sẽ không để cho cái nha đầu xấu xí đó trở thành bảo bối của Khắc Cốt!

Ở trên giường được phủ màn che, thân thể nhỏ bé của Hi Nguyên lo lắng giãy dụa. Hai hàng lông mày thanh tú nhíu chặt lại một chỗ, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở.

Trong sương mù lóe lên một bộ mặt đeo mặt nạ chim ưng, dưới mặt nạ là một đôi con ngươi hắc ám tham lam khát máu, người kia triển khai cuộc chém giết tanh máu.

Vô tình đạn bắn vào thân thể của người đàn ông mang biệt hiệu "Dã Lang", nhất thời máu thịt văng khắp nơi, mùi máu tanh nồng đậm tràn ngập ở trong không khí, cả biệt thự cũng tràn đầy mùi vị của chết chóc. Trên người của Dã Lang giống như tổ ong vỡ vỡ, khắp nơi đều là vết đạn xuyên thủng.

Khi máu tươi dính lên khuôn mặt người đàn ông, hắn tàn nhẫn cười lớn,

"A! Ba!" Một bé gái nhỏ ôm búp bê vài đầu lòng ngã nhào vào trên thi thể, một phát đạn vô tình thiếu chút nữa xuyên qua thân thể nhỏ nhỏ của cô.

Đúng lúc cô đột nhiên xuất hiện, người đàn ông mang mặt nạ vội vàng đem hướng bắn của khẩu súng lệnh sang bên, đạn bắn chéo lên mặt sàn nhà bằng gỗ.

Không lấy được lời đáp của người thân, cô gái nhỏ ngây ngốc ngồi ở bên cạnh thi thể, máu tươi tung tóe khắp thân thể cô, đôi con ngươi trong sáng đẹp

linh hoạt như mắt chú nai con mắt đi tiêu cự, tái nhợt mà trống rỗng, Từ Thành trống rỗng chỉ có thể nghe được tiếng thét chói tai đầy bi thống của cô bé, âm thanh thê lương giống như đang hát một khúc ca phúng điếu: "Ba! Tôi muốn ba! Ông mau trả ba cho tôi!"

Sương mù càng ngày càng đậm, mặt nạ màu bạc dần dần, cô gái nhỏ cũng bị bao phủ ở trong sương mù, càng ngày càng mơ hồ, thứ rõ ràng duy nhất chỉ có tiếng kêu thê lương đó, phiêu đảng trong sương mù.

"Ba." Hi Nguyên níu thật chặt lấy ga giường phía dưới, thét chói tai trong mộng.

"Bé con, lại gặp ác mộng?" Khuôn mặt tuần mỹ đột ngột xuất hiện trước mặt Hi Nguyên, mảy anh ta níu chặt chung lại một chỗ, cánh tay có lực xiết chặt hông của cô bé. Giương mặt tuần tú đủ để sánh ngang thần Apollon mang theo vẻ tiếc thương cùng cung chịu.

Trận chém giết máu tanh kia khiến Hi Nguyên bị kích thích quá lớn, vẫn không có từ trong cơn ác mộng khôi phục như cũ.

Mây kiếm của Lăng Khắc Cốt càng níu thật chặt, nhưng tay ôm Hi Nguyên cũng không tự giác buông lỏng, thả mềm.

"Bé con thật là sợ." Hi Nguyên kim lòng không được nằm ở trên ngực rộng rãi đó. Không biết vì sao, gần đây thường mơ thấy cơn ác mộng này. Cô gái kia rốt cuộc là ai? Khuôn mặt nhuộm máu của cô ấy thật khiến người ta đau lòng.

"Chẳng qua là một cơn ác mộng, bé con đừng sợ." Lăng Khắc Cốt vừa vỗ lưng Hi Nguyên, vừa an ủi cô.

Hi Nguyên tựa như một búp bê tinh xảo, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lộ ra ngây thơ chất phác cùng non nớt, làm cho người ta hận không được nhập vào xương tủy mà yêu thương.

"Ba, ôm con." Hi Nguyên đưa cánh tay mảnh khảnh ra, thật chặt ôm lấy eo thon nhỏ của Lăng Khắc Cốt, khuôn mặt nhỏ nhắn mề neho trước ngực anh, tựa như một con mèo nhỏ đáng thương, đang đòi chủ nhân yêu thương cùng chiều.

Nghe Hi Nguyên gọi, gương mặt tuần tú của người đàn ông đột nhiên trầm xuống, thoáng qua ánh sáng lạnh, bàn tay ôm lấy cô đột nhiên dùng sức, nắm lấy vòng eo mảnh mai của cô

"Đau." khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của Hi Nguyên nhíu lại, run rẩy ở trong lòng của người đàn ông.

"Cô không có tư cách làm con gái của ta! Cô chỉ là bé con của ta!" tròng mắt đen vốn là dịu dàng của Lăng Khắc Cốt trở nên lãnh khốc vô tình, trong giọng điệu kia cực độ khinh thường cùng châm chọc khiến lòng của Hi Nguyên nhảy lên lo lắng.

Bé con? Bé con và con gái có gì khác nhau sao?

"Ba." Đôi mắt to tròn của Hi Nguyên chớp chớp đầy vô tội, u oán nhìn Lăng Khắc Cốt. Hàm răng trắng như chân châu của cô cắn chặt lấy môi dưới tại thành một hàng dấu răng rất rõ ràng, nhưng cô lại quên mất đau đớn.

Ba không thích Hi Nguyên sao?

Nước mắt trong suốt rào rào rơi xuống, ướt nhẹp gương mặt nhỏ nhắn trắng nhợt nhạt.

Con mắt lạnh lùng sắc bén của Lăng Khắc Cốt vừa thấy nước mắt của Hi Nguyên thì dâng lên áy náy. Anh dường như vô cùng cẩn thận lau đi nước mắt trên gò má hồng của cô, nhưng nước mắt kia lại giống như một dòng suối nhỏ càng ngày càng nhiều.

"Không cho khóc! Còn khóc ta lại liền sẽ ném cô ra đường!" Lăng Khắc Cốt cắn răng nghiêng lợi nói, ánh mắt kia hung ác như muốn giết người.

Hi Nguyên bị bị âm thanh lạnh lẽo đó của anh dọa sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đôi môi giống như chiếc lá bay lạc trong gió thu, dưới cái nhìn băng lãnh của Lăng Khắc Cốt mà run rẩy bầy.

Chứng kiến môi hồng khô sở run rẩy kia Lăng Khắc Cốt không muốn nhìn lại, chỉ vì nhìn nhiều, tim của anh sẽ lại bị mềm hóa một phần. Đem khuôn mặt nhỏ nhắn ép chặt ở trước ngực, lạnh lùng ra lệnh: "Nhắm mắt!"

Hi Nguyên lập tức im lặng, cô úy khuất nằm ở trong ngực Lăng Khắc Cốt, cắn chặt môi dưới tái nhợt.

Cô rất cô độc, rất cần lồng ngực rộng rãi của Lăng Khắc Cốt tới xoa dịu nỗi sợ hãi cùng lo lắng của cô. Cảnh tượng trong mộng không thể cho cô yên, người đàn ông nằm trong vùng máu cũng khiến tim cô đau nhói. Anh ta rốt cuộc là ai? Tại sao phải bị người ta giết chết?

Cô ngây ngô không tìm được đáp án.

Cố nghĩ xóa đi nghi hoặc trong lòng, lại càng nghĩ càng loạn.

Nước mắt của cô giống như độc dược, thương tổn trái tim Lăng Khắc Cốt. Anh đột nhiên đẩy Hi Nguyên ra, vô tình vứt cô lên trên giường.

"Không cho khóc! Nước mắt đối với ta vô dụng!" Lăng Khắc Cốt hung tợn nhìn chằm chằm Hi Nguyên vô lực, dùng lời nói băng lãnh như đến từ địa ngục nói.

Nói xong, anh liền bỏ lại Hi Nguyên rồi đi.

Gian phòng trống rỗng tràn đầy khí lạnh, lạnh lẽo đến khiến Hi Nguyên ôm chặt hai cánh tay.

Ba không thích Hi Nguyên, ba không có thích cô.

Nước mắt lại rào rào chảy xuống.

Hi Nguyên sẽ ngoan, Hi Nguyên sẽ nghe lời, ba không cần bỏ lại Hi Nguyên.

Hàm răng xinh xắn của cô cắn chặt môi dưới đến bật máu, đã không cảm thấy vết thương đau, bởi vì tâm cô còn đau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ác ma dịu dàng

Lâu đài Tinh Nguyệt bao quanh bởi rừng rậm mênh mông, đình viện rộng lớn, lâu đài hùng vĩ, cổng chạm trổ hoa lệ, không chỗ nào không chưng hiển ra vẻ giàu có của chủ nhân. Diện tích tổng thể chiếm cả trăm mẫu đất, xa hoa giống như cung vua trong truyện cổ tích.

Hi Nguyên đẹp như nàng công chúa bước ra từ trong truyện cổ tích bung một ly cà phê, run run rẩy rẩy đi tới trước mặt Trương Lệ Văn, cung kính nói: "Di Lệ Văn, mời dùng cà phê."

Cánh tay Trương Lệ Văn giương lên, không khéo đụng ngay vào chén cà phê, cà phê nóng bỏng lập tức tưới vào trên cánh tay cô ta, làm bỏng đỏ làn da trắng nõn.

"A! Cái con Tiểu quỷ này! Lại dám làm bỏng tao!" Trương Lệ Văn tràn đầy oán hận kéo tai Hi Nguyên, cắn răng nghiến lợi gầm nhẹ.

"Di Lệ Văn, Hi Nguyên không phải cố ý." Hi Nguyên đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lỗ tai giống như là sắp rơi xuống vậy.

Nếu như không phải là Trương Lệ Văn đột nhiên giơ tay lên, cà phê cũng sẽ không làm bỏng di ấy.

"Mày rõ ràng là cố ý!" Trương Lệ Văn một cước đạp ngã Hi Nguyên xuống đất, hung tợn nhìn cô đầy đe dọa.

Trong phòng sáng choang ánh đèn, trong đầu Hi Nguyên lại xuất hiện hình ảnh người đàn ông mang mặt nạ chim ưng, lại xuất hiện trận máu tanh chém giết kia, cô hoảng sợ lui về phía sau, vừa lui, vừa vô dụng dưới đất lăm bầm nhỏ nhỏ: "Hi Nguyên không có, không nên đánh tôi."

"Hừ! Đánh mày vẫn là nhẹ!" Trương Lệ Văn một cước giẫm lên bụng Hi Nguyên, ra sức dùng lực.

Hi Nguyên bé nhỏ căn bản không chịu nổi đau đớn to lớn này, đau đến ôm lấy bụng, mồ hôi lạnh toát ra. Nếu cầu xin tha thứ đều vô dụng, cô liền không mở miệng xin nữa. Cô quật cường cắn môi dưới, không để tiếng rên rỉ khổ sở tràn ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn.

Cô không hiểu mình đã chọc gì tới di Lệ Văn, mỗi lần nhìn ánh mắt ác độc như vậy của di ấy, nhất là khi ba ôm cô thì ánh mắt di Lệ Văn như là muốn nuốt sống cô vậy, âm lãnh mà oán độc.

"Mày thật gan không kêu!" Trương Lệ Văn dùng chân đá Hi Nguyên, giễu cợt cười lạnh.

Hi Nguyên cắn nát đôi môi, cũng không bật ra tiếng.

"Đù rồi!" Trầm quản gia đi ngang qua phòng khách, khi thấy một màn này, ông ta không đành lòng quát bảo ngưng lại sự tàn bạo của Trương Lệ Văn, "Nếu như thiếu gia trở lại thấy vết thương trên người con bé, cô sẽ giải thích ra sao?"

"Nhưng khi nhìn đến nó là tôi muốn nổi điên, nhớ tới những tổn thương mình đã phải chịu." Trương Lệ Văn không cam lòng nhìn chằm chằm Hi Nguyên, đôi mắt đẹp diễm lệ tràn ngập khổ sở.

"Nếu như có thể quên thì quên đi." Trầm quản gia vỗ vỗ bả vai Trương Lệ Văn, cố gắng an ủi cô ta.

"Tôi không quên được, vĩnh viễn cũng không quên được!" Trương Lệ Văn rưng rưng, điên cuồng rống to.

Hi Nguyên thừa lúc cô ta không để ý đến mình, vội vàng bỏ chạy trốn.

Bây giờ đi Lê Văn giống như một mụ phù thủy đáng sợ, khiến cô không dám đến gần.

Hi Nguyên trốn được lên gian phòng ở lầu hai, lại không dám ra ngoài. Cô rất sợ lại gặp con người ác độc Tưởng Lê Văn. Ba không ở nhà, chú Ngân Báo cũng không ở đây, không người nào có thể bảo vệ cô.

Đột nhiên lầu hai truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, nương theo mà đến là giọng nói bén nhọn của Tưởng Lê Văn. Đôi con ngươi đen láy của Hi Nguyên cảnh giác nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang khép chặt, rất sợ có người xông tới. Nhưng Thượng Đế cũng không nghe thấy tiếng cầu khẩn của cô, cửa phòng đúng lúc này bị một cước của người ta đá văng.

"Bé con, lại không ngoan!" Đột nhiên từ ngoài cửa vang lên một giọng nói không vui, lời trách cứ này mang theo chút âm điệu cung chiêu không dễ phát giác.

Hi Nguyên bị sợ đến khẽ run rẩy, Tiểu Bạch Thỏ trong tay lập tức nhảy ra khỏi tay cô, nhanh chóng biến mất tăm tích.

"Ba." Hi Nguyên muốn chạy nhưng lại khiếp sợ uy nghiêm của Lăng Khắc Cốt mà không dám nhúc nhích, đôi con ngươi đẹp đẽ động lòng người của cô mơ hồ lóe lên ánh lệ, giống như tàu chuối tây bị nước mưa ướt nhẹp, xinh đẹp khiến tim người ta cũng như muốn vỡ ra.

Lăng Khắc Cốt không vui nhìn đứa nhỏ đang đứng ở trong căn phòng trước mặt này, mày kiếm vịn vào một chỗ.

Hi Nguyên ủy khuất cắn môi mềm không nói, nước mắt khổ sở đảo quanh trong hốc mắt, lại muốn rơi xuống.

Lăng Khắc Cốt đi tới trước mặt Hi Nguyên, cúi thấp đầu xuống, chất vấn cô gái nhỏ: "Tại sao lại làm hỏng tay của đi Lê Văn?"

Hi Nguyên khiếp đảm ngược mắt hạnh, lo lắng nhìn gương mặt tuấn mĩ đến khiến cho người ta không thể dời tầm mắt: "Không cẩn thận. . . . nên. . . . nên làm hỏng."

"Không cẩn thận? Tao thấy là mày cố ý thì đúng hơn. Khắc Cốt, anh xem một chút, phỏng rộp lên rồi." Tưởng Lê Văn cố tình giả bộ đáng thương nâng tay đã đỏ ửng của mình lên, để Lăng Khắc Cốt nhìn.

"Là đi ấy giờ tay lên. Đụng phải." Hi Nguyên vừa rình coi sắc mặt của Lăng Khắc Cốt, vừa biện hộ cho bản thân.

"Khắc Cốt, nó nói láo! Rõ ràng là nó cố ý dội cả phê vào người em, còn dám nói nhiều." Tưởng Lê Văn đi đến bên người Hi Nguyên, hung tợn vuron hai bàn tay đầy móng sắc nhọn ra, giống như là muốn nhéo Hi Nguyên.

"A! Đừng!" Hi Nguyên sợ hãi nhắm mắt lại.

"Dừng tay!" Giọng nói của Lăng Khắc Cốt tràn đầy uy nghiêm không cho người kháng cự, Tưởng Lê Văn lập tức lui về phía sau một bước, u oán nhìn Lăng Khắc Cốt một cái, cũng không dám can rờ nữa.

Lăng Khắc Cốt đi đến bên cạnh Hi Nguyên đang run lẩy bẩy, khuôn mặt lãnh khốc nhíu chặt vuron tay ra nói: "Lần sau chú ý!"

Ba không đánh cô?

Hi Nguyên lặng lẽ toét cái miệng nhỏ nhắn đã bị cô cắn nát nhào vào trong ngực của Lăng Khắc Cốt: "Hi Nguyên biết, Hi Nguyên sẽ cẩn thận."

"Con gái của Dã Lang cũng giỏi hoạt y như Dã Lang, mới mấy tuổi liền học được cách quyến rũ người. . . ." trên mặt Tưởng Lê Văn bày ra vẻ khinh bỉ, hình như còn muốn nói cái gì.

"Câm miệng!" Ánh mắt lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt bỗng chốc bắn về phía Tưởng Lê Văn, cô ta bị dọa sợ lập tức im bặt.

Thời điểm Hi Nguyên nghe thấy hai chữ Dã Lang, tâm đột nhiên đau xót, đầu óc đau đớn như bị dao xoáy vào. Cô ôm đầu run rẩy ở trong ngực Lăng Khắc Cốt.

"Đau. Ba. Hi Nguyên đau quá." Cánh môi tái nhợt của Hi Nguyên khẽ run, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn xinh đẹp của cô vo thành một nắm.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở của cô, sắc mặt của Lăng Khắc Cốt bỗng chốc đại biến, anh khẩn trương ôm lấy Hi Nguyên, quát Trầm quản gia: "Còn không mau đi gọi Ngân Báo!"

Quản gia nghe quát vội vàng đi kêu người.

"Bé con, không đau, ngoan!" Lăng Khắc Cốt đặt Hi Nguyên ngồi lên trên đùi, vừa giúp cô xoa huyết Thái Dương, vừa nhẹ nhàng an ủi. Bàn tay của anh mang theo nhiệt lực, mà giọng nói cũng giống như có tác dụng thôi miên, dần dần, cô gái bé nhỏ đang đau đến co rút cũng nín lệ nằm ở trong ngực của anh, toàn thân bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Sau khi Ngân Báo chạy tới, liền cho Hi Nguyên uống một viên thuốc màu đỏ, cô mới mệt mỏi nhắm mắt lại, lông mi cong của cô nhíu chung một chỗ mang theo vẻ đẹp khiến cho người ta không khỏi thương tiếc, lông mi thật dài như cánh bướm nhẹ nhàng run rẩy, có một loại cảm giác vừa thấy đã thương. Cô giống như một đóa hoa thủy tiên khô héo, cần được xoa dịu cùng chiều.

"Thuốc kia là cái quái quỷ gì vậy? Đã lâu như vậy, sao con bé vẫn không tốt lên chút nào?" Căn thận từng li từng tí đặt Hi Nguyên lên trên giường. Lăng Khắc Cốt lập tức chuyển sang Ngân Báo khai hòa.

"Cô bé chịu kích thích quá sâu, lão đại không thể trách tôi." Ngân Báo cười đùa nói: "Thế nào, thấy con bé như vậy liền đau lòng khó chịu?"

Nghe Ngân Báo nhạo báng, gương mặt tuần tú của Lăng Khắc Cốt lập tức hiện đầy khí âm hàn, anh lãnh khốc trừng mắt nhìn đối phương một cái: "Câm miệng!"

Thấy Lăng Khắc Cốt vẫn duy trì cái vẻ lãnh khốc kia, Ngân Báo hả hê chế nhạo: "Bị nói trúng tâm sự rồi hả?"

"Con bé mà lại tái bị bệnh một lần nữa, tôi liền lấy cái mạng nhỏ của cậu! Còn không trở về nghiên cứu tiếp cho tôi?!" Gương mặt trẻ trung tuần tú của Lăng Khắc Cốt lộ ra vẻ lãnh khốc tàn độc vượt quá tuổi, anh giống như một con ung sản mồi, lạnh lùng mà nguy hiểm.

"Lão đại thực hung ác!" Ngân Báo tùy tiện nhếch cánh môi hình trái tim, khoa trương cười khúc khích.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Ta ở đây

"Ba, con sợ. . . ." Hi Nguyên lần nữa tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn trắng bệch, da thịt không có huyết sắc giống như một khối ngọc trong suốt dưới ánh mặt trời, một phần vẻ đẹp thể lương đầy cô độc vương trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ của cô, ngay cả cánh môi xinh đẹp mềm mại cũng mất đi sắc màu, trở nên tái nhợt. Thân thể nhỏ bé khổ sở co rúc vào một chỗ, như nhành liễu trong gió thu, khẽ run rẩy đáng thương.

Thân thể nhỏ bé suy nhược này rơi vào tròng mắt đen đầy mâu thuẫn của Lăng Khắc Cốt, anh nắm chặt quả đấm, mắt lạnh có chút tàn khốc nhìn cô khó chịu. Nhưng anh ta cũng không duy trì ánh mắt đó bao lâu, nhìn thấy đôi mi dài cong vút dính vào giọt giọt nước mắt thì cũng không thể không nới nỡ ngồi xuống mép giường, ôm lấy cô bé con tái nhợt kia vào trong ngực.

"Bé con, ta ở đây." Một câu "Ta ở đây" nhất thời khiến lo lắng trong lòng Hi Nguyên rút bớt đi, thân thể run rẩy của cô giống như cảm nhận được ấm áp của anh, không tự chủ được vùi vào trong ngực của anh, an tĩnh chìm vào giấc ngủ. Nụ cười nhạt nhòa vương trên khóe miệng cô, cong cong như vầng trăng khuyết giữa bầu trời đêm, đẹp như mộng ảo. Hi Nguyên như nàng công chúa bé nhỏ trong truyện cổ tích, đẹp đến không thực.

Bàn tay thô của Lăng Khắc Cốt khẽ vuốt ve gò má phấn như ngọc của cô, nhẹ nhàng vuốt ve: "Bé con, ta nên để người lưu lạc trên đường, tại sao còn phải dẫn người trở lại đây?"

Giọng nói bất đắc dĩ đầy mâu thuẫn, trong tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt thoáng qua chút khổ sở, trái tim anh như đang bị sự bi thương chiếm giữ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên ở trước ngực anh cọ cọ, tựa hồ đang tìm kiếm cảm giác an toàn, nhất là tay nhỏ bé của cô nắm chặt lấy vạt áo sơ mi cao cấp số lượng có hạn trên toàn cầu kia, vô nhai nó thành một nắm.

Lăng Khắc Cốt muốn ném Hi Nguyên về trên giường, nhưng thấy cô ngủ đến an tĩnh như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mang theo nụ cười không màng danh lợi, lại không đành lòng ra tay.

Trên mặt của anh lộ ra nụ cười đắng chát, không để ý đến áo sơ mi cao cấp của mình bị vô nhai, anh ôm chặt lấy Hi Nguyên, như ôm lấy một đứa trẻ vừa lắc lư, vừa vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, giống như một người cha đang yêu thương con gái của mình, con mắt lãnh khốc dần dần lộ ra nét dịu dàng, trong mơ hồ hình như còn có một chút trìu mến cùng cưng chiều.

Ôm lấy Hi Nguyên, Lăng Khắc Cốt đi về một gian phòng được bày trí như trong mộng. Trong phòng có một cái giường, màn lụa mỏng màu hồng từ bốn cái cột rủ xuống, mềm mại bao phủ lấy chiếc giường công chúa lớn ngập tràn ánh trắng mờ ảo, một cơn gió thổi qua lụa mỏng theo đó bay chấp chôn, như mộng, như ảo. . . .

Hi Nguyên trong mộng lơ lửng nắm chặt áo sơ mi của Lăng Khắc Cốt, trong một khắc bị đặt vào giường kia, đột nhiên nhẹ giọng thì thầm: "Ba. . . ."

Thân thể Lăng Khắc Cốt cứng đờ khựng lại, hàng mi dài rậm còn hơn cả mỹ nữ rủ xuống có bóng tối xẹt qua, hai bàn tay buông thân thể Hi Nguyên ra thõng xuống hai bên nắm chặt thành quyền, gân xanh ẩn hiện cho thấy cơn giận của anh.

Vô tình nhìn Hi Nguyên run rẩy cuộn thành một khối, môi mỏng của Lăng Khắc Cốt mím chặt thành một đường thẳng, bỗng chốc ngồi dậy, xoay người, cất bước rời đi. Trong mắt của anh có loại mâu thuẫn giằng giũa, anh nhanh chóng vỗ trang lại bản thân, lạnh lùng mà vô tình. Lòng mày nhíu chặt lại kia đã tiết lộ tâm tình của anh, lỗ tai của anh lại vẫn nhạy bén nghe thấy âm thanh sau lưng, một tiếng rên thật nhỏ của Hi Nguyên cũng có thể làm lông mày của anh nhẹ rung. Nhưng anh cũng không quay đầu nhìn Hi Nguyên, gương mặt tuần tú hiện lên vẻ lạnh lẽo đi về gian phòng của mình.

Anh vừa đi vừa buồn bực coi bỏ áo sơ mi đã bị Hi Nguyên vò nát, tiện tay ném trên mặt đất, theo tiếng vang thanh thúy của dây lưng được cởi ra, quần dài màu đen mặc ở nhà cũng rơi xuống đất.

Khi anh đứng ở dưới vôi hoa sen thì trên người đã không còn một vật. Lăng Khắc Cốt trần truồng chính là một kiệt tác của Thượng Đế, một thân thể đàn ông so với tượng David còn hoàn hảo hơn. Đường cong thân thể anh có tỷ lệ rất chuẩn. Thân thể cao thon dài, bền chắc, nhất là cánh tay cường tráng này làm cho người ta hoàn toàn choáng váng, một vóc người nam giới văn nhả nên có. Tỷ vết duy nhất là một vết sẹo dài từ vai phải kéo đến ngực trái, làm hỏng vẻ hoàn mỹ của anh, rồi lại làm tăng thêm nét nam tính đầy mỹ lực, khí phách mà cuồng dã.

Mở vôi hoa sen, Lăng Khắc Cốt để cho dòng nước lạnh lẽo xối lên thân thể mình, nhất là lên đỉnh đầu đang có chút nặng nề, chân mày được xối nước cũng không vì vậy mà giãn ra, ngược lại giữa lúc đó nghe thấy phòng bên sát vách thỉnh thoảng có tiếng động càng nhứ thật chặt.

Mười năm sống kiếp sát thủ để cho anh hiểu rằng sinh mạng tàn khốc, vì sinh tồn anh đã từng giết người không chớp mắt, tám tuổi đã có thể một chiêu vận gãy cổ một người đàn ông vạm vỡ, còn nhớ rõ lúc đầu khi được Long gia chọn trúng làm hộ vệ của hần thì anh chỉ có mười ba tuổi. Vết sẹo dài trước ngực này chính là thương tích khi anh bảo vệ Long Gia trước kẻ thù của hần. Khi đao của đối phương xé rách ngực anh thì ám khí của anh cũng đã đâm vào cổ họng của đối phương, một chiêu trí mạng.

"Phế vật!" Càng nhớ đến vẻ mặt khinh thường của Long gia lúc ấy, giống như anh chỉ là một con chó mà hần nuôi, căn bản không có tôn nghiêm. Anh đem hết toàn lực, lại đối lấy đối đãi như thế.

Khi chân của Long gia tàn khốc đạp lên ngực đang chảy máu của anh thì anh hiểu được thân là một sát thủ rất đáng buồn. Lòng trung thành của anh ở trước mặt Long gia không đáng một xu, thân là sát thủ, anh chỉ có thể thật kiên cường, nếu không sẽ bị người khác đánh ngã, thậm chí giết chết.

Anh muốn dẫn Băng Nhi rời đi, nhưng một khi đã ra nhập tập đoàn sát thủ, làm sao có thể dễ dàng rời đi?

Anh vì thế mà đã phải trả một cái giá rất đắt, mà Băng Nhi, sau khi có được tự do, lại bị cái tên đàn ông ghê tởm đó

Trí nhớ như một mũi tên xoáy vào, làm lòng của Lăng Khắc Cốt đau nhói, trông mắt đen lãnh trầm ngưng tụ nồng nặc hận ý, tĩnh mịch như mực.

Lăng Khắc Cốt tức giận một quyền nện vào vách tường, vách tường gạch lạnh lẽo theo tiếng va đập mạnh mà vỡ ra, mảnh vụn thật nhỏ đâm vào mu bàn tay anh, nhưng trí nhớ vẫn đang trong cơn mơ hồ dần vật khiến anh không còn cảm nhận thấy cái đau đớn trên thân thể, chỉ mãi chìm ngập trong buồn bực và bị phản.

"Ba!" Đột nhiên một giọng nói trẻ thơ từ cửa truyền đến, đôi con ngươi đen lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt bỗng chốc bắn về phía Hi Nguyên ngoài cửa

"Bé con?" Đột nhiên thấy Hi Nguyên xuất hiện, gương mặt tuần tú lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt xẹt qua vẻ lúng túng cùng nhàn nhạt choáng váng. Anh vội vàng kéo một cái khăn tắm tới quấn ở bên hông, che kín đi cái vật cương dương của phái nam.

Hi Nguyên như một thiên sứ bị chết chìm, ôm chặt lấy bề gỗ duy nhất có thể bắt lấy được lúc này là Lăng Khắc Cốt, thân thể nhỏ nhắn muốn được ngồi chồm hổm vùi sâu vào trước ngực anh, thân thể bé nhỏ kia vẫn còn đang run lẩy bẩy.

"Không thấy ba, bé con thật là sợ." Bàn chân trần nhỏ nhắn của Hi Nguyên bước về phía Lăng Khắc Cốt. Thân thể non nớt mà thanh thoát của cô lập tức bổ nhào vào trong lòng Lăng Khắc Cốt, từng trận hương hoa sơn chi thấm vào phổi của anh.

"Không sợ, có ta ở đây." Lăng Khắc Cốt ôm lấy Hi Nguyên, đặt cô lên trên giường mình.

Anh còn chưa có nằm xuống xong, hai cái chân nhỏ của Hi Nguyên đã quấn lên hông thon nhỏ đầy lực của anh. Gương mặt tuần tú của Lăng Khắc Cốt căng thẳng, đáy mắt lại xuất hiện vẻ dịu dàng mà ngay cả anh cũng chưa từng phát hiện ra

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Trong cơn giận dữ

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Hi Nguyên đã hình thành một thói quen, mỗi khi gặp ác mộng thì cô sẽ leo lên giường của Lăng Khắc Cốt. Khi cô vừa được mười tuổi, Lăng Khắc Cốt đột nhiên liền không còn quan tâm đến cô như thế nữa. Vô luận cô có sợ hãi thế nào, cũng sẽ không ôm cô nữa, cũng không còn dỗ cô ngủ.

Thao thức trọn một đêm, Hi Nguyên cứ mở mắt trừng trừng mãi cho đến khi sắc trời sáng bạch, mới ngáy ngáy ngồ ngồ rồi giường.

Đi qua cửa phòng của Lăng Khắc Cốt, cô theo bản năng nhìn vào trong, giường trống rỗng nói cho cô biết ba lại một đêm không có về nhà, không biết

lưu luyến trên chiếc giường nào đó cùng người tình.

Trong lòng non nớt của Hi Nguyên có chút đau nhói.

Xoa xoa cái đầu có chút choáng váng, cô xoay người xuống lầu.

"Bé con, lại không ngủ ngon được sao?" Thấy Hi Nguyên đi xuống lầu, một cậu thiếu niên tuần tú đi đến, vừa đón lấy quyển sách trên tay Hi Nguyên, vừa quan tâm hỏi.

Hi Nguyên cười nhạt lắc đầu: "Không có việc gì, anh Trầm không cần lo lắng."

"Nhanh đi ăn điểm tâm, ông nội đặc biệt vì em mà nấu món canh ngọc mỡ đó." Thẩm Đan lôi kéo tay Hi Nguyên, đưa cô tới phòng ăn.

"Bé con, ăn nhiều một chút, cháu gầy như vậy, gió lớn có thể thổi bay đó." Trầm quản gia tràn đầy trù mến nhìn Hi Nguyên, những khúc mắc lúc trước bởi vì sự anh tính khéo hiểu chuyện của cô mà dần dần biến mất, ông càng ngày càng thích cô gái nhỏ trầm tĩnh này. Nhất là những lúc thấy cô bị Tường Lệ Văn khi dễ mà vẫn cố nén khóc, sự mềm yếu đó càng làm cho ông thương tiếc.

Đưa bé đáng thương này, tại sao cứ cố tình lại phải là con gái của Dã Lang?

"Canh ngọc mỡ thơm quá, ông Trầm, cảm ơn ông." Hi Nguyên nhận lấy chén canh ngọc mỡ Trầm quản gia đưa cho cô, khéo léo nói cảm ơn.

"Thích thì ăn nhiều một chút. Thẩm Đan, con cũng mau ăn, một lát còn phải đưa con bé đi học."

"Ông nội, con biết rồi." Ban đầu Thiếu gia cho hắn cùng Hi Nguyên vào học tại trường quý tộc Áo Lệ Dục, chính là để cho hắn làm hộ vệ của Hi Nguyên, tùy thời bảo vệ an toàn của cô. Mà hắn vẫn đem công việc này trở thành một sự hưởng thụ, bởi vì hắn tùy thời có thể tùy chỗ nhìn thấy Hi Nguyên khiến hắn khuyh đảo tâm trí.

Hi Nguyên cúi đầu, theo bản năng khuấy canh ngọc mỡ, tâm trí lại không biết đã bay đến nơi nào.

Hai năm qua, ba thường thường không ở nhà, có lúc ra nước ngoài thị sát các chi nhánh của công ty, vừa rồi đi liền mấy tháng, muốn gặp ba so với gặp chủ tịch còn khó hơn.

Thật vất vả ba ngày trước trở về, nhưng chỉ ở nhà một đêm lại liền biến mất không thấy. Không biết ba là thật bận rộn như vậy, hay là cố ý trốn tránh mình.

Uống hai thìa canh, cô liền đẩy chén canh ra: "Cháu ăn no rồi, anh Trầm, em ở trong xe đợi anh."

"Bé con, chờ anh một chút." Thẩm Đan không kịp cả nuốt thức ăn trong miệng xuống, vừa nắm túi sách vờ bên cạnh, vừa đuổi theo.

"Lại không ăn gì. Đứa nhỏ này, là muốn đói chết chính mình sao?" Trầm quản gia lắc đầu, nhỏ giọng than nhẹ.

.....

Đứng ở phía trước cửa sổ trong thư phòng, Lăng Khắc Cốt hé ra gương mặt tuần tú nhìn một chỗ phía ngoài xa, chau mày.

Sáu năm qua, anh đem cái vôi bạch tuộc của Ứng Đế Quốc vơn ra khắp các nơi trên thế giới, khuếch trương đến toàn cầu. Anh hôm nay, đã không còn là sát thủ hèn mọn "Liệp Ưng" đó nữa, mà là tổng giám đốc bề thế của Ứng Đế Quốc. Lần này đi châu Âu, cùng mười mấy công ty kí kết hợp tác, bốn tháng không thấy bé con, cô bé lại trở nên gầy gò như vậy, trên mặt còn vương vết nổi buồn không xóa đi được.

Ngân Báo đi tới phía sau anh, quay đầu nhìn theo hướng anh đang nhìn bên ngoài kia, thấy Hi Nguyên mặc một thân váy công chúa màu hồng thì trên mặt của hắn nâng lên nụ cười tà mị: "Lão đại, cô bé càng lớn càng xinh đẹp, nghe nói ở trường học rất được nam sinh nhỏ hoan nghênh."

Lăng Khắc Cốt sau khi nghe đến câu này, một đôi con mắt băng hàn lạnh lùng trợn mắt nhìn Ngân Báo một cái: "Cậu nhàn rồi không chuyện gì làm? Mỏ kim cương bên Nam Phi công nhân bãi công, cậu ngày mai qua đó giải quyết đi!"

Ngân Báo vừa nghe thế sắc mặt lập tức trở nên rất lúng túng: "Lão đại, anh tha cho em đi, đây em tới nơi đó, em làm thế nào mà tán gái được đây?"

"Sáng sớm ngày mai vé máy bay sẽ được đưa đến tay cậu!" Lăng Khắc Cốt liếc Ngân Báo một cái, không có chỗ để thương lượng dù chỉ một chút. Lời của anh chính là mệnh lệnh, sao có thể dung túng cho người cò kè mặc cả?

"Đừng! Lão đại." Ngân Báo lo lắng cầu xin tha thứ. Hắn mới vừa thúc đẩy được với một tiểu tình nhân tuyệt sắc, đang muốn triển khai thế công lửa nóng tình yêu, tại sao có thể đi vào lúc này? Nếu hắn đi, tiểu tử thú vị Thanh Long kia chẳng phải là sẽ nhanh chân đến trước sao?

"Không có thương lượng!" Lăng Khắc Cốt lạnh lùng vô tình nói.

"Lão đại, bệnh gầy của con bé không ổn định. Em đi rồi, sẽ không có ai xem bệnh cho cô bé." Ngân Báo nhấn giọng như đang kể chuyện xưa, kể về tình huống có vẻ rất nghiêm trọng, không khỏi tiếc nuối than thở một chút.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên túm lấy cổ áo của hắn, bất mãn hỏi: "Bé con thế nào? Sao cậu không sớm nói cho tôi biết?"

"Bệnh kén ăn nghiêm trọng, còn có chút u buồn, em vốn muốn cho cô bé kiểm tra toàn diện một lần, nhưng ngày mai phải đi rồi, không có biện pháp." Ngân Báo nhún nhún vai, "Hi vọng trước khi em trở về bé con không bị chết vì đói, nếu không sẽ khiến người ta đau lòng chết đi được."

"Miễn đi công tác! Nếu là con bé gặp chuyện không may, tôi liền vận cái cổ xinh đẹp của cậu xuống!" Lăng Khắc Cốt không vui hừ lạnh.

Mặc dù bị Lăng Khắc Cốt uy hiếp, nhưng Ngân Báo không hề có chút sợ hãi. Hắn tiêu sái tựa vào cạnh bàn cười cười, quan sát Lăng Khắc Cốt. Chỉ thấy anh ấy một lần nữa trở lại bên cửa sổ, lông mày cau lại ngưng mắt nhìn Hi Nguyên ở phía xa.

Hi Nguyên đã 12 tuổi đẹp như một thiên sứ, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tái nhợt, khiến cho cô càng có vẻ non nớt cùng suy nhược. Ở bên cạnh Lăng Khắc Cốt sáu năm, cô từ từ mà trở nên sáng sủa. Trí nhớ trước 6 tuổi bị phủ bụi dưới đáy lòng, bệnh đau đầu của cô đã lâu rồi không bị lại. Có lẽ hắn nên suy tính để cô bé đừng dùng thuốc.

Hi Nguyên giống như một thiên sứ không có linh hồn cô độc dựa và xích đu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nhàn nhạt ưu thương.

Đột nhiên một con mèo nhỏ trắng như tuyết từ dưới chân cô chạy đi, Hi Nguyên kinh ngạc đứng dậy, muốn đi bắt con mèo nhỏ đáng yêu kia, nhưng trượt chân, thân thể gầy nhỏ của cô búp một cái liền té lăn trên đất, đầu gối bị sứt một mảng rất đau.

Cô điềm điềm đáng yêu xoa vết thương, nước mắt bắt đầu vòng quanh hốc mắt: "Đau quá!"

Đứng ở cửa sổ lâu hai Lăng Khắc Cốt vừa thấy một màn này lập tức xoay người, đẩy ra Ngân Báo đang cản đường, chạy ra ngoài. Gương mặt đầy lo lắng cùng đau lòng toàn bộ rơi vào trong mắt Ngân Báo.

Hi Nguyên đang đau đến muốn rơi nước mắt thì Thẩm Đan đã vội đã chạy tới, hắn khẩn trương ôm lấy cô: "Đầu gối chảy máu rồi, để anh gọi ông nội giúp em bôi thuốc."

Hi Nguyên ủy khuất cắn môi dưới, gật đầu một cái với đối phương: "Bôi lên một chút thuốc đỏ là được. Anh Trầm, em có thể. . . . tự đi."

"Thật được không?" Thẩm Đan xem xem vết thương rướm máu của cô, lo lắng hỏi.

Hi Nguyên gật đầu một cái, từ trong ngực Thẩm Đan giùng giàng xuống đất, nhưng chân hơi chạm đất, liền đau đến té lăn trên đất. Đôi mắt hạnh lập tức ngập nước, móng lung như sưng mủ.

Thẩm Đan ngồi xổm bên người cô, móc khăn giấy ra, giúp cô lau vết máu trên đầu gối: "Nhìn xem, chảy máu rồi. Thật không cần ông nội giúp em sao?"

Hi Nguyên kiên cường cắn môi, thẹn thùng khẽ nở một nụ cười ngọt ngào: "Không sao, chỉ là một vết thương nhỏ."

"Chỗ ông nội có thuốc trị thương đặc biệt, tốt nhất là để anh đưa em đi tìm ông đi." Thẩm Đan không yên tâm ôm lấy Hi Nguyên, đi vào trong lầu đài.

Hi Nguyên gật đầu một cái, không tiếp tục ngăn cản động tác của Thẩm Đan. Cô tràn đầy tin cậy vào Thẩm Đan, ngoài ba ra, anh ấy là người thứ hai khiến cô có thể tiếp nhận. Cô cười tựa đầu vào trong ngực Thẩm Đan, "Cảm ơn anh Trầm."

Hi Nguyên không đề phòng nở nụ cười khiến Lăng Khắc Cốt nhìn thấy vô cùng giận dữ. Khuôn mặt tươi cười của bé con là thuộc về anh! Tại sao có thể cho người khác?

Lăng Khắc Cốt cả người mang theo hàn khí đón đầu Thẩm Đan, bá đạo nói: "Bé con!"

"Ba." Hi nguyên thấy Lăng Khắc Cốt thì trên mặt lập tức tràn ngập thần thái động lòng người, cô từ trong ngực Thẩm Đan vươn bàn tay nhỏ bé ra.

Thẩm Đan bị vẻ mặt lãnh khốc kia của Lăng Khắc Cốt hù dọa, ngoan ngoãn mặc cho anh ta đón lấy Hi Nguyên từ trong ngực.

Hi Nguyên cảm giác mình bị ba kéo một cái vào trong ngực, nhanh như đang cướp người vậy.

Con mắt đen tà mị của Lăng Khắc Cốt trầm xuống, dùng ánh mắt tràn đầy uy hiếp quét qua toàn thân Thẩm Đan, nhìn thấy ánh mắt sùng kính của đối phương anh liền nhếch môi mỉm cười, nhẹ nhàng kéo lại bộ mặt thần kinh, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh gần như không nghe thấy rõ, đầu cũng không thèm quay lại, ôm Hi Nguyên đi thẳng vào lầu đài.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Trẻ con không được khóc

"Ngân Báo, còn không cút xuống đây cho tôi!" Vừa đi vào phía trong lâu đài, Lăng Khắc Cốt cũng không kiềm chế được rống to.

Ngân Báo không chút hoang mang mà đi xuống lầu, nụ cười xấu xa lười biếng nhìn Lăng Khắc Cốt khản trương: "Lão đại, vết thương nho nhỏ như vậy không cần phải kinh động tới một thân y như tôi chứ? Đi tìm người hầu bôi chút thuốc đỏ lên vết thương là được rồi."

Hắn nhạo báng nghênh đón cái trừng mắt âm lãnh của Lăng Khắc Cốt, ánh mắt kia như muốn xé xác hắn vậy, hắn khoa trương thét chói tai: "Lão đại, ánh mắt kia của ngài có nghĩa là gì vậy? Ngài có muốn giết tôi cũng phải nghĩ lại cho kĩ nha, bệnh của bé con ngoại trừ tôi ra cũng không ai trị được."

Ngân Báo mặc dù lớn hơn Lăng Khắc Cốt mấy tuổi, nhưng đứng ở trước mặt Lăng Khắc Cốt, lại bị khí thế người trên của anh ép xuống. Phong cách bẩm sinh cao quý của Lăng Khắc Cốt khiến đàn ông đứng bên cạnh cũng phải thua kém mấy phần, tâm lãnh khốc gương mặt tuấn tú lúc không cười toát ra khí lạnh khiến người ta không dám tới gần.

Lăng Khắc Cốt nhướn mày liếc Ngân Báo một cái: "Nếu không phải là anh còn có tỷ bản lĩnh đó, sớm đã bị tôi ném tới Sahara để thổi cát tìm vàng rồi, còn có chỗ mà ở đây ba hoa sao?"

"Lão đại anh minh." Ngân Báo cười nịnh hót.

Hi Nguyên như búp bê yếu ớt, thân thể gầy yếu dựa vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, giống như lông vũ mềm mại, Hi Nguyên gầy yếu như vậy khiến lòng mây Lăng Khắc Cốt nhũn chặt vào một chỗ.

Ngân Báo nói cô mắc bệnh kén ăn, cho nên mới gầy như vậy?

Anh cẩn thận từng li từng tí đặt Hi Nguyên lên ghế salon cao cấp bằng da trâu màu trắng mềm mại nhập khẩu, anh vén cao gấu váy của cô lên, quan sát cẩn thận vết thương ở đầu gối

"Bị thương không nhẹ." Ngân Báo sớm đã chuẩn bị hòm thuốc để bôi cho Hi Nguyên. Được xưng tụng là thần y Dạ Diễm vậy mà giờ khắc này Ngân Báo thể nhưng trở nên vụng về, làm đau Hi Nguyên.

Cái khắc thuốc nước sát trùng chạm vào vết thương kia, Hi Nguyên đau đến run lập cập, nhưng cô cắn chặt cái miệng nhỏ nhắn tái nhợt, không dám thốt một tiếng. Cô không cần rơi nước mắt ở trước mặt ba, bởi vì ba từng nói ba thích con nít kiên cường. Cô phải làm một cô bé khiến ba yêu thích, nếu không ba lại muốn bỏ lại mình chạy ra nước ngoài. Ba đã bốn tháng không có ôm cô, cô thật nhớ hương vị của ba, nhớ cái cảm giác được nằm trong ngực ba ngủ. Nhưng đoạn thời gian đó còn có thể trở lại sao? Cô liều mạng quệt đi nước mắt đang vòng quanh ở vành mắt, len lén liếc gương mặt lãnh khốc đang lo lắng của Lăng Khắc Cốt.

Nhìn bộ dáng hốc mắt Hi Nguyên có nước mắt vòng quanh lại cổ nén không khóc, mi tâm Lăng Khắc Cốt nhũn lại thành một chữ "Sông", anh bất mãn đoạt lấy cái nhíp trong tay Ngân Báo: "Đề tôi làm."

Ngân Báo mừng rỡ thoải mái mà lui sang một bên, nụ cười hàm chứa hứng thú nhìn Lăng Khắc Cốt quỳ gối bên sofa, vừa nhẹ nhàng bôi thuốc cho Hi Nguyên, vừa thổi thổi vết thương cho cô.

"Đau không?" Xử lý xong miệng vết thương, trông mắt đen mang theo ma lực của Lăng Khắc Cốt ngược lên, dịu dàng hỏi. Lăng Khắc Cốt dịu dàng như vậy Ngân Báo vẫn là lần đầu tiên thấy, không khỏi xoay mặt cười trộm.

Hi Nguyên lắc đầu một cái, nháy nháy đôi mắt đầm lệ xinh đẹp như mắt chú nai nhỏ nhìn Lăng Khắc Cốt: "Không đau."

Lăng Khắc Cốt xoa xoa má mềm mại của Hi Nguyên, ánh mắt thâm thúy giống như muốn xuyên thấu qua đôi mắt đầm lệ của cô mà nhìn sâu vào linh hồn cô.

Hi Nguyên không khỏi chìm đắm trong trông mắt tĩnh mịch như biển này của ba. Ba trong lòng cô vĩnh viễn là tàn khốc nhất, cũng là người đàn ông đẹp trai nhất.

"Lão đại, chỗ này đã không còn chuyện gì của tôi rồi?" Ngân Báo thu thập xong hòm thuốc, tính toán rút lui, không khí áp này vẫn là lưu cho hai người bọn họ tự mình hưởng thụ thôi. Nhìn nữa, hắn cũng sẽ muốn nhận nuôi một cô gái nhỏ rồi.

"Anh nhàn rồi không có chuyện gì thì đi "Nhân Gian Tiên Cảnh" xem một chút, mấy ngày nay có người đập phá quán, anh đi giải quyết tốt cho tôi rồi sẽ được nghỉ ngơi." Ngân Báo còn chưa cất mình, Lăng Khắc Cốt đã lạnh lùng ném ra một câu, phá đổ một ít gương mặt tuấn tú của Ngân Báo.

"Lão đại, ngài thật ác độc!" Ngân Báo đáng thương chớp đôi mắt hoa đào, mãnh liệt phóng điện với Lăng Khắc Cốt, một ít bộ dáng uất ức quả thật so với phụ nữ còn muốn quyền rũ hơn.

"Hay là anh muốn đi mò dầu Keynia dạo một chút?" Lăng Khắc Cốt âm hiểm cười lạnh, dám làm đau bé con của anh, cho là có thể tránh thoát ánh mắt của anh sao?

"Đừng! Lão đại, thôi thì "Nhân Gian Tiên Cảnh" là được rồi, nơi đó ít nhất còn có mỹ nữ để thưởng thức, đến Keynia tôi liền chỉ có thể nhìn dầu đèn rồi." Ngân Báo lập tức nhắc cái cái hòm thuốc vội vàng, chạy. Lão đại ngàn vạn đừng có đổi ý, thật đấy hẳn một cái tội tày trời cái địa phương tội lỗi chết chìm cũng chẳng có kia.

"Chú Ngân Báo chơi rất vui." Hi Nguyên che cái miệng nhỏ nhắn cười trộm.

"Đáng đời Hắc!" Lăng Khắc Cốt bấu bấu môi, mặt lạnh ôm Hi Nguyên vào trong ngực.

Động tác khẽ này động tới vết thương của Hi Nguyên, cô quật cường nắm chặt tay nhỏ bé, nhin đau lộ ra một nụ cười ngọt ngào nói: "Ba, Hi Nguyên không khóc."

"Bé con thật biết nghe lời." Lăng Khắc Cốt ôm cô gái nhỏ sát vào trong ngực, trong tròng mắt đen thâm thúy không ai nhìn ra được suy nghĩ lúc này.

Ba đang khen cô, vui sướng vương lên khóe mắt đuôi mày của Hi Nguyên, nụ cười xán lạn xuất hiện trên gương mặt tinh xảo của cô, trong tròng mắt lóe lên tinh quang.

Hi Nguyên cười sướng đến thanh thuần, đẹp thuần khiết đến không nhiễm chút bụi trần, khiến Lăng Khắc Cốt nhìn quên hô hấp, anh thâm trầm nhìn vào đôi mắt to tròn vẫn còn vương lệ của Hi Nguyên.

Thuần khiết?

Con gái của Dã Lang lại có một đôi mắt "Thuần khiết" đến như vậy!

Người chân chính thuần khiết là Băng nhi của anh, không nên là con gái của Dã Lang!

Lăng Khắc Cốt nhếch lên khóe môi giễu cợt, tâm đột nhiên đau nhói, mày kiếm hơi hơi nhíu lên. Em gái với gương mặt tái nhợt xuất hiện ở trước mặt anh, hình ảnh tàn khốc này khiến cho thân thể anh căng thẳng.

Vô tình bỏ lại Hi Nguyên, anh đột nhiên đứng dậy rồi đi.

"Ba!" Hi Nguyên gọi Lăng Khắc Cốt, lại không thấy anh quay đầu lại, linh hồn bé bỏng có chút bị thương.

Thẩm Đan thấy Lăng Khắc Cốt rời đi, mới len lén chạy vào phòng khách, hắc đầu lòng ôm lấy Hi Nguyên: "Hi Nguyên, đau lắm hả?"

"Anh Trầm?" Hi Nguyên kinh ngạc nhìn Thẩm Đan, không ngờ tại chính thời điểm mình đau lòng nhất, anh ấy sẽ xuất hiện.

"Anh không yên tâm về em, vết thương còn đau không?" Thẩm Đan đứng ở trước mặt Hi Nguyên, ngón tay thô to lau lau khuôn mặt tái nhợt của Hi Nguyên, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt của cô.

Hi Nguyên kinh ngạc nhìn Thẩm Đan thâm tình trước mặt, không biết nên phản ứng ra sao.

Lần đầu tiên có một chàng trai đối xử với cô dịu dàng như vậy, cho dù là ba cũng chưa từng dùng ánh mắt dịu dàng như thế nhìn cô. Ba âm tình bất định khiến cô mê mang, không biết rốt cuộc ba là thương cô, hay là ghét bỏ cô. Giống như mới vừa rồi, 1 giây trước còn yêu thương nâng niu cô trong lòng bàn tay, một giây kế tiếp liền trưng ra bộ mặt chán ghét mà vứt bỏ cô lại đi lên lầu.

Vừa nghĩ tới đó, nước mắt rơi càng nhiều hơn, giống nước lũ khi vỡ đê vậy.

"Bé con đừng khóc." Thẩm Đan ôm Hi Nguyên vào trong ngực, vừa vụng về lau mắt cô, vừa đau lòng dỗ dành.

Hồi lâu, Hi Nguyên mới bình phục lại, khuôn mặt nhỏ nhắn mang lệ vừa thấy đã thương, giống như bông tuyết mùa đông bay là tả, tái nhợt mà lạnh lẽo.

"Hi Nguyên, anh thích em, một ngày nào đó, anh sẽ khiến em hiểu được tình cảm của anh đối với em." Thẩm Đan nắm bàn tay nhỏ bé của Hi Nguyên, áp lên mặt mình vuốt ve.

"Hi Nguyên cũng thích anh Trầm." Hi Nguyên vô tư cười, mặc dù phía sau nụ cười kia mơ hồ có một phần nhàn nhạt sầu bi.

Trong lúc đó Lăng Khắc Cốt không an tâm nên quay trở lại lầu dưới, muốn an ủi Hi Nguyên thì bắt gặp bộ dáng cô cười ngọt ngào với Thẩm Đan. Anh lập tức dừng bước lại.

Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay nhìn thấy bé con cười với cháu nội của quán gia, cười vui vẻ đến động lòng người như vậy, lại khiến trái tim anh đau nhói. Đôi con người lạnh lùng âm trầm đầy mỉa mai hoặc kia lóe lên ánh sáng lạnh, khiến cho người ta không rét mà run. Anh trầm mặt đi tới nhà kính trồng hoa.

"Bác Trầm." Vừa nhìn thấy Trầm quán gia đang tưới nước cho hoa, anh lập tức gọi.

"Thiếu gia." Trầm quán gia cung kính cúi người xuống, trong lòng sợ hãi. Thiếu gia chưa bao giờ từng chủ động đi tìm ông, hôm nay là vì cái gì?

Ánh mắt Lăng Khắc Cốt lạnh lùng bắn về phía Trầm quán gia, lạnh lẽo đến khiến người ta sợ: "Thẩm Đan là một đứa bé thật tốt, tôi muốn đưa nó đến

châu Âu để bồi dưỡng cho thật tốt."

"Có thật không? Thiếu gia, cảm ơn ngài!" Trầm quân gia hưng phấn cầm lấy tay Lăng Khắc Cốt, tràn đầy cảm kích.

"Ngày mai kêu cậu ta khởi hành, phía châu Âu bên kia tôi sẽ cho người sắp xếp." Lăng Khắc Cốt rút tay mình ra, lạnh lùng cao ngạo ra lệnh, căn bản không cho phép người ta phản kháng.

"Được, thiếu gia. Tôi sẽ đi gọi nó thu dọn đồ đạc." Trầm quân gia hưng phấn thiếu chút nữa đụng vào tường. Có thể được thiếu gia chọn trúng là vinh dự tới cỡ nào? Bao nhiêu người chen chúc tới bể đầu cũng không có được lại rơi vào trên đầu cháu nội của lão, đây thật là quá tốt. Tiểu Đan về sau đã có thể có tiền đồ rồi.

Không để ý đến vẻ mặt kích động này của Trầm quân gia, anh khẽ nhếch khóe môi, lạnh lùng cao ngạo xoay người rời đi.

Bé con là của anh, mặc kệ là thương yêu cưng chiều hay bắt nạt, chỉ có anh mới có tư cách. Người khác đừng mơ tưởng đụng vào bé con của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Quà sinh nhật

Ngày mai là sinh nhật ba, vì chuẩn bị cho Lăng Khắc Cốt một phần quà tặng đặc biệt, Hi Nguyên một mạch làm xong bài tập xếp lại gọn gàng bên trên bàn học, cầm kim khâu chuỗi mấy viên thủy tinh trong suốt. Không cẩn thận, cây kim sắc bén đâm sâu vào ngón tay của cô.

"Bé con!" Thẩm Đan vừa vào nhà, liền thấy Hi Nguyên đang nắm ngón tay, đau đến nhăn mặt nhăn mày, hấn lập tức chạy đến trước mặt cô, nắm lấy ngón tay cô đặt lên môi, cẩn thận mút máu đang rỉ ra cho cô, "Sao lại không cẩn thận như vậy? Còn đau không?"

Hi Nguyên lắc đầu một cái, trái tim hơi đập khác thường, nhất là nóng bỏng từ chỗ đầu ngón tay truyền tới khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, trái tim đập loạn lên.

Thấy hai gò má Hi Nguyên ửng đỏ, ánh mắt Thẩm Đan lập tức dừng lại, không dời đi được: "Bé con, sáng sớm ngày mai anh sẽ phải đi châu Âu, cho nên tối chào tạm biệt em"

"Đi châu Âu?" Hi Nguyên không hiểu trọn to đôi con ngươi trong suốt, nhìn Thẩm Đan anh tuấn.

"Lăng tiên sinh muốn đưa anh đi châu Âu huấn luyện, có thể phải thật là nhiều năm mới có thể trở về." Thẩm Đan vừa nghĩ tới có thể phải rất nhiều năm không thể nhìn thấy Hi Nguyên, tâm liền đau đến co rút, một tay hấn kéo Hi Nguyên vào trong ngực, "Bé con, nhớ nghĩ tới anh."

"Ừ, anh Trầm cũng không nên quên bé con." Biết Thẩm Đan phải rời khỏi mình, Hi Nguyên đột nhiên có một cảm giác mất mát. Trong cuộc đời cô chỉ có hai người thân cận, một ngày ngày không có ở trong nhà này, một lại muốn đi xa cô. Châu, Âu thật là một nơi xa xôi, không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại Thẩm Đan.

"Đến châu Âu, anh sẽ liên lạc với em." Thẩm Đan trịnh trọng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên lên, "Khi anh không có ở đây phải tự mình chăm sóc tốt bản thân, ăn nhiều một chút."

Khóe môi xinh đẹp của Hi Nguyên cong lên, cười yếu ớt một chút gật đầu: "Anh Trầm một mình ở nước ngoài mới nên chăm sóc thật tốt bản thân. Bé con có nhiều người chăm sóc như vậy, sẽ không có việc gì đâu."

.....

Trong xe Lincoln phiên bản dài, Lăng Khắc Cốt vừa ở trên bàn ghi chép nhanh chóng gõ chữ, vừa nghe những người bên cạnh phân tích nghiệp vụ công ty.

"Chuyện Bang Thanh Trúc sai Sơn Miêu đi thăm dò. Nếu như là tàn quân của Dã Lang đang làm trò quỷ, giết không tha!" con mắt tinh anh của Lăng Khắc Cốt nheo lại, lạnh lùng phân phó.

"Dạ!" Bạch Hổ cung kính gật đầu.

"Chuyện bên Australia sao rồi?" Lăng Khắc Cốt đột nhiên như nhớ tới chuyện gì đó, hỏi người bên cạnh

"Tất cả thuận lợi, số vũ khí kia đã an toàn cập bờ, chỉ chờ giao nhận."

"Kêu bọn họ cẩn thận một chút, gần đây tin tức khá căng." Lăng Khắc Cốt hài lòng gật đầu một cái, lại tiếp tục cúi đầu gõ chữ.

"Hiểu, tôi sẽ chuyển lời nhắc tới bọn họ." Nhìn chủ từ lúc làm việc rất lãnh khốc, Bạch Hồ có chút sùng bái.

Lăng Khắc Cốt dùng thời gian mười năm khai sáng vương triều Cảnh Thị, cũng đưa nó phát triển trở thành tập đoàn xuyên quốc gia hùng bá thế giới, ở cả hai giới hắc bạch hồ phong hoán vũ, điểm này xứng đáng để Bạch Hồ phục sát đất. Cũng khó trách lúc ban đầu một nhóm lớn sát thủ bọn họ cam nguyện bán mạng cho Lăng Khắc Cốt khi đó mới mười mấy tuổi. Bởi vì anh ấy đáng giá.

Lúc Hi nguyên tan học ra tới cổng trường, chiếc Lincoln phiên bản dài vừa đúng lúc dừng lại bên cạnh cô. Tài xế khom lưng mở cửa xe cho cô, thân thể nhỏ nhắn của cô chui vào phía sau xe, đặt một cái hôn lên gò má Lăng Khắc Cốt: "Ba."

Lăng Khắc Cốt lạnh lùng nhìn cô một cái, liền lại bắt đầu công việc.

Hi Nguyên nở một nụ cười ngọt ngào với Bạch Hồ xong, liền khéo léo ngồi im, không dám phiền ba làm việc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên đặt ở trên đầu gối, nghiêng đầu quan sát bộ dạng tập chung làm việc của ba. Ba rất đẹp trai, nhất là trông mắt đen của ba lúc trầm tư, lóe lên ánh sáng cơ trí. Lúc ba không cười, rất lạnh, lại lạnh đến vô cùng quyền rũ, rất nam tính.

Xe Lincoln đi vào cánh cổng chạm trổ của lâu đài Tinh Nguyệt, trực tiếp dừng ở cửa toà lâu đài cao lớn này. Lăng Khắc Cốt lưu loát khép laptop lại, ném nó cho Bạch Hồ. Ôm lấy Hi Nguyên đang co rúc một chỗ, đi xuống xe.

Được Lăng Khắc Cốt ôm vào trong ngực, Hi Nguyên cảm thấy thật hạnh phúc.

Cô vui mặt nở nụ cười ngọt ngào ở trong ngực Lăng Khắc Cốt. Mặc dù cô đã trở thành một thiếu nữ 12 tuổi xinh đẹp, nhưng so với chiều cao 1m85 của Lăng Khắc Cốt, vẫn là nhỏ nhắn đến đáng thương, anh chỉ cần động một ngón tay là xách được cô lên.

Mười mấy người giúp việc xếp thành một hàng nghiêm chỉnh đón chủ nhân, Lăng Khắc Cốt giống như Quân Vương thời cổ đại, hưởng thụ sự kính ngưỡng của mọi người.

Bọn họ vừa đi vào cửa, liền nghe thấy tiếng hoan hô trong đại sảnh vang lên, Hi Nguyên kỳ quái từ trong ngực Lăng Khắc Cốt len lén thò đầu ra bên ngoài, liền thấy chú Ngân Báo, chú Thanh Long, chú Sơn Miêu đều ở đây, trong tay bọn họ cầm ruy băng phun về phía Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên, chỉ lát sau trên người của hai người liền đeo đầy dây ruy băng.

"Lão đại, sinh nhật vui vẻ!" Ngân Báo không kềm chế được cười lớn ôm lấy Lăng Khắc Cốt, Thanh Long, Sơn Miêu cũng nhiệt tình nhào tới, Hi Nguyên cũng liền dúi bị bọn họ ôm vào trong ngực.

Tay nhỏ bé của Hi Nguyên lặng lẽ thò vào túi, vuốt chuối đá thủy tinh được xâu thành móc treo điện thoại di động, do dự không biết có nên lấy ra hay không. Hôm nay là sinh nhật ba, vì chuẩn bị món quà tặng này cho ba, đêm qua cô đã thức trọn một đêm không ngủ. Nhưng cô lại sợ ba không thích, không dám lấy ra.

"Ai cho phép các người biến lâu đài Tinh Nguyệt thành cái dạng này?" lông mày anh tuấn của Lăng Khắc Cốt nhíu lại, có chút không vui hỏi. Chỉ thấy phòng khách lớn vốn là trống trải mà đơn giản đã biến thành một vô đài nhỏ, mấy ngôi sao ca nhạc đang thành công chuẩn bị lên đài diễn nghệ.

Một cái sinh nhật nho nhỏ, lại bị bọn người Ngân Báo làm thành long trọng như vậy, lông mày hình ngọn núi của Lăng Khắc Cốt không vui dúm lại.

"Sinh nhật lão đại, đương nhiên là phải long trọng một chút." Ngân Báo cười nói.

"Đem những thứ xanh xanh đỏ đỏ này đều dẹp hết cho tôi!" Nhìn trang hoàng hoa lệ trong phòng khách, Lăng Khắc Cốt lạnh mặt ra lệnh.

"Lão đại, chúng tôi mất một ngày công phu mới chuẩn bị xong, ngài không cần tàn nhẫn như vậy." Sơn Miêu giao hoạt nháy mắt mấy cái, giả vờ vô tội đáng thương nói.

"Đừng rồi! Tâm Lão đại thật ác độc." Thanh Long thấp giọng cười yếu ớt, trên mặt đồng dạng thả ra biểu tình bất mãn với Lăng Khắc Cốt.

"Lăng Khắc Cốt, nếu anh không thích, em liền lập tức kêu họ rời đi." Trương Lệ Văn xuất hiện trước mặt bọn họ, diễm đạm đáng yêu cắn môi dưới, vô tội nháy mắt xinh đẹp.

Lăng Khắc Cốt nhìn Trương Lệ Văn một chút, trong lòng lạnh lùng có thêm chút dịu dàng: "Lệ Văn?"

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Khổ sở

Vì để biểu diễn vóc dáng vô cùng mỹ lệ của mình ở trước mặt Lăng Khắc Cốt, hôm nay Tường Lệ Văn đã đầu tư một buổi chiều ở thẩm mỹ viện, làm một kiểu tóc nóng bỏng đầy quyến rũ, trải qua sự trang điểm khéo léo của chuyên gia, cô ta ở trước mặt Lăng Khắc Cốt tàn ra mỹ lệ chói mắt, cặp mắt điểm lệ của cô ta được phết lên vài nét vẽ màu tím nhạt, dưới hàng mi dày rậm là tròng mắt đen đầy mị hoặc, môi tô son môi màu bạc sáng lấp lánh như thủy tinh, có vẻ đầy đặn mà hấp dẫn, mà vòng ngực ngạo nghễ của cô ta được bao chặt bởi phần lễ phục màu xanh lam khoét sâu, tàn ra phong tình thành thực cùng quyến rũ. Nhất là khi cô khê cần môi dưới, một bộ ai oán càng khiến cho cô ta tỏa ra hấp dẫn đầy mị hoặc.

"Khắc Cốt, con bé cũng không phải là không có chân, sao phải cần anh ồm?" Tường Lệ Văn hơi mỉa mai nói, đôi mắt nheo lại oán độc trợn lên lườm Hi Nguyên một cái.

Chỉ cần có con nha đầu xấu xí này ở đây, cô sẽ không lấy được sự chú ý của Lăng Khắc Cốt. Cô thật hận không được ném con ranh đó ra đường.

"Bé con bị thương, lão đại đau lòng." Không đợi Lăng Khắc Cốt nói chuyện, Ngân Báo đã đứng ra, vẻ mặt hài hước cười trả lời.

Lăng Khắc Cốt lạnh lùng trợn mắt nhìn Ngân Báo một cái, liền ôm Hi Nguyên đi vào phòng khách.

Trước khán đài mới được dựng tạm bày một hàng ghế sa lon, trên khay trà trước sofa bày đầy các loại trái cây cùng đồ ăn vặt.

Thấy nhân vật chính xuất hiện, ban nhạc tấu lên một bản nhạc nhẹ nhàng, một ca sĩ có chút danh tiếng ra sân hiến nghệ vì buổi tiệc mừng sinh nhật.

Lăng Khắc Cốt ngồi ở bên cạnh Hi Nguyên, cuồng ngạo dựa vào ghế sa lon, bàn tay kéo Hi Nguyên lại gần, ôm chặt.

Tường Lệ Văn mang theo hận ý đến gần Lăng Khắc Cốt, ánh mắt của cô ta giống như thanh đao bắn về phía lưng Hi Nguyên.

"Khắc Cốt, anh không cần đối xử tốt như vậy với con gái của kẻ kia! Năm đó anh nên nghe em, ném con bé ra đường tự sinh tự diệt." Tường Lệ Văn tràn đầy xem thường liếc Hi Nguyên, trong giọng nói tràn đầy khinh thường cùng không cam lòng.

Hi Nguyên dùng một đôi mắt đẹp tràn đầy hoảng sợ nhìn Tường Lệ Văn. Cô ấy thế mà lại giựt giây ba vút bỏ mình! Ba sẽ không thật nghe lời xúi bẩy của Tường Lệ Văn, ném cô ra đường chứ? Tay nhỏ bé của cô khấn trương níu chặt áo sơ mi cao cấp của Lăng Khắc Cốt, thân thể bởi vì lo lắng mà run lẩy bẩy.

Lăng Khắc Cốt cau mày cúi đầu nhìn qua Hi Nguyên, lạnh lẽo trong mắt của anh dọa Hi Nguyên sợ, khiến cô nắm chặt hơn, áo sơ mi Armani mới vừa rồi còn thơm như vậy đã lập tức sắp biến thành khăn lau rồi.

"Ba, không cần vút bỏ Hi Nguyên." môi hồng của Hi Nguyên không khỏi run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn tỉnh xảo như ngọc tạc giờ phút này tái nhợt một mảnh, có loại kích động làm cho người ta trù mến.

Lăng Khắc Cốt không nói gì, chỉ ôm cô vào trong ngực, khê vuốt ve lưng của cô. Lòng ngực nở nang kia khiến Hi Nguyên cảm thấy an tâm, khoe môi có chút nhếch lên.

"Lăng Khắc Cốt, nó là con gái kẻ thù của anh." Tường Lệ Văn giận đến thiếu chút nữa vung tay tát lên cái bộ mặt tươi cười kia của Hi Nguyên.

"Lệ Văn!" Lăng Khắc Cốt nắm chặt quả đấm, tròng mắt đen hơi trầm xuống, ý vị uy hiếp rõ ràng.

"Coi như em chưa nói gì. Người ta tốt bụng tổ chức sinh nhật cho anh, anh vậy mà chỉ biết quan tâm đến con bé đó." trong mắt Tường Lệ Văn hàm chứa nước mắt uất ức, khô sờ chạy vào bên trong nhà.

"Đi theo chú Ngân Báo chơi." Lăng Khắc Cốt vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên, đặt cô vào trong ngực Ngân Báo, sau đó lo lắng đi về hướng Tường Lệ Văn vừa chạy đi.

"Lệ Văn, đừng có trẻ con như vậy." Lăng Khắc Cốt đuổi theo Tường Lệ Văn, dùng giọng nói hơi trấn an dỗ dành Tường Lệ Văn.

"Khắc Cốt, em yêu anh, tại sao anh không thể nhìn thẳng vào em? Trong mắt anh, con gái của Dã Lang quan trọng hơn em." Tường Lệ Văn hất tay Lăng Khắc Cốt ra, quyết tuyệt nói, "Khắc Cốt, em không cam lòng. Dã Lang và thù hạ của hắn chính là những người đã phá hủy Băng Nhi, cũng phá hủy em, nhưng anh lại cưng chiều con gái của Dã Lang đến tận trời. Khắc Cốt, anh có từng nghĩ cho em, mỗi lần thấy con bé đó, em sẽ lại nhớ đến một đêm không chịu nổi kia. Em sắp bị nó ép điên rồi!"

Tường Lệ Văn càng nói càng kích động, nước mắt điên cuồng theo hai má chảy xuống.

Con bài tẩy duy nhất của cô chính là đoạn quá khứ khiến Lăng Khắc Cốt áy náy kia, cô sao có thể không nắm bắt cho thật tốt?

Qua hàng mi thăm thẳm nước mắt cô thấy vẻ mặt áy náy mâu thuẫn của Lăng Khắc Cốt, đáy lòng không khỏi cười lạnh.

"Lệ Văn, là lỗi của anh, anh đã không thông cảm với tâm tình của em." Lăng Khắc Cốt mạnh mẽ nắm lấy hai vai của Tường Lệ Văn, không để cho cô giãy giụa nữa, "Nhưng bé con chỉ là một đứa bé."

"Vậy thì thế nào? Vậy cũng không thay đổi được thân phận là con gái Dã Lang của nó. Khắc Cốt, anh đã quên Băng Nhi rồi." Tường Lệ Văn thất vọng lắc đầu.

"Lệ Văn, anh không có. Băng nhi là người thân duy nhất của anh, cái chết của cô ấy là khó khăn khó vượt qua của anh hơn bất kì ai khác." mi tâm của Lăng Khắc Cốt nhúu chặt lại một chỗ, muốn giải thích với Tường Lệ Văn, "Đây tất cả đều là sai lầm của anh, ta anh nên ngăn cản em đi cứu Băng nhi. Là anh hại em, muốn hận em hãy hận anh thôi."

"Em sao có thể hận anh?" Tường Lệ Văn đột nhiên ôm lấy hông của Lăng Khắc Cốt, nhu nhược nói, "Khắc Cốt, em yêu anh, để cho em thay thế Băng nhi hầu hạ ở bên cạnh anh có được hay không?"

"Lệ Văn." Lăng Khắc Cốt tay cố gắng thoái thác, nhưng đôi phương ôm rất chặt, "Anh rất xin lỗi."

Tường Lệ Văn u oán thở dài, cô cúi đầu lau nước mắt, sau đó ngẩng đầu lên bày ra một nụ cười kiên cường với Lăng Khắc Cốt: "Khắc Cốt, nếu như cảm thấy có lỗi, vậy mời em nhảy một bản thôi."

"Không tức giận?"

"Một điệu nhảy em sẽ tha thứ hết." Tường Lệ Văn thoải mái khoác cánh tay Lăng Khắc Cốt, con mắt hút hồn người cong lên cười nói.

"Tiểu thư xinh đẹp, xin mời!" Lăng Khắc Cốt làm một động tác mời nhảy, mười phần như thân sĩ. Anh nho nhã như vậy, đẹp trai, cho dù ai cũng sẽ không nghĩ đến mười mấy năm trước anh chính là, một cỗ máy giết người trong tay kẻ khác.

Hai người dưới tiếng nhạc đệm trượt vào sàn nhảy, trên mặt Tường Lệ Văn thủy chung treo nụ cười thỏa mãn, mê hoặc ôm cổ Lăng Khắc Cốt, ở trong lòng anh đung đưa. Đang xoay tròn thì Tường Lệ Văn đột nhiên phóng cho Hi Nguyên một nụ cười lạnh tràn đầy khiêu khích, tựa hồ đang cảnh cáo Hi Nguyên: Lăng Khắc Cốt là của tao, mày đừng nghĩ nhúng chân!

Thấy hai người ôm nhau, nhẹ nhàng phi vũ, lòng của Hi Nguyên đột nhiên trống trải, khó chịu giống như đồ đạc của mình bị người ta đoạt đi. Cô vẫn cho là ba là của cô, nhưng không biết còn có rất nhiều phụ nữ muốn cướp ba đi.

"Bé con, có muốn ăn bánh ngọt hay không?" Ngân Báo nâng Hi Nguyên lên, cười đùa hỏi.

"Không cần." Hi Nguyên ôm lấy hai đầu gối, khổ sở mà lắc lắc đầu.

Lần đầu, cô nắm được tư vị chua xót này, trong lòng cô thế nhưng dâng lên một loại kích động, nghĩ tiến lên nắm tay Tường Lệ Văn ra, đoạt lại ba từ trong tay cô ta.

"Bé con thích ăn nhất bánh ngọt việt quất, thật sự không cần?" Thấy ưu thương trong mắt Hi Nguyên, Ngân Báo lo âu xoa xoa mái tóc dài đen nhánh của cô.

Nếu như có thể, hẳn thật muốn xóa đi u buồn trong mắt bé con. Bé con ưu sầu tái nhợt như vậy khiến hẳn đau lòng, lão đại lúc nào thì mới có thể biết tầm quan trọng của bé con?

Nếu như bé con là con gái hẳn, hẳn nhất định sẽ cưng cô đến tận trời, không để cho trong mắt cô vương dù chỉ một chút buồn rầu.

"Chú Ngân Báo, trong lòng cháu có chút buồn bực, đi ra ngoài hóng mát một chút." Không thể tiếp tục nhìn bộ dáng ba cùng Tường Lệ Văn thân mật khiêu vũ, Hi Nguyên đứng lên, giống như đang muốn trốn tránh.

"Ngân Báo, bé con không có sao chứ?" Thanh Long đẩy đẩy mắt kiếng trên gương mặt tuần tú, lo âu hỏi. Ngân Báo chỉ là lo lắng thờ dài một cái.

"Lão đại là tên đàn độn." Sơn Miêu vuốt vuốt trái chanh trong tay, đột nhiên giống như ném quả bóng ném nó đi ra ngoài, vô tình lại ném trúng mặt trống ở trên giá, "Thùng" một tiếng vang thật lớn, cắt đứt trình diễn đầy trữ tình vừa rồi.

"Bé con đâu?" Sau khi Lăng Khắc Cốt tìm khắp nơi không thấy bé con, nín lấy cổ áo của Ngân Báo, trầm mặt ép hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mèo con bị vút bỏ

"Trong vườn hoa. Khụ khụ." lời Ngân Báo còn chưa nói hết, Lăng Khắc Cốt đã như một con gió biến mất, nhanh đến mức khiến cho mi mắt Ngân Báo đến nhảy một cái cũng không kịp.

"Các người tiếp tục, đừng ngừng! Chuyển qua ca khúc vui vẻ chút." khước môi Thanh Long nhếch lên, lộ ra nụ cười đùa bỡn, ra lệnh cho ca sĩ và nhân viên trình diễn đang sững sờ ở trên đài. Thanh âm tròn bóng như ngọc kia thậm chí mang theo uy hiếp khiến người khác không cách nào kháng cự, người biểu diễn trên đài lập tức cầm lên nhạc khí bắt đầu trình diễn.

Thấy Lăng Khắc Cốt chạy đi tìm kiếm Hi Nguyên, con người điểm lệ của Tường Lệ Văn oán độc nheo lại. Cô không thể để anh sinh ra loại tình cảm không nên có với con ranh đó, cho dù chỉ là ý muốn bảo hộ cũng không được!

Nhắc lần vấy, cô ta chậm chậm chạy đuổi theo ra ngoài. Bản lĩnh tám năm làm sát thủ luyện thành cũng không có bởi vì sinh hoạt an nhàn mà giảm, cô ta nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

"Khắc Cốt! Ai ôi!" Tường Lệ Văn đột nhiên hét lên một tiếng, ngã xuống ở trên bậc thang, theo bậc thang lăn xuống dưới.

"Lệ Văn!" Lăng Khắc Cốt vốn là vợ vãi đi tìm Hi Nguyên chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của Tường Lệ Văn liền dừng bước. Chạy trở về bên cạnh cô ta, kiểm tra sơ lược một lần thương thế của cô ta, xác định không có gãy xương rồi, anh lo lắng ôm lấy Tường Lệ Văn tái nhợt chạy vào trong lầu đài.

"Khắc Cốt, anh đi. tìm. Bé con. . . . Em không sao." Tường Lệ Văn suy yếu đẩy lồng ngực Lăng Khắc Cốt, trên mặt mang nụ cười sần sọc.

"Đừng nói chuyện!" Lăng Khắc Cốt vọt vào phòng khách liền lớn tiếng gọi Ngân Báo.

"Lệ Văn?" Thấy Tường Lệ Văn bị thương, bốn người Ngân Báo tràn đầy kinh ngạc. Thế nào một cái nháy mắt, Lệ Văn liền thay đổi thành ra như vậy.

"Ngân Báo, đi theo tôi!" Lăng Khắc Cốt vừa ôm Tường Lệ Văn lên lầu, vừa phân phó Ngân Báo.

Loại vết thương nhỏ này xoa một chút thuốc đỏ là được lại muốn bắt một thân y như hán phải lao động. Ngân Báo nhún nhún vai, bắt đầu đi đuổi theo lên lầu. Ai bảo hán là người duy nhất trong mấy huynh đệ hiểu y thuật?

Hi Nguyên giống như con mèo nhỏ bị người ta vớt bỏ, cô độc ngồi ở trên xích đu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô tán ra vẻ ưu thương nhàn nhạt, sự u sầu chiếm cứ lấy lòng của cô.

Ngửa đầu nhìn một ít mây đen che trên bầu trời đêm, tầm mắt mê ly của cô xuyên thấu tầng mây nhìn về phương xa.

Anh Trầm đi rồi, còn có người thích cô sao?

Bên người Ba luôn không đếm không hết phụ nữ vây quanh, lúc nào mới có thể có thời gian nhớ đến cô?

Trong lỗ mũi ề ảm, chất chất, tim như bị tảng đá chặn lại, hít thở không thông.

Một cái khăn tay đưa tới trước mặt cô, Hi Nguyên kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Một chàng trai lạnh lùng cao ngạo đứng ở trước mặt cô, vẻ mặt xa cách không biểu tình gì: "Lau sạch nước mắt đi. Thật là xấu hổ!"

Hi Nguyên nhận ra đối phương là ca sĩ vừa rồi mới hát trên sân khấu, gương mặt nhận lấy khăn tay, nhìn hán nói cảm ơn: "Cảm ơn. Ừm."

Không biết đối phương xưng hô như thế nào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên lúng túng đỏ lên.

"Thang Dật Thần." Chàng thanh niên nhìn ra lúng túng của Hi Nguyên, vì vậy tự giới thiệu mình.

"Cảm ơn anh Thang!"

"Có người khi dễ cô?" Thang Dật Thần nhăn mày lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết như thiên sứ của Hi Nguyên.

Hi Nguyên liền vội vàng lắc đầu. Trở thành công chúa nhỏ của lầu đài Tinh Nguyệt, ngoại trừ Tường Lệ Văn, còn có ai dám khi dễ cô? Huống chi ba ở nhà, Tường Lệ Văn cũng không dám làm gì cô. Cô chỉ là có chút khó chịu, hình ảnh ba cùng Tường Lệ Văn ôm nhau khiến lòng cô đau nhói, khiến cô ghen tỵ.

"Đại tiểu thư không hiểu đời gian khổ!" Thấy Hi Nguyên lắc đầu, Thang Dật Thần có chút châm chọc cười lạnh. Ở trên thế giới này vĩnh viễn đều không công bằng, có người vì kế sinh nhai mà liều mạng vật lộn với cuộc sống, đến cả viện phí giải phẫu cũng chưa đóng nổi, có người nhiều tiền đến có thể đập chết người, lại có phúc mà không biết hưởng, không có việc gì liên loạn xị rơi nước mắt.

Hán lạnh lùng cao ngạo xoay người, rời khỏi cái cô gái không hiểu chuyện này.

"Đợi đã nào...! Khăn tay của anh!" Hi nguyên nhảy xuống khỏi xích đu, muốn đem khăn tay trả lại cho đối phương, nhưng chân Thang Dật Thần quá dài, hán khinh thường không thèm để ý tới cái cô nàng thiên kim đại tiểu thư vừa sinh ra đã là một viên kim cương đá quý này, vài bước chân liền rời khỏi vườn hoa. Mà Hi Nguyên bởi vì đuổi gấp, không cẩn thận ngã xuống, vết thương vừa mới khép lại lại một lần nữa vỡ ra, đau đến khiến cho cô run lập cập.

Ba, Hi Nguyên cần người, người tại sao không đến?

Chẳng lẽ ở trong lòng của người, di Lệ Văn còn quan trọng hơn bé con sao?

Hi Nguyên vô dụng ngồi chồm hổm trên mặt đất, cô độc rơi lệ. Rừng cây bốn phía đem bóng tối bao phủ lấy cô, phủ lên một hình hài nhu nhược và cô

đơn. Trên bầu trời mây đen càng ngày càng tụ lại, tầng tầng mây đen giống như màn sân khấu che lấp cả vùng đất, nhìn lại không còn thấy một chút ánh sao nào, giữa trời đêm đen tối, thân thể nhỏ nhắn của Hi Nguyên dần dần không thấy rõ.

Đột nhiên bầu trời xẹt qua một tia chớp, tiếng sấm phá tan yên tĩnh của bầu trời đêm, vang vọng khắp cả vùng đất. Hi Nguyên lại không hề nghe thấy, cũng không cảm thấy những hạt mưa đang tưới lên đất.

Một mình cô ngồi ở trên đất lạnh lẽo, bị những hạt mưa lớn như hạt đậu gột rửa, vết thương bị nước xối vào, máu từng chút từng chút lan tỏa, giống như một đóa hoa mai nhỏ xuống nền đất, đỏ tươi chói mắt.

Cho đến khi cô sắp biến thành hóa thạch thì mới được bọn người Thanh Long tìm được.

"Bé con!" Chạm vào thân thể lạnh lẽo của Hi Nguyên, Thanh Long kinh ngạc cất giọng, đánh vỡ tình tảo trước sau như một cùng nho nhả của hắn, hắn hốt hoảng ôm lấy cô.

"Chú Thanh Long!" Nhìn người tới không phải là Lăng Khắc Cốt mà cô mong đợi, uất ức chôn ở trong lòng Hi Nguyên giống như nham thạch nóng chảy phun trào, cô níu chặt lấy áo Thanh Long, ở trong lòng hắn yên lặng rơi lệ.

Ngay sau đó Sơn Miêu chạy tới vội vàng đem cái ô trong tay chuyển qua đỉnh đầu hai người, sau đó cởi áo sơ mi của mình xuống bao chặt lấy Hi Nguyên: "Sao lại lạnh như vậy?"

"Bé con đừng khóc." Thanh Long chỉ lo an ủi Hi Nguyên, căn bản không còn kịp để ý tới Sơn Miêu.

Khi bọn họ vọt vào phòng khách, Bạch Hồ đang lo lắng muốn xông ra .

"Tìm được rồi sao? Thật tốt quá!" Bạch Hồ tiến lên muốn đón lấy bé con.

"Không cần! Cậu đi tìm Ngân Bảo, bé con giống như muốn phát sốt." Nhìn hàm răng của Hi Nguyên không ngừng run lên cảm cấp, Thanh Long lo âu nói.

Bạch Hồ vừa nghe, lập tức chạy lên lầu, vừa chạy vừa gọi Ngân Bảo ầm ỹ: "Ngân Bảo, bé con bị sốt rồi, anh mau xuống đây!"

Tường Lệ Văn vốn là đang dựa vào Lăng Khắc Cốt nghe Bạch Hồ gọi như vậy xong, lập tức giả bộ đau đớn khó nhịn, ở trong ngực Lăng Khắc Cốt run rẩy rên rì: "Khắc Cốt, đầu của em đau quá."

"Rồi cũng sẽ tốt thôi." Lăng Khắc Cốt qua loa an ủi Tường Lệ Văn, thân thể của anh có chút cứng ngắc, tròng mắt đen lộ ra lo lắng nhìn ngoài cửa, giống như nếu không phải Tường Lệ Văn đang nắm chặt tay của anh, anh sẽ lập tức chạy đi.

"Không được, em đau chết mất! Khắc Cốt, ôm em một cái!" Tường Lệ Văn vừa khỏ sở co người lại, vừa ôm chặt hông của Lăng Khắc Cốt.

Tối nay nói gì cô ta cũng không thả Lăng Khắc Cốt ra, để cho anh chạy trở về bên cạnh con bé đó, trực giác của phụ nữ nói cho cô ta biết, đối với con bé đó tình cảm của Lăng Khắc Cốt dành cho nó đã vượt xa tình cảm của một người cha nên có. Vì muốn anh ở lại, cô ta đã liều chết diễn trận khổ nhục kế này, dĩ nhiên không thể bỏ dở nửa chừng.

Nha đầu xấu xí đáng chết, đừng nghĩ cướp đi người đàn ông của cô.

"Lão đại, tôi đi xem bé con một chút." Ngân Bảo nhìn Tường Lệ Văn một cái, trong tròng mắt đen có bất mãn, bị thương da thịt chút này phải dùng tới hô gọi nhỏ lớn như vậy? Nhưng vốn cùng Tường Lệ Văn lớn lên cùng nhau nên hắn cũng không nói thêm gì vội vã rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mùi vị quen thuộc

Hi Nguyên được Thanh Long cẩn thận từng li từng tí đặt lên giường lạnh đến tóc cũng dựng đứng lên, cô trên dưới răng không ngừng run lên, phát ra tiếng va chạm cách cách. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không có chút huyết sắc nào, làm cho người ta không nhận được đau lòng. Quần áo bị nước mưa xối ướt dính chặt bao lấy người của cô, giống như lớp da thứ hai, trong mơ hồ có thể thấy dáng ngực xinh xắn của cô. Thanh Long lập tức xoay người ra lệnh người làm nữ tới thay quần áo cho cô, mà ba đại nam nhận bọn họ là tự động thối lui ra khỏi cửa.

"Bé con như thế nào?" Ngân Bảo xách theo hòm thuốc đã chạy tới, khẩn trương hỏi Thanh Long. Hôm nay thế nào xảy ra nhiều chuyện như vậy? Một bữa tiệc sinh nhật thật tốt, Lệ Văn té bị thương, Hi Nguyên phát sốt.

"Cái trán hơi nóng." Thấy người làm nữ cầm quần áo ướt sũng đi ra, Thanh Long lập tức kéo Ngân Bảo chạy vào phòng ngủ. Bộ dáng của Hi Nguyên khiến bọn họ lo lắng không thôi.

Ngân Báo thấy hai gò má Hi Nguyên đỏ ửng đến bất thường liền nhủ mảy, sau khi làm một loạt kiểm tra cho cô xong, hần lập tức lấy tới mấy bao thuốc: "Bé con, uống thuốc xong ngủ tiếp."

Son Miêu bụng tới một ly nước nóng, Thanh Long đỡ Hi Nguyên dậy, để Ngân Báo đem thuốc bỏ vào miệng Hi Nguyên cho cô uống.

Hi Nguyên chỉ cảm thấy đầu choáng váng mờ mịt, xương cốt toàn thân đều đau nhức, cô khó chịu yếu đuối nâng đầu lên, ngấm nhìn bốn phía, ở khắp nơi tìm không thấy cái bóng đáng quen thuộc đó xong rồi mới mệt mỏi nhắm mắt lại.

Người đó không có.

Người thế nhưng không đến!

Ba không thương bé con nữa rồi!

Ngay cả cô ngã bệnh cũng không muốn sang đây xem cô một cái!

Ấn nhẫn nén xuống nước mắt đang muốn trào ra, Hi Nguyên nhắm hai mắt lại nói với mọi người: "Cháu mệt mỏi, các chú cũng đi nghỉ ngơi đi."

Bọn Thanh Long có chút bận tâm, không chịu rời đi.

Từ trước tới giờ họ chưa từng thấy Hi Nguyên lộ ra nét mặt yếu ớt như vậy, tựa như một chú mèo hoang bị người ta vứt bỏ, có loại bị thương bất đắc dĩ.

"Để tôi ở lại chăm sóc bé con." Ngân Báo khoát khoát tay đối với mọi người, chủ động gánh vác nhiệm vụ chăm sóc Hi Nguyên. Bọn Thanh Long vỗ vỗ vai hân, trịnh trọng dặn dò: "Chăm sóc thật tốt cô bé."

Ngân Báo gạt đầu một cái, trong lòng có chút bất mãn đối với Lăng Khắc Cốt. Người nên... chăm sóc bé con nhất lúc này lại đang bận chăm sóc Lệ Văn, lão đại đặt Hi Nguyên ở chỗ nào rồi? Chẳng lẽ đã nhiều năm như vậy, cậu ta vẫn chưa ra khỏi đám sương mù? Đối với những điều không thể chịu nổi đã qua, Hi Nguyên là vô tội, cô cũng coi như là một người bị hại, nhỏ nhỏ tuổi đã thành một cô nhi.

Hi Nguyên không có hơi sức để ý tới người xung quanh, bởi vì tâm trí cô bị thất vọng nồng đậm chiếm cứ, đau giống như bị một thanh đao nhọn đâm trúng.

Ba nhất định đang ở bên di Lệ văn, hình ảnh bọn họ ôm nhau khiêu vũ đứng ở trước mắt cô đung đưa. Di Lệ Văn rốt cuộc đã bắt được lòng của ba rồi sao?

Không còn ai thương bé con nữa rồi.

Cô như một đứa trẻ bất lực, thân thể nhỏ nhỏ co lại, ở trên giường rộng rãi đến khiến người ta cảm thấy trống trải, phát run.

Ngân Báo lo âu đắp kín chăn mền cho cô, nhưng hần chỉ có thể chăm sóc thân thể của cô, nhưng không cách nào an ủi lòng cô bé.

Bên ngoài mưa rơi càng ngày càng lớn, nước mưa xối rửa kính cửa sổ, tiếng mưa rơi "Ào ào" giống như một bản nhạc đệm.

Đột nhiên một hồi tiếng sấm đánh vỡ sự tĩnh lặng của đêm tối, kinh động đến Hi Nguyên đang khép mắt ngủ mê man.

Cô ở trên giường lo lắng giãy dụa thân thể, muốn tìm một nơi an toàn để dựa vào. Cô cảm thấy một đôi bàn tay nắm ở hông của cô, ôm cô vào một khoang ngực rộng rãi. Vòm ngực ôm đó thật dịu dàng, tản ra mùi nước hoa quen thuộc.

Hi Nguyên dựa dẫm vào lồng ngực đó, hạnh phúc hít sâu một hơi, hít lấy mùi nước hoa quen thuộc dễ ngủ đó.

"Ba." Hi Nguyên kim lòng không được gọi lên một tiếng tự đáy lòng.

Cầm đang gối lên đỉnh đầu cô khẽ run một cái.

Ngân Báo liếc mắt nhìn hai người đang ôm nhau kia, nụ cười hàm chứa hài lòng đóng cửa phòng ngủ, lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đe dọa dịu dàng

Hi Nguyên kim lòng không được gọi một tiếng tự đáy lòng.

Cái cần đang gói lên đỉnh đầu cô nghe vậy khẽ run một cái, hai cánh tay ôm cô dần dần thu hẹp lại, ôm thật chặt cô vào trong ngực.

Hi Nguyên thật sợ đây chỉ là giấc mộng, không dám mở mắt, cô sợ vừa mở mắt, ba sẽ biến mất khỏi tầm mắt cô. Cô run rẩy đưa bàn tay nhỏ bé ra, ôm thật chặt lấy eo của đôi phương, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào trong lồng ngực rộng rãi mà cô đã vô số lần nép vào.

Cảm giác thật lâu, giống như đã qua cả một thế kỉ vậy, ba đều không có ôm cô ngủ. Ngay cả gặp phải ác mộng cũng không thể tỉnh ba an ủi mình.

"Ba, thật là người sao?" Cô rất muốn mở mắt nhìn mặt ba một cái, rồi lại có chút lo sợ.

"Sao lại bị mưa ướt?" Trong giọng nói lạnh lẽo của Lăng Khắc Cốt có một tia ân cần không dễ phát giác.

"Không biết." Hi Nguyên sâu kín thở dài. Ngay lúc đó cô chỉ nghĩ mình bị ba từ bỏ, còn đâu mà nhớ đến trời mưa. Khi nước mưa đánh vào trên người cô, cô đã sớm không có cảm giác rồi.

Cái loại cảm giác bị vứt bỏ đó lại có thể đau đến như vậy, giống nhưng lòng của cô bị khoét rỗng vậy, trong đầu chỉ quanh quẩn một câu nói: "Ba không cần bé con nữa rồi."

"Ba, sẽ không cần bé con nữa sao?" Vì xác định một nỗi sợ hãi trong lòng, Hi Nguyên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào tròng mắt đen hẹp dài của Lăng Khắc Cốt.

"Bé con còn dám vậy mưa, ba liền không cần người!" Con mắt lạnh lùng mê hoặc của Lăng Khắc Cốt khẽ nheo lại, hung ác nhìn chăm chăm Hi Nguyên, nhưng bàn tay của anh lại khẽ xoa nắn gương mặt của cô, giống như nâng niu một búp bê sứ dễ vỡ vậy.

Nghe Lăng Khắc Cốt nói, Hi Nguyên cười lên một tiếng hi hi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô hiện lên thần thái hưng phấn: "Ba hư, còn dám uy hiếp bé con."

Hi Nguyên đã sớm có hình hài của một thiếu nữ, vốn đã đẹp như một thiên sứ, lại được tôn lên bởi làn da trắng muốt như cái gim cài tóc bằng trân châu, càng lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tròn bóng như ngọc, cộng thêm một chút vẻ đẹp yếu ớt vì bệnh tật, lại càng thêm mê người, cô ấy có đôi mắt to đen đẹp như hai trái nho đen mọng, trong suốt sáng chói.

Ánh mắt Lăng Khắc Cốt giống như xuyên thấu qua người Hi Nguyên nhìn về một nơi xa, trong trí nhớ cũng có một đôi mắt to đen nhánh như vậy, lộ ra cơ trí cùng cảnh giác, em gái Băng nhi của anh, cũng xinh đẹp như Hi Nguyên vậy, nhưng khi đó chính anh không cách nào cho Băng nhi một cuộc sống xa hoa, bởi vì lúc đó đến cả sự sinh tồn cũng đã là một vấn đề đối với anh.

Lăng Khắc Cốt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô lên, ánh mắt thâm thúy chuyên chú nhìn vào con mắt linh động mê người của cô, ánh sáng nơi đáy mắt khiến Hi Nguyên đoán không ra, không thấy rõ, thâm u như một đầm nước sâu thẳm.

Hi Nguyên 12 tuổi mặc dù vẫn còn rất non nớt, nhưng lại có một loại ý vị cực hạn, xinh đẹp linh hoạt lý ảo, đẹp tinh khiết, lại đẹp mê người. Da thịt cô bóng loáng như là một chú cừu nhỏ, vuốt ve tựa như đang vuốt ve một khối ngọc đẹp dịu dàng, ngón cái Lăng Khắc Cốt khẽ lư luyến ve vuốt. Hi Nguyên chỉ cảm thấy những chỗ ba chạm qua như lửa nóng cháy lan ra đồng cỏ, nóng bỏng khó nhịn. Hai gò má cô nổi lên hai đóa hoa màu hồng nhạt, ánh mắt lại không thể rời đi, say mê ngắm nhìn vẻ mặt đẹp lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt.

"Bé con" Giọng nói của Lăng Khắc Cốt có chút trầm đục, tựa như trung âm của đàn vi-ô-lông tấu lên khúc nhạc, truyền vào trong tai Hi Nguyên.

"Ba. . . ." Hi Nguyên lo lắng liếm môi hồng, bị ánh mắt Lăng Khắc Cốt nhìn đến có chút bối rối, tay nhỏ bé của cô nín chặt vạt áo, đột nhiên ngón tay đụng phải một vật thô cứng, cô mới nghĩ đến hôm nay là sinh nhật ba, quà tặng cô làm còn chưa tặng cho ba.

Cô nhút nhát rút từ trong túi ra một chuỗi hạt thủy tinh trong vắt được xâu cả đêm thành một móc treo điện thoại, đưa tới trước mặt Lăng Khắc Cốt: "Ba, sinh nhật vui vẻ!"

Lăng Khắc Cốt có chút kinh ngạc nhìn chuỗi hạt thủy tinh trong suốt trước mặt, trên ba viên thủy tinh nằm ở trung tâm chuỗi hạt khắc ba chữ "LKC", là viết tắt họ tên khai sinh của anh.

"Ba không thích sao?" Thấy Lăng Khắc Cốt không có nhận lấy, Hi Nguyên có chút khổ sở cắn môi dưới, Hi Nguyên mất mát vận vạt tay nhỏ bé, đôi mi khẽ rù xuống run rẩy. Khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức giống như sắp khóc. Cô mất một đêm không ngủ làm cái đó, ba một chút cũng không thích.

Lăng Khắc Cốt nhận lấy chuỗi hạt làm móc gắn điện thoại không mấy hoàn mỹ kia thì khóe môi không tự chủ nhếch lên, khóe mắt đuôi mày tất cả đều là nụ cười: "Rất đẹp."

"Hi Nguyên muốn thưởng." Hi Nguyên chỉ chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, hướng về phía Lăng Khắc Cốt nháy nháy đôi mắt to xinh đẹp, hai lúm đồng tiền nhân nhật ẩn hiện khiến cho nụ cười của cô trở nên hết sức mê người.

Hai tròng mắt của Lăng Khắc Cốt bị thần thái mê người trong đôi mắt Hi Nguyên mê hoặc, môi mỏng của anh vẽ lên thành một đường cong đầy mỉa mai, dần dần hướng đến gần Hi Nguyên.

"Lăng Hi Nguyên, cái con tiểu hồ ly tinh này!" Cửa phòng đúng lúc Lăng Khắc Cốt đang muốn thom lên gò má Hi Nguyên thì bị Tường Lệ Văn đẩy ra. Cô ta giống như một con gà mẹ bị chọc giận, giương đôi cánh dữ tợn đánh về phía Hi Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Độc thủ

Hi Nguyên vốn vì phát sốt mà trở nên vô lực không né tránh kịp đòn độc thủ của Tường Lệ Văn, bị cô ta hung hăng tát một cái, gò má mềm mại còn bị móng tay sắc nhọn của cô ta lưu lại năm vết cào đỏ chót.

"Đau. . . . Không cần." Hi Nguyên theo phản xạ ôm lấy đầu, giống như những lần bị cô ta làm tổn thương khác, cơ người lại phát run, chỉ là lần này khác với những lần trước, bởi vì có ba ở bên cạnh cô.

"Tao liền muốn đánh chết mày, cái con tiểu hồ ly tinh này, còn nhỏ tuổi như vậy cũng đã biết quyến rũ đàn ông" Tường Lệ Văn giống như mất trí, lại vung tay lên, chỉ là lần này, bị Lăng Khắc Cốt một phát bắt được.

"Đù rồi!" Ánh mắt Lăng Khắc Cốt lạnh lùng giống như hàn băng đến từ Bắc cực, mang theo gió lạnh lâm liệt bắn về phía Tường Lệ Văn.

"Chưa đủ! Khắc Cốt, chẳng lẽ anh không hiểu, mỗi lần thấy con bé, em lại nhớ đến những hình ảnh bản thân bị mười tên trong bọn Miêu Đầu Ưng luôn phiên làm nhục? Em hận nó" Tường Lệ Văn tóc xoắn xoắn tung trên mặt, ánh mắt đầy thù hận nhìn Hi Nguyên, ánh mắt của cô ta ác độc giống như muốn xé nát Hi Nguyên ra vậy.

"Đi ra ngoài!" Vẻ mặt lãnh khốc vô tình của Lăng Khắc Cốt, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào gương mặt giận dữ đến vặn vẹo biến hình của Tường Lệ Văn.

"Lăng Khắc Cốt, anh đã quên Băng Nhi chết như thế nào rồi sao?" Tường Lệ Văn đầy ghen tỵ nhếch khóe miệng lên, giễu cợt nói. Gương mặt vốn là điềm lệ rung động lòng người giờ phút này bởi vì ghen tỵ mà vặn vẹo: "Dã Lang hại chết Băng Nhi, mà con bé này, nó là con gái của Dã Lang!"

"Chuyện của tôi không tới phiên cô quản! Đi ra ngoài!"

"Khắc Cốt! Anh thay đổi rồi, vì con tiểu hồ ly tinh này mà thay đổi, anh không bao giờ còn là người anh trai tốt thương yêu Băng Nhi nữa rồi. Anh đã không thể ra tay, thì để cho em! Em nhất định muốn cho con gái của Dã Lang phải trả giá thật lớn!"

Tường Lệ Văn nói xong, dùng sức hất tay Lăng Khắc Cốt ra, động tác nhanh chóng kéo Hi Nguyên từ trong ngực Lăng Khắc Cốt xuống khỏi giường, nhấn chân đá vào cô: "Tao đá chết mày! Mày xuống địa ngục mà tìm ba mày đi! Con gái của Dã Lang nên cùng hắn xuống địa ngục đi!"

Lăng Khắc Cốt bị một câu "Dã Lang" kia của Tường Lệ Văn làm cho đau nhói, thân thể của anh cứng đờ thẳng tắp, gương mặt lãnh khốc căng thẳng giống như phủ một tầng sương lạnh, u ám đến không còn một chút tia sáng. Một tia chớp phá vỡ bầu trời đêm, tia sáng chói mắt thoáng qua trên mặt anh, thế nhưng khiến cho gương mặt của anh hiện ra hết sức lãnh khốc cùng lạnh lẽo.

Anh không có ngăn cản Tường Lệ Văn tổn thương Hi Nguyên, ngược lại đôi con ngươi đen tối nheo lại, cắn chặt răng vô tình nhìn Hi Nguyên, ánh mắt kia tối tăm khó hiểu.

"Đừng! Bé con là con của ba!" Hi Nguyên ôm lấy bụng bị đá đau, suy yếu nhìn về phía Lăng Khắc Cốt im lặng ở một bên không nhúc nhích, nước mắt uất ức không khỏi trào quanh trong hốc mắt.

Ba không muốn bảo vệ cô.

Nhận thức này khiến đáy lòng của cô trầm xuống, những đau đớn trên người truyền tới cũng không đau đớn bằng nỗi đau bén nhọn trong lòng, đau tới kịch liệt.

"Mày là con của Dã Lang! Là con gái của tên ác ma đó! Lăng Hi Nguyên, Khắc Cốt quá nhân từ mới có thể chứa chấp mày!" Thấy Lăng Khắc Cốt không hề ngăn cản hành động của mình, động tác của Tường Lệ Văn càng thêm sắc bén. Tay chân của cô ta cũng được sử dụng, lưu lại trên người Hi Nguyên những vết thương màu tím.

Con gái của Dã Lang?

Cô thật là con gái của Dã Lang?

"Con gái của Dã Lang" năm chữ này đột nhiên chui vào trong tai của Hi Nguyên, đầu của cô đột nhiên giống như nứt ra, đau đớn chột nổi lên: "Không!"

Người đàn ông mang mặt nạ, súng lục, người đàn ông ngã trong vũng máu, tiếng cười lớn đầy tà ác. . . . Trí nhớ như miệng cống đột nhiên mở ra, từng chút một ngất quăng xuất hiện thoáng qua ở trong đầu của cô, cô có chút sắp hỏng mất, thét chói tai.

"Không! Ba! Ba!" Hi Nguyên người đầy thương tích giống như búp bê vải rách nát, bộc phát như bệnh thần kinh co rúc ở trên đất thét chói tai. Dấu vết ký ức một khi mờ ra, sẽ không thể tắt. Thần kinh non nớt của cô không thể chịu đựng được đả kích trầm trọng này, khổ sở giống như nước lũ vỡ đê, đau đớn vọt vào trong lòng cô, trát lên vết thương đầy người của cô.

Cô là con gái của Dã Lang, con gái của người đàn ông ngã trong vũng máu đỏ, Lăng Khắc Cốt thể nhưng không phải ba.

Hi nguyên khổ sở hô to khiến bộ mặt lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt co quắp, ở thời điểm Tường Lệ Văn lần nữa chụp vào Hi Nguyên, anh sai bước tới gần Tường Lệ Văn, một cước đá văng cô ta ra, hướng về phía cô ta rống giận: "Dừng tay! Con bé là con của tôi!"

"Khắc Cốt? Anh quên. Quên em vì Băng Nhi bị Tồn thương." Tường Lệ Văn bị thống cần môi dưới, không dám tin tưởng nhìn Lăng Khắc Cốt.

Những năm qua, vô luận cô đối đãi với Hi Nguyên thế nào, Lăng Khắc Cốt cũng mắt nhắm mắt mở, anh dung túng cho cô như vậy khiến cho cô tưởng rằng anh cũng hận Hi Nguyên, nhưng hôm nay anh lại vì con ranh Hi Nguyên đó mà Tồn thương cô.

"Đau! Ba.Ba con đau quá!" Hi Nguyên che đầu như sắp nổ tung, khổ sở rên rỉ.

Trên người của cô hiện đầy những vết thương do Tường Lệ Văn đánh, mà lòng của cô cũng bởi vì những âm thanh chém giết trong trí nhớ kia xé rách, cái đầu như muốn nổ tung, cô như sắp chết vậy.

Nghe được Hi Nguyên gọi, gương mặt tuấn tú lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt lộ ra đau đớn tức giận, anh không thể tiếp tục tỏ ra lạnh lùng nữa, run rẩy nâng khuôn mặt nhỏ nhắn như sắp hỏng mắt của Hi Nguyên lên.

Hình ảnh đầy che trở như vậy của Lăng Khắc Cốt đối với Hi Nguyên đâm vào lòng Tường Lệ Văn, cô ta bất mãn kêu gào: "Khắc Cốt, giết nó đi! Báo thù cho Băng Nhi!"

Lăng Khắc Cốt cảm nhận được đứa bé dưới tay mình sau khi nghe được Tường Lệ Văn nói, theo phản xạ run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên không có chút huyết sắc nào, anh lập tức lạnh lùng trừng mắt về phía Tường Lệ Văn: "Cút! Không cần lại xuất hiện trước mặt của tôi!"

Nói xong, anh liền ôm Hi Nguyên đã bất tỉnh đi ra cửa phòng vốn đã bị Tường Lệ Văn hủy đến không cách nào còn đóng lại được, không để ý tới về mặt kinh ngạc cùng khó chịu của Tường Lệ Văn nữa.

Những đau đớn, khổ sở của năm đó xông lên trong lòng của Lăng Khắc Cốt, năm đó nên giam cầm tình yêu của Băng Nhi trong trứng nước, không nên để con bé rơi vào bể tình của tên Dã Lang giao hoạt, nếu như anh có thể ngăn cản, thì Băng Nhi có thể vẫn còn ở bên cạnh anh. Anh sẽ đem tất cả những thứ hoàn mỹ nhất trên thế giới này nâng lên trước mặt Băng Nhi. Nhưng Băng Nhi đã đi, đứa em gái duy nhất của anh trên thế giới này đã bị chết dưới sự cuồng bạo của Dã Lang.

Nghĩ đến đây, quả đầu của anh liền nắm lại thật chặt.

"Lăng Khắc Cốt, anh, anh sẽ phải hối hận!" Tường Lệ Văn bất mãn rống to theo sau Lăng Khắc Cốt.

Cô theo ở bên cạnh Lăng Khắc Cốt nhiều năm như vậy, liều mạng làm việc, lại không thể chiếm được một chút tình cảm của anh. Anh thờ ơ bên ngoài nuôi một đồng lõa người tình, cũng không chịu đựng vào cô.

Cô không tin mình lại thắng không nổi một đứa bé còn chưa hết ngây ngô.

Lăng Khắc Cốt tự mình ôm Hi Nguyên quay trở lại phòng nên không có thấy được sự âm độc toát ra từ trong mắt của Tường Lệ Văn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Trong phòng ngủ xa hoa của Lăng Khắc Cốt lộ ra phong cách bài trí đơn giản. Mặt đá cẩm thạch màu đen có vẽ hết sức nặng nề, bày trí trắng đen xen lẫn hòa vào màu đá cẩm thạch, giường lớn màu vàng nặng nề ở trung tâm tăng thêm một phần xa hoa. Mà ở trên tấm ga giường màu trắng nõn ẩn chứa một cô gái thân đầy vết thương - Hi Nguyên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô cùng bộ ngực phơi bày đầy những vết cào, Ngân Báo cẩn thận từng li từng tí xoa cao do anh tự mình bào chế lên vết thương của cô: "Lệ Văn hôm nay thật là quá đáng, lại khiến cho bé con bị thương thành như vậy. Lão đại, lẽ ra ngài nên ngăn cản!"

Ngân Báo có chút bất mãn nhìn về phía Lăng Khắc Cốt vẫn đứng xoay lưng nhìn về phía cửa sổ sát đất.

Nếu như cậu ta thương Hi Nguyên, cậu ta nên bảo vệ con bé.

Nếu như cậu ta yêu Hi Nguyên, cậu ta nên ngăn cản Tường Lê Văn.

Cậu ta sao có thể để Hi Nguyên bị Tôn thương nặng như vậy?

Đêm qua anh cho là có lão đại ở đây, Hi Nguyên rất an toàn, mới thả lỏng tâm tình tự mình trở về biệt thự ở kế bên nghỉ ngơi. Sớm biết sẽ xảy ra chuyện ngày hôm nay, anh tuyệt đối sẽ không rời Hi Nguyên.

Thấy Hi Nguyên bôi vì chạm vào thương vết thương mà nhủu mảy, thái độ của Ngân Báo nặng nề khác thường.

Bé con hồn nhiên như vậy, nên được lão đại nâng niu trong lòng bàn tay thương yêu mới đúng.

Lăng Khắc Cốt không có trả lời Ngân Báo, chỉ là nắm chặt quả đấm, trên gương mặt lãnh khốc có loại đau đớn giãy giụa. Hai mắt anh nặng nề trầm xuống giống như một đầm nước sâu không thấy đáy, Hi Nguyên bị thương giống như một tảng đá ném vào trong đầm nước sâu đó, làm lan ra những gợn sóng, khiến cho đáy mắt anh cũng nổi sóng, không cách nào giữ vững được sự tĩnh lặng nữa.

"Ba, trả lại ba cho tôi!" Hi Nguyên ở trên giường đột nhiên lo lắng giãy dụa, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bị sự bị thống bao trùm, phần suy nhược này làm cho người ta đau lòng. Hi Nguyên bị mồ hôi lạnh thấm ướt sau khi giãy giụa thêm vài phút đồng hồ, lại lâm vào yên tĩnh, dường như con ác mộng kia đã tha cho cô.

Nhìn Hi Nguyên giống như lại bị con ác mộng trong trí nhớ đó giày vò, Ngân Báo phiền não cào cào mái tóc. Anh đã dùng thuốc khống chế bệnh được sáu năm, hôm nay bởi vì Tường Lê Văn mà bị làm hỏng hầu như không còn. Vậy bây giờ phải làm sao mới phải?

Lăng Khắc Cốt lãnh ngạo xoay người, ánh mắt của anh có chút không nhìn được nhìn về hướng Hi Nguyên trên giường.

"Có thể dùng thời miên sâu hay không?"

"Lão đại?" Ngân Báo kinh ngạc nhìn Lăng Khắc Cốt, lão đại không phải là muốn anh . .

"Đem phần ký ức đó của con bé phong kín lại, vĩnh viễn không cho con bé nhớ lại." Lăng Khắc Cốt lãnh khốc buông lời.

"Nhưng. . . ." Muốn anh vận dụng thuật thời miên che đi ký ức của Hi Nguyên, tất nhiên là có thể, nhưng anh chỉ sợ có một ngày, Hi Nguyên sẽ hồng mắt.

"Cứ theo tôi nói mà làm! Tôi không muốn thấy con bé khó chịu nữa." Lăng Khắc Cốt vô tình nói. Tay nắm chặt thành quả đấm đã bộ lộ tâm tình của anh, anh cũng không phải là một người lãnh khốc vô tình.

"Lão đại, thay vì cố che lại không bằng khai thông, có lẽ sẽ khiến cho bé con nhớ lại tất cả, tâm bệnh của con bé sẽ khỏi hẳn." Ngân Báo khó khăn nhìn về mặt lãnh khốc đầy căng thẳng của Lăng Khắc Cốt. Không phải anh không biết, mà là anh không muốn làm như vậy. Che giấu đi trí nhớ của Hi Nguyên là rất tàn nhẫn đối với cô bé, cho nên anh vẫn cố gắng thông qua phương pháp khai thông để trị liệu cho cô bé.

"Anh có nắm chắc không?" Nhìn bé con khổ sở giãy dụa ở trên giường, Lăng Khắc Cốt có chút do dự hỏi.

"Tôi sẽ tận lực." Ngân Báo gật đầu một cái. Bộ dạng của bé con khiến cho lòng anh nhủu chặt lại, thật sự nếu không có ý trí, có lẽ cô sẽ bị những ám ảnh trong lòng cắn nuốt.

Hi Nguyên cảm giác mình trong giấc mộng, một giấc mộng đã dày dụa nhiều năm với cô, trong mộng cô mới chỉ có 6 tuổi. Trong đêm đen, cô bị một hồi tiếng đánh đấm làm thức tỉnh, sợ hãi rời giường đi tìm ba. Đẩy cửa phòng ba ra thì cô nhìn thấy một người đàn ông mang mặt nạ chìm ung màu bạc giờ sáng bắn về phía ba.

"Ba!" Cô sợ hãi lao về phía ba. Nhìn đôi mắt ba trợn trừng trừng, cô thật khó chịu. Ba sao vậy? Trên người tất cả đều là máu. Tiếng súng điếc tai cộng với máu tươi phun trào khiến cho cô lâm vào khủng hoảng cực độ. Cô liều mạng lay thân thể của ba, tuy nhiên có lay thế nào ba cũng không tỉnh nữa.

Ba? Vậy là người nắm trong đồng máu thịt lẫn lộn đó chính là ba!

"Ba!" Hi Nguyên đột nhiên thức tỉnh, nếu như cái người bị chết đó là ba, vậy thì Lăng Khắc Cốt là ai? Đó không phải ba sao? Trong ngượng ngùng cô ngẩng đầu nhìn vòng quanh, lại chỉ thấy một mảnh sương mù mờ mịt.

Ba ngã trong vũng máu đã ở cách xa cô, mà Lăng Khắc Cốt ở phía bên kia màn sương mờ cũng không thấy rõ mặt.

"Ba!" Cô liều mạng giùng giàng, lao về phía màn sương mù phía sau Lăng Khắc Cốt.

"Bé con, không sao." Lăng Khắc Cốt ôm chặt Hi Nguyên đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt đầm trang phục, dịu dàng dỗ dành. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô làm cho người ta đau lòng. Anh bất mãn trợn mắt nhìn Ngân Báo một cái, như đang trách cứ anh ta không nghe lời của mình, cứ nhất định dùng phương pháp khai thông.

"Ba!" Nhớ tới cảnh chém giết máu tanh trong mộng, cô sợ hãi nhào vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, "Dã Lang thật là ba con sao? Con nằm mơ thấy ông

ấy bị người ta giết chết."

Cảm nhận được người trong ngực đang run rẩy, Lăng Khắc Cốt dùng cảm áp lên đỉnh đầu cô, bàn tay khẽ vuốt ve lưng của cô: "Bé con ngoan, đều đã qua rồi."

"Ba, con thật là sợ! Người kia thật là khủng khiếp, hẳn đã giết ba của con." Trí nhớ lúc nhỏ đã rất mơ hồ, thứ rõ ràng duy nhất chính là một màn tàn nhẫn kia. Trong đầu Hi Nguyên vẫn còn giống như một đoạn phim không ngừng chiếu lại cảnh chém giết kia, nhất là gương mặt tà ác mang mặt nạ ngân ung của người đàn ông kia.

Thân thể Hi Nguyên run rẩy khiến gương mặt tuần tú của Lăng Khắc Cốt tối sầm, anh ném cho Ngân Báo một cái nhìn sắc nhọn, Ngân Báo lập tức cười cười ngồi ở mép giường: "Bé con, Dã Lang chết rồi, cháu còn có lão đại. Không cần phải sợ."

"Ba, ôm chặt bé con! Bé con hiện tại chỉ có người thôi." Nghe chủ Ngân Báo nói, những nỗi sợ hãi lòng kia của Hi Nguyên rốt cuộc an tĩnh lại. Đúng vậy, cô còn có ba, không, là có Lăng Khắc Cốt, người cũng không phải ba, tuy nhiên so với ba còn quan trọng hơn, cô có thể mất đi ba, lại không thể mất đi Lăng Khắc Cốt, anh là người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Lăng Khắc Cốt do dự một chút, liền buông tha giấy giữa trong lòng, dùng cánh tay vòng chặt thân thể nhỏ bé của Hi Nguyên. Anh to lớn cao ngạo cùng với cô nhỏ nhắn tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, nhưng nhìn lại vô cùng hài hòa, giống như lồng ngực của anh là dành cho Hi Nguyên vậy.

"Đau!" Hi Nguyên đột nhiên cảm thấy bụng một trận đau nhói, cô nắm chặt cổ áo của Lăng Khắc Cốt, run run rẩy rẩy trong lòng anh.

"Sao vậy?" Lăng Khắc Cốt khẩn trương nhìn gương mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo của Hi Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tình yêu đầu tiên

"Thế nào?" Lăng Khắc Cốt khẩn trương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo của Hi Nguyên.

"Đau bụng." Những chỗ bị Tưởng Lệ Văn đập qua đều đau như bị dao xiên vào, hàm răng của cô bởi vì chịu đựng không nổi đau đớn này mà nghiến vào nhau ken két.

Lăng Khắc Cốt không chút do dự xé áo Hi Nguyên ra, thấy bụng của cô hằn lên mấy dấu chân đỏ thẫm, trong tròng mắt đen của anh lập tức hiện lên sóng gió, hồi tiếc cùng tức giận song song tồn tại, đau lòng cùng giận giữa cùng đồng thời phát sinh.

"Lão đại. . . ." Ngân Báo đột nhiên giờ một chai dầu tinh chế đưa cho Lăng Khắc Cốt, hẳn đứng xa xa, đưa ánh mắt dò về phía khác, chỉ sợ mình không cẩn thận nhìn thấy Hi Nguyên phơi bày.

Hi Nguyên lúc này mới thấy Ngân Báo, cô lập tức đỏ mặt hốt hoảng kéo chặt áo của mình lên, che lại thân thể của mình. Lớn như vậy, thân thể của cô mới chỉ có ba nhìn thấy.

"Đi ra ngoài!" Lăng Khắc Cốt đặt Hi Nguyên vào trong ngực, đem khuỷu tay của mình che đi một mảng lớn cảnh xuân của cô, sau đó mặt lạnh rống to với Ngân Báo.

"Tôi sẽ đi, lão đại đừng nóng giận, tôi xin thề với thượng đế là cái gì cũng không có thấy. Đây là tinh dầu do tôi đặc biệt điều chế, chuyên chữa vết thương bầm máu, cậu đem bôi lên bụng chỗ bị thương của bé con, nhất là cái dấu chân bên hông kia." Ngân Báo giống như trời chết chạy ra ngoài, vừa chạy còn vừa dằn dỗi Lăng Khắc Cốt.

Một cước vào bên hông kia là Lệ Văn dùng mười thành công lực (dùng hết sức), hẳn có chút lo lắng bé con sẽ chịu nội thương.

"Còn nói không thấy?!" Lăng Khắc Cốt cầm một cái gối đầu lên ném về phía Ngân Báo, trong mắt tràn đầy không cam lòng, giống như bảo bối của anh bị người ta nhìn thấy hết vậy.

"Tôi đảm bảo là tôi nhìn dưới con mắt của thầy thuốc, lão đại đừng xem tôi như là đàn ông! Hắc hắc!" Ngân Báo sau khi đóng cửa phòng, từ ngoài cửa ghé đầu vào, cười lấy lòng.

"Cút!" Lại một cái gối ném qua, đập trúng mũi Ngân Báo.

"Má ơi! Lão đại muốn giết người!" Hắn vội vàng đóng cửa lại, bỏ trốn mất dạng.

Thấy cửa được đóng chặt, Lăng Khắc Cốt buông Hi Nguyên với gương mặt nhỏ nhắn đỏ như tấm vải đỏ ra. Anh cẩn thận từng li từng tí đặt cô trên chiếc giường King cỡ lớn của anh, vén áo cô lên, chuyên chú đem tinh dầu bôi một lượt lên bụng cô, nhất là dấu chân bên hông mà Ngân Báo nói đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên đỏ rực nắm chặt ga giường phía dưới, những chỗ bị Lăng Khắc Cốt chạm tới giống như bị bàn ủi nóng ủi qua, trong đau đớn lại có thêm một loại cảm giác nóng hừng hực.

Chưa từng có loại cảm thụ này, cho dù khi còn bé ba tự mình tắm cho cô, cô đều chưa từng có loại cảm giác này, toàn thân giống như muốn phát hỏa, trong cảm giác nóng bỏng còn có một phần tê ngứa.

Ánh mắt cô u mê nhìn về lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt, đang cúi đầu trên trán anh rủ xuống một lọn tóc, làm giảm bớt sự lạnh lùng nơi anh, trở nên hết sức anh tuấn, con mắt hẹp dài có ánh sáng nặng nề, thâm trầm không thấy rõ màu sắc.

Cô lần đầu tiên không dùng ánh mắt của con gái nhìn ba để nhìn Lăng Khắc Cốt, thế nhưng phát hiện anh lại anh tuấn, tà mị đến vậy. Trong vẻ anh tuấn lại toát ra sát khí cùng sự thành thực, một người đàn ông bình thường không thể sánh bằng. Anh giống như nơi biển sâu ẩn giấu bí mật, hút ánh mắt Hi Nguyên vào trong. Cô đột nhiên phát hiện nhịp tim của mình theo từng động tác bồi loạn của Lăng Khắc Cốt mà cấp tốc này lên.

Từ đầu ngón tay của anh truyền cho Hi Nguyên chính là một phần thương tiếc cùng che chở.

Ba cuối cùng không cách nào nhìn cô bị thương, ba vẫn là thương cô?

Hi Nguyên trầm mê nhìn về Lăng Khắc Cốt, dùng một loại tâm tình yêu mến đầu đời của người thiếu nữ mà thương thức về mê hoặc như satan của Lăng Khắc Cốt, người đàn ông hùng bá thế giới này.

.....

Mang theo một thân ngông nghênh, Thang Dật Thần đi ra khỏi lâu đài Tinh Nguyệt, một nơi hoa lệ như trốn thần tiên. Giữa cơn mưa gió chạy biểu diễn liên mấy trận, anh rốt cuộc đã trở về đến nhà trước khi trời sáng. Một mồi còi áo sơ mi ra, anh tự rót cho mình chén nước.

Ngồi trong căn nhà nhỏ mười mấy mét vuông của mình, anh không khỏi nhớ tới tiểu công chúa trong cái lâu đài kia, cái cô gái nhỏ xinh đẹp đến mức không thật đó.

"Shi-ti!" Anh phiền não ném cái ly thủy tinh trong tay lên vách tường loang lổ phía đối diện. Anh nghĩ cô bé kia sao lại không muốn làm tiểu công chúa cơ chứ? Bọn họ là hai loại người khác nhau trong xã hội, mình là kẻ tận đáy xã hội, ba lượm cả đời rách nát, cũng chỉ có thể chật vật duy trì cuộc sống của một nhà ba người, nhưng đúng lúc anh và em gái vừa cùng thi đậu học viện nghệ thuật, ba lại mắc phải bệnh nan y. Thân thể của ông giống như một ngọn đèn sắp tắt, tất cả bộ máy đều đã muốn đi đến đoạn cuối, nhất là trái tim. Thầy thuốc nói nếu không phẫu thuật, có thể ba sẽ sống không qua hết mùa đông năm nay.

Anh nhất định phải liều mạng làm ra tiền, cho ba làm phẫu thuật, để cho ông trải qua một tuổi già hạnh phúc.

Một ngày nào đó, anh sẽ khiến cho cả thế giới phải ngược đầu ngưỡng vọng anh.

Cửa bị người từ bên ngoài đẩy ra, Thang Mang Lâm mặc quần vải hoa nhỏ vừa nhìn thấy anh, liền lập tức lo lắng đã chạy tới: "Anh, anh kiếm được tiền chưa? Bệnh viện lại thúc giục tiền thuốc."

Thang Dật Thần móc ra một xấp tiền giao vào tay em gái: "Đây, không biết có đủ hay không?"

Thang Mang Lâm lập tức nghiêm túc đếm: "Mười, 20, 30. 100. 1200. Anh, còn thiếu 500."

Nhìn bộ dáng lo lắng này của em gái, Thang Dật Thần cau mày vỗ vỗ má của cô: "Đừng có gấp, một lát nữa anh còn có một ca diễn nữa, nhất định có thể gom góp đủ."

"Anh!" Thấy anh lại phải đi, Thang Mang Lâm kéo tay anh lại, có chút khó xử lại có chút do dự nói với anh, "Bệnh viện nói đã tìm được trái tim thích hợp, nếu như chúng ta chuẩn bị đủ tiền là có thể làm giải phẫu. Chỉ là hai mươi vạn này chúng ta biết đi đâu tìm đây!"

"Đã tìm được trái tim phù hợp rồi sao?" Thang Dật Thần vui mừng nắm chặt bàn tay của em gái, không ngờ ngày hôm qua còn tuyệt vọng cho là sẽ mất đi ba, không nghĩ tới hôm nay lại có được tin tức tốt như vậy. Anh nhất định phải tìm biện pháp, anh không thể để cho hy vọng sinh tồn của ba chỉ bởi vì không có tiền mà tan biến.

"Đúng, anh. Nhưng hai mươi vạn đối với chúng ta mà nói, tựa như đầm rồng hang hổ." Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn quyến rũ của Thang Mang Lâm bởi vì lo âu mà trở nên tối tăm, tái nhợt.

Thang Dật Thần ôm lấy hông của Thang Mang Lâm, khích lệ em gái đang như vô lực: "Anh sẽ nghĩ biện pháp, em ở nhà chờ."

Nếu vì ba, anh có thể ký cái hiệp ước bán thân bất bình đẳng đó, phối hợp tất cả kế hoạch xã giao cùng diễn xuất của công ty, chỉ cần bọn họ có thể tạm ứng trước 20 vạn.

Không thể đợi thêm, anh xoay người đi vào trong bóng đêm.

Một thân ngông nghênh ngồi ở trong phòng khách của ông chủ, Thang Dật Thần cau mày nhìn hợp đồng bán mình bất bình đẳng trên bàn, lòng có chút đau. Nhưng lúc này ba còn đang nằm trong bệnh viện chờ anh mang tiền đến cứu mạng, lập tức quyết định, ký tên lên hợp đồng.

"Sáng khoái! Dật Thần, tôi chính là tương đối coi trọng cậu!" trên gương mặt mập mạp kia của Ngô Trạch Đoan nở nụ cười tràn đầy tham lam. Ba năm theo như hợp đồng này, hẳn nhất định sẽ nô dịch thật tốt cái tên thanh niên tài hoa này. Vừa nghĩ tới tài nguyên cuộn cuộn mà đến, trên mặt hắn thịt béo đều theo đó mà rung động.

"Hai mươi vạn." Thang Dật Thần né tránh bàn tay mập mạp đang dơ ra của ông chủ Ngô, sống lưng thẳng tắp nhắc nhở đối phương.

"Đừng nóng vội, tôi sẽ ký chỉ phiếu cho cậu." Ngô Trạch Đoan móc ra chỉ phiếu mỏng đang muốn điền số lên trên.

"Tôi muốn tiền mặt." Thang Dật Thần kiên trì, về mặt một bộ kiên nghị. Nhìn Ngô Trạch Đoan. Anh muốn nhanh chóng mang tiền tới bệnh viện, sắp xếp xong việc phẫu thuật cho ba. Nếu như chỉ phiếu của Canh Dật Thần có vấn đề gì, anh cũng đã ký lên hợp đồng rồi. Anh không thể lãng phí vô ích ba năm tuổi thanh xuân của mình.

"Tiền mặt?" Ngô Trạch Đoan làm khó cười mỉa, "Tôi nhất thời không thể chuẩn bị được nhiều tiền mặt như vậy. Không bằng như vậy đi, ba ngày sau đó, tôi kêu kế toán."

"Tôi muốn ngay bây giờ! Nếu không." Thang Dật Thần làm bộ muốn xé toang hợp đồng trong tay, đối với Ngô Trạch Đoan không thủ chữ tín, chuyện khấu trừ lương nghệ sĩ anh sớm có nghe thấy, nếu như đối phương có được hợp đồng trong tay rồi lật lọng phản lời, không đưa tiền cho anh, anh có muốn hối hận cũng không kịp.

Thang Dật Thần một chút cũng không chịu thỏa hiệp nhìn Ngô Trạch Đoan, cuối cùng khiến cho đối phương không thể không nhượng bộ.

Ngô Trạch Đoan lấy điện thoại di động ra, nói với người trong điện thoại: "Đem hai mươi vạn tiền mặt tới đây cho tôi."

Thần kinh Thang Dật Thần lúc này mới tỉnh táo lại.

Bệnh của ba rốt cuộc có hi vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ác ma anh tuấn

Đang bôi thuốc cho Hi Nguyên. Lăng Khắc Cốt đột nhiên phát hiện cặp mắt mê ly kia của Hi Nguyên, ngón tay bị nóng đến mức lập tức mở ra. Gương mặt tuấn tú của anh căng thẳng, cố gắng không nhìn tới đôi má phẫn nộ người của Hi Nguyên.

Bọn họ một người thì nằm ở trên giường, mê luyến nhìn đối phương, một người ở bên mép giường nắm chặt quả đấm như đang trốn tránh. Không khí vào giờ khắc này có vẻ hết sức ngưng trệ, ngay cả tiếng hô hấp cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Đột nhiên một hồi chuông điện thoại di động vang lên, cắt đứt sự bình tĩnh của Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt. Lăng Khắc Cốt cau mày đi tới ban công nghe điện thoại, về không vui cùng lạnh lùng đầy mỉa mai hoặc trên gương mặt anh làm cho người ta hít thở không thông. Hi Nguyên ngồi ở đầu giường quan sát Lăng Khắc Cốt.

Khuôn mặt kia dường như được điêu khắc, tuấn tú hoàn mỹ giống như tượng Michelangelo, đẹp đến bức người, tròng mắt đen kiên nghị thâm thúy mà u lãnh, tựa như đầm nước sâu thăm, làm cho người ta đoán không ra màu sắc bên trong, mũi thẳng lộ ra sự quả quyết, môi mím chặt thể hiện sự vô tình của anh.

Lăng Khắc Cốt, chính là một ác ma anh tuấn, toàn thân không có chỗ nào là không hoàn mỹ. Trước kia vẫn coi anh như ba, chưa bao giờ chú ý tới anh ấy lại có sức quyến rũ khiến cho người ta muốn phạm tội. Tâm hồn nhỏ của cô bởi vì gương mặt tuấn tú kia của ba mà trở nên rối loạn.

Chỉ thấy Lăng Khắc Cốt lạnh lùng khiển trách đối phương: "Không có việc gì thì đừng gọi điện thoại cho tôi! Tôi đi lúc nào còn chưa tới phiên cô quản!"

Nói xong, anh liền cúp điện thoại, gương mặt tuấn tú căng thẳng trở lại phòng ngủ.

"Bé con, ngoan ngoãn ngủ đi, có gì cần cứ việc tìm bác Thẩm." Lăng Khắc Cốt nói xong, cầm một cái áo khoác muốn rời đi.

Vừa thấy Lăng Khắc Cốt muốn rời đi, Hi Nguyên lập tức nhảy xuống giường, hai chân trần cứ thế từ phía sau ôm chặt lấy lưng Lăng Khắc Cốt: "Không muốn lại rời bé con đi!"

Vừa nghĩ tới ba lại muốn đi tới nơi đó với người tình, lòng của cô chợt bắt đầu đau đớn. Trước kia cô chưa từng để ý tới, tại sao sau khi biết anh không phải là ba, liền bắt đầu chú ý, cô thể nhưng có ý nghĩ muốn độc chiếm ba, không, là sự cung chiều của Lăng Khắc Cốt.

"Không cho tùy hứng!" Thân thể Lăng Khắc Cốt cứng đờ, không vui trách cứ Hi Nguyên. Thân thể bé nhỏ sau lưng đã không còn bé nữa rồi, hai trái đào nhỏ đã bắt đầu trở mã, đôi gò bồng đảo mềm mại giờ phút này đang ép sát vào tấm lưng cứng rắn của anh, khiến cho nắm tay anh không khỏi nắm chặt.

Con bé trời đánh!

Lăng Khắc Cốt đột nhiên có loại dự cảm muốn giết người, nếu còn không rời đi, anh sẽ.

"Chỉ tới nay thôi được không? Bé con thật sợ." Hi Nguyên nói xong, điềm đậm đáng yêu cắn môi dưới, đôi con ngươi mong nước, nước mắt như chỉ chực rơi xuống.

Quả đấm của Lăng Khắc Cốt nắm chặt rồi lại buông ra, buông ra lại nắm chặt, gương mặt tuấn tú của anh vận vẹo bởi sự mâu thuẫn và giãy giụa. Lúc nghe được tiếng thút thít sau lưng, rốt cuộc không đành lòng quay người lại, ôm lấy Hi Nguyên.

"Không cho đi chân trần trên nền đất nữa, sẽ bị lạnh!" Trong giọng nói dịu dàng của Lăng Khắc Cốt mang theo sự che chở khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên lại hiện lên màu sắc xinh đẹp.

"Bé con nóng lòng, ai bảo ba muốn rời khỏi?" Hi Nguyên vô tội chớp chớp mắt, đáy mắt có loại thần thái khiến trái tim Lăng Khắc Cốt đập rộn lên một loại tình cảm tích cực.

Bé con còn nhỏ, con bé không thể nào.

Lăng Khắc cốt lắc lắc đầu, ra lệnh cho mình phải tỉnh táo.

"Bé con đã lớn, nên tự mình ngủ!" Lăng Khắc Cốt bế Hi Nguyên thả vào trên giường, hung ác quyết tâm ra lệnh cho bản thân phải rời đi. Anh không thể bởi vì sự nhu nhược của Hi Nguyên mà mềm lòng.

"Không có người bé con sẽ không ngủ được!" Hi Nguyên không cam lòng mà dùng bốn chân cuốn lấy Lăng Khắc Cốt, dính vào trong ngực của anh, không chịu buông để anh rời đi. Anh đi lần này, không biết lại ngủ trên giường của người tình thứ mấy, Lăng Khắc Cốt là của cô, cô không để cho anh rời đi!

Hi Nguyên có chút bá đạo, lại có chút dây dưa khó thả, Hi Nguyên như vậy khiến Lăng Khắc Cốt cảm thấy vô lực. Anh chỉ muốn ôm Hi Nguyên nằm xuống. Đã bốn năm không có ôm bé con ngủ, hương son chỉ quen thuộc lập tức khiến cho thần kinh căng thẳng của anh buông lỏng.

Hi Nguyên thỏa mãn nhếch lên khóe môi, ở trong ngực Lăng Khắc Cốt tìm vị trí thoải mái, cười duyên nhắm mắt lại. Ngây ngô, mặc dù cô còn không quá rõ tim của mình, nhưng cô biết cô quan tâm ba hơn tất cả.

Hi Nguyên cả đêm ngủ ngon lành, nhưng không hề biết Lăng Khắc Cốt dùng một đôi con ngươi đen thâm thúy quan sát cô cả đêm, ban đêm không ngủ, đáy mắt anh đau đớn cùng giãy giụa rõ ràng như vậy, rõ ràng đến thế.

Thật vất vả Lăng Khắc Cốt mới có thể rời rã đi vào giấc ngủ. Giấc mộng của anh đầy bóng tối cùng bạo lực, cho tới bây giờ cũng không có ánh mặt trời. Chính anh mỗi lần lâm vào trong mộng, cũng bị trí nhớ hành hạ, đối với quá khứ, tất cả không cách nào quên được.

Trong mộng, một đám sát thủ được huấn luyện nhiều năm đang tiến hành một cuộc đấu sinh tử, người thắng mới có thể sống sót, nếu không cũng chỉ có chết ở trận đánh giết này.

Một mình bị vây lên võ đài, anh mới chỉ 13 tuổi, lau vết máu ở khóe miệng, trong tròng mắt lạnh lùng quyết tuyệt lóe lên ánh sáng hung tàn. Ở trụ sở huấn luyện sát thủ này, không đánh bại đối thủ, cũng chỉ có con đường chờ chết. Anh đột nhiên lấy hết hơi sức toàn thân đánh về phía đối phương, chỉ nghe một tiếng thanh thủy, cổ của đối phương đã bị chính anh, tay không vịn gậy, lưng lưng ngã xuống trên võ đài. Ánh mắt hoảng sợ không dám tin trọn trùng, hình như vẫn không tin một người lực lưỡng mạnh như mình lại bị một đứa bé trai giết chết.

"Anh!" Huyền Băng vui mừng nhào vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, lau vết máu nơi khóe miệng cho anh.

Lăng Khắc Cốt liếc nhìn Long gia vẫn lạnh lùng yên lặng, vỗ vỗ lưng em gái, nói với cô: "Tự mình cẩn thận một chút."

Một câu nói này bao hàm quá nhiều ý, không cẩn thận, cũng chỉ có thể bị đối thủ lấy tánh mạng. Băng Nhi là người thân duy nhất của anh, nếu như có thể anh nguyện ý thay thế cô đi đánh giết, nhưng thân phận của sát thủ nói cho anh biết, bọn họ chỉ có thể tự mình bảo vệ mình, mạng của Băng Nhi anh vô lực bảo vệ.

Huyền Băng gật đầu một cái, đi tới giữa đài, đầy ngạo khí nói với người đàn ông cao lớn hơn cô gần một mét: "Đến đây đi, tôi không sợ ông!"

Đối phương cười tàn nhẫn, nhanh chóng ra quyền.

Thân hình linh hoạt của Băng Nhi tránh trái tránh phải, cẩn thận tránh né công kích của đối phương, nhưng vẫn bị đối phương một cước đá về bên phải đài, bị rào chắn có lực co giãn cực mạnh ngăn trở, nặng nề ngã xuống trên mặt đất. Máu tươi nhuộm đỏ hàm răng trắng nõn của cô, cô đau đến ôm chặt bụng.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Lăng Khắc Cốt khẩn trương muốn xông lên, tuy nhiên anh không dám. Anh chỉ có thể níu chặt cả trái tim khích lệ em gái cố gắng lên: "Băng Nhi, đứng lên! Anh tin tưởng em có thể làm được!"

Trên gương mặt tuyệt mỹ kia của Băng Nhi luôn xuất hiện một nụ cười mỉm rất kiên cường, cô cắn chặt môi dưới tái nhợt, giùng giàng đứng lên, đứng trong tiếng cười lớn cao ngạo của đối phương, lấy tốc độ nhanh như tia chớp đánh tới, đem móng tay thật dài đâm thật sâu vào cổ họng của đối phương. Máu phun lên mặt Băng Nhi, nhưng cô lại đứng ở dưới chân thi thể đối phương cười lạnh.

"Liên chọn hai anh em bọn chúng." Long gia lãnh khốc đứng dậy, nói với thủ hạ, "Những người khác bỏ đói bảy ngày, hai người bọn họ bắt đầu bước vào huấn luyện ma quỷ."

Lăng Khắc Cốt vui mừng nhảy đến giữa đài, ôm lấy em gái nhỏ hơn mình hai tuổi: "Băng Nhi, em quá tuyệt vời!"

"Anh, Băng Nhi sẽ không buông anh ra." Huyền Băng ôm lại anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng kiêu diễm mang nụ cười đầy kiên nghị.

Bọn họ từ sau khi bị tập đoàn sát thủ nhốt được, liền không ngừng dạo chơi giữa sự sống và cái chết, chết rất dễ dàng, nhưng để sống được lại vô cùng khó khăn, thứ bọn họ liều chết để mưu cầu cũng chỉ là quyền lợi sinh tồn.

Bọn họ cho là mình đã giành chiến thắng, lại không ngờ nghênh đón bọn họ là huấn luyện ma quỷ càng tàn khốc hơn.

Khi anh dùng hết tất cả, thay thế Long gia, thành lập thế lực khổng lồ Ứng Đế Quốc, khi anh có năng lực cho Băng Nhi tất cả thì cô lại như đóa hoa tàn lụi giữa mùa khô.

Băng Nhi 15 tuổi, đẹp đến làm người ta ngẹt thở, nhưng cũng ngoan tuyệt tàn nhẫn, cô có thể trong vòng một giây đồng hồ giết chết đối thủ mạnh hơn cô gấp mười lần, tuy nhiên cô lại đem trái tim nhét vào trên người Dã Lang. Cô không để ý giống như thấy việc nghĩa quyết không chùn bước bỏ trốn theo Dã Lang, khi lần nữa xuất hiện trước mắt anh đã là một khối thân thể bị tàn phá, Băng Nhi khả ái của anh lại vì bị Dã Lang tàn nhẫn cưỡng bạo mà chết, sau đó Lệ Văn lại nói cho anh biết, Dã Lang lừa gạt Băng Nhi đi theo chỉ vì trả thù anh đã đoạt đi đối tác buôn bán vũ khí của hắn. . . .

"Băng Nhi!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên cau chặt đôi mày rậm, hốt hoảng đưa đôi tay ra thăm dò về phía trước.

"Đau." Hi Nguyên đang nằm ở trong ngực Lăng Khắc Cốt đột nhiên cảm thấy cánh tay bị một cọng kim hung ác kẹp lại, xương giống như muốn gãy vụn, làm cô tỉnh giấc. Mở mắt ra liền thấy gương mặt tuần tú âm lãnh của Lăng Khắc Cốt. Cô kinh ngạc nhìn lồng mày nhíu chặt của Lăng Khắc Cốt, chưa bao giờ thấy anh lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo đến như vậy, anh vì ai mà khổ sở vậy? Băng Nhi là ai? Tường Lệ Văn mở miệng một tiếng đều là Băng Nhi, dường như cô ấy và ba có mối quan hệ không tầm thường.

Lòng của Hi Nguyên bắt đầu đau đớn, bởi vì Lăng Khắc Cốt quan tâm cô gái khác mà đau đớn.

"Ba, buông bé con ra." Hi Nguyên cố tay bé nhỏ đáng thương bị bàn tay có lực của Lăng Khắc Cốt dùng sức cầm chặt, ra sức vùng vẫy mà không thoát ra được, cầu khẩn nói. Nếu anh vẫn không buông tay, xương cô tay của cô thật sự sẽ bị bẻ gãy.

"Bé con?" sau khi thấy rõ người trong ngực là Hi Nguyên, Lăng Khắc Cốt mới tỉnh táo lại.

Thì ra là mộng. Trong mộng gương mặt nhuốm máu của Băng Nhi khiến lòng anh đau đớn, hình ảnh Dã Lang cười lớn xuất hiện ở trước mắt anh lúc ẩn lúc hiện, chọc cho người ta bực bội.

Anh đột nhiên lãnh khốc đẩy Hi Nguyên ra, mặt lạnh lùng đi qua phía dưới cô, cũng không thèm nhìn cô một cái rồi đi.

"Ba!" Hi Nguyên kinh ngạc nhìn Lăng Khắc Cốt lãnh khốc rời đi, không hiểu mình đã làm gì chọc tới anh.

Sau khi Lăng Khắc Cốt rời đi, Hi Nguyên cảm thấy hết sức cô độc. Tối hôm nay lại càng khó chịu hơn, khi hiểu rõ Lăng Khắc Cốt chỉ là cha nuôi của cô thì cô đã thầm hi vọng anh sẽ mãi mãi ở bên cô. Nhưng anh hiển nhiên cũng không thích cô, khi anh bỏ lại cô rồi đi cô thấy được trong mắt anh sự ghét bỏ.

Là ghét sao?

Rốt cuộc giữa ba Dã Lang và Lăng Khắc Cốt có ân oán gì, để cho anh ấy cũng ghét mình? Lăng Khắc Cốt âm tình bất định khiến Hi Nguyên không biết làm sao, Hi Nguyên như đứa trẻ bất lực, nén lệ ôm chặt lấy chân của mình.

Trong phòng làm việc xa hoa của Sơn Miêu, có một loại hơi thở nguy hiểm.

"Cô muốn bán thân?" Sơn Miêu tà mị nâng cằm cô gái nhỏ mặc chiếc váy hoa nhỏ bằng vải bông lên, nhếch môi cười. Lúc mới gặp cô gái tên Thang Mang Lâm này, anh còn tưởng mình gặp được Băng Nhi, chỉ là sự quyến rũ của cô gái này căn bản không cách nào so sánh được với sự lạnh lùng kiêu diễm của Băng Nhi. Băng Nhi là độc nhất vô nhị, là sự hòa trộn của thiên sứ và yêu tinh.

"Dạ!" Thang Mang Lâm gật đầu một cái, cô bị vậy khốn bởi một thân đầy mị hoặc của người đàn ông này, đôi mắt đào hoa phong lưu đa tình khi neoh lại thì tà ác đến khiến người ta run rẩy.

Một người đàn ông thật là đáng sợ.

"Chỉ dựa vào cô?" Sơn Miêu có chút ác ý ngăn chặn Canh Mang Lâm, vây lấy cô ở trong giữa khuỷu tay của mình cùng vách tường. Anh liếc nhìn gương mặt quyến rũ của cô, trong lòng có loại tình cảm phức tạp, anh thế nhưng không muốn để cho cô vướng vào kiếp phong trần, "Biết rõ làm thế nào hấp dẫn đàn ông chứ? Nếu cô đặc tội với khách của tôi, cô không những một phần tiền cũng không lấy được, còn phải bồi thường cho tôi một trăm vạn phí Tồn thất, cô không sợ sao?"

"Tôi. Tôi không sợ." Thang Mang Lâm theo bản năng liếm liếm đôi môi.

Một mình anh trai căn bản không cách nào kiếm đủ số chi phí phẫu thuật khổng lồ đó, mà cô chỉ có thể sử dụng bản chất nguyên thủy nhất của riêng phái nữ, đây là cách trực tiếp nhất cũng đơn giản nhất. Sau đó cô sẽ trốn đến một vùng khác làm một cuộc phẫu thuật, đem lớp màng kia vá lại, lại một lần nữa làm người. Đoạn chuyện cũ này cô sẽ để gió cuốn nó đi.

"Chỗ này của tôi không phải quán bar cấp thấp, là nơi ai cũng có thể bán." Sơn Miêu xảo trá nhếch môi, ngón tay mị hoặc di động ở trên mặt của Thang Mang Lâm, khiến cho cô từng trận run rẩy.

"Tôi. Tôi biết rõ." Cũng vì biết ở khắp Long Thành này, thế lực của "Nhân Gian Tiên Cảnh" là mạnh nhất, cao cấp nhất, cô mới có thể lựa chọn bán mình ở chỗ này.

"Cho tôi xem xem cô có bản lĩnh gì."

Sơn Miêu đột nhiên lui về phía sau một bước, buông Thang Mang Lâm ra, cái thân thể cao lớn kia ở trước mặt Thang Mang Lâm gầy nhỏ tựa như mang theo uy vũ của kẻ khổng lồ, bề ngễ nhìn đối phương.

"Cái gì? Bản lĩnh?" Thang Mang Lâm có chút không hiểu nhìn về phía Sơn Miêu, cái gì gọi là xem xem cô có bản lĩnh gì?" Tôi mua cho anh xem một đoạn được không? Tôi học ballet mười năm."

"Ha ha ha!" Nghe Thang Mang Lâm nói vậy, nhìn lại thấy cô ăn mặc hết dân hai lúa (quê mùa), Sơn Miêu không khỏi cười thật to thành tiếng.

"Không muốn xem coi như xong rồi."

Sơn Miêu tà mị nắm lấy cằm Thang Mang Lâm, đem mặt của cô nâng cao lên, để cho ánh mắt cô chỉ có thể nhìn anh: "Nhìn cho rõ địa bàn của tôi, nơi này là 'Nhân Gian Tiên Cảnh', là nơi làm cho đàn ông đặc biệt vui vẻ, nếu như cô không có bản lĩnh dụ dỗ đàn ông thuận theo, tôi muốn cô thì có ích lợi gì?"

"Tôi. Tôi hiểu rõ." Thang Mang Lâm bị thái độ của Sơn Miêu hù dọa, kinh ngạc nhìn, gật đầu.

"Hôn tôi! Nếu như cô có thể hôn tôi nổi phản ứng coi như cô qua cửa, nếu không thì đành hoàng mà ra về cho tôi!" Sơn Miêu cúi thấp đầu xuống, mị hoặc dính vào bên môi cô nói.

Tiểu nha đầu này, vừa nhìn chính là một đứa con nít, chỉ sợ ngay cả hôn môi thế nào cũng không biết, anh cũng không muốn Tồn thương mầm giống của quốc gia, vẫn là nên dọa cho cô sớm về nhà một chút thì tốt hơn.

"Muốn tôi hôn anh?!" Thang Mang Lâm kinh ngạc chỉ vào mũi mình.

"Không dám?" Sơn Miêu buông cằm Thang Mang Lâm ra, lui về phía sau một bước, giống như Satan liếc nhìn đối phương, "Trở về! Nơi này không thích hợp với cô."

"Không! Cầu xin anh! Tôi thật sự vô cùng cần tiền." Thang Mang Lâm khẩn trương nhào vào trong ngực Sơn Miêu, vụng về mà gặm cái miệng rộng của Sơn Miêu, "Tôi hôn!"

Thang Mang Lâm hôn xác thực ngây ngô, ngây ngô đến khiến Sơn Miêu bất mãn hừ lạnh.

"Cái người này tài nghệ như vậy cũng đòi bán? Khách của tôi còn không bị cô làm cho tức chết!" Sơn Miêu đột nhiên quán chặt lấy Thang Mang Lâm, cười quỷ dị giống như Satan đề cô dựa vào trên tường, "Hôm nay tôi sẽ dạy dỗ miễn phí cho cái người học sinh đần độn này."

Nói xong, môi của anh liền bá đạo đè lên đôi môi đỏ mọng của Thang Mang Lâm.

Nhìn gương mặt tương tự Băng Nhi của Thang Mang Lâm, Sơn Miêu đột nhiên có loại cảm giác đang hôn Băng Nhi, trong đáy mắt anh bỗng chốc biến sắc, tà mị mà cuồng dã, anh ép chặt cô vào lồng ngực, điên cuồng hôn xuống.

Thang Mang Lâm giống như một khúc gỗ lạnh lẽo, tim đập mạnh và loạn nhịp ở trong lồng ngực, cho đến khi bị anh hôn sấp hít thở không thông, cô mới phục hồi tinh thần lại, khó khăn đẩy anh: "Đủ. Rồi. Không cần."

Son Miêu đột nhiên thức tỉnh, đẩy Thang Mang Lâm ra.

Buồng Thang Mang Lâm ra rồi, anh nhanh chóng bình phục tâm tình của mình, sau đó mị hoặc dùng ngón cái lau khóe môi, đôi con ngươi đào hoa mang theo ý cười tà mị, khiến Thang Mang Lâm nhìn vào không khỏi lo lắng: "Mùi vị không tệ."

"Tôi được thông qua sao?" Thang Mang Lâm có chút nóng nảy. Ba còn nằm ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, cô hôm nay nhất định phải xoay sở tiền viện phí để phẫu thuật cho ba.

"Tôi sẽ sớm sắp xếp khách cho cô, mà cô, tắm rửa sạch sẽ cho tôi, ngoan ngoãn chờ khách của tôi tới cửa." Son Miêu cười tà, đôi mắt đào hoa nheo lại, khóe mắt bị một lọn tóc đen mượt xoắn xuống che khuất, che giấu đi đầy mắt quý giá của anh, mà Thang Mang Lâm chỉ là thở phào nhẹ nhõm, rồi sau đó lại khấn trương tới các ngón tay nắm chặt lại, tâm tình phức tạp cúi đầu. Đột nhiên cô như nhớ tới cái gì đó vụt ngừng đầu hướng về phía Son Miêu chứng thực: "Bây giờ anh phải đưa tiền cho tôi."

Cô cũng không muốn thất thân rồi mà vẫn không có được tiền

"Cô coi ‘Nhân Gian Tiên Cảnh’ là cái gì? Là một công ty lường gạt sao?" Nghe Thang Mang Lâm nói, lông mày tuấn tú như ngọn núi của Son Miêu nhướn lên, khiến cho gương mặt tuấn tú trở nên lãnh khốc, cả người lạnh lẽo lập tức đánh úp về phía đối phương, khiến Thang Mang Lâm không khỏi run lên.

"Không có, tôi chỉ là. . . ." Thang Mang Lâm kinh hoàng lắc đầu, ý thức được lời nói của mình chọc tới đối phương.

Son Miêu từ trong túi móc ra một quyển chi phiếu mỏng, nhanh chóng ký tên của mình lên: "Con số cô tự điền!"

"Tôi tự điền?" Thang Mang Lâm kinh ngạc đón được chi phiếu ném đến trước mặt mình, "Anh không sợ tôi sẽ điền lên đây tới mười hai con số sao?."

"Cô có được đến cái giá đó sao? Không cần tự rước lấy nhục!" Son Miêu nói xong cũng vỗ vỗ tay, gọi quản lý quan hệ xã hội tới, dẫn Thang Mang Lâm đi thay trang phục.

Thang Mang Lâm trước khi rời đi, mang theo tâm tình khác thường quay đầu lại nhìn gương mặt tà mị tuấn tú của Son Miêu một cái, mới cùng quản lý quan hệ xã hội xinh đẹp đó rời đi.

Hôm nay sẽ là một dấu mốc làm thay đổi cuộc đời cô, tới nay đi qua, cô sẽ không còn là một Thang Mang Lâm thuần khiết nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ngân Báo động tâm

"Bé con?" Khi thấy Hi Nguyên giống như con mèo nhỏ co rúc ở trên giường, hai hàng nước mắt trong suốt lăn dài trên má cô thì Ngân Báo hết sức đau lòng. Anh cẩn thận từng li từng tí ngồi xổm xuống bên giường của cô, dùng bàn tay khẽ vuốt ve sự mềm mại của cô.

Hi Nguyên giống như không nghe được anh gọi, hai con ngươi đen như hai trái nho chín mọng nhìn phương xa, mắt đi thần thái thường ngày.

"Lặng Hi Nguyên, hoàn hồn lại!" Che giấu lo lắng trong mắt, Ngân Báo lớn tiếng ở bên tai Hi Nguyên gọi cô, cũng lộ ra nụ cười buồn bã xấu xa xoắn xuống trán của Hi Nguyên, lập tức liền kéo thần trí Hi Nguyên trở về. Cô che lại cái trán bị gõ đau, chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách: "Chú Ngân Báo thôi! Chú muốn để cho bé con ngày mai mang cái u lớn mà đi học sao?"

"Ha ha ha! Như vậy không phải rất tuyệt sao? Rất đặc biệt!" Ngân Báo ôm bụng, cười đến rất tùy ý.

"Chú thôi, con cũng muốn cho chú một cái u như vậy đi tới trường học! Stop!" Hi Nguyên bắt mẫn leo lên người Ngân Báo, đưa tay ra dùng sức hướng lên đỉnh đầu hấn gõ xuống.

"Đừng! Bé con tha mạng!" Ngân Báo vừa làm bộ như rất đau, vừa hướng Hi Nguyên cầu xin tha thứ.

"Xem lần sau chú còn dám gõ lên trán bé con không?!" Hi Nguyên treo ngược ở trên cổ của Ngân Báo, kiêu ngạo mà ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, động tác giắt lên người anh của cô khiến cho hai chân cô không tự chủ cuộn lấy hông của Ngân Báo, thân thể của hai người dán gần lại quá mức, mà nơi đầy đặn nhỏ nhắn của Hi Nguyên cách một tầng y phục thật mỏng vuốt ve ngực Ngân Báo.

Anh đột nhiên lúng túng đẩy Hi Nguyên cách xa mình ra, mặt đỏ lên ho mạnh liệt.

Muốn chết! Anh thế nhưng đối với một đứa trẻ giống như con gái mình sinh ra phản ứng không nên có, nếu để lão đại biết, còn không làm thịt anh sao?

"Chú Ngân Báo, chú thấy ba chưa?" Hi Nguyên ngồi ở bên giường, vừa lắc lắc hai cái chân nhỏ nhắn, vừa thử dò xét nhìn Ngân Báo. Cô cắn môi dưới, có chút vô lực. Ba có thể vĩnh viễn cũng không về nữa hay không?

Ánh mắt Ngân Báo mê hoặc xẹt qua mặt của Hi Nguyên, lại sửa sang lại tình cảm không rõ của mình: "Lão đại đang bận, có thể phải rất khuya mới trở về."

"À." Hi Nguyên mất mát cúi đầu, cô thật muốn ba lập tức trở về, bởi vì cô nhớ ba, thật là nhớ thật là nhớ, nhớ đến tim cũng đau rồi. Kể từ khi biết anh không phải ba, tình cảm của cô đối với anh sinh ra biến chuyển 180 độ. Cô hi vọng mỗi thời mỗi khắc cũng ở bên cạnh anh, nằm ở trong ngực anh. Không có anh, giường lớn lạnh quá, thật cô đơn.

"Bé con, chớ khổ sở. Chú nói cho cậu ta biết cháu lên con sốt, bảo đảm trong vòng mười phút cậu ta sẽ bay trở lại."

"Chú làm như ba mọc cánh rồi hả? Còn bay trở về." Hi Nguyên cười lên một tiếng hi hi, hai cái lúm đồng tiền nhìn thật là đẹp.

Ngân Báo không khỏi sùng sốt, ánh mắt lưu luyến trên mặt của cô.

.

Thang Mang Lâm mới vừa đi ra khỏi thang máy của "Nhân Gian Tiên Cảnh", còn chưa có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, liền bị một người đàn ông lãnh khốc như hàn băng ôm chặt lấy, thít chặt đến mức khiến cô thiếu chút nữa không thể hô hấp: "Băng Nhi, anh nhất định đang nằm mơ, lại có thể nhìn thấy em."

Băng Nhi? Cô sao? Thang Mang Lâm tròn to đôi mắt đẹp, vẻ mặt quý dị nhìn Sơn Miêu, Sơn Miêu chỉ là nhún nhún vai, cũng không giải thích gì nhiều.

"Tiên sinh, ngài nhận lầm người!" Thang Mang Lâm đẩy hai cánh tay có lực của Lăng Khắc Cốt ra, cố gắng giải thích với đối phương, "Tôi tên là Thang Mang Lâm, không phải Băng Nhi của anh."

"Thang Mang Lâm?" Đôi mày kiếm của Lăng Khắc Cốt nhíu lại một cái, ánh mắt thâm thúy bắn khoăn dừng lại ở trên mặt Thang Mang Lâm. Ngũ quan cô bé này cùng Băng Nhi có chín phần tương tự, nhưng phong cách hiện ra qua nét mặt lại có sự khác biệt rất lớn. Băng Nhi của anh trong sự tinh khiết còn mang theo bền bỉ, tính tình không chịu thua so với một thằng nhóc còn ương ngạnh hơn. Mà cô bé trước mắt không có sự sắc bén như Băng Nhi, ngược lại lại có nhiều hơn một phần quyền rũ cùng nhu nhược.

Là giấc mộng tối nay khiến cho anh mất trí, thế nhưng lại đem một người xa lạ làm thành Băng Nhi. Anh rút tay của mình về, một câu cũng không nói liền xoay người rời đi, tối nay anh mất không hề chút nào xuất phát từ sự nhớ nhung em gái.

Năm đó anh không cách nào cho Băng Nhi tất cả, nhưng hôm nay, anh có toàn thể giới, nhưng lại không có cách nào tìm về một Băng Nhi. Em ở trong địa ngục lạnh lẽo đó sẽ thấy vui vẻ sao?

Bóng lưng Lăng Khắc Cốt có chút cô độc cùng vắng lặng.

Thang Mang Lâm cầm chi phiếu Sơn Miêu đưa cho cô về đến nhà, vừa thấy được anh trai, thật hưng phấn xông tới: "Anh, Lâm Lâm xoay được tiền rồi."

"Tiền này từ đâu mà có?" Thấy chi phiếu 50 vạn, Thang Dật Thần tức giận hỏi.

"Em. . . anh, phẫu thuật cho ba quan trọng hơn, Lâm Lâm sau này sẽ nói rõ với anh." Thang Mang Lâm lúng túng mặt ửng đỏ, cô không biết giải thích với anh trai ra sao. Cô tại sao có thể nói cho anh trai đây là tiền cô bán thân.

"Em thế này là hình dạng gì? Tóc buộc loạn, một thân tục mị. Em nói xem, có phải em đi hộp đêm hay không?" Năm bà vai em gái, Thang Dật Thần đau lòng hỏi. Anh chỉ sợ em gái đi đến cái bước đường này, cho nên mới cùng ông chủ ký hợp đồng ba năm, không ngờ về đến nhà thế nhưng không thấy được Lâm Lâm. Anh tìm cả đêm, gấp đến độ đang muốn báo cảnh sát, cô lại cầm một chi phiếu kékéch xù trở về.

Thấy sự xấu hổ trên mặt Mang Lâm, Thang Dật Thần không chút suy nghĩ liền cho em gái một cái tát: "Nhà họ Thang chúng ta không có loại người không có cốt khí như mày! Cút!"

Cho dù là ba cần gấp làm giải phẫu, Mang Lâm cũng không nên đi bán mình! Thang Dật Thần tâm tính thiện lương, vì gia cảnh túng quẫn này của bọn họ mà đau lòng. Nếu như bọn họ là người có tiền, cũng sẽ không vì phí phẫu thuật hai mươi vạn mà gấp đến độ mặt ủ mày chau, mượn tiền chung quanh cũng không đủ đóng viện phí cho ba. Trái tim ba đã suy kiệt nghiêm trọng, nếu không làm phẫu thuật, sợ sẽ muốn ngưng đập, vĩnh viễn rồi bọn họ mà đi.

Anh muốn cứu ba, nhưng anh không cần Mang Lâm dùng cái biện pháp ti tiện này để cứu. Cho dù ba sống lại, cũng sẽ hận bản thân.

Thang Mang Lâm vuốt gò má bị đánh đau của mình, xấu hổ cực kỳ xoay người, lao ra khỏi cửa. Cô biết mình đến quán rượu làm tiền rất dè tiện, thế nhưng đó là biện pháp nhanh nhất mà cô có thể nghĩ tới.

Chạy ra khỏi con hẻm nhỏ, Thang Mang Lâm ngồi ở bên lề đường khóc thút thít.

Không biết đã trải qua bao lâu, cô đột nhiên nghe được một tiếng thở dài, một đôi bàn tay ôm cô lên, thật chặt kéo vào trong ngực: "Băng Nhi, cùng anh về nhà."

Chờ tới lúc Thang Dật Thần đuổi theo ra, đã không thấy được bóng dáng em gái, anh hối tiếc nhìn tay mình, lòng chua xót rơi lệ.

Bởi vì không có tiền, cho nên anh không có cách nào bảo vệ người thân của mình, điều này đối với một người tài hoa như anh là châm chọc tới mức nào, cuối cùng sẽ có một ngày anh trở nên lớn mạnh, đem thế giới đều giẫm ở dưới chân.

Theo lời đồn đại, Lăng Khắc Cốt có một người tình Kim Ốc Tàng Kiều, chỉ là cũng không có ai gặp qua bộ mặt thật của cô ta.

Lời đồn đại, Lăng Khắc Cốt có một con gái ngây thơ mà xinh đẹp, so với anh ta kém mười bốn tuổi,

Lời đồn đại còn nói, Lăng Khắc Cốt có một người tình kiêm —— thuộc hạ, bạn bè —— bạn gái.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Scandal

Lời đồn đại, Lăng Khắc Cốt có một người tình Kim Ốc Tàng Kiều, chỉ là cũng không có ai gặp qua bộ mặt thật của cô ta.

Lời đồn đại, Lăng Khắc Cốt có một con gái ngây thơ mà xinh đẹp, so với anh ta kém mười bốn tuổi, nhưng cô bé được bảo hộ quá mức chặt chẽ, ngay cả truyền thông cũng không dám đăng tin tức của cô ấy, sợ mạo phạm tới Lăng Khắc Cốt cái người đàn ông mà chỉ cần dậm chân một cái là có thể khiến thế giới run rẩy này.

Lời đồn đại còn nói, Lăng Khắc Cốt có một người tình kiêm - thuộc hạ, bạn bè - bạn gái Trương Lệ Văn, chỉ có cô bạn gái này là có thể ngày ngày xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Cô ta nếu không phải giới giang cùng Lăng Khắc Cốt tham gia hội nghị quan trọng, chính là ăn mặc kiểu điểm quý khí bức người, cùng anh ta xuất hiện trong các đêm tiệc. Scandal vây quanh Trương Lệ Văn và Lăng Khắc Cốt kể từ ngày Ứng Đế Quốc thành lập chưa từng dứt, những người phụ nữ khác bên cạnh Lăng Khắc Cốt cũng chỉ là sương khói.

"Oa! Trang sức bằng kim cương Trương Lệ Văn đeo này chính là nhãn hiệu Cartier toàn cầu số lượng có hạn của năm nay, phải tới hơn 1 triệu! Không ngờ Lăng Khắc Cốt chịu vì cô ta xài nhiều tiền như vậy!" Một bạn học cầm quyển tạp chí, nhìn Trương Lệ Văn khoác tay Lăng Khắc Cốt trên trang bìa, khóe miệng hăm mộ tới mức cũng muốn chảy nước miếng rồi.

"Chỉ cần cậu có thể leo lên giường Lăng Khắc Cốt, hẳn cũng sẽ mua cho cậu." Một bạn học nữ khác nhạo báng gõ đầu đối phương.

"Cậu cho rằng tôi không muốn sao? Nếu như có thể cùng anh ấy một đêm, cả đời mình cũng không còn gì hối tiếc." Bạn học thứ nhất mang vẻ mặt ước mơ nắm chặt tay, cặp mắt trầm mê nheo lại, giống như nếu lúc này Lăng Khắc Cốt ở trước mặt cô ấy, cô sẽ lập tức nhào tới.

Hi Nguyên đang vẽ hình nghe các bạn học nói chuyện với nhau như vậy, bút máy trong tay đột nhiên bị gãy, đầu ngọn bút sắc bén lập tức đâm vào ngón tay của cô, đau đến khiến cô nhăn mày lại.

Ba và Trương Lệ Văn ở cùng một chỗ sao? Cho nên mới lâu như vậy không trở về nhà?

Cô có gặp ác mộng thì cũng không có lồng ngực to lớn cao ngạo của ba trấn an sự lo lắng của cô.

Cô không ngủ được thì cũng không thể bò đến trên giường của anh, tìm anh làm nũng.

Trong mắt Hi Nguyên có sương mù nồng nặc lượn quanh, môi dưới bị hàm răng cắn chặt đã rách da chảy máu, mà chính cô cắn bản cũng không cảm thấy.

"Lăng Hi Nguyên?" Một bàn tay mập phì nhỏ bé ở trước mặt cô quơ quơ, mặt tròn mang một ít ngây thơ áp vào trước mặt cô, "Tan học, cậu không phải về nhà à?"

"Nhạc Nhạc, tan học rồi sao?" Hi Nguyên lúc này mới phục hồi lại tinh thần, nhìn cô bạn mặt tròn cùng bàn ăn cần này, cô cười nhạt thu lại sách vở, "Mình về hình quá chuyện tâm rồi."

"Thật sao? Mình sao cứ có cảm giác cậu đang nhớ đàn ông?" ánh mắt tròn xoe của Tề Nhạc nửa mang nghi ngờ nửa mang theo nhạo báng nheo lại.

"Đi thôi!" mặt Hi Nguyên có chút ửng đỏ, cô ho nhẹ hai tiếng, xếp lại tâm tình giả bộ vui mừng hét lớn.

"Cậu đi trước đi thôi, mình còn có chuyện." Tề Nhạc đỏ mặt, ngượng ngùng nói.

"Lại đi xem hot boy lớp bên cạnh?" Hi Nguyên cười ha ha siết chặt mặt tròn của Tề Nhạc, "Vậy mình đi trước, Good-luck!"

Hi Nguyên đi ra khỏi trường học, thấy Ngân Báo đến đón mình, cái miệng nhỏ nhắn không vui chu lên: "Chú Ngân Báo, tại sao lại là chú?"

"Không hoan nghênh chú Ngân Báo sao?" Ngân Báo mở cửa xe cho Hi Nguyên, tiêu sái lăm động tác xin mời, "Lên xe đi, tiểu mỹ nữ của tôi."

"Ba gần đây đang bận cái gì? Sao không trở về lâu đài Tinh Nguyệt?" Hi Nguyên ngồi vào xe xong, liền bắt đầu oán trách. Không biết vì nguyên nhân gì, kể từ ngay sau bữa tiệc sinh nhật xong ba liền biến mất, liên tục đưa đón cô tới trường cũng chuyển thành chú Ngân Báo.

Hi Nguyên oán trách khiến sắc mặt Ngân Báo của có chút xấu hổ, nhưng mà anh rất nhanh sẽ lấy ra hàm răng trắng nõn làm con bài chiều dụ, cười an ủi cô: "Gần đây Ứng Đế Quốc có một hạng mục công trình rất lớn cần lão đại tự mình giải quyết. Bé con đừng có gấp, ngày nào đó lão đại hết bận sẽ về nhà."

"Có thật không?" Hi Nguyên chớp chớp đôi mắt to long lanh, trong giọng nói có do dự.

Nếu như là bởi vì công việc, ba bận rộn hơn nữa cũng nên gọi điện thoại cho cô, nhưng gần một tháng, đến cả một cuộc điện thoại ba cũng không gọi cho cô, chứ đừng nói trở về nhìn cô. Là ai đã buộc lại lòng của ba, khiến cho ba đến cả bé con cũng quên mất rồi?

Lão đại mấy ngày nay bị cái người kêu "Băng Nhi" đó mê hoặc, mặc dù cậu ta biết rõ đối phương không phải em gái của mình, lại vẫn đem đối phương Kim Ốc Tăng Kiều, ngày ngày chạy về phía nhà trọ ở bờ biển Mai Tây. Sợ bé con khổ sở, bốn người huynh đệ bọn họ cũng nhất trí quyết định không có nói ra sự tồn tại của "Băng Nhi" ở trước mặt cô, nhưng cuối cùng thì giấy không gói được lửa, không biết bé con sau khi biết chân tướng sẽ vượt qua thể nào?

Thấy ẩn dưới hàng lông mi của Hi Nguyên là sương mù, Ngân Báo đau lòng ôm lấy cô, giọng nói êm ái tựa như đang dụ dỗ một cô bé bị thương: "Bé con không khóc, chú Ngân Báo cam đoan với cháu, ngày mai sẽ đem lão đại chuyển phát trở về."

Chuyển phát?

Lời nói của Ngân Báo khiến Hi Nguyên cười lên một tiếng hi hi, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại lên, ngang ngược mà mệnh lệnh: "Nuốt lời là chó con! Ngày mai không gặp được ba, chú phải ở trước mặt bé con học theo tiếng chó sủa"

Ngân Báo giống như sợ hãi cầu xin tha thứ: "Bé con, đừng hung ác như vậy. Chú Ngân Báo anh tuân tiêu sái thể này, tại sao có thể học theo chó sủa?"

"Vậy thì giả tiếng sói chu." Hi Nguyên che cái miệng nhỏ nhắn, nghịch ngợm cười xấu xa. Tâm tình uất ức của cô vì sự trêu chọc của chú Ngân Báo mà sáng sủa hơn rất nhiều. Những ngày này, nhớ nhưng đối với ba tựa như sóng biển mãnh liệt cuốn lấy cô đi, nhìn lại không thấy anh, cô sẽ giống như đóa hoa nhỏ khô héo.

"Tiểu nha đầu, lại dám đối với chú như vậy!" Ngân Báo phùng hai gò má lên, như một câu bé bướng bỉnh làm mặt quỷ.

"Không muốn giả sói hú, thì chỉ cần mang ba về cho bé con thôi." Hi Nguyên nhếch khóe môi cong cong lên, xinh đẹp mà cười nói. Cô sẽ bị nhớ nhưng như nước thủy triều che mất, ngày mai cô nhất định muốn gặp được ba.

"Được! Chú đồng ý với cháu." Ngân Báo thu hồi khuôn mặt tươi cười hài hước, ôm Hi Nguyên vào trong ngực, đau lòng vuốt lưng của cô. Thật không biết lúc nào thì lão đại mới có thể buông ra ràng buộc trong lòng, thật lòng tiếp nhận con bé.

Bộ dạng của bé con khiến cho anh rất đau lòng, nhất là thấy đôi mắt đầm lệ của cô thì tim của anh sẽ níu chặt. Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh đối với bé con sinh ra một loại tình cảm khiến cho anh mờ mịt.

Đưa Hi Nguyên về lâu đài Tinh Nguyệt, Ngân Báo liền chạy thẳng tới nhà trọ bên bờ biển Mai Tây. Anh muốn đi đánh thức lão đại, cậu ấy không thể mãi trầm mê ở trong trí nhớ hư ảo, bé con mới đang cần cậu ta nhất.

Nghênh đón anh là Thang Mang Lâm, nhìn thấy anh cô có chút kinh ngạc, nhưng không nói thêm gì liền để cho anh vào cửa.

"Lão đại đâu?" Liếc mắt nhìn Thang Mang Lâm bị lão đại hoàn toàn đóng gói mới. Ngân Báo không thể không tin tưởng "Phụ nữ đẹp có ba phần là do trời sanh bảy phần nhờ vào ăn mặc", cô gái này sau khi những đồ tầm thường bị trang phục hàng hiệu quốc tế thay thế, Thang Mang Lâm nguyên bản là có mấy phần thủy mị, sau khi được làm đẹp bằng châu báu lụa là, tăng thêm quyến rũ, có loại mỹ lệ làm cho người ta kinh ngạc. Cô gái như thế ở "Nhân Gian Tiên Cảnh" cũng được tính vào hàng cực phẩm, nếu như không phải là gặp phải lão đại, nhất định có thể trở thành thẻ đỏ trọng điểm số một.

"Vẫn còn đang tắm, anh có muốn một ly cà phê không?" Thang Mang Lâm lễ phép hỏi.

"Cám ơn."

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Lăng Khắc Cốt mặc một bộ áo ngủ màu đen đứng ở trước cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía Ngân Báo, trên mặt lạnh lùng không mang theo một chút tươi cười.

"Lão đại, bé con nhớ ngài." Ngân Báo nóng lòng nói.

Hôm nay nói gì anh cũng phải khuyên lão đại trở về, Thang Mang Lâm cho dù đẹp, đáng đáp cho dù giống "Băng Nhi" đi nữa, cũng chỉ là một cô gái xa lạ, trong mắt của mấy huynh đệ bọn anh, chỉ có bé con là quan trọng nhất, nhưng người cần hiểu điều này hơn cả chính là lão đại, nhưng lại giống như kẻ mù, bị Thang Mang Lâm mê hoặc mà quên bé con đang trông mong cậu ta về nhà như ngỗng trắng sáng vậy.

Lời của Ngân Báo khiến thân thể thẳng tắp của Lăng Khắc Cốt cứng đờ, ánh mắt lạnh lùng ủa đột của anh nhìn về một ánh đèn xa xăm bên ngoài ô cửa sổ kia, khiến Ngân Báo đoán không ra tâm tình của anh.

"Lão đại?" Ngân Báo lo lắng liếm liếm môi, giờ khắc này cái đầu lưỡi vốn linh hoạt là vậy lại không biết nên nói gì.

"Chuyện của tôi không cần anh quan tâm!" Lăng Khắc Cốt bỗng chốc xoay người, trông mắt đen lạnh lùng thẳng tắp bắn về phía Ngân Báo, mang theo ma lực không cho người kháng cự.

"Nhưng mà lão đại, bé con vừa lúc mang tâm bệnh, hiện tại rất sợ bị kích thích, cậu còn không trở về, tôi sợ cô bé lại phát bệnh." Ngân Báo len lén quan sát sắc mặt của Lăng Khắc Cốt, quả nhiên nghe tới sợ bé con bị kích thích xong vẻ mặt liền trở nên khẩn trương, anh biết là lão đại vẫn còn quan tâm bé con, chỉ là vẫn chưa chịu cởi bỏ xiềng xích thù hận. Ngân Báo len cười gian, sau đó cố ý tịch mịch xoay người, vừa đi vừa lẩm bầm, "Lão đại không muốn trở về thì thôi. Bé con đáng thương, mình phải nhanh về điều chế thêm thuốc, tránh cho cô bé mắc bệnh không còn kịp chữa trị nữa."

Nhìn Ngân Báo rời đi, thân thể Lăng Khắc Cốt giống như tượng đá lạnh lẽo đứng sững ở phía trước cửa sổ, một hồi lâu không có nhúc nhích, ngay cả khi Thang Mang Lâm gọi thần trí của anh cũng không có thanh tỉnh.

Nhìn bộ dáng lạnh lùng này của Lăng Khắc Cốt, Thang Mang Lâm luống cuống than nhẹ. Cô không đoán được suy nghĩ của người đàn ông này, vừa cảm kích anh cho mình tất cả, vừa sợ sự lãnh ngạo cùng khí phách của anh. Nhất là lúc anh ấy ở nhà, lòng của cô vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng, nom nớp lo sợ và đầy nghi hoặc.

Cô cho là anh đem mình Kim Ốc Tàng Kiều là vì thân thể của cô, thế nhưng gần một tháng, trừ mấy cái ôm, anh ấy cũng chưa từng đụng qua cô. Anh giống như là muốn đem cả Công Ti Bách Hóa cũng chuyển về nhà, mua cho cô một đồng lớn y phục có mặc mười năm cũng không hết cùng vô số châu báu.

"Băng Nhi, anh muốn đem toàn thể giới tất cả đều cho em." Nhớ ngày đó Lăng Khắc Cốt mang cô về nhà đã nói vậy, khoe môi Thang Mang Lâm nhẹ vênh lên, có mấy phần giễu cợt.

Băng Nhi, đó nhất định là cô gái Lăng Khắc Cốt yêu thích? Minh chỉ là may mắn có gương mặt tương tự "Băng Nhi", cho nên mới được đối xử đặc biệt như vậy. Anh thật sự cho cô toàn thể giới cao quý nhất gì đó, nhưng cô không cảm thấy tim của anh, giữa cô và anh vẫn rất xa cách.

Nếu như cô không giống "Băng Nhi", Lăng Khắc Cốt còn có thể đối với cô tốt như vậy sao?

Thang Mang Lâm khẳng định có thể trả lời: Sẽ không!

Cô hiểu giá trị của mình chính là ở gương mặt.

Không tiếp tục gọi Lăng Khắc Cốt nữa, Thang Mang Lâm giống như mọi ngày trở lại phòng ngủ của chính mình, đóng chặt cửa. Thật ra thì cô cũng không cần khóa, bởi vì Lăng Khắc Cốt căn bản sẽ không đụng cô.

Như thường ngày, Lăng Khắc Cốt ngồi ở trên sofa trong phòng khách, trên mặt hiện đầy lo lắng cùng ủ dột. Phòng khách rộng rãi bởi vì sự tối tăm của anh mà trở nên giống như bị khí lạnh tập kích. Bên trong nhà yên tĩnh đến mức giống như có thể nghe được tiếng hít thở của Lăng Khắc Cốt, đêm tĩnh mịch đến khiến người tâm hoảng.

Màn hình LCD TV trên tường lúc sáng lúc tối phát ra tiết mục có hình nhưng không có âm thanh, ở bên trong không gian nhập nhòa sáng tối đó, trên gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt lập lòe gợn giữa đầy khổ sở. Anh mấy lần muốn đứng dậy, rồi lại đè nén ngồi xuống.

"Bé con" Trong đêm tối đột nhiên truyền ra tiếng gọi mang theo gợn giữa này của Lăng Khắc Cốt, trầm thấp, nhỏ giọng, giống như đang chạy ở giữa gianh giới đan xen giữa yêu và hận.

Thang Mang Lâm từ bên ngoài cánh cửa hé mở, lại có thể thấy được một loại vẻ mặt khác ngoài vẻ lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt. Chân tướng người đàn ông này là một điều bí ẩn, để cho cô đoán không ra, hiểu không rõ.

Sẽ có hay không một ngày, anh tìm được "Băng Nhi", liền sẽ mặc kệ cô?

Không được! Cô thật vất vả mới có được cuộc sống xa hoa giống như hoàng hậu này, cô quyết không thể buông Lăng Khắc Cốt ra, Cô không muốn quay lại những tháng ngày vì đói nghèo mà sầu lo đó. Vì buộc Lăng Khắc Cốt lại, cho dù buộc cô dùng thân thể này phục vụ cũng không sao. Nhưng

vấn đề là đã hơn một tháng, Lăng Khắc Cốt căn bản chưa từng đụng tới cô. Thông qua ánh mắt thâm thúy giống như sương mù kia, cô giống như thấy một người khác, trong con mắt anh cũng không phải Thang Mang Lâm, mà là "Băng Nhi".

Đêm thật mát, gió lạnh đột nhiên chui vào trong quần áo của Thang Mang Lâm, khiến cho cô không nhịn được run lên. Cô cởi ra hai nút áo phía trước ngực của mình, cố ý để cho hai bầu ngực đầy đặn lộ ra hơn phân nửa, sau đó mang theo nụ cười mềm mại đáng yêu đi về phía Lăng Khắc Cốt.

Người đàn ông này, cô chắc chắn phải có được.

"Anh, mệt rồi sao? Em giúp anh xoa bóp." Cô ngồi ở bên cạnh Lăng Khắc Cốt, đem thân thể nóng bỏng kia nương đến trong ngực anh, cố ý cúi thấp ngực, để cho anh thấy sự mỹ lệ của cô.

Cặp mắt đen nhánh hẹp dài của Lăng Khắc Cốt phức tạp nhìn Thang Mang Lâm, không có ngăn cản sự phục vụ của cô.

Thang Mang Lâm lộ ra nụ cười vui vẻ, một ngày nào đó, cô muốn nắm được trái tim của anh.

Trong không khí chảy xuôi một loại hơi thở mập mờ, Lăng Khắc Cốt vào giữa lúc Thang Mang Lâm đem nơi đầy đặn dán lên lồng ngực của anh thì đột nhiên đẩy cô ra.

"Anh, em nguyện ý cho anh." Thang Mang Lâm khẽ cắn răng, nói cổ áo ra, để cho sự mỹ lệ của mình phơi bày ở trước mặt Lăng Khắc Cốt.

"Mặc vào! Em không phải là kỹ nữ!" Lăng Khắc Cốt nắm áo khoác vắt ở một bên lên, vừa đi ra ngoài, vừa lạnh mặt nói, "Tôi hôm nay không nghỉ lại ở đây, em đi nghỉ ngơi sớm một chút."

Nhìn Lăng Khắc Cốt biến mất ở trước mặt mình, Thang Mang Lâm ảo não cắn môi dưới, trong hai tròng mắt quuyền rũ thoáng qua ánh sáng lo lắng, giống như bầu trời quang đăng chợt bị che phủ bởi một đám mây đen, che lấp sự đẹp đẽ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Gần tới mùa thu, nhiệt độ chênh lệch giữa ban ngày và buổi tối rất lớn, nhất là vào ban đêm, độ ẩm trong phòng có chút lạnh. Hi Nguyên ôm đầu gối ngồi ở trên bệ cửa sổ, con người sáng trong nhìn chăm chăm vào cánh cổng bằng đồng chạm trổ hoa văn của lầu đài Tinh Nguyệt. Chú Ngân Báo nói sẽ đem ba chuyến phát về nhà, nhưng cô chờ có tới năm tiếng đồng hồ rồi, cũng không thấy ba về.

Chú Ngân Báo gạt người, ba căn bản không muốn về nhà, không muốn gặp lại bé con.

Hi Nguyên khổ sở bấu bấu cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt ứa khuất ở trong hốc mắt trực trào ra. Ba sẽ không về nữa rồi.

"Bé con, ngủ đi, đã không còn sớm nữa." Quản gia Thẩm bưng sữa nóng vào phòng, thấy bộ dáng đằm đằm đáng yêu của Hi Nguyên, lập tức đau lòng khuyên nhủ.

Ban đầu, bởi vì thân phận của Hi Nguyên, ông đã từng không mấy thích cô bé, nhưng trải qua sáu năm cùng sống, tình thương với cô trong ông đã khắc vào trong tim. Cái tên cháu nội bảo bối kia thường thường từ châu Âu gọi điện thoại về hỏi thăm tình trạng của Hi Nguyên, còn kêu mình chăm sóc tốt cho cô bé.

"Ông Thẩm!" Hi nguyên thấy Quản gia Thẩm hòa ái, lập tức nhào vào trong ngực của ông "Chú Ngân Báo nói không giữ lời, bé con đã đợi một ngày rồi mà ba cũng không về."

Vì lời nói của chú Ngân Báo, ngày hôm nay cô ăn gì cũng không vô, trông ánh sao, ánh trăng mong đợi ba trở lại, nhưng thực tế lại đã kích cô.

"Thiếu gia quá bận rộn, chờ cậu ấy giải quyết xong sẽ về nhà, bé con đừng nóng vội." Quản gia Thẩm vỗ vỗ lưng Hi Nguyên, từ ái dỗ dành cô.

Tâm tư Thiếu gia, ông cũng mờ mờ, nếu nói hận Hi Nguyên, cậu ta lại đem cô cưng chiều tới tận trời, thậm chí đem những thứ tốt nhất trên toàn thế giới đều đưa đến trước mặt cô, còn nếu nói thích cô, trong mắt của cậu ta lại có cả sự hận thù.

Quản gia Thẩm đưa sữa nóng tới trước mặt Hi Nguyên: "Uống chén sữa tươi để ngủ ngon giấc, nói không chừng sáng sớm ngày mai thức giấc thì thiếu gia đã đứng trước mặt cháu rồi."

"Cám ơn ông Thẩm." Hi Nguyên gạt đầu tỉnh ngộ, cười duyên nói, "Bé con biết. Ông Thẩm cũng đi ngủ sớm một chút đi."

"Bé con thật biết nghe lời!" Quản gia Thẩm siết chặt gò má tươi cười của Hi Nguyên, cười hòa ái.

Chờ sau khi Quân gia Thảm rời đi, Hi Nguyên liền trốn vào dưới tấm chăn màu hồng trên giường lớn của cô, ôm nỗi nhớ nhưng Lăng Khắc Cốt đi vào giấc ngủ. Trong giấc mộng, cô nhìn thấy người phụ nữ nhìn không rõ mặt khoác tay ba, ở trước mặt cô khiêu khích hôn lên môi mông của ba.

"Lăng khắc cốt là của tao, con ranh, mày đừng có hòng giành với tao!" Ánh mắt cô gái kia dường như là đang uy hiếp cô.

"Không! Ba!" Hi Nguyên cảm thấy tâm bị đâm đau đớn. Cô không muốn ba thuộc về người phụ nữ khác.

Trong đêm tối một bóng người đi tới, cái thân thể cao ngạo to lớn kia đứng ở trước giường Hi Nguyên, đem sự khổ sở của cô thu hết vào mắt. Anh hơi có chút vùng vằng, rốt cuộc vẫn không nhận được ôm lấy bé con, để cho cô tựa vào trên ngực của mình.

"Bé con, lại gặp ác mộng sao?" Mây kiếm Lăng Khắc Cốt nhú chặt lại, cánh tay có lực xiết chặt hông của Hi Nguyên. Gương mặt tuấn tú có thể sánh ngang thần Apollon mang theo sự tiếc thương và cưng chiều.

Cô đau đớn thế nhưng không hiểu sao tim anh cũng bị níu chặt.

Anh không nên như vậy! Cô là con gái của Dã Lang! Anh làm sao có thể.

Mây kiếm của Lăng Khắc Cốt càng nhú thật chặt, nhưng tay ôm Hi Nguyên cũng không tự giác buông lỏng, thả mềm.

Khi Hi Nguyên mở mắt ra, có chút không thể tin được khi nhìn thấy ba, cô vui mừng quay qua ôm lấy hông của anh, ngây thơ nở nụ cười: "Ba."

Hi Nguyên 12 tuổi không còn sự vô lực của cô bé ngày đó nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ thoát khỏi ngây thơ chất phác cùng non nớt, tản ra một loại hơi thở khác thường, giống như một tiểu thực nữ làm cho người ta hận không được về nhập vào cốt tủy để mà thương yêu.

"Ba, ba đi đâu lâu vậy, con tìm khắp nơi đều không thấy ba." Chôn ở trong ngực Lăng Khắc Cốt, Hi Nguyên bắt đầu chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách. Ba đã biến mất suốt một tháng, một tháng này cô đã hỏi rất là nhiều người, nhưng bọn họ cũng áp ứng không chịu trả lời, giống như hành tung của ba là một bí mật không thể nói.

"Ta không phải đã về rồi sao? Bé con nhớ ta sao? Ngón trỏ thon dài của Lăng Khắc Cốt nâng cằm Hi Nguyên lên, ánh mắt thâm thúy nhìn cô. Trong mắt lóe lên ánh sáng nguy hiểm. Ánh mắt đó đột nhiên có ánh sáng lạnh thoáng qua như sói đói, mang theo ý ác độc muốn cắn người, chỉ trong nháy mắt liền khôi phục lại bình tĩnh. Nâng đôi môi mị hoặc lên, anh nóng bỏng nhìn Hi Nguyên.

"Dĩ nhiên nhớ rồi!" Hi Nguyên nghịch ngợm nhảy lên đùi của anh, cố sức ôm chặt lấy eo của anh, "Không cho ba lại bỏ mặc bé con, ba không ở nhà thật nhảm chán."

"Có Ngân Báo bọn họ cùng chơi, bé con sao còn có thể nhảm chán?" Lăng Khắc Cốt khép lại với thân thể Hi Nguyên, lưng phía sau có chút cứng đờ thẳng tắp.

Mặc dù bé con chỉ có 12 tuổi, tuy nhiên đã dần dần lộ ra điểm đặc trưng của phái nữ, cái thân thể mềm mại kia tản ra hương thơm ngọt ngào của sơn chi, tiểu mật đào muốn làm cho người phạm tội chống đỡ ở ngực Lăng Khắc Cốt, chỉ thấy gương mặt tuấn tú của anh càng ngày càng lạnh, nhưng lưng thì lại càng ngày càng thẳng.

"Chú Ngân Báo sao có thể so với ba? Chú ấy chỉ biết trêu chọc bé con." Hi Nguyên níu lấy cổ áo chỉnh tề của Lăng Khắc Cốt bắt đầu ở trong ngực anh than thở.

"Đó là thương bé con." Trong đáy mắt lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt có ý cười nhợt nhạt thoáng qua. Nghĩ tới tính tình Ngân Báo này so với đứa bé còn bướng bỉnh hơn, mặt của Lăng Khắc Cốt cũng không khỏi buông lỏng. Đi theo mình nhiều năm như vậy, anh ta cũng không có thấy bao nhiêu chứng chạc, luôn là một bộ dáng hi hi ha ha, khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt.

"Bé con mới không cần chú Ngân Báo thôi, bé con chỉ cần ba thương con." Hi Nguyên nghịch ngợm ôm cổ của Lăng Khắc Cốt, khuôn mặt nhỏ nhắn ngang ngược nheo nheo lại, lộ ra nụ cười xinh đẹp, ôm ba cảm giác thật thoải mái, cô về sau nhất định cứ muốn được ôm như thế này.

"Chú Ngân Báo thôi?" Lăng Khắc Cốt bị hình dung này của Hi Nguyên chọc cười, Gương mặt tuấn tú cương nghị như được dùng dao đểo gọt nở một nụ cười hiếm hoi, so với vàng còn hiếm hơn, Hi Nguyên nhìn thấy vậy không khỏi ngây dại

Môi ba mông mà có hình, lúc lãnh khốc mím chặt lại khiến người sợ, nhưng tới lúc héch lên, thật không ngờ lại rực rỡ như vậy. Về mặt cô đầy thèm thường chảy nước miếng nhìn gương mặt tuấn tú của ba, rất muốn hôn một cái. Nghĩ như vậy, cô cũng liền hành động, đem toàn bộ nước miếng in lên đôi môi mông của Lăng Khắc Cốt: "Ba, bé con thích người."

"Bé con?" Lăng Khắc Cốt kinh ngạc nhìn Hi Nguyên, chỗ bị hôn lan tràn đỏ ửng, anh bỗng chốc nắm chặt Hi Nguyên, đôi con ngươi không vui trừng lên, "Ai dạy con?"

"Chú Ngân Báo nói thích một người thì nên cùng với người đó làm chút chuyện thân mật." Hi Nguyên cũng không có cảm thấy gió bão đang muốn nổi lên, một đôi tay nhỏ bé còn đang đùa bỡn cổ áo của Lăng Khắc Cốt.

"Ngân Báo!" Gương mặt lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt mang theo sát khí, nếu là Ngân Báo ở đây, sợ rằng sớm bị anh dùng ánh mắt giết chết. Cái tên Ngân Báo phong lưu này lại dám truyền thụ loại quan niệm này vào tâm hồn bé con, hẳn muốn chết sao?

"Ba, người không thích bé con sao?" Hi Nguyên u oán nháy đôi mắt đẹp, dưới hàng mi cong vút là hơi nước vòng quanh trong hốc mắt, nước mắt trong suốt đỏ rào rào rơi xuống, ướt nhẹp khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn.

Hàng răng trắng như trân châu cắn môi dưới làm in hằn lên một vết răng, nhưng cô lại như không hề biết đau.

Ba không thích Hi Nguyên sao?

Chú Ngân Báo nói thích một người sẽ muốn hôn cô ấy.

Con mắt lạnh lùng sắc bén của Lăng Khắc Cốt thấy nước mắt của Hi Nguyên rơi xuống thì dâng lên áy náy: "Con là bé con của ta!"

"Nhưng ba lại không thích bé con." mắt đẹp của Hi Nguyên ụp khuất rừ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ mất mát, bà vai gầy yếu khẽ run run.

"Đừng khóc, ba thương bé con." gương mặt tuấn tú lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt có chút vận vẹo, lau đi nước mắt của Hi Nguyên. Ngón tay thô ráp mơn trớn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Hi Nguyên, khiến cho cô có một loại cảm giác tê ngứa khác thường.

"Có thật không? Vậy không cho phép ba hôn người con gái khác, nụ hôn của ba chỉ muốn để dành cho bé con thôi!" Hi Nguyên vui mừng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lộ ra nụ cười ngang ngược.

Đôi mày kiếm của Lăng Khắc Cốt nhíu lại, trông mắt đen xẹt qua ánh sáng quý dị, "Bé con thích ba?"

"Đương nhiên rồi." Hi Nguyên cười ôm sát lấy anh, nhiều ngày tháng nhớ nhung rốt cuộc được bồi thường xứng đáng rồi, cô bây giờ đang ở trong ngực của anh. Nhưng cô chỉ biết có vui mừng, cũng không có thấy trong mắt của Lăng Khắc Cốt nổi lên âm lãnh cùng quý dị, nụ cười lạnh tà ác nguy hiểm giống như Satan tới từ địa ngục. Nếu như Hi Nguyên là tiểu bạch thỏ, vậy anh chính là một đại sói xám, một con sói xám lớn đầy bí ẩn cùng quý quái.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Con gái nuôi sắp trưởng thành (1)

Sự tồn tại của Thang Mang Lâm vẫn là bí mật đối với Hi Nguyên, tất cả mọi người thủ khẩu như bình (giữ mồm, giữ miệng kín như bưng), ai cũng không nói cho cô biết. Ba năm trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt, Hi Nguyên đã lớn lên thành một cô gái xinh đẹp, khuôn mặt cô trẻ trung khỏe mạnh luôn tươi cười, nhìn không hề thấy sự tái nhợt cùng nhu nhược nữa. Cô được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, tựa như một công chúa trời sinh, trong sự cao quý lại không mất đi hấp dẫn, trong sự trẻ trung lại lộ ra sự quyền rũ.

Hi Nguyên không để ý tới giáo viên Vương chủ nhiệm lớp đang giảng bài, vùi đầu rất thấp, cô vừa trả lời tin trong QQ, vừa nhếch khóe miệng lên cười duyên.

"Anh Thẩm, sớm như vậy đã thức dậy rồi sao?" Nghĩ tới châu Âu hiện tại vừa mới bốn giờ sáng, Hi Nguyên không khỏi quan tâm hỏi.

"Không ngủ được." Ba chữ đơn giản, có nói rõ Hi Nguyên cũng không hiểu rõ thâm tình. Thẩm Đan đang ở nước Pháp nhìn tin tức trên điện thoại di động truyền đến, hốc mắt có chút ửng đỏ. Chia xa mấy năm này, trừ một lần cha mẹ xảy ra tai nạn máy bay trở về, anh cũng chưa gặp lại Hi Nguyên, thời điểm nhớ nhưng quá điên cuồng, anh liền chân trần dọc theo sông Seine chạy như điên, nếu không anh sợ mình sẽ chết đuối trong sự nhớ nhung này.

"Lại huấn luyện đến rất khuya sao? Không nên quá mệt mỏi, nếu không ông Thẩm sẽ đau lòng chết."

"Vậy còn em? Có đau lòng không?" Thẩm Đan thử dò xét hỏi thăm, anh mặc dù biết mình không xứng với Hi Nguyên, lại vẫn hy vọng xa vời trong lòng cô mình có sự khác biệt với những người khác.

"Có chứ! Anh Thẩm là anh trai của em mà", Hi Nguyên không nhịn được cười lên. Thẩm Đan rời Trung Quốc mấy năm này, vẫn liên lạc với cô qua QQ, mỗi khi cô gặp chuyện phiền não, mặc kệ Paris có phải đang giữa đêm hay không, cô đều sẽ quấy rầy anh. Mà Thẩm Đan vĩnh viễn là một người nghe trung thành nhất, là một người anh trai khéo hiểu lòng người nhất.

Thẩm Đan cảm di động có chút mất mát.

Anh trai, ở trong lòng Hi Nguyên, anh chỉ như một người anh. Nhưng anh hi vọng mình không chỉ là anh trai.

"Lão xử nữ đang nhìn em, anh Thẩm, lúc khác lại tán gẫu." Hi Nguyên vừa đem máy cất vào túi, chủ nhiệm lớp, giáo viên Vương liền đi tới bên người cô.

"Lăng Hi Nguyên! Gió hiu hiu hè nước sông Dịch lạnh ghê, câu tiếp theo là gì?"

"Trắng sì một đi không trở về." Hi Nguyên lập tức nhảy dựng lên, cung kính trả lời. Mặc dù số học cô không giỏi, nhưng ngữ văn nếu đã gặp qua là không quên được, chút vấn đề nhỏ này không làm khó được cô.

"Rất tốt! Mời ngồi!" Giáo viên Vương bị cô làm cho tức giận đến cắn răng, lại không thể trách cứ cô, chỉ có thể tức giận xoay người, tiếp tục giảng bài.

Tề Nhạc hướng Hi Nguyên le lưỡi: "Nguy hiểm thật."

Hi Nguyên quay qua Tề Nhạc làm cái thủ thế "Ok", mặt mày héch lên hơn hờ như vàng trắng sáng, sáng trong đến mê người.

Tiết ngữ vẫn dài lê thê trầm buồn cuối cùng cũng kết thúc, Hi Nguyên lập tức thu dọn sách vở vào cặp chạy ra ngoài. Hôm nay là sinh nhật 15 tuổi của cô, hàng năm vào ngày này, ba mặc kệ ở cái xô nào của thế giới, đều biết bay trở về tổ chức sinh nhật cho cô. Cô vội vàng chạy trở về, chạy vào lồng ngực ba.

Anh lần này đi Mĩ mười tháng, khiến cô nhớ muốn chết được.

Mới vừa chạy ra sân trường, liền bị một người đeo kính đen đụng vào, cô vội vàng hướng đối phương nói xin lỗi: "Thật xin lỗi."

"Không có việc gì, đi bộ cẩn thận một chút." Một giọng nói đầy từ tính vang lên bên tai Hi Nguyên, đối phương cúi thấp mặt muốn rời đi. Hi Nguyên từ mép chiếc mũ rộng vành liếc thấy một khuôn mặt có chút quen thuộc.

"Thang Dật Thần! Là anh Thang đẹp trai! Ồ! Trời ạ! Nhạc Nhạc nếu là biết người tôi đụng phải là anh không biết sẽ hưng phấn tới cỡ nào!" Khi Hi Nguyên nhận ra đối phương chính là mình tinh điện ảnh và truyền hình Thang Dật Thần thì có chút hưng phấn bắt tay anh ta lại.

"Buông ra!" Thang Dật Thần có chút cuồng ngạo nheo một đôi mắt đen tinh xảo lại, khinh thường hừ lạnh. Cô gái này anh biết, là con gái kim chủ của em gái anh.

"Anh Thang đẹp trai, ký tên giúp tôi được không? Bạn của tôi rất thần tượng anh." Hi Nguyên vừa nghĩ tới Nhạc Nhạc ngày ngày hướng về phía hình Thang Dật Thần chảy nước miếng, thiếu chút nữa cười lớn. Nếu cô giúp Nhạc Nhạc lấy được chữ ký của Thang Dật Thần, Nhạc Nhạc không phải sẽ cảm động đến rơi nước mắt, vì cô làm trâu làm ngựa cả đời sao.

"Không rảnh!" Thang Dật Thần phiền não hất tay ra, không thèm quan tâm đến lý lẽ của Hi Nguyên, đã vào bên trong một siêu thị. Gần đây anh vì không đồng ý để một mụ đàn bà giàu có bao nuôi, bị ông chủ phong bế, phiền muốn chết, nào có tâm tình ký tên cho người khác.

"Cái đồ kiêu ngạo!" Hi Nguyên có chút bất mãn nhìn bóng lưng Thang Dật Thần, thật không hiểu nổi chàng trai cuồng ngạo như vậy, Nhạc Nhạc làm sao lại mê mẩn muốn chết.

Lắc lắc đầu, cô hướng về con đường tối tối phía xa chạy băng băng, chạy thẳng về hướng lâu đài Tinh Nguyệt. Trong lòng cô, chỉ có ba quan trọng nhất, những người đàn ông khác đều chỉ như không khí, cho dù là siêu sao Thiên Vương vạn người mê Thang Dật Thần.

Trong một căn phòng của quán rượu, Thanh Long lạnh lùng trầm tư liếc nhìn về mặt nịnh hót của Ngô Trạch Đoan, không nói một câu. Anh càng không nói lời nào, đối phương càng hốt hoảng.

"Tổng giám đốc Long, anh muốn hấn cũng được, nhưng là anh cũng biết ba năm này, tôi tốn không ít tiền vào hấn." Ngô Trạch Đoan hít một hơi con mắt hẹp cười cười gợn ly rượu lên, lấy lòng đối phương vẫn luôn trầm mặc, CEO Thanh Long của điện ảnh và truyền hình Long Dục.

Tầm mắt Thanh Long xuyên thấu qua ly rượu quan sát Ngô Trạch Đoan, ánh mắt mang theo nụ cười khiến Ngô Trạch Đoan sợ thiếu chút nữa đánh rơi ly rượu.

"Tổng giám đốc Long, năm trăm vạn. Tôi có thể suy nghĩ. . . ." ly rượu của Ngô Trạch Đoan giờ cũng không phải, thả cũng không xong, hấn cười cười xấu hổ, tay cầm ly rượu có chút chột dạ run rẩy.

"Ông nghĩ rằng ông có tư cách nói điều kiện với tôi sao?" Thanh Long đột nhiên cười một tiếng, cười đến nheo nhẽ, cười đến dịu dàng, nhưng lời nói ra lại bén nhọn khác thường, khiến Ngô Trạch Đoan thiếu chút nữa làm rơi ly rượu trong tay.

"Tổng giám đốc Long đừng nóng giận, điều kiện này còn có thể thương lượng. Ha ha. Có thể thương lượng." Ngô Trạch Đoan cười giả lả, trên trán mồ hôi lạnh toát ra. Vốn cho là Thanh Long trẻ tuổi như thế, nhất định giải quyết đơn giản, nhưng không ngờ mình diễn cả một đêm, Thanh Long này đều bắt vì sở động (không hề động đây, ý nói chả thêm phản ứng).

"Hai trăm vạn, Thang Dật Thần về với tôi." Thanh Long nói ra giới hạn thấp nhất.

"Tổng giám đốc Long, Dật Thần là trụ cột của tôi." Thang Dật Thần là cây rặng tiền của hấn, không thể nào hai trăm vạn là đem cậu ta bán đi. Mặc dù hấn ký hợp đồng với Thang Dật Thần chỉ dùng 50 vạn.

"Không đồng ý? Có tin tôi có thể để cho ông một đồng bồi thường hủy hợp đồng cũng không lấy được hay không?" Thanh Long bỏ lại câu uy hiếp này, liền đứng lên, không thèm nhìn tiếp sắc mặt khó chịu của Ngô Trạch Đoan.

Ngô Trạch Đoan suy tính liên tục, bởi vì sợ đắc tội tập đoàn Long Dục mà đứt con đường tiền tài của mình, không thể làm gì khác hơn là cắn răng đồng ý điều kiện của Thanh Long: "Tổng giám đốc Long đừng nóng giận, hai trăm vạn thì hai trăm vạn."

Cũng bởi Thang Dật Thần, đã đắc tội với đại lão bà giới giải trí chống lưng của hấn, giữ lại cậu ta cũng không dùng được, không bằng đổi lấy hai trăm

vạn.

Trong không gian tràn ngập mùi thuốc sát trùng của bệnh viện vốn khiến cho người ta cảm thấy ngột ngạt, ba của anh trở thành người thực vật nằm im lìm trên giường bệnh, cả người cắm đầy các loại ống, thấy cha tái nhợt gầy yếu, Thang Dật Thần khó chịu dị thường. Ba năm trước đây bởi vì sau khi phẫu thuật xảy ra biến chứng nghiêm trọng, sinh mạng của ba lần nữa xuất hiện nguy cơ, mặc dù cấp cứu thành công, nhưng rốt cuộc vẫn không thể tỉnh lại nữa. Thang Dật Thần cách tường thủy tinh nhìn ba trong phòng chăm sóc đặc biệt, tâm tình nặng nề khác thường. Mặc dù anh là người theo thuyết vô thần, giờ khắc này đáy lòng cũng yên lặng cầu nguyện thượng đế, hi vọng ba có thể vượt qua một cửa ải khó khăn này.

"Anh." Một giọng nói do dự vang lên sau lưng anh, Thang Dật Thần lập tức kinh ngạc quay người lại.

"Lâm.", chữ "Lâm" còn chưa nói ra miệng, Thang Dật Thần liền sùng sốt, khi thấy em gái một thân hàng hiệu của Pháp giữa một đám vệ sĩ áo đen hiện ra ở trước mặt mình thì anh lập tức cảm tức nói, "Không nên xuất hiện ở chỗ này! Ba sẽ không muốn thấy một đứa con gái bán đi thân thể của mình! May đi đi! Đi!"

"Anh, Lâm Lâm không có." Thang Mang Lâm nghĩ giải thích, nhưng từ tình cảnh bây giờ của bản thân, cô cũng không có cách nào tự bao biện cho mình. Cô không hiểu mục đích Lăng Khắc Cốt đem mình Kim Ốc Tăng Kiều là cái gì, nếu như là vì thân thể của cô, ba năm nay anh ta đều không có chạm qua cô. Không phải anh ta là GAY, cho nên muốn dùng mình để che giấu thân phận của anh ta chứ?

"Không? Vậy mấy thứ y phục này là tự nhiên mà có sao? Còn có dây chuyền này, khuyên tai. Tùy tiện một cái sẽ bằng ba cật lực làm việc mấy năm, thậm chí mấy chục năm mới kiếm được, chẳng lẽ những thứ này đều là người khác tặng không? Anh mà không phải đứa ngốc, Lâm Lâm, mấy thay đổi, trở lại để cho tao không nhận ra nữa rồi. Mấy đi đi, không cần lại hiện ra trước mặt hai người bọn ta, coi như Thang Dật Thần tao cho tới bây giờ không từng có đứa em gái này!" Thang Dật Thần vào giờ khắc này vừa tức giận với em gái không hiểu được làm sao giữ thân trong sạch, lại thấy tức giận chính mình vô năng. Bởi vì bọn họ là người nghèo, cho nên bước tiếp bước là tiếp nỗi gian nan, vì phí phẫu thuật của ba quá cao, bọn họ không thể không đem tín ngưỡng của chính mình, tôn nghiêm, tự tin cũng vứt xuống đất mặc cho người chà đạp. Bởi vì bọn họ là người nghèo, cho nên em gái mới trở thành đồ chơi của kẻ có tiền.

Nụ cười biết bao.

Cái thế giới này từ xưa tới nay chính là không công bằng.

"Anh, tha thứ cho Lâm Lâm." Mang Lâm khổ sở mà đem một tờ chi phiếu nhét vào trong tay anh, không đợi Thang Dật Thần đem chi phiếu ném vào trong tay cô liền nén lệ xoay người chạy đi. Mấy tên hộ vệ thấy thế, lập tức đuổi theo.

Anh trai nói không sai, cô bán đứng thân thể của mình, bây giờ mặc dù Lăng Khắc Cốt không có đụng cô, cũng không đại biểu về sau cũng sẽ không đụng. Cô là một người học mười mấy năm múa ba lết, thể nhưng thành người tình cho người khác bao nuôi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Con gái nuôi sắp trưởng thành (2)

Khi về đến nhà, Lăng Khắc Cốt đang ngồi ở trong phòng khách xem báo. Hi Nguyên thét lên nhào vào trong ngực của anh: "Ba, người trở lại rồi."

"Nhớ ta sao?" trong tròng mắt đen Lăng Khắc Cốt có loại ánh sáng tà mị, môi mỏng có chút nhếch lên mĩa mai, cười như không cười, gương mặt anh tuần lãnh khốc giống như Satan tới từ địa ngục, lạnh lẽo rồi lại có lực hút trí mạng.

"Bé con nhớ ba, nhưng ba cũng không nghĩ tới bé con. Vừa đi liền mười tháng, ngay cả điện thoại cũng không thèm gọi về." Hi Nguyên có chút oán trách nín lấy y phục đắt giá của Lăng Khắc Cốt. Mười tháng không thấy, Lăng Khắc Cốt trở càng trở nên ưa nhìn hơn, càng thành thực hơn, trên người anh nồng đậm hơi thở nam tính, khiến Hi Nguyên có chút say.

"Ta đi công tác."

"Lấy có! Truyền thông Thiên Đô nói về Scandal người cùng đi Lê Văn đi chung với nhau. Con thấy là ngại đi gặp người tình thì đúng hơn." Hi Nguyên bắt nắn chu cái miệng nhỏ nhắn. Mặc dù vào ba năm trước sau sự kiện bị Tường Lê Văn ngược đãi cô ta liền bị phái đến nước Mỹ, nhưng quan hệ của ba và cô ta giống như cũng không có sút mẻ gì, ngược lại trở nên càng thân mật, mỗi lần đi nước Mỹ, truyền thông liền rùm beng thông báo Scandal của hai người bọn họ.

"Người tình?" ánh mắt hẹp dài của Lăng Khắc Cốt lạnh lùng quỷ dị nheo lại.

"Chẳng lẽ không đúng?" Hi Nguyên khẩn trương nhìn Lăng Khắc Cốt, thật là sợ anh thừa nhận giữa anh cùng Tường Lê Văn có quan hệ mập mờ.

Lăng Khắc Cốt cười nhạt chẳng nói đúng sai, không trả lời vấn đề của Hi Nguyên. Chỉ là từ trong túi móc ra một cái hộp xinh xắn đưa cho cô: "Sinh nhật vui vẻ!"

"Lại là cục đá!" Thấy dây chuyền ngọc xanh trong hộp kia, Hi Nguyên thất vọng trả lời. Cô muốn căn bản không phải châu báu ngọc ngà, thứ này chỉ cần tốn tiền là có thể mua được, cô muốn chỉ là sự quan tâm của Lăng Khắc Cốt. Nhưng những lúc anh ở bên cô chỉ cần dùng ngón tay cũng đếm được.

"Không thích?" Lăng Khắc Cốt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên lên, con ngươi tà mị lãnh lẽo khẽ nheo lại.

"Nếu như có thể đem người làm thành quà thì sẽ thú vị hơn đấy!" Hi Nguyên ngang ngược nín lấy cổ áo Lăng Khắc Cốt, ngực nhỏ nhún mà hoàn mỹ trong lúc vô ý áp vào ngực của đối phương.

"Con đã không còn là cô gái nhỏ đơn thuần nữa rồi, con là bé con của ta!" Nắm cầm xinh xắn của Hi Nguyên, trong mắt Lăng Khắc Cốt thoáng qua một tia ác độc. Giờ khắc này, anh sẽ không còn thương yêu.

Hi Nguyên cũng không nhận thấy được tà mị trong ánh mắt của Lăng Khắc Cốt, cười gục vào đầu vai anh, như đứa trẻ nhỏ bị mệt: "Bé con mượn bà vai dùng một chút, hôm nay mệt quá."

Môi mông của Lăng Khắc Cốt nhẹ nhàng nhếch lên một góc, mang theo lạnh lẽo, cũng lộ ra ma mị, giống như Satan trong đêm tối, nguy hiểm lại mê người.

Đỉnh vào trên người Lăng Khắc Cốt, trong lòng Hi Nguyên đang nhẹ nhàng nhảy lên. Từ trên người ba truyền đến một cỗ mùi xạ hương thuần nam tính, mùi hương kia quanh quẩn ở chóp mũi Hi Nguyên, dễ người đến khiến cô không nhịn được hít sâu.

Cúi đầu nhìn cái đầu nhỏ nhỏ mềnh mềnh tại trước ngực mình, Lăng Khắc Cốt không tự chủ được chống đỡ lên đỉnh tóc cô. Anh tuấn lãng cùng Hi Nguyên xinh đẹp tạo thành một bức tranh xinh đẹp, tựa như Satan kết hợp cùng với thiên sứ.

"Khắc Cốt, anh thế nào về nước cũng không có đợi em?" Gương mặt xinh đẹp của Tưởng Lệ Văn xuất hiện trước mặt Hi Nguyên, nụ cười oán hận của cô ả khiến Hi Nguyên thấy chói mắt.

"Công việc của cô là ở Mỹ." Lăng Khắc Cốt đầy uy nghiêm trừng mắt nhìn Tưởng Lệ Văn một cái, sau đó đem Hi Nguyên thả xuống đất, vỗ vỗ đầu của cô dụ dỗ nói: "Bé con tự mình trở về phòng nghỉ ngơi, ta có chuyện nói với Lệ Văn."

"Ba!" Hi Nguyên bắt mẫn chu cái miệng nhỏ nhắn. Ba thấy Tưởng Lệ Văn dĩ nhiên cũng sẽ vứt mình qua một bên, chẳng lẽ mình không có quan trọng bằng Tưởng Lệ Văn?

"Nhanh đi!" Lăng Khắc Cốt nhu hòa nhưng không mất nghiêm nghị ra lệnh cho Hi Nguyên.

Hi Nguyên chỉ có thể không cam lòng trừng mắt nhìn về mặt hạ hê của Tưởng Lệ Văn một cái, hếch khuôn mặt nhỏ nhắn lên kiêu ngạo mà lướt qua Tưởng Lệ Văn, đi về phía gian phòng trên lầu của mình.

Sau khi Hi Nguyên đã rời đi, dịu dàng trên mặt Lăng Khắc Cốt lập tức thu lại, ánh mắt sắc bén đến kinh người: "Đến thư phòng!"

Tưởng Lệ Văn cẩn cẩn môi dưới thoa son đỏ mọng, mặt ủ rũ khuất đi theo sau lưng Lăng Khắc Cốt.

"Lệ Văn, cô hơi quá rồi." Lăng Khắc Cốt đứng ở bàn đọc sách, lạnh lùng nhìn Tưởng Lệ Văn. Cô ta đã từng vì cố cứu Băng Nhi mà phải đổi bằng sự trong sạch của bản thân, bất hạnh bị Dã Lang làm nhục, mặc dù cô không thể cứu Băng Nhi, nhưng phần thâm tình một lòng muốn cứu Băng Nhi của cô ấy, trong tâm anh vẫn luôn cảm kích. Nhưng vậy không có nghĩa chuyện riêng của anh cho phép cô tùy ý hời hợt.

Mắt đẹp của Tưởng Lệ Văn ngược lên, u oán nói: "Khắc Cốt, em không thể quan tâm anh sao?"

"Cô chỉ là bạn bè." Không muốn nhìn về mặt Tưởng Lệ Văn đầy uất ức này, Lăng Khắc Cốt xoay lưng lại, nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên người mang theo hơi thở lăm lăm không cho người phản bác.

"Khắc Cốt, xin cho em được yêu anh, em không thể mất anh được." Tưởng Lệ Văn không thể chịu thua, cô cố gắng nhiều năm như vậy, làm sao có thể buông tha? Cô đột nhiên từ phía sau lưng ôm lấy Lăng Khắc Cốt, thật chặt, không chịu buông tay.

"Buông tay!" trong âm thanh lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt có một chút không vui, hình như ần ần tức giận sắp bộc phát.

"Không thả! Lăng Khắc Cốt, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chỉ có em hiểu rõ anh nhất, cũng chỉ có em yêu anh nhất. Để cho em làm người phụ nữ của anh, em sẽ khiến cho anh thỏa mãn hơn mấy thứ người tình kia" Tưởng Lệ Văn không đỏ mặt chút nào hôn lên da thịt phía sau cổ của Lăng Khắc Cốt, đôi tay nghĩ xoay khuôn mặt tuấn tú của anh lại, ần ần môi lên môi mông của anh.

Lăng Khắc Cốt ghét bỏ đẩy Tưởng Lệ Văn ra, lau son môi nơi khóe miệng lãnh khốc nói: "Lệ Văn, xin tự trọng! Nếu không ngay cả bạn bè cũng không cần nghĩ!"

Nói xong, anh bỏ lại Tưởng Lệ Văn với vẻ mặt lúng túng, rời đi.

Nhìn cửa phòng sách đóng lại trước mặt mình, trên mặt diễm lệ của Tưởng Lệ Văn thoáng qua nụ cười quỷ dị: "Lăng Khắc Cốt anh sớm muộn có một ngày sẽ trở thành của tôi! Anh trốn không thoát!"

Đêm rất âm trầm, đêm không sao giống như tờ giấy tuyền thành bị đổ mực, tầng tầng lớp lớp mây mù giống như đồi núi nhấp nhô chập trùng, che lấp cả vùng đất.

Mặt của Lăng Khắc Cốt cũng tĩnh mịch như màn đêm này, làm cho người ta không thấy rõ màu sắc, chỉ có hai tròng mắt đen sắc bén, tinh xảo lóe lên trong đêm tối, như đá quý sáng chói.

Anh dựa ban công, lạnh lùng vuốt vuốt chuôi thủy tinh treo điện thoại di động trong tay—— đây là quà tặng ba năm trước Hi Nguyên tặng quà sinh nhật anh, ngón cái anh mon tròn từng viên thủy tinh quen thuộc này, trong đầu nổi qua hình ảnh non nớt của Hi Nguyên.

Đột nhiên dùng sức một chút, ngón cái anh bị bị góc cạnh của thủy tinh quẹt làm bị thương, đau nhưng không có thấm vào đến đáy lòng của anh.

"Không ngủ được?" Giọng nói của Tưởng Lệ Văn từ ban công bên cạnh truyền đến.

Lăng Khắc Cốt mày kiếm nhướn lên, không nói mà nhìn về phía Tưởng Lệ Văn, từ trong phòng ngủ của cô lộ ra một vầng sáng của ánh đèn bao phủ lấy cô ta, hoàn mỹ được giống như nữ thần Athena.

"Có muốn một ly rượu đỏ hay không?" Tưởng Lệ Văn giờ giờ ly rượu trong tay, nhếch môi lên, lộ ra nụ cười mê hoặc.

Ly thủy tinh chân cao chứa đầy dung dịch rượu màu đỏ, phát ra hương thơm tinh khiết mê người, tựa hồ đang hấp dẫn mọi người đi thưởng thức.

Lăng Khắc Cốt chẳng nói đúng sai nhún nhún vai, liền đem đầu chuyển hướng về phía màn sân khấu tối đen kia. Mây vẫn vũ, thỉnh thoảng lộ ra chút ánh sao, đem gương mặt tuần tú của anh chiếu rõ từng góc cạnh. Trong đôi tròng mắt đen như mực kia ẩn chứa màu sắc làm cho người ta nhìn không thấu, khuôn mặt anh tuần lạnh như một pho tượng đá.

Tưởng Lệ Văn cầm ly rượu bên cạnh lên, đổ đầy rượu đỏ, cách ban công đưa cho Lăng Khắc Cốt: "Rượu là thuốc ngủ tốt nhất, em biết rõ là anh đang nhớ tới Băng Nhi, uống nó anh sẽ thấy tốt hơn một chút."

Băng Nhi tựa như một bàn tay vô hình, một mực khống chế cảm xúc của Lăng Khắc Cốt, cô ta nhếch lên một tia cười lạnh mang theo trào phúng, ở đáy lòng hừ lạnh. Băng Nhi là con bài tốt nhất trong tay cô, đây là lợi khí để cô phá đi rào cản của Lăng Khắc Cốt, cô sẽ không buông tha lợi dụng Băng Nhi để đạt tới mục đích phải có được Lăng Khắc Cốt.

"Cùng ly! Chúc anh tôi nay có một giấc mộng đẹp!" Tưởng Lệ Văn ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, lộ ra một nụ cười vô hại, lấy ly rượu rỗng hướng về phía Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt liếc nhìn Tưởng Lệ Văn, không nghi ngờ gì nhận lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ cất giấu bí mật kia: "Đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai bay trở về nước Mỹ, bên kia còn cần cô quản lý."

"Khắc Cốt, em muốn lưu lại." Tưởng Lệ Văn u oán thở dài, "Anh phải em đến nước Mỹ đã ba năm, em chịu sự tha hương cô độc đủ rồi, có thể để cho em trở lại bên cạnh mọi người không? Không có tình yêu, có tình bạn cũng tốt."

"Tôi sẽ suy nghĩ! Nhanh đi ngủ!" Lăng Khắc Cốt không đành lòng nói. Trong giọng nói có một chút ân cần, tựa như một người anh trai thương yêu em gái đang uy nghiêm ra lệnh.

"Cám ơn!" Tưởng Lệ Văn cực vui mà khóc, ngượng ngừng lau lau nước mắt, xin lỗi nói với Lăng Khắc Cốt, "Khắc Cốt, em sẽ cố gắng không để cho anh phải lo lắng."

Xoay người biến mất, trên mặt cô ta là nụ cười lạnh vì gian kế đã được thực hiện. Cô sẽ chờ Lăng Khắc Cốt chủ động leo lên giường của cô. Hi Nguyên càng ngày càng xinh đẹp, uy hiếp càng lúc càng lớn, cô không thể đợi thêm, cô muốn chủ động xuất kích. Không riêng gì Hi Nguyên, còn có "Băng Nhi" giả đó, cô sẽ không để cho họ cướp đi lực chú ý của Lăng Khắc Cốt.

Tưởng Lệ Văn vào nhà xong, anh vẫn dựa vào ban công không có nhúc nhích. Không biết đã trải qua bao lâu, bức tranh sơn thủy vậy mực kia đột nhiên biến sắc, một đạo tia chớp phá vỡ màn sân khấu, nương theo mà đến là tiếng sấm kinh thiên. Cuồng phong âm lãnh gào thét thổi thấu y phục của anh, anh chẳng những không cảm giác lạnh, ngược lại toàn thân nóng ran, ý thức của anh dần dần mờ hồ, lý trí lặng lẽ cách xa.

Đúng lúc này cửa phòng của anh đột nhiên bị mở ra, Hi Nguyên giống như một thiên sứ nhu nhược, ôm một cái gối nhút nhát đứng ở cửa phòng: "Ba, bé con rất sợ!"

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Đúng lúc này cửa phòng của anh đột nhiên bị mở ra, Hi Nguyên giống như một thiên sứ nhu nhược, ôm một cái gối nhút nhát đứng ở cửa phòng: "Ba, bé

con rất sợ!"

Đột nhiên nghe được tiếng của Hi Nguyên, Lăng Khắc Cốt chợt xoay người. Khi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sợ hãi của cô thì anh từ động giang hai cánh tay ra, nghênh đón đứa nhỏ này sà vào lòng ngực anh.

"Sao mà vẫn giống hệt như lúc còn bé vậy?" trong giọng nói của Lăng Khắc Cốt lơ đãng mang theo thương tiếc, anh ôm lấy Hi Nguyên, đặt cô lên trên giường King to lớn.

"Không cần rời xa bé con!" Hi Nguyên ôm lấy Lăng Khắc Cốt giống như người chết đuối vớ được bè gỗ, không chịu buông tay.

Lăng Khắc Cốt buông xuống nội tâm đang giãy giụa, ngồi ở bên giường, đặt Hi Nguyên ở trên đùi nhẹ nhàng dụ dỗ: "Chỉ là sớm thôi, không có gì đáng sợ. Ngủ đi, ta sẽ ở đây với con."

Hi Nguyên nở nụ cười ngọt ngào, chạm phốt một cái lên gương mặt tuần tú của Lăng Khắc Cốt, mới an tâm vùi vào trong ngực anh: "Sau khi bé con ngủ cũng không cho ba rời đi!"

"Được!" Lăng Khắc Cốt gật đầu một cái.

Hi Nguyên lúc này mới yên lòng nhắm mắt lại.

Nghe được tiếng hít thở đều đều của Hi Nguyên, Lăng Khắc Cốt mới nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường. Nhưng hai tay của cô vẫn ôm chặt lấy anh, hại anh không cách nào thoát thân. Anh bất đắc dĩ thở dài, nằm ở bên cạnh Hi Nguyên, vỗ nhẹ lên lưng của cô, giống như rất nhiều đêm trước đây khi cô còn bé, dỗ dành cô ngủ.

Con buồn ngủ dần dần đánh úp về phía đầu óc của anh, anh mơ mơ màng màng nhắm mắt lại.

Trong con mơ màng, sức nóng ran bên trong thân thể ngày càng tăng, giống như một lửa khách đói khát quá lâu thèm muốn ốc đảo, anh ôm chặt lấy một mảnh mát lạnh trong ngực, môi mỏng tham lam hấp thụ ngọt ngào của suối nguồn thanh mát này.

Bị tập kích bất ngờ Hi Nguyên cảm thấy môi hồng của mình bị một đôi môi vừa mềm mại mà lại bá đạo che lại, cô kinh ngạc mở đôi mắt mê ly vẫn trong con buồn ngủ ra, thấy được khuôn mặt tuần tú say mê của Lăng Khắc Cốt như tia chớp xẹt qua.

"Ba. Ba. Ưm." Lời của cô còn chưa nói ra miệng, liền bị cái lưỡi mạnh mẽ của Lăng Khắc Cốt chặn lại.

Nhất thời, tim cô như bay lên, nụ hôn cô mong đợi lâu nay rút cuộc đã thực hiện được. Cô hưng phấn nâng hai tay lên, ôm chặt lấy cổ Lăng Khắc Cốt, trức trặc đón nhận nụ hôn nóng bỏng kia của Lăng Khắc Cốt.

Hi Nguyên kim lòng không được nhắm mắt lại, cảm thụ sự xâm lược của Lăng Khắc Cốt. Trên môi truyền đến hơi đau nhói, răng nhọn của Lăng Khắc Cốt gặm cắn cánh môi màu hồng như nụ hoa của cô, mang cho cô cảm giác khác thường, trong đau đớn lại có niềm vui sướng cực hạn.

Những thanh âm nỉ non phát ra từ trong cái miệng nhỏ nhắn của Hi Nguyên đều bị Lăng Khắc Cốt nuốt vào trong bụng, cô có chút e lệ, nhưng vì tình yêu trong lòng cô hạ lệnh cho chính mình phải dừng cảm lên. Cô giống như một con nai con e lệ, lặng lẽ đưa ra đầu lưỡi mềm mại, liếm đôi môi bị hôn tấy lên của mình, nhưng động tác của cô chỉ giằng co mấy giây, đầu lưỡi liền bị một đôi môi mỏng bá đạo mút chặt, hút vào trong miệng.

"A." Trên gương mặt nhỏ nhắn lúng túng của Hi Nguyên đỏ ửng lên. Cô cũng không có ý định khiến cho ba như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên lần nữa đỏ bừng, hai lúm đồng tiền nhàn nhạt khẽ ẩn hiện bên khóe môi hồng của cô.

"Lăng." Cô len lén gọi tên Lăng Khắc Cốt, giờ khắc này, cô không còn muốn gọi anh là ba nữa, bọn họ không có huyết thống máu mủ, cô muốn là bảo bối trong lòng anh, làm người tình bé nhỏ của anh.

Muốn xảy ra sao?

Ba muốn yêu cô sao?

Một đôi mi thanh dài như rê quạt nhẹ nhàng vút sáng, trong mắt đẹp ngượng ngùng của cô ẩn chứa sự quyến luyến với Lăng Khắc Cốt.

Khi áo ngủ của cô hoàn toàn bị Lăng Khắc Cốt mở ra thì trên gương mặt nhỏ nhắn trẻ thơ của cô hiện đầy đỏ ửng.

"Lăng. Bé con yêu anh." Chịu đựng đau nhức, Hi Nguyên dán lên môi mỏng lạnh lẽo của Lăng Khắc Cốt. Cô không biết Lăng Khắc Cốt có nghe thấy hay không, cô chỉ muốn cho anh biết tình yêu say đắm trong lòng mình.

Tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt có chút vẫn đục, con ngươi có chút không tập trung, anh lắc lắc đầu, ý thức vẫn mơ hồ như cũ, chỉ có thể thuận theo bản năng của thân thể. . .

Tưởng Lệ Văn suy nghĩ một chút cũng đã đến lúc thuốc phát huy tác dụng, Lăng Khắc Cốt không thể nào kháng cự được "Con ruồi Tây Ban Nha", hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để cô ta xuất hiện. Trong tình thế này cô ả tươi cười đi đến cửa phòng của Lăng Khắc Cốt, lại nghe được bên trong truyền đến tiếng thờ thỏ gấp cùng tiếng rên rỉ đầy mập mờ. Cô ta liền khẽ đẩy hé cửa phòng không có khóa ra, khi thấy trên giường một đôi tình nhân đang liêu

chết dây dưa, Trên gương mặt xinh đẹp của cô ta lộ ra sự âm lãnh cùng độc ác.

Không ngờ thiết kế của mình thế nhưng lại tiện nghi cho con nha đầu xấu xí Hi Nguyên đó. Đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Nhiệt độ Bên trong phòng một mực kéo dài, Hi Nguyên cảm giác xương cốt toàn thân mình đều muốn tan gĩa. Hai cái bắp chân mảnh khảnh của cô lỏng lẻo giắt trên đầu vai Lăng Khắc Cốt, theo anh không chút nào thấy mệt mỏi chạy nước rút mà khẽ đung đưa, chân nhỏ trắng như tuyết cùng với tấm lưng màu đồng cổ của Lăng Khắc Cốt tạo thành sự đối lập rõ ràng, lại dụ hoặc lòng người.

Suốt đêm Lăng Khắc Cốt giống như quả lắc đồng hồ chăm chỉ, liên tiếp tiến tới không chịu dừng lại, ở trong thân thể Hi Nguyên anh dừng chạy nước rút.

Cho đến bóng đêm dần dần lui đi, ánh sáng dần hiện, âm thanh bên trong phòng mới dần dần trở lại bình thường.

Hi nguyên như con mèo nhỏ dán ở trước ngực rộng rãi của Lăng Khắc Cốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn treo hai đốm hồng. Cô đã bị Lăng Khắc Cốt chơi đùa tới một chút hơi sức cũng không còn, lười biếng nhắm lại đôi con ngươi như nước, mệt mỏi ngủ.

Vẫn đứng ở ngoài cửa, gương mặt điềm lệ của Tường Lệ Văn bởi vì cười lạnh lẽo hung tàn mà biến hình, cô ta nhẹ chân nhẹ tay vào phòng, khi thấy hình ảnh đầy quyến rũ của Hi Nguyên dính vào trước ngực Lăng Khắc Cốt này thì ghen tỵ lập tức ăn mòn lòng của cô ta, cô ta hung ác trợn mắt nhìn Hi Nguyên một cái.

Đợi cô trở thành Lăng phu nhân, sẽ trở lại thu thật cái con ranh xấu xí Hi Nguyên này!

Động tác của cô ta lưu loát điểm mấy cái lên một số huyết vị của Hi Nguyên, sau đó đem cô đã chết lạng kéo ra. Đang muốn xuống tay với Lăng Khắc Cốt thì anh mặc dù người không tỉnh táo, nhưng nhiều năm kiếp sống sát thủ luyện thành bản năng khiến cho anh theo bản năng huơ ra quyền cước, quả đấm của anh đánh thẳng đến ngực yếu ớt của Tường Lệ Văn, mà chân là đá trúng bắp chân của cô ta.

Ngực của phụ nữ sợ nhất là bị đánh trúng, huống chi là bị Lăng Khắc Cốt ngoan độc một kích, ngực cùng trên bắp chân truyền tới đau đớn khiến cho cô ta lập tức cúi gập người xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng. Lo lắng Lăng Khắc Cốt tỉnh lại, cô ta vừa xoa chỗ đau bị công kích đến, vừa phòng bị quan sát mặt của anh.

Lăng Khắc Cốt lật người, bàn tay chụp tới liền đem Hi Nguyên kéo lại vào trong ngực, mà thân thể hai người mới vừa tách ra lại dán chặt của một chỗ, chỉ nghe được Lăng Khắc Cốt phát tiếng thở thô gấp đầy thỏa mãn, nhưng là anh cũng không có tỉnh táo, lầu bầu một cái liền lại chìm vào giấc ngủ.

Tường Lệ Văn lần này đã học khôn ra, cô ta không dám trực tiếp đi lôi kéo Lăng Khắc Cốt, mà là lạng lẽ đến gần anh, rất nhanh sau đó điểm trúng huyết ngù của anh.

Nhìn mặt hôn mê của Lăng Khắc Cốt, Tường Lệ Văn không yên tâm vỗ vỗ mặt lãnh khốc của anh, thấy không có phản ứng mới đỡ anh khỏi giường, kéo anh trở về phòng.

Mặc dù Tường Lệ Văn đã làm tám năm sát thủ nhà nghề, nhưng đem Lăng Khắc Cốt kéo về gian phòng của mình vẫn bỏ ra không ít sức lực.

Nhìn vóc người kiện nỷ của Lăng Khắc Cốt sánh ngang Apollon, Tường Lệ Văn thiếu chút nữa chảy nước miếng. Cô ta tham lam vuốt cơ ngực nảy nờ của anh, mê luyến một mảnh da thịt nơi đó.

Hôm nay thân thể này nhất định phải thuộc về cô.

Lăng Khắc Cốt cô ta đã mơ ước vài chục năm, hôm nay liền nằm ở trên giường của cô.

Tường Lệ Văn há hê cười lạnh giải khai huyết ngù của anh, cô ta muốn cùng một Lăng Khắc Cốt sống sờ sờ ở trên giường, mà không phải một Lăng Khắc Cốt ngủ như chết.

Cô ta không chút do dự cởi trang phục của mình ra, đem thân thể không mảnh vải áp vào trên người của Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt bởi vì trúng thuốc kích dục, thân thể bên trong vẫn rất nóng, nhưng khi thân thể Tường Lệ Văn tản ra hương nước hoa số 5 chui vào trong ngực anh thì anh lại cũng không có giống như đối đãi Hi Nguyên ôm chặt lấy Tường Lệ Văn, mà là giống như bị mùi nước hoa kích thích nhú chặt mày lại, đẩy cô ta ra cách mình.

Tường Lệ Văn không cam lòng cuốn lấy Lăng Khắc Cốt, lửa nóng môi lưỡi không chút nào ngưng ngừng nổi tiếp in dấu lên cơ thể anh.

Tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt đột nhiên mở ra mặc dù vẫn có chút vẫn đục nhưng âm lãnh, cố gắng thích ứng sự tối tăm trong phòng. Bàn tay của anh trước khi ý thức trở lại trong đại não đã vô tình đẩy Tường Lệ Văn ra khỏi ngực mình, chân dài lập tức chạm xuống đất.

"Lệ Văn?" Khi anh mở đèn trên tường ra thì khiếp sợ nhìn Tường Lệ không một mảnh vải với gương mặt đầy u oán.

Lăng Khắc Cốt vuốt đầu sắp nổ tung, ra lệnh mình tỉnh táo. Anh nhớ đêm qua đem bé con trở về phòng để dành cho cô ngủ. Chuyện sau đó anh một chút ấn tượng cũng không có, lại cảm giác giống như đã làm việc gì đó vận động cật lực cả đêm, tứ chi có chút mệt mỏi.

"Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?" Lăng Khắc Cốt có chút chật vật nhìn nhìn thân thể lỏa lồ của mình, lập tức nắm một cái mền lên quấn quanh hông.

Tường Lệ Văn chậm rãi nhặt món áo ngủ mỏng như cánh ve trên đất lên, khoác lên trên thân, y phục trong suốt này có mặc cùng không có mặc không khác gì nhau cả, ngược lại đem lấy thân thể linh lung hấp dẫn của cô ta in rõ ràng từng chi tiết như được vẽ ra.

Lăng Khắc Cốt quay đầu qua chỗ khác, không nhìn tới thân nửa thân trên gần như để trần này của Tường Lệ Văn.

"Ngày hôm qua không biết anh bị cái gì kích thích, vừa xông tới liền đè em ở phía dưới, sau đó liền." Tường Lệ Văn có chút ngượng ngùng cúi đầu, không tiếp tục nói, nhưng ý tứ lại lộ ra hết sức rõ ràng, đó chính là Lăng Khắc Cốt đem cô ta hoàn toàn ăn hết.

"Không thể nào!" ánh mắt bén nhọn của Lăng Khắc Cốt sắc bén bắn về phía Tường Lệ Văn, hình như hoàn toàn không tin lời cô ta.

"Lăng Khắc Cốt, anh hỏi hận sao?" Tường Lệ Văn ưỡn khuỷu cản cản môi dưới, sau đó đôi mắt đẹp ả ả nước ngược lên nhìn về phía Lăng Khắc Cốt, chứng kiến ánh mắt kháng cự của anh thì cô ta che miệng lại, lộ ra một nụ cười vô dụng mà khổ sở, "Không sao, coi như đêm qua chưa từng xảy ra chuyện gì, anh đi đi."

Con mắt thâm thúy của Lăng Khắc Cốt đang đe dọa nhìn thẳng vào ánh mắt của Tường Lệ Văn, để cho cô ta hoảng hốt xoay tằm mắt. Chứng kiến tới ánh mắt cô ta lóe lên thì khóe môi anh hiện lên nhất mặt cười lạnh: "Tôi sẽ bồi thường cho cô, chuyện này không cho phép nói ra với bất kỳ ai, nhất là bé con!"

Lời của anh vô tình như thế, giống như gió lạnh đến từ bắc cực, lạnh liệt thấu xương, khiến Tường Lệ Văn nhất thời cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Không thể nào!

Anh ấy không thể nào biết chuyện ngày hôm qua!

Cô thiết kế không chệ vào đâu được, anh căn bản là không thể phát hiện.

Tường Lệ Văn nắm chặt tay thành quả đấm, ép buộc mình tỉnh táo.

Dạng gió mưa nào trong đời cô ta chưa từng trải qua. Ở cái thế giới này không có chuyện gì có thể làm khó Tường Lệ Văn cô.

"Nhớ kỹ hay không?" Thấy Tường Lệ Văn không có trả lời, Lăng Khắc Cốt vô tình hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Băng Nhi mất tích

"Khắc Cốt. Em. em là thật tâm yêu anh. em nguyện làm người tình bí mật của anh, em sẽ không đem quan hệ của chúng ta nói cho bất kỳ ai, thật!" Tường Lệ Văn liếm liếm đôi môi, dùng một đôi mắt gần như cầu khẩn nhìn Lăng Khắc Cốt, trong giọng nói mang theo vô số u oán.

"Tôi không cần cô yêu!" Lăng Khắc Cốt lãnh khốc nói, liền nhìn cũng không nhìn Tường Lệ Văn một cái. Anh lưu loát cài nút đai lưng, dùng bản lĩnh luyện thành của một sát thủ nhanh chóng mặc quần áo tử tế. Toàn thân áo đen khiến bản thân anh thoát nhìn lại vô cùng hấp dẫn, nhất là cổ áo rộng mở của anh, một mảng cơ ngực nở nang màu đồng cổ, đầy sức quyến rũ phái nam.

Lăng Khắc Cốt hoàn mỹ như vậy, quyết không thể rơi vào trong tay tiểu nha đầu Lăng Hi Nguyên kia! Người đàn ông này là của cô! Cô ti mi bày bố nhiều năm như vậy, cô không cho phép mình là người thất bại. Tường Lệ Văn không cam lòng.

Ở thời khắc Lăng Khắc Cốt xoay người muốn rời đi, cô ta lao về phía Lăng Khắc Cốt, ôm thật chặt lấy hông của anh: "Khắc Cốt, không cần anh phải yêu em, chỉ cần anh cho phép em yêu anh là được. Em có thể làm người phụ nữ phía sau anh, anh có thể yêu người khác, có thể cùng người khác kết hôn, nhưng mà em chỉ hi vọng anh bố thí cho em một chút quan tâm nho nhỏ, để cho tình yêu cay đắng của em có thể được cứu tế."

"Tôi quyết không là thứ cứu đói cho cô, cô tìm lộn người rồi!" Lăng Khắc Cốt vô tình cạy ngón tay Tường Lệ Văn ra, muốn quay về phòng.

Vừa nghĩ tới Hi Nguyên có thể vẫn còn ở trong phòng anh, Tường Lệ Văn liền luống cuống tay chân, cô ta còn chưa có xử lý tốt con nha đầu xấu xí đó, không thể để cho anh trở về phòng. Cô ta chặt chẽ quán lên Lăng Khắc Cốt, nói gì cũng không để cho anh rời đi: "Em không có tìm lộn người! Em chính là yêu anh! Từ mười mấy năm trước, em liền chỉ thích một mình anh."

"Buông tay!" giọng nói của Lăng Khắc Cốt không hề nhu hòa như mới vừa rồi nữa, trở nên lạnh lùng, giống như là mang theo mưa đá sắc cạnh bắn về phía Tường Lệ Văn.

"Không thả! Khắc Cốt, nguyện vọng của em hèn mọn như vậy, chẳng lẽ anh cũng không thể đồng ý sao?" Cô còn muốn nói thêm mấy câu nữa, ở trước mặt Lăng Khắc Cốt tận lực bày ra uất ức cùng tình yêu nồng cháy của cô, nhưng một hồi chuông điện thoại di động ngắt ngang lời của cô ta.

"Lão đại, tiểu thư Băng Nhi mất tích!" Giọng nói lo lắng của hộ vệ khiến sắc mặt của Lăng Khắc Cốt trở nên lạnh lùng khác thường.

"Các người làm cái gì vậy? Một đứa con gái cũng không bảo vệ được?!" Lăng Khắc Cốt âm trầm trách cứ, mặt vốn là lãnh khốc giờ phút này giống như khoát lên một tầng hàn băng, lãnh mị như Satan, lộ ra hơi thở lạnh lẽo.

"Là thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ làm việc tắc trách, kính xin lão đại trách phạt." Hộ vệ đầy ăm năn nói. Đối với sự thất trách của mình, hộ vệ cũng không có tự bao biện cho bản thân, mà là lựa chọn tiếp nhận trừng phạt.

"Trong vòng mười phút tra ra tung tích của cô ấy cho tôi! Nếu không đừng trách tôi vô tình!" Lăng Khắc Cốt ngoan tuyệt ra mệnh lệnh, trong ánh mắt tà độc còn lóe lên sắc máu, dám động "Băng Nhi" của anh, người nợ gan cũng quá to.

Tung hoành hắc đạo nhiều năm như vậy, còn không có một ai dám chọc giận anh.

Là ai có mắt không trông như vậy, chọc phải người con gái mà Liệp Ưng anh muốn bảo hộ?

Hừ!

Coi như đối phương có mười cái mạng, cũng không đủ dùng, bởi vì anh sẽ khiến đối phương ngay cả toàn thân cũng không giữ được.

Cúp điện thoại, cũng không quay đầu lại, chạy ra ngoài, anh vừa mới mở cửa phòng ra liền bị Tường Lệ Văn níu lại.

"Khắc Cốt, "Băng Nhi" đó thế nào? Có muốn em giúp một tay hay không?"

"Lần này tôi sẽ tự mình đi cứu!" Lăng Khắc Cốt vừa nghĩ tới lần trước, bản thân bởi vì bị sự đấu tranh trong nội bộ hắc bang mà không cách nào đi cứu Băng Nhi liền cảm thấy một trận hối tiếc, lần này, cho dù trời có sập, anh cũng muốn tự mình đi cứu "Băng Nhi", anh sẽ không để cho phần đời còn lại của mình phải tiếc nuối nữa.

"Tự mình cẩn thận." Tường Lệ Văn đột nhiên bấu víu bả vai Lăng Khắc Cốt, ở môi mông của anh lên dính lên một cái hôn nhẹ, sau đó liền nhanh chóng buông anh ra, "Mau đi đi, em sẽ vì anh mà cầu nguyện."

"Cám ơn!" Lăng Khắc Cốt đẩy Tường Lệ Văn ra, vội vã rời đi, nhưng anh cũng không biết một màn này bị một người anh không hi vọng sẽ thấy nhất chứng kiến toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hiểu lầm

Trên giường KING-SIZE lớn của Lăng Khắc Cốt xốc xếch không chịu nổi, Hi Nguyên như búp bê bị dày vò mệt mỏi, co rúc trong một chiếc áo ngủ bằng gấm mới, mái tóc mềm mại giống như một thác nước màu đen, tán loạn xõa ra trên gối. Trên da thịt cô phơi bày ở ngoài chăn hiện đầy dấu hôn, trong hấp dẫn lộ ra ngây thơ. Khóe miệng của cô treo lên nụ cười hạnh phúc, hai lúm đồng tiền nhân nhật theo hai bên môi cô nhếch lên liền nở rộ, đẹp khiến cho người ta hít thở không thông.

Đầu mùa hè, gió nhẹ xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng thổi lất phất trong không gian tràn đầy hơi thở mập mờ, thổi lên trên gương mặt nhu thuận của Hi Nguyên, nghịch ngợm khẽ ve vuốt ở trên mặt của cô. Hi Nguyên vạch ra lọn tóc nghịch ngợm, đưa tay nhỏ bé mảnh khảnh ra ở trên giường vuốt, lại không tìm được lồng ngực cao ngạo to lớn kia.

"Ba?" Hi Nguyên mở bừng đôi mắt nhập nhèm, chỉ thấy giường trống không, Lăng Khắc Cốt cũng sớm đã không thấy bóng dáng.

Ba đi làm sao?

Chống thân thể đau nhức lên, cô cắn răng bước xuống đất, nhặt áo ngủ rơi trên mặt đất lên, cô dùng ga giường choàng lên thân thể mình thò đầu ra ngo quanh, thấy trên hành lang không có ai, mới thẹn thùng quay về gian phòng của mình.

Ở khúc quanh cầu thang có một người, chợt nhìn thấy nửa thân trần của Hi Nguyên thân hình liền sững sờ tại chỗ, trên mặt của hắn đầu tiên là hoảng sợ, rồi sau đó là kinh ngạc, hắn nhanh chóng trốn vào một góc tối, nhìn Hi Nguyên đi vào phòng ngủ của mình xong, mới lén lút tiến vào trong phòng của Lăng Khắc Cốt, đem ga giường nhuộm lục hồng đỏ tươi kéo lên, thu hồi, cũng không còn cảm nhận thấy sự mập mờ mới rồi nữa.

Khi Hi Nguyên ở trong gương phòng vệ sinh thấy vết hôn trái rộng ở trước ngực thì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vọt một cái trướng hồng, ngày hôm qua tất cả tựa như đang nằm mơ, cô còn chưa có từ trong mộng tỉnh lại. Lăng Khắc Cốt thật yêu cô rồi sao? Ngày hôm qua triền miên chân thật như vậy, quyết sẽ không là mộng. Anh thật yêu cô cả đêm. Anh ấy thể nhưng một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có, làm hại cô xương khớp đều rệu rã.

Vặn vòi nước nóng, Hi Nguyên mới đưa một thân đau nhức tắm sạch. Cho đến lúc này, cô mới phát giác bụng thật đói, xem một chút bên ngoài, có lẽ cũng đã mười giờ, cô đem toàn thân bọc kĩ lại, mới đi ra khỏi gian phòng, quyết định xuống lầu tìm một chút đồ ăn.

Thế nhưng khi cô mở cửa phòng thì lại thấy Tường Lệ Văn mặc một bộ sa mỏng trong suốt thân mật vịn bả vai Lăng Khắc Cốt, cùng anh giống như người tình vậy.

Lòng của cô lập tức bị đau nhói, giống như có loạn đao đang lăng trì trong lòng cô, nước mắt rào rào rơi xuống.

Chẳng lẽ sức quyến rũ của bản thân mình không đủ lớn, không cách nào thỏa mãn Lăng Khắc Cốt, cho nên anh ấy sau khi đã cùng mình triền miên cả đêm còn muốn đi tìm kiếm an ủi nơi Tường Lệ Văn?

Là như vậy sao?

Cô đột nhiên cảm thấy ngực rất buồn bực, giống như có một tảng đá đè ở tim, buồn bực khiến cho cô cảm thấy như hít thở không thông.

Nếu như trên thế giới thật có địa ngục, cô cảm thấy bản thân vào một khắc này liền giống như đang ở trong địa ngục.

Tường Lệ Văn sau khi thấy Lăng Khắc Cốt biến mất không thấy gì nữa, mới cố ý vừa xoa eo mình, vừa nhẹ giọng oán trách: "Cái người Khắc Cốt này, ngày hôm qua thể nào mạnh như vậy? Hại eo mình đều mỏi đau nhức."

Lời của cô thời điểm nhìn thấy Hi Nguyên thì dừng lại, hình như có chút hốt hoảng che miệng mình: "Trời ơi cái mồm này! Khắc Cốt không để cho mình nói, mình sao có thể không cẩn thận như vậy."

Lời Tường Lệ Văn nói khiến trong lòng Hi Nguyên vốn đã giống như bị dao đâm lại càng đau đớn hơn, toàn thân phát run. Suy đoán của cô dĩ nhiên là sự thật, ba ngày hôm qua từ trên giường của mình đi xuống liền leo lên giường Tường Lệ Văn. Tâm tính thiện lương như bị xát muối, đau nhói khó nhịn. Mặc dù biết người tình của ba trái rộng toàn thế giới, nhưng chính mắt nghe được vẫn bị thương tổn, cô không có cách nào tiếp nhận ba cùng Tường Lệ Văn ở chung một chỗ, huống chi là vừa cùng với mình một đêm triền miên.

Thân thể cô cứng ngắc đi tới trước mặt Tường Lệ Văn, kiêu ngạo mà nhìn đối phương: "Dì, ý của người là ngày hôm qua ba ở trong phòng của dì? Ông ấy trèo lên giường của dì sao?"

Tường Lệ Văn cố làm ra vẻ sợ hãi nói: "Không có. Cháu đừng nghe tôi nói càn. Khắc Cốt không cho tôi đem chuyện ngày hôm qua nói ra, hơn nữa không để cho tôi cho cháu biết. Nhìn cái mồm của mình đó! Đây không phải là không đánh đã khai rồi sao?"

Tường Lệ Văn ảo não đánh bản thân một cái, giống như vô cùng hối hận mình không cẩn thận nói ra chân tướng sự thật.

Mặc dù Tường Lệ Văn một mực phủ nhận, nhưng lời của cô ta..., giọng nói của cô ta, nét mặt của cô ta, cũng đã nói rõ tất cả.

Mà ý cười khiêu khích trong mắt Tường Lệ Văn này tựa hồ đang hướng mình tuyên cáo quyền sở hữu của cô ta đối với ba. Thật là chuyện cười, cô ta cho là chỉ bằng một đêm này là có thể đem ba chiếm hữu sao?

Hi Nguyên cố nén nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, hếch mày lên cười trào phúng nói: "Thật sao? Xem ra cô leo lên giường ba, cũng không được Người thừa nhận."

Hi Nguyên bị đâm tổn thương, giờ lên một thân đầy gai nhọn hướng về phía Tường Lệ Văn. Cô không phải bé ngốc ngây thơ, không nhìn ra khiêu khích trong mắt Tường Lệ Văn. Nhưng có kiên cường như thế nào đi nữa, cô cũng không hi vọng bị Tường Lệ Văn thương tổn.

Cô đừng khóc, cô không khó chịu. Cả đêm cũng không coi vào đâu, ba cũng không thừa nhận Tường Lệ Văn, không phải sao?

Càng muốn thuyết phục mình, lòng của Hi Nguyên càng đau. Nếu như không có chuyện đêm qua xảy ra, cô cũng không biết cái người Lăng Khắc Cốt mà cô quan tâm đã ở chung một chỗ với ai.

Một giọt lệ như thủy tinh trong suốt nhỏ xuống trên mu bàn tay của cô, nóng đến tận tim của cô.

Đây là nước mắt của cô sao? Hi Nguyên đưa tay đón lấy, lại thấy lệ châu như thủy tinh theo khe hở trượt xuống. Nhìn nước mắt lăn xuống trên đất, vỡ thành thành từng mảnh, Hi Nguyên cảm giác lòng của mình cũng vỡ vụn thành muôn ngàn mảnh.

Ba ở nước Mỹ mười tháng, chính là vì cùng ở một chỗ với Tường Lệ Văn sao? Ba nếu quả thật thích cô ta, tại sao còn phải cùng với mình?

"Không thừa nhận thì thế nào? Ít nhất ngày hôm qua anh ta leo lên chính là giường của tao, mà không phải là mày!" Tường Lệ Văn thay đổi vẻ mặt nhu nhược, đầy giận cợt nhìn Hi Nguyên.

"Chớ hà hê! Cô ở trong lòng ba ngay cả người tình luôn đổi của ngài ấy cũng không bằng, nhiều nhất chính là một thứ đồ chơi!" Hi Nguyên không chịu thua nói.

Giọng điệu cứng rắn của Hi Nguyên mới vừa nói xong, Tường Lệ Văn liền tức giận huơ bàn tay ra, hung hăng hướng về phía Hi Nguyên: "Con ranh ghê tởm!"

Nhưng bàn tay cô ta cũng không có rơi vào trên mặt Hi Nguyên, ngược lại bị Hi Nguyên một phát bắt được.

Đôi mắt đẹp của Hi Nguyên nheo lại đầy lửa giận, nhìn chăm chăm Tường Lệ Văn: "Đừng nghĩ động thủ với tôi nữa! Tôi đã không phải con bé ba năm trước đây mặc cô khi dễ rồi!"

"Mày! Đừng tưởng rằng tao không biết chút tâm tư kia của mày! Khắc Cốt là của tao, anh ấy sẽ không coi trọng mày!" Tường Lệ Văn cắn răng nghiền lợi trợn trừng mắt mà nhìn Hi Nguyên, không ngờ ba năm không thấy, cái nha đầu xấu xí nhu nhược đó, thế nhưng trở nên mạnh mẽ như vậy. Cô tay của cô ta sắp bị Hi Nguyên bóp gãy.

Hi Nguyên vung tay một cái, liền khiến Tường Lệ Văn lao đảo suýt ngã, cô hừ lạnh một tiếng liền xoay người xuống lầu, không hề nhìn lại thêm chút nào nữa bộ dạng Tường Lệ văn nhếch nhác thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Nghe lão xử - nữ cô giáo Vương giảng cổ văn khô khan nhạt nhẽo, Hi Nguyên không chút hào hứng, lời Tường Lệ Văn nói vẫn còn đang ám ảnh trong lòng cô, khiến cho cô có loại kích động như muốn khóc.

"Hi Nguyên, lão xử - nữ đang nhìn cậu." Tề Nhạc đột nhiên đẩy đẩy thân thể đang gục xuống bàn của cô, khe khẽ nhắc nhở ở bên tai cô.

"Ồ." Hi Nguyên căn bản không có tâm tình để ý tới lời Tề Nhạc nói, chỉ là vô ý thức ồ một tiếng, vẫn gục xuống bàn âm thầm thương tiếc về nỗi mất mát trong tình yêu của mình.

Lăng Khắc Cốt có thể hay không coi cô là Tường Lệ Văn, cho nên mới.

Không!

Người đàn ông anh minh kia, sao có thể phạm sai lầm như vậy?

Hi Nguyên có chút không tin tưởng.

Nhưng anh ấy tại sau sau khi đã ăn luôn cô, vẫn còn muốn đi tìm mụ phù thủy Tường Lệ Văn đó?

Chẳng lẽ là bởi vì bản thân mình quá non nớt, cho nên anh ấy không hài lòng sao?

Hi Nguyên ảo não vò vò mái tóc của mình, trong cái miệng nhỏ nhắn phát ra gào thét bi thương.

"Lăng Hi Nguyên!" Giọng nói của Cô giáo Vương đột nhiên giống như cái loa mở lớn, chói tai chui vào lỗ tai Hi Nguyên.

"Có!" Đột nhiên bị gọi, Hi Nguyên kinh ngạc nhảy dựng lên.

"Giải nghĩa câu cổ văn trên bảng này cho tôi, nếu là trả lời sai, chép lại cho tôi một trăm lần." Cô giáo Vương như lão phù thủy ác độc, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn lại mang theo vẻ quỵ rũ kia của Hi Nguyên.

"Ý của những lời này là Là Ừm" đầu óc Hi Nguyên đang trống rỗng, căn bản không có cách nào suy nghĩ cho rõ ràng, cô vò đầu bứt tai trả lời không ra vấn đề.

Lúc này Tề Nhạc túm túm vạt áo của cô, từ dưới đáy bàn len lén đưa cho cô một tờ giấy, phía trên có ghi đáp án.

Hi Nguyên giống như gặp được cứu tinh len lén cho Tề Nhạc một ánh mắt cảm kích, sau đó rừ mí mắt xuống nhanh chóng quét qua đáp án một lần, mang theo nụ cười ung dung ngẩng đầu lên, nhanh chóng trả lời câu hỏi của Cô giáo Vương.

Sau khi ngồi xuống, cô hướng về phía Tề Nhạc làm ra một tư thế chiến thắng, mím môi cười yếu ớt.

"Sau khi tan lớp phải trình bày rõ cho mình biết, vừa rồi cậu đang nghĩ tới chàng trai nào." khuôn mặt béo phì của Tề Nhạc đầy hứng thú liếc Hi Nguyên.

"Mình đâu có!" Hi Nguyên lập tức hốt hoảng lắc đầu, việc của cô và Lăng Khắc Cốt, cô không muốn để cho người khác biết, đó là bí mật nhỏ trong nội tâm của cô, bí mật duy nhất.

"Lăng Hi Nguyên, cậu không phải người tốt!" Tề Nhạc chu chu cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt tròn lớn như cái chuông đồng đảo quanh.

Hi Nguyên làm bộ nghe không hiểu, lấy lại vẻ nghiêm túc vui vẻ nói: "Nghe giảng thôi! Cô giáo Vương đang nhìn cậu, cẩn thận một lát bị gọi."

Thân thể Tề Nhạc lập tức khấn trương ngồi thẳng, hai con mắt tròn chuyền chú nhìn chăm chú vào giáo viên, giống như một học sinh tiểu học nghe lời.

Thấy bộ dáng ngây thơ này của Tề Nhạc, Hi Nguyên không khỏi bật cười.

Người này, hi vọng ai đó tất cả đều biểu hiện lên gương mặt, quá dễ dàng làm cho người ta đoán được. Có lẽ chính là phần đơn thuần này của Tề Nhạc mới khiến cô ấy trở thành bạn tốt không có gì phải giấu giếm nhau của cô.

Sau giờ học, Hi Nguyên liền bị Tề Nhạc kéo đến trong rừng cây nhỏ ở khu vườn phía sau trường học, cô tò mò liếc nhìn vẻ mặt khác thường này của Hi Nguyên: "Lăng Hi Nguyên, cậu hôm nay rất lạ, thành thực khai báo, có phải cùng đàn ông lên giường rồi hay không? Một bộ bộ dáng tư xuân động tình."

"Mình. Minh đâu có." Bị nói trúng Hi Nguyên sợ hết hồn. Biểu hiện của cô rõ ràng như vậy sao? Tư - xuân? Cô đâu có sắc - tình như vậy? Chỉ là nghĩ đến một đêm lửa nóng triền miên tối qua, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn đỏ hồng lên bất thường.

"Còn nói không có, thế cái này là cái gì?" Tề Nhạc đột nhiên chỉ vào khăn lụa quấn trên cổ Hi Nguyên, thần thần bí bí hỏi.

Hi Nguyên lập tức chột dạ che cổ, đều tại Lăng Khắc Cốt, lại để lại vết hôn ở trên cổ thật khó giấu: "Nhạc Nhạc, cậu không cần hiểu lắm, đây là. Là con muỗi cắn. Đúng. Là con muỗi!"

Nhìn ánh mắt Hi Nguyên lóe lên cùng vẻ mặt chột dạ, Tề Nhạc che khuôn mặt nhỏ nhắn cười lên: "Con muỗi này cũng thật là to! Lăng Hi Nguyên, mình coi như chưa ăn thịt heo cũng đã xem qua heo chạy."

Hi Nguyên hắc hắc cười gian hai tiếng, không có lập tức trả lời vấn đề của Tề Nhạc.

"Đã làm loại chuyện đó rồi vậy cảm giác như thế nào? Nghe người ta nói rất đau, là thật sao?" Tề Nhạc đột nhiên tò mò dò ra trước mặt cô, nghẹo đầu hỏi nhỏ.

"Mình nào biết! Sao không tìm người tự mình thử nghiệm một cái?" Hi Nguyên tròn mắt một cái, không ngờ người bạn tốt này của cô thế nhưng lại hỏi ra vấn đề sắc như vậy.

Chỉ là, vấn đề Tề Nhạc hỏi cũng đang xoay vòng vòng trong đầu cô, cô không khỏi nhớ tới đêm qua. Thời điểm mới bắt đầu đích xác rất đau, thân thể giống như bị xé rách, nhưng sau đó Lăng Khắc Cốt lại làm dậy lên sóng gió trong cơ thể cô, khiến cho cô bị anh dẫn vào hưởng thụ một bữa tiệc kích tình, cảm nhận được cực hạn vui sướng không thể hình dung.

"Cậu cho rằng mình không muốn? Nhưng cái người hotboy ở lớp cách vách ngay cả nhìn cũng không nhìn mình một cái." Tề Nhạc buồn bã ngồi xuống dưới đất, nâng cằm mướt mà lên, trong đôi con ngươi tròn trịa có loại cảm giác mất mát nhân nhật.

"Đừng tức giận, Nhạc Nhạc của chúng ta lúc nào thì trở nên không có dũng khí như vậy?" Hi Nguyên ôm bả vai Tề Nhạc khích lệ.

"Mình lại không xinh đẹp giống như cậu, một chút hấp dẫn người cũng không có." Tề Nhạc chỉ chỉ thân thể tròn vo của mình, "Ai sẽ hi vọng bạn gái của mình lại trắng kiện giống như mình chứ?"

"Người như thế này gọi là châu tròn ngọc sáng, Nhạc Nhạc, tin tưởng mình, cái vận đào hoa của cậu sẽ đến." Hi Nguyên nghĩa khí vỗ vỗ bả vai Tề Nhạc.

Đang khích lệ Tề Nhạc, đồng thời ở bên trong lòng của Hi Nguyên cũng dần dần dấy lên dấu chí. Trận chiến tình yêu này của cô còn chưa có chính thức khai hòa, cô tại sao có thể liên tục động lùi bước.

Có lẽ, cô ở trong lòng Lăng Khắc Cốt là trọng yếu nhất, mà chính anh ấy cũng chưa nhận ra.

Nghĩ như vậy, Hi Nguyên lập tức lại đầy hiên ngang dấu chí. Cô không tin mình sẽ thua bởi Tường Lệ Văn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Âm Dạ Satan

Sau khi tan học, Hi Nguyên không cho tài xế đón cô về nhà, mà là cùng với cái người đang bởi vì thâm mền không được đáp lại mà buồn bực không vui Tề Nhạc đi dạo chợ đêm, sau khi ăn xong rất nhiều đồ ăn vặt rất ngon, họ mới chia tay. Hi Nguyên đưa Tề Nhạc lên xe taxi xong, tự mình cũng đứng ở ven đường đón xe.

Đột nhiên có mấy người đàn ông xấu bụng háu sắc bao vây cô: "Dấu hiệu rất tốt đấy cô bé."

"Các người, các người muốn làm cái gì?" Hi Nguyên phòng bị lui về phía sau.

Đám người kia vừa nhìn thì đã biết là đám côn đồ không đáng hoàng, trong con mắt của bọn họ lộ ra đói khát khiến cho cô hoảng hốt.

"Cùng các anh đi chơi một chút, đảm bảo hài lòng. Phải hay không? Các anh em?" Người đàn ông cầm đầu ác ý nhìn ngực Hi Nguyên, ánh mắt kia giống như là đã đem cô lột sạch vậy.

"Anh Hải nói không sai!" Mấy tên côn đồ trề miệng một lời đáp lại. Bọn họ thêm thường liếm nước miếng đã sớm chảy ra, tham lam dòm ngó thân thể nhu mì xinh đẹp của Hi Nguyên.

"Tránh ra!" Hi Nguyên nắm chặt cổ áo, cố gắng trấn định.

Hôm nay họ vệ đều bị cô đuổi về, bởi vì cô muốn cùng Nhạc Nhạc tự do tự tại đi chơi. Hôm nay cô chỉ có thể tự mình bảo vệ mình, không ai có thể cứu cô.

"Các anh em, các cậu nói xem phải làm sao bây giờ?" Người đàn ông được gọi là anh Hải ác ý liếc nhìn Hi Nguyên.

"Đương nhiên là —— đem tiểu mỹ nhân mang đi!" Vài tên côn đồ cười khà ồ đến gần Hi Nguyên, cả một đồng bàn tay khà ồ đưa về phía Hi Nguyên.

Hi Nguyên vung túi đựng sách trên tay, đánh về phía mấy người đàn ông kia. Ngồi chờ chết thì không thể được, cô tất nhiên phải trả đánh.

Mấy cái tên đàn ông tà ác khiến cô cảm thấy ghê tởm.

"Con mẹ nó! không ngờ còn là một hạt tiêu nhỏ. Chỉ là càng cay càng ngon miệng!" Tên Hải vén tay áo lên, trong mắt đầy sự hưng phấn tà ác.

Có sự gia nhập của hắn, lực lượng bọn côn đồ lớn mạnh không ít, Hi Nguyên dần dần chống đỡ không nổi. Bắp chân của cô bị tên đại ca Hải một cước đá trúng, đau đến khiến cô té quỵ dưới đất, túi sách trên tay rơi xuống đất.

"Ngoan ngoan nghe lời! Nếu không một lát sẽ khiến cô em không dễ chịu chút nào đâu!" Tên Hải đầy uy hiếp ôm lấy Hi Nguyên, đi về phía hẻm nhỏ không bóng người.

"Cứu mạng! Súc sinh! Ông thả tôi xuống!" Hi Nguyên giống như một con nhím giùng giàng, tay chân khuỵu loạn, tuy nhiên không ai có thể cứu mạng cô. Giờ khắc này, cô hi vọng có ba xuất hiện biết nhường nào, thế nhưng anh ấy lại không có ở đây bên cạnh cô.

Trong ngõ nhỏ của chợ đêm ẩn chứa đầy đồ bỏ đi, nơi này là nơi nhóm lái buôn quăng bỏ những thứ bỏ đi, chung quanh nồng nặc mùi vị hôi thối.

Trong đêm tối, tên Hải đá văng những thứ chai lọ lớn nhỏ trên đất đem Hi Nguyên chống đỡ đến trên vách tường. Hi Nguyên ra sức nâng đùi phải lên, đá về phía yếu ớt nhất của tên Hải.

"Đám đái tao? Hạt tiêu nhỏ, hôm nay tao nhất định muốn cho mày nếm thử một chút lợi hại. Các anh em, đề cô ta lại cho tao." Tên Hải cứng rắn nói xong, thì có mấy tên côn đồ cười tà tiến lên, đề tay Hi Nguyên, ấn cô lên vách tường lạnh lẽo. Tên Hải xé rách y phục của Hi Nguyên, ấn sát cái miệng mang theo mùi hôi thối áp vào miệng Hi Nguyên.

Hi Nguyên ghê tởm liền lập tức nôn mửa, Lãng Khắc Cốt hôn khiến cho cô động - tình, thế nhưng người đàn ông này hôn lại chỉ cho cô cảm thấy ghê tởm.

"Con mẹ nó! Xúi quẩy!" Tên Hải bị phun đầy mình bất mãn nguyên rủa, nhưng là hắn cũng không có buông tha xâm chiếm Hi Nguyên, chỉ là đem áo sơ mi bị ối bắn một phát cời ra, thân trên lộ ló lẩn nửa dán lên Hi Nguyên, cùng lúc sử dụng cái phần thân thể đã căng phồng ép về phía mềm mại của Hi Nguyên.

Hi Nguyên vùng vẫy, nhưng tay chân cũng bị đè lại, cô căn bản tránh không được.

"Cứu mạng!" Bất đắc dĩ cô chỉ có thể mở miệng cầu cứu, nhưng cô biết hi vọng được cứu rất mong manh. Cô đầy sợ hãi nhìn cái miệng rộng xấu xí của tên Hải đang tiến đến dán lên đôi môi hồng của cô, không muốn xem hắn nhục nhã mình, cô đau lòng nhắm mắt lại.

Giữa lúc cô cho rằng mình sẽ phải chịu sự nhục nhã thì cô nghe được một tiếng gào thét, không phải do cô phát ra, mà là tên Hải đang đè ép cô. Cô kinh ngạc mở mắt, thế nhưng thấy tên Hải bị đánh đến sưng mặt sưng mũi.

"Cút!" Giọng nói lạnh lùng vang lên giữa bóng tối trong con hẻm nhỏ, một người đàn ông trẻ tuổi đầy mị hoặc đứng sừng sững bắt khuất ở trước mặt mọi người. Chiều cao 1m87 kia lập tức liên chặn đứng khí thế của mấy tên côn đồ, ánh mắt ngoan tuyệt của anh ta khiến mọi người không dám nhìn thẳng, anh ta tựa như một ông vua, Chúa Tể thống trị thế giới, chỉ một chữ cút kia đã khiến cho bọn họ sợ vỡ mật mà chết.

Mấy tên côn đồ thấy đại ca bị đánh, nhìn lại một chút người đàn ông thoát nhìn liền không dễ chọc đó, cũng buông Hi Nguyên ra chạy chó chết.

Hi Nguyên thấy mình được cứu, thần kinh căng thẳng rốt cuộc buông lỏng, nhưng cũng bởi vì buông lỏng, ý thức của cô dần dần mơ hồ, thân thể vô lực tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

"Tiểu thư!" Người đàn ông trẻ tuổi vỗ vỗ mặt hôn mê của cô, thấy cô không có động tĩnh, liền cởi áo sơ mi của mình xuống bao bọc cô lại, ôm cô đi về phía chiếc siêu xe Lamborghini đỗ ở bên cạnh...

Ánh hoàng hôn hắt lên khuôn mặt người đàn ông trẻ, đây là một người đàn ông anh tuấn giống như Satan, trên gương mặt tuấn tú tà mị là một đôi con ngươi màu xanh thẳm, trong đêm tối lóe ra ánh sáng u ám, đôi môi mỏng nhếch lên nụ cười lạnh của anh ta càng lộ vẻ như ma như quỷ, bí ẩn quỷ dị mà lại đầy nguy hiểm.

Anh ta giống như là Sứ giả tới từ địa ngục, mang theo sứ mạng thần bí mà đến, lại giống như là Muse bề ngễ thế giới, vương giả anh tuấn mà tà ác. Trên người anh ta có phong vị quý phái có thể khiến cho mọi người ngưỡng mộ, mà sự tuấn mỹ không có gì sánh kịp kia lại khiến người tự ti. Trên thế giới này tại sao có thể có một người đàn ông khí thế bức người lại tuấn mỹ như vậy?

"Lái xe!" Đặt Hi Nguyên nằm ở trên đùi mình xong, Satan mắt màu xanh dương như chúa tể ra lệnh cho tài xế.

Xe lập tức nổ máy rời đi, lại vững vàng không có một chút lắc lư. Hi Nguyên nhỏ nhắn ở trong lòng đối phương, tựa như một búp bê bị xé rách nát, mảnh mai mà tái nhợt.

Người đàn ông với ánh mắt màu xanh tà tử khẽ nheo lại, lãnh lùng đầy mị hoặc chăm chú mà nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ của Hi Nguyên, tay của anh ta nhẹ nhàng vuốt ve gò má phấn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Zu thần bí

Sau khi Hi Nguyên tỉnh lại, thấy mình nằm ở trong một gian phòng xa lạ, gian phòng xa hoa này khiến cho cô có một giây ngỡ ngàng. Đây là nơi nào? Cô như thế nào lại ở chỗ này? Đây nghi ngờ quan sát bốn phía, cô nhìn thấy cả gian phòng trang hoàng như một cung điện. Nóc nhà kiểu Gothic, vẽ các thiên sứ đang bay lượn. Đèn chùm bằng thủy tinh không lồ làm cho cả gian phòng có vẻ xanh vàng rực rỡ, trên vách tường treo đầy những bức họa trong những chiếc khung màu vàng, ngay cả gương bàn trang điểm cũng bọc viền bạc, vây quanh khám đầy đá quý.

Đây không phải là Thiên đường chứ?

Bàn tay Hi Nguyên khẽ cấu đùi phải mình, nghĩ muốn tự nhéo mình một cái, lại phát hiện dưới tay của mình là một mảnh da thịt trần trụi.

Y phục của cô đâu?

Cô chợt ngồi dậy, kéo cái mền ra tra xét y phục của mình, thấy trên người mình chỉ bọc một cái áo sơ mi đàn ông, lòng của cô lập tức rơi xuống đáy vực.

Là ai đòi trang phục cho cô?

"Đã tỉnh rồi hả? Mỹ nhân của tôi!" Một giọng nói đầy mị hoặc từ cửa vang lên, Hi Nguyên lập tức kinh hoàng vùi mình vào trong chăn. Cô dùng đôi mắt to tròn lộ ra bên ngoài nhìn người đàn ông mắt màu xanh dương đang bước đến.

"Anh Anh là ai? Tôi tại sao lại ở đây?" Hi Nguyên lấy can đảm hỏi ra nghi ngờ trong nội tâm. Trước khi hôn mê cô nhớ mình như nhìn thấy thần linh, mặc dù không thấy rõ mặt của đối phương, cũng không thể là cái người đàn ông nhìn có vẻ tà ác như thế này.

"Nhanh như vậy liền quên tôi rồi sao, mỹ nhân, em thật làm Tồn thương trái tim tôi." Người đàn ông đưa tay ôm ngực, ác ý cười xấu xa. Một đầu tóc quấn theo tiếng cười mà khẽ rung rung, càng thêm anh tuấn đến vậy. Đây là một ma quỷ tà ác, cả người ma lực cũng đầy mê người. Ngay cả lúc anh ta cười hàm răng trắng bóng lộ ra ngoài cũng hoàn mỹ giống như chân châu, trắng nõn lóe sáng giống như từng cái vỏ sò.

"Anh rốt cuộc là ai? Ngày hôm qua cứu tôi là ai? Có phải bị anh giết rồi hay không?" Hi Nguyên khẩn trương liếc nhìn đôi mắt màu xanh dương của đối phương, lo lắng liếm môi.

Thật là một người đàn ông nguy hiểm tà ác, đôi mắt màu xanh thẳm giống như hai đầm nước sâu, có thể hấp dẫn linh hồn con người rơi vào trong.

"Sao em lại không nghĩ tới người cứu em chính là tôi?" Người đàn ông u oán cho Hi Nguyên một nụ cười đầy mỉa mai, "Thật tổn thương người."

"Là anh đã cứu tôi? Anh là người đàn ông kia?" Hi Nguyên không tin cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp mở lớn (há hốc), không ngừng chớp mắt. Cô nhớ rõ rằng người đàn ông ngày hôm qua đầy oai hùng và sát khí, thế nào chỉ chớp mắt, biến thành một ác ma tà mị như vậy?

"Có muốn kiểm hàng hay không?" Người đàn ông hài hước chớp chớp đôi mắt màu xanh dương, ra vẻ muốn cời áo sơ mi ra. Đôi con ngươi xanh thăm như nước biển kia sáng rõ như một ngôi sao, phát ra tia sáng chói mắt. Dưới cái mũi ung cao thẳng là đôi môi rộng mỏng. Khi anh ta cười lên, hai cánh môi mỏng nhếch lên giống như vành trăng khuyết cong cong, lộ ra một hàng răng chính tề trắng nõn đến mức còn hơn cả hàm răng mà người ta vẫn đem ra quảng cáo kem đánh răng. Anh ta như vậy, thế nhưng cực kì tà mị, giống như một Satan cực phẩm, mở rộng đôi cánh đầy ma mị, muốn làm cho mỹ nhân khắp thiên hạ đều mê đảo, vừa giống như thuốc phiện trí mạng, khiến người hút không thể cưỡng lại, không nhận được lại muốn nếm nó thêm lần nữa.

"Đừng! Tôi tin anh là được!" Hi Nguyên lập tức đỏ mặt nắm chặt cái mền, đem thân thể chôn sâu hơn.

Nhìn thấy hai gò má của cô hồng phấn lên như nụ Hải Đường chớm nở, tiếng cười của người đàn ông phát ra càng thêm tà tứ. Cái khuôn mặt tuấn mỹ kia lại nở rộ một nụ cười lớn, mắt màu xanh dương tinh xảo đốt lên tia lửa nhiệt tình. Anh ta vào giờ khắc này, lại giống như một cậu nhóc tuấn tú, bướng bỉnh và đầy mê hoặc.

"Tôi là Zu Cuella, em có thể gọi tôi là Zu." Người đàn ông mắt màu xanh dương ngồi ở mép giường, một bàn tay đưa ra, mang theo ma lực mỉa mai hoặc lòng người vuốt ve má phẩn của Hi Nguyên. Trong ánh mắt của anh ta có một loại quỷ dị khiến Hi Nguyên đoán không ra, mà đôi môi mỏng hơi vênh lên kia cho thấy sự lãnh khốc vô tình của anh ta.

"Heo?" Hai gò má của Hi Nguyên bị bàn tay của Zu Cuella ve vuốt mà nóng ran, cô lo lắng gạt bàn tay của anh ta ve vuốt trên má mình ra, "Tên này thật đặc biệt."

Gương mặt tuấn tú của Zu Cuella bởi vì một chữ đùa bỡn này của Hi Nguyên mà biến sắc, anh ta ác ý nắm được cằm dưới của Hi Nguyên, thay đổi khuôn mặt tươi cười hài hước, âm lạnh đe dọa nhìn Hi Nguyên tái nhợt cùng nhu nhược: "Là Zu, Z——U——ZU, không phải Heo!"

"Dù sao cũng không khác biệt lắm. Zu, cảm ơn anh!" Hi Nguyên nhún nhún vai, không đếm xỉa đến đe dọa của Zu Cuella, cười một tiếng. Chạm phải đôi mắt màu xanh dương mờ mịt thì cô liền nhếch lên khóe môi như xin lỗi.

"Tôi muốn được tạ lễ." một tay Zu Cuella đột nhiên kéo Hi Nguyên ôm vào trong ngực, đầy mê hoặc tiến tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Cặp mắt màu xanh dương kia có thể nhìn thấu lòng người vừa chạm vào liền khiến tâm Hi Nguyên muốn nhảy lên.

"Tạ lễ? Tôi Tôi sẽ kêu ba mua cho anh." Zu Cuella càng đến gần, tim của Hi Nguyên càng đập lên thịnh thịnh, cô lo lắng ngửa ra sau, tránh né sự đến gần của anh ta.

Từ trên người Zu Cuella truyền đến một loại mùi hương mê hoặc của phái nam, nếu như nói Lăng Khắc Cốt là rượu Mao Đài nhiều năm tuổi, rượu tính cương liệt, thơm hương, thử một hớp dư vị vô cùng thần thuộc, thì Zu Cuella chính là Vodka, hương thơm thuần khiết làm cho người ta muốn say.

"Tôi muốn lễ tạ mà tiền không thể mua được" mắt màu xanh của dương Zu Cuella quỷ dị nheo lại, tựa như say mê lại tựa như mê muội nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang há ra của Hi Nguyên, "Tôi muốn cái này."

Nói xong, anh ta liền bá đạo che lại cái miệng nhỏ nhắn của Hi Nguyên, không cho cô cơ hội phản kháng.

"Buông Chán ghét . . . Heo. Sắc. Lang." Hi Nguyên tức giận đâm lên lồng ngực cường tráng của Zu Cuella, lại không lay động được anh ta, lời của cô cũng bị môi mỏng của anh ta nuốt vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30

Lời Hi Nguyên nói chẳng những không có chọc giận Zu Cuella, ngược lại anh ta còn nở nụ cười ác ý: "Tôi đối với em sắc là phúc khí của em"

"Phúc khí cái quỷ gì!" Hi Nguyên tức giận dùng lực cắn xuống, hung hăng cắn bị thương môi dưới của Zu Cuella. Sau đó cô kiêu khích nhìn Zu Cuella, tựa hồ đang nói cho đối phương biết: Nếu còn không buông tôi ra, tôi sẽ cho anh không mấy dễ chịu đâu!"

"Thì ra dịu ngoan chỉ là nguy trang của em, con mèo hoang nhỏ đáng yêu của tôi, móng vuốt của em không đã thương được tôi." Bàn tay Zu Cuella đột nhiên đánh úp tới ngực Hi Nguyên, ác ý xoa lấy.

"A! Sắc - lang!" Hi Nguyên cũng không để ý cắn người nữa, buông hàm răng cắn chặt ra, kinh hoàng kéo cái mền mỏng che áo sơ mi, đẩy ngực mình lại.

Zu Cuella cũng không có được vui đời tiên, ngược lại buông eo nhỏ nhắn của Hi Nguyên ra, đặt cô lên trên giường, sau đó liếm liếm vết máu trên môi: "Mùi vị không tệ, chỉ là quá mức non nớt. Không sao, về sau có rất nhiều cơ hội dạy dỗ em."

"Ai muốn anh dạy dỗ? ! Quần áo của tôi đâu? Trả lại cho tôi." Hi Nguyên hếch khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tức giận nhìn chằm chằm Zu Cuella. Sự cảm kích đối với anh ta ngày hôm qua tất cả đều biến mất như bong bóng rồi, lưu lại chỉ còn có sự căm tức với anh ta mà thôi.

Cái tên đàn ông vô sỉ này, lại dám cưỡng hôn cô.

Nụ hôn của cô là để dành cho Lăng Khắc Cốt .

"Y phục của em sao? Quần áo ở trong máy giặt? Em muốn mặc?" Zu Cuella đứng cách khỏi Hi Nguyên một chút, đứng ở chỗ móng vuốt của tiểu mèo hoang không thể chạm tới.

"Không muốn!" Hi Nguyên giận đến nghiến răng, cô vung quyền ra lệnh cho anh ta, "Heo háu sắc, đi tìm cho tôi cái váy!"

"No! No! No! Tiểu mèo hoang đáng yêu của tôi, em phạm vào hai sai lầm trí mạng." Zu Cuella cúi thấp người xuống, tà mị nhỏ giọng bên tai cô, giọng nói kia trầm thấp mà vô cùng phong phú từ tính, "Thứ nhất, nhớ gọi tôi là Zu, thứ hai, không được ra lệnh cho tôi, tôi không phải người giúp việc của em."

Nói xong, anh ta ngạo mạn đứng dậy, ưu nhã rời khỏi phạm vi tầm mắt của Hi Nguyên.

"Sắc heo!" Hi Nguyên được vây bọc bằng khăn trải giường, vô dụng ngồi ở trên giường công chúa kiêu lớn.

Y phục của cô còn chưa có giặt xong, cũng không thể để cho cô chỉ khoác một cái sơ mi nam chứ? Hơn nữa còn ở cùng phòng với một ác ma. Nếu là anh ta thù tính đại phát, sự trong sạch của mình sẽ khó mà giữ được.

Cô đang rầu rĩ thì một cái quần dài bị Zu Cuella ném tới trên đầu cô, giọng nói của Zu Cuella từ sau cửa truyền đến: "Tôi nay tạm chấp nhận vậy đi, sáng sớm ngày mai trả lại y phục cho em"

"Cám ơn!" Hi Nguyên nói cảm ơn với Zu Cuella. Cô đang muốn vén chần lên mặc quần, liền nghe được giọng nói giễu cợt của Zu Cuella: "Ngực thật nhỏ!"

"Ai cần anh lo! Cút!" Hi nguyên nhặt gối lên, dùng sức ném vào gương mặt tuần tú của đối phương. Cô tức tới sắp nổ tung. Cái con heo háu sắc này, thế mà lại đi nhìn trộm cô thay quần áo.

Sợ cái tên Zu háu sắc đó lại đột nhiên xuất hiện, cô chỉ đành chui xuống dưới cái mềm ra sức mặc bộ đồ dài vào. Sau khi cô đứng lên, mới phát hiện bộ đồ này căn bản không thích hợp với cô. Hai cái ống quần này quá dài, phải xắn lên mấy lượt mới thò được bàn chân mềm mại của cô ra, lưng quần quá rộng, quả thật có thể nhét được hai người như cô. Mà áo sơ mi của cô tay áo cũng dài quá mức còn hơn là áo trường bào người ta mặc để diễn Kinh kịch, cũng có thể dùng để phát tay áo rồi.

"Sắc heo, anh không có y phục nữ sao?" Một tay nhắc lưng quần, cô cao giọng hỏi Zu Cuella ngoài cửa.

Quần áo này vừa nhìn đã biết chính là của Zu Cuella, trừ anh ta ra thì quần áo dài như thế này, người khác ai có thể mặc được kia chứ?

"Không có. Em không muốn mặc thì liền ở trần đi, tôi không ngại." Zu Cuella nhếch khóe miệng lên đầy mê hoặc, lời nói hài hước khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên tức giận tới đỏ hồng.

"Quý mới muốn trần truồng! Cho tôi cái thắt lưng!" Cô cũng không thể dùng tay xách quần đi khắp phòng, vì vậy thờ phì phò rống lên với Zu Cuella.

"Đai lưng thì có, nhưng mới rồi có con mèo hoang kêu tôi cút." Zu Cuella nói xong, cố ý dừng lại, âm cuối kéo thật dài, giống như đang trêu cợt Hi Nguyên, ý vị trêu chọc rất rõ ràng.

Hi Nguyên nhìn chằm chằm cánh cửa, ánh mắt như muốn bắn chết Zu Cuella phía sau cửa: "Bản tiểu thư ra lệnh cho nhà người cái tên heo sắc lang kia mau mau vào đây!"

"Heo ở đâu ra vậy?" Giọng của Zu Cuella mang theo không vui, lại mang một ít uy hiếp, chính là không chịu nghe theo lời Hi Nguyên nói.

"Zu Cuella, anh còn không mau lần tới đây, tôi liền đi ra giết anh!" Hi Nguyên bị Zu Cuella chọc cho giận điên lên, cô cắn răng nghiến lợi nói.

Được Lăng Khắc Cốt và bốn ông chú cưng chiều như bảo bối, cô còn chưa từng bị người ta trêu cợt như vậy.

"Cô bé, buổi tối còn muốn tôi bồi em ngủ sao? Mặc dù thân thể em như một đứa trẻ còn chưa có trở mã hoàn toàn, nhưng là không sao, tôi còn có thể miễn cưỡng chịu được." Zu Cuella cười gian trá, mở cửa, dùng một đôi bảo thạch trong suốt xanh như nước biển nóng bỏng nhìn Hi Nguyên.

"Cút! Sắc heo ghê tởm!" Hi Nguyên giận đến gương mặt nhỏ đỏ hồng phồng mang trợn má. Cái tên Zu Cuella lại vô sỉ trêu đùa tới mức này, thật ghê tởm!

Giọng cười lớn đầy tà mị, dần dần đi xa.

"Thật đáng tiếc! Tôi nay em đành phải chịu đựng cô đơn vậy." Zu Cuella tiếc nuối nhún nhún vai, mắt màu xanh dương tà mị đầy ma lực mê người, theo lại cong cong xinh đẹp như vàng trắng non, tóc quăn màu vàng dưới ánh đèn lóe sáng động lòng người.

"Anh còn chưa cưới? !" Hi Nguyên giận đến chóng mặt, trợn trừng đôi mắt đẹp trong suốt về phía Zu Cuella.

"Đai lưng ở trong ngăn kéo thứ hai bên trái bàn trang điểm, tôi không phải người giúp việc của em, tự mình đi lấy đi." Zu Cuella rút cuộc thu hồi nụ cười hài hước, xoay người rời đi, trước khi đi anh ta chỉ chỉ về phía bàn trang điểm, ý bảo Hi Nguyên tự mình đi lấy đai lưng.

Hi Nguyên xách quần nhảy xuống giường, từ trong ngăn kéo tìm được một cái đai lưng Enma da cá sấu màu đen, cô không khỏi tắc lưỡi, "Sắc heo này cũng quá xa xỉ đi? Trên đai lưng lại còn khảm ngọc xanh cao quý!"

Lăng Khắc Cốt mặc dù rất có tiền, nhưng là gần đây anh ấy ít xuất hiện, quần áo kiểu dáng vô cùng đơn giản, chưa bao giờ trưng ra mấy thứ trang sức quá mức tương tượng, mặc dù mỗi một món cũng giá trị xa xỉ.

Cái tên sắc heo này, nhất định thích khoe khoang của cái của hắn, điểm này có thể thấy được từ ngay phong cách trang hoàng căn phòng này, khắp nơi đều nạm vàng dán bạc, kim quang lấp lánh.

Hi Nguyên đem đai lưng quần hai vòng ở trên người, mới cài nút.

Cô vẫy vẫy tay áo, cười chơi thật vui.

Ngày nào đó cô cũng thử mặc y phục của ba một chút, nhìn xem có phải cũng dài rộng như vậy hay không.

Vừa nghĩ tới Lăng Khắc Cốt, cô lại không nhịn được lòng chua xót. Không biết ba về nhà hay không, nếu là biết cô không ở nhà anh có khăn trương không?

Một mình nằm trong căn phòng xa lạ, Hi Nguyên đột nhiên rất nhớ Lăng Khắc Cốt, cô phải về nhà tìm anh. Một khi đã quyết tâm, cô liền không dừng lại nữa.

"Sắc heo, y phục cho tôi mượn một ngày, sẽ quay lại trả cho anh." Lưu lại một tờ giấy, Hi Nguyên không để ý đổi lại y phục của mình, liền xách ống quần lên lên chạy ra khỏi nhà Zu Cuella.

Zu Cuella như U Linh đen tối, đứng sau rèm cửa sổ lầu hai, nhếch lên khóe miệng cười đầy vẻ ma mị, nhìn Hi Nguyên biến mất ở trong bóng đêm.

"Hi Nguyên." Hắn cười mang vẻ đầy ngoan độc, thái độ cao thâm khó lường, làm cho người ta đoán không ra.

"Điện hạ Zu, tiểu công chúa." Lúc này một người hầu nam mặc trang phục người hầu của cung đình châu Âu lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng Zu Cuella, cung kính hướng anh bả bả.

Zu Cuella giơ một tay lên, ngăn lại lời của đối phương, anh ta như Satan đưa lưng về phía người hầu, nhìn ngoài cửa sổ mờ tối: "Tôi biết rồi, đi xuống, không cho phép bắt luận ai quấy rầy tôi."

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Giả thật, thật giả

Ở ngoại ô cách xa thành phố, có một tòa kiến trúc độc nhất, ẩn mình trong một mảnh rừng bạch dương, nếu như không đi vào khu rừng bạch dương, không ai biết được nơi này lại có một biệt thự khác biệt như vậy. Nó không xa hoa, cũng không khoa trương, hai tầng lầu màu trắng hợp nhất một thể với khu rừng bạch dương.

Trong phòng khách trừ một bộ sofa không còn bày biện cái gì khác dư thừa nữa, sàn nhà đá cẩm thạch màu đen giống như một mặt gương tròn bóng, phản chiếu ánh sáng đèn từ trên trần nhà hắt xuống càng thêm sáng rõ. Cầu thang kéo dài bằng gỗ sồi kiểu xoắn ốc, tầng trên có mấy căn phòng ngủ.

Trên giường rộng lớn trong phòng ngủ chính, một người đàn ông che mặt tà mị mà cuồng dã đoạt lấy người con gái nhu nhược phía dưới, giọng nói khàn khàn: "Cô bé, nói em là của tôi".

"Không!" Thang Mang Lâm kháng cự trả lời. Môi của cô đã bị cô cắn nát, rỉ ra máu màu đỏ tươi.

Người đàn ông bởi vì sự phủ nhận của Thang Mang Lâm mà không vui cười tà mị, bàn tay của hắn vận đau thân thể của cô, đau đến khiến cô cau mày.

"Anh rốt cuộc là ai? Vì sao lại phải đối với tôi như vậy?" Thang Mang Lâm vô lực đẩy người đàn ông trên người ra, chỉ có thể vô dụng hỏi lại.

"Bởi vì tôi thích." Người đàn ông cười đến trầm thấp, giọng nói đã qua nguy trang khàn khàn nghe qua không biết được giọng nguyên bản.

"A. Đau." Thang Mang Lâm bởi vì hắn dùng sức mà đau đến co người lại. Đêm qua khi cô vừa muốn ngủ, liền bị cái người đàn ông xa lạ che mặt này xông đến. Cô không biết hắn là ai, chỉ biết mình bị hắn hành hạ đến sắp tan rã.

Người đàn ông lại càng thêm điên cuồng chạy nước rút, căn bản không để ý tới tiếng kêu đau đớn của Thang Mang Lâm.

"Khôn kiếp!" Thang Mang Lâm cũng không nhận được nữa, lên tiếng mắng chửi: "Tôi là người phụ nữ của Lăng Khắc Cốt, nếu anh ấy biết. A. Không cần."

Lời nói của Thang Mang Lâm chọc giận người đàn ông, hắn dùng công kích tàn khốc để ngăn cản cô nói tiếp.

"Người phụ nữ của Lăng Khắc Cốt? Vậy tại sao cô lại có một lớp màng?" Người đàn ông cười lạnh cao giọng vang lên bên tai Thang Mang Lâm, "Chẳng lẽ Lăng Khắc Cốt biến thái? Mỗi khi làm xong một lần liền đem cô đi rửa sang lại màng trinh một lần sao?"

"Ông nói vậy!" Thang Mang Lâm bị nhục nhã đến căm tức, cô giơ tay lên muốn đánh người, tuy nhiên bị đối phương bắt được.

"Tôi biết ngay cô đang nói láo! Thật thì không giả rồi, giả thì cũng không thể thật được rồi."

Người đàn ông cười đầy tà tử, giọng nói hả hê này quả thực là giễu cợt đối với Thang Mang Lâm, khiến cho cô không đất dung thân.

Cô là vì Lăng Khắc Cốt, len lén chạy đi Hàn Quốc làm phẫu thuật, khôi phục lại màng trinh. Nhưng tất cả cố gắng của cô cũng bị cái tên đàn ông không thấy được mặt này hủy diệt, tấm màng đại biểu cho trinh tiết lại mất đi rồi, còn chưa có chút giá trị gì.

"Khi tôi đối với cô còn chơi chưa đủ, không cần nghĩ đến người đàn ông khác!" Lời nói của người đàn ông ngoan độc, cũng tuyệt quyết, "Tôi muốn làm người đàn ông duy nhất, cũng là người cuối cùng của cô!"

"Trừ phi tôi chết, nếu không không có khả năng này!" Cô lần này bị hắn làm nhục, không có nghĩa là sau này vẫn còn có thể để cho hắn được như ý. Người đàn ông cô muốn là Lăng Khắc Cốt, không phải cái kẻ ma quỷ không nhìn thấy mặt này.

"Không có khả năng sao? Đêm hôm đó ở ‘Nhân Gian Tiên Cảnh’ tôi vẫn còn chưa có quên, tôi là người đàn ông đầu tiên của cô, cũng sẽ là người cuối cùng!"

"Là ông? !" Thang Mang Lâm kinh ngạc mở to mắt.

Lại là hắn! Cái người đàn ông dùng 50 vạn mua cả đêm của cô.

Trong lòng Thang Mang Lâm một hồi hốt hoảng, ba năm trước đây, thân thể của cô bị hắn đoạt đi, nhưng còn đổi được 50 vạn, hôm nay thì sao, lại bị hắn trắng trợn chiếm tiện nghi.

"Là tôi! Ba năm trước đây chơi cô còn không có đủ, còn cảm thấy nuôi tiếc. Hôm nay đụng phải cô, ha ha ha, đây chính là duyên phận của chúng ta." Tròng mắt đen của người đàn ông ẩn giấu dưới lớp mặt nạ lóe lên đây ánh sáng tà ác, một đốm lửa như được đốt lên trong mắt hắn, giống như pháo hoa trong bầu trời đêm mùa đông, lạnh lẽo lại sáng lạng.

"Làm sao anh nhận ra tôi?" Thang Mang Lâm chỉ nhớ rõ ngày đó trong nhà tối đen như mực, cô căn bản không thấy rõ mặt của đối phương, hắn làm sao có thể biết hình dạng của cô?

"Thật ngốc! ‘Nhân Gian Tiên Cảnh’ mỗi phòng ngủ đều có một phòng kế ần bên cạnh, phòng đó có tấm kính bẻ ngoài nhìn như một tấm gương, tôi sớm đã nhìn rõ ràng cô rồi, bao gồm nơi này cùng nơi này. Nếu không tôi sao có thể ra giá 50 vạn mua một đêm?" Người đàn ông mỉa mai cười lạnh, bàn tay to của hắn theo tiếng nói rơi vào những đường cong bí ẩn trên người Thang Mang Lâm.

Lại là như vậy.

Không ngờ "Nhân Gian Tiên Cảnh" thậm chí có nhiều cơ quan như vậy, cô không nghĩ tới cơ quan.

"Tập trung tinh thần!" Người đàn ông bắt khẩn vỗ lên người Thang Mang Lâm, hung hăng đùa bỡn cô.

Trong lúc nhất thời, tia lửa hồi sinh, bên trong nhà vang lên tiếng gào thét kinh thiên, thanh âm thô thờ gấp dồn dập cùng âm điệu ngấm nga khổ sở đan vào một chỗ.

Thang Mang Lâm bị người đàn ông che mặt này hành hạ cả ngày, cho đến khi đêm xuống, hắn mới chịu buông cô ra.

"Tôi hận ông!" Đẩy người đàn ông che mặt ra, Thang Mang Lâm nằm chết dí một bên, nhắm mắt lại, không chịu nhìn lại đối phương một cái.

Người đàn ông này phá hư kế hoạch của cô, khiến cô mất đi cơ hội muốn hiến tặng tấm “màng” đó cho Lăng Khắc Cốt, không để cho cô bày ra cho anh sự “Trinh - khiết” của mình. Nghĩ đến đây, cô liền hận đến nghĩ bóp chết người đàn ông bên cạnh.

"Không cho hận!" Ánh mắt tà mị của người đàn ông có chút tổn thương, hấn cuồng nộ nắm lấy cằm Thang Mang Lâm, mang theo lửa giận thiêu đốt che lại môi đỏ mọng kiều diễm của Thang Mang Lâm.

Đột nhiên cửa sổ bị một cước của người từ bên ngoài đập vỡ, một người áo đen võ trang đầy đủ trượt từ dây kéo nhảy vào bên trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bị chó cắn

Đột nhiên cửa sổ bị một cước của người từ bên ngoài đập vỡ, một người áo đen võ trang đầy đủ trượt từ dây kéo nhảy vào bên trong phòng. Lăng Khắc Cốt tựa như một vị thần từ trên trời giáng xuống, oai phong, thần dũng.

"Anh!" Thang Mang Lâm lúng túng nắm lấy ga giường, che kín ngực của mình. Cô bộ dáng chật vật không chịu nổi như vậy lại bị Lăng Khắc Cốt nhìn thấy, anh ấy sẽ không vì ngại cô dơ bẩn mà không bao giờ đụng cô nữa chứ?

Loại lo lắng này khiến cho sắc mặt của cô trở nên rất khó coi.

Hai chân Lăng Khắc Cốt vừa tiếp đất, quả đấm của anh liền đánh về phía người đàn ông trên giường kia: "Mày dám đụng Băng Nhi của tao! Tìm chết!"

Người đàn ông thành linh bị Lăng Khắc Cốt đánh trúng, quả đấm kia bén nhọn thật làm cho đối phương bị đau.

"Shit t!" Người đàn ông bị Lăng Khắc Cốt đánh trúng cảm xong, bất mãn nguyên rủa. Hấn lập tức mặc quần dài nhảy xuống giường đứng nghênh đón.

"Mặc quần áo vào!" Đang cùng người đàn ông che mặt vật lộn Lăng Khắc Cốt đột nhiên ném cho Thang Mang Lâm một bộ y phục, lớn tiếng ra lệnh.

"A, được." Cô vội vàng bắt lấy bộ đồ kia, vội vã thay ở dưới chăn. Sau đó giống như tượng gỗ, nhìn Lăng Khắc Cốt và người đàn ông che mặt độ sức.

Hai người đàn ông này ngơ ngác tới ta đi, ai cũng không chịu yếu thế, chỉ chốc lát sau, trên người hai người đều cùng chảy máu.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên bay lên một cước, đem người đàn ông che mặt đá dội lên tường. Nhưng mà anh cũng không ham chiến, vào lúc đối phương giằng giằng đứng dậy thì anh đi lên giường lớn: "Băng Nhi, anh dẫn em về nhà!"

"Anh!" Thang Mang Lâm lúc này mới từ trong hoảng sợ phục hồi tinh thần lại, cô khóc nhào vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, thân thể ở trong lòng anh run rẩy không ngừng.

"Đừng sợ, không sao!" Lăng Khắc Cốt ôm lấy Thang Mang Lâm đi về hướng cửa sổ. Sức lực cường tráng của anh giống như đang ôm một chú gà nhỏ nhẹ bồng, một tay lôi dây kéo, một tay ôm Thang Mang Lâm, trượt theo sợi dây nối giữa nóc nhà với một cái cây to ở đằng xa.

"Anh, chúng ta thật sự trốn ra được sao?" Thang Mang Lâm vừa ôm hông của Lăng Khắc Cốt, vừa khóc nức nở hỏi.

"Ừ! Có anh ở đây, ai cũng đừng nghĩ tổn thương em nữa. Lần này là anh sơ sót, về sau sẽ không có tình huống như thế nữa." Lăng Khắc Cốt sau khi nhảy xuống dưới mặt đất, trầm giọng an ủi.

"Lão đại!" Bách Hổ mang theo Thẩm Đan vội vàng chạy tới thì thấy Thang Mang Lâm đã thoát khỏi nguy hiểm, được Lăng Khắc Cốt cứu ra, lập tức cung kính xin lỗi anh, "Thật xin lỗi, chúng tôi tới trễ một bước."

"Không để cho hấn nhìn thấy mặt trời ngày mai!" Lăng Khắc Cốt lãnh khốc lưu lại một câu tàn nhẫn, liền ôm Thang Mang Lâm đi về phía một chiếc bên Rolls-Royce màu bạc.

"Dạ!" Bách Hổ khoát khoát tay với Thẩm Đan, liền mang theo vài tên thủ hạ vọt vào biệt thự.

Lúc này Sơn Miêu thở hồng hộc chạy tới, khẩn trương hỏi Lăng Khắc Cốt: "Lão đại, nghe nói Mang Lâm đã xảy ra chuyện, có bị thương không?"

"Tôi không sao, cảm ơn quan tâm." Trên người Sơn Miêu có loại tà mị khiến Thang Mang Lâm sợ, cô thành linh rùng mình một cái.

"Tôi đi giúp Bách Hổ một tay." Sơn Miêu thấy Thang Mang Lâm an toàn, an tâm thoải mái vọt vào biệt thự.

"Son Miêu, nhìn thấy bọn cướp chưa?" Bách Hồ đọc theo biệt thự tìm một vòng cũng không còn tìm được người, lại đụng vào Son Miêu đang xông tới.

"Tôi vừa tới, thân phận của đối phương là gì? Tại sao muốn bắt cóc Thang Mang Lâm?" Son Miêu nghi ngờ hỏi.

"Tôi nào biết? Ngôi biệt thự này căn bản tra không ra lai lịch, từ bao giờ thì xuất hiện ở đây cũng không có người biết."

Ngôi biệt thự này căn bản liền một bóng người cũng không thấy, trừ thuộc hạ của tập đoàn Ưng Đế Quốc của bọn họ ra, ngay cả vật sống cũng không thấy bóng dáng.

Thật không biết cái bọn cướp đó làm thế nào trốn.

Chẳng lẽ cái tên đàn ông tồn thương Thang Mang Lâm đó là quý?

Ngồi vào trong xe, Lăng Khắc Cốt cũng không tiếp tục ôm Thang Mang Lâm, Thang Mang Lâm cắn cắn môi, sau đó dùng một đôi mắt đẹp hàm chứa u oán, liếm liếm đáng yêu nhìn anh: "Anh, em không muốn sống nữa."

"Không cho suy nghĩ lung tung, chuyện xảy ra ngày hôm nay coi như bị chó điên cắn một cái, quên nó đi!" Lăng Khắc Cốt quay mặt qua, thận trọng nhìn hai tròng mắt của cô, trong tròng mắt đen trầm tĩnh không thấy rõ tâm tình.

"Em không thể quên được! Nơi này, nơi này. Còn có nơi này cũng dơ bẩn, không bao giờ sạch sẽ nữa!" Thang Mang Lâm nắm tay trái Lăng Khắc Cốt đặt vào những nơi mình bị người đàn ông che mặt đó đụng chạm qua.

Lăng Khắc Cốt lập tức rút tay về, có ý cùng Thang Mang Lâm giữ vững cự ly 50 centimet.

"Anh sẽ phá hủy hân!" tà mầu chìm lạnh của Lăng Khắc Cốt đầy khí lạnh âm trầm.

Bên trong xe rộng rãi tĩnh mịch có thể nghe được đốt ngón tay của Lăng Khắc Cốt phát ra âm thanh "Răng rắc răng rắc", quả đấm nắm chặt kia nổi lên gân xanh, động mạch cánh tay nảy lên phơi bày con giận của anh.

Thang Mang Lâm yên lặng rơi lệ, im lặng nghẹn ngào, nhu nhược giống như con cừu nhỏ bị tổn thương.

Lăng Khắc Cốt đưa cô trở lại nhà trọ bên bờ biển Mai Tây rồi liền muốn rời đi.

Thấy Lăng Khắc Cốt muốn đi, Thang Mang Lâm đột nhiên ôm thật chặt anh, nén lệ vô cùng nhu nhược, khóc thút thít, muốn dùng nước mắt là chữa này làm thành độc được thấm vào trong lòng Lăng Khắc Cốt, để cho anh thương tiếc cô.

"Tôi nay không muốn rời xa em, cầu xin anh." Thang Mang Lâm dùng âm thanh năn nỉ vô dụng mà sợ hãi cầu xin Lăng Khắc Cốt, mà tứ chi của cô giống như bạch tuộc cuốn lấy anh.

"Anh còn có." Lời cự tuyệt của Lăng Khắc Cốt còn không có nói ra khỏi miệng, môi mỏng liền bị Thang Mang Lâm che lại. Nụ hôn của cô đột nhiên tới, nhiệt tình, giống như một lữ khách đói khát thật lâu rốt cuộc tìm được suối nước mát lạnh, tham lam mút môi mỏng không có nhiệt độ của Lăng Khắc Cốt. Cô đánh bất ngờ khiến Lăng Khắc Cốt không hề phòng bị, tìm anh đập mạnh và loạn nhịp mất mấy giây, nhưng rất nhanh liền khôi phục tỉnh táo. Anh lãnh khốc đẩy Thang Mang Lâm ra, dùng giọng xa cách nói: "Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai anh lại tới thăm em."

Nước mắt Thang Mang Lâm lập tức giống như suối nước lăn xuống: "Em biết ngay anh chê em bẩn, Mang Lâm không bao giờ sạch sẽ nữa, không ai thích. Vừa rồi tại sao em không chết đi."

Nói xong, cô liền hướng ban công chạy đi, cho người ta cái âm giác như muốn nhảy xuống luôn vậy.

Về mặt Lăng Khắc Cốt rét lạnh, sai bước đuổi theo Thang Mang Lâm, ôm lấy eo cô ngăn lại, ngăn trở động tác vượt qua lan can ban công của cô: "Không cho nhảy lầu! Băng Nhi, em phải vì anh mà sống tốt!"

"Nhưng em không quên được, trong thân thể của em giống như còn có cái thứ bẩn thỉu của người đàn ông kia, em còn." Thang Mang Lâm đau khổ mà nhìn Lăng Khắc Cốt, vừa rơi lệ, vừa lắc đầu.

Một tay Lăng Khắc Cốt kéo lấy cô ôm vào trong ngực, âm thanh nhỏ giọng nói: "Anh ở lại với em, đây chẳng qua là một con ác mộng thôi."

"Có thật không?" Thang Mang Lâm cười rộ lên, chứng kiến sau khi anh gạt đầu, hạnh phúc mà đem mặt chôn ở trước ngực Lăng Khắc Cốt.

Tay Lăng Khắc Cốt cứng đờ vô lực Thang Mang Lâm, nhưng không có phát hiện, khuôn mặt chôn ở trước ngực anh đang tươi cười, cười đến vô cùng quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Hồng mắt

Hi Nguyên trở lại lầu đài Tinh Nguyệt, nhưng không có tìm được Lăng Khắc Cốt, bởi vì giờ khắc này anh đang bồi ở bên cạnh Thang Mang Lâm.

Hi Nguyên tịch mịch nằm ở trên giường Lăng Khắc Cốt, khóe miệng chỉ có bóng dáng của nụ cười đắng chát.

Cô chân không chạy rất lâu mới tới chân núi, chặn một chiếc xe taxi để về nhà. Nhưng sau khi trở lại, chờ đợi cô cũng chỉ là gian phòng trống rỗng.

Cô đau lòng lau nước mắt, nhưng lệ lại càng tụ lại nhiều hơn.

"Nha đầu xấu xí, đau lòng? Không cần khóc đại cho là Khắc Cốt sẽ yêu mày!" Giương mặt diêm lệ của Trương Lệ Văn hiện đầy vẻ ngoan độc ác ý, cô ta chê cười giễu cợt Hi Nguyên.

"Cô không phải cũng giống vậy sao?" Hi Nguyên lập tức phòng bị nhìn Trương Lệ Văn.

Còn nhớ rõ ba năm trước đây, cô ta nhân lúc Lăng Khắc Cốt không có ở đây đánh cô, nhưng là bây giờ cô đã trưởng thành, Trương Lệ Văn nghĩ cũng đừng nghĩ đến khi dễ cô nữa.

Thân là tình địch, giữa bọn họ địch ý càng ngày càng nặng.

"Chúng ta? Nha đầu xấu xí ngây thơ! Tao là ân nhân của Khắc Cốt, anh ta cảm kích còn không kịp, nhưng mày thì khác. Có tin hay không Khắc Cốt hận không được bóp chết mày?" Trương Lệ Văn thổi nưòi ngón tay móng mới vừa sơn màu đỏ tươi, cao ngạo hỏi.

"Cô gạt nguời!" Hi Nguyên sẽ không dễ dàng bị Trương Lệ Văn khích bác, cô biết Trương Lệ Văn vẫn muốn làm Lăng phu nhân, cho nên muốn phá hư quan hệ của mình và Lăng Khắc Cốt.

Cô sẽ không để cho Trương Lệ Văn được như ý, cô cũng vô cùng tin tưởng tình yêu của Lăng Khắc Cốt dành cho cô cũng không ít.

"Không tin?" Trương Lệ Văn uốn éo vòng eo như con rắn của mình, xoay một vòng quanh Hi Nguyên, sau đó cười lạnh đầy xem thường, "Mày thật khờ! Nếu như không phải là Khắc Cốt ngầm cho phép, mày cho rằng năm đó bằng bản lĩnh của tao có thể đánh con gái nuôi của anh ta sao?"

Nghe được lời Trương Lệ Văn nói, trong nội tâm Hi Nguyên chấn động, sẽ là như vậy sao? Anh thế nhưng dung túng để cho Trương Lệ Văn đối với cô quyền đâm cước đá, anh thế nhưng chịu nhìn cô bị tổn thương?

"Không! Cô lừa tôi!" Hi Nguyên nhỏ giọng nói, không tin phản bác lại.

Lăng Khắc Cốt đối với cô cung chiều không thể là giả, cô không tin lời Trương Lệ Văn nói, Trương Lệ Văn nghĩ chia rẽ quan hệ của cô và Lăng Khắc Cốt, cô sẽ không bị lừa.

"Tao lừa mày? Ha ha ha ha!" Trương Lệ Văn ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười kia đầy khinh thường cùng giễu cợt, "Chuyện như vậy tất cả trong lòng mọi người đều biết rõ, nếu không ba năm trước tao đá mày thảm như vậy, Khắc Cốt tại sao nửa ngày không có ngăn cản tao? Bởi vì anh ấy hận mày! Hận mày là con gái của Dã Lang! Hận ba của mày giết hại em gái Băng Nhi của anh ấy! Nha đầu xấu xí, mày đã hiểu chưa? Nói không chừng Khắc Cốt chính là đem mày nuôi thành một thứ đồ chơi, sau đó từng chút từng chút hành hạ mày."

Lời Trương Lệ Văn, càng nói càng tàn nhẫn, mà khuôn mặt nhò nhắn của Hi Nguyên cũng bộc phát tái nhợt. Đôi con ngươi như hai trái nho đen của cô động đầy hơi nước.

Ba năm trước đây, Lăng Khắc Cốt xác thực đứng ở một bên, lãnh khốc không có ngăn cản để cho Trương Lệ văn tùy ý đánh, chỉ là lạnh lùng đứng ở một bên, tàn nhẫn cười tà.

Anh hận cô sao?

Rốt cuộc ám ảnh mãi không thể xóa đi là ở trong lòng Hi Nguyên, hay là Lăng Khắc Cốt?

Hi Nguyên không nói ngã trên mặt đất, lưng dựa vào mép giường, khò sở che lỗ tai: "Không cho nói! Đừng nói nữa! Ba sẽ không làm như vậy!"

Thấy dáng vẻ khò sở của Hi Nguyên, Trương Lệ Văn hả hê hừ lạnh.

Muốn cùng cô đấu, nha đầu xấu xí này còn quá non!

Cô không tiếc bất cứ giá nào hủy diệt tình cảm của Khắc Cốt và nha đầu xấu xí này!

Người trong tương lai có thể trở thành Lăng phu nhân, nắm trong tay Ứng Đế Quốc chỉ có thể là cô.

Hi Nguyên bị cô ta bỏ lại, ý thức lại quay trở về ba năm trước, cái đêm hỗn loạn đó.

"Ba không hận bé con, ba thương bé con, Hi Nguyên là bảo bối của ba." Hi Nguyên giống như sắp hồng mắt, không ngừng tự lầm bầm, đôi con

người đẹp của cô giờ trống rỗng nhìn về phía trước.

Đột nhiên một tiếng sét vang lên, báo trước một đêm mưa kéo dài, so với đêm trước còn mãnh liệt hơn.

Hi Nguyên sợ che lại lỗ tai, không dám nghe âm thanh ảm ỉ của tiếng sấm.

Lăng Khắc Cốt sẽ không trở về rồi, anh ấy không thích bé con, anh hận cô!

Lệ nóng một khi đã tuôn, liền sẽ ngừng cũng không được nữa, nước mắt điên cuồng giống như dòng suối nhỏ ào ra, vui sướng chảy xuống.

Không biết đã trải qua bao lâu, cặp mắt Hi Nguyên sưng lên giống như hai cái hạt đào, thân thể sắp biến thành hoá thạch thì một đôi bàn tay đem cô ôm vào trong lòng.

"Bé con đừng sợ, ta về rồi!"

"Ba?" Thần trí Hi Nguyên có chút mơ hồ, cô cười khúc khích như người bị bệnh thân kinh, tay nhỏ bé cuồng loạn vuốt khuôn mặt lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt, "Là ba, thật sự là ba."

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt hét hoảng ôm lấy Hi Nguyên ở trên đất, tim của anh đầy khẩn trương cùng lo lắng. Giờ khắc này anh hận không được giết chết chính mình, anh không nên mềm lòng đối với "Băng Nhi", nếu là anh về nhà sớm, Hi Nguyên sẽ không biến thành cái bộ dạng này.

Hi Nguyên từ nhỏ sợ tiếng sấm sét, có lẽ là bởi vì tiếng sấm quá giống tiếng súng, cho nên sẽ luôn khiến cho cô nhớ lại con ác mộng chân thật mà đáng sợ đó.

Vừa nghe thấy tiếng sấm đầu tiên là anh đã không còn an tâm mà an ủi "Băng Nhi" nữa, bỏ lại cô ấy vội vàng chạy về nhà. Để sớm về đến nhà, anh liền vượt qua mười cái đèn đỏ, đụng hóng năm trụ ngang. Nhưng anh vẫn về trễ.

"Ba hận bé con, ba hận bé con. . . ." Hi Nguyên không ngừng tái diễn một câu nói này, hai mắt vẫn đục như cũ, không quá rõ ràng. Bộ dáng kia của cô, nét mặt tựa như lúc bị kích thích ba năm trước đây vậy, mặt lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt trầm xuống, con mắt đen như mực lạnh lẽo đầy sát khí khiếp người. "Ba nói cho con biết đây không phải là thật! Ba không hận bé con! Ba không hận con!" Hi Nguyên đột nhiên nắm chặt y phục Lăng Khắc Cốt, cuồng loạn mà nhìn ngực của anh, đầy vô dụng cùng mờ mịt.

"Là ai nói?!" Anh nắm chặt hai cánh tay Hi Nguyên, ánh mắt sắc bén quan sát phản ứng của Hi Nguyên.

"Ba hận bé con! Các người cũng gạt tôi!" Hi Nguyên hi hi ha ha cười khúc khích, nhưng không có trả lời. Cô đem mình phong bế trong một không gian nhỏ nhỏ, nơi này, không người nào có thể tổn thương cô. Cô không cần lại để ý bất luận kẻ nào, bởi vì bọn họ đều là những kẻ lường gạt. Ba là kẻ lường gạt, Trương Lê Văn là kẻ lường gạt, chú Ngân Báo bọn họ đều là tên lường gạt.

Lăng Khắc Cốt lo lắng kéo Hi Nguyên với gương mặt nhỏ nhắn đầy lệ vào trong ngực, bàn tay run rẩy vuốt lưng của cô. Cô chỉ mặc một bộ quần áo mỏng đơn bạc thân thể lại lạnh lẽo giống như cục nước đá. Anh vội vàng kéo cái mềm bao lấy Hi Nguyên, kéo thật chặt.

"Chú Thẩm! Nhanh đi tìm Ngân Báo!" Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên vọt vào gian phòng của Quản gia Thẩm, hướng về phía ông lớn tiếng phân phó. Giọng điệu của anh đầy sợ hãi cùng lo lắng, Quản gia Thẩm phát hiện bàn tay của anh đang run rẩy.

"Tôi đi ngay!" Quản gia Thẩm khoác vào bộ y phục liền chạy ra đi tìm người.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tự phong bế

"Bé con, kiên cường chút, ta muốn con tỉnh lại!" Lăng Khắc Cốt siết thật chặt lấy thân thể nhỏ bé của Hi Nguyên, cường thế ra lệnh cho Hi Nguyên. Tròng mắt đen bình thường chìm lạnh giờ phút này đầy hốt hoảng.

"Tôi không muốn tỉnh, tỉnh lại ba liền thay đổi rồi. Ba hận bé con!" Hi Nguyên ủy khuất khóc thút thít, cô đem gương mặt đầy nước mắt nước mũi toàn bộ bôi lên cái áo sơ mi đắt tiền của Lăng Khắc Cốt, giống như một con mèo nhỏ bất lực, thân thể nhẹ nhàng run rẩy.

"Bé con! Bé con. . . ." Đối với sự thất thường của bé con, Lăng Khắc Cốt đầy bất lực. Anh phiền não lo lắng ôm Hi Nguyên ở trong phòng đi tới đi lui, muốn dỗ dành cô một chút, cũng không cách nào hữu dụng.

Tiếng sấm sét càng lúc càng lớn, mỗi một lần tiếng sấm vang lên, thân thể Hi Nguyên cũng sẽ phát run theo, mà nét mặt Lăng Khắc Cốt sẽ trở nên khổ sở. Anh chỉ có thể ôm chặt cô không ngừng an ủi: "Bé con không sợ, chỉ là sấm thôi, ba ở đây với con, sẽ không buông tay."

Lời của anh có lẽ phát ra tác dụng, bắp thịt căng thẳng của Hi Nguyên dần dần buông lỏng, ánh mắt cuồng loạn của cô có chút trở nên lành lạnh, chỉ là vẫn trống rỗng đến kinh người.

"Lão đại, bé con có chuyện gì vậy? Ai lại vừa kích thích đến cô bé?" Ngân Báo xách theo hòm thuốc chạy lên lầu, ngay cả áo ngủ cũng không kịp thay, dép trên chân cũng là hai chiếc màu sắc khác nhau.

"Tôi sẽ tra ra! Anh mau trị bệnh cho con bé đi!" Lăng Khắc Cốt lo lắng ra lệnh cho Ngân Báo.

Cho dù không điều tra, anh cũng biết, ở trong lâu đài Tinh Nguyệt này người có thể làm tổn thương bé con là ai rồi.

"Lão đại, cậu ôm con bé như vậy, tôi làm thế nào kiểm tra cho con bé được?" Ngân Báo khê thờ dài. Hai cánh tay Lăng Khắc Cốt thật chặt khóa Hi Nguyên ở trước ngực, nhìn đáng vẻ hai người ôm quả thật giống như hai mẹ con gấu Kuala đang ôm nhau vậy. Căn bản không cần trời buốc gì gì đó, hai người liền thật chặt dính chung một chỗ rồi. Nếu như quan tâm bé con vậy, tại sao còn để cho nhiều phụ nữ như vậy đến tổn thương con bé?

"Ít nói lời vô ích!" Lăng Khắc Cốt hung hăng trợn mắt nhìn Ngân Báo một cái, sau đó cẩn thận từng li từng tí đặt Hi Nguyên lên chiếc giường lớn mềm mại.

Ngân Báo vạch mí mắt Hi Nguyên ra, dùng đèn pin cầm tay chuyên dụng soi vào con ngươi đang tàn mát của cô, trong lòng có chút khiếp sợ.

"Tình huống không ổn."

"Cái gì?" Lăng Khắc Cốt một phát túm lấy cổ áo Ngân Báo nhấc lên, mặc kệ anh ta có thở được hay không, âm thanh khàn khàn chất vấn, "Anh mau điều trị cho tốt?"

"Khụ khụ khụ! Lão đại, ngài buông tay ra trước đã!" Ngân Báo bị hăm đến thiếu chút nữa tắt thở, "Tôi nói vậy là để cho cậu có chuẩn bị về tâm lý, bé con là có khuynh hướng tự phong bế bản thân."

"Tự phong bế?! Ngân Báo, chữa khỏi cho con bé!" Lăng Khắc Cốt mặc dù buông lỏng cổ áo của Ngân Báo ra, nhưng căn bản không cho anh ta quyền lựa chọn, cứng rắn ra lệnh.

Ngân Báo xoa xoa cổ, buồn bã nói: "Tôi nhất định sẽ cố gắng, nhưng nếu lại có người kích thích con bé, tôi không thể bảo đảm sẽ chữa khỏi cho cô bé."

"Ai dám kích thích con bé tôi liền giết người đó!" tròng mắt đen kịt gọi của Lăng Khắc Cốt âm lãnh ngoan độc nheo lại, sắc bén giống như một con Liệp Ưng.

"Nếu như là chính lão đại thì sao? Cũng giết sao?" Ngân Báo vừa chuẩn bị thuốc, vừa nhạo báng hỏi Lăng Khắc Cốt.

"Tôi?" Lăng Khắc Cốt đột nhiên trầm mặc xuống, không nói gì thêm. Người anh cứng ngắt giống như một tòa núi băng, dần dần mất đi nhiệt độ.

"Lão đại, nên trừ đi u ác tính, không cần nuôi dưỡng nó nữa. Nếu không người chịu tổn thương không chỉ là bé con." Ngân Báo cầm thuốc ngồi vào bên cạnh Hi Nguyên, sau đó lần đầu tiên phục vụ quên mình lấy giọng ra lệnh nói với Lăng Khắc Cốt, "Còn không đi lấy nước lại cho tôi?"

Lăng Khắc Cốt đáp nhẹ một tiếng, một khắc cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng đi rót nước.

Sau khi Hi Nguyên dùng thuốc xong liền an tĩnh lại, cô trầm mặc vui mặt vào trong gối, không để ý tới bất luận kẻ nào, ngay cả Lăng Khắc Cốt mà cô vẫn luôn dính lấy cũng không thêm để ý.

"Thuốc cứ theo chỉ dẫn cho cô bé dùng, có chuyện thì gọi tôi." Ngân Báo lo lắng dọn dẹp đồ, không quên dặn dò Lăng Khắc Cốt.

Chờ sau khi anh ta đi rồi, Lăng Khắc Cốt nhẹ nhàng ngồi ở mép giường, gọi Hi Nguyên: "Bé con"

Nghe được giọng nói của anh, thân thể Hi Nguyên co rúm lại một chút, nhưng chỉ là một cái liền lại khôi phục an tĩnh. Thậm chí ngay cả mí mắt của cô đều không có hạ xuống, chỉ đắm chìm trong thế giới an tĩnh của mình.

Lăng Khắc Cốt đau lòng lên giường, ôm thật chặt Hi Nguyên vào trong ngực: "Tĩnh lại! Không cho không để ý tới ta!"

Một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống gối, khiến cho nội tâm Lăng Khắc Cốt run rẩy, anh đè nén xuống trầm giọng quát: "Không cho khóc!"

Hi Nguyên quả nhiên không hề rơi lệ nữa, chỉ là thái độ lại càng thêm xa cách, càng thêm mê mang.

Lăng Khắc Cốt không có cách nào chỉ đành quán chặt lấy cô, im lặng.

Liên tiếp mấy ngày liền, Lăng Khắc Cốt cũng hầu như chỉ ở bên cạnh Hi Nguyên, dỗ dành cô, cố gắng gọi tỉnh ý thức của cô, nhưng đều không hữu dụng. Anh không ngủ, không nghỉ làm bạn với cô, nhưng không có một chút hiệu quả nào.

Tâm bị tổn thương triệt để, Hi Nguyên dường như không bao giờ còn muốn thanh tĩnh lại nữa, cô hoàn toàn phong bế giác quan của mình, không nghe, cũng không nhìn. Trong tiềm thức của cô tự nhủ, chỉ có như vậy, cô mới có thể tự bảo vệ mình.

Sợ cô lần nữa bị thương, giọng nói của Lăng Khắc Cốt trở nên hết sức nhu hòa, ngay cả đũa chạm cô đều không dám dùng sức, sợ thương tổn đến cô.

Trong khi anh không tiếc tâm sức ra sức chăm sóc cô, thì bệnh tình của Hi Nguyên chẳng những không thấy khá lên, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, có lúc cô sẽ lâm bầm lâu bầu, rồi lại có lúc không nói một lời.

Cô giống như một đứa bé chưa biết nói, co rúc ở đầu giường, ánh mắt vô hồn nhìn về xa xăm, không để ý tới bất luận kẻ nào, mặc kệ Lăng Khắc Cốt dùng lời nói thâm tình tới mức nào gọi tên cô, cũng không nhận được lời đáp lại nào.

Theo mùa thu dần tới, thời tiết dần dần lạnh, y phục trên người Hi Nguyên có chút mỏng manh, khi gió mát thổi tới thì cô bị rét cứng đến có chút co rúm lại, nhìn mặt cô tái nhợt, Lăng Khắc Cốt lập tức dùng áo khoác bao bọc lấy cô.

"Bé con, mau nói vài lời đi, không muốn không để ý đến ta." Trong giọng nói khàn khàn của Lăng Khắc Cốt mang theo một chút vô dụng, còn có loại cảm giác vô cùng bất lực.

Lăng Khắc Cốt thường ngày đầy khí phách, lại giống như một đứa trẻ mê mang, đối mặt với việc Hi Nguyên tự mình phong bế không thể ra sức làm bất kì điều gì, một tay anh giữ lấy Hi Nguyên ôm vào trong ngực, siết cô thật chặt, như muốn đem cô dung nhập vào với thân thể mình.

Khi những chiếc lá vàng rơi vương lên tấm rèm cửa sổ, bị gió lay động thì Sơn Miêu bưng một bàn bữa ăn tối đi vào, quan tâm nhìn Hi Nguyên: "Lão đại, nghe Bác Thẩm nói bé con lại không ăn cơm trưa."

"Không thể cứ tiếp tục như vậy." Lăng Khắc Cốt có chút mệt mỏi xoa xoa mặt, trầm trọng thở dài một tiếng: "Ngân Báo sao vẫn còn chưa có trở về? ! Anh đi châu Âu lỗi anh ta trở về cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ác ma cũng đau lòng

"Hội thảo y học thế giới còn chưa có kết thúc, chỉ sợ anh ta cũng không thể phân thân ra được." Sơn Miêu tiếc nuối nhún nhún vai. Kể từ khi Hi Nguyên ngã bệnh, Lăng Khắc Cốt cũng không ngủ không nghỉ cùng với Hi Nguyên, cứ như vậy thì ngã xuống cũng không chỉ có bé con, còn có cả Lăng Khắc Cốt.

"Hội thảo y học chết tiệt!" Lăng Khắc Cốt căm tức níu bứt mái tóc ngắn đen nhánh của mình, giống như đang hận không thể bay đến châu Âu lỗi Ngân Báo trở về.

"Đề tôi chăm sóc bé con, lão đại, ngài đi nằm một lát đi." Anh dùng giọng ra lệnh với Lăng Khắc Cốt ngồi đối diện ở bên giường. Lần này, anh không thể không dùng giọng mệnh lệnh để ra lệnh cho cậu ta, bởi vì anh cũng không phải người đầu tiên khuyên Lăng Khắc Cốt. Bởi vì lão đại cố chấp, tất cả mọi người cũng sẽ theo đó mà lo lắng đề phòng, rất sợ ngày nào đó Tổng giám đốc Lăng anh mình thân vô của bọn họ sẽ ngã xuống trước, hôm nay Bác Thẩm vừa khóc nức nở vừa nói với anh, bé con ba ngày không ăn không uống, Lăng Khắc Cốt cũng tuyệt thực theo.

Như vậy làm sao có thể được?

Lăng Khắc Cốt không chỉ là Tổng giám đốc của Ung tập đoàn, mà còn là người mà bọn họ đặt cả niềm tin vào, là người bọn họ coi như anh em ruột thịt. Anh không thể để cho Lăng Khắc Cốt phát điên theo bé con như vậy được.

Vì vậy anh bỏ xuống một dự án cả tỷ bạc, đặc biệt từ Mỹ bay về.

"Không cần." Lăng Khắc Cốt đoạt lấy cái chén trong tay Sơn Miêu, nhẹ nhàng thổi nguội cháo thơm lừng trong tay, "Bé con, ăn cơm."

Mặt Hi Nguyên vẫn như cũ không chút thay đổi, trong tầm mắt trống rỗng có vương đau thương nhàn nhạt.

"Bé con, đây là cháo thịt nạc với trứng muối mà con thích nhất, Bác Thẩm phải nỗ lực từ trưa tới giờ, bên trong còn có cả hành lá xắt nhỏ, con ngửi mà xem rất thơm. Bé con, ta cầu xin con, ăn một miếng, chỉ cần một miếng thôi." Lăng Khắc Cốt đầy thương xót năn nỉ Hi Nguyên, nhưng Hi Nguyên lại như một con chuột nhỏ, né tránh anh, co dúm lại vào một góc giường.

Sơn Miêu gấp đến độ tự xoa túm mái tóc màu vàng của mình, bắt đầu dĩ than thở. Lão đại mềm giọng như vậy, Hi Nguyên cũng không chịu ăn một chút gì, vậy phải làm sao bây giờ?

Đột nhiên ánh mắt của hắn lưu chuyển qua lại vài vòng trên người Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên, sau đó đôi con ngươi hào hoa tà mị nheo lại, cười xấu xa ngồi vào bên cạnh Hi Nguyên: "Lão đại, tôi có biện pháp, đem cháo cho tôi."

Lăng Khắc Cốt nghe được lời Sơn Miêu nói, tim đập mạnh và loạn nhịp đưa chén cháo trong tay qua, không biết Sơn Miêu rốt cuộc có cái biện pháp gì tốt có thể tác động tới Hi Nguyên vẫn đang tự phong bế bản thân.

Son Miêu ý xấu hướng Lăng Khắc Cốt chớp chớp đôi mắt hào hoa, sau đó ngậm một hóp cháo, nâng cằm Hi Nguyên lên, liền muốn dán về phía cô. Đang lúc môi anh ta còn cách Hi Nguyên không đầy cm, Lăng Khắc Cốt đột nhiên huơ ra một quyền, đánh dạt gương mặt tuấn tú của anh ta ra.

"Không cho chạm vào bé con của tôi!" trong tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt đầy ghen tỵ cùng lửa giận, giống như có người muốn làm ô uế sự thanh khiết của bé con vậy. Chỉ thấy tay anh nắm chặt thành nắm đấm, mắt thấy lại muốn vung quyền về phía Son Miêu.

Son Miêu ưỡn khuỷu nháy mắt, che gương mặt tuấn tú sùng tể của mình nói: "Lão đại thực hung ác. Tôi chỉ là muốn bón bé con, cũng không phải là thật tâm sàm sỡ con bé."

"Vậy cũng không được! cả một đám đàn bà ở ‘Nhân Gian Tiên Cảnh’ còn chưa đủ cậu chơi?" Lăng Khắc Cốt mặt lạnh lùng trách cứ Son Miêu.

"Lão đại, tôi thật sự không có muốn trêu chọc trái tim con bé. Cái phương pháp này khẳng định có tác dụng, không tin anh cứ để cho tôi thử một chút." Son Miêu chẳng những không sợ hãi, ngược lại hài hước cười xấu xa.

"Đề tôi làm!" Lăng Khắc Cốt lãnh khốc đẩy Son Miêu gian trá ra, đoạt lấy chén cháo trong tay anh ta, không tình nguyện lăm ngậm một hóp cháo, sau đó đầy thương tiếc nâng cằm Hi Nguyên lên, dán vào cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Son Miêu che miệng lại lặng lẽ thối lui ra bên ngoài, ở hành lang phía trước, cố ý quay đầu lại nhìn Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên một cái.

Hình ảnh lão đại bón cho bé con thật mãn nhãn, quả thật còn đẹp hơn là hôn.

Khi môi mỏng của Lăng Khắc Cốt đụng phải Hi Nguyên một cái, bắp thịt trên mặt của anh bỗng chốc co quắp lại, tròng mắt đen tĩnh mịch như biển sâu giống như mặt biển yên tĩnh trước bão táp, nổi lên tầng tầng lớp lớp sóng, màu sắc không ngừng biến ảo.

Vì để cho Hi Nguyên vẫn kháng cự anh nuốt cháo xuống, lưỡi anh dùng sức, bá đạo cạy hàm răng cắn chặt của cô ra, đem cháo trong miệng đút cho cô.

"Ừm" Hi Nguyên từ chối mấy cái, liền không phản kháng nữa, không biết là bởi vì cháo quá thơm, hay là bởi vì môi Lăng Khắc Cốt quá ôn nhu.

Thấy Hi Nguyên không hề kháng cự nữa, Lăng Khắc Cốt thoải mái lau mồ hôi mỏng trên trán đi, tiếp tục từng miếng từng miếng bón cho cô ăn.

Khi một bát cháo thông qua môi mỏng của Lăng Khắc Cốt bón hết vào trong miệng Hi Nguyên xong, anh rút cuộc lộ ra nụ cười đã hơn mười ngày chưa từng lộ diện, môi mỏng hơi vênh lên, tròng mắt đen cong cong, nhìn về tuấn nữ còn mê người hơn là thần Apollon.

Buồng chén cháo trong tay ra, bàn tay của anh đột nhiên ôm Hi Nguyên vào trong ngực, môi mỏng vẫn không hề rời khỏi đôi môi mềm mại của Hi Nguyên. Anh đầu tiên là đầy thương tiếc vuốt ve môi Hi Nguyên, sau khi cảm nhận được cô hơi hơi run rẩy, trong tròng mắt đen nổi lên kích thích y hệt như sóng lớn, bỗng chốc lưỡi ráng sức quán lấy đầu lưỡi mềm mại của Hi Nguyên, trêu chọc sự ngượng ngùng của cô.

Hai tròng mắt trống rỗng của Hi Nguyên đột nhiên xuất hiện thần thái nhàn nhạt, tựa như trong đêm tối xuất hiện một chút ánh sáng mờ nhạt, mang đến sự vui mừng ngất trời cho Lăng Khắc Cốt.

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt hét lớn một tiếng, tăng thêm lực hôn, đôi tay hung hăng đặt ở trước ngực cô, chặt đến mức không lưu lại một chút khe hở.

Đột nhiên, Lăng Khắc Cốt cảm thấy trên môi mình truyền đến một hồi đau nhói, tròng mắt đen thâm thúy của anh bỗng chốc mở ra, nhìn lên Hi Nguyên roi lệ trước mặt. Chỉ thấy cô dùng một đôi mắt mang theo hận ý lạnh lùng nhìn anh, hàm răng hung hăng cắn môi trên của anh.

"Bé con, con hận ta?" Lăng Khắc Cốt nhăn mày lại, run rẩy dùng ngón tay vuốt nước mắt vương trên hai gò má của Hi Nguyên, trong tròng mắt ấy là đau đớn cùng giằng co nồng đậm

Hi Nguyên không nói gì, chỉ là nhìn thấy máu trên môi của anh thì buống lỏng hàm răng, sau đó lui về phía sau co lại, tuy nhiên lại không thể lui khỏi vòng tay kiên định của Lăng Khắc Cốt, vẫn bị anh ôm trong ngực.

Lăng Khắc Cốt không có lau máu ở trên môi bị thương của mình, ngược lại vuốt ve cánh môi xinh đẹp của cô, đầy trêu mến nhìn tới khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô.

"Một vị thần bị bệnh mới cần dùng tới che chở như vậy? Khắc Cốt, anh đã thay đổi." Trương Lệ Văn đột nhiên xuất hiện ở phòng của Lăng Khắc Cốt, cô ta đưa cợt cười lạnh, tựa hồ đang châm chọc sự nhu nhược và bất bình thường của Hi Nguyên.

"Đi ra ngoài!" Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên giọng trầm lạnh lẽo như hàn băng găm nhẹ.

"Khắc Cốt, em là quan tâm tới anh, chứ vì một nha đầu xấu xí mà."

Cảm nhận được Hi Nguyên trong ngực đang nhẹ nhàng phát run, Lăng Khắc Cốt không đợi Trương Lệ Văn nói xong lời này, liền lạnh lùng quát dừng: "Câm miệng! Nói này không cần cô tới làm phiền!"

"Khắc Cốt, anh còn không cúi đầu tự nhìn lại bản thân mình đã ra sao? Anh coi con gái kẻ thù như bảo bối, lại coi tôi như kẻ địch. Tôi đã làm gì có lỗi với anh? Tôi đã làm sai chuyện gì? Xui xẻo đáng đời? Chỉ vì anh em nhà anh mà tôi bỏ ra tất cả?!" Trương Lệ Văn chẳng những không im miệng, ngược lại càng cao giọng.

Hi Nguyên hình như nghe thấy lời của cô ta..., thân thể nguyên bản không có bất kỳ phản ứng nào đột nhiên nhẹ nhàng phát run, tay nhỏ bé của cô lo lắng níu chặt áo sơ mi của Lăng Khắc Cốt, hai hàm răng nhẹ nhẹ đánh vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Có muốn một cái nữa hay không

"Đi ra ngoài! Không nên ép tôi giết cô!" Tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt tà ác sắc bén như đao neo lại, đầy uy hiếp nhìn về phía Tường Lệ Văn.

Bởi vì Hi Nguyên bất thường, anh không có thời gian đi để ý tới Tường Lệ Văn, nhưng là cô ta gây họa, sẽ phải tiếp nhận trừng phạt, anh tuyệt đối không nhẹ nhàng tha thứ!

"Đi ra ngoài thì đi ra ngoài, không phải chỉ là một cái nha đầu xấu xí sao? Tất yếu phải coi trọng như vậy?" Tường Lệ Văn không cam lòng xoay người, vừa đi vừa quở trách.

Ngân Báo mặt lo lắng đứng ở cửa, mặt tuấn mỹ cũng lộ ra ý lạnh ngoan tuyệt.

Tường Lệ Văn lắc cái eo xinh đẹp của mình, muốn lướt qua bên cạnh Ngân Báo, nhưng không ngờ bị anh hung hăng tát cho một tát, thiếu chút nữa đánh rụng răng cửa của cô ta, gương mặt diễm lệ lập tức sưng lên như cái bánh bao.

Cô ta kinh ngạc che mặt bị đánh sưng, nhìn về phía người đàn ông đang đứng đó: "Ngân Báo, anh đánh tôi?"

"Đây là tôi vì bé con mà đánh!" Ngân Báo không hề hài hước cùng nghịch ngợm nữa, lạnh lùng nói.

"Anh có quyền gì? Cho dù muốn ra tay cũng là Khắc Cốt ra tay, không đến phiên anh!" Mặt của Tường Lệ Văn vẫn có vẻ hết sức dữ tợn.

Mặt Lăng Khắc Cốt lạnh lùng hướng đến chỗ Tường Lệ Văn, không cho cô ta có cơ hội phản ứng, hung hăng ở trên má kia của cô ta vung lên một chưởng, sau đó tà ác cười lạnh: "Một bạt tai này có đủ hay không? Có muốn thêm nữa hay không?"

"Anh? ! Lăng Khắc Cốt, tôi hận anh! Tôi hận anh!" Tường Lệ Văn căm tức rống to. Hình tượng luôn luôn hoàn mỹ của cô ta ở trước mặt Lăng Khắc Cốt biến mất hầu như không còn, trở nên dữ tợn mà xấu xí.

Từng câu "Tôi hận anh" của Tường Lệ Văn mang theo hận ý truyền vào đại não của Hi Nguyên, cô đột nhiên mở ra một đôi con người đẹp như hồ nước tĩnh lặng, nhìn về phía Lăng Khắc Cốt.

"Ba hận bé con. Ba hận bé con. Ba hận bé con." Hi Nguyên đột nhiên níu chặt cổ áo của Lăng Khắc Cốt, không ngừng ní non, trong mắt cuồng loạn khiến Lăng Khắc Cốt đau lòng.

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt khẩn trương nhìn mặt của Hi Nguyên, sợ mình sinh ra ảo giác. Nhiều ngày như vậy, đây là câu nói đầu tiên bé con thốt ra.

Cặp mắt như phủ sương mù của Hi Nguyên đột nhiên bắt đầu rơi lệ, nước mắt tràn ngập ra ngoài cũng không chế không nổi nữa: "Ba, không cho hận bé con!"

"Được! Ba không hận!" Lăng Khắc Cốt run rẩy lau gò má của Hi Nguyên, anh mừng như điên nhìn Hi Nguyên, cũng không dám đụng chạm cô, sợ vừa đụng cô liền biến mất.

"Ba không cho lừa gạt bé con! Bé con tâm tính thiện lương sẽ đau!" Hi Nguyên rung rung ngưng mắt nhìn gương mặt của Lăng Khắc Cốt, gương mặt tuấn tú này, cả ngày lẫn đêm hành hạ tâm yếu ớt của cô.

"Ba bảo đảm!" Lăng Khắc Cốt trịnh trọng gật đầu một cái, trong tròng mắt đen thâm thúy thành khẩn vô cùng.

"Ba!" Hi Nguyên rút cuộc nhào vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, thật chặt ôm lấy anh, ở trong lòng anh khổ sở, hoàn toàn phát tiết đau lòng mấy ngày nay.

Giờ khắc này, cô tựa như đang ở trong ngày mùa đông rét lạnh thấy ánh mặt trời sáng rõ, trong lòng lập tức bị hạnh phúc cùng ngọt ngào chiếm cứ.

Hai người ôm lấy nhau thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên chôn thật sâu ở trước ngực Lăng Khắc Cốt, khoe môi như vàng trắng non khê cong cong, hoàn mỹ khiến người ta động lòng. Mà Lăng Khắc Cốt chỉ là nhẹ nhàng đặt cằm lên đỉnh đầu của Hi Nguyên, nhẹ nhàng ôm ái giống như sợ sẽ làm tổn thương đến cô.

Ngân Báo kéo Tường Lệ Văn ra khỏi phòng ngủ của Lăng Khắc Cốt, ném cô ta ra hoa viên: "Đừng đến phá hư lão đại và bé con nữa!"

"Anh thật là một Thánh Nhân!" Tường Lệ Văn nhếch nhác bờ đậy, cười lạnh đầy châm chọc.

"Cô cho rằng ai ai cũng giống như cô? Khuôn mặt thiên sứ, lòng dạ rắn rết? Lệ Văn, cô căn bản không hiểu chân lý của chữ yêu. Yêu một người không cần đáp lại, chỉ cần cô ấy sống vui vẻ, sống hạnh phúc, tôi sẽ còn vui vẻ hạnh phúc hơn cô ấy." Ngân Báo nói xong, liền bỏ lại Tường Lệ Văn trở lại tòa lâu đài.

Ngồi ở phòng khách trống trải, trong mắt của Ngân Báo có loại mất mát nhàn nhạt, tinh thần chán nản.

Cảm giác đau lòng có lẽ chỉ có chính anh mới có thể thể nghiệm một cách chân thực nhất. Nhưng anh không hối hận, bởi vì anh hiểu bé con yêu Lăng Khắc Cốt tới cỡ nào, chỉ có lão đại mới có thể cho bé con hạnh phúc mà cô bé muốn.

Anh sẽ luôn ở bên người cô, cho cô hạnh phúc mà cô muốn.

Tình yêu của anh đối với cô, liền trở thành bí mật vĩnh viễn trong lòng anh thôi.

Đột nhiên một bàn tay dùng sức vỗ vào trên bả vai của anh, Ngân Báo kinh ngạc ngẩng đầu, khi thấy khuôn mặt tươi cười của Sơn Miêu, anh ta quý mị nháy mắt với Ngân Báo: "Cậu nói xem, lão đại có thể đem con bé ăn hết hay không?"

"Tôi cũng không phải là con giun trong bụng lão đại, muốn biết cậu tự mình lên lầu xem đi?" Ngân Báo bĩu môi, lưu loát hất tay Sơn Miêu ra.

Sơn Miêu xảo trá cười xấu xa: "Tôi đâu có thêm làm đao phủ phá hư hạnh phúc của người khác."

"Hi vọng lão đại lần này có thể chân chính buông ra thù hận trong lòng, cho bé con một tình yêu chân chính." Ngân Báo sâu kín than thở.

Năm đó, bọn họ tận mắt nhìn thấy Lăng Khắc Cốt bởi vì Băng Nhi chết đi mà thiếu chút nữa hồng mắt, cũng tận mắt thấy cậu ấy nhanh chóng hồi phục, lấy tốc độ nhanh như tia chớp thu tóm địa bàn của Dã Lang. Cũng tự mình cùng hắn.

Hình ảnh máu tanh đó lại lần nữa tiến vào trong đầu Ngân Báo, còn nhớ rõ năm đó, Lăng Khắc Cốt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lại xinh đẹp của Hi Nguyên té nhào vào trên thi thể của Dã Lang thì cậu ta vốn định bóp chết cô bé, nhưng không có ra tay được. Cậu ta đem cô vứt bỏ trên đường cái đủ mọi loại người phức tạp qua lại, rồi lại không bỏ được để mà rời đi. Cậu ấy đứng ở góc đường xa xa, lặng lẽ quan sát Hi Nguyên non nớt nằm ở ghế tre lạnh lẽo, hai tay giữ chặt đầu, chân phải nâng lên lại để xuống, để xuống lại nâng lên, lặp lại do dự hồi lâu, rốt cuộc không đành lòng nhìn Hi Nguyên lưu lạc nơi đâu đường mà dẫn cô trở về.

Bốn người huynh đệ bọn họ tự mình ở bên cạnh Lăng Khắc Cốt chịu đựng qua thời điểm thống khổ nhất, cũng cảm nhận được mâu thuẫn cùng giằng giũa trong lòng cậu ấy. Mấy người bọn họ cũng thật sâu cảm nhận được Lăng Khắc Cốt ở trong lòng Hi Nguyên không giống với những người khác, duy nhất không hiểu, sợ rằng chỉ có một mình Lăng Khắc Cốt.

"Cậu có thấy lão đại hôn bé con hay không?" Sơn Miêu như tên trộm va một phát bả vào vai Ngân Báo, đôi mắt hoa đào hưng phấn xấu xa nheo lại.

"Cậu cho rằng người khác cũng đều giống như cậu sao? Có sở thích rình coi trộm?" Ngân Báo hung hăng đập Sơn Miêu một cước, rồi đi trong tiếng kêu gào như heo bị chọc tiết của anh ta.

"Tôi? Thích rình coi trộm? Ngân Báo thối! Cậu trở lại giải thích cho tôi!" Sơn Miêu vừa nhảy xéch, vừa nhe răng nhếch miệng kêu gào.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Ở khu vui chơi của Tinh Nguyệt, du khách như dật cửi, cực kỳ náo nhiệt. Ở trong đám người như nước thủy triều, có một đôi bích nhân làm cho người ta không rời mắt được.

Hi Nguyên 15 tuổi cả người tản ra hơi thở thanh xuân, da thịt trong suốt giống như ngọc, trắng nõn mịn màng, hai tròng mắt trong vắt đen láy như bảo thạch, cái mũi tinh nghịch, cái miệng nhỏ nhắn quật cường, lông mày thanh tú tạo thành một Hi Nguyên đặc biệt. Cô là độc nhất vô nhị, tiểu công chúa của lâu đài Tinh Nguyệt.

Mặc quần Gucci cực ngắn trắng tinh, Hi Nguyên đem đôi bắp chân thon dài thẳng tắp tận tình hiện ra ở trước mặt du khách, đùi đẹp như ngọc phơi bày như vậy làm cho người ta muốn phạm tội, hấp dẫn vô số ánh mắt người. Dưới chân cô xỏ một đôi giày trắng tinh, cầm trên tay một túi xách nhỏ LV khảm crystal số lượng có hạn trên toàn cầu.

Hi Nguyên như vậy đứng trong đám người đã trở thành một cảnh đẹp tốt ngắm, mà người đàn ông lôi kéo cô càng làm cho người ta kinh ngạc. Hai người đi cùng một chỗ tựa như một đôi tình lữ, chỉ là trên khuôn mặt người đàn ông không có nụ cười.

Lăng Khắc Cốt 29 tuổi lộ ra sức quyến rũ trí mạng, gương mặt tuấn tú hòa trộn giữa sự lãnh mị cùng thành thực căng thẳng, lại hấp dẫn người như vậy. Lăng Khắc Cốt mặc một cái áo sơ mi màu xanh dương hơi trầm, nút áo phía trên mở ra hai nút, lộ ra lồng ngực màu cổ đồng, phía dưới là một cái quần dài màu đen, đem hai chân thon dài hoàn mỹ của anh bao lại, hấp dẫn đến khiến cho người ta muốn phạm tội. Trên người anh tản ra khí lạnh cũng không thể làm cho những cô gái đi ngang qua nhượng bộ mà lui binh, tất cả đều nhao nhao muốn thử nghĩ đẹp bỏ Hi Nguyên, trở thành người phụ nữ bên cạnh anh.

"Ba, con muốn ngất rồi." Hi Nguyên làm nũng tựa vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện một tầng mờ hời thật mỏng, hai gò má vẫn bởi vì mới vừa vận động kịch liệt sinh ra đỏ ửng.

"Ai bảo con cứ nhất định chơi xe điện đung? Đụng đến đầu vầng mắt hoa là đáng đời!" âm thanh Lăng Khắc Cốt mặc dù có chút nghiêm nghị, nhưng trông mắt đen của anh lại chảy xuôi dịu dàng không tự chủ được, ngón trỏ thật dài nhẹ một chút điểm lên mũi thon của Hi Nguyên, môi mỏng nhếch lên cong cong như vầng trăng non, nụ cười nhân nhật mà mị hấp dẫn ánh mắt Hi Nguyên.

"Ba đều không cùng chơi với bé con." Hi Nguyên bắt mẩn chu cái miệng nhỏ hồng hồng, u oán nhìn gương mặt lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt.

Thời gian gần đây Lăng Khắc Cốt đối đãi khiến cô cảm thấy mình như đang nằm mơ, nhưng sao giấc mộng này lại chân thực đến như thế. Anh không còn xa cách né tránh cô nữa, ngày ngày luôn ở bên cạnh cô, đến cả chuyện của công ty cũng không thêm để ý tới, giao tất cả cho bốn người bạn Thanh Long, chú Sơn Miêu ngày ngày gọi điện thoại oán trách, kêu cô khuyên ba đi làm.

Cô mới không thêm để ý tới chú Sơn Miêu, khiến cho bọn họ gặp muốn chết đi được.

"Đồ chơi của trẻ con, một mình bé con điên khùng là tốt rồi, không cần thêm ba vào nữa." Lăng Khắc Cốt đeo kính mắt lên, giấu đi ánh mắt nhếch nhác của mình.

Hi Nguyên mười lăm tuổi đẹp khiến cho người ta động lòng, lúc cô dựa vào trong ngực anh càng lộ ra vẻ quyến rũ mê người của nữ giới. Khi tay nhỏ bé của Hi Nguyên đặt lên ngực anh thì tim anh nảy lên loạn nhịp, đây là cảm giác gì? Nhiều năm như vậy, tim của anh như mặt nước phẳng lặng, chưa từng mất đi không chế.

Cô là con gái nuôi của anh, là bé con của anh.

Lúng túng căng thẳng hiện lên trên gương mặt lãnh khốc, Lăng Khắc Cốt tự nhắc nhở mình.

"Không được! Ba nhất định phải chơi cùng với bé con!" Hi Nguyên phùng hai gò má xinh đẹp lên, ngang ngược kéo cánh tay Lăng Khắc Cốt, lời anh chạy về hướng "Dòng nước xiết".

Lăng Khắc Cốt bị buộc phải đuổi theo Hi Nguyên, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

"Ba, ba phải cùng chơi đùa với bé con." Chỉ vào một nói khá cao, Hi Nguyên hưng phấn nói, "Lần trước chú Ngân Báo mang bé con tới, chú ấy chỉ mãi chú ý đến hình tượng phong lưu của mình, không trông nom bé con, bé con thiếu chút nữa rớt xuống."

Vừa nghe lời Hi Nguyên nói, thân thể Lăng Khắc Cốt lập tức cứng đờ, một khắc nghe tới Hi Nguyên thiếu chút nữa rớt xuống kia, tim của anh run rẩy, tuy chỉ là thoáng run rẩy, nhưng cũng khiến cho anh khiếp sợ. Ngân Báo chăm sóc bé con như vậy đó sao? Lại khiến cho cô xảy ra nguy hiểm! Sau khi trở về anh nhất định phải hung hăng phê bình anh ta một trận.

"Bé con, lúc không có ai ở bên cạnh không cho phép chơi "Dòng nước xiết!" Lăng Khắc Cốt bá đạo kéo tay Hi Nguyên, chủ động dẫn cô đi về phía cửa vào.

Khi người bán vé thấy Tổng giám đốc đại nhân cùng tiểu công chúa Hi Nguyên tới, lập tức cung kính gật đầu với anh.

Lăng Khắc Cốt liếc mắt một cái, lập tức từ phía sau anh có mấy người áo đen đi tới, bọn họ ngăn lại toàn bộ đám người trong hồ nước, chỉ còn lại Lăng Khắc Cốt và cô gái duy nhất là Hi Nguyên.

Khi Hi Nguyên thay xong đồ bơi xuất hiện tại trước mặt Lăng Khắc Cốt thì đôi con ngươi tinh mịch kia bỗng chốc nheo lại. Lúc nào thì bé con của anh đã trở nên thành một cô gái nhỏ mê người như vậy rồi hả?

Bé con của anh mặc một bộ đồ bơi hai mảnh màu vàng nhạt, vòng qua cổ với cái nơ hình con bướm thắt lại ở bên hông. Phần ngực tuy không phải là rất lớn nhưng lại tản mát ra hơi thở thiếu nữ, rất tròn mà đáng yêu. Phần bụng để trần bóng loáng mịn màng, eo nhỏ nhắn mềm mại không đầy năm tay. Mái da thịt lộ ra bên ngoài đồ bơi của cô, lại có những dấu vết mập mờ không rõ ràng.

Đó là cái gì?

Gương mặt tuấn lãng của Lăng Khắc Cốt bỗng chốc biến sắc, trông mắt đen như mực băng lãnh, như ác ma đầy uy hiếp, lộ ra lạnh lẽo muốn giết người. Nhưng Hi Nguyên cũng không có phát hiện biến hóa của Lăng Khắc Cốt, ngược lại rất là chăm chú ngắm nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt thật tuấn tú tốt nhìn, cực đẹp.

"Ba rất đẹp trai!" Hi Nguyên cười ngọt ngào nhào vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, thân thể nhỏ nhắn dán chặt vào lồng ngực để trần của anh. Thân thể Lăng Khắc Cốt là tuyệt nhất trong những người đàn ông mà cô đã gặp, thân thể bèn chắc có lực không có một chút thịt dư thừa nào, cho dù trước ngực

có một vết sẹo dài cũng không phá hư sự hoàn mỹ của anh, ngược lại khiến cho anh trông càng MEN hơn.

Đây là người đàn ông của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Không giống nhau

Nghĩ tới hai người từng trải qua một đêm triền miên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên xuất hiện ửng hồng mê người, cô ngượng ngùng nhắm mắt lại.

Cô vô thức xiết chặt hông của Lăng Khắc Cốt, cũng không có ý thức được đôi môi nhỏ nhắn hồng nhuận như mật đào của mình đang dán lên phần ngực để trần của Lăng Khắc Cốt, cô đơn thuần như vậy ngược lại lại càng hấp dẫn làm cho người ta điên cuồng.

Thân thể Lăng Khắc Cốt căng thẳng như cung đã lên dây, không để cho mình mất khống chế, anh lên tiếng: "Bé con."

"Hả?" Hi Nguyên kinh ngạc ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn ba.

"Lần sau không cho mặc cái thứ lộ liễu như thế này nữa." Gương mặt lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt nói xong liếc sang bên, kéo một cái khăn tắm, trực tiếp che kín toàn bộ thân thể của cô bé lại, không để cho vẻ đẹp của cô hiện ra ở trước mắt nhiều du khách như vậy.

Lộ liễu?

Đôi mắt đẹp của Hi Nguyên tròn thật lớn, bộ đồ bơi này của cô đã rất bảo thủ rồi, cái gì nên che đều đã che lại hết rồi, Lăng Khắc Cốt lại vẫn nói lộ liễu: "Ba, người tình số 38 của ba ăn mặc so với bé con còn lộ liễu hơn nhiều, có thể đủ để xuất hiện trên tạp chí Playboy rồi."

Hi Nguyên không cam lòng hếch khuôn mặt nhỏ nhắn lên, kiêu ngạo ưỡn ngực.

Lăng Khắc Cốt ở nước Mỹ mười tháng chưa từng dứt scandal, ngoài scandal chưa bao giờ dứt giữa anh và Tưởng Lệ Văn ra, cô còn thấy trên các tạp chí anh mang theo phụ nữ với đủ loại màu da đi tham gia tiệc xã giao. Mà Vi An được tạp chí gọi là người tình thứ 38 của anh lại vô cùng hấp dẫn xinh đẹp cùng nổi tiếng. Cô cũng không hiểu anh vì sao lại coi trọng một thứ bình hoa như vậy, người đàn bà kia ngoại trừ ngực lớn hơn cô ra thì có cái gì được coi là xinh đẹp hơn cô chứ?

"Những thứ phụ nữ kia chỉ là những kẻ bỏ đi, với bé con không hề giống nhau." Lăng Khắc Cốt vừa đem khăn tắm túm lại ở trước ngực Hi Nguyên, vừa lãnh khốc trả lời. Giống như những người đàn bà kia cũng chỉ là bình hoa anh dùng để xã giao với thế giới và truyền thông, anh căn bản không quan tâm.

"Thật?" khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên lập tức nở một nụ cười xán lạn, ý tứ của Lăng Khắc Cốt nghĩa là cô là đặc biệt, những người phụ nữ khác đều không quan trọng sao? Trong lòng cô mới vừa rồi còn bị ghen tỵ lấp đầy lập tức đầy ánh mặt trời.

Lăng Khắc Cốt gạt đầu một cái, nhìn thấy nụ cười sáng lạn kia của Hi Nguyên thì trong đầu lại đảo qua lo lắng lúc vừa rồi.

Hi Nguyên cười thoát tục như vậy, sung sướng như một đứa nhỏ, vô tà mà xinh đẹp. Nhất là hai lúm đồng tiền nhàn nhạt kia, thời điểm cười lên, nở rộ bên khoe mỗi mầm mại của cô, lại khiến cho anh quên hô hấp.

Anh chịu ảnh hưởng của bé con càng ngày càng nghiêm trọng, đây không phải là hiện tượng tốt.

Về mặt rạng ngời của Băng Nhi lại chợt xuất hiện trước mặt của anh, anh chợt lắc lắc đầu, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Băng Nhi đuổi đi. Hôm nay không cần nhớ tới Băng Nhi, anh muốn được ở cùng bé con thôi.

Ôm lấy Hi Nguyên, đặt cô vào con thuyền nhỏ bằng cao su đã chuẩn bị xong, anh dùng hai cánh tay vây lấy cô ở trong ngực: "Nắm chặt."

Hi Nguyên không có bắt lấy tay vịn của thuyền cao su, ngược lại lệch ra ôm lấy hông của Lăng Khắc Cốt: "Bé con muốn ba ôm mới có cảm giác an toàn."

"Thật là trẻ con." Lăng Khắc Cốt cười yếu ớt lắc đầu, hai cánh tay lại dùng sức ôm chặt, giờ khắc này da thịt kề nhau khiến cho da tay anh như bị phỏng, gương mặt tuấn tú của anh hiện lên một tầng đỏ ửng thật mong.

Hi Nguyên dính ở trong ngực ba, lắng nghe nhịp tim trầm ổn kia, tim của cô cũng theo đó mà nảy lên.

Khi bọn họ ở độ cao 26 thước từ trên trời lao xuống phía dưới, Hi Nguyên thét lên nắm chặt cánh tay Lăng Khắc Cốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hưng phấn.

Hai cánh tay Lăng Khắc Cốt chỉ ôm thật chặt, phòng Hi Nguyên từ trong ngực của anh té xuống.

Sóng nước khổng lồ đánh úp đến, làm cho hai người đều ướt nhẹp.

Hi Nguyên vượt nước trên mặt nhìn Lăng Khắc Cốt, vài lọn tóc xõa xuống cái trán cao rộng, thế nhưng lại hấp dẫn đến khiến trái tim cô nhảy loạn. Vừa nghĩ tới anh hấp dẫn như vậy bị người phụ nữ khác đoạt lấy, lòng của cô liền níu chặt, đau đến phát run. Cô muốn anh chỉ thuộc về một mình cô.

Không chút suy nghĩ, Hi Nguyên liền ôm lấy Lăng Khắc Cốt, giữa sóng nước hôn lên môi Lăng Khắc Cốt. Cô hôn lên va phải hàm răng của Lăng Khắc Cốt, đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nháu lại.

Cô đột nhiên hôn khiến Lăng Khắc Cốt sững sốt, có mất mấy giây, anh giống như tượng đá để mặc cho Hi Nguyên ở trên môi anh làm loạn. Đột nhiên một tia sáng không dễ bị người phát giác lóe lên xẹt qua tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt, trong nháy mắt liền biến mất. Anh nhanh chóng ôm lấy Hi Nguyên, luồn vào trong hồ nước.

Khi hồ nước bao lấy toàn bộ cơ thể hai người thì con thuyền cao su nhỏ mới vừa rồi còn chờ hai người liền bị đạn bắn thủng lỗ chỗ.

Tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt sắc bén bắn tới trên bờ, một đám hộ vệ lập tức chia làm hai đường, một đường nhanh chóng ngăn cản trước mặt Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên, tạo thành một bức tường người không cách nào đột phá, một đường khác thì lập tức dùng tốc độ như tia chớp đuổi theo về phía đám người.

Du khách còn đang ngỡ ngàng, thậm chí còn không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra. Chỉ biết là tổng giám đốc của Ứng Đế Quốc cùng con gái anh ta ngồi "Dòng nước xiết" không cẩn thận rơi vào trong hồ nước, muốn đi xem náo nhiệt rồi lại sợ một hàng hộ vệ giống như hung thần ác sát đứng kia mà không dám tiến lên trước.

"Ba?" Hi Nguyên ngỡ ngàng nhìn Lăng Khắc Cốt đang chặt chẽ ôm cô vào ngực, là có người muốn giết cô, hay là muốn giết Lăng Khắc Cốt? Vừa nghĩ tới ý nghĩ phía sau, cô bị dọa sợ đến toàn thân lạnh lẽo.

Cô không cần Lăng Khắc Cốt gặp chuyện không may!

Một loại sợ hãi về khả năng sẽ mất đi Lăng Khắc Cốt tràn ngập lòng cô, để cho thân thể nhỏ bé của cô run lẩy bẩy.

"Đừng sợ! Có ta!" Lăng Khắc Cốt ôm lấy Hi Nguyên, ở dưới sự bảo vệ của hộ vệ nhanh chóng rút lui.

Đôi con người đen láy như hai đầm nước sâu thăm âm ngoan nheo lại, nhìn về phía nơi xa.

Mặc kệ đối phương là muốn giết anh, hay là muốn giết bé con của anh, kết quả chỉ có một, đó chính là chết!

Ở trên thế giới này, vẫn chưa có người nào có thể sau khi đã trêu chọc anh, còn hoàn hảo mà sống tốt.

Một nam ký giả giờ máy chụp hình lên đang muốn chụp hình, Lăng Khắc Cốt chỉ liếc mắt một cái, hộ vệ liền đi lên đoạt lấy máy chụp hình của đối phương, nhìn chằm chằm đối phương đầy đe dọa: "Đám trâu vào tổng giám đốc của Ứng Đế Quốc, anh cứ thử xem!"

Nói xong, không chút lưu tình ném cái máy ảnh một cái nát vụn, sau đó đem một xấp tiền mặt ném tới trên mặt đối phương, liền đầu cũng không quay lại cùng nhóm vệ sĩ kia che chở Lăng Khắc Cốt rời đi.

Ký giả bị hộ vệ kia hù sợ, liền một câu oán hận cũng không dám nói. Chờ Lăng Khắc Cốt bọn họ biến mất không thấy gì nữa, hắn mới dám ngồi xổm người xuống, về mặt đưa đám nhặt Digital Camera bị ném hồng lên: "Hình của tôi! Bài phỏng vấn của tôi! Tư liệu của tôi. Tất cả đều bị hủy sạch rồi!"

.

Ở lâu hai của lâu đài Tinh Nguyệt có một thư phòng, thư phòng này trừ Lăng Khắc Cốt, không cho bất luận kẻ nào tùy ý ra vào, ngay cả với Hi Nguyên thì đó cũng là một nơi bị cấm tới gần. Thư phòng này có cả một mặt vách tường gắn đầy màn hình, Lăng Khắc Cốt chỉ cần ngồi ở trước bàn, là có thể thấy tình huống của tất cả các chi nhánh ở khắp mọi nơi trên thế giới, cũng có thể nắm giữ tin tình báo mới nhất trên thế giới, bởi vì Internet của anh trải rộng toàn cầu, xâm nhập vào được cả hai giới hắc, bạch.

Mặt bàn làm việc khổng lồ được đặc biệt chế tác từ một khối đá Hòa Điền nguyên khối thượng đẳng tạo thành, ở trong đêm tối phát ra ánh sáng nhu hòa mà lộng lẫy, vì sự hiện đại hóa này mà thư phòng tăng thêm một loại vẻ đẹp đầy chất phương Đông.

Lăng Khắc Cốt giống như một pho tượng đá đứng bất động trước cửa sổ sát đất, lạnh lùng hỏi hộ vệ sau lưng: "Người nào?"

"Đối phương uống thuốc độc tự vẫn rồi." Hộ vệ cảm nhận được một thân lạnh lẽo này của Lăng Khắc Cốt, nhìn anh có chút chần chờ.

"Tra ra thân phận chưa?" Lăng Khắc Cốt bất mãn xoay người, lãnh khốc nhìn về phía người đàn ông đứng trước mặt.

"Vẫn đang tra. Chỉ biết là đối phương từng là cận vệ của Dã Lang."

"Dã Lang?" Giọng nói của Lăng Khắc Cốt đầy khiếp sợ, nhưng rất nhanh dùng một giọng điệu âm lãnh ra lệnh cho đối phương, "Trong một tuần tiêu diệt toàn bộ tàn quân của Dã Lang cho tôi, nhất là Miêu Đầu Ưng! Giết không tha! Nhớ không cho phép lưu lại dù chỉ một người sống."

Chương 39: Tâm cơ của Thang Mang Lâm

Dù Lăng Khắc Cốt đem chuyện ở khu vui chơi phong tỏa hết, tuy nhiên nó không cách nào ngăn cản sự hiếu kỳ của mọi người đối với tiểu công chúa của anh, liên tiếp mấy ngày qua trên các mặt báo đều là chuyện Lăng Khắc Cốt thương yêu cưng chiều con gái nuôi của anh ta như thế nào.

Hi Nguyên cảm giác mình chân chính là một tiểu công chúa được Lăng Khắc Cốt nâng niu trong lòng bàn tay, tận tình hưởng thụ sự quan tâm cùng cưng chiều của anh.

Thang Mang Lâm sau khi xem qua tin tức trên báo chí, bị phần ném tờ báo vào thùng rác.

Không trách được liên tiếp nửa tháng liền Lăng Khắc Cốt cũng không tới nhìn cô một cái, bởi vì anh ta còn đang bồi bên cạnh "Con gái" của anh ta. Lúc trước cô đã sớm mọi được tin tức về sự tồn tại của Hi Nguyên từ miệng cận vệ của Lăng Khắc Cốt phải tới, biết cô ta cũng không phải con gái ruột của anh. Cho nên đối với Hi Nguyên, cô vẫn có tâm lý e ngại, e sợ sẽ có một ngày, Lăng Khắc Cốt không để ý tới cô nữa, cuộc sống xa hoa này của cô cũng sẽ biến mất, cũng không thể quay lại được nữa.

Cô lo lắng gõ lên mặt bàn, tự hỏi làm thế nào đoạt lại được sự chú ý của Lăng Khắc Cốt.

Đột nhiên cô nảy ra ý hay.

"Anh, anh nhất định phải giúp em một chút, tại vì có liên quan tới anh, nên anh trai em vẫn không chịu tha thứ cho em. Em muốn gặp mặt anh ấy, thật sự rất muốn." Thang Mang Lâm còn kèm theo đó là tiếng khóc nức nở, dùng âm thanh nhu nhược vô cùng hướng vào ống nói cầu khẩn Lăng Khắc Cốt ở đầu kia.

"Anh sẽ giúp em!" Lăng Khắc Cốt trả lời xa cách.

Thang Mang Lâm tinh tế phát hiện ra sự thay đổi của anh, tâm không khỏi nhú một cái. Nhưng cô sẽ không nhận thua, đối với Lăng Khắc Cốt, cô đã rơi vào tình thế bất buộc. Lăng Hi Nguyên đã có thân phận tiểu công chúa của Ưng Đế Quốc rồi, tại sao còn phải tới giành Lăng Khắc Cốt cùng cái người nghèo khó chẳng có gì như cô?

Cô dùng giọng điệu đầy cảm kích ôm ống nói nói nói cảm ơn: "Cám ơn anh! Em biết là anh nhất định sẽ giúp em mà! Cám ơn!"

Hôm nay là Ưng Đế Quốc để cho Công ty truyền thông Long Dực tổ chức một bữa tiệc lớn long trọng, trong bữa tiệc bọn họ sẽ tiến hành ký hợp đồng nặng ký với một người mới, người mà thời gian trước bị cái lão họ Ngô chôn giấu Tiểu Thiên Vương Thang Dật Thần.

Thang Mang Lâm lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay, cách bữa tiệc còn có nửa giờ, Lăng Khắc Cốt lại vẫn không có tới. Đang lúc cô gấp đến độ nghĩ bấm điện thoại cho Lăng Khắc Cốt thì chuông cửa đúng lúc vang lên, Cô không có hoài nghi chạy vội tới cửa, mở cửa, lại thấy một người đàn ông mang mặt nạ.

"Hoan nghênh tôi như vậy?"

Người đàn ông mang mặt nạ đè nén giọng nói khàn khàn đầy hài hước, lại làm cho Thang Mang Lâm nghe mà trong bụng nổi giận. Người đàn ông mang mặt nạ này chính là tên đàn ông hai lần trước chiếm đi sự trong sạch của cô, nhưng lần thứ ba gặp mặt, cô vẫn như cũ không thấy rõ mặt của đối phương.

"Ai hoan nghênh ông? Mau rút!" Thang Mang Lâm chỉ vào bên ngoài cửa, rống giận với người đàn ông đối diện.

"Tiểu Mỹ nhân thật là không hiểu chuyện." Người đàn ông mang mặt nạ ác ý cười tiến tới gần Thang Mang Lâm, đang lúc cô chưa kịp né ra liền ôm hông cô lên, hướng phòng ngủ của cô đi tới.

"Buông ra. . . ." Thang Mang Lâm vừa bị ném đến trên giường đang muốn phản kháng, cánh môi mềm mại liền bị người đàn ông mang mặt nạ cắn nuốt sạch, "Ừm. . ."

"Muốn thả có thể, chờ sau khi tôi thỏa mãn đã." Giọng nói của người đàn ông vang lên trong căn phòng ngủ chưa mở đèn, tà tử mà mị hoặc.

"Cái người này. Khốn kiếp. Trúng." Thang Mang Lâm cố gắng phản kháng, nhưng mỗi khi cô thốt lên một chữ, y phục trên người lại ít đi một cái, khi cô nói xong một chữ cuối cùng thì trên người đã không còn một mảnh vải che thân.

Cô nhu nhược ở trước mặt người đàn ông cường thế này tựa như giấy đèn lồng, căn bản không thể chịu nổi một kích, cô chỉ có thể vô dụng để người đàn ông đeo mặt nạ hoàn toàn xâm phạm.

Trong đêm tối, chỉ nghe được thanh âm kích tình chạy nước rút của đàn ông cùng tiếng rên rỉ bị đè nén của Thang Mang Lâm.

Khổ sở và ngân nga kiều mị.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động dễ nghe ở đầu giường vang lên, Thang Mang Lâm cố hết sức cầm điện thoại di động lên, vừa nhìn là số của Lăng Khắc Cốt, lập tức vội vàng bấm nhận: "Anh. Em."

Giọng nói trầm đê thất của người đàn ông mang mặt nạ vang lên bên tai cô đầy đe dọa: "Cô dám hô cứu mạng, tôi sẽ khiến cô vĩnh viễn không có được lòng của Lăng Khắc Cốt, không tin liền thử một chút xem!"

Thang Mang Lâm bị sợ đến lập tức im bật.

"Băng Nhi, mở cửa!" Lăng Khắc Cốt không nhịn được ra lệnh.

Lời Lăng Khắc Cốt nói khiến Thang Mang Lâm sợ hết hồn, cô vội vàng che ống nói của điện thoại di động, hoảng sợ nhìn người đàn ông trong bóng tối.

"Anh mau đi! Anh tôi đang ở ngay ngoài cửa!" Thang Mang Lâm năn nỉ mang theo tiếng khóc nức nở, nếu như bị Lăng Khắc Cốt biết mình lần thứ hai (trên thực tế đã là lần thứ ba) bị cùng một người đàn ông cưỡng bạo, cô sợ rằng đời này cũng đừng mong còn lấy được trái tim của anh. Những vinh hoa phú quý cô ao ước sẽ vứt bỏ cô mà đi.

Giờ khắc này, cô thật là khóc không ra nước mắt.

Người đàn ông bắt màn ấn thân thể một cái thật mạnh, khiến vật to lớn đâm vào chỗ sâu nhất của cô, giống như là trừng phạt khiến cô vô cùng đau đớn.

"Cầu xin anh!" Thang Mang Lâm sắp hồng mắt. Trong loa truyền đến tiếng yêu cầu mở cửa của Lăng Khắc Cốt, người đàn ông này còn không đi, sẽ bị Lăng Khắc Cốt bắt gặp. Cô không thể để cho Lăng Khắc Cốt thấy hình ảnh như vậy, cô còn muốn tiếp tục được anh cưng chiều, Lăng Khắc Cốt, người đàn ông luôn kín như bưng đó cho cô hưởng thụ xa hoa, nhưng chỉ đem cô nuôi dưỡng bên trong kim ốc, cũng không đụng tới cô.

Người đàn ông nghe được tiếng khóc khê của cô, tròng mắt đen tà mị bắt màn nheo lại, trong đêm tối thậm chí nghe được tiếng nghiến răng của hắn. Hắn đang ở trên giường hung hăng cắn lên cánh môi của Thang Mang Lâm, không cam lòng thấp giọng: "Lần tới không cho phép em đuổi tôi nữa".

Cái miệng nhỏ nhắn của Thang Mang Lâm há hốc thật lớn, cô sợ hãi chớp mắt. Bọn họ còn có lần sau sao? Lần này cô thiếu chút nữa đã vứt bỏ nửa cái mạng.

"Đừng!" Thang Mang Lâm bị sợ đến vội lắc đầu, "Anh đã có được thân thể của tôi rồi, xin buông tay đi."

"Vĩnh viễn không buông tay! Tôi sẽ dây dưa với em cả đời. Trước tiên trả em lại cho anh ta một lát." Người đàn ông cười tà nhảy ra ban công, mặc cho nước mưa ướt nhẹp tóc hắn.

Thấy bóng dáng của người đàn ông xa lạ biến mất ở trong đêm tối, Thang Mang Lâm vội vàng mặc bộ lễ phục đã có chút nhăn nhúm đi ra mở cửa cho Lăng Khắc Cốt.

"Anh. Anh đã đến rồi." Thấy Lăng Khắc Cốt, Thang Mang Lâm lập tức giống như một con cừu nhỏ nhào tới trong ngực anh, nhu nhược oán trách, "Em cứ nghĩ anh sẽ không tới rồi"

"Chuyện đã đồng ý với em, anh sẽ không thất tín. Đi thôi." Lăng Khắc Cốt khe khẽ đẩy Thang Mang Lâm ra, sắc mặt có chút lạnh lẽo, giọng nói gần như lạnh bạc.

Thang Mang Lâm cắn răng, bất cứ giá nào cõi ra y phục trên người, tiến lên ôm lấy Lăng Khắc Cốt: "Anh, em thích anh, cầu xin anh đừng từ chối em."

"Băng Nhi, không nên như vậy!" Lăng Khắc Cốt không vui lòng kéo y phục của cô, tự mình cài lại cúc áo cho cô, "Đi thôi, coi như chuyện này chưa từng xảy ra."

"Anh, thật nguyện ý." Thang Mang Lâm chưa bao giờ chịu thừa nhận mình là Băng Nhi, ở trước mặt Lăng Khắc Cốt, cô vẫn tự xưng là Mang Lâm, bởi vì cô không muốn làm một thể thân, cô muốn làm Thang Mang Lâm độc nhất vô nhị trong lòng anh.

"Em là Băng Nhi!" Lăng Khắc Cốt lắc đầu một cái, dùng ánh mắt lạnh lẽo ý bảo cô im miệng.

"Em không phải Băng Nhi! Lăng Khắc Cốt, em không muốn tiếp tục làm thể thân của cô ấy!" Thang Mang Lâm không cách nào tiếp tục giữ được tỉnh táo nữa, cô làm "Băng Nhi" ba năm, đã không còn muốn tiếp tục làm nữa rồi.

Lăng Khắc Cốt không vui, con mắt lãnh mị nheo lại, như ác ma chất vấn: "Em hôm nay sao vậy? Có muốn tôi giúp em một tay nhớ tới thân phận của mình hay không?"

Sau khi Thang Mang Lâm nghe được lời Lăng Khắc Cốt nói, lại không dám nhiều lời thêm nữa, nhu nhược vô dụng cắn môi dưới, mặt đầy vẻ đau thương.

"Đi thôi, bữa tiệc đã bắt đầu rồi." Lăng Khắc Cốt xoay người đi ra ngoài, không để ý đến sự u oán của Thang Mang Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Muốn tìm anh thật không dễ dàng

Chủ của yến tiệc hôm nay không phải năm người lãnh đạo tuần mã của tập đoàn Ưng Đế Quốc, mà là Thang Dật Thần mới vừa ký hợp đồng thành công, anh ta vô cùng anh tuấn đứng ở trong đám người, giống như một con sói đơn độc mà cao ngạo, dùng con mắt lạnh lùng quan sát sự mê mẩn của thế nhân đối với nó, thế nhưng anh ta lại vẫn không thay đổi, vẫn một vẻ lạnh nhạt.

Khỏe môi đầy giễu cợt nhếch lên, Thang Dật Thần khinh thường cười lạnh. Anh tựa như một con quay, bị ông chủ Ngô qua tay bán cho truyền thông Long Dực, vậy mà anh ngay cả năng lực phản kháng cũng không có. Mặc dù biết rõ mình được Long Dực nhìn trúng, là phúc khí lớn lao, nhưng anh vẫn có chút bất mãn, phần bất mãn này đến từ việc bản thân anh không có lấy nửa điểm quyền lựa chọn. Một ngày nào đó, anh sẽ khiến cho những kẻ coi thường anh ngay hôm nay biết, Thang Dật Thần anh cũng là người không thể trêu vào.

Thanh Long đẩy đẩy gọng kính trên mặt, đem con ngươi sắc bén linh hoạt che giấu ở phía sau gọng kính thủy tinh, sau đó nở một nụ cười đi đến bên cạnh Thang Dật Thần: "Dật Thần, Long Dực sẽ cho cậu không gian tự do sáng tác, cũng sẽ cho cậu lực lượng lớn nhất, tin tưởng tôi, tương lai không lâu, cậu sẽ thu tóm cả thị trường châu Á, không, phải nói là siêu cấp Thiên Vương vươn ra toàn thế giới."

Thang Dật Thần lạnh nhạt cười lạnh, xa cách dùng ly rượu trong tay chạm ly cùng Thanh Long: "Cảm ơn Long tổng để ý."

"Tôi đã từ nước Mỹ tìm được chuyên gia tìm mạch nổi tiếng thế giới, mấy ngày nữa sẽ tới. Tin tưởng tôi, ba cậu sẽ sớm tỉnh lại. Tiểu tử, cố gắng lên! Tập đoàn Long Dực sẽ không bạc đãi cậu!" Thanh Long vỗ vỗ bả vai Thang Dật Thần khích lệ, nụ cười trên mặt gần gũi như huynh đệ, lại vừa giống như bạn bè, chính là không có chút nào uy nghiêm mà bá đạo giống cấp trên đối đãi thuộc hạ. Điểm này khiến Thang Dật Thần có chút kinh ngạc, nhưng mà anh cũng không có biểu hiện ra, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

Thanh Long đột nhiên thần thần bí bí nói: "Tiểu công chúa của chúng tôi tới rồi, xin lỗi vì lúc này không thể tiếp chuyện với cậu được."

"Tiểu công chúa"?

Chính là bé gái không biết đến đau khổ của nhân gian trong lâu đài Tinh Nguyệt đó sao?

Thang Dật Thần mặc dù đầy khinh thường, tuy nhiên lại vẫn có chút tò mò nhìn ra cửa.

Chỉ thấy Hi Nguyên đi cùng với Ngân Báo và Bách Hồ vào hội trường, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt yếu ớt, cô giống như một thiên mệnh lạc vào chốn nhân gian, trong sự cao quý lại lộ ra hồn nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ không vương chút bụi, quần lụa mỏng màu xanh nhạt khiến cho cô giống như tiên tử lạc bước trong rừng oanh động lòng người, thiết kế lộ vai đơn giản mà cao nhã vừa đúng lộ ra hai vai xinh xắn của cô, hai cái bánh bao nhỏ thấp thoáng sau lớp lụa mỏng, hết sức mê người, phía trên ngực, đeo một sợi dây chuyền, trên mặt dây chuyền gắn một viên bảo thạch màu xanh.

Sau khi ba người bọn Hi Nguyên xuất hiện, lập tức được Thanh Long nghênh đón nhiệt tình, vươn tay thân ái đem Hi Nguyên từ trong tay hai huynh đệ nhận lấy, vừa kéo cô đi vào phòng tiệc, vừa ở bên tai cô thần bí nói nhỏ.

Ở giữa ba người đàn ông anh tuấn tím tím lại, Hi Nguyên tựa như một tiểu công chúa chân chính, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Sự xuất hiện của cô khiến rất nhiều người lộ ra vẻ mặt tò mò, đều ở đây suy đoán thân phận của cô.

"Nghe nói Lăng Khắc Cốt có một cô con gái nuôi kém anh ta mười bốn tuổi, có thể hay không chính là cô ta?"

"Không rõ lắm. Chỉ là có thể được Ngân Báo cùng Bách Hồ đưa đến bữa dạ tiệc này, thân phận của cô ta cũng không phải đùa rồi."

"Cô xem dây chuyền cô ta đeo kia, có phải dây chuyền 'Lục Ái Nhân' tháng trước bán đấu giá tại buổi đấu giá ở Pháp hay không? Vừa mới hôm qua tôi còn thấy nó trên tạp chí đây, nghe nói được một nhân vật thần bí mua đấu giá với giá 6000. Cô nói nhân vật thần bí kia có phải là chủ tịch tập đoàn Ưng Đế Quốc Lăng Khắc Cốt hay không?"

"Lục Ái Nhân? Oa! Tôi cũng muốn là con gái nuôi của Lăng Khắc Cốt!"

Thang Dật Thần nghe được những người bên cạnh bàn luận xôn xao, gương mặt tuấn tú cuồng ngạo hơi trầm xuống.

Lăng Khắc Cốt không thay đổi, vẫn là người vì đứa bé của mình mà làm ra những việc mờ hồ, 6000 vạn chỉ để phô bày một chút vẻ đẹp cùng sự giàu sang của con gái anh ta. Khi cô ta mang "6000 vạn" ở trước mặt người ta lấy le, không biết có nghĩ qua trên thế giới này còn có những người chỉ vì 6 vạn đồng mà bán mạng hay không?

Mặc dù khó chịu, nhưng ánh mắt Thang Dật Thần vẫn không dứt ra được khỏi nụ cười của Hi Nguyên. Cô ấy là trời sanh ngang ngược cùng ngày thơ giống như độc dược hấp dẫn Thang Dật Thần, anh rõ ràng khinh thường, lại không cách nào dời đi tầm mắt.

Biết rõ có độc, lại vẫn muốn một hợp uống vào.

Kẻ hèn mọn như anh thế mà lại có ý nghĩ muốn ăn thịt thiên nga? Thật là buồn cười!

Hiện trường này có bao nhiêu đôi mắt đang dõi theo anh?

Thang Dật Thần khẽ lắc ly rượu đỏ trong tay, khóe môi nhếch lên cuồng ngạo châm chọc, tựa như một con ung bị thương mà đầy cao ngạo, thu lại đôi cánh bị thương của mình. Đứng ở đỉnh núi, dùng một đôi mắt đen u lãnh mà cao ngạo liếc nhìn tất cả.

Không chịu nổi đèn flash lóe lên, Thang Dật Thần xoay người lẩn ra khỏi tầm mắt của mọi người. Tựa vào ban công thanh tĩnh mà u tối, anh dựa lan can nhìn những ánh đèn leo lét ở xa xa, bóng lưng có mấy phần cô tịch cùng xa cách.

"Anh Thang đẹp trai, muốn tìm anh thật không dễ dàng." Đột nhiên một giọng nói ngọt ngào như tiếng đàn trời vang lên sau lưng anh, Thang Dật Thần bỗng chốc xoay người, khiếp sợ nhìn về phía âm thanh phát ra.

Hi Nguyên thấy bộ dạng ngây ngô hiếm có này của Thang Dật Thần không khỏi cười khẽ, mặc dù Thang Dật Thần trước bị Ngô Trạch Đoan vui dập, nhưng sức thu hút của anh ta không hề giảm mà còn tăng, càng phát ra mãnh liệt. Có lẽ chính là vì sức quyến rũ không cách nào cưỡng lại này của anh ta mới có thể khiến Doãn Nhạc trở thành FANS điên cuồng nhất của anh ta, sau khi biết anh ta ký hợp đồng với Long Dục, Doãn Nhạc liền cầu xin cô lấy ảnh có chữ kí của Thang Dật Thần.

Ánh mắt cô mang theo sự tán thưởng nhìn Thang Dật Thần, trong thân thể của anh ta có lẽ chảy xuôi một phần dòng máu của gia đình nghệ thuật, hơi thở nghệ thuật này không cách nào che giấu bao phủ toàn thân anh ta, cao ngạo mà ưu nhã, tóc đen có mấy túm tùy tiện rủ xuống trên trán của anh, tăng thêm một loại hấp dẫn không thể hình dung.

"Là cô?" Thang Dật Thần rất nhanh khôi phục trấn định, sống lưng anh cao ngạo thẳng tắp, một thân phòng bị nhìn Hi Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

"Không thể là em sao?" Hi Nguyên đi tới bên cạnh Thang Dật Thần, ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Thiên Vương tuấn dật phi phạm.

Thang Dật Thần nhú nhú mày, không nói gì, xa cách rõ ràng này khiến Hi Nguyên có một chút tổn thương. Cô rất nhanh che giấu đau đớn nhàn nhạt, cười từ trong xác tay GUCCI lấy ra một khăn tay đã được giặt rất sạch sẽ: "Lần trước chưa kịp trả lại anh, giờ xin trả lại. Cảm ơn anh."

"Đây là?" Thang Dật Thần nhìn khăn tay có chút quen thuộc, mày rậm nghi hoặc nhíu lại.

"Anh Thang đẹp trai không nhớ rõ chuyện ba năm trước đây sao? Ba năm trước đây, ở lâu đài Tinh Nguyệt, anh còn nhớ không? Anh đưa cho em cái khăn tay này để lau miệng vết thương." Hi Nguyên nhếch môi, nhàn nhạt cười, đôi mắt đẹp linh động thẳng tắp nhìn vào tròng mắt đen giống như cái giếng sâu kia của Thang Dật Thần.

"Chỉ là một cái khăn tay, không có gì đáng kể." Thang Dật Thần nhận lấy khăn tay, thân thể lui lại phía sau một bước, cách xa mùi hoa son chi hấp dẫn khiến anh như trúng độc này.

Lăng Hi Nguyên là độc dược. Trong lòng anh không ngừng nhắc nhở chính bản thân mình tỉnh táo.

"Mặc kệ như thế nào, em vẫn muốn cảm ơn anh." Hi Nguyên trịnh trọng nói, sau đó con mắt đầy hi vọng của cô nhướn lên, "Anh Thang đẹp trai, anh có thể giúp em một việc không?"

"Giúp cô?" Thang Dật Thần không hiểu thiên chi kiêu nữ Lăng Hi Nguyên sao lại có chuyện phải cầu anh? Cô ấy là Phiền Thủ Vi Vân, Phúc Thủ Vi Vũ (Ngửa tay làm mây, lật tay làm mưa) ba cô ấy không thể thỏa mãn được cô sao? Lại đi chạy tới cầu xin một nhân vật nho nhỏ như anh.

Hi Nguyên thần thần bí bí chớp chớp lông mi dài rậm, dí dõm nói: "Chuyện này chỉ có anh mới có thể giúp em, ngay cả ba đều làm không được."

Ánh mắt Thang Dật Thần mang theo nghi ngờ cùng không hiểu, nhìn Hi Nguyên từ trên xuống dưới.

Chuyện Lăng Khắc Cốt không làm được, một tiểu minh tinh như mình có thể làm được sao?

Hi Nguyên nhìn ra nghi ngờ trong mắt Thang Dật Thần, lộ ra hai lúm đồng tiền nhàn nhạt, cười từ trong túi xách tay lấy ra tấm hình Thang Dật Thần đưa tới trước mặt anh: "Có thể kí tên cho em không?"

Thang Dật Thần thiếu chút nữa bị vùi lấp trong hai lúm đồng tiền xinh đẹp này của Hi Nguyên không rút ra được, anh ép buộc mình hồi hồn, nhanh chóng ký tên lên tấm hình của mình, sau đó có chút chật vật nói một câu xin lỗi không tiếp được liền bỏ lại Hi Nguyên, trở lại phòng tiệc.

Rốt cuộc hoàn thành thỉnh cầu của Tề Nhạc rồi, Hi Nguyên như trút được gánh nặng đem hình bỏ vào trong túi xách.

Đang lúc này, hiện trường bữa tiệc xuất hiện rối loạn, chỉ thấy tất cả đèn flash cũng tập trung bắn về phía cửa, giống như nơi đó có vật sáng làm cho người ta trầm mê.

Hi Nguyên tò mò nhìn về phía lối vào, khi cô thấy Lăng Khắc Cốt kéo một cô gái thanh lệ đẹp thuần khiết xuất hiện trước ánh đèn flash, tâm lập tức giống như là bị bỏ vào cối xay thịt, bị xoắn thành thành từng mảnh.

Cô cho là mình xuất hiện ở đây có thể cho Lăng Khắc Cốt một kinh hi, nhưng không ngờ anh lại cho cô một "Vui mừng" không lồ hơn. Nhìn bộ dạng Lăng Khắc Cốt cố gắng che trở kia, nước mắt Hi Nguyên lập tức vọt tới hốc mắt.

Bởi vì ký giả điên cuồng chặn lại nơi cửa, Lăng Khắc Cốt kéo ôm chặt lấy Thang Mang Lâm đang chưa thể thích nghi với hiện tại, giữa một đám bảo vệ tiến vào đại sảnh.

Xa xa nhìn lại, bọn họ giống như một đôi tình lữ rất ân ái, ăn ý giống như tuyên bố người ngoài đừng hòng có gan mà phá vỡ.

"Anh, cảm ơn anh!" Đầu Thang Mang Lâm giống như choáng váng dựa khế vào bả vai Lăng Khắc Cốt, nhu nhược nói lời cảm tạ.

"Băng Nhi, với anh không cần nói cảm ơn."

"Được! Mang Lâm từ bây giờ sẽ không nói hai chữ cảm ơn này nữa." Thang Mang Lâm cảm kích nhón đầu ngón chân lên, ấn một nụ hôn lên trên mặt tuần lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt.

Đèn flash lập tức điên cuồng sáng lên, giống như là đang đua nhau, ai cũng không muốn bỏ lỡ tin tức quan trọng như vậy. Niềm vui mới của chủ tịch tập đoàn Ưng Đế Quốc.

Nhìn đèn flash lóe lên, Hi Nguyên đau lòng ngồi xổm người xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô lấy tay dùng sức ép vào lồng ngực, nơi đó đã đau đến cực điểm. Người đàn ông cô yêu, trong mắt anh nhìn thấy không phải là cô, mà là cô gái bên cạnh tên "Băng Nhi" đó.

Băng Nhi?

Không phải là cô gái mà Lăng Khắc Cốt thường nửa đêm nằm mộng gọi tên đó sao?

Cô vốn cho là "Băng Nhi" đã chết, lại không nghĩ rằng cô ấy vẫn tồn tại, ngăn cách giữa mình và Lăng Khắc Cốt.

Đột nhiên một đôi bàn tay ôm cô vào trong ngực, để cho lưng cô dán chặt vào trước của một vòm ngực ấm áp, một âm thanh tà mị như Satan vang lên ở sau lưng cô: "Thiên Sứ của tôi không nên rơi nước mắt."

"Buông tôi ra!" Hi Nguyên bị người xa lạ ôm lấy quên mất cả đau lòng, lo lắng giãy giụa.

"Nhanh như vậy liền quên tôi? Bảo bối, em thật làm cho tôi đau lòng!" Zu Cuella xoay thân thể Hi Nguyên lại, cúi ở bên tai cô oán trách.

"Là anh? Heo sắc lang?" Hi Nguyên thấy đôi mắt xanh dương quen thuộc kia xong, có chút kinh ngạc. Không ngờ hắn lại xuất hiện tại bữa tiệc của công ty Truyền thông Long Dực.

"Là Zu! Làm sao lại là không nhớ được?" Zu Cuella hung hăng búng tay một cái vào sau ót của Hi Nguyên, đau đến khiến cô hít vào một ngụm khí lạnh.

"Heo sắc lang chính là Heo sắc lang!" Hi Nguyên tức giận gợn chân lên, đem gót giày cao ba tấc hướng mu bàn chân của Zu Cuella dùng sức đập xuống. Chân của cô còn chưa chạm được vào chân của hắn, thân thể liền bị hắn nâng lên.

"Không cho em chút dạy dỗ, em vĩnh viễn cũng không nhớ được!" Zu Cuella một tay bóp chặt hông của Hi Nguyên, một tay nâng cằm của cô lên, cười lãnh mị tiến tới gần môi mọng mềm mại của Hi Nguyên.

"Không được tới gần Cái gì Ừm" âm thanh hoảng sợ của Hi Nguyên biến mất ở trong môi mọng của Zu Cuella. Miệng rộng của anh ta giống như một tấm lưới lớn, khóa thật chặt cái miệng nhỏ nhắn của cô lại, để cho tất cả kháng nghị của cô đều không thể thoát ra khỏi cánh môi.

Nụ hôn của Zu Cuella giống như là nham thạch nóng chảy ngàn năm thiêu đốt, nóng bỏng muốn làm cho người ta sôi trào.

Hi Nguyên lại không chút nào hiềm lạ, cô nâng bấp chân lên đá anh ta, mặc dù nhiều lần thất bại, lại vẫn kiên trì công kích. Đến khi bị Zu Cuella áp đến vách tường thì cô trợn to hai mắt không chịu thua.

"Đương nhiên là. . . ." Zu Cuella nắm được cằm Hi Nguyên, nhiệt tình cười nói, "Hôn em!"

"Ừm." Cảm nhận được một thứ thuộc về đàn ông chống lên chân của mình, cô xấu hổ giãy giụa.

Tên heo sắc lang này! Mấy ngày không gặp vẫn không thay đổi bản chất sắc lang của hần!

Nhưng sự giãy giụa của Hi Nguyên đối với sự cường hãn của Zu Cuella mà nói giống như chỉ là gãi ngứa, căn bản không có một chút hiệu quả. Từ xa nhìn lại, Hi Nguyên cùng anh ta tựa như một đôi tình lữ đang yêu đương cuồng nhiệt, hôn quên mọi thứ chung quanh.

Đột nhiên một quả đấm mang theo gió lạnh đánh về phía Zu Cuella.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Không nói lời nào sẽ chết sao?

"Không cho phép chạm vào bé con của tôi!" Lăng Khắc Cốt giống như ác ma, cả người đầy khí lạnh âm trầm, từng quyền đánh về phía Zu Cuella đang ôm Hi Nguyên, khi anh ta đánh trả thì đem Hi Nguyên đoạt lại ngực của mình.

"Ba!" Có thể trở lại trong ngực Lăng Khắc Cốt, trong lòng Hi Nguyên lập tức vui mừng lại có loại chua xót cùng đau lòng. Vui chính là mình thoát khỏi sự bá đạo của Zu Cuella, đau là lửa giận cuồng đốt trên thân thể của Lăng Khắc Cốt.

Lần đầu tiên thấy Lăng Khắc Cốt có vẻ mặt tức giận như vậy, Hi Nguyên có chút khủng hoảng. Cái loại lạnh lẽo cùng tà nịnh trên người anh đó như muốn cắn nuốt tất cả khiến cho cô sợ hãi. Cuồng chí nghĩ chính anh có thể cũng đem cô tiêu hủy luôn không?

Nghĩ đến bộ dáng vừa rồi anh vạn phần che chở cho người tên "Băng Nhi" đó, cô cũng có chút kháng cự mà muốn né tránh anh. Nếu không thương cô cũng không cần cho cô hi vọng, điều đó sẽ làm cô càng thêm khổ sở.

Cô cố nén nước mắt, đẩy lồng ngực Lăng Khắc Cốt ra.

"Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Lăng tiên sinh, con gái của anh đã lớn rồi, anh không thể vĩnh viễn giam cô ấy ở trong lồng." Zu Cuella quệt quệt máu ở khóe miệng, cười tà khiêu khích, trong cặp mắt màu xanh dương kia có một loại cuồng nhiệt không thốt nên lời.

"Vậy thì như thế nào? Anh tuyệt đối cũng không thể là người có thể mở ra cái lồng ấy!" Lăng Khắc Cốt hừ lạnh một tiếng, nửa kéo nửa ôm Hi Nguyên mang đi. Anh giống như hoàn toàn bị Zu Cuella chọc giận, ngực không ngừng phập phồng, ánh mắt âm chí lạnh lùng giống như Hàn Băng dường như có thể đem không gian trong vòng một trượng xung quanh tất cả đều đóng băng.

Hi Nguyên không khỏi rung mình một cái.

"Tôi mạn phép muốn là người mở ra cái lồng ấy." Zu Cuella tà mị như Satan cười lạnh, đôi con ngươi màu xanh dương tinh xảo kia quý dị nhìn bóng lưng Hi Nguyên, đầy mắt có loại thâm u làm cho người ta đoán không ra, khó lường khó hiểu.

"Buông. Buông con ra." Cô hơi kinh hoảng giãy giụa, lại nhận lấy cái nhìn chăm chăm âm lãnh mà bén nhọn của Lăng Khắc Cốt.

"Câm miệng!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên rống to, nắm chặt được nắm tay của Hi Nguyên rống lên, khiến cho cô đau đến cắn răng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch từng trận.

Thời điểm cô bị Lăng Khắc Cốt cứng rắn nhét vào xe hơi, nghe được từ sau lưng truyền đến tiếng gọi của cô gái tên "Băng Nhi" đó.

"Anh, anh đi đâu vậy?"

Lăng Khắc Cốt liền đầu cũng không quay lại, lòi tài xế ra khỏi ghế lái, lập tức tự mình lái xe rời đi.

"Ba, người không phải trông nom người tình của mình sao? Cô ấy đang bị người ta ngăn lại kia?" giọng điệu Hi Nguyên mang theo chua chát nhìn cô gái ăn mặc tinh xảo phía ngoài cửa kính xe kia. Chỉ thấy "Băng Nhi" đuổi theo ra tới cửa liền bị Tiểu thiên vương tuần dật phi phạm Thang Dật Thần kia ngăn lại, không ngờ sức quyền rũ của "Băng Nhi" lớn như vậy, chẳng những bắt được lòng của Lăng Khắc Cốt, còn thu hút được cả lực chú ý của cái tên Tiểu thiên vương cuồng ngạo kia.

Lăng Khắc Cốt dùng trông mắt đen âm lãnh hung hăng trừng mắt nhìn Hi Nguyên một cái, liền đạp mạnh cần ga, gia tăng tốc độ rời đi.

"Dù sao cũng là người phụ nữ của ba, không quan hệ tới con." Hi Nguyên co hai đầu gối lên, ôm chân ngồi ở ghế cạnh tài xế, thờ ơ nói.

Cô mệt mỏi, không muốn tranh cãi cái gì nữa.

Nguyên tưởng rằng Lăng Khắc Cốt đối với mình có tình cảm hơn mức bình thường, nhưng không ngờ đây chẳng qua là cảm giác sai lầm của cô, anh đối với cô trừ tình cảm cha với con gái ra, cũng không có bất kỳ tình cảm gì khác.

Có lẽ Tưởng Lệ Văn nói đúng, Lăng Khắc Cốt hận cô, nuôi dưỡng cô lớn lên chỉ là bởi vì cô đáng thương.

Cô vui mặt vào trong đầu gối, không quan tâm đến người đàn ông lãnh khốc bên cạnh khiến cô đau lòng này nữa.

Có lẽ Lăng Khắc Cốt cho tới bây giờ đều không thuộc về cô.

Anh có thể thuộc về Tưởng Lệ Văn, thuộc về Băng Nhi, thuộc về đám người tình có thể xếp thành hàng dài của anh, lại duy nhất chỉ có không thuộc về cô.

Một cảm giác cô độc mãnh liệt chiếm cứ lòng của Hi Nguyên, để cho cô không khỏi đau nhói.

"Người không nói chuyện sẽ chết sao?" Lăng Khắc Cốt đột nhiên dẫm phanh lại, không để ý dòng xe chạy phía sau, dừng xe ở giữa trung tâm đường cái, tà nịnh cúi thấp người, đe dọa nhìn đôi mắt ửng đỏ của Hi Nguyên.

"Không biết. . . ." Hi Nguyên lắc đầu một cái, vô hồn mà nhìn đôi môi mỏng vô tình của Lăng Khắc Cốt.

Chính là đôi môi kia đã hôn cô đến mất hết cả năng lực suy nghĩ, chỉ biết trầm luân theo anh, nhưng là, nó đã từng hôn qua vô số phụ nữ sao? Minh không thể nào là người duy nhất, cũng sẽ không phải là người cuối cùng.

Hơn nữa, anh rõ ràng không coi chuyện xảy ra đêm hôm đó là quan trọng, không hề nhắc lại. Nhất định là anh ấy cảm thấy cô quá mức non nớt, tệ nhạt vô vị, khiến cho anh không muốn thấy lại nữa?

Vừa nghĩ tới cô gái tinh xảo quyền rũ "Băng Nhi" kia ôm Lăng Khắc Cốt, cùng anh triền miên, Hi Nguyên liền sẽ nhịn không được, nước mắt đảo quanh hốc mắt không kìm được mà trào ra.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên nguyên rủa một tiếng, bộ mặt có chút co quắp thần kinh, trong hai tròng mắt chìm lạnh trào lên từng đợt sóng dữ nguy hiểm. Anh lần nữa quay lại ghé lái, nhanh chóng cho xe chạy đi.

Hi Nguyên xoay đầu hướng ra ngoài cửa sổ, không nhìn Lăng Khắc Cốt nữa, bởi vì cô phát hiện cho dù biết rõ anh không thương cô, cô vẫn không thể không chế được tim của mình, muốn nhào vào trong ngực của anh.

Những ngọn đèn hai bên đường nhanh chóng vụt qua, như lưu tình không lưu lại chút dấu vết. Hi Nguyên tựa như một cánh nhạn cô đơn lạc lối, ngẩn người nhìn những ánh đèn sáng của các gia đình ngoài kia.

Không khí bên trong xe bị ép xuống càng ngày càng thấp, ngay cả hít thở cũng có vẻ cực kỳ nặng nề.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hi Nguyên chết lặng ngay cả đã về đến lầu đài Tinh Nguyệt cũng không biết.

Bị Lăng Khắc Cốt kéo xuống xe, cô mới ý thức đã đến nhà.

"Ba, tự con khác đi." Cánh tay bị lôi kéo sinh đau, Hi Nguyên nhìn Lăng Khắc Cốt năn nỉ.

Cô hôm nay đã làm điều sai sao? Bộ dáng của anh ấy cứ như muốn ăn thịt người vậy.

Lăng Khắc Cốt căn bản không để ý tới cô, một đường kéo cô trở về phòng.

"Tư tưởng nghĩ đứng đắn lại cho ta, đừng mơ tưởng đi trâu hoa ghẹo nguyệt nữa!" Lăng Khắc Cốt bạo ngược đem Hi Nguyên ném lên trên giường, sau đó ở khi cô chưa kịp có phản ứng túm lấy một cái vỏ gối bằng tơ sợi, hung hăng lau đôi môi hồng của cô lúc trước mới bị Zu Cuella hôn sưng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Không cần phản kháng

"Ai trâu hoa ghẹo nguyệt? Theo con người phải nghĩ cho đứng đắn là ngài. Phải. ngài. Chữ "ngài" biến mất giữa cánh môi tà tứ kia của Lăng Khắc Cốt.

Đột nhiên bị hôn, cảm giác nóng bỏng trên môi khiến Hi Nguyên nhất thời sững sờ: "Tại sao?"

Cô thật muốn biết anh tại sao hôn cô? Bởi nụ hôn non nớt của cô mà khiến anh không thỏa mãn, vậy sao anh còn muốn hôn cô?

Là bởi vì muốn trừng phạt cô sao?

Lăng Khắc Cốt nguyên rửa buồng môi cô ra, tạm thời để cho cô có được tự do.

Đang lúc Hi Nguyên cho là Lăng Khắc Cốt muốn rời khỏi thì anh lại đột nhiên cúi đầu, trên cánh môi dưới hồng nhuận của cô hung hăng cắn một cái hằn dấu răng rí máu: "Nơi này, không cho phép để người khác chạm vào!"

"Tại sao không thể?" Hi Nguyên khiêu khích nhìn chăm chăm Lăng Khắc Cốt, anh đều không nguyện ý muốn cô, không thích đụng cô, còn muốn mặc kệ cô không phải sao?

Cô tức tối không cam lòng lại rất khó chịu. Anh ta có thể ở chung quanh tìm vui, lại không cho người đụng môi cô.

"Bởi vì con là bé con của ta!" Lăng Khắc Cốt thô bạo nắm lấy cằm Hi Nguyên, âm ngoan giống như một con sói hung ác. Anh bá đạo và cường hãn ra lệnh cho Hi Nguyên, không cho phép cô phản kháng.

Bé con?

Lại là bé con!

Chẳng lẽ cô cũng chỉ có thể làm bé con của anh?

Nước mắt mắt không chế tràn ra, ướt nhẹp khuôn mặt nhỏ nhắn phấn trắng của cô, khiến gương mặt của Lăng Khắc Cốt càng thêm trở nên lo lắng.

.....

Thang Dật Thần thấy em gái đuổi theo Lăng Khắc Cốt, lập tức vì cô cảm thấy không đáng giá. Vốn là anh vẫn nghĩ không thềm để ý tới Mang Lâm, rốt cuộc cũng nhìn không được nữa, một phát bắt lấy tay của cô: "Em cứ hạ tiện như vậy sao? Người ta căn bản khinh thường muốn em, sao em cứ phải quần lấy hắn?"

"Anh trai" tìm Thang Mang Lâm đập mạnh và loạn nhịp nhìn Thang Dật Thần đang cuồng nộ ở trước mặt, trong mắt có chút tổn thương, "Anh nói em hạ tiện?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Thang Dật Thần thiếu chút nữa bóp vỡ cổ tay bé nhỏ của cô. Vừa nghĩ tới cô vì tiền mà bán mình, vì tiền mà làm người tình Lăng Khắc Cốt, anh liền cảm thấy buồn bực, "Thật không nghĩ tới nhà họ Thang chúng ta lại có thể sinh ra loại con gái hạ tiện như vậy! Đền đáp cha mẹ tốt như vậy? Nhìn cô một bộ thất hồn lạc phách? Người ta không nghĩ tới cô, cô lại vẫn cứ lao vào!"

"Đúng! Làm người phụ nữ của Lăng Khắc Cốt có thể có vô số vinh hoa phú quý. Em sợ nghèo, em không muốn lại trở lại cuộc sống ngày ba bữa cơm không lo đủ trước kia. Em chính là hạ tiện! Em chính là đấm mình! Vậy thì anh vẫn còn để ý tới đứa con gái hạ tiện này làm gì?" Thang Mang Lâm điên cuồng gào lên, giọng điệu có chút cuồng loạn.

Thang Dật Thần rốt cuộc cũng nhịn không được nữa, phát tay vung lên một cái tát.

Mang Lâm thay đổi, cô đã không bao giờ còn là đứa em gái thuần khiết của anh nữa rồi, đã trở nên tham lam.

"Tôi sẽ không thềm để ý tới cô! Bởi vì cô không xứng là em gái của tôi!" Không để ý tới vẻ kinh ngạc trên gương mặt sưng đỏ của người em gái này, Thang Dật Thần cắn răng tránh ra.

Là anh vô năng, không thể mang đến cho Mang Lâm một phần cuộc sống xa hoa, khiến cho cô đấm mình.

Thấy một Mang Lâm đã trở nên không hề đơn thuần nữa, anh vô cùng tổn thương.

Nếu như anh có năng lực, có thể cho ba cùng Mang Lâm một phần cuộc sống vô ưu phiền, cô cũng sẽ không có cái hứng thú làm người tình của Lăng Khắc Cốt kia. Ba năm nay bị Ngô Trạch Đoan không ngừng chèn ép, tiền kiếm được lại chỉ đủ chi phí tiền thuốc thang cho ba. Mà sau khi bị vùi dập như vậy, anh thiếu chút nữa vô lực không thể gánh nổi gánh nặng khiến anh hít thở không thông này.

Có lẽ gia nhập Long Dục là may mắn của anh. Nguyên bản so với bất buộc bị kí hợp đồng vẫn còn tốt hơn, anh đột nhiên muốn cảm tạ Thanh Long. Anh ta giúp ba tìm bác sĩ trị liệu giỏi nhất, cũng cấp cho chính anh một không gian có thể tự do sáng tác.

Thang Dật Thần, mày nhất định phải cố gắng làm ra tiền!

Trong tận đáy lòng anh không ngừng ra lệnh cho chính mình.

Một ngày nào đó, anh sẽ đứng ở đỉnh cao nhất của thế giới, bề ngưỡn mà nhìn thiên hạ.

Thang Mang Lâm ôm mặt bị đánh đau, nước mắt không ngừng đảo quanh trong hốc mắt.

Cô đã bị Lăng Khắc Cốt làm hư, châu báu, trang phục hoa lệ, thức ăn ngon, tất cả đều có người giúp việc chuẩn bị, cô chỉ việc há mồm, là có thể thỏa

mãn tất cả tâm nguyện, cô không cách nào có thể lại tiếp tục trải qua những ngày tháng đói nghèo đó nữa.

Nói cô hạ tiện thì liền hạ tiện đi!

Dù sao cả đời này của cô cũng nhất định làm người phụ nữ của Lăng Khắc Cốt.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Tôi đã trở về

Ở tầng thứ 108, tầng lầu cao nhất của Ứng Đế Quốc trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Lăng Khắc Cốt nhàn nhã ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn người thanh niên đang đứng ở đối diện.

Đó là một thanh niên tuấn kiệt, vóc người trên 1m85 không hề thua kém vóc dáng của Lăng Khắc Cốt, khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời đầy tình thần phấn chấn thanh xuân, tóc đen hơi quăn tiêu sái rủ xuống cái trán, cho cậu ta tăng thêm một chút tiêu sái cùng suất khí. Con mắt sáng ngời mang theo ý cười nhàn nhạt, môi trái tim đầy đặn cong cong nhếch lên, để cho gương mặt anh tuấn của cậu ta đầy ma lực mê hoặc.

"Thiếu gia, tôi đã trở về." Thẩm Đan hơi cúi thấp người về phía trước, cung kính nói.

"Ở châu Âu mấy năm này, khiến cho cậu trưởng thành không ít." Lăng Khắc Cốt gật đầu một cái, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Thẩm Đan.

"Đều là nhờ thiếu gia vun trồng, nếu không phải nhờ vậy đã không có Thẩm Đan hôm nay."

Thẩm Đan không khỏi nhớ lại năm đó, mình may mắn được thiếu gia đưa đi châu Âu học tập, huấn luyện, từ đó tạo cho anh một cuộc sống, một tương lai hoàn toàn mới, đang ở cái tuổi sức sôi nhiệt huyết học tập cùng với việc huấn luyện, cậu đã ngày từng ngày trở nên thành thực, trở nên ưu tú khác thường.

Lăng Khắc Cốt chẳng nói đúng sai nhếch môi cười, đáy mắt lại thấp thoáng ánh sáng lạnh: "Không cần khiêm tốn, cậu có thể được chọn chính là nhờ cậu ưu tú."

"Thẩm Đan sẽ không phụ sự vun trồng của thiếu gia, nhất định sẽ cố gắng làm việc."

Lúc này, cửa phòng làm việc của tổng giám đốc bị người mở ra, Bách Hổ còn chưa có vào cửa, giọng điệu hưng phấn cũng đã truyền tới: "Lão đại, rốt cuộc chịu cho người trợ giúp tôi rồi sao? Người nào? Tôi phải nhanh mang đi thôi."

"Nhìn cái tính hấp tấp của cậu kìa?"

"Một mình tôi kiêm luôn cả hai việc sắp đặt chết rồi, có thể không vội sao?" Bách Hổ đặt mông ngồi ở trên bàn của Lăng Khắc Cốt, dùng ánh mắt thăm định đánh giá để quan sát Thẩm Đan.

"Hổ thiếu gia." Thẩm Đan lập tức hướng Bách Hổ gật đầu. Thái độ của cậu ta không kiêu ngạo không tự ti, trong lòng mắt đen có một loại ánh sáng thâm trầm, điều này làm cho Bách Hổ vô cùng tán thưởng. Còn chưa có người trẻ tuổi nào khi đối mặt với huynh đệ bọn họ lại có thể biểu hiện được thông dong như vậy.

Bách Hổ hài lòng vỗ vỗ bờ vai của cậu ta: "Đi theo tôi làm rất tốt, khiến Bác Thẩm có thể thấy hãnh diện về cậu."

"Dạ!"

"Đi đi, Bách Hổ kinh nghiệm phong phú, cố gắng cùng anh ta học hỏi thật tốt."

"Đúng rồi, lão đại, số vũ khí đi Liberia xảy ra chút vấn đề." Bách Hổ trước khi rời đi đột nhiên báo cáo với Lăng Khắc Cốt.

"Lại có người giành mỗi buôn bán của chúng ta sao?" Mấy kiếm của Lăng Khắc Cốt không vui nhú lại, sau khi thấy Bách Hổ gật đầu, trông mặt đen thẫm thùy của anh nhẹ nhàng nheo lại, "Tra ra thân phận của đối phương chưa?"

"Còn chưa có tra ra thân phận của hắn, chỉ biết là tước hiệu của hắn là 'Điện hạ'."

"Điện hạ?" Anh âm ngoan nắm chặt quả đấm, "Đi tra rõ lai lịch của hắn cho tôi, dám phá hỏng việc buôn bán của Ứng Đế Quốc, tôi muốn để cho hắn cầu sống không được, muốn chết không xong!"

"Không thành vấn đề. Chuyện này liền giao cho tôi và Thẩm Đan là được." Bách Hổ khoát tay lên bả vai Thẩm Đan, hào phóng nói.

Nhớ năm đó, khi lão đại đang bị Long gia ép tới không còn đường sống thì bốn huynh đệ bọn họ đều cũng là sát thủ, thừa dịp bóng đêm đánh vào căn cứ của Long gia, nhờ điều này mới khiến cho mấy huynh đệ sát thủ bọn họ có cơ hội sống lại, lấy được tự do.

Từ đó trở đi, bọn họ liền thế cả đời này đều trung thành với lão đại, vì cậu ta có lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Không thể nào

Dưới sự huấn luyện đặc biệt của hộ vệ Ứng Đế Quốc ở trường bắn, Hi Nguyên võ trang đầy đủ, trên tai mang thiết bị phòng hộ, gươm súng trong tay lên hướng mục tiêu bắn liên tiếp, người ở ngoài xa nhìn chỉ thấy tấm bia kia bị xuyên thủng vô số lỗ đạn: đầu, trái tim, mắt toàn bộ trúng đạn.

"Loại hại như vậy." Một bé gái núp ở sau lưng Ngân Báo, khiếp đảm nhìn về phía Hi Nguyên.

"Lão đại huấn luyện bé con, tài bắn súng sao có thể thua kém sát thủ hạng nhất." Ngân Báo kiêu ngạo mà nhìn Hi Nguyên, còn nhớ rõ năm đó bé con ham chơi, dùng món đồ chơi súng lục đánh hỏng mấy món đồ có giá trị của lão đại, lão đại mới đặc biệt xây một khu trường bắn riêng để cho cô chơi, khi bé con không tới, nơi này sẽ dùng để huấn luyện hộ vệ. Mặc dù người của bọn họ phần lớn cũng là xuất thân từ sát thủ, nhưng kể từ khi đi theo Lăng Khắc Cốt, liền cũng cải tà quy chánh, xoay qua làm hộ vệ.

Hi Nguyên không thú vị nhìn cái bia phía trước đã bị mình bắn cho không ra hình hài, một trận bắn phá vừa rồi cũng không giúp cho buồn bực trong lòng cô biến mất.

"Ngân Báo thôi, chú đi đứng ngay ngắn cho cháu!" Hi Nguyên móc quả táo trong túi ra ném cho Ngân Báo, "Đem nó đặt ở trên đầu."

"Đừng! Con nít, nếu cháu bắn trật, mạng nhỏ của chú Ngân Báo sẽ không còn." Ngân Báo lấy tay vuốt cổ, giống như sợ đầu của mình rời ra khỏi cổ vậy.

"Chú còn không làm, cháu sẽ để cho con gái chú làm!" Hi Nguyên hai tay chống nạnh, bá đạo ra lệnh.

"À? Đừng!" Cô gái nhỏ vẫn núp ở sau lưng Ngân Báo bị lời nói của Hi Nguyên dọa sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch ra.

"Chú đi! Không cần khi dễ bệnh nhân của chú." Nghe được uy hiếp của Hi Nguyên, Ngân Báo bắt đầu đi nói.

Lạc Tuyết là bệnh nhân mấy ngày trước anh nhất được ở trên đường, anh dù thế nào cũng không thể để một bé gái nhỏ thay mình làm chuyện nguy hiểm như vậy.

"Cháu cứ muốn mạn phép khi dễ cô ấy đấy." cái miệng nhỏ nhắn của Hi Nguyên mím lại, cười xấu xa nói.

"Cháu dám khi dễ cô bé, chú liền giới thiệu cho lão đại một đồng lớn phụ nữ làm tình nhân." Ngân Báo cười nhạo báng nói. Anh đương nhiên sẽ không làm như vậy thật, chỉ là muốn trêu chọc Hi Nguyên.

"Chú dám!" Hi Nguyên vừa nghe đến lời Ngân Báo nói, tâm liền đau. Cô bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất thiếu chút nữa khóc lên. Không cần chú ấy giới thiệu, người tình của ba cũng đã trải rộng toàn thế giới. Hiện tại lại thêm một người "Băng Nhi", trong lòng của anh làm gì còn có chỗ cho bé con sao?

Nước mắt Hi Nguyên khiến Ngân Báo sợ hết hồn, anh vội vàng ôm lấy Hi Nguyên an ủi: "Bé con kiêu ngạo của chúng ta hôm nay làm sao vậy? Lũ quét sao?"

"Chú Ngân Báo thôi! Chú thế nhưng lại giấu diếm cháu tới ba năm! Cái cô gái "Băng Nhi" đó rốt cuộc có cái gì tốt? Ba lại bao bọc cô ta tới như vậy!" Hi Nguyên bắt mắt nhéo hông của Ngân Báo, Những tổn thương lúc trước Trương Lệ Văn gây ra đều bộc phát, nước mắt của cô cũng không chế không nổi nữa chảy ào rơi xuống đất.

Tay chân Ngân Báo luống cuống ôm Hi Nguyên, nước mắt của bé con khiến cho anh đau lòng, anh chỉ có thể dịu dàng an ủi: "Con nít, vừa rồi là chú đùa giỡn với con thôi, làm sao lại tức giận rồi?"

"Chú thôi, các người thế nhưng cùng nhau gạt chuyện của ba cùng "Băng Nhi", bé con hận chết các người!" Hi Nguyên bắt mắt cắn bả vai Ngân Báo, ở đầu vai cường tráng của anh lưu lại một hàng dấu răng.

Vừa nghĩ tới ngày hôm qua nửa đêm ba bị "Băng Nhi" kêu đi, lòng của cô cũng thật là đau.

Lăng Khắc Cốt lãnh khốc cùng vô tình khiến cho cô đau thấu tim. Từ sau khi "Băng Nhi" xuất hiện, cô ở trước mặt Lăng Khắc Cốt giống như là không khí, có thể không nhìn liền không nhìn.

Loại cảm giác bị coi thường này khiến cho nước mắt Hi Nguyên càng tụ càng nhiều, tất cả nước mắt của cô đều bồi lên ngực áo của Ngân Báo, hàm răng cắn chặt vào bắp thịt cho hả giận.

Thấy bộ dáng ôm ấp thân mật của Hi Nguyên và Ngân Báo, ánh mắt của Lạc Tuyết đột nhiên có chút chua, cô bé có chút mờ mịt nhìn hai người bọn họ một cái, liền lặng lẽ tránh ra. Ngân Báo bây giờ căn bản không cần cô, cô còn đứng ở đây quả thật là một kỳ đà cản mũi siêu cấp rồi.

"Đau quá!" Ngân Báo xoa xoa đầu vai, oán trách nói, anh đột nhiên nghĩ tới lời Hi Nguyên nói, bèn chôn nắm lấy bả vai Hi Nguyên, "Bé con, cháu nói lão đại cùng 'Băng Nhi'? Không thể nào! Hai người bọn họ đời này cũng sẽ không ở chung một chỗ."

Ngân Báo vô cùng kiên định nói, anh biết rõ tình cảm của lão đại đối với "Băng Nhi", đó là tình cảm anh trai và em gái cộng thêm áy náy, tuyệt sẽ không có sự tồn tại của một chút tình yêu nào trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Dụng tâm tìm đáp án

Sau khi nghe Ngân Báo nói vậy, đôi mày thanh tú của Hi Nguyên nghi ngờ nhíu lại, một đôi mắt đẹp linh động vụt sáng: "Ba thật sẽ không yêu 'Băng Nhi'? Dáng dấp cô ấy xinh đẹp như vậy, dịu dàng như vậy."

"Bé con đối với chính bản thân mình không tin tưởng?" Ngân Báo nhạo báng véo má phẩn của Hi Nguyên. Nếu như yêu một người chỉ bởi vì đối phương rất xinh đẹp, như vậy yêu không phải là quá nông cạn rồi sao, người như lão đại không thể nào bị sắc đẹp mê hoặc.

Đôi oan gia này, lúc nào thì mới có thể hiểu tim của chính mình?

Hi Nguyên kiêu ngạo ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Ai nói cháu không có tự tin? Cháu là vô địch vũ trụ, thiếu nữ đẹp siêu cấp."

Lời của cô khiến cho Ngân Báo ôm bụng cười to: "Trẻ ranh tự kiêu!"

"Không để ý tới chủ!" Hi Nguyên cau gợn chu cái miệng nhỏ nhắn lên. Cô biết điểm yếu của mình chính là quá non nớt, ưu điểm duy nhất trên mặt chính là một đôi mắt to tròn long lanh, những điểm khác đều không có cái gì đáng để mà kiêu ngạo. Đứng ở bên cạnh Tường Lệ Văn quyền rũ diễm lệ và "Băng Nhi" dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, mình chính là một đứa trẻ vĩnh viễn không lớn, một chút ý vị của phụ nữ đều không có.

Cô bất đắc dĩ ngồi vào một bên ghế nghỉ ngơi, đôi tay chống cằm than thở: "Phải tới khi nào cháu mới có được sức quyến rũ phong tình vạn chủng như đi Lệ Văn cùng tuyệt mỹ dịu dàng kia của 'Băng Nhi'? Trong mắt của ba cũng không có sự tồn tại của bé con."

"Thế nào mới có chút như vậy đã muốn buông tay?" Ngân Báo ngồi vào bên cạnh cô, dùng cánh tay giữ chặt bả vai của cô, đầy khích lệ nói: "Trong mắt lão đại có sự tồn tại của bé con hay không cần bé con tự mình đi kiểm tra đáp án, chú chỉ muốn nói cho cháu biết, có lúc những điều mắt thấy không nhất định là sự thật, ta phải dụng tâm đi thử nghiệm. Nói không chừng chỉ có bé con mới có thể chân chính khiến cho lão đại khâm trọng."

"Có thật không?" trong lòng Hi Nguyên đột nhiên lại dấy lên hi vọng. Cô thật hy vọng mình là người duy nhất trong lòng ba.

"Bé con, có muốn để cho lão đại nói ra lời trong lòng hay không?" đôi mắt Ngân Báo đột nhiên xấu xa nheo lại cười, bướng bỉnh cúi gằm tới bên tai Hi Nguyên nói nhỏ.

"Cái gì mà lời trong lòng?" Hi Nguyên bẽn lẽn mở lớn đôi mắt đẹp, nhìn Ngân Báo thần thần bí bí.

Cô lần đầu tiên phát hiện chú Ngân Báo như Lão Ngoan Đồng thế nhưng lại đẹp trai đến thế. Đôi mày kiếm dày rậm, phía dưới là đôi con ngươi màu đen rạng rỡ phát sáng, khi cười lên lại có hai cái lúm đồng tiền rất giống mình, đều hiện cả ra ở hai bên khóe miệng.

"Đương nhiên là 'tình cảm thật của lão đại', đồ dân!" Ngân Báo ở trên trán Hi Nguyên gõ một cái, lập tức khiến cho cô phải gào khóc.

Hi Nguyên xoa xoa cái trán đau, có chút không tin tưởng lời nói của Ngân Báo: "Chú Ngân Báo, sao có thể có khả năng? Ba có nhiều phụ nữ như vậy."

Ba có người tình đủ loại màu da trải khắp hoàn cầu, yêu thương còn không hết?

Nếu như nói những người đàn bà kia là những trái đào mon mơn ngọt ngào, vậy mình lại chỉ là một trái ô liu xanh, cắn vào miệng liền ê ẩm cả hàm răng.

"Bé con ngốc! Không phải chú đã nói, mắt thấy cũng không nhất định là sự thật, cháu phải dụng tâm để cảm nhận." Ngân Báo giận đến rất muốn bỏ cái đầu nhỏ của Hi Nguyên ra, xem cô bé làm sao mà lại dễ dàng bị gạt như vậy.

"Chú Ngân Báo không có lừa gạt bé con chứ?" Hi Nguyên vẫn không tin. Nếu là Lăng Khắc Cốt chân chính yêu cô, vậy thì tại sao còn có thể xuất hiện

Tường Lệ Văn, xuất hiện "Băng Nhi" chứ?

Ngân Báo ri tai Hi Nguyên mấy câu, nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Hi Nguyên, kiên định gật đầu một cái: "Tin tưởng chú, liền làm theo những gì chú bảo, chú sẽ chờ nhìn lão đại đồ bình dấm chua."

Hi nguyên chợt phát ra tiếng cười nhẹ dễ nghe, cô che cái miệng nhỏ nhắn nói: "Bình dấm chua ba không có đồ, ngược lại Tiểu Bạch Thỏ của chú lại đồ."

"Lạc Tuyết?" Ngân Báo lúc này mới nhớ tới cô bé bị mình lạnh nhạt, sau khi phát hiện không thấy được bóng dáng của cô bé, anh ta cắn răng nghiêng lợi nói, "Bé con, tại sao bây giờ mới nói cho chú biết chứ?"

"Bé con cũng chỉ mới vừa phát hiện." Hi Nguyên vô tội cắn môi dưới, trong mắt to lại đầy nhạo báng.

"Cháu tự mình về nhà đi, chú phải đi tìm Lạc Tuyết!" Ngân Báo khăn trương đuổi theo ra khỏi trường bắn. Lạc Tuyết có bệnh tim bẩm sinh, bên ngoài đang có tuyết rơi, nếu như bị dấm mưa bệnh tình của cô bé sẽ thêm nặng. Là một bác sĩ, anh theo bản năng lao ra khỏi trường bắn.

Trong phòng họp của tổng bộ Ứng Đế Quốc, Lăng Khắc Cốt lắng nghe Tường Lệ Văn giảng giải, rất nhiều công ty quản lý cao cấp đang nghe những kiến giải đặc sắc của Tường Lệ Văn xong, cũng vỗ tay bảo hay.

"Quản lý Tường, thiết kế dự án lần này cho cô phụ trách toàn diện." Lăng Khắc Cốt dùng giọng điệu xa cách phân phó.

"Khắc Cốt, cảm ơn, tôi nhất định sẽ làm tốt." Tường Lệ Văn dùng đôi mắt đẹp tuyệt diễm đắm đuối đưa tình nhìn Lăng Khắc Cốt, ánh mắt của cô ta không hề kìm nén biểu hiện quyền uyển với anh.

"Tan họp." Lăng Khắc Cốt thu lại tài liệu, muốn đi ra khỏi phòng họp trước, lại bị một câu của Tường Lệ Văn níu lại.

"Khắc Cốt, em có việc muốn nói với anh." Tường Lệ Văn dùng một giọng điệu khẩn cầu đầm đìa đáng yêu nhìn Lăng Khắc Cốt, giống như nếu anh không đồng ý, cô ta sẽ tự sát vậy.

"Buông tay!" Lăng Khắc Cốt đứng lại, ánh mắt lạnh khốc liếc xéo Tường Lệ Văn một cái, sát khí trên mặt khiến cho trong lòng những quản lý cấp cao không khỏi run lên, sau đó vội vàng rời khỏi tâm bão.

Chờ sau khi tất cả mọi người rời đi, Tường Lệ Văn nén lệ nói xin lỗi: "Khắc Cốt, em biết mình sai rồi. Anh thật không thể tha thứ cho em sao?"

"Cô không sai! Sai chỉ là số mạng!" Lăng Khắc Cốt vô tình hất tay Tường Lệ Văn ra, đi tới bên cửa sổ, không kiên nhẫn rút một điếu xì gà ra hút mạnh.

Nếu như Hi Nguyên không phải con gái của Dã Lang, nếu như chuyện Băng Nhi chưa từng xảy ra, nếu như Tường Lệ Văn không có vì Băng Nhi hy sinh nhiều như vậy, quan hệ giữa ba người bọn họ có thể khác đi hay không?

"Khắc Cốt, nếu như không có được sự tha thứ của anh, em cảm thấy cái chết còn dễ chịu hơn. Khắc Cốt, hi vọng sau khi em chết đi rồi anh còn có thể nhớ tới em, nhớ lại em đã yêu anh biết bao nhiêu." Tường Lệ Văn đột nhiên nắm lấy một con dao rọc giấy, dùng lực muốn rạch lên cổ tay của mình. Cùng lúc đó, một điếu xì gà biến thành vũ khí, nhanh chóng đánh vào con dao rọc giấy trên tay Tường Lệ Văn.

Dao rơi, xì gà vẫn còn đang cháy dở.

"Không cho chết!" Lăng Khắc Cốt móc ra một cái khăn tay, đem cổ tay đã rỉ máu của Tường Lệ Văn bọc kỹ lại.

"Khắc Cốt, em đã không còn hận Hi Nguyên, em hiểu cô bé cũng chỉ là người bị hại, về sau em sẽ đối tốt với cô bé, anh đừng đuổi em đi có được hay không? Lâu đài Tình Nguyệt giống như là nhà của em, mọi người đều giống như người thân của em. Rời khỏi mọi người, em sẽ chết. Thật." Tường Lệ Văn vừa năn nỉ, vừa rơi lệ, giống như đối với chuyện trước đây mình ngược đãi Hi Nguyên cảm giác hối hận sâu sắc.

Lăng Khắc Cốt không nói gì, chỉ là một vẻ mặt rét lạnh căm căm, xoay người đối diện với bầu trời tối đen phía ngoài.

"Khắc Cốt, anh không thể tha thứ cho em sao?" Tường Lệ Văn nghẹn ngào nhìn bóng lưng Lăng Khắc Cốt.

"Vấn đề không phải là em, mà là chính bản thân anh." Lăng Khắc Cốt đột nhiên xoay người lại, ôm Tường Lệ Văn đang lệ rơi đầy mặt vào trong lòng. "Hoan nghênh trở về lâu đài Tình Nguyệt."

"Khắc Cốt?!" Tường Lệ Văn cực vui mà khóc, cô ta ôm chặt lấy Lăng Khắc Cốt, khoe môi tràn ra ý cười hả hê.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

"Chú thôi tha! Lại đi nhét một mình bé con ở trường bắn." Hi Nguyên thay xong quần áo rời khỏi trường bắn thì bên ngoài đang là mưa thu rét lạnh. Bị dính một thân nước mưa, một thân đầm màu hồng Hi Nguyên liền tiếp kêu khổ.

Cô vội liên tiếp mấy cái taxi mà vẫn không bắt được lấy một cái, giận đến nỗi phòng mang trợn má đứng ở bên đường giậm chân.

Đang lúc này, một chiếc Lamborghini màu đen lao nhanh xoẹt qua bên người cô, nước bắn làm ướt đầm toàn thân Hi Nguyên. Mà chiếc xe kia vẫn không hề có ý dừng lại.

"Này! Quay trở lại cho tôi!" Hi Nguyên chạy về phía trước hai bước, hướng về phía chiếc xe kia hô to. Làm dơ y phục của cô, thể nhưng đối phương ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, còn muốn trốn chạy.

Lamborghini dừng lại bằng một tư thế vô cùng hoàn mỹ, xoay tay lái, lui về phía sau, ở một giây sau khi tiếng la của Hi Nguyên kết thúc liền dừng lại trước mặt cô. Cửa sổ xe hạ xuống, một người đàn ông đeo kính ở bên trong xe ngoạc mồm nhìn cô.

"Tiểu thư, dựa vào thân hình cứng ngắc này của cô mà cũng muốn cung cấp dịch vụ đặc biệt sao?" Khóe môi người đàn ông hài hước nhếch lên, cao ngạo liếc nhìn Hi Nguyên.

"Là anh? !" Thấy gương mặt lãnh mị tươi cười của Zu Cuella, Hi Nguyên giận đến vùng quạ đầm nhỏ, "Heo sắc lang! Anh mới muốn cung cấp dịch vụ đặc biệt ấy! Y phục của tôi bị anh làm dơ, anh phải xin lỗi tôi."

"Tiểu mỹ nhân, muốn dùng chút chiêu thuật mới mẻ tới quyến rũ tôi." Zu Cuella nhạo báng gác tay lên cửa sổ xe, thường thức sự phẫn nộ của Hi Nguyên. Đôi mắt màu xanh dương sau tấm kính mặt của hắn nheo lại quý dị, bởi vì có đeo mắt kính che bớt đi, Hi Nguyên cũng không có phát giác ra.

"Tự cao tự đại, anh đi chết đi!" Hi Nguyên đá cửa xe một cước, tức giận xoay người rời đi.

Tên Heo sắc lang này không có đẹp trai như Hàn Canh, cũng không có khỏe như Chu Kiệt Luân, càng không có sự anh tuấn của ba, lại vẫn suốt ngày kêu cô muốn quyến rũ hắn, thật là tức chết. Thật hy vọng đời này cũng không cần gặp lại cái tên tự đại cuồng ngạo Zu Cuella này.

Nhìn Hi Nguyên ngẩng đầu nhỏ lên, bóng lưng tức giận rời đi, Zu Cuella, môi mòng đầy hứng thú nhếch lên. Mưa vẫn cứ rơi, xối lên y phục màu hồng nhạt của Hi Nguyên, làm nổi bật lên đường cong hoàn mỹ của cô, eo thon nhỏ không đủ một nắm chập chòn ở trong mưa, thậm chí có một loại quyến rũ không nói rõ được.

Zu Cuella khởi động Lamborghini hình giọt nước, từ từ đi theo sau lưng Hi Nguyên, sau đó hướng về phía cô hài hước hỏi "Tiểu mỹ nhân, tức giận thật sao?"

"Tôi mới không có tức giận, bản tiểu thư khí độ rất lớn, không thèm cùng heo sắc lang, tự đại tự cuồng chấp nhặt." Hi Nguyên quay người lại hướng về phía Zu Cuella làm mặt quý, kiêu ngạo mà nói.

Zu Cuella phát ra tiếng cười dễ nghe, anh đập mạnh chân ga, lướt qua Hi Nguyên, rất nhanh sau đó dừng ở trước mặt cô. Tiểu sai nhảy xuống xe, đứng ở trước mặt cô: "Xin cho tôi một cơ hội giải thích."

Gương mặt đẹp tà mị kia đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Hi Nguyên, hù dọa cô giật mình.

"Anh . . . Anh mà còn dám sờ ngực tôi, tôi liền đánh anh răng rơi đầy đất! Heo sắc lang, cũng đừng trách tôi không cảnh cáo anh trước, bản tiểu thư làm thật đó nha."

"Quyền đạo cấp chín? Thật là lợi hại!" Zu Cuella làm ra vẻ sợ hãi, đôi mắt màu xanh dương trợn to nuốt ngực đầy vẻ hoảng sợ.

"Tránh ra! Không cần cản đường!" Hi Nguyên đụng vào bả vai Zu Cuella, tức giận gầm nhẹ!

Nhìn đôi mắt màu xanh dương kia, rõ ràng đang cười nhạo cô, vẫn còn cố ý làm bộ như sợ. Lãng Hi Nguyên cô cho dù có đơn thuần hơn nữa, cũng không phải là đứa ngốc.

Heo sắc lang ghê tởm!

Gặp phải hắn chính xác không có chuyện tốt!

"Tốt! Tôi đi!" Zu Cuella ác ý nháy mắt mấy cái, nghiêng người né qua nhường ra một lối.

Hi Nguyên ườn ngực kiêu ngạo đi qua trước mặt anh ta, lại không có phòng bị anh ta đột nhiên ra tay, một tay liền nhấn thân hình nhỏ nhắn của cô lên vai.

"Heo Sắc lang! Anh thả tôi xuống!" Hai cái chân nhỏ của Hi Nguyên không ngừng đá, tay nhỏ bé đâm vào tấm lưng rộng rãi của Zu Cuella, bắt mẫn kêu to.

"Thả em? Được!" Zu Cuella nghe lời buông tay, Hi Nguyên vừa lúc bị anh ta ném vào chỗ phỏ lái của Lamborghini.

Chỉ thấy hai cánh tay anh khê chống một cái liền nhảy vào xe thể thao, lưu loát thật nhanh lái Lamborghini đi.

"Anh muốn mang tôi đi đâu?" Hi Nguyên vừa đạp chân của Zu Cuella, vừa kinh hoàng hỏi.

"Đương nhiên là" Zu Cuella thần thần bí bí mà dùng ánh mắt đầy tà ác quan sát đường cong mê người của Hi Nguyên, cố ý kéo dài âm cuối, không chịu nói hết câu.

"Heo sắc lang! Anh dám muốn đem bản tiểu thư đi khách sạn?" Thấy phía trước có một khách sạn chuyên cung cấp phòng cho những đôi tình lữ vùng trộm mau lẹ, Hi Nguyên giận đến đấm một quyền về phía đầu của Zu Cuella.

Zu Cuella bị đánh đau, tóm lấy tay nhỏ bé của Hi Nguyên, cảm tức rống to: "Ai nói dẫn em đi khách sạn?"

"Cái này không phải. . . ." Hi Nguyên chỉ vào cái khách sạn vừa lóe lên phía trước, lúng ta lúng túng há miệng, lại khép lại.

Xem ra cô hiểu lầm Zu Cuella rồi.

"Tôi cho dù có là đói bụng ăn quăng, cũng sẽ không coi trọng cái người ngực phẳng như em!" Zu Cuella đạp chân ga, Lamborghini nhanh chóng lướt qua trước cửa khách sạn, hướng về phía khu phố bán hàng cao cấp ở phía xa xa.

"Cái người heo sắc lang này! Ai là ngực phẳng?" Hi Nguyên tức giận tới mức muốn giơ chân, "Người ta vẫn còn đang trong thời gian trở mã! Anh cho tôi là bò sữa sao?"

Zu Cuella bởi vì câu nói của Hi Nguyên mà cười thật to ra tiếng, lại rước lấy một quả đấm của Hi Nguyên. Chỉ là quả đấm của Hi Nguyên đối với anh mà nói, giống như trò chơi của đứa bé, căn bản không đau không nhột.

"Em thật sự không phải bò sữa, em chính là một đứa con nít!" Zu Cuella không quên nhạo báng Hi Nguyên, vừa dừng xe ở ven đường, vừa cười kéo cô đi về phía một cửa hàng bán đồ cao cấp.

"Heo sắc lang, tôi chỉ nói chơi thôi, anh không cần phải đền y phục cho tôi." Nhìn Zu Cuella dẫn mình vào cửa hàng thời trang, Hi Nguyên liền hiểu rõ dụng ý của anh ta.

"Y phục của em là tôi làm dơ, nên bồi thường cho em một bộ đồ." Zu Cuella vừa đi vào cửa hàng thời trang, quản lý cửa hàng lập tức cười đi về phía anh ta.

Hi Nguyên không ngờ Zu Cuella lại được hưởng thụ loại đối xử như khách quý này, quản lý cửa tiệm vừa cười với anh, vừa khom lưng, không biết có phải ánh mắt của anh quá mức khát khe hay không, thế nhưng Zu Cuella mãi cũng không có chọn được bộ y phục nào.

"Là bộ này đi!" Hi Nguyên tùy tiện lấy một cái, tiếp tục như vậy nữa, sợ là đến ngày tháng năm nào cũng không mua được một bộ y phục trùng ya anh ta, Hơn nữa y phục là cô mặc, anh ta có chủ ý gì đây?

"Cái này quá tục tằn!" Zu Cuella đoạt lấy, đem bộ y phục giá đến mấy vạn ném qua một bên như ném một thứ rác rưởi.

"Zu Ừn." Quản lý cửa hàng vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Zu Cuella liếc qua thì lập tức im bặt.

Zu Cuella giống như người giám sát vậy, đi qua từng dãy mắc áo, rốt cuộc chọn trúng một bộ đầm màu trắng tinh khảm crystal, tay áo lửng hình lá sen.

"Bộ này đi." Zu Cuella lấy được y phục liền đẩy mạnh Hi Nguyên vào phòng thay quần áo.

"Thật bá đạo!" Hi Nguyên mặc dù oán trách, nhưng khi cô nhìn thấy trong gương to xuất hiện bóng dáng của mình thì không khỏi tán thưởng con mắt thưởng thức cao của "Heo sắc lang" này.

Tay áo lờ hình lá sen khiến cho cô phiêu dật động lòng người, bộ ngực khảm crystal sáng lấp lánh giống như vẽ rồng điểm mắt vậy, khiến cho cả người cô có vẻ linh động, phiêu dật, thanh thuần.

Đi ra khỏi phòng thay quần áo, cô cười ngọt ngào với Zu Cuella: "Zu, cảm ơn anh!"

Zu Cuella cười đến rất tà mị, dán mắt lên thân thể Hi Nguyên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô: "Em nên cảm tạ thể nào đây?"

"Đừng đụng tôi, nhột!" Hi Nguyên bị nhột cười lên.

Môi mông của Zu Cuella giữa tiếng cười như chuông bạc dán lên môi hồng của Hi Nguyên, nuốt hết tiếng cười của cô vào trong miệng.

Bị tập kích thành công Hi Nguyên giận đến trợn to hai mắt. Heo sắc lang chính là heo sắc lang, mới vừa nói hai câu ra hồn xong, liền lộ ra bản chất. Chỉ biết cợt nhả phụ nữ!

Cô nâng đùi phải lên, thụi một gối lên háng của Zu Cuella. Khi anh ta đang gào khóc như heo bị chọc tiết, cô nhanh chóng thoát ra khỏi ngực anh ta.

Sau khi nhảy vào xe taxi, Hi Nguyên làm mặt quỷ với Zu Cuella, ngang ngược lè lưỡi với anh ta.

Zu Cuella đợi sau khi Hi Nguyên lên taxi đi mất rồi liền ngồi thẳng lên, khước mũi quý dị nhếch lên, trên gương mặt tuần tú hoàn toàn không thấy vận vẹo khổ sở mới vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Tương tư hành hạ

Hi Nguyên một thân quần áo ướt nhẹp chạy vào phòng khách, Bác Thắm lập tức chào đón, cầm khăn lông lớn lau tóc cho cô, đầy thương tiếc nói: "Thế nào ướt hết như vậy? Ngân Báo không có đưa cháu về sao?"

"Chú Ngân Báo đuổi theo Tiểu Bạch Thỏ của chú ấy rồi, nào có thời gian mà trông nom cháu?" Hi Nguyên vênh mũi oán trách, khước mắt lại đầy nụ cười. Nghĩ tới chú Ngân Báo lưu luyến bụi hoa cũng có lúc hết cách với con gái, cô đã cảm thấy chơi thật vui.

"Tiểu Bạch Thỏ? Một đại nam nhân như cậu ta sao lại nuôi thỏ vậy hả?" Ông Thắm nghe không hiểu lời Hi Nguyên nói, buồn bực lầu bầu.

Về mặt cùng giọng của ông khiến Hi Nguyên cười vui vẻ hơn: "Đột nhiên thay đổi khẩu vị đó mà".

"Điều đó cùng khẩu vị có quan hệ gì?" Bác Thắm thật là càng nghe càng hồ đồ.

"Cái gì cùng khẩu vị có quan hệ?" Một giọng nói quen thuộc từ cửa truyền đến, âm thanh ưu nhã mà trầm thấp này khiến hai người trong phòng khách sững sờ.

"Tiểu Đan." Đôi tay Bác Thắm run rẩy nhìn cậu bé Thắm Đan đã lớn rồi, trong lòng đầy kích động. Cháu của ông, kể từ khi con trai và con dâu ông bị tai nạn máy bay mà mất đi, người thân duy nhất trên cõi đời này của ông rốt cuộc cũng đã trở về rồi. Không ngờ mấy năm không thấy, Tiểu Đan giống như đã biến thành một người khác, hoàn toàn lột xác khỏi một thân non nớt, trở nên trầm ổn mà gần gũi.

"Anh Thắm!" Hi Nguyên đột nhiên thấy Thắm Đan, trong lòng rất hưng phấn. Còn nhớ rõ lần trước gặp mặt là vào tang lễ của cha mẹ anh ấy, anh lúc ấy chưa có cao lớn như hiện tại, vẫn còn mang vóc dáng của thiếu niên.

Cô chạy vội nhảy vào trong ngực Thắm Đan, ngang ngược nhìn về mặt tuần dật kia: "Trở về rồi sao còn không nói với bé con một tiếng? Em sẽ đi đón anh."

"Có công việc." Thắm Đan ôm hông của Hi Nguyên, dịu dàng thăm thiết trả lời. Trong đôi mắt đen không lớn lại rất tinh xảo kia đầy thâm tình.

"Vĩnh viễn đem công việc đặt ở vị thứ nhất, giống y như ba vậy." Hi Nguyên oán trách nói. Thế nào năm giúi cô gặp phải đều là những người cuồng công việc? Ba vì muốn cho Ưng Đế Quốc vươn ra khắp thế giới, trong 365 ngày ba có 100 ngày bay ở trên không trung, thời gian còn lại thì ngay cả mười lăm ngày cũng không thể ở cùng với cô, không phải ra ngoài tham dự dạ tiệc của một công ty, thì cũng chính là tham gia một cuộc họp yển của chính khách nào đó.

"Từ nay về sau anh sẽ để bé con ở vị thứ nhất." Thắm Đan chuyên chú nhìn Hi Nguyên, đôi tay ôm càng chặt hơn.

"Như thế nghe còn được." Hi Nguyên nhìn thấy áo ướt của mình thấm ướt trước ngực của Thắm Đan, vội vàng từ trên người anh leo xuống, "Em đi thay quần áo đã, một lát tán gẫu tiếp."

"Nhanh đi, kéo cảm lạnh." Thắm Đan gật đầu một cái, trong mắt đầy thương tiếc, tựa như đang nhìn một bảo bối quan trọng nhất.

Cho đến khi Hi Nguyên biến mất ở khúc quanh lầu hai, ánh mắt Thắm Đan mới từ trên người cô dời đi.

"Ông nội!" Anh ôm cổ ông nội, "Tiểu Đan đã trở về."

Khước mắt Bác Thắm long lanh nước mắt, ông lau khước mắt ướt một cái, cảm động nói: "Trở về là tốt rồi. Ông nội có thể được nhìn thấy con là mãn nguyện lắm rồi."

"Tiểu Đan về sau sẽ hầu ở bên người ông, không rời ông nội nữa."

"Theo như ta thấy thì là cùng với bé con đó chứ?" Lần đầu thấy gương mặt tuần tú đỏ ửng vì xấu hổ của cháu trai, Bác Thắm cười ha ha.

"Ông nội!" Thắm Đan có chút xấu hổ, kêu lên kháng nghị.

Bác Thắm vỗ vỗ bả vai cháu trai, ý vị sâu xa nói: "Tiểu Đan, ông nội sẽ không ngăn trở con, chỉ cần cháu thấy đúng thì cứ làm đi. Nếu như bị thương lòng ngực của ông luôn luôn mở rộng với cháu."

Thân phận của hai người Hi Nguyên và Tiểu Đan khác nhau một trời một vực, Tiểu Đan nếu muốn có được lòng của Hi Nguyên sợ rằng khó khăn giống như lên trời vậy.

Thời tiết thành Long giống như vẻ mặt của một đứa trẻ, lúc xế chiều còn mưa dầm liên tục, đến buổi tối lại thoáng đảng. Gió thổi xua tan mây, một vầng trăng non len lén lộ ra khuôn mặt tươi cười. Ban đêm trong lầu đài Tinh Nguyệt yên tĩnh mà tràn ngập thần bí, ánh trăng nhàn nhạt giống như lụa mỏng bao phủ nó, dát lên một tầng ánh sáng màu vàng.

"Anh Thẩm, kể cho em nghe một chút anh ở châu Âu gặp được chuyện gì mới mẻ." Lưng Hi Nguyên dựa vào ban công quán lấy Thẩm Đan, con người hưng phấn sáng rỡ.

"Em cho là anh đi chơi sao? Có cái chuyện gì mới mẻ chứ?" Thẩm Đan cung chiều véo mũi Hi Nguyên, ánh mắt tham luyến sự đẹp đẽ của Hi Nguyên.

Ở châu Âu chín năm, trừ làm một học sinh thì chính là huấn luyện gian khổ, anh như một con quay vĩnh viễn không dừng lại được, một khắc cũng không thể nghỉ ngơi. Đã có lúc anh từng nghĩ tới muốn buông tay, nhưng vì để có thể trở thành người đàn ông xứng đáng với Hi Nguyên, anh cắn răng kiên trì. Mấy năm này, chuyện chân chính duy nhất có thể làm cho tâm tình anh kích động chính là cùng Hi Nguyên nói chuyện phiếm qua QQ, cô sẽ đem tất cả chuyện lý thú xảy ra trong một ngày kể cho anh nghe, chia sẻ để anh nhanh chóng biết được, cho anh chia sẻ với cô cả niềm vui lẫn nỗi muộn phiền.

Mỗi khi cùng Hi Nguyên tán gẫu hết ngày, anh sẽ có một đêm ngủ không yên giấc, tinh thần kích động. Khi lần đầu tiên anh nhìn thấy Hi Nguyên, liền lặng lẽ yêu cô gái khả ái này, ở châu Âu vô luận có bao nhiêu mỹ nữ nghĩ nhảy lên giường của anh, anh đều vô tình cự tuyệt, chỉ vì trong mắt anh, sự mỹ lệ của Hi Nguyên không ai bằng được.

Đều nói trong mắt người tình là Tây Thi, đối với anh mà nói chính là như vậy. Đáy mắt anh, trong lòng chỉ có Hi Nguyên tồn tại, không còn có chỗ cho người nào khác nữa.

Từng trong một lần huấn luyện ngã gãy ba cái xương sườn, nhưng nằm ở trên giường bệnh anh không hề hối hận, bởi vì có Hi Nguyên.

"Làm sao mà có thể không có? Anh Thẩm anh tuần thể này, chắc chắn sẽ có mỹ nữ da đen, da trắng, da vàng, da nâu đuổi theo anh. . . Anh chỉ cần đem đoạn thời gian lãng mạn đó kể cho em nghe là tốt rồi." Hi Nguyên mắt cười cong cong nheo lại, vui vẻ nhìn Thẩm Đan anh tuấn.

"Cái mà gì da đen, da trắng, da vàng, da nâu? Em cứ làm như anh là Palette?" Thẩm Đan bị lời Hi Nguyên nói chọc cười, tròng mắt đen lấp lánh lóe ra ánh sáng nóng bỏng, nhìn Hi Nguyên.

"Là mỹ nữ của các quốc gia?" Hi Nguyên vịn bả vai Thẩm Đan, nghịch ngợm nháy mắt với anh, "Đừng nói với em anh không có người theo đuổi, em sẽ không tin."

Nếu như ngay cả anh Thẩm anh tuần thể này đều không có ai theo đuổi, thì phụ nữ trong thiên hạ này đều mù cả rồi. Những người đàn ông cô đã gặp qua, trừ ba, thì chính là anh Thẩm trưởng thành thật thanh tú, mà vẻ anh tuấn của anh không giống ba. Ba là Đế Vương bề ngoài thiên hạ, mà Thẩm Đan giống như một người anh yêu thương của cô.

"Phụ nữ khác đối với anh không có nghĩa lý gì, anh chỉ hi vọng được một người theo đuổi." ánh mắt Thẩm Đan đột nhiên trở nên khó hiểu, khiến Hi Nguyên bồn chồn nghiêng đầu.

"Anh Thẩm có người yêu mến rồi?" Hi Nguyên đột nhiên hiểu được ý tứ trong lời của Thẩm Đan, lắc lắc cánh tay của anh, đầy tò mò hỏi, "Mau nói cho em biết là ai, có đẹp hay không?"

Hai cánh tay cường tráng của Thẩm Đan vịn lan can, gương mặt tuấn tú căng thẳng, đáy lòng giùng giàng không biết có nên nói tình cảm trong lòng ra hay không.

"Mau nói cho bé con." Hi Nguyên hưng phấn kéo gương mặt tuấn tú của Thẩm Đan xuống, để cho ánh mắt của anh nhìn chăm chú vào mình, cô đoán không ra anh Thẩm rốt cuộc thích người nào, cho nên liền bộc phát muốn biết, "Nói mau."

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của Hi Nguyên khê đóng khê mở ở ngay trước mặt anh, lòng của Thẩm Đan bắt đầu mất khống chế này lên, anh kìm lòng không được sáp lại gần cái miệng nhỏ nhắn kia. Anh muốn nói cho Hi Nguyên biết người yêu trong lòng anh, mấy năm anh bị tương tư hành hạ sắp phát điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Ghen tỵ = Chất xúc tác

"Bé con!" Một giọng nói lãnh khốc mà không vui đột nhiên từ cửa truyền đến, cắt đứt lời đang muốn nói ra khỏi miệng của Thẩm Đan.

Thẩm Đan cách đôi môi trái tim của Hi Nguyên không đến một cm, nghe thấy âm thanh đầy tính đe dọa này xong liền sững lại, cứng đờ xoay người, thấy

Lăng Khắc Cốt mặt lo lắng đang nhìn anh chăm chăm.

"Thiếu gia!" Thẩm Đan khe khẽ đẩy Hi Nguyên ra, hơi cúi thân trên cung kính, hướng Lăng Khắc Cốt chào hỏi.

Nghe được giọng nói quen thuộc của Lăng Khắc Cốt, Hi Nguyên vui mừng nhìn về phía cửa: "Ba."

Chú Ngân Báo nói người ba quan tâm chỉ có bé con, chú ấy còn nói ghen tỵ là chất xúc tác tốt nhất, vậy thì cô liền mượn anh Thẩm dùng một chút.

"Anh Thẩm, bé con rất yêu mến anh nha." Vừa liếc xéo gương mặt lãnh khốc đầy lo lắng của ba, môi hồng của Hi Nguyên vừa từ từ dựa sát vào gương mặt tuần tú của Thẩm Đan.

Gương mặt tuần tú của Lăng Khắc Cốt lạnh lẽo mà tà mị, con mắt anh băng vô tình của anh khẽ nheo lại: "Bé con, cùng ta trở về phòng! Khuya khoắt lại cùng một người đàn ông ở trong phòng còn ra cái thể thống gì?"

"Người ta cùng người trong lòng nói đảm ba câu, có cái gì không thể?" khóe miệng Hi Nguyên nghịch ngợm nhếch lên, thường thức về mặt có chút ghen tỵ của Lăng Khắc Cốt.

"Bé con!" rất rõ ràng Lăng Khắc Cốt đang tức giận, âm thanh của anh có sự tức giận không không chế được.

"Lăng Khắc Cốt, dừng... nghiêm nghị với con bé như vậy." Tường Lệ Văn đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Lăng Khắc Cốt, ra vẻ cảm thông động viên tâm tình của anh.

Vừa nhìn thấy Tường Lệ Văn, lòng của Hi Nguyên nhất thời rơi vào đáy cốc, lòng của cô mới vừa rồi còn kích động một hồi giờ lại trở nên vô cùng nặng nề.

Quan hệ của Lăng Khắc Cốt và Tường Lệ Văn lúc nào thì trở nên tốt như vậy?

"Con gái trưởng thành sẽ phải lập gia đình, anh trông nom nghiêm khắc như vậy thì làm sao con bé có bạn trai cho được? Hơn nữa con bé và Thẩm Đan đứng chung một chỗ khá là xứng đôi, anh nên vui mừng mới đúng." Tường Lệ Văn khoác ở cánh tay Lăng Khắc Cốt, mặt mày hớn hờ nói.

Lời Tường Lệ Văn nói chẳng những không có khiến Lăng Khắc Cốt tỉnh táo lại, ngược lại để cho ánh mắt của anh càng trở nên âm lãnh. Anh hất tay Tường Lệ Văn ra, tiến lên một phát liền kéo Hi Nguyên qua, kéo cô vào phòng ngủ của mình.

"Ba buông con ra, con muốn nói chuyện cùng anh Thẩm!" Hi Nguyên giằng giằng không muốn cùng anh rời đi. Cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ mím lại, khóe môi hơi vênh lên thiếu chút nữa tiết lộ lòng của cô.

Nhìn gương mặt tuần tú mà vận vẹo biến hình của ba, có thể hay không chính là sự ghen tỵ của đàn ông mà chú Ngân Báo nói tới? Nếu quả thật là vậy thì chính là ba quan tâm cô rồi.

"Bé con! Câm miệng!" Lăng Khắc Cốt không thể nhìn được nữa, sự phẫn nộ ần ần mười năm rốt cuộc vào giờ khắc này toàn bộ bộc phát! Sau khi nghe Hi Nguyên nói, mặt Lăng Khắc Cốt vốn là âm trầm dài thượt ra so với mặt lửa còn dài hơn, trông mắt đen bén nhọn của anh bắn về phía Thẩm Đan vô tội, dường như muốn đem cậu ta bóp chết tươi vậy.

Hi Nguyên bắt đầu dĩ bỉu bỉu cái miệng nhỏ nhắn: "Câm miệng liền câm miệng, ngày mai con lại tìm anh Thẩm nói chuyện phiếm."

Lời của cô mới vừa nói xong, người liền bị Lăng Khắc Cốt một đường túm trở về phòng.

Khi cửa phòng "rầm" một tiếng đóng lại ở trước mặt Tường Lệ Văn và Thẩm Đan, sắc mặt của Thẩm Đan có chút u buồn, mà Tường Lệ Văn còn lại là đầy ghen ghét.

"Có muốn lấy được con bé hay không?" Tường Lệ Văn nhú mày nhìn Thẩm Đan, tựa hồ đang áp ủ một âm mưu, đáy mắt âm lãnh khiến lòng mày tuần tú của Thẩm Đan nhú lại đầy ghét bỏ.

"Không cho tổn thương bé con, nếu không tôi quyết không tha cho cô!" Thẩm Đan đầy đe dọa nhìn Tường Lệ Văn. Từ giọng nói cùng vẻ mặt của đối phương, anh mơ hồ cảm thấy lo lắng. Người đàn bà này có mưu tính cực mạnh đối với Lăng Khắc Cốt, cô ta sẽ vì lấy được Lăng Khắc Cốt mà không ngần ngại tổn thương Hi Nguyên ngay thơ sao?

"Ai nói tôi muốn tổn thương con bé? Tôi lấy lòng cô ta còn không kịp! Nếu không phải là thấy cậu yêu con bé muốn giúp cậu một chút, tôi liền khinh thường không thèm để ý đến chuyện của các người." Tường Lệ Văn mĩa mai hừ lạnh lướt qua Thẩm Đan, ông ẹo cái eo thon nhỏ đi trở về phòng của mình.

Thẩm Đan lo âu liếc về phía cửa phòng đóng chặt, rất muốn vọt vào, tuy nhiên cậu không dám, bởi vì Lăng Khắc Cốt là chủ nhân của cậu, đối với anh ta mình chỉ có phục tùng. Anh chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện Lăng Khắc Cốt không nên thương tổn Hi Nguyên.

Lăng Khắc Cốt cầm tức một cước đá lên cánh cửa, sau đó đè Hi Nguyên ở trên ván cửa, giọng nói đè nén tức giận phát ra ở cách Hi Nguyên chỉ có một millimet: "Con là bé con của ta!"

"Bé con biết, không cần ba nhắc nhở." khóe môi Hi Nguyên nhếch lên, một chút tức giận đối với Lăng Khắc Cốt cũng không có, ngược lại dí dỏm mà

cười nói, "Bé con vĩnh viễn là Ừm con gái của ba, nhưng bé con đã trưởng thành, có quyền có bạn trai."

"Không cho có bạn trai!" thân hình cao lớn của Lăng Khắc Cốt áp bức thân thể Hi Nguyên, trong giọng nói có ẩn hàm lửa giận. Anh cao lớn đem Hi Nguyên bao phủ lại, khiến cho cô có vẻ hết sức nhỏ nhắn cùng nhu nhược.

"Tại sao không thể? Nữ Nữ ngồi cùng bàn với con ba tháng trước từng cùng bạn trai hôn môi. Ba thật là lão già cổ hủ!" Hi Nguyên cố ý kích bác Lăng Khắc Cốt, chứng kiến bộ dạng cứng rắn ngiên lợi của anh, con mắt cô rũ xuống cười trộm. Anh càng ngăn trở, càng cho thấy anh ấy quan tâm mình, trong cuộc chiến tranh đoạt tình yêu của mình cô càng chiếm được ưu thế.

Mặc dù Tường Lệ Văn cùng ba ở chung một chỗ, nhưng chỉ cần ba không thừa nhận địa vị của cô ta, thì mình có hy vọng. Cô tin tưởng mình nhất định có thể chiến thắng cái mụ phù thủy Tường Lệ Văn đó.

Gương mặt tuần tú Lăng Khắc Cốt nghe được lời Hi Nguyên nói trở nên càng thêm âm trầm, mặt anh đen lại nhìn chăm chăm Hi Nguyên, ngực không ngừng phập phồng: "Con mới mấy tuổi đã muốn học người khác kết giao loạn?"

"Ba, bé con cũng 15 tuổi rồi, so với Nữ Nữ còn lớn hơn 5 tháng. Chỉ có ba là vẫn coi bé con là một đứa nhỏ. Con muốn có bạn trai, không cho ba ngăn trở con." Hi Nguyên ngang ngược ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bắt mắt liếc nhìn Lăng Khắc Cốt.

"15 tuổi cũng chỉ là đứa bé! Ta nói không cho thì chính là không cho!" Bàn tay Lăng Khắc Cốt siết chặt cổ tay Hi Nguyên, áp chúng lên trên tường, gương mặt tuần tú lạnh lùng cúi thấp xuống, bao phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một bóng ma.

"Con là người lớn rồi, ba không quản được con!"

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt cảm tức rống to, tròng mắt đen lãnh khốc giờ khắc này không thể tiếp tục giữ vững bình tĩnh, hòa lẫn với tia lửa của sự tức giận, văng lên tia máu đầy dữ tợn.

Hi Nguyên bị tiếng quát của Lăng Khắc Cốt dọa sợ đến run cả người, đây là lần đầu tiên cô thấy biểu hiện bạo ngược như vậy ở anh, nhưng cô lập tức an ủi mình: không sợ, ba càng tức giận, có nghĩa là ba càng yêu mình. Chú Ngân Báo không phải đã nói rồi sao, chỉ khi kích động, hoàn toàn bộc phát ra lòng ghen tỵ, ba mới chịu thừa nhận yêu cô. Đồ kị đi, ba, một ngày nào đó, bé con nhất định được nghe lời tỏ tình của người.

"Ba là một Bạo Quân! Chỉ cho phép bản thân cùng đi Lệ Văn lên giường, không cho bé con có bạn trai! Bé con không cần người nữa! Bé con muốn đi tìm chú Ngân Báo làm ba!" thân thể Hi Nguyên ở phía dưới Lăng Khắc Cốt giùng giàng, nơi mềm mại của cô đang chống đỡ ở trước ngực Lăng Khắc Cốt. Chỉ nghe anh thở hộc vì kinh ngạc, gương mặt tuần tú bỗng chốc trắng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Hi Nguyên bị cường hôn đầu tiên là cả kinh, rồi sau đó hưng phấn nheo mắt lại cười. Đây là lần đầu tiên ba trong lúc tỉnh táo hôn cô, cảm giác thật là khác biệt. Tim cô bùm bùm nhảy dựng lên.

Lăng Khắc Cốt hơi mất khống chế ôm sát Hi Nguyên, môi mòng như con gió bên ngọn quét ngang qua khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Hi Nguyên, những nụ hôn nóng bỏng rơi trên da thịt như ngọc vũa cô, cũng ủi lên tâm của cô. Hôn khắp khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên xong, môi của anh lại che lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, thì thầm cắn nuốt tất cả sự thiếu lưu loát của cô.

Hi Nguyên cười nhốt chặt hông của anh, lạng quạng đáp lại. Lưỡi của cô mới vừa lộ ra khỏi đôi môi, liền bị Lăng Khắc Cốt như chim ưng săn mồi nhanh chóng lao vào trong khoang miệng, cuồng nhiệt mút vào. Cô thiếu chút nữa quên thở, thần trí hoàn toàn bị lạc mất trong nụ hôn đầy kích thích, kìm lòng không được ní non.

Lăng Khắc Cốt bỗng chốc đẩy Hi Nguyên ra, trong đôi con ngươi lãnh khốc vẫn ngập tràn nhiệt huyết. Anh ảo não muốn thoát đi, lại bị Hi Nguyên ôm cổ.

"Buông tay!" Giọng nói của Lăng Khắc Cốt như băng lạnh thiếu chút nữa đem giá rét tổn thương người, con mắt mới vừa rồi còn nhuộm dục vọng chỉ trong nháy mắt liền bị anh khống chế được, lạnh lùng nhìn về phía Hi Nguyên.

"Không thả." Hi Nguyên treo ngược ở trên cổ của anh, đem sức nặng thân thể cũng giao cho anh. Khóe miệng của cô chứa đựng ý cười giống như cái móc cười khê cong, dí dõm mà không mất đi xinh đẹp.

Lăng Khắc Cốt lúng túng rời tầm mắt, không thèm trả lời, chỉ là dùng sức đẩy tay nhỏ bé của cô ra, đặt cô ở trên đất.

"Ba thích bé con?" Hi Nguyên chống đỡ lên cánh cửa, nghịch ngợm nháy mắt nhìn thẳng vào gương mặt tuần tú căng thẳng của Lăng Khắc Cốt.

Nếu như mà sớm biết rõ ba dễ dàng ghen tỵ như vậy, cô đã sớm đối với ba xuất ra chiều này rồi. Chú Ngân Báo ra chiều quả nhiên thần hiệu, chỉ mới dùng lời nói trên chốc mấy câu, ba dĩ nhiên cũng đã giống như một ông chồng ghen tuông rơi vào vại dấm, hí hửng hôn cô.

Càng nghĩ càng hải lòng, con mắt linh hoạt xinh đẹp của cô hí hửng tụ chung một chỗ, híp thành một đường ngang.

"Câm miệng!" Lăng Khắc Cốt lạnh lùng quát ngừng, anh làm sao có thể thích con gái của Dã Lang? Anh vĩnh viễn cũng sẽ không quên Băng Nhi đã chết ra sao, đáy lòng sẽ không quên thù hận.

Hi Nguyên cười, lúm đồng tiền như mang theo sự ngọt ngào của bách hợp, mát mẻ mà non nớt, trong đó lại vô tình toát ra một loại quyến rũ của thiếu nữ. Hi Nguyên xinh đẹp như vậy khiến Lăng Khắc Cốt không thể dời mắt.

Anh nắm chặt quả dấm, ần ần, đáy lòng có ngọn lửa vô danh không biết là bắt nguồn từ tức giận hay là bởi vì tình cảm khó hiểu không cách nào thoát mái này.

"Ba là tiểu quỷ nhất gan, không dám thừa nhận thích bé con." Hi Nguyên khiêu khích nhìn Lăng Khắc Cốt, "Tiểu Đình của người ta so ra còn dũng cảm hơn ba."

Nói xong, cô không chút lưu luyến xoay người, tay nhỏ vươn tới nắm cửa.

"Con muốn đi tìm Tiểu Đình, Tiểu Tê, Tiểu Ngư."

Cửa còn chưa có mở ra, thân thể của cô liền bị Lăng Khắc Cốt chặn ngang ôm lấy, một hồi trời đất quay cuồng, cô đã bị ném tới trên giường, mà thân thể to lớn cao ngạo của Lăng Khắc Cốt đã bá đạo đè ở trên người cô.

"Ai cũng không cho phép đi tìm! Người là bé con của ta!" Theo một tiếng gầm nhẹ, nụ hôn điên cuồng vội vàng rơi vào trên mặt, trên môi của cô.

"Không phải. . . . Con không muốn làm bé con của ba!" Hi Nguyên bị hôn khóe miệng nhếch lên cười trộm, giả bộ dấm lên lồng ngực của Lăng Khắc Cốt, "Buông con ra. . . . Con muốn đi tìm. . . anh. . . Thẩm. . . . A. . . ."

Khi hai chữ "Anh Thẩm" nói ra khỏi miệng thì Lăng Khắc Cốt bỗng chốc đè ép lên sườn núi nhỏ xinh đẹp của Hi Nguyên, cảm tức cắn lên cổ của cô, đem một hàng dấu răng mang theo tia máu rơi ở động mạch cổ của cô.

"Đau. . . . Ba hừ. . . . " Hi Nguyên đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, thân thể nhỏ nhắn ở phía dưới Lăng Khắc Cốt nhẹ nhàng run rẩy. Thế nào ba lại giống như một ông chồng siêu cấp ghen như vậy? Cắn cô thật là đau quá.

Con mắt lạnh khát máu của Lăng Khắc Cốt sau khi tiếp xúc được với khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt như sương của Hi Nguyên thì bỗng chốc căng thẳng, lực đạo trên tay dần dần buông lỏng, bàn tay bóp chặt như đang trừng phạt đối thành ve vuốt.

"Ừm. . . . " Hi Nguyên giả dục thân thể, trong cái miệng nhỏ nhắn phát ra thì thầm vui thích. Đau đớn còn chưa có kết thúc, lưỡi Lăng Khắc Cốt đã dùng sức liếm vết máu rỉ ra trên cổ cô, khe khẽ mút lấy. Chờ đến chính là, một loại cảm giác vô cùng thoải mái, nơi hơi đau hiện ra cảm giác tê liệt. Lưỡi nóng bỏng của Lăng Khắc Cốt lặp lại động tác bú liếm, để cho cô kim lòng không được ôm cổ của anh.

Hi Nguyên đẹp đến khiến tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt trầm mê, môi của anh xẹt qua cảm hơi nhón của cô, lướt qua cần cổ thon dài tuyết trắng của cô, nặng nề mút lấy xương quai xanh hoàn mỹ.

Hi Nguyên tựa như một thiên sứ thuần khiết, bị anh dính vào tư vị dục tình.

Lăng Khắc Cốt cuồng dã cùng Hi Nguyên thanh thuần tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, tựa như thợ săn cùng tiểu bạch thỏ, đang tiến hành một trò chơi tình yêu không cân sức.

Không có gặp phải trở ngại như mong đợi, tròng mắt đen của anh lập tức tràn ngập sát khí: "Đáng ghét!"

Quả dấm của Lăng Khắc Cốt nắm chặt buông ra, buông ra lại nắm chặt, vẻ mặt vô tội này của Hi Nguyên khiến cho anh không cách nào động thủ. Cuối cùng quả dấm không có rơi vào trên người của cô, mà là đánh xuống giường.

Tiếng vang ầm ầm đem Hi Nguyên từ trong say mê thức tỉnh, cô kinh ngạc nhìn về phía Lăng Khắc Cốt. Mới vừa dịu dàng, thế nào trong nháy mắt đã biến thành bão nhiệt đới? Tức giận trên người Lăng Khắc Cốt không cách nào che giấu hiển hiện ra ở trước mặt của Hi Nguyên, giống như một con sư tử đứng mãnh, đang mở ra hàm răng sắc nhọn dữ tợn của nó, chuẩn bị đem con mồi xé nát.

"Ba. . . . " Hi Nguyên bị vẻ bạo ngược cùng lạnh lẽo trên mặt Lăng Khắc Cốt hù sợ.

Lời của cô bị Lăng Khắc Cốt tàn nhẫn cắn nuốt, nụ hôn cuồng dã, khiến cho khóe môi cô dính vào sắc hoa hồng điểm lệ. Cô còn chưa có từ trên giường trở lại nhân gian, cũng đã rơi xuống địa ngục. Lăng Khắc Cốt hung ác mà không chút lưu tình tiến chiếm nơi mềm mại của cô, để cho cô đau đến phát run.

"Đau. . . . " Hi Nguyên vô dụng run rẩy, lại nghênh đón giày xéo càng thêm mãnh liệt của Lăng Khắc Cốt.

Một đêm này, lửa giận, thù hận, ghen tỵ để cho anh hóa thân làm ma, điên cuồng chiếm đoạt, tùy ý đoạt lấy. .

Nhìn Hi Nguyên một thân vết thương, Lăng Khắc Cốt đột nhiên lãnh khốc thối lui ra khỏi thân thể của Hi Nguyên, mặt căng thẳng hiện đầy lo lắng xuống giường không chút lưu tình rời đi.

Trong cơ thể trống không khiến Hi Nguyên cuộn lên khó chịu, ba tối hôm qua lúc vừa bắt đầu rõ ràng còn rất tốt, nhưng tại sao đột nhiên phong vân biến sắc? Chẳng lẽ ba cũng không thích bé con? Đoạt lấy cô chỉ vì báo thù? Lòng của Hi Nguyên không khỏi đau nhói.

.....

Tường Lệ Văn phiền não đi qua đi lại tại trong phòng chính mình, ánh mắt liên tiếp nhìn về phương hướng phòng ngủ của Lăng Khắc Cốt.

"Nha đầu xấu xí ghê tởm! Cũng biết hấp dẫn Lăng Khắc Cốt!" Cô ta cảm tức đứng ở trước gương trang điểm, khi thấy trong gương xuất hiện gương mặt vụn vỡ mà biến hình thì cô ta phiền não gào tay bức tốc, "Tường Lệ Văn, mày phải tỉnh táo, bằng vào bản lĩnh của mày còn lo không đấu lại một nha đầu xấu xí chưa dứt sữa hay sao?"

Cô ta liều mạng hít sâu, cố gắng để cho mình khôi phục lại bình tĩnh, trên gương mặt điểm lệ lộ ra nụ cười ma quỷ bí hiểm, nụ cười này giống như thanh đao giết người, âm lãnh mà dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bí mật điều tra

Đây là một căn phòng tập thể lực, trên một tấm đệm bằng bọt biển, bốn phía ngoại trừ mấy người với đủ loại dáng vẻ khác nhau thì không còn có thứ gì khác. Nơi này rộng rãi đủ để cho một trăm người cùng luyện tập.

Trong phòng, hiện có mấy người đàn ông đang đứng.

"Các anh cùng tiến lên đi!" Lăng Khắc Cốt ngược con mắt lãnh khốc quyết tuyệt lên, bắn về phía mấy thuộc hạ chung quanh.

"Lão đại, dừng! Tôi sắp kiệt sức rồi." Ngân Báo vừa thở hổn hển, vừa năn nỉ. Còn đánh tiếp như vậy, bốn người bọn họ cũng không trụ được nữa.

"Ít nói nhảm!" Bất mãn trợn mắt nhìn Ngân Báo một cái xong, Lăng Khắc Cốt tựa như một con ung sẵn mỗi bên nhảy lên, giờ chân đá phía Thanh Long ở bên trái, tay phải thì mạnh mẽ đánh về phía Sơn Miêu, mà thân thể anh khi rơi xuống trên đất thì đè Ngân Báo ở dưới gối. Bách Hồ sớm đã bị anh đánh bại thở hổn hển cố lấy lại hơi ngồi bệt ở trên đệm, lại không dám tiến lên. Thanh Long bị đá phải lùi lại vài bước, anh che chân bị đá oán trách: "Lão đại thực hung ác, nếu chân của tôi tàn phế, ngài tìm ai phụ trách công việc ở Long Dục đây?"

"Đúng rồi, mặt mày xinh đẹp của tôi cũng đầy thương tích rồi." Sơn Miêu che má trái bị đánh, bất mãn nói.

"Lão đại, anh sắp đè chết tôi rồi!" Ngân Báo đáng thương ở phía dưới Lăng Khắc Cốt xin khoan dung. Thật không biết lão đại hôm nay rốt cuộc làm sao, hơn nửa đêm lôi cả bốn người bọn họ tới, chính là để cho bọn họ thương thức quyền cước của cậu ta sao? Bọn họ thật đáng thương.

Thật may là bọn họ có tới bốn người, nếu chỉ có mình anh, còn không sớm bị lão đại đánh như tử rồi há?

Gương mặt tuấn tú của Lăng Khắc Cốt sau khi độ sức như vậy vẫn không chút nhếch nhác, ngược lại bởi có mấy lọn tóc rũ xuống mà càng thêm anh tuấn, sự thô bạo nơi đây khiến cho anh trở nên tà ác. Lăng Khắc Cốt sau khi nghe Ngân Báo nói vậy thì dâng lên một chút áy náy, anh lưu loát đứng dậy, đưa tay kéo Ngân Báo dậy.

"Lão đại, tâm tình tốt hơn chút chưa?" Thanh Long đeo chiếc kính gọng vàng lên mắt, vỗ bả vai Lăng Khắc Cốt, cười nhạt hỏi.

Lăng Khắc Cốt nhú mày, trợn mắt nhìn Thanh Long một cái: "Ai tâm tình không tốt? Là các anh quá lâu không rèn luyện, tôi sợ công phu của các anh bị mai một đi mà thôi!"

"Lão đại, anh bắt chúng tôi khai đao cũng đừng nhặt vào lúc hơn nửa đêm chứ." Ngân Báo oán trách xoa cánh tay bị Lăng Khắc Cốt đè lên.

"Câm miệng!" Lăng Khắc Cốt lãnh khốc trừng mắt nhìn hai thuộc hạ vừa thấy mặt đã cãi vã một cái, nhặt áo khoác màu đen trên đất lên mặc vào, liền đi ra bên ngoài, "Trở về tăng cường rèn luyện, ba ngày sau tôi muốn trở lại nghiệm thu."

"Cái gì?" Ngân Báo vừa nghe, nhếch môi oán trách, "Tôi ngày kia phải đi châu Âu làm phẫu thuật cho Thủ tướng A, nào có rảnh rồi mà luyện quyền cước."

Bách Hồ trịnh trọng nói với anh: "Huynh đệ, tự cầu nhiều phúc."

"Bách Hổ!" Ngân Báo giận đến nghiêng răng. Mấy người bọn họ công phu quyền cước cũng mạnh hơn anh, tự nhiên không cần lo lắng, anh luôn luôn chuyên tâm vào y thuật, tài nghệ độ sức không cao lắm, mười anh chỉ sợ cũng không đấu lại một lão đại. Ba ngày sau, không phải là tới chịu đòn sao hả?

"Tôi cũng muốn đi huấn luyện, đánh không lại lão đại không mất thể diện, đánh không lại Ngân Báo thì thật khó mà mở miệng." mười ngón tay Thanh Long đan vào nhau, lay động khớp xương, tiếng khớp xương va chạm thanh thúy phát ra.

"Các anh đều cùng nhạo báng tôi!" Ngân Báo gào khóc đánh về phía Thanh Long, lại bị đối phương dễ dàng né tránh.

"Nghĩ đánh bại tôi, anh trở về luyện mười năm nữa." trang phục của Thanh Long bay bay, tuấn kiệt nói. Anh mang theo nụ cười nhàn nhạt đi ra khỏi phòng luyện tập.

Ở trong phòng làm việc của Tổng giám đốc Ứng Đế Quốc, Lăng Khắc Cốt tựa như một ác ma tới từ địa ngục, trên gương mặt tuấn tú lãnh khốc không thấy vẻ tươi cười. Áp suất thấp mây ngày nay làm cho cả cao ốc Empire State cũng bị bao phủ trong một đám mây đen, tất cả người tiến vào trong văn phòng Tổng giám đốc cũng nơm nớp lo sợ, sợ một câu nói không cẩn trọng sẽ rước lấy sự dlay dỗ của Tổng giám đốc.

Một người áo đen lặng yên không một tiếng động đẩy cửa phòng làm việc ra, cung kính đi tới trước bàn làm việc, đứng nghiêm.

Lăng Khắc Cốt Vốn là đưa lưng về phía cửa, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ bỗng chốc chuyển động ghế xoay, ánh mắt sắc bén nhìn người tới: "Điều tra rõ ràng?"

"Lão đại, chúng tôi chỉ điều tra được chút thông tin này." Lý Vĩ có chút khiếp đảm mà cup mí mắt sau đó lại len lén quan sát sắc mặt của Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt nhanh chóng cầm lấy một xấp tài liệu thật dày kia, sau đó liền ném lên trên bàn làm việc: "Tôi cho anh hai ngày, anh giao cho tôi chính là chỗ tài liệu này sao?"

"Lão đại, chuyện kết giao bạn bè của tiểu thư rất đơn giản, trong sáng, chúng tôi thật không có điều tra ra có người đàn ông nào đặc biệt." Lý Vĩ bị sợ đến lau mồ hôi lạnh trên trán, cố gắng biện giải cho mình.

Sắc mặt Lăng Khắc Cốt lo lắng, lần lấy tài liệu lật lại một lần, sau đó từ trong tài liệu rút ra một tấm hình, chỉ vào người đàn ông có đôi mắt màu xanh trong tấm ảnh, nói với Lý Vĩ: "Đi điều tra cái ‘Lamborghini’ này cho tôi."

Lý Vĩ cung kính nhận lấy tấm hình, hơi cúi người nói: "Thuộc hạ đi điều tra ngay."

"Chuyện này không cho phép tiết lộ với bất kỳ ai, cho dù đối với đám người Ngân Báo cũng giữ bí mật cho tôi."

"Thuộc hạ hiểu." Lý Vĩ cầm tài liệu thối lui đến cạnh cửa, cẩn thận từng li từng tí đóng cửa phòng làm việc.

Sau khi Lý Vĩ rời đi, phòng làm việc lại khôi phục yên tĩnh. Sự tàn bạo cùng bồn chồn hiển hiện trên mặt Lăng Khắc Cốt khiến cho ngay cả thư ký Eileen cũng không dám đi vào, trừ phi có tài liệu nhất định phải cần anh ký tên, cô mới không thể không tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Không cần quá tốt với tôi

Trên giường lớn KINGSIZE phủ màn lụa Lưu Tô màu vàng, trên giường hỗn độn, Hi Nguyên tựa như một búp bê vải bị xé rách, trên người mang đầy vết thương. Dấu răng rớm máu rõ ràng, rõ ràng đến khiến Hi Nguyên đau lòng, mà những vết thâm tím ứ máu đếm không hết, đầu tay trái rộng toàn thân càng thêm thâm không nhìn.

Lòng của Hi Nguyên bị tổn thương.

Lời chú Ngân Báo nói sai lầm rồi. Chú ấy nói ghen tỵ là chất xúc tác tốt nhất, những lời này có lẽ dùng ở trên người người khác thì đúng, nhưng dùng ở trên người Lăng Khắc Cốt hoàn toàn sai lầm rồi. Cô cho là anh sẽ bởi vì ghen tỵ mà sẽ bộc lộ nội tâm yêu mến cô, dùng tình yêu nồng đậm vây lấy cô, nhưng thứ cô lấy được cũng chỉ là tổn thương triệt để.

Lăng Khắc Cốt, người đàn ông như một thử ma túy khiến cho cô đau lòng này, anh căn bản không yêu cô.

Trong mắt anh, có lẽ cô chỉ là con gái của kẻ thù.

Mặc dù sớm đã biết rõ ba Dã Lang của mình từng tạo nên tổn thương đối với em gái Băng Nhi của anh, nhưng cô tự dối mình, không suy nghĩ sâu xa về vấn đề này.

Hôm nay, trải qua thù hận không cách nào trốn tránh hiển hiện rõ ràng ở trước mắt cô. Cô vẫn không dám nhìn thẳng vào sự hận thù đó, có lẽ nó cũng

chính là nguyên sâu xa nhất ngăn trở cô và Lăng Khắc Cốt yêu nhau.

Tại sao cô lại là con gái của Dã Lang?

Ba cô tại sao lại phải giết chết Băng Nhi?

Mối thù giết em này sợ là Lăng Khắc Cốt vĩnh viễn cũng không cách nào quên được? Cho nên anh hận cô.

Hận cô sao?

Cho nên anh vô tình như ác ma, trong lúc tổn thương cô ngay cả chân mày cũng không nhíu một cái.

Nhưng cô vô tội!

Ân oán đời trước, cô không có cách nào ngăn cản, cũng không cách nào tham gia.

Ngay lúc đó cô còn tám bé, nếu như cô đã là người hiểu chuyện, nhất định sẽ ngăn cản trận tổn thương kia, không để cho ba cô giết chết Băng Nhi.

Nhưng cô còn nhỏ đến mức ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được, làm thế nào đi bảo vệ Băng Nhi.

Lăng Khắc Cốt không nên hận cô!

Số mạng cô thật oan ức, lại để cho cô và người cô yêu đến thế cách nhau cả một biển máu thâm thù.

Hi Nguyên tổn thương rúc vào bên trong cái mền, cổ nén nghẹn ngào bật thốt lên thành tiếng. Nước mắt không ngừng đảo quanh ở trong hốc mắt, sau khi ảm đạm nửa ngày, rốt cuộc cũng không giữ được miệng công nữa rào rào rơi xuống, thấm ướt cái gối vẫn còn giữ mùi xạ hương nhàn nhạt.

"Lăng Khắc Cốt, chẳng lẽ bé con không đáng giá để anh yêu sao? Tại sao phải hận bé con? Tại sao?" Hi Nguyên lật người, vùi mình vào trong gối, đem nước mắt cùng tiếng thôn thức tất cả đều giấu đi. Cô không muốn để cho người ta thấy cô vô dụng cùng khổ sở.

Thù cùng hận thật này cứ nặng như vậy, nặng đến anh không cách nào buông tha, dành tình yêu cho cô?

Về đẹp của cô, anh tại sao không thấy được?

Cô yêu anh, so với bất kỳ người phụ nữ nào đều sâu sắc hơn, so bất kỳ phụ nữ nào đều muốn nồng nàn hơn. Cô dùng cả sinh mạng để thương anh, không có anh cô không biết sinh mạng còn có ý nghĩa hay không.

Một cánh tay thon dài do dự rơi vào trên lưng Hi Nguyên, giọng nói mang theo khổ sở cùng dè dặt của Thẩm Đan truyền vào trong tai Hi Nguyên: "Bé con, đừng khóc!"

Nghe được lời Thẩm Đan nói, Hi Nguyên bỗng chốc xoay người, nhìn thấy sự đau lòng trong tròng mắt đẹp của Thẩm Đan thì cô vội vàng lau nước mắt đang vòng quanh nơi khóe mắt, nắm chặt cái mền che ở trước ngực, lo lắng ngồi dậy.

"Anh Thẩm" Cô lúng túng liếm liếm đôi môi, bộ dáng này của mình bây giờ so kẻ điên không khá hơn bao nhiêu, xấu xí đến không cách nào gặp người, lại bị anh Thẩm thấy được.

"Cô nương ngốc! Không phải nói khi nào muốn khóc, thì tìm anh Thẩm sao?" ngón tay Thẩm Đan dịu dàng nhẹ nhàng lau nước mắt rơi trên khóe mắt Hi Nguyên, sau đó ôm cả người cô lẫn chôn vào trong ngực.

"Anh Thẩm, không cần đối với bé con tốt như vậy!" Hi Nguyên khổ sở tựa vào trước ngực Thẩm Đan.

Lăng Khắc Cốt tại sao không dịu dàng giống như anh Thẩm vậy?

Tại sao anh lại không thể yêu cô?

Nếu như cô có thể khiến cho thời gian đảo ngược lại, cô nhất định sẽ ngăn cản ba cô, nhất định sẽ cứu sống Băng Nhi.

Cô thật không muốn là con gái kẻ thù của Lăng Khắc Cốt.

Nếu như cô và Dã Lang không có quan hệ thân thuộc, anh sẽ yêu cô sao?

Bị hãm trong vòng khổ sở cùng chua xót khiến Hi Nguyên càng ngày càng như đưa đám, cô bi thống dùng sức ôm lấy eo của Thẩm Đan, mặc cho nước mắt ướt nhòa.

"Không đối tốt với em, anh còn có thể đối tốt với ai được nữa?" Thẩm Đan thờ dài một tiếng, bàn tay đầy trù ẻo xoa tóc dài phiêu dật của Hi Nguyên.

Nhiều năm qua, tim của anh chỉ bị một người là Hi Nguyên chiếm cứ, không còn chút chỗ trống nào cho người phụ nữ khác. Nếu như không đối tốt với cô, anh còn có thể đối tốt với ai?

Nhưng Hi Nguyên sẽ hiểu tâm của anh sao?

Đêm qua, anh đứng ở trước cửa phòng Lăng Khắc Cốt bồi hồi suốt đêm, vài lần nghĩ vọt vào trong, đoạt lấy Hi Nguyên từ trong ngực của anh ta. Tim của anh bị sự ghen tỵ gặm nuốt thật sâu, trước mắt không ngừng thoáng qua hình ảnh cô ở phía dưới Lăng Khắc Cốt tìm hoan ái.

Nhưng Lăng Khắc Cốt là ân nhân của anh, anh không có biện pháp làm ra chuyện phản bội anh ta.

Anh chỉ có thể một mình chạy vào trong sân đón gió lạnh, khiến gió rét làm lạnh lửa ghen trong lòng của anh, để cho bản thân quên đi chuyện người con gái anh yêu mến đang bị ông chủ của anh đoạt lấy.

Cái loại khổ sở yêu mà lại không thể yêu sắp giãy vò anh đến muốn nổi điên, anh thật là muốn lớn tiếng nói với Hi Nguyên đang ở trong ngực mình: "Bé con, anh yêu em!"

Nhưng cô sẽ nguyện ý nghe sao?

Cô thì bị Lăng Khắc Cốt tổn thương, cũng không nguyện ý tiếp nhận tình cảm của anh, có lẽ trong lòng cô, mình chỉ là một người có cũng được không có cũng không sao.

Thẩm Đan khổ sở ôm chặt Hi Nguyên, không nói thêm gì nữa.

Hi Nguyên bị tâm sự của chính mình vùi lấp, cũng không có phát giác sự khác thường của Thẩm Đan.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Hãm hại

Đứng trong phòng tắm ấm áp, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên đầy ưu thương, cô mắt hôn vuốt những dấu vết xanh xanh tím tím trước ngực mình, nhớ lại hành hạ đêm hôm qua, lòng không khỏi chua xót.

Lăng Khắc Cốt vậy mà một chút thương tiếc cũng không có, trên người của cô trải rộng đầy những vết cắn lớn nhỏ, vết cào, mà nơi riêng tư nhất của cô truyền đến từng trận đau đớn, giống như bị tình huống chiến đấu kịch liệt ngày hôm qua thương tổn, đau rất.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô thốn thức, đau đến cau mày. Cô cẩn thận từng li từng tí thay áo ngủ bằng bông, tận lực không để đụng đến vết thương.

Đột nhiên ngoài cửa phòng truyền đến một hồi tiếng gõ cửa nhẹ, âm thanh quen thuộc của Thẩm Đan truyền vào trong tai cô: "Bé con, anh vào nhé."

"Anh Thẩm, nhanh như vậy đã trở lại rồi hả? Anh không phải là bị chú Bách Hồ vẫn chưa gọi đi sao? Hoàn thành nhiệm vụ rồi hả?" Hi Nguyên kinh ngạc nhìn Thẩm Đan.

Anh rời đi mới khoảng một canh giờ, làm sao đã trở lại rồi?

"Không có." Thẩm Đan có chút ngượng ngùng đem một hộp thuốc cao trong tay nhét vào trong tay Hi Nguyên, sau đó liền đỏ mặt chạy mất. Đột nhiên anh xoay người làm một cái dấu tay gọi điện, nhiệt tình hướng về phía Hi Nguyên nói: "Anh đi làm, bé con có chuyện gọi điện thoại cho anh nhé."

Hi Nguyên gạt đầu một cái, cười khoát tay với Thẩm Đan.

Thấy anh xuống lầu, cô mới cúi đầu nhìn lọ cao trong tay, vừa nhìn rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng giống như Thẩm Đan, hồng đến giống như ánh nắng chiều kiều diễm.

Cái này là dùng để.

Anh làm sao biết cô bị thương bên trong?

Liếc mắt hướng bóng lưng của Thẩm Đan đầy cảm kích, Hi Nguyên trở về gian phòng của mình, ngồi lên giường trải đệm trắng công chúa, đem lọ cao mát lạnh bôi lên khắp các vết thương trên người mình. Sau lưng cũng là nơi u mật giữa hai chân, nhẹ nhàng bôi một lượt, nhất là nơi sưng đỏ phía dưới, cô chỉ chạm tới mép ngoài liền mắc cỡ không dám bôi vào đến bên trong.

Mắc cỡ đỏ mặt đem thuốc bỏ lên trên bàn, cô lại chui vào trong chăn lúc này đã không còn có độ ấm của Lăng Khắc Cốt.

Sau này, cô làm như thế nào đối mặt với Lăng Khắc Cốt?

Đặt ở trước mặt cô là một mớ bong bong, cô gỡ thế nào cũng không ra được.

Tất cả giống như một đoạn phim chiếu chậm lướt qua sáng ngời ở trước mắt cô, có thương yêu cung chiều, có bảo bối, có khinh miệt, có thù hận.

Nếu như giữa anh và cô chỉ có hận, vậy anh tại sao phải nuôi lớn cô giống như một bảo bối cơ chứ?

Nhưng nếu như anh yêu cô, thì tại sao lại vô tình tổn thương cô như vậy?

Ngày hôm qua anh không lưu luyến chút nào rời đi, đến bây giờ cũng không trở lại, là chán cô sao?

Chỉ một đêm liền chán ghét.

Đang lúc cô buồn bực muốn chết thì điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Thấy dây số xa lạ, cô có chút bồn chồn, vừa mới nhận điện, giọng nói từ tính mạng theo khẩu âm lạ của Zu Cuella lập tức từ bên trong truyền đến: "Tiểu mỹ nhân, nhanh một chút ra ngoài! Không tới 5 phút tôi liền đi vào bắt em!"

Nói xong, cũng không đợi Hi Nguyên trả lời, liền cúp điện thoại, khí thế bá đạo quả thật so Lăng Khắc Cốt chỉ có hơn chứ không kém.

"Stop! Tên heo sắc lang này, cũng không quản người ta có rãnh rồi hay không, cứ như vậy liền cúp!"

Cô ném điện thoại lên trên giường, tiếp tục lâm vào trạng thái mơ hồ.

Cô bây giờ, nghĩ đến muốn hồng rồi làm gì còn hơi sức mà quan tâm đến bất luận kẻ nào.

Cô cảm thấy mình giống như là con chó nhỏ bị người ta vứt bỏ, đáng thương không ai muốn.

Chú Ngân Báo đi châu Âu, Thẩm Đan cũng đi làm, cô ngay cả một người để tổ khổ cũng không có, trừ bỏ giống như đũa đám, cô không biết còn có thể làm thế nào.

Mười lăm năm, cô lần đầu tiên cảm thấy vô dụng như vậy. Cho dù bị Tường Lệ Văn đánh thì cô cũng không từng có cô độc khó chịu như vậy. Chỉ bởi vì người vứt bỏ cô, làm nhục cô không phải là người khác, mà là Lăng Khắc Cốt cô thích nhất.

Qua mấy phút, điện thoại di động bị cô ném tới trên giường lại bắt đầu điên cuồng đổ chuông như muốn đòi mạng, cô càng không thèm để ý tới nó, người kia dường như lại càng vui mừng, từng hồi chuông lại một lần nữa khiến cho cô không có cách nào tìm được sự yên bình.

Hi Nguyên nhắc điện thoại di động lên, cảm tức hướng về phía ông nói rõ to: "Heo sắc lang, anh muốn tìm người bồi bên cạnh thì mời đi hộp đêm, tôi không có thời gian bồi anh!"

Nói xong, cô hơi chút tức mình đem điện thoại di động ném một cái, không cho Zu Cuella cơ hội nói chuyện.

Điện thoại di động càng không ngừng vang lên, giống như cô không nhận điện thoại, Zu Cuella quyết không chết tâm vậy, cho dù cái đầu của Hi Nguyên có rúc vào trong chăn, thì âm thanh kia vẫn điên cuồng đòi mạng.

Hi Nguyên giận đến cắn răng nghiến lợi, giận đến ngay cả số điện thoại cũng không thèm liếc một cái, trực tiếp cạy nắp sau tháo pin điện thoại ra, sau đó hã hê nói với cái điện thoại di động: "Xem anh còn dám âm ỉ tôi nữa hay không!"

Nói xong, cô giống như một con gà mẹ xù lông, kiêu ngạo mà nhếch lên cái đuôi nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên nụ cười mê người. Nhưng cô lại không biết mặt người ở đầu điện thoại bên kia đã tối đen.

Ngồi ở trong làm việc hoa lệ còn hơn cả hoàng cung, tay Lăng Khắc Cốt thiếu chút nữa đem điện thoại di động cầm trong tay bóp vỡ. Cái khuôn mặt thành thực mà tuần mỹ kia hiện đầy lo lắng, trong đôi tròng mắt đen hẹp dài lửa ghen thiêu đốt hùng hực, đỏ ngầu như tà dương.

"Khốn kiếp!" Anh một tay ném điện thoại di động đến trên cửa sổ sát đất, dây thủy tinh treo trên điện thoại di động khắc ba chữ "LKG" kia liền bởi vì anh dùng sức mà chia năm xẻ bảy, mấy hạt thủy tinh như đứa bé bị vứt bỏ tán loạn, vương vãi trên đất.

Tường Lệ Văn mang theo nụ cười hã hê đến gần bên cạnh anh, đầy giễu cợt nói: "Khắc Cốt, những lời em mới vừa nói anh còn không tin, hiện tại đã hiểu rõ rồi chứ. Bé con của anh căn bản cũng không an phận, bên ngoài có cả một đồng lớn đàn ông. Thân thể của cô ta có lẽ đã sớm không còn thuần khiết, có lẽ đã sớm cho một tên đàn ông hoang dã nào đó rồi."

Lời của cô khiến sắc mặt của Lăng Khắc Cốt càng thêm âm hàn, một đôi con mắt xé lên như muốn giết người. Anh không có ngược mắt, lạnh lùng nói với Tường Lệ Văn: "Đi ra ngoài!"

"Chẳng lẽ em nói sai? Khắc Cốt, bé con không giống em, con bé đối với anh căn bản cũng không trung thành. Em hiểu biết rõ anh thích con bé, nhưng anh đừng quên, cô ta là người thích tìm thú vui như thế nào, nói không chừng ngày nào đó sẽ cấm sừng anh!" Tường Lệ Văn không chút do dự từ trong cặp hồ sơ lấy ra một xấp hình, đột nhiên mấy tấm hình có chút mập mờ mờ ra ở trước mặt Lăng Khắc Cốt, so với báo cáo điều tra của Lý Vĩ còn rõ ràng hơn gấp bội.

Có mấy tấm là cảnh đêm trên đường phố, Hi Nguyên bị mấy người đàn ông đè ở trên tường cường hôn, sự kháng cự của cô ở dưới sự che giấu của ánh đèn không thấy rõ, không phân rõ cô rốt cuộc là đang cự tuyệt hay là đang hưởng thụ.

Còn có mấy tấm là ở trong một tòa lâu đài xa hoa, Hi Nguyên bị một người đàn ông mắt màu xanh dương ôm lấy hôn.

Con mắt Lăng Khắc Cốt quét một lần qua những tấm hình đó, nhưng không có bất kỳ biểu lộ gì, chỉ là tàn khốc đối với Tường Lệ Văn nói: "Vụ Thượng Hoa cho cô đi làm, lưu loát chút, không nên để lại dấu vết. Những thứ khác không cần cô bận tâm!"

Trong lời Lăng Khắc Cốt nói ý vị uy hiếp rõ ràng, tựa hồ đang cảnh cáo Tường Lệ Văn, không cần nhiều lời chõ mõm vào.

Mặt của Tường Lệ Văn thoát xanh thoát trắng, giống như là hoa ngũ sắc. Sau một hồi lúng túng, cô ta cắn răng thân thể thẳng tắp, cung kính nói: "Tôi sẽ đi làm."

Lúc sắp xoay người, thuần phục cùng cung kính trong mắt cô ta lập tức biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt sắc bén ác độc.

Thứ cô ta không có được, nha đầu xấu xí Lăng Hi Nguyên đó cũng đừng nghĩ lấy được!

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Vết cắn

Zu Cuella cuồng ngạo ngồi ở trong xe Lamborghini của mình, giữa những cơn gió thổi lất phất phát nhẹ tùy ý hưởng thụ ánh hoàng hôn. Một người chưa từng biết chờ đợi ai như anh ta lại đang dùng một đôi mắt màu xanh dương liếc xéo về mặt tiền tòa lâu đài sang trọng trước mặt. Nguyên tưởng rằng sau khi mình ra lệnh một tiếng, Lăng Hi Nguyên lập tức sẽ chạy xuống gặp anh ta, nhưng thời gian dần dần trôi qua, sự chịu đựng của anh ta cơ hồ đều đã được dùng hết.

Anh ta không nhịn được hất lên một vài lọn tóc màu nâu vương trên trán, mắt màu xanh dương bên trong nổi lên vẻ giận dữ.

Tiền nha đầu Hi Nguyên kia làm cái gì mà lâu như vậy!

Anh rõ ràng chỉ cho cô năm phút đồng hồ!

Cô có biết anh là ai không?

Lại to gan như vậy để cho anh phải chờ đợi!

Ngón tay cầm tay lái của Zu Cuella dùng sức mà trở nên trắng bệch, tiếng đốt ngón tay va chạm vang lên răng rắc hiển hiện sự phẫn nộ của anh ta.

Cách một tòa trang viên, Hi Nguyên trong đầu buồn bực ngủ vùi cũng không biết mình đồng thời chọc giận hai người đàn ông này. Cô giống như con mèo nhỏ co rúc ở trên giường, lưỡi biếng ngủ một cái.

Gian phòng của cô trong lâu đài tựa như mộng ảo, trong phòng có một giường theo kiểu công chúa lớn, lụa trắng từ nóc phòng rủ xuống thật dài, đột nhiên một trận gió từ cửa sổ sát đất thổi vào, khi lụa mỏng giống như mây phiêu đảng bị thổi vương trên mặt cô, cô lầu bầu một tiếng, gạt nó sang bên.

Đang lúc cô giống như con mèo nhỏ lười về ổ thì một bàn tay to đột nhiên dùng sức nắm lấy lỗ mũi cô.

"Bé mèo lười, lời của tôi em lại dám không nghe!" gương mặt anh tuần giống như thần Apollon của Zu Cuella đột nhiên xuất hiện ở trước mặt vẫn còn đang chưa hoàn toàn tỉnh ngủ của Hi Nguyên.

"A!" Hi Nguyên sợ hết hồn, không khỏi phát ra một tiếng thét chói tai. Nhưng tiếng kêu của cô nhanh chóng biến mất dưới bàn tay bá đạo của Zu Cuella.

Miệng mũi đồng thời bị lấp kín, Hi Nguyên bị ép đến không thở nổi. Tứ chi của cô dùng sức đâm đá Zu Cuella giống như u linh xuất hiện, lại bị anh ta cường hãn giữ chặt.

"Đề. Umh. Umh." Lời của cô cũng bị Zu Cuella giống như satan ngăn cản, liền một câu đầy đủ đều không nói ra được.

Nhìn cô giống như con thú nhỏ giãy giụa trong lòng mình, khóe môi Zu Cuella tà tứ nhếch lên, anh cúi đầu thấp xuống, dùng thân thể đầy hương vị phái nam xạ xạ vây Hi Nguyên lại, mắt màu xanh dương mang theo nghịch ngợm xấu xa nháy mắt mấy cái, đang lúc Hi Nguyên cho là anh ta muốn buông miệng mình ra thì đôi môi mang theo nhiệt tình đặt lên cái miệng nhỏ nhắn của Hi Nguyên.

Miệng mũi Hi Nguyên mới vừa được giải phóng, liền bị anh ta ta cường thế hôn, nhiệt liệt mút vào, lưỡi của anh ta đầy hấp dẫn vuốt ve môi hồng của Hi

Nguyên, ở trước hàm răng ngọc của cô dùng sức: "Bảo bối, cho anh vào đi."

Giọng nói của Zu Cuella lộ ra kích động không che giấu được, nhiệt độ của người anh ta cùng với mùi hương bao phủ thân thể Hi Nguyên, để cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô giống như đoá hồng buổi sớm, kiều diễm mà mê người.

"Cút!" Hi Nguyên dánh một cái tát lên trên mặt của anh ta.

Cô rút cuộc lại bị tên đầu heo này khi dễ!

Bàn tay Zu Cuella cầm tức buộc chặt hông Hi Nguyên, tà nhìn anh ta: "Con mèo nhỏ, lá gan em thật không nhỏ! Dám động thủ đánh tôi, em chính là người đầu tiên!"

"Heo. Ừm. Sắc Lang." Hi Nguyên vừa đánh vào lồng ngực giống như tường đồng vách sắt của Zu Cuella này, vừa không cam lòng nhìn anh ta chăm chăm, "Khốn kiếp!"

Môi Zu Cuella lần nữa áp lên trên môi Hi Nguyên, lần này không hề dịu dàng nữa, mỗi một lần anh ta đều như cuồng phong mưa lũ xâm nhập cô, bá đạo đòi lấy hương thơm trong đôi môi cô. Cho đến khi Hi Nguyên bị anh ta hôn không thở nổi, anh ta mới buông Hi Nguyên đang yếu đuối hờn hển ra.

Tiếng cười khàn đục mà từ tính vô cùng phong phú khe khẽ từ trong lồng ngực nở nang phát ra, Zu Cuella vẫn chưa thỏa mãn cần đôi môi thủy nộn của Hi Nguyên, ở phía trên lưu lại một dấu răng nhằn nhặt, sau đó nửa mập mờ nửa uy hiếp nói: "Con mèo nhỏ, đây là trừng phạt dành cho em!"

Hi Nguyên giận đến máu xông lên não, há mồm cắn cổ của Zu Cuella, dùng sức ở phía trên giày xéo, sau đó khi đối phương đau đến buông cô ra thì nhanh chóng né ra khỏi ngực của anh ta, sau đó cười hả hê đầy xấu xa nói, "Heo sắc lang, đây là trừng phạt tôi dành cho anh!"

"Răng lợi thật tốt!" Zu Cuella lau vết thương trên cổ, cười tà nói, "Con mèo nhỏ, đây là dấu ấn em dành cho tôi, tôi sẽ vĩnh viễn cất giữ."

"Stop! Biến thái!" Hi Nguyên khinh thường ngẩng đầu lên, dùng cái mền che kín mình, đối với anh ta ta hạ lệnh đuổi khách, "Anh mau rời đi, nếu không tôi sẽ kêu người bắt cái con heo là anh này lại."

Zu Cuella một chút cũng không sợ uy hiếp của cô, từng bước một tiến tới gần cô, cười đầy mỉa mai hoặc một đường ép cô lui về phía sau, ép cô vào giữa vách tường cùng lồng ngực của mình. Đầu của anh ta rũ thấp xuống, chống đỡ gần cổ Hi Nguyên: "Em nói xem, có phải là tôi nên để cho lời em nói biến thành sự thật không? Một cái hôn nho nhỏ không sao thỏa mãn được một con sói đói bụng."

"Anh. Anh dám." Hi Nguyên cố tự trấn định, cô cảm thấy nơi cô bị hô hấp nóng bỏng của anh ta phả vào, có loại cảm giác tê ngứa, loại cảm giác này khiến cô không sao bình tĩnh được.

"Có muốn tăng thêm chút kích thích hay không?" tay Zu Cuella mập mờ quét về phía da thịt đang bị phơi bày ra bên ngoài của Hi Nguyên, mắt màu xanh dương của anh ta sau khi tiếp xúc được với cái dấu vết mập mờ phía trên kia trong nháy mắt chợt chìm lạnh, chỉ là nhanh chóng khôi phục. Anh ta đầy trêu đùa mà cúi thấp đầu, mỉa mai nhìn cô, giống như một con sói bị bỏ đói thật lâu, đang muốn đem con mồi đã đưa đến miệng một hớp nuốt trọn.

"Có quỷ mới muốn!" Hi Nguyên nâng đầu gối lên, đàn muốn tấn công vào háng của Zu Cuella, lại bị anh ta ta nhanh chóng né tránh.

Cô không hề chuẩn bị, bị anh ta một phát ôm trọn, tứ chi bị anh ta vây ở lồng ngực nở nang, cái miệng nhỏ nhắn cũng bị anh ta dùng một góc cái mền nhét chặt.

"Ừm." Cô muốn anh ta buông cô ra, nhưng ngay cả một câu cũng không thốt ra được, chỉ có thể dùng một đôi mắt to đầy lửa đốt tức giận trừng trừng nhìn anh ta.

Zu Cuella vác cô lên vai, theo đường lúc đến nhảy xuống ban công. Tránh khỏi tất cả hộ vệ, nhanh chóng rời khỏi lâu đài Tinh Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Theo tôi

"Cái người lớn lên chỉ là một con heo này! Rốt cuộc muốn làm gì?" Hi Nguyên bị ném vào ghế lái phụ của Lamborghini, cắn răng nghiêng lợi hỏi Zu Cuella lưu loát nhảy vào ghế lái.

Cô hiện tại đang ở trong cái bộ dạng này lại bị anh ta cướp ra ngoài.

Thế nào cũng nên để cho cô mặc một bộ y phục đã chứ!

Cô đang bọc một cái mềm như vậy thì có thể đi được đến đâu?

"Đương nhiên rồi. . . ." ánh mắt màu xanh dương kia của Zu Cuella đầy hấp dẫn quét một lượt qua thân thể đậm bạc của cô, sau đó híp thành một đường ngang cười cúi đến cạnh tai cô, "Theo tôi!"

"Có quý mới theo anh! Tôi không phải đã nói rồi sao, tôi không có thời gian bồi anh!" Hi Nguyên đẩy thân thể Zu Cuella, giùng giàng quay đầu ra.

Anh ta dựa tới gần khiến cho cô có loại cảm giác uy hiếp, trên người anh ta có loại mùi xạ hương nồng nặc dễ ngửi đến khiến người ta nghĩ đâm đầu thẳng vào trong ngực của anh ta

Không được!

Cô có Lăng Khắc Cốt rồi !

Tại sao có thể mê muội đối với người đàn ông khác?!

"Em nói với anh khi nào?" Zu Cuella có chút mê hoặc nháy mắt mấy cái.

"Vây. cuộc điện thoại thứ hai không phải anh gọi sao?" Nghe được Zu Cuella nói, lòng của Hi Nguyên chột căng thẳng, hơn nữa bắt đầu nhảy lên giống như đánh trống.

"Không phải!"

Zu Cuella không chút nào suy nghĩ trả lời khiến lòng của Hi Nguyên muốn bắn ra tới cổ họng.

Người gọi điện thoại cho cô không nhiều, trừ Zu Cuella, cũng chỉ có Thẩm Đan, mấy người chú Ngân Báo, và chỉ còn có Lăng Khắc Cốt có số di động của cô.

Cô có chút gấp mà nghĩ muốn trở về lâu đài đi tìm điện thoại di động, nhưng tay của cô mới vừa đụng vào cửa xe, Zu Cuella liền bấm vào nút đóng cửa tự động. Cái loại xe siêu hiện đại này khiến cho cô đập mũi cả tay, cửa xe cũng không có mở ra.

Cô bắt đầu hoảng loạn, người gọi điện thoại ngàn vạn lần không được là Lăng Khắc Cốt.

Trong cô mất mát cũng không có chú ý tới ánh mắt như thợ săn kia của Zu Cuella. Anh ta giống như một thợ săn đang quan sát con mồi, bên trong cặp mắt màu xanh dương kia bắn ra ánh sáng u ám đầy quỷ dị, thâm trầm hơn so với biển, so với đám mây đen trên bầu trời còn khiến cho người ta mờ mịt hơn

Xe dừng ở cửa một hộp đêm sang trọng, Zu Cuella mở cửa xuống xe, khi anh vòng qua đầu xe, muốn ôm Hi Nguyên ra khỏi xe Lamborghini thì cô mới nhớ rằng mình chỉ bọc có một cái mềm.

Cô nắm chặt ghế ngồi, kinh hoàng nói: "Tôi không đi xuống! Anh nghĩ chế giễu chính mình thì cứ khoác cái mềm này ra ngoài đi!"

Zu Cuella chột hiểu bật cười, anh đứng dậy gọi một cú điện thoại, nói mấy câu, sau đó an vị trở về ghế lái.

Thời gian chờ đợi mặc dù không dài, nhưng Hi Nguyên lại cảm thấy dài giống như qua một thế kỷ vậy. Trong xe không gian rất hẹp, chớp mũi cô ngửi được tất cả đều là hơi thở của Zu Cuella. Anh mắt của anh ta giống như đèn pha, khiến cô nhìn vào liền cảm thấy sợ hãi.

Qua không tới năm phút đồng hồ, một chiếc xe màu đen chạy băng băng rồi dừng ở bên cạnh Lamborghini, từ trên xe bước xuống một người đàn ông trẻ tuổi toàn thân áo đen, trong tay của anh ta cầm một bộ đầm màu xanh nhạt và một cái áo choàng phủ lông màu tối.

Hi Nguyên liếc mắt liền nhìn ra đó là tiểu lễ phục GUC-CI mẫu mới nhất số lượng có hạn của năm nay, bởi vì bộ y phục này toàn cầu chỉ bán ra có ba bộ, cho nên giá tiền cao đến làm cho người ta tặc lưỡi. Lúc ấy Lăng Khắc Cốt muốn mua cho cô một bộ, đối phương nói đã bị người khác mua toàn bộ, không thể nghĩ đến lại là tên heo sắc lang này.

Zu Cuella hạ cửa sổ xe xuống, nhận lấy bộ lễ phục, sau đó khoát khoát tay với đối phương, đối phương liền nghe lùi về sau.

Khi Hi Nguyên mặc bộ đầm nhãn hiệu GUC-CI toàn cầu số lượng có hạn xuất hiện tại đại sảnh hộp đêm thì lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người.

Không biết là cô thật sự đẹp, hay là vì Zu Cuella ở bên cạnh cô trên người tỏa mát ra hơi thở cuồng ngạo cùng cao quý quá mê người, cơ hồ tất cả ánh mắt người cũng rơi vào trên người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Kịch hay còn chưa bắt đầu

Bởi vì là ban ngày, "Nhân Gian Tiên Cảnh" cũng không có nhiều người, cũng không có sự mờ ảo ma mị của ban đêm, chỉ là có vài người đàn ông ôn tồn nói cười, bên cạnh bọn họ đều là những phụ nữ hấp dẫn.

"Đi nhanh chút!" Zu Cuella bất mãn quay đầu lại, mày rậm nhướn lên nói với Hi Nguyên.

Hi Nguyên do dự, quá chậm khiến cho mắt màu xanh dương của anh ta nổi lên một tầng sương mù, làm cho người ta không thấy rõ ý nghĩ của anh ta.

Mới vừa rồi ở tại cửa ra vào nhìn mấy chữ "Nhân Gian Tiên Cảnh" kia, cô đột nhiên phát hiện nơi này thuộc về Ứng tập đoàn, do chú Sơn Miêu quản lý. Nhưng Lăng Khắc Cốt còn chưa từng cho phép cô đi vào nơi này nửa bước, nói nơi này không phải địa phương cô nên tới.

Hi Nguyên nghi ngờ nhìn Zu Cuella: "Heo sắc lang, anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?"

"Không phải nói, theo tôi." Zu Cuella hài hước nháy mắt mấy cái, sau đó kéo Hi Nguyên, mạnh mẽ lôi cô đi vào trong.

"Tôi không muốn theo không được sao?" Hi Nguyên lo lắng quét nhìn bốn phía, chỉ sợ bị Sơn Miêu thấy. Nơi này là địa phương cô bị cấm túc, nếu là Lăng Khắc Cốt biết cô tới đây nhất định sẽ tức giận, kêu cô không nghe lời.

"Không được!" Zu Cuella bá đạo nói, ngay cả một chút điểm cự tuyệt cũng không cho phép.

Hi Nguyên bị buộc đi theo anh ta vào trong, quản lý đại sảnh thời điểm thấy Hi Nguyên, thiếu chút nữa bị điều thuốc lá trong tay làm phỏng. Anh ta lập tức lấy điện thoại di động ra, thần thần bí bí gọi điện thoại. Sắc mặt của anh ta càng ngày càng khó coi, càng ngày càng nóng nảy.

Nhìn Hi Nguyên bị kéo vào một phòng riêng, anh ta giống như ngồi trên tổ kiến lửa, gáp đến độ xoay tròn.

Zu Cuella sau khi tiến vào phòng, liền bị mấy người đàn ông ngoại quốc ôm, bọn họ dùng ngôn ngữ Hi Nguyên nghe không hiểu để bàn luận sôi nổi, ánh mắt mấy người đàn ông kia thỉnh thoảng nhìn về phía cô, mang một ít tò mò, lại có chút như thăm dò.

Hi Nguyên bị xoi mói thì không được tự nhiên, ngồi vào góc, từ bức tường bằng kính thủy tinh mờ mờ nhìn về phía đại sảnh xa hoa của "Nhân Gian Tiên Cảnh". Gian phòng bọn họ đang ngồi không hề có điểm gì khác biệt so với những phòng khác, qua tấm kính bằng thủy tinh mờ ảo có thể đem tình huống cả đại sảnh thu hết vào mắt, nhưng từ bên ngoài lại không thể nhìn thấy được người bên trong.

Đột nhiên một bóng dáng quen thuộc rơi vào tầm mắt của cô, cô không khỏi nhìn lâu mấy lần.

Cô ấy không phải "Băng Nhi" đó sao? Tại sao lại tới "Nhân Gian Tiên Cảnh"?

Hi Nguyên bồn chồn nhìn Thang Mang Lâm sắc mặt tái nhợt đi vào thang máy.

Con số từ tầng 1 bắt đầu thay đổi, thế nhưng chạy thẳng tới lầu cuối. Đó không phải là phòng làm việc của chú Sơn Miêu sao?

Cô cho rằng "Băng Nhi" là người phụ nữ của Lăng Khắc Cốt, có chuyện gì không đi tìm anh ấy, tìm đến chú Sơn Miêu làm cái gì?

Các loại nghi vấn khiến Hi Nguyên nghi ngờ, tim của cô dâng lên tầng tầng lớp lớp sương mù.

Anh ngữ Hi Nguyên rất tệ, chỉ có thể nghe hiểu được vài từ Anh ngữ thì thoảng được xen vào giữa cuộc nói chuyện của bọn họ, có lúc sẽ nhảy ra một câu "prince", "princess", "queen", mấy cái từ đơn này cô nghe có thể hiểu. Nhưng cô vẫn là không biết bọn họ rốt cuộc đang đàm luận cái gì.

"Hi! Tôi là Niko." Một mỹ nam tóc vàng thấy Hi Nguyên đang ngẩn ngơ, cầm một ly sâm banh ngồi vào bên cạnh cô, dùng Trung văn sứt sẹo nói.

"Xin chào, Niko tiên sinh." Hi Nguyên khẩn trương liếc Zu Cuella một chút, lại thấy anh ta không chút để tâm nâng chén hướng về phía cô, môi mòng nhếch lên mê hoặc một nụ cười yếu ớt.

"Gọi anh Niko!" Niko lộ ra nụ cười sáng láng, một tay tự nhiên vòng chắc lên bả vai Hi Nguyên, giống như bọn họ là người quen biết thân thiết lắm vậy.

Ánh mắt của Hi Nguyên trừng lớn, bọn họ còn chưa thân mật tới mức như vậy chứ?

"Zu!" Hi Nguyên không để lại dấu vết hất tay Niko ra xong, phòng má từng mắt về phía Zu Cuella mới vừa không thềm để mắt tới cô.

"Con mèo nhỏ, hôm nay là lần đầu tiên em chính thức gọi tên tôi như vậy. Thế nào? Có chuyện gì sao?" Zu Cuella vui mừng đứng lên, nhiệt tình cười đến gần bên người cô.

"Tôi muốn về nhà!" Hi Nguyên nhìn chung quanh một chút mấy đôi mắt tò mò kia, lớn tiếng nói với Zu Cuella.

Cô không biết những người này, không muốn ngồi ở đây làm bồi rượu.

"Kịch hay còn chưa bắt đầu, em vẫn không thể đi." Zu Cuella thần thần bí bí cười nói. Anh ta vòng chắc bả vai Hi Nguyên, kéo cô ngồi vào trong ghế sa lon mềm mại mà rộng rãi. Trong tròng mắt màu xanh dương kia lóe ánh sáng quý dị khiến Hi Nguyên xem không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Kịch hay

Hi Nguyên không hiểu lời Zu Cuella nói rốt cuộc có ý gì, anh ta không buông tay, cô chỉ đành tận lực cách Zu Cuella xa một chút, giống như bị cầm, quật cường không thêm mở miệng nữa.

"Zu, Mikke-hjlpesomdet (tiếng Đan Mạch: giúp chúng tôi giới thiệu một chút không?" Lúc này, một người đàn ông tóc xù đáng đáp rất giống Zu ngồi vào bên kia Hi Nguyên, hướng về phía cô lộ ra hai hàm răng trắng, nụ cười rực rỡ giống như mặt trời sáng rõ.

"Nuer-tidenikkein-de-ti-lat. (tiếng Đan Mạch: bây giờ còn không đúng lúc.)" Zu Cuella mặt lạnh trừng mắt nhìn đối phương, ánh mắt chìm lạnh lập tức đem nụ cười trên mặt đối phương đông cứng, anh ta dùng giọng trầm thấp lại đầy tính mệnh lệnh nói, "Jeghur-tigt-fork-lare,hvad-dugr,delggeningode,glem-mer-jegsagde-firdingode-ordbed-ste-mor (chuyện tôi giao phó các anh nhanh đi làm, hư chuyện tốt của tôi, đừng nghĩ tôi sẽ ở trước mặt bà nội nói tốt giúp các anh.)"

Người đàn ông tóc xù nghe xong, đáng tuổi cười lập tức vụt tắt, ngoắc ngoắc tay với mấy người khác: "Go! Mikkeg,ZU-til-jalousiover-for-voresju-ni-Ji-daoen-uafgjort. (đi thôi! Không tiếp tục nữa, Zu đồ kị sẽ chém mấy đao lên gương mặt tuần tú của chúng ta mất.)

Lời của anh ta nói xong, lập tức nhận được tiếng cười nhạo báng của đám người kia.

Hi Nguyên nghe không hiểu bọn họ nói, chỉ thấy mặt của Zu Cuella có chút ửng đỏ, trong cặp mắt màu xanh dương kia có loại lúng túng bị người nhìn thấu, anh ta giống như cảm tức hằm hừ, cô nghe không hiểu, nhưng mấy người đàn ông ngoại quốc kia liền không cười đùa nữa, từng người một đi ra khỏi phòng.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ thì sự không vui trên mặt Zu Cuella mới biến mất. Anh ta nhếch chân dài lên gác lên trên bàn, cầm một chai rượu đỏ Burgundy năm 1990 trên bàn lên, rượu đỏ tươi được rót vào trong ly rượu thủy tinh chân cao, sau đó dùng một đôi mắt màu xanh dương xinh đẹp cười nhìn Hi Nguyên: "Con mèo nhỏ, vẫn chưa tới thời gian diễn trò, uống ly rượu trước thả lỏng một chút."

"Cái gì diễn trò? Anh có phải là quá nhàn rồi mà sinh ra nhàm chán, chính anh ở chỗ này đợi đi, tôi muốn đi nha." Hi Nguyên đẩy ly rượu trước mặt ra, đứng dậy đang muốn rời khỏi. Cò tay của cô lại bị Zu Cuella kéo lại.

"Tuồng vui này không có em sẽ ít đi một chút mùi vị." một tay Zu Cuella kéo lấy Hi Nguyên vào trong ngực, bả đao đè cô ngồi vào trên đùi.

"Buông tôi ra!" Hi Nguyên mất tự nhiên giãy dụa thân thể. Trừ Lăng Khắc Cốt, cô còn chưa có cùng người đàn ông khác thân mật như vậy.

Zu Cuella cũng không phải là gì của cô, cô không cần để cho anh ta chiếm tiện nghi.

"Ồ! Shit!" Zu Cuella đột nhiên phát ra một câu nguyên rủa khàn đục, bàn tay của anh ta chợt đem Hi Nguyên đè một cái, thân thể cùng với cô càng thêm chặt chẽ dán sát ở một chỗ, "Con mèo nhỏ, em cứ thử cử động một chút nữa xem!"

Hi Nguyên cảm nhận được hạ thân của người kia lúc này đã đang vận sức chờ phát động, còn mang theo nhiệt độ nóng người, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ hồng. Mặc dù cô không phải thực nữ, nhưng sau khi đã trải qua cùng Lăng Khắc Cốt, cũng biết đó rốt cuộc là vật gì.

"Anh. . . . Anh vô si!" Hi Nguyên cắn cái miệng nhỏ nhắn màu hồng, nửa ngượng nửa cảm tức nhìn chằm chằm Zu Cuella. Bộ dáng này của cô so với nhu nhược đẹp hơn, hấp dẫn hơn người, đặc biệt hấp dẫn tầm mắt ngang ngược của Zu Cuella.

"Con mèo nhỏ, ghế sa lon này rất mềm mại tốt đẹp, nếu không chúng ta hiện tại liền làm. . . ." Zu Cuella đột nhiên đem thân thể Hi Nguyên xoay lại, đè cho cô giăng chân ở trên người mình, hai cái đùi đẹp mảnh khảnh vừa đứng quần ở bên hông của anh ta, giao hội cùng với ghế sa lon ở phía sau. Trên gương mặt muốn về kia mang theo một chút hài hước cùng mỉa mai.

"Ngủ ngốc mới chịu cùng anh. . Làm. . . Làm. . . ." Hi Nguyên quờ nhẹ, lại mắc cỡ không có nói tiếp chữ phía sau.

Zu Cuella hài hước nhìn cô, đồng thời dùng ngón cái thô lệ nhẹ nhàng vuốt ve môi hồng của cô: "Làm? Làm cái gì? Em có phải hay không muốn nói làm. . . ."

Nhìn khuôn mặt tà ác tươi cười này của Zu Cuella cách mình càng ngày càng gần, Hi Nguyên đột nhiên dùng đôi tay bưng lấy đầu của anh ta, dùng sức hướng trán của anh đánh tới: "Làm cái đại đầu quý nhà anh!"

Theo một tiếng gào khóc của Zu Cuella, Hi Nguyên nhanh chóng nhảy xuống khỏi đùi của anh ta chạy về phía cửa. Nhưng vừa mở cửa phòng ra, cô cũng bởi vì thấy người quen mà dừng lại.

Thang máy phòng đối diện vào lúc này vừa vặn mở ra, Thang Mang Lâm từ bên trong mặt tức giận chạy ra, mà cô ta chạy chưa được mấy bước, từ trong thang máy một người đàn ông khác cũng lao ra, một phát bắt được tay Thang Mang Lâm. Người đàn ông này không phải ai khác, chính là chú Sơn Miêu Hi Nguyên quen thuộc.

"Buông tôi ra! Cái tên khốn kiếp này!" Thang Mang Lâm xoay tay lại chính là một cái tát.

"Cô là của tôi đấy! Cô dám giết tôi thử một chút!" khuôn mặt bình thường hải hước tươi cười của Sơn Miêu giờ phút này đầy vẻ giận dữ.

"Tôi xử lý như thế nào là việc của tôi, anh cũng không cần xen vào nữa!" Thang Mang Lâm rút tay về, mặt lạnh lùng nhìn Sơn Miêu.

"Chuyện của cô tôi liền muốn xen vào! Bởi vì cô là."

"Không cho nói! Anh dám để cho người khác biết tôi sẽ giết chết anh, sau đó tự sát! Sơn Miêu, anh dám phá hủy cuộc sống hiện tại của tôi, tôi cũng sẽ phá hủy anh!" Nói xong, Thang Mang Lâm liền bỏ mặc Sơn Miêu, không chút lưu luyến nào rời đi.

Hi Nguyên kỳ quái nhìn hai người bọn họ, không hiểu người tình Lăng Khắc Cốt làm sao lại cùng chú Sơn Miêu xảy ra dây dưa.

"Con mèo nhỏ, em thật nhẫn tâm! Em xem! Xanh mét rồi." Zu Cuella từ phía sau ôm lấy hông của cô, đem gương mặt tuần tú làm nũng dò trước mặt cô, để cho cô nhìn cái trán anh ta bị đụng thành tím bầm.

"Câm miệng!" Hi Nguyên không yên lòng gõ vào Zu Cuella, cấm chỉ anh ta nói tiếp.

"Lăng Hi Nguyên!" gương mặt tuần tú của Zu Cuella vặn vẹo mà biến hình, mắt màu xanh dương phóng xạ ra tia lửa cắn người.

"Đừng để ý tới tôi! Phiền lắm!" Hi Nguyên vạch bàn tay Zu Cuella đặt ở bên hông mình ra, nhếch cằm lên nói.

Đang lúc hai người bọn họ cãi vã, trong đại sảnh truyền đến tung bừng rối loạn.

Chỉ thấy Lăng Khắc Cốt mặt âm chỉ đẩy cửa ra, giống như ác ma đến từ địa ngục, lạnh lẽo dọa người. Anh vừa vào cửa liền hỏi quản lý đại sảnh: "Cô ấy đâu?"

Quản lý đại sảnh bị sắc mặt như mây đen này của Lăng Khắc Cốt hù dọa, lắp bắp nói: "Ồ đây. Ở phòng baoKimĐế

Lời của anh ta mới vừa nói xong, Lăng Khắc Cốt tựa như trận gió xông về vị trí bọn Hi Nguyên. Sự xuất hiện của anh dọa Hi Nguyên giật mình, cô vội vàng đóng cửa phòng, tâm bùm bùm trực nhảy lên. Mặc dù cửa đã đóng lại, nhưng bởi vì chỉ cách một tấm kính thủy tinh mờ, Hi Nguyên vẫn rất rõ ràng thấy hết tình huống bên ngoài

Zu Cuella đứng ở sau lưng cô, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh trào phúng, anh ta dùng một loại ánh mắt xem trò vui nhìn tất cả phía ngoài, vững vàng như vương giả.

"Anh!" Thang Mang Lâm vui mừng xông về phía Lăng Khắc Cốt, đem tứ chi thật chặt quấn lên thân thể của anh.

"Băng Nhi? Làm sao em ở chỗ này?" Lăng Khắc Cốt kinh ngạc dừng bước lại, hỏi người trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Nước mắt

"Em. Em tới tìm anh Sơn Miêu, nhưng anh ấy thế nhưng không chịu gặp em." Thang Mang Lâm nhu nhược tựa sát vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, giống như bắt mẫn quả trách

"Hả?" Lăng Khắc Cốt qua loa vỗ vỗ lưng Thang Mang Lâm, sắc mặt nặng nề nhìn lại hướng phòng Kim Đế, hình như có chút không yên lòng.

"Anh, anh có rảnh không?" Thang Mang Lâm có chút do dự, có chút khiếp đảm, giọng nói mang theo thương lượng.

"Cái gì?" Hình như không có nghe được lời Thang Mang Lâm nói, mày rậm Lăng Khắc Cốt ngưng tụ lại cúi đầu nhìn Thang Mang Lâm trong ngực.

"Anh có thể đi cùng em hay không? Hôm nay đột nhiên thật là muốn ca hát." tay Thang Mang Lâm giống như vô ý vuốt ngực Lăng Khắc Cốt, mắt to mềm mại đáng yêu như nước đáng thương nhìn Lăng Khắc Cốt, giống như nếu anh cự tuyệt cô, cô sẽ chịu đả kích rất lớn vậy.

Đứng ở phòng Kim Đế, Hi Nguyên có chút thất hồn lạc phách nhìn tay Thang Mang Lâm, cô bị hành động thân mật của đôi phương với Lăng Khắc Cốt kích thích, đột nhiên cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, hốc mắt cũng bắt đầu thay đổi ướt át. Thang Mang Lâm lại đem tay để ở trên ngực rộng mở của Lăng Khắc Cốt!

"Thế nào? Trời muốn đổ mưa?" Zu Cuella đi tới trước mặt Hi Nguyên, thương tiếc nâng cằm xinh xắn của cô lên, dùng giọng nói trầm thấp mang theo từ tính hỏi.

Hi Nguyên giương mắt lên, tim đập mạnh và loạn nhịp, Zu Cuella đột nhiên trở nên dịu dàng có chút không cách nào thích ứng. Anh ta ở trước mặt cô, cho tới bây giờ đều là bá đạo cùng hài hước, đột nhiên lộ ra dáng vẻ thâm tình như vậy, cảm giác thật kỳ quái.

Khi ngón tay ấm áp của Zu Cuella vương phải một giọt nước mắt long lanh như thủy tinh thì cô mới phát giác mình khóc.

Khó trách cô cảm thấy trên mặt có chút lạnh lẽo, lại là nước mắt.

Cô thế nào dễ dàng liền bị Thang Mang Lâm đánh bại như vậy?

Ánh mắt của cô không nhìn được xuyên qua bả vai Zu Cuella, nhìn về bên ngoài.

Thang Mang Lâm vẫn như chim nhỏ nép vào người Lăng Khắc Cốt, hình ảnh kia mập mờ đến khiến Hi Nguyên đau đớn. Cô nắm chặt quả đấm, mặc cho móng tay thon dài đâm vào trong thịt, hàm răng giống như cái kềm thật chặt cắn cắn cánh môi yếu ớt, cô lúc này, đã không cảm thấy một chút đau đớn nào, chỉ vì lòng của cô đã như bị một bụi gai đâm nát, vô cùng khó chịu.

"Không cho cắn môi!" Zu Cuella bá đạo rồi lại không mất đi sự dịu dàng kéo hai tay của Hi Nguyên, đem mười ngón tay ngọc thon dài cẩn thận thả vào lòng bàn tay to của mình, dùng sức ngón cái nhẹ nhàng xoa lòng bàn tay bị móng tay đâm tổn thương của cô.

"Zu, có phải là tôi rất xấu hay không?" Hi Nguyên bị sự nể nễ của Thang Mang Lâm thương tổn, bị sự nhu nhược của chính mình làm cho đau nhói. Có phải mình không đủ đẹp hay không? Cho nên Lăng Khắc Cốt mới không thương cô?

"Ai nói?" Zu Cuella cười mắt màu xanh dương nheo lại, đem Hi Nguyên ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng dỗ dành an ủi, "Tôi còn chưa từng thấy qua cô bé nào xinh đẹp như chú mèo nhỏ thế này."

"Hừ!" Hi Nguyên lặng lẽ nhếch môi, kiêu hãnh nghech đầu nhỏ lên hừ lạnh, "Coi như anh thức thời!"

"Con mèo nhỏ!" Zu Cuella cung chiêu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kiêu ngạo này của Hi Nguyên, hài hước trêu chọc nắm được cái mũi của cô.

"Heo sắc lang! Anh mà bóp xẹp lỗ mũi tôi, tôi liền đem lỗ mũi anh vụn xuống!" Hi Nguyên tức giận xoa mũi dọc dừa bị bóp đỏ của mình, cô nhìn chăm chăm Zu Cuella giống như cùng cô có thù oán gì vậy.

"Tôi không bỏ ra được!" Zu Cuella nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên lên, kiên định nói. Đôi con ngươi màu xanh sáng như ánh sao giống như hai đốm nước sâu thẳm, mắt lửa nóng nhìn Hi Nguyên lóe lên.

Hi Nguyên bị Zu Cuella nhìn có chút không được tự nhiên, lông mi thật dài của cô rủ xuống, khiến hai hàng mi như hai cái quạt nhỏ rậm rạp che lại nội tâm khác thường.

"Buông Buông tôi ra." Hi Nguyên chứng kiến đầu Zu Cuella hàm chứa nụ cười yếu ớt cúi thấp xuống thì hốt hoảng đẩy gương mặt tuấn tú của anh ta ra, né qua một bên.

Hôm nay cô bị sao thế này?

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

"Lão đại, ngọn gió nào đem cái người bận rộn này thổi tới đây vậy hả?" Sơn Miêu huyết sáo, không kềm chế được mà cười chào hỏi Lăng Khắc Cốt. Chỉ là trong nụ cười kia hình như xen lẫn một chút gì đó, tựa như trong hương vị trà sữa thuần khiết lại bị trộn vào hương vị cà phê đắng ngắt, nhưng hương vị ngửi thấy lại vẫn ngọt lịm mê người, làm cho người ta không thể phát hiện được nữ vị đắng ngắt của nó.

Lăng Khắc Cốt không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt lãnh khốc nhìn lướt qua phòng Kim Đế đóng kín kia, ngón tay ôm Thang Mang Lâm có chút dùng sức.

Nghe được giọng nói của Sơn Miêu, thân thể Thang Mang Lâm rõ ràng cứng ngắc, ánh mắt mang theo sự hoảng hốt. Thấy đôi con ngươi đào hoa bên nhon của Sơn Miêu híп lại thì cô quả quyết nhón chân lên, hướng tới gương mặt lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt, hôn: "Anh, em yêu anh."

Cái hôn này khiến hai người đổi sắc mặt, một là Sơn Miêu, một là Hi Nguyên đang ở trong phòng Kim Đế.

Cô nhìn thấy môi Thang Mang Lâm chạm tới mặt Lăng Khắc Cốt thì khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc biến trắng, môi bắt đầu khẽ run. Hai người bọn họ bày ra cái bộ dạng thâm tình kia là muốn chứng tỏ, cô ấy là người tình của anh.

"Zu, dẫn tôi đi!" Hi Nguyên nén lệ bắt lấy bề gối duy nhất bên cạnh, nỗ lực để thân thể sắp xụi lơ không đến nỗi té lăn trên đất. Cô cảm thấy hơi sức quanh thân mình cũng bởi vì nhìn thấy cái hôn này mà bị hút hết, lòng của cô giống như một khí cầu không có nhiệt độ, bị đào rỗng ròi.

"Được!" Zu Cuella cởi áo khoác của mình xuống, khoác lên trên người Hi Nguyên đang run rẩy không ngừng, sau đó một tay ôm lấy thân thể lạnh lẽo của cô, "Tôi dẫn em về nhà."

Thời điểm bọn họ đi ra khỏi phòng, ba người phía ngoài đang ở trong trạng thái giăng co.

Lăng Khắc Cốt bởi vì bị hôn trộm mà sững sốt, ánh mắt mê mẩn nhìn Thang Mang Lâm trong ngực. Thừa dịp anh không chú ý, Zu Cuella thành công đem Hi Nguyên rời đi.

Hi Nguyên liều mạng cắn môi, không để cho mình khóc thành tiếng. Ánh mắt của cô nhìn thấy hai người hôn giống như là quên mình thì như bị một kiếm hung hăng đâm vào.

Cô toàn tâm toàn ý yêu người đàn ông mà giờ phút này đang ôm hôn người phụ nữ khác.

Còn có cái gì tổn thương hơn so với điều này nữa đây?

Thân thể của cô ở trong ngực Zu Cuella phát run, như Bách Hợp bị mưa đá tập kích, ở trong gió mát hôn, tâm đã bị tàn phá.

Thang Mang Lâm hôn rất điên cuồng, hình như muốn ăn hết Lăng Khắc Cốt vậy, dùng sức ngậm lấy đôi môi mỏng của anh vào trong miệng, cũng kéo thấp đầu của anh xuống, để cho anh cùng mình dán càng gần hơn.

"Thang Mang Lâm!" Lăng Khắc Cốt còn không có phản ứng với Thang Mang Lâm, liền nghe đến tiếng hô không vui của Sơn Miêu.

"Băng Nhi, " Lăng Khắc Cốt lạnh lùng đẩy Thang Mang Lâm ra, khẽ mở cánh môi mỏng còn vương son môi hồng, "Để Sơn Miêu đưa em về."

Nói xong, cũng không chút lưu luyến đẩy Thang Mang Lâm ra, sau đó mặt lo lắng đi về hướng căn phòng cách đó không xa. Nhưng khi anh đẩy cửa phòng ra thì người anh muốn tìm đã không thấy. Anh lạnh lùng đứng ở cửa phòng, hai quả đấm nắm lại thật chặt, ánh mắt hẹp dài lạnh lùng phóng ra thứ ánh sáng tà ác như muốn giết người.

"Anh. Băng Nhi muốn. Để cho anh." Thang Mang Lâm chạy đến bên cạnh Lăng Khắc Cốt, nhu nhược vô dụng cầu khẩn, giọng nói của cô hình như vô cùng vô lực, lời còn chưa nói hết, thân thể lại đột nhiên nghiêng một cái té xù ở trong lòng anh.

"Băng Nhi?!" Lăng Khắc Cốt vội vàng ôm lấy Thang Mang Lâm, lấy tay vỗ mặt tái nhợt của cô, "Em làm sao vậy? Không cần hù dọa Anh. Mau mở mắt nhìn anh đi!"

Sợ hãi trong mắt Lăng Khắc Cốt giống hệt như năm đó khi mất đi Băng Nhi, Sơn Miêu nhìn ra anh hốt hoảng xong, tỉnh táo nhắc nhở anh: "Lão đại, trước đưa cô ấy đi bệnh viện xem một chút, có lẽ không có sự tình gì lớn."

"Anh mau đi lái xe!" Lăng Khắc Cốt giống như một con gió lốc ôm Thang Mang Lâm nhanh chóng chạy ra phía ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chỉ là con rối

Trong phòng bệnh VIP cao cấp giống như tất cả phòng bệnh khác, tràn ngập mùi vị thuốc sát trùng, khác biệt duy nhất chính là giường bệnh nơi này rất mềm, không gian rất rộng, đồ đạc bày trí trong phòng như nhà riêng vậy, làm cho người ta có cảm giác ấm áp.

Thang Mang Lâm nằm ở cái trên giường bệnh mềm mại kia, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, vênh tai nghe. Vì muốn Lăng Khắc Cốt ở lại, cô không thể không sử dụng chiêu giả bộ bất tỉnh này, bởi vì cô rõ ràng cảm thấy anh không quan tâm đến mình, nhất là khi cô cưỡng hôn anh thì môi của anh lạnh lẽo không có một chút nhiệt độ, hoàn toàn không giống như phản ứng nhiệt tình của một người đàn ông nên có.

Cô có chút hoài nghi nếu như không phải là mình trưởng thành giống Băng Nhi, liệu anh có cưng chiều mình giống như vậy hay không? Ở vào lúc cô

cường hôn anh như lúc đó liệu có vuron tay cho cô một cái tát hay không?

Cô càng không có nắm chắc, thì tâm càng hốt hoảng.

Cô nhất định không thể mất đi cái mỏ kim cương Lăng Khắc Cốt này, có thể làm người tình của anh còn tốt hơn là làm một người nghèo khổ. Cô không muốn lại trở lại quá khứ khổ sở trước kia.

Kể từ khi cô bán mình ba năm trước đây, anh trai vẫn không chịu tha thứ cho cô, ngay cả gặp ba cũng không cho cô tới gặp.

Hiện tại cô chỉ có thể nắm chặt Lăng Khắc Cốt, mất anh, cô sẽ trở thành một kẻ cái gì cũng không có.

Bác sĩ đứng ở bên giường bệnh, liếc nhìn Thang Mang Lâm còn chưa có tỉnh lại, sau đó cười nói với Lăng Khắc Cốt: "Chúc mừng Lăng tiên sinh, bạn gái ngài mang thai, đây chỉ là phản ứng của giai đoạn sơ kỳ mang thai, không có gì đáng ngại."

"Mang thai?" mắt đẹp mày rậm của Lăng Khắc Cốt không khỏi nhú chặt lại.

Nghe được lời của bác sĩ, trên mặt Lăng Khắc Cốt cũng không có hưng phấn như bác sĩ dự đoán, ngược lại hiện đầy mây đen.

Anh hình như có chút phiền não phát tay một cái với bác sĩ, bác sĩ kia lập tức cung kính cúi chào, sau đó liền lặng lẽ lui ra ngoài.

Bộ dáng Thang Mang Lâm giống như là mới vừa tỉnh lại, mắt mê mang mờ ra, ngáp một cái, sau đó nghi ngờ nhìn chung quanh: "Anh, em tại sao lại ở bệnh viện?"

"Băng Nhi!" sắc mặt Lăng Khắc Cốt có chút nặng nề, anh cầm hai tay của Thang Mang Lâm, thận trọng quan sát cặp mắt mê mang của cô, "Có chuyện này, Anh muốn nói cho em."

"Chuyện gì mà có vẻ nghiêm trọng thế à?" Thang Mang Lâm lộ ra nụ cười ngây thơ, kiêu mị hỏi: "Chẳng lẽ là Anh muốn kết hôn? Từ đó sẽ luôn chăm sóc Mang Lâm rồi hả?"

Lăng Khắc Cốt cũng không có bởi vì sự đùa bỡn của Thang Mang Lâm mà buông lỏng chút nào, gương mặt tuấn tú vẫn căng thẳng: "Băng Nhi, em có biết em mang thai hay không?"

"Mang thai?" Thang Mang Lâm giống như là nghe được một chuyện vô cùng nực cười, cô không chịu tin tức đầu, "Anh, đừng nói giỡn với Mang Lâm. Đây không phải là thật! Mang Lâm sẽ không mang thai."

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói mang theo tiếng thút thít, tâm tình hơi không khống chế được, bàn tay cô bị Lăng Khắc Cốt giữ trong lòng bàn tay đàn run lấy bầy.

"Băng Nhi, đây không phải là chuyện đùa!" Lăng Khắc Cốt cố gắng an ủi Thang Mang Lâm, trong tròng mắt lạnh khốc mang theo một chút nóng nảy cùng sầu lo.

"Không! Em sẽ không mang thai! Em không có mang thai! Em sẽ không mang thai đứa bé của tên khốn kia!" Thang Mang Lâm như sắp hồng mắt tránh ra khỏi tay của Lăng Khắc Cốt, quỳ ở trên giường, gần như phát điên la ầm lên.

"Băng Nhi!" Lăng Khắc Cốt tiến lên muốn ôm chặt cô, lại bị cô đẩy ra.

"Không nên đụng tới! Cút ra!" Thang Mang Lâm cuồng loạn khóc, cười như bị thần kinh, tay của cô đột nhiên dùng sức đâm vào bụng của mình, "Đừng! Tôi không muốn nó! Anh, em không muốn nó!"

"Bình tĩnh! Sai lầm cũng đã xảy ra rồi, chúng ta không thể tổn thương sinh mạng vô tội nữa. Băng Nhi, giữ nó lại." Lăng Khắc Cốt một phát bắt được hai tay của Thang Mang Lâm, ấn chặt cô vào trong ngực.

"Anh, cuộc sống của em cũng bị tên khốn kia làm hỏng! Anh có phải cũng cảm thấy em rất bẩn hay không? Em không sạch sẽ rồi! Bây giờ còn mang thai một nghiệt chủng." Thang Mang Lâm khóc không thành tiếng, khàn khàn nói.

"Không cần nghĩ như vậy, em ở trong lòng anh vĩnh viễn là thuần khiết!" trong đầu Lăng Khắc Cốt hiện ra hình ảnh em gái của mình bị Dã Lang cưỡng bức, ánh mắt không khỏi trở nên u ám, tối tăm.

Khi Sơn Miêu đi vào, nhìn thấy Lăng Khắc Cốt một bộ che chở Thang Mang Lâm đang ôm đầu như mất hồn, nụ cười hài hước luôn thường trực trên môi lập tức biến mất, khẩu trương tiến lên: "Lão đại, Mang Lâm thế nào?"

"Chỉ là mang thai." Lăng Khắc Cốt ngẩng đầu lên, liếc nhìn Sơn Miêu. Thấy trong mắt Sơn Miêu lo lắng thì trong ánh mắt của anh thoáng qua một tia mê hoặc.

"Mang thai?" Trong giọng nói của Sơn Miêu có loại tư vị Lăng Khắc Cốt nghe không hiểu, không giống kinh ngạc, cũng không giống nghi ngờ. Giống như Thang Mang Lâm mang thai là chuyện rất bình thường, anh ta một chút cảm giác khiếp sợ cũng không có.

Phản ứng của anh ta khiến Lăng Khắc Cốt không khỏi ngưng lỏng mảy, thận trọng quan sát anh ta.

"Em không có mang thai! Anh, em thật sự không có!" Thang Mang Lâm đột nhiên từ trong ngực Lăng Khắc Cốt bò dậy, run rẩy hướng Lăng Khắc Cốt chứng thực, "Là bác sĩ nói sai rồi!"

"Băng Nhi! Trấn tĩnh!" Lăng Khắc Cốt có chút không vui, đầu anh đau đến nắm chặt bả vai Thang Mang Lâm.

Thang Mang Lâm giống như nổi điên né đầu, khóc nói: "Tôi đã bị hủy! Còn ai muốn tôi nữa? Tôi không muốn sống!"

Nói xong, cô đẩy Lăng Khắc Cốt ra, nhảy xuống giường lao về phía vách tường màu xanh nhạt bên cạnh giường bệnh.

Son Miêu đứng gần liền ngăn cô lại, sau đó nghiêm nghị nói: "Tôi cưới em!"

"Anh lấy tôi? Anh tại sao lấy tôi? Là anh khiến cho tôi mang thai đứa bé? Nên anh cảm thấy hổ thẹn với tôi sao?" Thang Mang Lâm gây sự chất vấn khiến ngón tay Son Miêu trắng bệch.

"Đây thật là chuyện cười! Thang Mang Lâm tôi mang thai mắc mớ gì tới anh?" Thang Mang Lâm giễu cợt cười to.

"Son Miêu, chuyện này không liên quan tới anh. Không thể để cho anh phải hy sinh!" Lăng Khắc Cốt đi tới bên cạnh Thang Mang Lâm, đem cô đã như mất trí ôm vào trong ngực, sau đó nói với Son Miêu.

"Lão đại" Son Miêu nghĩ giải thích cái gì đó, nhưng không cách nào nói ra khỏi miệng, chỉ có chút gấp gáp.

"Băng Nhi, Anh cưới em." Lăng Khắc Cốt giống như quyết định một chuyện rất quan trọng, sau khi trầm ngâm một lát, trịnh trọng nói.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, lập tức khiến hai người tại chỗ cũng khiếp sợ.

Son Miêu không thể tin nổi đôi mắt hoa đào tròn to, ngón tay chỉ qua chỉ lại trên người Lăng Khắc Cốt và Thang Mang Lâm: "Lão đại, anh. . . .anh thật muốn. Cưới. Cưới cô ấy?"

Mà Thang Mang Lâm sau khi khiếp sợ, thật hưng phấn nhảy lên người Lăng Khắc Cốt, dùng hai chân cuốn lấy hông của anh: "Anh, em yêu anh! Em thật yêu anh!"

Lăng Khắc Cốt ở trước thời điểm cô hôn mình kịp thời đẩy cô ra, sau đó lạnh lùng mà nói: "Không cho thương tổn tới bản thân, tôi sẽ bảo vệ tốt em cùng đứa bé."

Ngược lại về hưng phấn của Thang Mang Lâm, Son Miêu có chút lo lắng gãi đầu: "Lão đại, anh cưới Mang Lâm, vậy còn bé con thì sao? ! Anh không phải yêu cô ấy rồi sao?"

Son Miêu lời nói lập tức khiến vẻ mặt lãnh khốc trở của Lăng Khắc Cốt trở nên lo lắng, ánh mắt anh bén nhọn giống như hai đi mũi tên nhọn lạnh buốt bắn về phía Son Miêu: "Ai nói tôi yêu con bé? Con bé chỉ là một con rối!"

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Không cần lại dây dưa với tôi

Trong phòng bệnh VIP trang hoàng ấm áp giống như nhà riêng, nhiệt độ lại cực thấp. Hai người bên trong phòng, một tà mị dựa tường, dùng một đôi tròng mắt đen như muốn nhìn thấu người phụ nữ của anh mà như xa ngàn dặm trên giường kia, một người khác là trực tiếp xoay lưng về phía đối phương, không thèm để ý tới.

"Trình diễn cũng thật là tốt!" Son Miêu đột nhiên vỗ tay, đẩy giếch cọt cười lạnh. Lời tuy không nặng, nhưng mà lại như thanh kiếm sắc bén đâm thẳng về phía Thang Mang Lâm.

Lưng của Thang Mang Lâm bởi vì anh nói mà trở nên cứng ngắc.

"Thật không hổ là học viên tài cao của học viện nghệ thuật!" Son Miêu đứng thẳng người, từng bước một hướng đến gần giường bệnh, anh mang theo mười phần châm chọc hỏi: "Lại đi lợi dụng bảo bối chưa thành hình tới tranh thủ sự đồng tình của anh ta, Thang Mang Lâm, tôi thật sự xem nhẹ cô!"

"Tôi lợi dụng đứa nhỏ thì thế nào? Không phải là anh cũng muốn vậy sao! Chuyện của tôi như thế nào không cần anh quan tâm! Anh đi đi!" Thang Mang Lâm đột nhiên tức giận xoay người, đem cái ly trên bàn ném về phía Son Miêu, chợt thấy xấu hổ, có một loại lúng túng bị người ta nhìn thấu.

"Chuyện của em tôi chắc chắn quan tâm! Kể từ khi em đi vào "Nhân gian tiên cảnh", liền nhất định chúng ta sẽ mãi dây dưa không ngừng!" Son Miêu một tay tóm lấy Thang Mang Lâm, thật chặt nhắc tới trước ngực, lửa ghen trong tròng mắt đen hung hăng hướng về phía cô thiêu đốt.

"Khốn kiếp! Tôi thật sự hối hận lúc đó đã đi vào "Nhân gian tiên cảnh", thật hối hận biết anh! Anh phá hủy tôi còn không đủ sao?" Thang Mang Lâm giãy giụa như mất trí trong ngực Sơn Miêu, nước mắt xấu hổ từng giọt từng giọt rơi vào trước ngực Sơn Miêu.

"Chưa đủ! Trừ phi em tiếp tục làm người phụ nữ của tôi!" Sơn Miêu đột nhiên bóp chặt hông của Thang Mang Lâm, kéo cô vào trong ngực, sau đó dùng một đôi môi nóng bỏng ép thật chặt lên cánh môi đỏ tươi của Thang Mang Lâm.

Nụ hôn này thật điên cuồng, Sơn Miêu đầy xâm lược đòi lấy, mà Thang Mang Lâm cũng không giả bộ dịu dàng, cô giống như đã thú bị thương cắn xé đôi môi Sơn Miêu.

Chỉ chốc lát sau, hai người cùng lúc bị thương.

"Dám cắn tôi?!" Sơn Miêu tà mị liếm môi bị cắn, đầy uy hiếp chống đỡ môi đỏ mọng của Thang Mang Lâm. Cặp mắt đào hoa híp lại thật khiếp người.

Thang Mang Lâm sợ hãi lui về phía sau một bước, tuy nhiên lại bị Sơn Miêu áp đến gần. Anh ta giống như thợ săn không chỉ giao hoạt mà còn vô cùng nguy hiểm, một tay đẩy ngã cô.

"Không cho tới gần tôi! Cái tên khốn kiếp này!"

"Tôi không động vào em thì ai đụng? Anh ta sao?" Sơn Miêu cắn răng nghiêng lợi ghé sát bên tai Thang Mang Lâm, vừa liếm vành tai của cô, vừa chất vấn đầy uy hiếp. Giọng nói như chỉ cần có được đáp án khẳng định của Thang Mang Lâm, anh sẽ không chút do dự giết cô (hoặc là giải quyết trực tiếp tại chỗ ăn luôn cô đi).

"Là anh ấy! Tôi chỉ muốn Lăng Khắc Cốt! Anh chờ mà xem sẽ sớm thành sự thật, không cần lại dây dưa với."

Tức giận lần nữa che lại miệng Thang Mang Lâm, bởi vì cô giãy giụa thế nào đi nữa, cũng trốn không thoát động tác cuồng dã của Sơn Miêu.

Sức lực của người đàn ông cuối cùng so với phụ nữ đều lớn hơn, Thang Mang Lâm bị yếu thế đột nhiên tức giận cho Sơn Miêu một cái tát.

Tia lửa đột nhiên bắn ra, Sơn Miêu đột nhiên xé quần áo bệnh nhân của Thang Mang Lâm ra, giống như con sói đói xông về phía cô. Chống cự của Thang Mang Lâm ở trước mặt anh nhỏ yếu giống như là gãi ngứa. Một cuộc kích tình đầy giết chóc quét qua, Sơn Miêu giống như làm việc nghĩa không chùn bước vọt vào trong nơi ấm áp của Thang Mang Lâm.

Thời gian không biết qua bao lâu, Thang Mang Lâm mới giống như chiến sĩ thua trận, buông tha tất cả giãy giụa, mặc cho đối phương muốn thế nào thì cứ lấy.

Quá khứ giống như thanh đao, đâm vào cô thương tích khắp người. Còn nhớ rõ mấy ngày trước, cô nhận được điện thoại của cái người đàn ông đáng ghét đó, uy hiếp cô đi tới gặp anh ta.

Trong phòng khách sạn mập mờ, trong bóng tối anh ta dựa nghiêng ở đầu giường, ra lệnh cho cô cỡi y phục.

"Trả tấm hình lại cho tôi!"

"Để tôi yêu em một lần nữa, tôi liền đưa nó cho em!" Âm thanh trầm thấp lộ ra dục vọng không đè nén được. Người đàn ông tà mị vẫy cô.

Cô xoay người muốn rời đi, lại bị anh ta nhảy xuống đất túm lại, ném cô lên trên giường giống như ném một con gà con: "Tối nay em dám đi ra khỏi cánh cửa này, ngày mai hình của em sẽ dán đầy ngõ phố lớn nhỏ."

Nói xong, anh ta buông tay cô ra, không hề bức bách nữa, để cho cô tự mình lựa chọn.

Cô bất đắc dĩ chỉ đành phải nghe theo anh ta, ngoan ngoãn cỡi y phục ra.

"Ngồi lên!" Người đàn ông lộ ra nụ cười hả hê mỉa mai, trong bóng tối đôi mắt bắn ra tia lửa kích tình.

"Anh nói lời phải giữ lời!" Cô không yên tâm nhắc nhở, giống như đang cầu xin một sự bảo đảm.

Anh ta chỉ liên tiếp phát ra tiếng cười thanh thúy, sau đó giống như trêu chọc một con mèo nhỏ nâng lên cằm của cô lên: "Dám nói điều kiện với tôi?"

"Tôi. Tôi."

Cô sợ hãi nháy mắt.

Người đàn ông này thật đáng sợ, cô thật là sợ anh ta sẽ phá hủy ấn tượng của cô ở trong lòng Lăng Khắc Cốt. Nếu như Lăng Khắc Cốt biết lần đầu tiên của mình bán cho người đàn ông này, có thể lập tức vứt bỏ cô hay không?

Sợ hãi giống như sợi dây thừng vô hình, thắt chặt lấy cô.

"Em đi đi! Tôi thay đổi chủ ý, không muốn em nữa! Về nhà mơ một giấc mơ đẹp, bởi vì ngày mai sẽ là bắt đầu con ác mộng của em!" Anh ta tà mị cười lạnh, lời nói ra lại ẩn chứa thanh đao sắc bén, cô bị sợ đến trong lòng run lên.

"Đừng! Tôi Tôi ngồi là được."

Tất cả chỉ đành thuận theo, đôi lấy là cả đêm cuồng hoan mãnh liệt.

Khi tất cả kết thúc thì cô đưa tay đòi tấm hình từ anh ta.

"Tôi lừa em em lại thật sự tin?" Người đàn ông hài hước cười to, "Tôi còn không hạ lưu đến nông nổi kia. Chỉ là vài ngày rồi không gặp em, đột nhiên rất nhớ em."

"Anh. Anh. Đáng ghét." Cô nhảy xuống đất, định lao thẳng ra cửa.

Dưới ánh sáng đèn chói mắt, cô kinh hãi há to mồm, không dám tin chỉ vào mặt của đối phương: "Anh. Anh."

"Không nhận ra?" Sơn Miêu cười đến giống như hồ ly giáo hoạt mà tà ác, giang hai cánh tay vây lấy cô ở trong ngực, "Mang Lâm, có phải là vì thấy tôi người đàn ông anh tuần mà tiêu sái như vậy, nên rất là hài lòng không?"

"Không hài lòng!" Cô đẩy Sơn Miêu ra, tức giận nháy ý phục tán loạn trên mặt đất lên, lúng túng mặc vào.

Sơn Miêu cũng không có ngăn cản, chỉ là thân thể trần truồng, thương thức sự hốt hoảng của cô.

"Anh có biết là anh đang đụng tới người phụ nữ của ai không?"

"Em cho rằng anh ta thực sẽ muốn em?" Sơn Miêu cao ngạo ngẩng đầu, "Trong lòng của anh ta sớm đã bị bé con lấp đầy, em chỉ là thể thân, thể thân của Băng Nhi."

"Anh cứ chờ xem, tôi nhất định phải có được Lăng Khắc Cốt!" trước khi ra khỏi phòng, cô quay đầu lại nhìn anh ta một cái, "Không cho lại dây dưa với tôi!"

Sơn Miêu chỉ là quý dị cười một tiếng, không có đồng ý.

Sau lần đó, mặc dù anh ta không có tới dây dưa với cô, cô lại chủ động tìm tới anh ta, bởi vì cô phát hiện mình mang thai đứa bé của anh.

Bên trong phòng bệnh mập mờ hơi thở hòa hợp, tư vị ngai ngái này giống như nước hoa mê hoặc lòng người, kích thích Thang Mang Lâm.

"Đây là một lần cuối cùng! Đi ra ngoài!" Thang Mang Lâm chỉ về phía cửa phòng, vô tình ra lệnh đuổi khách.

"Tôi sẽ tiếp tục dây dưa với em! ‘Băng Nhi’ của tôi" Đôi mắt hào hoa của Sơn Miêu đột nhiên bắn ra ánh sáng khác thường, giống như là xuyên thấu qua cô nhìn một người khác.

Lăng Khắc Cốt thường nhìn cô như vậy, cũng thường gọi cô là "Băng Nhi", bởi vì anh coi cô như em gái Băng Nhi của anh.

Sơn Miêu hôm nay trúng gió gì vậy? Anh ta lại cũng cho rằng cô là "Băng Nhi"?

"Tôi không phải ‘Băng Nhi’! Tại sao các anh ai cũng đều kêu tôi ‘Băng Nhi’? ! Tôi không muốn tiếp tục làm thể thân! Tôi muốn làm vợ của Lăng Khắc Cốt! Anh cứ đi! Không cần khiến cho tôi đau lòng thêm nữa!"

Lời Thang Mang Lâm nói khiến mặt của Sơn Miêu bỗng chốc biến sắc. Anh ta vung lên một cái tát vào mặt cô, hình như muốn đánh cho cô tỉnh.

Không khí đột nhiên ngưng kết, thời gian vào giờ khắc này cũng dừng lại.

Hai người cũng quật cường không chịu thua, nhìn chằm chằm lẫn nhau.

"Em rốt cuộc muốn như thế nào? Có sự cung chiều của anh ta còn chưa đủ? Nhất định phá hư hạnh phúc của bé con em mới thấy cao hứng sao?" Lạnh lùng trừng hồi lâu, Sơn Miêu đột nhiên mở miệng, lạnh như băng chất vấn.

"Bé con và tôi không có bất cứ quan hệ gì. Tôi chỉ biết tôi muốn giúp chính mình." Thang Mang Lâm kiêu ngạo mà xoay người, lần nữa nằm lại trên giường bệnh, vô tình nói, "Trước khi đi giúp tôi đóng cửa."

"Không cho mang theo bảo bối của tôi gả cho anh ta!" Sơn Miêu căn bản không để ý tới lệnh đuổi khách của Thang Mang Lâm, giọng điệu mệnh lệnh mà đầy uy hiếp.

"Tôi liền cứ gả đó! Đi ra ngoài!"

"Em sẽ hối hận!" Sơn Miêu tự có niềm kiêu ngạo của chính mình, không tiếp tục lưu luyến thêm nữa, anh cuồng ngạo xoay người, cắn răng đi ra khỏi phòng bệnh VIP.

Nhiều năm qua, còn không có người phụ nữ nào dám quá quắt với anh ta như vậy, không người nào kẻ sau tiếp kẻ trước nghĩ nhảy được lên giường của anh ta? Cũng chỉ có Thang Mang Lâm này không coi anh ta ra gì.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt, anh liền chấn kinh khi thấy gương mặt của cô giống Băng Nhi đến vậy, anh ta đơn phương yêu mến Băng Nhi nhiều năm, tâm lập tức bị xúc động.

Lần đầu tiên của cô, anh sao có thể tặng cho người khác? Cho nên anh trở thành người khách đầu tiên ân sủng cô. Anh vốn định dùng kim ốc nuôi cô, cẩn thận che chở, nhưng không ngờ cô bị lão đại bao nuôi.

Ba năm, anh ta đóng cửa trái tim mình, làm một hoa hoa công tử mười phần, tuy nhiên cuối cùng cũng không quên gương mặt giống hệt "Băng Nhi" này. Vì vậy tất cả dây dưa lại lần nữa bắt đầu, chỉ là cô lại dùng mấy dao chọc vào trái tim anh ta.

Cô không cần anh ta, anh ta chẳng lẽ nhất định cầu xin cô?

Anh ta vốn nổi danh là người đàn ông hoàng kim độc thân của Long thành, trông coi hệ thống khách sạn cùng chốn ăn chơi của Ứng Đế Quốc trên toàn thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Anh không thể thua

Zu Cuella bung một chén canh hải sản bốc hơi nóng đi vào một gian phòng khách, nói là phòng khách, nhưng không hề đơn sơ, ngược lại so với phòng tổng thống của khách sạn năm sao còn xa hoa hơn. Nơi này chính là biệt thự Lan Hải mà Hi Nguyên ở một đêm qua.

Thấy bóng người nhỏ bé đứng bên cửa sổ như hóa thạch thì mày rậm Zu Cuella nhú lại, dùng một đôi mắt màu xanh dương lo lắng cẩn thận quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Hi Nguyên.

Từ sau khi đi ra khỏi hộp đêm, Hi Nguyên tựa như mất hồn, không nói một câu.

Cô như vậy ngồi ở bên bậu cửa sổ ộp gỗ quý đã nhiều giờ, mặc anh dụ dỗ cô thế nào cô cũng không lên tiếng, giống như một người câm vậy.

"Con mèo nhỏ, em có muốn tiếp kiem giúp tôi cũng không cần phải vậy, mau tới đây ăn cơm cho tôi! Em mà gầy thành da bọc xương, cẩn thận tôi cũng không cần em nữa đây!" Zu Cuella giả bộ giống như tàn bạo nhìn chăm chăm Hi Nguyên, hai mắt sáng như sao lại chất chứa nồng nặc quan tâm, tựa như ngọn đèn giữa đêm đông, dần dần lộ ra ấm áp.

"Không đói bụng!" Hi Nguyên cũng không có phản bác anh như anh tưởng, chỉ là khe khẽ hé mở đôi môi hồng, khắc ra ba chữ lạnh nhạt. Đôi con người trống rỗng mà lạnh lẽo dọa người, giống như một khoảng biển chết, không có một chút linh khí cùng sức sống.

Zu Cuella nén tiếng thở dài, môi mòng hải hươc nhếch lên, ngồi vào bên cạnh Hi Nguyên, ôm lấy thân thể lạnh lẽo của cô vào trong ngực: "Con mèo nhỏ có phải rất ưa thích tôi hay không, thích đến nỗi ngơ ngẩn tôi bất từ rồi?"

"Stop!" Hi Nguyên trợn mắt một cái, từ trong miệng phát ra tiếng hừ không vui.

"Nghĩ tới tôi cứ việc nói thẳng, tôi cho dù có ở chân trời góc biển cũng sẽ lập tức bay trở về bên cạnh em. Hơn nữa lúc này tôi đang ở bên cạnh em, em nhìn mặt của tôi là được, không cần phải nhìn gương mặt tuần tú của tôi phản chiếu qua tấm kính cửa sổ." mặt Zu Cuella một bộ kiêu ngạo tự mãn, cười tà ghé sát vào Hi Nguyên.

"Tự cuồng! Ai mà thêm anh? Cũng không soi gương xem, mặt cũng đã dài hơn cả mặt lừa rồi. Em gái Tô Đông Pha có câu: ‘năm ngoài một chút tương tự lệ, năm nay phương chảy tới trong miệng’ tôi xem chính là đặc biệt viết dành cho anh." Hi Nguyên từ trong ngực Zu Cuella nhảy ra, kiêu ngạo nhếch cằm xinh xắn lên, "Lăng Hi Nguyên tôi mất bị mù cũng sẽ không coi trọng cái người quái dị là anh."

"Con mèo nhỏ, em thật nham hiểm!" Zu Cuella giận đến trợn to đôi mắt màu xanh dương, phồng má với Hi Nguyên.

"Anh tự biết?" Hi Nguyên đi tới bàn ăn nhỏ được bố trí rất ấm áp bên cạnh, tự bê cháo lên lo ăn.

Zu Cuella dùng ngón tay hung hăng gõ Hi Nguyên, sau đó đặt mông ngồi vào bên người cô, cánh tay thon dài thuận thế thả vào cái ghế phía sau cô: "Cũng biết chế nhạo tôi!"

Hi Nguyên vò vò đỉnh đầu, đau đến nhú mày: "Heo sắc lang, anh dám đánh lại tôi...tôi liền đem cái biệt thự Lan Hải này một cây đuốc đốt trụi."

Nhìn Hi Nguyên khôi phục sức sống, Zu Cuella không buồn ngược lại cười tươi.

Biệt thự Lan Hải này mặc dù giá trị mấy tỷ, nhưng vì vật lộn độ sức để cho mỹ nhân cười một tiếng, coi như thật đốt thành tro anh ta cũng sẽ không đau lòng. Có thể làm cho anh đau lòng cũng chỉ có đầu óc đáng chết Lăng Hi Nguyên.

Nhớ lại Zu Cuella anh phong lưu không kiềm chế được, tự nhiên thành tánh, lúc nào thì mắc vào thói nhĩ nữ thường tình rồi hả?

"Mau ăn! Em mà thật sự biến thành khi, chỉ sợ ngay cả Lăng Khắc Cốt cũng sẽ ghét bỏ." Zu Cuella giống như không chút chú ý bật ra tên tuổi Lăng Khắc Cốt, nhưng ánh mắt màu xanh dương lại tiết lộ ra anh rất nghiêm túc, anh thăm dò ngắm vào cặp mắt bị thương của Hi Nguyên. Anh phải biết vị trí Lăng Khắc Cốt ở trong lòng Hi Nguyên đến cùng có bao nhiêu sâu, như vậy anh ta mới có thể có đầy đủ chắc chắn để mà đánh cuộc một trận đánh ác liệt phía sau.

Anh không thể thua!

Trong đôi mắt màu xanh dương của Zu Cuella xẹt qua một thoáng quả quyết đầy hung ác, nụ cười quỷ dị kia, tư thế ngồi ngang ngược, còn có bàn tay đặt ở trên vai Hi Nguyên không an phận, để cho anh mới nhìn giống như Satan nguy hiểm, nhưng Hi Nguyên chỉ lo cúi đầu, không nhìn thấy.

Hi Nguyên quả nhiên bị lời anh nói đâm bị thương, cô cúi đầu, lặng lẽ húp cháo. Ở "Nhân gian tiên cảnh" thấy một màn hôn đùa giỡn kia cô làm thế nào cũng không quên được. Vừa nghĩ tới Lăng Khắc Cốt hôn người khác, đầu của cô đã ngập trong khổ sở, ngực giống như bị một tòa núi lớn đè ép, khiến cô không thở nổi.

"Ăn không ngon cũng không cần ăn!" Nhìn Hi Nguyên ăn cháo giống đang uống thuốc vậy, Zu Cuella đoạt lấy muỗng cháo của Hi Nguyên, "Tôi dẫn em đi ăn bữa tiệc hải sản lớn."

"Hiện tại? Bữa tiệc hải sản lớn? Anh có biết nhà hàng có mấy món này giờ này đã đóng cửa rồi hay không?" Hi Nguyên chỉ vào khoảng không gian bên ngoài bầu trời đen kịt, khó có thể tin nổi.

"Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? !" Zu Cuella quay đầu lại bất mãn tròn mắt nhìn Hi Nguyên một cái, "Đi mau!"

Hi Nguyên nửa ép buộc nửa tự nguyện bị Zu Cuella nhét vào một chiếc Maybach 62.

Mặc dù đã gần đến nửa đêm, nhưng chợ đêm vẫn cực kỳ náo nhiệt. Hi Nguyên ngồi ở trước sạp nướng, một tay nắm xiên thịt dê, một tay nắm chuối cá mực tươi ngon, không dám tin hỏi Zu Cuella ngồi ở đối diện cô: "Đây chính là bữa tiệc hải sản lớn mà anh nói sao?"

Cô còn tưởng rằng anh là muốn dẫn cô đi khách sạn xa hoa ăn bữa tiệc lớn, nhưng không ngờ là tới chợ đêm ăn đồ nướng. Mặc dù cô thích đồ nướng hơn, nhưng khi nhìn Zu Cuella một thân quần áo Armani thoải mái số lượng có hạn, đầy khí chất quý tộc ngồi ở đây giữa phố thế này, để cho cô cảm thấy có loại cảm giác không phù hợp.

Zu Cuella cắn xâu cá mực một cái, hài hước cười nói: "Đây không phải bữa tiệc hải sản lớn thì là cái gì? Trong biển, trên đất bằng, không phải tất cả trong tay em sao?"

Hi Nguyên bị lời anh ta nói chọc cười, rốt cuộc lộ ra nụ cười đầu tiên của tối nay. Nụ cười đẹp một cách thanh thuần không trộn lẫn một chút tạp chất thế tục nào, hấp dẫn ánh mắt Zu Cuella. Thân thể anh ta đột nhiên nghiêng, cúi đầu ở trên môi Hi Nguyên hôn trộm một cái.

"Chỗ này bị dơ." Zu Cuella che giấu động lòng, dùng giọng nói chế giễu nói.

Lời của anh khiến Hi Nguyên không cách nào kháng nghị, chỉ là nâng cái miệng nhỏ nhắn, hướng anh làm mặt quỷ: "Heo sắc lang! Còn dám hôn tôi, tôi liền đá anh tới châu Nam Cực cho gấu ăn!"

"Châu Nam Cực chỉ có chim cánh cụt, gấu Bắc cực ở Bắc Băng Dương." Zu Cuella hài hước nháy mắt mấy cái với Hi Nguyên.

"Tôi nói gấu Bắc cực ở Châu Nam Cực thì đang ở Châu Nam Cực, thế nào? Anh có ý kiến?" Hi Nguyên tay chống nạnh ở trên cái eo nhỏ nhắn, mặt hung hãn nhìn Zu Cuella chăm chăm.

"Không dám!" Zu Cuella kéo một cái tay Hi Nguyên, đặt ở bên môi khẽ hôn, "Chỉ cần Châu Nam Cực có em, nhiều gấu hơn nữa tôi đều không sợ."

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chiến tranh giữa hai người đàn ông

Khi môi Zu Cuella rơi vào trên ngón tay ngọc mảnh khảnh của Hi Nguyên thì cô đột nhiên cảm thấy phía sau lưng lạnh đến rùng mình. Cô cũng không biết ở lâu đài Tinh Nguyệt, có một người đàn ông khuôn mặt sắp biến thành con lừa rồi.

Lăng Khắc Cốt ngồi ở trong thư phòng, nhìn lên màn hình laptop trước mặt nụ cười không chút đề phòng của Hi Nguyên, sự âm trầm của anh phát ra càng mãnh liệt. Khi Zu Cuella ở trên môi Hi Nguyên hôn trộm được một cái thì anh gần đến thiếu chút nữa đập bẻ màn hình.

"Bắt con bé về cho tôi!" Anh ra lệnh cho Lý Vĩ đang đứng bên cạnh.

Lý Vĩ bị hơi thở tàn bạo tàn mát ra từ quanh thân anh dọa sợ, lập tức vội vàng đi thi hành mệnh lệnh.

"Chậm đã!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên đứng lên, khép laptop lại, trông mắt đen sắc bén híp lại, âm lãnh nói, "Tôi tự mình đi!"

Mặc kệ cái tên Zu Cuella đó thân phận là gì, dám đụng bé con của anh chính là tìm chết.

Coi như vì bé con cùng cả đất nước Đan Mạch trở mặt, anh cũng không ngần ngại.

Bé con là của anh!

Cho dù là con rồi, cô cũng chỉ có thể là của một mình anh!

Lý Vĩ nom nớp lo sợ theo sát sau lưng Lăng Khắc Cốt, vừa dùng đi động ra lệnh cho các huynh đệ đang theo dõi Hi Nguyên: "Theo sát tiểu thư! Không để cho Zu Điện hạ đem tiểu thư đi! Tôi sẽ theo lão đại tới đó ngay!"

Lăng Khắc Cốt ngồi lên một chiếc siêu xe G55 màu đen dừng ở phía ngoài, một đám hộ vệ ngồi vào trong mấy chiếc ô tô phía sau, một đội xe sang trọng từ lâu đài Tinh Nguyệt phóng vút ra, người không biết còn tưởng rằng bọn họ có hành động gì quan trọng.

Chợ đêm náo nhiệt giống như không phải là thành phố đang đêm, đã sắp 2 giờ, nhưng sóng người vẫn như cũ bắt đầu khởi động.

"Tôi gõ chết cô! Xem cô còn dám giành ba cùng tôi không! Tôi đục chết cô! Đục chết cô!" trong tay Hi Nguyên cầm một cái chùy, đứng ở trước một trò chơi, dùng sức đập lên tiểu nhân trước mặt. Cô đem những thứ đầu tiểu nhân nhô ra kia làm thành Thang Mang Lâm, đập thật lực những con rối kia cho hả giận.

Nhìn cô đập đến hăng say, Zu Cuella mỉm cười đứng ở sau lưng cô, móc ra một cái khăn tay LV có mùi nước hoa nhàn nhạt, sẵn sóc lau mồ hôi cho cô: "Con mèo nhỏ, em đã đập nửa giờ rồi, còn không mệt sao?"

"Không mệt!" Hi Nguyên cắn răng nghiêng lợi nói. Trước mắt của cô không ngừng nhảy múa hình ảnh Lăng Khắc Cốt ôm hôn Thang Mang Lâm, cho nên càng thêm dùng sức đập.

Nhìn thấy bàn tay cô cũng đã đỏ lên, Zu Cuella từ phía sau áp lên lưng của cô, dùng tay phải cầm tay của cô, hài hước cười nói: "Tôi giúp em đập, em chỉ cần để ý bắt bọn nó làm thành Thang Mang Lâm."

Tư thế của hai người từ mặt bên nhìn lại vô cùng mập mờ, Zu Cuella vây quanh Hi Nguyên, gò má của anh dính vào trên má phàn của Hi Nguyên, bàn tay to của anh một cái ôm hông của cô, một tay nắm tay của cô. Hai người hưng phấn cùng nhau đập lên những con rối tiểu nhân trước mặt.

"Tiên sinh, anh có phải muốn đập hư luôn máy chơi game của tôi hay không!" Vị tiểu thương đau lòng nhìn con rối bị đập bẹp dúm, nhắc nhở hai tình lữ đang chơi như điên.

Zu Cuella từ trong túi móc ra một xấp tiền mặt, chừng hơn mấy vạn, mí mắt cũng không nháy một cái liền ném cho người bán hàng rong.

Người bán hàng rong nhìn thấy nhiều tiền như vậy, lập tức mặt mày hớn hờ, không còn ngăn cản hành động điên cuồng của bọn họ nữa.

Số tiền này đủ cho anh ta mua xong mấy trăm dàn máy chơi game, người nước ngoài trước mặt này con mẹ nó thật rất có tiền.

Khi một con rối cuối cùng bị anh ta đập cho tề liệt, cũng không dám hé đầu ra nữa thì Hi Nguyên ảo não chu cái miệng nhỏ nhắn: "Tất cả đều bị anh đập bể!"

"Còn chưa có chơi đủ? Nếu không tôi cho máy bay chuyển một máy tới đây để cho em chơi đủ." Zu Cuella dịu dàng dụ dỗ Hi Nguyên, vân đạm phong khinh nói.

"Máy bay? Có phải anh nhiều tiền quá không có chỗ tiêu hay không?" Hi Nguyên vỗ Zu Cuella một cái.

"Chỉ cần có thể khiến em cười một tiếng, nhiều tiền hơn nữa cũng đáng." Zu Cuella nhẹ nhàng nâng cằm Hi Nguyên, mắt màu xanh dương mang theo nồng nặc thâm tình, thiêu đốt người.

Khi đầu anh ta rũ xuống thì tâm Hi Nguyên hoảng loạn nhảy dựng lên, cô bị mùi nước hoa đặc trưng của anh ta bao vây, đầy lo lắng. Nhưng cô còn chưa kịp đẩy Zu Cuella ra, thân thể liền bị một đôi cánh tay mạnh mẽ có lực kéo vào trong ngực.

"Cùng tôi về nhà!" gương mặt đẹp của Lăng Khắc Cốt lạnh lẽo, lãnh ngạo liếc nhìn Zu Cuella, đầy đe dọa mà ra lệnh cho Hi Nguyên.

"Ba?" Hi Nguyên không hiểu ra sao nhìn Lăng Khắc Cốt, không hiểu anh làm sao sẽ tới đây. Vừa nghĩ tới hình ảnh anh hôn Thang Mang Lâm, cô liền giãy ra: "Con không về! Ba không phải tới tìm người tình của ba sao, trông nom con làm cái gì? Con muốn cùng Zu Cuella ở chung một chỗ!"

"Con dám phản kháng ta?!" Lăng Khắc Cốt giận đến cắn răng, đang muốn đem Hi Nguyên đoạt lại, một đám người ngoại quốc mặc áo đen liền nhanh chóng bao vây Lăng Khắc Cốt, đầy phòng bị nhìn Lăng Khắc Cốt chằm chằm.

Thời gian chớp mắt, ở sau lưng Lăng Khắc Cốt cũng xuất hiện một đám hộ vệ, tất cả đều là võ sĩ huấn luyện nghiêm chỉnh. Hi Nguyên nhìn một cái cũng biết là hộ vệ của Lăng Khắc Cốt.

Hai đám người giằng co, ai cũng không chịu nhận thua.

Hi Nguyên giống như con rối bị hai người đàn ông này lôi tay, một phải một trái nắm kéo.

Cô đau đến gãy dựa thân thể: "Hai người các người mau buông tôi ra!"

Zu Cuella chẳng những không thả, ngược lại chặt hơn kéo Hi Nguyên hướng trong lòng ngực mình: "Lăng tiên sinh mời về, sau khi tôi hẹn hò với con gái của ngài xong sẽ đưa cô ấy về."

Hai chữ hẹn hò được anh ta nhấn mạnh, hình như là thành tâm nói cho Lăng Khắc Cốt nghe: anh ta và Hi Nguyên là tình lữ, bây giờ đang hẹn hò, Lăng Khắc Cốt làm cha không nên ngăn cản con gái hẹn hò.

"Bây giờ đã hai giờ đêm, là một người cha yêu chiều con gái mình, tôi sao có thể cho phép con bé về nhà sau 12 giờ đây? Zu Điện hạ, ngài nói xem có đúng không?" Lăng Khắc Cốt kẻ tám lạng người nửa cân đáp lại, trong giọng nói có phần buồn lòng lại không giấu được uy hiếp.

"Thật không hổ là tổng giám đốc Lăng," Zu Cuella giống như đang khích lệ Lăng Khắc Cốt, nhưng anh mặt mày xanh dương lại lộ ra khí lạnh âm trầm, giống như satan, khiêu khích nhìn Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên nâng tay, một quyền đánh về phía Zu Cuella, đối phương bởi vì tránh né công kích của anh mà không thể không buông Hi Nguyên ra, Lăng Khắc Cốt thừa dịp đem Hi Nguyên vác lên trên vai, sau đó cười lạnh nói với Zu Cuella: "Thay tôi chào hỏi Vương Hậu Khải Sát Lâm!"

"Không cần lời bà nội tôi ra nói chuyện! Lăng Khắc Cốt, bé con tôi muốn chắc rồi!" Zu Cuella mặt mày cũng không lùi bước ngưng mắt nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Zu Điện hạ tôn kính, con gái của tôi sợ rằng không có phúc khí làm vương phi của ngài. Hẹn gặp lại!" Lăng Khắc Cốt nói xong, vác Hi Nguyên xoay người rời đi.

Một đám thủ hạ muốn tiến lên vây đánh, bị anh ta ngăn lại.

Anh ta bây giờ còn chưa có tư cách lưu Hi Nguyên lại, dù sao cô vẫn còn là con gái của Lăng Khắc Cốt.

Hi Nguyên đang bị Lăng Khắc Cốt vác trên vai nghe những chữ Điện hạ, vương phi này thì không khỏi kinh ngạc, mặc dù vẫn cảm thấy trên người Zu Cuella có loại phong cách quý tộc cao nhã, nhưng vẫn không ngờ anh ta thật là một hoàng tử.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía gương mặt tuấn tú lãnh khốc của Zu Cuella, tò mò nhìn đôi mắt màu xanh dương của anh ta.

Zu Cuella đáp lại cô bằng một nụ hôn gió: "Con mèo nhỏ, ngày mai tôi đón em đi ăn một bữa tiệc hải sản lớn chân chính!"

Hi Nguyên hưng phấn gật đầu, Lăng Khắc Cốt lại lạnh lùng trả lời: "Con gái của tôi không rảnh!"

Nói xong, đem Hi Nguyên ném vào trong siêu xe G55, lo lắng ngồi vào bên cạnh cô: "Lái xe!"

Rõ ràng cảm nhận được tức giận không đề nén được này của Lăng Khắc Cốt, Hi Nguyên bị sợ đến lui về phía sau, dán chặt lên cửa kính xe, len lén liếc nhìn gương mặt lãnh khốc so với băng tuyết ngàn năm còn phải lạnh lẽo hơn.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lăng Khắc Cốt vẫn giống như tòa băng sơn đột nhiên nghiêng đầu lại, dùng một đôi tròng mắt đen hẹp dài hung hăng bắn về phía Hi Nguyên: "Tôi đây!"

Hi Nguyên dùng chút sức lực còn lại lắc đầu, nói gì cũng không tới gần ngọn núi lửa đang trực phun trào kia, sợ bị lửa giận nóng rực kia thiêu trụi.

Lăng Khắc Cốt một tay tóm lấy cô lôi vào trong ngực, sau khi xe dừng lại, một cước đá văng cửa xe ra, ôm Hi Nguyên xuống xe.

"Con Tự con đi." Hi Nguyên bị về âm hàn trên gương mặt Lăng Khắc Cốt dọa sợ, bị sự tức giận không dễ bộc lộ ra ngoài của anh chấn kinh, hốt hoảng giùng giàng.

"Con còn dám động nữa, ta liền ngay tại chỗ này ăn con!" tròng mắt đen vẫn máu của Lăng Khắc Cốt nheo lại, âm lãnh ngoan độc uy hiếp.

Hi Nguyên bị sợ đến lại không dám động. Vào lúc này có thể có mười mấy đôi mắt đang nhìn bọn họ, nếu là anh thật bất chấp tất cả, vậy cô còn có mặt mũi gặp người sao?

Cô mờ hôi lạnh chảy ròng ròng, hoảng hốt len liếc nhìn Lăng Khắc Cốt.

Rõ ràng là anh phản bội cô, tại sao ngược lại trong lòng cô lại cảm thấy có lỗi? Cô lại cũng chưa làm chuyện gì thật có lỗi với anh.

Đang trầm tư cô cũng không có phát giác bọn họ đã lên lầu, khi thân thể cô bị ném vào trong giường lớn KING-SIZE của Lăng Khắc Cốt, cô kinh ngạc thét chói tai.

Một đôi môi mọng đầy khí phách cùng âm lãnh của phái nam lập tức che lại cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô, một thân thể cường tráng áp chặt thân thể mềm mại của cô xuống nệm.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Búp bê khí

Cảm thấy cô gái nhỏ trong ngực hoảng hốt, gương mặt tuần tú của Lăng Khắc Cốt càng trở nên âm trầm đáng sợ, tròng mắt đen hẹp dài âm chí nhìn chăm chăm cái đầu nho nhỏ trước ngực kia, hình như nghĩ bỏ đầu Hi Nguyên ra, xem xem cô rốt cuộc đang nghĩ tới ai.

Sự tức giận không biết từ đâu ập đến khiến cho anh không một chút thương tiếc ném Hi Nguyên lên trên giường, cường thế ngăn chặn thân thể mảnh mai của cô.

Nụ hôn bá đạo lập tức che lại tiếng thét chói tai của Hi Nguyên, không có dịu dàng, không cho Hi Nguyên một chút thời gian thích ứng, bàn tay Lăng Khắc Cốt tàn bạo xé rách y phục của cô, cường hãn tiến quân vào nơi thân thể còn đang khô khốc.

"Không. . . ." Hi Nguyên đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, móng tay thon dài ghim thật sâu vào phần lưng của Lăng Khắc Cốt, thân thể ở trong lòng anh không ngừng run rẩy.

Cô cần chính chỉ là một chút tình cảm chân thành! Thế nhưng một khắc khi Lăng Khắc Cốt anh chỉ biết càn rỡ trong thân thể cô khiến cho cô không cảm nhận được dù chỉ một chút triu mến. Chỉ có bá đạo tìm hoan, lãnh khốc chiếm đoạt. Cô cảm thấy bị xé rách không chỉ là thân thể, còn có trái tim yêu của cô đối với anh.

Cô bị thương, bị thương nặng nề.

Nếu như không yêu cô cũng không cần đụng vào cô, để cho cô cất giữ một phần ước mơ đối với tình yêu không tốt sao? Tại sao nhất định phải tổn thương cô như vậy?

Lăng Khắc Cốt giống như một con sư tử cuồng nộ, không ngừng thảo phạt thân thể suy nhược của cô, môi mọng điên cuồng gặm cắn cánh môi mềm mại của cô, đau đến mức cô như hành hầu trước gió, ở trong lòng anh run rẩy.

Hoan ái mạnh mẽ như vậy không phải thứ cô muốn, thân thể bọn họ đan vào một chỗ khiến cho cô cảm thấy buồn nôn. Nhất là nghĩ đến môi mọng đan hôn cô đã từng hôn qua Thang Mang Lâm, cảm giác nôn mửa trong lòng cô cứ cuộn lên.

"Ba, buông tôi ra!" Không muốn gọi tên anh nữa, cô khò sở gọi một tiếng ba.

"Ba?" tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt rét lạnh giống như kiếm đâm về hướng đôi mắt ướt đầy lệ của Hi Nguyên, "Không cho gọi tôi là ba nữa! Gọi tôi chủ nhân! Nhớ! Cô là bé con của một mình tôi!"

Nói xong, Lăng Khắc Cốt nâng cao hai chân Hi Nguyên lên, tàn bạo xông vào chỗ sâu nhất.

"Đau. . . ." môi Hi Nguyên không ngừng run rẩy, chứng kiến tới con mắt lạnh lẽo không chút tình cảm của Lăng Khắc Cốt cô đau đến cắn chặt lấy cánh môi, không hề thốt ra tiếng nào nữa.

Tại sao cô muốn anh yêu cô, thứ nhận được lại chỉ là sự vô tình tổn thương cô của anh?

"Đây là trừng phạt dành cho cô!" Lăng Khắc Cốt liếm vết máu bên môi Hi Nguyên, bạo ngược cười lạnh.

Không nên trách anh vô tình, nên trách cô đã phá hư tất cả!

Ai bảo cô phản bội anh, quần lấy cái tên Zu Cuella đó?!

Vừa nghĩ tới cô nở nụ cười đẹp dễ đơn thuần với Zu Cuella, thì anh có loại kích động muốn giết người. Mà anh đem phần lửa giận này toàn bộ hóa thành dục vọng, hung hăng làm nhục cô gái nhỏ phía dưới thân.

Lưỡi của anh hung hãn xông vào kẽ răng cô, cường thế dây dưa cùng với cái lưỡi của cô. Đôi môi này, thân thể này đều là của anh! Cho dù anh không cần, cũng sẽ không đem cho người khác!

"Ừm. . . ." Hi Nguyên chỉ cảm thấy từng trận ghê tởm, bởi vì đôi môi mọng này đã từng dính qua hơi thở của Thang Mang Lâm, khiến cho cô cảm

thấy bản thủ. Cô đột nhiên đẩy Lăng Khắc Cốt ra, úp sấp bên giường nôn mửa liên tục.

Cô rút cuộc biết đến cảm giác tan nát cõi lòng, thì ra là đau như vậy.

Nước mắt khô sở vương đầy má phấn của cô, hai tay của cô khó chịu níu chặt lên ga giường trước mặt ỏi như điên, hình như muốn lòi hết cả dạ dày ra vậy. Mùi hôi thối nhanh chóng tràn ngập ở trong không khí, khiến không khí vốn là nhẹ nhàng khoan khoái trở nên vẫn đục.

Nhìn bộ dáng khổ sở này của Hi Nguyên, mặt Lăng Khắc Cốt âm trầm, một cước đá cô xuống giường: "Đi rửa sạch sẽ cho tôi!"

Hi Nguyên té rớt đến trên đất trong lòng xông lên đầy bụng uất ức. Rõ ràng người sai là Lăng Khắc Cốt! Anh có tư cách gì tức giận? ! Bị đá mặc dù là thân thể, nhưng đau đớn lại là trong lòng của cô.

Cô quật cường ép nước mắt ở lại trong hốc mắt, sau đó đứng lên, hờ hững đi về hướng cửa. Mặc dù sau khi bị làm nhục thân thể rất đau, nhưng chân mày cô liền nhíu cũng không có nhíu một cái.

"Trở lại!" Lăng Khắc Cốt thấy cô muốn rời khỏi, lập tức nhảy xuống giường, một tay níu lấy cô lại, "Ai cho cô rời đi?"

"Ba không phải kêu tôi đi rửa cho sạch sẽ sao? Hi Nguyên sẽ không quấy rầy ba." Hi Nguyên quật cường ngẩng đầu lên, lạnh nhạt mà xa cách nói.

Nhìn cô như kiên cường nhưng thật ra thì nội tâm cực kỳ yếu ớt. Bởi vì Lăng Khắc Cốt vô tình mà tàn bạo đối đãi, lòng của cô như bị vạn tên xuyên tim, đã đau đến tê dại. Cô muốn rời khỏi căn phòng ngủ này, nếu không cô sẽ hỏng mất. Cô không thể chịu đựng được khổ sở bị Lăng Khắc Cốt ghét, cũng không cách nào tiếp nhận sự thật anh không yêu thương cô.

Cô sợ còn ở lại dù chỉ một giây đồng hồ nữa thôi, nguy trạng kiên cường của cô sẽ ở dưới sự vô tình của Lăng Khắc Cốt mà tan rã. Tình yêu của cô không phải thứ rẻ tiền, cô không nên phải chịu đựng bị anh cười nhạo.

"Không phải ba!" Lăng Khắc Cốt bị những lời này của Hi Nguyên làm cho tâm phiền ý loạn, cái chữ này giống như giống một bức tường kín mít chắn giữa hai người.

"A, đúng rồi, tôi thế nào quên mất? Là chủ nhân. Chủ nhân, xin cho phép tôi rời đi." Hi Nguyên khiêm nhường khẽ cúi gập hông, như một người làm cung kính cầu xin.

Thật ra thì quan hệ hiện tại của bọn họ cũng sớm đã không cách nào cứu vãn nữa, chủ nhân thì chủ nhân thôi. Ở trong mắt Lăng Khắc Cốt, cô hèn mọn đến mức không bằng một hạt bụi.

Hi Nguyên run run rú xuống hàng mi, sợ nó tiết lộ ra sự đau lòng của chính mình, cô dùng móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay của mình, ép mình phải kiên cường.

"Cô muốn rời đi như vậy?" Lăng Khắc Cốt nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hi Nguyên, đem thân thể nhu nhược của cô cướp đoạt vào trong ngực, mảy rậm giương lên, bắt mắt chất vấn.

"Dạ!" Hi Nguyên thiếu chút nữa lộ ra bi thương trong lòng, hàng mi khẽ run, trong mắt đã bị sương mù nồng đậm che lấp, cô ngay cả mắt cũng không dám chớp, sợ một cái chớp mắt, nước mắt sẽ giống như trên châu đứt dây, tuột xuống. Cô cúi thấp đầu không có phát giác Lăng Khắc Cốt khác thường, chỉ biết mình bị thương, phải ẩn trốn để chữa thương.

"Chớ hòng mơ tưởng!" Lăng Khắc Cốt một tay ôm lấy Hi Nguyên, trực tiếp đi vào phòng tắm sang trọng nối thông với phòng ngủ của anh.

Ném cô đến trong bồn tắm mát xa, anh lãnh khốc ra lệnh: "Tắm không sạch thì đừng có ra ngoài!"

Nói xong, anh liền xoay người đi ra ngoài.

Khi Lăng Khắc Cốt biến mất ở cửa phòng tắm, Hi Nguyên cuộn lại thân thể, vùi mặt vào đầu gối. Cô cảm thấy mình như con rối bị vứt bỏ, cũng không có được sự cưng chiều của Lăng Khắc Cốt nữa. Từ lúc nào, quan hệ của hai người bọn họ biến thành như vậy?

Tồn thương cô anh rất vui sao?

Lòng của cô giống như là bị tầng tầng mây đen che kín, cảm giác phiền muộn khiến cho cô sắp hít thở không thông.

Nước ấm áp dần dần mất đi nhiệt độ, trở nên lạnh lẽo, giá rét thấu xương vây quanh cô.

Cô đột nhiên thật muốn được cảm thụ một chút cảm giác từ vong, có phải là khổ sở hơn cảm giác còn sống hay không, vì vậy cô đem chính mình chìm vào trong nước lạnh lẽo.

Nước ngập qua đỉnh đầu xong cô liền có cảm giác bị cắn nuốt, ngực đau đớn không cách nào thở ra được.

Có phải hay không khi chết rồi, là có thể quên tất cả thống khổ?

Nếu là như vậy, vậy hãy để cho cô chết đi!

Còn sống thật quá mệt mỏi!

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không muốn lại phải nhớ lại tình yêu cùng sự đau đớn giữa cô và Lăng Khắc Cốt, khiến đầu óc trở nên trống rỗng.

Đột nhiên da đầu một trận đau đớn, tóc đen mềm mại bị một bàn tay to nắm lấy, hung hăng vót nổi lên trên mặt nước. Hi Nguyên bị sặc, mãnh liệt ho khan.

"Tôi còn không có chơi đủ! Cô không có tư cách chết!" Lăng Khắc Cốt nắm tóc của cô, âm lãnh nhìn chăm chăm vào gương mặt tái nhợt của cô, mắt phượng lạnh lùng ở dưới ánh đèn bắn ra tia lửa.

Bởi vì Lăng Khắc Cốt dùng sức, da đầu Hi Nguyên đau như bị anh xé rách. Tóc dài giống như rong biển quấn quanh giữa những ngón tay của Lăng Khắc Cốt, giống như tình cảm không rõ ràng của họ lúc này.

"Tại sao? Anh hận tôi đến vậy sao?" Hi Nguyên che mặt, thất thanh khóc rống lên.

Chết cũng không cho, ngay cả chút quyền tự do này cô cũng không có

"Hận?" một đôi mắt phượng Lăng Khắc Cốt nheo lại tà mị, lãnh khốc mà cười nói, "Cô còn chưa có tư cách này!"

Thật sao?

Anh không hận cô?

Vẫn là anh căn bản ngay cả hận đều không nguyện bỏ thí cho cô?

Mặc kệ như thế nào, tình cảm giữa bọn họ cũng sớm đã thay đổi. Anh không còn là Lăng Khắc Cốt nâng niu cô trong lòng bàn tay đó nữa, anh bây giờ, giống như ác ma, sử dụng móng vuốt sắc bén của anh đào một cái lỗ hổng to lớn ở ngực cô.

Hi Nguyên cười, cười đến bị thương, cười đến chua xót, cười đến rục rờ. Cô đắm chìm trong thế giới của bản thân, không còn nhìn đến sự tổn thương của Lăng Khắc Cốt tới cô nữa.

Buông tay đi, phần tình yêu này mà muốn không nổi đâu!

Hi Nguyên ở trong lòng ra lệnh cho bản thân mình buông tay từ bỏ tình yêu đối với Lăng Khắc Cốt.

Nếu như không yêu, tâm cũng sẽ không đau đớn.

Không đau, không đau, không đau

Nhưng thật có thể không đau sao?

Tiếng cười vang vọng biến mất giữa đôi môi mòng điên cuồng mà lạnh lẽo của Lăng Khắc Cốt, cắn nuốt sạch môi hồng Hi Nguyên, ở trong nước, chiếm đoạt tất cả của Hi Nguyên.

Hi Nguyên vô dụng tựa vào bên cạnh bồn nước, dùng một đôi mắt lạnh tanh nhìn mắt phượng nhuộm đầy dục tính của Lăng Khắc Cốt. Cô ép buộc mình không đáp lại, mặc dù cảm giác triền miên này sắp để cho cô lâm vào cuồng loạn.

Cô biết mình đối với Lăng Khắc Cốt, cũng chỉ là một thứ đồ chơi.

Đối với sự lạnh lùng của cô, Lăng Khắc Cốt hình như vô cùng bất mãn, anh đột nhiên cúi đầu, hung hăng cắn xương quai xanh của cô, ở trên đó lập tức lưu lại một dấu răng rõ ràng.

"Chuyên tâm một chút! Không cần giống như con cá chết!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên dùng sức mãnh liệt nhất, khiến cho thân thể Hi Nguyên trong nước nảy lên, không cách nào giữ vững yên lặng nữa.

Kích thích này cực hạn khiến Hi Nguyên không nhịn được phát ra rên rì, cô buông hàm răng cắn chặt môi dưới ra, gấp rút thở dốc. Tiếng ngậm nga dễ nghe này giống như rượu đỏ say lòng người, bay vào trong tai Lăng Khắc Cốt.

Lúc anh ngẩng đầu lên, bạo ngược trong mắt phượng đã thu lại, lộ ra nụ cười tà tử, nụ cười này thế nhưng gắn trên đôi môi lạnh bạc của anh lại mê người như vậy. Lòng của Hi Nguyên không khỏi đau xót. Cô đứng là vẫn còn không cách nào chạy trốn sức quyến rũ không thể địch nổi này của Lăng Khắc Cốt.

Trận cuồng hoan lúc này mới vừa vận bắt đầu khai mạc, từ phòng tắm đến phòng ngủ, khắp nơi đầy hơi thở dục tính. Lăng Khắc Cốt giống như một ác ma không bao giờ thoả mãn, đem Hi Nguyên ăn vào trong bụng, một giọt không lưu.

Khi tất cả kết thúc thì Lăng Khắc Cốt vô tình rút lui từ trên người Hi Nguyên, sau đó nằm chết dí một bên, nói với Hi Nguyên: "Đi ra ngoài!"

Giọng nói lạnh lẽo của anh lập tức giống như con dao nhọn đâm vào trái tim Hi Nguyên. Lăng Khắc Cốt mới vừa còn nồng nàn như lửa, ở sau khi chấm dứt lại không chút lưu luyến nào đuổi cô rồi đi.

Cô cảm thấy mình tựa như là một đóa hoa tàn, bị anh dùng qua xong rồi liền ném đi, không chút nào thương tiếc.

Cô chịu rất nhiều khuất nhục nhất y phục bị xé thành mảnh vụn trên đất lên, miễn cưỡng mặc lên người, lồng ngực thẳng tắp đi ra khỏi phòng của Lăng Khắc Cốt.

Khi cửa khép lại một khắc kia, nước mắt rốt cuộc không nhịn được rớt xuống.

"Bé con." âm thanh chân chờ đột nhiên từ phía trước truyền đến, Hi Nguyên bị giọng nói của Thẩm Đan làm cho sợ hết hồn.

"Anh Thẩm." Hoảng hốt lời kéo y phục che lại ngực, Hi Nguyên có chút bối rối. Bộ dáng chật vật nhất của cô lại bị Thẩm Đan nhìn thấy hết.

Thẩm Đan đi tới trước mặt cô, nâng bàn tay lên, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên gương mặt của Hi Nguyên, đau lòng nói: "Bé con, cảm thấy quá đau khổ thì cũng không cần kìm nén nữa. Nhìn em bị thương, Anh Thẩm sẽ đau lòng."

Hi Nguyên giống như con thỏ nhỏ chịu kinh hãi, sợ hãi né tránh ngón tay Thẩm Đan: "Anh Thẩm, ngủ ngon."

Giống như chạy trốn chết, Hi Nguyên lao về trong phòng mình, ở sau lưng cô Thẩm Đan nắm chặt quả đấm chọt đánh lên vách tường, trong mắt đầy đau đớn cùng giận dữ.

Đóng cửa phòng, Hi Nguyên giống như con mèo nhỏ bị người vứt, ném chính mình lên trên giường, liền chôn ở trong gối nằm khóc òa lên.

Uất ức, nhục nhã, đau đớn, tan nát cõi lòng.

Các loại tâm tình đan vào một chỗ, khiến Hi Nguyên không thể tiếp tục kiên cường.

"Lăng Hi Nguyên, kẻ đàn độn nhà người! Mày vì sao còn phải thương anh ta? !" Hi Nguyên níu chặt ga giường phía dưới, nhếch nhác hỏi chính mình.

Cô không cần yêu có được hay không?

Yêu người quá đau khổ.

Bị thương nhiều sao có thể hạnh phúc.

Nếu như người cô yêu là Thẩm Đan, vậy anh nhất định sẽ cưng chiều cô giống như một nữ vương. Nhưng cô lại cố tình yêu Lăng Khắc Cốt vô tâm.

Trời thu, đêm lạnh như nước, Hi Nguyên mơ màng nhắm lại cặp mắt khóc sưng mọng. Cho đến nửa đêm, cô mới bị rét lạnh làm tỉnh. Đầu đau quá, cô giùng giàng đứng dậy muốn đi rót chén nước, tuy nhiên còn chưa kịp uống..., liền vô lực té lăn trên đất.

Toàn thân vô lực, cô bây giờ liền giống bị mười chiếc xe ngựa đè nát, cả người xương cốt cũng tan rã. Bị buộc phải tiếp nhận hoan ái, hạ thể đã sớm sưng phồng, mà nhiễm gió rét, lại để cho toàn thân cô chưa xót đau đớn.

Cô ở trong gương, tái nhợt như quý. Cặp mắt trống rỗng mất đi mỹ lệ lúc trước, đôi môi vốn là mềm mại trở nên khô khốc, không còn giống như thủy tinh động lòng người nữa.

"Đây là tôi sao?" Hi Nguyên giơ tay lên, vuốt gò má của mình.

Lăng Hi Nguyên xinh đẹp đó sao?

Lăng Hi Nguyên với nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời đó sao biến mất đâu rồi?

Tâm đột nhiên trở nên trống rỗng, giống như trái bóng bị thổi phồng.

Nuốt một viên Khang Thái Khắc, Hi Nguyên như du hồn trở lại trên giường, vùi mình vào trong chăn. Chăn bông màu hồng phấn càng làm cho nét mặt của cô thêm tái nhợt, trạng yêu quá mức này dường như đã rút hết toàn bộ tinh lực của cô, để cho cô yếu ớt giống như thủy tinh trong suốt.

Không biết ngủ mê bao nhiêu, Hi Nguyên mới ở từng trong tiếng nhạc dồn dập tỉnh lại, nhắm mắt lại sờ tới điện thoại di động, cô dùng âm thanh khàn khàn hỏi một câu: "Alo?"

"Mèo hoang.nhỏ?" giọng nói nghi hoặc của Zu Cuella từ đầu kia điện thoại di động truyền đến, hình như anh ta cho là người nghe điện thoại không phải Hi Nguyên.

"Heo sắc lang, có chuyện gì sao?" Hi Nguyên không còn hơi sức hỏi. Cô cảm thấy giọng nói từng trận ngứa ngáy, âm thanh khàn đục phát ra tối nghĩa, như là tiếng chiêng vỡ.

Rất lâu không có có sinh bệnh, lần này thể lại bị bệnh lợi hại như vậy. Giơ tay lên sờ sờ cái trán, nóng bỏng rực người.

"Ngày hôm qua có nói muốn dẫn em đi ăn bữa tiệc hải sản lớn. Chuẩn bị xong chưa? Tôi sẽ tới đón em." Giọng nói của Zu Cuella có chút nóng nảy, giống như muốn lập tức nhìn thấy Hi Nguyên.

"Hôm nào đi, tôi hiện tại không rảnh." Hi Nguyên suy yếu trả lời. Cô bây giờ chỉ muốn ngủ, căn bản không có khẩu vị. Cho dù có khẩu vị, thân thể suy nhược này sợ cũng vô lực đi ra khỏi phòng ngủ của mình.

"Lăng Hi Nguyên, dám không nghe lời, tôi liền đi cưới người phụ nữ khác!" Zu Cuella hài hước uy hiếp Hi Nguyên.

"Cưới thì cưới thôi. Đến lúc đó tôi sẽ tặng anh một gói quà thật lớn!" Hi Nguyên thờ ơ nói.

"Không có lương tâm! Chờ tôi! Nhớ uống nhiều nước, tôi lập tức đến!" Zu Cuella bá đạo nói xong, không đợi Hi Nguyên cự tuyệt liền cúp điện thoại.

"Này.Này. Heo sắc lang. . . ." Hi Nguyên hướng về phía ông nói kêu hai tiếng, thấy anh ta thật sự đã cúp điện thoại, mới chịu thôi.

Câu nhớ uống nhiều nước kia của Zu Cuella, khiến lòng của Hi Nguyên lập tức bị ám áp bao vây. Ở trong thế giới lạnh lẽo này, còn có người quan tâm cô.

Nước mắt cảm động đột nhiên đầy hốc mắt, lỗ mũi ê ẩm. Tại sao cái cô muốn Thượng Đế không cho cô, cô không cần Thượng Đế lại tới trước mặt cô?

Giùng giàng đứng dậy, chọn một cái T shirt ngắn màu xanh lá cây cùng một cái quần cụt LV mặc vào. Cô trong gương, gương mặt bởi vì phát sốt mà hiện ra đỏ hồng không bình thường, đôi môi tái nhợt khô nứt, hai mắt cũng mất đi thần thái.

Một tràng tiếng gõ cửa vang lên, giọng nói hiền từ của Quản gia Thẩm truyền đến: "Bé con, cũng đã trưa rồi, đi xuống ăn chút cơm thôi."

Hi Nguyên mở cửa, đối với Quản gia Thẩm nói: "Bác Thẩm, cháu đi ra ngoài, không ở nhà ăn cơm."

"Ra. Đi ra ngoài?" Quản gia Thẩm nghe được lời của cô xong, có chút do dự.

"Một lát nữa bạn cháu sẽ tới đón cháu." Hi Nguyên lộ ra một nụ cười yếu ớt nhu nhược, thân thể suy yếu khiến cho cô ngay cả đi bộ cũng phải cố gắng hết sức.

"Chuyện này." Quản gia Thẩm có chút hơi khó khăn nhìn Hi Nguyên một chút, nhưng không có nói gì, chỉ là đi theo phía sau cô đi xuống lầu.

Cô mới vừa đi xuống lầu, liền nghe được một tiếng phanh xe gấp từ bên ngoài cửa truyền vào. Ngẩng đầu vừa đứng nhìn thấy Zu Cuella lừ lờ lướt nhảy khỏi xe thể thao, vội vàng chạy về phía lầu đài. Trên mặt của anh ta đầy lo âu, liền đường cũng không nhìn liền băng ngang qua, kém chút nữa bị xe hơi qua đường đụng vào.

Chứng kiến tới thân thể của anh ta tránh một chiếc xe hơi thì lòng của Hi Nguyên cũng bắn ra tới cổ họng. Cô vội vàng xông ra, nhưng cô mới đi tới cửa, liền bị hộ vệ canh giữ bên ngoài lầu đài ngăn lại.

"Tiểu thư, xin dừng bước!" Một hộ vệ mặt không thay đổi đưa tay ngăn cô lại.

"Tôi muốn đi ra ngoài, các anh không thể ngăn cản?" Hi Nguyên kinh ngạc nhìn người ngăn cô lại. Mặc dù cô đối với Lăng Khắc Cốt giống như không khí trong suốt, nhưng ở trong lầu đài Tinh Nguyệt này, cô vẫn là Tiểu Chủ của nơi này, một người làm thế nhưng muốn can thiệp tự do của chủ, Lăng Khắc Cốt huấn luyện thuộc hạ như thế này hay sao?

"Tiên sinh có lệnh, không cho tiểu thư đi ra khỏi lầu đài nữa bước." Hộ vệ bình tĩnh trả lời.

"Cái gì?" lòng của Hi Nguyên lập tức lạnh buốt.

Lăng Khắc Cốt đây là muốn giam cầm cô sao?

"Con mèo nhỏ, đừng để ý đến anh ta! Zu Cuella tôi muốn dẫn em rời đi, ai dám ngăn cản? !" Zu Cuella vừa đúng lúc này xuất hiện tại trước mặt Hi Nguyên, bàn tay anh ta chụp tới liền đem Hi Nguyên ôm vào lòng. Khí phách này khiến hộ vệ khiếp đảm.

Zu Cuella ôm Hi Nguyên xoay người rời đi, hộ vệ tiến lên ra sức ngăn lại. Mà Zu Cuella cũng không yếu thế, anh ta chỉ mấy cước liền đánh ngã mấy tên hộ vệ, sau đó dùng súng lục dí vào huyết thái dương của một hộ vệ: "Trở về nói cho lão đại các người biết, lăng Hi Nguyên là do tôi mang đi!"

Nói xong, liền ôm lấy Hi Nguyên đứng đã sắp muốn không vững, chạy ra phía ngoài.

Đem Hi Nguyên cẩn thận từng li từng tí thả vào chỗ ngồi cạnh ghế lái, anh lo lắng nhảy lên xe thể thao, vừa lái xe vừa dùng giọng dạy dỗ trách nói: "Đồ đàn, thế nào không biết chăm sóc chính mình?"

"Chỉ là cảm." Hi Nguyên tựa lên cửa xe, suy yếu cười trả lời.

Một tay Zu Cuella cầm tay lái, một tay sờ lên trán Hi Nguyên, cảm giác nóng bỏng khiến cho anh ta thấp giọng phát ra nguyên rủa: "Shit!"

Anh đột nhiên quay mạnh đầu xe, lái xe thể thao lái đến đại lộ 280, một đường vượt qua tất cả đèn đỏ mà chạy về hướng lâu đài Lan Hải.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Hi Nguyên mơ mơ màng màng tựa vào ghế ngồi cạnh tài xế, rốt cuộc không cưỡng được hai mắt nhắm lại. Đầu nhỏ của cô trượt xuống ghế ngồi, tựa vào đầu vai Zu Cuella.

Vào thời khắc cô tựa đầu vào bờ vai mình, trong tròng mắt tinh xảo sáng như ánh sao của Zu Cuella tràn ra một chút ấm áp, chứa đựng nụ cười nhàn nhạt đưa tay phải ra ôm cô vào trước ngực. Vừa ôm cô, vừa lái xe. Trên mặt anh tản mát ra một loại cảm xúc giống như gọi là hạnh phúc.

Xe vẫn lao đi với tốc độ 280 km/h, lòng bàn chân Zu Cuella đập mạnh chân ga, không biết xông qua bao nhiêu cái đèn đỏ. Chiếc xe thể thao của anh phóng vút đi trong gió như một Tiểu Bá Vương hoành hành, xuyên qua xa trận.

Hi Nguyên bị từng trận tiếng còi cảnh sát chói tai đánh thức cô mơ màng mở đôi mắt buồn ngủ ra, liền thấy không dưới mười chiếc Motorcycle cảnh sát giao thông đang chạy đuổi theo phía sau xe. Lúc này chiếc xe thể thao vừa đứng dừng ở cửa biệt thự Lan Hải.

"Tiên sinh, anh lái quá nhanh"

"Tiên sinh, anh vượt đèn đỏ."

"Tiên sinh, anh đụng hư lan can."

"Tiên sinh."

Mười cảnh sát giao thông nhất nhất kê lỗi vi phạm của Zu Cuella.

"Nói cho thị trưởng Thẩm, tôi là Zu Cuella." Zu Cuella không để ý tới một đám cảnh sát giao thông đuổi tới phía sau, ném một câu nói liền ôm lấy Hi Nguyên đi như chạy vào trong biệt thự.

"Zu Điện hạ?" Cảnh sát giao thông vừa nghe lời Zu Cuella nói, lập tức cùng im miệng, không dám nói cái gì nữa, rất sợ đắc tội vị khách quý của thành Long này.

Họ chạm mặt với một người đàn ông châu Âu ăn mặc theo lối người hầu cung đình, anh ta đưa tay nghĩ nhận lấy Hi Nguyên, một tay Zu Cuella đẩy ra, chỉ vội vàng hỏi "Bác sĩ đâu?"

"Tất cả đang ở trên lầu chò." Người đàn ông cung kính khom người trả lời.

Zu Cuella mặt lạnh gắt gắt đầu, gương mặt yêu nghiệt tà mị lúc này trở nên trịnh trọng khác thường, anh sai bước hướng về phía lầu hai, giống như sợ làm trễ nãi thời gian.

Vừa tiến vào phòng khách Hi Nguyên đã từng ở qua một đêm, anh liền lãnh khốc ra lệnh cho các bác sĩ đã đợi ở đó từ lâu: "Nếu là cô ấy có một chút sơ xuất, các người để mạng lại thay thế đi!"

"Dạ! Zu Điện hạ!" Mấy tên bác sĩ ngoại quốc tóc vàng mắt xanh tất cả đều cung kính đồng ý. Bọn họ tất cả đều là bác sĩ của hoàng gia Đan Mạch, lần này là Vương Hậu Khải Sát Lâm hạ lệnh, muốn bọn họ cùng Tổ Điện hạ đến Trung Quốc, toàn bộ hành trình chăm sóc anh ta khỏe mạnh. Dĩ nhiên còn có vị "Tiểu thư" tôn quý trên giường này.

Zu Cuella cẩn thận từng li từng tí đặt Hi Nguyên vào trên giường, động tác êm ái giống như sợ anh vừa dùng lực, Hi Nguyên sẽ vỡ vụn như thủy tinh vậy. Bàn thân anh mới vừa rồi còn lãnh khốc giống như satan, trong một cái nháy mắt lại biến thành người đàn ông si tình dịu dàng.

Nhìn sắc mặt Hi Nguyên tái nhợt, lòng anh đau đớn, vỗ vỗ mặt của cô: "Con mèo nhỏ, đây là một lần cuối cùng, tôi sẽ không để cho em ngã bệnh nữa."

"Anh là Thượng Đế à? Còn có thể ngăn cản tôi ngã bệnh?" Hi Nguyên buồn cười nhìn Zu Cuella, dí dỏm nói đùa với anh.

Zu Cuella trừng mắt nhìn cô, sau đó ngẩng đầu lên ra hiệu với mấy bác sĩ kia, bọn họ lập tức tiến lên khám bệnh cho Hi Nguyên.

Từng vị tài năng một, tất cả đều vây ở bên giường Hi Nguyên, giống như cô mắc phải bệnh nặng gì vậy.

"Tôi chỉ là cảm, các vị đừng khẩn trương như vậy." Hi Nguyên lui về phía sau, từ nhỏ cô chỉ sợ bác sĩ, trừ chú Ngân Báo, cô chưa bao giờ để cho người khác kiểm tra cho cô.

"Nghe lời!" Zu Cuella cầm hai tay của cô, dùng một đôi mắt màu xanh dương có thể nhìn thấu tâm linh người, thâm tình nhìn Hi Nguyên. Hi Nguyên bị phân nhu tình này của anh làm sợ hãi, tim đập mạnh, loạn nhịp nhìn về phía anh.

Lần đầu cảm thấy, Zu Cuella thế nhưng đẹp trai đến mức có thể so sánh với Lăng Khắc Cốt. Hai người bọn họ mặc dù không cùng một dạng đàn ông, tuy nhiên mỗi người đều có sức quyến rũ của riêng mình. Đẹp trai không thoát nên lời. Nhất là đôi mắt màu xanh dương này của anh, giống như có thể hút linh hồn con người, lúc lãnh khốc vô tình, lúc lại tà ác mỉa mai, lúc này chính là sự thâm tình mê hoặc đó. Cô như bị thôi miên, mắt không tự chủ được nhìn sâu vào đôi con ngươi màu xanh thắm sáng như sao, sâu như biển của Zu Cuella.

Zu Cuella sau khi nghe Hi Nguyên sốt cao 39 độ 8, mặt trở nên nặng nề khác thường. Trong đôi mắt màu xanh dương thâm thúy của anh lóe u quang Hi Nguyên nhìn mà không hiểu: "Sốt cao mà không hạ được, các người lập tức cút về Đan Mạch cho tôi!"

"Dạ!" Một đám bác sĩ có thể gọi là chuyên gia của hoàng gia có chút nom nớp lo sợ nhìn Zu Cuella.

Sau khi dùng thuốc xong, tình trạng của Hi Nguyên có chút chuyển biến tốt, nhiệt độ có giảm đi một chút.

"Lạnh quá." Hi Nguyên chống tay, ngẩng đầu nói với Zu Cuella. Bởi vì phát sốt, thân thể của cô không bình thường run rẩy dữ dội, lúc lạnh lúc nóng. Không biết giằng co qua lại bao nhiêu lần, nhiệt độ của cô thay đổi thất thường. Vào lúc này, tựa như đang ở Nam Cực, còng đến run lập cập.

Zu Cuella lập tức đem cả người cô và chần ôm vào trong ngực: "Có tôi, tất cả đều sẽ tốt."

Hi Nguyên nằm ở trước ngực của anh, bên tai vang vang vang nhịp tim có lực, tâm dần dần buông lỏng. Có ấm áp của anh, cô không hề cảm thấy lạnh như vậy nữa, nhiệt độ dần dần hạ. Cô đưa tay che miệng ngáp một cái, nói với Zu Cuella: "Heo sắc lang, tôi buồn ngủ quá."

"Ngủ đi, tôi sẽ ở bên cạnh em." Zu Cuella ngồi ở mép giường, vừa vỗ nhẹ nhẹ lưng của cô, vừa dỗ dành cô.

Hi Nguyên buông lỏng đầy tin tưởng, chôn ở trong ngực của anh ngủ say.

Cả đêm hành hạ, thân thể của cô rất suy yếu, một giấc này ngủ rất sâu. Cô cũng không biết sau khi cô ngủ, một bác sĩ nữ ghé vào bên tai Zu Cuella nói nhỏ điều gì đó.

Nghe được lời bác sĩ kia nói, Zu Cuella bỗng chốc đổi sắc mặt. Môi mím chặt tỏ rõ cơn giận của anh, giờ khắc này, hoàn toàn không thấy được dịu dàng, anh giống như một satan đầy nguy hiểm "Shit! Tôi sẽ khiến cho Lăng Khắc Cốt trả giá thật lớn!"

Bác sĩ nữ lấy ra một hộp mật cao đặc chế, nói với Zu Cuella: "Zu Điện hạ, tôi muốn bôi thuốc, ngài có phải nên."

Mặc dù không có nói ra khỏi miệng, nhưng là ai cũng có thể hiểu ra hàm nghĩa trong lời nói của cô ấy, là muốn Zu Cuella tránh qua chỗ khác.

"Đưa cho tôi!" Zu Cuella trợn mắt nhìn nữ bác sĩ một cái, sau đó vươn tay về phía cô ta.

Ánh mắt của bác sĩ nữ trừng lớn như cái chuông đồng.

Hi Nguyên cảm giác mình giống như là đang bơi giữa biển rộng lớn, đột nhiên một ngọn sóng to đánh tới, còng đến mức cô run lên bần bật. Cô liều mạng che kín lấy bản thân mình.

Đột nhiên biển rộng này biến thành giường băng, cảm giác thấm lạnh từ trái tim truyền khắp toàn thân, cô thoải mái ngâm ra một tiếng.

Vốn là đau rất biến mất không thấy gì nữa, còn có loại cảm giác thoải mái mát mẻ dễ chịu.

Nhìn chân mày cô giãn ra, Zu Cuella giúp cô chỉnh trang lại cho tốt, liền mặt lạnh lùng đi ra khỏi phòng khách.

"Kêu bọn người John lập tức lần lại đây họp cho tôi!" Zu Cuella giống như vương giả, đầy uy hiếp nói, quân gia mặc đồ người hầu kia lập tức chạy đi gọi điện thoại.

.

Lăng Khắc Cốt đứng ở trong phòng khách, giống như ác ma, dùng một đôi mắt phượng ngẫu máu hung hăng trừng mắt nhìn một đám hộ vệ: "Các người là cái thứ gì? Lại khiến cho tôi thấy tình trạng này hả!"

"Là trong tay tở Điện hạ có súng, chúng tôi không có kịp phản ứng." Một người nhìn như là thủ lĩnh hộ vệ nói.

"Tôi để cho các cậu an nhàn quá lâu rồi." Lăng Khắc Cốt buông nắm tay đã nắm đi nắm lại nhiều lần, âm lãnh hừ nhẹ.

"Thuộc hạ biết sai rồi." Bọn cận vệ lập tức kinh hoàng nói.

Chiều theo sự vô tình lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt mà nói, bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Đang lúc này, chuông điện thoại di động chặn ngang ý định của Lăng Khắc Cốt.

"Cái gì? Băng Nhi có dấu hiệu sanh non? Tôi sẽ đến ngay!" Lãng Khắc Cốt không để ý tới đám hộ vệ, lập tức lao ra khỏi lầu đài Tĩnh Nguyệt.

Thang Mang Lâm ngồi ở trên giường bệnh, vuốt bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, tâm tình phức tạp. Đứa bé này để cho cô vừa hận vừa yêu, nó không nên tồn tại, bởi vì cô không muốn nó, nhưng lại bởi vì có nó, cô mới có tư cách trở thành Lãng phu nhân.

Ngẩng đầu nhìn cửa phòng bệnh, cô có chút bất mãn. Lãng Khắc Cốt kể từ ngày hôm qua bỏ lại một câu muốn kết hôn với cô xong, liền biến mất không thấy gì nữa. Anh ấy thậm chí còn không biết cả tới thăm cô một chút.

Đang lúc thần trí của cô lơ đãng thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị người mở ra.

"Băng Nhi, nghe bác sĩ nói em không thoải mái?" Lãng Khắc Cốt vừa đẩy cửa ra, liền vội vàng nhìn về phía Thang Mang Lâm.

"Chỉ là đau bụng. Sau khi tiêm thuốc an thai đã tốt lên nhiều rồi." Thang Mang Lâm ngẩng đầu lên, suy yếu cười yếu ớt. Phần nhu nhược này nhìn càng thấy đáng thương, giống như là chuỗi tây bị sưng thu làm héo úa.

Nếu như không phải là ngày hôm qua, động tác hoan ái của Sơn Miêu vô cùng kịch liệt, bụng của cô cũng sẽ không bị tổn thương như vậy.

Sơn Miêu ghé thăm, cô đòi trước cùng anh ta có thù oán sao? Nên mới bị anh ta trêu đùa như vậy?

Nếu là Sơn Miêu hại cô mất đi vũ khí buộc lại Lãng Khắc Cốt, cô sẽ hận anh ta cả đời!

Cũng may, đứa bé coi như an toàn, chỉ ra máu một chút. Cô nhất định không thể mất đi đứa bé này, mặc dù cô vốn cũng không muốn nó.

Cô biết mình nhu nhược, cũng biết mình rất tồi tệ. Cô đã bị cuộc sống xa hoa anh ban cho cô làm hư rồi, không muốn lại trở lại cuộc sống bần khổ kia nữa. Nhớ ngày đó, ba vì để cho hai anh em cô có thể đi học đã cắt lực tằn tiện, thường thường một tháng không được ăn một bữa thịt. Thời điểm Mùa đông, ba còn tới chợ nhặt những thứ rau quả họ không còn bán được nữa đem bỏ về nhà xào ăn.

Mà họa vô đơn chí ba bị bệnh càng làm cho cuộc sống nghèo khổ của bọn họ thêm cực hơn, anh trai vì kiếm tiền chữa bệnh cho ba, thường thường một ngày chạy nhiều nơi, thiếu chút nữa vì mệt mỏi mà xuất huyết dạ dày. Nhưng mặc dù như thế, anh trai cũng không cho cô đi ra ngoài đi làm. Cô không cãi lại được anh trai, không thể làm gì khác hơn là ở trong nhà làm vài thứ vặt vãnh bán kiếm chút tiền nhỏ nhoi. Cô chưa bao giờ được mặc một bộ quần áo mới, tất cả đều là đồ cũ mua được từ chợ đồ cũ.

Nhưng sau khi đi theo Lãng Khắc Cốt, y phục trên người cô tùy tiện một cái liền giá trị mấy vạn, từ GUCCI đến LV, khoác lên người vô số hàng hiệu châu Âu, toàn là những thứ mà lúc trước cô chỉ nghĩ thôi cũng không dám nghĩ tới, châu báu trên người cô nghe nói chỉ tiền bảo hiểm thôi ít nhất giá trị cũng tới cả trăm triệu.

Cô len lén nâng mắt lên, nhìn về phía mắt phượng như một loại rượu nguyên chất say lòng người của Lãng Khắc Cốt. Người đàn ông này, quả thực là kiệt tác của Thượng Đế, 29 tuổi anh tuần tú trẻ trung đẹp trai không thua gì thanh niên hai mươi, còn có sự trầm ổn của người đàn ông ba mươi, lại có cơ trí cùng sắc bén của người đàn ông bốn mươi tuổi. Cô thường thường cảm thấy đôi mắt này của Lãng Khắc Cốt, có thể nhìn thấu tâm linh của người ta, cho nên đi cùng với anh, cô thường xuyên phải lo lắng đề phòng, cẩn thận từng li từng tí sợ sẽ khiến cho anh ghét bỏ.

Cô nhíu mày liễu cong cong, vô dụng cắn cắn môi dưới, u oán thở dài: "Có lẽ hồng (hồng thai) thì tốt hơn."

Cô cố ý nói như vậy, bởi vì cô muốn cho Lãng Khắc Cốt đau lòng, muốn anh không nở nhìn cô bị thương. Chỉ có như vậy, cô mới có thể lôi kéo được sự chú ý của anh, để cho anh chú ý tới cô. Cô là Thang Mang Lâm, không phải cái người "Băng Nhi" đã sớm chết rồi kia.

"Băng Nhi, em bây giờ là phụ nữ có thai, phải chú ý nghỉ ngơi, không cần nghĩ quá nhiều. Tất cả đã có anh lo." Lãng Khắc Cốt ngồi vào bên cạnh Thang Mang Lâm, thật tâm nói.

"Anh, em thật sự có thể gả cho anh sao? Trong lòng của em vẫn rất lo lắng, sợ mình đang nằm mơ." Thang Mang Lâm chủ động tựa sát vào trước ngực Lãng Khắc Cốt, đồng thời một đôi tay vô tình hay cố ý trêu chọc anh.

Lòng ngực Lãng Khắc Cốt trở nên cứng nhắc khác thường, bàn tay của anh đặt ở đầu vai Thang Mang Lâm, hình như muốn đẩy cô ra, nhưng cuối cùng lại không có hành động, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu: "Ừ! Anh sẽ chăm sóc cho em và đứa bé tốt nhất, sẽ không để cho em chịu uất ức."

Thang Mang Lâm hàm chứa nước mắt, nhìn tròn mắt đen tuyền như biển của Lãng Khắc Cốt: "Anh, em không muốn người ta biết em mang thai một đứa con hoang, em sẽ cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn người ta, em mang theo đứa bé của người khác gả cho anh, mọi người sẽ cười nhạo em như thế nào? Anh, em không muốn gả. Em muốn bỏ nó đi."

Lãng Khắc Cốt vừa nghe lời Thang Mang Lâm nói, tròn mắt đen sắc bén lập tức trừng lên, "Chuyện này anh sẽ xử lý tốt, em cứ yên tâm gả cho anh."

"Anh, " Thang Mang Lâm lau lau nước mắt, ở trong lòng anh kích động khẽ mở cánh môi, "Nếu như người khác hỏi anh, anh thực sẽ thừa nhận đứa nhỏ này là của anh sao?"

"Sẽ!" Lãng Khắc Cốt lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Thang Mang Lâm. Trong cặp mắt đen lãnh khốc kia có nồng nặc thân tình, tựa như Thang Mang Lâm thật là "Băng Nhi" của anh.

"Anh, cảm ơn anh!" Thang Mang Lâm cảm động nhào vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, sau khi vùi sâu vào anh lồng ngực to lớn cao ngạo kia thì khóe môi cô tràn ra một nụ cười hả hê.

Cô, rốt cuộc đã có được người đàn ông mà ngay cả nằm mơ cũng luôn cầu có được!

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Phòng làm việc của Sơn Miêu vĩnh viễn đều xa hoa và chỉnh tề như vậy, nhưng hôm nay lại có vẻ có chút mất hồn. Trên đất tán loạn rơi đầy y phục cùng chai rượu, trong không khí phiêu đảng một loại hơi thở đầy mị hoặc, mùi rượu càng nồng đậm hơn.

Sơn Miêu ngồi ở trên ghế salon rộng rãi, tà mị lác lác rượu đỏ trong tay, cặp mắt hoa đào cực kỳ hấp dẫn. Anh tựa như một người đứng xem, con mắt tỉnh táo híp lại, thưởng thức kỹ thuật nhảy khiêu gọi của mỹ nữ trước mặt.

Cô gái này là Tiểu Minh Tinh dưới trướng của công ty giải trí Long Dục, không phải rất nổi bật, chỉ là có mấy phần thủy mị. Thanh Long biết anh luôn luôn chỉ dụng phụ nữ sạch sẽ, cho nên đưa cô gái này tới cho anh.

Mặc dù trông coi khách sạn cùng chỗ ăn chơi của Ung Đế Quốc trên toàn thế giới, thế nhưng anh lại rất ít dụng những cô gái dưới trướng, anh ưa sạch sẽ. Nhiều năm như vậy, duy nhất để cho anh chạm vào nhiều lần như vậy chỉ có Thang Mang Lâm, người phụ nữ ghé tòm đó!

Nghĩ tới Thang Mang Lâm, đôi mắt hoa đào tình anh của Sơn Miêu bỗng chốc trầm xuống, trở nên lạnh vô cùng.

Anh không thiếu đàn bà, mình tình, tiểu thư danh gia, các loại phụ nữ vây lượn ở bên cạnh anh xinh đẹp hơn so với Thang Mang Lâm không thiếu? Nhưng trời đánh, thân thể của anh lại chỉ muốn cô. Kể từ một đêm mê loạn ba năm trước đây, anh liền đối với sự chặt khít của cô đặc biệt nhớ mãi không quên.

Anh cho là nguyên nhân vì đã quá lâu không có đàn bà, cho nên để mặc cho mình đắm chìm trong bể nhục dục, nhưng hàng đêm cuồng hoan rồi, tâm lại vẫn cực kỳ trống rỗng.

Thang Mang Lâm với gương mặt quá giống Băng Nhi khiến cho anh lâm vào mê loạn chưa từng có.

Anh cho là lão đại Kim Ốc Tăng Kiều, chỉ là bởi vì coi Thang Mang Lâm là "Băng Nhi", cho nên mới trong đêm tối không nhận được rung động lại một lần nữa cường bức cô. Đêm hôm ấy, khi anh vùi vào lối nhỏ kia thì mới hiểu được mình có bao nhiêu nhớ nhung sự chặt khít cùng tốt đẹp của cô. Nhưng ngày hôm qua anh bị cô vô tình cự tuyệt, tâm luôn luôn cuồng ngạo của anh bị tổn thương, anh có kiêu ngạo của bản thân, sự khinh thường đối với phụ nữ của anh, anh sẽ không giống như chó vẫy đuôi mừng chủ. Trừ phi cô quay đầu lại cầu xin anh, anh mới nghĩ tới việc có thu nhận lại cô hay không.

Eo nhỏ hấp dẫn mềm mại như liễu của Tiểu Minh Tinh như ẩn như hiện sau ly rượu, đáy mắt Sơn Miêu vẫn không thấy có một điểm dao động. Anh chỉ cười đầy tà mị, quý quyết mà thưởng thức.

"Tổng giám đốc Hàn" Tiểu Minh Tinh Diệp Hoàn đột nhiên cởi ra quần áo lót của mình, giang rộng chân ra ngồi vào trên người của Sơn Miêu, đôi gò bồng đảo quyến rũ đầy đặn vuốt ve lồng ngực rộng mở của Sơn Miêu.

Vì giấc mơ trở thành minh tinh, cô hết sức lấy lòng nhân vật hết sức quan trọng của Ung tập đoàn, tổng giám đốc Hàn, cô biết chỉ cần có thể khiến cho anh ta vui, tương lai trở thành một người nổi tiếng hơn là vô cùng dễ dàng. Trở thành một người phụ nữ của Hàn Lượng để được anh ta nâng đỡ?

Nếu muốn sinh tồn ở giới giải trí, nhất định phải tiếp nhận cái quy tắc ngầm này. Phụ nữ không có hậu đài là những người có máu mặt như thế này sẽ bị chìm mất, vĩnh viễn không thể nổi lên qua khỏi cái mặt bàn.

Trái tim đột nhiên hiện lên gương mặt của bạn trai cũ, Diệp Hoàn rất nhanh lau đi nước mắt trên mặt. Ở trước mặt danh lợi cùng tiền bạc, tình yêu căn bản không đáng giá một xu. Anh ấy ngay cả bản thân mình còn không lo nổi, làm sao có đủ năng lực nâng đỡ cho cô? Cho nên anh mới hợp lực để cô leo lên giường của người đàn ông độc thân Hàn Lượng có tiền có quyền này.

Hàn Lượng, là tên thật của Sơn Miêu, cực ít dùng đến tên thật. Các anh em cũng đều gọi thẳng anh là Sơn Miêu.

Nghe tới mấy chữ tổng giám đốc Hàn này thì Sơn Miêu cúi đầu, ác ý cười: "Bảo bối, muốn sao?"

Anh không nhớ tên người phụ nữ này, bởi vì phụ nữ muốn lên giường của anh quá nhiều, nên để tránh gọi nhầm, liền đặt ra hai chữ "bảo bối" này để thay thế.

"Tổng giám đốc Hàn, người ta bỏ công như vậy, ngài liền nhìn một cái cũng không nhìn, làm người ta rất đau lòng." Tiểu Minh Tinh chu cái miệng nhỏ nhắn, như giận như không oán trách.

"Đau lòng? Để tôi bồi thường cho em." Sơn Miêu cười tà lật người, đem Tiểu Minh Tinh áp xuống dưới thân. Mặc dù anh cũng không phải một người luôn thích tận tình với từ sắc, nhưng là hôm nay anh cần một người phụ nữ tới giải phóng lửa giận đang đè nén ở đáy lòng của anh —— lửa giận cùng lửa dục.

"Tổng giám đốc Hàn hừ!" Diệp Hoàn giống như xấu hổ vỗ vỗ vào bộ ngực của anh, nhìn như cự tuyệt, thật ra chiếm đa số lại là khát vọng. Mặc dù cô theo hậu hạ Sơn Miêu, nhưng cô lại cũng không cảm thấy uất ức, bởi vì dung mạo Sơn Miêu so với nhiều ngôi sao nam lớn cô từng gặp còn tuấn tú hơn. Nhìn khuôn mặt tươi cười tà tử này của Sơn Miêu, lòng của cô thậm chí bắt đầu nhảy lên kịch liệt.

"Em không phải là thích tôi hừ hay sao?" Sơn Miêu hài hước nháy mắt mấy cái, khoe mắt hoa đào xảo trá cong lên. Anh nhanh chóng kéo khóa quần của mình ra, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có, xé rách vật cản mỏng manh duy nhất của Diệp Hoàn, sau đó bá đạo vọt vào.

Thân thể giống như ngấm thuốc tê, thể nhưng một ít cảm giác hưng phấn cũng không có. Sơn Miêu không tin động thân mấy cái, vẫn vô vị tê nhạt như cũ. Người động tình chỉ có Diệp Hoàn ở phía dưới, anh ngay cả một chút kích động cũng không có.

Gương mặt của Thang Mang Lâm lại bắt đầu đung đưa ở trước mắt Sơn Miêu, anh giận đến cắn chặt răng, bắt được hông của Diệp Hoàn, triển khai một cuộc giết chóc. Có cảm giác cũng tốt, không có cảm giác cũng tốt, hôm nay anh nhất định phải phát tiết, nếu không anh nhất định sẽ nổ tung.

Phong vị ngân nga lại một lần nữa tràn ngập căn phòng, phụ nữ cố ý giả vờ rên rỉ cùng giả cao trào. Khiến Sơn Miêu cảm thấy chán ghét. Một hồi mãnh liệt lên đỉnh xong, anh nhanh chóng rút vật cứng của bản thân ra, cũng không thèm nhìn tới người phụ nữ phía dưới một cái, trực tiếp đi về phía căn phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Gian phòng nghỉ này giống như nhà của anh vậy, chỉ cần ở lại thành Long, một nửa thời gian của anh đều ở tại nơi này. Sau khi tắm nước lạnh xong, Sơn Miêu mới đi ra khỏi phòng nghỉ.

Diệp Hoàn hình như còn chưa phục hồi lại tinh thần từ cơn kích tình vừa rồi, vẫn trần truồng nằm trên ghế sa lon.

Khi anh ngồi trở lại ghế sa lon thì Diệp Hoàn liền lại leo lên đầu vai anh, vừa trêu chọc ngực của anh, vừa hướng bên gáy anh thổi khí nóng: "Tổng giám đốc Hàn. Người ta còn muốn."

"Còn chưa có chơi đủ sao?" Sơn Miêu tà nhỉnh cười lạnh. Phụ nữ giống như Diệp Hoàn này anh gặp đã quá nhiều, trải qua trên giường của anh rồi thì liền muốn hấp dẫn thân phục anh.

Diệp Hoàn nháy một đôi mắt to diễm lệ, đầy hấp dẫn, nâng cánh môi đỏ mọng, giống như đang chờ người hái.

Đang lúc này, cửa phòng làm việc của Sơn Miêu bị người đẩy ra, ba người đàn ông đi tới.

Bách Hồ vừa thấy được một màn sắc thanh hương này, lập tức nhạo báng nói: "Nha! Còn chưa có tới ban đêm, liền đã diễn một màn hương diễm như vậy rồi, Tam ca, thật có diễm phúc nha!"

"Cậu thích thì cho cậu đó!" Sơn Miêu không lưu luyến chút nào mà đem Diệp Hoàn bị sợ đến chui vào trong lòng ngực mình đẩy ra, giống như ném quả cầu ném cho Bách Hồ.

Bách Hồ lập tức nhảy đến một bên, nghịch ngợm nói: "Không dám! Phụ nữ này là của Tam ca!"

"Cậu cũng không phải là không có chạm qua, giả bộ nghiêm chỉnh cái gì? !" Sơn Miêu trợn mắt nhìn Bách Hồ một cái, dựa vào ghế sofa tiếp tục uống rượu.

Anh hôm nay rất không bình thường, ngay cả người phụ nữ Diệp Hoàn diễm lệ kêu gọi như vậy đều không khơi lên được hứng thú của anh, chỉ một lòng nghĩ tới người đàn bà đáng kính thường kia của anh. Anh phiền não và một nắm tóc.

Diệp Hoàn lúng túng nhặt y phục lúc trước kia ném trên mặt đất của mình lên, hoảng hốt mặc vào. Cô đột nhiên cảm thấy mình giống như không khí, bốn người đàn ông trong căn phòng này không có một cặp mắt nào thèm để ý đến cô. Ngay cả Sơn Miêu mới vừa rồi vẫn còn ở trên người cô mạnh mẽ đắm tới cũng xem cô như trong suốt, ngó cũng không thèm ngó một cái. Chẳng lẽ cô không đủ đẹp?

Nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nhưng cô vẫn còn làm bộ như xấu hổ dựa vào trong ngực Sơn Miêu, nhẹ nhàng run rẩy: "Tổng giám đốc Hàn."

"Đi ra ngoài!" Sơn Miêu ở trên một tờ chi phiếu điền sáu con số, ném cho Diệp Hoàn xong liền vô tình hạ lệnh đuổi khách.

Mặt của anh đột nhiên căng thẳng khiến Diệp Hoàn sợ hãi, chỉ có thể ảo não hướng ông chủ Thanh Long của mình gấp lưng chào một cái rồi rời đi.

Thanh Long ngồi vào bên cạnh Sơn Miêu, đẩy mắt kiếng gong vàng một cái, nho nhả mà cười nói: "Tam đệ, chuyện gì phiền lòng như vậy?"

"Uống rượu!" Sơn Miêu nói lảng ra chuyện khác rót ba ly rượu, nói với Thẩm Đan vẫn đứng cửa ra vào, "Thẩm Đan, cùng vào uống đi, hôm nay tôi mời khách."

Thẩm Đan vẫn cúi đầu, không nhìn tới hình ảnh hoan lạc trong căn phòng này. Khi Sơn Miêu mở miệng gọi anh thì anh mới không thể không ngẩng đầu lên, đi về phía bọn họ.

Kể từ khi trở lại thành Long, thiếu gia an bà anh ở bên cạnh Bách Hồ, công việc luôn là bận bịu hoài không xong, anh bận đến mức muốn gặp mặt Hi Nguyên một chút cũng là hy vọng xa vời.

Hôm nay bị Bách Hồ kéo đến nơi này, nói là dẫn anh tới trải nghiệm.

Anh nhắm mắt ngồi vào bên cạnh Bách Hồ, giờ ly rượu lên mời rượu.

"Thấm Đan, làm rất tốt!" Sơn Miêu nói xong, một hóp liền uống sạch ly rượu.

Bách Hồ nhìn Sơn Miêu, bụng cảm cố làm ra vẻ thâm trầm nói: "Tam ca, anh hôm nay rất không bình thường. Trải qua chẩn đoán bệnh của bác sĩ Bách Hồ là tôi, anh có thể mắc chứng tinh thần uất ức. Còn không mau thành thực khai báo!"

"Stop!" Sơn Miêu nâng môi kêu gọi lên, bất mãn cười nói, "Cậu thành thần y rồi! Tôi mà mắc chứng tinh thần uất ức, thì cậu phải là bệnh tâm thần phân liệt. Nói xằng nói bậy!"

Bách Hồ chẳng những không tức giận, ngược lại cười hào phóng.

Sơn Miêu trừng mắt nhìn anh, tiếp tục uống rượu.

Thanh Long đột nhiên phản ứng rất nhanh, bản lĩnh nhanh nhẹn ôm cổ của Sơn Miêu, một tay ghim chặt lấy anh: "Hôm nay cậu không thành thật mà khai rõ ràng với chúng tôi, đừng nghĩ đi ra khỏi cánh cửa này."

"Thanh Long thôi! Anh muốn nghẹt chết tôi hả?!" Sơn Miêu bị ghim đến muốn tắc thở, mất đi bản tính hài hước thường ngày, cảm tức rống to.

"Tam ca, Anh nói rõ ra chẳng phải tốt rồi sao. Nhị ca là nổi danh hãn tướng lịch sự, sát thủ mặt cười, anh đánh không lại anh ấy đâu." Bách Hồ làm một bộ bàn quan, một chút ý định tiến lên gần cả cũng không có.

Sơn Miêu nhất thời trầm mặc. Sau khi Thanh Long buông anh ra, anh phiền não lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, trầm ngâm một hồi lâu.

"Lão đại muốn kết hôn với Thang Mang Lâm." Anh đột nhiên mở miệng, làm cho ba người đang ngồi kinh hãi.

"Anh đùa gì thế?" Bách Hồ cười lên đầu tiên, anh ôm bụng cười lăn lộn, "Hôm nay không phải ngày một tháng tư, ngày Cá tháng Tư còn chưa tới."

Thanh Long so với Bách Hồ tinh táo hơn, anh nghiêm túc nhìn Sơn Miêu: "Lý do gì? Lão đại không phải người lấy hôn nhân làm trò đùa, cậu nhất định biết nguyên nhân."

"Thang Mang Lâm mang thai." Sơn Miêu nói xong, chột ngựa đầu, lại uống xong một ly rượu đỏ lớn.

"Đứa bé là của ai?" ánh mắt của Thanh Long đe dọa nhìn Sơn Miêu, ánh mắt sắc bén này một chút cũng không giống với vẻ lịch sự thường ngày của anh, lại đầy lực uy hiếp. Lời của anh khiến tay Sơn Miêu run một cái.

Sơn Miêu che giấu lo lắng của mình, lại lần nữa rót một ly rượu: "Không biết."

Không phải anh không muốn thừa nhận đứa bé là của anh, mà là sự cự tuyệt rõ ràng của Thang Mang Lâm khiến cho anh không cam lòng. Anh cũng không phải là tên ăn xin, cần cầu xin tình yêu của một người phụ nữ.

Thanh Long không tiếp tục hỏi, chỉ là cách một cái mắt kính gọng vàng, dùng một đôi tròng mắt đen có thể nhìn thấu lòng người nhìn Sơn Miêu.

Không khí có chút lúng túng, mấy người cũng lâm vào trầm mặc.

Đột nhiên Thẩm Đan cất giọng hỏi "Vậy bé con làm thế nào?"

Anh quan tâm nhất không phải thiếu gia muốn kết hôn, cũng không phải cô dâu là ai, mà là Hi Nguyên. Anh hiểu được tình cảm của Hi Nguyên đối với Lăng Khắc Cốt, nhất định không thể nào tiếp nhận được thiếu gia cưới người phụ nữ khác. Anh không biết thiếu gia sau khi đoạt lấy Hi Nguyên, tại sao muốn vứt bỏ cô cưới người khác. Lăng Khắc Cốt làm như vậy sẽ tổn thương Hi Nguyên thật sâu, anh rút cuộc để Hi Nguyên ở vị trí nào?

"Không biết!" Sơn Miêu có chút chán chường uống rượu. Đã uống quá nhiều rượu, anh cảm giác đầu có chút không tỉnh táo, trước mắt lóe ra đủ loại ánh sáng. Anh xộc xệch đứng lên, không kềm chế được giật nhẹ cả vạt: "Chúng ta trước thay lão đại ăn mừng một chút. Uống rượu uống rượu!"

Vừa mới dứt lời, anh liền ngã xuống ở trên ghế sofa, giống như con lợn chết say mềm không biết trời đất gì nữa.

"Tam ca hôm nay sao vậy?" Bách Hồ không hiểu gãi gãi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

"Con mèo nhỏ, vốn là muốn mời em ăn một bữa tiệc hải sản lớn chân chính, em chung quy lại nghĩ thay tôi tiết kiệm tiền. Hiện tại chỉ có thể ăn nhẹ chút gì đó, bữa tiệc hải sản lớn này không có cơ hội ăn rồi." Zu Cuella vừa thổi luồng cháo, vừa bắt đầu dĩ thân thử.

"Chờ tôi. Ừm. Hết. Lại hung hăng anh!" Hi Nguyên dùng giọng khàn khàn có chút suy yếu nói, mặc dù ngã bệnh, nhưng không mất đi vẻ kiêu diễm, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ngược lại tăng thêm một loại vẻ đẹp đặc biệt.

"Tôi sẽ chờ. Ngoan, há mồm." Zu Cuella bung cháo đến trước mặt Hi Nguyên, chớp chớp mắt màu xanh dương mị hoặc, sử dụng sức quyến rũ vô địch phái nam của anh mê hoặc Hi Nguyên.

"Ánh mắt anh. Rút gân sao? Ghê tởm!" Hi Nguyên bị nét mặt của anh chọc cười, cố ý nói chuyện giận dỗi với anh. Thật là một người tự đại cuồng, giờ nào khắc nào cũng hướng cô biểu diễn sức quyến rũ của anh. Mặc dù ở trong lòng Hi Nguyên thừa nhận anh thật sự đẹp trai, nhưng ngoài miệng chính là không chịu thừa nhận. Cô mới không để cho anh cao ngạo, cho là cô coi trọng anh. Coi như anh là hoàng tử, coi như anh đẹp trai hơn nữa, cũng không có đẹp trai bằng Lăng Khắc Cốt của cô.

Vừa nghĩ tới Lăng Khắc Cốt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại bị mây đen bao phủ. Cô là thật thương anh, thế nhưng anh lại tổn thương cô như vậy, để cho cô đau đến ngay cả đi bộ cũng có chút phải cố gắng hết sức. Cô bây giờ, yếu ớt giống như một đóa cúc tàn bị mưa đá đánh nát, vừa nhẹ nhàng chạm vào, sẽ khô héo.

Nhìn ra cô trầm xuống, Zu Cuella vội vàng trêu chọc cô. Anh tức giận tròn to hai mắt, cắn tức gầm nhẹ: "Con mèo nhỏ! Chỉ có em là luôn thích đá kích tôi! Cái người này há mồm liền ới không ra răng ngà !"

"Là anh lớn lên xấu xí, sao lại trách tôi!" Hi Nguyên nâng eo chen vào, không phục đánh trả, "Heo sắc lang, anh tính để tôi chết hả? Nhanh lên một chút dứt cho tôi!"

Zu Cuella vừa dứt Hi Nguyên, vừa nhỏ giọng oán trách: "Lúc nào thi thị lực của em mới có thể khôi phục? Một đại suất ca như tôi đây bày ra trước mặt em, thế mà lại không thấy được."

"Tự cao tự đại!" Hi Nguyên rớt cuộc bị biểu tình ai oán trên gương mặt của anh chọc cười.

Con Heo sắc lang này luôn có thể khiến cho tâm tình buồn bực của cô vui đi, đi cùng với anh, cô giống như luôn có thể thay đổi đề tài đủ thứ chuyện. Chỉ thời gian nửa ngày, cô liền từ trong sự đau đớn do bị Lăng Khắc Cốt cưỡng bức mà thoát ra, từ từ trở nên không hề ưu thương nữa. Nghĩ như vậy, con Heo sắc lang này còn có chút ưu điểm.

Nhìn cô ăn hết gần nửa chén cháo, Zu Cuella mới lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Hai tay đầy khí chất quý tộc, ưu nhã vuốt ve lưng Hi Nguyên, tựa như một nghệ sĩ dương cầm đang khảy một khúc nhạc động lòng người, mỗi móng khêu gọi có chút nhếch lên.

"Zu." Hi Nguyên nằm ở trong ngực Zu Cuella, có chút vô lực kêu tên của anh.

"Hả?" Đối với cô đột nhiên chính thức gọi tên mình như vậy, Zu Cuella cảm thấy có chút kinh ngạc, bàn tay anh vuốt lưng Hi Nguyên dừng lại, chờ đợi cô nói tiếp.

"Tôi rất xấu xí sao?" Hi Nguyên không tự tin hỏi. Nếu như dung mạo của cô đủ đẹp, là có thể đánh bại Trương Lệ Văn khêu gọi, đoạt được chú ý của ba, cũng có thể đánh bại sự tuyệt mỹ của Thang Mang Lâm, khiến ba chỉ cung chiều một mình cô. Nhất định là cô không đủ đẹp, cho nên anh mới tổn thương cô như vậy. Cô chính là một con vịt xấu xí.

"Xấu xí! Xấu xí đến nỗi ngay cả Phí Văn Lệ nhìn thấy em cũng xấu hổ phải trốn." Zu Cuella cười tà, nắm mũi dọc dờ của Hi Nguyên, "Tôi thật sự chưa từng thấy qua mỹ nhân nào xấu xí như cái người này."

"Heo sắc lang! Lỗ mũi của tôi nếu mà xẹp, liền vặn lỗ mũi của anh xuống đời. Ừm. Đau. Ừm." Hi Nguyên lời còn chưa nói hết, cái miệng nhỏ nhắn liền bị Zu Cuella che lại.

"Thật ngọt!" Hôn trộm một cái, Zu Cuella vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi mọng, cặp mắt màu xanh dương tinh mịch kia lóe ra ánh sáng nóng bỏng.

"Ngọt cái đầu anh!" Hi Nguyên tức giận nắm đầu của anh, nhưng bởi vì bị bệnh, cô một chút hơi sức cũng không có, Zu Cuella một chút tức giận cũng không có, ngược lại cười tà đến gần cô, ép cô liên tục lùi về phía sau.

"Thật rất ngọt, tôi không lừa em. Có muốn thử lại lần nữa hay không?" môi Zu Cuella cách Hi Nguyên chỉ có một millimet, đôi mắt màu xanh dương mê người kia nhìn chăm chăm cánh môi mềm mại của cô, rất có khí thế chuẩn bị cho một lần nữa, bá đạo nắm hông của Hi Nguyên.

Hi Nguyên cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bị người đàn ông đẹp trai như vậy hấp dẫn cô vẫn là lần đầu tiên, không biết nên phản ứng ra sao. Cùng Lăng Khắc Cốt ở chung một chỗ thì anh tựa như cục nước đá, chưa từng đáp lại tình cảm của cô.

Đang lúc Zu Cuella chuẩn bị lập tức hôn cô thì cô đột nhiên giơ chân lên đá vào hạ bộ của anh, kéo chân ra trốn vào bên trong. "Heo sắc lang! Trêu chọc tôi nữa, tôi liền đem ảnh nude của anh tung lên mạng đây!"

"Ha ha ha!" Zu Cuella bị lời của cô chọc cho cười cuồng dã, cười đủ rồi anh mới cúi đầu, cách tằm chăn nói với cô gái nhỏ bên trong. "Vây em trước hết phải có ảnh nude của tôi đã. Con mèo nhỏ, tôi không ngại để cho em thưởng thức."

"Đừng! Anh đi ra ngoài!" Hi Nguyên sau khi đá hạ bộ của Zu Cuella, mắc cỡ cắn tức rống to. Người này thật không biết xấu hổ, nào có người xin người khác nhìn thân thể của mình?

"Không được! Hôm nay em nhất định phải chụp được ảnh nude của tôi mới được!" Zu Cuella một nhát vén chăn lên, chui vào ngăn chặn Hi Nguyên.

thân thể người đàn ông đột nhiên gần sát khiến thân thể Hi Nguyên căng thẳng, một lòng bùm bùm nhảy lên. Cô sắp không thể chống đỡ được nhiệt tình của anh rồi. Cô mới mười lăm tuổi, sao có thể là đối thủ của cao thủ tình trường Vương tử Zu, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, mắt đảo quanh, không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh.

"Ai muốn chụp ảnh nude của anh? ! Không biết xấu hổ!" Hi Nguyên mắc cỡ đẩy người đàn ông vẫn hướng trong ngực cô chui vào kia, nhưng hơi sức của cô sao có thể đẩy được Zu Cuella, chẳng những đẩy không ra, ngược lại để cho anh dựa đến gần hơn, gần đến cô có thể nghe được tiếng tim anh đập, mũi ngửi được hơi thở nhàn nhạt mùi nước hoa nam tính của anh.

"Em thật không muốn? Đây chính là phúc lợi mà những phụ nữ khác cầu xin đều cầu không thể có được." Zu Cuella mỉa mai hoặc mà cười nói, đánh vào bên tai Hi Nguyên trầm giọng nói. Hi Nguyên then thùng hấp dẫn chắc tâm mắt của anh, để cho tâm mắt của anh không cách nào rời đi

"Có quý mới muốn phúc lợi như vậy!" Hi Nguyên tức hếch khuôn mặt nhỏ nhắn lên. Cô cũng không phải là sắc nữ, làm sao sẽ thích nhìn người đàn ông trần truồng?

"Nhưng tôi muốn cho em...em nói phải làm sao bây giờ mới phải đây?" Zu Cuella ác ý cười nói, cặp mắt màu xanh dương kia chứa đầy mê hoặc.

Đang lúc mập mờ như vậy, đột nhiên một hồi chuông điện thoại di động quen thuộc vang lên. Hi Nguyên hoảng hốt đưa tay ra.

Zu Cuella có chút ảo não thờ dài một tiếng, vò vò mái tóc ngắn mắt hờn kia. Bàn tay anh chụp tới, liền lấy chiếc điện thoại di động nơi xa kia tới, thả vào trên tay Hi Nguyên.

Thấy dây số quen thuộc kia, lòng của Hi Nguyên căng thẳng, tay nghe điện thoại thậm chí có chút run rẩy.

"Trở về!" Lăng Khắc Cốt chỉ nói hai chữ, lạnh lẽo mà vô tình. Anh tựa như một ác ma, cường thế mà hạ lệnh cho Hi Nguyên nhỏ yếu.

Trở về?

Hi Nguyên vừa nghĩ tới đêm qua, liền quật cường lắc đầu: "Không!"

"Cô dám không trở lại thì vĩnh viễn đừng trở về nhà nữa!" Giọng nói của Lăng Khắc Cốt cảm giác có chút cắn răng nghiêng lợi, tựa hồ đang đè nén lửa giận không lồ, lớn tiếng gầm gừ, không hề lạnh lẽo nữa, quả thật giống như một kho thuốc nổ sắp bị dẫn đốt.

"Tôi không trở về! Tôi cũng sẽ không trở về nữa! Anh tới tìm Tưởng Lệ Văn, tới tìm Băng Nhi của anh đi!" Khóc nói ra chuyện ghen tỵ nhất trong đáy lòng, Hi Nguyên lập tức tắt điện thoại.

Anh đối với cô dữ như vậy, một chút cảm giác thương yêu cưng chiều cũng không có. Cô không thể về để tiếp tục chịu bị anh tổn thương. Cô thà rằng không yêu, cũng không cần để tiện trở thành công cụ âm giường của anh.

Sau khi cúp điện thoại, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, đôi tay không ngừng run rẩy.

Cô hiện tại không muốn gặp anh, nghĩ đến cả đêm vô tình mà tàn khốc hành hạ kia, thân thể của cô liền bắt đầu phát run. Loại đau đớn này cô không muốn lại phải tiếp nhận một lần nữa. Tại sao tình yêu của người khác đều là ngọt ngào và tốt đẹp, mà cô lại khốn khổ không thể chịu đựng như vậy? Nước mắt không nhịn được len lén chảy quanh hốc mắt, ở trên mặt của cô tùy ý mà thi nhau tí tách.

Hốt hoảng của cô Zu Cuella đều xem ở trong mắt, đau lòng ôm cô vào lòng an ủi: "Móng vuốt của con mèo nhỏ đâu rồi?" Hi Nguyên bất lực như vậy làm cho người ta nhìn mà lòng chua xót. Kiểu ngạo của cô bị tình yêu với Lăng Khắc Cốt làm tổn thương thật sâu, anh thật hận không được cắt Lăng Khắc Cốt ra thành tám khúc, nhìn xem hắn ta còn làm thế nào để tổn thương Hi Nguyên.

"Bị anh cắt sạch rồi." Hi Nguyên nén lệ, khổ sở nói. Lấy đâu ra móng vuốt? Sự quật cường của cô tất cả đều là giả vờ, nội tâm cô so với ai khác cũng yếu ớt vậy thôi, cũng dễ dàng bị tổn thương. Nhất là vừa gặp phải Lăng Khắc Cốt, cô liền thay đổi không còn một chút sức chống cự. Yêu càng sâu, tổn thương càng nặng. Cô đã không biết nên làm thế nào đối mặt với anh.

Người đầu điện thoại bên kia cũng không hề từ bỏ, vẫn cố chấp gọi điện thoại, tiếng chuông giống như đòi mạng khiến Hi Nguyên khó chịu bị lấy lỗi tại. Cô cảm thấy ngực thật buồn bực, đầu óc sắp hỏng mất.

Zu Cuella đoạt lấy điện thoại di động, trực tiếp tắt nguồn, sau đó ném điện thoại di động ra xa, không muốn lại phá hư tâm tình của Hi Nguyên.

"An tâm ngủ đi, tôi sẽ không cho phép người rồi hoi nào tới quấy rầy em." Giọng nói của Zu Cuella đầy dịu dàng, nhưng đôi mắt màu xanh dương lại âm lãnh không hề có nhiệt độ.

Hi Nguyên khóc mệt, mới đem theo nước mắt ngủ thiếp đi. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như chuối tây bị mưa roi ướt, vừa thấy đã thương.

Lăng Khắc Cốt ngồi ở thư phòng sau khi nghe tiếng báo máy ở đầu kia đã tắt, tức giận ném điện thoại xuống đất. Theo âm thanh điện thoại di động vỡ vụn, mấy viên thủy tinh lần nữa đứt rời, tán loạn trên đất.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên nhảy dựng lên, đi thu thập những hạt thủy tinh tán lạc trên đất. Nhặt lên viên thủy tinh khắc ba chữ "LKC", anh đi trở về bên cạnh bàn, từ trong ngăn kéo lấy kim chỉ ra, nghiêm túc lần nữa khâu chúng lại với nhau.

Anh làm những động tác này trước sau vô cùng thuần thục, giống như đã làm việc này không biết bao nhiêu lần.

Mỗi một lần tức giận, anh chỉ có thể cầm điện thoại trút giận, nhưng vừa nhớ đến thời điểm Hi Nguyên đưa món đồ gắn điện thoại di động của anh lại không hiểu vì sao cảm thấy hối hận. Anh giữ món đồ này giống như giữ gìn bảo bối vậy, bởi vì đó là quà tặng chứa đầy dụng tâm của Hi Nguyên, dùng tiền cũng mua không được.

Anh tức giận vì cô đem đêm đầu tiên của mình cho người đàn ông khác, anh không giải thích được vì sao ăn dấm, lại không giải thích được vì sao căm tức. Con Rối anh nuôi chín năm lại bị người khác đụng vào, điều này làm cho anh có loại cảm giác bị người đoạt đi vật yêu quý, loại cảm giác đau khổ này đã rất nhiều năm không từng trải qua, giống như năm đó khi Băng Nhi bỏ trốn đi theo Dã Lang vậy.

Anh nhất định sẽ tóm được tên đàn ông khôn kiếp kia, dám đụng bé con của anh, anh sẽ chinh cho hắn sống không bằng chết.

"Thiếu gia, đã chuẩn bị xong." Thẩm Đan đột nhiên gõ cửa thư phòng, cung kính nói với Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt bỏ di động giống như bảo bối vào túi, lạnh lùng phản phó: "Lên đường!"

Thẩm Đan đi theo phía sau anh, đi ra khỏi lầu đài Tinh Nguyệt. Bên ngoài đã có vài cái xe màu đen đợi sẵn, chờ hai người bọn anh lên xe, một đội xe đồng thời liền vọt ra khỏi lầu đài, như là mũi tên biến mất ở trong bóng tối.

Đêm không sao vô cùng tĩnh mịch, giữa tầng mây mỏng le lói ra chút ánh trăng phủ xuống, bắn vào bên trong nhà, chiếu vào trên người cô gái nhỏ yếu đuối trên giường.

Bên trong nhà chỉ để một ngọn đèn ngủ le lói trên tường, ga phủ giường công chúa lớn như muốn nuốt chửng lấy Hi Nguyên, bề mặt mềm mại lồm xồm, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô đầy mồ hôi, hai gò má hiện ra đỏ ửng không bình thường.

Mắt màu xanh dương tinh xảo ủa Zu Cuella thoáng qua lo âu, anh lấy khăn tay ra, lau mồ hôi lạnh trên trán của Hi Nguyên.

Quản gia đi tới, cúi đầu rì tai anh: "Zu Điện hạ, điện thoại của hoàng hậu Khai Sát Lâm."

"Tôi đi thư phòng nhận." Zu Cuella cầm khăn tay ném cho quản gia, trước khi đi ra không quên dặn dò đối phương: "Bá Nạp Đặc, đi gọi bác sĩ tới xem một chút, vật nhỏ này sốt thật lợi hại."

"Dạ! Tôi sẽ đi." Bá Nạp Đặc cung kính cúi người, như vẽ thành kính của người ở thế kỷ 19 vậy.

Zu Cuella không yên tâm cúi đầu, ở trên đôi môi tái nhợt của Hi Nguyên ấn một nụ hôn: "Vật nhỏ, một lát tôi sẽ trở lại."

"Ừ." Hi Nguyên bởi vì sốt cao mà mê sảng, trong mơ màng màng không hề nghe được lời Zu Cuella nói, nhưng Zu Cuella lại bởi vì cô nói mê mà cười hài lòng rời đi.

Anh cùng với Bá Nạp Đặc rời khỏi, đem một phòng vắng lạnh để lại cho Hi Nguyên. Một phòng tĩnh mịch, liền hô hấp cũng trở nên rõ ràng khác thường. Đồng hồ treo tường cổ điển châu Âu phát ra tiếng va chạm thanh thúy, tiếng kim giây tách tách tách tách không ngừng chuyển động.

Giữa sự tĩnh mịch của căn phòng, một bóng đen đột nhiên nhảy vào ban công, giống như quỷ mị chui vào phòng ngủ của Hi Nguyên, anh nhìn thấy Hi Nguyên tái nhợt trên giường thì mảy rậm không khỏi nhăn lại một chỗ.

Anh nắm chặt quả dấm đi tới bên giường, dưới ánh trăng nhàn nhạt, gương mặt lãnh khốc kia mang theo khí lạnh giống như tới từ địa ngục, dường như muốn bóp chết người trên giường.

Anh đột nhiên nhảy lên giường, che môi Hi Nguyên, từ trong hàm răng chui ra mấy chữ: "Em thật vui đến quên cả trời đất, ngay cả nhà cũng không muốn trở về!"

"Ừnh. Ừnh." thời điểm Hi Nguyên thấy Lăng Khắc Cốt, sợ hết hồn. Cô nhìn hai bên một chút, mình quả thật vẫn còn ở biệt thự Lan Hải, cũng không trở về nhà, thế nào Lăng Khắc Cốt sẽ nằm ở trên người mình.

Cô vô lực phản kháng, tuy nhiên cảm giác không còn chút hơi sức nào. Thế nào ngủ một giấc, cô càng thêm yếu đuối? Lăng Khắc Cốt nặng nề đè ở trên người cô, giống như một khối đá lớn, để cho cô không thở nổi, như muốn hít thở không thông.

"Cùng tôi về nhà!" trông mắt đen bén nhọn của Lăng Khắc Cốt vô tình nhìn Hi Nguyên, giọng nói có chút bá đạo khiến Hi Nguyên không còn có lựa chọn nào khác.

"Không!" Hi Nguyên cắn lòng bàn tay của anh, quật cường nhìn anh.

Nếu như Lăng Khắc Cốt có thể có một nửa sự dịu dàng của Zu Cuella, dù là chỉ dỗ dành cô một câu, cô cũng sẽ ngoan ngoãn cùng anh rời đi. Nhưng anh cố tình một nửa câu ngọt cũng không có, chỉ biết bá đạo ra lệnh cho cô. Cô không phải một con chó để mặc người mắng chửi, cô là một con người có tình cảm.

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt không vui nhìn chằm chằm Hi Nguyên, hận không thể bóp chết cô. Nhưng anh căn bản không có cơ hội động thủ, bởi vì cô gái nhỏ phía dưới đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hơi thở dồn dập giống như thiếu đường khí nghiêm trọng.

Anh còn chưa kịp làm rõ ràng chuyện gì xảy ra, Hi Nguyên đã hôn mê ở trong lòng anh.

Thấy Hi Nguyên một đầu mồ hôi lạnh, anh có chút bối rối. Nhanh chóng đắp chăn cho Hi Nguyên, anh ôm cả người và chần vào trong ngực, theo một sợi dây treo ngược ở ban công trượt xuống.

Vừa rơi xuống đất, lập tức có mấy người đi lên nghênh đón.

Bọn họ thừa dịp bóng đêm lập tức biến mất khỏi biệt thự Lan Hải, cũng giống như lúc tới lặng yên không một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Nóng quá!

Hi Nguyên cảm giác mình giống như ngâm mình ở trong một vạc nước nóng, toàn thân đều ướt đẫm. Lục phủ ngũ tạng hình như bị lửa nóng thiêu cháy, sốt nóng khó nhịn.

Tay của cô khó chịu kéo kéo ngực áo, hai chân theo bản năng đá tung chăn ra, lộ ra áo ngủ bằng bông màu trắng tinh. Cô cũng không biết giờ phút này bộ dáng mình mê người đến cỡ nào, bầu ngực đầy đặn như hai viên ngọc nháy ra khỏi ngực áo, nửa lộ nửa che, càng thêm hấp dẫn, mà hấp dẫn cùng vẻ tinh khiết trên mặt cô tạo thành đối lập mãnh liệt, khiến cho cô càng trở nên mê người. Người đàn ông ngồi ở bên người cô thiếu chút nữa mất khống chế, một đôi mắt đen như đầm nước sâu thăm thẳm nóng bỏng ngắm nhìn vẻ đẹp của cô, hình như muốn một hớp nuốt trọn cô. Nhưng cô tái nhợt cùng suy nhược lại khiến cho người đàn ông sinh ra cảm giác đau lòng.

Anh đột nhiên đưa bàn tay thô mà vẫn không mất đi sự dịu dàng giúp cô đổi một cái chăn sạch sẽ khác, sau đó đem góc chăn cẩn thận chỉnh lại, mặt đen anh tuần đem toàn bộ sự nhếch nhác cùng tâm tình che giấu hết, chỉ thâm trầm nhìn gò má của Hi Nguyên bởi vì phát sốt mà ửng hồng, dùng khăn lông nóng tỉ mỉ lau mồ hôi cho cô.

Thời điểm Thẩm Đan mở cửa phòng Hi Nguyên ra, liền thấy Lăng Khắc Cốt giống như đang lau một khối ngọc bảo bồi thượng đẳng, lau khuôn mặt nhỏ nhắn ướt mồ hôi của Hi Nguyên. Thương yêu trong mắt kia khiến lòng của Thẩm Đan như bị kim châm.

Đối với Hi Nguyên, thiếu gia rốt cuộc là có loại tâm tình gì? Anh hoàn toàn xem không hiểu anh ta. Nếu như anh ta yêu Hi Nguyên, thì không nên tổn thương cô ấy, nếu như anh ta hận Hi Nguyên, như thế nào lại dùng ánh mắt sâu thẳm, nóng rực như vậy nhìn cô? Một Lăng Khắc Cốt muốn kết hôn với người khác, rốt cuộc đem Hi Nguyên đặt ở vị trí nào? Con gái? Người tình? Hay là Con Rối?

"Liên lạc được với Ngân Báo rồi hả?" động tác tay của Lăng Khắc Cốt không có dừng lại, chỉ lạnh lùng hỏi Thẩm Đan sau lưng. Thân thể Hi Nguyên vẫn do Ngân Báo tỉ mỉ chăm sóc, đổi lại bác sĩ khác anh không yên lòng. Nhưng Ngân Báo vừa đi châu Âu chừng mấy ngày, anh điện thoại gọi hơn một giờ cũng không liên lạc được với anh ta.

"Chỉ liên hệ được với trợ lý của anh ấy, nói anh ấy đang làm giải phẫu cho vương phi Louise, phải mười giờ mới có thể kết thúc cuộc phẫu thuật." Thẩm Đan nhìn bóng lưng cứng nhắc của Lăng Khắc Cốt, cẩn thận từng li từng tí trả lời.

Tính khí Lăng Khắc Cốt mấy ngày nay bạo ngược đến mức khiến tất cả mọi người sợ, e sợ anh ta mà mắt hừng sẽ giạn chó đánh mèo với mọi người.

"Đưa điện thoại cho tôi!" gương mặt lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt xoay lại, điện thoại được đem đến, anh trầm giọng, dùng giọng điệu không chút nhiệt độ đủ để đông chết người nói với trợ lý ở đầu dây bên kia, "Thay đổi người làm giải phẫu! Kêu chủ của anh lập tức cúp trở lại dây cho tôi!"

"Lão. Lão đại. Chuyện này. Chuyện này." Trợ lý vừa sợ hãi, vừa như bị làm khó. Làm gì có ca phẫu thuật nào giữa chừng đổi người làm phẫu thuật? Chưa kể tới người ta là người trong vương thất nước Anh, cũng là dùng tới tiền tấn mới mời được Ngân Báo động tay làm giải phẫu, sao có thể thất tín mà đem bệnh nhân nhét lên bàn mổ rồi bỏ mặc ở đó.

Ngân Báo thiếu gia cũng không thể nói với nữ hoàng Elizabeth: "Thật xin lỗi, bệ hạ, ca phẫu thuật này tìm người khác tới thực hiện đi, ông chủ nhà tôi đang nóng lòng kêu tôi về."

Lời như vậy, Ngân Báo thiếu gia về sau làm sao còn có chỗ đứng trong giới y khoa đây?

"Trong vòng hai canh giờ không thấy được anh ta, hai người các người không cản trở về nữa!" Lăng Khắc Cốt nói xong, liền cúp điện thoại, hoàn toàn không để cho người ta suy tính đường sống.

Hai giờ, coi như Ngân Báo thiếu gia lập tức dừng cuộc giải phẫu lại, chạy về tới được đã là một điều hết sức khó khăn rồi, chưa kể đến anh còn đang làm giải phẫu.

Nhưng lời nói của lão đại anh ta nào dám không nghe? Nếu là thiếu gia thật không để cho bọn họ trở về, Ngân Báo thiếu gia nhất định sẽ hận chết mình. Triệu Kiệt vội vàng cầm điện thoại di động vọt vào phòng giải phẫu, đi về hướng Ngân Báo ăn mặc chỉnh tề, đang giờ dao phẫu thuật lên muốn cùng mấy bác sĩ bắt đầu làm phẫu thuật mà rống to: "Dừng tay!"

Thấy con dao giải phẫu còn cách trái tim bệnh nhân chỉ còn không đến một tấc, Triệu Kiệt bị sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng. Hoàn hảo anh xông tới kịp lúc chưa khai dao, chỉ chậm một giây đồng hồ nữa là không cách nào ngăn lại cuộc phẫu thuật.

"Không thấy tôi đang bận sao?" Ngân Báo ngẩng đầu lên, không vui trừng mắt nhìn anh ta, tựa hồ đang trách anh ta đột nhiên xuất hiện.

Triệu Kiệt vội vàng giờ điện thoại lo lắng nói: "Lão đại điện khẩn!"

"Chuyện gì sau giải phẫu hãy nói!" Ngân Báo nghiêm nghị nói. Theo nghề thuốc nhiều năm như vậy, anh chưa từng bị người ta quấy nhiễu khi đang làm phẫu thuật. Vứt bỏ tất cả vàng sáng vậy lượn trên người của anh, anh chỉ là một bác sĩ, đang giải phẫu bản thân anh không thể để bị yếu tố nào quấy rầy, cho dù trời sập xuống, anh cũng sẽ phải hoàn tất cuộc giải phẫu. Triệu Kiệt đi theo bên cạnh anh lâu như vậy, lần này thể nhưng lại không hiểu nặng nhẹ như thế. Anh không để ý Triệu Kiệt nóng nảy, giờ tay cầm dao phẫu thuật lên nói với mấy trợ thủ nói, "Bắt đầu!"

"Dừng! Lão đại nóng nảy! Lăng tiểu thư ngã bệnh, muốn hai người chúng ta nhanh chóng trở về! Nếu không thì vĩnh viễn không cản trở về nữa!" Triệu Kiệt bị sợ đến gào lên với Ngân Báo. Nếu anh không có khuyên được Ngân Báo thiếu gia, lão đại muốn giận chó đánh mèo, anh chịu không nổi.

"Bé con?" Nghe được lời Triệu Kiệt nói, Ngân Báo hai bước liền vượt đến bên cạnh Triệu Kiệt, anh nhanh chóng cúi bỏ găng tay cao su, đoạt lấy điện thoại ở trong tay Triệu Kiệt, gấp gấp bấm dãy số quen thuộc. Giờ khắc này anh xúc động giống như đứa bé, một chút bộ dáng của danh y nổi tiếng Ngân Báo cũng không có.

"Lão đại, bé con thế nào?" Ngân Báo hoàn toàn không che giấu nóng nảy của mình, điện thoại vừa thông liền vội vã hỏi.

"Nếu không muốn nhìn thấy bé con nữa, thì anh không cần phải trở lại!" Lăng Khắc Cốt không có nói rõ bệnh tình của Hi Nguyên, lại chỉ dùng một câu đầy uy hiếp trả lời. Trả lời như vậy khiến Ngân Báo càng thêm lo lắng. Anh kiếm nhiều tiền thì có ích lợi gì? Bé con mới quan trọng nhất!

"Tôi sẽ trở về!" Ngân Báo cúp điện thoại, xoay người nói với mấy người trợ thủ: "Giải phẫu hoãn, tôi có chuyện quan trọng."

"Bên Nữ vương cùng Huân tước phải nói thế nào đây?" lời trợ thủ còn nói chưa hết, Ngân Báo đã cúi bỏ áo khoác trắng, chạy không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sau khi Ngân Báo lao ra khỏi phòng giải phẫu, bị thành viên vương thất chờ ở phía ngoài ngăn lại.

Nữ vương Elizabeth kinh ngạc nhìn anh: "Ngân Báo tiên sinh?"

"Nữ vương bệ hạ tôn kính, tôi có chuyện rất gấp, giải phẫu phải ngưng lại. Đối với tất cả tổn thất lần này tôi sẽ gánh chịu." Ngân Báo trịnh trọng nói với nữ vương Elizabeth.

Huân tước Áu Nạp nghe được lời Ngân Báo nói, liền tóm lấy cổ áo anh: "Anh là đang trêu đùa hoàng gia chúng tôi sao!"

"Áu Nạp!" Nữ vương Elizabeth ưu nhã vung tay lên, ngăn cản cháu trai kích động, sau đó ngẩng đầu lên, cao ngạo nói với Ngân Báo, "Cho tôi một lý do có thể thuyết phục được tôi!"

Lời Nữ vương nói mặc dù rất ôn hòa, nhưng lại đầy uy nghiêm, lời kia ý là nếu như Ngân Báo không thể đưa ra một lý do hợp lý, cuộc giải phẫu này Ngân Báo phải hoàn thành.

"Nữ vương bệ hạ, tôi cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy. Người quan trọng nhất với tôi bị bệnh, đang đợi tôi trở về cứu cô ấy." Ngân Báo thành kính che ngực, khẽ khom người trả lời.

"Người nào? Không thể đợi anh làm giải phẫu xong rồi trở về hay sao?" Nữ vương không cho là đúng nói.

Để chuẩn bị cho ca phẫu thuật này bọn họ phải mất hơn một tháng thời gian, tốn mấy trăm vạn bảng Anh mới mời được Ngân Báo, nhưng thật không ngờ anh lại không chịu trách nhiệm, điều này làm cho bà rất không vui.

"Người mà tôi thích nhất. Nữ vương bề hạ, tin tưởng bà cũng có người để thương yêu, nên hiểu tâm tình của tôi." Ngân Báo lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay một cái, anh xoa xoa tóc như trẻ con. "Tôi sẽ làm giải phẫu miễn phí cho vương phi Louise, chỉ là phải chờ tôi trở lại. Bản thân tôi có một tòa lâu đài ở Ai Đình Bảo, xin nhận lấy áy nấy của tôi."

"Người yêu?" Nghe được Ngân Báo lời nói, Elizabeth hình như nghĩ đến mình lúc còn trẻ, khóe mắt dần dần nheo lại, bà nhàn nhạt cười, cao quý mà không mất đi dịu dàng nói, "Chúng tôi chờ anh trở lại! Hi vọng lần sau, anh có thể khiến cho tôi hài lòng!"

"Cám ơn! Cám ơn!" Ngân Báo đầy cảm kích hôn mu bàn tay nữ hoàng Elizabeth, sau đó như một đứa bé nhảy dựng lên, chạy đi ra ngoài.

Triệu Kiệt đuổi theo ở phía sau: "Thiếu gia, chờ tôi một chút!"

"Chuẩn bị ngay máy bay tư nhân cho tôi!" Ngân Báo vừa chạy, vừa gọi điện thoại cho phi trưởng.

Không còn kịp chờ Triệu Kiệt, anh nhảy lên xe thể thao dừng ở bãi đậu xe bệnh viện hoàng gia, đạp mạnh cần ga như là mũi tên lao vút đi.

"Thiếu gia." Triệu Kiệt nhìn đuôi xe nhanh chóng biến mất trọn mắt há hốc mồm, "Làm sao anh không đợi tôi?"

Ngân Báo đâu có nghe được giận dữ của Triệu Kiệt, anh bây giờ hận không được mọc ra một đôi cánh, bay trở về bên người Hi Nguyên. Đối với tình cảm luôn luôn chậm lụt, bản thân anh gần đây mới hiểu được tình cảm của mình đối với Hi Nguyên, nhưng hình như đã quá muộn.

Thẩm Đan nghe Lăng Khắc Cốt nói chuyện điện thoại được với Ngân Báo, sự cường thế của thiếu gia khiến cho đáy lòng anh cảm thấy lạnh cả người.

Hi Nguyên nhu nhược kia rơi vào trong tay ác ma giống như Lăng Khắc Cốt, sẽ có kết quả như thế nào?

Thẩm Đan không khỏi lo lắng thay Hi Nguyên.

Anh thật hy vọng mình có thể trở nên lớn mạnh, có thể bảo vệ Hi Nguyên không bị thương tổn. Nhưng là bây giờ chính anh còn quá nhỏ yếu, căn bản không cách nào chống lại Lăng Khắc Cốt, anh chỉ có thể nhịn.

"Cho thêm một chút nước nóng đi!" Lăng Khắc Cốt thử một chút nước ấm trong chậu, cảm thấy có chút lạnh, liền xoay người phân phó Thẩm Đan.

Chứng kiến thấy Thẩm Đan lúc nhìn chăm chú vào Hi Nguyên toát ra thâm tình thì anh không vui mày rậm nhừ lại, đôi tròng mắt đen bén nhọn bắn thẳng về phía Thẩm Đan, giống như là muốn bắn thủng cậu ta vậy.

"Dạ!" Thẩm Đan bưng chậu nước lên đi tới phòng tắm.

"Hi Nguyên là bé con của tôi, Thẩm Đan, cậu nên hiểu thân phận của mình!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên ả ý đầy uy hiếp nói với Thẩm Đan, không cần cộc mà đòi ăn thịt thiên nga. Hi Nguyên là của Lăng Khắc Cốt anh, Thẩm Đan nhanh chóng cắt đứt tình cảm đối với Hi Nguyên đi.

Thẩm Đan không phải đứa ngốc, nghe không hiểu lời Lăng Khắc Cốt nói,

Thân thể của anh sau khi nghe lời đe dọa này trở nên cứng ngắc, phát ra âm thanh có vẻ ngưng trệ mà tối nghĩa: "Thuộc hạ hiểu!"

Giữa Hi Nguyên và anh khác biệt giống như mây và bùn đen vậy, anh chỉ là một hộ vệ nho nhỏ, mà Hi Nguyên là tiểu công chúa của lâu đài Tinh Nguyệt này, cho dù "Công chúa" này bị Lăng Khắc Cốt ngược đãi đến không còn hình người, cũng vẫn là cao cao tại thượng, anh không thể chạm tới.

Ngón tay bưng bồn nước của anh dùng sức nắm chặt, hàm răng cắn chặt đến cứng ngắc. Muốn anh buông tha tình cảm đối với Hi Nguyên cũng khó khăn giống như yêu cầu trái đất ngừng quay quanh mặt trời vậy, tim của anh ngay từ mấy năm trước cũng đã gieo xuống mầm mống tình yêu, mà hạt mầm hôm nay càng phát triển khỏe mạnh. Anh chỉ có yêu hơn, không thể nào không yêu.

Nhưng anh sẽ đem phần tình yêu này chôn ở trong lòng, không để cho nó từ dưới đất chui lên. Yêu một người không nhất định đoạt lấy, anh chỉ muốn Hi Nguyên sống một cuộc sống thật tốt. Nhưng nếu như thiếu gia không cho được Hi Nguyên một cuộc sống hạnh phúc, anh sẽ không tiếc bất cứ giá nào đoạt lại Hi Nguyên.

Đổi một chậu nước nóng, Thẩm Đan trầm mặc trở lại phòng ngủ của Hi Nguyên.

Lăng Khắc Cốt dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Thẩm Đan một cái, môi mòng khêu gọi khẽ hếch lên, không nói gì, chỉ là nhận lấy nước nóng, đem khăn lông đã nguội lạnh nhúng vào chậu nước đang bốc hơi nóng, nước rất nóng, nhưng Lăng Khắc Cốt tựa như không có cảm giác phồng tay vớt khăn lông ra ngoài, vắt khô, sau đó đắp lên trán Hi Nguyên. Khăn lông chột lạnh, anh liền lại thả nó vào trong nước nóng.

Như thế lặp lại, không biết đã trải qua bao lâu, cái trán Hi Nguyên mới không còn nóng bỏng như lúc mới ôm trở về nữa. Nhưng hai gò má cô vẫn đỏ ửng không bình thường.

"Thiếu gia, có muốn châm cứu cho bé con hay không?" Thẩm Đan thấy toàn thân Hi Nguyên đã ướt đẫm mồ hôi, không khỏi quan tâm hỏi.

"Zu cũng đã cho bác sĩ xem qua cho con bé." Lăng Khắc Cốt vô cùng kiên định nói, anh hiện tại chỉ chờ Ngân Báo trở lại, chỉ có Ngân Báo hiểu rõ nhất thân thể bé con, những thứ Tây y kia anh vẫn chưa yên tâm.

"Lạnh. Lạnh quá." Hi Nguyên nằm ở trên giường đột nhiên khổ sở ní non, thân thể không ngừng run rẩy, lạnh giống như đang ở Nam Cực, quần thật chặt lấy chân.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Hi Nguyên cảm giác mình mộng một giấc mộng thật dài, trong mộng có lúc cô đang ở trong lửa, một lát lại rơi vào hầm băng, lúc lạnh lúc nóng. Trong mơ màng màng hình như nghe đến một giọng nói lãnh khốc đang kêu tên của cô.

"Bé con. Em tỉnh lại cho tôi." âm thanh đầy đe dọa khiến lòng của Hi Nguyên lập tức lâm vào trong hầm băng. Cô không nhìn thấy được anh.

Lạnh quá! Giống như tiến vào trong hầm băng ngàn năm vậy, cô cóng đến tóc cũng run run dựng thẳng.

Hi Nguyên vùi mình vào trong một lò lửa ấm áp, đôi tay bịt lấy lỗ tai, không muốn tiếp tục nghe thấy giọng nói khiến cho cô phiền lòng kia.

Thời điểm thân thể lạnh lẽo tiếp xúc được cái lò lửa kia, rốt cuộc cảm thấy có một cỗ ấm áp từ từ chuyển vào thân thể không có lấy chút nhiệt độ của cô. Cô mê muội ôm chặt lò sưởi, nhưng không biết mình ôm lấy chính là một con người sống sờ sờ —— mặt đang lo âu nhìn cô, Lăng Khắc Cốt.

Trong phòng ngủ trừ Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt, không còn có người khác, Lăng Khắc Cốt thấy Hi Nguyên cóng đến trắng bệch cánh môi, lông mày cũng không khỏi nhíu chặt vào một chỗ. Anh ôm Hi Nguyên nằm ở trên giường, thân thể của hai người lúc này không còn một chút trở ngại nào, thân thể trần trụi dính sát vào nhau, bởi vì đây là phương pháp hạ nhiệt trực tiếp nhất. Anh đem toàn bộ nhiệt độ chính mình từ từ ủ ấm cho Hi Nguyên, thấy khuôn mặt cô dần dần tươi cười giãn ra, anh mới hơi tỉnh táo lại.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết của Hi Nguyên hiện đầy sắc màu phấn hồng, cô theo bản năng liếm cánh môi vẫn có chút tái nhợt, nhưng không biết động tác này mê người đến cỡ nào, nhất là ở tình huống hai người đều không một mảnh vải che thân.

Lăng Khắc Cốt ảo não gầm nhẹ một tiếng, bá đạo che lại môi hồng của Hi Nguyên, cuồng dã hấp thu hương thơm trong môi cô. Anh tựa như một Liệp Ưng đói bụng thật lâu, rốt cuộc bắt được một con Tiểu Bạch Thỏ khá là mập mạp, từng chút từng chút cắn nuốt cô.

Thình lình xảy ra xâm nhập khiến thân thể Hi Nguyên vừa rồi mới có chút khôi phục lần nữa bị xé nứt, cô bị một loại đau đớn tan lòng nát dạ thức tỉnh, kinh ngạc nhìn người đàn ông đang gặm cắn cô. Không ngờ vừa tỉnh lại nghênh đón cô sẽ là hình ảnh kích tình như thế. Vật nam tính của anh đang lớn lên trong thân thể của cô, mà hàm răng của anh đang khe khẽ cắn lấy cổ trắng ngần nhạy cảm của cô, đau đớn và tê dại cùng tồn tại, để cho cô lâm vào trong mê loạn không cách nào tự kiềm chế.

Vừa nghĩ tới anh dùng cái miệng này hôn qua Thang Mang Lâm, Hi Nguyên đã cảm thấy ngực từng trận cuộn cuộn, ghê tởm mà nghĩ muốn ới, nói không chừng anh đúng là hôn qua Thang Mang Lâm như vậy, có yêu Thang Mang Lâm như vậy. Ghen tỵ gặm nhấm lòng của Hi Nguyên cô đẩy Lăng Khắc Cốt trên người ra, tức giận nói: "Không cho chạm vào tôi! Muốn làm gì thì tôi tìm Băng Nhi của anh đi!"

Thấy cô tỉnh lại, môi Lăng Khắc Cốt từ động mạch cổ nhạy cảm của cô dờn lên, dính vào cánh môi cô bởi vì tức giận mà run rẩy, mắt phượng lạnh lùng hung hăng nhìn chằm chằm đôi mắt phóng đại của Hi Nguyên, vô tình hừ lạnh: "Không để cho tôi đụng? Cô muốn cho người nào đụng? Đừng nghĩ tránh thoát tôi! Từ cái ngày cô được tôi lượm về, cô cũng chỉ có thể là bé con của tôi, đừng mong tôi đưa cô cho người đàn ông khác!"

"Tôi không phải là của anh!" Hi Nguyên bắt mắt nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc của Lăng Khắc Cốt, cô không phải một vật phẩm, cô là một con người. Lăng Khắc Cốt nói làm cô không còn một chút tôn nghiêm, giống như cô chỉ là một thứ đồ chơi, cho nên anh không buông tay không phải là bởi vì yêu, mà bởi vì là tham muốn giữ lấy.

Nhưng lời của cô mới vừa nói xong, Lăng Khắc Cốt liền cuồng nộ che miệng của cô lại, dùng đôi tay mang theo tức giận nhéo lên éo nhỏ nhắn vừa một nắm tay của cô, dùng thứ hình hài như súng máy kia ở trong thân thể yếu ớt của cô mạnh mẽ đâm tới, mạnh tới mức làm cho cô đau tới khó nhịn.

Hi Nguyên cảm giác mình không phải đang được yêu, mà giống như là một ả gái không hề có địa vị, bị khách làng chơi tham lam chiếm đoạt. Tình yêu của cô anh căn bản không hiểu được, còn một tay bóp chết tình yêu vừa mới manh nha của cô.

Hi Nguyên cắn cái lưỡi đang ra sức chui vào khoang miệng mình của Lăng Khắc Cốt một cái, giống như con gà mái mẹ kiêu ngạo bắt khuất nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt.

Vị mặn mang theo mùi máu tươi thoáng trong môi Hi Nguyên, nhưng Lăng Khắc Cốt vẫn không có lùi bước. Anh đột nhiên nhéo cằm Hi Nguyên, cường thế tách hàm răng đang khép chặt của cô ra, sau đó giống như ác ma, liếm vết máu trong môi hai người: "Tôi nghĩ muốn cô...cô chỉ có thể ngoan ngoãn đang rộng hai chân ra nghênh đón tôi!"

"Tôi không phải gái điếm!" Hi Nguyên né đầu, muốn né tránh đôi môi mỏng cuồng dã của Lăng Khắc Cốt.

"Cô ngay cả gái điếm cũng không bằng!" Lăng Khắc Cốt nâng hông của cô lên, bá đạo đem Cự Long lần nữa xộc vào trong cơ thể Hi Nguyên.

Một cuộc cuồng hoan giống như chiến tranh của hai người, phản kháng yếu ớt của Hi Nguyên ở trước sự cường hãn của Lăng Khắc Cốt giống như lấy trứng chọi đá, thân thể của cô theo anh lên xuống. Cô chỉ có thể dùng hàm răng cắn chặt môi dưới, không để cho mình phát ra rên rỉ làm người ta xấu hổ.

Khi anh dùng lời nói ác độc như vậy để ô nhục cô, cô có thể đáp trả anh như thế nào đây? Hi Nguyên cố gắng bức nước mắt mình về lại hốc mắt, cô không để cho Lăng Khắc Cốt thấy vẻ mặt bị thương của cô. Đúng, cô yêu anh như vậy. Cô chỉ nghĩ yêu anh thật nhiều, thế nhưng anh lại xem cô hèn hạ như thế, ngay cả gái điếm cũng không bằng, lời này thật đã thương người. Gái điếm nếu muốn phải trả tiền, mà cô chỉ là Con Rối miễn phí của anh, một búp bê khí tùy thời cho anh hưởng lạc. Anh nghĩ muốn thì cô sẽ phải dang rộng hai chân ra nghiêng đón anh. Lời nói đáng buồn cười tới nhường nào.

Tuy rằng là bởi vì ngã bệnh mà không có hơi sức, nhưng Hi Nguyên bởi vì quá mức xấu hổ, cắn một cái ở bả vai Lăng Khắc Cốt. Lần này, cô không hề dễ dàng nhả ra nữa, cô quật cường cắn, hàm răng liền bị bắp thịt cứng rắn của anh làm đau, cô cũng không có cảm giác. Cô một lòng muốn phát tiết lửa giận trong nội tâm.

Lăng Khắc Cốt đau đến rên lên một tiếng, đang lúc Hi Nguyên muốn bỏ qua cho anh thì anh đột nhiên tăng nhanh tốc độ thảo phạt, khiến cho thân thể cô dính lên giường mềm mại mà run rẩy, một đầu tóc dài phiêu dật tán lác trên gối, tạo thành hấp dẫn cực hạn.

Không khí kích tình bắn ra một khắc kia ngưng trệ, hai người kiều ngạo giống nhau ai cũng không chịu cúi đầu, chỉ dùng hai đôi mắt đen như băng nhìn đối phương.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên nhảy xuống đất, nhặt bộ đồ rơi vãi đầy đất mặc vào, cầm túi xách cửa mà đi, vết thương dữ tợn trên bả vai anh, cũng không khó coi như sắc mặt của anh.

Hi Nguyên đau lòng vùi vào trong chăn, ôm lấy thân thể đau đến phát run yên lặng rơi lệ. Quan hệ của cô và Lăng Khắc Cốt làm sao sẽ biến thành như vậy? Cô đáng lẽ là bảo bối anh nâng trong lòng bàn tay, anh đã từng tỉ mỉ che chở cô như vậy, cơ hồ mọi vật trần quý nhất trên toàn thế giới cũng nâng đến trước mặt cô. Nhưng là bây giờ, anh thế nhưng lại coi cô như búp bê khí không có một chút tình cảm nào, chỉ có một chức năng duy nhất là cung cấp nhục dục cho người.

Bọn họ cũng không thể trở về như ngày trước kia nữa rồi?

Cho dù anh muốn, cô cũng sẽ không nguyên ý. Bởi vì cô cũng kiều ngạo! Lòng bị giẫm đạp không thể chịu đựng tổn thương nhiều hơn nữa.

Nếu như anh không thương cô, nên buông tay. Tại sao còn phải quấn lấy? Điều này sẽ làm cô trở nên không chịu nổi. Cô không bao giờ còn là một Lăng Hi Nguyên thuần khiết nữa, trở nên bán thiu mà dễ tiện.

"Lăng Khắc Cốt, tôi không thương anh!" Hi Nguyên khổ sở lắc đầu. Nếu như yêu người khổ sở như vậy, cô sẽ không thương nữa là được phải không?

Tôi không yêu anh!

Tôi không yêu anh!

Tôi không yêu anh!

.....

Nước mắt ở trong từng câu "Tôi không yêu anh" đó từ từ ngưng tụ, giống như thác nước đổ ập xuống, dần dần ướt nhẹp gương mặt tái nhợt của cô.

Thời điểm Hi Nguyên ở trong lầu đài Tinh Nguyệt khóc mà ngủ thiếp đi. Biệt thự Lan Hải Zu Cuella đối diện với một đám thị vệ. Anh chỉ là nhận điện thoại của bà nội, trở về thì không thấy cô gái nhỏ đang bị bệnh kia đâu nữa, mặc dù cú điện thoại kia anh nhận hơn hai giờ.

"Đây chính là thị vệ hoàng gia tinh nhuệ của hoàng gia Đan Mạch chúng ta sao? Để cho một người sống sờ sờ biến mất ngay trước mắt, các người thật không dậy nổi!" Zu Cuella tà ác cười lạnh, hai chân anh bắt chéo ngồi ở trong phòng khách lớn đủ để làm một cái sân bóng rổ của biệt thự Lan Hải, dựa lưng vào ghế salon mềm mại bằng da thật, liếc nhìn một đám thuộc hạ run run rẩy rẩy. Giọng nói của anh mặc dù không lớn, mang theo ưu nhã Quý tộc, lại sắc bén đến khiến người ta sợ hãi.

"Là lỗi của thuộc hạ." Thị Vệ Trưởng đứng ra, hơi gấp eo hướng Zu Cuella nói xin lỗi. Hôm nay thật là sơ sót của bọn họ, không nghĩ tới sẽ có người gan lớn chạy đến biệt thự của Zu Điện hạ cướp người. Không trách được Zu Điện hạ tức giận.

"Quả thật ném hết mặt mũi của hoàng gia chúng ta! Tự và miệng mình đi!" Zu Cuella rút cuộc lộ ra bộ dáng tức giận, trên gương mặt tuấn tú lãnh khốc của anh hiện đầy lo lắng, giống như là bị mây đen che kín, âm lãnh đến khiến không có người nào dám tiếp cận.

Một đám thị vệ hoàng gia bị tức giận của Zu dọa sợ đến không dám thở mạnh, tất cả đều ngoan ngoãn đứng ở trong phòng khách, nghe Vương Tử Điện Hạ phát giận. Hoàng tử để cho bọn họ tự và miệng, bọn họ không dám không nghe. Trong lúc nhất thời biệt thự Lan Hải to lớn chỉ nghe được tiếng nói của một người Zu Cuella cùng với âm thanh tát bôm bốp của đám thị vệ.

"Nếu như tôi nay xông vào biệt thự Lan Hải là một đám phần tử khủng bố, các người sẽ ăn nói với Vương Hậu như thế nào? Chẳng lẽ cũng nói là lỗi của các người, nhất thời sơ sót làm mất cái mạng của tôi hả?" Zu Cuella giễu cợt nhìn một đám thị vệ tự đánh sưng mặt, càng tức giận. Bọn họ là thị vệ hoàng

gia được huấn luyện đặc biệt lại vẫn không bằng bản lĩnh của một Lăng Khắc Cốt. Bỏ ra nhiều tiền như vậy lại chỉ nuôi được một đám phé vật như bọn họ!

Bá Nạp Đặc nhìn Zu Cuella cơ bản cũng đã rổng đủ, mới đứng ra, đem một cái khăn tay LV sạch sẽ đưa tới trước mặt anh: "Zu Điện hạ, xin bớt giận."

"Các người tất cả đều cút hết về nước cho tôi!" Zu Cuella bắt khẩn ra lệnh cho đám hộ vệ kia, "Bá Nạp Đặc, điều cho tôi một nhóm lính đặc biệt tới đây! Tôi muốn theo nhân vật quan trọng Lăng Khắc Cốt này."

"Zu Điện hạ, xin nhẫn một chút. Bây giờ còn không phải là thời cơ."

Nghe được lời Bá Nạp Đặc nói, Zu Cuella trầm mặc nửa ngày, đôi mắt màu xanh dương kia sâu kín nhìn phía xa, giống như đang suy tư điều gì. Qua thật lâu, anh mới nói với quân gia sau lưng: "Bá Nạp Đặc, tôi nghĩ tôi yêu cô ấy. Không vì ước định với bà nội, cứ như vậy yêu."

Bá Nạp Đặc vui mừng cười lên: "Zu Điện hạ nên vui mừng mới đúng."

Zu Cuella nhếch môi mỏng lên, không hề đáng sợ giống như Satan nữa, ưu nhã cười: "Ông nói đúng! Thật tốt nếu như mà tôi muốn cô ấy, chỉ vì tôi yêu, không phải vì vương vị."

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Khi Ngân Báo ngồi máy bay tư nhân vội vã quay về Thành Long, thấy Hi Nguyên là một bộ mặt đầy vết nước mắt, giống như con mèo nhỏ suy nhược co rúc ở trên giường. Cô tái nhợt cùng suy nhược khiến lòng của Ngân Báo bị đâm đau. Anh tặng Hi Nguyên cho lão đại, đổi lấy lại là bị làm nhục như vậy. Anh thật muốn hỏi Lăng Khắc Cốt một chút, anh ta coi Hi Nguyên là cái gì? Người tình? Gái điếm?

"Như thế nào?" Lăng Khắc Cốt giống như không nhìn được bước đi thông thả đến bên giường, lơ đãng hỏi. Ánh mắt của anh chăm chú nhìn hai mắt nhắm chặt của Hi Nguyên.

"Bởi vì quá mệt mà hôn mê, tôi đã cho cô bé uống thuốc an thần, để cho cô nghỉ ngơi thật tốt. Lão đại, lần này cậu hơi quá rồi!" Ngân Báo lần đầu thu hồi khuôn mặt tươi cười giống như lão ngoan đồng lại mang theo trách cứ nhìn Lăng Khắc Cốt một cái.

"Làm xong chuyện của chính anh đi!" Lăng Khắc Cốt hung hăng trợn mắt nhìn Ngân Báo một cái, sau đó ngồi ở mép giường, bàn tay có chút thô kệch nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Hi Nguyên, nhìn cô nhu thuận như mất hồn. Động tác kia êm ái như thế, cùng với cái người lúc cuồng hoan chà đạp không thương tiếc kia quả thật giống như hai con người hoàn toàn khác nhau.

Ngân Báo không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào. Đau lòng vì Hi Nguyên, lại không đành lòng nặng lời trách cứ lão đại. Đi theo bên cạnh lão đại nhiều năm như vậy, mấy người huynh đệ bọn anh cũng rõ ràng cái nút thắt chết trong lòng cậu ta kia. Nhưng nếu như lão đại không bỏ cái nút thắt này, cậu ta cùng với Hi Nguyên tương lai còn có thể nghĩ tới hạnh phúc sao?

Ngân Báo từ trong hòm thuốc lấy ra một ống thuốc đặc chế, muốn nâng Hi Nguyên dậy chút cho cô uống.

"Để tôi làm, anh đi rót nước!" Lăng Khắc Cốt cường thế ra lệnh cho Ngân Báo, tựa như một vương giả, khiến cho người khác căn bản không có dũng khí cự tuyệt. Ngân Báo đặt thuốc vào tay Lăng Khắc Cốt, xoay người đi rót nước.

"Uống thuốc!" Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên ở trước ngực, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo, nhưng Hi Nguyên dường như đã tiến vào trong giấc mộng của riêng mình, không chịu mở mắt nhìn người đàn ông khiến cho cô đau thấu tim này. Cô kháng cự đóng chặt đôi môi, khiến Lăng Khắc Cốt không cách nào đưa thuốc vào trong miệng cô.

Nước từ khóe môi cô chảy ra ngoài, Ngân Báo có chút nóng nảy. Hi Nguyên đã sốt tới 40 độ, nếu vẫn không chịu uống chút thuốc hạ sốt, sợ sẽ sốt đến hồng đầu óc luôn.

Lăng Khắc Cốt bỏ viên thuốc hương bạc hà vào trong miệng, sau đó cúi đầu, thật chặt chặn lại môi đỏ mọng của Hi Nguyên, dùng đầu lưỡi cường hãn cạy hàm răng đang cắn chặt của cô ra, thành công bón viên thuốc vào trong miệng cô.

"Nước!" Ngân Báo vội vàng đem chén nước đưa tới.

Lăng Khắc Cốt dùng phương pháp tương tự dứt nước vào trong cái miệng vẫn không chịu mở ra của Hi Nguyên. Sau khi bón thuốc xong thì đôi môi của Hi Nguyên bởi vì loại phương pháp bón thuốc đặc biệt này mà trở nên sưng đỏ tím lợt, trong hờn nhiên lại lộ ra hấp dẫn cực hạn. Lăng Khắc Cốt đột nhiên nhiệt tình hôn lên cánh môi của cô, ngay trước mặt Ngân Báo giãy xéo đôi môi hồng kia.

Đôi con người thâm u kia liếc xéo một cái, nhìn Ngân Báo, giống như là đang hạ lệnh đuổi khách đối với anh ta. Nụ hôn của anh cuồng dã mà bá đạo,

giống như là ở trước mặt Ngân Báo tuyên bố quyền sở hữu..

Thấy Lăng Khắc Cốt như vậy, Ngân Báo không khỏi bật cười. Anh bướng bỉnh cười nói với Lăng Khắc Cốt: "Hôn cũng hôn vừa đủ nha, chớ có muốn quá nhiều, hạnh phúc của bé con còn phải dựa vào cậu."

Lời của anh có hàm nghĩa rất sâu, một là nhắc nhở Lăng Khắc Cốt thân thể Hi Nguyên còn rất yếu, không thể ngược đãi cô ấy như vậy nữa. Hai là nói cho anh biết bé con là của cậu ta, ai cũng không dám cướp người với cậu ta.

Anh thật không hiểu lão đại, rõ ràng quan tâm Hi Nguyên như vậy, ngoài mặt lại tỏ ra bất cần như vậy.

"Lắm mò!" Lăng Khắc Cốt vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm cánh môi bị anh hôn sưng đỏ của Hi Nguyên, gương mặt tuấn tú lạnh lùng, không vui khê trách.

"Lão đại, tôi muốn. . . ." Ngân Báo móc ra một chai thuốc cao đưa cho Lăng Khắc Cốt, có chút nham nhở nói, "Bé con có thể sẽ cần, tôi dùng Thiên Sơn tuyết liên cô đặc mà thành, chuyên trị "nội thương"."

Lúc nói đến hai chữ "Nội thương", ánh mắt của anh lơ đãng nhìn về phía giữa hai chân Hi Nguyên, nhắc nhở Lăng Khắc Cốt nơi đó của Hi Nguyên đang bị thương.

"Còn nhìn nữa tôi liền móc mắt của anh xuống!" Mặc dù biết ý tứ của Ngân Báo, nhưng Lăng Khắc Cốt vẫn là ghen tức mười phần. Anh ấn Hi Nguyên vào trong lồng ngực mình, không để cho Ngân Báo nhìn nữa.

"Lão đại thực hung ác! Vì bé con tôi mất một tòa lâu đài, lão đại không an ủi tôi, còn uy hiếp tôi." Ngân Báo ủy khuất cong môi lên, giống như đứa bé oán trách Lăng Khắc Cốt.

"Là lâu đài quan trọng hay là bé con quan trọng? !" Lăng Khắc Cốt lạnh lùng nhú mày, cao ngạo liếc xéo Ngân Báo.

"Đương nhiên là bé con quan trọng." Ngân Báo ngượng ngùng cười, sau đó nịnh hót vươn tay về phía Lăng Khắc Cốt, "Nhưng lâu đài này tôi bỏ ra một ngàn vạn bằng Anh, lão đại bồi thường tôi thế nào đây?"

"Mười tỷ có đủ hay không? Ngày mai đi gặp kế toán nhận chi phiếu." Lăng Khắc Cốt thờ ơ nói, giống như mười tỷ chỉ là một con số nhỏ. Đã từng vì sinh tồn, anh đến cả tôn nghiêm cũng không cần, nhưng là bây giờ, anh đã là Tổng giám đốc của Ứng tập đoàn, một Tập Đoàn Xuyên Quốc Gia trong Top 50, con số tài sản giàu có không lồ của anh đã khó mà có thể dùng con số để bao quát hơn. Nếu như anh muốn, anh thậm chí có thể gây ảnh hưởng tới chính trị cùng kinh tế toàn cầu.

"Tôi tiền không thiếu? Muốn chi phiếu của cậu làm cái gì?" Ngân Báo bắt mắt kháng nghị. Hiện tại tiền không phải mối bận tâm của anh. Thân là Phó Tổng giám đốc của Ứng tập đoàn, lại quản lý bệnh viện Ngân Báo xa hoa nhất thế giới, một năm trong 365 ngày có 360 ngày anh làm việc, còn dư lại năm ngày là dùng để chăm sóc bé con. Anh bận giống như con quay, lão đại còn chưa có từng cho anh nghỉ ngơi dài hạn.

"Ngày mai tới công ty làm Tổng giám đốc tạm quyền cho tôi!" Lăng Khắc Cốt thả Hi Nguyên vào trên giường, sau đó ác bá ra lệnh cho Ngân Báo. Muốn cùng anh cò kè mặc cả, Ngân Báo còn quá non đời. Anh còn không biết ý đồ kia của Ngân Báo sao? Tất cả mọi người vì Ứng tập đoàn mà liều mạng vật lộn đổ sức, anh ta muốn nghỉ phép, không có cửa đâu!

"Đừng! Tôi muốn mỹ nữ ở Hawaii! Tôi không muốn làm Tổng giám đốc tạm quyền!" Ngân Báo ảo não dậm chân.

"Hawaii sẽ có, mỹ nữ cũng sẽ có." Lăng Khắc Cốt đẩy Ngân Báo tới cửa, cười tà nói, "Chỉ là không phải hiện tại! Chưa tới mười năm!"

Nói xong, liền vô tình đóng cửa lại, đem Ngân Báo cùng tiếng kêu gào cũng nhốt ở ngoài cửa.

Cái phút chốc đóng cửa lại kia, trong mắt của anh hiện lên tình cảm ôn nhu. Sống 29 năm này, anh chỉ có bốn người huynh đệ Ngân Báo bọn họ thân thiết nhất. Nhớ năm đó, bọn họ cùng với anh thoát ra từ trong tay của tử thần, sau đó lại cùng anh sống vai tung hoành ở hai giới hắc bạch, mới thành lập được Ứng tập đoàn với thế lực cường đại rộng khắp như ngày hôm nay. Mặc kệ tới khi nào, anh đều sẽ không quên tình huynh đệ của mấy người bọn anh. Bốn người bọn họ là người thân duy nhất trên thế giới này mà anh có thể tin tưởng.

"Lão đại không nói đạo lý!" Ngân Báo bắt mắt dậm chân, hoàn toàn không giống dáng vẻ của một danh y nổi tiếng toàn cầu nên có, ngược lại giống như một đứa nhỏ tùy tiện không biết nghe lời vậy. Chỉ là cái bộ mặt trẻ con này của anh cũng chỉ có những người anh em thân thiết nhất của anh được nhìn thấy, ở trước mặt người ngoài, thù đoạn của anh vô tình mà quả quyết giống như một con báo nhỏ, cho nên mới có thể trở thành là Phó Tổng giám đốc Ứng tập đoàn ngay dưới Lăng Khắc Cốt.

Xoay người một cái, trong tròng mắt đen của anh xen lẫn một chút ưu thương không dễ dàng phát giác, giống như là một kẻ thất tình.

Hi Nguyên lần nữa tỉnh lại thì trời đã sáng hẳn, cô từ trong một lồng ngực rộng rãi ấm áp ngẩng đầu lên, khi thấy cặp mắt phượng lạnh lẽo kia của Lăng Khắc Cốt. Nhớ tới chuyện đêm qua, cô quật cường ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, giùng giàng từ trên người anh bò dậy. Cô thậm chí ngay cả gật đầu nhẹ để chào hỏi buổi sớm cũng không có, quả thật coi Lăng Khắc Cốt trở thành không khí.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên một tay túm lấy cô kéo xuống, lật người một cái liền đè cô ở phía dưới: "Tôi cho phép cô rời đi sao?"

Trong âm thanh lạnh lẽo có một loại tức giận không cách nào che giấu, giống như việc anh bị Hi Nguyên khinh thường khiến cho anh vô cùng tức tối,

tròng mắt đen híp lại cuộn lên sóng gió, giống như sắp đem bão tố đến vậy.

"Không có! Là tôi tự cho phép mình rời đi!" Hi Nguyên không sợ hãi chút nào nhìn lại Lăng Khắc Cốt.

Cô không cần tiếp tục làm búp bê khí của Lăng Khắc Cốt, cô có tự do của cô. Cô không thương anh! Không yêu thì có thể ngăn lại việc bản thân bị tổn thương. Cô sẽ không thể để mình tiếp tục tham luyến sự dịu dàng của Lăng Khắc Cốt, cũng không thể để anh tiếp tục thương tổn mình.

"Cô có cái quyền này sao!" Lăng Khắc Cốt cắn răng nghiêng lợi từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ này. Anh phát giác được bé con hôm nay đã trở nên khiến cho anh khó không chế được, cô trở nên cường thế, trở nên khiến cho anh không cách nào chịu được. Anh muốn bé con của anh ngoan ngoãn, chỉ nghe mệnh lệnh của anh.

Bé con thay đổi chẳng lẽ là bởi vì cái tên Zu Cuella đó? Là anh ta dạy cho bé con khiêu khích quyền uy của anh?

Zu điện hạ ghê tởm! Bên ngoài phụ nữ nhiều như vậy, tại sao còn muốn tới giành bé con của anh?!

Chẳng lẽ lần đầu tiên của bé con chính là bị anh ta —— Zu Cuella cướp đi hay sao? Đứa nhỏ anh nuôi chín năm, lại đem thứ quý giá nhất cho người ngoài! Đến cả anh còn không kịp hái, liền bị Zu Cuella nhanh chân đến trước.

Lăng Khắc Cốt càng nghĩ càng tức giận, đáy lòng lửa giận cùng lửa ghen đan xen vào nhau, tất cả như ngọn núi lửa phun trào. Anh cuồng nộ xé áo ngủ Hi Nguyên ra, đem cự thú vẫn còn chưa hạ hỏa chống đỡ vào khu vườn bí mật của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

"Đừng! Đau!" Đau đớn ngày hôm qua khiến Hi Nguyên sợ hãi run rẩy, cô thật là sợ lại phải trải qua hành hạ đó một lần nữa, ra sức đẩy Lăng Khắc Cốt.

Lời của cô khiến lửa hừng hực trong nội tâm của Lăng Khắc Cốt bị dập tắt. Lời Ngân Báo nhắc nhở anh ngày hôm qua anh không có quên. Bôi thuốc cho Hi Nguyên thì anh mới thấy nơi đó của cô sưng đỏ không chịu nổi, còn có rất nhiều vết thương nhỏ khác nữa.

Anh một lần nữa lại tự trách, nhưng vừa nghĩ tới cô phản bội mình cùng người đàn ông khác lên giường, thì anh lại có cái loại kích động muốn giết người.

Anh sẽ không giết bé con, người anh muốn giết là người đàn ông dám lớn mật đụng vào bé con.

Coi như Zu Cuella là hoàng tử Đan Mạch thì thế nào? Anh vẫn sẽ phá hủy đối phương!

Hi Nguyên thừa dịp Lăng Khắc Cốt ngây ngẩn, vội vàng từ phía dưới thân thể anh chui ra, hoàn toàn không muốn phơi bày trước Lăng Khắc Cốt, kéo lấy cái mềm bao bọc lại bản thân. Cô từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ đồng phục học sinh sạch sẽ liền trốn vào phòng tắm.

Ngâm mình vào trong nước nóng tràn ngập mùi hương hoa nhài, tim Hi Nguyên đập mạnh và loạn nhịp nhìn những mảng dấu vết bầm tím trên người mình. Vết hôn lúc trước còn chưa có tan hết, liền có thêm rất nhiều vết cắn cùng vết cào. Lăng Khắc Cốt một chút lòng thương hương tiếc ngọc cũng không có, tàn nhẫn đến khiến trái tim cô băng giá.

Sau khi ngâm mình vào nước nóng, bắp thịt căng thẳng của cô mới cảm thấy không còn đau đớn chua xót nữa. Mặc quần áo, cô đi ra khỏi phòng tắm, thế nhưng vẫn thấy Lăng Khắc Cốt không hề rời đi, cứ như vậy phơi bày nằm ở trên giường của cô, thái độ phức tạp để cho cô mịt mờ (không rõ).

Cô không để ý đến Lăng Khắc Cốt, cầm túi sách trên bàn lên muốn rời đi. Cô muốn đi học, mặc dù thân thể còn rất yếu ớt, mặc dù có cái núi dựa lớn Lăng Khắc Cốt này, không đi đi học giáo viên cũng không dám làm gì cô, nhưng ở nhà, nhìn thấy Lăng Khắc Cốt lòng cô bị chọc cho rất đau, không bằng đi học. Nhắm mắt làm ngơ.

Đột nhiên hông của cô bị một đôi bàn tay có lực bóp chặt, lôi kéo lại, cô đã lại bị Lăng Khắc Cốt lôi đến trên tường. Nhìn thấy sắc mặt lo lắng này của Lăng Khắc Cốt, cô không khỏi tức giận. Rõ ràng người bị thương là cô, đã thương người còn già bộ đáng bất bình, như thế này công bằng sao?

Hi Nguyên tức giận đá Lăng Khắc Cốt một cước, lại bị anh nhanh chóng giữ chặt. Mặc dù Hi Nguyên học qua mấy năm quyền đạo, nhưng loại công phu của cô đứng trước Lăng Khắc Cốt lại có vẻ rất vô dụng, cô chỉ có thể trừng lớn tròng mắt, giãy giụa dưới gông cùm xiềng xích của anh.

"Người đàn ông kia là ai?" Lăng Khắc Cốt đột nhiên mở miệng, âm thanh âm lãnh giống như đông lạnh khiến Hi Nguyên cứng đờ đến phát run.

"Cái gì người đàn ông?" Hi Nguyên có chút không hiểu. Lăng Khắc Cốt đột nhiên hỏi một câu như vậy khiến cho cô bối rối. Cái gì người đàn ông? Anh có ý tứ gì?

"Người đàn ông đụng vào cô!" hai tay của Lăng Khắc Cốt nắm lấy Hi Nguyên bỗng chốc dùng sức, cái vòm ngực màu cổ đồng kia ngập đầy ghen tị bị

đề nén, thiếu chút nữa phun trào ra.

"Người đàn ông đụng tôi?" Hi Nguyên bị thương cắt cao giọng, anh coi cô là dạng con gái gì? Cô có loại tùy tiện như vậy sao? Trừ Lăng Khắc Cốt, cô sẽ không để cho người đàn ông khác tùy tiện đụng. Ngay cả Zu Cuella cũng không chạm qua thân thể của cô. Cô tức giận phần nộ ở dưới gông cùm của anh gây dựa thân thể, kịch liệt phản kháng giống như con thú nhỏ bị thương: "Tôi không phải gái điếm!"

Lời nói của Lăng Khắc Cốt đã thương lòng tự ái của cô, Tồn thương tâm hồn thiện lương của cô. Cô cũng không cần nhìn đến anh! Rõ ràng là anh cấu kết cùng Tường Lệ Văn và Thang Mang Lâm, lại chụp cái mũ bắt trính (không chung thủy) lên đầu cô. Cô hận anh!

"Có phải Zu Cuella hay không?" Lăng Khắc Cốt tiến một bước ép hỏi. Hôm nay nói gì anh cũng muốn làm rõ nghi vấn này. Anh đã bị cái vấn đề này hành hạ đến sắp điên rồi. Vừa nghĩ tới Hi Nguyên nằm ở phía dưới Zu Cuella, anh liền nổi điên, hận không được một phát súng giết chết Zu Cuella.

"Khôn kiếp! Anh cho rằng ai cũng giống anh, thấy phụ nữ liền lên sao!" Hi Nguyên không thể tiếp tục chịu đựng sự tổn thương của Lăng Khắc Cốt nữa, một cái tát hung hăng vung ở trên mặt của Lăng Khắc Cốt. Một tát này cô dùng hết hơi sức toàn thân, đánh xong, cô suy yếu ngồi sững trên đất, tan nát cõi lòng giống như búp bê vải rách nát, bộ mặt đầy nước mắt.

"Trả lời tôi!" Lăng Khắc Cốt một tay nhắc thân thể của cô lên, để cho cô nhìn ngang tầm mắt phượng sáng rực của anh. Sắc mặt của anh âm trầm đáng sợ, nhận một tát này trên gương mặt tuấn tú dần dần nổi một dấu năm ngón tay, khiến cho anh càng thêm dữ tợn.

"Được! Tôi cho anh biết!" Hi Nguyên một tay lau đi nước mắt, cười lạnh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, "Lăng Khắc Cốt, anh nghe cho rõ đây! Tôi chỉ nói lại một lần! Người đụng vào tôi là Lăng Khắc Cốt! Chỉ có Lăng Khắc Cốt! Anh hài lòng chưa?"

Câu nói sau cùng gần như là tiếng gầm gừ, cô không cách nào chịu được bị Lăng Khắc Cốt hoài nghi. Cô dù hèn hạ thế nào, cũng sẽ không tùy tiện cùng một người đàn ông lêu lổng. Nuôi cô chín năm thế nhưng Lăng Khắc Cốt lại không tin cô.

"Cô lừa tôi!" Lăng Khắc Cốt không tin nhìn chằm chằm Hi Nguyên. Rõ ràng ngày đó lúc anh vọt vào một chút trở ngại cũng không có, anh không phải là đứa bé cái gì cũng không hiểu, tự nhiên biết rõ điều này. Hi Nguyên, lần đầu tiên của cô không thuộc về anh. Chính là một vết đen này khiến lòng anh luôn canh cánh không yên.

"Có tin hay không tùy anh! Đứng lên! Tôi muốn đi học!" Hi Nguyên lãnh ngạo vạch bàn tay Lăng Khắc Cốt đang nắm cổ áo của mình ra, nhặt túi sách vờ lên liền muốn đi ra.

"Đang hoàng đợi ở nhà cho tôi! Nghe rõ mệnh lệnh của tôi, nơi nào cũng không thể đi!" Lăng Khắc Cốt lãnh khốc buông Hi Nguyên ra, thân thể tràn trướng cú thể đi ra khỏi phòng ngủ của cô, không chút e ngại bị người giúp việc nhìn thấy.

Có lẽ anh càng hy vọng bị người ta thấy, anh muốn để cho mọi người đều biết chuyện gì xảy ra giữa anh và Hi Nguyên đêm qua, hướng tất cả người đàn ông mơ ước Hi Nguyên tuyên cáo quyền sở hữu của anh.

Lần đầu tiên của Hi Nguyên anh không thể có, nhưng mỗi một lần sau này cô đều chỉ có thể cho anh!

"Sao anh có thể không phân rõ phải trái như vậy!" Hi Nguyên khóc rống to theo sau Lăng Khắc Cốt. Anh tổn thương cô, còn vũ nhục nhân cách của cô, hiện tại lại muốn giam cầm tự do của cô. Anh không bao giờ còn là Lăng Khắc Cốt mà cô yêu đó nữa, anh là ác ma! Ác ma máu lạnh vô tình!

Hi Nguyên bị giam cầm rồi, mặc dù Lăng Khắc Cốt từ buổi sáng rời đi cũng không trở lại nữa, nhưng tự do của cô lại bị anh hoàn toàn tước đoạt. Lâu đài Tĩnh Nguyệt khắp nơi đều là hộ vệ trông coi cô, vô luận cô đi tới chỗ nào, đều có người đi sát đằng sau, ngay cả đi nhà vệ sinh, bọn họ cũng hận không được đi theo vào. Chỉ sợ cô giống như không khí đột nhiên biến mất, bọn họ không cách nào giải thích được với Lăng Khắc Cốt. Canh gác người chặt chẽ như vậy khiến Hi Nguyên giận đến nghiến răng.

"Có muốn tôi đem phòng vệ sinh tặng cho anh hay không?" Hi Nguyên đứng ở cửa chính nhà vệ sinh, khiêu khích nhìn hộ vệ đi theo sau lưng cô, bắt mắt hỏi.

"Thuộc hạ không dám." Hộ vệ bị sợ đến lui về phía sau một bước. Anh ta chỉ là một hộ vệ nho nhỏ, nào dám đắc tội tiểu công chúa của lâu đài Tĩnh Nguyệt. Cho dù không hiểu giữa tiểu thư cùng thiếu gia xảy ra chuyện gì, nhưng anh cũng hiểu cô là bảo bối ông chủ nâng niu trong lòng bàn tay, không đắc tội nổi.

Hi Nguyên ở trước mặt anh ta dùng sức đóng cửa nhà vệ sinh, tức giận ngồi xổm lên bồn cầu.

Cô cần nghĩ ra biện pháp, cô không thể bị Lăng Khắc Cốt nhốt ở trong lâu đài như vậy. Cô không phải tù nhân.

Cô lúi một đồng lớn giấy vệ sinh, coi nó như Lăng Khắc Cốt, tức giận xé thành từng mảnh từng mảnh. Nếu như trước mặt thật sự là Lăng Khắc Cốt, sợ cũng bị hận ý của cô bắn cho thùng lỗ chỗ.

"Tiểu thư, tiểu thư. . . ." Hộ vệ thấy Hi Nguyên nửa ngày không ra, lo lắng gõ cửa phòng vệ sinh. Nếu là tiểu thư nhất thời nghĩ không thông, xảy ra chuyện gì mất mạng người ... Anh ta gánh không nổi. Bọn họ đều là sát thủ đi theo Lăng Khắc Cốt cùng chạy ra khỏi tập đoàn sát thủ, tự nhiên hiểu sự tàn nhẫn lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt. Lão đại có thể mí mắt đều không nháy một cái móc ra trái tim của kẻ địch, đã từng tàn nhẫn bề gãy cổ sát thủ muốn giết anh. Phạm là người từng đắc tội anh, tất cả đều không có kết quả tốt, thậm chí ngay cả được chết toàn thân cũng không có cơ hội. Mặc dù Lăng Khắc Cốt đối với những thủ hạ bọn họ chưa từng có nghiêm nghị trừng phạt, nhưng là bọn họ vẫn không nín được sợ anh —— sát thủ đã từng nổi danh số một thế giới, Liệp Ưng.

Nghe được hộ vệ kêu, Hi Nguyên cảm tức quát: "Tôi đang đại tiện! Anh muốn vào mà kiểm tra sao?"

Hộ vệ bị sợ đến lại không dám ra tiếng. Chỉ cần tiểu thư an toàn là được. Anh ta lau mồ hôi lạnh trên trán, thiếu chút nữa quỳ trên đất. Ngoài ông chủ Lăng Khắc Cốt của anh ta, thì Lăng Hi Nguyên cũng là nhân vật không đắc tội nổi, điều này khiến cho kẻ bị kẹp ở giữa như anh ta bị làm khó. Lần nào cũng vậy không biết là vì sao anh ta toàn bị đẩy vào tình thế cam go? Anh ta bị đi Iraq chịu nguy hiểm, cũng tốt hơn ở chỗ này lo lắng hãi hùng.

Cửa đột nhiên bị người từ bên trong đẩy ra, đụng vào mũi hộ vệ, đau đến khiến anh ta cắn răng nghiến lợi, cũng không dám oán hận một câu. Ai bảo bọn họ làm cai ngục, đoạt đi tự do của tiểu thư làm chi?

Hi Nguyên hếch cao cằm lên, bất mãn đi qua trước mặt hộ vệ: "Có cần đi vào bên trong kiểm tra hay không?"

"Không dám." Hộ vệ lui về phía sau một bước, cung kính trả lời. Đánh chết anh cũng không dám làm như vậy.

Hi Nguyên hừ lạnh một tiếng, cũng không làm khó anh. Bọn họ làm như vậy cũng là theo lệnh của Lăng Khắc Cốt, cô hận chỉ có Lăng Khắc Cốt, cái người đàn ông cô yêu tới tận xương tủy đó.

Cô không thể bị anh giam lỏng như vậy. Cô cũng không phải là tù phạm! Cô muốn đi ra ngoài!

Hi Nguyên đột nhiên sai bước xuống lầu, một đồng hộ vệ đi theo phía sau cô bị sợ đến vội vàng đuổi theo: "Tiểu thư, đứng lại!"

Hi Nguyên không thèm để ý tới tiếng hô của bọn họ, xông thẳng hướng cửa chính lầu đài. Nhưng cô lại bị mấy tên hộ vệ toàn bộ vũ trang canh giữ ở cửa ngăn lại tại cửa ra vào.

"Xin tiểu thư không nên làm khó bọn thuộc hạ!"

"Tôi đi vườn hoa tản bộ cũng không được sao?" Hi Nguyên nhìn mấy hòng súng lục đang chia về hướng mình, tức giận dậm chân. Cô chính là một cô gái tay không tác sát, bọn họ đối xử với cô như vậy sao?

"Thiếu gia phân phó, tiểu thư không được bước ra cửa chính một bước."

"Các anh cứ như vậy mà nghe theo anh ta hay sao? ! Tôi là tiểu chủ nhân của nơi này! Tôi muốn tự do!" Hi Nguyên tức giận bất bình nói, "Có bản lĩnh các anh cứ nổ súng vào tôi đi!"

Nói xong, cô đẩy mấy hòng súng trước mặt ra, phóng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Mấy hộ vệ không ngờ cô sẽ làm như vậy, tất cả đều sững sờ nhìn súng trên tay một chút, ai cũng không dám bóp cò. Vội vã nhét súng vào bên hông, lập tức lấy hết sức bình sinh mà đuổi theo.

Hi Nguyên bị vài đôi tay đột nhiên ôm lấy, giằng giằng giống như con thú bị vây: "Buông tôi ra! Mấy cái tên khốn kiếp này!"

Nhưng mấy hộ vệ ai cũng không chịu buông tay, bọn họ vác cô giống như bao bố mang tới phòng khách, sau đó cẩn thận từng li từng tí thả vào trên ghế salon.

"Tiểu thư, bà cô của tôi, Tiểu Tổ tông, cầu xin cô tha cho chúng." Bọn cận vệ cùng nhau cầu khẩn Hi Nguyên. Nếu bọn họ để Hi Nguyên đi mất, sợ rằng sẽ bị Lăng Khắc Cốt lưu đày tới Seberia xem gấu bắc cực mất.

"Hừ!" Hi Nguyên xoay người lại, tức giận không để ý tới bọn họ.

"Không phải chúng tôi cố ý làm khó ngài? Lời thiếu gia nói ai dám không nghe? Ngài thương tình cho chúng tôi đi."

"Vậy người nào sẽ nghĩ cho tôi? Tôi liền cứ như vậy bị nhốt sao? Nhốt tới chừng nào?" Hi Nguyên càng nghĩ càng uất ức, càng nghĩ càng tức giận. Tất cả sai lầm đều là Lăng Khắc Cốt phạm vào, cô lại thành tội nhân, mất đi tự do.

"Cái đó. Thiếu gia chưa nói." Hộ vệ bị làm khó tới nhìn anh, anh nhìn tôi, chỉ sợ nói bậy đắc tội với Hi Nguyên.

Đang lúc này, quản gia Thẩm tới giải vây cho mọi người. Ông bụng nước đi tới trước mặt Hi Nguyên, hòa ái nói: "Bé con, uống thuốc đi."

"Không uống! Cứ để cho cháu bệnh chết đi!" Hi Nguyên vừa thấy được quần gia Thảm, lập tức tùy khuất roi lê, nửa là tức giận nửa là làm nũng cong môi lên.

"Đưa nhỏ ngốc! Lại nói nói lấy, uống thuốc rồi đi ngủ một giấc đi." quần gia Thảm đem thuốc đưa đến bên miệng Hi Nguyên, cung chiều xoa mái tóc dài của cô.

"Ông Thảm!" Hi Nguyên khóc nhào vào trong ngực ông lão, nghẹn ngào uống thuốc.

"Tốt lắm tốt lắm, mắt gần giống hột đào rồi. Biến dạng sẽ không ai yêu nữa!" quần gia Thảm nói đùa với Hi Nguyên.

"Vốn là không có người yêu. Biến dạng cũng tốt!"

Đều nói vịt con xấu xí một ngày nào đó sẽ thay đổi thành thiên nga, con vịt con xấu xí là cô đòi này cũng được không được làm thiên nga trong lòng Lăng Khắc Cốt rồi. Cô chính là cọng cỏ, cọng cỏ tâm thương. Cô gái tên Thang Mang Lâm đó mới phải thiên nga trong lòng anh.

.....

Ở trong phòng làm việc rộng lớn của Lăng Khắc Cốt, Ngân Báo bắt mắt than thở. Ngày thứ nhất làm quyền tổng giám đốc, anh bận đến nỗi ngay cả thời gian lấy hơi cũng không có. Thật không biết lão đại ngày ngày làm thế nào sống? Chưa từng thấy cậu ta hỗn loạn như mình.

"Phó tổng, Long thiếu tìm ngài." Thư ký đột nhiên gõ gõ cửa, bẩm báo anh.

"Mau cho anh ta vào đi!" Vừa nghe Thanh Long tới, Ngân Báo lập tức kêu thư ký cho vào.

Thanh Long làm sao biết mà chạy đến phòng làm việc của lão đại để tìm anh? Người này tin tức cũng thật tinh nhanh. Minh mới lên làm quyền tổng giám đốc, là anh ta đã biết rồi.

Thanh Long ưu nhã ngồi vào trên ghế salon, theo thói quen đẩy đẩy mắt kiếng gọng vàng, không nhanh không chậm hỏi Ngân Báo: "Ngân Báo, chuyện lão đại anh biết chứ?"

"Chuyện lão đại? Thế nào?" Ngân Báo không hiểu ra sao. Anh mới vừa trở về nước, xem bệnh cho bé con xong chỉ ngủ mấy giờ, mới vừa rời giường liền bị lão đại kéo đến tổng bộ.

Nhìn bộ dáng Thanh Long nghiêm nghị như vậy, chẳng lẽ có chuyện trọng đại gì xảy ra, mà mình vẫn chưa hay biết gì?

"Lão đại muốn kết hôn!" Thanh Long đột nhiên nói ra cái tin tức có tính chất oanh tạc này, phòng làm việc lập tức lâm vào hoàn toàn yên tĩnh. Qua thật lâu mới thấy Ngân Báo lộ ra nụ cười đắng chát.

"Thật sao? Vậy rất tốt! Lão đại là nên cho bé con một cái công đạo." Ngân Báo nghe được Thanh Long nói lão đại muốn kết hôn, trong lòng ề ề, Lăng Khắc Cốt rốt cuộc quyết định đem hạnh phúc đến cho Hi Nguyên, anh nên thay bé con cảm thấy vui mừng mới đúng. Thế nhưng sao anh lại vui không nổi, tâm như bị đào rỗng. Anh ngượng ngùng cười. Vì che giấu cay đắng trên mặt mình, anh vội vàng bụng tách cà phê trên bàn bên cạnh lên, mặc kệ lạnh nóng liền rót vào miệng.

"Cô dâu không phải bé con!" Thanh Long tỉnh táo nói. Đối với hôn sự của lão đại và Thang Mang Lâm anh vẫn chưa tỏ thái độ của mình. Chuyện này rất kỳ quái, anh không tin lão đại đem tình thân biến thành tình yêu, thế nhưng cậu ấy lại thật sự muốn kết hôn với Thang Mang Lâm. Anh không hiểu rốt cuộc nguyên nhân gì khiến cho lão đại gạt đầu cưới cái cô gái là thể thân "Băng nhi" kia, anh biết lão đại chỉ coi cô gái kia thành em gái. Nếu quả thật muốn kết hôn, cũng nên là bé con mới đúng!

"Không phải bé con? !" Lần này nét mặt Ngân Báo phong phú giống như vạn hoa. Anh đầu tiên là trợn to mắt kinh ngạc, miệng sững sờ há nửa ngày cũng không nói ra được một câu. Một hồi lâu sau anh mới hiểu rõ ràng ý tứ của Thanh Long, anh vội vàng đứng dậy, vòng qua bàn làm việc, chạy đến trước mặt Thanh Long, xúc động giống như một đứa bé hỏi, "Tại sao không phải bé con? Làm sao sẽ không phải bé con? Lão đại rốt cuộc muốn cưới người nào?"

Ngân Báo một mặt lo lắng Hi Nguyên, sợ cô biết chuyện này sẽ đau đớn thấu tim, mặt khác lại có điểm âm thầm may mắn, nhưng cảm giác may mắn vừa thoáng qua anh lại trách cứ mình ích kỷ. Hôn sự của lão đại có quan hệ đến hạnh phúc của bé con, anh tại sao có thể len lén vui mừng?

"Anh đoán xem." Thanh Long cười hề hề thần bí, con người tinh tường dưới tấm kính phẳng lại lóe lên ánh sáng hoàn toàn trái ngược, giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

"Lê Văn? Chỉ có cô ta ngày ngày quấn lấy lão đại." Ngân Báo không chút ngại ngùng nói. Ở trong ý thức của anh, Lê Văn tựa như một con ruồi đuôi không đi, nghĩ hết biện pháp vây ở trước mặt Lăng Khắc Cốt, một lòng phải làm Lăng phu nhân cho bằng được. Trừ người bạn cùng lớn lên từ nhỏ này của bọn họ ra, anh thật đoán không ra còn ai có thể làm rung động trái tim của lão đại.

"No! Đoán tiếp đi." Thanh Long lắc đầu một cái, tiếp tục giữ vững sự thần bí.

"Không phải Lê Văn?" Ngân Báo cho là lão đại sẽ vì những gì Lê Văn đã bỏ ra vì Băng nhi mà cưới cô ấy, không ngờ người phụ nữ lão đại muốn kết hôn thế nhưng không phải cô ấy. Vậy còn có người nào? "Chẳng lẽ là cô mình tính người Mi kia?"

"Lại sai lầm rồi! Là một người phụ nữ có quan hệ rất thân thiết với lão đại." Thanh Long chỉ cho Ngân Báo một con đường suy nghĩ ngắn nhất.

Ở trong đầu Ngân Báo từ từ cân nhắc từng chút, tất cả phụ nữ có khả năng đều lọc qua một lần, anh đột nhiên nghĩ tới cái cô Thang Mang Lâm vẫn luôn không được anh coi trọng kia. Lúc này trong mắt của anh thoáng qua không đồng ý: "Sẽ không thật là cô ta chứ? Cái cô “Băng nhi” già đó?"

"Vẫn không tính là quá đàn!" Thanh Long cười chế nhạo Ngân Báo.

Đối với cái đáp án này anh cũng từng vô cùng khiếp sợ, phải mất rất nhiều thời gian mới tiêu hóa hết.

"Làm sao có thể? Lão đại không yêu cô ta!" Chỉ là một thể thân mà thôi, lão đại khôn khéo tinh táo như vậy cho dù đối với thể thân có xảy ra tình cảm đi chăng nữa cũng chỉ có thể là tình anh em. Làm thế nào lại thắng hoa đến tình yêu rồi chứ?

"Kết hôn không nhất phải có tình yêu. Đứa ngốc!" Thanh Long dùng sức gõ đầu Ngân Báo, cười nhạo báng. Trên cái thế giới này vì chi chính trị, chi vì lợi ích, vì đứa bé. Mà kết hôn có quá nhiều người, chân chính vì yêu kết hôn thật ra thì lại rất ít. Anh không hy vọng Lăng Khắc Cốt làm một người trong cái đám đại đa số đó, anh chỉ muốn nhìn thấy hôn lễ của lão đại và bé con. Phụ nữ khác tất cả đều nên đứng sang một bên!

Ngân Báo đột nhiên nhảy dựng lên, hỏi Thanh Long: "Lão đại ở đâu? Tôi muốn đi tìm cậu ta!"

Anh nhất định phải hiểu rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Tin tức này để cho anh quá mức khiếp sợ, anh muốn lập tức gặp lão đại.

"Cậu ta hiện tại đang ở trong phòng bệnh VIP, cùng với Ủ. Bà xã tương lai của cậu ta." Thanh Long trầm ngâm một lát, lại ném cho Ngân Báo một quả bom, "Thang Mang Lâm mang thai."

"Anh đừng làm tôi sợ!" Ngân Báo cả kinh trợn mắt há hốc mồm, cái tin tức này có đủ tính chấn động. Trái tim yếu ớt kia sắp không cách nào gánh nặng nhiều kích thích như vậy. Đột nhiên anh bật ra một câu: "Đứa bé là của ai?"

"Không biết." Thanh Long rất khẳng định đứa bé kia không phải của lão đại. Trong lòng anh đang có một hoài nghi, nhưng vẫn không thể nói, nếu như nói ra, sẽ làm tổn thương đến hòa khí giữa các huynh đệ. Nhưng anh lại cảm thấy anh phải làm chút gì đó ngăn cản hôn lễ buồn cười này. Lão đại nên lấy là bé con!

"Không biết? ! Mạng lưới tình báo nhạy bén như vậy mà lại không cách nào tra ra tin tức của người kia! Anh nên về hưu sớm một chút đi cho rồi!" Ngân Báo tức giận đập Thanh Long một quyền, bắt nắn gào lên.

"Lão đại không nói, tôi làm sao biết." Thanh Long vô tội nhún nhún vai.

"Tôi đi tìm cậu ta!" Ngân Báo túm lấy chìa khóa xe, vội vã chạy mất.

Thanh Long nhìn bóng dáng của anh không khỏi cười lắc đầu: "Vĩnh viễn như một cậu nhóc chưa trưởng thành!"

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Hi Nguyên bị nhốt suốt một ngày, thiếu chút nữa giận điên lên. Cô ngồi ở trên giường trong phòng ngủ, tức giận cắn môi dưới. Chẳng lẽ cô cứ như vậy chấp nhận?

Cô lại không làm gì sai!

Không được, cô muốn đi ra ngoài hít thở một chút.

Cô nhảy xuống giường, chạy đến ban công nhìn xuống, mặc dù là lầu hai, thế nhưng độ cao này nếu là té xuống cũng có chút nguy hiểm. Nhưng cô liều mạng. Cô không thể giống như phạm nhân cứ thế bị giam lại. Tiếp tục như vậy nữa, cô không điên cũng muốn mất nửa cái mạng.

Cô xoay người trở về phòng, đem ga giường xé thành từng mảnh nhỏ dài, sau đó nối chúng lại với nhau, vậy là được một sợi thừng bằng vải rất dài. Cô thắt một đầu sợi dây thừng vào lan can ban công, một đầu khác buộc lên hông của mình. Túm lấy túi sách vớ khoác lên lưng, cô liền leo ra ngoài ban công.

Một đám hộ vệ đều cho rằng cô đang ngủ ở trong phòng ngủ, phần lớn đều canh giữ ở trong hành lang, chỉ có 2-3 người ở ngoài cửa lâu đài đi tới đi lui.

Hi Nguyên theo thừng vải khó khăn tụt xuống. Ở thời khắc trượt đến bên bậc cửa sổ tầng một, cô thấy một đám hộ vệ đang nói chuyện ở trong phòng khách.

Cứ để cho bọn họ ở trong đó mà canh chừng đi, ngã ụch xuống tới đất Hi Nguyên vỗ vỗ bụi đất trên người, đeo bọc sách, vòng qua vườn hoa, từ mặt bên của tòa nhà lao nhanh ra cổng chính.

Đội đến khi hộ vệ canh giữ ở cửa phát hiện bóng dáng của cô thì cô đã chạy đến cánh cửa lớn khắc hoa văn ngoài cổng chính.

"Tiểu thư chạy! Mau đuổi theo!" Một hộ vệ la lớn. Những người khác vừa nghe, lập tức từ trong biệt thự cũng chạy lao ra, khẩn trương đuổi theo phía sau.

Hi Nguyên nhìn một nhóm lớn hộ vệ phía sau, lại nhìn một chút cửa lớn đóng chặt. Cô nói gì cũng không thể để cho hộ vệ tóm lại. Vì vậy cô lui về phía sau mấy bước, rất nhanh sau đó chạy, vọt lên một cái, rốt cuộc cũng thành công bắt được hai cây cột phía trên của cánh cổng trạm trở. Cô liều mạng dùng sức, rốt cuộc trèo qua cửa lớn, nhảy ra bên ngoài.

Mặc dù vấp ngã rất nhiều lần, nhưng so với việc được tự do thì không đáng kể chút nào. Cô không để ý đau, không để ý một đám hộ vệ đang ở phía sau cố gắng đuổi bắt cô lại, liều mạng chạy đến lối đi bộ.

Bởi vì là khu biệt thự sang trọng, cho nên rất ít xe taxi. Giữa lúc mấy hộ vệ kia sắp tóm được cô thì cô rốt cuộc gọi được một chiếc xe taxi. Sau khi nhảy vào được trong taxi, cô búống bình làm mặt quỷ với mấy tên hộ vệ đang chạy tới.

"Tiểu thư gặp phiền toái sao?" Tài xế nhìn đám hộ vệ hung thần ác sát ở phía ngoài thiếu chút nữa thì gõ vỡ cửa kính xe kia, quan tâm nhìn Hi Nguyên.

"Chú, bọn họ muốn bắt cóc tôi! Chú lái xe nhanh lên một chút!" Hi Nguyên nắm thành ghế trước mặt, thúc giục tài xế.

"Tiểu thư yên tâm!" Tài xế không nói hai lời, lòng bàn chân dùng sức đạp lên chân ga, xe taxi nhanh chóng vọt đi.

Bọn cận vệ chỉ có thể giương mắt nhìn Hi Nguyên biến mất ở trước mặt mình, đứng tại chỗ vỗ ngực liên tục.

"Chú, điện thoại của ngài cho tôi mượn dùng một chút." Bởi vì điện thoại di động bị mất, nên Hi Nguyên không có điện thoại để liên lạc với bên ngoài. Vì vậy chỉ có thể ngượng ngùng hỏi mượn tài xế.

Tài xế rất rộng rãi đưa điện thoại cho cô: "Có muốn báo cảnh sát hay không?"

"Không cần!" Hi Nguyên xin lỗi cười cười. Cũng không phải bắt cóc thật, cô sao có thể báo cảnh sát. Chỉ muốn gọi cho Nhạc Nhạc.

Nghe được tiếng của cô, Doãn Nhạc sợ hết hồn, cô gấp gấp nói: "Lăng Hi Nguyên? ! cậu chạy đi đâu? Nhiều ngày như vậy không đi học! Cậu cũng không gọi cho mình!"

"Nhớ cậu!" Nghe được giọng nói của Doãn Nhạc, Hi Nguyên cười, "Cho nên mới gọi điện thoại cho cậu. Nhạc Nhạc, tớ không có nhà để về, cậu có thể tiếp nhận tớ hay không?"

"Nói cái gì vậy? Cậu có coi tớ là bạn hay không? Còn không lập tức tới đây cho tớ? !" Doãn Nhạc hào phóng rộng to.

"Tuân lệnh!" Hi Nguyên vui vẻ cười híp mắt. Doãn Nhạc mặc dù câu thả, ngây ngốc, nhưng lại là một người bạn vô cùng chí cốt. Ở trong trường học, là người bạn tốt nhất của cô.

Thấy Doãn Nhạc đứng ở cửa dưới lầu nhà của cô ấy chờ cô, khoe mắt Hi Nguyên có chút ướt át. Cô té nhào vào trên người Doãn Nhạc thì mới biết mình bởi vì chạy trốn đã dùng hết tất cả sinh lực, yếu đuối đến ngay cả đi bộ cũng phải cố hết sức.

"Lăng Hi Nguyên, cậu đừng làm tớ sợ!" Doãn Nhạc sợ hết hồn, vội vàng đỡ cô.

"Nhạc Nhạc, giúp tớ trả tiền xe, chờ tớ có tiền sẽ trả lại cậu. Cậu." Hi Nguyên nói xong, liền té xui ở trong ngực mập mạp của Doãn Nhạc.

"Cha! Cha! Cha mau ra đây một chút!" Doãn Nhạc vừa đỡ Hi Nguyên, vừa móc tiền, trả cho tài xế. Hi Nguyên tái nhợt khiến cho cô lo lắng, sao tự nhiên lại có thể té bất tỉnh nhân sự chứ?

Ba Doãn Nhạc nghe được con gái kêu, lập tức để tờ báo xuống chạy xuống lầu.

Ba mẹ Doãn Nhạc là nhân viên công vụ bình thường, không có quyền lực gì, phải dựa vào tiền lương hàng tháng để sống. Căn nhà bọn họ ở là nhà bình dân, hai phòng ngủ một phòng khách, cho nên Hi Nguyên được ba Doãn bế đến phòng của Doãn Nhạc.

"Cha, Lăng Hi Nguyên không có sao chứ?" Thấy Hi Nguyên vẫn hôn mê bất tỉnh, Doãn Nhạc lo lắng hỏi ba.

"Đầu hơi nóng, cha đi lấy nhiệt kế. Nếu con bé tỉnh, cho con bé uống chút nước." Ba Doãn vừa đi ra ngoài, vừa dặn dò con gái.

"Dạ." Doãn Nhạc nghe lời đứng dậy rót một chén nước, đi trở về bên giường gọi Hi Nguyên.

Hi Nguyên mơ mơ màng màng mở mắt, thấy gương mặt bầu bĩnh đầy lo lắng của Doãn Nhạc, trong lúc nhất thời không biết mình ở nơi nào: "Nhạc Nhạc?"

"Ngu ngốc! Cậu muốn hù chết tớ à! Còn cùng tớ chơi té xiu!" Doãn Nhạc đỡ cô dậy, đem chén nước đưa tới bên miệng cô, "Uống nước!"

"Để cho cậu lo lắng." Hi Nguyên xin lỗi cười cười, nghe lời uống một ngụm nước.

Lúc này, ba Doãn vừa đúng lúc cảm nhiệt kế đi vào, ông quan tâm hỏi "Lăng tiểu thư đã tỉnh rồi hả?"

"Bác Doãn, ngài gọi cháu là Hi Nguyên là tốt rồi." Hi Nguyên thấy gương mặt hiền từ của ba Doãn, lập tức hâm mộ nhìn Doãn Nhạc. Mặc dù nhà cô không có quá nhiều tiền, nhưng ba lại hiền lành như vậy. Hoàn toàn không giống mình, nhớ tới Lăng Khắc Cốt, trong mắt của Hi Nguyên liền trào lên nhàn nhạt ưu thương.

"Hi Nguyên, cháu hơi sốt, để Nhạc Nhạc cặp nhiệt độ cho cháu." Ba Doãn đưa nhiệt kế cho con gái, để cho cô đo nhiệt độ cho Hi Nguyên.

"Cám ơn bác Doãn." Hi Nguyên đầy cảm kích nói cảm ơn với bác Doãn. Sự hiền từ hòa ái của ông khiến cho cô có cảm giác rất dịu dàng.

"Đừng khách khí như vậy, cháu là bạn Nhạc Nhạc, cũng giống như con gái của bác." Ba Doãn vui vẻ cười. Mặt của ông có điểm giống Doãn Nhạc, cũng là tròn trịa, cười một tiếng, một đôi mắt tinh anh không lớn hẹp lại, hợp với cái bụng có chút tròn vo của ông, tạo cho người ta cảm giác giống một ông phật đi lạc đang cười. Hi Nguyên lập tức thích bác Doãn này.

"37 độ tám, hơi nóng." Ba Doãn nhìn một chút nhiệt kế con gái đưa tới, nặng nề nói, "Nhạc Nhạc, con ở đây với Hi Nguyên, ba đi mua chút thuốc."

"Không cần!" Hi Nguyên lập tức kéo y phục ba Doãn, "Trong túi xách của cháu có thuốc cảm, là thuốc bác chú của cháu chế cho cháu."

"Không nói sớm!" Nhạc Nhạc thở phào nhẹ nhõm, từ trong túi xách móc thuốc ra, đem nước cùng thuốc đưa cho Hi Nguyên, "Bị cảm còn không nghĩ ngơi thật tốt, té xiu đáng đời."

Hi Nguyên biết Nhạc Nhạc là quan tâm cô mới làm dữ với cô như vậy, vì vậy chỉ là nhàn nhạt cười cười, ngoan ngoãn đem thuốc nuốt xuống. Thuốc của chú Ngân Báo rất có tác dụng, uống vào sau một ngày, sốt đã cơ bản hạ, chỉ cần hai ba ngày nữa, cảm sẽ khỏi hẳn. Hơn nữa thuốc này còn là thuốc bắc tinh khiết, không có tác dụng phụ.

Ở tại nhà họ Doãn, Hi Nguyên mới hiểu được cái gì là gia đình ấm áp. Ba Doãn cùng mẹ Doãn là bậc cha mẹ tiêu chuẩn nhất, đem con gái cưng chiều tới tận trời. Nhà họ Doãn lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười vui vẻ. Nghĩ lại trong lâu đài Tĩnh Nguyệt to lớn, cũng chỉ là một lồng giam hào hoa lạnh lẽo, một chút tiếng cười cũng không có, Lăng Khắc Cốt trong một năm có 300 ngày là bay ở trên không trung, thời gian có thể thấy anh rất ít ỏi.

Loại đối lập mãnh liệt này khiến Hi Nguyên cảm thấy lòng chua xót. Có lẽ Lăng Khắc Cốt cho tới bây giờ cũng không có quan tâm tới cô, cô chỉ là bọc quần áo của anh, là con rối anh một tay nuôi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Bệnh viện Báo là một khu bệnh viện sang trọng theo lối quý tộc, bác sĩ làm việc tại đây đều là những tinh anh trên khắp thế giới. Mặc dù tiền viện phí đắt tới hù chết người, nhưng trước cửa người tới người lui chạy chữa bệnh nối liền không dứt, nhất là những bệnh nhân nghe danh tới cầu xin viện trưởng Ngân Báo chữa bệnh xếp hàng có đến tám tháng sau cũng chưa hết lượt.

Cả bệnh viện Báo giống như một khách sạn, hoàn toàn không giống như những bệnh viện khác dơ dáy, bẩn thỉu, đầy mùi thuốc. Khắp nơi là không khí trong lành, mặt đá cẩm thạch sáng ngời khiến cho lòng người thoải mái, thiết bị lắp đặt xa hoa làm cho người ta cảm giác như đi vào khách sạn năm sao. Do hàng trăm tòa nhà được trang hoàng xa hoa tạo nên, mỗi một tòa nhà lớn đều có kiến trúc khác nhau, mỗi tòa một kiểu nhưng hợp lại lại hoàn mỹ khác thường.

Lăng Khắc Cốt cẩn thận từng li từng tí đỡ Thang Mang Lâm đi ra ban công bên trái tầng hai của tòa nhà lớn màu vàng, vừa đi vừa dặn dò cô: "Băng Nhi, cẩn thận một chút."

"Anh, em chỉ là mang thai, không có yếu ớt như vậy." Thang Mang Lâm làm nũng tựa vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, thân thể một bộ mềm mại đáng yêu dính vào trước ngực anh.

"Bác sĩ không phải nói, sơ kỳ mang thai dễ dàng sanh non nhất sao. Cẩn thận một chút tốt hơn." Lăng Khắc Cốt đỡ Thang Mang Lâm đi xuống từng bậc thang, nặng nề nói. Bởi vì sơ kỳ tâm tình Thang Mang Lâm không tốt, một lần muốn suýt làm sảy đứa bé, khiến thai nhi phát triển có chút chậm lại, ngày hôm qua thậm chí còn có dấu hiệu sanh non, cho nên anh đặc biệt cẩn thận, e sợ cô gặp chuyện không may. Hiện tại quan trọng nhất là thuận lợi sinh ra đứa nhỏ.

"Ừ." Thang Mang Lâm dịu dàng gật đầu một cái, đầy cảm kích nhìn Lăng Khắc Cốt. Vốn là cô cũng không hoan nghênh đứa bé này đến, thậm chí hận nó xuất hiện, nhưng là bây giờ cô lại thấy may mắn. Bởi vì mang thai, cô mới có cơ hội chiếm được quan tâm của Lăng Khắc Cốt, có lý do gả cho anh.

Nhưng vừa nghĩ tới Sơn Miêu, lòng của cô lại bắt đầu đánh trống, Sơn Miêu sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô sao? Huống chi anh ta vẫn nghi ngờ đứa bé trong bụng cô là con của anh ta. Nhưng nghĩ lại, Sơn Miêu không buông tha cô thì thế nào, người cô muốn gả là Lăng Khắc Cốt, Tổng giám đốc Ứng tập đoàn. Lên xe hoa rồi là mình sẽ trở thành một trong những người phụ nữ giàu có nhất thế giới. Nghĩ tới đây, nụ cười của cô liền thay đổi càng thêm rực rỡ.

Khi Ngân Báo chạy tới Báo bệnh viện, thì thấy Thang Mang Lâm kéo tay Lăng Khắc Cốt đi về phía một chiếc xe BMW đang dừng ở bên cạnh. Lòng anh gấp nảy lên, một phát túm được cổ áo của Lăng Khắc Cốt, dùng giọng điệu mang theo chất vấn hỏi anh: "Lão đại, cậu thật muốn cưới cô ta sao?"

Ngón tay Ngân Báo không quá khách khí chỉ vào Thang Mang Lâm đang bị kinh sợ ở một bên, vẻ mặt bất mãn giống như là muốn giết chết đối phương.

Lăng Khắc Cốt không vui hất tay Ngân Báo ra, chỉnh sửa y phục một chút, liền ôm Thang Mang Lâm với vẻ mặt uất ức vào trong ngực, mắt lóe ánh sáng bắn về phía Ngân Báo: "Anh có ý kiến?"

Bốn chữ đơn giản lại có lực, mang theo uy hiếp không cho người kháng cự. Nhưng Ngân Báo một lòng nhớ tới Hi Nguyên căn bản không sợ anh, ngược lại bất mãn chất vấn Lăng Khắc Cốt: "Cậu cưới cô ta, bé con làm thế nào?"

"Băng Nhi là chị dâu của anh, bé con là cháu gái của anh. Cái này cũng không có gì xung đột." Mặt Lăng Khắc Cốt không thay đổi nhìn Ngân Báo, trông mặt đen tình xảo không có một chút nhiệt độ.

"Cậu khi nào thì coi bé con thành con gái?" Ngân Báo tức giận tới mức giọng chân.

Anh rộng to khiến một vài người chú ý, viện trưởng bệnh viện Ngân Báo rất ít mất phong độ gào rống như vậy, hơn nữa đối phương còn là chủ tịch Ứng tập đoàn nổi tiếng. Lão đại nếu như thực đem Hi Nguyên thành con gái, sẽ trèo lên giường Hi Nguyên sao? Lão đại đều đem cô bé ăn sạch sành sanh, nhưng không nghĩ chịu trách nhiệm, còn đi cưới loại đàn bà mặt yêu tình này, thật là muốn chọc anh giận muốn chết. Giờ khắc này anh thật vì Hi Nguyên cảm thấy không đáng giá. Loại đàn ông nào không yêu lại nhất định yêu Lăng Khắc Cốt.

"Với bé con thế nào là việc của tôi! Không cần anh trông nom!" Sắc mặt Lăng Khắc Cốt không vui trợn mắt nhìn Ngân Báo một cái. Từ xưa tới nay chưa từng có ai hô to gọi nhỏ đối với anh như vậy, lại còn là ở trước công chúng, cho nên giọng điệu của anh có chút cứng rắn, thậm chí mang theo chút trách cứ.

"Chuyện này tôi nhất định trông nom!" Ngân Báo mặc dù vẫn vô cùng kính trọng Lăng Khắc Cốt, nhưng gặp phải vấn đề về Hi Nguyên, anh vô cùng kiên định với lập trường của mình. Đó chính là tuyệt không thể khiến Hi Nguyên bị một chút Tồn thương. "Tôi muốn cậu cho bé con một câu trả lời thỏa đáng! Cậu không thể cưới Thang Mang Lâm! Cô ta không phải "Băng Nhi", chỉ là một thể thân, cậu tình tảo một chút! Bé con mới là người mà cậu thích nhất!"

Nghe được lời Ngân Báo nói, Thang Mang Lâm rất là bị thương. Cô ở trong lòng Lăng Khắc Cốt xác thực chỉ là một thể thân, cô chưa từng có được chân chính chú ý của Lăng Khắc Cốt. Anh chỉ không ngừng dùng tiền bạc, dùng vật chất để thỏa mãn cô, lại chưa từng hỏi cô tâm tình như thế nào, có tốt hay không. Tất cả đều theo ý chí của chính anh. Ngân Báo nói người Lăng Khắc Cốt thích nhất là bé con? Chẳng lẽ là cô gái nhỏ bé tình khiết như tinh linh đó sao?

Cô bắt đầu lo lắng, vốn tưởng rằng Lăng Khắc Cốt là một người vô tình, không ngờ còn có người phụ nữ có thể đi vào tim của anh. Một loại ý thức mãnh liệt về nguy cơ khiến cho cô lập tức nghĩ muốn bảo vệ mình. Cô đột nhiên giống như người có chút choáng váng, tay vịn vào bụng mình mai nói: "Anh, bụng của em không thoải mái."

"Lại không thoải mái? Nhanh ngồi vào trong xe nghỉ ngơi!" Lăng Khắc Cốt vừa nghe lời Thang Mang Lâm nói, lập tức khẩn trương mở cửa xe, đỡ cô đi vào.

Thấy động tác của Thang Mang Lâm, lại nhìn động tác vịn phần che trở này của Lăng Khắc Cốt, Ngân Báo đột nhiên nghĩ tới lời Thanh Long nói, Thang Mang Lâm mang thai. Đây mới là lý do lão đại cưới cô ta. Anh từ phía sau một phát bắt được tay Lăng Khắc Cốt, bất mãn hỏi: "Người phụ nữ này thật mang thai con của cậu sao?"

Lăng Khắc Cốt liếc mắt nhìn Thang Mang Lâm đang khẩn trương một cái, an ủi vỗ vỗ tay của cô, sau đó ngồi thẳng lên, trịnh trọng nhìn Ngân Báo: "Đúng!"

Nghe được lời Lăng Khắc Cốt nói, Ngân Báo giận đến một quyền vung lên, hướng về phía gương mặt tuần tú của Lăng Khắc Cốt đánh đến. Lão đại thể nhưng chân đạp hai thuyền, vừa đoạt lấy bé con, còn vừa cùng Thang Mang Lâm làm chuyện mập mờ. Nếu như lão đại đụng là người phụ nữ khác anh sẽ không có ý kiến, nhưng cậu ta có tình đụng là bé con. Đây đối với bé con là tổn thương biết bao nhiêu, cậu ta rốt cuộc có biết hay không? Bởi vì tức giận, quả đấm của Ngân Báo đã dùng hết tất cả khí lực, mười phần uy lực.

Lăng Khắc Cốt không kịp đề phòng vừa vịn bị đánh trúng, khoe miệng nứt ra một vết thương. Anh nhổ ra một búng máu, vung quả đấm đánh nhau cùng Ngân Báo. Mặc dù Ngân Báo công phu quyền cước rất cao, nhưng ở trước mặt Lăng Khắc Cốt vẫn là yếu thế. Nhưng anh không chịu thua, giống như con báo nhỏ giận dữ, đánh về phía Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt bị anh ta đánh té nhào xuống đất, bụng bị mấy quyền. Anh đau đến nhú nhú mảy, không vui một cước đá cho Ngân Báo văng ra, xoay người đè anh ta dưới thân thể mình: "Đủ rồi!"

"Chưa đủ! Tôi thay bé con cảm thấy không đáng giá! Cậu nếu đã làm lớn bụng Thang Mang Lâm, tại sao còn phải phá hủy bé con? Như vậy cậu thật cảm thấy rất vui sao?" Ngân Báo mặc dù bị ép tới không động đậy được, nhưng còn chưa chịu khuất phục nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt.

Nếu như sớm biết lão đại sẽ thương Tồn bé con, anh nhất định sẽ ngăn cản tất cả mọi chuyện không để nó xảy ra.

"Chuyện của tôi không cần anh quan tâm! Anh chỉ cần chuẩn bị xong bao tiền lì xì ngoan ngoãn tham gia hôn lễ của tôi." Lăng Khắc Cốt buông Ngân Báo ra, gương mặt lạnh lẽo lên xe.

Ngân Báo bị ném trên mặt đất bất mãn hướng về phía BWM đã đi xa rống to: "Hôn lễ của cậu tôi không tham gia!"

Lúc này một bàn tay to vỗ vỗ lưng của anh, dọa Ngân Báo giật mình. Sau khi xoay người mới phát hiện lại là Sơn Miêu.

Mặt của Sơn Miêu có chút chán chường, anh nhàn nhạt bồi tiếp một câu: "Thôi! Lão đại muốn kết hôn với ai là tự do của cậu ta. Ngân Báo, chuyện này anh chớ xía vào!"

"Lão đại muốn kết hôn với Thang Mang Lâm! Tôi có thể mặc kệ sao?" Ngân Báo bất mãn kêu la.

"Anh quản được hả?" Sơn Miêu nhú nhú mày rậm, mi tâm có chút nặng nề.

"Nhưng bé con làm thế nào?" Ngân Báo hiểu ý tứ Sơn Miêu, lão đại là người cường thế thế kia, đã quyết định sẽ không bởi vì người khác ngăn trở mà thay đổi. Minh dù không đồng ý thế nào cũng vô ích. Anh chỉ có thể nhìn Hi Nguyên đau lòng, nhưng không cách nào khiến cho lão đại hồi tâm chuyển ý.

"Hãy ở bên cạnh cô bé thật nhiều." Sơn Miêu vỗ vỗ bả vai Ngân Báo, thở dài một cái. Anh giờ phút này hoàn toàn không giống như Sơn Miêu thường ngày phong lưu không kềm chế được, ngược lại có chút sa sút, có chút cô đơn.

Ngân Báo kinh ngạc vì thay đổi của anh, nghi ngờ nắm lấy đầu vai: "Này! Có phải cậu thất tình hay không?"

"Nói bậy! Sơn Miêu tôi phong lưu phóng khoáng, anh tuần tiêu sái, phụ nữ đuổi theo tôi ước chừng có thể chất đầy chục xe tải. Thất tình là cái gì? Đòi tôi cũng không thể biết tới nó!" Sơn Miêu lập tức giống như con nhím phản bác.

"Vậy cũng không nhất định. Phụ nữ đuổi theo tôi cũng xếp hàng đến Thái Bình Dương rồi, mà tôi vẫn hiểu được tư vị của thất tình" Ngân Báo mắt mác ngắc đầu lên, ngăn người nhìn bầu trời dần dần tối.

Sơn Miêu sáng tỏ nhìn Ngân Báo một cái, sau đó khôi phục được bộ dáng bất cần, nắm chắc bờ vai của anh, cười tà nói: "Đi! Đi uống rượu! Hôm nay hai chúng ta uống thật sáng khoái."

"Nhảm chán." Ngân Báo hất tay Sơn Miêu ra, lo âu nhảy lên xe thể thao của mình. Bé con biết hôn sự này chưa? Cô có thể đau lòng mà nghĩ không thông hay không?

"Nhảm chán thì nhảm chán! Uống rượu quan trọng nhất!" đôi tay Sơn Miêu khê chống liền nhảy lên xe thể thao của Ngân Báo, ngồi vào chỗ cạnh tài xế, hi hi nói, "Ngân Báo, anh nói xem nếu tôi theo đuổi bé con thì thế nào?"

"Không được!" Ngân Báo hung hăng trợn mắt nhìn Sơn Miêu một cái, "Dùng một mẫu thân thể chạm qua vô số thân thể phụ nữ kia của anh đi làm bản bé con!"

"Ha ha ha! Tôi chỉ đùa một chút anh đừng cho là thật!" Sơn Miêu cười xảo trá. Nhưng đáy mắt anh rõ ràng có ưu thương không che giấu được, nhưng Ngân Báo tâm sự nặng nề căn bản không chú ý tới.

Ngồi ở bên cạnh Lăng Khắc Cốt, Thang Mang Lâm chẳng dám thờ ơ, cô cẩn thận từng li từng tí quan sát vẻ mặt căng thẳng của Lăng Khắc Cốt, không hiểu hỏi "Anh, anh đi làm đường."

Con đường bọn họ đang đi căn bản không phải đường về nhà cô, cô có chút hoài nghi có phải lòng anh đang có chút rối loạn hay không, cho nên mới đi làm đường.

"Băng Nhi, tôi không yên lòng một mình em ở đó. Trong lâu đài Tinh Nguyệt có người giúp việc đặc biệt, lúc có biến có thể tận lực giúp tôi, em ở lại đó tôi mới có thể yên tâm." Lăng Khắc Cốt quay đầu, nặng nề nhìn Thang Mang Lâm một cái. Cô bây giờ là thời kỳ dễ dàng sanh non nhất, cho nên phải cực kỳ cẩn thận.

"Anh nói là. . . ." Thang Mang Lâm có chút vui mừng, cô vẫn bị cự tuyệt ở ngoài lâu đài Tinh Nguyệt, không nghĩ tới lần này Lăng Khắc Cốt sẽ đồng ý mang cô về nhà, "Anh để cho em cùng anh trở về lâu đài Tinh Nguyệt?"

"Uh!" Lăng Khắc Cốt gật đầu một cái, "Tôi muốn bảo vệ tốt em cùng đứa bé."

"Anh, cảm ơn!" Thang Mang Lâm nhào vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, cảm kích nhìn anh.

"Cái này thì có cái gì tốt cảm kích? Đã sớm nên đón em về nhà." Lăng Khắc Cốt xin lỗi vỗ lưng Thang Mang Lâm. Lúc trước, anh vẫn đều đặn cô ở bên ngoài, mặc dù có người giúp việc chăm sóc, nhưng quan tâm của anh đối với cô cũng chỉ dừng lại ở tiền bạc cùng vật chất, cho nên mới để cho cái tên đàn ông không rõ nguồn gốc kia tổn thương cô. Có lẽ sớm đem Băng Nhi về nhà, tất cả những điều này cũng sẽ không xảy ra.

Khi xe chậm rãi lái vào lầu đài Tinh Nguyệt, Lăng Khắc Cốt đột nhiên phát giác có điểm không đúng. Hộ vệ canh giữ ở cửa nhìn thấy anh thì ánh mắt lóe lên, thậm chí không dám tiếp nhận ánh mắt của anh. Anh lập tức nhủ mảy rậm, đỡ Thang Mang Lâm đi vào phòng khách.

"Bé con đâu?" Thấy một đám hộ vệ đứng ở trong phòng khách ngăn người, gương mặt tuấn tú của Lăng Khắc Cốt trầm xuống, lạnh lẽo hỏi.

Một đám đại hán vạm vỡ lập tức phịch một tiếng, đồng loạt quỳ trước mặt anh: "Xin lão đại trừng phạt chúng tôi đi!"

"Bé con đâu? !" Giọng chất vấn của Lăng Khắc Cốt có chút đề cao, mang theo sát khí làm người tôi sợ.

"Chạy. Chạy."

"Còn không đi tìm cho tôi?" ánh mắt Lăng Khắc Cốt bén nhọn quét mọi người một lần, ánh mắt kia giống như mũi tên, khiến một đám hộ vệ bị sợ đến phát run. Bọn họ thấy lão đại không có giận đến giết người, lập tức bỏ chạy, chạy đi tìm người.

Thang Mang Lâm túm túm ống tay áo Lăng Khắc Cốt, dịu dàng nói: "Anh, đừng nóng giận. Bé con vẫn còn nhỏ, khó tránh khỏi ham chơi. Nói không chừng lập tức trở lại."

"Em biết cái gì? !" Lăng Khắc Cốt cảm tức trợn mắt nhìn Thang Mang Lâm một cái, hất tay lên lầu, để mặc Thang Mang Lâm ở trong phòng khách.

Lần đầu bị Lăng Khắc Cốt hung dữ, Thang Mang Lâm đầy lúng túng. Cô có chút luống cuống đứng ở nơi đó, không biết có nên đuổi theo hay không. Không phải vừa rồi vẫn còn rất tốt sao? Thế nào vừa gặp phải bé con, Lăng Khắc Cốt liền đối với mình thay đổi về mặt? Chẳng lẽ anh đối với bé con thật sự có tình cảm vượt qua tình cảm của một người cha?.

Cô nên làm cái gì mới có thể giành được tình yêu của Lăng Khắc Cốt? Cô vuốt ve cái bụng vẫn còn phẳng lì của mình, lòng mi rù thấp xuống.

Quản gia Thẩm đi tới trước mặt cô, cung kính nói: "Tiểu thư, phòng của cô cũng đã chuẩn bị xong, tôi dẫn cô lên lầu."

"Cám ơn!" Thang Mang Lâm cười chưa xót.

Lăng Khắc Cốt đứng ở trước cửa sổ sát đất của thư phòng, nhìn vườn hoa ngày thu trống rỗng, lạnh lùng nói vào di động: "Tìm kỹ cho tôi! Dù là lật tung cả Thành Long, cũng phải tìm cho ra con bé!"

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, anh tựa như một bức tượng đá đứng ở phía trước cửa sổ, tư thế cũng không có thay đổi, cứ như vậy nhìn trời thu. Trong óc của anh thoáng qua hình ảnh Hi Nguyên ngồi ở trên xích đu cười vui vẻ. Bắt đầu từ lúc nào, nụ cười của cô đã biến mất không thấy?

"Lão đại, tất cả khách sạn và nhà nghỉ đã tìm khắp một lần, không có ghi chép nào về việc tiểu thư dừng chân."

"Zu Điện hạ ngày hôm nay gặp gỡ với thị trưởng, tiểu thư không có đi tìm anh ta."

"Bạn học của tiểu thư đều nói không có thấy cô ấy."

.

Tất cả tin tức đều chỉ nói cho Lăng Khắc Cốt biết một điều, không tìm được Hi Nguyên, cô biến mất không thấy, tựa như không khí, bốc hơi ở Thành Long. Mặc cho người của anh đem cả Thành Long lật tung, cũng không có phát hiện một chút tung tích.

Sắc trời từ trắng biến thành đen, lúc sau đen chuyển trắng, Lăng Khắc Cốt cũng không có được một chút tin tức nào của Hi Nguyên.

"Tất cả các người đều ra ngoài tìm hết cho tôi!" Lăng Khắc Cốt đứng ở trong phòng khách, ánh mắt sâm lạnh quét qua mặt của đám hộ vệ, bọn họ bị sợ đến không khỏi lui về phía sau một bước. Rất ít thấy ánh mắt Lăng Khắc Cốt như vậy, một đôi mắt phượng hẹp dài ác sát đồ ngẫu, đáng sợ giống như ác ma.

"Anh, ăn một chút gì đi, anh đã hai ngày rồi một giọt nước còn chưa có uống, chớ chịu đựng mà ảnh hưởng tới thân thể." Thang Mang Lâm bưng một chén cháo trứng muối thịt nạc nóng hổi từ phòng bếp đi ra, quan tâm gọi Lăng Khắc Cốt.

"Ai cho em vào phòng bếp? Một rồi thì làm thế nào?" Lăng Khắc Cốt vội vàng nhận lấy chén cháo, trách cứ nhìn Thang Mang Lâm. Thân thể của cô còn rất yếu ớt, thể nhưng xuống phòng bếp nấu cháo cho mình.

"Là em nguyện ý, anh đừng trách Quản gia Thẩm." Thang Mang Lâm lời kéo Lăng Khắc Cốt ngồi vào trên bàn ăn, cười ẩn anh đến trên ghế dựa, sau đó ngồi vào bên cạnh anh, "Hơn nữa em cũng đói bụng. Anh ăn cùng em nha."

Lúc này, Quản gia Thẩm bưng tới một bát cháo, đặt xuống trước mặt Thang Mang Lâm.

"Em là phải ăn nhiều chút." Liếc nhìn bụng Thang Mang Lâm, Lăng Khắc Cốt gạt đầu một cái. Thế nhưng anh lại một miếng cháo cũng không có ăn, chỉ là tâm sự nặng nề ngồi ở chỗ đó, lạnh như khối băng.

"Anh không ăn Mang Lâm cũng không ăn." Thang Mang Lâm làm nũng cong môi lên, kiều mị nhìn Lăng Khắc Cốt. Cô dùng hết tất cả sức quyến rũ phải nữ để hấp dẫn Lăng Khắc Cốt. Cô biết mình so với bé con, yếu thế hơn, cho nên phải đoạt được lòng của Lăng Khắc Cốt, cô phải tăng gấp bội dụng

tâm

"Thiếu gia, bé con không có việc gì. Ngồi chờ để thân thể đói chết." Quân gia Thầm lo lắng nhìn sắc mặt Lăng Khắc Cốt có chút mệt mỏi, cũng khuyên anh ăn cơm.

"Bác Bác Thầm, bé con có bạn học thân thiết hay không?" Lăng Khắc Cốt đột nhiên nhìn về phía Quân gia Thầm, anh biết Hi Nguyên thân thiết nhất với Bác Thầm, cơ hồ bí mật gì cũng sẽ nói cho ông ấy biết.

"Cái này." Quân gia Thầm do dự một chút, sau đó nói với Lăng Khắc Cốt, "Tôi cũng không rõ ràng lắm. Chỉ là bé con thường gọi điện thoại cho một cô gái, nhũ danh của đối phương là Nhạc Nhạc."

"Nhạc Nhạc? Kêu Thầm Đan đi thăm dò!" đôi mắt phượng lạnh lẽo của Lăng Khắc Cốt nheo lại, lạnh lùng cười. Dám giấu bé con của anh đi, là gan đối phương không nhỏ!

"Anh, nếu là bé con ở tại nhà của bạn học cô bé, anh cũng không cần lo lắng. Sau khi hết nổi điên sẽ về nhà, đứa nhỏ này cũng thật đáng yêu, quậy một phát nhỏ nhỏ liền tức khí trốn nhà đi. Đợi về rồi anh giáo huấn con bé một chút là được mà." Thang Mang Lâm một bộ dáng vẻ hiểu chuyện, an ủi Lăng Khắc Cốt.

Nghe được lời Thang Mang Lâm nói, Quân gia Thầm bắt mắt nhìn cô một cái. Vốn là hảo cảm với cô đều biến mất. Người phụ nữ này nói bé con thành một đứa bé không hiểu chuyện, tính khí dỗi hờn mà trốn nhà đi. Cô ta là muốn dùng việc bé con không hiểu chuyện để tôn lên bản thân mình hiểu chuyện hay sao? Thật là một phụ nữ có tâm cơ thâm trầm. Bé con đơn thuần so với cô ta, đáng yêu hơn rất nhiều. Chẳng trách Thầm Đan đối với con bé si tình như vậy.

À!

Thứ cảm tình này thật là không nói được.

"Là nên giáo huấn cho tốt một chút!" Lăng Khắc Cốt hừ lạnh, con mắt tối tăm lóe lên ánh sáng quý dị. Nói đến hai chữ dạy dỗ này thì nét mặt Lăng Khắc Cốt có chút cao thâm khó lường, loại cảm giác đó có chút lạnh buốt, Thang Mang Lâm ngồi cạnh bên anh cũng cảm giác bị một cỗ khí đông lạnh thấu.

.

"Thiếu gia, trong đám bạn học của bé con xác thực có một bạn học tên Nhạc Nhạc, tên thật là Doãn Nhạc, ở tại chung cư Hạo Dương, khu B3, lầu số 5, phòng số 201." Chỉ không tới một canh giờ, Thầm Đan cũng đã tra ra tin tức Lăng Khắc Cốt muốn. Anh cung kính báo cáo với Lăng Khắc Cốt. Thật ra thì Hi Nguyên mất tích, anh so với bất luận kẻ nào cũng nóng nảy. Thế nhưng anh lại không dám đem lo âu trong lòng biểu lộ ra.

"Doãn Nhạc? Cha mẹ của cô ta làm gì?" Lăng Khắc Cốt bưng ly trà, vừa ưu nhã nhấp một ngụm trà, vừa nhìn Thầm Đan trước mặt đáng dấp càng ngày càng tuấn tú. Cậu nhóc thanh thuần ngày đó đã trở thành một chàng trai vô cùng tuấn tú, anh có chút hoài nghi quyết định năm đó của mình có phải sai lầm rồi hay không, anh có loại cảm giác nuôi hổ. Tiểu tử này năng lực so với năm huynh đệ bọn họ không hề kém, có thiếu cũng chỉ là lịch lãm. Đợi một thời gian, Thầm Đan nói không chừng sẽ trở thành một nhân vật vô cùng lợi hại. Nếu như lợi dụng tốt, cậu ta có thể mang đến cho Ứng tập đoàn tài phú không tưởng tượng nổi, nhưng dùng không được, hậu quả cũng không có thể tưởng tượng được.

"Ba cô bé là nhân viên bảo vệ cục công nghiệp, mẹ dạy ngữ văn ở trường tiểu học, gia đình rất đơn giản trong sáng, tôi tra xét tư liệu của bọn họ, không có gì uy hiếp."

Thầm Đan chỉ muốn nhắc nhở Lăng Khắc Cốt, người một nhà này rất đơn giản thiện lương, để cho anh ta không nên thương tổn đối phương. Coi như thật là một nhà Doãn Nhạc che giấu Hi Nguyên, cũng không cần sử dụng thủ đoạn sắc bén đối phó kẻ địch của anh ta để đối phó nhà họ Doãn. Anh thật đã điều tra thấu đáo từng người một trong gia đình này, bọn họ đơn thuần đến một con kiến cũng không nỡ tổn thương. Nếu như Hi Nguyên thật ở Nhà họ Doãn, anh ngược lại sẽ rất yên tâm, bởi vì anh hiểu biết rõ người nhà họ Doãn nhất định sẽ chăm sóc Hi Nguyên thật tốt.

"Tôi chỉ muốn bé con về nhà!" Lăng Khắc Cốt nhíu mày vô tình lên, lạnh lùng cười.

"Thuộc hạ sẽ đi tra ngay, chỉ là thiếu gia, có lẽ bé con không hẳn có ở đó." Thầm Đan không dám khẳng định nói.

"Mặc kệ con bé có ở đó hay không, tôi chỉ muốn con bé về nhà!" Lăng Khắc Cốt không vui mím môi mông lại, lạnh lùng trừng mắt với Thầm Đan. Đây mới là mục đích của anh! Cái anh muốn chỉ có bé con! Mặc kệ dùng thủ đoạn gì dẫn cô trở về, anh chỉ muốn nhìn thấy bé con trở lại.

"Thuộc hạ hiểu." Thầm Đan gật đầu một cái, cung kính lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Không có mang theo bất kỳ hộ vệ nào, Thẩm Đan chỉ có một mình lái xe chạy tới chỗ nhà họ Doãn ở chung cư Hạo Dương.

Đứng ở cửa khu B3 lầu số 5, Thẩm Đan nhìn trên lầu một chút, mới trầm ổn nhấn phím call.

"Xin hỏi đây là nhà tiểu thư Doãn Nhạc sao?" Nghe được giọng nói của một cô gái, Thẩm Đan lập tức lễ phép hỏi.

"Chính là tôi. Anh là ai?" Doãn Nhạc nghe được một giọng nói xa lạ, không hiểu hỏi. Mình không biết nhiều cậu bé, chàng trai có giọng nói dễ nghe như vậy, vẫn là lần đầu tiên cô nghe được, cô dám cam đoan người này cô không biết. Nhưng là đối với phương làm sao lại gọi thẳng tên của cô, bộ dạng nói rõ là muốn tìm cô.

"Tôi là Thẩm Đan, bạn của Hi Nguyên." Thẩm Đan kiên nhẫn giải thích.

"Thẩm Đan?" Vừa nghe đối phương nói là bạn Hi Nguyên, Doãn Nhạc lập tức chạy đến phòng ngủ của mình, nhỏ giọng nói với Hi Nguyên, "Lăng Hi Nguyên, có một người tên Thẩm Đan ở dưới lầu, có muốn cho anh ta vào hay không?"

Doãn Nhạc không biết Hi Nguyên tại sao phải rời nhà trốn đi, cho nên cô cũng không dám trực tiếp đem Thẩm Đan dẫn vào nhà. Nếu như Hi Nguyên không thích nhìn thấy chàng trai kia, mình đã có thể làm chuyện sai lầm. Cô không muốn mất đi người bạn Hi Nguyên này, cho nên nhất định phải giúp cô ấy.

"Anh Thẩm? !" Hi Nguyên nhất thời vui mừng từ trên giường ngồi dậy, đi tới Nhà họ Doãn hai ngày rồi, cô thật có chút nhớ nhà. Nhưng vừa nghĩ tới Lăng Khắc Cốt đối đãi mình như vậy, cô lại sinh ra loại cảm giác không muốn trở về. Hơn nữa, ba mẹ Doãn đối với mình giống như con gái nuôi, cô cũng không bỏ đi được.

"Để tớ cho anh ta vào nhà." Doãn Nhạc thấy vui mừng trên mặt Hi Nguyên, liền tự chủ trương nói.

"Đừng!" Hi Nguyên kinh hoảng ngăn Doãn Nhạc lại, "Cậu nói cho anh ta biết tớ không ở nơi này."

Cô còn chưa muốn về nhà, mặc kệ nguyên nhân nào mà anh Thẩm lại tới đây, cô đều không thể để cho anh ấy đi vào.

"Được rồi." Doãn Nhạc bắt đầu đi gạt đầu một cái. Thật không hiểu nổi Lăng Hi Nguyên rốt cuộc có chuyện gì, thậm chí ngay cả nhà mình cũng không muốn trờ về. Không phải cô không muốn cô ấy ở lại, mà là cô lo lắng cho Hi Nguyên. Ở tại nhà cô mấy ngày nay, cô ấy giống như một cái hủ nút, đối với chuyện của bản thân không hề đề cập tới, ngược lại điều này càng làm cho cô lo lắng. Ngay cả một người thẳng tính như cô cũng rõ ràng phải cảm thấy Hi Nguyên trầm mặc, ba mẹ cô chắc chắn phát giác ra được rồi. Vì để cho Hi Nguyên vui vẻ, mẹ của cô ngày ngày đều kể chuyện cười.

"Thẩm tiên sinh, Hi Nguyên không có nhà tôi đâu. Anh về đi." Doãn Nhạc đem nguyên lời Hi Nguyên nói thông báo lại vào trong ống nói.

Lúc này, Hi Nguyên bởi vì không chịu nổi hấp dẫn, chân trần chạy đến sau lưng Doãn Nhạc, ghé vào ở trên vai của cô nghe giọng của Thẩm Đan.

"Này dám quấy rầy." Thẩm Đan ồ một tiếng, sau đó thành khẩn nói, "Xin chuyển lời tới Hi Nguyên, tôi sẽ không ép buộc cô ấy về nhà. Chỉ là muốn xem cô ấy sống có tốt hay không."

Nghe được giọng nói của Thẩm Đan, Hi Nguyên đột nhiên nghẹn ngào, ở trên thế giới này, chỉ có anh Thẩm hiểu rõ cô nhất. Nếu đổi lại là Lăng Khắc Cốt, khẳng định liền cửa đều không gõ, trực tiếp xông vào nhà họ Doãn. Cô che miệng mình không dám lên tiếng, sợ bị Thẩm Đan nghe được.

"Cậu tội gì phải như vậy? Muốn gặp anh ta thì để cho anh ta vào đi." Doãn Nhạc không hiểu nhìn Hi Nguyên một chút.

"Không cần." Hi Nguyên nén lệ chạy về gian phòng của mình, nằm lỳ ở trên giường rơi lệ. Từ nhỏ không hề rời khỏi lầu đài Tinh Nguyệt, cô tựa như một đứa bé lưu luyến gia đình, hết sức nhớ nhung người ở đó, cùng ông Thẩm, nhớ nhung anh Thẩm, nhớ nhung mấy người chủ Ngân Báo. Thật ra thì cô nhớ nhất chính là người đàn ông tôn trọng cô sâu nhất—— Lăng Khắc Cốt đó. Cô thật hận mình không có tiền đồ, rõ ràng tự nói với mình không yêu anh, lại vẫn còn nghĩ tới anh.

Nửa ngày không có nghe được Thẩm Đan nói chuyện, Doãn Nhạc chạy về gian phòng của mình, nói với Hi Nguyên: "Cậu, anh Thẩm đi rồi."

"Ừm." Hi Nguyên mắt nhắm lên tiếng. Rõ ràng là mình không muốn gặp anh ấy, nhưng biết anh đã đi rồi, lại vẫn cảm giác mất mát.

"Nếu là thật không bỏ được, thì gọi anh ta trở lại đi." Nhìn ra cảm xúc không tốt của Hi Nguyên, Doãn Nhạc đề nghị.

Cô thật tò mò, anh Thẩm trong miệng Hi Nguyên rốt cuộc đáng đáp như thế nào, nghe thấy giọng nói cũng đã khiến cho người ta rất mê muội rồi, không biết có phải là người rất tuấn tú hay không.

"Nhạc Nhạc, anh ấy là người anh hiểu rõ tớ nhất, nhưng tớ không thể gặp anh ấy." Nếu như Thẩm Đan biết cô ở nhà Doãn Nhạc, Lăng Khắc Cốt khẳng định cũng có thể tra ra được. Cô còn chưa có chuẩn bị tốt tâm lý để đối mặt với Lăng Khắc Cốt, bây giờ còn chưa đúng lúc.

"Tất cả nghe theo cậu!" Doãn Nhạc nằm chết dí ở bên cạnh Hi Nguyên, ôm lấy bả vai của cô cười nói, "Lăng Hi Nguyên, hotboy ở lớp bên cạnh hôm nay cười với mình."

"Hoa si!" Hi Nguyên vừa rồi vẫn đang đau lòng thấy bộ dáng có chút trầm mê của Doãn Nhạc, lập tức bị cô ấy chọc cười.

"Người tôi thăm mền anh ta đâu có lỗi gì." Doãn Nhạc quả quyết héch cái miệng nhỏ nhắn mượt mà, dáng điệu thơ ngây lại có chút nghiêm túc nói.

"Cậu thăm mền quá nhiều người rồi, Lee Dong Wook của Hàn Quốc, Tom Cruise của Mĩ, Thang Dật Thần của Trung quốc Dĩ nhiên còn có hotboy lớp bên cạnh." Hi Nguyên nhất nhất điểm một lượt, cười không khép được cái miệng nhỏ nhắn. Doãn Nhạc cái gì cũng tốt, chính là đối với mỹ nam mê muội. Còn nhớ rõ lần trước công ty truyền thông Long Dực thay Thang Dật Thần mở họp báo, Doãn Nhạc ngàn cầu xin vạn cầu xin nhất định mình giúp cô ấy lấy được ảnh có chữ ký của Thang Dật Thần. Cô gái nhỏ này đối với Thang Dật Thần mê luyến thật không có cách nào dùng lời để hình dung nổi. Chỉ là lại nói Doãn Nhạc tự chung là hơi béo một chút, nhưng chính là châu ngọc trong sáng, vừa vận đầy đặn. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, cặp mắt to tròn thật ra thì rất mê người. Chỉ là hiện tại quan điểm thẩm mỹ của mọi người đều là gây một chút mới đẹp, cho nên Doãn Nhạc đối với sự mượt mà của mình cũng vui không nổi. Trong trường học nam sinh dám theo đuổi cô rất ít.

"Hoa si thì hoa si, ai bảo đáng đáp bọn họ mê người như vậy." Doãn Nhạc neho cặp mắt to tròn lại, cười hi hi nói.

Hi Nguyên bị bộ dáng ngây thơ của cô chọc cho cười ha ha, vốn là đáy lòng có chút ưu thương nhân nhạ kia đều bị quét sạch, trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

Thẩm Đan sau khi nghe lời Doãn Nhạc lời nói xong, trong lòng ngược lại càng thêm chắc chắn Hi Nguyên đang ở Nhà họ Doãn, anh ngừng đầu lên lần nữa liếc mắt nhìn ban công lầu hai, sau đó lái xe rời đi.

"Thiếu gia, bé con không có ở nhà họ Doãn." Một bên anh lái xe, vừa báo cáo lại với Lăng Khắc Cốt. Anh biết Hi Nguyên không muốn gặp anh là bởi vì không muốn bị tìm được, vậy anh trước hết cứ giả bộ ngu, để cho cô ở nhà họ Doãn vui sướng mấy ngày.

"Cậu đi điều tra Zu Cuella." Lăng Khắc Cốt lập tức ra lệnh cho Thẩm Đan tiếp tục đi thăm dò Zu Cuella.

"Được." Thẩm Đan nghe lời gật đầu.

Có Thẩm Đan giúp giấu diếm, Hi Nguyên lại ở nhà họ Doãn vui chơi thêm mấy ngày. Cô ở chỗ này ngày ngày an nhàn, nhưng không biết ở trong lâu đài Tỉnh Nguyệt một đám hộ vệ ngày ngày sống ở trong nước sôi lửa bỏng, mà người đàn ông luôn lo lắng kia của cô nếu không phải là âm lãnh đến khiến người sợ, thì chính là nóng nảy đến khiến người hãi.

Một ngày này, Zu Cuella mang theo một đám thủ hạ công khai tới chơi. Vừa thấy được Lăng Khắc Cốt, đôi mắt màu xanh dương tinh xảo của anh liền neho lại, ưu nhã cười: "Lăng tiên sinh, tôi tới đón Hi Nguyên, làm phiền ngài gọi cô ấy xuống lầu."

"Con gái của tôi không thích lui tới với hạng người bất hảo, Điện hạ Zu mời về." giọng nói của Lăng Khắc Cốt mang theo vài phần đùa cợt nói. Coi như Hi Nguyên ở nhà, anh cũng sẽ không cho phép cô ra ngoài hẹn hò với Zu Cuella. Trước mắt Zu Cuella chính là tình địch lợi hại nhất của anh, hơn nữa còn là kẻ vô cùng có khả năng đoạt đi đêm đầu tiên của Hi Nguyên, cho nên vừa nhìn thấy cái gương mặt tươi cười đến tà ác này của Zu Cuella, anh liền hận không được phá hủy hẳn ta.

"Con gái anh? Sao tôi lại nhớ ba của Hi Nguyên là Dã Lang nhỉ?" Zu Cuella giận quá hóa cười, anh không khách khí chút nào ngồi vào trên ghế sa lon, khiêu khích nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Anh điều tra tôi?" Lăng Khắc Cốt không vui tròng mắt đen sắc bén ngưng tụ lại, vô số mũi tên vun vút bắn về phía Zu Cuella.

"Anh còn không đáng cho tôi phí tâm điều tra." Zu Cuella chớp chớp cặp mắt màu xanh dương, khinh thường mà cười nói. Giống như là Lăng Khắc Cốt đối với anh ta mà vẫn là nên mau mau kêu Hi Nguyên xuống lầu đi, làm cha thì không nên cản trở chuyện yêu đương của con gái."

"Tôi không đồng ý, con bé không có lựa chọn khác! Thân phận của Điện hạ Zu cao quý như vậy, con gái của tôi không với nổi." Lăng Khắc Cốt phát phát tay, Quân gia Thẩm lập tức đi tới, anh nói với Quân gia Thẩm, "Bác Thẩm, tiền khách!"

"Dạ!" Quân gia Thẩm cung kính gật đầu một cái, đi tới trước mặt Zu Cuella nói, "Điện hạ Zu tôn kính, xin mời!"

Zu Cuella cảm tức nhìn Lăng Khắc Cốt chằm chằm, bị mời đi ra ngoài mặt mặt như vậy, với một hoàng tử Đan Mạch như anh đây vẫn là lần đầu tiên.

"Lăng Khắc Cốt, anh không cần đắc ý. Có lẽ tôi so với anh còn có tư cách nhận Hi Nguyên về nhà hơn." Zu Cuella cười đến có chút quỷ dị, hình như anh biết một chút bí mật nào đó mà ngay cả Lăng Khắc Cốt cũng không biết. Mà câu nói kia của anh ta phần sau còn chứa sự chấn động. So với anh Lăng Khắc Cốt có tư cách nhận Hi Nguyên "Về nhà" hơn. Nơi này chính là nhà Hi Nguyên, không phải sao?

"Anh có ý tứ gì?" Lăng Khắc Cốt bỗng chốc ngừng đầu, khí lạnh bức người nhìn chằm chằm vào gương mặt tà mị của Zu Cuella.

"Chính là ý trong lời nói của tôi." Zu Cuella cuồng dã cười, dẫn một đám thủ hạ đi ra khỏi lâu đài Tỉnh Nguyệt. Ném lại cho Lăng Khắc Cốt một bí mật không hiểu nổi.

Lăng Khắc Cốt ngồi ở trên ghế sa lon trầm tư. Câu nói của Zu Cuella có hàm ý khác, anh không phải nghe không hiểu. Nhưng anh ta rốt cuộc biết cái bí mật gì? Có quan hệ gì với Hi Nguyên?

Đối với quá khứ của Hi Nguyên anh cũng chưa từng điều tra kỹ, anh chỉ phải biết cô là con gái Dã Lang như vậy là đủ rồi. Nhưng là bây giờ anh lại cảm

thấy việc điều tra là cần thiết. Anh không thể bị Zu Cuella nắm mũi dẫn đi, bởi vì anh là Liệp Ưng!

Anh cùng với Zu Cuella giống như một cặp kỳ phùng địch thủ, vì Hi Nguyên triển khai một cuộc so tài giữa đàn ông.

Ứng tập đoàn vốn là vô cùng chắc chắn trúng một hạng mục công trình của Chính phủ vậy mà lại bị Zu Cuella nhẹ nhõm túm được, lý do là tăng thêm tình hữu nghị Trung - Đan, tăng cường hợp tác giữa hai nước, bên Bắc Kinh liền vô cùng ủng hộ lần hợp tác này. Lãng Khắc Cốt chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không nói được. Nhưng anh không cam lòng, cũng âm thầm cho Zu Cuella một vố hạ uy tín, cho hắn một chút phiền toái, thiếu chút nữa vì vậy mà ảnh hưởng đến tình hữu nghị Trung - Đan.

Ngồi ở trong phòng họp sang trọng này của Ứng tập đoàn, Lãng Khắc Cốt vừa nhìn vào Laptop trước mặt, vừa hỏi mấy người tham dự hội nghị: "Tình huống trước mắt như thế nào?"

Thanh Long đẩy đẩy mắt kính gọng vàng, trầm ổn ngẩng đầu lên: "Thực lực đối phương hùng hậu, nếu như tiếp tục đấu như vậy nữa, chỉ sợ sẽ tổn hại cả hai bên."

Mấy ngày nay, có một cỗ thế lực ngầm một mực chèn ép cổ phiếu của Ứng tập đoàn, thủ pháp của đối phương hết sức tàn ác, có loại cảm giác bất chấp tất cả.

"Lão đại, chúng tôi đã tổn thất mười mấy tỷ, tiếp tục như vậy nữa, sợ tổn thất sẽ còn lớn hơn." Ngân Báo lo âu nói. Mặc dù là vì hôn sự của Lãng Khắc Cốt, anh cùng đối phương đánh một trận, cho tới bây giờ còn bất mãn với Lãng Khắc Cốt, nhưng gặp phải chánh sự của công ty, anh một chút cũng không mơ hồ. Anh dùng con mắt chuyên nghiệp của anh nhìn chăm chăm giá cả cổ phiếu chuyển động dù là một chút ít, cho ra một cái kết luận. Đối phương muốn đè chết Ứng tập đoàn, không tiếc chèn ép tất cả.

"Bọn họ không ngừng công kích, chúng ta chẳng lẽ cũng chỉ biết ngồi chờ chết sao." Lãng Khắc Cốt lập tức quả quyết ra lệnh, "Thanh Long, cậu đi tung tin Ứng tập đoàn gặp vấn đề thiếu hụt tài chính, tạo ra khủng hoảng. Phối hợp với hành động phá hoại của đối phương. Anh hãy để cho phá, đập tan tác rồi thì là lúc Ngân Báo ra sân dọn dẹp tàn cuộc. Muốn đánh sụp Ứng tập đoàn, bọn họ cũng không tự lượng sức. Bọn họ quá coi nhẹ thực lực của tôi rồi."

"Chiêu này của lão đại thực hung ác." Thanh Long thoải mái cười, khần trương nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu anh nở ra nụ cười như vậy.

"Ngân Báo, nhớ làm gọn gàng, không cần cho hội chứng có tra được nhược điểm." Lãng Khắc Cốt không quên dặn dò Ngân Báo, nếu như bị hội chứng có tra ra bọn họ không chế bằng giả cổ phiếu của công ty, phiền toái phía sau sẽ rất lớn.

"Tôi hiểu. Tôi là ai chứ? Đồ đệ "cổ thần" (thần đồng cổ phiếu) của Lãng Khắc Cốt." Ngân Báo cười hi hi ha ha.

"Không nên nói vậy!" Lãng Khắc Cốt cũng không thích hai chữ "Cổ Thần" này, mặc dù anh thật sự là nhà cái thao túng phía sau màn của thị trường chứng khoán, nhưng cũng không có quá nhiều người biết.

"Ai, chuyện cổ phiếu các anh nói là tốt rồi, nhất định lời tôi và Sơn Miêu tới làm cái gì." Bách Hổ đối với cổ phiếu không có nghiên cứu gì có chút oán trách nói. Anh cùng Sơn Miêu một phụ trách bảo an của công ty (trong đó có một chút nghiệp vụ không thể để cho người biết, bao gồm buôn lậu vũ khí) cùng phòng khai thác bất động sản, một phụ trách tất cả khách sạn, hội quán thương vụ của tập đoàn, mặc dù tình thông chuyện bên trong, nhưng là đối với cổ phiếu cũng không nghiên cứu gì nhiều. Nếu để cho hai người bọn họ phụ trách, Ứng tập đoàn có thể rớt thẳng xuống vực thẳm cũng là chuyện có khả năng.

"Công ty không chỉ có ba người chúng tôi, hai người các anh cũng có phần!" Thanh Long trách cứ nhìn Bách Hổ, "Lại không để cho các anh xuất lực, thiếu ngủ một chút lại tới oán trách, ngựa da rồi hả?"

"Là ngựa da rồi!" Sơn Miêu chẳng những không thay Bách Hổ nói chuyện, ngược lại xảo trá cười, đem Bách Hổ đẩy tới trước mặt Thanh Long. "Nên thật tốt giáo huấn một chút cái tên tiểu tử ăn không ngồi rồi này!"

"Sơn Miêu!" Bách Hổ giận đến trừng mắt, Không Vũ có thực lực như hôm nay chính anh chỉ dùng bày thành công lực liền giúp Sơn Miêu vạch ra, "Tôi xem cậu ngựa da mới phải! Có muốn một lát lên trên lầu luận bàn một chút hay không?"

"Không cần!" Sơn Miêu sợ vội khoát tay. Ở trong mấy huynh đệ, trừ Lãng Khắc Cốt bản lĩnh, làm cho nhân gian sợ hãi, phải kể tới Bách Hổ lợi hại, không thể thi đã không để cho Bách Hổ phụ trách nghiệp vụ bảo an, trong đó có rất nhiều giao dịch nguy hiểm, chỉ cần Bách Hổ ra mặt, tất cả OK.

Lão đại thì luôn có câu "Bách Hổ làm việc tôi yên tâm", dù thấy Bách Hổ ở phương diện này năng lực cao bao nhiêu. Nhớ năm đó, anh ta lấy một địch mười, hơn nữa đối phương tất cả đều là cao thủ đứng ở cấp đầu thế giới, anh ta đều có thể xông ra khỏi bủa vây trùng trùng, còn đánh cho đối phương hoa rơi nước chảy. Bản lĩnh của bản thân mình ở trước mặt Bách Hổ giống như là công phu mèo quào, ai mà không nhận ra.

Thẩm Đan vẫn đứng ở sau lưng Bách Hổ, dụng tâm nghe cuộc họp của bọn họ. Anh đang học tập, còn đem những điều nghe được ghi tạc vào trong đầu. Năng lực học tập của anh là siêu cường, chỉ mấy câu nói của bọn họ, rất nhanh có thể tổng kết ra một cái tin, bọn họ muốn điều khiển chi phối cổ phiếu, hoặc nói chính xác là chi phối cổ phiếu có tiềm lực. Anh đi theo bên cạnh Bách Hổ cũng đã nhiều tháng, học được rất nhiều thứ, cũng lợi dụng nghe được tin tức kiếm không ít tiền. Dĩ nhiên anh chỉ là len lén mua vào bán ra, không hề để cho bất kỳ người nào biết. Anh muốn trở nên cường đại, anh không nghĩ cả đời chỉ làm một hộ vệ tầm thường.

"Lời của tôi các anh nhớ rồi chứ?" Lãng Khắc Cốt lãnh khốc hỏi Thanh Long cùng Ngân Báo, chuyện này quan hệ đến phát triển của Ứng tập đoàn, cho nên anh không thể không thận trọng.

"Đã ghi tạc vào đây rồi." Ngân Báo gõ gõ đầu của mình, cười nói.

"Bướng bỉnh!" Lăng Khắc Cốt bị anh chọc cười, "Lúc nào thì anh mới có thể giống như một người trưởng thành?"

"Đời này đã định hình rồi, đời sau đi?" Ngân Báo cười đùa nói.

"Tan họp!" Lăng Khắc Cốt khép Laptop lại, đang muốn rời đi trước.

Son Miêu đột nhiên mở miệng: "Lão đại, cậu thật muốn cưới Thang Mang Lâm?"

"Nếu không còn có thể làm sao? Trong bụng cô ấy mang thai đứa bé của tôi." tròng mắt đen giống như đầm sâu kia của Lăng Khắc Cốt nhìn thẳng vào Son Miêu, tình quang trong đáy mắt lóe lên khiến cho người ta nhìn vào không hiểu được anh nghĩ gì.

Nghe được lời Lăng Khắc Cốt nói, Ngân Báo có chút bất mãn cắn răng. Lão đại khiến Thang Mang Lâm lớn bụng, chuyện này càng nói anh lại cảnh tức, nhưng anh làm thế nào đem đau thương trong lòng phát ra được.

Phản ứng của Thanh Long hoàn toàn khác biệt với Ngân Báo, anh trực tiếp gỡ mắt kính gọng vàng xuống, dùng một đôi mắt vô cùng sắc bén tình tường nhìn Lăng Khắc Cốt: "Lão đại đừng nói với tôi đứa bé kia là của cậu. Tôi không tin."

"Thanh Long?" Ngân Báo phi thường kinh ngạc tròn to hai mắt. Lão đại đều chính miệng thừa nhận, Thanh Long sao lại không tin? Chẳng lẽ anh ta biết bí mật gì mà mình không biết?

"Vậy anh nói cho tôi biết, đứa bé kia là của ai?" Lăng Khắc Cốt ngồi trở lại chỗ ngồi, tự nhiên xoay xoay cái ghế, ánh mắt giống như đèn pha một dạng quét mắt mấy người tại chỗ.

"Thanh Long, chớ nói lung tung!" Ai dám để cho lão đại căm sùng? Muốn chết thảm sao? Bách Hổ không đồng ý ở dưới bàn đập Thanh Long một cước, ý bảo anh câm miệng.

Ánh mắt Son Miêu có chút lóe lên, anh thật muốn lớn tiếng thừa nhận đứa bé kia là của anh. Nhưng Thang Mang Lâm căn bản không cần tình cảm của anh, anh còn thừa nhận làm cái gì? Vì vậy anh chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

"Tôi là không biết, nhưng có người có thể nói cho cậu biết." Thanh Long có điều ngụ ý nói.

"Là ai?" Ngân Báo muốn biết chân tướng nhất lập tức khẩn trương nhìn Thanh Long, vội vàng hỏi. Ngược lại Lăng Khắc Cốt lại như hoàn toàn không để ý, chỉ là cười cười như đang xem kịch vui.

Thanh Long liếc mắt nhìn thái độ trầm mặc không nói khác thường của Son Miêu, nhàn nhạt cười nói: "Chuyện như vậy chỉ có ba đứa bé mới biết. Tôi chỉ là theo trực giác cho là ba đứa bé không phải lão đại. Bởi vì người cậu yêu là bé con."

"Tôi yêu người nào anh lại rõ ràng hơn tôi sao?" Lăng Khắc Cốt không đồng ý hỏi ngược lại.

"Đây là bí mật người địa cầu ai cũng biết." Thanh Long trích dẫn một câu lưu hành lời ca, nửa đùa nửa thật nói.

"Tan họp!" Lăng Khắc Cốt có chút tức giận đứng dậy. Anh không có biện pháp khống chế tâm tình của mình. Đối với Hi Nguyên, anh có loại tình cảm không rõ ràng, anh nghĩ độc chiếm cô, không thể tha thứ trong lòng của cô có người đàn ông khác. Chẳng lẽ đây chính là yêu?

Anh trở lại phòng làm việc của mình, không khỏi khẽ ngâm nga ca khúc đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ kia: "Người địa cầu ai cũng biết tôi yêu em".

Người địa cầu ai cũng biết tôi yêu em

Đó là bí mật công khai

Tôi chỉ thừa nhận em là của tôi duy nhất

Người địa cầu ai cũng biết tôi yêu em

Tôi đã giấu em ở trong lòng

Vô luận năm tháng như thế nào luân hồi không người nào có thể thay thế

Hãy để cho tôi xé lồng ngực ra giao trái tim đưa cho em

.....

Đột nhiên phát hiện mấy lời ca này thật thích hợp với Lăng đại soái ca của chúng ta, vì vậy liền muốn diên lên.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76

Doãn Nhạc nghe tiếng chuông cửa reo, lập tức theo thói quen vọt tới cửa, nhấn phím nhận. Lập tức giọng nói phong phú đầy từ tính của Thẩm Đan từ trong đó truyền tới: "Là tôi, Thẩm Đan."

"Thẩm đại soái ca! Anh tới thực đúng lúc." Doãn Nhạc cười nhạo báng.

Thẩm Đan bị lời của cô chọc cho sắc mặt trở nên hồng, anh cảm thấy thời tiết có chút lạnh, anh chỉnh cổ áo thẳng lên để cổ áo che lại một nửa gương mặt, cẩn thận nhìn vòng quanh bốn phía một cái, biết không có người theo dõi mới thả lỏng nói: "Tôi tan việc thuận đường."

Doãn Nhạc nghiêng đầu hỏi Hi Nguyên: "Lăng Hi Nguyên, Thẩm đại soái ca người ta ngày ngày tới tiến cống cho cậu, cậu không thể mềm lòng một chút cho người ta vào sao? Bên ngoài rất lạnh, đừng có để cho người ta bị cảm lạnh nha."

Hi Nguyên ôm đầu gối, u oán liếc nhìn Doãn Nhạc, không nói một câu. Trong lòng cô cũng rất mâu thuẫn. Mấy ngày nay, Thẩm Đan ngày ngày tới đây, không phải mang quần áo, chính là mua chút đồ ăn vặt cô thích ăn nhất, tất cả đều do Doãn Nhạc xuống lầu mang lên, Thẩm Đan chưa từng có yêu cầu đi lên gặp cô. Anh Thẩm nói với mình tốt như vậy, cô không cho anh vào nhà có chút quá mức tuyệt tình. Nhưng cô lại sợ Lăng Khắc Cốt phát hiện tung tích của cô. Bị bắt trở về, anh sẽ không lại nhốt cô vào chứ? Sợ hãi mất đi tự do không để cho cô dám dễ dàng gặp mặt Thẩm Đan.

"Tiểu thư Doãn, không nên làm khó bé con." Không đợi Hi Nguyên mở miệng, Thẩm Đan ngăn cản trước, "Tôi chỉ là tới đưa chút quần áo và đồ ăn vặt, em cầm lên giúp là tốt lắm rồi."

"Ai!" Doãn Nhạc nhún nhún vai, không thể giải thích được vì sao Hi Nguyên làm vậy, nhưng cô cũng không nói gì nhiều, mở cửa tự mình xuống lầu.

Thẩm Đan vừa thấy Doãn Nhạc xuống lầu, trong tay cầm một đồng túi to nhỏ linh tinh linh kinh đích thực là quần áo đưa tới trước mặt cô, nhìn một cái cũng biết là những sản phẩm của các cửa hàng đồ dùng cao cấp: "Gần đây trời lạnh, tôi mang đến hai túi áo khoác và áo len, các em thử nếu không thích hợp tôi lại đi đổi."

"Anh Thẩm thật hào phóng, mỗi lần đều có một phần của em." Doãn Nhạc mặt hưng phấn nhận lấy túi.

"Chỉ là mấy bộ y phục." Thẩm Đan cười cười thờ ơ, sau đó từ trong xe lấy ra một cái hộp, nói với Doãn Nhạc, "Tôi hôm nay thuận đường đi qua Luci, mua một cái pizza."

"Pizza!" Vừa ngửi được mùi thơm của pizza, lập tức hai mắt Doãn Nhạc sáng lên, cô hưng phấn đem mấy túi quần áo kẹp ở dưới cánh tay, sau đó nhận lấy hộp pizza. Nhưng vừa nhận được pizza thì túi quần áo lại rơi xuống đất.

Thẩm Đan cúi người xuống, giúp cô nhặt lên. Doãn Nhạc nhìn Thẩm Đan một chút, lại nhìn nhìn tay bản thân đã bị cái bánh chiếm mất, vì vậy tự chủ trương nói: "Anh Thẩm giúp một tay đi, một mình em cầm lên không hết được."

Thẩm Đan hiểu ý nở nụ cười. Cô bé Doãn Nhạc này mặc dù thoát nhìn rất là ngây ngô, nhưng lòng dạ cũng rất tốt. Cô đây là đang giúp anh kiểm soát lên lầu. Nhiều ngày như vậy không có thấy bé con, anh thật rất nhớ cô, nhưng anh tôn trọng ý kiến của cô, cho nên vẫn không dám cưỡng cầu.

Anh đi theo phía sau Doãn Nhạc đi lên lầu, đứng ở cửa nhà cô, anh lễ phép nói với Doãn Nhạc: "Tôi không vào trong đâu."

"Đã đến cửa còn không đi vào? Yên tâm, tất cả có tôi chịu trách nhiệm, Hi Nguyên không dám trách cứ anh đâu!" Doãn Nhạc vỗ ngực một cái, đầy vẻ trượng nghĩa.

Ngay cả một người ngoài như cô cũng bị hành động của Thẩm Đan khiến cho cảm động, cái cô ngốc Lăng Hi Nguyên kia lòng vẫn lạnh lùng không muốn gặp người. Nếu người mà Thẩm Đan theo đuổi là cô, cô đã sớm cảm động tới leo lên giường anh rồi. Lăng Hi Nguyên này cũng choáng nha, thật là bạo ngược nha ông trời.

Tròng mắt đen của Thẩm Đan tỏa sáng lấp lánh, mang theo hi vọng le lói: "Cám ơn."

Doãn Nhạc còn chưa có mở cửa, Hi Nguyên đã từ bên trong mở cửa ra, cô cẩn mật dưới nhìn Thẩm Đan quen thuộc, đột nhiên trong lòng dâng lên một cỗ kích động của việc được nhìn thấy người thân, cô nén lệ nhẹ nhàng hô một tiếng: "Anh Thẩm."

Thẩm Đan si tình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Hi Nguyên, hận không được đem dung nhan của cô khắc vào đầu.

"Đứng ngốc ở đó làm gì? Còn không mau giúp mình đem đồ vào!" Doãn Nhạc nói giỡn nháy mắt với Thẩm Đan, ý bảo anh vào nhà nhanh lên một chút, nếu không một lát Hi Nguyên hối hận thì sẽ không kịp.

Thẩm Đan vội vàng giơ túi quần áo trong tay, xin lỗi nói với Hi Nguyên: "Anh để đồ xuống đã."

Không thấy được cuộc sống của cô, anh ăn không ngon ngủ không yên, vẫn không thể an tâm, lo lắng cô ngủ có được hay không? Ăn ngon không? Trời lạnh có mặc thêm trang phục hay không. Có thể được nhìn thấy Hi Nguyên, anh đã an tâm. Không muốn làm khó Hi Nguyên, anh cảm quần áo để xuống sau đó định đi ra.

"Vào đi." Hi Nguyên kéo tay Thẩm Đan, kéo anh vào nhà.

Thẩm Đan đưa bé lần đầu yêu, ngây ngốc nhìn tay nhỏ bé của Hi Nguyên đang cầm tay mình, cười vui vẻ đến như trúng độc đắc mã triệu đồng vậy.

Phòng khách nhà họ Doãn cũng không lớn, bố trí đúng theo kiểu căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách tiêu chuẩn, phòng khách có một bộ sofa bằng vải bố dựa vào tường, trước sofa là một cái bàn có mặt làm bằng tấm kính thủy tinh, đối diện bày một tủ TV, bên cạnh tủ TV có một bồn nước với tượng Phật Bà Quan Âm rất hiền hòa. Mặc dù mấy thứ vật dụng được bày trí phòng khách, nhưng bởi vì bên trong phòng khắp nơi là bài biện rất ảm áp, lại khiến gian phòng này trở nên đầy ảm áp.

Doãn Nhạc đem pizza bỏ lên trên bàn, sau đó vừa mời Thẩm Đan ngồi xuống, vừa hưng phấn nói: "Anh Thẩm làm sao biết em thích ăn nhất là pizza? Đáng tiếc tiền lương ba tôi thấp, không mua được cho em. Hôm nay em có lộc được ăn, nhất định phải ăn ngấu ăn nghiến! Ha ha ha!"

Thẩm Đan bị lời của cô chọc cười, mà Hi Nguyên lại chỉ yên lặng nhìn Thẩm Đan một cái. Anh Thẩm mấy ngày nay ngày ngày mua cho cô đủ loại món ăn cho cô ăn, là sợ cô ở nhà họ Doãn ăn không ngon sao? Điều kiện của Doãn Nhạc rất bình thường, mặc dù không thể giống như ở lâu đài Tỉnh Nguyệt ngày ngày ăn toàn đủ loại đồ ngon, nhưng ba Doãn và mẹ Doãn lại ngày ngày thay đổi nấu đủ món khác nhau cho cô, nói cô thân thể suy nhược, phải bổ sung thêm nhiều dinh dưỡng. Như vậy mới mập mập khỏe mạnh như Doãn Nhạc nhà bọn họ. Hi Nguyên nghe được lời ba Doãn nói mới hiểu được Doãn Nhạc tại sao mập như vậy, bởi vì trong mắt bà mẹ cô ấy cực kỳ được cưng chiều.

Khi đó Doãn Nhạc lại đột nhiên bắt mắt rống to: "Tại hai người ngày ngày ước lượng cân nặng của con, mới dưỡng cho con thành mập như vậy! Con muốn giảm cân!"

Mẹ Doãn vui vẻ cười: "Những lời này con nói không dưới một vạn lần, thế nào vẫn chưa từng thấy một lần thành công?"

"Mập chút mới tốt." ba Doãn nheo nheo đôi mắt to tròn, cười xoa đầu con gái.

"Đều là hai người phá hủy vóc dáng mảnh mai của con!" Doãn Nhạc ngửa mặt lên trời than thở.

Cơ hồ mỗi ngày ăn cơm cũng sẽ trình diễn một màn này.

Thừa dịp Doãn Nhạc đi vào phòng bếp cầm dao, Thẩm Đan trịnh trọng nhìn Hi Nguyên: "Bé con, còn không muốn về nhà sao?"

Hi Nguyên lắc đầu một cái, ôm lấy đầu gối co rúc trên ghế sofa.

"Tôi không ép em. Em muốn ở đây bao lâu liền ở đi. Bên Thiếu gia tôi thay em giấu diếm." Thẩm Đan xoa xoa tóc dài mềm mại của Hi Nguyên, cung chiêu nói.

Hi Nguyên cảm kích dựa vào trong ngực Thẩm Đan, ở trong ngực anh rên rỉ: "Anh Thẩm, bé con mệt quá."

Yêu một người thật sự rất mệt mỏi, cô đã mất đi hơi sức, không muốn yêu nữa. Nhưng cô vẫn bị tình yêu hành hạ, ngày ngày dề từ trong mộng tràn ngập hình ảnh của Lăng Khắc Cốt mà tỉnh lại.

Thẩm Đan không nói gì, chỉ là nắm bả vai Hi Nguyên, tay có chút dùng sức, kéo cô ôm chặt vào mình: "Rồi cũng sẽ tốt thôi."

"Tình chàng ý thiếp." Doãn Nhạc đột nhiên xuất hiện, cười hi hi nhìn Thẩm Đan và Hi Nguyên.

"Nói hưu nói vượn. Anh ấy là anh trai mình!" Hi Nguyên lau lau nước mắt, ngang ngược mà cười nheo gương mặt mập mạp của Doãn Nhạc, "Bộ mặt hiền từ mà tư tưởng tà ác!"

Doãn Nhạc nhận lấy pizza Thẩm Đan cắt gọn, nhạo báng: "Anh trai tốt như vậy mình cũng muốn."

"Tự mình tìm lấy đi!" Hi Nguyên ngăn ở trước mặt Thẩm Đan, giống như đang bảo vệ vật riêng của bản thân nói với Doãn Nhạc.

"Mình vẫn là nên tìm hotboy lớp bên cạnh của mình thôi." Doãn Nhạc vừa dứt pizza vào miệng, vừa đẩy tiếu nuối thờ dài. Cái miệng nhỏ nhắn của cô bị nhồi cho bông nảy, khá ái không nổi.

Doãn Nhạc đột nhiên dùng động tác nhét pizza vào miệng lại, nhiệt tình nói với Thẩm Đan: "Thẩm đại soái ca, đừng chỉ nhìn em ăn, anh cũng ăn một chút. Hi hi hi, tiểu nhân đây là đang mượn hoa kính Phật."

Nói xong, cô có chút ý tốt cười cười, tiếp tục chiến đấu với pizza.

Thẩm Đan cười cầm một khối pizza lên, đưa tới trong tay Hi Nguyên: "Muốn ăn cái gì thì gọi điện thoại cho anh."

"Muốn ăn món ăn Indonesia." Hi Nguyên không lên tiếng, Doãn Nhạc lại đột nhiên ngẩng đầu lên, vừa liếm môi, vừa hỏi đùa.

"Ngày mai tôi kêu khách sạn Kim Thái đưa tôi cho các em." Thẩm Đan hơi hốt nói, giống như kêu khách sạn năm sao đưa món ăn tới đây là chuyện rất bình thường.

Doãn Nhạc kinh ngạc tròn to hai mắt, thật lâu mới khép lại được cái miệng tròn vo: "Lăng Hi Nguyên, anh trai cậu rốt cuộc làm gì vậy? Kê ngốc này!"

"Anh Thẩm làm ở công ty của ba mình, là Phó tổng của chi nhánh khai thác bất động sản của công ty." Hi Nguyên cười kiêu ngạo, Thẩm Đan ở Ứng tập đoàn công tác vùn vụt hai tháng, cũng bởi vì sáng tạo độc đáo và năng lực siêu quần trong công việc mà được bổ nhiệm làm Phó tổng giám đốc chi nhánh khai thác bất động sản của công ty, đồng thời giúp chú Bách Hồ một tay phụ trách một vài dự án đặc biệt, ví dụ như một chút công việc liên quan đến công tác an ninh.

"Phó tổng giám đốc Chi nhánh khai thác bất động sản của công ty, vậy tiền lương của anh có phải rất cao hay không?" Doãn Nhạc không khỏi hâm mộ nhìn Thẩm Đan. Hiện tại công ty gì cũng không tốt lắm, duy chỉ có chi nhánh khai thác bất động sản của công ty là nóng thời, nhà cửa từ mấy ngàn một mét vuông tăng tới hai, ba vạn, mà còn tranh giành tới bề đầu. Nhà cô nếu như không phải là mua sớm, sợ rằng bằng vào tiền lương của ba mẹ, muốn mua căn hộ này phải mất năm mười năm đấy.

"Cũng tạm tạm." Thẩm Đan nhàn nhạt cười, cũng không có bởi vì công việc của mình mà đắc chí. Lăng Khắc Cốt đối đãi thuộc hạ luôn luôn hào phóng, tháng này vì anh hoàn thành một dự án quan trọng, Lăng Khắc Cốt thưởng cho anh một trăm vạn. Mà anh dùng một trăm vạn này chơi cờ phiêu lại kiếm vài chục vạn. Dù vậy, so sánh với Lăng Khắc Cốt, mình cũng chỉ là một tiểu tử nghèo.

"Tạm tạm là bao nhiêu? 5000? Một vạn?" Ở trong suy nghĩ nhỏ nhỏ của Doãn Nhạc, thu nhập tháng một vạn cũng đã là con số trên trời rồi, cho nên căn bản không biết đến cảm giác thu nhập một trăm vạn là cái dạng gì.

Ba cô làm công hai mươi năm, tiền lương cũng mới hơn năm ngàn, Thẩm Đan còn trẻ như vậy liền thu nhập một tháng 5000 đã thật sự rất giỏi rồi.

"5000?" Hi Nguyên không khỏi té ở trong ngực Thẩm Đan cười lên. Ngay cả nhân viên hộ vệ nhà cô làm theo tháng cũng hơn hai vạn, huống chi là bọn anh Thẩm, chú Bách Hồ tiền lương một năm thêm tiền thưởng thêm hoa hồng có ít nhất mấy chục triệu.

"Quá nhiều sao? Chẳng lẽ là 3000?" Doãn Nhạc đưa ra ngón tay mập mạp, giơ lên ba ngón tay, ngượng ngùng hỏi.

"Chắc là khoảng ba mươi vạn." Hi Nguyên đem ngón tay Doãn Nhạc đóng lại, cười nói.

"Ba. 30 vạn." Doãn Nhạc lần này cũng không khép miệng được, giống như đang xem chiếu phim nhìn Thẩm Đan, "Ba mẹ của tôi làm cả năm gom lại một chỗ cũng chỉ có mười mấy vạn."

"Không có nhiều như vậy, chỉ đủ duy trì cuộc sống." Thẩm Đan thấy Doãn Nhạc kinh ngạc như vậy, vội vàng tròn mắt trách cứ nhìn Hi Nguyên một cái. Tiền lương của anh cao bao nhiêu không cần thiết ở trước mặt người ngoài khoe khoang.

"Lăng Hi Nguyên, cậu thật muốn hù chết mình à." Doãn Nhạc cố làm vẻ tức giận chu chu cái miệng nhỏ nhắn, "Đời mình còn chưa nhìn thấy 30 vạn là cái dạng gì. Căn nhà này của chúng tôi trả góp trong ba mươi năm, mỗi tháng trả đi rồi cũng không còn mấy ngàn. Ai, có tiền thật tốt."

Nói xong, chính cô bắt đầu cười lên ha ha, giống như cái chuyện này rất buồn cười.

Nhìn cô cười đến vui vẻ, Hi Nguyên cũng theo đó nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn. Doãn Nhạc là một người thẳng tính, trong lòng nghĩ cái gì liền nói cái này, vĩnh viễn cũng không nói những lời giả bộ.

Thẩm Đan nhìn bên ngoài một chút, cảm giác mình ở chỗ này đã khá lâu, sợ bị Lăng Khắc Cốt hoài nghi, cho nên nhanh chóng tạm biệt Hi Nguyên, thừa dịp trời còn chưa tối nhanh đi về.

Sau khi Thẩm Đan rời đi, Doãn Nhạc ở trong phòng thử áo len anh mua, vừa xoay qua xoay lại ở trước gương, vừa vui mừng nói: "Lăng Hi Nguyên, cậu nói xem nếu ngày mai mình mặc cái áo len này, hotboy ở lớp bên cạnh có thể đối với mình "nhất kiến chung tình" hay không?"

Hi Nguyên nhìn Doãn Nhạc, cảm thấy hai mắt tỏa sáng, Thẩm Đan thực biết mua quần áo, biết Doãn Nhạc tương đối đầy đặn, vì vậy mua một cái áo len dài màu xanh lá cây, phần eo hơi rộng, mặc ở trên người Doãn Nhạc, vừa đúng đem che kín đi phần khuyết điểm trên thân thể cô ấy, phần ngực ngược lại trở nên đẹp hoàn hảo. Nếu như Doãn Nhạc sinh ra ở triều nhà Đường, cái triều đại lấy đầy đặn làm chuẩn mực của vẻ đẹp đó, nhất định so với Dương Ngọc Hoàn còn mê người hơn.

(Dương Ngọc Hoàn – Thường gọi Dương Quý phi, một trong tứ đại mỹ nhân của Trung Hoa).

"Sẽ! Cậu phải cẩn thận một chút, đừng làm cho hotboy lớp bên cạnh vừa thấy cậu liền bốc phát tình cảm." Hi Nguyên che miệng cười tinh nghịch nói.

"Có cậu phát tình thì có ấy!" Doãn Nhạc nhào tới trên người Hi Nguyên, đưa ra năm ngón tay nhào đến những chỗ buồn trên cơ thể Hi Nguyên cù lét, thẳng cho đến khi Hi Nguyên cười Khanh Khanh.

"Được rồi, không đùa nữa." Hi Nguyên cười đến ôm bụng phát đau.

Đột nhiên ánh mắt Doãn Nhạc có chút kỳ quái nhìn chằm chằm bụng Hi Nguyên, cô hàm hồ hỏi: "Lăng Hi Nguyên, làm sao cậu mập nhiều như vậy? Vòng eo cũng đã không thấy rồi."

"Có sao?" Hi Nguyên nghe được lời Doãn Nhạc nói, mới chú ý tới bụng nhỏ của mình, dường như quả thật là có chút mập.

"Xem ra son hào hải vị cũng không có bằng được mấy món ăn mẹ mình làm cho cậu, cậu mới tới nhà mình được bao lâu chứ, liền mập mập rồi." Doãn Nhạc xoa xoa cằm tính toán, cười cười nhìn Hi Nguyên.

"Mẹ Doãn tay nghề rất tốt, cho nên mới nuôi ra được một tiểu cô nương mập mập như cậu." Hi Nguyên véo véo mặt tròn trịa của Doãn Nhạc, vừa nói giỡn.

"Cậu dám nói mình mập? Vòng eo của cậu còn lớn hơn mình rồi đó!" Doãn Nhạc cố làm ra vẻ tức giận ngẩng đầu lên, chu cái miệng nhỏ nhắn.

"Nhạc Nhạc, cậu nói xem có phải là do mình ở trong nhà hoài nên bụng có chút mọt mà không?"

"Có thể. Lẽn Hi Nguyên, cậu cứ nhốt mình trong nhà không cảm thấy buồn bức sao? Giáo viên ngày ngày đều điểm danh cậu." Doãn Nhạc nằm ngửa ở trên giường, quan tâm nhìn Hi Nguyên.

Hi Nguyên lâu như vậy không có đi học, cũng không xin nghỉ với giáo viên, không hề sợ bị giáo viên nổi trận lôi đình..

"Nên đi học rồi." Nghi ngại nhiều ngày như vậy, bài tập ở trường cũng bỏ bê lâu quá rồi.

.....

Mấy ngày nay Lăng Khắc Cốt ngày ngày không thấy bóng dáng, Thang Mang Lâm ở trong lầu đài Tinh Nguyệt lớn như mê cung này ngược lại cảm thấy hết sức cô đơn. Cô chán đến chết ngồi ở trên sofa trong phòng khách, giờ qua giờ lại cuộn tạp chí trong tay. Bởi vì mang thai, Lăng Khắc Cốt ngay cả cửa chính cũng không dám để cho cô ra khỏi, nói trong vòng ba tháng đầu rất dễ sinh non, kêu cô cẩn thận. Thật ra thì người chân chính nên khẩn trương phải là Thang Mang Lâm cô, nếu như không có đứa bé này, cô liền mất đi lợi thế gả cho Lăng Khắc Cốt, cô dĩ nhiên sẽ không ngu tới mức để cho mình bị thương.

"Thang tiểu thư, cô nên ăn cháo ngân nhĩ đậu đỏ rồi." Quản gia Thảm bưng một chén cháo ngân nhĩ đậu đỏ tới trước mặt Thang Mang Lâm, cung kính nói. Ông đã biết người phụ nữ này là vợ chưa cưới của thiếu gia, cảm giác của ông đối với cô gái này rất phức tạp. Một mặt, ông không phải rất ưa thích cô gái này, nhưng mặt khác, Thang Mang Lâm xuất hiện vừa đúng có thể khiến cho cái tên cháu nội ngu ngốc của ông có cơ hội cướp lấy bé con. Đối với ông hạnh phúc của Tiểu Đan quan trọng hơn tất cả mọi thứ. Ông đã già, chỉ muốn thấy Tiểu Đan thành gia lập nghiệp sớm một chút.

"Cám ơn." Thang Mang Lâm khách khí mà xa cách nói cảm ơn với Quản gia Thảm.

Quản gia Thảm cung kính khom người, liền xoay người đi vội chuyện khác. Mà Thang Mang Lâm vừa nhìn tạp chí, vừa nhàn nhã uống cháo ngân nhĩ đậu đỏ.

"Cô là ai?"

Đột nhiên một giọng nói bén nhọn vang lên, Thang Mang Lâm kinh ngạc ngẩng đầu lên, khi thấy vẻ mặt diêm lệ đầy phách lối của Tưởng Lệ Văn. Mặc dù bọn họ xưa nay chưa từng gặp mặt, nhưng cô biết Tưởng Lệ Văn, bởi vì đối phương là người phụ nữ vướng scandal với Lăng Khắc Cốt nhiều nhất.

"Chào Tưởng tiểu thư." Thang Mang Lâm lễ phép khách khí chào hỏi Tưởng Lệ Văn.

"Là cô? !" Khi Tưởng Lệ Văn thấy rõ gương mặt này thì cũng lập tức hiểu thân phận của đối phương — thể thân của Băng Nhi. Chỉ là cô ta không phải là được nuôi nấng "kim ốc" sao? Làm sao lại có thể công khai đến lầu đài Tinh Nguyệt? Mình đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ không có mấy ngày, sao đã có bao nhiêu chuyện lớn thế rồi. Trong lòng Tưởng Lệ Văn bắt đầu xuất hiện cảm giác nguy cơ nghiêm trọng, Thang Mang Lâm không phải là tới giành Lăng Khắc Cốt chứ? Thang Mang Lâm nếu dám đánh Lăng Khắc Cốt với cô, cô nhất định sẽ khiến cho cô ta không thể tốt nổi. Đôi mắt đẹp lạnh lùng của Tưởng Lệ Văn lóe ánh sáng âm lãnh nhìn chằm chằm Thang Mang Lâm, đẩy lòng hờn ghen.

"Sớm nghe Khắc Cốt nói qua, chị Lệ Văn là trợ thủ đắc lực nhất của anh ấy." Thang Mang Lâm một bộ phong thái nữ chủ nhân, dịu dàng mà thanh tao lịch sự cười, mà câu "Khắc Cốt" cô nói hết sức thân thiết, hình như thật tâm muốn kích thích Tưởng Lệ Văn, nói cho cô ta biết mình và Lăng Khắc Cốt rất thân mật.

"Khắc Cốt cũng nói với tôi, anh ấy không kịp cho Băng Nhi sự quan tâm và tình yêu thương, cho nên hết sức bao bọc người "em gái" này." Tưởng Lệ Văn cũng không cam chịu yếu thế, ngạo nghễ mà lạnh lùng nói với Thang Mang Lâm, cô đối với Lăng Khắc Cốt mà nói chính là một cô em gái mà thôi.

Tia lửa lóe lên giữa hai người bắn ra tung tóe, hai người ai cũng không chịu nhận thua. Một thanh tao lịch sự cười yếu ớt, một ngạo nghễ lạnh lùng liếc nhìn đối phương.

Hình dung vẻ tình địch gặp mặt đỏ mặt hết sức sợ là phù hợp nhất với hai người bọn họ lúc này, nhất là Tưởng Lệ Văn, nhìn khuôn mặt Thang Mang Lâm tươi cười, hận đến nghiến răng. Cô gái này tâm cơ rất thâm trầm, so với nha đầu xấu xí Hi Nguyên còn khó hơn đối phó hơn nhiều. Xem ra cô cần phải tìm cách thật tốt để loại cô ta, không thể thua ở trong tay Thang Mang Lâm.

"Chị Lệ Văn nói rất đúng, Khắc Cốt xác thực đem toàn bộ tình yêu thương tất cả đều dành cho tôi." Thang Mang Lâm cố ý lấy tay vuốt ve bụng của mình, trong mắt dần hiện ra từ ái chói lọi.

Hai mắt điểm lệ của Tường Lệ Văn hung hăng nhìn chằm chằm bụng Thang Mang Lâm, mười ngón tay son đỏ của cô ta dùng sức bấu chặt lòng bàn tay. Cô ta ép buộc bản thân mình tỉnh táo, cô không thể bị một con nha đầu miệng còn hôi sữa đánh bại.

"Đừng quá hài lòng, cô chỉ là thể thân!" Tường Lệ Văn đầy giễu cợt cười lạnh.

Xem ra chính chuyện bản thân mình cần làm rất nhiều, chẳng những phải đánh bại cái con nha đầu xấu xí Hi Nguyên đó, còn phải đuổi con đàn bà tâm cơ thâm trầm Thang Mang Lâm này đi.

Thứ cô ta muốn, ai cũng đừng nghĩ lấy được! Dù là Ngọc Thạch Câu Phần.

"Đó đã là chuyện của quá khứ. Bây giờ trong mắt Khắc Cốt chỉ thấy tôi và đứa bé." Thang Mang Lâm kiêu ngạo nheo nheo đôi mắt, giống như một con sư tử cái đang bảo vệ lãnh thổ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Trong sân trường náo nhiệt, Doãn Nhạc kéo cánh tay Hi Nguyên, đi trên đường mòn xuyên qua rừng. Hôm nay hai người bọn họ mặc áo khoác màu phối với quần jean, ngay cả giày thể thao cũng đều cùng một thương hiệu. Tất cả đều là do Thẩm Đan mua tặng. Hai ngày nay, anh ấy như muốn đem toàn bộ bộ trang phục trong các tiệm quần áo đều mang qua cho Hi Nguyên vậy, từ treo quần áo của Doãn Nhạc cũng sắp chứa không nổi rồi.

"Lạnh quá." Mùa thu dần lạnh, Doãn Nhạc dựng cổ áo khoác lên, vừa chà chà hai bàn tay vào nhau vừa nói, "Trời lạnh thế này hiện tại có một bữa lẩu ăn thì tốt quá."

"Buổi trưa mới vừa ăn một bữa tiệc lớn, liền lại muốn ăn lẩu, cậu cũng quá tham ăn đi." Hi Nguyên gõ gõ đầu của cô, cười chế nhạo. Buổi trưa, Thẩm Đan đột nhiên xuất hiện, đem hai cô tới một khách sạn mới khai trương dùng cơm. Anh nói là bạn anh mở, muốn hai cô nếm một chút. Cô vì dạ dày cảm thấy không quá thoải mái, cho nên chỉ ăn vài miếng đồ ăn nhẹ, nhưng Doãn Nhạc thì ăn liên tục có đến ba phần bò bít tết. Nha đầu này thật tốt ăn, khó trách giám đốc không khi nào thành công.

"Ăn nhiều thêm một lần không được sao?" Doãn Nhạc úy khuất chu cái miệng nhỏ nhắn. Nhìn trai đẹp và mỹ nữ còn bản thân mình thì ăn lẩu cũng là một sự hưởng thụ, cô thật muốn lại được ăn một lần sáng khoái như vậy.

Đột nhiên một quả cầu màu lam từ phía sau đập lên đầu của Doãn Nhạc, Doãn Nhạc đau đến quát to một tiếng: "Người nào không có mắt như vậy?!"

Một nam sinh rất đẹp trai chạy đến trước mặt cô xin lỗi, liếc mắt nhìn Hi Nguyên xong, lại hướng về phía Nhạc Đạo nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, mới vừa rồi tay trơn, cầu mình bay ra ngoài. Không có đập bị thương bạn chứ?"

"Hot. Hot boy. Không có. Không. Không đau." Doãn Nhạc vừa nhìn thấy đối phương, lập tức cặp mắt sáng lên. Người tình trong mộng của cô thể nhưng đứng ở trước mặt cô nói chuyện với cô, cô không phải đang nằm mơ chứ.

"Tôi là Trình Hạo lớp hai, mới vừa rồi đều là tôi không đứng, như vậy đi, tôi mời các bạn ăn lẩu, để bù đắp lỗi của mình." Trình Hạo đầy áy náy đưa bàn tay ra hướng về phía Doãn Nhạc và Hi Nguyên.

Hi Nguyên chỉ là nhẹ nhàng cầm tay của đối phương, lễ phép cười yếu ớt, mà Doãn Nhạc giống như bị trúng độc cứ nắm chặt lấy tay Trình Hạo không thả.

"Thật tốt quá! Tôi đang nghĩ tới muốn đi ăn lẩu!" Doãn Nhạc cười ha ha, một đôi mắt tròn tham lam nhìn gương mặt anh tuấn của Trình Hạo. Hot boy! Người tình trong mộng của nữ sinh toàn trường! Lại muốn mời Doãn Nhạc cô ăn lẩu. Sớm biết bị quả cầu đánh trúng một cái liền được cùng người trong mộng ăn lẩu, cô có bị bao nhiêu lần như vậy cũng rất nguyện ý nha.

Cầu xanh này tại sao không đánh sớm lên người cô một chút chứ?!

"Bạn học Lãng?" Trình Hạo lễ phép hỏi Hi Nguyên.

Doãn Nhạc thấy Hi Nguyên không nói lời nào, lập tức từ phía sau hung hăng nắm Hi Nguyên, sau đó nhỏ giọng ở bên tai cô đầy uy hiếp nói: "Còn không mau đồng ý? Cậu mà dám phá hư cuộc hẹn hò của mình với hot boy, trở về mình sẽ bóp chết cậu!"

Cô vừa hung thần ác sát Địa Uy hiếp Hi Nguyên, còn vừa cố làm dịu dàng hướng Trình Hạo cười. Cặp kia viên lưu lưu mắt to long lanh, thật có mấy phần mê người.

"Thật là đáng sợ nha!" Hi Nguyên cầm một quyển sách ngăn ở ngoài miệng mình, len lén cười làm nũng với Doãn Nhạc.

"Sợ còn không gât đầu?" Doãn Nhạc ra vẻ lại muốn nhéo người.

"Khiến bạn học Trình tốn kém rồi." Hi Nguyên không thể làm gì khác hơn là thỏa mãn nguyện vọng của Doãn Nhạc, Hướng Trình Hạo nói cảm ơn.

Nghe được Hi Nguyên đồng ý, Trình Hạo vui vẻ cười: "Tôi biết rất rõ có một quán lẩu, đang trong giai đoạn khai trương."

"Tôi cũng đã được nghe nói." Doãn Nhạc vừa nghe tới quán lẩu đang thời kỳ khai trương, lập tức hưng phấn hai mắt sáng lên.

Hi Nguyên đến gần sau lưng Doãn Nhạc, tinh táo nhắc nhở cô: "bạn học Doãn Nhạc, xin chú ý hình tượng của cậu. Thực nữ - khoe miệng là không thể chảy nước miếng."

"Lăng Hi Nguyên!" Doãn Nhạc cắn răng nghiêng lợi nặn ra ba chữ, "Mình chảy nước miếng lúc nào hả?"

"Liên hiện tại, mới vừa rồi, năm giây trước đó." Hi Nguyên chế nhạo xong, lập tức cười chạy đi.

Doãn Nhạc chịu không nổi hấp dẫn nhất chính là thức ăn ngon và trai đẹp. Hôm nay lại có thể kiếm được cả hai, tiểu tử mập này cười đến có chút hả hê quên mất hết cả hình tượng rồi.

Ba người ngồi lên một chiếc xe taxi chạy tới quán lẩu.

Hi Nguyên cũng không biết, ở góc đường cách trường học không xa, có một cỗ xe BMW màu đen lẳng lặng đậu ở chỗ đó, trên xe có một người đàn ông lãnh khốc, ánh mắt của anh từ khi Hi Nguyên xuất hiện cũng chưa từng rời đi. Cho đến khi tàn thuốc nóng tới ngón tay anh mới tỉnh táo lại.

Người đàn ông ngồi một mình ở trong xe này không phải là ai khác, chính là Lăng Khắc Cốt. Anh nhìn thấy nụ cười sáng lạn kia của Hi Nguyên thì ngón tay khẽ phát run. Đã bao lâu chưa từng nhìn thấy gương mặt lộ ra tươi cười của cô? Anh đối với cô có chỗ nào không tốt? Thậm chí ngay cả nụ cười tươi tắn cũng tiếc với anh.

Vứt bỏ tàn thuốc chưa tắt trên tay, Lăng Khắc Cốt ngồi tựa vào lưng ghế tài xế, ánh mắt thâm lạnh nhìn chăm chăm cái cậu nhóc đột nhiên xuất hiện đó. Bé con tốt cuộc đã hấp dẫn bao nhiêu tâm của đàn ông? Bọn họ lại có thể giống như ruồi bọ vây quanh Hi Nguyên.

Anh cũng không có lập tức đuổi theo, chỉ là lạnh lùng yên lặng nhìn ba người trẻ tuổi phía trước rời đi.

Khi Hi Nguyên hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt anh thì anh nện lên tay lái giống như cho hả giận.

BMW đột nhiên quay đầu, nhanh chóng lái vào xa lộ, ngược lại với hướng của Hi Nguyên. Lăng Khắc Cốt giống như nổi điên xuyên qua xa lộ, giống như đang diễn kỹ năng đặc biệt vậy, xe lạng lách qua lại, mắt nhìn thấy như đang muốn ủi vào xe trước, cũng trong một giây sau và thành công tránh ra.

Một đám cảnh sát ở phía sau đuổi theo anh, tựa như đang diễn phim cảnh - cướp, xe cảnh sát dung mãnh truy theo phía sau, Lăng Khắc Cốt nhanh chóng xuyên qua như muốn biến mất, chỉ chốc lát sau liền bỏ rơi tất cả xe cảnh sát.

Điểm kỹ thuật lái xe này đối với sát thủ đứng đầu Lăng Khắc Cốt mà nói không đáng kể chút nào, lúc trước vì chạy trốn chết, anh mạo hiểm chen vào dòng phố xá sầm uất giữa làn mưa đạn lạng lách tới lui, mệnh thiếu chút nữa cũng mất rồi.

Anh tăng tốc cho xe chạy nhanh hơn trên sa lộ sau đó quay kiếng xe xuống, khiến gió lạnh thổi tỉnh đại não có chút hỗn loạn của anh. Anh rất ít mất không chế, nhất là những năm gần đây, có thể làm cho anh mất không chế mà nói chỉ có duy nhất Hi Nguyên.

Hôm nay khi anh nhìn thấy Hi Nguyên cười với cậu bé kia thì tâm bị ghen tỵ lấp đầy.

Cũng trong lúc đó, ở trong quán lẩu đang nổi danh, ba người trẻ tuổi đang vừa cười nói vừa ăn lẩu.

Khi vừa gặp một miếng cá, Hi Nguyên chợt có loại cảm giác buồn nôn, chỉ là cô che đậy được rất tốt. Doãn Nhạc và người tình trong mộng của cô ấy hện hò, mình không thể phá hỏng, cho nên cô chỉ đành ngồi ở bên cạnh Doãn Nhạc, mặt cười hòa theo, tận lực không để cho người khác phát hiện cô không thoải mái.

Khi Doãn Nhạc gặp một miếng cá đưa tới trước mặt cô thì cô cũng đè nén không được cảm giác buồn nôn trong lòng mãnh liệt này nữa, thật nhanh đứng dậy chạy về phía phòng vệ sinh. Cô thiếu chút nữa đem tất cả thức ăn trưa cũng ới sạch, nằm ở bên bồn cầu không ngừng nôn mửa.

Chẳng lẽ ăn cái gì đau bụng rồi sao?

Hi Nguyên bồn chồn nghĩ.

"Hi Nguyên?" Doãn Nhạc ở bên ngoài lo lắng gõ cửa.

"Bạn học Lăng, bạn làm sao vậy?" Trình Hạo cũng một bộ nóng nảy hỏi.

Hi Nguyên sửa sang xong y phục, mới mở cửa phòng vệ sinh ra, suy yếu cười cười nói với hai bọn họ: "Không có việc gì, tôi gần đây dạ dày không được

tốt. Trờ về uống thuốc dạ dày là được."

"Có thật không? Hi Nguyên, muốn đi gặp bác sĩ hay không?" Doãn Nhạc bị Hi Nguyên làm cho sợ hết hồn, không biết làm sao nhìn sắc mặt tái nhợt của cô.

"Thật không cần. Nhạc Nhạc, mình muốn về nhà nghỉ ngơi, hai người các cậu cứ tiếp tục ăn đi." Hi Nguyên rất uyển chuyển nói. Cô ngưng ngừng nói cho hai người, bởi vì người được vị cá cô mới có thể ỏi, như vậy sẽ làm Trình Hạo mời khách bớt áy náy. Hơn nữa đây là cuộc hẹn hò của Doãn Nhạc, cô làm kỳ đà cản mũi cũng quá lâu rồi.

"Tôi đưa bạn về!" Trình Hạo khản trương đề nghị.

"Không cần, tôi打车 là được." Hi Nguyên hướng Doãn Nhạc nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng ở bên tai cô dặn dò, "Nắm chặt cơ hội cho tốt, mình không làm kỳ đà cản mũi nữa."

"Chết được!" Doãn Nhạc đỏ bừng mặt, nũng nịu chu cái miệng nhỏ nhắn tròn trịa.

Hi Nguyên cười khoát tay với hai người, liền vẫy một chiếc xe taxi. Ngồi vào trong xe, cô rút cuộc cũng nhịn không được nữa, suy yếu ngồi phịch ở chỗ ngồi. Trong dạ dày giống như bị đào rỗng, thật khó chịu, nhất là bị vị thức ăn trào qua cổ họng, đau rát.

Hi Nguyên kêu tài xế đem cô tới bệnh viện gần đó, sau đó lấy số vào phòng khám bệnh. Nhưng bác sĩ khoa nội nghe được sự miêu tả của cô liền dùng ánh mắt kỳ quái liếc cô một cái.

"Em qua khoa sản khám một chút đi." Bác sĩ làm một vài kiểm tra đơn giản cho cô, sau đó nói như vậy.

"Khoa sản?" dạ dày cô không thoải mái và khoa sản có liên quan gì tới nhau? Hi Nguyên bồn chồn nhìn bác sĩ, bác sĩ lại cũng không có giải thích, chỉ nói cô đi liền sẽ rõ ràng. Hi Nguyên không thể làm gì khác hơn là lại lần nữa tới khoa sản lấy số khám bệnh.

"Nằm trên giường đi!" Bác sĩ sản khoa mặt không thay đổi nói như ra lệnh với cô.

Hi Nguyên không dám nói lời nào, ngoan ngoãn nằm chết dí trên giường khám bệnh. Bác sĩ sản khoa ấn mấy cái lên bụng của cô, sau đó trở về chỗ ngồi, nói với cô: "Đi làm xét nghiệm nước tiểu."

"Dạ." Hi Nguyên lần đầu tiên tự mình tới bệnh viện khám bệnh, có loại cảm giác cô độc, trong lòng đặc biệt thê lương. Trước kia ngã bệnh, đều là chú Ngân Báo trực tiếp đến lầu đài Tinh Nguyệt xem bệnh cho cô, hiện tại cô lại một mình đối mặt với sự lạnh lẽo của bác sĩ.

Ngồi ở ngoài cửa phòng xét nghiệm chờ kết quả cô có loại kích động muốn khóc.

Nửa giờ sau, cô cầm kết quả xét nghiệm lại trở về phòng chuẩn bệnh khoa sản, vị bác sĩ mặt lạnh kia sau khi xem kết quả, mí mắt phía sau mắt kính có ý ngược lên nhìn cô một cái, ánh mắt đầy khinh thường này khiến Hi Nguyên cảm thấy khó chịu.

"Chúc mừng em mang thai." Bác sĩ lạnh lùng nói, một chút ý tứ chúc mừng cũng không có.

"Mang thai?!" thời điểm Hi Nguyên nghe kết quả này thì sững sốt. Cô vậy mà lại mang thai! Không trách được gần đây eo biển lớn, dạ dày cũng hầu như không thoải mái, cô còn tưởng rằng là bị bệnh đau dạ dày, nhưng lại là mang thai.

"Em muốn bỏ thai đi ngay bây giờ, hay là trở về suy tính một chút?" Bác sĩ nói với cô hai phương án, ý tứ lại đều là lúc nào thì phá thai.

"Đừng!" Hi Nguyên lập tức gạt lại tờ xét nghiệm. Mặc dù đứa bé này tới rất đột nhiên, nhưng cô không có nghĩ qua muốn giết chết nó. Giờ phút này cô thật không biết là nên vui mừng hay là nên khổ sở, tin tức này quá mức khiếp sợ, giống như cơn bão đi ra khỏi khoa sản.

Vị bác sĩ kia nói với đồng nghiệp bên cạnh: "Con gái bây giờ thật không biết giữ mình, tùy tiện lên giường cùng đàn ông, xem đó, không phải có đứa nhỏ rồi sao? Ngay cả người trông nom cũng không có."

"Loại con gái này tôi thấy nhiều rồi. Có gì kỳ kỳ đâu." Một gã bác sĩ khác không cho là đúng nói.

Xác thực, khoa sản bọn họ một ngày không biết gặp phải bao nhiêu thiếu nữ chưa chồng mà mang thai. Thấy quen cũng không có gì lạ.

Lời hai người nói kích thích đến Hi Nguyên, cô vừa đi ra ngoài, vừa ủy khuất rơi lệ đầm đìa.

Cô mang thai, nên nói với anh sao?

Người kia hận cô như vậy, nhất định không thích thấy đứa bé của cô.

Vẫn là không nói thôi.

Thất hồn lạc phách trở lại nhà họ Doãn, cô liền vui mình vào trong chăn, ngay cả khi Doãn Nhạc về tới cũng không nói gì, chỉ là giả bộ ngủ. Cô muốn dùng thời gian để tiêu hóa tin tức hôm nay nghe được, còn phải nghiêm túc suy tính một chút sau này nên làm cái gì.

Quan hệ của cô và Lăng Khắc Cốt nên xử lý như thế nào?

Lòng của cô rồi tung lên.

Tại sao Thượng Đế cố tình ỡ vào thời điểm cô và Lăng Khắc Cốt căng thẳng thế này, đưa cho cô một bao thuốc nổ như vậy?

Cô thật có điểm khóc không ra nước mắt.

"Hi Nguyên, tỉnh chưa?"

Doãn Nhạc có chút hưng phấn thấp giọng hỏi gọi cô, cô vội vàng đóng chặt mắt, không để cho Doãn Nhạc biết cô vẫn tỉnh.

"Ài, thật muốn nói cho cậu chuyện này." Doãn Nhạc tiếc nuối nhún nhún vai. Hôm nay cô thật vui mừng, hưng phấn đến có chút ngủ không yên, vì vậy ở trên giường lăn qua lộn lại, cô nằm mộng cũng không nghĩ đến Trình Hạo sẽ chủ động hẹn cô. Trình Hạo cao như vậy, cơ hồ là toàn trường đều công nhận là đệ nhất mỹ nam, không thiếu những cô bé muốn trở thành bạn gái của anh, anh lại không để ý. Nhưng hôm nay anh lại mời cô ăn lẩu. Nghĩ đến đây, cô liền kích thích suy nghĩ có điểm không nên được muốn hoan hô.

Doãn Nhạc trần trọc trở mình làm cho trong lòng Hi Nguyên càng thêm phiền loạn.

Hi Nguyên nhắm mắt lại, lại một đêm không ngủ. Cho đến khi Doãn Nhạc từ trong nệm cười ngọt ngào hạnh phúc mà chìm vào giấc ngủ say, cô mới mở cặp mắt trống rỗng ra. Cô nhìn trần nhà trống không, suy nghĩ cả đêm, lại vẫn nghĩ không ra kết quả.

Liên tục mấy ngày, cô đều ngây ngây ngẩn ngẩn, ngay cả Doãn Nhạc trêu chọc cô đều cười không nổi. Vài ngày rồi không ăn uống gì nổi, mặt càng ngày càng gầy, nhưng hồng của cô lại có khuynh hướng càng ngày càng thô. Dĩ nhiên cũng không phải là quá thô, chỉ là cô vốn mảnh khảnh, eo có một chút thô xác định đặc biệt rõ ràng.

Thật may là đang mùa thu, cô dùng y phục dài rộng có thể che kín bụng, làm cho người ta không đến nỗi hoài nghi.

Hôm nay tới phiên Doãn Nhạc ở lại trực vệ sinh, cho nên cô phải tự mình về nhà trước. Hi Nguyên đeo cặp sách, cô đơn đi trên con đường mòn. Áo khoác len lông cừu màu đen có vẻ càng làm cho sắc mặt của cô thêm tái nhợt, cô kéo khăn quàng cổ che kín, khiến khí lạnh không đến nỗi xâm nhập vào trong thân thể.

Ngày ảm đạm, tối tăm giống như tâm tình của cô, một Lăng Hi Nguyên vốn là vui vẻ đã không còn tìm lại được nữa, cô bây giờ giống như một con chó lang thang không tìm được nhà, được nhà họ Doãn thu dưỡng. Thế nhưng ngày như thế này có thể duy trì bao lâu? Cô không thể cứ làm phiền ba và mẹ Doãn mãi được, nhưng nhà lại không thể trở về. Cô nên làm cái gì? Nước mắt đột nhiên thấm ướt đôi mi dài cong vút của cô, lòng chua xót như một quả khí cầu bị đâm thủng.

"Bọn họ chăm sóc em thế nào vậy? Lại để cho em gầy giống như con khi thế!" Đột nhiên một giọng nói quen thuộc, hóa thành tro cô đều có thể phân biệt được từ bên trên đầu Hi Nguyên vang lên. Cô kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy gương mặt lãnh khốc như đang muốn giết người kia của Lăng Khắc Cốt.

Liếc thấy người đến là anh, trong lòng Hi Nguyên trầm vùi tạt trần. Anh thì vẫn anh tuấn như vậy, mái tóc đen cắt tỉa gọn gàng bị gió thổi tung, lại càng làm tăng thêm cho anh một cỗ sức quyến rũ không nói nên lời, cặp con ngươi tình mịch tựa như biển sâu kia giống như một cái động tối đen, hấp dẫn ánh mắt Hi Nguyên. áo khoác của anh thế nhưng lại cùng một loại màu đen với áo len lông cừu khoác ngoài của cô, đen thui, kiểu dáng đơn giản mà cao quý, thủ công tinh xảo, vải vóc đắt giá, khiến cho anh cả người xem ra càng thêm anh tuấn đẹp trai. Nhưng gương mặt đó, đầy nguy hiểm giống như Satan.

Hi Nguyên theo trực giác muốn trốn, cô còn chưa có hành động thì đã thấy sự phòng bị của Lăng Khắc Cốt. Cô không biết chuyện mang thai bảo bảo cô có nên nói cho anh biết hay không. Cô xoay người hướng ngược lại với Lăng Khắc Cốt, chạy. Nhưng bởi vì mang thai, vài ngày rồi cũng không ăn được cái gì ra hồn, cô yếu đuối còn chưa có chạy được mấy bước liền bị Lăng Khắc Cốt bắt được.

"Buông tôi ra!" Hi Nguyên giùng giăng, muốn né tránh lồng ngực chắc như sắt thép này của Lăng Khắc Cốt.

"Theo tôi về nhà!" Lăng Khắc Cốt siết thật chặt lấy bả vai Hi Nguyên, lôi cô đi ra khỏi trường.

Anh tức đến sắp nổ tung. Mấy ngày nay, anh ngày ngày núp ở góc đường ngoài trường nhìn cô, lại phát hiện cô càng ngày càng gầy, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt. Nếu như nhà họ Doãn thật chăm sóc cô như vậy, cô trở nên u buồn, gầy yếu như vậy? Nhà họ Doãn rốt cuộc cho cô cái tốt đẹp gì, để cho cô ngay cả nhà cũng không chịu trở về?

Khi anh thấy cô rơi lệ thì cũng nhịn không được nữa từ trong xe nhảy xuống. Anh muốn Hi Nguyên cùng anh trở về.

"Tôi không trở về!" Hi Nguyên nói gì cũng không đồng ý. Cùng anh trở về, chuyện cô mang thai khẳng định không gat được. Cô còn chưa có quyết định có nên nói cho anh biết hay không. Nếu như anh còn muốn tồn thương cô, cô nhất định sẽ mang theo bảo bảo rồi đi, quyết sẽ không trở về nữa.

"Nhà họ Doãn có cái gì tốt? Em thà bị giam trong cái lồng chim đó, cũng không về lâu đài Tĩnh Nguyệt? Hay là nên nói bên ngoài có người đàn ông hấp dẫn của em, cho nên em không bỏ được để mà về nhà?" Lăng Khắc Cốt âm thầm nhìn chằm chằm Hi Nguyên. Cả Nhà họ Doãn cũng không có lớn bằng phòng ngủ của Hi Nguyên, ở cái nơi lớn không bằng cái bàn tay đó, cô sao có thể thoải mái như ở lâu đài Tĩnh Nguyệt? Anh không tin.

"Nhà họ Doãn rất tốt, ở đó tôi được hưởng thụ sự ấm áp gia đình chưa từng có. Bên ngoài cũng có rất nhiều người đàn ông hấp dẫn tôi, cho nên tôi

không bỏ được một rùng người đó mà trở về, trở lại nơi đó chỉ có cái lồng giam của anh!" Hi Nguyên quát cường ngẩng cảm lên. Cô rất tức giận giọng điệu nói chuyện của Lăng Khắc Cốt, ban đầu hoàn nghi trình tiết của cô, hiện tại lại vu hãm cô thích người khác. Được, cô liền nói cho anh biết, cô có thật nhiều bạn trai, cô chán Lăng Khắc Cốt anh rồi, không bao giờ yêu anh nữa.

"Một đám người kia có như rừng rậm cũng không so được với một mình tôi." Lăng Khắc Cốt kiêu căng cười lạnh. Đám so sánh anh với người đàn ông khác, Lăng Hi Nguyên thật là to gan!"Cánh cứng cáp rồi liền muốn bay? Em phải hỏi trước một chút tôi có đồng ý hay không."

"Bất kỳ một người nào trong số đó đều mạnh mẽ hơn so với anh! Bọn họ chỉ biết yêu tôi, quyết sẽ không ngược đãi tôi, ô nhục nhân cách của tôi, giam giữ tự do của tôi! Lăng Khắc Cốt, tôi không thích anh! Tôi chính là muốn bay! Bay cách anh càng xa càng tốt!" Hi Nguyên vừa nghĩ tới nguyên nhân mình rời khỏi lâu đài Tinh Nguyệt, trong lòng liền không khỏi khó chịu. Anh không hề yêu cô một chút nào, chỉ coi cô như là một búp bê khí tùy ý có thể trêu đùa. Cô là người! Anh có biết hay không trong lòng của cô tất cả đều nói lên tình yêu của cô đối với anh. Là anh tự tay nhổ sạch hết những mầm mống tình yêu trong cô, để cho cô sợ phải trở lại bên cạnh anh. Thậm chí ngay cả có bảo bảo cũng không dám nói với anh, cô sợ anh muốn cô phá bỏ cái thai.

"Tôi sẽ bẻ gãy cánh của em, để cho em đời này cũng không bay lên nổi!" Hi Nguyên kháng cự khiến Lăng Khắc Cốt nổi giận phùng phùng, tay anh hung hăng bóp chặt cằm Hi Nguyên, ác độc vô tình cười lạnh. Đời mất phượng tà tử mang theo một loại cuồng loạn như muốn cắn người, như muốn một hớp nuốt trọn Hi Nguyên.

"Anh là ma quỷ!" Hi Nguyên liều mạng giãy dụa thân thể, ngoan cường mà chống cự, "Anh buông tôi ra! Tôi không muốn về nhà!"

Hai người giãy giụa khiến cho người đi đường chú ý, nhất là học sinh đi qua đi lại trong sân trường, tất cả đều tò mò nhìn Lăng Khắc Cốt anh tuần lãnh khốc mạnh mẽ ôm lấy Hi Nguyên mỹ lệ yếu đuối.

"Con bé là con gái của tôi!" mày kiếm của Lăng Khắc Cốt nhướn lên, ánh sáng lạnh đầy lực uy hiếp này lập tức khiến đám học sinh bị sợ đều lui tránh chín mươi dặm, ai cũng không dám tiến lên.

Thì ra là một cặp cha con, ba dạy dỗ con gái ai dám trông nom?

"Tôi không có người ba như anh!" Hi Nguyên nâng chân lên, dùng sức đập hông của Lăng Khắc Cốt, muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh. Cô giờ phút này, tựa như một con lừa quật cường, nói gì cũng không chịu khuất phục dưới uy hiếp của Lăng Khắc Cốt.

Đối với kháng nghị của Hi Nguyên, Lăng Khắc Cốt trực tiếp phản ứng chính là bước nhanh, liền túm lưng quần của Hi Nguyên nhét cô vào trong BMW, sau đó mang theo tức giận áp đến trên người cô, dùng băng dính hung hăng che cái miệng nhỏ nhắn sẽ nói những lời khiến anh tức giận lại.

"Ừm Ừm" môi hồng bị lấp kín Hi Nguyên không cam lòng đẩy Lăng Khắc Cốt đang đè nặng trên người. Trong bụng của cô có tiểu bảo bảo rồi, không thể bị anh đè ép như vậy, sẽ tổn thương bảo bảo. Nhưng mặc kệ Hi Nguyên đẩy thế nào, Lăng Khắc Cốt vẫn không nhúc nhích, nặng nề đè ép Hi Nguyên.

Anh cường hãn cạy mở hàm răng khép chặt của Hi Nguyên, cái lưỡi trơn bá đạo chui vào trong môi thơm đầy hương hoa lái của cô. Ở thời khắc nếm được tư vị ngọt ngào như vậy thì Lăng Khắc Cốt đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái.

Nhiều ngày như vậy không có đụng cô, không ngờ tư vị thế nhưng ngọt đến để cho anh say mê. Anh sớm nên mạnh mẽ giải cô về lâu đài Tinh Nguyệt, tránh khỏi để cho cô giống như con chó hoang, ở trong cái lồng chim đó chịu khổ.

Lăng Khắc Cốt trầm mê mút lấy cánh môi y hệt cánh hoa kia, đôi tròng mắt đen lóe lên ánh sáng như muốn xuyên thủng người.

Mật ngọt đã lâu không được nếm khiến cho anh không cách nào tỉnh táo nữa, anh chỉ nghĩ kỹ thưởng thức thật tốt tư vị của bé con. Anh đã cảm tức quá lâu, huyết dịch của cả người hình như cũng đang kêu gào, nói cho anh biết anh muốn bé con.

Động tác của anh đột nhiên trở nên mãnh liệt, hôn càng sâu, kích cường hơn.

Hi Nguyên bị nụ hôn nhiệt tình này của anh khiến cho tâm trí mê loạn, bị động nhắm mắt lại. Đang lúc cô muốn đưa tay quần lên cổ của anh thì đột nhiên nhớ tới lúc trước, nhớ tới nỗi đau bị hiếp lần, còn có nỗi khổ bị nhốt. Cô tức giận hai mắt mở lớn, nhìn gương mặt anh tuần của Lăng Khắc Cốt phóng đại trước mắt, sau đó quyết định, hung hăng cắn, thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt bỗng chốc nắm được cằm Hi Nguyên, đôi mắt đỏ vằn lên lạnh lùng nhìn chằm chằm Hi Nguyên, anh tăng thêm lực tay, khiến cho Hi Nguyên không thể không buông hàm răng ra, thả tự do cho cái lưỡi của anh.

"Muốn phản kháng tôi, em còn non lắm!" Lăng Khắc Cốt liếm máu rỉ ra bên khóe môi, cuồng ngao cười lạnh.

Anh không cách nào nhịn được bé con chính mình một tay nuôi lớn lại có tâm lý phản nghịch, điều này làm cho anh có loại cảm giác bị phản bội.

"Không cần gấp mặt tôi! Anh khiến cho tôi cảm thấy buồn nôn!" Hi Nguyên nói lời trái với tâm nguyện. Thật ra thì "Không cần xuất hiện trước mặt tôi, anh làm cho tôi cảm thấy ghê tởm!" Hi Nguyên nói lời dối lòng. Kỳ thật, thân thể của cô khi anh vừa đụng vào liền bắt đầu nóng lên, trở nên không cách nào khống chế. Nhưng lòng của cô không cho phép mình trầm mê nữa. Cô không muốn sống cuộc sống không hề có sự tôn nghiêm, làm con rối riêng cho Lăng Khắc Cốt.

"Em nghĩ là vì ai mà thù thân như ngọc?" Lăng Khắc Cốt đột nhiên cúi đầu, tà mị chống đỡ lên đôi môi anh đào giống như được lau mặt của Hi Nguyên,

"Zu Cuella? Thẩm Đan? Hay là Trình Hạo?"

"Dù sao không phải anh! Ba yêu quý của tôi!" Hi Nguyên không chịu cúi đầu trước Lăng Khắc Cốt.

"Cái người này cả đời chỉ có thể thuộc về tôi! Môi, ngực, thân thể hoàn mỹ này, tất cả đều là của tôi đấy! Em chỉ có thể vì tôi thủ thân như ngọc." Bàn tay Lăng Khắc Cốt đầy mê hoặc quét nhẹ qua môi Hi Nguyên, trượt vào nơi đầy đặn bên trong cổ áo, sau đó xuống phía dưới môn tròn eo thon của cô, và cuối cùng dừng lại khu vườn thần bí của thiếu nữ kia.

"Tôi sẽ cho anh cảm sùng!" Hi Nguyên giãy dụa thân thể, muốn né tránh bàn tay nóng bỏng kia của Lăng Khắc Cốt. Thân thể của cô chỉ vì người cô yêu thủ thân như ngọc, nhưng đang bị Lăng Khắc Cốt tổn thương như vậy, cô đã mất đi cảm giác yêu thương. Cô cố ý nói lẫy, muốn chọc giận Lăng Khắc Cốt. Chỉ cần anh tàn nhẫn một chút nữa, một chút tình yêu còn lưu lại nơi đáy lòng cô có thể cũng sẽ hoàn toàn biến mất. Cô cũng mới có thể đứng cảm rời khỏi anh, mang theo bảo bối đi lưu lạc.

"Em dám!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên một tay nhấn tới trước ngực Hi Nguyên, cuồng nộ nhìn chằm chằm đôi mắt đẹp bất tuân của cô.

Bé con đã thay đổi, không còn là bé con ngọt ngào lệ thuộc vào anh đó nữa, trở nên giống như con nhím, chỉ biết phản kháng anh.

"Tôi muốn đi tìm Zu Cuella, tôi còn muốn đi tìm anh Thẩm, đúng rồi, còn có Trình Hạo. Anh không phải là chỉ hy vọng tôi theo bọn họ quần lấy sao? Tôi hiện tại liền như anh mong muốn, đi theo bọn họ lê lết." Lòng của Hi Nguyên bị Lăng Khắc Cốt tổn thương đầy vết thương. Anh cứ như vậy không tin tưởng cô?

"Tôi sẽ khiến em không có tinh lực đi tìm người đàn ông khôn kiếp khác!" Lăng Khắc Cốt một phát xe stan quần jean của Hi Nguyên, cười tà nịnh áp đến trên người cô, đem phách nam đầy mạnh mẽ của anh cường hãn vùi vào trong thân thể Hi Nguyên.

"Đi. . . . Ra. đau." Hi Nguyên đau đến nắm chặt quả đấm. Thân thể nhu nhược căn bản không cách nào lại tiếp nhận hoan ái đầy bá đạo này của Lăng Khắc Cốt, nhất là trong bụng còn có bảo bối chưa thành hình.

Nhưng Lăng Khắc Cốt đã lâm vào trong cuồng loạn, anh chỉ muốn hưởng thụ trận hoan ái đầy cuồng loạn này, hoàn toàn không để ý tới cảm thụ của Hi Nguyên.

Khi bão tố cuồng phong dừng lại thì Hi Nguyên đã như một đóa hoa nhỏ không còn chút cảm nhận nào, trên mặt tái nhợt như một đóa hoa sen trần ra một lại thể lương khiến cho người ta thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Hơi thở mang theo mùi vị ngai ngái mập mờ tràn ngập cả buồng xe. Hi Nguyên giống như con thỏ nhỏ bị kinh sợ co rúc ở trong ghế, không nhìn tới người đàn ông lãnh khốc bên cạnh đó. Trận hoan ái mới vừa rồi kia là cường bức trần trụi, cô bị thương, giống như muốn thoát khỏi nỗi bi thương kia, anh căn bản không để ý tới cô có đau hay không, cứ như vậy cuồng dã ở trong thân thể khô khốc của cô bừa bãi tàn sát, một khắc kia, cô chỉ có một cảm giác, đó chính là đau.

Nơi đó đau quá, lối nhỏ khô khốc kia căn bản không cách nào thích ứng được sự to lớn của anh, bị xé rách, bị đau, nóng rất khó chịu. Cho tới bây giờ, thân thể của cô vẫn chìm trong hoảng sợ, tựa như vừa mới chết qua một lần. Không có yêu, không có ôn tồn, chỉ còn lại vô tình và băng lãnh, anh tựa như một ác ma đưa ra móng vuốt bén nhọn xé nát cô.

Đột nhiên Lăng Khắc Cốt đưa một bàn tay to qua, ngón tay thô lệ này hướng về phía lỗ tai của cô, anh dụng chạm dọ Hi Nguyên giật mình, thân thể của cô ở lúc ngón tay anh dán lên da thịt không tự chủ được phát run, đôi mắt ướt trống rỗng hoảng sợ nhìn về phía Lăng Khắc Cốt.

Mày kiếm Lăng Khắc Cốt không vui nhủ lại, con mắt thâm u chìm lạnh của anh lạnh lùng nhìn Hi Nguyên một cái, sau đó bá đạo ôm cô đến trên đùi, cường thế mà đè cô ở trong ngực.

"Khôn kiếp! Buông tôi ra!" Hi Nguyên kháng cự đẩy Lăng Khắc Cốt, tổn thương mới vừa rồi ở trong lòng yếu ớt của cô in một dấu ấn ám ảnh thật sâu, ngay cả bị dụng chạm cũng cảm thấy sợ hãi. Nước mắt uất ức bị cô mạnh mẽ bức về hốc mắt, không chịu để cho Lăng Khắc Cốt thấy cô mềm yếu.

Bởi vì Hi Nguyên giãy giụa, tay cầm lái của Lăng Khắc Cốt vừa trượt, xe ở trên đường cái uốn lượn một đường, thiếu chút nữa đụng vào xe hơi trước mặt. Lăng Khắc Cốt vội vàng đạp phanh, sau đó âm chí thấp giọng rống lên: "Không được nhúc nhích! Cữ động nữa tôi liền."

"Thế nào, anh còn mạnh hơn sao?" Hi Nguyên quật cường nâng lên đôi mắt nhỏ ướt nhẹp, khiêu khích nhìn Lăng Khắc Cốt, trừ tổn thương cô, anh còn có thể làm cái gì?

"Bé con, không cần chọc giận tôi!" Nhìn mắt Hi Nguyên vẫn vẹn tia máu cùng nước mắt, lông mi dày rậm của Lăng Khắc Cốt hơi run rẩy một chút, bàn

tay ôm Hi Nguyên vào bên hông bỗng chốc dùng sức, khiến thân thể cô thật chặt áp vào trên ngực của anh, đôi mắt đen lạnh lùng mà cuồng nịnh kia ở khoảng cách gần đe dọa nhìn ánh mắt của Hi Nguyên. Anh không cách nào nhìn được Hi Nguyên nói với anh xa cách. Từ nhỏ, trong mắt của cô cũng chỉ có sự hiện hữu của anh, nhưng là bây giờ cô không chỉ lệ thuộc vào anh nữa, thậm chí còn học được phản kháng anh. Trong lòng của cô đã không có quá nhiều vị trí của anh. Cô rốt cuộc yêu người đàn ông nào? Vừa nghĩ tới cô không thương anh, Lăng Khắc Cốt liền cảm thấy không cách nào nhìn được, trong lòng ngực đầy lửa giận không cách nào đè nén. Vừa nghĩ tới có người đàn ông so với mình có được Hi Nguyên sớm hơn, anh liền đỏ kị đến muốn nổi giận. Nếu như đây chính là yêu, vậy anh đã sớm lâm vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

"Là anh chọc tôi." Hi Nguyên đau lòng nhắm mắt lại, không nhìn tới cặp mắt thâm thúy trầm lạnh kia của Lăng Khắc Cốt nữa. Cặp mắt kia tựa như mang theo ma pháp, chỉ cần cô chống lại, tâm sẽ trầm luân. Nói không yêu thì ra cũng không phải một chuyện dễ dàng nhý vậy, cô nói với Lăng Khắc Cốt tình yêu tựa như độc được mẫn tính, trải qua nhiều năm như vậy đã sớm xuyên vào đến trong xương thịt của cô. Thế nhưng Lăng Khắc Cốt giống như ác ma, muốn cô phải yêu thế nào đây?

Lòng của cô ở giữa sự yêu hay không yêu mà kịch liệt giãy dụa, lại không tìm được cửa đột phá.

Thấy cánh môi run rẩy của Hi Nguyên vương tía máu nhàn nhạt, Lăng Khắc Cốt đột nhiên cúi đầu, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vết thương bị cắn phá này của cô. Sự dịu dàng đột ngột này khiến lòng của Hi Nguyên kịch liệt nhảy lên. Cô quay mặt, không nhìn tới nhu tình trong mắt đen thâm thúy của anh.

Là nhu tình sao? Ác ma cũng sẽ dịu dàng ư? Tim của anh cũng sẽ có nhiệt độ sao?

Khóe môi Hi Nguyên cố ngăn một tia cười yếu ớt khô sở.

Mất đi cánh môi ấm áp của Hi Nguyên, gương mặt tuần tú lãnh khốc Lăng Khắc Cốt dუმ lại. Anh giống như là thùng thuốc súng đang muốn nổ tung, mặt đen thui khỏi động BMW, ánh mắt của anh không nhìn về phía Hi Nguyên nữa, ôn tình vừa rồi giống như là mây bay vừa hiện đã biến mất không thấy chút tung tích.

Hi Nguyên bị anh ép ở trong ngực, động cũng không thể động, bàn tay bên hông giống như gọng kiềm, siết thật chặt lấy cô, thít đến khiến hô hấp của cô có chút dồn dập. Nơi bụng truyền đến một hồi đau lâm râm, không phải rất đau, nhưng vẫn làm cho cô khản trương. Trận cuồng đoạt mới vừa rồi quá mức kịch liệt, mỗi một lần dường như cũng có thể đánh tới sâu trong tử cung cô. Cô lo cúi đầu nhìn bụng mình, hi vọng bảo bảo không xảy ra chuyện.

Đang lúc cô trầm tư, xe đột nhiên lắc lư một hồi, từ cửa sổ xe phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh thanh thúy, đó là âm thanh đạn đưng thủy tinh, Hi Nguyên được sự huấn luyện chuyên nghiệp của Lăng Khắc Cốt lập tức cảnh giác ngẩng đầu, nhìn về phía sau.

"Cúi đầu!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên đề thấp đầu của cô, đem cả thân thể cô che ở trước ngực, mắt lạnh quan sát tình huống phía sau qua kính chiếu hậu, sau đó quả quyết tăng tốc, quẹo cua, nhanh chóng biến mất ở trên xa lộ.

"Ba." Hi Nguyên khản trương nắm chặt áo khoác Lăng Khắc Cốt, lặng lẽ từ đầu vai Lăng Khắc Cốt nhìn về phía sau.

Là ai mà to gan như vậy, lại dám nổ súng giữa phố xá đông người?

"Ngồi vững vàng!" Lăng Khắc Cốt đem hai tay Hi Nguyên vòng ngang hông của anh, không yên tâm dặn dò cô. Vì muốn nhanh chóng cho xe thoát khỏi khu vực nguy hiểm, Lăng Khắc Cốt không còn có tay nào trống để ôm lấy Hi Nguyên nữa, cho nên chỉ có thể để cho cô ôm chặt mình.

Những ngày này, luôn có một lực lượng bí ẩn đấu với anh. Anh cho là đối phương đã bị anh đánh cho không còn sức phản kích, mới đi gặp Hi Nguyên. Thật ra thì từ ngày đầu tiên Thẩm Đan đi tìm Hi Nguyên, anh cũng đã nắm giữ tất cả tin tức của Hi Nguyên. Anh nghĩ đợi đến khi trời tối sẽ đi đoạt lại Hi Nguyên, nhưng trên đường tới nhà họ Doãn, anh bị đánh lén, thiếu chút nữa bị thương. Vì an toàn của Hi Nguyên, anh mới không có xuất hiện ở bên cạnh cô.

Trải qua điều tra, anh thế nhưng phát hiện đối phương và sát thủ ở khu vui chơi là cùng một nhóm người, chính là thủ hạ của Miêu Đầu Ưng. Năm đó sau khi Dã Lang chết, địa bàn của hắn bị đàn em là Miêu Đầu Ưng chiếm lĩnh. Miêu Đầu Ưng vậy mà lại muốn vượn ma trảo về phía phạm vi thế lực của Ưng tập đoàn, anh làm sao có thể cho phép điều đó xảy ra? Vì báo thù cho Băng nhi, vì sự bất khả xâm phạm, anh hung ác quyết đánh cho dư đảng Miêu Đầu Ưng hoa rơi nước chảy. Tuy nhiên trong lúc nhất thời coi nhẹ khiến Miêu Đầu Ưng chạy thoát. Anh đến nay cũng nghĩ không thông, rốt cuộc người nào tiết lộ bí mật, khiến Miêu Đầu Ưng lại chạy thoát ngay một giây trước khi hành động.

Chuyện cách nhiều năm, anh vốn đã quên mất Miêu Đầu Ưng này, nhưng không nghĩ đối phương góc đầu trở lại, muốn thôn tính địa bàn của anh.

Anh đương nhiên không thể nào để cho Miêu Đầu Ưng được như ý. Hơn nửa tháng nay, anh tiêu diệt tàn quân Miêu Đầu Ưng, lại không tìm được thi thể Miêu Đầu Ưng. Anh vẫn còn đang lo ngại bồn chồn, Miêu Đầu Ưng sao giống như bốc hơi khỏi nhân gian không cách nào tìm được, hôm nay hắn lại xuất hiện giống như quỷ.

Miêu Đầu Ưng ghê tởm! Thế nhưng luôn là âm hồn bất tán.

Anh móc ra một cây súng lục, tùy thời chuẩn bị đánh trả. Xe đang ở tốc độ cao, Lăng Khắc Cốt tính toán trước tiên bỏ rơi đối phương.

Lúc này phía sau bọn anh có một chiếc Audi V6, chiếc xe kia vẫn bám chặt xe của bọn anh như một cái đuôi, từ trong cửa xe thò ra một khẩu súng lục có gắn giảm thanh, đang hướng về phía BMW của Lăng Khắc Cốt bắn xối xả.

Bởi vì tất cả cửa kính xe BMW đều là thủy tinh đặc chế chống đạn, cho nên đạn cũng không tạo thành uy hiếp với bọn họ.

BMW lao đi trong làn đạn, kinh hiểm giống như đang diễn phim kinh dị. Đến một ngã rẽ thì Lăng Khắc Cốt đột nhiên quay đầu lại, đưa súng ra cửa sổ xe, hướng về phía Audi V6 phía sau bắn trả. Đạn đặc chế lực có thể xuyên thấu thủy tinh chống đạn, sau một tiếng thủy tinh bị phá vỡ thanh thúy, Lăng Khắc Cốt điểm thêm một phát đạn, chỉ thấy bánh xe Audi V6 phát ra tiếng vang kịch liệt, vỡ ra, mà mi tâm sát thủ trên xe bị bắn thủng, cặp mắt của đối phương mở lớn, hình như không tin mình cứ như vậy mà chết. Audi V6 xoay tròn đung vào vách đường, trong nháy mắt nổ tung.

Lăng Khắc Cốt âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cất khẩu súng xong, anh vỗ lưng Hi Nguyên: "Đừng sợ, không sao."

Hi Nguyên còn chưa có từ trong cơn chấn kinh tỉnh táo lại, báo động đã được giải trừ. Mặc dù biết Lăng Khắc Cốt xuất thân là sát thủ, nhưng cũng không ngờ bản lĩnh của anh có thể nhanh như vậy, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội.

Không trách được mấy chú Ngân Báo nhắc tới Lăng Khắc Cốt, cũng vô cùng tôn kính, kể chuyện xưa ở hai giới hắc bạch, chỉ cần vừa nghe đến tên tuổi sát thủ đứng đầu Liệp Ưng liền bị dọa sợ đến chân nhũn ra.

"Bọn họ muốn giết anh?" Tinh hồn lại Hi Nguyên khẩn trương ngồi thẳng thân thể, nhìn ánh mắt lạnh lùng không có sóng của Lăng Khắc Cốt.

Mặc dù cô còn hận sự vô tình của anh, nhưng một khi biết anh gặp nguy hiểm, liền sợ đến run rẩy. Cô không muốn anh chết, cứ xem như cô không thương anh, cũng muốn anh luôn khỏe mạnh tráng kiện mà sống tốt.

"Tôi mệnh lớn, không chết được." Lăng Khắc Cốt đưa xe hòa trở lại đúng tuyến đường, giảm tốc độ xe, sau đó cúi đầu an ủi Hi Nguyên.

Lần đầu Hi Nguyên và anh cùng nhau trải qua mạo hiểm, tinh thần Lăng Khắc Cốt căng như dây cun, thật tốt là anh thành công mạng Hi Nguyên thoát khỏi nguy hiểm.

"Anh có chết hay không? Tôi mới không quan tâm!" Hi Nguyên bắt mẫn rống, cô khẩn trương anh như vậy, anh lại giống như chẳng có chuyện gì to tát, giọng nói ấy sao mà hời hợt.

Lo lắng cộng thêm khẩn trương, còn có sợ hãi, rốt cuộc lại khiến cho Hi Nguyên không chịu được nữa rơi lệ.

"Không cho khóc!" Lăng Khắc Cốt vội vàng dừng xe ở một bên, nâng mặt của Hi Nguyên lên, cẩn thận lau lệ cho cô.

"Tôi cứ khóc! Tôi vui mừng khóc! Tôi thích khóc! Anh quản không. . . ." lời nói Hi Nguyên còn chưa nói hết, cũng đã bị Lăng Khắc Cốt bá đạo hôn.

"Tôi sẽ vì em mà sống tiếp." nụ hôn ấy của Lăng Khắc Cốt thật điên cuồng, giống như là muốn đem Hi Nguyên cắn nuốt sạch, gặm cắn cái miệng nhỏ nhắn của cô, cuốn lấy tất cả ngọt ngào của cô.

Hi Nguyên run rẩy nghênh đón nụ hôn kích cuồng này, có lẽ là kinh hiểm mới vừa rồi quá mức kích thích, khiến cho cô quên tất cả phản kháng.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lăng Khắc Cốt mới dừng động tác cuồng bạo lại, anh thô thờ gấp gác đầu lên đầu vai Hi Nguyên, trong tròng mắt đen có ngọn lửa cuồng dã mà kích tình kiêu diễm thiêu đốt.

Anh đột nhiên khởi động xe hơi, nhấn ga lên mức tối đa, cấp tốc lao về hướng lâu đài Tinh Nguyệt.

Xe còn chưa có dừng hẳn, Lăng Khắc Cốt liền vội vàng ôm Hi Nguyên xuống xe, ngay cả Quân gia Thẩm đang đứng chào đón cũng không để ý tới, trực tiếp hướng lên trên lầu.

Hi Nguyên đỏ mặt chôn ở trong ngực của anh, không biết nên làm sao chào hỏi với ông Thẩm.

Lúc quân gia Thẩm thấy trong mắt Lăng Khắc Cốt không che giấu được tình cuồng sùng sờ ngay tại chỗ, cho đến khi bọn họ biến mất ở trước mắt mình, ông mới hoảng hốt nhất khăn lau rơi trên mặt đất lên, tiếp tục lau chùi bình hoa đồng cổ.

Tiểu Đan của ông, tối nay sợ rằng lại mất ngủ.

Người tối nay nhất định phải thao thức không chỉ có Thẩm Đan, còn có Thang Mang Lâm. Cô mới vừa tỉnh ngủ, muốn đi xuống lầu ăn một chút gì, liền gặp được Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên lên lầu. Tròng mắt đen cuồng dã kia là lần đầu tiên cô nhìn thấy, cô vẫn cho là Lăng Khắc Cốt là một người đàn ông luôn biết kiềm chế đến cực hạn, không có khả năng sẽ có thời điểm mất khống chế, nhưng mới vừa rồi, cô nhìn thấy một loại nhiệt tình gần như điên cuồng.

Cô thua, bại bởi Lăng Hi Nguyên nhìn vẫn còn rất đơn thuần đó.

"Cô cũng thấy rồi đấy?" Tường Lê Văn diêm dúa, lẳng lơ cười lạnh đi tới bên người Thang Mang Lâm, "Khắc Cốt căn bản không quan tâm cô. Đừng tưởng rằng anh ta gieo mầm mống trong bụng cô, thì đã rất giỏi rồi. Cô chẳng qua cũng chỉ là một thứ đồ chơi!"

"Người Khắc Cốt muốn kết hôn là tôi! Cái này là đủ rồi!" Thang Mang Lâm cao ngạo đứng thẳng người dậy, không nhìn tới sự châm chọc của Tường Lê Văn, đi qua trước mặt cô ta.

Coi như Lăng Khắc Cốt không thương cô thì thế nào, cô lấy được cái ghế Lăng phu nhân, đây mới là trọng yếu nhất, cũng là điều cô vẫn khẩn cầu. Tình yêu, thật ra thì không có quan trọng như vậy, so với bánh bao, nó không coi vào đâu. Khi một người ngay cả một cái bánh bao cũng không có mà ăn thì

còn có thể đi cường cầu tình yêu sao? Không! Tuyệt đối sẽ không.

Cái thế giới này là lãnh khốc vô tình, không có ai sẽ thương hại mình. Cho nên triết lý cuộc sống của Thang Mang Lâm cô chính là muốn bắt chấp tất cả biến thành người có tiền, mà Lăng Khắc Cốt chính là mỏ kim cương lớn nhất trước mặt của cô, tài phú mà cả đời này đào không hết.

Một lòng muốn trở thành Lăng phu nhân Thang Mang Lâm cũng chưa từng hỏi trái tim của mình, cô ngay cả vấn đề mình rốt cuộc có yêu Lăng Khắc Cốt hay không cũng không từng có suy nghĩ sâu xa, cô không quan tâm trong lòng Lăng Khắc Cốt có ai, chỉ một lòng nghĩ có được người đàn ông này.

"Đừng vui mừng quá sớm! Chỉ cần hôn lễ còn không có cử hành, tất cả đều có thể có thay đổi!" Tường Lệ Văn đùa bỡn khêu khêu tóc quăn, cười lạnh nói với bóng lưng của Thang Mang Lâm.

Giọng nói đầy giễu cợt khiến lưng Thang Mang Lâm cứng đờ. Có lẽ cô nên làm chút gì đó để ngăn cản tất cả biến cố xảy ra. Lăng Khắc Cốt phải cưới cô.

Bên này là chiến tranh giữa hai người phụ nữ, cách qua một bức tường là một đôi người tình lửa nóng triền miên.

Lăng Khắc Cốt giống như uống phải thuốc kích thích, mãnh liệt dè Hi Nguyên ở phía dưới.

"Không nên đụng tôi!" Hi Nguyên phản kháng. Cô không biết mình làm như thế nào đáp lại. Sự kiện cường bức dữ dội vừa rồi vẫn còn lưu lại ám ảnh rất sâu, cô không cách nào lập tức tiếp nhận nhiệt tình của Lăng Khắc Cốt.

Nhưng nụ hôn của Lăng Khắc lại như có chứa ma lực, khơi lên nhiệt tình trong cơ thể cô, để cho toàn thân cô cũng bắt đầu ửng hồng.

"Nói em quan tâm tôi!" Lăng Khắc Cốt bá đạo chống đỡ ở bên môi Hi Nguyên, ra lệnh. Cường nhiệt trong mắt của anh vô cùng nồng đậm, giống như chất chứa đầy tình cảm sâu đậm, còn có loại nhiệt tình tham lam.

"Tôi mới không quan tâm!" Hi Nguyên đẩy gương mặt tuấn tú của Lăng Khắc Cốt, nói lời trái lương tâm. Mới vừa rồi tìm được đường sống trong chỗ chết xong, cô đột nhiên phát hiện ở trên thế giới này, cô cái gì cũng có thể mất đi, lại duy chỉ có không thể mất đi Lăng Khắc Cốt, mặc dù anh tổn thương cô như vậy.

Chẳng lẽ cô cứ bị coi thường như vậy? Rõ ràng Lăng Khắc Cốt không thương cô, cô còn phải quan tâm anh.

Cho nên nói cái gì cô cũng không chịu thừa nhận sự quan tâm trong lòng.

"Không cho nói láo!" Lăng Khắc Cốt giống như là có thể nhìn thấu tâm tư Hi Nguyên, không vui quở nhẹ.

Rõ ràng khi xe hơi nổ tung thì anh nhìn thấy trong mắt Hi Nguyên dâng lên lệ quang, chỉ có quan tâm anh, mới có thể rơi lệ. Một khắc kia, anh kích động đến hận không được tại chỗ nuốt Hi Nguyên vào trong bụng.

Có lẽ không có trở thành người đàn ông đầu tiên của Hi Nguyên, nhưng anh nhất định phải làm người đàn ông cuối trong sinh mệnh của cô. Cuộc đời của cô ngay từ lúc gặp nhau trở đi cũng đã cùng anh buộc chung vào một chỗ.

Lăng Hi Nguyên, thật là một Tiểu Phiến Tử (kẻ hay nói dối) thích nói dối. Lăng Khắc Cốt cười che lại cánh môi Hi Nguyên, đem sức lực của đầu lưỡi thăm dò vào trong môi đầy hương thơm của cô, tận tình khơi lên sự nhiệt tình của cô. Nụ hôn triền miên ngọt ngào này khiến Hi Nguyên kim lòng không được phát ra thì thầm kêu gọi, tiếng ngậm nga này như một ca khúc động lòng người, khiến thân thể vốn đã căng cứng của Lăng Khắc Cốt càng thêm kích cuồng, nhô lên giống như tòa núi nhỏ, suýt chút nữa thì đâm thủng cả đỉnh quần.

Bàn tay to của anh nhẹ nhàng cởi bỏ áo khoác ngoài của Hi Nguyên, giải phóng cô ra khỏi áo len và quần jean.

"Đừng!" Hi Nguyên ngượng ngùng kháng cự. Cô có chút sợ hãi, đối với tình dục sợ hãi, cô sợ lại giống như mới vừa rồi, anh bắt chấp tất cả mà xông vào thân thể khô khốc của cô, xé rách cô. Cô còn có một chút hi vọng, bởi vì người đàn ông dè ở trên người cô là người cô yêu duy nhất kiếp này. Dù loại tâm tình mâu thuẫn khiến Hi Nguyên không cách nào buông việc tiếp nhận Lăng Khắc Cốt.

"Thả lỏng!" bàn tay Lăng Khắc Cốt ôm ái môn trớn thân thể Hi Nguyên, tay vừa chạm đến lập tức khơi lên ngọn lửa, khiến Hi Nguyên động tình run rẩy.

Môi mòng của anh tận tình hưởng thụ môi ngọt ngào của Hi Nguyên xong, rốt cuộc buồng Hi Nguyên sắp hít thở không thông ra, dời về phía vành tai nhạy cảm của cô, đem vành tai khả ái ngậm vào trong miệng.

"A." Hi Nguyên khó nhịn thở gấp, thân thể cô ở phía dưới Lăng Khắc Cốt gãy dựa, giống như con mèo nhỏ khiêu gọi, càng khơi lên sự cuồng dã của Lăng Khắc Cốt.

Nụ hôn trở nên không hề dịu dàng nữa, anh giống như cuồng phong cuốn tới, khiến Hi Nguyên kích động quần lên hông của anh.

Hai người thân mật quấn vào nhau, khi Lăng Khắc Cốt dịu dàng đâm vào thâm u đã sớm ngập nước thì chỉ nghe được thanh âm rên rỉ bất lực của Hi Nguyên.

Kích tình như sóng biển vọt tới, nhanh chóng bao phủ hai người.

Một đêm này, Lăng Khắc Cốt không biết thoả mãn hưởng thụ bữa tiệc lớn Hi Nguyên, nhưng trong cuồng dã vẫn không mất đi dịu dàng. Hi Nguyên không tiếp tục cảm thấy đau đớn khi bị xé rách nữa, ngược lại có một loại vui sướng không cách nào không chế được, bay lên..

Cô tựa như một con diều, bị Lăng Khắc Cốt giống như một người giỏi thả diều nâng cánh trên không trung, hưởng thụ vui vẻ bay lượn.

Lần đầu, cô hiểu tình dục cũng là một sự hưởng thụ, mà không hoàn toàn là khổ sở.

Cuồng hoan suốt đêm tiêu hao hết thể lực hai người, khi Hi Nguyên mệt mỏi không mở nổi mắt ra nữa thì tròng mắt đen sẫm bên của Lăng Khắc Cốt bỗng chốc mờ lớn, trong đêm tối tầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thon gầy của Hi Nguyên.

"Không cho phép phản bội tôi nữa!" Chuyện trước kia anh có thể tha thứ, nhưng về sau, Hi Nguyên chỉ có thể thương anh.

Âm lãnh và hung ác trong tròng mắt của Lăng Khắc Cốt, Hi Nguyên không nhìn thấy, cô giống như chú mèo nhỏ đáng yêu, thật chặt rúc vào trước ngực Lăng Khắc Cốt, giống như ôm lấy một lò lửa lớn, tham luyến ấm áp của anh.

Môi mỏng của Lăng Khắc Cốt nhếch lên, đem Hi Nguyên một thân tím bầm ôm vào lòng. Tay của anh khi đụng phải bụng của Hi Nguyên thì có chút nghi hoặc. Hi Nguyên mập lên rồi sao? Mặc dù Hi Nguyên mang thai hai tháng, nhưng bởi vì tâm tình cô vẫn không tốt, ăn không vô không ngủ ngon, cho nên bụng cũng chỉ là có chút biến hóa rất nhỏ, cũng không có lộ rõ mồn một. Cho nên cũng không có khiến cho Lăng Khắc Cốt chú ý tới.

Ở trong một phòng khách sạn sang trọng, một đôi nam nữ căng thẳng quấn chặt lấy nhau. Mức độ kịch liệt giống như đang tiến hành một trận chiến đấu.

Cuồng hoan đi qua, người phụ nữ từ trên thân người đàn ông ngồi dậy, trêu chọc những lọn tóc xoắn dài, quăn rũ mà cười nói: "Chuyện này nhất định phải làm gọn gàng, không nên để cho người ta nắm được nhược điểm. Tôi không tiện ra mặt, không cho phép anh phạm sai lầm!"

Người đàn ông cười gian từ phía sau ôm eo người phụ nữ: "Đêm dài lắm mộng, không cần luôn nói những thứ này, chúng ta tiếp tục."

Người đàn ông đề người phụ nữ ở phía dưới, cuồng dã mà nghĩ muốn triển khai một trận hoan ái dai dẳng khác.

"Trừ làm cái này, anh còn có thể làm cái gì?" Người phụ nữ bắt mắt một cước đem người đàn ông đá lộn xuống giường, "Tiểu gia hỏa làm hư việc nhiều hơn là thành công! Năm đó nếu như không phải là tôi, anh có thể thành công chạy ra khỏi vây quét của Lăng Khắc Cốt sao? Phế vật! Thật khiến cho tôi coi thường anh!"

"Tôi hiểu biết rõ tôi có lỗi, em tha thứ cho tôi." Người đàn ông đứng dậy từ dưới đất, đẩy sắc dục lại lần nữa hôn người phụ nữ, "Lần này, tôi nhất định để cho em như ý nguyện. Tôi thật sự không hiểu nổi em, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao? Làm gì nhất định không phải là Lăng Khắc Cốt thì không thể? Cây gậy của anh không phải hơn anh ta sao?"

"Anh? Xách gậy cho anh ấy cũng không xứng!" Người phụ nữ mặc dù không có cự tuyệt động tác tìm hoan của người đàn ông, nhưng lời nói ra lại đầy giễu cợt.

"Tuông Lê Văn, em đừng chọc giận tôi! Có tin tôi sẽ đẩy em tới bước Ngọc Thạch Câu Phần (thà làm ngọc vỡ) hay không, để cho em không chiếm được bất cứ thứ gì!" Người đàn ông bắt mắt nheo khiến người phụ nữ phải rùng to.

"Tuông Lê Văn", thì ra người phụ nữ trên giường này lại là Tuông Lê Văn.

Lời người đàn ông nói khiến Tuông Lê Văn có chút sợ, cô lập tức giống như con rắn quấn lên eo người đàn ông, quăn rũ trấn an anh ta: "Ừng, đừng nóng giận. Chờ chuyện thành rồi, em sẽ không bạc đãi anh."

"Ừng?! Hừ! Em là đang gọi tên tôi hay là đang gọi Liệp Ưng?" Người đàn ông đầy ghen tỵ chất vấn.

"Đương nhiên chính là anh rồi! Anh hùng của em!" Tuông Lê Văn xinh đẹp hôn đôi môi to lớn của người đàn ông, cô nhắm mắt lại, không nhìn tới vết sẹo dài trên mặt đối phương kia, trong đầu có ảo tưởng người đàn ông này là Lăng Khắc Cốt, cô không ngừng tự lừa dối bản thân, để ở trên người cô là Lăng Khắc Cốt. Chỉ có như vậy, cô mới có thể tiếp nhận đụng chạm của cái tên đàn ông xấu xí này.

Người đàn ông thỏa mãn cười lớn, đem cây gậy tà ác đâm thẳng vào trong cơ thể Tuông Lê Văn.

Thô thờ gấp, gằn nhẹ ngâm nga hoan ái cuồng loạn lập tức vang vọng khắp bên trong phòng.

.

Hi Nguyên tỉnh lại giữa một nụ hôn ấm áp, trong mơ mơ màng màng, cô chỉ cảm giác trước ngực mình là một đồng đồ lông lá, mà giữa chân của cô hình như còn có một bàn tay ở đây.

Hi Nguyên đột nhiên thức tỉnh, mở to hai mắt thấy rõ chôn ở trong lòng ngực mình là Lăng Khắc Cốt thì cô bắt mắt nói: "Lăng Khắc Cốt, anh có để cho người ta ngu không?"

Quả thật chính là một dã thú chưa thỏa mãn dục vọng, làm suốt đêm còn chưa đủ.

"Em ngủ, tự thôi động." Lăng Khắc Cốt tà mị mà cười ngẩng đầu lên, mê luyến mút lấy môi hồng của Hi Nguyên.

"Anh làm như vậy có quý mới ngủ được!" Hi Nguyên trợn mắt một cái, nếu là cô thật có thể ngủ, đó chính là thần, mà không phải người. Anh ở trên người cô trêu chọc như vậy, cô làm sao mà có thể không có phản ứng? Lại nói làm cả đêm, thân thể của cô sớm đã bị anh khai phá đến chín mọng, chỉ cần nhẹ nhàng trêu chọc sẽ không chịu nổi.

"Vậy thì không cần ngủ!" Lăng Khắc Cốt hà hê cười lớn đem Hi Nguyên ôm lên, hai người cùng nhau quỳ gối trên giường, một bên anh hôn cổ của Hi Nguyên, vừa đem hai chân cô quặp ngang hông mình.

"Không nên như vậy! Rất mắc cỡ!" Hi Nguyên xấu hổ đẩy Lăng Khắc Cốt. Mặc dù trải qua mấy trận cuồng hoan, thế nhưng động tác này vẫn là lần đầu bọn họ làm. Vì vậy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng, mắc cỡ thiếu chút nữa muốn tìm cái lỗ để chui vào. Tối nay, cô hình như cảm nhận được tình yêu của Lăng Khắc Cốt, là thật sao? Hay là cô đang nằm mơ, cô thế nhưng cảm thấy Lăng Khắc Cốt mỗi một lần hôn đều mang nồng nặc thâm tình, từng cái mỉm cười của anh đều mang theo âm áp, không còn là ác ma thô bạo đã man đó nữa, ngược lại giống như là người yêu đầy nhiệt tình, đang cẩn thận che chở cô, cưng chiều cô.

Tâm cô vốn đã sắp chết lại dâng lên hi vọng, có lẽ anh cũng có một chút xiu quan tâm cô?

Cô sắp bị cái ý nghĩ trong lòng này hành hạ điên rồi.

"Nhắm mắt lại thì sẽ không mắc cỡ!" Lăng Khắc Cốt cười ha ha xông vào trong cơ thể Hi Nguyên, mang đến cho cô một cuộc trầm luân.

"Mới sáng sớm tỉnh mơ đã tiến hành một trận kích tình lớn như vậy, Khắc Cốt, tình lực của anh thật vượng!" giọng nói bén nhọn trần đầy ghen tỵ của Tường Lệ Văn đột nhiên vang lên ngoài cửa, Hi Nguyên bị cô ta làm cho sợ hết hồn, lập tức từ trên người Lăng Khắc Cốt nhảy xuống, chui vào trong chăn. Cô chôn ở trong chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Chuyện mắc cỡ như vậy lại bị tình địch của cô thấy được, cô làm sao mà sống đây!

Không còn mặt mũi thấy người!

"Đi ra ngoài!" một khắc Lăng Khắc Cốt nhìn thấy người tới là Tường Lệ Văn kia, tròng mắt đen vốn đầy kích tình lập tức chìm lạnh đến giống như hàn băng Bắc Cực, âm chí trùng mắt nhìn Tường Lệ Văn một cái.

Cô ta thật là to gan, lại dám tới phá hư kích tình của anh và bé con.

Xem ra không giáo huấn cô ta một chút, cô ta sẽ không biết thân phận của mình.

Mặc dù là cứu Băng Nhi, Tường Lệ Văn mất đi thứ quý giá nhất của người phụ nữ, nhưng cũng không có tư cách tới quăn chuyện của anh!

"Không phải là em muốn tìm anh, Khắc Cốt, là vị hôn thê của anh té bất tỉnh ở dưới lầu." Tường Lệ Văn vẻ mặt vô tội nhìn Lăng Khắc Cốt, cố ý đem mấy chữ "Vị hôn thê" nhấn mạnh, muốn cho Hi Nguyên chôn ở phía dưới chăn nghe được.

Lời của cô quả nhiên mang lại hiệu quả, Hi Nguyên thời điểm nghe được mấy chữ "Vị hôn thê" kia, thân thể rõ ràng cứng đờ. Lăng Khắc Cốt lúc nào thì có vị hôn thê? Cô sao không từng nghe thấy anh đề cập tới?

Không ngờ mình rời nhà trốn đi mới có mấy ngày, Lăng Khắc Cốt liền có thêm một vị hôn thê.

Anh nếu muốn kết hôn, còn tới đụng chạm vào cô làm cái gì?

Đùa bỡn cô như vậy rất thú vị sao?

Hay là bởi vì anh quá hận cô, cho nên muốn tìm hết mọi phương pháp giày vò cô?

Hi Nguyên ủy khuất cắn khước môi, đau lòng ở phía dưới chăn nghẹn ngào.

Thì ra là một đêm này thật chỉ là cô nằm mơ, Lăng Khắc Cốt căn bản không yêu cô. Anh vẫn chỉ là đùa bỡn cô, đùa bỡn thân thể của cô, đùa bỡn tình cảm của cô.

Cô cũng không bao giờ tin tưởng Lăng Khắc Cốt nữa rồi!

Thì ra yêu anh lại đau đớn đến thế này!

"Băng Nhi?" Vừa nghe đến Thang Mang Lâm té xiu, Lăng Khắc Cốt lập tức khẩn trương. Anh không có bận tâm phản ứng của Hi Nguyên, vội vã mặc quần dài vào chạy xuống lầu.

Gần đây Thang Mang Lâm bởi vì có thai phản ứng kịch liệt, thường nôn mửa, thân thể rất yếu đuối, Lăng Khắc Cốt thật không hi vọng cô xảy ra chuyện gì.

"Nhìn Khắc Cốt vội vàng như vậy! Ai, Khắc Cốt đối đãi với vị hôn thê đúng là khác biệt hoàn toàn so với những người khác, thật làm cho người ta ghen tỵ. Người khác cũng nên tỉnh thôi, làm một con nhóc lâu như vậy, cũng còn không hiểu thân phận của mình. Còn tưởng rằng Khắc Cốt sẽ yêu mình! Thật

là khờ khạo vô cùng!" Tường Lệ Văn dùng lời nói mềm mỏng chế nhạo Hi Nguyên. Cô thật hận Lăng Hi Nguyên, nha đầu xấu xí này rõ ràng không có xinh đẹp như mình, cũng không có vóc người đẹp như mình, nhưng Lăng Khắc Cốt tình nguyện đùng Hi Nguyên cái thứ thô thiển đó, cũng không nguyên ý đùng cô một đầu ngón tay. Cho nên không trách được cô nảy sinh ác độc! Cô không kể tất cả thủ đoạn diệt trừ cái đing trong mắt Lăng Hi Nguyên này, dĩ nhiên còn có Thang Mang Lâm kia nữa.

Vì lấy được Lăng Khắc Cốt, mười mấy năm trước, cô hy sinh nhiều như vậy, bao gồm hiến thân cho tên đàn ông xấu xí đó, nhưng cô cái gì cũng không có được.

Cô hao tổn tâm cơ như vậy cũng không chiếm được gì, tự nhiên không thể nào để cho phụ nữ khác dễ dàng lấy được.

Cô muốn giết chết nhục khí của Hi Nguyên, đã kích lòng tin của cô ta, cũng muốn khiến cho cô ta hiểu lầm Lăng Khắc Cốt. Chỉ có như vậy, mình mới có thể có cơ hội chiếm được sự chú ý của anh.

Hi Nguyên vốn là núp ở phía dưới chần bị những lời nói khách bác kia của Tường Lệ Văn kích thích, cô tức giận phải chui ra, ngang ngược đáp lễ đối phương: "Tôi là con nhóc không sai, nhưng cũng còn hơn loại phụ nữ mạnh miệng nho cứng không ăn được thì nói nho còn xanh!"

Lời của cô chọc giận Tường Lệ Văn, cô ta tức giận gợn tay lao về phía Hi Nguyên: "Nha đầu xấu xí ghê tởm! Mày nói người nào không ăn được nho cứng nói nho còn xanh? Tao cho mày biết, số lần Khắc Cốt leo lên giường của tao nhiều hơn mày không biết bao nhiêu lần. Mày đừng có đắc ý vội!"

"Cô đánh tôi?" Hi Nguyên bùm mặt tức giận nhìn chằm chằm Tường Lệ Văn. Khi còn bé, cô còn không có năng lực phản kháng, Tường Lệ Văn liền đem chuyện ngược đãi cô làm thành hoạt động giải trí hạ đẳng, ba ngày đánh một ít, năm ngày một trận lớn mà Lăng Khắc Cốt bởi vì hận cô chưa bao giờ ra mặt ngăn cản. Sau lại xảy ra chuyện kia, Lăng Khắc Cốt mới bắt đầu quan tâm cô, không cho phép Tường Lệ Văn động thủ với cô nữa. Mà hôm nay, Tường Lệ Văn rốt cuộc lại động thủ đánh cô.

"Tao liền đánh mày! Có bản lĩnh mày đi tố cáo với Khắc Cốt đi, xem anh ta sẽ đứng về phía tao hay phía mày!" Tường Lệ Văn nói xong, lại một cái tát vung lên.

Lần này, Hi Nguyên có phòng bị, kịp thời tránh thoát. Sau đó trở tay đáp trả về phía Tường Lệ Văn.

Tiếng bập tai vang lên thanh thúy, trên mặt Tường Lệ Văn cũng xuất hiện một dấu năm ngón tay rõ ràng. Cô ta đột nhiên giống như phát điên đánh về phía Hi Nguyên, bóp cổ cô, âm ngoan cắn răng: "Nha đầu xấu xí! Còn không có người dám động thủ đánh tao!"

Hi Nguyên bị cô ta bóp cổ tới không thở nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Cô dùng hết tất cả khí lực vọt tới cái trán Tường Lệ Văn, chỉ nghe "Cốp" một tiếng, cái trán hai người cường điệu va vào nhau, Tường Lệ Văn đau đến bụng cô của Hi Nguyên ra, che cái trán. Cô ta không ngờ mình xuất thân từ sát thủ lại sẽ bại bởi Hi Nguyên.

Cô ta nhào tới đánh nhau với Hi Nguyên. Hi Nguyên bị cô ta đè ở phía dưới, chỉ có thể lấy hết sức giãy giụa.

Hai người cô một quyền tới một cước, đánh nhau vô cùng kịch liệt. Hi Nguyên cảm giác thể lực của mình dần dần suy yếu, sắp không đẩy nổi thân thể Tường Lệ Văn. Bụng bắt đầu co rút từng trận, đau đến khiến cho cô toát ra mồ hôi lạnh.

Giữa lúc cô rút cuộc chống đỡ không nổi, sắp thua Tường Lệ Văn thì tiếng gầm nhẹ không vui của Lăng Khắc Cốt truyền đến: "Dừng tay!"

Nghe được giọng nói của Lăng Khắc Cốt, mới vừa rồi còn đánh đá, hung tợn Tường Lệ Văn lập tức buông Hi Nguyên ra, sau đó mặt ủ mày chau nhìn anh: "Khắc Cốt, bé con đánh tôi. Anh xem, cũng sưng lên."

Cô ta chia ra gò má vừa bị Hi Nguyên đánh tới gần Lăng Khắc Cốt, để cho anh nhìn vết tát in hình bàn tay.

Hi Nguyên giận đến phùng mang trợn má. Người đàn bà này thật là ác nhân cáo trạng trước. Rõ ràng là cô ta động thủ ở phía trước, bây giờ lại đi cắn ngược lại một cái, nói mình đánh cô ta. Nhưng Hi Nguyên cũng không có biện giải cho mình, cô chỉ là quật cường kéo cái mền qua vây quanh mình, kiêu ngạo mà nhìn Lăng Khắc Cốt. Nếu như anh đối với cô ngay cả tin tưởng căn bản cũng không có, thì cô không còn có lý do để thương anh nữa. Cô hiện tại ngược lại hi vọng anh nghiêng về phía Tường Lệ Văn, như vậy cô có thể hoàn toàn dứt bỏ quyền luyến trong lòng, kiên quyết rời đi.

Gương mặt tuấn tú của Lăng Khắc Cốt âm lãnh như một tờ giấy, không có an ủi Tường Lệ Văn, cũng không có trách cứ Hi Nguyên, chỉ là lạnh lùng nói: "Trước khi tôi trở lại thì quét dọn chiến trường cho sạch sẽ!"

Nói xong cũng xoay người rời đi, không thêm quan tâm đến lý lẽ bên trong của hai người phụ nữ.

Hi Nguyên bị thương ngồi yên tại chỗ. Anh thế nhưng không có che chở cô. Anh tin tưởng lời của Tường Lệ Văn?

Có lẽ Tường Lệ Văn nói rất đúng, mình cũng chỉ là một con rối nhỏ, là thứ để cho anh giải trí lúc nhàn hạ. Cô so với anh, cho tới bây giờ cũng chưa có bất cứ ý nghĩa gì, chỉ là con gái của kẻ thù, là đối tượng anh muốn trả thù.

"Còn không mau đứng lên quét dọn?" Tường Lệ Văn trợn mắt nhìn Hi Nguyên một cái, cao ngạo mà mệnh lệnh, "Cô muốn cho tôi bị Khắc Cốt mắng?"

Hi Nguyên lạnh nhạt lặng yên giương mí mắt lên, không thêm quan tâm đến lý lẽ của cô ta, tự mình nằm lại trên giường. Người sai không phải cô, cô mới không cần đi dọn dẹp. Lăng Khắc Cốt muốn trách mắng cô, cô ta cứ bồi theo anh ấy đi, cô đã không sao.

Tâm đã bị trăm ngàn vết thương đau đớn, tê dại. Cô hiện tại chỉ muốn nghỉ ngơi. Nếu như có thể tiến vào trong mộng không có Lăng Khắc Cốt, thì tốt biết bao.

Cô cười chua xót, đưa tay phủ xuống bụng đang từng trận co rút của mình.

Tưởng Lệ Văn thấy Hi Nguyên không động đậy, giận đến hất tay đi. Dù sao người cuối cùng bị chửi cũng không phải một mình cô. Hơn nữa cô còn có đòn sát thủ Băng Nhi này, Lăng Khắc Cốt nếu trách mắng cô, cô liền lấy Băng Nhi ra làm bia đỡ đạn, anh nhất định bỏ tay với cô. Cơ hồ mỗi một lần, cô phạm sai lầm đều là dùng một chiêu này, trăm lần đều linh.

Cô hiện tại hả hê nhất chuyện "Băng Nhi" bị cưỡng bức quá mức dữ dội, cũng bởi có cái sự kiện cứu Băng Nhi mà hy sinh trong sạch quá khứ đó, cô mới có thể ở Ứng tập đoàn hòa đồng như cá gặp nước, ở trước mặt Lăng Khắc Cốt vênh váo hả hê.

Cuộc sống thiếu sót duy nhất chính là không thể đem Lăng Khắc Cốt lừa gạt đến tay. Chỉ là ngày nay cũng sẽ sớm đến thôi.

Sau khi Tưởng Lệ Văn rời đi, Hi Nguyên mới cuộn thân thể lại, ôm bụng rơi nước mắt. Cô cũng không nên trở về, ở tại nhà Nhạc Nhạc thật tốt, ba và mẹ Doãn hòa ái hiền lành, Nhạc Nhạc thật thà đáng yêu, ở nhà họ Doãn, cô cảm giác được chăm sóc và thương yêu. Nhưng ở lâu đài Tinh Nguyệt, cô chỉ cảm nhận được Lăng Khắc Cốt vô tình và Tưởng Lệ Văn âm độc.

Đúng rồi, ở chỗ này lại phát hiện thêm một người "Băng Nhi" mang cái mùi "vị hôn thê" của Lăng Khắc Cốt, đó là Thang Mang Lâm, người phụ nữ Lăng Khắc Cốt nâng niu cưng chiều trong lòng bàn tay.

Hi Nguyên cảm thấy thương cảm và cô đơn chưa bao giờ có. Trong lòng đau đến khiến cho cô sa sút, mà những vết thương trên người lại để cho cô chịu rất nhiều hành hạ. Mồ hôi lạnh giống như hạt châu không ngừng thấm ra, ướt gối đầu.

Khó chịu như muốn chết, Hi Nguyên nén lệ úy khuất cần môi dưới. Sẽ không ai mặc kệ chết sống của cô, Lăng Khắc Cốt căn bản không quan tâm cô. Anh hiện tại chắc chắn đang ở bên cái vị hôn thê bảo bối kia của anh rồi.

Cũng làm cho bọn họ đi chết đi! Lăng Khắc Cốt yêu người nào thích người nào, cô đã không hiếm lạ nữa rồi.

Nhưng tại sao tâm còn có thể đau như vậy?

...

Lăng Khắc Cốt đứng ở bên trong phòng Thang Mang Lâm, đưa lưng về phía giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Mùa thu trôi qua thật là nhanh, đảo mắt đã vào cuối thu, trong vườn hoa chỉ còn lại cây sồi còn có mấy phần màu xanh, hoa cỏ còn sót lại tất cả đều đã đổi màu, trụi lủi đứng ở đó. Cái ghế xích đu giống như đang đặt giữa một cung băng dưới gốc dạ thụ cô tịch. Gió thổi tới, mấy miếng phiến lá xanh còn sót lại rơi xuống trên xích đu, khiến cho người ta có một loại cảm giác thê lương.

"Chỉ là dinh dưỡng không đầy đủ cộng thêm gió rét, không có việc gì. Lão đại gọi tôi tới khẩn cấp như vậy, tôi còn tưởng rằng Thang Mang Lâm sảy thai." Phía sau anh truyền đến giọng nói bướng bỉnh nhạo báng của Ngân Báo.

"Dinh dưỡng không đầy đủ?" Lăng Khắc Cốt không hiểu xoay người, thức ăn của "Băng Nhi" đều có chuyên gia dinh dưỡng đặc biệt chịu trách nhiệm, cô ấy làm sao sẽ không đầy đủ dinh dưỡng?"

"Này ai biết?" Ngân Báo thờ ơ nhún nhún vai, "Chỉ là ăn uống khá hơn nữa, nếu là thực tâm không muốn ăn, Thượng Đế cũng hết cách với cô ấy."

Lời Ngân Báo nói hình như Thang Mang Lâm nghe được, chỉ thấy mắt của mi mắt của cô nhẹ nhàng run một cái, sắc mặt bộc phát tái nhợt. Ngân Báo nói rất đúng, cô chính là cô ý không muốn ăn. Cô muốn dùng chiêu suy yếu này để tranh thủ đồng tình của Lăng Khắc Cốt. Nhất là ngày hôm qua, chứng kiến Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên, trong mắt hiện lộ mê tình thì cô càng quyết tâm muốn giả bộ bệnh. Một ngày chưa ăn cơm, hơn nữa cả đêm chịu gió rét, rốt cuộc lại để cho cô thành công té xỉu ở trên bàn cơm.

"Anh có ý tứ gì?" Lăng Khắc Cốt nghe ra câu nói của Ngân Báo có hàm ý khác, không vui mày rậm nhíu lại.

"Chính là ý trên mặt chữ." Ngân Báo bướng bỉnh nháy mắt mấy cái, trước khi Lăng Khắc Cốt nổi giận từ trong hòm thuốc lấy thuốc ra đưa cho anh, "Một ngày ba bữa, đúng hạn uống thuốc, bảo đảm ngày mai cô ấy có thể sống mà nhảy loạn."

"Thuốc này có tác dụng phụ không?" Lăng Khắc Cốt nhìn Thang Mang Lâm nằm ở trên giường "Hôn mê bất tỉnh" một chút, lo lắng hỏi. Phụ nữ có thai tương đối đặc biệt, không thể tùy tiện dùng thuốc, cho nên anh mới khẩn cấp gọi Ngân Báo tới.

"Tôi cam đoan với cậu, không có!" Ngân Báo vỗ ngực một cái, cam kết với Lăng Khắc Cốt. Coi như anh dù không thích Thang Mang Lâm thế nào, mất hứng cô phá hư hạnh phúc của Hi Nguyên, nhưng là một bác sĩ, anh có đạo đức nghề nghiệp của anh, quyết sẽ không hại người.

"Mới từ Mĩ trở về vợ gọi anh tới, có oán tôi hay không?" Lăng Khắc Cốt đi tới bên giường, vỗ vỗ bả vai Ngân Báo, quan tâm hỏi.

"Tôi nào dám?! Chỉ là này mười mấy tiếng máy bay thật là giày vò. Sớm biết liền ngồi máy bay tư nhân đi." Ngân Báo ảo não than thở. Lần này đi Mĩ tham đại hội y khoa quốc tế, bọn họ một nhóm mười chín người, ngồi chỉ là khoang phổ thông bình thường, cái ghế vừa cứng lại không thoải mái. Anh vì không muốn biểu hiện đặc biệt của mình, cùng mọi người chen chúc trong khoang phổ thông, quả thực là khổ thân. Lần sau, anh không bao giờ đi cùng với mọi người nữa, máy bay tư nhân của anh thật rất thoải mái.

"Đi về nghỉ, cho phép anh nghỉ ba ngày." Lăng Khắc Cốt đặc xá Ngân Báo kỳ nghỉ ba ngày, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

"Tạ ơn lão đại khai ân!"

Ngân Báo đột nhiên nghiêm nghị nhìn Lăng Khắc Cốt một cái, sau đó do dự mở miệng: "Lão đại, nghe nói bé con về nhà, tôi có thể gặp cô bé không?"

Trước khi đi Mi biết rất rõ rằng Hi Nguyên đang ở đâu, cũng không dám đi nhìn cuộc sống của cô, thật rất khó chịu. Mấy ngày đó, anh ngày ngày đang đấu tranh với trái tim của mình. Muốn đi đón Hi Nguyên về, rồi lại biết lão đại hiện tại gặp nguy hiểm, nhận Hi Nguyên trở lại chỉ có thể khiến cho cô cũng nằm trong vòng nguy hiểm. Cho nên anh nhìn, một nhìn lại nhìn nữa, thiếu chút nữa nhìn thành nội thương. Vẫn là tên Thẩm Đan kia có phúc, ngày ngày đi gặp bé con. Lão đại nói với anh là mắt nhắm mắt mở, đứa ngốc này còn tưởng rằng lão đại không biết chuyện cậu ta đem Công Ti Bách Hóa cũng dời đến nhà họ Doãn. Nên Lão đại mặc kệ, thật ra thì chỉ là bởi vì đó cũng là chuyện lão đại muốn làm.

Bé con ở tại nhà họ Doãn, quá nhiều người lo lắng, trong đó khó chịu nhất đúng là lão đại.

Cũng chính là bởi vì một chút này, anh mới hoàn toàn buông tha chuyện tranh đoạt.

Thật ra thì cự cãi vô dụng, anh đã sớm hiểu, bé con chỉ coi anh như một người chú.

"Con bé ở trong phòng tôi nghỉ ngơi, anh thật muốn nhìn?" tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt lạnh lùng giống như mũi tên nhọn bắn về phía Ngân Báo, tựa hồ đang cảnh cáo anh, anh dám nói muốn nhìn thử một chút. Lăng Khắc Cốt đối với Hi Nguyên tham muốn giữ lấy đã mãnh liệt đến không cách nào nhìn được người đàn ông khác nhìn cô lâu một cái, dù là Ngân Báo không có một chút nguy hiểm, anh cũng sẽ ghen ghét.

Ngân Báo xấu hổ cười cười, hướng Lăng Khắc Cốt khoát khoát tay: "Không dám, phụ nữ của lão đại! Tôi sẽ đứng mực."

"Coi như anh thức thời!" Lăng Khắc Cốt hừ lạnh một tiếng.

"Tiêu chuẩn người chồng ghen tuông! Nếu là bé con gả cho người khác, cậu vẫn không thể uống một vạc dấm!" Ngân Báo nhạo báng cười mà to nói. Dĩ nhiên khả năng này quá nhỏ, theo tính khí này của lão đại, ai dám động đến bé con một ngón tay, còn không lập tức đem đối phương giải quyết tại chỗ, một viên đạn đưa lên Tây Thiên.

"Còn không mau cút đi? !" Lăng Khắc Cốt bị Ngân Báo nhạo báng đỏ mặt, anh cố giả bộ lãnh khốc mà rống to với Ngân Báo.

"Lòng người dễ thay đổi! Bây giờ mọi người chỉ biết qua sông rút cầu!" Ngân Báo bắt đầu đi lác đầu, vừa than thở vừa đi ra ngoài. Thật ra thì trong lời nói thành phần chế nhạo chiếm đa số.

"Ngày mai sẽ đưa qua cho anh một chiếc Hummer, ít ba hoa với tôi đi!" Lăng Khắc Cốt buồn cười nhìn Ngân Báo. Tiểu tử này luôn là một bộ dáng vẻ bướng bỉnh, rõ ràng cũng đã qua tuổi 27 rồi, còn như đứa bé.

"Hummer? Món đồ chơi hay là xe hơi?" Ngân Báo xoay người lại, cười hỏi.

"Món đồ chơi!" Lăng Khắc Cốt tức giận nói. Anh có thể tặng cho người ta một món đồ chơi xe hơi sao?

"Tạ ơn lão đại nhiều!" Ngân Báo nhào tới như đang muốn cường hôn, bị Lăng Khắc Cốt nhanh chóng tránh thoát.

"Đừng có bày ra điệu bộ này với tôi!" Lăng Khắc Cốt một cước đá văng Ngân Báo ra, phòng bị nhìn anh ta. Anh sợ nhất tiểu tử Ngân Báo này đột nhiên xuất hiện nhiệt tình, làm cho người ta rất không chịu nổi.

"Tôi đi thôi! Lão đại tự cầu nhiều phúc thôi." Ngân Báo liếc nhìn Thang Mang Lâm trên giường, nói như nhắc nhở Lăng Khắc Cốt. Có người phụ nữ tâm cơ thâm trầm này làm vị hôn thê, cuộc sống sau này của lão đại sẽ không tốt hơn. Ngân Báo không khỏi lại bắt đầu lo lắng, bé con đơn thuần đó, có thể bị thương tổn hay không?

Đang lúc này, cửa phòng Thang Mang Lâm đột nhiên bị mở ra từ bên ngoài, Thẩm Đan sắc mặt nặng nề nói: "Ngân Báo, mau đi xem bé con một chút!"

"Bé con thế nào?" Ngân Báo và Lăng Khắc Cốt cơ hồ đồng thời nhìn về phía Thẩm Đan, trảm miệng một lời hỏi anh.

"Tôi mới vừa rồi đi ngang qua cửa phòng lão đại nghe được tiếng bé con rên rĩ, đi vào liền nhìn thấy cô ấy ở trên giường đau đến lăn lộn." Thẩm Đan nặng nề nhìn Lăng Khắc Cốt. Nếu như không phải là anh, bé con sẽ không bị thương.

Nghe được lời Thẩm Đan nói, Ngân Báo sợ hết hồn. Anh không nói hai lời, khoác cái hòm thuốc lên theo Thẩm Đan xông ra.

Lăng Khắc Cốt so với bất kỳ một người nào trong bọn anh cũng khẩn trương, mấy bước liền vượt qua Ngân Báo và Thẩm Đan, chạy về hướng phòng ngủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt vừa thấy sắc mặt tái nhợt này của Hi Nguyên xong thì sợ hết hồn, anh lo lắng xông về phía cô, muốn bế cô lên.

"Không nên đụng tôi. Đi ra ngoài!" Hi Nguyên cắn răng, lạnh lùng cự tuyệt đụng chạm của Lăng Khắc Cốt. Thời điểm cô khó chịu anh không có ở đây bên cạnh mình, chạy đi chăm sóc Thang Mang Lâm. Anh cần gì phải giả nhân giả nghĩa làm bộ như quan tâm cô?

"Em!" Lăng Khắc Cốt đứng ở bên giường, bàn tay có lực nắm thật chặt lại, một đôi mày kiếm nhíu lại thành hình chữ bát. Hi Nguyên cự tuyệt khiến cho anh tức giận, cô thể nhưng không cho anh chạm vào.

"Đi xem vị hôn thê của anh! Tôi chỉ là con nhoc anh không cần!" Hi Nguyên che bụng đau đớn, bất tuân nhìn lại gương mặt tuấn tú mà lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt. Nếu như không yêu cô, cũng không cần làm bộ như quan tâm cô, không để cho tâm bị thương của cô dấy lên hi vọng.

"Em hiểu là tốt rồi!" Lăng Khắc Cốt cắn răng nghiêng lợi nói.

"Đề tôi xem một chút." Ngân Báo hiện ra vừa lúc hóa giải căng thẳng giữa hai người, anh vọt tới bên giường, mắt đi tinh táo tay chân có chút luống cuống.

Thẩm Đan lặng lẽ đứng ở ngoài cửa, cũng không có vào phòng. Anh không có tư cách vào đi, mặc dù anh đang đem cả sinh mạng để yêu Hi Nguyên. Anh chỉ là dùng một đôi trong mắt đen đầy quan tâm nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn ướt mồ hôi này của Hi Nguyên. Cô đau tất cả anh đều nhìn ở trong mắt, cũng đều khắc tất cả vào trong lòng. Nếu như cô là của anh, anh quyết sẽ không khiến cho cô bị thương.

"Mau đưa tới bệnh viện!" Ngân Báo đột nhiên ngẩng đầu lên, nặng nề nhìn Lăng Khắc Cốt một cái. Tình huống bé con không lạc quan, anh hi vọng tình huống không phải giống như cái dạng anh đang nghĩ.

Nghe được lời Ngân Báo nói, Lăng Khắc Cốt lập tức cúi người xuống, đem Hi Nguyên ôm vào trong ngực, sau đó ra lệnh với Ngân Báo: "Anh đi lái xe!"

"Không muốn anh ôm!" Hi Nguyên đẩy Lăng Khắc Cốt, nhưng bởi vì suy yếu vô lực rồi biến mất sai có thể lung lay được anh.

"Câm miệng!" Lăng Khắc Cốt cắn tức rống to. Đến lúc nào rồi, Hi Nguyên lại vẫn dám giận đối với anh. Nét mặt Ngân Báo nặng nề khác thường khiến cho trong lòng anh từng trận khủng hoảng, một loại cảm xúc có thể mất đi Hi Nguyên khiến cho anh vốn tự kiểm chế rất tốt cũng không thể tiếp tục giữ tinh táo.

Khi Hi Nguyên được đẩy vào phòng cấp cứu, kia trong trong mắt đen kia của Lăng Khắc Cốt có lo âu không nói ra được, anh lo lắng đi tới đi lui ở ngoài cửa phòng cấp cứu, muốn biết Hi Nguyên rốt cuộc ra sao. Anh rốt cuộc không kiềm chế được kích động, đẩy ra cửa phòng cấp cứu, xông vào. Các y tá bởi vì thấy là anh, ai cũng không dám ra mặt ngăn trở. Ai dám ngăn cản Lăng Khắc Cốt? Còn không phải là muốn đập chén cơm của mình.

Hi Nguyên nằm ở trên giường bệnh trong phòng cấp cứu, nhìn Ngân Báo tự mình quần ống truyền dịch lên co cô, lo lắng dùng một cái tay khác bắt lấy anh lại: "Chú Ngân Báo. Cháu không. . . . muốn mất đi. . . . Bảo bảo. . . ."

Ngân Báo ghim hết châm, lấy ra khăn tay lau mồ hôi giúp Hi Nguyên: "Tin tưởng chú, chú sẽ bảo vệ cháu."

Hi Nguyên nghe xong, an tâm mà cười lên: "Vậy thì tốt."

"Nhắm mắt nghỉ ngơi, chờ cháu tỉnh lại, chú đã giúp cháu giải quyết tốt tất cả."

Hi Nguyên không hiểu nhìn Ngân Báo, không hiểu trong lời nói của anh là có ý gì.

"Tôi sẽ ngăn cản hôn lễ của lão đại, người cậu ta nên cưới là cháu! Cậu ta phải phụ trách đưa nhỏ trong bụng cháu!" Ngân Báo cố chấp nói. Coi như nghi ngờ Thang Mang Lâm chính là có con của lão đại thì thế nào? Bé con mới chính là người lão đại nên chịu trách nhiệm.

"Không cần. Nói cho anh ấy biết!" Hi Nguyên có chút hốt hoảng kéo y phục Ngân Báo, cầu xin nói. Trong lòng của cô rất loạn, còn chưa có quyết định tốt rồi cuộc có nên đề cho Lăng Khắc Cốt biết về sự tồn tại của đứa bé này hay không. Anh đã có bảo bảo của Thang Mang Lâm, còn có thể quan tâm tới một đứa nữa trong bụng cô sao?

"Bé con?" Ngân Báo không hiểu nhìn Hi Nguyên.

"Không nói cho tôi cái gì?" giọng nói lạnh lẽo vô tình của Lăng Khắc Cốt đột nhiên vang lên.

"Lão đại? Ai cho cậu tiến vào?"

Lăng Khắc Cốt đi đến trước giường bệnh Hi Nguyên, môi mím chặt này hiện lên con giận của anh. Hi Nguyên vừa nhìn thấy anh xuất hiện, rõ ràng rụt lại dắc chỉ.

"Không nói cho tôi em mang thai nghiệt chủng?"

"Nghiệt chủng?" Hi Nguyên bị thương nhìn Lăng Khắc Cốt, "Lăng Khắc Cốt, anh khi dễ người! Thang Mang Lâm mang thai thì là bảo bối, tôi mang thai thì lại là nghiệt chủng sao?"

"Nó không nên xuất hiện!" Lăng Khắc Cốt vô tình hừ lạnh, trong lòng mắt không có một chút tình cảm, "Ngân Báo, anh giết nó cho tôi!"

"Đừng!" Hi Nguyên bị sợ đến từ trên giường ngồi dậy, lời Lăng Khắc Cốt nói khiến cho cô tức giận, coi như anh không thương cô, cũng không thể tuyệt tình như vậy. "Đứa nhỏ này là của tôi, anh không có quyền giết nó!"

Mắt phượng hẹp dài của Lăng Khắc Cốt nheo lại, lãnh khốc vô tình nói: "Tôi sẽ không nuôi con hoang của người đàn ông khác! Nó phải biến mất!"

"Con hoang?" Hi Nguyên kinh ngạc sững sờ, thì ra là anh vẫn không tin cô, vốn là đã đau thấu tim lại lần nữa rơi vào hầm băng, rét lạnh thấu xương. Nếu như trong tình yêu đến cả tin tưởng căn bản đều không có, còn nói gì đến tình yêu? Có lẽ cô căn bản cũng không nên thương anh.

"Anh nói nó là con hoang?" Hi Nguyên cười thê lương, ngẩng đầu hỏi ngược lại Lăng Khắc Cốt, "Có muốn biết cái tên đàn ông khốn kiếp đó là người nào hay không?"

Lăng Khắc Cốt vòng chắc ngực, lạnh lùng nhìn Hi Nguyên, chờ đợi câu trả lời của cô.

"Cái tên đàn ông khốn kiếp đó là anh! Nghiệp chủng tôi mang trong bụng chính là của anh!" Hi Nguyên đầy giận dữ ngẩng đầu lên, vô vị nhìn gương mặt tức giận của Lăng Khắc Cốt.

Lời Hi Nguyên nói tổn thương đến tự ái của Lăng Khắc Cốt, anh nghĩ cũng không nghĩ liền cho Hi Nguyên một cái tát: "Đừng nghĩ gạt tôi!"

"Lăng Khắc Cốt, anh không phải là người!" Hi Nguyên bị đau bụm mắt. Anh thế nhưng động thủ đánh cô! Nước mắt uất ức cũng nhịn không được nữa rồi rớt rơi xuống, như bị hoa anh đào bị sương thu đánh rụng.

"Ngân Báo, anh biết nên làm như thế nào!" Lăng Khắc Cốt phát phát tay, ra lệnh cho Ngân Báo ở sau lưng này giờ không nói gì.

"Không! Chết tôi cũng không phá thai!" Hi Nguyên bị giật mình nhổ hết kim tiêm, chân trần nhảy xuống đất. Cô không thể tiếp tục ở chỗ này để cho Lăng Khắc Cốt tổn thương cô, cô muốn chạy trốn.

Lăng Khắc Cốt một phát níu được cô lại, đem cô vừa hồi phục ném lên giường bệnh: "Em đừng mong giữ lại nó! Tôi sẽ không cho phép!"

"Buông tôi ra!" Hi Nguyên giùng giàng, nản lòng thoái chí.

"Em tốt nhất an phận một chút cho tôi! Nếu không để cho tôi tóm được tên đàn ông khốn kiếp đó, tôi sẽ phá hủy hắn!" từ môi trong miệng mím chặt của Lăng Khắc Cốt nặn ra câu nói lạnh lẽo này, trong lòng mắt đen âm trầm sóng gió lưu chuyển.

"Đàn ông khốn kiếp của tôi cũng chỉ có một mình anh! Anh hủy đi! Hủy diệt chính mình đi!" Hi Nguyên trừng mắt nhìn mắt phượng giống như ác ma của Lăng Khắc Cốt, khiêu khích nói.

Lăng Khắc Cốt nâng tay lại muốn đánh Hi Nguyên, lại bị Ngân Báo ở sau lưng ngăn lại.

Ngân Báo khiến cho Lăng Khắc Cốt không có phòng bị té nhào xuống đất, bất mãn rống giận: "Lời Bé con nói cậu làm sao lại không chịu nghe?! Đứa bé trừ cậu ra thì còn có thể là của ai?"

"Nó không phải của tôi! Cô ta quyến rũ không biết bao nhiêu đàn ông, còn muốn đem nón xanh đội lên trên đầu tôi, tôi không có ngu như vậy!" Lăng Khắc Cốt thoải mái mà đẩy Ngân Báo ra, vừa chỉnh lại áo, vừa cổ chấp nói. Lần đầu tiên đụng Hi Nguyên cách hiện tại mới hơn một tháng, nhưng cô đã có thai hai tháng. Đứa bé tại sao có thể là của anh?

Ngân Báo giận đến một quyền đánh qua, nện vào trên mặt Lăng Khắc Cốt: "Không cho sỉ nhục bé con!"

"Đây là chuyện của tôi và bé con, anh không cần quan tâm!" Lăng Khắc Cốt lau khóe miệng bị đá thương, âm lãnh nói.

"Chuyện của bé con tôi liền muốn xen vào! Cậu có thật cần phải máu lạnh giết chết con của mình như vậy không, về sau này cậu cũng như vậy không cần tôi!"

Nói xong, anh lại nhào tới, cùng Lăng Khắc Cốt vật lộn. Nhưng anh đâu phải là đối thủ của Lăng Khắc Cốt, chỉ vài cái liền bị đối phương đạp xuống trên đất.

"Không nên đánh!" Hi Nguyên nhảy xuống giường, bảo hộ ở trước người Ngân Báo, kiêu ngạo mà nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt, "Lăng Khắc Cốt, anh cứ hi vọng tôi có người đàn ông khác như vậy? Được! Vậy anh đi điều tra đi! Chỉ cần anh tra ra được anh ta là ai, tôi liền đồng ý để anh bỏ đi đứa bé này. Nhưng nếu như anh không tra được, đứa nhỏ này tôi nhất định muốn sinh ra cho bằng được!"

"Được! Tôi sẽ để cho em lưu lại nó thêm mấy ngày!" Lăng Khắc Cốt nói xong, không lưu luyến chút nào đi ra ngoài, thời điểm ra đến cửa, anh đột nhiên

quay đầu lại, "Không nên ôm ảo tưởng, tôi nhất định sẽ tra ra được!"

"Tùy anh tra!" Hi Nguyên cao ngạo ngẩng đầu lên, cô không tin anh có thể tra ra được cái gì, bởi vì từ đầu đến cuối, người đàn ông của cô chỉ có một.

Chờ sau khi Lăng Khắc Cốt đi, Ngân Báo nhìn về mặt đầm nước mắt của Hi Nguyên xin lỗi: "Bé con, chú vô năng, không thể bảo vệ cháu."

"Đây không phải là lỗi của chú. Chú Ngân Báo, truyền nước cho cháu, cháu muốn bảo vệ tốt bảo bảo của cháu." Hi Nguyên kiên cường lau đi nước mắt, duỗi tay cho Ngân Báo. Quan trọng lúc này là cô cần bảo hộ tốt cho mình cùng bảo bảo, cô nhất định sẽ cười đến cuối cùng. Cô không thể thua Lăng Khắc Cốt, chỉ mấy câu nói của anh liền bị đánh bại, bởi vì hiện tại cô không phải chiến đấu vì một mình mình, mà là hai người, cô còn có bảo bảo.

"Được!" Ngân Báo đau lòng vỗ vỗ Hi Nguyên, cho cô thêm sức mạnh, "Chú sẽ cùng với cháu. Sẽ để cho kẻ ngốc lão đại kia đi thăm dò, cuối cùng hối hận nhất định là cậu ta."

.....

Thẩm Đan đứng ở gian phòng của ông nội, trình trọng nhìn ông lão: "Ông nội, nói cho con biết chân tướng, tại sao thiếu gia lại hoài nghi trong sạch của bé con?"

Ánh mắt Quân gia Thẩm lóe lên, không dám nhìn thẳng vào mắt cháu trai: "Ông. Ông cũng không rõ ràng lắm."

"Người thật không biết?" Thẩm Đan hỏi lần nữa. Anh thật là rất muốn biết rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào. Trong lòng của bé con trừ Lăng Khắc Cốt, căn bản không chứa được người khác, coi như đánh chết anh, anh cũng không thể nào tin nổi bé con sẽ đổi lòng. Đứa bé kia nhất định là của thiếu gia, nhưng thiếu lại như nắm chắc điều gì đó, nhất quyết không chịu tin tưởng đứa bé là của anh ta. Điều này làm cho anh rất là nghi ngờ. Anh cho là gia gia ở lâu đài Tinh Nguyệt nhiều năm như vậy, chuyện của bé con ông nên rõ ràng nhất, nhưng đáp án anh có cũng chỉ là một lời phủ định.

"Tiểu Đan, chuyện của bọn họ con không cần phải lo lắng. Bên ngoài cô gái tốt nhiều như vậy, con đừng có chấp nữa." Quân gia Thẩm muốn thuyết phục đứa cháu trai đầu óc chết tiệt này, không cần yêu Hi Nguyên nữa, ông sợ cháu trai cuối cùng bị thương tổn.

"Chuyện tình cảm người sẽ không hiểu." Thẩm Đan thất vọng xoay người, rời đi phòng ngủ của ông lão.

Anh nhất định sẽ tra được rốt cuộc lỗi nằm ở khúc nào, khiến thiếu gia khẳng định bảo bảo của bé con không phải của anh ta như vậy.

.....

Hi Nguyên ở ở bệnh viện nửa tháng, cho đến khi cô nhận thấy mình có hơi sức đi nghênh đón chiến đấu, mới cùng Ngân Báo quay về lâu đài Tinh Nguyệt.

Bọn họ vừa đi vào Lâu đài Tinh Nguyệt, liền nghe thấy lời nói chanh chua của Tưởng Lệ Văn: "O, đây không phải là tiểu nha đầu xấu xí đó sao? Tôi còn tưởng rằng là ai đó? Thật không nghĩ tới cô còn có mặt mũi trở lại."

"Câm miệng!" Ngân Báo bắt mắt nhìn Tưởng Lệ Văn một cái, mấy ngày nay Hi Nguyên đã không biết len lén chảy bao nhiêu nước mắt, Tưởng Lệ Văn lại vẫn tới kích thích cô.

"Có người che chở đúng là không giống nhau. Ngay cả mang thai con hoang cũng lưng thẳng khí hùng như vậy." Tưởng Lệ Văn châm chọc cười.

Hi Nguyên một mực yên lặng không lên tiếng dùng sức quăng cho Tưởng Lệ Văn một cái tát, quát cường nói: "Không cho nói đứa bé của tôi là con hoang! Bởi vì cô không có tư cách!"

"Mày!" Tưởng Lệ Văn bị đánh đến đau, rồi lại ngại Ngân Báo, mà không dám phát tác, cô ta chỉ có thể cắn răng nghiền lợi nói, "Mày chờ đi, đến lúc đó cho mày khóc!"

"Tôi nhất định sẽ cười đến cuối cùng." Hi Nguyên thẳng tắp lồng ngực, nội tâm bị tổn thương che giấu đi, kiêu ngạo mà trả lời.

"Hừ!" Tưởng Lệ Văn phẫn hận hừ lạnh, thù một tát này cô ta sẽ nhớ, về sau nhất định sẽ hoàn trả lại cho nha đầu xấu xí Lăng Hi Nguyên này!

Ngân Báo tròn mắt nhìn Tưởng Lệ Văn một cái, sau đó đỡ hông của Hi Nguyên, dịu dàng trấn an: "Bé con, đừng để ý tới cô ta!"

"Cháu biết rõ. Người ta không chiếm được Lăng Khắc Cốt, liền giống như con nhím khắp nơi cắn người." Hi Nguyên ngây thơ tựa vào trong ngực Ngân Báo, dường như không để tâm lại giống như đang tổ khô giùm Tưởng Lệ Văn.

"Nghịch ngợm!" Ngân Báo cười nheo mũi thon của Hi Nguyên. Nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên anh lại được thấy Hi Nguyên lộ ra nụ cười, nheo một cái như vậy tâm mới tạm bình ổn lại.

"Như vậy mới có người yêu. Chú nói xem có phải không? Chú Ngân Báo?" Hi Nguyên nghịch ngợm nháy nháy mắt với Ngân Báo, nụ cười có phần ngây thơ này khiến Ngân Báo có một cái nháy mắt, mắt tròn.

"Cháu muốn khiến cho tất cả đàn ông trong thiên hạ đều vì cháu mà phát cuồng sao? Còn không thu hồi nụ cười mê hoặc lòng người này lại!" Ngân Báo cố làm ra vẻ kẻ ác, hung ác nhìn chằm chằm Hi Nguyên.

Hi Nguyên một chút cũng không sợ anh làm mặt lạnh, ngược lại cười Khanh Khanh.

"Tiểu hồ ly tinh! Những người đàn ông thích mày tất cả đều bị mù!" Tường Lệ Văn bắt đầu châm chọc. Cô thật không hiểu nổi nha đầu xấu xí này có cái gì tốt? Muốn vốc người không có vốc người, muốn gương mặt cũng không có gì đáng nói, muốn đầu óc không có đầu óc, nha đầu ngu xuẩn như vậy, Lăng Khắc Cốt thể nhưng lại quan tâm đến thể, mấy người bọn Ngân Báo cũng coi cô ta như bảo bối để mà cưng chiều.

"Cũng bởi vì mặt của đàn ông toàn thể giới cũng rất trong trẻo, cho nên di Lệ Văn mới có thể không có người đàn ông nào muốn đi? Ngài bao lớn? 29? 30? Tôi nghĩ đã già như vậy rồi còn có ai muốn nữa, còn dám xuất hiện trước mặt người." Hi Nguyên cười duyên che miệng lại.

"Bé con, cháu nói sai rồi." Ngân Báo cười buống bình, ghé vào bên tai Hi Nguyên, lại dùng âm lượng đủ để có thể khiến cho Tường Lệ Văn nghe được nói, "Lệ Văn năm nay 32."

"À? So với ba còn lớn hơn ba tuổi?" Hi Nguyên kinh ngạc há hốc mồm, "Không trách được ba thà phải cưới Thang Mang Lâm, cũng không thêm di ấy."

"Các người cứ chờ đó cho tôi!" Tường Lệ Văn tức giận tới mức cắn răng nghiến lợi, cô ta cắn tức lướt qua hai người đi ra phía ngoài.

Sau khi cô ta rời khỏi, Hi Nguyên thu hồi nụ cười, kiêu ngạo mà ưỡn ngực, nói với Ngân Báo: "Đi thôi, đi vào nghênh đón chiến đấu."

"Thánh Đấu Sĩ nhỏ, cần tiếp viện cứ việc nói một câu." Ngân Báo cưng chiều giữ chặt gương mặt của cô, trong mắt có nhu tình không dễ nhận ra.

"Yên tâm, bé con không có yếu ớt như vậy." Coi như cô đã từng yếu ớt, cũng bởi vì đã kích của Lăng Khắc Cốt mà trở nên kiên cường. Cô bây giờ có loại quật cường không chịu thua, cô nhất định phải làm cho Lăng Khắc Cốt hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Cô dẫn đầu đi vào trong, giống như tiểu gà mẹ đầy ý chí chiến đấu, kiêu ngạo mà ngẩng cao đầu, mang theo nụ cười bất khuất đi vào. Khi chạm mặt Lăng Khắc Cốt giống như u linh đứng ở chân cầu thang, lạnh lùng nhìn bọn họ. Trên mặt của anh không có bất kỳ vẻ gì, chỉ là tròng mắt đen sâu tựa biển nhìn chằm chằm gương mặt đã có chút mướt mà của Hi Nguyên. một khắc Hi Nguyên nhìn thấy Lăng Khắc Cốt kia, thân thể không tự chủ được trở nên cứng ngắc, mười ngón tay của cô ghim thật sâu vào trong thịt, nhưng nụ cười trên gương mặt lại trở nên ngọt ngào hơn, càng kiêu ngạo hơn, cô nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt, giống như đóa hồng mai ngạo nghễ trước bão tuyết, tỏa ra hào quang rực rỡ mẽ người.

"Anh, cặp tài liệu của anh." Đang lúc này, Thang Mang Lâm từ trên lầu lo lắng chạy chậm xuống.

"Băng Nhi, chậm một chút, cầu thang rất dốc." Lăng Khắc Cốt ba bước cũng làm thành hai bước xoay người lại nghênh đón, vươn tay nhẹ nhàng đỡ Thang Mang Lâm.

Hi Nguyên nhìn Thang Mang Lâm mặc áo bà bầu, không khỏi cảm thấy rất châm chọc. Cùng là mang thai đứa bé của anh, anh đối với Thang Mang Lâm cứ cẩn thận như vậy, đối với mình thì lại vứt bỏ kình khi. Trong lòng ề ầm từng trận, cô hít mạnh một hơi, khiến cho nước mắt không rơi xuống.

"Bé con, cẩn thận một chút. Chú đỡ cháu lên lầu." Ngân Báo sai bước đuổi theo cô, giống như người đàn ông thâm tình cưng chiều người tình, nắm thật chặt những ngón tay đang không ngừng run rẩy của Hi Nguyên, thu chúng vào trong lòng bàn tay.

"Chú, đầu cháu có chút choáng váng." Hi Nguyên giống như suy yếu dựa vào trước ngực Ngân Báo, che cái trán nói.

Tròng mắt đen sắc bén của Lăng Khắc Cốt lập tức bắn tới, hung hăng nhìn chằm chằm bàn tay Ngân Báo ôm Hi Nguyên.

"Đầu choáng váng? Nhất định là bảo bảo lại đang hành hạ con mèo mẹ bé nhỏ là cháu rồi, chú bồng cháu." Ngân Báo ôm lấy Hi Nguyên, lướt qua trước mặt Lăng Khắc Cốt và Thang Mang Lâm, liếc bọn họ một cái cũng không liếc. Lúc anh nói đến hai chữ bảo bảo cũng cố tình nhấn mạnh một chút, để cho Lăng Khắc Cốt nghe được.

Lăng Khắc Cốt đứng thẳng bất động ở trên bậc thang, cũng không nhúc nhích nhìn thẳng khuôn mặt tươi cười kiêu ngạo của Hi Nguyên, khi Ngân Báo vượt qua anh thì lạnh lùng mà kiêu ngạo phản phò: "Đến thư phòng!"

"OK, chờ tôi dàn xếp tốt cho bé con xong đã." Ngân Báo buống bình cười cười, bữu bữu môi với Hi Nguyên, tựa hồ đang nói cho Lăng Khắc Cốt, đối với anh mà nói, bé con quan trọng nhất.

Lăng Khắc Cốt hừ lạnh một tiếng, nhận lấy tài liệu trong tay Thang Mang Lâm xong liền hướng thư phòng đi tới, lưu lại một Thang Mang Lâm mặt lúng túng không ai để ý tới.

Đứng ở trước cửa sổ sát đất to lớn của thư phòng, gương mặt tuấn tú của Lăng Khắc Cốt hiện đầy mây đen, anh móc ra một điều xì gà, cầm trong tay xoay xoay. Đột nhiên anh phiền não ném xì gà trên mặt đất, ào ào xoa tóc. Anh phải ra nhiều người như vậy để điều tra, cũng tra không ra rốt cuộc bé con cùng người đàn ông nào thân mật quá đáng. Ngay cả Zu Cuelle cùng bé con cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn bạn tốt, cũng không có tiến thêm bước nào. Chẳng lẽ là Ngân Báo —— huynh đệ anh tín nhiệm nhất? Không! Không thể nào! Ngân Báo không biết làm loại chuyện đó. Nhưng mặc dù hiểu rõ tính tình Ngân Báo, anh sinh ra ghen tỵ với anh ta. Mới vừa rồi anh nhìn thấy cử chỉ thân mật của Ngân Báo đối với bé con, trong lòng dỗi kị đến muốn nổi điên. Đánh cuộc cùng với bé con anh vẫn không thắng được, không cách nào cúi đầu dễ dàng cô, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngân Báo đem cô lên lầu, mà không thể ngăn cản.

Anh nên làm thế nào với bé con đây?

Đưa bé trong bụng cô là cái gai trong lòng anh, thời thời khắc khắc nhắc nhở anh về sự bất trình của cô.

Anh cầm tức nắm một cái bình hoa đời Đường lớn trên bàn hướng phía cửa đập tới. Đang lúc này, Ngân Báo đẩy cửa đi vào, anh lập tức vuron đôi tay ra, vừa vận nhận lấy bình hoa.

"Lão đại, cậu muốn luyện ném rổ cũng đừng luyện như vậy? Bình hoa hơn 2000 vạn bị hủy như vậy rất đáng tiếc." Ngân Báo cười cười, đặt mông ngồi vào trên bàn sách của Lăng Khắc Cốt, đem bình hoa đặt lại vị trí cũ, không hiểu hỏi, "Lão đại tìm tôi có chuyện gì? Là thị trường chứng khoán Mỹ nứt toác? Hay là Tổng Thống nước Đức bị bệnh?"

Lăng Khắc Cốt đốt lên một điều xì gà, đứng ở phía trước cửa sổ hút mạnh, khói mù nhất thời bao phủ thân thể anh, bóng lưng của anh nhìn ra có mấy phần cô đơn.

"Bé con là cháu gái anh." Một hồi lâu, Lăng Khắc Cốt mới nhả ra mấy từ tối nghĩa này, tựa như nhắc nhở, lại như là cảnh cáo.

"Tôi hiểu rõ, mà tôi càng hy vọng có thể có cơ hội gọi cô ấy một tiếng chị dâu." Ngân Báo hiểu ý cười trộm, tổng giám đốc lãnh huyết cũng biết ghen tỵ.

"Chẳng qua nếu như người khác không chịu tiếp nhận đưa bé trong bụng cô ấy, tôi không ngại làm ba của nó." Ngân Báo đột nhiên ném ra một quả bom, nổ ngay trước mắt Lăng Khắc Cốt tóe lên lửa đỏ.

"Chớ hòng mơ tưởng!" Anh đập tắt xì gà, đôi tay chống trên bàn sách, lạnh lùng trừng mắt nhìn Ngân Báo, tựa như một con Liệp Ưng bị chọc giận, muốn đem con mồi trước mắt phân thây.

"Không cho tôi làm, chẳng lẽ cho cậu làm?" Ngân Báo cũng không sợ, vẫn cười đùa nháy mắt mấy cái, cố gắng đem lửa giận của Lăng Khắc Cốt kích thích đến trình độ lớn nhất, "Đáng tiếc, cậu không có tư cách này, cậu sẽ phải cưới Thang Mang Lâm, bé con hay là để tôi nhận lấy thôi. Lão đại, chúng ta cử hành một hôn lễ tập thể như thế nào? Tôi ở bên cạnh bé con nhất định sẽ trở thành một đôi kim đồng ngọc nữ khiến cho người ta chú ý. Ha ha ha, suy nghĩ một chút thì có thú vị."

"Đưa bé của cô ấy không phải của tôi!" Lăng Khắc Cốt rống to. Muốn anh giải thích bao nhiêu lần, Ngân Báo mới có thể hiểu?

"Trong bụng Thang Mang Lâm mới không phải của cậu!" Ngân Báo đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm chỉnh, anh nhảy xuống khỏi cái bàn, một phát bắt được cổ áo của Lăng Khắc Cốt, "Lúc nào thì con mắt của cậu mới có thể thấy rõ chân tướng? Bé con chỉ thích một mình cậu!"

"Làm sao anh biết?"

"Biết cái gì?"

"Chuyện Mang Lâm." Lăng Khắc Cốt không hiểu nhú nhú lông mày.

"Người có đầu óc đều có thể hiểu. Dĩ nhiên còn phải cảm ơn Thanh Long nhắc nhở." Ngân Báo bồn chồn nhìn sâu vào đôi con mắt tà ác tình mịch kia của Lăng Khắc Cốt, "Tôi thật sự không hiểu nổi, cậu tại sao thả thay người khác nuôi con hoang, cũng không chịu muốn bảo bảo ruột của mình."

"Tôi không phải người đàn ông đầu tiên của bé con!" Lăng Khắc Cốt đẩy Ngân Báo ra, ào ào ngồi ở trong ghế, "Tôi cũng không muốn tin tưởng, thế nhưng là sự thật."

"Cậu muốn mở hài kịch quốc tế hả?" Ngân Báo không tin trọn to hai mắt, lão đại làm sao sẽ nghĩ như vậy?

"Nếu như đổi lại là anh, lại không biết cô gái mình đụng có phải có con của mình hay không? Tôi cũng muốn làm như không biết, nhưng lòng của tôi thời thời khắc khắc đang nhắc nhở tôi đây là sự thực. Bé con tôi một tay nuôi lớn lại phản bội tôi!" Lăng Khắc Cốt chỉ trong lòng mình, đầy khổ sở cùng giày giụa nói.

"Điều này sao có thể? Tôi đi hỏi bé con một chút." Ngân Báo khiếp sợ nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Chuyện Mang Lâm các anh không cần lo, tôi tự có tính toán. vụ án ở châu Âu kia, anh đi giải quyết cho tôi, sau một giờ nữa máy bay cất cánh, những cái khác anh không cần phải lo." Lăng Khắc Cốt ngăn trở bước chân muốn rời khỏi của Ngân Báo.

"Loại chuyện đó không phải từ trước đến giờ đều do Bách Hồ phụ trách sao?" Ngân Báo bất mãn hỏi. Lão đại thể nhưng khiến cho anh chạy đến Italy đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, buồn lậu súng ống.

"Vi rèn luyện Thảm Đan, nhiệm vụ lần này do anh cùng cậu ta đi. Bách Hồ còn có những nhiệm vụ khác phải làm."

"Tôi không muốn đi Italy."

"Anh phải đi, Thảm Đan còn quá non, tôi không hy vọng có sai lầm xảy ra khi đang ở trên tay anh."

"Có thể chuyển sang nơi khác hay không?"

"Không thể!" Lăng Khắc Cốt như đinh chém sắt nói.

"Muốn đi mấy ngày?" Ngân Báo không có cách nào hỏi. Lão đại quyết định từ trước đến giờ không ai có thể thay đổi được, xem ra anh thật phải chạy đến Italy đi bán mạng. Anh rất lâu không có luyện qua, không biết bản lĩnh có thật lùi hay không.

"Nửa tháng."

"À? !" sắc mặt của Ngân Báo lập tức khó coi, muốn đi Italy nửa tháng, vậy anh phải thay đổi rất nhiều lịch giải phẫu, lại không thể lúc nào cũng thấy bé con. Anh thật là số khổ, nhưng lão đại đã ra lệnh, anh không thể không phục tùng.

"Tôi đưa anh ra phi trường."

"Lão đại, cậu nhất định phải chăm sóc bé con thật tốt, nói không chừng là cậu làm." Ngân Báo không yên lòng với Hi Nguyên, đối với lời Lăng Khắc Cốt nói, anh cũng có chút nghi ngờ. Rõ ràng Hi Nguyên chỉ thích một người là lão đại, làm sao có thể cùng người đàn ông khác xảy ra quan hệ? Cô lại không giống cái cô Thang Mang Lâm đo, vì tiền có thể đi bán mình. Vừa nghĩ tới Thang Mang Lâm anh liền ghét, thật không biết lão đại làm sao lại nhất định giữ lấy bảo bối của người phụ nữ kia.

Lăng Khắc Cốt lạnh lùng trợn mắt nhìn Ngân Báo một cái, sau đó liền ngoảnh đầu rồi đi: "Chuyện của tôi anh tạm thời đừng trông nom! Chuyện ở Ý làm không xong anh đừng có trở lại!"

"À? Mạng của tôi thật là khổ." Ngân Báo phàn nàn, gương mặt tuần tú nhẵn nhụi, bị Lăng Khắc Cốt ném vào trong ô tô.

.....

Thang Mang Lâm đứng ở cửa phòng bệnh của ba, lẩn quẩn không dám đi vào, nghe nói ba sẽ làm một cuộc phẫu thuật lớn, cô thật muốn vào nhìn ông một chút. Nhưng đã không biết bao nhiêu lần cô bị anh trai chặn ngoài cửa, nói cô bồi nhọ danh tiếng nhà họ Thang, nói cô vô si, cho nên cô rất sợ nhìn thấy anh.

"Cha, ngày mai giải phẫu nhất định sẽ thành công, cha không cần lo lắng." Trong phòng bệnh truyền đến giọng nói vô cùng phong phú từ tính của Thang Dật Thần, "Long tổng đã an bài xong tất cả, anh ấy thật là Đại Ân Nhân của nhà chúng ta."

"Con trai, ba có thể tỉnh lại cũng đã rất vui mừng, ca phẫu thuật kia chi phí đắt như vậy, theo cha hay là thôi đừng làm nữa." Giọng nói già nua cùng suy yếu của Ba Thang từ trong khe cửa truyền tới, khiến Thang Mang Lâm nghe khó chịu. Cũng bởi vì phí giải phẫu, năm đó cô mới bán mình, người nghèo sống rất không có tôn nghiêm, cho nên cô mới cứ muốn được gả cho Lăng Khắc Cốt.

"Phí giải phẫu công ty sẽ giúp con trả, về sau con sẽ kiếm tiền từ từ trả." Thang Dật Thần cầm tay cha, cười nhạt an ủi.

"Không được! Cha không thể để liên lụy tới các con. Cha đã già, có thể sống ngày nào hay ngày đó, con đừng vì cha mà lãng phí nhiều tiền như vậy." Ba Thang cố chấp nói.

"Giải phẫu nhất định phải làm, cha, ngài nghe lời con đi." Thang Dật Thần có chút nóng nảy, ngày mai sẽ phải làm giải phẫu rồi, hôm nay anh người cha gì của anh vẫn còn chưa đồng ý.

"Không nghe! Cha không thể để cho con phải ngày ngày sống trong nợ nần." Ba Thang hình như đã quyết, không chịu làm cuộc phẫu thuật này. Ông tuy không thực rõ ràng phí giải phẫu đắt tới mức nào, nhưng là từ trong miệng người con trai mới đến chăm sóc đặc biệt, ông biết, ba năm con trai đã vì ông mà tốn không ít tiền, ông đã làm liên lụy đến đứa nhỏ Dật Thần tốt như vậy, ông đã là một ông lão gần đất xa trời, không muốn lãng phí nhiều tiền như vậy nữa.

Nghe được ba vì phí giải phẫu mà không dám làm giải phẫu, Thang Mang Lâm vội vàng đẩy cửa ra, lại do dự không biết phải thế nào đi vào, lúc này Ba Thang vừa đứng lúc ngừng đầu lên, thấy cô ở cửa, trong mắt lập tức phát ra ánh sáng kích động: "Lâm nhi!"

"Cha!" Thang Mang Lâm nhào vào trong ngực ba, nước mắt không nhịn được rơi xuống. "Phí giải phẫu cha không cần phải để ý đến, con sẽ kêu vị hôn phu của con nghĩ biện pháp."

"Sao em lại tới đây?" đôi mắt tuần mỹ của Thang Dật Thần không vui trềng lên, lạnh lùng hỏi.

"Tiểu tử thú! Con nói cái gì vậy? !" Ba Thang bắt mắt đập đập vào người con trai, sau đó cung chiều kéo tay của con gái, "Không ngờ Lâm nhi nhà chúng ta muốn kết hôn. Từ lúc ba tỉnh lại, anh con nói là con rất bận. Có phải đang bận chuyện kết hôn hay không, nên không rảnh đến thăm ba?"

Thang Mang Lâm sau khi tiếp xúc được với ánh mắt bắt mắt của anh trai thì bị sợ đến run cả người: "Đúng, cha. Vị hôn phu của con là Chủ tịch của Ứng

tập đoàn, anh ấy có rất nhiều tiền, nhiều đến có thể mua hơn nửa Trung Quốc, cha cũng đừng lo lắng chuyện phí giải phẫu."

"Tiền nhiều hơn nữa cũng là của người ta. Lâm nhi, chớ vì ba mà khiến cho gia đình bên sui gia coi thường con." Ba Thang khe khẽ vuốt ve gương mặt của con gái yêu, trong ánh mắt đầy vàng sáng nhu tình, đó là thiên tính phát ra từ một người cha thương yêu đứa con gái bảo bối của mình.

"Cha, con gả cho anh ấy, tiền của anh ấy chính là của con! Sao còn cần phải so đo nhiều như vậy?" Thang Mang Lâm dịu dàng cười, vùi vào trong ngực ông lão, "Lại nói, Lâm nhi còn chưa có ở cùng ba đủ, người nhất định phải sống thật tốt, nhìn con sinh cho cha một đứa cháu ngoại bảo bối."

"Lâm nhi nói rất đúng." Ba Thang nghe được lời con gái nói, lần nữa đẩy lên hi vọng, ông còn chưa sống để được thấy Thần nhi cùng Lâm nhi kết hôn, làm sao có thể cứ thế mà chết đi?

"Cha, ngày mai làm giải phẫu chứ?" Thang Dật Thần thử dò xét hỏi ba, em gái xuất hiện rồi cuộc lại khiến cho ba vốn cố chấp thay đổi tâm ý, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm.

"Làm! Cha còn chưa có sống đủ!" Ba Thang cười ôm lấy con trai cùng con gái.

Người một nhà rốt cuộc đoàn tụ ở chung một chỗ, tất cả đều cười dài vui vẻ.

"Cám ơn em, Lâm nhi." Thang Dật Thần đứng trong hành lang, nhìn em gái mang theo muôn phần cảm kích.

"Anh, thời điểm em kết hôn, anh và ba sẽ tới chứ?" Thang Mang Lâm đầy hi vọng nhìn anh trai.

"Ừ. Đến lúc đó, anh đẩy ba cùng đi tham gia hôn lễ của các em."

"Anh, cám ơn anh!" Thang Mang Lâm khóc nhào vào trong ngực anh trai. Nhiều năm như vậy, cô rốt cuộc có được sự tha thứ của anh trai.

Ngày thứ hai, cuộc giải phẫu của người cha đã tiến hành được 10 tiếng, anh em bọn họ đều đợi ở ngoài cửa phòng mổ, tâm tình lo lắng nhìn mấy chữ đỏ "Đang giải phẫu".

"Anh . . ." Thang Mang Lâm lo lắng gọi anh trai, cô thật sợ ba không thể sống nổi trong suốt cuộc phẫu thuật dài.

Thang Dật Thần lập tức ôm lấy em gái, an ủi cô: "Đừng sợ, giải phẫu nhất định sẽ thành công."

Thật ra thì trong lòng của anh cũng đang như rơi xuống vực sâu không thấy đáy, bác sĩ nói cho anh biết giải phẫu tỷ lệ thành công là 60%, còn có xác suất 40% thất bại. Ngay một vài giây sau khi ba được đẩy vào phòng giải phẫu trong lòng anh liền bắt đầu cầu nguyện, hàng vạn hàng nghìn là 60%, mà không phải 40%. Anh không có biện pháp tiếp nhận chuyện mất ba.

Lúc này, phía đầu kia của hành lang bệnh viện, một người đàn ông mang mắt kính gọng vàng đi tới, người nọ chính là Thanh Long. Thời điểm khi Thanh Long thấy Thang Mang Lâm, có chút kinh ngạc, nhưng anh vẫn làm bộ điềm nhiên như không có việc gì, cười nhạt cùng bọn họ chào hỏi: "Dật Thần, bác trai vào đã bao lâu?"

"Đã sắp mười giờ." Thang Dật Thần buông ra em gái, đẩy rầu rĩ liếc nhìn cửa phòng giải phẫu, "Lâu như vậy còn chưa có đi ra."

"Đừng lo lắng. Tôi mời tới là chuyên gia giải phẫu tim hàng đầu thế giới." Thanh Long vỗ vỗ bả vai Thang Dật Thần, an ủi cậu ta. Sau đó anh làm bộ như kinh ngạc nhìn Thang Mang Lâm, "Thang tiểu thư, cô sao cũng ở chỗ này?"

"Long tổng, tôi quên giới thiệu, đây là em gái Mang Lâm của tôi."

"Không cần phải giới thiệu, chúng tôi quen biết, chỉ là không biết hai người là anh em." Thanh Long cười yếu ớt, "Người em gái cậu sắp gả là lão đại của tôi, tổng giám đốc Lăng Khắc Cốt của Ứng tập đoàn."

"Tôi có biết." Thang Dật Thần gật đầu một cái, "Tôi không quan tâm con bé gả cho người nào, chỉ cần nó sống hạnh phúc là tốt rồi."

"Tôi nghe kế toán nói, cậu không để cho công ty trả chi phí phẫu thuật cho cha cậu." Đây là mục đích Thanh Long tới, anh sợ tiểu tử Thang Dật Thần này quá cao ngạo, cho nên mới không chịu nhận tấm chi phiếu kia.

"Phí giải phẫu tôi đã thanh toán." Thang Mang Lâm ngẩng đầu lên, nhìn Thanh Long. Cô cũng không sợ Thanh Long nói cho Lăng Khắc Cốt, cô dùng thẻ vàng không giới hạn của anh đưa cho cô.

"Vậy thì tốt. Dù sao đều là lão đại bỏ tiền." Thanh Long nhàn nhạt cười nói.

"Tôi sẽ trả lại cho anh ta." Thang Dật Thần kiêu căng nói. Anh không muốn thiếu người nhân tình, coi như đối phương là em rể của anh cũng vậy.

"Còn trả cái gì? Sớm muộn gì đều là người một nhà." Thanh Long cười vỗ vỗ bả vai Thang Dật Thần, "Cho tôi gửi lời hỏi thăm bác trai, công ty còn có việc, tôi đi trước."

"Cám ơn."

Khi ba Thang được đẩy ra khỏi phòng, tim của anh em Nhà họ Thang lập tức nhắc tới cô họ: "Cha!"

"Bệnh nhân chưa hết tác dụng của thuốc tê, các vị đừng quấy rầy ông ấy nghỉ ngơi." Bác sĩ dùng tiếng Anh nói tiếp với bọn họ. "Giải phẫu rất thành công, nhưng còn phải trải qua giai đoạn thích ứng mới có thể xác định còn gặp nguy hiểm hay không."

"Bác sĩ, cảm ơn ngài!" Thang Dật Thần cảm kích nói lời cảm tạ bác sĩ

Ông lão được đẩy vào phòng VIP chăm sóc đặc biệt, Thang Dật Thần cùng Thang Mang Lâm chỉ có thể mang khẩu trang từ bên ngoài tấm kính nhìn vào bên trong, nhìn thấy những số liệu biểu hiện bình thường trên máy móc theo dõi thì bọn họ mới cười vui mừng.

"Cha nhất định có thể gắng gượng qua khỏi." Thang Mang Lâm tựa vào trong ngực anh trai, kiên định nói. Cô cảm thấy thấy tay anh trai nắm tay cô có chút run rẩy, anh vẫn còn đang lo sợ sao? Nói không chừng so với mình còn sợ hãi hơn. Cho nên cô dịu dàng an ủi anh.

"Cha còn phải sống để nhìn em mặc áo cưới." Thang Dật Thần gật đầu một cái.

"Anh cũng vậy! Sớm một chút tìm chị dâu cho em thôi." Thang Mang Lâm cười trêu nói.

"Mang Lâm, em yêu anh ta không?" Thang Dật Thần nói ra nghi vấn trong lòng, anh không hy vọng em gái vì tiền của Lăng Khắc Cốt mà gả cho anh ta.

"Yêu? Anh, cái gì là yêu? Yêu không thể mang lại bánh bao cho em, cũng không thể cho em sự hưởng thụ. Em chỉ biết em muốn gả cho Lăng Khắc Cốt." Thang Mang Lâm cười tái nhợt. Những ngày này, mặc dù mình mang danh vị hôn thê của Lăng Khắc Cốt, nhưng trong lòng cũng không thật vui. Lăng Khắc Cốt ở trước mặt người ngoài đối với cô che chở bội phần, nhưng sau khi tất cả mọi người rời đi, nhất là sau khi Lăng Hi Nguyên rời đi, liền thay đổi rất xa cách, cô thậm chí không thấy được nụ cười của anh.

Lòng của cô bắt đầu thay đổi nghi hoặc, mình như vậy rốt cuộc có tính là hạnh phúc hay không. Cô sẽ lập tức trở nên vô cùng giàu có, tâm lại bắt đầu lo lắng.

"Mang Lâm, vậy làm sao có thể?" Không ngờ em gái thật là vì tiền mà lập gia đình."Em phải hỏi tim của mình một chút, gả cho Lăng Khắc Cốt em sẽ vui không? Nếu như đáp án dĩ nhiên là 'không', vậy thì không thể gả. Anh có thể làm ra tiền, anh sẽ nuôi em và ba."

"Em rất vui vẻ." Thang Mang Lâm vội vàng đem mắt mắt trên mặt che đi, vui vẻ cười nói, "Anh đừng lo lắng cho em, gả cho Lăng Khắc Cốt là quyết định chính xác nhất đời này của em."

"Anh chỉ hy vọng em hạnh phúc." Thang Dật Thần vuốt gò má mịn màng của em gái nói. Em gái đi theo Lăng Khắc Cốt ba năm, cuộc sống rất khá, từ những trang phục hàng hiệu cùng những đồ trang sức quý báu hạng nhất trên người cô có thể thấy được, cuộc sống cô đã trải qua chính là cảm y ngọc thực. Nhưng vật chất không có nghĩa là tình yêu, cho nên anh dù sao vẫn cảm thấy có chút lo lắng.

"Lâm nhi sẽ hạnh phúc, cho nên anh cũng nhất định phải hạnh phúc." Thang Mang Lâm cười giờ đầu tay cố gắng lên với Thang Dật Thần.

"Ừ." Thang Dật Thần như có điều suy nghĩ ừ một tiếng, trên khuôn mặt tuấn mỹ không nhìn thấy nét vui mừng.

"Anh, anh mau nhìn, cha cười!" Thang Mang Lâm chỉ chỉ và bên trong tấm kính thủy tinh, nét cười trên gương mặt ba, hưng phấn bắt được tay Thang Dật Thần. Bên trong phòng bệnh, Ba Thang không biết tình lại từ lúc nào, đang hướng về phía hai người trẻ tuổi nở nụ cười an nhiên yếu ớt. Nụ cười kia vô cùng yếu ớt, thế nhưng giống như một ngọn đèn sáng lên trong đêm tối, khiến hai anh em hai mắt tỏa sáng.

"Cha tỉnh!" Thang Dật Thần cũng hưng phấn khác thường, hoàn toàn quên lo lắng trong lòng.

"Cha, Lâm nhi yêu cha!" Thang Mang Lâm bên ngoài cửa sổ hưng phấn vừa gọi vừa nhảy lên

"Cẩn thận đứa bé trong bụng em." Thang Dật Thần lo lắng vội vàng nhắc nhở em gái. Cũng đã là một phụ nữ có thai rồi, lại vẫn còn giống như một đứa nhỏ vậy.

"Ồ! Em quên mất. Anh, em quá kích động!" Thang Mang Lâm che miệng, đột nhiên úp sấp vào trong ngực Thang Dật Thần, cực vui mà phát khóc.

"Anh cũng vậy!" Thang Dật Thần im lặng nghẹn ngào.

"Em về nhà chuẩn bị cho cha chút cháo gà." Thang Mang Lâm đột nhiên nhảy dựng lên, xoa xoa nước mắt, nói với anh trai. Ba tỉnh lại, cần bổ sung dinh dưỡng. Cô nhất định phải tự tay vì ba chuẩn bị cháo gà, tận tâm làm cô con gái hiếu thảo, để bù đắp ba năm qua.

"Đi đường cẩn thận chút." Thang Dật Thần giúp em gái cài lại nút áo nhưng, đem khăn quàng cổ của mình quàng lên cổ cô "Bên ngoài đang có tuyết rơi, cẩn thận cảm."

"Ừ. Em đi nha. Anh, ba có vấn đề gì phải lập tức gọi điện thoại cho em." Thang Mang Lâm không yên tâm nói.

"Em yên tâm đi, ba ở đây đã có anh." Thang Dật Thần vỗ vỗ lồng ngực của mình bảo đảm.

Thang Mang Lâm phát tay một cái chào tạm biệt anh trai.

Vừa đi ra khỏi bệnh viện, cô liền bị cái lạnh của bông tuyết ập vào mặt. Thật sự rất lạnh! Cô hướng về phía hộ vệ ở phía xa ngoắc ngoắc tay, đối phương lập tức ngồi vào ghế lái.

Thang Mang Lâm buộc chặt khăn quàng cổ lại, cúi đầu muốn đi về hướng chiếc xe đậu ở phía xa. Đang lúc này một chiếc xe hơi giống như say rượu lao thẳng về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Không có phòng bị, đôi mắt cô tròn to hoảng sợ, hai chân muốn chạy thế nhưng không nâng nổi. Cô tro mắt nhìn xe hơi đang lao về phía mình, bị sợ hãi đến thét chói tai.

Vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một đôi bàn tay kịp thời ôm hông của cô, lôi cô ra khỏi trung tâm đường đi. Chiếc xe hơi gây chuyện kia vừa thấy có người xuất hiện, lập tức hốt hoảng mà chạy. Thân thể Thang Mang Lâm đã ngã vào một lồng ngực bền chắc, cô còn chưa kịp tỉnh táo lại từ trong sự kinh hoàng, liền nghe đến tiếng gầm đầy giận dữ

"Con mẹ nó em là kẻ ngu à? Thấy xe hơi còn không biết chạy sao?" Người phía dưới giọng điệu gầm gừ rất lớn, giọng nói quen thuộc này khiến lòng của Thang Mang Lâm phát run.

"Tôi chính là kẻ ngu! Anh làm sao lại cứ muốn xen vào việc của tôi?" Thang Mang Lâm khiêu khích nhìn gương mặt tuần tú tà mị phía dưới. Lại là Sơn Miêu, anh làm thế nào trùng hợp như vậy xuất hiện ở bệnh viện? Vốn trong lòng cô đang cảm kích sau khi nghe thấy rống giận của Sơn Miêu, liền tổn thương hồi ngược lại.

"Tôi trông nom con tôi! Không được sao?" sắc mặt Sơn Miêu lúng túng mở to mắt, trên gương mặt tuần tú không kềm chế được hiện lên sắc hồng nhàn nhạt, anh đột nhiên đứng dậy, nhẹ nhàng, hoảng sợ kéo Thang Mang Lâm đứng lên.

"Con là của tôi! Không cần anh trông nom!" Thang Mang Lâm hất tay Sơn Miêu ra, một chút cảm kích vì được Sơn Miêu cứu cũng không có. Nếu không phải là tại Sơn Miêu, cô cũng sẽ không phát sinh nhiều chuyện tới vậy.

Một tay Sơn Miêu kéo cô vào trong ngực, khước môi tà mị nhếch lên: "Con đích xác là của em, nhưng không có sự hợp tác của tôi, làm sao em có thể tạo ra nó chứ?"

"Là anh cậy mạnh?!" Thang Mang Lâm ứa nước mắt, sắc mặt tái nhợt ngược hàng mi run rẩy lên, "Cầu xin anh không cần lại dây dưa với tôi nữa."

"Em cho rằng tôi thích thế sao sắc mặt?" Sơn Miêu khó coi nhìn chằm chằm Thang Mang Lâm, trong tròng mắt đen có một tia nhếch nhác không kiềm chế được, "Nếu không phải là tại cái kẻ đầu óc quả dưa ngốc nghếch như em có thể hại chết con tôi, tôi cũng lười phải quản em!"

"Không cần động một chút là con anh con anh! Đứa nhỏ này chỉ thuộc về tôi, anh đừng hòng giành với tôi! Tôi sắp gả cho lão đại của anh, về sau xin tự trọng một chút!"

Cô có chút sợ Sơn Miêu sẽ nói ra bí mật giữa hai người bọn họ, nếu như Lăng Khắc Cốt biết Sơn Miêu là ba đứa bé, có thể không cười cô nữa hay không?

"Thang Mang Lâm! Em cứ muốn mang theo con tôi gả cho người đàn ông khác như vậy?" Sơn Miêu cảm tức rống to, anh vốn là muốn quên đi người đàn bà đáng ghê tởm này, bên ngoài còn có một đồng lớn phụ nữ như rừng rậm đang đợi anh, anh cần gì đơn phương yêu mến duy nhất một cành hoa? Thế nhưng anh làm thế nào cũng không quên được. Vừa nghĩ tới trong bụng của cô mang cốt nhục của anh, anh liền không khỏi cảm thấy vui mừng. Vậy mà cái người phụ nữ đáng chết này, có ý muốn gả cho lão đại, hại anh đến ngay cả ý nghĩ cướp người cũng không dám. Vốn vẫn cho là người lão đại yêu là bé con, nhưng bây giờ anh cũng không còn nắm chắc, Lăng Khắc Cốt tựa như một điều bí ẩn khiến cho người ta nhìn vào mà không hiểu nổi.

"Đúng! Tôi muốn gả cho." lời Thang Mang Lâm nói còn chưa nói hết, Sơn Miêu đã giận dữ ngừng che đôi môi của cô lại. Nụ hôn của anh bá đạo mà dã man, còn ẩn chứa sự tức giận.

"Buông. buông. Tôi không muốn. Với anh nữa." Thang Mang Lâm giùng giàng, né tránh nụ hôn cường thế của Sơn Miêu, tuy nhiên cô liền bị anh bế bổng lên ném vào trong Chevrolet màu đỏ ở bên cạnh.

"Câm miệng! Chọc tôi tức giận nữa, tôi liền khiến cho tất cả người trong thiên hạ biết đứa nhỏ em mang chính là con tôi!" Sơn Miêu xảo trá cười lạnh, đối phó với người phụ nữ Thang Mang Lâm này, dùng dụ dỗ căn bản không có tác dụng, chỉ có thể dùng sức mạnh. Nếu như có thể lưu cô ở bên người, uy hiếp, lợi dụng, dụ hoặc anh đều có thể dùng.

"Anh hèn hạ!" Điều Sơn Miêu nói chính là điều Thang Mang Lâm lo lắng nhất. Cô chỉ sợ Sơn Miêu phá hỏng mọi thứ từ bên trong. Cô thật không muốn trở lại những ngày tháng đói nghèo trong quá khứ đó.

Sơn Miêu cười đầy mỉa hoặc đến gần Thang Mang Lâm, ngón tay thon dài thanh tú nâng cằm cô lên, sau đó đầy ác ý nói: "Tôi đúng là người hèn hạ, thật vui mừng em rốt cuộc đã thấy rõ tôi."

Nhìn khuôn mặt tươi cười mỉa này của Sơn Miêu, trong lòng Thang Mang Lâm run rẩy. Người đàn ông này, tà ác đến đáng sợ. Còn nhớ rõ đêm trong bóng tối đó, anh ta đúng là như lúc này đây, như quỷ mặt tà từ mà bá đạo.

Thấy Thang Mang Lâm không lên tiếng nữa, Sơn Miêu mới buông cầm đang bị bóp chặt của cô ra, lần nữa khởi động động cơ, cho xe lao vút đi.

Một lát sau hộ vệ của Thang Mang Lâm vẫn còn đang trừng to mắt mà nhìn chiếc Chevrolet màu đỏ biến mất ở trước tầm mắt mình, mới phục hồi lại tinh thần. Anh ta vội vàng gọi điện thoại cho Lăng Khắc Cốt, đem đầu đuôi ngọn ngành tình huống nói rõ.

"Ừm! Các cậu trở về đi!" Lăng Khắc Cốt chỉ nhẹ nhàng ừ một câu, hình như đối với chuyện vị hôn thê của mình bị huynh đệ tốt nhất cướp đi này một chút kinh ngạc cũng không có.

Hộ vệ mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng chỉ đành ngoan ngoãn trở về.

Thang Mang Lâm bị Sơn Miêu mạnh mẽ kéo vào một quán bar lớn cấp năm sao, bị dọa đến sắc mặt tái nhợt tới cực điểm.

"Tôi muốn về nhà!"

"Em muốn cho mọi người đều biết em là phụ nữ của tôi sao?" Sơn Miêu quay đầu lại, không kềm chế được hai hàm răng trắng lộ ra, khuôn mặt tươi cười tà ác này xem ra hết sức tự nhiên, âm thanh không cao nhưng lại đầy uy hiếp.

Thang Mang Lâm không cam lòng nhìn chằm chằm Sơn Miêu, nhưng cũng không làm gì. Cô không muốn khiến cho mọi người đều biết vợ chưa cưới của Chủ tịch Ứng tập đoàn gian díu với người khác, cô không có mặt mũi làm việc này, cũng không gánh nổi sự nguy hiểm này.

Sơn Miêu hài lòng kéo Thang Mang Lâm vào thang máy, thẳng hướng gian phòng Tổng thống của riêng anh ở lầu cao nhất.

"Tôi là chị dâu của anh!" Thang Mang Lâm bị Sơn Miêu bức đến vách cửa, hoảng sợ nhắc nhở anh.

"Tôi chỉ biết em là mẹ của con tôi." Sơn Miêu vừa nói vừa chêu chọc tóc của Thang Mang Lâm, cười không kềm chế được.

"Không nên mở miệng ngậm miệng đều là con của anh! Anh không xứng!" Thang Mang Lâm tức giận đấm ngực Sơn Miêu. Vừa nghĩ tới từng bị anh lừa xoay như chong chóng, cô liền giận đến muốn nhảy dựng lên.

"Thật không ngoan! Xem ra không làm chút gì đó sẽ không làm cho cái người đầu óc nhỏ hẹp này hiểu rõ ai mới là người đàn ông của em." Sơn Miêu bỏ đi áo khoác ngoài trên người, vừa cười tà vừa cười cả vạt.

Thang Mang Lâm xoay người muốn chạy trốn, lại bị Sơn Miêu một phát bắt được eo nhỏ, môi mỏng của anh cười xảo trá, dán lên da thịt phía sau cổ Thang Mang Lâm: "Chúng ta hãy cùng nhau một lần nữa ôn lại kích tình đã có đêm đó đi."

Thang Mang Lâm cảm thấy gáy một hồi run rẩy, trong lòng cô vẫn cố kháng cự, thân thể lại phản bội ý chí của cô, không tự chủ được mà có phản ứng, từ trong miệng âm thanh mang theo run rẩy phát ra: "Không. Muốn."

Sơn Miêu thỏa mãn trước sự run rẩy của người trong ngực, ác ý cười: "Nghĩ muốn như vậy? Vậy tôi liền thỏa mãn em!"

Nói xong, anh ôm lấy Thang Mang Lâm liền hướng về cái giường cực lớn ở phía sau, hai thân thể ném lên trên giường, mặt giường bắt đầu lập tức phập phồng.

Vận động kịch liệt, treu đùa nóng hừng hực khiến Thang Mang Lâm không cách nào ản nhẫn, rên rỉ không ngừng.

Kể từ sau sự kiện quả cầu màu xanh kia, hai người Hi Nguyên cùng Doãn Nhạc liền được thay đổi thành ba người đồng hành. Mỗi lần Trình Hạo cũng sẽ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt họ, tìm cách dụ hai nữ sinh ham vui.

Hi Nguyên vừa chà chà hai tay bị đông cứng vừa nói: "Lạnh quá."

"Trận tuyết rơi đầu tiên của năm nay, đột nhiên đổ xuống thật làm cho người ta không chịu nổi." Doãn Nhạc che lỗ tai đỏ bị đông cứng, cũng đồng ý gật đầu.

Tuyết hình như có khuynh hướng càng rơi xuống càng lớn, trên đường đã tích một tầng bông tuyết thật mỏng, tóc ba người cũng bị bông tuyết trắng vương thành màu trắng.

Trình Hạo đột nhiên cởi khăn quàng cổ của mình, đi tới trước mặt Hi Nguyên, đem khăn quàng cổ còn mang theo nhiệt độ của anh vòng qua cổ của Hi Nguyên.

"Trình Hạo?" Hi Nguyên kinh ngạc nhìn Trình Hạo. Là bạn trai của Doãn Nhạc, người anh ta nên quan tâm không phải là Doãn Nhạc sao?

"Tôi thấy hơi nóng." Trình Hạo lúng túng quay đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt kia của Hi Nguyên.

Ánh mắt Doãn Nhạc từ trên người Hi Nguyên chuyển tới trên người Trình Hạo, lại từ trên người Trình Hạo quay lại trên người Hi Nguyên, sau đó trong hai mắt có chút tổn thương. Cô cắn chặt cánh môi mấp mạp, nhất định bảo trì sự trầm mặc.

Không khí trở nên có chút lúng túng, ba người ôm ba loại tâm tình, nhất là Doãn Nhạc thường ngày vui tươi, hôm nay trở nên an tĩnh khác thường.

"Nhạc Nhạc, cậu quảng đi. Mình đã không lạnh nữa rồi." Hi Nguyên cời khăn quảng xuống, muốn quảng lên cổ cho Doãn Nhạc.

"Đừng!" Doãn Nhạc có chút tổn thương ngẩng đầu, lập tức cự tuyệt.

Cô không cần người khác bố thí, cho dù đối phương là bạn tốt nhất của cô cũng vậy.

"Lỗ tai của cậu cũng sắp rớt xuống đến nơi rồi." Hi Nguyên cười kéo Doãn Nhạc qua, mạnh mẽ vòng khăn quần quảng cổ lên trên cổ cô bạn, "Áo khoác nhưng của mình còn có mũ, dù sao vẫn ấm hơn so với cậu."

Lòng của Doãn Nhạc lập tức bị nụ cười ấm áp Hi Nguyên vây lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như quả táo căng tròn nở nụ cười ngây thơ nói: "Gặp phải thời tiết xui xẻo này! Sớm biết liền trốn học một ngày, tránh khỏi chịu khổ."

"Ha ha ha, Nhạc Nhạc, mình ủng hộ cậu." Hi Nguyên thấy khuôn mặt tươi cười của Doãn Nhạc, cười thoải mái.

"Đối diện có quán trà nóng, hay là đi vào uống ly trà sữa nóng đi?" Trình Hạo chỉ vào quán trà nóng đối diện trường học, hỏi hai cô gái.

"Được! Mình thích uống nhất là trà sữa!" Doãn Nhạc nghe được Trình Hạo muốn mời khách, lập tức hưng phấn vỗ tay. Cô dẫn đầu vọt vào quán trà nóng, vọt tới trước quầy đồ uống nóng.

Hi Nguyên đi ở phía sau liếc nhìn bóng lưng Doãn Nhạc, nói với Trình Hạo đi bên cạnh: "Trình Hạo, tôi không hy vọng bởi vì anh mà mất đi người bạn Doãn Nhạc này."

"Nhưng tôi" Trình Hạo như bị làm khó nhìn Hi Nguyên, trong lòng đầy giằng giụa.

"Đừng nói nữa, nếu không chúng ta ngay cả làm bạn cũng không được." Ngăn lại lời Trình Hạo, Hi Nguyên liền bỏ rơi cậu ta vọt tới trước quầy trà nóng.

Trình Hạo tịch mịch nhìn cô đi xa, nhỏ giọng nói: "Nhưng người tôi yêu là em."

"Nhạc Nhạc, cậu gọi cái gì rồi?" Hi Nguyên cười chạy đến sau lưng Doãn Nhạc, lớn tiếng hỏi.

"Mình gọi trà sữa Khả Khả, cậu có muốn một ly hay không?" Doãn Nhạc vừa hà hơi vào tay, vừa hỏi cô.

Hi Nguyên nhìn bản quảng cáo trên quầy, chọn một lát mới nói: "Tôi muốn một ly táo xanh."

"Trình Hạo, anh gọi cái gì?" Doãn Nhạc quan tâm nhìn Trình Hạo phía sau.

"Cho tôi một ly cà phê. Đứng rồi, cho thêm ba suất bánh trứng." sau khi Trình Hạo trả tiền cho nhân viên phục vụ, lại gọi thêm ba xuất khoai tây.

Ba người uống thức uống nóng ấm, ngồi vây chung một chỗ. Doãn Nhạc giống như quên mất không vui mới vừa rồi, vui vẻ nói nói cười cười, hai phần bánh trứng cơ hồ bị cô ăn hai phần ba.

Trình Hạo chỉ là ngồi tại chỗ, vừa uống cà phê, vừa nghe Doãn Nhạc kể chuyện cười, bên môi có một dấu vết của nụ cười cay đắng yếu ớt không dễ gì phát giác.

"Này! Hai người sao đều không ăn? Đừng lãng phí thức ăn!" Doãn Nhạc thấy Hi Nguyên chỉ ăn vài miếng bánh trứng, mà thức ăn trước mặt Trình Hạo cơ hồ không nhúc nhích thì ngây thơ hỏi.

"Em ăn giúp tôi đi." Trình Hạo giao toàn bộ thức ăn trước mặt cho Doãn Nhạc, dịu dàng nói. Doãn Nhạc vĩnh viễn cũng không thể biết được một điều, anh ta mặc dù không yêu cô, nhưng lại cũng rất thích nhìn vẻ mặt hưởng thụ đồ của cô khi ăn.

"Cung kính không bằng tuân mệnh!" Doãn Nhạc cười đem thức ăn Trình Hạo giao cho cô nhét vào trong miệng, nghịch ngợm nói.

"Mèo thèm ăn!" Hi Nguyên vui vẻ siết chặt gương mặt mấp phi của Doãn Nhạc, hài hước đùa với cô.

Quan hệ ba người hình như khôi phục lại hữu nghị ban đầu, ai cũng không muốn vạch rõ tầng vải che mỏng manh kia.

Hi Nguyên đối với cái kết cục này rất hài lòng. Lòng của cô không có đặt ở trên người Trình Hạo, cho nên không muốn bởi vì anh ta mà tổn thương Doãn Nhạc tâm địa thiện lương.

Lúc ba người chia tay, Hi Nguyên ngồi xe nhà mình trở về, Trình Hạo nhìn bóng tuyết càng lúc càng lớn một chút, nói với Doãn Nhạc đang định ra chờ xe buýt: "Tôi đưa em về. Tuyết quá lớn, không nên đợi taxi."

"Có thật không?" Doãn Nhạc hưng phấn há hốc mồm, trong đôi mắt to tròn đầy vui sướng.

"Đưa ngốc!" Trình Hạo vỗ vỗ đầu của cô, kéo cô liền hướng của mình xe hơi đi tới.

Doãn Nhạc giống như trúng độc đắc vậy, trong đôi mắt to đầy vẻ hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Hi Nguyên vừa lên xe, hộ vệ lập tức đưa cho cô một cái gối sưởi ấm áp xinh xắn, cô ôm gối sưởi co rúc ở chỗ ngồi trong phía sau xe, lúc nhìn Trình Hạo dắt tay Doãn Nhạc rời đi, khóe môi lộ ra nụ cười vui mừng yếu ớt. Doãn Nhạc cô là gái ngây thơ như vậy, Thượng Đế tổng lại sẽ cho cô ấy gặp một hoàng tử của mình, mà Trình Hạo nói không chừng sẽ trở thành người ấy.

Nhưng Doãn Nhạc có hoàng tử, vương tử của cô thì hiện tại còn đang ở nơi nào?

Khóe môi cười yếu ớt của Hi Nguyên biến sắc, dần dần môi hồng lại nhợt nhạt như đoá hồng mai trước gió tuyết, giữa màu sắc tuyệt diệu của tuyết trắng càng hiện lên vẻ tái nhợt. Đôi mắt cười nhanh chóng bị mây đen bao phủ, mất đi thần thái.

Xe giống như ngày thường hướng về phía lâu đài Tinh Nguyệt, tài xế lại đột nhiên đạp thắng xe, khiến cho Hi Nguyên từ trong trầm tư thức tỉnh.

"Sao vậy?" Hi Nguyên nghiêng người về phía trước chỗ ghế tài xế, kỳ quái hỏi.

Chỉ thấy có mấy chiếc xe cảnh sát dừng ở trước xe bọn họ, đội xe cảnh sát lúc này đang bao quanh một chiếc Rolls-Royce phiên bản dài. Một cảnh sát sau khi xuống xe, cung kính đi tới trước xe Rolls-Royce, gõ cửa sổ xe nói: "Điện hạ Zu, ngài còn có gì phân phó không ạ?"

"Đi thăm dò chiếc xe kia một chút! Tôi hoài nghi trên xe kia có phần tử khủng bố!" gương mặt tuấn tú của Zu Cuella ẩn ở sau tấm kính xe, trông mặt thanh nhã mà mỉa mai nhìn Hi Nguyên ngồi ở trong xe hơi phía trước mặt, trông mất màu xanh dương trong lộ ra vẻ quỷ dị.

"Phần tử khủng bố?" Cảnh sát lập tức cảnh giác, anh ta móc ra súng lục đeo ở hông, ra hiệu bằng khóe mắt cho mấy đồng nghiệp, liền cùng nhau hướng về phía xe của Hi Nguyên vây bọc lại.

"Các người đã bị bao vây! Xin lập tức xuống xe!" giọng nói đầy nghiêm nghị của viên cảnh sát vang lên.

Hi Nguyên kinh ngạc tròn to hai mắt, không hiểu rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra: "Chúng ta vượt đèn đỏ rồi sao?"

"Không có!" Tài xế trả lời không chút biểu cảm. Anh vừa định móc súng lục ra, liền bị hộ vệ bên cạnh ngăn lại.

"Trước tiên đừng kích động, nhìn tình huống rồi nói sau." Tên hộ vệ kia trấn định nói. Bọn họ nhanh chóng giấu súng lục vào trong giày vốn có đế kép, sau đó liếc nhìn nhau, trao cho nhau ánh mắt khích lệ, mới nói với Hi Nguyên, "Tiểu thư ở trên xe đợi không nên cử động."

Hi Nguyên gật đầu một cái, không hiểu nhìn cảnh sát súng ống đầy đủ bên ngoài. Coi như bọn họ vượt đèn đỏ, cũng không cần động đến súng như vậy chứ?

"Các người đã bị bao vây, xin bỏ vũ khí xuống!"

Tài xế cùng hai người hộ vệ cùng nhau xuống xe, đưa tay giơ cao khỏi đầu, sau đó an tĩnh tựa vào bên cạnh xe. Bọn họ cẩn thận nhìn đám cảnh sát tới soát người bọn họ, phòng bị tùy thời sẽ phản công.

Không lục soát thấy bất kỳ vật nguy hiểm nào ở trên người bọn họ, hai người cảnh sát lập tức lui về phía sau, hướng về phía người cầm đầu kia lắc đầu một cái.

"Trên xe còn có người." Cảnh sát cầm đầu đột nhiên mở cửa xe, đem súng chỉ vào Hi Nguyên, "Xin xuống xe để kiểm tra."

Hi Nguyên há hốc mồm, chỉ mặt của mình: "Tôi?"

Cảnh sát hướng cô ra dấu tay kêu ra ngoài, lãnh khốc ra lệnh.

"Chúng tôi đều là công dân tuân thủ pháp luật, chú cảnh sát có phải bắt nhầm người rồi hay không hả?" Hi Nguyên vừa nhảy xuống xe, vừa kỳ quái hỏi.

Tình huống hiện tại rốt cuộc là sao, lại coi bọn họ thành tội phạm để mà kiểm tra.

Đây thật là kỳ quái!

Bọn họ rất bình thường trở về nhà, liền ngay cả một cái đèn đỏ cũng không vượt, làm sao lại trêu chọc đến mấy chú cảnh sát rồi chứ?

"Câm miệng!" Cảnh sát không vui lườm cô một cái, ra hiệu cho một gã đồng nghiệp khác đi lên soát người.

"Đội trưởng, cô ấy là nữ." Tên cảnh sát nam kia có chút xấu hổ không dám động thủ.

Lúc này, từ trong chiếc kia Rolls-Royce sang trọng kia bước xuống một người đàn ông mặc quân trang của nước ngoài, đi tới bên cạnh vị cảnh sát kia, lặng lẽ rỉ tai: "Điện hạ Zu muốn tự mình kiểm tra."

"Bá Nạp Đặc?" Thấy gương mặt quen thuộc, Hi Nguyên không khỏi sửng sốt.

Chỉ cần nơi nào có Bá Nạp Đặc, nhất định là có bóng dáng của Zu Cuella. Trong lòng của cô dâng lên một nỗi băn khoăn, lại không khỏi tức giận. Cảnh đàn trận sẵn bắt cướp như phim này thật ra cũng chỉ có cái tên heo sắc lang kia mới nghĩ ra được. Lại đùa cợt với cô cái kiểu thế này!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tức giận đến phồng hết lên, Zu Cuella không khỏi phát ra tiếng cười hả hê, tiếng cười kia mặc dù không lớn, nhưng cũng truyền đến trong tai Hi Nguyên. Cô đẩy cảnh sát trước mặt ra, hướng chiếc Rolls-Royce kia đi tới. Mở cửa xe, khí thế hung hăng hướng về phía Zu Cuella đang cười tà rùng to: "Heo sắc lang, trêu chọc tôi như vậy chơi rất vui sao?"

Zu Cuella ưu nhã cười, đột nhiên đưa bàn tay ra, kéo Hi Nguyên vào trong xe: "Con mèo nhỏ, đã lâu không gặp, hạt dưa vẫn lợi hại như thế?"

"Buông tôi ra!" Hi Nguyên tức giận nắm ngực Zu Cuella. Con heo này biến mất hơn một tháng, gặp mặt lại lại là loại phương thức này.

"Có nhớ tôi hay không?" Zu Cuella chẳng những không buông tay, ngược lại nâng cằm của cô lên, mê hoặc gần sát mặt của cô, trong đôi mắt màu xanh dương tình xảo đầy hài hước nụ cười.

"Nhớ anh Tôi nhớ anh đến muốn kêu người hầu chuẩn bị bom thịt công kích anh!" Hi Nguyên đầu môi, hung tợn nhìn chằm chằm Zu Cuella.

"Ha ha ha! Con mèo nhỏ. Tôi nhất định mở rộng lồng ngực nghênh đón cái người mập tròn siêu cấp như trái bom này!" Zu Cuella dùng sức kéo Hi Nguyên đè chặt vào trong ngực, sau đó đẩy uy nghiêm mà ra lệnh đối với tài xế: "Lái xe!"

Một đội cảnh sát thấy nguy hiểm đã được giải trừ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là đối với cách làm của Zu Cuella cảm thấy có chút không thể giải thích được. Nghe được hoàng tử Đan Mạch ra lệnh, bọn họ nghiêm chỉnh theo đúng huấn luyện mà bỏ súng lục vào hộp súng, bỏ mặc hộ vệ của Hi Nguyên chết trân tại chỗ, nhanh chóng ngồi trở lại trong xe.

Hai hộ vệ thấy Hi Nguyên bị người bên trong chiếc Rolls-Royce kia mang đi, lập tức choáng váng. Bọn họ vội vàng ngồi vào trong xe, một đường đuổi theo. Nếu để mất tiểu thư, hai người bọn họ làm sao có thể giải trình với lão đại đây?

Zu Cuella cười lạnh cuồng ngạo, phân phó tài xế: "Bỏ rơi bọn họ!"

"Dạ!" Nghe được Zu Cuella ra lệnh, đoàn xe vốn là đi chậm nhanh chóng đột nhiên tăng tốc. Xe cảnh sát trước mặt mở đường, tất cả những xe khác trong vòng chín mươi dặm đều nhanh chóng tránh đường. Rolls-Royce giống như là đua xe giữa lối đi đã được thông suốt lao vút đi. Chỉ chốc lát sau không còn xác định được bóng dáng chiếc xe mang theo Hi Nguyên kia.

Nóc biệt thự Lan Hải bị bông tuyết bao trùm nhìn hết sức mê người, tựa như một tòa lâu đài tinh xảo được trang hoàng bằng một màu trắng.

Trong phòng khách biệt thự có một lò sưởi trong vách tường, đang đốt bằng củi, làm cho người ta cảm thấy giống như đi tới cung đình châu Âu thế kỷ 19, có người hầu đang nghênh đón chủ nhân tôn quý. Hi Nguyên ngồi ở bên cạnh bàn ăn, vừa cắt thịt bò bít tết chín bảy phần, vừa cười đối mặt nhìn Zu Cuella. Anh cởi áo khoác ngoài xuống xong, Hi Nguyên mới phát hiện y phục anh mặc giống như là Quý tộc thế kỷ mười chín, trang phục Vương Tử thuần trắng mang theo trang sức vàng, khiến cho anh cả người như được chiếu sáng lấp lánh.

"Anh là đi gặp người Hồ XX, hay là đi gặp Mao XX vậy?" Hi Nguyên nghịch ngợm trêu. Lần đầu thấy anh mặc cái này thật là đẹp trai, bình thường phục trang giống như là lưu manh, lúc này đã hoàn toàn biến mất không còn tăm tích, biến thành bạch mã hoàng tử uy vũ anh tuấn. Chỉ là sắc mặt của vị hoàng tử này rất khó coi.

Nghe được Hi Nguyên nhạo báng, Zu Cuella không vui lườm cô một cái: "Hôm nay có một nghi thức long trọng, không thể không mặc. Hôm nay tôi vừa rời khỏi thăm dò, liền vội vàng trở lại tìm em."

"Heo sắc lang, cái người này vài ngày vừa rồi đã đi đâu vậy?" Hi Nguyên tò mò hỏi Zu Cuella. Những ngày này, anh ngay cả điện thoại cũng không gọi cho cô lấy dù một cuộc.

"Còn không phải tại người ba đáng yêu của em làm hại sao? Để cho tôi chạy một chuyến đi Ả Rập, vừa trở về, lại bị phía bên Bắc Kinh triệu hồi." Zu Cuella oán trách nói. Những ngày vừa qua, anh đường đường là hoàng tử Đan Mạch lại bị Lăng Khắc Cốt nắm mũi dẫn đi, nhớ tới thật tức quá. Lăng Khắc Cốt quá giáo hoạt, để cho anh cũng không dễ dàng gì. Anh tuyệt không cho phép mình tái phạm loại sai lầm này.

"Ba?" Nghe được lời Zu Cuella nói, Hi Nguyên kiêu ngạo cười lên, "Uổng cho anh là một hoàng tử, lại đánh không lại một Lăng Khắc Cốt nhỏ nhỏ."

"Câm miệng!" Zu Cuella sắc mặt thối quát.

"Không thích nghe thì thôi." Hi Nguyên cúi đầu tiếp tục chiến đấu với thịt bò bít tết trên bàn ăn.

Mặc dù biết thế lực của Lăng Khắc Cốt trải rộng toàn cầu, nhưng cô cũng không ngờ anh có thể lợi hại đến loại trình độ này, lại khiến cho cả hoàng tử Đan Mạch quay mòng mòng.

Ăn xong bữa ăn tối, Hi Nguyên nằm ở bên cạnh lò sưởi, hưởng thụ ấm áp do than củi mang tới. Ở nơi này giữa những cơn mưa tuyết đầu đông, đây quả thực là một sự hưởng thụ.

"Lăng Hi Nguyên, nếu có người muốn em rời khỏi Lăng Khắc Cốt, em sẽ đi cùng anh ta sao?" Zu Cuella thử dò xét nhìn Hi Nguyên, con mắt sắc bén như ánh sao lóe lên ánh sáng màu xanh sâu kín, giống như có điều gì đó bí mật không thể nói ra.

"Rời khỏi anh ta?" Hi Nguyên bần chồn nâng thân thể lên, nhìn về phía Zu Cuella đang như có điều muốn nói lại thôi, "Anh ta là bà của tôi, nào anh bị ngăn à?"

"Nếu như, anh ta không phải ba của em?" Zu Cuella trầm ngâm mấy giây, lại tiếp tục hỏi tới.

"Những năm qua, tôi đã coi lâu đài Tinh Nguyệt thành nhà của mình. Tôi cũng không biết là mình có thể rời khỏi đó hay không." Hi Nguyên cắn môi dưới, suy tư trước những lời nói của Zu Cuella. Lâu đài Tinh Nguyệt giống như là một phần sinh mạng của cô, cô đã sớm dung nhập vào trong cái đại gia đình đó. Mà điều để cô khó lòng dứt bỏ nhất lại chính là cái người Lăng Khắc Cốt để cho cô yêu hận đan xen đó. Tình cảm của cô đối với Lăng Khắc Cốt bây giờ đặc biệt phức tạp, nói yêu, phần yêu này có chút đã biến chất, nói hận, cũng không có quá nhiều lý do. Những ngày vừa rồi, hai người bọn họ giống như hai chiến sĩ đang sức sôi ý chí chiến đấu, giương nanh múa vuốt đâm về phía đối phương, ai cũng không chịu lùi bước.

"So với Lăng Khắc Cốt có lẽ còn có người có tư cách mang em đi hơn." Zu Cuella thần thần bí bí mà cười nói.

"Người nào? Anh sao?" Hi Nguyên nói giỡn chỉ chỉ vào Zu Cuella.

Cô cũng không phải là món đồ chơi, ai muốn mang đi thì liền mang đi.

"Không thể? Tôi đây đẹp trai như vậy, đối với em cũng chưa có một chút xú động lòng?" Zu Cuella hài hước hỏi ngược lại. Anh hướng về phía Hi Nguyên tận lực bày ra bộ dạng hấp dẫn đầy sức quyến rũ của mình, khuôn mặt tươi cười chọc cho Hi Nguyên cười ha ha, căn bản không coi lời của anh là thật.

"Tự cao tự đại! Anh cho rằng phụ nữ khắp thiên hạ đều muốn chạy đuổi theo anh sao? Anh còn chưa đủ sức quyến rũ đến mức có thể để cho Lăng Hi Nguyên tôi mê muội." Hi Nguyên kiêu ngạo mà cười nói.

"Một đời anh mình của tôi thế nhưng lại bị hủy ở trong tay một con mèo hoang nhỏ tên Lăng Hi Nguyên." Zu Cuella tiếc nuối than thở, hình như bị lời của cô tổn thương đến tự ái. Anh chớp chớp cặp mắt màu xanh dương giống như biển sâu không thấy đáy kia, cười đến ưu nhã, mang theo cỗ khí chất quý tộc trời sanh, vẻ mặt ngay cả bộ dạng oán trách cũng đẹp đến mức tận cùng.

"Có anh mình sao? Theo tôi thì là Hoa Danh mới đúng?!" Hi Nguyên lật người, nhạo báng nói. Nếu như không so với Lăng Khắc Cốt, Zu Cuella cũng coi là một tuyệt thế mỹ nam, một thân đẹp trai hòa với phú quý, ở trong đám phụ nữ nhất định rất được ưa thích. Nhưng trên người của anh ta so với Lăng Khắc Cốt lại thua một chút.

Lăng Khắc Cốt có lẽ không có cái vẻ anh tuấn như Zu Cuella, nhưng ngoài gương mặt tuấn tú thì còn có sự khác biệt rất lớn về thần thái, nhất là cặp mắt phượng hẹp dài như một hàng động tối đen kia, lại giống như một đầm nước sâu thăm có thể hút lấy ánh mắt người. Anh ấy chỉ cần đứng bất động tại đó, không nói câu nào, cũng sẽ có cảm giác hết thiếu thân lao về phía anh. Cho nên scandal của anh ấy mới có thể bay đầy trời như vậy.

Vừa nghĩ tới một đám cực lớn phụ nữ theo Lăng Khắc Cốt kia, lòng của Hi Nguyên liền bắt đầu lên men, vị chua bốc thẳng lên.

Một Tường Lệ Văn đã để tâm hồn cô tổn thương, hiện tại lại thêm một Thang Mang Lâm, còn là người phụ nữ mang danh vị hôn thê của Lăng Khắc Cốt.

Mình ở bên cạnh Lăng Khắc Cốt rốt cuộc tính là gì?

Con gái không giống con gái, người tình không giống người tình, nhiều nhất chính là một búp bê khí.

Đang suy nghĩ tới Lăng Khắc Cốt, tiếng điện thoại như đòi mạng liền vang lên, Hi Nguyên nhìn thấy số điện thoại là của anh, liền không chút để ý, trực tiếp nhấn nút tắt.

"Zu"

"Hả?" Nghe được Hi Nguyên chính thức gọi anh như vậy, Zu Cuella ngồi thẳng người, vừa mắt hờn trên choker tóc Hi Nguyên, vừa nhíu mày nhìn cô.

"Nếu như người anh yêu muốn gả cho người khác, anh còn có thể yêu cô ấy không?" Hi Nguyên sâu kín hỏi.

"Tôi sẽ đoạt lấy cô ấy." cặp mắt màu xanh dương lãnh ngạo của Zu Cuella nheo lại.

"Anh thật bá đạo!" Hi Nguyên nhìn Zu Cuella một cái, theo tính tình của người này, xác thực có thể làm ra chuyện như vậy. Nhưng còn cô thì sao? Nếu như Lăng Khắc Cốt thật cưới Thang Mang Lâm, cô nên làm cái gì?

"Trong tình yêu không có thối lui, nếu tôi muốn liền nhất định sẽ lấy được!" mặt của Zu Cuella đột nhiên giống như Satan, đầy sức quyến rũ tà ác.

Hi Nguyên đột nhiên sợ run cả người, Zu Cuella như vậy để cho cô cảm thấy xa lạ.

Cô đột nhiên bò dậy, phui phui y phục bị nhăn nhúm, cười nói với Zu Cuella: "Tôi nên về nhà rồi."

"Đến 12 giờ rồi sao? Cô bé lẹ lém nhất định phải về nhà?" Zu Cuella thu hồi vẻ mặt nghiêm túc, khôi phục nụ cười tùy tiện.

"Xe bí đồ của tôi đâu? Nhanh một chút đi chuẩn bị xe!" Hi Nguyên nghịch ngợm chống nạnh xen vào, ra lệnh cho Zu Cuella.

"Thật là một Cô bé lẹ lém bá đạo, đến ngay cả chiếc giày thủy tinh cũng không cho tôi lưu lại." Zu Cuella đứng dậy, kéo Hi Nguyên vào trong ngực, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi cô, sau đó cười mê hoặc nói, "Lưu lại một nụ hôn cũng không tồi."

"Ghét!" Hi Nguyên mắc cỡ đỏ mặt, dùng sức đập Zu Cuella một cú đấm.

Nào có ai giống như anh ta vậy, nói hôn liền hôn, một chút cảnh báo cũng không có. Cô muốn cự tuyệt cũng không kịp.

Zu Cuella giống như vô cùng thỏa mãn, liếm liếm môi mỏng khêu gợi, mê luyến nói: "Thật ngọt!"

"Anh cứ muốn là làm tôi cũng không cần hỏi ý kiến tôi hay sao?" Hi Nguyên chống nạnh, chất vấn Zu Cuella. Đã sắp nửa đêm 12 giờ, đích xác đã rất muộn. Cùng ở chung một chỗ với Zu Cuella, thời gian luôn trôi qua rất nhanh.

Zu Cuella cảm áo khoác nhưng trên ghế sofa lên, chồm lên người Hi Nguyên, bao kín cô vào bên trong, sau đó dịu dàng nói: "Thật không muốn thả em đi, buổi tối phải nhớ nghĩ tới tôi."

"Tôi không muốn nhớ tới" chữ "anh" còn chưa nói ra ngoài, môi hồng của Hi Nguyên liền lần nữa bị Zu Cuella che lại. Nụ hôn này đầy nhiệt tình, giống như là muốn lấy hết Hi Nguyên linh hồn, anh bắt chấp tất cả giấy xéo ngọt ngào của cô. Cho đến khi đôi môi của Hi Nguyên bị anh hôn cho sưng đỏ, anh mới miễn lưu luyến buông ra.

"Heo sắc lang!" Hi Nguyên then thùng đẩy Zu Cuella ra, xông về phía cửa chính. Còn tiếp tục cùng Zu Cuella ở chung một chỗ, cô nhất định bị anh mê hoặc tới ngay cả họ mình là gì cũng sẽ quên.

Zu Cuella cười đuổi theo.

Khi Hi Nguyên vọt ra tới ngoài sân thì phát hiện trên đất đã tích một tầng tuyết khá dày, chỗ tuyết cao nhất có khi tới nửa thước. Thật ứng với câu "Ngân trang tổ khóa, hết sức xinh đẹp."

Hi Nguyên vui mừng kêu Zu Cuella: "Anh mau nhìn, bông tuyết thật là đẹp!"

"Em đẹp hơn." Zu Cuella từ phía sau ôm lấy hông của Hi Nguyên, đầu tựa lên trên vai của cô, nồng đậm thâm tình. Trong lòng anh, không có bất kỳ người nào, bất luận cái gì có thể so với vẻ đẹp của Hi Nguyên. Vẻ đẹp của cô tinh khiết giống như bông tuyết, đã quen thấy những sắc mặt bởi vì muốn leo lên cao dành chút địa vị và quyền thế mà ra sức lấy lòng, cũng đã gặp quá nhiều phụ nữ bởi vì hào quang của ngôi vị hoàng tử trên người anh mà nhào tới, giữa thế giới tràn ngập quyền thế và dục vọng này, chỉ có cô thanh thuần có thể làm cho lòng của anh cảm nhận được sự thanh tịnh. Anh thật hy vọng vĩnh viễn được ôm cô như vậy.

"Không cho gặp mặt tôi!" Hi Nguyên lúng túng hất anh ra, chạy vào trong xe. Mị lực của Zu Cuella càng ngày càng không cách nào ngăn cản. Nếu như trong lòng cô không phải đã sớm có Lăng Khắc Cốt, sợ rằng đã sớm bị anh ta mê hoặc.

Zu Cuella không tiếp tục đựng cô, chuyên tâm lái xe, đưa Hi Nguyên về nhà. Tuyết quá lớn, đường rất trơn, anh lái cực kỳ cẩn thận. Hi Nguyên nhìn gò má chuyên chú của anh, cảm thấy giờ khắc này anh có điểm giống Lăng Khắc Cốt lúc làm việc, không phải nói bộ dáng, mà là nói phong cách.

Vốn đoạn đường đi chỉ mất có hơn một giờ nhưng phải mất tới hai giờ đồng hồ, thời điểm khi Lamborghini dừng ở cửa lầu đài Tinh Nguyệt, Zu Cuella đột nhiên có chút quyến luyến. Anh ôm thật chặt lấy Hi Nguyên, gác cằm ở đầu vai của cô nói: "Tôi không muốn thả em đi vào, làm thế nào đây? Con mèo nhỏ, cùng tôi bỏ trốn đi!"

"Có quý mới muốn cùng anh bỏ trốn!" Hi Nguyên đỏ mặt khế trách. Cô với anh vốn không có quan hệ gì, không nên mỗi lần đều nói những lời mập mờ như vậy. Nếu để cho người khác nghe được, còn tưởng rằng cô là người phụ nữ của anh.

"Đừng động! Để cho tôi ôm một lát." mặt màu xanh dương của Zu Cuella cười quý dị, liếc nhìn bóng đen ở một cửa sổ của biệt thự, sau đó giống như là làm nũng rúc vào trong ngực Hi Nguyên.

"Tôi không phải gói ôm của anh! Anh tự mình về nhà mà ôm đi!" Hi Nguyên đẩy bàn tay Zu Cuella ra, ngang ngược nói.

Zu Cuella cười ha ha, không nói gì nữa.

Hi Nguyên nắm lấy túi sách của mình, nhảy xuống xe đang muốn đi vào, lại bị Zu Cuella lần nữa kéo về trước cửa xe, đầu của anh nhô ra khỏi cửa xe, hơi nghiêng, gần sát môi Hi Nguyên, mê hoặc nói: "Con mèo nhỏ, ngày mai hẹn hò đi."

Cái tư thế này của bọn họ, nhìn từ một góc độ, giống như Hi Nguyên đang không ngừng cùng với Zu Cuella ôm hôn.

"Sớm đã hẹn với người khác, anh mờ lờ chậm rồi, tiên sinh!" Hi Nguyên cười đẩy Zu Cuella ra, không lưu luyến chút nào xông vào lầu đài Tinh Nguyệt.

Zu Cuella tà mị nhếch khóe môi, nhìn về một hướng khác. Chỉ thấy nơi đó hình như có tia lửa lấp lánh, lập lòe trong đêm tối.

Hi Nguyên luôn ngây thơ, cũng không biết đã có người tức muốn bẻ phổi, cô rón rén đi vào phòng khách, chỉ thấy khoảng không gian đen kịt, ngay một bóng người cũng không có, vì vậy an tâm thoải mái leo lên cầu thang.

"Con chim ham vui rồi cuộc biết tìm về tổ rồi sao?". Một giọng nói đầy châm chọc từ trên sofa phòng khách vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

"Con chim ham vui rồi cuộc biết tìm về tổ rồi sao?". Một giọng nói đầy châm chọc từ trên sofa phòng khách vang lên.

Theo giọng nói vang lên, đèn bên trong phòng đột nhiên sáng choang, thân thể Hi Nguyên bại lộ hoàn toàn dưới ánh đèn sáng trưng. Vừa nghe thấy thanh mang theo giễu cợt này của Lăng Khắc Cốt thì thân thể của cô cứng đờ dừng lại, tay phải không vịn cầu thang nắm thật chặt thành quả đấm. Trong không khí tràn ngập mùi thuốc lá nồng đậm, cô bối vì đang mang thai mà khí quản trở nên nhạy cảm bắt đầu cảm thấy sự khó thở. Cô khó khăn xoay người, ngẩng đầu lên nhìn về phía Lăng Khắc Cốt giống như ác ma đứng ở trong phòng khách. Đôi tròng mắt đen không nhìn thấy đáy kia lạnh lùng bắn về phía cô, mặc dù trên mặt không có chút biểu tình gì, lãnh khốc hay căng thẳng, nhưng Hi Nguyên có thể cảm nhận được cơn giận của anh.

"Ba yêu quý, trẻ như thế này rồi sao ngài vẫn còn chưa ngủ?" Hi Nguyên cố làm ra vẻ kinh ngạc tròn tròn đôi mắt, giống như rất ngoài ý muốn khi nhìn thấy thấy Lăng Khắc Cốt đợi cô.

"Tôi đang muốn hỏi em nửa đêm 2 giờ sáng không về nhà, là đi lâu lóng cùng với ai?" Lăng Khắc Cốt âm chí nhìn Hi Nguyên, mặt nguội lạnh giống như là phủ một tầng sương lạnh, càng thêm khiếp người.

"Như anh mong muốn, tôi đi tìm một người đàn ông." Hi Nguyên khiêu khích cong lên khóe môi, lộ ra nụ cười ngọt ngào mà hưng phấn, cố ý chọc giận Lăng Khắc Cốt. Anh đây là theo tiêu chuẩn chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn. Anh cả đêm không về, trần trọc ở trên giường người tình cả ngày anh không nói, cô chỉ về trễ mấy giờ anh liền cứ như vậy tức giận.

"Có phải Zu Cuella hay không?" Lăng Khắc Cốt đầy ghen tỵ cắn răng. Mới vừa rồi thấy Hi Nguyên sau khi xuống xe còn lưu luyến tạm biệt Zu Cuella, anh thiếu chút nữa không chế không được xông ra, hung hăng đánh cho Zu Cuella một trận.

Zu Cuella có cái gì tốt? Cũng chỉ là mang một cái vương miện hoàng tử, hoa hoa công tử bắt cần đòi.

"Ngài đều thấy rồi sao?" tầm mắt Hi Nguyên xuyên qua Lăng Khắc Cốt, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất thấy cửa chính khắc hoa văn thì sáng tỏ mà cười nói, "Như thế nào? Người đàn ông của tôi có phải rất tuần tú không?"

Lăng Khắc Cốt không trả lời, anh vút bỏ xi gà trong tay, sai bước hướng về phía Hi Nguyên. Hi Nguyên nhìn đến vẻ mặt hung ác này của anh, lập tức buông tha trận đấu trí với anh, xoay người chạy lên lầu.

Cô chạy mới chưa được mấy bước, liền bị Lăng Khắc Cốt sai bước đuổi theo. Anh một phát bắt được cổ tay của cô, xoay thân thể cô lại, một tay bóp chặt hông của cô, dùng một đôi mắt tà ác đầy lạnh lẽo, đe dọa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Hi Nguyên: "Có phải là hấn ta hay không?"

"Tôi nói không phải ngài sẽ tin sao?" Hi Nguyên chớp chớp con mắt sáng long lanh, khiêu khích cười, "Ba tra xét nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ vẫn còn không có tra được?"

"Zu Cuella là ba của cái thứ nghiệt chủng này?" ánh mắt Lăng Khắc Cốt lạnh như băng bắn khoản dưng ở trên mặt của Hi Nguyên, hình như muốn tìm ra đáp án.

Lại là nghiệt chủng!

Lăng Khắc Cốt cứ hi vọng con của mình là một nghiệt chủng như vậy sao?

Lòng của Hi Nguyên bị anh làm cho tổn thương, trong hốc mắt của cô lập tức giống như một hồ nước, chớp chớp hàng mi dài ướt nước mắt, cô cười chua xót nói: "Ngài thần thông quảng đại, mặc dù đi hư vậy, sao không đi thăm dò. Không nên tới hỏi tôi! Tôi nói lời thật anh chưa bao giờ tin. Tôi nay chơi quá điên cuồng, tôi rất mệt mỏi, ngủ ngon!"

Nói xong, Hi Nguyên đẩy bàn tay Lăng Khắc Cốt đặt ở bên hông mình ra. Cô không muốn lại nhìn ánh mắt đầy hoài nghi này của Lăng Khắc Cốt, đưa bé rõ ràng là của anh, nhưng vẫn không chịu thừa nhận. Chẳng lẽ cô không xứng có đứa bé của anh? Cái người Thang Mang Lâm đó mới có tư cách sao?

Đang ở lúc cô mãi suy nghĩ thì cảm đột nhiên bị anh hung hăng nắm được, ép buộc cô ngẩng đầu. Cô chú ý tới ánh mắt của anh tràn ngập điên cuồng nhìn cô chăm chăm, trong tròng mắt đen có tia lửa cực nóng thiêu đốt, giống như là nham thạch nóng chảy muốn phun trào, từ trong đáy mắt đang như muốn bộc phát.

"Là anh ta hôn?" ngón cái Lăng Khắc Cốt trên cánh môi dưới của cô nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, âm thanh lạnh lẽo, đầy uy hiếp khiếp người.

"Đúng! Nụ hôn của anh ấy so với anh mạnh mẽ hơn nhiều!" Hi Nguyên quật cường cười nói. Mặc dù cô cũng không phải cam tâm tình nguyện bị Zu Cuella hôn, nhưng giọng điệu của Lăng Khắc Cốt đảm cô bị thương, khiến cho cô giống như con nhím, phòng bị giương hết gai toàn thân lên.

"Shit!" Lăng Khắc Cốt đầy tức giận nguyên rủa một tiếng, sau đó giống như dã thú hung tàn, đem con mồi trong tay một hóp nuốt vào trong miệng. Bị cường hôn Hi Nguyên liều mạng ở trong ngực Lăng Khắc Cốt giãy giụa.

"Buông" Môi của cô bị anh chặn lại toàn bộ, căn bản không phát ra được một chút âm thanh. Đột nhiên trên môi truyền đến một hồi đau nhói mãnh liệt, cô đau trợn to mắt đầy hoảng sợ, nhìn gương mặt khốc của Lăng Khắc Cốt gần trong gang tấc. Anh thế nhưng cắn môi của cô, dùng sức lớn như vậy, thậm chí còn khát máu đến mức liếm vết thương đang rỉ máu của cô, giống như là đang trừng phạt cô.

"Môi này chỉ cho phép tôi hôn!" trong mắt Lăng Khắc Cốt sóng gió mãnh liệt vằn vữa, đầy uy hiếp mím chặt môi mỏng, dùng một đôi mắt phượng hẹp dài âm hàn ngoan độc nhìn chăm chăm Hi Nguyên.

"Tôi có thể cho ai chạm vào cũng không cho anh hôn!" Hi Nguyên chột phát tay, đánh lên gương mặt tuấn tú của Lăng Khắc Cốt. Giọng điệu của anh giống như coi cô như một con rối nhoe, hơn nữa còn là mộ con rối nhỏ hồng hạnh xuất tường (ngoại tình). Cô có yêu anh hơn nữa cũng không cho phép anh lần nữa vũ nhục mình.

Tay Lăng Khắc Cốt giờ lên cao nắm thật chặt thành quả đấm, Hi Nguyên bị sợ đến nhắm mắt lại. Nhưng cô sẽ không yếu thế. Muốn đánh liền đánh, cô không sợ đau, vì cái đau này căn bản không cũng không đã thương người bằng nỗi đau trong lòng.

Quả đấm của Lăng Khắc Cốt chột đấm về hướng cầu thang bên cạnh, ở giữa tiếng đập đinh tai nhức óc, Hi Nguyên bị anh mạnh mẽ khiêng lên vai, sải bước đi lên lầu.

Hi Nguyên cảm thấy choáng váng, ngực còn từng trận ghê tởm. Hai chân của cô không cam lòng đạp mãnh liệt, nhưng căn bản không đã thương được Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt đem Hi Nguyên ném tới trên giường lớn KINGSIZE của mình, không đợi cô phục hồi lại tinh thần, liền đem cô áp dưới thân: "Tôi sẽ để em hiểu em rốt cuộc thuộc về người nào."

Nói xong, bàn tay của anh nhanh chóng cởi bỏ y phục trên người Hi Nguyên, áo choàng nhưng, khăn quàng cổ, áo len. Từng món một thoát khỏi thân thể Hi Nguyên, để cho cô giống như đứa trẻ nít mới sinh nằm ở dưới thân thể của anh. Sau đó anh cười lạnh nâng thân thể lên, bắt đầu cởi áo sơ mi của mình.

Hi Nguyên thừa dịp anh sắp đứng dậy, từ trên giường bò dậy, nhanh chóng hướng phía cửa bỏ chạy. Nhưng chân của cô vừa mới rơi xuống đất, eo liền bị anh túm trở về. Lần nữa bị ném về trên giường.

Hi Nguyên hoảng sợ nhìn Lăng Khắc Cốt cuồng nộ, anh như vậy làm cô cảm thấy xa lạ, anh khiến cho cô sợ, cô liều mạng huy động tứ chi phản kháng, nhưng không bao lâu, chân của cô liền bị hai chân của anh mạnh mẽ khóa thật chặt lại, mà hai tay của cô thì bị anh áp đến trên đỉnh đầu.

"Không cho chạm vào tôi!" Hi Nguyên sợ lui về phía sau, Lăng Khắc Cốt giống như là đã mất đi thần trí vẫn tới gần cô, mắt phượng ngông cuồng tà tứ cười lạnh.

"Vậy em muốn cho người nào đụng? Zu Cuella?" Lăng Khắc Cốt âm lãnh hỏi, môi mỏng mím chặt không che giấu được sự phẫn nộ mãnh liệt của anh.

"Đúng! Tôi chính là muốn Zu Cuella! Anh hài lòng chưa? Anh không phải hi vọng được tôi cảm sùng sao? Tôi sẽ đi ngay bây giờ tìm anh ấy! Cái nón xanh này anh đừng nghĩ bỏ xuống được!" thân thể Hi Nguyên giãy dụa yếu ớt, liều mạng giãy giụa. Nếu cái người này hi vọng cô cùng Zu ở chung một chỗ, cô sẽ ngay lập tức đi tìm Zu, bây giờ suy nghĩ một chút, Zu Cuella so Lăng Khắc Cốt còn cưng chiều cô hơn, cô lại đáng khinh chi thích Lăng Khắc Cốt, quá ngu.

"Không cho!" Lăng Khắc Cốt căm tức với lấy cả vạt đã bị ném qua một bên, nhanh chóng trói hai tay của Hi Nguyên lại với nhau, cột lại trên đầu giường, sau đó anh xé áo sơ mi thành từng mảnh, trói chân cô chia ra buộc lại hai bên cuối giường.

Hi Nguyên tựa như một tù binh bé nhỏ, bị anh giam cầm ở trên giường, ngay cả động cũng không thể động.

"Lăng Khắc Cốt, anh không phải đàn ông! Khi dễ phụ nữ rất vinh quang sao?" Hi Nguyên quật cường nhìn chăm chăm Lăng Khắc Cốt. Chưa bao giờ nghĩ tới Lăng Khắc Cốt có thể đối với cô như vậy.

"Tôi có phải đàn ông hay không em nên là người rõ ràng nhất!" Lăng Khắc Cốt cuồng nịnh mà cười che môi Hi Nguyên lại, điên cuồng đòi lấy ngọt ngào trong môi cô.

Thời điểm khi anh xò xuyên qua thân thể cô, trong tròng mắt Hi Nguyên tràn ra nước mắt khổ sở.

Cô đau không chỉ có thân thể, còn có lòng của cô.

Lăng Khắc Cốt từng yêu thương cô đã hoàn toàn biến mất, biến thành một ác ma, chỉ biết ở trong thân thể của cô tùy ý thảo phạt, công chiếm ngọt ngào của cô, lại hoàn toàn không chú ý tới cô đang mang đứa bé.

Anh lần lượt buông thả ở trong cơ thể cô, lại nhanh chóng cứng ngắc, Hi Nguyên không còn kịp nghỉ ngơi nữa, liền lại bị anh dẫn vào trong sự kích tình cuồng dã.

"A. Lăng Khắc Cốt. Tôi. Hận anh!" Hi Nguyên nhìn người đàn ông đang ở ngay trên thân thể của chính mình, khổ sở và mâu thuẫn nói. Động tác của anh mãnh liệt khiến cho bụng của cô đau đến từng trận co rúc lại, cô thật sợ hãi anh sẽ làm tổn thương tới bảo bảo. Nhưng cô nhu nhược căn bản không có hơi sức có thể ngăn cản anh.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên dùng sức, eo đề thấp hết sức, hung hăng chống đỡ lên chỗ mẫn cảm sâu nhất của cô, sau đó ở trong cơ thể cô bộc phát: "Hận?"

Lăng Khắc Cốt âm ngoan cười lạnh. Hận cũng là một loại tình cảm, so yêu còn khác sâu hơn. Nếu như đây là phương pháp để cho cô nhớ anh, vậy hãy để cho cô hận.

Cả đêm hành hạ, khiến cho thân thể Hi Nguyên suy nhược hiện đầy dấu vết tím bầm, vết hôn, vết cắn, dấu tay giống như là từng chuỗi anh đào, tùy ý nở rộ khắp ngực cô.

Nước mắt bị cô quật cường nuốt vào trong bụng, tứ chi bị trói bởi vì Lăng Khắc Cốt cuồng dã giống như là muốn đứt rời, chua xót đau đớn tê dại. Lòng của cô hoàn toàn bẽ nát, giống như thủy tinh trong suốt rơi xuống trên mặt đất, bẽ thành từng mảnh, mỗi một mảnh vỡ đều giống như dao găm sắc bén, đâm vào ngực của cô.

Cho đến khi cô mất hết hơi sức, Lăng Khắc Cốt mới từ trên người cô bò dậy, anh trầm mặc không nói nhìn chăm chăm môi dưới cắn chặt của Hi Nguyên, ngồi một hồi lâu, mới vươn tay cời trói buộc trên người cô ra. Sau khi trả tự do cho cô xong, anh bỗng chốc đứng dậy, sai bước đi vào phòng tắm.

Nước lạnh lạnh lẽo hình như cũng không cách nào dập tắt hỏa khí trên người của anh, anh ảo não gằm nhẹ, vách tường hình như trở thành bao cát, quả đấm của anh giống như là làm từ thiếc, không ngừng đánh về phía vách tường, cho tới khi chảy máu cũng không chịu dừng lại.

Khi anh đi ra khỏi phòng tắm, thấy thân thể Hi Nguyên co ro đưa lưng về phía anh, phần lưng nhỏ yếu này khẽ run run, trong mơ hồ hình như nghe được tiếng khóc bị đè nén. Anh cứng đờ đứng ở bên giường, bàn tay như muốn đưa về phía Hi Nguyên, nhưng mà rốt cuộc nhìn được. Anh vén chăn lên, nằm xuống bên kia giường, đưa lưng về phía Hi Nguyên. Hai người đẩy ngạo khí người nào cũng không chịu cúi đầu, bên trong phòng lập tức lạnh xuống, ngay cả tiếng hô hấp cũng trở nên đè nén.

Không biết đã trải qua bao lâu, Hi Nguyên mới ngủ. Hai mắt cô nhắm lại, lông mi sẫm bị nước mắt ướt nhẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mang theo nước mắt càng đẹp đến thế lương. Trên cánh môi mềm mại của cô bị Lăng Khắc Cốt cắn đầy dấu răng. Ngày hôm qua đầu Lăng Khắc Cốt hình như bị ghen tỵ làm cho hôn mê, chỉ muốn ở trên thân thể của cô in lên dấu vết của mình, mà quên mất cô sẽ đau.

Lăng Khắc Cốt lặng lẽ xoay người, đưa bàn tay ra, đem ôm lấy thân thể nhỏ bé lạnh phát run kia vào trong lòng, dùng tứ chi khóa thật chặt cô lại. Bàn tay của anh xuyên qua dưới nách Hi Nguyên khóa lại ở hông của cô, giống như hai người yêu nha thân mật, dính lại một chỗ.

Trán của anh chôn thật sâu vào cổ Hi Nguyên, trong đôi mắt phượng khép chặt đột nhiên trượt ra một giọt nước mắt nóng bỏng, rơi vào đầu vai Hi Nguyên.

Thân thể Hi Nguyên đột nhiên trở nên cứng ngắc, đôi tay có chút run rẩy. Nhưng cô không có mờ mắt, cũng không có nhúc nhích. Từ một khắc kia khi bị Lăng Khắc Cốt khóa vào trong ngực, cô liền tỉnh.

Anh rốt cuộc đối với cô là loại tình cảm gì? Một khắc còn giống như mưa to gió lớn tàn phá cô, một lát lại dịu dàng ôm lấy cô. Lệ của anh vì đâu mà chảy? Hi Nguyên chưa bao giờ từng thấy Lăng Khắc Cốt khóc, lòng đau xoắn chặt. Vốn là cánh môi chồng chất vết thương bị hàm răng ngọc của cô cắn chặt càng thêm kinh diễm, giống như hồng mai thấm ướt sương, có một loại mỹ lệ tới thảm thiết.

.

Thang Mang Lâm mở mắt ra thì thấy trước ngực mình có một bàn tay phủ lên bị sợ đến kém chút nữa thét chói tai. Cô ngẩng đầu lên, thấy bên trong phòng trang hoàng xa hoa mới nhớ tới chuyện ngày hôm qua. Cô tại sao lại bị Sơn Miêu kéo lên giường? Nghĩ tới ngày hôm qua cô không tự chủ được

phát ra tiếng rên rì, cô liền xấu hổ cắn môi. Cô tại sao có thể quên mình bị anh ta tính kế có bao nhiêu thảm?

Thang Mang Lâm đưa tay đẩy hai cánh tay đang quấn lấy người cô ra, sau đó hoảng sợ trượt xuống sàn nhà, giống như làm chuyện sai lầm ảo não mặc trang phục vương vãi đầy đất vào, thừa dịp Sơn Miêu trên giường còn chưa có tỉnh lại vội vã chạy trốn.

Cho đến khi ngồi lên xe taxi, lòng của cô vẫn còn run rẩy. Cô cả đêm không về, làm như thế nào giải thích với Lăng Khắc Cốt?

Thời điểm khi cô lo lắng đề phòng trở lại lâu đài Tinh Nguyệt, Quân gia Thẩm chỉ ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, liền lại cúi đầu tiếp tục phui bụi trên ghế sa lon. Cô chợt dạ nhanh chóng lên lầu, khi trở lại phòng ngủ của mình thì cô an ủi vỗ vỗ lồng ngực của chính mình, hoàn hảo không có đụng phải Lăng Khắc Cốt. Nhưng cô còn chưa kịp đóng cửa, liền nghe đến phía sau truyền đến giọng nói bén nhọn của Trương Lệ Văn: "Nhìn một chút đáng về hốt hoảng này, đây hẳn là lều lồng với ai đó rồi đi?"

Thang Mang Lâm giật mình xoay thân, mặt vốn là tái nhợt càng thêm không có huyết sắc, cô nhanh chóng vỗ trang hảo chính mình, lộ ra nụ cười ôn nhu, chào hỏi Trương Lệ Văn: "Chị Lệ Văn, ba tôi vừa làm giải phẫu xong, tôi cả đêm ở trong bệnh viện chăm sóc ông, không có nói với chị một tiếng thật ngại quá."

Trên gương mặt điềm lệ của Trương Lệ Văn lộ ra vẻ mặt khó coi, cô cắn răng hừ lạnh: "Loại lý do ngây thơ này cô nghĩ lừa gạt được người nào?"

"Chỉ cần Khắc Cốt tin tưởng tôi là tốt rồi." Thang Mang Lâm hạ hê ngẩng đầu lên. Người Lăng Khắc Cốt muốn kết hôn là cô, Trương Lệ Văn ghen tỵ có ích lợi gì? Khắc Cốt còn không phải là một chút cũng không để ý tới cô ta sao.

"Không nên quá tự tin! Đi đêm lẫn cũng có lúc gặp ma!"

"Cám ơn chị Lệ Văn nhắc nhở, tôi sẽ tận lực không đi đêm. Tôi rất mệt mỏi, chị Lệ Văn còn có việc gì không?"

"Hi vọng cô ngủ được an ổn." Trương Lệ Văn giận đến muốn nhào tới xé rách nụ cười không màng danh lợi trên mặt Thang Mang Lâm, cô ta hậm hực lắc lắc vòng eo xinh đẹp giống như rắn trườn rồi đi.

"Chị không cần lo lắng cho tôi." Thang Mang Lâm hướng về phía bóng lưng Trương Lệ Văn nói. Cô không thể bại dưới khí thế của Trương Lệ Văn, dù là Khắc Cốt căn bản không xem trọng đối phương. Nhưng có đối thủ này ở đây, cô vẫn phải cực kỳ cẩn thận.

.....

Hi Nguyên cũng không biết rốt cuộc đã ngủ bao lâu, chỉ biết là toàn thân một chút hơi sức cũng không có. Trong mơ mơ màng màng nghe được tiếng chuông điện thoại di động quen thuộc, cô nhắm hai mắt lục lọi, tuy nhiên nó đã bị một người khác sớm hơn cô một bước cướp được.

"Đưa cho tôi." Hi Nguyên kinh ngạc mở mắt ra, khi thấy biểu hiện tức giận của Lăng Khắc Cốt nhìn chiếc điện thoại, cô lập tức thu tay về phía anh.

Lăng Khắc Cốt không chút suy nghĩ, một tay lấy điện thoại di động ném tới trên tường đối diện, khiến cho nó vỡ tan tành thành từng mảnh nhỏ.

"Lăng Khắc Cốt, anh phát thần kinh cái gì chứ? !" Hi Nguyên giận đến đẩy Lăng Khắc Cốt ra, xuống đất cố cứu lấy cái điện thoại di động của mình

Lăng Khắc Cốt không chút hoang mang nhìn Hi Nguyên nhặt những mảnh vỡ đã không thể lắp ráp lại cùng nhau của chiếc điện thoại di động, lười biếng mặc quần dài, sau đó từ trong tủ bàn đầu giường móc ra một cái điện thoại màu hồng khảm kim cương ném cho Hi Nguyên: "Cầm dùng đi."

"Tôi không muốn điện thoại di động của anh! Tôi muốn của chính tôi!" Hi Nguyên bất mãn ném điện thoại lên trên giường, trong điện thoại di động của cô có rất nhiều số điện thoại của bạn bè, bao gồm cả Đoàn Nhạc và Zu Cuella, lần này xem như rút vỡ, những số điện thoại kia toàn bộ tìm lại không được nữa rồi.

"Em chỉ có thể dùng điện thoại di động của tôi! Nơi này chỉ cho phép có số điện thoại của tôi!" Lăng Khắc Cốt ghen tỵ đem sim điện thoại còn lành lặn trong tay Hi Nguyên, ném vào cống thoát nước trong buồng tắm, dùng nước xối nó đi.

"Anh trả lại cho tôi!" Hi Nguyên nhào tới sau lưng Lăng Khắc Cốt, nghĩ cứu vãn sim điện thoại của mình, nhưng vẫn là chậm một bước. Báo hại đến cả Nhạc Nhạc cũng không tìm tới cô được nữa rồi.

Lăng Khắc Cốt xoay người, đối với Hi Nguyên đang ôm lấy eo anh tà tứ cười lạnh: "Tôi hôm qua vẫn chưa thỏa mãn em sao? Sáng sớm liền ôm ấp yêu thương tôi rồi."

Hi Nguyên bị anh chọc tức tới hai gò má phồng lên: "Người nào ôm ấp yêu thương chứ?"

Cô chỉ là muốn giành sim điện thoại.

"Không muốn ôm ấp yêu thương thì đi mặc quần áo vào!" Lăng Khắc Cốt lạnh lùng buông Hi Nguyên ra, xoay người bắt đầu cạo râu.

"A!" Hi Nguyên lúc này mới chú ý tới thân mình không mảnh vải, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi hồng lên. Cô vội vàng chạy về phòng ngủ, vội vã mặc quần áo vào. Vừa mặc y phục, cô vừa dùng dư quang khóe mắt quan sát Lăng Khắc Cốt. Hơn nửa thân thể trần của anh tất cả đều là bắp thịt tinh trắng, da thịt màu cổ đồng lộ ra khỏe mạnh sáng bóng, nhất là trên cánh tay mạnh mẽ này tất cả đều là bắp thịt nảy nở, hấp dẫn đến khiến cho người ta hận không được cắn một cái. Người đàn ông này quả thật chính là một cực phẩm dụ người phạm tội, thế nhưng cực phẩm này không thuộc về cô, anh muốn

cười Thang Mang Lâm rồi.

"Nhìn đủ rồi thì lập tức xuống ăn điểm tâm." Lăng Khắc Cốt đi trở về phòng ngủ, từ trong tủ quần áo móc ra một bộ GUCCI còn chưa bóc nhãn mác ném cho Hi Nguyên, mình chụp vào một cái áo len liền đã đi ra ngoài.

"Bạo Quân!" Hi Nguyên bắt mắt lắm lắm. Anh đối với Thang Mang Lâm bộ dạng lại thâm tình khẩn thiết, đối với mình cũng chỉ biết bá đạo giống như bạo quân. Cô thay đổi trang phục, mới chằm chập mà đi ra ngoài.

Lăng Khắc Cốt vừa mới mở cửa ra, liền nhìn thấy Thang Mang Lâm ngáp dài đi ra cửa phòng, anh lập tức quan tâm hỏi "Tôi hôm qua ngủ không ngon?"

Thấy Lăng Khắc Cốt, Thang Mang Lâm sợ hết hồn, cô vội vàng im lặng, dịu dàng cười lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ là có chút mất ngủ."

Lăng Khắc Cốt đi tới trước mặt Thang Mang Lâm, chuyên chú nhìn gương mặt tinh xảo của cô: "Tôi nghe Thanh Long nói bác trai giải phẫu rất thành công, đừng quá lo lắng."

"Ừm." Thang Mang Lâm gật đầu một cái, cười kéo cánh tay Lăng Khắc Cốt, sánh bước cùng anh, "Thay em cảm ơn anh Thanh Long."

"Không cần cảm ơn anh ta, chuyện cái tên kia làm tất cả đều có mục đích." trong tròng mắt đen tinh xảo của Lăng Khắc Cốt lộ ra một nụ cười. Nếu như không phải là bởi vì Thang Dật Thần là viên quặng kim cương thô chưa gia công, Thanh Long sẽ không phí lòng như thế. Thanh Long mặt ngoài ưu nhã là người sáng suốt nhất trong năm huynh đệ bọn anh, cho nên mới khiến cho hãng truyền thông Long Dực trở thành sinh động như vậy.

"Vậy cũng vẫn phải cảm ơn anh ấy." Thang Mang Lâm dịu dàng nói, cô lấy tay vén đến tóc ra sau tai, trầm ngâm một lát xong, có chút lo sợ lo lắng hỏi, "Anh, anh có thể cùng em cùng em đi thăm ba không? Ông rất muốn gặp người con rể là anh một chút."

"Những ngày qua quá bận rộn, chờ anh hết bận lại nói." Lăng Khắc Cốt sùng sốt một chút, lập tức trấn an vỗ vỗ tay Thang Mang Lâm

"Cảm ơn anh!" Thang Mang Lâm cảm kích nhón đầu ngón chân lên, nhiệt tình nâng đôi môi đỏ mọng lên.

Lăng Khắc Cốt nhanh chóng quay mặt, để nụ hôn chỉ rơi vào trên gương mặt của anh.

Hi Nguyên vẫn đi theo phía sau bọn họ bị thương quay mặt, không nhìn tới hai người nồng tình mật ý trước mặt.

Từ lúc cô vừa ra tới, liền nhìn thấy hai người này đang tình chàng ý thiếp, trong mắt hoàn toàn không thấy được sự tồn tại của cô, giống như coi cô như không khí.

"Cầu thang rất dốc, cẩn thận trượt." Lăng Khắc Cốt đột nhiên dịu dàng dặn dò Thang Mang Lâm, bàn tay thật chặt giữ hông của cô.

Hi Nguyên khinh thường hừ lạnh, không phải là mang thai sao? Lại đem Thang Mang Lâm làm thành đứa bé, ngay cả đi bộ cũng diu dờ. Trong lòng anh cũng chỉ nhớ Thang Mang Lâm mang thai, cũng không nhớ phía sau anh bản thân cô cũng là một phụ nữ mang thai.

Cô mới vừa bước xuống bậc cầu thang thứ nhất, đột nhiên cảm thấy dưới chân bị cái gì đập phải, thẳng tắp ngã xuống phía dưới. Mà phía trước của cô chính là Thang Mang Lâm, cô cứ như vậy té nhào vào trên người đối phương, mặc dù có Lăng Khắc Cốt kịp thời ra tay, nhưng Thang Mang Lâm vẫn từ trên cầu thang té xuống.

"Tiện nghi cho con nha đầu xấu xí này!" một đôi con ngươi diễm lệ của Tường Lệ Văn âm độc nheo lại, nhanh chóng trốn. Vốn là mưu kế một mũi tên hạ hai chim lại bị Lăng Khắc Cốt phá hư.

"Cô làm cái gì vậy?!" Lăng Khắc Cốt nắm tay Hi Nguyên, lạnh lùng rống to với cô, "Cô có biết cô ấy là phụ nữ có thai không?!"

"Tôi không phải có ý!" Hi Nguyên muốn giải thích, nhưng Lăng Khắc Cốt bỏ rơi cô, một chút cũng không thêm để ý tới cô, lao như bay đến bên Thang Mang Lâm.

Hi Nguyên như tượng gỗ ngây ngô đứng ở trên cầu thang, mới vừa rồi một màn kia nguy hiểm thật, nếu như không phải là ở thời điểm ngàn quân nguy kịch đó Lăng Khắc Cốt một phát nắm được hông của cô, nói không chừng người quăng mình xuống lầu sẽ là cô. Cô có chút không hiểu, Lăng Khắc Cốt nếu quý trọng Thang Mang Lâm như vậy, tại sao không có ở thời khắc đầu tiên đó bảo vệ vị hôn thê của anh, lại lựa chọn cứu mình. Nhìn Thang Mang Lâm khờ sớ nằm trên mặt đất, Hi Nguyên có chút cảm thấy có lỗi, cô thật không phải là có ý nghĩ đẩy ngã Thang Mang Lâm. Coi như mình thật rất ghen tỵ cô ấy, cũng sẽ không dùng thủ đoạn hèn hạ này, đi tổn thương Thang Mang Lâm.

"Băng Nhi, em làm sao vậy?" Lăng Khắc Cốt ôm lấy Thang Mang Lâm, khẩn trương nâng mặt của cô lên.

"Anh, bụng của em đau." Thang Mang Lâm sợ hãi ôm bụng, thật sợ hãi sẽ mất đi đứa bé.

Nếu như không có đứa bé này, cô còn có cái gì khiến cho Lăng Khắc Cốt cưới cô?

Bụng từng trận co rút, cô đau đến trán toát ra mồ hôi lạnh. Cô có một loại dự cảm vô cùng chẳng lành, tim gắt gao nín chặt.

"Đừng có gấp, anh đưa em đi bệnh viện." Lăng Khắc Cốt vội vàng đứng dậy, ôm Thang Mang Lâm chạy ra ngoài.

"Tôi đi với hai người." Hi Nguyên đẩy áy náy đuổi theo.

"Cô đang hoảng sợ ở trong nhà cho tôi!" Lăng Khắc Cốt lãnh khốc quay đầu lại trợn mắt nhìn Hi Nguyên một cái, an vị ngồi vào trong BMW dừng ở cửa.

Nhìn BMW biến mất ở trước mặt mình, Hi Nguyên vô dụng ngồi phịch ở trên sofa. Lăng Khắc Cốt hiểu lầm cô, ý lạnh trong tròng mắt đen kìa không gì xóa đi được, cô biết anh lầm tưởng cô có ý muốn hại Thang Mang Lâm. Sống cùng anh nhiều năm như vậy, anh thế nhưng một chút tin tưởng cô cũng không có. Hi Nguyên ủy khuất ôm lấy hai chân, co rúc lại một chỗ, nước mắt giọt giọt rơi vào trên quần, nhìn có biết bao nhiêu nhu nhược.

"Lăng Hi Nguyên, cô điên rồi! Tôi trước kia làm sao lại không thấy rõ con người cô?" Tường Lệ Văn ngồi vào đối diện Hi Nguyên, giễu cợt cười lạnh, "May mà tôi không phải Thang Mang Lâm, nếu không người mà cô đối phó không phải chính là tôi sao. Tôi thật là sợ."

Hi Nguyên lạnh lùng nhìn về mặt khoa trương của Tường Lệ Văn một cái, không để ý tới cô ta. Cứ theo ý cô ta nói đi, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. (Kiểu câu: Cây ngay không sợ chết đứng)

"Không hổ là con gái Dã Lang! Tôi thật sự không hiểu nổi Khắc Cốt năm đó thế nào lại không bóp chết cô?" Tường Lệ Văn bỏ lại một câu, hả hê uống cả phê.

"Cô có ý tứ gì?" Hi Nguyên cảnh giác ngẩng đầu, câu nói của Tường Lệ Văn có hàm ý khác, nhưng cô lại nghĩ không ra ý gì. Tại sao Lăng Khắc Cốt lại muốn bóp chết cô?

Những ký ức lúc nhỏ hết sức mơ hồ, cô căn bản không cách nào nhớ rõ chuyện xảy ra năm đó. Chỉ biết là ba Dã Lang bị một người đàn ông mang mặt nạ giết chết, mà cô thì được Lăng Khắc Cốt nhặt được ở trên đường cái. Chẳng lẽ trước đây, Lăng Khắc Cốt từng thấy qua cô rồi sao?

"Không có ý gì." Tường Lệ Văn cười quý dị, khoe miệng thoa son nước điểm lệ xảo trá nhếch lên, "Có một số việc không nên do tôi nói ra."

"Tôi sẽ làm rõ ràng." Hi Nguyên lãnh ngạo nhìn thẳng vào mắt Tường Lệ Văn. Mặc kệ quá khứ đã từng xảy ra chuyện gì, cô đều sẽ nghĩ cách tra ra được.

"Cô cứ việc tra, hi vọng chân tướng sẽ không khiến cho cô ngã quy." Tường Lệ Văn hả hê cười đứng dậy, hông đẩy đà chập chòn đi ra ngoài, cô nói với Quản gia Thẩm từ phòng bếp đi ra, "Quản gia Thẩm, tôi không ở nhà ăn điểm tâm, ông không cần chuẩn bị cho tôi. Ngày ngày cũng cháo trắng rau dưa, các người không ngán tôi cũng ngán. Tôi muốn đi Shangri-La ăn điểm tâm đồ biển."

Chờ sau khi Tường Lệ Văn rời khỏi, Quản gia Thẩm đi tới kêu Hi Nguyên: "Bé con, ăn một chút gì đi."

"Cháu không muốn ăn." Hi Nguyên lắc đầu một cái. Cô bây giờ nào có khẩu vị ăn cái gì, không riêng gì bởi vì mang thai không muốn ăn, cũng bởi vì ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, khiến cho cô không có tâm tình ăn cơm. Bị Lăng Khắc Cốt hiểu lầm uất ức càng khiến cho cô khó chịu hơn.

"Bé con, cháu hẳn đói bụng lắm rồi, Tiểu Đan để ý tới cháu nhiều như vậy nhất định sẽ trách ta không có chăm sóc tốt cho cháu." Quản gia Thẩm đáng thương nhìn Hi Nguyên, giống như rất sợ cháu trai.

Hi Nguyên bị Quản gia Thẩm chọc cười, cô lộ ra nụ cười ngọt ngào nói: "Vì ông Thẩm, cháu liền ăn một miếng thôi."

"Thế mới ngoan!" Quản gia Thẩm cưng chiều xoa xoa tóc dài của Hi Nguyên, "Bé con, chuyện đã qua thì để nó qua đi, không cần để ý tới Tường Lệ Văn, cô ta chính là một con chó điên, thiếu gia không để ý tới cô ta, cô ta liền đi cắn người."

"Ông Thẩm, ngài không cần trêu chọc cháu cười." Hi Nguyên bị lời Quản gia Thẩm nói chọc cho ôm bụng cười mãnh liệt.

Cô vẫn là lần đầu tiên nghe ông Thẩm hòa ái mắng chửi người, đối phương còn là lão yêu bà Tường Lệ Văn ghê tởm đó. Chó điên! Từ hình dung thật chuẩn xác!

"Đi thôi! Thiếu gia đặc biệt dặn dò tôi làm mấy thứ cháu thích ăn, còn có cháo Đậu Đỏ cháu thích uống nhất nữa."

"Cháo đậu đỏ? Ông Thẩm nấu cháo đậu đỏ ngon nhất rồi." Hi Nguyên buông rơi những ám ảnh u buồn trong lòng, kéo tay Quản gia Thẩm đi về phía phòng ăn. Nên tới tất cả đều sẽ đến, cô hiện tại ngồi ở chỗ này đau lòng có ích lợi gì? Cô muốn trước tiên ăn cho bảo bảo no bụng, mới có tinh lực theo chân bọn họ đấu.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Thang Mang Lâm tựa vào trong ngực Lăng Khắc Cốt từng trận khó chịu tới phát run, đôi môi cô run rẩy nói: "Anh, em đau quá."

"Lái nhanh một chút!" Lăng Khắc Cốt khăn trương hướng tài xế rống to, sắc mặt của Thang Mang Lâm rất khó coi, anh cũng sợ cô gặp chuyện không may. Mọi thứ ban đầu đều nắm trong lòng bàn tay, không ngờ Hi Nguyên thế nhưng lại ra tay đã thương người.

Tài xế bị sợ đến vội vàng đạp mạnh cần ga, nhanh chóng hướng tới bệnh viện.

Thang Mang Lâm vừa vào bệnh viện liền được đưa vào phòng cứu cấp, thời điểm đến bệnh viện, giữa chân của cô đã chảy ra không ít máu, bác sĩ chỉ nói câu tình huống nguy cấp, liền đẩy cô vào phòng.

"Thanh Long, đi tìm Sơn Miêu cho tôi!" Lăng Khắc Cốt ra lệnh cho mình tỉnh táo lại, điện thoại gọi cho Sơn Miêu không thông thì anh lập tức bấm điện thoại của Thanh Long, phân phó anh ta đi tìm người.

Thanh Long nghe được lệnh xong, lập tức đi ra ngoài tìm người.

Lăng Khắc Cốt lo lắng tựa vào trên tường, chờ đợi bác sĩ ra ngoài nói cho anh biết tất cả đều bình an. Nhưng sự thật cũng không đúng như anh mong muốn, khi cửa phòng cứu cấp mở ra thì bác sĩ chỉ hỏi anh một câu: "Là muốn bảo vệ người mẹ hay đứa bé?"

"Nói nhanh! Đương nhiên là bảo vệ người mẹ!" Sơn Miêu lo lắng đã chạy tới, không đợi Lăng Khắc Cốt trả lời, lập tức tức giận rống to. Khi anh vừa nghe Thanh Long nói Mang Lâm bị đưa vào phòng cứu, lập tức chạy tới, trên đường không biết xông qua bao nhiêu đèn đỏ.

Bác sĩ ngẩng mặt nhìn Lăng Khắc Cốt, không biết nên nghe ai.

"Nghe anh ta." Lăng Khắc Cốt lạnh lùng nói.

Bác sĩ vội vàng trở lại phòng cấp cứu cứu người.

"Tôi không có bảo vệ tốt cho Băng Nhi." Lăng Khắc Cốt sâu kín nhìn cửa phòng cấp cứu, không biết là thông báo, hay là nói xin lỗi.

"Lão đại, tôi." Sơn Miêu ở sau lưng Lăng Khắc Cốt vò đầu bứt tóc, không biết nên làm sao giải thích sự việc của mình và Thang Mang Lâm. Anh sợ lão đại tức giận, nhưng anh lại không có cách nào nhìn Thang Mang Lâm gả cho lão đại. Vừa bắt đầu, anh là bị gương mặt rất giống Băng Nhi của Thang Mang Lâm mê hoặc, sau đó lại không thể tự kiềm chế yêu thân thể của cô. Anh ban đầu chỉ cho là mình yêu cũng chỉ có thân thể của cô, nhưng sau khi biết cô muốn gả cho lão đại, anh mới biết mình không thể mất cô, giống như trong sinh mệnh của anh đã không thể không có cô. Anh cứ như vậy yêu không giải thích được, yêu không có lý do gì, lại yêu điên cuồng.

"Bỏ cái vẻ trưởng mắt đỏ của anh đi!" Lăng Khắc Cốt hung hăng trừng mắt nhìn Sơn Miêu một cái, cũng không muốn nghe anh ta giải thích.

"Lão đại, cậu biết?" Sơn Miêu kinh ngạc trừng to hai mắt, lời Lăng Khắc Cốt nói ý tứ rõ ràng như vậy, giống như chuyện anh cùng Thang Mang Lâm cậu ta đã sớm biết.

"Tôi phải biết cái gì?" Lăng Khắc Cốt nhún mày nhìn Sơn Miêu, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Trong lòng mắt phượng kia âm lãnh đến khiến cho Sơn Miêu sợ đến lòng bàn tay đổ mồ hôi.

"Lão đại, đây tất cả đều là sai lầm của tôi, cậu đánh tôi đi." Sơn Miêu cung kính đứng ở trước mặt Lăng Khắc Cốt, chờ anh trách phạt, "Tôi chỉ cầu xin cậu nhường Mang Lâm cho tôi."

"Băng Nhi không phải quà tặng!" Lăng Khắc Cốt không đồng ý hừ lạnh.

"Lão đại?" Sơn Miêu mắt choáng váng, Lăng Khắc Cốt không có đánh anh, nhưng cũng không có đồng ý với anh. Lòng anh gấp không biết nên nói gì cho phải, tắc lưỡi luôn uốn ba lần của anh lúc này không có tác dụng.

"Trừ phi Băng Nhi cam tâm tình nguyện, nếu không hôn lễ vẫn như cũ. Đến lúc đó nhớ gọi cô ấy là chị dâu." Lăng Khắc Cốt đầy uy hiếp nói. Hành vi việc làm của Sơn Miêu tổn thương rất sâu tới "Băng Nhi", anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh ta như vậy, nên để cái tên lăng tử Sơn Miêu này chịu chút hành hạ, cũng coi như thay "Băng Nhi" trừng phạt anh ta. Nếu không phải là nể tình huynh đệ, anh sớm một quyền đánh chết anh ta rồi.

Cam tâm tình nguyện? Trong lòng Thang Mang Lâm trừ lão đại, căn bản không có sự hiện hữu của anh, làm sao có thể lại cam tâm tình nguyện gả cho anh? Sơn Miêu thất bại dựa vào trên tường.

Khi Thang Mang Lâm được đẩy ra, bác sĩ mặt không biến sắc nói cho bọn anh biết: "Tiểu thư Thang đã thoát khỏi nguy hiểm."

"Cám ơn!" Lăng Khắc Cốt trịnh trọng nói lời cảm tạ bác sĩ. Tâm cả nửa ngày níu chặt lúc này mới buông lỏng.

Mới vừa rồi Thang Mang Lâm được đẩy vào phòng giải phẫu thì anh thật lo lắng sẽ mất cô. Mặc dù cô chỉ là thể thân của "Băng Nhi", nhưng anh đã sớm coi cô như em gái ruột, phần quan tâm phát ra từ nội tâm còn chưa có kịp cho Băng Nhi thì năm đó anh đã mất cô, người thân duy nhất của anh, hôm nay, anh có vô số tiền bạc, rốt cuộc lại thiếu chút nữa mất đi cô em gái Thang Mang Lâm này.

Khác với sự tỉnh táo của Lăng Khắc Cốt, Sơn Miêu đã sớm mất đi đột nhiên lại có lại vô cùng mất khống chế, như đứa bé gấp gấp nhào tới bên cạnh xe đẩy, khăn trương kêu tên Thang Mang Lâm: "Mang Lâm, đừng sợ, anh ở đây."

Thang Mang Lâm bị anh đánh thức, vừa nhìn thấy anh thì nén lệ nói: "Anh đi đi!"

Cô không ngờ mất đi đứa bé xong, mở mắt ra liền nhìn thấy cái kẻ oan gia Sơn Miêu này. Cô đã không có lợi thế gả cho Lăng Khắc Cốt, tất cả cố gắng lúc trước cũng uổng phí. Cô không muốn để cho Sơn Miêu cười nhạo cô.

"Mang Lâm!" Sơn Miêu sợ không dám tiến lên, anh sợ sự xuất hiện của mình khiến Thang Mang Lâm tức giận mà ảnh hưởng tới bản thân, chỉ có thể trở mặt nhìn cô được đẩy đi.

"Động não cái đầu của anh chút đi! Thật hoài nghi cái người này tước hiệu ‘Sơn Miêu’ làm sao mà có được thế không biết!" Lăng Khắc Cốt cười lắc đầu, xem ra Sơn Miêu đối với Thang Mang Lâm là thật tâm, vậy anh an tâm rồi. Chỉ là, anh phúc hắc cười lạnh, chuyện này còn mất công gọt rửa đây.

"Đó là bởi vì tôi tức trí đa mưu." Sơn Miêu hắc hắc cười gượng hai tiếng. Anh dù tức trí đa mưu, quỷ kế đa đoan thế nào, thời điểm ở gặp phải tình yêu, cũng trở thành đứa ngốc.

Đối mặt Thang Mang Lâm, anh chỉ có bó tay hết cách.

"Tặng cho anh hai chữ —— ngu ngốc!" Lăng Khắc Cốt đập Sơn Miêu một quyền, sau đó cười lạnh đuổi theo xe đẩy. Cùng bác sĩ đẩy cô vào phòng bệnh VIP.

Sơn Miêu như tội nhân canh giữ ở ngoài phòng bệnh, một bước cũng không dám rời đi. Anh lo lắng qua cửa thủy tinh nhìn vào trong, chỉ thấy lão đại cần thận giúp Thang Mang Lâm chuẩn bị mọi thứ, mà sắc mặt của Thang Mang Lâm tái nhợt đến không có một chút huyết sắc.

Anh thật hận không được đẩy cửa ra xông vào, nhưng lại sợ Thang Mang Lâm đuổi anh.

Lão đại nói rất đúng, anh chính là tên đàn độn! Một người ngu ngốc không hiểu được yêu như thế nào.

Thang Mang Lâm không biết đã ngủ bao lâu, đột nhiên tỉnh lại, cô lo lắng sờ về phía bụng mình đã bằng phẳng, đau lòng khóc lên. Mặc dù đứa bé này là công cụ cô dùng để buộc Lăng Khắc Cốt lại, thế nhưng mấy tháng qua, cô đã sớm sinh ra tình cảm với nó. Đứa bé là thịt trên người cô, hiện tại đột nhiên mất đi, làm tâm của cô đau đớn.

Thấy cô rơi lệ, Lăng Khắc Cốt ngồi ở mép giường, vội vàng kéo cô vào trong ngực: "Đừng khóc!"

"Anh, tâm của em rất đau, giống như bị lấy hết vậy." Thang Mang Lâm bị thương rơi lệ, tay của cô níu chặt lấy ngực áo của Lăng Khắc Cốt. Phần bị thương này không cần ngại trang, bởi vì tâm cứng rắn của cô đã bị xé rách.

Tại sao phải tới khi mất đi cực cung, cô mới biết mình có bao nhiêu yêu thương nó.

Thấy bộ dáng Thang Mang Lâm khổ sở, sắc mặt của Lăng Khắc Cốt trở nên chìm lạnh, tay ôm Thang Mang Lâm dùng sức nắm thành quả đấm. Anh chỉ chú ý cấp cứu "Băng Nhi", lại quên dạy dỗ đầu sỏ gây nên cho "Băng Nhi" biến thành như vậy. Coi như anh cung chiều cô thế nào, cũng không cho phép cô ác tâm tổn thương "Băng Nhi" như vậy.

Là thời điểm nên cho cô chút dạy dỗ!

"Là chúng ta cùng nó không có duyên phận, Băng Nhi, đứa bé rồi sẽ lại có, không nên quá đau lòng." Lăng Khắc Cốt nhẹ giọng an ủi Thang Mang Lâm.

"Anh, anh còn có thể lấy em sao?" Thang Mang Lâm lo lắng nhìn gương mặt Lăng Khắc Cốt đẹp đến như được nghệ thuật gia điêu khắc mà thành, khăn trương đến mức lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

"Chỉ cần em muốn, anh liền cưới em." Lăng Khắc Cốt lau nước mắt Thang Mang Lâm, như anh trai cưng chiều em gái, đầy quan tâm nhìn Thang Mang Lâm.

"Anh!" Thang Mang Lâm hưng phấn nhào vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, "Em muốn! Mang Lâm muốn gả cho anh!"

Cô còn tưởng rằng không có đứa bé, Lăng Khắc Cốt sẽ bỏ kế hoạch cưới cô. Không ngờ anh còn có thể đồng ý cưới cô.

"Chăm cho bản thân béo tốt lên một chút, tôi không hy vọng ngày đó kết hôn em biến thành cây gậy trúc." Thang Mang Lâm tái nhợt khiến cho anh lo lắng, bởi vì xảy thai, cô mất máu quá nhiều, thân thể cực độ suy yếu, Sơn Miêu gấp đến độ tìm một đồng lớn chuyên gia dinh dưỡng, đặc biệt vì cô chăm sóc thân thể.

Thang Mang Lâm ở trong ngực Lăng Khắc Cốt thở dài: "Anh, em ăn không vô. Ngực của em giống như bị tảng đá chặn, thật khó chịu."

Mặc dù có thể tiếp tục gả cho Lăng Khắc Cốt cô thật vui mừng, nhưng mất đi đứa bé khiến cô đau như có tảng đá rơi trên ngực, cô không cách nào thôi xót thương.

Lăng Khắc Cốt ôm cô không nói gì, dùng lồng ngực rộng rãi để cho Thang Mang Lâm dựa vào.

Ở trong phòng sát vách phòng chăm sóc đặc biệt, Sơn Miêu đứng ở bên cạnh lò vi ba, vừa nhìn sách nấu ăn đầu bếp đưa cho, vừa nhìn cháo gà, trong

miệng còn nói lảm bảm: "Chờ cháo gà trắng bệch, bỏ vào chút muối tinh, rắc rau thơm vào."

Anh nắm chút muối bỏ vào trong cháo gà, sau đó múc một chút nếm thử một miếng: "Hơi nhạt. Thiết là, chút ít này rốt cuộc là bao nhiêu? Cũng không nói cho rõ ràng ra."

Anh lại bỏ thêm chút muối vào, cho đến khi mùi vị khiến cho anh hài lòng, cái khuôn mặt gương mặt tuần tú không kèm chế được kia mới lộ ra nụ cười.

Đem cháo gà đã nấu xong xuôi rót vào trong chén, anh bụng nó đi tới trước phòng bệnh sát vách, lại bồi hồi không dám vào đi.

"Còn không đi vào?" Lãng Khắc Cốt đột nhiên mở cửa, hướng về phía anh nói.

Son Miêu giống như phạm nhân đạt được đặc xá, mừng rỡ đi vào. Một ngày nay, Thang Mang Lâm căn bản không cho anh đi vào, mỗi lần nhìn thấy anh, đều giống như nổi điên, đem tất cả mọi thứ bên trong phòng bệnh có thể ném đều vứt hết lên trên người anh.

Hiện tại được lão đại cho phép, anh có thể quang minh chính đại đi vào: "Mang Lâm, mau nếm thử cháo gà này, là tôi mới mua về từ Shangri-La."

"Shangri-La khi nào thì bắt đầu bán cái này?" Lãng Khắc Cốt nhạo báng hỏi. Cái tên Son Miêu điên này, lại đem phòng bệnh VIP biến thành phòng bếp, ngày ngày ngâm mình ở trong đó nghiên cứu những thứ thức ăn bổ dưỡng.

"Bắt đầu từ hôm qua! Không được sao?" mặt của Son Miêu có chút ửng đỏ.

"Được! Cho dù là mười phút trước mới bắt đầu bán tôi cũng không có ý kiến." Lãng Khắc Cốt nhận lấy cháo gà, ngồi vào bên giường bệnh, dụ dỗ Thang Mang Lâm, "Băng Nhi, mau nếm thử cháo gà dinh dưỡng 'Shangri-La', bên trong có cho thêm nhiều vị thuốc bắc quý nổi tiếng."

"Anh kêu anh ta đi ra ngoài đi!" Thang Mang Lâm lạnh lùng nhìn về phía Son Miêu, nói gì cũng không chịu tha thứ cho đối phương.

Son Miêu hướng Lãng Khắc Cốt đưa ra một ánh mắt cầu khẩn, hi vọng anh thay mình nói vài lời hữu ích. Những ngày này, nhìn bộ dáng Thang Mang Lâm tái nhợt yếu đuối, nhìn cô bởi vì mất đi đứa bé mà mấy lần chìm vào trong sự tự trách và cuồng loạn, mình lại không thể đến gần, sắp gấp đến làm anh phát khùng. Thang Mang Lâm chỉ chịu tiếp nhận sự quan tâm của Lãng Khắc Cốt, cũng chỉ có lời Lãng Khắc Cốt nói mới có thể làm cho cô từ trong sự cuồng loạn an tĩnh lại. Cô mất đi bảo bối của anh! Anh cũng đau lòng, so với Thang Mang Lâm không hề nhẹ hơn.

"Em cứ coi như anh ta là không khí đi." Lãng Khắc Cốt lãnh khốc liếc Son Miêu một cái, nhìn bộ dáng lo lắng này của anh ta liền cảm thấy buồn cười. Thật không nghĩ tới người đàn ông hoàng kim độc thân này khiến cho phụ nữ toàn bộ thành Long điền cuồng cũng có thời điểm thế này.

"Không khí sẽ không nói chuyện." Thang Mang Lâm bất mãn nhìn Son Miêu một cái.

"Vậy coi như anh ta là đồ bỏ đi!" Lãng Khắc Cốt ác ý nói. Thấy gương mặt tuần tú của Son Miêu vận vẹo anh có loại khoái cảm trả thù. Dám khi dễ "Băng Nhi" của anh nên chuẩn bị tâm tư mà chịu trừng phạt đi.

"Anh ta ngay cả đồ bỏ đi cũng không bằng!"

Thang Mang Lâm nói lời tuyệt tình hơn, câu nói đầu tiên đánh rụng nụ cười trên gương mặt tuần tú của Son Miêu. Anh vốn đáng đẹp trai như vậy, tại sao hai người trong phòng này đều coi như không thấy? Nhất là người phụ nữ anh yêu, lại coi anh như ôn dịch, trong vòng 10 km cấm chỉ đến gần.

Lời Thang Mang Lâm nói khiến Lãng Khắc Cốt không nhịn được bật cười, anh vui vẻ thoáng liếc qua Son Miêu, cho anh ta một nụ cười nhạo báng.

Lúc này, một cuộc điện thoại của Thanh Long gọi tới đã giải cứu Son Miêu. Lãng Khắc Cốt sau khi nhận được điện thoại, ngoắc ngoắc tay với Son Miêu: "Tới đây chăm sóc Băng Nhi, công ty có chút việc gấp, tôi phải lập tức đi xử lý."

"Anh!" Thang Mang Lâm khẩn trương kéo tay Lãng Khắc Cốt, "Em không muốn anh ta chăm sóc!"

"Nghe lời! Anh giải quyết xong chuyện của công ty sẽ lập tức trở lại." Biết trong lòng Thang Mang Lâm lo lắng và khổ sở, Lãng Khắc Cốt chân thành tha thiết nắm tay của cô, cam kết với cô.

"Lão đại, cậu yên tâm đi đi." Son Miêu cho Lãng Khắc Cốt một ánh mắt bảo đảm, cho dù Thang Mang Lâm có muốn giết anh, anh cũng sẽ không đi.

"Nếu là tôi trở lại thấy Băng Nhi ít đi một cọng tóc, hắc hắc!" Lãng Khắc Cốt đầy uy hiếp hừ lạnh.

"Anh cứ việc vận roi đầu của tôi." Son Miêu đưa tay làm một động tác vận cổ, bộ dáng tức cười này khiến cho Thang Mang Lâm không khỏi cười lên, nhưng khi nhìn đến Son Miêu đang mê mẩn nhìn mình thì cô lúng túng thu hồi nụ cười, xoay mặt đi không nhìn anh nữa.

Sau khi Lãng Khắc Cốt rời đi, Son Miêu ngồi ở mép giường, vừa múc cháo gà, vừa nói xin lỗi với Thang Mang Lâm: "Mang Lâm, em coi tôi như đồ bỏ đi cũng tốt, khinh khi như ôn dịch cũng tốt, tôi đều sẽ không trách em. Tôi chỉ hi vọng em có thể ăn nhiều một chút. Bảo bảo không còn, chúng ta còn có thể có lại, đừng quá khổ sở."

"Ai muốn có với anh?" Thang Mang Lâm không vui trợn mắt nhìn Son Miêu một cái.

"Là tôi nói vậy, em không vui có thể đánh tôi." Son Miêu lập tức nói xin lỗi. Bệnh nhân là lớn nhất, cô nói cái gì chính là cái đó.

"Anh thật muốn để cho tôi đánh?" Thang Mang Lâm bồn chồn nhìn Sơn Miêu, cái người Sơn Miêu giống như ác quỷ kia đi đâu mất rồi? Thế nào lại trở nên khiến cho cô không kịp nhận biết như vậy? Hiện tại cái người đàn ông râu ria dơ dáy này thật là Sơn Miêu tự xưng là phong lưu đó sao?

Sơn Miêu không trả lời, lặng lẽ nắm tay Thang Mang Lâm lên, hung hăng hướng về phía gương mặt tuần tú của mình vung lên một chưởng, một chưởng này anh dùng đủ hơi sức, trên gương mặt tuần tú của anh lập tức hiện ra dấu ấn của năm đầu ngón tay. Anh vẫn còn đang muốn ra tay đánh tiếp, Thang Mang Lâm lại rút tay về, anh kinh ngạc nhìn về phía Thang Mang Lâm, lại thấy cô tránh né cái nhìn chăm chú của anh.

"Đút cho tôi!" Thang Mang Lâm khề húng hắng cổ họng, lúng túng nói. Cô có chút mê mang, mới vừa rồi thời điểm đánh Sơn Miêu, lòng của cô thể nhưng lại đau.

Sơn Miêu kích động tay có chút run rẩy, anh vội vàng cẩn thận từng li từng tí đút cho Thang Mang Lâm, cung kính giống như phục vụ nữ vương. Thang Mang Lâm đột nhiên thấy trên ngón tay anh có mấy nốt phồng mọng nước, không khỏi nhìn nhiều mấy lần.

Sơn Miêu ngưng ngưng đem ngón tay bị phồng đau giấu đi. Thói quen được người ta hầu hạ, chính anh tự mình xuống bếp chân tay có chút vụng về, không biết nấu hồng bao nhiêu con gà, phồng mấy lần ngón tay, anh rút cuộc mới làm ra được một thành phẩm hài lòng. Dĩ nhiên tự ái của anh không cho phép anh thừa nhận canh này là do anh nấu, bởi vì anh sợ bị Thang Mang Lâm giễu cợt và cự tuyệt.

"Tôi no rồi, anh đi ra ngoài đi." Thang Mang Lâm bị gương mặt tuần tú trước mắt làm cho tâm trí nhiễu loạn, cô phòng bị đẩy tay Sơn Miêu ra.

"Đợi lão đại trở lại đã." Sơn Miêu không có đồng ý, chỉ là buông chén xuống, rời giường ngồi vào một chỗ rất xa, sau đó giống như không khí không nói thêm gì nữa.

Thang Mang Lâm không nói gì thêm, trầm mặc nằm ở trên giường bệnh, lạnh lùng quay lưng về phía Sơn Miêu.

Sơn Miêu đợi một lượt thẳng tới nửa ngày, cũng không thấy Lăng Khắc Cốt trở lại. Thang Mang Lâm vẫn không để ý tới anh, anh cũng không đi quấy rầy cô nghỉ ngơi. Cho đến khi cô ngủ, anh mới đến gần cô, tham lam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của cô, đau lòng cầm tay của cô.

Nếu như có thể, anh nguyện ý thay cô chịu đau đớn.

Anh nên làm như thế nào, mới có thể khiến cho cô yêu anh?

Anh thật không muốn đem cô tặng cho lão đại. Anh đối với cô có loại tham muốn giữ lấy ngay cả bản thân cũng cảm thấy khiếp sợ, mãnh liệt đến nỗi thời điểm mỗi khi lão đại ôm Thang Mang Lâm, anh liền đỏ kị đến muốn nổi điên.

"Buông tay! Anh nên cách xa ra rồi!" đôi mắt đẹp của Thang Mang Lâm đột nhiên mở ra lạnh lạnh, có loại cảm giác kháng cự người ngoài ngàn dặm.

"Mang Lâm, gả cho tôi!" Sơn Miêu rút cuộc cũng không nhịn được nữa mở miệng, "Để cho tôi chăm sóc em."

"Gả cho anh? Tôi gả cho anh có ích lợi gì? Tiếp tục bị anh lừa dối? Tôi sẽ không ngu như vậy! Hơn nữa gả cho Khắc Cốt, tôi liền có thể trở thành người phụ nữ giàu nhất thế giới, tôi sao có thể buông tay một mỏ kim cương để mà lựa chọn một thứ rác rưởi như vậy?" Thang Mang Lâm mỉa mai nói.

"Em muốn cái gì tôi cũng có thể mua cho em! Tôi có thể đem tất cả tài sản của tôi đưa cho em vô điều kiện!" Sơn Miêu chịu không nổi nhất chính là điểm này của Thang Mang Lâm. Giống như tình cảm chỉ có thể tiền tài mới có thể có được, nói đến tiền tài, anh mặc dù không có nhiều bằng Lăng Khắc Cốt, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Cổ phần của công ty mấy người huynh đệ bọn anh đều có phần, chỉ là Lăng Khắc Cốt so với người khác nhiều hơn một chút.

"Có bao nhiêu? Một trăm vạn? Hay là 50 vạn?" Thang Mang Lâm không tin nhìn Sơn Miêu. Cô còn chưa từng thấy có người đàn ông chịu đem toàn bộ của cải giao cho vợ một cách vô điều kiện, thậm chí có một số người trước khi kết hôn còn yêu cầu ký hợp đồng hôn nhân, khiến cho người vợ sau khi ly hôn một phần tiền cũng không lấy được. Lăng Khắc Cốt chưa bao giờ buộc cô ký qua bất kỳ một tài liệu nào liên quan tới thừa kế, cho nên cô mới càng muốn gả cho anh. Khí khái phong độ của Lăng Khắc Cốt bất kỳ người đàn ông nào cũng không sánh nổi.

"Năm tỷ." Sơn Miêu lãnh ngạo nói. Đối với tài phú, anh vẫn tương đối ít nổi tiếng, chưa bao giờ từng ở trước mặt bất kỳ người nào khoe khoang, không ngờ vì theo đuổi người phụ nữ mình yêu mến, anh lại muốn giống như thế tục.

"Năm Năm tỷ?" Lần này đổi lại là cặp mắt khiếp sợ tròn to của Thang Mang Lâm. Cô vẫn cho là Lăng Khắc Cốt rất có tiền, tiền nhiều đến khiến cho cô không cách nào kháng cự lại, mà bọn người Sơn Miêu chỉ là thuộc hạ của anh, nhiều lắm chính là thành phần tri thức lương cao mà thôi, không ngờ anh cũng là Phú Ông giàu có đến vậy.

"Đồ-la." Sơn Miêu bắt cần nói. Tiền bạc đối với anh mà nói cũng chỉ con số để mà đo đếm, anh không có hứng thú đi tìm hiểu sâu. Kiểm tiền đối với anh chỉ như là một thú vui.

"Anh có tiền hơn nữa tôi cũng sẽ không gả cho anh!" Mặc dù Sơn Miêu rất có tiền, nhưng vừa nghĩ tới anh đã từng lừa gạt mình, xoay cho cô xoay vòng vòng, Thang Mang Lâm liền tức giận cự tuyệt anh. "Đòi tôi nhận định chính là Lăng Khắc Cốt, tôi chỉ biết yêu anh ấy!"

"Em không phải yêu anh ta!" Sơn Miêu nói chắc chắn.

"Thật buồn cười! Tôi yêu người nào anh có thể biết rõ ràng hay sao?!" Thang Mang Lâm buồn cười nhìn Sơn Miêu, hai mắt cực đẹp của cô giễu cợt liếc

nhìn Sơn Miêu.

"Em chưa từng ghen tỵ với bé con, nếu như em yêu lão đại, làm sao sẽ cho phép bé con tồn tại?" Trải qua phân tích nghiêm túc, Sơn Miêu mới cho ra một cái kết luận này. Nếu như đổi lại anh là Thang Mang Lâm, thấy lão đại cưng chiều người phụ nữ khác, nhất định sẽ đổ kị đến nổi điên. Xem xét lại Thang Mang Lâm cũng rất lạnh nhạt, một chút ảm ức cũng không có, cô quan tâm chỉ là có thể gả cho Lăng Khắc Cốt hay không.

"Bé con?" Nghe được lời Sơn Miêu nói, Thang Mang Lâm đột nhiên trầm tư. Lời của anh hình như thật sự có chút đạo lý. Cô chưa từng quan tâm tới Lăng Khắc Cốt có bao nhiêu phụ nữ, chỉ một lòng muốn gả cho anh. Thật ra thì cô muốn cũng chỉ là một phần cảm giác được bảo vệ an toàn. Tiền tài của Lăng Khắc Cốt đủ để cho cô trải qua cuộc sống cơm ngon áo đẹp, cô bị anh làm hư rồi, không muốn trở lại với cái quá khứ nghèo hèn bị người xem thường nữa.

"Lão đại có thể cho, tôi cũng có thể cho em như thế." Sơn Miêu nắm chặt tay Thang Mang Lâm, thành khẩn nói. Lão đại nói rồi, phải khiến cho Mang Lâm cam tâm tình nguyện gả cho anh, cậu ta mới chịu thả người, nếu không anh đời này cũng chỉ có thể kêu cô là chị dâu. Anh chỉ có liều mạng! Cô thích tiền, anh đều cho cô.

"Tôi muốn sao trên trời, anh cũng hái cho tôi sao?" Thang Mang Lâm buồn cười nhìn Sơn Miêu.

"Em nhắm mắt lại, tôi sẽ hái cho em." Sơn Miêu bị nụ cười của Thang Mang Lâm mê hoặc, dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô, môi khẽ gợi ác ý nhếch lên.

Thang Mang Lâm thế nhưng không có kháng nghị, nghe lời nhắm mắt lại.

Sơn Miêu từ trong túi tiền móc ra một cái hộp, ở trước mặt Thang Mang Lâm mở ra: "Sao đã hái xuống."

Chiếu vào trước mặt Thang Mang Lâm là một chuỗi lắc tay được tạo thành từ kim cương hồng Nam Phi, mỗi viên đều được cắt thành hình dáng ngôi sao, lóe ra tia sáng chói mắt. Cô được Lăng Khắc Cốt nuông chiều, đối với châu báu cũng đã có chút nghiên cứu, nhìn một cái cũng biết lắc tay này chính là lắc tay bằng kim cương hồng tên gọi "Tinh chi quang" mấy ngày trước được một người thần bí mua đấu giá tại hội đấu giá Tô Phú Bí với giá cao ngàn vạn, không ngờ người mua lại là Sơn Miêu.

"Loại vật này trong hộp trang sức của tôi có cả một đống lớn." Thang Mang Lâm cũng không bộc lộ sự kinh ngạc của mình ra, giống như rất không chút quan tâm nói.

"Không thích liền vứt bỏ!" Sơn Miêu nghe xong, đoạt lấy lắc tay, không chút nghĩ ngợi liền ném vào trong thùng rác ở cửa.

"Nào có ai lãng phí đồ như anh vậy?"

Đây quả thực là bạo ngược nha ông trời! Đây chính là "Tinh chi quang"!

Thang Mang Lâm oán trách nhảy xuống đất, từ thùng rác nhặt chuỗi lắc tay kim cương hồng hiếm có về, sau đó đem bàn tay đưa đến trước mặt Sơn Miêu, nói với anh, "Đeo lên cho tôi!"

"Tuân lệnh! Bà xã!" Sơn Miêu lập tức hưng phấn nhận lấy lắc tay, tỉ mỉ vòng qua cổ tay cô.

"Ai là bà xã của anh! Là chị dâu lớn! Tôi đâu có tha thứ cho anh!" Một cái lắc tay liền muốn mua tình yêu của cô, nào có chuyện dễ dàng như vậy? Cô còn không có muốn tha thứ cho Sơn Miêu, chỉ là nhìn này sợi lắc tay này bị ném đi rất đáng tiếc, mới không làm khó mà nhận lấy.

Sơn Miêu không có phản bác Thang Mang Lâm, chỉ là trong mắt đầy nụ cười chắc chắn. Người phụ nữ này, anh muốn định rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85

Truyền thông Long Dực là một phần của Ứng tập đoàn, không những là công ty giải trí đa nguyên hóa lớn nhất Thành Long, hơn nữa còn chiếm một phần thị trường rất lớn ở châu Á. Minh tinh chỉ cần qua tay bọn họ, tất cả đều lóe sáng như ánh sao trên vũ đài thế giới. Mà Thanh Long người lãnh đạo của truyền thông Long Dực luôn mang đến cho người ta một phần cảm giác thần bí, đôi con ngươi ẩn dưới cái mắt kính gọng vàng kia luôn làm cho người ta có một loại cảm giác cao thâm khó lường, nụ cười ưu nhã lại khiến cho đối thủ mất đi phòng vệ, dẫn đến dễ dàng bị đánh bại trong tay anh ta. Vì vậy Thanh Long bị người ta đặt cho một cái tước hiệu là "Sát tinh mặt cười". Ở trên thế giới này, chỉ có anh không muốn làm, không có anh không làm được.

Ngắn ngủn mười năm, vôi bạch tuộc của Long Dực đã vươn ra toàn thế giới, thậm chí bao gồm điện ảnh và truyền hình Hollywood thần kì khiến người ta mê hoặc nhất. Còn lần này, vì để biến Thang Dật Thần thành siêu sao thần tượng Thế Giới, Thanh Long chẳng những tìm về một đám chuyên gia thế giới chuyên về đào tạo nhóm, hơn nữa còn cho anh làm vai chính của bộ phim "Hạn chế cấp boss", mà còn muốn mời đạo diễn nổi tiếng Hollywood Hawkins - Moore làm đạo diễn.

Lăng Khắc Cốt đi vào phòng làm việc tràn ngập hơi thở văn hóa của Thanh Long, anh đẩy khí phách ngồi vào trên ghế sa lon đối diện Thanh Long, trông mắt đen tinh xảo lạnh lùng bắn về phía đối phương: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Chuyện của truyền thông Long Dực anh không tự giải quyết được sao? Còn kéo lên tôi làm cái gì?"

"Ai bảo tôi không phải người mà đạo diễn lớn người ta thăm mền." mắt sáng ẩn sau cặp mắt kính gọng vàng của Thanh Long mang theo nụ cười nhạo báng. Hawkins – Moere đó từ lần hợp tác trước sau khi gặp qua Lăng Khắc Cốt một cái xong, liền giật nảy mình, đem một khối lớn "Phượng" tâm (tình cảm) đặt ở trên người lão đại. Mỗi lần tới Thành Long đều không quên đề cập yêu cầu với anh muốn gặp gỡ Lăng Khắc Cốt, chỉ là đều bị anh gạt đi. Thế nhưng lần này, vì xin Hawkins - Moere làm đạo diễn cho bộ phim này, anh không thể không hy sinh một chút sắc đẹp của ông chủ.

Lăng Khắc Cốt lạnh lùng trừng Thanh Long một cái: "Tôi không phải GAY!"

Thanh Long bị lời Lăng Khắc Cốt nói chọc cho cười to tới mất hết hình tượng, anh lấy mắt kính gọng vàng dùng để làm đồ trang sức xuống, vừa cảm Tổng Đại quân sự dùng để chặn giấy ở trên bàn lên chơi, vừa thâm trầm nói: "Ai dám nói lão đại là GAY? Chỉ là Moere lần này quá khó chơi, cậu cũng biết "Hạn chế cấp boss" tôi đầu tư vào đó bao nhiêu, cho nên buổi tối cậu đánh hi sinh một chút vậy, bắn cho anh ta mấy ánh mắt giết người đi."

Thanh Long nói xong liền nhìn nét mặt Lăng Khắc Cốt, đang hướng về phía anh bắn ra ánh mắt giết người, vừa thấy Lăng Khắc Cốt không vui nhú mày thì anh lần nữa không có hình tượng cười lên. Tên Moere kia thật có điểm biến thái, thế nhưng đối với lão đại lãnh khốc giống như Hàn Băng ngàn năm này lại mang một vẻ mặt mê muội không dứt. Lão đại càng lạnh lùng với anh ta, tâm anh ta lại càng bị khuynh đảo.

"Tôi sẽ giết anh trước!" Lăng Khắc Cốt hung hăng trợn mắt nhìn Thanh Long một cái, cái tên tiểu tử máu lạnh này, lại dám dùng anh để làm giao dịch.

"Giết chết tôi rồi, ai giúp cậu làm ra tiền?" Thanh Long nho nhả cười, lần nữa mang mắt kính gọng vàng kia vào.

"Anh nghĩ tôi không bỏ được sao?" trên gương mặt tuấn mỹ kia của Lăng Khắc Cốt đầy khí lạnh.

"Moere thêm thường sắc đẹp của cậu quá lâu, cậu phải an ủi cái quả tim bằng thủy tinh kia một chút thôi." Thanh Long cười như xác định, nhe ra hai hàm răng trắng nhon với Lăng Khắc Cốt. Anh nắm đúng tính tình thích mềm không thích cứng của Lăng Khắc Cốt, cho nên cười đến vô cùng vô hại, vẻ mặt còn mang theo chút ý cầu xin. Nhìn đến cái bộ dáng này của anh, Lăng Khắc Cốt quả thật không có nói ra lời cự tuyệt nữa.

"Tôi nhất định sẽ khiến cho hần ta dứt bỏ ý niệm này."

Vừa nghĩ tới Moere, toàn thân Lăng Khắc Cốt lập tức lông măng dựng ngược. Năm ngoài tham gia triển lãm ảnh ở Mỹ thì Moere - một người đàn ông uy vũ cao lớn như vậy, lại có thể chạy đến trên giường anh. Vừa nghĩ tới một màn kia, anh liền muốn nôn.

"Ai bảo lão đại đẹp trai như vậy? Nam nữ đều muốn xoi." Thanh Long nhạo báng cười nói, "Nếu như là tôi, ngã vào, Moere cũng không thêm nhìn một cái."

Một đôi trông mắt đen như dao của Lăng Khắc Cốt lãnh khốc ngưng tụ lại, hung ác bắn về phía Thanh Long. Trong mắt phượng hẹp dài có loại ý lạnh muốn cắn người.

"Lão đại" Thanh Long đột nhiên đẩy đẩy mắt kính gọng vàng, nghiêm nghị nhìn anh, "Không nên dùng ánh mắt đầy sức quyến rũ như vậy nhìn tôi, sẽ hại chết người."

Nghe anh nghiêm trang nói ra lời như vậy, Lăng Khắc Cốt nghiêm mặt đứng dậy: "Muốn chơi thì đi tìm người khác."

Trong năm người bọn họ bản lĩnh nguy trang của Thanh Long là lợi hại nhất. Một người đàn ông so với một con báo còn sắc bén hơn lại nhất định giấu mình sau cặp mắt kính gọng vàng kia, dùng lịch sự để che giấu sự bén nhọn ngoan tuyệt của anh ta, ngay cả nhạo báng người cũng rất khác biệt.

Lăng Khắc Cốt đang muốn rời đi, liền bị Thanh Long gọi lại: "Lão đại, bây giờ tối, khách sạn Hilton, chúng tôi chờ cậu."

.....

Tuyết rơi sau sân trường, giống như một vương quốc băng tuyết, đẹp tựa như ảo mộng. Tuyết đọng che lấp hết những cây ngô đồng hai bên đường chính, khiến cho cảnh vật nhiễm đậm chất đông giá lạnh.

Hi Nguyên bụng cảm nhìn cây đại thụ vương đầy tuyết trắng ngoài cửa sổ, lòng đang vì chuyện Thang Mang Lâm mà phiền não lo lắng. Ngày đó thật là mình sai lầm hại Thang Mang Lâm sanh non, cô cũng có một chút trách nhiệm, Lăng Khắc Cốt nhất định rất hận cô.

Đột nhiên trên cánh tay truyền đến một hồi đau nhói, Hi Nguyên nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn gương mặt tròn vò của Doãn Nhạc, đau đến nhúm mày. Doãn Nhạc bấm ngay phải chỗ miệng vết thương.

"Hi Nguyên, hai cái tên ôn thần ở cửa tới chừng nào thì biến mất?" miệng Doãn Nhạc lải nhải, cười hỏi.

Hi Nguyên liếc nhìn hai hộ vệ mặc áo đen ở cửa, bắt đắ dĩ nhún nhún vai: "Chờ Ngày Tận Thế thôi. Theo bảo vệ mình là trách nhiệm của bọn họ, không có ba ra lệnh bọn họ sẽ không biến mất."

"Ba cậu cũng quá khản trương cậu rồi. Giao du cùng khóa cũng không yên tâm." Doãn Nhạc không hiểu nói. Mấy ngày nay, bên người Hi Nguyên luôn

là vây quanh một đám hộ vệ, ngay khi cô ấy vào lớp học, cũng canh giữ ở cửa phòng học, giống như e sợ Hi Nguyên sẽ gặp chuyện không may. Bảo vệ như vậy làm cho người ta có một loại cảm giác bị giam hãm, giống như bọn họ không phải đang bảo vệ Hi Nguyên, mà là đang giám thị Hi Nguyên.

Doãn Nhạc cảm thấy rất không thoải mái, không biết cái người được bảo hộ là Hi Nguyên có cảm giác thế nào.

"Nhạc Nhạc, giáo viên đang nhìn cậu." Hi Nguyên đột nhiên nghịch ngợm ghé sát lỗ tai Doãn Nhạc, len lén nhắc nhở. Doãn Nhạc vội vàng ngồi thẳng người, nghiêm túc nghe giáo viên giảng bài.

Hi Nguyên nghiêng đầu nhìn giáo viên trên bục giảng, cũng là vào tai trái ra tai phải, căn bản nghe không vô lời của giáo viên. Cô không muốn nghe Doãn Nhạc nói đến chuyện hộ vệ nữa, vì vậy liền dời lực chú ý của cô ấy đi. Doãn Nhạc nói không sai, Lăng Khắc Cốt xác thực quá "Khẩn trương" cô, liền phải không dưới một hộ vệ tới theo dõi cô. Mặc dù lần này anh cũng không có hành động giam cầm cô, để cho cô tiếp tục đi học, cùng bạn tốt đi dạo phố, thế nhưng dạng cuộc sống dưới sự giám sát của mười mấy đôi mắt, cô cảm thấy mình giống như là phạm nhân mất đi tự do, không có một chút riêng tư. Có lẽ đây chính là kết quả Lăng Khắc Cốt muốn.

Tiếng chuông tan học vang lên thì Doãn Nhạc nín thở nhìn tay Hi Nguyên lại, ở bên tai cô nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi dạo phố đi, thuận tiện quăng bỏ hai cái tên ôn thần kia đi."

Bỏ rơi được sao? Hi Nguyên liếc về phía cửa.

Lần trước, bởi vì để mất dấu cô, mấy hộ vệ bị Lăng Khắc Cốt hung ác mắng một trận, khiến cho hai người bọn họ tới bây giờ còn kinh hãi.

Doãn Nhạc vừa lời cô chạy ra ngoài, không để ý tí nào tới hai hộ vệ. Bọn cận vệ thấy thế, lập tức sai bước đuổi theo.

Vừa chạy ra khỏi sân trường, cái chân mập mạp của Doãn Nhạc một bước cũng thành như hai bước chạy đến trung tâm đường cái ngoắc một chiếc taxi, thừa dịp bọn cận vệ chưa có đuổi kịp tới, lôi kéo Hi Nguyên ngồi vào trong.

"Xem bọn họ còn đuổi không kịp." Doãn Nhạc mắt ngó ra ngoài cửa sổ, tay thì khoát khoát tài xế.

Hi Nguyên thờ ơ cười cười, đặc điểm lớn nhất của Nhạc Nhạc chính là chân thật, cô ấy cho là một chiếc taxi có thể bỏ rơi được đám hộ vệ kia.

Quả nhiên, không bao lâu phía sau xuất hiện ba chiếc xe hơi màu đen đuổi theo bọn họ.

Xe taxi dừng ở phố tài chính náo nhiệt nhất, nơi này những cửa hàng mua bán mọc như nấm, thường có tác giả hoặc minh tinh nổi tiếng ở chỗ này tiến hành hoạt động ký tên. Doãn Nhạc nhảy xuống xe xong, liền lôi Hi Nguyên vẫn đang chậm rì rì dựa vào tường đi vào trong: "Lăng Hi Nguyên, làm sao cậu càng ngày càng dần? Đi chậm như vậy!"

Nghe được Doãn Nhạc oán trách, Hi Nguyên theo bản năng sờ một cái bụng. Cũng đã bốn tháng rồi? Mới vừa rồi cô giống như cảm thấy bên trong có bàn chân nhỏ đá cô.

"Hôm nay Giáo viên không có cho bài tập, cứ chậm chậm đi dạo thôi." Hi Nguyên ngẩng đầu lên, dí dỏm mà cười nói.

"Giáo viên hôm nay quá nhân từ, lại không có cho bài tập." Doãn Nhạc ngây thơ nói.

"Bên kia có bán mút quả đấy!" Hi Nguyên đột nhiên giật nhẹ Doãn Nhạc, cười nhắc nhở cô.

"Mút quả? Ở đâu?" Doãn Nhạc vừa nghe đến ăn, lập tức hưng phấn mở lớn mắt.

Hi Nguyên dẫn Doãn Nhạc hướng quầy ăn vặt đi tới. Họ chọn hai chuối Hồ Lô Băng Đường vừa lớn vừa tròn, trả tiền xong, liền vừa ăn mút quả, vừa đi dạo dọc theo cửa hàng. Hai người cũng không có mua cái gì, cũng chỉ là loại hưởng thụ niềm vui thú đi dạo phố này.

Đột nhiên Doãn Nhạc nhỏ giọng nói bên tai Hi Nguyên: "Lăng Hi Nguyên, Cậu nói xem có phải hôm nay cực kỳ nhiều người ngoại quốc hay không? Hơn nữa còn đều là siêu cấp đẹp trai."

Hi Nguyên bẽn lẽn xoay người lại nhìn bốn phía, quả nhiên thấy rất nhiều người đàn ông mặc trang phục ngoại quốc, số tuổi đều không vượt qua hai mươi lăm, vóc người tiêu chuẩn so người mẫu trên bìa tạp chí còn chuẩn hơn. Cô cũng có chút không hiểu, nhưng không có suy nghĩ sâu xa.

"Doãn Nhạc Nhạc, cái người hấu sắc này! Ngày mai tớ sẽ nói cho Trình Hạo, nói cậu ngắm đàn ông ngoại quốc đẹp trai." Hi Nguyên siết chặt gương mặt của Doãn Nhạc, cười uy hiếp.

"Cậu dám nói mình sẽ ghét chết cậu!" Doãn Nhạc cố ý chống nạnh chen vào, làm bộ dạng hung ác. Nhưng ánh mắt già hung ác xuất hiện trên gương mặt tròn đến phúng phính của cô ấy, lại buồn cười như vậy, một chút khí thế căn bản nhất cũng không có, ngược lại chọc cho Hi Nguyên cười càng vui vẻ hơn.

Lúc này, mấy cô bé chạy qua bên cạnh các cô, lập tức đứng vào vai Doãn Nhạc. Doãn Nhạc đau đến muốn xông lên bắt người, liền nghe thấy đối phương đang hưng phấn nói: "Nhanh lên một chút! Nếu không sẽ lỡ mất cơ hội để xin chữ ký của Tiểu thiên vương Thang Dật Thần rồi!"

"Thang Dật Thần?" Hi Nguyên nhớ lại là tiểu thiên vương mà chú Thanh Long mới ký hợp đồng.

"Ồ! Thang Dật Thần! Lãng Hi Nguyên, cậu đi nhanh chút!" Lần này đổi lại là Doãn Nhạc hưng phấn muốn té xỉu. Cô kéo Hi Nguyên chạy nhanh về phía trước.

Khu vực ký tên của Thang Dật Thần được đặt tại lầu một của toà nhà thương mại bảy tầng. Thời điểm khi bọn Hi Nguyên chạy đến, đã tấp nập người, ngay cả trên cầu thang của toà nhà thương mại cũng đứng chật ních người. Doãn Nhạc dùng thân thể mượt mà của cô liều mạng chen tới trước, Hi Nguyên bị buộc phải đi theo cô, chen vào trong hội trường. Lúc này, họ đang nghe người chủ trì giới thiệu Thang Dật Thần.

Thang Dật Thần cười lễ độ lại không mất ngạo khí, một túm tóc quăn khê rủ xuống che đi một bên tròng mắt đen trên gương mặt tuấn mỹ của anh ta, tăng thêm cho anh ta một chút cảm giác thần bí.

"Cám ơn Long Dực đã cho tôi cơ hội này, cũng cám ơn tất cả FANS đã ủng hộ." Lời nói đầy thành ý của Thang Dật Thần lập tức đưa tới tiếng hoan hô cũng tiếng thét chói tai của mọi người dưới đài. Doãn Nhạc chen ở phía trước nhất vui mừng gào thét thật lực. Cô huy động cả hai cánh tay phì nộm, kích động thét chói tai, dường như hận không được nhảy lên đài để ôm thần tượng.

"Tiếp theo mời mọi người cũng lắng nghe ca khúc trong album mới của tôi mang tên “rung động”..." Thang Dật Thần nhiệt tình đứng ở trên đài, cười nhìn đám người ái mộ điên cuồng dưới đài, tròng mắt của anh đột nhiên bị một bóng dáng quen thuộc hấp dẫn.

Lại là cô ta! Hung thủ ác độc hại Mang Lâm sanh non!

Đáy lòng Thang Dật Thần hừ lạnh, nhưng phần tức giận này cũng không có xuất hiện trên gương mặt của anh, anh vẫn như cũ cười đến vô cùng rực rỡ.

Theo tiếng nhạc kim loại vang lên, Thang Dật Thần ở đó trên vũ đài không tính là quá lớn bắt đầu vũ động. Kỹ thuật nhảy của anh rất tự nhiên, giai điệu sôi động, âm thanh động lòng người, lập tức khiến cho người ái mộ điên cuồng lâm vào cuồng nhiệt chưa từng có, cùng nhau hát lên theo anh.

Dưới đài người duy nhất tinh tảo chỉ có Hi Nguyên. Cô bình tĩnh đứng ở một chỗ, dùng ánh mắt tinh khiết tán thưởng nhìn Thang Dật Thần, cũng không có giống như Doãn Nhạc lâm vào điên cuồng. Thang Dật Thần xác thực có đủ tư cách, không chỉ là tính tình anh cuồng ngạo, gương mặt tuấn mỹ, giọng nói từ tính, còn có loại hơi thở đầy nghệ thuật không tự chủ được mà toát lên kia nữa. Chỉ là Hi Nguyên chơi ở Long Dực nhiều năm như vậy, dạng mình tinh gì chưa từng thấy qua? Cho nên đối với ca sĩ đẹp trai như Thang Dật Thần vậy, cô đã sớm miễn dịch.

Sau một hồi minh tinh cùng FANS cuồng nhiệt sôi trào, người chủ trì đột nhiên nói ra một câu khiến cho nữ sinh tại hiện trường liên tiếp thét chói tai: "Tiếp theo chính là thứ khiến cho người ta kích động nhất ngày hôm nay, cao trào nhất, dữ dội nhất, chúng tôi muốn chọn ra một nữ sinh may mắn để lên đài!"

"Tôi lên!" Người chủ trì còn chưa nói chọn thế nào, Doãn Nhạc nâng tay giơ lên thật cao.

Hi Nguyên đối với sự điên cuồng của Doãn Nhạc lắc lắc đầu, tiểu tử đàn này nhà cô vừa gặp phải Thang Dật Thần liên cái gì cũng không nhìn đến nữa.

Người chủ trì đưa cho Thang Dật Thần một bó hoa hồng đỏ, cười nhạo báng: "Tiểu thiên vương Thang hôm nay muốn ném tú cầu chọn rể, để cho chúng ta xem một chút ai là người may mắn nhất hôm nay!"

Lông mi Thang Dật Thần từ từ rủ xuống nhân nhặt quét Hi Nguyên một cái, sau đó xoay người, đưa lưng về phía người xem, đem bó hoa cầm trong tay ném về dưới đài.

Hi Nguyên còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, bó hoa kia liền thẳng tắp hướng cô ném tới. Cô bị sợ đến vội vàng nhắm mắt lại, hai tay trong vô thức tiếp được bó hoa hồng đỏ rơi vào trong ngực cô.

"Thế nào không phải là của mình?" Doãn Nhạc thất vọng nhìn Hi Nguyên, mới vừa rồi cô liều mạng nhảy dựng lên nghĩ nhận bó hoa này, không thể nghĩ đến lại khiến cho Hi Nguyên vẫn núp ở cạnh cô đón được.

"Cho cậu!" Hi Nguyên không chút cần thiết mà đưa hoa hồng đỏ cho Doãn Nhạc, lại bị cô ấy cự tuyệt.

"Hoa là vứt cho cậu, còn không mau đi lên!" Doãn Nhạc đẩy Hi Nguyên, mạnh mẽ đẩy cô đến trên đài.

Hi Nguyên giống như ngớ ngẩn đứng ở trên đài, không biết làm sao nhìn Thang Dật Thần. Cô không phải người ái mộ của anh ta, cũng chỉ biết loáng thoáng mấy câu trong bài hát của anh ta, nếu như người chủ trì yêu cầu cô cùng anh ta hát chung, cô biết phải làm sao bây giờ.

Nhưng lời của người chủ trì so với tượng tượng hát chung của cô còn chấn kinh hơn, dám nói hôm nay người may mắn sẽ được Thang Dật Thần hôn nhẹ một cái. Hi Nguyên lập tức cảm thấy sau lưng bắn tới từng thanh phi đao, giống như là muốn giết cô, lạnh lẽo, âm trầm. Tất cả đều là ánh mắt ghen tỵ của những fans kia. Khóe môi khẽ gợi của Thang Dật Thần vừa nhếch lên, cuồng ngạo cúi đầu, từ từ hướng đến gần Hi Nguyên.

"Không cho hôn tôi!" Hi Nguyên lập tức tránh sang bên cạnh. Cô cảm thấy mình bây giờ giống như con khỉ trong đoán xiếc thú, bị người ta đùa giỡn.

"Cô cho rằng tôi nguyện ý?" Thang Dật Thần cười hàm chứa mê hoặc đến gần sát Hi Nguyên, lại nói ra lời vô cùng khinh miệt.

Lời này chỉ có một người là Hi Nguyên nghe được. Cô bất mãn nhìn chằm chằm Thang Dật Thần.

Không muốn phải hôn cô?

Trong giọng nói của Thang Dật Thần có loại rõ ràng khinh thường, giống như có thù oán với cô. Cô kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Thang Dật Thần: "Anh mà dám đụng vào tôi, tôi liền đá anh xuống đài!"

"Vậy tôi cũng muốn thử một chút!" trông mắt đen ẩn sau mái tóc của Thang Dật Thần lạnh lùng cười nhạo, anh bá đạo lần đến gần Hi Nguyên, Hi Nguyên bị sợ đến không ngừng lùi lại.

Đột nhiên trên võ đài xuất hiện một người đàn ông ngoại quốc tuần tú, thân thể anh tay lưu loát kéo lấy Hi Nguyên vào trong ngực, thành công ngăn trở một nụ hôn có thể dẫn tới một hồi xao động.

"Con mèo nhỏ, mấy ngày không thấy liền đến đây quyến rũ người đàn ông khác?" giọng tà mị của Zu Cuella từ sau tai cô vang lên. Hi Nguyên kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy khuôn mặt tươi cười như Satan tà ác của anh.

"Sao anh lại tới đây?" Hi Nguyên đang buồn bực, Zu Cuella đã ôm cô rời khỏi võ đài.

"Tôi bắt vương phi của tôi." Zu Cuella cười tà.

Lúc này, trong cả đám ký giả vốn là hội tụ vào buổi ký tên của Thang Dật Thần có người nhận ra Zu Cuella chính là hoàng tử Đan Mạch liền tiếp mấy ngày nay xuất hiện trước truyền thông, lập tức đem ống kính chuyển sang anh.

Đèn flash không ngừng lóe lên, đem người mới Zu Điện hạ toàn bộ thu vào trong ống kính, tin tức nổ tung hoàng tử Đan Mạch bá đạo tới đoạt người so với tiểu thiên vương Thang Dật Thần ký tên bán đĩa nhạc mới còn có lực rung động hơn.

"Xem ra nụ hôn hôm nay của tiểu thiên vương của chúng ta nhất định không thể thực hiện được rồi." Người chủ trì cười nhạo báng lên đài giải vây thay Thang Dật Thần đang bị đề qua một bên. FANS tại hiện trường lập tức lại đem lực chú ý vùi đầu vào trên người Thang Dật Thần.

Zu Cuella thừa dịp loạn kéo Hi Nguyên nhảy xuống võ đài, ở dưới sự bảo vệ của một đám hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh rời đi.

Đoàn Nhạc giống như kẻ ngu nhìn hai người đàn ông, lại nhìn một chút một đám trai đẹp ngoại quốc quen thuộc phía sau bọn Hi Nguyên, trong lòng như có điều ngộ ra. Không trách được hôm nay tất cả đều là người ngoại quốc trai đẹp, thì ra là đều là vì Hi Nguyên mà tới.

Nhóm người Hi Nguyên biến mất ở trong đám người, còn có một nhóm hộ vệ áo đen có chút không dám chậm trễ theo dõi sát phía sau lưng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Trong phòng bao xa hoa của khách sạn Hilton, Lăng Khắc Cốt mặt không đổi sắc ngồi tại vị trí trung tâm, một đôi mắt phượng khiếp người vài lần trừng mắt về phía Thanh Long cười cười tự nhiên ngồi ở đối diện, giống như đang muốn xé nát gương mặt của anh ta.

"Lăng, một năm không thấy, anh càng ngày càng khỏe!" Moere mê muội tay bung lấy ngực, dùng một đôi mắt màu xanh dương si tình cực nóng nhìn Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt héch mảy lên, mang theo sát khí, hung hăng bắn về phía Moere.

"Chính là loại ánh mắt này, cực giỏi! Thật đáng tiếc vì tôi không mang theo máy ảnh." Moere khoa trương vỗ tay.

Thanh Long ngồi ở đối diện, cố nín cười, lịch sự nói: "Có muốn tôi chiêu mấy nhà quay phim tới đây hay không?"

Lăng Khắc Cốt bỗng chốc ngẩng đầu lên, dao găm cầm trong tay đang muốn cắt thịt bò bít tết chọt bắn ra, cắm phập vào trên ghế dựa sau lưng Thanh Long, nếu như lệch một chút nữa thôi, cổ của Thanh Long sẽ phải thấy máu.

"Lăng?" Moere sợ hết hồn, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

Đối với một chiêu đột nhiên xuất ra này của Lăng Khắc Cốt, Thanh Long chẳng những không sợ hãi, ngược lại cười rút thanh đao ra: "Lão đại, phi tiêu không phải luyện như vậy."

Nói xong, anh trở tay ném một cái, dao găm lại lần nữa bay về phía Lăng Khắc Cốt, chỉ là nó vun vút nhắm thẳng về phía mi tâm của Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt hừ lạnh một tiếng, giờ tay vừa vận tiếp được, liền đem dao găm thu vào trong lòng bàn tay. Tốc độ kia nhanh đến mức Moere còn không kịp nháy mắt nữa, anh ta nhìn Lăng Khắc Cốt không khỏi có thêm một phần kính yêu.

Phục vụ lập tức tiến lên, giúp Lăng Khắc Cốt thay một bộ dao nĩa sạch sẽ. Lăng Khắc Cốt cầm dao nĩa lên, cắt thịt bò bít tết giống như đang giết người,

gương mặt tuần tú vô cùng âm u lạnh lẽo.

"Moere, " Thanh Long thấy thời cơ vừa đúng, lập tức từ trong túi công văn móc ra một xấp tài liệu đặt tới trước mặt Moere, "Ký xong một chữ rồi tiếp tục thưởng thức lão đại cũng không muộn."

Moere ngay cả đầu cũng không quay lại, vội vã ký tên mình lên xấp tài liệu, ánh mắt lại lập tức hướng về phía Lăng Khắc Cốt. Người đàn ông này quả thật chính là kiệt tác được Thượng Đế tỉ mỉ chế tạo, đã gặp qua không biết bao nhiêu minh tinh quốc tế, thế nhưng thời điểm lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lăng Khắc Cốt, liền bị cái loại "Lãnh" độc nhất vô nhị đó trên người anh mê hoặc. Lăng Khắc Cốt rất "Lãnh", tựa như một khối Băng ngàn năm, trên trán in bốn chữ lớn "Người lạ chớ tới gần", anh cũng rất MAN, chính anh tiếc lời như vàng nhưng chỉ là một ánh mắt lãnh khốc là có thể khiến cho phụ nữ điên cuồng, làm cho người đàn ông động lòng.

Thấy mục đích hôm nay đã đạt thành, đáy mắt Thanh Long thoáng qua nụ cười nhẹ của cái kiểu quý kẻ đã thực hiện được, anh bưng ly rượu lên hướng về phía Moere nói: "Moere, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!"

"Hợp tác?" Moere lúc này mới ý thức được mình vừa rồi bởi vì mải mê muội ngắm nhìn Lăng Khắc Cốt, không cẩn thận bị Thanh Long thiết kế, ký vào hợp đồng hợp tác với bọn họ.

"Cạn!" Thanh Long nâng ly rượu, ưu nhã cười yếu ớt. Rượu đỏ chập chồn phản chiếu tròng mắt đen tinh xảo tinh mịch của anh, ẩn sau mắt kính gọng vàng sau xảo trá nheo lại.

"Cạn!" Moere bắt đầu dĩ bất cười. Cái tên Thanh Long này, luôn là dùng sự ưu nhã để nguy trang bản thân, thật ra thì cực kì phúc hắc. Minh vốn là không có ý định cự tuyệt lời mời của anh ta, chỉ là muốn mượn cơ hội để gặp người đàn ông Lăng Khắc Cốt khiến mình suy tư mộng tưởng này.

Lăng Khắc Cốt vốn vẫn đang vô cùng trầm lặng lúc này đột nhiên nhận được một cú điện thoại, sau khi anh nghe được lời của đối phương thì mày nhíu chặt lại: "Tôi tới liền đây!"

Thu hồi điện thoại di động, anh đứng dậy vờ tay hướng Moere, lễ phép mà xa cách nói: "Tôi còn có chuyện, xin lỗi không tiếp được."

"Phải đi rồi sao?" Moere có chút tiếc nuối nhìn Lăng Khắc Cốt, vẫn giống như không có nhìn anh đủ.

"Tôi muốn đi bắt người phụ nữ của tôi!" Lăng Khắc Cốt hướng về phía Moere lộ ra nụ cười ý vị sâu xa, rồi lập tức xoay người tiêu sái rời đi.

"Phụ nữ của anh?" Trái tim thủy tinh của Moere vừa nghe được lời Lăng Khắc Cốt nói xong liền vỡ thành thành từng mảnh.

Thanh Long vịn vai Moere, vui vẻ cười nói: "Lão đại muốn kết hôn, cho nên, hai chúng ta cùng thất tình rồi."

"Anh?" Moere không hiểu nhìn Thanh Long.

"Người đàn ông Lăng Khắc Cốt này quá nguy hiểm, tôi không có can đảm muốn!" Thanh Long nhảy mất mấy cái với Moere, "Cho nên ý định của tôi là đi thích phụ nữ."

"Xem tôi là đứa ngốc sao?" Moere giống như người bạn lâu năm nắm đầm Thanh Long một quyền. Thanh Long mà lại đi yêu đàn ông, vậy khẳng định là phụ nữ đều biến mất hết rồi. Chỉ là Thanh Long nói có đạo lý, người đàn ông Lăng Khắc Cốt này xác thực quá nguy hiểm, thậm chí thương trộm nhớ thì còn được, nếu thật sự muốn anh ta, nói không chừng mạng của mình một ngày nào đó cũng không còn. Đối với Lăng Khắc Cốt, vẫn là nên giữ một khoảng cách là được rồi, mình cũng "muốn" không nổi.

Thanh Long cười nhạt không nói gì, anh lắc lắc rượu đỏ trong tay, uống một hơi cạn sạch. Để Moere đồng ý làm đạo diễn "Hạn chế cấp BOSS", mới là mục đích thực sự hôm nay của anh. Mượn sức quyến rũ không có gì sánh kịp kia của lão đại dùng một chút cũng không tính là gì.

.

Ánh nến chập chồn khiến cho cả nhà hàng Thương mại được trang hoàng như mộng ảo, hoa tươi đếm không xuể ngập tràn cả đại sảnh, đầy ý vị lãng mạn. Zu Cuella bao toàn bộ nhà hàng, chỉ vì muốn được cùng Hi Nguyên có một đêm lãng mạn. Tay Violin đứng ở bên cạnh bàn, kéo một khúc trữ tình, Zu Cuella thâm tình khẩn thiết kéo tay Hi Nguyên, muốn đưa lên môi khẽ hôn.

"Pằng!" một tiếng, Hi Nguyên trở tay vỗ vào trên mu bàn tay Zu Cuella: "Heo sắc lang, đang hoàng một chút!"

"Tôi nói này con mèo nhỏ, em không biết cái gì gọi là "tình điệu" sao? Thời khắc lãng mạn như vậy, chúng ta nên làm một chút chuyện mà những người tình thường làm." Zu Cuella cúi đầu thấp xuống, đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên, ác ý nháy mắt nẩy cái.

"Có quý mới làm người tình với anh!" Hi Nguyên đẩy mặt của Zu Cuella ra, chớp mắt lại khinh thường hừ lạnh, "Tôi đói rồi, còn không mau gọi món ăn?!"

Nhìn bộ dáng ngang ngược này của Hi Nguyên, Zu Cuella bắt đầu dĩ bất cười vỗ tay, người hầu bàn lập tức bưng món ăn lên, mỗi món đều tinh xảo giống như một tác phẩm nghệ thuật, khiến cho một người vốn khẩu vị đang không tốt như Hi Nguyên cũng lập tức muốn ăn.

"Ăn nhiều một chút." Zu Cuella nhớ tới đêm hôm đó sờ sờ gương mặt có phần gầy đi của Hi Nguyên, đau lòng nói.

"Anh cho tôi là heo sao?" Hi Nguyên trừng mắt liếc anh một cái, đẩy mắt lại có nụ cười nghịch ngợm.

"Giống như heo không phải cũng rất tốt sao? Ăn no rồi đi ngủ, vĩnh viễn không biết đến phiền não." Zu Cuella tựa lưng vào ghế ngồi, thưởng thức khuôn mặt tươi cười của Hi Nguyên.

"Vây anh làm heo đi! Chờ tôi nuôi anh mập lên rồi liền." Hi Nguyên vừa nghịch ngợm cười vừa khoa tay múa chân, "Rắc rắc một cái đem anh làm thịt hầm cách thủy ăn."

"Thật ác độc! Đem tôi đi làm thịt, tính phúc đời sau của em phải làm thế nào đây?" Zu Cuella ác ý quét một lượt trên dưới người Hi Nguyên, hài hước trêu chọc cô.

"Sắc lang!" Hi Nguyên nắm lên một nắm hạt Xà Quà hồng hồng, dùng sức ném về phía Zu Cuella.

Zu Cuella không chút hoang mang đón lấy, cười đến đáng ghét, khiến cho khuôn mặt nhò nhảnh của Hi Nguyên càng đỏ hồng lên.

Lúc này, đèn xoay trong sàn nhảy đột nhiên sáng lên, theo những tia sáng đủ sắc màu mà dần hiện rõ, bên trong phòng vang lên tiếng nhạc du dương.

Giữa âm thanh dễ nghe của điệu nhạc, Zu Cuella kéo tay Hi Nguyên, dẫn cô vào sàn nhảy.

"Cảnh báo anh trước, tôi không biết khiêu vũ." Hi Nguyên cười xấu xa áp sát vào bên tai Zu Cuella, nũng nịu nói.

"Có tôi ở đây, sợ cái gì?" Zu Cuella cuồng ngạo cười, ôm hông của Hi Nguyên, đột nhiên xoay tròn một cái, ôm cô vào trong ngực.

"Nếu bị đâm lên chân, anh cũng đừng oán tôi." Hai tay của Hi Nguyên chống đỡ ở ngực Zu Cuella, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

Đã cảnh cáo trước, Hi Nguyên hà hê ở trong ngực Zu Cuella cười trộm. Dám nói tính phúc đời sau của cô phải dựa vào anh, đợi mà chịu trừng phạt của cô đi.

Một điệu nhảy vốn là vô cùng duy mỹ lãng mạn của hai người biến thành tai nạn của Zu Cuella, chỉ thấy Hi Nguyên liên tiếp "Không cẩn thận" đập lên mũi chân của anh, hơn nữa còn là dùng sức đập, dẫn cho đến khi anh đau đến nhủu mày. Không biết bị giẫm chân bao nhiêu lần, anh rút cuộc cũng nhận không được nữa, một phát nhấc hông của Hi Nguyên lên, ép cô lên cây cột bên trái sàn nhảy.

"Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý." Mắt đẹp của Hi Nguyên vô tội chớp chớp đầy áy náy, nhút nhát nhìn Zu Cuella.

"Không phải cố ý?" Zu Cuella lần đến gần Hi Nguyên, hơi lệch ra ngẩng đầu lên, môi mỏng hấp dẫn nhếch lên, khi cách Hi Nguyên chỉ có một millimet thì dừng lại, trong đôi mắt màu xanh dương có loại cười tà quý dị.

"Xin Vương Tử Điện Hạ tha cho nô tỳ, nô tỳ cũng không dám nữa." Hi Nguyên trêu ghẹo cầu xin tha thứ.

"Tội chết có thể miễn! Tội sống khó tha!" Ánh mắt màu xanh dương của Zu Cuella liếc thấy phía đại sảnh xuất hiện bóng dáng cao lớn kia thì tà mị nheo lại, anh nắm được cằm Hi Nguyên, bá đạo che lại cánh môi mềm mại của cô.

Một tiếng vang do cây cột bị đập vỡ vang lên, Hi Nguyên sợ hết hồn. Cô đang muốn quay đầu lại xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nhưng Zu Cuella hôn quá cuồng thế, tay của anh bưng thật chặt lấy đầu của cô, khiến cho cô không thể động đậy được.

Lăng Khắc Cốt thấy nụ hôn nóng bỏng của hai người bên cột này thì giận đến một quyền đâm thẳng vào cột gỗ bên cửa. Cô cứ thích treo tường như vậy?

Anh tức giận xông vào bên trong, lúc này một đám hộ vệ lập tức vây lấy anh, ngăn cản bước chân anh tiến tới. Anh khinh miệt cười lạnh, đã từng một người một ngựa dũng mãnh đầu thắng một trại đặc công Mỹ, mấy tên hộ vệ cón con này mà đủ khiến anh sợ hay sao?

Chỉ thấy chân dài của anh vừa nhấc, đá thẳng hướng một hộ vệ, đối phương lập tức bị đá trúng bụng, ôm bụng bị đau té xuống đất. Anh thuận thế giơ một tay, liền lại đánh trúng ngực một gã hộ vệ khác, đối phương không kịp phản kích liền đã bất tỉnh. . .

Hi Nguyên hoảng sợ đẩy Zu Cuella ra, khi thấy Lăng Khắc Cốt tay nắm chân đá, đè một hộ vệ quỳ ở dưới đất. Ngán ngùng mười phút đồng hồ, bên trong đại sảnh đã không còn có một hộ vệ nào có đủ hơi sức mà đứng lên. Lăng Khắc Cốt đứng ở giữa một đám hộ vệ bị đánh ngã, lãnh khốc nhìn Hi Nguyên: "Tôi đây!"

"Không cần sợ anh ta!" Zu Cuella bảo hộ Hi Nguyên ở sau lưng, cuồng ngạo liếc nhìn Lăng Khắc Cốt, "Lăng tiên sinh, đã lâu không gặp."

Lăng Khắc Cốt căn bản không để ý tới anh ta, chỉ hừ lạnh một tiếng, liền trầm giọng ra lệnh cho Hi Nguyên đang núp ở sau lưng Zu Cuella: "Bé con! Cùng tôi về nhà!"

"Về nhà? Lăng tiên sinh, tôi nghĩ anh nói sai rồi. Nhà Hi Nguyên nên trở về không phải là nhà anh, mà là nhà tôi." Zu Cuella cười quý dị, trong đôi mắt màu xanh dương có một cỗ ngạo khí cuồng phóng.

"Chuyện cười! Con gái của tôi không cùng tôi về nhà, chẳng lẽ muốn về cùng người ngoài hay sao?" Lăng Khắc Cốt khinh thường hỏi ngược lại.

"Zu, đừng làm rộn. Tôi sẽ lại tìm anh sau." Hi Nguyên kéo kéo ống tay áo Zu Cuella, hạ thấp giọng khiến cho cô sợ, hơi thở mang theo một chút mùi hương nồng đượm của người, cô không biết phải làm sao đối mặt với lửa giận của anh.

"Tôi rất nghiêm túc!" Zu Cuella đột nhiên trịnh trọng cầm bả vai Hi Nguyên, chân thành tha thiết nói, "Hi Nguyên, em không phải họ Lăng. Em tên là Thượng Hi, ba em là Thượng Dĩ, mẹ em là cháu ngoại của Vương Hậu Đan Mạch Khai Sát Lâm, trên người của em có một phần tư dòng máu hoàng tộc Đan Mạch đang chảy. Mà tôi, là anh họ của em "

"Tôi? Vương Hậu Khai Sát Lâm? Zu, anh là đang nói đùa sao?" Nghe được lời Zu Cuella nói, Hi Nguyên vô cùng khiếp sợ. Cô vẫn cho rằng mình là một cô nhi, kể từ sau khi ba Dĩ Lang chết, cô cũng chỉ có Lăng Khắc Cốt có thể phụ thuộc vào. Không ngờ đột nhiên, cô có thêm một đoàn thân thích, hơn nữa còn là hoàng tộc châu Âu.

"Vậy thì thế nào? Trên họ khẩu, tôi là người thân duy nhất của bé con. Đám bà con xa các người ban đầu đều vứt bỏ con bé, hiện không có tư cách muốn giành lại!" Lăng Khắc Cốt giễu cợt nhìn Zu Cuella.

Vứt bỏ?

Lời Lăng Khắc Cốt nói là có ý gì?

Hi Nguyên vừa rồi còn đang đắm chìm trong vui sướng vì được nhận lại người thân, tâm tình lập tức trở nên nặng nề.

"Lăng Khắc Cốt, nếu như Thượng Hi biết chuyện năm đó, anh nghĩ cô ấy sẽ rời đi cùng anh nữa sao?" đôi mắt xinh đẹp màu xanh dương của Zu Cuella nheo lại, đầy uy hiếp nói.

"Anh điều tra tôi?" Lăng Khắc Cốt lo lắng nhìn chằm chằm Zu Cuella.

"Có thể cho là vậy!" Zu Cuella không chút yếu thế nhìn lại.

"Vậy anh hẳn biết hậu quả của việc chọc giận tôi!" Lăng Khắc Cốt nhướn mày kiếm rậm lên, âm trầm nhìn chằm chằm Zu Cuella. Cho tới bây giờ, còn không có nhà lãnh đạo một quốc gia nào dám đối kháng với Lăng Khắc Cốt anh, anh có trong tay tổ chức sát thủ phải nói là tinh nhuệ nhất trên thế giới, mà Ung tập đoàn giàu có đủ để rung chuyển kinh tế một quốc gia, buộc bọn họ lâm vào tình cảnh phá sản. Tây Ban Nha thì thế nào? Còn không phải là bị anh làm cho gần như phá sản hay sao?

"Cho dù tôi không nói, sớm muộn cũng có một ngày Thượng Hi sẽ biết." Thân thể Zu Cuella cao ngạo thẳng tắp, không sợ nhìn Lăng Khắc Cốt khí lạnh bức người.

Hi Nguyên bị những lời anh ta nói làm cho càng ngày càng hồ đồ, giống như trên người mình cất giấu điều bí mật gì đó, nhưng bọn họ lại không nói rõ, khiến cho tâm cô loạn hết cả lên.

"Zu, rốt cuộc là chuyện gì? Các anh mau nói cho tôi biết đi!" Hi Nguyên bắt được Zu cánh tay Cuella, lo lắng hỏi.

"Bé con! Còn không tới đây tôi liền giết chết bạn của em!" mắt Lăng Khắc Cốt bén nhọn trừng nhìn về phía Hi Nguyên, giọng nói tràn đầy uy hiếp, lời của anh thành công ngăn trở kích động muốn truy vấn ngọn nguồn của Hi Nguyên.

"Lăng Khắc Cốt, không lấy tôi ra để mà uy hiếp Thượng Hi!" Zu Cuella bị lời nói của Lăng Khắc Cốt chọc giận. Mặc dù Lăng Khắc Cốt là sát thủ đứng đầu thế giới, nhưng anh không sợ anh ta. Anh ta lại có thể vô si đến mức dùng tánh mạng của anh để uy hiếp Thượng Hi. "Hôm nay anh đừng nghĩ tới mạng cô ấy đi! Chỉ có vương thất Đan Mạch chúng tôi là những người thân còn sống của cô ấy!"

"Thân thích vương thất tôn quý như các người bé con với không nổi!" Lăng Khắc Cốt vươn tay về phía Hi Nguyên, lạnh giọng nói, "Bé con, tới đây!"

Thân thể Hi Nguyên không tự chủ được sợ run, chuyện càng ngày càng loạn, câu nói của Lăng Khắc Cốt có hàm ý khác. Đầu cô đau quá, trước mắt của cô bị một tầng sương mù bao phủ, cô căn bản không cách nào thoát ra khỏi đám sương mù này. Hai người bọn họ rốt cuộc che giấu cô bí mật gì?

"Thượng Hi, cùng tôi quay về Đan Mạch." Zu Cuella cầm cổ tay Hi Nguyên, ngăn cản bước chân đang muốn tiến lên của cô.

"Anh thật sự là anh họ của tôi sao?" Hi Nguyên nghi ngờ nhìn Zu Cuella, tâm loạn vô cùng. Sống tới mười tám tuổi, đột nhiên có người nói cho cô biết, cô có một đồng lớn thân thích hoàng tộc cao quý, tin tức này thật làm cho cô không cách nào tiêu hóa được.

"Không thể giả được." Zu Cuella gật đầu một cái, "Thượng Hi, bà nội rất nhớ em."

"Zu Cuella, anh tại sao không nói cho cô ấy biết người bà nội cao quý kia đã làm ra chuyện gì? Năm đó các người không cần cô ấy, hiện tại cũng không có quyền lại muốn đòi cô ấy!" Lăng Khắc Cốt đi lên trước, một tay kéo Hi Nguyên qua, tay kia đẩy Zu Cuella ra. Anh dùng chín phần hơi sức, ngực Zu Cuella chịu một cái đẩy này, thân thể thiếu chút nữa ngã xuống, va thẳng vào cây cột phía sau.

Lăng Khắc Cốt nói xong, liền ôm lấy Hi Nguyên, sai bước đi ra phía ngoài. Một đám hộ vệ muốn tiến lên ngăn Lăng Khắc Cốt lại, lại bị cái ánh mắt sắc bén âm trầm kia làm cho sợ hãi, ai cũng không dám động.

"Buông tôi ra! Tôi không về nhà với anh!" Hi Nguyên đá chân, không cam lòng rống lớn.

Cô phải tìm hiểu học cái bí mật trong miệng bọn họ rốt cuộc là cái gì, tại sao Vương Hậu Khải Sát Lâm năm đó muốn vứt bỏ cô? Bà ấy bây giờ muốn tìm cô về rốt cuộc là vì thật tâm thương yêu cô, hay nghĩ muốn đền bù sai lầm năm đó?

Nhưng Lăng Khắc Cốt cũng không cho cô cơ hội, bá đạo ôm cô rồi đi. Ở bên ngoài tòa nhà Thương mại, có một đội lớn hộ vệ mặc trang phục màu đen đang đứng chờ ở bên một đoàn xe dài màu đen. Thấy bọn họ đi ra ngoài, những người này lập tức cung kính cúi người xuống. Có người chạy đến bên cạnh chiếc BMW đỗ đầu tiên, giúp Lăng Khắc Cốt mở cửa xe.

"Tôi sẽ không cho em cơ hội trèo tường!" Lăng Khắc Cốt cười lạnh, đem Hi Nguyên ném vào trong ô tô.

"Tôi chính là muốn trèo tường! Anh không thể khóa tôi cả đời!" Hi Nguyên bị đau ngẩng đầu lên, Lăng Khắc Cốt tại sao cứ phải si nhục nhân cách của cô?

Nếu anh hi vọng cô trèo tường như vậy, cô sẽ làm theo mong muốn của anh.

"Em có thể thử xem!" Lăng Khắc Cốt dần dần thô bạo quăn chặt hông của Hi Nguyên, hung ác đe dọa nhìn cô, "Nếu như muốn lưu cái mạng cho người tình của em, thì đừng hoảng một chút cho tôi!"

"Người tình của tôi nhiều đêm không hết, anh giết không hết được?" Hi Nguyên khiêu khích nhìn Lăng Khắc Cốt. Trong mắt anh cô chính là loại người đó sao? Người đàn ông của cô chỉ có một mình anh, anh muốn giết đầu tiên không phải chính mình rồi sao.

"Chớ hoài nghi năng lực của tôi!"

Đang lúc này, Zu Cuella từ trong nhà hàng Thương Mại chạy ra, anh rống to về phía BMW đang muốn khởi động: "Thượng Hi, cùng tôi quay về Đan mạch đi! Không cần yêu Lăng Khắc Cốt nữa! Anh ta giết chết ba của em, anh ta là kẻ thù giết cha của em!"

Nghe được Zu Cuella nói, cặp mắt phượng hẹp dài của Lăng Khắc Cốt giống như muối tên nhọn kịch độc, lạnh lùng bắn về phía đối phương. Nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Zu Cuella thì anh nhỏ giọng nguyên rủa.

"Lái xe!" Lăng Khắc Cốt trầm giọng lạnh lùng hạ lệnh, gương mặt tuấn tú phủ một tầng sương lạnh khiếp người.

Hi Nguyên khiếp sợ túm được cổ áo của Lăng Khắc Cốt, chất vấn: "Nói cho tôi biết, điều Zu nói có phải sự thật không."

Nếu như Zu Cuella nói là thật, kêu cô làm sao mà chịu nổi? Người đàn ông cô yêu tới tận xương tủy lại là kẻ thù giết cha cô. Lòng vốn đã bị chồng chất vết thương của cô lần nữa bị sát muối, đau đến như vỡ ra. Cô thật sự muốn nghe được Lăng Khắc Cốt phủ nhận, nói với cô rằng cô đã nghe lầm. Giữa cô và anh không có ngăn cách bởi một nỗi huyết hải thâm thù.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

"Thật thì sao? Giả thì như thế nào? Ba em phá hủy em gái của tôi, để cho hấn dùng mạng bù lại cũng đâu có gì quá đáng." Lăng Khắc Cốt như Satan, âm lãnh trả lời.

"Anh là ma quỷ!" Hi Nguyên khiếp sợ buông tay Lăng Khắc Cốt ra, chán nản lui về bên cạnh cửa sổ xe.

Đây dĩ nhiên là sự thật!

Cô vậy mà lại đi nhận kẻ thù làm cha, lại vẫn còn thích anh ta.

Cô thế nhưng mang thái độ bé của kẻ thù!

Mối quan hệ hỗn loạn này khiến cho cô muốn sụp đổ!

Cô nên làm cái gì?

Yêu anh?

Hay là hận anh?

Chẳng lẽ đúng như Tường Lệ Văn từng âm dương quái khí nhắc nhở cô, nếu như biết rõ sự thật năm đó, cô nhất định sẽ hồng mắt. Là bởi vì sự thật thực sự kinh khủng như vậy sao.

Còn nhớ rõ lúc ấy, năm đó cô sáu tuổi khi chạy vọt vào trong phòng của ba thì thấy một sát thủ mang mặt nạ màu bạc, còn nhớ rõ mặt nạ kia mang hình dáng của một con ung. Cô thật là ngu, lại không đem cuộc chém giết năm đó liên hệ với Lăng Khắc Cốt. Mười năm trước Liệp Ứng thủ lĩnh sát thủ khiến cho người ta nghe tên sợ hãi không phải là Lăng Khắc Cốt sao? Cô sớm nên nghĩ đến. Có lẽ chính là sâu trong đáy lòng cô không muốn thừa nhận, cho nên mới đem một đoạn chuyện cũ kia phong bế lại. Sự thật này không thể nghi ngờ nó giống như một quả bom lớn đặt giữa mối quan hệ vốn đã rất yếu ớt của cô và Lăng Khắc Cốt, khiến cho một phần thương yêu kia cũng không có đất dung.

Trái tim của Hi Nguyên bị tình cảm trong đó xé thành hai nửa, không cách nào ráp lại nữa.

"Không!" Hi Nguyên đột nhiên che lấy huyết Thái Dương, hét lớn lạnh lạnh. Cô không cần tiếp nhận cái sự thật này.

Cô không có yêu kẻ thù giết cha!

Không! Không! Không! Cô đang nằm mơ, tỉnh mộng rồi tất cả liền lại trở về như cũ. Giữa cô và Lăng Khắc Cốt cũng không có cách cả một mối huyết hải thâm thù như vậy.

Ai có thể nói cho cô biết đây không phải là sự thật? Ai có thể để cứu rồi trái tim đang đau đớn của cô?

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt hốt hoảng nắm lấy bả vai của cô, lớn tiếng gọi Hi Nguyên. Tròng mắt đen trống rỗng của cô khiến cho anh hoảng hốt.

"Không cần. Đứng tôi." Hi Nguyên không cách nào tiếp thu được sự thật này rồi cuộc tế xú ở trong ngực Lăng Khắc Cốt, trước khi tế xú trong đáy mắt đẹp đầy tình mịch cùng tuyệt vọng, tựa như tình yêu giữa bọn họ, không thấy được hi vọng.

Lăng Khắc Cốt khổ sở ôm Hi Nguyên vào trong ngực, gác cằm lên vai cô nói nhỏ: "Tôi nói không phải em sẽ tin sao?"

Sẽ không ai tin, bởi vì Liệp Ứng chính là Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt tuyệt vọng hai cánh tay nắm chặt, cảm giác Hi Nguyên mỗi lúc thêm xa mình. Anh có một loại khủng hoảng không bắt được kịp cô.

.

Hi Nguyên tỉnh lại ở trong phòng chính mình, mở mắt ra liền bắt gặp gương mặt đầy râu ria của Lăng Khắc Cốt. Cô quay đầu, không nhìn vào đôi mắt phượng đầy lo lắng kia, dùng giọng nói lạnh tanh nói: "Đi ra ngoài!"

"Bé con." Giọng nói của Lăng Khắc Cốt có chút run rẩy không dễ dàng phát giác.

"Nếu anh không đi tôi sẽ đi!" Hi Nguyên thấy Lăng Khắc Cốt không nhúc nhích, liền nhấc chân lên, chân trần nhảy xuống đất. Cô không có cách nào tiếp nhận Lăng Khắc Cốt là kẻ thù. Trước kia bởi vì ba Dã Lang hại chết Băng Nhi, cô một lần đau lòng, hiện tại cô mới biết, anh cũng thiếu cô một mạng. Bọn họ hòa nhau, không phải sao?

Lăng Khắc Cốt đột nhiên từ phía sau ôm chặt lấy Hi Nguyên, đè cô về trên giường, mặt của anh chống đỡ ở trên trán Hi Nguyên, lạnh lùng và mệnh lệnh: "Không được đi!"

"Tôi muốn đi tìm người đàn ông bên ngoài! Lăng Khắc Cốt, tôi lại cũng không thích anh!" Hi Nguyên đá chân Lăng Khắc Cốt, khóc rống to.

Cô không cần thương anh nữa, bởi vì phần yêu này quá đau khổ.

Thương anh, chính là ruộng bỏ tình yêu của ba Dã Lang.

Hận anh, cô lại không làm được.

"Không cho phép không thương!" Lăng Khắc Cốt bá đạo che lại môi hồng quật cường của Hi Nguyên, cuồng dã đòi lấy hương thơm trong môi cô.

Bàn tay của anh xé nát y phục của Hi Nguyên, mang theo nhiệt nóng tuyệt vọng chen vào thân thể Hi Nguyên. Thân thể khô khốc chưa có sự chuẩn bị chặt khít, ở thời khắc bị dị vật xâm nhập vào đau đến tê tâm liệt phế.

Khi anh từng trận lại từng trận lâm vào trong cuộc truy hoan, thì Hi Nguyên lâm vào vực sâu khổ sở.

Cô cảm thấy thật buồn nôn, bởi vì người đàn ông đè ép cô chính là người giết ba Dã Lang.

Trận máu tanh chém giết kia giống như một đoạn phim thoáng qua trong đầu cô, đôi mắt dưới tấm mặt nạ bạc đó sao mà âm lãnh, đáng sợ giống như ma quỷ.

"Không cần. Bảo bảo. Đau." Thân thể đau đến run rẩy, Hi Nguyên vừa đẩy Lăng Khắc Cốt, vừa ghé tòm mà nghĩ muốn ói. Cô quên bảo bảo trong bụng, nó yếu ớt như vậy không có cách nào tiếp nhận nổi vận động kịch liệt như vậy.

"Một nguyệt chung! Chết thì tốt hơn!" Lăng Khắc Cốt bất mãn nặng nề đẩy sâu một cái, vô tình cười lạnh.

Dường như bị dội vào tới tử cung, đau đớn ở bụng lại tăng lên, Hi Nguyên giống như thấy bảo bảo đang khóc thút thít với cô.

Không!

Điều quan trọng nhất là cô cần bảo vệ thật tốt cho bảo bối của cô!

"Anh chính là ba của nghiệt chủng này! Không cho phép tổn thương nó!" Hi Nguyên dùng hết hơi sức toàn thân, đẩy Lăng Khắc Cốt ra. Sau đó ra sức chạy trốn tới cửa.

"Muốn chạy trốn?" Lăng Khắc Cốt giồng như Satan đuổi theo Hi Nguyên, lãnh khốc cười nhạo sự ngu ngốc của cô, "Chỉ cần tôi còn sống, dây dưa giữa em và tôi sẽ không bao giờ đứt đoạn!"

"Tôi hận anh!" Hi Nguyên tuyệt vọng la ầm lên. Nếu như giữa bọn họ không có Băng Nhi, không có ba Dã Lang thì tốt biết bao nhiêu. Nhưng đó là sự thực hai bọn họ không cách nào tránh. Cô muốn chạy trốn, cô cũng không muốn nhìn thấy anh nữa.

Lăng Khắc Cốt lại đem Hi Nguyên áp đến trên giường, tay phải không biết chạm vào cái chốt mở nào, đột nhiên từ đầu giường lộ ra hai cái còng tay. Anh lấy còng khóa hai tay Hi Nguyên lại, tàn nhẫn cười lạnh: "Đời này cô cũng đừng nghĩ trốn tránh!"

"Ác ma! Tôi nhất định sẽ chạy thoát!" Hi Nguyên giãy dụa thân thể, theo giãy giụa của cô, còng khóa tay cũng theo đó phát ra tiếng va chạm thanh thúy, cổ tay Hi Nguyên bị còng tay mài đau, cô đau đến cắn răng.

Lăng Khắc Cốt lại đối với cô như vậy! Anh coi cô như tù phạm sao?

Lăng Khắc Cốt đột nhiên đưa tay tới phần bụng đã nhô lên của Hi Nguyên, đầy ghen ghét nói: "Cô muốn đi tìm ai? Zu Cuella? Anh ta chính là ba của nghiệt chủng này sao?"

"Những người đàn ông của tôi ở bên ngoài quá nhiều, Zu Cuella chỉ là một trong đó."

Không đợi Hi Nguyên nói xong, Lăng Khắc Cốt đã vì ghen tỵ mà mất trí, anh nghĩ cũng không nghĩ liền hướng khuôn mặt gầy nhỏ nhắn tái nhợt của Hi Nguyên giáng một bạt tai.

"Có bản lĩnh thì anh giết chết tôi đi!" Hi Nguyên giống như con thú nhỏ tức giận, cuồng loạn giùng giăng, "Dù sao số người anh giết cũng đã đếm không hết, không sợ có thêm một người nữa là tôi!"

Năm đó Lăng Khắc Cốt tại sao không giết nốt cả cô đi? Nếu như như vậy, cô sẽ không phải vì yêu anh mà khổ sở.

Cô chối bỏ tình yêu của ba Dã Lang, mang bầu đứa bé của kẻ thù giết cha.

"Cô không đáng để tôi động thù!" Lăng Khắc Cốt bỏ lại cô đứng dậy rồi đi, tấm lưng kia nhìn lại có chút cứng nhắc.

Anh rời đi, khiến cho căn phòng ngủ xa hoa kia trở nên trống rỗng, trong không khí vắng lặng chỉ nghe được tiếng va chạm thanh thúy của xích sắt.

Hi Nguyên giãy giụa cho đến khi không có hơi sức nữa, mới vô dụng ngồi phịch ở trên giường, cô cắn môi dưới, đau lòng rơi lệ.

Giữa cô và Lăng Khắc Cốt rốt cuộc là mối nghiệt duyên gì?

Không biết bị nhốt mấy ngày, cô chỉ nhớ có người vội vàng tới đưa cơm cho cô, trắng lên trắng xuống, cô đã không có hơi sức mà đi chú ý tới thời gian trôi qua.

"Ai! Đây đứa bé đáng thương!" Một tiếng thở thật dài vang lên ở bên giường.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Hi Nguyên vui mừng mờ mắt: "Ông Thẩm!"

"Bé con, khổ cho cháu rồi." Quân gia Thẩm đau lòng xoa xoa vết rách do bị khóa của Hi Nguyên, bắt đầu dĩ than thở.

"Ông Thẩm, thả cháu ra." Hi Nguyên cầu khẩn ông lão. Ở trong nhà này, hiện tại chỉ có Quân gia Thẩm quan tâm tới cô.

"Còng tay này là làm từ thiếc đặc biệt, không có chìa khóa thì không thể mở được."

"Chẳng lẽ cháu chỉ có thể ngoan ngoãn chịu bị khóa thế này sao?" Hi Nguyên thất vọng nhìn trần nhà. Phòng ngủ sang trọng này hôm nay cự nhiên lại trở thành lồng giam hoa lệ nhất, khiến cho cô không cách nào trốn chạy.

"Chờ thiếu gia suy nghĩ ra, tự nhiên sẽ thả cháu." Quân gia Thẩm an ủi Hi Nguyên, "Bé con, tuyệt thực không phải biện pháp, cháu làm như vậy sẽ chỉ khiến cho Thẩm Đan đau lòng."

"Thay vì bị nhốt, như vậy còn không bằng để đói chết đi." Hi Nguyên ủy khuất cắn môi.

Kể từ ngày đó Lăng Khắc Cốt rời đi, cũng không quay lại.

Mà cô đã bị khóa đã hơn mười ngày.

Cô cảm thấy mình sắp hồng mắt.

"Bé con, tôi giúp cháu nghĩ biện pháp!" Quân gia Thảm đột nhiên tựa như quyết định, nâng đôi tròng mắt đen sâu hun út lên, "Tôi đi gọi điện thoại cho Tiểu Đan."

"Đừng! Vậy sẽ hại anh Thảm!" Hi Nguyên lắc đầu với Quân gia Thảm, cô không muốn để cho Thảm Đan liên lụy vào ân oán giữa cô và Lăng Khắc Cốt.

"Tiểu Đan yêu cháu, sâu sắc hơn so với bất kỳ ai khác!" Quân gia Thảm thành thật nhìn Hi Nguyên, "Tha thứ cho ông Thảm, tôi quá muốn thấy Tiểu Đan hạnh phúc."

"Cháu không xứng với anh Thảm." Hi Nguyên khẽ sờ nhắm mắt lại. Cô hiểu Thảm Đan tốt, nhưng cô đã bị hủy hoại, sao còn xứng với một chàng trai trong sáng?

"Cô hiểu là tốt rồi!" Đột nhiên cửa truyền đến giọng nói châm chọc của Lăng Khắc Cốt. Quân gia Thảm và Hi Nguyên đều giật nảy mình.

"Thiếu gia." tay Quân gia Thảm có chút run rẩy, nhìn ánh mắt có mấy phần lóe lên của Lăng Khắc Cốt.

"Bác Thảm, ngài cũng đã đến tuổi về nhà an dưỡng tuổi già rồi, là Khắc Cốt hồ đồ, còn vẫn để ngài vất vả."

"Cám ơn thiếu gia." Quân gia Thảm rũ mí mắt xuống, không dám nhìn vào tròng mắt đen sắc bén của Lăng Khắc Cốt.

"Đi xuống!" Lăng Khắc Cốt vô tình nói.

Ở lâu đài Tinh Nguyệt, thậm chí có người dám không vâng lời anh, muốn giúp bé con chạy trốn.

Vừa nghĩ tới bé con bị Thảm Đan mang đi, anh liền giận đến muốn giết người.

Chẳng lẽ người chân chính trong lòng bé con là Thảm Đan?

Ghen tỵ không ngừng gặm nhấm tim của anh. Anh nhất định phải tìm ra người đàn ông can đảm dám đụng Hi Nguyên đó! Không tiếc bất cứ giá nào!

.....

Trong phòng ngủ xa hoa, có một nơi vô cùng phù hợp với cảnh vật chung quanh. Chỉ thấy hai cái xích sắt từ nóc nhà rũ xuống, một đầu xích sắt kia khóa Hi Nguyên đầy người vết thương, hai cánh tay của cô bị treo ngược ở không trung, hai chân cũng bị hai cây xích sắt tàn nhẫn kéo ra thành một đường cung lớn.

Lăng Khắc Cốt đầy bạo ngược đứng ở trước mặt Hi Nguyên đã mất đi ý thức, tàn nhẫn thương thức những vết thương đang ứa máu trên người đối phương, đem một chậu nước lạnh dội lên thân thể của cô, bên trong phòng lập tức vang lên tiếng rên khe khẽ khổ sở của cô.

Lăng Khắc Cốt, người đàn ông nguy hiểm như satan, một đôi mắt giận dữ híp lại, một phát níu lấy tóc của cô gái, kéo cô lại gần mình: "Không cho giả chết, Hi Nguyên, cô mở mắt ra cho tôi!"

"Đau. . . ." Một tiếng rên rỉ hơi yếu từ trong đôi môi mềm tái nhợt của Hi Nguyên truyền ra, lông mày khẽ sờ nhíu chặt lại.

Nhìn mắt đẹp mê mang của Hi Nguyên, Lăng Khắc Cốt vô tình cười lạnh, tầm mắt của anh quét qua phần bụng nhô lên của cô thì lại lộ ra vẻ tàn khốc.

"Tên đàn ông khôn kiếp đó là ai?" trong đôi mắt khát máu lạnh lùng nổi lên sóng gió, Lăng Khắc Cốt giống như dã thú bị thương kêu gào.

"Lăng Khắc Cốt." Hi Nguyên liếm cánh môi khô nứt, trả lời tối nghĩa.

Bàn tay vô tình lập tức vung lên một vùng da thịt trắng nõn, in dấu rõ ràng dấu năm đầu ngón tay: "Đứa con hoang này là của ai?"

"Anh nghe rõ ràng, nó là của anh". Hi Nguyên nhìn đau, khiêu khích nhìn Lăng Khắc Cốt, người đàn ông duy nhất cái trong sinh mệnh cô.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên một cước đá vào bụng của Hi Nguyên, như một con báo săn cuồng nộ, cho con mồi bất lực một kích trí mạng: "Tôi quyết không cho phép đứa con hoang này được sinh ra!"

"Anh là ma quỷ!" thân thể Hi Nguyên nhận một kích trí mạng này thì đau đến co rúc vào một chỗ, thân thể khẽ sờ giùng giàng, lại bị xích sắt khóa lại thật chặt. Cô cảm thấy một cỗ chất lỏng nóng ấm từ giữa hai chân chảy ra, dự cảm chẳng lành khiến tâm cô chột lạnh.

Nhìn hạ thể chảy ra máu tươi, Hi Nguyên mất hết hy vọng. Đứa bé, là điều cô chờ mong nhất ở cái chốn lao tù xa hoa này, nếu như lại bị Lăng Khắc Cốt tàn nhẫn hủy diệt.

Đôi mắt lạnh băng ngẩng lên, cô giấu cợt châm biếm: "Đứa con hoang này là của anh! Anh là chính là người đàn ông khôn kiếp đó của tôi!"

"Không thể nào! Hi Nguyên, cô sẽ phải trả giá cao cho lời nói dối của mình!" Lăng Khắc Cốt giận dữ tàn nhẫn xé nát sự thuần khiết của Hi Nguyên, để thiên sứ dính vào hơi thở của ác ma.

Xích sắt chợt phát ra tiếng va chạm thanh thúy, thân thể Hi Nguyên đứng đưa qua lại. Đôi tay bị xích sắt mài rách, xuất hiện từng vết máu chảy dài rất rõ ràng. Đau nhất lại không phải những vết thương trên tay chân, mà là phần thân thể mới vừa nhận được một kích trí mạng kia.

Thân thể suy nhược không chịu nổi đã không thể chịu đựng quá nhiều công kích, thân thể giống như bị xé nát, đau đến trên trán cô phủ kín một tầng mồ hôi lạnh, gương mặt tuyệt mỹ lộ ra tái nhợt.

Cả đêm chịu hành hạ, Hi Nguyên tan nát cõi lòng rồi, lệ khô rồi, thì ra là tình yêu cũng chỉ là tăng thêm độc dược thạch tín.

Nếu có đời sau, cô hi vọng số mạng không cho bọn họ gặp nhau, nếu sinh mạng có thể lựa chọn, cô quyết không muốn cho anh nhận được mình. Hi Nguyên đau đớn nhắm mắt lại, rơi vào trong trạng thái ngủ say, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô đầy thê mị và buồn bã.

Ngay ở thời khắc cô nhắm mắt thì mơ hồ nghe được tiếng hét hơi hốt hoảng của Lăng Khắc Cốt: "Người đâu! Đi tìm Ngân Bảo tới đây!"

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

"Tổng giám đốc, Viện trưởng Ngân Bảo bị ngài phái đến Italy còn chưa có trở lại." Thấy Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên máu tươi đầm đìa xuất hiện tại phòng cứu cấp, chủ nhiệm Lý phòng trực cấp cứu bệnh viện Báo kinh hoàng nói.

"Lôi anh ta trở về đây cho tôi!" Lăng Khắc Cốt không cách nào gắng giữ tinh táo nữa, cảm tức rống to.

"Tổng giám đốc, Lăng tiểu thư không thể làm thế này." chủ nhiệm Lý có chút bận tâm nhìn Lăng Khắc Cốt, cẩn thận từng li từng tí nói, "Viện trưởng chạy về nhanh nhất cũng phải mất bốn năm giờ, cho nên."

"Tôi muốn ông gọi chủ nhiệm khoa sản tới đây cho tôi!" Lăng Khắc Cốt đặt Hi Nguyên lên giường đẩy, lãnh khốc ra lệnh nói: "Nếu như bé con gặp chuyện không may tôi sẽ hỏi tội ông!"

"Tôi làm ngay!" chủ nhiệm Lý lau một chút mồ hôi lạnh trên trán, lập tức xoay người bắt đầu công việc cấp cứu. Kêu các ý tá nhanh chóng đẩy Hi Nguyên vào phòng cấp cứu. Sau một hồi tay chân luống cuống, đèn phòng giải phẫu bật sáng.

"Tổng giám đốc, người mẹ và đứa bé ngài. . . ." Không biết đã trải qua bao lâu, chủ nhiệm Lý đột nhiên từ trong phòng giải phẫu đi ra, thử dò xét hỏi Lăng Khắc Cốt.

"Ông có thể giữ được đứa bé?" mày kiếm của Lăng Khắc Cốt bén nhọn nhếch lên, lãnh ngạo liếc nhìn chủ nhiệm Lý.

"Không thể!" chủ nhiệm Lý lắc đầu một cái, thành thực trả lời. Tình huống Lăng tiểu thư rất nguy hiểm, hiện tại ngay cả người mẹ ông còn không nắm chắc có cứu được hay không, chứ nói chi là đứa bé. Nhưng là muốn bỏ đứa bé, phải được tổng giám đốc đồng ý ông ta mới dám động tay.

"Vậy còn phải hỏi? Tôi chỉ muốn bé con!" Lăng Khắc Cốt âm thầm nhìn chằm chằm chủ nhiệm Lý.

"Thuộc hạ hiểu!" chủ nhiệm Lý lập tức xoay người, đi vào phòng giải phẫu.

"Nếu như không cứu sống bé con, tôi liền phá hủy bệnh viện Báo!" Lăng Khắc Cốt giống như ác ma, uy hiếp chủ nhiệm Lý biến mất ở bên trong cửa phòng giải phẫu.

Thời điểm đem Hi Nguyên đưa đến bệnh viện Báo, cơ thể cô chạy ra tất cả đều là máu tươi, sắc mặt tái nhợt giống như người sáp, mà cô đã sớm lâm vào trong hôn mê, gọi thế nào cũng vẫn bất tỉnh. Thấy bộ dáng suy nhược này của Hi Nguyên, anh bị dọa tới mồ hôi lạnh ướt sũng cả người. Một loại sợ hãi cực độ bóp chặt cổ họng của anh, để cho anh cảm giác hít thở không thông.

Anh đứng ở ngoài phòng giải phẫu, ảo não không ngừng dậm chân, hàm răng cắn chặt cho thấy anh đang bối rối và buồn bực.

Đột nhiên đèn phòng cứu cấp không ngừng lóe lên, Lăng Khắc Cốt lập tức đứng thẳng người, khăn trương nhìn cửa.

"Tổng giám đốc, Lăng tiểu thư mất máu quá nhiều, cần tiếp máu!" chủ nhiệm Lý đột nhiên lao ra, khăn trương nhìn anh.

"Vậy thì làm đi! Chuyện như vậy còn cần hỏi tôi?" Lăng Khắc Cốt bắt được cổ áo của chủ nhiệm Lý, một phát túm ông ta tới trước mặt, đôi mắt hung hăng đe dọa nhìn đối phương. Rốt cuộc anh là bác sĩ, hay ông ta là bác sĩ, tiếp máu chuyện như vậy còn phải tới xin phép anh hay sao?

"Không phải! Lãng tiểu thư là nhóm máu B đặc biệt, RH âm, hiện tại trong kho máu không có loại máu này." chủ nhiệm Lý lo lắng giải thích, "Hơn nữa bệnh nhân máu RH âm tính vô cùng dễ dàng xuất hiện rong huyết, hiện tại tình thế vô cùng gấp. Nếu như không kịp thời tiếp máu, tôi sợ."

"Rong huyết? Nhất định phải là nhóm máu B, RH âm tính sao?" Lãng Khắc Cốt nghe được lời chủ nhiệm Lý nói xong, tâm đột nhiên căng thẳng, tay nắm chủ nhiệm Lý có chút run rẩy.

"Phải là RH âm tính mới có thể." chủ nhiệm Lý cũng gấp đến không biết làm sao mới phải. Hai tháng nay kho máu lúc nào cũng trong tình trạng báo nguy, máu bình thường cũng không đủ dùng, huống chi là máu đặc biệt như vậy. Hơn nữa đêm thế này muốn ông đi đâu tìm ra được máu nhóm B có RH âm tính có chứ?

"Kiểm tra cho tôi!" Lãng Khắc Cốt cởi nút áo ra, cánh tay duỗi về phía chủ nhiệm Lý. Anh nhớ có một lần Ngân Báo có nói qua nhóm máu của anh rất đặc biệt, còn nói trong mấy vạn người mới có thể có một. Anh nhớ không rõ thuật ngữ y học này, cho nên không biết có phải là máu RH âm tính hay không.

Chủ nhiệm Lý lập tức phân phó y tá tới đưa Lãng Khắc Cốt đi tới phòng hóa nghiệm.

Trong khi chờ đợi kết quả thì lòng của Lãng Khắc Cốt lo âu khác thường. Một mặt lo lắng Hi Nguyên bên kia sẽ xảy ra chuyện, sợ cô không kịp đợi, mặt khác lại sợ máu mình cũng không phải RH âm tính, không cứu được Hi Nguyên.

Đang lúc anh bồi hồi lo lắng đề phòng ở ngoài phòng hóa nghiệm thì một y tá đã hốt hoảng chạy tới nói: "Tổng giám đốc, Lãng tiểu thư bệnh tình tăng thêm, nhịp tim xuất hiện khác thường. Chủ nhiệm Lý liên lạc với tất cả các kho máu cũng không còn tìm được máu RH âm tính. Sợ rằng. Sợ rằng."

Lãng Khắc Cốt một quyền đánh vào trên cửa kính, anh âm hàn mà hoảng hốt rống to với nhân viên bên trong phòng hóa nghiệm: "Rốt cuộc xong chưa?"

"Đợi thêm mấy giây.Chỉ mấy giây." Nhân viên hóa nghiệm bị sợ đến luống cuống giơ lên ngón tay, tỏ ý bảo đảm với Lãng Khắc Cốt.

Dưới ánh mắt như muốn cắn người của Lãng Khắc Cốt, tay nhân viên hóa nghiệm cũng bị sợ đến tóc dựng thẳng. Sau khi kết quả được chuyển ra ngoài, anh ta lập tức đưa tờ xét nghiệm đã được điền đủ thông tin cho Lãng Khắc Cốt: "Tổng giám đốc là nhóm máu O, RH âm tính."

Lãng Khắc Cốt không để ý đến nhân viên hóa nghiệm, nắm lấy tờ giấy xét nghiệm liền hướng phòng cứu cấp chạy đi. Chân dài của anh sai rộng, tựa như bay, y tá phía sau bị anh bỏ rơi thật xa, đuổi đến đầu dãy mồ hôi.

"Có được hay không?" Lãng Khắc Cốt đem kết quả đưa cho chủ nhiệm Lý đang bẻ đầu sút trán, cau mày hỏi.

"Nhóm máu O, RH âm tính? Không được cũng phải được!" Mặc dù không phải nhóm máu B, nhưng O là nhóm máu vạn năng, cho nên không có nhóm B thì nhóm O cũng có thể dùng, mà quan trọng nhất tổng giám đốc là RH âm tính, cho nên hiện tại không có biện pháp khác, chỉ có thể được ăn cả ngã về không. Hiện tại chỉ hy vọng Lãng tiểu thư không xuất hiện cái gì dị thường.

Máu của Lãng Khắc Cốt thông qua dụng cụ y khoa chậm rãi chảy vào trong cơ thể Hi Nguyên. Sắc mặt cô tái nhợt trở nên giống như búp bê sứ yếu ớt, cô cứ như vậy không còn chút sức sống mà nằm ở trên giường, vết thương trên người cũng đã được quấn băng gạc, từ xa nhìn lại, giống như một xác ướp mới bỏ ra từ trong kim tự tháp. Trên dụng cụ bên tường hiện lên nhịp tim khác thường của cô, rất dễ nhận thấy cô vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Bác sĩ và y tá không ngừng qua lại ở bên người cô, vẻ mặt nặng nề khác thường.

"Tổng giám đốc, ngài còn truyền máu nữa, thân thể sợ sẽ không chịu nổi." Một y tá lo lắng nhìn Lãng Khắc Cốt trên giường, anh đã cho rút 2000CC máu, nếu như còn tiếp tục cho máu, sợ rằng người ngã xuống trước sẽ là anh.

"Dài dòng!" Lãng Khắc Cốt bất mãn tròn mắt nhìn y tá một cái. Lúc anh đi làm hóa nghiệm, Hi Nguyên xuất hiện rong huyết, nếu như không kịp thời truyền máu, coi như Hoa Đà tái thể cũng bó tay. Hoàn hảo máu của anh là nhóm đặc biệt.

Dòng máu tươi mới thông qua các dụng cụ truyền không ngừng truyền vào cơ thể Hi Nguyên, cho đến khi sắc mặt của cô xuất hiện sắc đỏ hồng nhàn nhạt, Lãng Khắc Cốt mới khép tầm mắt lại, khoe môi khép chặt hiện ra nụ cười yếu ớt mê người.

"Chủ nhiệm Lý, không xong! Tổng giám đốc bất tỉnh rồi" Y tá bị anh làm cho sợ đến kêu to.

"Mau đình chỉ việc truyền máu!" Chủ nhiệm Lý lập tức quả quyết ra lệnh. Tổng giám đốc tỉnh táo lúc anh không khuyên nổi, chỉ có thể nhìn nguyên khí ở trên người Lãng Khắc Cốt từng chút từng chút biến mất.

"Lập tức cấp cứu!" Chủ nhiệm Lý lo lắng ra lệnh. Một người còn chưa có thoát khỏi nguy hiểm, một người khác rốt cuộc lại bị sốc bởi vì mất máu quá nhiều.

Lãng Khắc Cốt chìm vào trong giấc mộng, trong mộng Băng Nhi lại đang kéo cánh tay Dã Lang, cười ngọt ngào mà xẹt qua trước mặt anh.

"Băng Nhi!" Lãng Khắc Cốt bất mãn rống to, Băng Nhi chẳng lẽ đã quên là Dã Lang hại cô sinh non, bị cường bạo dữ dội cho đến chết? Cô lại vẫn ở chung một chỗ cùng Dã Lang.

Băng Nhi và Dã Lang chậm rãi xoay người, thâm tình khẩn thiết nhìn chăm chú Dã Lang một cái, sau đó cười nhìn về phía anh, trên bộ mặt tuyệt mỹ tình

khuyết đầy hạnh phúc không cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả.

Hạnh phúc?

Băng Nhi và Dã Lang ở chung một chỗ sẽ hạnh phúc?

Không thể nào!

Năm đó Băng Nhi khắp người máu tươi, thi thể một thân đầy vết thương anh còn nhớ rất rõ ràng, đây tất cả đều là Dã Lang làm hại. Anh vẫn không hiểu em gái luôn lạnh lùng của mình làm sao lại có thể trúng tiếng sét ái tình, yêu một người đàn ông không nên yêu.

"Băng Nhi, trở lại! Em sẽ bị sát hại!" Lăng Khắc Cốt vươn tay về phía em gái, cảm tức rống to.

Băng Nhi cười lắc đầu, Lăng Khắc Cốt không hiểu cô là đang cự tuyệt trở lại bên cạnh anh, hay là đang phủ nhận lời của anh.

Băng Nhi nắm tay Dã Lang, cười càng lúc càng xa, từ từ biến mất ở trước mắt anh.

"Băng Nhi!" Lăng Khắc Cốt rống to chột tỉnh lại.

Mở mắt thấy đang ở trong một phòng xa lạ trong nháy mắt anh có cảm giác mê mang. Khi thấy y tá đang truyền dịch cho anh thì anh mới nhớ tới mình đang ở bệnh viện.

Bé con!

Đột nhiên nhớ tới bé con vẫn còn đang cấp cứu, thế nhưng anh lại có thể cho phép mình bất tỉnh. Anh vén chăn mền trên người lên, không chút để ý nhỏ hết tất cả kim truyền trên người, không để ý tới ngăn trở của y tá muốn chạy ra ngoài. Vừa mới tiếp xúc mặt đất thì đầu có một trận choáng váng, anh dùng sức nhắm mắt lại, cố gắng để cho mình nhanh chóng khôi phục như cũ, lần nữa nhấc chân lên chạy về hướng phòng chăm sóc đặc biệt của Hi Nguyên.

"Tổng giám đốc, ngài không thể lộn xộn!" Y tá gấp gấp đuổi theo anh, nhưng tốc độ của anh một người y tá bình thường có thể đuổi theo kịp sao?

Khi anh xuất hiện tại phòng bệnh của Hi Nguyên thì Chủ nhiệm Lý đang làm kiểm tra cho Hi Nguyên giật mình: "Tổng giám đốc."

"Bé con như thế nào? Thoát khỏi nguy hiểm chưa?" Lăng Khắc Cốt lo lắng ngồi xuống bên giường Hi Nguyên, đưa tay vuốt gương mặt trắng bệch như tờ giấy của cô. Nằm ở trên giường bệnh, Hi Nguyên tựa như một búp bê đã mất đi sinh mạng, một khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút huyết sắc nào, đôi môi nhợt nhạt, một chút sáng bóng cũng không có. Đôi mắt đẹp linh động của cô nhắm chặt, lông mi dài rậm ở trên mặt của cô lưu lại một vệt tối, tóc dài tán loạn trên gối giống như một đồng cỏ đại khô héo xốc xếch. Bộ dáng suy nhược này của cô khiến trong lòng của Lăng Khắc Cốt đầy khủng hoảng, trông mắt đen lạnh lùng hung hăng trừng về phía Chủ nhiệm Lý.

"Lăng tiểu thư mất máu quá nhiều, cho nên còn chưa có tỉnh lại, may mắn là tạm thời không có xuất hiện dị thường gì."

Chủ nhiệm Lý bị sợ đến lòng bàn tay toát ra mồ hôi. Vị tổng giám đốc máu lạnh này của bọn họ nổi danh là lãnh khốc vô tình, ông ta thật sợ một câu nói của mình nói ra không đúng, liền đập bẻ bát cơm nhá.

"Khiến cho cô ấy tỉnh lại! Lập tức!" Lăng Khắc Cốt hét hoảng cầm bàn tay vô lực của Hi Nguyên, bá đạo ra lệnh. Anh không thể tiếp nhận bộ dáng Hi Nguyên không hề sức sống như vậy, anh muốn thấy cô bình yên vô sự.

"Chuyện này không thể gấp." Chủ nhiệm Lý lấy khăn tay ra lau mồ hôi. Là một bác sĩ, cái gì có thể làm ông cũng đã làm, hiện tại chỉ có chờ bệnh nhân tự mình mở mắt ra.

"Có phải là do còn chưa tiếp đủ máu hay không?" Lăng Khắc Cốt vén ống tay áo lên, cánh tay đưa về phía Chủ nhiệm Lý, "Tiếp tục lấy."

"Không được! Còn tiếp tục lấy nữa tổng giám đốc sẽ gặp nguy hiểm." Chủ nhiệm Lý kiên trì cự tuyệt. Ở vào lúc cấp cứu nguy cấp ông không dám không vâng lời Lăng Khắc Cốt, khiến cho anh bị sốc do mất máu, hiện tại có nói gì ông cũng sẽ không khuất phục. Ông là bác sĩ, nên vì sinh mệnh của Lăng Khắc Cốt mà chịu trách nhiệm.

Lăng Khắc Cốt túm lấy cổ áo Chủ nhiệm Lý, cuồng nộ nhìn ông ta chăm chăm: "Tôi muốn ông lấy thì cứ tiếp tục lấy đi!"

Cổ của Chủ nhiệm Lý bị cổ áo thắt chặt, khó khăn nói đứt quãng: "Tổng Tổng giám đốc. Ngài trước tiên Buông Buông tay."

Lăng Khắc Cốt tức giận đẩy Chủ nhiệm Lý ra, lãnh khốc nói: "Không cứu được bé con, tôi sẽ khiến cho ông chôn theo."

Anh đầy uy hiếp như vậy khiến chân Chủ nhiệm Lý run rẩy. Đây là thân nhân bệnh nhân cái kiểu gì vậy trời? Thật là bá đạo!

"Tổng giám đốc", Chủ nhiệm Lý liếm liếm đôi môi có chút khô khốc, suy nghĩ tìm từ, "Lăng tiểu thư đã không cần tiếp máu, một nửa máu trong cơ thể ngài hiện tại cũng ở trong thân thể Lăng tiểu thư, cho nên hiện tại người cần nghỉ ngơi chính là ngài."

"Vậy tại sao cô ấy còn chưa có tinh lại?" Lăng Khắc Cốt cảm tức chỉ vào Hi Nguyên không hề có chút sinh lực, rống to với Chủ nhiệm Lý, hoàn toàn mất đi tinh táo vốn có của anh.

Khi anh rống to thì Hi Nguyên trên giường lông mi đột nhiên bỗng nhúc nhích, đôi môi tái nhợt tựa hồ đang run rẩy.

"Tôi đã nói là không thể gấp gáp, cần phải có thời gian. Lăng tiểu thư sanh non cộng thêm bị rong huyết, thân thể quá yếu." Chủ nhiệm Lý nghiêm túc phân tích cho Lăng Khắc Cốt, "Tình trạng Lăng tiểu thư căn bản đã ổn định, chỉ cần vượt qua giai đoạn để biến chứng nữa là sẽ khôi phục khỏe mạnh."

"Cho cô ấy dùng thuốc tốt nhất!" Lăng Khắc Cốt ảo não ngồi ở trên ghế, trông mắt đen u lỉnh không nhúc nhích nhìn chăm chăm mặt của Hi Nguyên.

"Đã dùng rồi."

"Đi ra ngoài!" Lăng Khắc Cốt phát tay với Chủ nhiệm Lý, anh cần tinh táo một chút. Từ lúc Hi Nguyên vừa xảy ra chuyện, tinh thần của anh liền lâm vào khản trương cao độ, không kìm chế được nổi nóng.

Hi Nguyên sanh non, đứa bé kia vốn chính là một nghiệt chủng, không có thì tốt hơn. Nhưng anh lo lắng Hi Nguyên tinh lại có thể tiếp nhận sự thật này hay không.

Lăng Khắc Cốt nắm tay Hi Nguyên lên, đưa nó đặt vào trong lòng bà tay anh, nhìn chăm chú vào Hi Nguyên trông mắt đen có nhiễm chút lãnh huyết tuyệt tình. Anh không hối hận hại chết thứ nghiệt chủng không nên tồn tại đó.

"Nghiệt chủng kia không có thì tốt hơn, bé con, em chỉ có thể sinh ra đứa bé của tôi!" Lăng Khắc Cốt đầy khí phách nhìn Hi Nguyên hai mắt vẫn nhắm chặt.

Đột nhiên ngón tay trên bàn tay bị anh giữ trong lòng nhẹ nhàng run rẩy, da thịt vốn là không có nhiệt độ càng thêm trở nên lạnh lẽo, thoáng lạnh lẽo. Lăng Khắc Cốt vui mừng mở to mắt, anh vừa hôn ngón tay Hi Nguyên, vừa vuốt ve má gầy gò của cô.

"Lăng Hi Nguyên, mở mắt! Không cho tiếp tục nhốt mình nữa!" Lăng Khắc Cốt bá đạo ra lệnh. Anh biết tính tình Hi Nguyên, nhìn từ bề ngoài rất kiên cường, thật ra thì rất yếu ớt, một khi bị thương tổn liền rúc đầu vào trong lớp vỏ của mình.

Hi Nguyên mở đôi mắt lạnh lạnh trống rỗng ra, không lộ vẻ gì rút tay của mình về, sau đó hướng về phía Lăng Khắc Cốt ra lệnh: "Đi ra ngoài!"

Từ khi anh la lớn thì cô cũng đã tỉnh lại. Khi cô nghe được bác sĩ nói cô sanh non thì lòng của cô một hồi đau nhức kịch liệt, liền giống như bị dao găm từng nhát từng nhát lắng trị, đau đến thiếu chút nữa lại bất tỉnh. Cô thật mất đi đứa bé cô yêu thương, đây đều là do Lăng Khắc Cốt làm hại. Anh lại vẫn còn nói "Nghiệt chủng kia không có thì tốt hơn", anh tại sao có thể vô tình như vậy? Đó là đứa bé của anh mà! Anh tàn nhẫn hại chết con của chính mình! Giữa cô và Lăng Khắc Cốt lại có thêm một món nợ máu. Hi Nguyên thật không muốn tỉnh lại nữa, cô tại sao không chết đi cùng bảo bảo?

"Tôi không đi! Tôi muốn nhìn em!" Lăng Khắc Cốt kiên định nhìn Hi Nguyên. Cô tái nhợt khiến cho anh khó chịu, cô cự tuyệt cũng làm cho lòng anh loạn. Cô đang đuổi anh đi, bộ dáng cô hiện tại thế này, kêu anh làm thế nào rồi đi? Hiện tại cho dù là có mười đầu bò kéo anh cũng không đi. Anh muốn đợi ở bên cạnh bé con, cho đến khi cô hồi phục xuất viện. Sau khi xuất viện, anh sẽ khóa cô ở bên người, để cho người tình của cô không còn có cơ hội tới gần thêm nữa.

"Anh không đi thì tôi đi!" Hi Nguyên rút kim tiêm cắm trên mu bàn tay, cổ chấp nhảy xuống đất. Mới vừa xuống đất, cô liền yếu đến thiếu chút nữa ngã xuống, vết thương trải rộng trên khắp thân thể bị xé mở, đau đến khiến cô hút vào một ngụm khí lạnh. Cô cắn chặt răng đi ra ngoài, những ngược đãi đã từng chịu khiến cho trái tim cô đối với Lăng Khắc Cốt trở nên băng giá. Cô không có cách nào cùng sát thủ giết hại ba và bảo bảo ở chung một nhà, cho dù anh có là người đang ông cô từng yêu, cho dù có lẽ về sau trong một khoảng thời gian rất dài cô đều không có cách nào hoàn toàn quên đi người đàn ông này.

"Không nên như vậy!" Lăng Khắc Cốt từ phía sau ôm thật chặt lấy Hi Nguyên đang muốn chạy đi ra ngoài, hốt hoảng hôn gáy cô, "Bé con, không cần kháng cự tôi!"

"Không cần gọi tôi là bé con nữa! Tôi không muốn tiếp tục làm một búp bê khi!" Hi Nguyên liều mạng giùng giởng ở trong ngực Lăng Khắc Cốt. Nụ hôn của anh rơi vào gáy cô nóng bỏng như vậy, nóng tới muốn thiêu rụi cô. Cô lại vẫn có phản ứng! Cô chẳng lẽ mới đó đã quên món nợ máu của ba Dã lang và bảo bảo rồi sao?

"Em là bé con của tôi! Từ thời khắc tôi mới nhận được em kia, em liền nhất định phải làm người phụ nữ của tôi!" Lăng Khắc Cốt bá đạo nắm chặt hông của Hi Nguyên, ở sau lưng cô nóng nảy rống lớn.

Hi Nguyên kháng cự khiến cho anh hoảng hốt, anh có một loại cảm giác bất không được bé con. Cô hình như đang càng lúc càng cách xa anh, điều này so với việc mất đi Băng Nhi còn khiến cho anh khó tiếp nhận hơn.

"Tôi thật sự hi vọng đời này không từng biết anh." Hi Nguyên nhắm mắt lại, trầm giọng bi thống nói. Nếu như không gặp gỡ anh, cô sẽ không phải yêu hèn mọn, yêu đến khổ sở như vậy.

"Em không có lựa chọn!" Lăng Khắc Cốt nắm được cằm Hi Nguyên, ép buộc đầu cô nghiêng sang chỗ khác, bá đạo hôn đôi môi tái nhợt của cô. Anh cùng với cô đã sớm nhất định đời này dây dưa, khi anh lần đầu tiên nhìn thấy cô thì anh đã đắm đầu vào tình yêu rồi, anh đã điên rồi, quyết không cho phép bé con tự mình tỉnh táo.

"Không!" Hi Nguyên cố nói lỏng tay của Lăng Khắc Cốt, anh thút đến khiến cô sắp thở không nổi, mà môi mỏng của anh cắn nuốt lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, hại cô đến muốn hít một chút không khí tươi mới cũng thành xa vời.

"Lăng Khắc Cốt, tôi, hận anh!" Hi Nguyên ngay trước khi té xỉu, cắn răng nghiêng lợi nói.

"Bé con!" Thấy Hi Nguyên lần nữa té xỉu, Lăng Khắc Cốt vội vàng ôm cô đến trên giường bệnh, sau đó điên cuồng kêu to, "Y tá! Y tá!"

Một đám bác sĩ, y tá lo lắng xông tới, giúp Hi Nguyên đeo mặt nạ dưỡng khí, giúp cô mang kim truyền, đo huyết áp, theo dõi nhịp tim.

Sau một hồi luống cuống tay chân cấp cứu, tình huống Hi Nguyên mới ổn định lại. Cô lần nữa tỉnh lại, vừa nhìn thấy Lăng Khắc Cốt, lập tức chỉ ra cửa, lạnh lùng mà nói: "Đi ra ngoài! Tôi không muốn gặp lại anh!"

Chủ nhiệm Lý đứng ở trước mặt Lăng Khắc Cốt, thận trọng nói với anh: "Tổng giám đốc, Lăng tiểu thư thân thể quá yếu, không thể bị kích thích, xin anh phối hợp với chúng tôi điều trị"

Môi mỏng lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt mím chặt, nghiêm túc nhìn Hi Nguyên một cái, liền hất tay đi ra khỏi phòng bệnh.

Dựa vào vách tường hành lang, anh móc ra một điếu xì gà, phiền não châm. Từng vòng khói mù từ từ lan tỏa trước mặt anh, giống như bong bóng xà phòng, anh chỉ nhẹ nhẹ chạm một cái sẽ bể tan tành. Quan hệ của anh với bé con tựa như những vòng khói này, hư vô mờ mịt, vừa tiếp xúc liền vỡ tan.

Chủ nhiệm Lý liếc mắt nhìn Lăng Khắc Cốt, cũng không dám nói thêm cái gì, vội vã đi trở về phòng làm việc của mình. Mọi quan hệ với phụ nữ của anh luôn rất phức tạp, khiến cho ông đoán không ra, ông nào dám nói lung tung. Chỉ cần bệnh nhân thoát khỏi nguy hiểm, chén cơm của ông có thể giữ được là tốt rồi.

Khi phòng bệnh chỉ còn lại một mình Hi Nguyên thì cô dùng chăn che kín mặt, chôn ở bên trong khóc rống thất thanh. Ngày hôm qua bảo bảo vẫn còn ở trong bụng của cô vui sướng đá bụng cô, hôm nay cô đã không còn cảm nhận được sự hiện hữu của con nữa rồi. Cô cảm thấy đau lòng giống như có người ở trên người cô khoét đi một khối thịt, co rút, xoắn chặt vào một chỗ.

Nước mắt giống như suối phun trào, muốn ngừng cũng ngừng không được, Hi Nguyên cũng không muốn ngừng, cô cần thông qua trận khóc lớn này để phát tiết nỗi đau mất đi bảo bảo. Tiếng khóc không hề nín được càng ngày càng lớn, để cho khuôn mặt Lăng Khắc Cốt đứng ở bên ngoài len lén quan sát cô khổ sở vụn vụn.

Cũng chỉ là một nghiệt chủng, tất yếu phải đau lòng như vậy?

Anh nghĩ bất chấp tất cả mà xông vào ôm cô, tuy nhiên lại sợ khiến cho cô bị kích động, chỉ có thể dùng chân.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Lăng Khắc Cốt cảm tức đánh một quyền trên vách tường, bởi vì dùng sức, mu bàn tay anh lập tức sưng to lên, phồng lên như cái bánh bao.

Cuối hành lang, có hai người chạy tới.

Ngân Báo vừa mặc áo blu trắng của bác sĩ, vừa thiếu kiên nhẫn bắt được Chủ nhiệm Lý rống to: "Bé con ở đâu?"

"Phòng chăm sóc đặc biệt V8." Chủ nhiệm Lý nhận lấy cặp công văn Ngân Báo ném cho ông, cung kính trả lời. Ngày hôm qua ông sai người gọi điện thoại cho viện trưởng Ngân Báo, không ngờ mới vài giờ, anh đã thần tốc chạy về.

Thẩm Đan trầm mặc đi theo phía sau Ngân Báo, bước chân cũng không chậm so với Ngân Báo, anh vừa nghe đến Hi Nguyên gặp chuyện không may, tâm liền muốn hồng. Anh cho là để cô ở bên cạnh thiếu gia là quyết định chính xác, không ngờ cô sẽ phải chịu tổn thương lớn như vậy. Sớm biết như thế, anh nên mang đi cô. Coi như anh không có đầy đủ tiền tài để cho cô một cuộc sống giàu có thì thế nào? Ít nhất anh có thể cho cô tình yêu thương tràn đầy.

Lăng Khắc Cốt đang vui đầu hút xì gà, đột nhiên cổ áo bị người túm lên, một quả đấm hung ác chọt nện vào trên gương mặt tuần tú của anh.

"Ngân Báo?" Chưa bao giờ nghĩ tới Ngân Báo sẽ ra tay đối với anh, tim Lăng Khắc Cốt đập mạnh và loạn nhịp nhìn anh ta.

Ngân Báo cắn răng nghiêng lợi rống to: "Đây là đánh vì bé con!"

Nói xong, anh lại vung tới một quyền, đánh vào ngực Lăng Khắc Cốt.

Shit!" Lăng Khắc Cốt nhỏ một ngụm máu tươi, không phục nín lấy cổ áo của Ngân Báo, "Chẳng lẽ muốn tôi cho phép cô ấy sinh ra tên nghiệt chủng kia hay sao? Cả đời nhắc nhở tôi là Hi Nguyên không trinh trắng?"

"Cậu là tên đầu đưa (ngu ngốc)!" Ngân Báo cảm tức giờ chân lên, đá về phía Lăng Khắc Cốt.

Anh cũng không hiểu lão đại rốt cuộc nghĩ như thế nào, cô gái thuần khiết như bé con vậy làm sao có thể sẽ xảy ra quan hệ cùng người đàn ông không yêu, cô yêu chỉ có lão đại, điểm này người có mắt đều có thể nhìn ra, tại sao cái người đàn ông may mắn này lại mất mù nhìn không rõ sự thật?

Hai người bạn tốt, vì Hi Nguyên vùng tay, ở trong bệnh viện cùng nhau gây loạn. Tất cả bác sĩ cùng y tá, bao gồm người thân bệnh nhân cũng chạy đến ngó một cái xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Mặc dù không có quả đấm lợi hại như Lăng Khắc Cốt, thế nhưng lần đầu tiên Ngân Báo bởi vì quá mức tức giận, hay bởi vì bé con bị thương mà đau lòng, cho nên tựa như con sói liều mạng này sinh ác độc đánh về những chỗ yếu hại trên người Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên nhào tới hướng anh, đè anh ở trên vách tường, đầy uy hiếp rống lớn: "Đủ rồi! Anh có tinh lực như vậy, không bằng đi xem bé con một chút đi!"

Lời Lăng Khắc Cốt nói nhắc nhở Ngân Báo đầu bị phần nộ làm cho hôn mê, anh vội vàng bỏ lại Lăng Khắc Cốt, đẩy cửa phòng chăm sóc đặc biệt, vào xem Hi Nguyên.

"Bé con." Ngân Báo cẩn thận từng li từng tí kéo chăn ra, nhìn về mặt Hi Nguyên đầy nước mắt, cả người quẩn băng gạc. Cô tiều tụy khiến lòng của anh cũng xoắn chặt. Đáng ghét! Lão đại tại sao có thể khiến cho bé con bị thương thành ra như vậy?!

"Chú Ngân Báo!" Vừa nhìn thấy Ngân Báo, Hi Nguyên tựa như thấy người thân duy nhất nhào vào trong ngực anh, tất cả đau lòng cùng uất ức cũng hóa thành dòng suối nhỏ trong suốt, từ trong cặp mắt cô xông ra.

Ngân Báo cười trấn an Hi Nguyên, anh nâng mặt của Hi Nguyên lên, trêu chọc cô, "Tiểu mỹ nữ của chúng ta thế nào lại biến thành vịt con xấu xí rồi hả?"

"Chú!" Hi Nguyên bắt mẫn cắn môi, đôi mắt đầy lệ chớp chớp nhìn anh.

Cô hiện tại đau lòng như vậy, anh lại vẫn trêu đùa cô.

Ngân Báo từ trong túi móc ra một bình thuốc, đổ ra một viên thuốc màu hồng, nghịch ngợm nháy mắt: "Tôi mang đến Linh Đan Diệu Dược, bảo đảm có thể chữa trị nước mắt của tiểu mỹ nữ."

Nói xong, anh còn giống như một pháp sư, giống như đang dơ chiếc gậy ma pháp lên vùng vẫy về phía viên thuốc.

Hi Nguyên bị động tác của anh chọc cho quên cả đau đớn trong đáy lòng, khóe môi tái nhợt có chút nhếch lên.

Thẩm Đan lạnh lùng lặng yên nhìn Lăng Khắc Cốt một thân vết thương một cái, gương mặt tuần tú lạnh lẽo theo Ngân Báo đi vào phòng bệnh. Vừa nhìn thấy Hi Nguyên, sắc mặt tái nhợt như quý, đôi con ngươi anh tuần sáng như ánh sao lập tức ảm đạm trầm xuống.

Ngân Báo nháy mắt với anh, anh vội vàng rót chén nước bùng qua.

Ngân Báo nhận lấy nước ấm, bón viên thuốc trong tay cho Hi Nguyên.

Bón Hi Nguyên nuốt thuốc vào, Ngân Báo nói với Thẩm Đan: "Cậu chăm sóc bé con, tôi đi xem bệnh án của cô bé."

Thẩm Đan gật đầu một cái, ngồi vào bên cạnh Hi Nguyên.

Ngân Báo vội vàng đi ra ngoài tìm Chủ nhiệm Lý, Hi Nguyên tái nhợt khiến cho anh lo lắng.

Chủ nhiệm Lý nhìn gương mặt căng thẳng như một đứa trẻ của Ngân Báo, trong lòng khản trương đến muốn chết. Vị viện trưởng đại nhân này của bọn họ bình thường luôn là một bộ dáng hi hi ha ha, thích cùng mọi người nói giỡn, vô cùng hiền hoà, nhưng anh một khi anh trung ra bộ mặt nhăn nhó, thì so với Diêm La còn đáng sợ hơn.

"Máu RH âm tính? Bé con xuất hiện rong huyết? Trong điện thoại tại sao ông không nói với tôi!" Cẩn thận nhìn bệnh án, Ngân Báo không vui chất vấn.

"Lúc ấy tình thế khẩn cấp, không có thời gian báo cáo với ngài." Chủ nhiệm Lý đứng ở bên cạnh Ngân Báo, khom người giải thích cho anh, "Lúc ấy kho máu không tìm được máu thích hợp, thật may là tổng giám đốc cũng là máu RH âm tính. Tổng giám đốc rất thương tiểu thư, vì tiếp máu cho tiểu thư mà không thêm đề ý đến thân thể của mình, còn bị sốc do mất máu nhiều."

"Đó là đáng đời anh ta!" Ngân Báo khinh thường bĩu môi. Nếu như không phải là lão đại, bé con làm sao sẽ bị thương mà sanh non?

Ngân Báo cúi đầu, ghi thêm rất nhiều chữ lên bệnh án, sau đó đưa cho Chủ nhiệm Lý: "Thay đổi dùng thuốc theo chỉ dẫn của tôi."

"Dạ!" Chủ nhiệm Lý vội vàng cầm bệnh án đi đổi đơn thuốc, kêu y tá vội vàng thay viện trưởng kê đơn thuốc.

Ngân Báo xoa xoa cái trán, hít sâu một hơi, lên tinh thần trở về phòng bệnh. Trên hành lang thấy Lăng Khắc Cốt đang dùng một cánh tay bị thương kẹp xi gà hút mạnh, anh đi tới, dùng tư thế cũng giống như vậy dựa vào vách tường. "Cho tôi một điếu đi."

Lăng Khắc Cốt ngẩng mắt phượng vờn vờn tia máu lên, nhìn Ngân Báo một cái, liền ném bao thuốc lá trong túi cho Ngân Báo: "Anh học được hút thuốc từ khi nào vậy?"

"Gần đây." Ngân Báo rút ra một điếu xì gà, động tác có chút vụng về đốt lên, hút mạnh một cái, anh lập tức bị vị khói dày đặc hàm chứa nicotin làm cho sặc đến rớt nước mắt.

"Đã không biết hút còn giả vờ giả vịt!" Lăng Khắc Cốt quét Ngân Báo một cái, lạnh lùng nói.

Ngân Báo quật cường lại hít một hơi: "Đều nói hút thuốc có thể giải trăm mối buồn phiền, thật ra thì căn bản không đúng."

"Ngân Báo." Lăng Khắc Cốt đột nhiên trịnh trọng hô một tiếng.

"Hả?" Ngân Báo nhú mày nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Bé con từ hôm qua đã không ăn cái gì, cô bé không cho tôi vào." Lăng Khắc Cốt ảo não đem xì gà ném trên mặt đất, ánh mắt nhìn lướt qua phòng bệnh sau lưng.

"Không nói sớm?!" Ngân Báo nghe xong, lập tức đem xì gà dập tắt, "Cậu đi gọi bác Thảm nấu chén cháo đậu đỏ, bên trong cho thêm nhiều táo đỏ chút."

"Tôi đã đề bác Thảm nghỉ hưu rồi, ông ta bây giờ không có ở lâu đài Tinh Nguyệt." Lăng Khắc Cốt cúi đầu, có chút ảo não nói. Hiện tại bác Thảm không có ở đây, anh mới biết có bao nhiêu bất tiện. Chỉ có bác Thảm biết Hi Nguyên thích ăn cái gì, người giúp việc khác anh cũng không yên tâm.

"Vậy cậu đi nấu!" Ngân Báo lần đầu tiên quên mình là người phục vụ lên giọng với Lăng Khắc Cốt, có thể thấy được anh tức giận đến cỡ nào.

"Chăm sóc tốt bé con." Lăng Khắc Cốt không yên tâm dặn dò.

"Yên tâm! Bất luận kẻ nào cũng hơn cậu! Chúng tôi sẽ không làm hại bé con thương tích khắp người." Ngân Báo khinh thường giễu cợt nói, "Bây giờ mới biết đau lòng, vậy tâm của cậu lúc làm tổn thương bé con chạy đi đằng nào?"

Lăng Khắc Cốt không có phản bác, chỉ là gương mặt càng thêm lo lắng: "Tôi ghen tỵ."

"Ghen tỵ? Tôi cũng ghen tỵ vậy, chẳng lẽ tôi bởi vì ghen tỵ mà có thể ngoan độc hạ roi da lên người bé con hay sao?" Ngân Báo bắt mắt nhìn chăm chăm Lăng Khắc Cốt. người đàn ông chân chính nên bị ghen tỵ thế nhưng mở miệng nói ghen tỵ, vậy anh cái người chân chính thật tình này nên làm cái gì?

"Anh?" Lăng Khắc Cốt có chút kinh ngạc nhìn Ngân Báo. Anh chưa bao giờ nghĩ tới Ngân Báo sẽ đối với bé con sinh ra tình cảm vượt qua thân tình.

"Không thể sao? Tôi con mẹ nó chính là tên đàn độn, chờ cậu lấy được bé con mới hiểu được tình cảm của mình. Tôi con mẹ nó muốn làm vị thánh nhân, chỉ làm người giám hộ của bé con. Nhưng cậu thì sao? Đáng chết thế nhưng ra tay đã thương cô ấy nặng như vậy!" Ngân Báo phiền lòng nắm tóc của mình, bình sinh lần đầu, anh có kích động muốn mắng người.

"Thật xin lỗi." Có lẽ tôi đối với bé con thực sự sai rồi? Đôi mắt tuần tú của Lăng Khắc Cốt nhú lại, sâu kín liếc nhìn phương hướng phòng bệnh. Tuy chỉ có một cánh cửa ngăn cách, thế nhưng anh lại không có cách nào vượt qua. Nơi đó tựa như một thánh đường, trở thành Thánh Địa anh muốn vào nhất.

"Người cậu nên nói thật xin lỗi là bé con! Còn không mau đi nấu cháo? !" Ngân Báo đá Lăng Khắc Cốt một cước, nảy sinh ác độc nói.

Lăng Khắc Cốt rên lên một tiếng, đau đến lui về phía sau một bước. Anh trịnh trọng nhìn Ngân Báo một cái, hình như có chút không yên lòng rồi đi.

"Tôi và Thảm Đan sẽ giúp cậu trông coi bé con, không để cho cô ấy chạy trốn!" Ngân Báo mỉa mai nói. Nếu như anh là bé con cũng sẽ không tha thứ cho lão đại, ai bảo cậu ta tổn thương người nặng như vậy? Bây giờ mới biết trong lòng đau, đã muộn!

Lăng Khắc Cốt dựng cổ áo véc lên, móc ra cái chìa khóa hướng phía ngoài chạy đi. Anh vừa xông ra khỏi bệnh viện, liền gặp phải một trận lạnh thấu. Tối hôm qua chỉ lo cứu bé con, anh không kịp mang áo ấm, gió lạnh lập tức thổi thấu vào cơ thể với tấm áo véc đơn bạc của anh, cóng đến rùng cả mình.

Anh xông về phía chiếc BMW của mình, không để ý mở máy sưởi liền khởi động xe hơi.

Ở trong siêu thị, anh một thân áo đơn khiến vô số người liếc mắt, thời tiết lạnh như vậy, người khác đều mặc quần áo khoác thật dày, anh vậy mà chỉ mặc một cái áo vétông. Chỉ là, anh như vậy thế nhưng lại đẹp trai đến hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của phái nữ.

Anh không có thời gian để ý ánh mắt của người khác, chỉ chuyên chú chọn thức ăn. Anh lấy đậu đỏ và táo đỏ ném vào xe đẩy, lập tức hướng về phía quầy thanh toán.

Vội vã thanh toán xong, anh xách theo một đồng hồ chui vào trong chiếc BMW kín gió.

Trở lại lâu đài Tinh Nguyệt, anh cởi áo vétông ra liền xông vào phòng bếp, cả đám người giúp việc bị sợ đến đều ngăn ngay tại chỗ: "Thiếu gia."

"Đi ra ngoài!" Lãng Khắc Cốt lạnh lùng ra lệnh.

Băng Nhi của anh cũng đã từng thích ăn nhất cháo đậu đỏ, vì thỏa mãn em gái, tuổi thơ của anh cũng vì cô mà nấu cháo đậu đỏ. Chỉ là kể từ khi mất đi Băng Nhi, cũng không còn thấy anh xuống bếp, không biết sau mười mấy năm, cháo này nấu xong sẽ thành ra cái mùi vị gì đây.

Anh lấy táo đỏ và đậu đỏ ra rửa sạch, theo như tỷ lệ nhất định đổ vào trong nồi, dùng cái muỗng khuấy lên. Cho đến khi đậu đỏ cũng đều chìm hết trong nước, anh mới lấy nắp đậy lại.

Tâm tình phiền não khiến bản thân anh lại muốn hút thuốc, vừa nghĩ tới mình đang nấu cháo, anh lại đem xi gà cắt đi.

Cứ một lát, anh lại mở nắp nồi, khuấy đậu đỏ trong nồi cháo mấy cái. Vài chục năm không có vào bếp, anh cũng đã sắp quên nấu nướng như thế nào, ngón tay liên tiếp hôn mép nồi.

Không lâu, mùi hương quyến rũ của cháo đậu đỏ và táo đỏ liên tiếp bay ra ngào ngạt. Lãng Khắc Cốt bắt đầu càng không ngừng khuấy động muỗng canh, vì không để cho cháo đậu đỏ dính vào đáy nồi.

"Hi vọng bé con có thể thích mùi vị này." Lãng Khắc Cốt rót cháo đậu đỏ vào trong ấm giữ nhiệt, có chút bận tâm tự lẩm bẩm.

Khi anh bụng ấm giữ nhiệt đi tới bệnh viện thì lại do dự không dám vào đi.

Nghe được bên trong truyền đến tiếng cười của Hi Nguyên và Thẩm Đan thì anh thiếu kiên nhẫn mở cửa phòng ra, nghiêm mặt đi vào.

Hi Nguyên vừa nhìn thấy anh xuất hiện, lập tức ngưng cười, mặt lạnh lùng nói: "Ai cho anh vào đây? Đi ra ngoài!"

"Ăn cơm!" Lãng Khắc Cốt lãnh khốc nhìn Thẩm Đan một cái, anh đem ấm giữ nhiệt bỏ lên trên bàn, ngồi vào bên giường, bá đạo chen vào giữa Thẩm Đan.

Thẩm Đan thức thoi đứng dậy, đi ra khỏi phòng bệnh.

"Tôi không ăn! Chỉ cần anh đi ra ngoài!" Hi Nguyên quát cường nhìn chăm chăm người hại cô mất đi bảo bảo - Lãng Khắc Cốt.

Bây giờ không cần anh thương hại, cô chỉ muốn bảo bảo của cô trở lại.

Lãng Khắc Cốt múc cháo ra chén, cầm đầu cầm cổ bụng đến trước mặt Hi Nguyên, căn bản không để ý tới cự tuyệt của cô: "Uống nhanh!"

Hi Nguyên đột nhiên hất tay Lãng Khắc Cốt, thiếu chút nữa làm đổ chén cháo, thật may là Lãng Khắc Cốt động tác nhanh nhẹn, lập tức trở tay giữ ổn định chén cháo, nhưng cháo chảy ra lại làm phồng mu bàn tay anh. Ánh mắt Hi Nguyên đột nhiên rơi vào trên tay của anh, lại nhìn thấy mu bàn tay anh sưng đỏ một mảnh, trên ngón tay hình như còn có mấy chỗ bị thương.

"Tôi kêu anh đi ra ngoài!" Hi Nguyên nén lệ hướng Lãng Khắc Cốt rống to. Anh trừ tổn thương cô cũng chỉ biết chộc cho cô khóc. Anh bị thương cô đau lòng cái gì? Chẳng lẽ quên anh mới vừa là hung thủ hại chết bảo bảo của cô sao?

"Bé con, em ăn xong tôi liền đi ra ngoài, bảo đảm sẽ không ở lại thêm một phút nào." Lãng Khắc Cốt đầy vẻ cầu xin thương xót nhìn Hi Nguyên. Cô cả ngày một giọt nước chưa uống, thân thể lại bị tổn thương lớn như vậy, rong huyết khiến cơ thể cô mất đi hơn phân nửa lượng máu, không bổ sung chút dinh dưỡng làm sao có thể chịu nổi?

"Tôi nói không ăn sẽ không ăn! Anh tại sao không bóp chết tôi đi, để cho tôi đi theo bảo bảo đáng thương?" Hi Nguyên thê lương chất vấn.

Cái người này sao lại có thể tàn nhẫn tổn thương đứa bé của bọn họ, còn tới đây mà giả bộ thương yêu cô để làm gì? Cô không cần anh giả bộ thâm tình.

"Nghiệt chủng kia vốn không nên tồn tại!" Lãng Khắc Cốt khinh thường hừ lạnh.

Anh há mồm ngậm miệng đều là nghiệt chủng, chẳng lẽ cứ hi vọng con của mình là một nghiệt chủng như vậy?

Hi Nguyên bị lời Lãng Khắc Cốt chọc giận, giống như con sư tử nhỏ nhào về phía Lãng Khắc Cốt, cắn một cái lên cổ của anh. Cô dùng sức rất lớn để mà cắn, hàm răng của cô nếu như lệch đi 1cm nữa, sẽ phá nát động mạch cổ của anh. Máu đỏ tươi chói mắt chảy vào trong miệng Hi Nguyên, cô nén lệ căng thẳng nhìn gương mặt lãnh khốc của Lãng Khắc Cốt.

Cô muốn anh cũng đau như cô. Cô muốn đòi lại tất cả những tổn thương cô phải chịu từ trên người anh!

Sau khi cô buông miệng ra xong, Lãng Khắc Cốt từ trong túi móc ra một con dao găm nhỏ, đặt nó vào tay Hi Nguyên, sau đó chỉ vào mình ngực, lạnh lùng hỏi "Hận tôi thì cứ đâm vào đây một dao đi."

Tay Hi Nguyên cầm con dao có chút run rẩy, nước mắt không ngừng đảo quanh ở trong hốc mắt. Gương mặt tuấn tú của Lãng Khắc Cốt cứ thờ ơ như

vậy nhìn cô, giống như nhắm ngay trái tim của anh không phải là một con dao nhọn sắc bén, mà là một món đồ chơi bằng nhựa vậy.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên cầm tay Hi Nguyên, dùng sức hướng lồng ngực của mình nhấn tới. Dao sắc bén xé rách áo, chui vào trong da thịt anh, máu tươi lập tức nhuộm đỏ áo vết tông, nhưng Lăng Khắc Cốt ngay cả chân mày cũng không nhú một cái.

"Ăn cơm." Lăng Khắc Cốt bưng chén lên, cứng rắn ra lệnh cho Hi Nguyên.

Hi Nguyên khép chặt đôi môi, nói gì cũng không chịu mở miệng. Đừng tưởng rằng một chiêu khổ nhục kế này là có thể khiến cô mềm lòng. Thứ cô đánh mất đâu phải một thứ bình thường, đó chính là kết tinh tình yêu của bọn họ đấy! Nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, nhưng cô vẫn quật cường ngẩng cao đầu, không chịu há mồm ăn cháo.

"Còn chưa có hết giận sao?" Lăng Khắc Cốt nhíu nhíu mày, liếc nhìn Hi Nguyên, đột nhiên thân thể của anh nghiêng về phía trước, để con dao kia đâm sâu hơn vào ngực của anh. Một trận máu tươi lập tức trào ra, lan ra khắp ngực anh.

"Anh điên rồi!" Hi Nguyên buông con dao ra, kinh hoàng nhìn ngực Lăng Khắc Cốt. Cả con dao đã đâm sâu vào thân thể anh, thế nhưng anh lại ngay cả rên cũng không hừ một tiếng.

"Tôi chỉ muốn em ăn cháo." Lăng Khắc Cốt cố chấp nhìn Hi Nguyên, hình như cô không ăn cháo, anh sẽ còn tiếp tục.

Anh bị ghen tỵ làm cho đầu óc choáng váng, bất chấp tất cả tổn thương Hi Nguyên, một điểm này anh không cách nào bù đắp những đau đớn trong lòng.

Đúng, anh vô cùng đau lòng.

Nếu như anh có thể dễ dàng tha thứ cho tên nghiệt chủng kia tồn tại, tất cả chuyện này cũng sẽ không xảy ra.

"Tôi phải ăn no mới có đủ sức lực mà giết anh!" Hi Nguyên vẫn không cách nào tha thứ cho Lăng Khắc Cốt, cô khiêu khích nhìn Lăng Khắc Cốt.

Con người Lăng Khắc Cốt lóe lên một cái, bên trong hình như có một chút đau đớn, chỉ là anh rất quật cường, không chịu để cho sự mềm yếu của mình hiện ra ở trước mặt người khác.

"Vậy thì tôi mà giết, tôi nợ em hai cái mạng, dùng một mạng ra đổi tôi vẫn còn có lời." Lăng Khắc Cốt thờ ơ nói.

Nghe được lời Lăng Khắc Cốt nói, nước mắt Hi Nguyên rơi càng ác liệt. Cô vừa tức, vừa rống to với anh: "Anh đã biết rõ còn muốn chọc cho tôi khóc!"

"Vậy thì cũng nghĩ cách khiến cho tôi rơi lệ đi." Lăng Khắc Cốt dùng ống tay áo vụng về lau gò má cho Hi Nguyên, trong mắt chứa đầy thâm tình.

"Anh là ác ma!" Hi Nguyên quật cường liếc nhìn Lăng Khắc Cốt, vừa khóc vừa hung hăng nói.

"Tha thứ cho tôi được không?" Lăng Khắc Cốt nâng mặt của Hi Nguyên lên, thành khẩn hỏi.

Hi Nguyên nhìn vết thương còn rỉ máu của anh, không đành lòng nói nữa, chỉ là vẫn không ngừng rơi lệ.

Lăng Khắc Cốt lau khô nước mắt Hi Nguyên, mới bưng cháo đậu đỏ lên, từng chút từng chút đút cho Hi Nguyên.

Hi Nguyên vốn không chịu há mồm, nhưng vết thương trước ngực anh đỏ tươi chói mắt, hại cô không có cách nào kiên trì nữa, chỉ có thể tiếp nhận cháo anh bón vào miệng.

Cháo trong chén càng ngày càng ít, sắc mặt của Lăng Khắc Cốt càng ngày càng tái nhợt, đột nhiên tay của anh run rẩy một cái, thiếu chút nữa làm rơi muỗng canh.

Anh chợt đứng lên, mặt nhăn lại: "Ngủ một giấc thật tốt, tôi đi đây."

Nhìn lưng Lăng Khắc Cốt cứng ngắc, nước mắt Hi Nguyên lại không nhịn được rơi xuống.

Ban đầu độc ác tổn thương cô, hiện tại lại thâm tình đến thế, tội gì phải như vậy. Anh còn muốn hành hạ cô nữa sao?

Thân thể Lăng Khắc Cốt biến mất ở ngoài cửa phòng bệnh, Hi Nguyên mệt mỏi ngã xuống giường bệnh, ôm chăn im lặng ghen ngào.

Ngoài cửa, sau khi Lăng Khắc Cốt khép cửa lại xong, liền trượt ngã xuống đất.

Thẩm Đan vẫn giữ ở ngoài cửa nhìn thấy bộ dáng anh một thân máu tươi, ngực còn cắm một con dao, lập tức hốt hoảng ôm lấy anh.

"Thiếu gia?"

"Không cần. Nói cho bé con." Lăng Khắc Cốt đột nhiên ho ra một ngụm máu tươi, chưa kịp lau máu tươi tại khóe miệng, đã túm lấy cổ áo của Thẩm Đan dằn dò anh.

"Ngài đừng nói chuyện!" Thảm Đan vội vàng ôm lấy Lăng Khắc Cốt, khẩn trương hướng về phía phòng cấp cứu.

Khi Ngân Báo thấy Lăng Khắc Cốt máu me khắp người thì giật đến rống to: "Cậu là tên đàn độn! Dùng mạng để chơi rất ngầu sao?"

"Cô ấy ăn cháo rồi." khóe môi lạnh bạc của Lăng Khắc Cốt khẽ nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, sau đó liền té xỉu ở trong ngực Thảm Đan.

"Mau đưa vào phòng giải phẫu! Thằng ngốc đầu dừa này! Dao găm lệch một phân nữa, trái tim bị đâm thủng cũng đừng mong đập được nữa!" Ngân Báo lau lau nước mắt, bi tráng mà rống lên

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Ngân Báo vừa làm giải phẫu cho Lăng Khắc Cốt, vừa không nhịn được rửa thảm. Cái thằng ngốc đầu dừa này! Máu của mình đặc biệt như vậy, còn dám bị thương! Nhóm máu bé con cũng đã hiếm, huống chi là máu nhóm O, RH âm tính như của cậu ta?

Trợ lý vừa lau mồ hôi cho anh, vừa gấp gấp nói: "Viện trưởng, đã hỏi kho máu của tất cả các bệnh viện, cũng không có máu nhóm O, RH âm tính. Tổng giám đốc mới vừa cho tiểu thư máu xong, trong cơ thể vốn là thiếu máu nghiêm trọng, báo hại chúng ta phải làm thế nào mới phải đây?"

Ngân Báo ngược đôi tròng mắt đẹp lên, không vui tròn mắt nhìn trợ lý một cái: "Câm miệng!"

Trợ lý bị sợ đến không dám nói nữa, chỉ lo âu nhìn Lăng Khắc Cốt sắc mặt tái nhợt trên bàn mổ.

Cả quá trình giải phẫu giống như đè nén, trên gương mặt tuấn mĩ như đứa nhỏ của Ngân Báo hiện đầy lo lắng, hoàn toàn không có vẻ hồn nhiên thường ngày nữa, dường như anh cũng đang vì Lăng Khắc Cốt đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Sau khi giải phẫu kết thúc, Ngân Báo tự mình đẩy Lăng Khắc Cốt vào phòng chăm sóc đặc biệt V9 bên cạnh Hi Nguyên, anh âm trầm, bi thống ngồi bên giường bệnh, nói với Lăng Khắc Cốt đang nằm im lìm trên giường: "Lão đại, lực sinh tồn của cậu không phải là rất mạnh sao? Còn không tỉnh lại cho tôi? Cậu còn không tỉnh, tôi liền đoạt lấy bé con!"

Nhưng lời của anh căn bản không có tác dụng, tròng mắt đen khép chặt kia của Lăng Khắc Cốt ngay cả động đập một chút cũng không có.

"Lão đại, còn nhớ rõ chuyện lần đầu tiên cậu nhìn thấy bé con không? Cô bé ngã trong vũng máu, đôi mắt mở lớn nhìn cậu, trong miệng không ngừng gọi ba. Có phải cậu đã yêu bé con ngay từ giây phút ấy rồi đúng không? Cậu vớt cô bé ra ngoài đường cái, rồi lại không bỏ đi được, cuối cùng vẫn dẫn cô bé trở về. Cậu yêu cô bé như vậy, thật cam lòng nhường cho tôi sao?" Ngân Báo giống như thật sự đang muốn cướp người của Lăng Khắc Cốt vậy, anh đang uy hiếp Lăng Khắc Cốt còn đang hôn mê, nếu như cậu ta vẫn còn không tỉnh, anh sẽ lập tức tiến thêm một bước với Hi Nguyên.

Lăng Khắc Cốt vẫn không nhúc nhích như cũ. Đôi môi mỏng mím chặt không có một chút huyết sắc, cũng tái nhợt giống như gương mặt của anh vậy.

Máu trong cơ thể anh bởi vì tặng cho Hi Nguyên, hay bởi vì một dao kia khiến cho những giọt máu cuối cùng cũng cạn kiệt. Giải phẫu coi như rất thành công, nhưng Lăng Khắc Cốt mất quá nhiều máu nên vẫn còn trong vòng nguy kịch cao độ.

Ngân Báo hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Lăng Khắc Cốt có thể gắng gượng qua được cửa ải này, giống như lúc trước còn là một sát thủ, Lăng Khắc Cốt luôn là bằng vào nghị lực sống ngoan cường gắng gượng vượt qua từng cửa ải khó khăn khiến cho người ta khó mà tin được. Còn nhớ rõ có một lần, Lăng Khắc Cốt bị thương nặng bị kẻ địch bức vào trong rừng mưa nhiệt đới đầy rắn độc cùng cá sấu, sau một tháng bốn người bạn họ tuyệt vọng cho là sẽ không còn được gặp lại cậu ta, thế nhưng cậu ta vẫn còn sống mà xuất hiện trước mặt bọn họ. Lúc ấy trên người của cậu ta quần một dải băng quấn làm bằng da rắn lớn, một thân đầy vết thương. Khi anh vén mấy tầng da rắn kia lên, phát hiện phía dưới vết thương đã sinh mủ, nhiễm trùng nghiêm trọng. Bọn họ thật không biết Lăng Khắc Cốt lúc ấy đã dựa vào ý chí như thế nào, lại có thể từ rừng mưa nhiệt đới tràn ngập nguy hiểm mà thoát ra ngoài được. Đói bụng, ốm đau, sốt cao, còn có đầy rẫy những nguy hiểm khác, kẻ địch vây rình ở chung quanh, động vật hoang dã công kích không cách nào phòng được, giống như đã cận kề cửa tử, lúc nào cũng có thể sẽ mất mạng. Một người bình thường sao có thể sống sót, nhưng cậu ta lại thoát ra được.

Mà bây giờ, bọn họ đã sớm không cần đem sinh mạng của mình ra mà đấu tranh vật lộn với sinh tử nữa, Lăng Khắc Cốt lại vẫn lấy sinh mệnh của chính mình ra làm trò đùa. Cậu ta có biết mấy người anh em bọn họ lo lắng cho cậu ta tới thế nào không? Có đến vài lần, vì cứu bọn họ, Lăng Khắc Cốt cũng sẽ vươn mình ra, thả mình bị thương, cũng phải để cho bọn họ an toàn hoàn thành nhiệm vụ. Cho nên bốn người bọn họ đều coi cậu ta là người thân cận nhất trên thế gian này, kính trọng như một người cha, một người anh vậy.

Nhớ tới quá khứ, khóe mắt Ngân Báo không khỏi có nước mắt chảy xuống.

Lúc này cửa phòng bệnh bị người mở ra, Thanh Long cũng mất đi vẻ nho nhã trầm ổn thường ngày, tròng mắt đen không được cặp kính gọng vàng che giấu trầm xuống, tràn ngập bi thống, anh vừa xông vào phòng bệnh, liền lớn tiếng hỏi Ngân Báo: "Lão đại như thế nào?"

"Mất máu quá nhiều, mấy móc đều đang thể hiện là chìm trong trạng thái hôn mê sâu, hiện tại chỉ có thể trông đợi vào chính bản thân lão đại." Ngân Báo đau lòng lắc đầu.

Tình huống vô cùng không lạc quan, bọn anh bây giờ không thể làm bất cứ chuyện gì, chỉ có thể đợi Lăng Khắc Cốt tự mình tỉnh lại.

"Tại sao có thể như vậy? Bệnh viện các anh làm cái gì? Thậm chí ngay cả máu mới cũng không có là sao?" Thanh Long bắt đầu trách cứ Ngân Báo. Anh vừa nghe Thẩm Đan gọi điện thoại, lập tức chạy tới, cho tới bây giờ, anh vẫn không cách nào tiếp nhận chuyện Lăng Khắc Cốt bị thương nặng.

"Cậu không phải không biết hiện tại cả nước đều trong tình trạng thiếu máu nghiêm trọng? Mặc dù cả thành Long hiện tại trừ trường hợp làm phẫu thuật cấp cứu ra sẽ không truyền máu, nhưng nếu như lão đại có nhóm máu bình thường, bằng quan hệ của tôi còn không tìm được máu hay sao? Nhưng cậu ta là máu nhóm O, RH âm tính!" Ngân Báo ảo não đập cái bàn, mắt vẫn lên tia máu.

"Chúng ta chỉ có thể đợi thôi sao?" Thanh Long bắt lực ngồi vào trên ghế.

Mấy ngày trước gặp mặt, Lăng Khắc Cốt còn một thân sát khí khiến cho đối thủ trên thương trường bị sợ mà chào thua, hôm nay cậu ta cứ như vậy không có tức giận nằm ở trên giường bệnh. Trong đầu Thanh Long không ngừng thoáng hiện ánh mắt lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt, ác độc, máu lạnh. Lăng Khắc Cốt đáng sợ giống như Diêm La kia thật sự đang ẩn trong người đàn ông yếu ớt đang nằm trên giường bệnh kia sao?

Lăng Khắc Cốt vẫn là đối tượng sùng bái của anh, là mục tiêu anh luôn muốn vươn tới. Hôm nay, thần tượng của anh lại ngã xuống.

"Biện pháp có thể nghĩ ra đều đã dùng rồi." Ngân Báo bắt lực lắc đầu. Uổng cho cái danh hiệu "Thần y" của anh, đến ngay cả anh em của mình cũng không cứu được.

"Lão đại thật ngu ngốc. Có lẽ ban đầu chúng ta nên ngăn cản bọn họ yêu nhau." Thanh Long không biết làm sao hình dung cảm giác trong lòng.

Lão đại và bé con thật có thể nói chính là nghiệt duyên, để cho tâm bọn họ đều xoắn chặt. Quá khứ không thể thay đổi được, ngăn trở giữa hai người bọn họ là món nợ máu không dễ gì vượt qua được. Cho dù lão đại có thể kết thúc món hận thù kia mà sống vui vẻ, bé con cũng không nhất định có thể tha thứ cho cậu ta.

Bé con đâm lão đại bị thương, bọn họ lại không thể trách cứ cô. Chỉ có thể oán số mạng, tại sao phải để cho hai người bọn họ yêu nhau.

"Thanh Long, đây là số mệnh của hai người bọn họ, phần nhân duyên này chúng ta không cách nào ngăn cản, chỉ có thể chúc phúc mà thôi." Sau khi hiểu rõ được yêu là gì, tâm trí Ngân Báo trưởng thành rất nhiều. Yêu một người có lúc rất điên cuồng loạn, bất luận cho dù là lực lượng gì cũng không cách nào ngăn cản.

"Rốt cuộc là chuyện gì khiến cho bọn họ tổn thương nhau như vậy?" Thanh Long không thể nào tin nổi bé con đáng yêu như vậy lại có thể ngoan tuyệt đến mức thẳng tay tổn thương Lăng Khắc Cốt.

"Bé con biết chuyện năm đó, mà lão đại lại cho rằng đứa bé bé con mang không phải của cậu ta." Ngân Báo đột nhiên nhảy dựng lên, giống như là nghĩ tới chuyện gì đó, "Tôi đi điều tra chuyện này. Tôi nhất định sẽ chứng minh cho lão đại bé con trong sạch."

"Tôi sẽ chăm sóc tốt lão đại." Thanh Long nắm thật chặt tay Ngân Báo, bảo đảm với anh ta. Đột nhiên anh gọi Ngân Báo đang ở cửa phòng lại, dặn dò anh: "Phong tỏa tất cả tin tức, không để cho truyền thông có cơ hội biết chuyện lão đại bị thương."

"Tôi hiểu rõ! Người của tôi từ trước đến giờ thủ khẩu như bình!" (kín miệng) Ngân Báo gật đầu một cái. Nhìn trên người Lăng Khắc Cốt cảm vô số ống truyền đang dẫn những hóa chất vào cơ thể anh, lòng của Thanh Long không cách nào buông lỏng. Anh nên làm như thế nào mới có thể làm cho lão đại tỉnh lại?

Hi Nguyên ở phòng sát vách, kể từ sau khi Lăng Khắc Cốt rời đi, tâm vẫn rất đau. Cô cũng không biết là nguyên nhân gì, giống như mất mát một thứ gì đó. Ngày đại ngủ một giấc, lần nữa mở mắt, chỉ thấy Thẩm Đan với gương mặt trầm trọng ngồi ở bên giường.

"Đã tỉnh rồi hả?" Thẩm Đan thấy cô ngồi dậy, lập tức quan tâm tiến lên.

Hi Nguyên gật đầu một cái, cô dùng khước mắt quan sát bốn phía, nhưng không có phát hiện người đàn ông để cho cô vừa yêu vừa hận đó. Anh tức giận vì cô đã thương anh sao? Rồi ràng là người gây thương thế cho cô trước chính là anh.

"Còn đau không?" Thẩm Đan giơ tay lên, đau lòng vuốt ve những băng gạc băng những vết thương của Hi Nguyên.

Hai người này, tất cả đều bị tình yêu thương tổn đến thương tích đầy mình. Một hôn mê bất tỉnh, một xem ra cũng muốn hồng luôn rồi.

Vốn là thấy Hi Nguyên bị thương thì anh hận không thể giết chết Lăng Khắc Cốt, anh nghĩ muốn mang Hi Nguyên đi, nhưng khi Lăng Khắc Cốt ngực cầm dao đâm từ trong phòng bệnh đi ra, nghe được lời Lăng Khắc Cốt nói, anh mới biết Lăng Khắc Cốt đối với bé con, yêu so với anh không hề kém, chỉ là chính anh cũng không hiểu rõ ràng lắm. Một khắc kia, anh quyết định, nhất định phải bảo vệ cẩn thận cái người anh yêu cũng đang bị tình yêu hành hạ kia.

Nhìn đôi tròng mắt đen đầy nhu tình kia của Thẩm Đan, khước miệng Hi Nguyên thoáng nụ cười khổ.

Đau không?

Cô dường như đã không còn cảm thấy.

Lăng Khắc Cốt không xuất hiện, lòng của cô thế nhưng trống vắng.

Cô nên hận anh!

Còn mong đợi anh xuất hiện làm cái gì?

Vừa nghĩ tới gương mặt lãnh khốc ngoan tuyệt của anh khi tôn thương cô, cặp mắt mê mang của cô liền bị hận ý bao phủ.

"Ăn táo không?" Thẩm Đan cầm quả táo trên bàn lên, cười hỏi.

Hi Nguyên gạt đầu một cái, vẫn trầm mặc không nói lời nào. Cô chỉ dùng ánh mắt mê mang nhìn tay Thẩm Đan gọt trái táo. Con dao gọt trái cây lóe lên, kích thích lòng cô. Còn nhớ rõ con dao găm trước ngực Lăng Khắc Cốt kia, cũng lóe lên ánh sáng lạnh như vậy.

"Thương thế của anh ấy thế nào?" Hi Nguyên đột nhiên mở miệng. Lăng Khắc Cốt mất nhiều máu như vậy, bây giờ nghĩ lại mới thấy thật đáng sợ.

Tên ngu ngốc kia, vì để cho cô ăn một chút cháo, lại dùng tới khổ nhục kế như vậy.

Tay Thẩm Đan đang gọt trái cây bỗng chốc run lên, lưỡi dao không cẩn thận cắt vào trong thịt.

"Thế nào không cẩn thận như vậy?" Hi Nguyên vội nắm tay Thẩm Đan, đặt ở bên môi, mót máu đang rỉ ra của anh.

Trong hai tròng mắt đen của Thẩm Đan có ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt, tay anh run rẩy giờ lên, nghĩ vuốt ve gương mặt tinh khiết của Hi Nguyên, nhưng cuối cùng lại buông xuống.

"Chỉ là vết thương nhỏ. Trờ về dán miếng dán cầm máu là được." Thẩm Đan rút ngón tay của mình về, thờ ơ cười nói.

"Anh Thẩm, anh có bí mật." Hi Nguyên nhìn sâu vào trong mắt Thẩm Đan, đôi tròng mắt đen trong suốt như suối nguồn trong núi kia đang lóe lên, cô nhìn một cái cũng biết anh đang che giấu cái gì đó.

"Tôi có thể có cái bí mật gì? Bé con, uống nước không?" Thẩm Đan ngượng ngùng đứng lên, cố gắng che giấu hốt hoảng của mình. Ngân Báo từng ra lệnh cho anh, cho dù Hi Nguyên cầm dao dọa giết anh, cũng không cho đem tình huống của Lăng Khắc Cốt nói với Hi Nguyên. Lăng Khắc Cốt đã hôn mê bất tỉnh, không thể lại khiến cho Hi Nguyên lo lắng, thân thể của cô hiện tại cũng rất yếu, sợ rằng không chịu nổi sự đá kích này.

Lòng của Hi Nguyên đột nhiên thấy bối rối, cô ngồi thẳng người, nhìn tròng mắt đen nhếch nhác của Thẩm Đan: "Nói cho em biết, Lăng Khắc Cốt thế nào?"

"Thiếu gia? Ngực thiếu gia được khâu mấy mũi xong cũng đã về nhà nghỉ ngơi rồi." Thẩm Đan cố gắng để tay mình không run rẩy. Giọng nói của anh trầm ổn vững vàng, không chút biểu hiện ra nội tâm đang rối loạn.

"Chỉ khâu mấy mũi thôi sao?" Lòng Hi Nguyên nín chặt, nhìn kỹ Thẩm Đan. Miệng vết thương nặng như vậy, chảy rất nhiều máu, sẽ không có chuyện gì thật sao?

Thẩm Đan bung nước trở lại bên cạnh Hi Nguyên, dùng giọng điệu có chút bất mãn nói: "Chỉ là một vết thương nhỏ, có thể khâu bao nhiêu mũi được chứ? Anh ta một câu cũng không lưu lại, liền bỏ lại em về nhà. Vị hôn thê của anh ta hôm nay xuất viện, có thể anh ta vội vã về theo cô ấy."

Thẩm Đan vì ngăn cản Hi Nguyên tiếp tục truy vấn ngọn nguồn, chỉ có thể cắt đứt nỗi nhớ nhung của cô. Để cho cô tạm thời khổ sở, dù sao cũng hơn để cho cô hoàn toàn hồng mất. Cô ấy yêu Lăng Khắc Cốt như vậy, nếu nhìn thấy cái bộ dạng hiện giờ của anh ta, sợ rằng sẽ lại hôn mê bất tỉnh.

Nếu như cô tiếp tục truy vấn tin tức Lăng Khắc Cốt, anh không biết mình có thể bảo toàn nỗi bí mật kia hay không.

Thấy Hi Nguyên vừa nghe ba chữ "Vị hôn thê" kia thì khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên sa sút, anh thật muốn nói cho cô biết Lăng Khắc Cốt bị thương rất nặng, hiện tại sinh mạng bị đe dọa.

Lời uy hiếp của Ngân Báo lần nữa vang vọng bên tai anh, anh không thể không nắm chặt quả đấm, ép buộc mình nhìn xuống.

Hi Nguyên ngược đôi mắt lạnh băng lên, nhìn sâu vào trong mắt Thẩm Đan: "Anh Thẩm, anh có thể đưa em rời đi không?"

Nhớ ngày đó khi Thang Mang Lâm xảy thai, Lăng Khắc Cốt khẩn trương đến giống như muốn ném cả mạng đi, nhưng đứa bé của cô, anh lại khinh thường có nó, thậm chí tàn nhẫn giết chết. Nếu đã ghét cô như vậy, cô còn ở lại chỗ này làm cái gì?

Lăng Khắc Cốt chẳng những giết chết ba Dã Lang, còn hại chết bảo bảo trong bụng cô.

Cô muốn rời khỏi người đàn ông khiến cho cô đau lòng này.

"Bé con, em không thể rời đi." Thẩm Đan lo lắng nắm bả vai Hi Nguyên. Tình cảm giữa cô và Lăng Khắc Cốt phải có một kết quả, nếu như bây giờ cô

rời đi, về sau nhất định sẽ hối hận.

Lăng Khắc Cốt mặc dù làm thương tổn Hi Nguyên, nhưng cũng dùng tánh mạng của mình để mà chuộc tội.

"Anh ta muốn kết hôn, cô dâu không phải tôi! Anh ta nghi ngờ đứa bé trong bụng tôi chính là nghiệt chủng! Cho nên anh ta không cần nó!" Hi Nguyên khóc dựa vào trong ngực Thẩm Đan. Cô cảm thấy mình sắp hỏng mất. Hai thứ tình cảm đôi lập yêu và hận hành hạ lòng của cô. "Anh ta nói đứa bé của tôi là của người khác, Anh Thẩm, anh tin không?"

"Không tin!" Thẩm Đan vô cùng kiên định gật đầu, ở đây nhất định có hiểu lầm, anh không biết tội cùng nguyên nhân gì khiến Lăng Khắc Cốt hiểu lầm Hi Nguyên, "Bé con, có thể nói cho tôi một chút sự việc giữa em và thiếu gia hay không?"

Nghe được lời Thẩm Đan nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên ửng đỏ ngượng ngùng. Chuyện thân mật giữa cô và Lăng Khắc Cốt như vậy, kêu cô thể nào mở miệng.

"Tôi biết rõ em rất khó xử, nhưng vì có thể giải tỏa hiểu lầm cho em, tôi phải biết mỗi một chi tiết dù là nhỏ nhất." Thẩm Đan trịnh trọng nhìn Hi Nguyên, trong mắt đầy thành thật.

Hi Nguyên xấu hổ gật đầu một cái.

"Lần đầu tiên của hai người là như thế nào? Lúc đó anh ta tỉnh táo không?" Thẩm Đan đột nhiên nói ra nghi vấn trong lòng. Một người đàn ông, nếu như khẳng định người phụ nữ của mình mang thai đứa bé của người khác như vậy, nhất định cho rằng ngày đó, mình chưa từng đoạt lấy đối phương. Mà Hi Nguyên mang thai hơn bốn tháng, tính theo ngày thì, phải là chuyện hơn nửa tháng trước khi mình trở về.

"Đó là vào một ngày mưa, tiếng sấm thật to, em đi tìm ba. Sau đó anh ấy giống như biến thành một người khác, liền." Hi Nguyên mắc cỡ không cách nào nói tiếp nữa. Ngày đó ánh mắt Lăng Khắc Cốt tràn ngập cuồng dã cùng nhiệt tình, cô chỉ nhớ rất rất đau, không có suy nghĩ nhiều anh tại sao không giống anh lúc bình thường.

"Ngày thứ hai, tôi tỉnh lại thì lại thấy anh ấy từ trong phòng của Tưởng Lệ Văn đi ra. Anh ấy căn bản cũng không yêu thích tôi." Hi Nguyên cắn môi, đau lòng nói.

Lần đầu tiên của cô không có hoa tươi lãng mạn, không có một lời ngon tiếng ngọt, chỉ có đau đớn. Mà đau đớn đi qua, chính lại là đau lòng.

"Thiếu gia chưa bao giờ vì chuyện đêm đó giải thích với em hoặc nói xin lỗi em sao?" Thẩm Đan không hiểu nhìn Hi Nguyên. Lăng Khắc Cốt cùng Tưởng Lệ Văn không thể nào có quan hệ. Tất cả mọi người có mắt liền nhìn ra, chỉ có Tưởng Lệ Văn luôn tìm mọi cách đoạt lấy Lăng Khắc Cốt, mà Lăng Khắc Cốt căn bản là khinh thường cô ta.

"Không có." Hi Nguyên thất thần đau lòng lắc đầu. Có thể nói cái gì? Nên nói cái gì? Chẳng lẽ nói với cô "Thật xin lỗi, tôi chính là thích Tưởng Lệ Văn. Đêm hôm đó em cứ coi như chưa từng xảy ra" sao ?

"Lần thứ hai là chuyện sau đó bao lâu?" Thẩm Đan dần dần sáng tỏ, anh nghiêm túc hỏi Hi Nguyên. Cái vấn đề này là mấu chốt của cả sự kiện này, nếu như anh đoán không lầm, thiếu gia tới lần thứ hai này mới nghĩ là anh ta với Hi Nguyên triền miên lần đầu tiên.

"Là sau khi anh trở về, em cũng không nhớ rõ nữa." Hi Nguyên cắn môi.

Thẩm Đan rút cuộc xác định lão đại hiểu lầm. Hi Nguyên không nhớ rõ, thế nhưng anh lại nhớ rất rõ ràng. Bởi vì ngày đó anh ở ngoài cửa tới gần trọn một đêm. Anh còn nhớ rõ bé con bị thương.

Đây chính là vấn đề mấu chốt.

Là ai thủ tiêu bằng chứng bé con và Lăng Khắc Cốt ở cùng với nhau lần đầu tiên?

Người có thể có cơ hội tiến vào gian phòng Lăng Khắc Cốt, chỉ có ông nội.

Ông nội? !

"Bé con, em nhất định phải giải thích rõ chuyện này cùng lão đại, nếu như còn đánh như vậy nữa, tôi sẽ dẫn em đi."

Giọng nói Thẩm Đan có chút khàn khàn, đối với nghi vấn của mình anh cảm thấy thật là đáng sợ.

"Giải thích cái gì?" giữa cô và Lăng Khắc Cốt có gì cần giải thích? Hi Nguyên nghi ngờ nhún mày.

"Giải thích về lần đầu tiên của hai người. Nhất định phải nhớ kỹ lời của tôi." Thẩm Đan không yên tâm dò hỏi Hi Nguyên. Mặc dù anh rất thích Hi Nguyên, cũng hy vọng có thể đem cô rời xa Lăng Khắc Cốt, nhưng anh không thể ích kỷ như vậy, khiến hai người rõ ràng yêu nhau lại cũng nhau bỏ qua tình cảm của mình.

Anh nhất định phải đi tìm ông nội, cùng anh hỏi rõ ràng. Nếu quả thật là ông nội làm, anh sẽ thay mặt ông nội chịu đòn nhận tội.

.

Ngân Báo cầm tờ xét nghiệm hưng phấn chạy vào phòng bệnh Lăng Khắc Cốt, hướng về phía Thanh Long với gương mặt mệt mỏi nhưng vẫn đang nhìn chăm chăm vào Lăng Khắc Cốt kêu to: "Thanh Long, tôi làm xét nghiệm DNA, đứa bé kia và lão đại tỷ lệ giống đến 99%. Hiểu lầm giữa lão đại và bé con có thể được tháo gỡ rồi. Tôi đã nói mà sao có thể nghi ngờ đứa nhỏ bé con mang là của người khác chứ."

Thanh Long nặng nề nhìn gương mặt cười sáng lạn như đứa nhỏ của Ngân Báo, tâm tình nhưng không cách nào vui mừng giống như anh ta: "Đứa bé kia đã mất rồi. Bị lão đại tự tay giết chết."

"Anh nói đúng." Ngân Báo giống như quả bóng bị xì hơi, vô lực thu hồi nụ cười. Lão đại nếu như biết rõ đứa bé cậu ta giết chết chính là con của cậu ta thì không biết sẽ tự trách đến như thế nào? Không thể nghi ngờ chính là cầm một dao vào trái tim cậu ấy. Cậu ta sống cũng đã sắp 28 năm, lại vẫn ngây thơ như vậy, về sau giải thích rõ hiểu lầm, bé con và lão đại mới có thể có được hạnh phúc.

"Vậy chúng ta làm thế nào?" Ngân Báo ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn Thanh Long.

"Trước cứ giữ yên lặng đã! Chờ đợi thời cơ lại nói." Thanh Long vỗ vỗ bả vai Ngân Báo, con mắt tối đen thâm trầm thận trọng nhìn tới trước trên giường bệnh liên hô hút cũng hết sức hơi yếu Lăng Khắc Cốt, "Hiện tại chuyện quan trọng nhất là cứu sống lão đại."

"Tôi hiểu." Ngân Báo gật đầu một cái. Đưa tay cầm tay Thanh Long.

.....

Thang Mang Lâm ở bệnh viện mấy ngày, Sơn Miêu vẫn như người hầu trung thành, chăm sóc cô cẩn thận. Hôm nay, cô xuất viện, anh lại thần bí nói với cô: "Tôi dẫn em đi hái sao."

"Hái sao?" Thang Mang Lâm lo lắng sờ trán Sơn Miêu. Đầu óc anh không phải có vấn đề chứ? Sao có thể hái sao?

"Em đi rồi sẽ biết." Sơn Miêu nháy mắt mấy cái với cô, mỉa mai cười tà.

Thang Mang Lâm giống như trúng tà nhìn chăm chăm vào gương mặt tuấn mỹ khác thường của Sơn Miêu, cặp mắt đào hoa kia sao mà thâm tình đến vậy? Ai có thể tin tưởng một hoa hoa công tử sẽ hiểu yêu là gì?

Sơn Miêu lôi kéo Thang Mang Lâm ngồi vào chiếc xe Hummer dòng Đức, nụ cười muốn nói có bao nhiêu rực rỡ liền có bấy nhiêu rực rỡ.

Anh không kèm chế được vuốt mái tóc màu nhuộm vàng rậm nắng, tiêu sái khởi động xe thể thao. Dọc theo đường đi, anh liên tiếp quay đầu đi nhìn Thang Mang Lâm, trong mắt đầy tự tin cùng nụ cười thỏa mãn.

Hummer dừng ở trước một dãy cao ốc sang trọng, Sơn Miêu lôi kéo cô chạy vào trong. Thang máy là loại nhận dạng dấu vân tay, cần Sơn Miêu xác nhận vân tay mới có thể đi vào.

"Nơi này có sao sao?" Đứng ở trong thang máy, Thang Mang Lâm vẫn có chút mờ mịt.

"Ha ha, sao thì chỗ nào cũng có." Sơn Miêu cười tà mỉa. Khi thang máy dừng ở lầu cuối thì anh kéo Thang Mang Lâm kéo ra khỏi thang máy.

Vừa ra khỏi thang máy, Thang Mang Lâm liền bị những điều nhìn thấy trước mắt làm cho hoảng sợ. Nguyên một tầng lầu to lớn này thế nhưng chỉ có một căn hộ duy nhất. Ra khỏi thang máy chính là phòng khách. Phòng khách rộng rãi xa hoa giống như hoàng cung Châu Âu, khắp nơi nạm vàng khảm ngọc. Giữa phòng khách là chiếc đèn to bằng mấy nghìn viên thủy tinh sáng chói, lóe lên ánh sáng hoa lệ, giống như ánh sao lóe sáng trong đêm.

"Hoan nghênh tới lâu đài của tôi." Sơn Miêu mỉa mai dựa sát vào sau tai Thang Mang Lâm, ôm hông của cô nói.

"Đây là nhà anh?" Thang Mang Lâm kinh ngạc quay đầu lại, căn hộ tọa lạc ở khu vực xa hoa nhất Long thành, ngay sát trung tâm tài chính phồn hoa nhất. Chỉ cần đi một đoạn ngắn chính là khu trung tâm thương mại. Phòng ốc ở khu vực này đắt chết người, có thể được ở nơi như này, không giàu cũng quý.

"Thích không?"

"Nhà của anh có quan hệ gì với tôi? Tôi nên nói cái gì đây? Nếu không còn gì nữa tôi liền đi nha." Thang Mang Lâm đẩy tay Sơn Miêu vòng bên hông ra, khinh thường nói.

"Nhắm mắt lại, tôi dẫn em đi hái sao." Sơn Miêu thần thần bí bí cười nói.

"Nhắm mắt?" Thang Mang Lâm nghe lời nhắm mắt lại, nhưng cô lại vẫn lo lắng Sơn Miêu sẽ lừa cô giống như trước đây, liền mở hé ra một cái khe hẹp, len lén quan sát.

Sơn Miêu để tùy ý, cười đẩy cô vào một gian phòng ngủ.

Thang Mang Lâm bước vào căn phòng ngủ lớn tới mức có thể làm thành một cái sân bóng rổ, kinh ngạc tròn to hai mắt. Căn phòng ngủ này ở giữa đặt giường lớn đủ để năm người nằm, cột giường lóe sáng chói mắt, trên tường treo bức họa Renoir, hơn nữa tuyệt không phải đồ dỏm. Nhưng khiến cho Thang Mang Lâm kinh ngạc chính là vòng hoa kim cương treo ở nóc nhà. Từng viên từng viên kim cương thô, viên cỡ lớn cho thể so với trái trứng gà lóa

sáng chói mắt.

Son Miêu cười đứng ở trước mặt Thang Mang Lâm, đưa tay nhẹ nhàng vung lên, hai tay lần nữa mở ra thì trong lòng bàn tay có thêm một viên kim cương thật lớn: "Sao tới rồi."

"Thật là đẹp!" Thang Mang Lâm không khỏi hoan hỉ hít vào một ngụm khí. Viên kim cương này không chỉ là lớn, độ tinh khiết cùng sắc màu cũng rất đẹp, quả thật có thể xưng là cực phẩm.

"Có muốn có nó hay không?" Son Miêu ở trước mặt Thang Mang Lâm bí ẩn, ác ý mím mím môi mòng.

"Tôi hái được thì liền thuộc về tôi?" Thang Mang Lâm cắn môi, nhìn Son Miêu.

"Dĩ nhiên!" Son Miêu ý xấu cười cười, "Người nào hái được liền là của người đó. Hai ta tranh tài, xem ai hái được nhiều."

"Anh cao như vậy, cuộc so tài này không công bằng." Đôi mắt xinh đẹp của Thang Mang Lâm nháy nháy, bắt nắn nũng nịu.

"Tôi ngồi cạnh được chưa?" Son Miêu không thể làm gì khác hơn là ủy khuất ngồi xổm hai chân xuống, đầu thì vi vu theo Thang Mang Lâm phía trên cao.

"Bắt đầu!" Thang Mang Lâm đột nhiên nhảy dựng lên, nhanh hơn Son Miêu một bước hái kim cương trên nóc nhà.

"Không công bằng, tôi với không tới." Son Miêu có ý oán trách, trong mắt lại đầy cung chịu cùng nhu tình.

"Đáng đời!" Thang Mang Lâm tiếp tục lấy xuống viên kim cương thứ hai. Vòng hoa kim cương gắn trên nóc nhà này, chỉ cần cô nhẹ nhàng nhón đầu ngón chân lên là có thể chạm được. Cô hưng phấn hái kim cương, mà Son Miêu thì ở phía sau cô chạm rài hái.

Chỉ chốc lát sau, tay của cô liền cảm không hết được số kim cương đã hái, lúc này, Son Miêu đưa tới một rổ trúc nhỏ: "Để sao vào đây."

Thang Mang Lâm đoạt lấy, liền lại hưng phấn tiếp tục hái "Sao". Mặc dù động tác Thang Mang Lâm rất nhanh, nhưng để lấy được hết vòng hoa kim cương kia xuống cũng tốn hơn một giờ.

Lấy xuống một viên "Sao" cuối cùng, Thang Mang Lâm hà hê nhìn Son Miêu: "Xem xem tôi hái, có phải nhiều hơn anh hay không?"

Son Miêu cười đem những ngôi sao đang cầm trong tay cũng thả vào trong giỏ xách của cô: "Những thứ này vốn chính là muốn tặng cho em."

"Thật cho tôi?" Thang Mang Lâm vẫn có chút không thể tin được. Những thứ kim cương này để chung vào một chỗ, ít nhất cũng đáng mấy chục triệu.

"Tôi ngay cả người cũng là của em, mấy viên kim cương này tính là gì?" Son Miêu cười bất cần. Anh trịnh trọng dặt tay Thang Mang Lâm, cười nói: "Tôi mới vừa hái được một chuỗi kim cương đẹp nhất, mang trên tay em nhất định rất đẹp."

Đôi mắt Thang Mang Lâm nhấp nháy, nhúu nhúu nhìn Son Miêu. Cô đột nhiên phát giác Son Miêu không hề ghê tởm giống trong ấn tượng của cô, thậm chí có chút anh tuấn.

Đang lúc tim cô tim đập mạnh và loạn nhịp thì một chiếc nhẫn xinh đẹp xuất hiện trên ngón trỏ của cô.

Son Miêu đột nhiên quỳ gối trước mặt cô, thành khẩn nói: "Gả cho tôi. Mang Lâm, vì em tôi có thể hái xuống tất cả sao."

"Gả cho anh?" Thang Mang Lâm giơ tay lên, thương thức chiếc nhẫn tạo thành từ kim cương hồng Nam Phi cực phẩm, trong mắt có chút nghi ngờ. Cô không biết mình có nên đồng ý anh hay không. Cô vẫn muốn gả cho Lăng Khắc Cốt, nhưng hôm nay lòng của cô thậm chí có một chút dao động. Là bởi vì kim cương khắp phòng này, hay là bởi vì chân thành trong mắt Son Miêu? Cô không hiểu.

"Chỉ cần em gả cho tôi...tôi lập tức liền đem toàn bộ tài sản sang tên cho em." Son Miêu kéo tay Thang Mang Lâm đến bên môi, in lên đó một nụ hôn nhiệt tình, nồng tình trong mắt của anh sâu như vậy, rừng rực Thang Mang Lâm chưa từng có phát hiện qua trong mắt của Lăng Khắc Cốt. Say mê như lửa này khuôn mặt nhỏ nhắn của Thang Mang Lâm hiện lên một rạng mây hồng.

"Tôi rất tham tiền, không phải cô gái tốt." Thang Mang Lâm nhắc nhở Son Miêu.

"Tôi hiểu rõ, em muốn cái gì tôi đều sẽ mua cho em." Son Miêu cười hôn lên cánh môi đỏ tươi của Thang Mang Lâm.

"Tôi muốn núi vàng." Thang Mang Lâm lộ ra ánh mắt tham lam, cố ý gây khó dễ cho Son Miêu.

"Tôi sẽ cấp cho em một tòa, vị trí là do em chọn." Son Miêu thờ ơ nói. Giống như tạo một ngọn núi vàng là một chuyện cỡ nào đơn giản, anh nói rất dễ dàng.

"Tôi ngày hôm trước nhìn trúng một bộ dây chuyền bảo thạch xanh của Vương phi Anh quốc thế kỷ 19. Nghe nói đã được một nhân vật thần bí mua với giá tám trăm ngàn Đô-la." Thang Mang Lâm khiêu khích nhìn Son Miêu. Cô không tin lời của anh, cô nghĩ muốn cái gì anh đều có thể đưa cho cô? Mạnh miệng ai cũng có thể nói được nhưng làm được thì rất khó.

"Có phải là “Thiên sứ xanh” mới được bán tại cuộc bán đấu giá Tô Phú Bì tại Pháp ngày hôm trước hay không?" hai hàm răng trắng của Sơn Miêu đột nhiên lộ ra, cười đến rục rờ.

"Anh biết?" Thang Mang Lâm kinh ngạc nhìn Sơn Miêu. Cái người Sơn Miêu này không phải cũng quá là thần thông rồi hay sao, ngay cả cô nói tới giấy chuyển được bán đấu giá tại đâu cũng biết. Thật ra thì cô cũng không phải muốn giấy chuyển kia, chỉ là muốn làm khó Sơn Miêu một chút mà thôi. Mặc dù cô thích tiền, nhưng cũng không phải là tham lam. Cho tới nay, đều là Lăng Khắc Cốt tặng đồ cho cô, cô chưa bao giờ chủ động thích hay hỏi xin cái gì. Cô thậm chí rất ít động tới thẻ vàng Lăng Khắc Cốt đưa cho cô, chỉ ngoại trừ một lần duy nhất dùng để trả chi phí phẫu thuật cho ba cô kia.

"Rất không khéo, tôi chính là cái nhân vật thần bí kia." Sơn Miêu kiêu ngạo cười. Vốn là anh tính toán đợi ngày kết hôn, đem bộ dây chuyền “Thiên sứ xanh” này làm quà tặng cho cô. Cô mặc áo cưới cô dâu trắng nõn, trên cổ mang bộ dây chuyền bảo thạch xanh lá hoàn mỹ này, nhất định sẽ vui sướng như đứng giữa một bầy tiên nữ vậy.

"Anh? Không thể nào?" Thang Mang Lâm giống như bị ngốc, cái miệng hồng nhỏ nhắn mở lớn, trong đôi con ngươi trong vắt xinh đẹp nổi bật không thể tin được. Cái dây chuyền kia có tới gần tám trăm ngàn, đem chất đồng cũng có thể làm thành một tòa núi nhỏ, đây chính là một khoản tiền rất lớn, đối với một người lớn lên trong nghèo khổ như cô chính là một con số trên trời, Sơn Miêu ngay cả một chút xót tiền cũng không có sao?

"Xem qua em sẽ biết rõ." Anh dắt Thang Mang Lâm đi tới bên tường bức treo bức họa Renoir kia, không biết anh nhấn cái nút nào, bức họa kia lập di chuyển về phía bên cạnh, phía sau bức vẽ xuất hiện một cái kết bảo hiểm.

Sơn Miêu bình tĩnh mở mật mã kết, chỉ nghe một tiếng âm thanh thanh thúy vang lên, cửa kết bảo hiểm mở ra.

Cái kết bảo hiểm này quả thật chính là một kho báu, Thang Mang Lâm thấy bên trong có một đồng châu báu chói mắt, những thứ khác không nói, từng cặp vàng thời cũng đã khiến cho cô nhìn muốn lác cả con mắt. Thang Mang Lâm cảm giác mình giống như biến thành bốn mươi tên cướp trong truyện Simba, đọc một câu 'vùng oi mở ra' xong, liền phát hiện một kho báu.

"Những thứ này đều là của anh?" Thang Mang Lâm chỉ chỉ vào chỗ những cặp vàng thời và châu báu trong tủ bảo hiểm, ngây ngốc hỏi Sơn Miêu. Đầu óc của cô cho tới bây giờ vẫn còn hỗn loạn, không có cách nào hiểu rõ những chuyện đang xảy ra.

"Đây chỉ là một phần nhỏ, phần lớn tài sản của tôi đều được giữ ở ngân hàng Thụy Sĩ." Sơn Miêu cười xoa xoa tóc Thang Mang Lâm. Anh đột nhiên phát hiện cô cũng có phẩm chất riêng rất đặc biệt. Cho tới nay, cô ở trước mặt anh đều là khôn khéo, có chút nhỏ nhỏ tham tiền, một bộ dạng rất là háms giàu. Cho nên anh yêu vô cùng bộ dạng hiện tại này của Thang Mang Lâm.

Anh từ trong đồng châu báu lấy ra một chiếc hộp màu đỏ, ở trước mặt Thang Mang Lâm mở ra: "Có phải là em muốn “Thiên sứ xanh” hay không?"

"Anh. . . . Anh. . . . Anh. . . ." Thang Mang Lâm kinh ngạc há to mồm, lắp bắp không thốt nên lời, "Thật sự là anh mua được nó?"

“Thiên sứ xanh” này so với trong hình còn đẹp hơn, bảo thạch xanh lá hoàn mỹ này quả thật không tìm được một chút tỳ vết nào, mỗi một viên cũng trong suốt chói mắt, lộ ra ánh sáng màu xanh lá như hồ nước.

"Gả cho tôi, nó sẽ là của em." Sơn Miêu hấp dẫn đưa “Thiên sứ xanh” trước mặt Thang Mang Lâm. Nếu cô thích châu báu, anh liền đem đồ trang sức cực phẩm trên toàn thế giới đều mua về cho cô. Nếu như dùng tiền có thể mua được tình yêu của cô, anh nguyện ý đem toàn bộ tài sản ra để phôi hợp.

"Tôi có thể bán nó lấy tiền hay không?" Thang Mang Lâm liếm liếm đôi môi, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn. Sợi dây chuyền này trị giá tám trăm ngàn! Nếu như bán đi, tám trăm ngàn nhân dân tệ, có thể chất đầy cả một căn phòng đi?

Nghe được lời Thang Mang Lâm nói Sơn Miêu không vui khép hộp trang sức lại, đây là quà tặng kết hôn anh muốn đưa cô, cô thế nhưng một chút quý trọng cũng không biết, còn muốn bán đi đổi ra tiền. Tâm ý của anh cô một chút để ý cũng không có sao?

Sơn Miêu tức giận nhìn chằm chằm Thang Mang Lâm: "Không thể!"

"Vây thôi!" Thang Mang Lâm vừa nghe không thể bán, lập tức thất vọng đẩy Sơn Miêu ra, cô không dám mang dây chuyền tám trăm ngàn rêu rao khắp nơi, lại không thể bán để đổi ra tiền mặt, chẳng lẽ khóa ở trong tủ bảo hiểm làm đồ trang trí?"Không thể đổi thành tiền thật đáng tiếc. Sợi dây chuyền này tôi lại không thể làm thành cơm ăn, chính anh tự mình giữ đi. Hôm nay mệt quá, tôi đi nha."

Nói xong, cô xoay người muốn đi.

Vừa thấy Thang Mang Lâm muốn rời khỏi, Sơn Miêu dằng dặc kéo cô lại: "Quà tặng tôi đưa em không cho bán đi! Em muốn tiền, tôi sẽ cho em!"

"Anh có ý gì?" Thang Mang Lâm vừa nghĩ đến tám trăm ngàn liền căng thẳng, lại nghe tới Sơn Miêu nói muốn đưa tiền cho cô. Cô không có nghe lầm chứ? Cô gặp phải Sơn Miêu thật đúng là một kẻ lấy tiền làm đá đập đầu kẻ ngốc.

Sơn Miêu từ trong túi móc ra một quyển chi phiếu mỏng, vội vã ký tên của mình lên đó, sau đó đưa cho Thang Mang Lâm: "Con số em cứ tùy tiện tự điền vào, chỉ cần không bán “Thiên sứ xanh” là được."

"Anh thật sự hào phóng như vậy? Tôi điền mười con số anh cũng không tức giận?" Thang Mang Lâm ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn Sơn Miêu. Muốn cô tùy tiện tự điền con số.

"Cái người ngu ngốc này!" Son Miêu giận đến nghĩ muốn bóp chết Thang Mang Lâm. Cô rõ ràng nhìn rất thông minh, thế nào lúc mấu chốt luôn là vờ ngớ ngẩn? "Cả người tôi tất cả đều thuộc về em! Tiền của tôi toàn bộ cũng thuộc về em!"

"Thật?" Thang Mang Lâm đột nhiên bật cười, đôi con ngươi đẹp lóe sáng rực đầy hưng phấn. Cô cầm bút lên, trầm ngâm một lát, lộ ra nụ cười mỹ lệ mà quý dị, sau đó ở trên chi phiếu viết lên một con số.

"1 đồng tiền?" Son Miêu rất kinh ngạc, bằng vào tính cách háms tài này của Thang Mang Lâm, dù sao cũng nên điền lên đó con số mấy trăm vạn mới đúng.

"1 đồng tiền này thật không đơn giản, nó đại biểu anh cả đời này liền đem bán cho tôi làm nô lệ, vĩnh viễn không cho đổi ý." Thang Mang Lâm ngẩng gương mặt tỉnh táo lên, dùng một đôi mắt đẹp rực rỡ như ánh sao liếc nhìn Son Miêu, tựa như một nữ hoàng kiêu ngạo liếc mắt nhìn thần tử đang quý gối dưới váy của cô.

"Em Đồng ý?" Son Miêu nửa tin nửa ngờ nhìn Thang Mang Lâm. Anh không ngờ cô nhanh như vậy liền đồng ý gả cho anh, còn chưa có tỉnh lại từ trạng con chán kinh.

"Ngu ngốc! Câu nói kia tôi thu hồi! Cái này liền trả lại cho anh!" Thang Mang Lâm đem chi phiếu mỏng ném cho Son Miêu, rống lên với anh.

Son Miêu khôi phục nụ cười ta không kiềm chế được, anh một tay bế bổng Thang Mang Lâm lên, cực kì hưng phấn mà rống: "Không cho thu hồi! Tôi nguyện ý cả đời vì em làm trâu là ngựa, chỉ cầu nữ vương bệ hạ không cần vứt bỏ tôi."

"Giữ lại để quan sát đã! Anh tùy thời đều có thể bị thay thế!" Thang Mang Lâm cười xinh đẹp, trong đôi mắt đẹp nhìn Son Miêu có một vết nhu tình mà ngay chính cô cũng không phát hiện ra, dịu dàng như nước.

"Không cho đổi!" Son Miêu bá đạo che lại cánh môi đỏ mọng của Thang Mang Lâm, nhiệt tình mang theo lửa ghen cuốn lấy cô.

Nụ hôn này cuồng dã như vậy, khiến Thang Mang Lâm lập tức mất đi thần trí, trầm mê trong nhiệt tình mà anh khơi lên.

Son Miêu ôm Thang Mang Lâm ở trong lòng anh khẽ run, té nhào vào trên giường lớn đủ để cho năm người kia. Bàn tay to của anh phủ lên mỗi một góc ngách trên thân thể cô, môi tiệp tay tới, ở trên người Thang Mang Lâm khơi lên lửa cháy lan ra đồng cỏ.

"Bà xã, anh yêu em!" Son Miêu ôm chặt lấy Thang Mang Lâm, chôn sâu ở trong thân thể của cô. Anh cùng với cô cả thân thể lẫn nửa hòa vào làm một, khiến cho anh thật kích động. Lần gặp trước đã khá lâu khiến cho anh suýt chút nữa đã quên mất cảm giác này. Anh đã từng tuyệt vọng cho là sẽ không còn có cơ hội chiếm được cô nữa, không ngờ hiện tại cô liền nằm ở trong ngực của anh.

"Tôi cũng yêu. tiền của anh!" Thang Mang Lâm dí dỏm cười. Có lẽ cô tham tiền, nhưng cũng không phải tất cả người có tiền cô đều có thể tiếp nhận. Trừ Lăng Khắc Cốt, Son Miêu là người thứ hai thật sự quan tâm tới cô. Mà Lăng Khắc Cốt đối với cô, chỉ là tình anh em, điểm này cô rất rõ ràng, mà Son Miêu thì không giống vậy, cô có thể cảm nhận được thứ tình yêu dòi non lấp bề kia, nồng đậm như lửa, có thể khiến cho cô say đắm.

Có lẽ ở trong bệnh viện, khi anh tự mình dứt cho cô ăn canh thì trong lòng của cô liền bị cái người đàn ông bề ngoài phong lưu nhưng mà bên trong không một chút hoa tâm Son Miêu này mê hoặc. Cô biết canh kia là anh nấu, bởi vì trên ngón tay anh đều là những vết phồng phồng rộp. Anh còn tưởng rằng giấu giếm được cô. Nếu không phải là thấy anh thành tâm như vậy, cô mới khinh thường uống cái thứ canh gà như nước cọ nồi mà anh nấu này. Lăng Khắc Cốt nói bên trong canh kia rất nhiều vị thuốc bắc nổi tiếng, nhưng cô lại cảm thấy giống như là thả độc được nổi danh, khó uống muốn chết. Cô về sau không bao giờ uống canh anh nấu nữa, vì dạ dày của mình mà suy nghĩ, vẫn nên là cô tới phục vụ anh thì hơn. Chỉ là những lời này, cô cũng không muốn nói cho anh biết, tránh cho anh khỏi đắc ý.

Cô không nói cho anh biết! Cứ để cho anh nghĩ rằng cô yêu tiền của anh, để cho anh cả đời gánh tâm trạng, sợ cô quăng anh đi. Như vậy, là anh có thể cung chiều cô cả đời.

"Mang Lâm, em chừng nào thì mới có thể yêu con người của anh?" Son Miêu có chút tiếc nuối chống đỡ đầu Thang Mang Lâm. Anh biết cô thích tiền, nhưng cô có thể cũng thích người của anh hay không? Anh có lúc cảm thấy thật như đưa đám, bởi vì chính mình thế nhưng lại không có sức quyến rũ bằng đồng tiền. Ở trước mặt Thang Mang Lâm, anh rất thất bại. Nhớ tình sử không từng gặp bất lợi của anh, phụ nữ nào không coi anh như thần tiên? Cũng chỉ có cái người phụ nữ Thang Mang Lâm này, thời điểm nhìn anh, cũng chỉ là biến anh thành như một đồng tiền mặt.

"Cái đó sợ rằng rất khó, đời sau? Có lẽ kiếp sau sau nữa?" Thang Mang Lâm bắt đầu bấm bấm ngón tay như thầy tướng số, giống như là ở nghiêm túc suy tính cái vấn đề này.

"Quá dài! Cái người này đời này nhất định phải yêu anh!" Son Miêu lần nữa bá đạo hôn môi Thang Mang Lâm, dẫn cô vào trong tình cảm nồng nhiệt như lửa. Anh đã ghen tỵ với lão đại hơn ba năm, ngày ngày nhìn Thang Mang Lâm ở trong ngực Lăng Khắc Cốt cười đến ngọt ngào như vậy, anh liền muốn nổi điên. Hiện tại cô rốt cuộc thuộc về anh, tâm tại sao lại có thể không có ở đây trên người anh? Con người anh đối với tình cảm của phụ nữ chưa bao giờ quan tâm, giống như y phục dùng qua liền ném, nhưng là đối với người phụ nữ anh thích, tham muốn giữ lấy của anh rất mãnh liệt. Anh sẽ không cho phép trong lòng người phụ nữ của mình có người khác. Thang Mang Lâm đời này chỉ có thể yêu mình anh.

"Anh thật là bá đạo." Thang Mang Lâm ủy khuất chu chu cánh môi đỏ mọng, dùng trông mắt đen nhu nhược như nước nhìn Son Miêu.

Son Miêu cười tà vùi đầu vào cổ cô, vừa gặm cổ mềm mại của cô, vừa nhẹ giọng thì thầm: "Anh không bá đạo tại sao có thể thắng được em? Em liền cam chịu số phận đi!"

"Tôi muốn mang vương miện gắn bảo thạch màu hồng của vương phi." Thang Mang Lâm vừa thờ hớn hển không quy luật, vừa yêu cầu.

"Ngày mai cho em." thân thể Sơn Miêu chống đỡ ở giữa hai chân Thang Mang Lâm, khàn đục nói, "Thỏa mãn anh!"

"Không thấy được bảo thạch hồng, cũng không cho anh! Vương miện bảo thạch hồng vương phi kia có thể dễ dàng lấy được như vậy? Anh cho tôi là người ngu hay sao?" Thang Mang Lâm giãy dụa thân thể, không thuận theo nói. người đàn ông Sơn Miêu này, mỗi lần đều đoạt lấy cô một cách gắt gao, để cho cô không có cơ hội xoay mình. Cho nên cô nhất định phải nghĩ cách trị anh.

"Ông chồng hoàng tử của cô ta thiếu anh một on huệ lớn bằng trời, chỉ là một cục đá anh muốn anh ta lại không cho hay sao?" Sơn Miêu ảo não gặm nhẹ, anh đã sắp muốn nổ tung, cô lại vẫn cứ cự tuyệt không cho anh tiến vào.

"Thật? Không cho nói dối!" Thang Mang Lâm không ngờ Sơn Miêu lợi hại như vậy, ngay cả hoàng tử Anh quốc cũng thiếu nợ nhân tình của anh.

"Nếu nói láo, sẽ để cho tôi làm đầy tớ cho em cả đời, trọn đời không thoát thân được." Sơn Miêu cười tà mở chân Thang Mang Lâm ra, lúc hôn môi của cô thì thân thể cũng xông vào hoa huyết mềm mại kia.

Đang lúc anh ở trên người Thang Mang Lâm liều mạng khai khẩn thì đột nhiên điện thoại Thanh Long gọi tới. Anh ảo não duỗi tay dài, cầm điện thoại ở đầu giường lên, rống giận vào ống nói: "Không có việc gì thì đừng tới quấy rầy tôi! Lão tử đang bận!"

Nghe được lời Sơn Miêu rống, Thang Mang Lâm nằm ở dưới người anh cười đến run rẩy hết cả người. Anh đang bận? Vội vàng làm vận động mà thôi, lại vẫn dám nói cái kiểu đúng lý hợp tình như vậy

"Cái gì? Lão đại bị thương?" Sơn Miêu đột nhiên từ trên người Thang Mang Lâm nhảy dựng lên, anh hôm nay vì muốn cho Thang Mang Lâm một nghỉ thức chưa cười khó quên, cho nên điện thoại di động để ở trạng thái tắt máy. Anh liền tắt máy như vậy nửa ngày, không ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Lão đại thể nhưng bị thương nặng, giọng nói của Thanh Long nghe rất trầm trọng, khiến anh sợ hãi đến nổi tay quần áo cũng phát run. Không biết tình thế nghiêm trọng tới trình độ nào, Sơn Miêu lo lắng hỏi "Chuyện xảy ra khi nào? Làm sao hiện tại anh mới nói cho tôi biết?"

"Sơn Miêu, anh ấy bị sao vậy?" Thang Mang Lâm khẩn trương được bắt lấy cánh tay Sơn Miêu, cũng ngồi dậy. Đối với Lăng Khắc Cốt, cô có một loại tình cảm hoàn toàn khác với người khác, ba năm trước đây, là anh chứa chấp người không có nhà để về là cô, cho cô một mái ấm, còn để cho cô hưởng thụ hạnh phúc mà lúc trước chưa từng có. Cho nên vừa nghe Lăng Khắc Cốt bị thương, cô khẩn trương so với bất kỳ ai khác cũng đều không kém

"Lão đại và bé con đều ngu ngốc rồi cuộc muốn tổn thương lẫn nhau tới khi nào nữa đây?" Sơn Miêu ảo não vò vò mái tóc, đem ống nghe vứt xuống trên giường, anh vội vàng nhảy xuống đất, vừa mặc mặc áo, vừa nói với Thang Mang Lâm, "Tình huống thật không tốt. Em không cần phải đi cùng đâu?"

"Em đương nhiên muốn đi!" Thang Mang Lâm vội vàng nhặt y phục lên, từng món một mặc vào.

Ở trên xe, Sơn Miêu đem tin tức nghe được đầu đuôi gốc ngọn nói cho Thang Mang Lâm nghe.

"Bé con cũng sảy thai?" Thang Mang Lâm không khỏi nhú mày. Đối với cái cô gái tình khiết ngây thơ đó, cô vẫn có loại tự ti phức cảm. Lăng Hi Nguyên là tiểu công chúa của lâu đài Tinh Nguyệt, trừ Lăng Khắc Cốt, không ai dám khi dễ cô ấy, tất cả đều cung chiều cô tận trời. Xem xét lại mình, mấy ngày ở tại lâu đài Tinh Nguyệt, nhưng vẫn chỉ như khách trọ, mọi người đối với cô mặc dù có lễ, lại hết sức lạnh nhạt.

Mỗi lần thấy Lăng Hi Nguyên, trong lòng của cô đều có chút ghen tỵ. Thiên chi kiều nữ giống như Lăng Hi Nguyên vậy, lại bị Lăng Khắc Cốt làm hại sanh non, Thang Mang Lâm thật không hiểu nổi. Cô cũng không cách nào tưởng tượng Lăng Hi Nguyên lúc đâm Lăng Khắc Cốt rồi cuộc có dạng tâm tình gì, Lăng Hi Nguyên thể nhưng lại có thể xuống tay thương tổn Lăng Khắc Cốt, cô ấy không phải rất thích anh ấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Khi thấy bộ dáng xám ngoét này của Lăng Khắc Cốt thì Thang Mang Lâm không tin nổi nháy mắt mấy cái. Người này thật là Lăng Khắc Cốt sao? Anh tái nhợt suy yếu như vậy, ngay cả hô hấp cũng yếu ớt không cảm thấy được.

"Anh!" Cô ngồi ở bên giường, nắm tay Lăng Khắc Cốt lên, lòng chua xót rơi lệ.

Lăng Khắc Cốt mạnh mẽ cường hãn là thế, lại cũng có thời điểm mềm yếu như vậy. Ở trong mắt cô, anh vẫn luôn là cái người cường thế kia, giống như chuyện gì cũng không làm khó được anh. Vậy mà Lăng Khắc Cốt như thế lại có thể gục ngã trước tình yêu.

"Thanh Long, Bách Hồ, lão đại bị thương có nặng hay không?" Sơn Miêu thu hồi gương mặt tươi cười không kiềm chế, đầy lo âu hỏi mấy người anh em

Thanh Long chỉ là đẩy đẩy mắt kính gọng vàng, cũng xoa đầu bút tóc nhìn về hướng khác, mà Bách Hồ là lộ vẻ xúc động hít hít lỗ mũi, đáng vẻ hình như

muốn khóc.

"Ngân Báo đâu?" Son Miêu nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng Ngân Báo, anh lập tức nín lấy cổ áo của Bách Hồ, nghiêm nghị chất vấn.

"Đi đổi thuốc cho bé con." Bách Hồ không vui đã văng Son Miêu ra, sửa sang lại y phục của mình, "Tôi lại muốn hỏi anh, sao lại đi cùng với chị dâu?" Hơn nữa còn tay nắm tay. Mặc dù anh đối với Thang Mang Lâm không có cảm giác gì, nhưng cô ấy muốn gả cho lão đại, chính là chị dâu của bọn họ, theo lý là phải tôn trọng. Nhưng nhìn vào quan hệ của hai người lúc này, hình như cái tên hoa hoa công tử Son Miêu này đang mơ ước người phụ nữ của lão đại. Dù là anh em cùng chung hoạn nạn, anh cũng không thể tha thứ loại hành vi này của Son Miêu.

Nghe Bách Hồ chất vấn, mặt của Son Miêu thậm chí có một chút hồng hồng đầy lúng túng: "Gọi chị dâu ba cũng không có mấy sai biệt."

"Anh dám dành phụ nữ của lão đại?" Bách Hồ bắt mắt một quyền nện lên gương mặt tuấn tú không kiềm chế được kia của Son Miêu.

Lão đại còn nằm ở trên giường bệnh sống chết chưa biết, bà xã lại có thể cũng bị Son Miêu đoạt đi.

"Cô ấy chưa bao giờ là phụ nữ của lão đại! Mà là của tôi." Son Miêu lầm bầm kỳ cục. Chuyện anh ghen tỵ nhất chính là Thang Mang Lâm nhìn vào thì là người của lão đại, nhưng trên thực tế cô thuộc về Son Miêu anh.

Bách Hồ lại muốn tiến lên đánh người, Thang Mang Lâm thế nhưng ngăn cản trước mặt Son Miêu: "Không nên đánh anh ấy."

"Cô!" Bách Hồ cắn răng nghiêng lợi nhìn đôi "gian phu dâm phụ" trước mặt, thật muốn một quyền đánh chết bọn họ.

Thanh Long tỉnh táo lời Bách Hồ đi: "Bách Hồ, đừng làm rộn. Chuyện của bọn họ lão đại tự có an bài."

"Anh có ý tứ gì?" Bách Hồ khó hiểu nhìn Thanh Long

"Người lão đại thực sự để ý là ai, anh lại không biết sao?" Thanh Long trợn mắt nhìn Bách Hồ một cái, cái tên ngốc tử này, so với người khác luôn là thiếu đầu óc, ưu điểm duy nhất chính là quả đầu rất nặng, trừ Lăng Khắc Cốt, không ai đánh thắng được anh ta.

"À? Vậy anh ta. Cô." Bách Hồ nghi ngờ nhìn Son Miêu cùng Thang Mang Lâm

Son Miêu tà khí đâm anh một quyền: "Đương nhiên là anh ba cùng chị ba, ngốc tử."

"Đứa bé cô ấy từng mang thai là của anh?" Bách Hồ đột nhiên chợt hiểu, anh chỉ vào Thang Mang Lâm ngây ngốc hỏi. Thanh Long đã từng thần thần bí bí âm thầm nói cho anh biết, đứa bé Thang Mang Lâm mang không phải của lão đại, anh cũng có loại cảm giác này, bởi vì lão đại là người kiềm chế vô cùng tốt. Phụ nữ bên cạnh Lăng Khắc Cốt tới tới lui lui nhiều như vậy, thật ra thì cũng chỉ là bình hoa dùng để trang trí, ứng phó với truyền thống và xã giao. Anh còn từng cho rằng lão đại có vấn đề về sinh lý, kết quả bị Lăng Khắc Cốt nện cho một trận.

"Không thể sao?" Son Miêu tiêu sái hất hất mái tóc ngắn, hai hàm răng trắng không kiềm chế được lộ ra, "Hơn ba năm trước, cô ấy đã là người phụ nữ của tôi, tôi biết cô ấy sớm hơn lão đại."

"Đừng nói!" Thang Mang Lâm đỏ mặt kéo kéo tay áo Son Miêu. Chuyện như vậy Son Miêu thế nhưng không biết xấu hổ nói ra, chuyện năm đó còn không phải là bởi vì anh quá giao hoạt, ác ý thiết kế cô sao.

Thanh Long ôm bả vai Bách Hồ, kéo anh đến bên cửa sổ: "Hiện tại chuyện quan trọng nhất là lão đại, hai người các cậu câm miệng hết cho tôi!"

"Ngân Báo sao vẫn còn chưa tới?" Son Miêu lo lắng nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Bé con bị thương cũng vô cùng nặng." Thanh Long lấy mắt kính xuống, nhúc nhích xoa mi tâm

Tình huống bây giờ rối loạn, có lẽ chỉ có hai cái người trong cuộc mới biết giải quyết chuyện này như thế nào.

.

Hi Nguyên nằm ở trên giường bệnh, hàm răng cắn chặt lấy cái mền, không để cho mình rên rỉ ra tiếng. Không ngờ lần đổi thuốc này so với tưởng tượng còn khổ cực hơn.

Ngân Báo dùng kẹp y khoa kẹp lấy băng gạc dính vào trên lưng Hi Nguyên, cẩn thận từng li từng tí vén lên, phát hiện vết thương trên lưng cô lúc này băng gạc và máu đã dính bết lại một chỗ. Chân mày anh lập tức nhíu lại.

"Đau không?" Một bên anh dùng miếng bông dính thuốc lau chỗ da dính chặt băng gạc của Hi Nguyên, vừa nhẹ giọng hỏi.

"Không có việc gì." Hi Nguyên kiên cường cười, chỉ là môi của cô đang khe khẽ run rẩy.

Ngân Báo đột nhiên độc ác mà dùng kèm nhanh chóng xé ra băng gạc dính ở trên da thịt, Hi Nguyên đau đến cong lưng lên, tiếng kêu đau đớn không cách nào đè nén từ giữa răng môi tái nhợt của cô tràn ra.

"A. Unh umh. A." Mỗi một lớp băng gạc được lột xuống, Hi Nguyên liền không nhịn được đau kêu lên. Cái trán của cô hiện đầy mồ

hôi lạnh, môi dưới bị cô cắn nát, rỉ ra máu như đóa mai trong trời đông. Đau đớn thấu tâm hồn nữa xuất hiện, Hi Nguyên cảm giác mình sắp không thể chịu đựng được nữa, thân thể không ngừng run rẩy. Khi Ngân Báo đem toàn bộ băng gạc lột xuống, cô ngay cả hơi sức để nói cũng không còn.

Ngân Báo nhìn vết thương của Hi Nguyên, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Lão đại xuống tay thật nặng, trên lưng của bé con ngang dọc vết roi đánh, phá hư tám lưng hoàn mỹ trắng như tuyết của cô, vết thương rách ra đáng sợ như vậy. Cũng may chỉ là vết thương trên lưng, nếu như thương ở trên mặt, bé con đời này chính là lưu lại cái dấu ấn kỷ niệm này của Lăng Khắc Cốt. Anh vội vàng cầm hộp thuốc trị thương đặc biệt lên bôi lên miệng vết thương cho Hi Nguyên. Thuốc này là thuốc bắc được nghiên cứu, làm ra từ nhiều loại dược quý, đối với việc phục hồi vết thương rất hiệu quả, nhưng Hi Nguyên bị tổn thương quá nặng, anh không cách nào bảo đảm sẽ không lưu lại vết sẹo.

Hi Nguyên cảm thấy phần lưng truyền đến một hơi mát lạnh sáng khoái, không hề đau rát nữa. Những vết thương trên người cô thì vết roi trên lưng là nặng nhất, cô tay cô chân chỉ là những vết thương do xích sắt mài rách, cho nên lúc thay băng cũng không có đau đớn như vậy, nhưng khi chú Ngân Báo kéo băng gạc trên lưng cô xuống thì cô thiếu chút nữa đau đến từ trên giường nhảy dựng lên.

Ngân Báo trầm mặc giúp Hi Nguyên quấn băng gạc, làm cẩn thận khác thường. Khi anh mới vừa kết thúc công việc trên tay, giúp Hi Nguyên đắp chăn thì một y tá về mặt hốt hoảng chạy vào, nháy mắt với Ngân Báo: "Viện trưởng, khám gấp."

Ngân Báo đứng lên có chút hoảng hốt, liền cái gì cũng không còn kịp dọn dẹp, chỉ nói với Hi Nguyên một câu "Nghỉ ngơi thật tốt", liền chạy đi. Y tá kia dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Hi Nguyên một cái, liền đi tới, thu lại những thứ Ngân Báo bỏ lại. Y tá đi ra ngoài thì không quên đóng chặt cửa phòng lại.

Hi Nguyên nhìn bộ dáng khác thường này của Ngân Báo, không khỏi nhũn mảy nghi ngờ. Là ai khiến cho chú ấy khẩn trương như vậy? Bệnh viện Báo có nhiều bác sĩ chuyên gia như vậy, là người nào quan trọng đến vậy, cần Ngân Báo tự mình điều trị?

Cô ôm chăn ngồi dậy, dùng ánh mắt lạnh tanh nhìn ngoài cửa sổ.

Tuyết lại rơi, bông tuyết giống như lông ngỗng từ không trung bay xuống, khiến cả vùng đất được điểm trang một màu trắng muốt. Bầu trời bụi làm cho tâm tình người ta cũng theo đó trầm xuống. Hi Nguyên tâm tình phiền não thật muốn rộng thật to. Hai ngày nay, trừ bốn chủ thay phiên nhau đến xem cô, cũng chỉ có Thẩm Đan là vẫn luôn bên cạnh cô. Mặc dù bọn họ cố ý trêu chọc cho cô vui, nhưng cô chính là không cách nào vui vẻ.

Đêm qua, cô lại mơ thấy con ác mộng đã nhiều năm không thấy, gương mặt màu bạc trong sương mù vô cùng dữ tợn kia, giống như một con quái thú hung tàn, hướng cô mở lớn cái miệng như một chậu máu, muốn cắn nuốt lấy cô. Đột nhiên cái mặt nạ chim ưng bạc kia biến ảo thành bộ dạng Lăng Khắc Cốt, giống như ác ma cười và nhào về phía cô. Cô kêu to "Ba" liền tỉnh lại, mới chợt hiểu đây chẳng qua là một giấc mộng. Ba Dã Lang bị Lăng Khắc Cốt giết chết, cô chỉ nhớ bộ dạng ông một thân máu tươi tề tề xuống đất. Sau khi cô tỉnh lại, trong đầu vẫn tái diễn trận chém giết kia, giống như một thước phim chậm chậm tái hiện cái chết của ba.

Cô nên hận anh, cô nhất định phải hận anh, nếu không tâm yếu ớt của cô không cách nào được cứu đổi. Cô không có cách nào khiến ba sống lại, cô cũng không có bảo vệ tốt bảo bảo, để cho nó vĩnh biệt cái thế giới này quá sớm.

Cô chân trần trượt xuống đất, đi tới trước cửa sổ sát đất, ngăn người nhìn bông tuyết bay tán loạn ngoài kia. Cô đặt tay ở trước ngực, giống như là muốn hứng lấy lông ngỗng trắng noãn kia, nhưng lông ngỗng không có nhận được, ngược lại hứng được một giọt nước mắt nóng hổi.

Băng tuyết ngoài cửa sổ cùng giọt lệ bên trong cửa sổ khác biệt đầy lạnh lẽo, Hi Nguyên đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng cũng giảm mạnh, lạnh đến khiến cô phát run. Cô đột nhiên mở cửa sổ ra, hướng về phía ngoài cửa sổ rống to: "A!"

Cô rống lớn khàn cả giọng, nước mắt như cổ sao chổi xẹt qua gương mặt của cô, bay tán loạn.

Kể từ khi mất đi bảo bảo, cô vẫn đè nén khổ sở trong nội tâm, nhưng càng đè nén, nỗi đau này càng sâu.

Cô hướng về phía bông tuyết ngoài cửa sổ ra sức gào thét, phát tiết buồn bực cùng đau đớn trong đáy lòng.

Ngân Báo từ phòng của Hi Nguyên đi ra, liền trực tiếp chạy vào phòng bệnh Lăng Khắc Cốt. Anh lập tức nhìn thấy máy đo nhịp tim của Lăng Khắc Cốt hiện lên một đường thẳng. Anh lập tức khẩn trương chạy đến trước giường bệnh, đẩy Thang Mang Lâm qua một bên.

Thang Mang Lâm nén lệ nói: "Anh ấy vừa rồi vẫn còn rất tốt, đột nhiên mờ mắt, hô một tiếng "bé con", liền bất tỉnh."

"Ngân Báo, không thể để cho lão đại chết!" trong mắt của Thanh Long hàm chứa lệ quang nhân nhậ, anh vốn cũng không dễ dàng biểu lộ tâm tình lại gần như mất khống chế.

"Tôi sẽ không để cho cậu ta chết!" Ngân Báo cầm hai dụng cụ lên, nhấn vào ngực của Lăng Khắc Cốt, chỉ thấy thân thể Lăng Khắc Cốt ở thời điểm tiếp xúc với cái dụng cụ đó, nảy lên giống như chạm điện.

Đường thẳng trên máy đo nhịp tim bắt đầu nhảy lên bất quy tắc, thấy vậy mấy người bên trong phòng cũng khẩn trương đến ngừng thở.

"Lão đại, cậu tỉnh lại cho tôi!" Ngân Báo vừa dùng kích điện kích tim Lăng Khắc Cốt, vừa nén lệ rống to, "Rừng Amazon không có vây khốn được cậu, địa lao của Mafia Sicili cũng không có cầm tù nổi cậu... hiện tại tại sao có thể buông tha? Cậu không muốn bé con nữa sao?"

Thân thể Lăng Khắc Cốt không ngừng co quắp, đường cong trên máy đo nhịp tim lại lần nữa biến thành thẳng tắp. Ngân Báo điên cuồng kích trái tim anh, trên gương mặt tuấn mỹ như đứa trẻ tất cả đều là nước mắt. Bên trong phòng từng trận tiếng nện ngào, mấy người tim cũng nhảy lên đến cuồng

họng, tất cả đều khẩn trương nhìn gương mặt tái nhợt của Lăng Khắc Cốt.

"Lão đại, cậu chết đi! Cậu chết rồi tôi mới có thể có được bé con!" Ngân Báo đột nhiên được ăn cả ngã về không hướng Lăng Khắc Cốt rống to. Thời điểm khi dụng cụ lần nữa kim đến trái tim Lăng Khắc Cốt, dòng nhịp tim thẳng tắp trên máy bắt đầu nhảy lên, con số đang từ từ tăng lên. Khi máy đo nhịp tim lần nữa hiện lên đường con bình ổn thì toàn thân Ngân Báo giống như mất đi hơi sức tê liệt ngã xuống trên mặt đất, gương mặt tuấn tú nén lệ lộ ra nụ cười vui mừng.

Thanh Long, Bách Hồ, Sơn Miêu ba người kích động ôm lấy nhau, tất cả đều lệ nóng vòng quanh.

Thang Mang Lâm đứng ở một bên, len lén lau nước mắt.

"Bé con. . . . bé." Trên giường bệnh Lăng Khắc Cốt đột nhiên mở miệng kêu Hi Nguyên, mày rậm như kiếm kia nhú chặt vào chung một chỗ.

"Lão đại!" Bốn người cùng nhau lao về phía giường bệnh, hưng phấn nhìn hai mắt Lăng Khắc Cốt chậm rãi mở ra.

"Các anh. Làm gì." Lăng Khắc Cốt nghi ngờ nhìn bốn người trên đỉnh đầu, giọng nói khàn khàn hỏi.

"Cậu còn dám hỏi? ! Cái tên đàn độn này! Có bản lĩnh cậu đâm thêm lên ngực vài ba dao nữa đi, như vậy coi như Hoa Đà tái thế cũng không cứu sống nổi cậu!" Ngân Báo vừa ghen ngào, vừa bắt mẫn kêu la.

"Lão đại tỉnh lại là tốt rồi." Thanh Long vỗ vỗ bả vai Ngân Báo, kêu anh không chế tâm tình, "Một đại người đàn ông không nên rơi nước mắt như một đứa bé thế."

Ý thức Lăng Khắc Cốt dần dần rõ ràng, tất cả mọi việc trước khi té xỉu tiến vào đầu óc của anh. Anh mím môi mông, suy yếu nhắm mắt lại: "Thật ảm ỉ!"

Ngân Báo lập tức im lặng, không dám phá nhiễu Lăng Khắc Cốt nghỉ ngơi. Anh xoay người nói với Thang Mang Lâm: "Làm phiền em đi rót ly nước."

Thang Mang Lâm lập tức nghe lời đi rót nước.

Lăng Khắc Cốt có thể tỉnh lại thật tốt, hiện tại nên là thời điểm cô báo đáp anh.

.

Thẩm Đan đứng ở trong căn hộ không tính là quá lớn ông nội chuẩn bị cho mình, đôi mắt xanh đen sáng ngời nhìn ông nội: "Ông nội, ông nói thật cho cháu biết đi, sự kiện kia không phải ông làm"

Tay bưng chén nước của Quân gia Thẩm run lên một cái, nước từ mép chén nghiêng dội ra ngoài, bông mu bàn tay ông. Lòng ông trùng xuống rũ mí mắt: "Chuyện gì? Ông nội có chút hồ đồ."

"Chính là vào cái đêm mưa thiếu gia đoạt lấy bé con kia, không phải là ngài đi vào phòng của thiếu gia chứ?" Thẩm Đan bình tĩnh nhìn ông nội.

Chén nước cuối cùng từ trong tay Quân gia Thẩm rơi xuống, vỡ thành mảnh vụn. Quân gia Thẩm nhếch nhác nhìn cháu trai: "Tiểu Đan, chuyện đã qua, cháu đừng nên truy cứu làm gì?"

"Có phải ngài hay không?" Thẩm Đan hỏi tới, tròng mắt đen lạnh lùng nhìn ông lão.

Anh thật không hi vọng người làm chuyện này là ông nội.

"Tiểu Đan, ông nội đều là vì cháu." Quân gia Thẩm mắt khép hờ, không dám nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen sâu thẳm của cháu trai, "Ông nội biết cháu thích bé con, ông nội chỉ muốn cháu được hạnh phúc. Hơn nữa thiếu gia cũng không biết quý trọng bé con, sáng ngày thứ hai ta thấy được cậu ta từ phòng của Tường Lệ Văn đi ra. Tiểu Đan, cháu có thể oán ông nội, nhưng ông nội thật sự là chỉ vì cháu mới đem ga giường nhuộm máu kia giấu đi."

"Ngài vì tốt cho cháu, nhưng bé con thì sao? Ngài biết bé con vì thế bị bao nhiêu hành hạ không? Cô ấy bây giờ còn nằm ở trong bệnh viện, bởi vì thiếu gia nghi ngờ cô ấy mang chính là con hoang, nên mới bạo hành cô ấy, hại đứa bé đã không còn!" Thẩm Đan không vui chất vấn ông lão.

"Bé con." Quân gia Thẩm ngẩng đầu hối tiếc. Trong lòng ông thật sự không muốn thương tổn bé con, chỉ là muốn tạo ra cơ hội cho cháu trai.

Ông không ngờ chỉ vì một chút lòng riêng của mình, lại gây ra thảm kịch như vậy.

"Cháu đi giải thích với thiếu gia." Thẩm Đan dứt khoát xoay người, anh muốn trả lại trong sạch cho bé con, vì lỗi của ông nội mà chấp nhận chịu phạt.

"Đừng đi!" Quân gia Thẩm ôm lấy hông cháu trai, đáng thương chảy nước mắt, "Tiểu Đan, cháu không phải muốn lấy được bé con sao? Đây là cơ hội duy nhất của cháu. Đã khiến cho bọn họ hiểu lầm, không nên đi giải thích nữa."

"Ông nội, cháu không thể ích kỷ như vậy." Thẩm Đan nhìn gương mặt đầy lệ của ông nội, trầm giọng bi thống nói.

Anh làm sao không nghĩ tới muốn có bé con? Nhưng anh không muốn dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy.

"Ông nội biết trong lòng cháu có bao nhiêu đau khổ, cho nên mới bị ma quỷ xúi bẩy, làm ra sự kiện kia. Nhưng Tiểu Đan, cháu tặng bé con cho thiếu gia, tâm sẽ không đau sao?"

"Ông nội!" Thẩm Đan khổ sở ngẩng đầu lên, trong mắt có giãỵ giụa. Nỗi khổ sở của anh chỉ có anh tự biết. Kể từ mấy năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Hi Nguyên, anh liền bị khuôn mặt tươi cười tinh khiết của cô ấy hấp dẫn. Anh yêu rất khổ sở, ở châu Âu ba năm, chính bằng những nhớ nhung kia cho anh nghị lực mới có thể vượt qua những huấn luyện khó khăn kia.

"Tiểu Đan, cái gì cũng không nên nói, cố gắng tranh thủ tình yêu của bé con, đây mới là điều bây giờ cháu nên làm nhất." Quản gia Thẩm dụ dỗ cháu trai, "Ông nội muốn sớm một chút được bông cháu."

"Ông nội, làm như vậy rất hèn hạ!" Thẩm Đan lâm vào trong mâu thuẫn. Nếu làm một người thành thật, anh tất yếu sẽ mất đi bé con, như vậy đối với anh không khác nào tiến vào địa ngục; nghe lời của ông nội, là anh có thể đạt được hạnh phúc, vậy anh chính là ở thiên đường. Chính trực cùng tà ác, rốt cuộc anh nên lựa chọn cái nào? Anh là muốn rơi xuống địa ngục, hay là muốn bay lên Thiên đường?

Anh u mê, anh tựa như đứng ở ngã ba đường, đi phía trái là địa ngục, hướng phải chính là thiên đường. Địa ngục đại biểu là tà ác, Thiên đường đại biểu là chánh nghĩa. Bóng ma trong lòng anh một mực bên lở tại anh kêu gào không ngừng: "Lựa chọn địa ngục, đó chính là vực sâu vạn kiếp bất phục. Mau lựa chọn Thiên đường!"

Con người chính trực thì tim anh lại bị hành hạ: "Nếu cháu để cả đời mình áy náy? Lấy được bé con cháu có thể thật sự vui được không? Ông muốn cháu cả đời làm tội nhân sao?"

Thẩm Đan khổ sở ôm đầu, vui lắp ở trong sự giãỵ giụa giữa tà ác và lương tri.

Thấy bộ dạng cháu trai khổ sở, Quản gia Thẩm đau lòng ôm lấy anh: "Tiểu Đan, con người vì mục đích, có lúc nhất định phải không chừa thủ đoạn nào. Cháu cho rằng thiếu gia tại sao có thể ở trong vài chục năm nhanh chóng thành lập được Ứng đế quốc? Chém giết, chiếm đoạt, khuếch trương, mỗi một bước đều là xây dựng trên nỗi đau của kẻ thù. Cháu biết để có được thành công của thiếu gia, có bao nhiêu người bị bức phải tự sát không? Ở trên thế giới này, không có một người nào là hoàn toàn sạch sẽ. Chỉ là cháu chưa bao giờ hiểu rõ được hết chân tướng, bé con là của cháu! Cháu đi đoạt lấy cô ấy về đây đi. Ông nội thật lòng thương yêu con bé, cũng rất muốn để cho cô bé làm cháu dâu."

"Ông nội, cháu đi nha." Thẩm Đan không nói gì, anh mắt hờn đầy ông lão ra, lạnh lùng đứng dậy.

Chút đạo lý ông nội nói. Anh hiểu được, Ứng đế quốc khuếch trương thu tóm bao nhiêu tâm huyết cả đời của người ta, thiếu gia chưa bao giờ vì những người đó rơi lệ, bởi vì anh ta đã từng nói: "Ở trên thế giới này, người chết, chính là ta sống! Muốn sinh tồn, lòng dạ sẽ phải độc ác."

Đây là cách sinh tồn của Lăng Khắc Cốt.

Xem xét lại mình, có phải quá mức thiện lương hay không? Anh nhân từ tới không cách nào tồn thương bất kỳ ai.

Mà anh làm như vậy, người bị thương cũng chỉ có chính anh.

Nhưng anh thật có thể che giấu lương tâm, không chừa thủ đoạn nào cướp lấy chỗ đứng trong tình yêu sao?

.....

Vết thương trên người Hi Nguyên dưới bàn tay y thuật thần kỳ của Ngân Báo dần dần chuyển biến tốt, không còn đau đớn như lúc đầu nữa. Thẩm Đan chỉ cần không đi làm, sẽ chạy tới chăm sóc cô. Nhiều lần, cô đều cảm giác anh có lời muốn nói, muốn nói lại thôi. Trên người của Thẩm Đan bị một loại cảm giác thần bí bao phủ, khiến cho cô càng ngày càng nhìn không thấu anh.

Lăng Khắc Cốt từ đầu đến cuối đều chưa từng xuất hiện.

Trong lòng Hi Nguyên cười lạnh, anh khinh thường cô và bảo bối của cô, cô tại sao nhất định phải đi quan tâm anh? Cô chỉ phải nhớ kỹ, Lăng Khắc Cốt là kẻ thù của cô, hần giết chết ba Dã Lang, còn tự tay bóp chết bảo bối của cô. Cái thù này cô vĩnh viễn cũng không thể quên.

"Bé con, ông nội làm bánh ngọt dâu tây em thích ăn nhất, em mau nếm thử." Thẩm Đan vừa vào nhà, liền bắt gặp Hi Nguyên ngồi ở trên giường trầm tư, anh lập tức cười hướng cô lắc lư cái hộp trong tay.

"Bánh ngọt dâu tây? ! Em thích ăn nhất ông Thẩm làm!" Hi Nguyên nén xuống lo lắng trong lòng, bày ra bộ mặt ngây thơ tươi cười.

Thẩm Đan ngồi ở bên giường, từ trong hộp lấy ra một khối bánh ngọt dâu tây, cười bỏ vào trong tay Hi Nguyên: "Mười tám giờ không có gặp mặt, có nhớ anh hay không?"

Hi Nguyên khờ dại đôi mắt đẹp nheo lại: "Nhớ nha! Hơn nữa nhớ nhưng thức ăn mà anh mang đến."

"Đối với em mà nói anh chỉ có giá trị như một khối bánh ngọt dâu tây thôi sao?" Thẩm Đan cung chiêu xoa xoa tóc mềm mại của Hi Nguyên, trong đôi mắt ngập tràn thâm tình

"Ai nói? Đối với em quan trọng. Không riêng gì bánh ngọt dâu tây, còn là bí đồ hầm, cà chua thịt bò hầm cách thủy, canh gà nhân sâm" Hi Nguyên che miệng cười trộm.

"Tất cả đều là thức ăn? ! Lăng Hi Nguyên, cái người này trong mắt cũng chỉ có thức ăn ngon thôi sao." Thẩm Đan kháng nghị mà kéo Hi Nguyên vào trong ngực, nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, "Bé con, anh trong mắt em không có chút đặc biệt nào sao?"

"Anh là anh Thẩm hiểu bé con nhất." Hi Nguyên vui vào trong ngực anh, không khỏi cảm kích nói.

Chỉ là anh Thẩm?

Thẩm Đan mắt nhắm ôm Hi Nguyên. Anh gần đây quá tham lam, thế nhưng muốn chen vào chỗ của Lăng Khắc Cốt, chiếm cứ vị trí quan trọng nhất trong lòng Hi Nguyên. Có lẽ lời của ông nội đã có tác dụng, anh thế nhưng không nói ra cái điều bí mật kia.

Anh không phải đã quá hèn hạ rồi hay sao?

Tay anh ôm Hi Nguyên có chút run rẩy.

Tự trách cùng ảo não khiến cho anh lại lâm vào trong bứt rứt.

"Bé con." Thẩm Đan há miệng, mâu thuẫn nhìn Hi Nguyên.

"Hả?" Hi Nguyên ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn Thẩm Đan. Mỗi một lần, anh đều là gọi cô một câu "Bé con", rồi lại không nói tiếp phần sau. Để cho cô đoán không ra anh muốn nói cái gì.

Thẩm Đan nhếch nhác quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào trong đôi mắt đẹp kia của Hi Nguyên: "Muốn ăn cái gì, ngày mai anh Thẩm mang tới đây cho em."

"Anh thật đúng là muốn nuôi em thành một cái người đại mập mạp à? !" Hi Nguyên không thuận theo nhìn Thẩm Đan.

"Biến thành đại mập mạp sẽ tốt hơn, vẻ đẹp của em không ai thấy, anh có thể mang em giấu đi." Thẩm Đan đột nhiên trịnh trọng nhìn Hi Nguyên, trong tròng mắt đen lóe ra tia lửa.

"Anh Thẩm giấu cọt bé con!" Hi Nguyên bắt mẫn đẩy Thẩm Đan ra, tránh né cái ánh mắt nóng bỏng kia. Cô bây giờ nản lòng thoái chí, không muốn lại tiếp nhận tình cảm nào khác trừ tình bạn bè. Coi như Thẩm Đan đối với cô tốt như vậy, cô tạm thời cũng không cách nào tiếp nhận. Trong lòng cô, anh vẫn là người anh trai tốt nhất của cô.

"Nhanh ăn đi, tôi không đùa em nữa." Thẩm Đan đẩy bánh ngọt cho Hi Nguyên, cung chiêu nhìn cô.

Hi Nguyên không có nói ra lời cự tuyệt khiến anh có chút bị tổn thương. Thật ra thì anh đã sớm nên hiểu, hi vọng của mình nhỏ bé tới chừng nào.

.

Tường Lệ Văn nhìn hình trong tay hả hê cười lạnh. Bây giờ những con đàn bà có thể uy hiếp được vị trí Lăng phu nhân của cô ta đều từng cái một bị quăng sạch rồi, người thắng cuộc chân chính chỉ có Tường Lệ Văn cô. Thang Mang Lâm sanh non, không còn có thể mang đứa bé đến thỏa hiệp với Lăng Khắc Cốt nữa, mà cái con nha đầu xấu xí kia cũng không tốt hơn bao nhiêu, bị Lăng Khắc Cốt đánh cho thương tích khắp người. Vừa nghĩ tới Lăng Khắc Cốt tự tay giết chết đứa bé trong bụng bé con, Tường Lệ Văn liền thỏa hận mà ngửa mặt lên trời cười to. Dám đấu cùng cô, Thang Mang Lâm và Lăng Hi Nguyên cũng còn quá non.

Lúc này, điện thoại di động của cô ta vang lên, cô ả thuận tay cầm lên.

"Lệ Văn, thấy tôi làm thế nào?" Trong điện thoại di động truyền tới một giọng nói tà ác.

"Rất tốt! Đây chính là hiệu quả tôi muốn! Tôi muốn khiến cái nha đầu xấu xí Lăng Hi Nguyên đó không còn có cơ hội đứng lên." Tường Lệ Văn âm trầm cười lạnh.

"Vì chụp những hình này, đầu ngón chân tôi cũng mau đông lạnh hết. Em phải thưởng cho tôi cái gì đó chứ?" Âm thanh của đối phương đầy dục vọng, tham lam cười tà.

"Chờ anh giúp tôi giải quyết xong hoàn toàn Lăng Hi Nguyên, hãy quay lại nói điều kiện với tôi." Tường Lệ Văn cười lạnh cúp điện thoại.

Nhìn một bàn đầy những tấm hình, cô lần nữa hả hê cười to.

Nhìn tấm hình ôm hôn ở trước lò sưởi hình có bao nhiêu mập mạp, cho dù ai cũng sẽ cho là hoàng tử Đan Mạch cùng nha đầu xấu xí Lăng Hi Nguyên này lén phụng.

Tin tưởng Lăng Khắc Cốt thấy những hình này, nhất định sẽ giận tím mặt.

Cô cứ chờ xem kịch hay thôi.

.

Lăng Khắc Cốt ngồi ở trên giường, uống cháo nóng Thang Mang Lâm bón cho anh. Sơn Miêu tựa bên cửa sổ, có chút ghen ghét nhìn Thang Mang Lâm tận tình chăm sóc Lăng Khắc Cốt. Kể từ khi Lăng Khắc Cốt bị thương, trong mắt của Thang Mang Lâm cũng chỉ thấy có lão đại, bỏ mặc anh, có lúc, cô thậm chí còn coi anh như người trong suốt, chỉ lộ ra bộ mặt tươi cười với lão đại.

Mặc dù anh cũng rất quan tâm tới lão đại, nhưng khi nhìn người phụ nữ của mình chăm sóc vị “hôn phu” cũ của cô ấy như vậy, anh dù sao cũng thấy hơi ghen tỵ. Cô chưa bao giờ từng đối xử với anh tốt như vậy.

"Bé con sao rồi?" Lăng Khắc Cốt đột nhiên ngược đôi mắt phượng tinh xảo lên, lạnh lùng nhìn Sơn Miêu.

"Không tốt, phần lưng bé con lưu lại một mảng sẹo lớn, Ngân Báo nói trong thời gian ngắn sẽ không thể lành ngay được. Bé con vẫn còn đắm chìm trong nỗi đau mất đứa con, lúc không có người sẽ len lén rơi lệ." Sơn Miêu, đau lòng trả lời.

Lão đại xuống tay thật ác độc, ngay cả người mình thích nhất cũng có thể đánh thành như vậy.

"Cô ấy. Không có hỏi đến tôi sao?" Tròng mắt đen u ám lạnh lẽo của Lăng Khắc Cốt rũ xuống, do dự hỏi.

"Hỏi cậu làm gì?" Sơn Miêu bất mãn nhìn Lăng Khắc Cốt. Anh cảm thấy thật khó sợ thay cho bé con, bị người mình thích nhất gây thương tích, đau đớn này làm thế nào mà chịu đựng nổi đây? Về sẹo trên lưng bé con xấu xí tới dọa người. Tung hoành trên da thịt như ngọc của cô bé, phá hủy sự hoàn mỹ. Vết sẹo như vậy cũng khắc sâu trong lòng cô sao?

Lão đại hiện tại đã thoát khỏi nguy hiểm, sắc mặt càng ngày càng hồng hào hơn, anh mới dám bắt bình thay cho bé con.

"Roi nước mắt cái nỗi gì? Đứa bé kia chết thì chết." gương mặt tuấn tú của Lăng Khắc Cốt trầm xuống, không có đi để ý tới trách cứ của Sơn Miêu.

Một nghiệt chủng, chết có cái gì phải buồn bực?

Lại vẫn len lén rơi lệ.

Bị ghen tỵ hành hạ thật sâu, Lăng Khắc Cốt cảm thấy ngực rất buồn bực, giống như bị ai đó đâm một dao vậy.

"Shit!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên đứng lên cột giường, âm lãnh cắn răng.

Thang Mang Lâm bị nét mặt này của anh làm cho sợ hết hồn, hoảng sợ nhìn anh.

Biết mình dọa tới Thang Mang Lâm, Lăng Khắc Cốt lập tức nói xin lỗi cô: "Băng Nhi, em và Sơn Miêu đi về nghỉ đi."

"Không! Em muốn ở chỗ này chăm sóc anh." Thang Mang Lâm cầm tay Lăng Khắc Cốt, cố chấp cười nói.

"Em đã cả đêm không ngủ, nhanh đi nghỉ ngơi!" Lăng Khắc Cốt lấy giọng điệu phục vụ quên mình nói. Thang Mang Lâm vì chăm sóc anh, cũng có đến mấy ngày không ngủ không nghỉ, khiến cho anh rất áy náy. Thân thể của cô cũng mới vừa khỏe lại một chút, sao có thể để cho cô lại ngã bệnh nữa?

"Không!" Thang Mang Lâm nói gì cũng không chịu rời đi. Lăng Khắc Cốt yếu tới mức khiến cho người ta đau lòng, cô không yên tâm để anh ở lại bệnh viện một mình.

"Sơn Miêu!" Lăng Khắc Cốt lạnh lẽo gọi tên Sơn Miêu, "Kéo Băng Nhi đi!"

"Tuân lệnh!" Sơn Miêu cười tà mị đi tới bên cạnh Thang Mang Lâm, nắm eo của cô, mạnh mẽ ôm cô vào lòng, "Em yêu, không cần tiếp tục làm phiền lão đại."

"Ai làm phiền anh ấy?" Thang Mang Lâm ủy khuất cắn môi. Cô chỉ là muốn chăm sóc Lăng Khắc Cốt thật tốt, người đàn ông này lại trưng ra cái vẻ mặt của ông chồng ghen muốn ăn tươi nuốt sống cô. Nếu như ngày nào đó cô không cẩn thận va phải người nào đó, anh sẽ không chụp cho cô cái mũ hồng hạnh xuất tường chứ?

"Em!" Sơn Miêu cười cười với Lăng Khắc Cốt, liền kéo Thang Mang Lâm rời đi.

Cho đến khi vào bãi đậu xe, Thang Mang Lâm vẫn còn giận dỗi với anh, đến nhìn mặt một cái cũng không thèm.

"Vẫn còn giận sao?" Sơn Miêu đẩy cô vào chiếc Hummer, cười tà đè lên người cô, một đôi mắt nóng bỏng thường thức sự dịu dàng của Thang Mang Lâm.

"Tôi rất đáng ghét, Anh không sợ tôi phiền chết sao?" Thang Mang Lâm đẩy khuôn mặt tươi cười tà ác trước mặt, tức giận cong môi lên.

"Anh có Tường Đồng Vách Sắt hộ thân, không sợ!" Sơn Miêu cười hôn Thang Mang Lâm. Mấy ngày nay nhìn cô lại không thể đụng vào cô, có trời mới biết anh nhìn có bao nhiêu thâm trầm. Mà cái người phụ nữ ngốc này lại cố tình chỉ biết chăm sóc lão đại, liền cơ hội nắm tay cũng không cho anh.

"Anh cho tôi là ôn dịch hả? Còn Tường Đồng Vách Sắt? Làm sao anh không mang luôn mặt nạ phòng độc đi?" Thang Mang Lâm bất mãn tròn mắt nhìn Sơn Miêu một cái.

Son Miêu đáng thương chớp chớp đôi mị nhân đào hoa: "Mặt nạ phòng độc đối với anh vô dụng, bởi vì anh đã som trùng phải thứ độc tên gọi là “Thang Mang Lâm”.”

"Ba hoa!" Thang Mang Lâm bị anh chọc cười. Người đàn ông này, bộ mặt vốn rõ là yêu nghiệt, lại vẫn còn giả bộ thánh thần.

"Em phải phụ trách giải độc cho anh!" Son Miêu dùng ánh mắt nóng hừng hực nhìn Thang Mang Lâm.

Thang Mang Lâm bị anh nhìn khiến cho gương mặt đỏ rực lên, cô xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn vào đôi mị nhân đào hoa đến rực rỡ kia của Son Miêu.

Lúc này mới giống người phụ nữ của anh chứ! Son Miêu hài lòng buông Thang Mang Lâm ra, ngồi vào ghế lái, nhanh chóng khởi động Hummer.

Vào nửa đêm, cả bệnh viện Báo có vẻ cực kỳ an tĩnh. Lăng Khắc Cốt đột nhiên vén chăn lên bước xuống đất. Anh khoác chiếc áo khoác ra ngoài bộ quần áo bệnh nhân xong liền đi ra cửa. Từ cửa phòng mở ra của anh, chỉ đi vài bước, anh liền dừng trước phòng bệnh ở sát cạnh. Anh rón rén mở cửa phòng, lặng yên không một tiếng động đi vào.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trên giường, Hi Nguyên suy nhược mà tái nhợt lồ lộ ra dưới ánh trăng, nhìn qua sao mà bất lực đến thế.

Lăng Khắc Cốt vừa nhìn thấy Hi Nguyên như vậy một cái lông mày liền nhíu chặt lại.

Anh lặng lẽ đi tới bên giường bệnh, vươn tay nhẹ nhàng khi lau đi giọt nước mắt vẫn còn vương trên khóe mắt cô, ngón tay khẽ run rẩy.

Hi Nguyên cảm thấy trên mặt hơi ngứa ngứa, hình như có cái gì đó đang bò trên mặt cô, cô lo lắng khẽ động thân thể, tránh khỏi thứ đụng chạm khiến cho cô cảm thấy bất an đó.

Lăng Khắc Cốt ngồi ở bên giường, đôi con ngươi tinh mịch chăm chú nhìn vào gương mặt tái nhợt của Hi Nguyên.

Vết thương trên cổ tay cô đã kéo vẩy, trên da thịt mịn màng lưu lại một vết dấu vết giống như vòng tay. Mày kiếm Lăng Khắc Cốt nhíu lại, khẽ xoa xoa vết sẹo màu hồng hồng kia.

Hi Nguyên đột nhiên lật người, tay tuột khỏi bàn tay của Lăng Khắc Cốt. Cả tấm lưng cô hướng về phía Lăng Khắc Cốt, khiến cho anh không thể thấy được mặt cô.

Lăng Khắc Cốt lẳng lặng ngồi ở cạnh giường bệnh, giữa một căn phòng tràn ngập ánh trăng lạnh lẽo với Hi Nguyên.

Cô lại có thể gầy đến như vậy, trên người không có một chút thịt, sắc mặt tái nhợt giống như quý. Lưng của cô nhìn thật yếu ớt, giống như sắp không chịu nổi những đau khổ đè nặng lên cô.

Đột nhiên nhớ lại lời Son Miêu nói "Trên lưng của bé con lưu lại vết sẹo vĩnh viễn không thể xóa đi", Lăng Khắc Cốt tay run run vén trang phục của Hi Nguyên lên, nhờ vào ánh trăng để xem xét lưng cô.

Khi thấy vết sẹo vừa thô lại xấu xí như con rết kia thì tay Lăng Khắc Cốt nắm chặt lại. Anh đột nhiên che ngực, cổ nén trận đau đớn nhói lên trong tim, mồ hôi lạnh thấm ướt hết y phục của anh, anh giống như lại bị đâm một dao vậy, suy yếu cắn răng đầy khổ sở.

Mỗi lần hỏi bệnh tình bé con, ngực của anh cũng sẽ đau đến khó có thể chịu được, giống như có người đang cầm dao khoét vào tim anh, nhất là lúc nghe bọn Ngân Báo họ nói bé con không tốt, đau đớn ở ngực sẽ càng tăng thêm. Anh giống như một bệnh nhân mạch bệnh nan y, đau đến ngay cả hô hấp bình thường cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Chờ đau nhức qua đi, Lăng Khắc Cốt cúi thấp đầu xuống, đặt đôi môi lạnh bạc của mình in lên vết sẹo xấu xí kia, khóe mắt của anh dường như rơi xuống một giọt nước mắt trong suốt.

Bé con là con rồi anh một tay nuôi lớn, thế nhưng cô lại phản bội anh.

Hi Nguyên đang trong giấc mộng đột nhiên cảm thấy phần lưng có một cái gì đó nóng bỏng qua lại trên đó, cảm giác quen thuộc này khiến cho cô lập tức tỉnh táo lại. Cô chợt ngồi dậy, đưa tay mở đèn nơi đầu giường, hoảng sợ nhìn về phía Lăng Khắc Cốt ngồi ở mép giường.

Uất ức vô tận, tuyệt vọng và quuyền luyến, thù hận thấu xương khiến cho cặp mắt cô đỏ ngầu, cô với quả táo trên từ ở đầu giường lên ném về phía Lăng Khắc Cốt ném đi, vừa ném còn vừa khóc vừa la lớn: "Đi ra ngoài! Cái người ác ma này! Anh là đao phủ! Cả đời này tôi cũng không muốn gặp lại anh!"

Lăng Khắc Cốt tỉnh táo đón được quả táo, đặt nó trở lại trên bàn, sau đó cẩn thận nhìn Hi Nguyên một cái, mới lạnh lùng cao ngạo đứng dậy, không nói gì rời đi.

Nhìn bóng lưng cứng ngắc kia của Lăng Khắc Cốt, Hi Nguyên ôm lấy hai đầu gối khóc rống lên. Nếu không cần cô, tại sao còn phải nửa đêm đến nhìn cô? Tại sao không hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của cô? Anh đi cười Thang Mang Lâm của anh đi, không cần trở lại tìm cô làm gì!

.....

Lăng Khắc Cốt nhận lấy tờ báo y tá đưa tới, vừa uống cà phê, vừa nhìn vào tờ báo. Đột nhiên ánh mắt của anh dừng lại ở một tấm hình cỡ lớn trên trang nhất. Nhân vật chính trong tấm hình không phải ai khác, chính là Zu Cuella, kẻ khiến cho anh hận đến căn răng nghiền lợ. Chỉ thấy anh ta cùng với một cô gái không thấy rõ dung mạo ngồi ở bên lò sưởi ôm hôn, hình ảnh kia duy nỡ mà mập mờ. Tựa đề bài báo ghi một dòng chữ rất lớn: "Đêm tuyết của hoàng tử Đan Mạch bên người tình".

Ở bên cạnh tấm hình lớn đang ôm hôn, còn có mấy hình nhỏ, tất cả đều là Zu Cuella cùng cô gái thần bí kia ở chung với nhau, hai người không phải ôm, thì chính là hôn.

Lăng Khắc Cốt vừa nhìn một cái liền nhận ra cô bé kia là Hi Nguyên, anh giận đến thiếu chút nữa xé toang tờ báo. Tay anh cầm tờ báo nắm chặt thành quyền, khớp xương phát ra tiếng răng rắc vang lên thanh thúy.

Nghiệt chủng kia quả nhiên là của Zu Cuella. Cho dù Hi Nguyên không thừa nhận, anh cũng biết. Người đàn ông thời gian gần đây đi chung với cô, cũng chỉ có Zu Cuella. Anh không sao chịu đựng được khi ngoài anh ra còn có người đàn ông khác có thể để cho Hi Nguyên cam tâm tình nguyện hiến thân.

Zu Cuella, lại dám động đến phụ nữ của anh!

"Thanh Long, anh tới đây cho tôi!" Lăng Khắc Cốt bấm điện thoại của Thanh Long xong, liền rống to với đối phương.

Thanh Long không rõ chân tướng cúp điện thoại, sững sờ ngồi ở trong căn phòng bày trí theo phong cách cổ điển của mình.

Liệp Ưng bị chọc giận rồi sao?

Anh vỗ vỗ lỗ tai bị chấn động đến muốn điếc luôn, ưu nhã đứng dậy. Mặc một cái áo khoác ngoài quý giá màu xanh dương, anh đem đôi kính mắt quen thuộc kia lên che đi tròng mắt đen thâm thúy.

Đi ra khỏi phòng làm việc, anh nói với thư ký: "Có chuyện gì thì gọi đi động cho tôi."

"Dạ được, Tổng giám đốc." Thư ký lập tức nhìn một chút lịch làm việc của Thanh Long, sau đó ngẩng đầu lên, đẩy đẩy cặp kính to xấu xí lên tiếng, "Buổi chiều ba giờ có họp báo, ngài không thể vắng mặt."

"Ừ." Thanh Long từ trước đến giờ luôn tôn trọng sự hoàn mỹ, chỉ chỉ cặp mắt kính kia của thư ký, bất mãn nói, "Thật xấu xí! Đổi lại cặp mắt kính khác đi! Sự tồn tại của nó phá hỏng sự hoàn mỹ nơi phòng làm việc của tôi."

"Đây là vật mẹ tôi để lại cho tôi, không thể đổi cái khác!" Thư ký Tần Hoài bình thần nhìn về phía Thanh Long, nói gì cũng không chịu đổi cặp mắt kính xám ngoét xấu xí kia.

"Rất có cốt khí?!" Thanh Long không khỏi nhìn nhiều một cái thư ký mới chưa tới ba tháng này. Tần Hoài là thư ký anh dùng qua thời gian lâu nhất, những phụ nữ trước kia tất cả đều nghĩ leo lên giường của anh, công việc một chút nghiêm túc cũng không có. Cho nên tần số anh đổi nữ thư ký tốc độ quá là nhanh hơn so với lão đại đổi "Người tình". Cái cô Tần Hoài này làm việc rất nghiêm túc, chỉ chính là quá xấu, người xấu xí có thể tha thứ, đó là cha mẹ ban cho, không có cách nào lựa chọn, nhưng cô không nên ngày ngày mặc đồ công sở màu tối như bà cụ già, búi tóc vòng vèo bốn năm chục vòng, còn đeo lên một bộ mắt kính xấu xí có thể xuống mồ rồi. Tần Hoài cho người ta cảm giác chính là một người quê mùa xấu xí, nếu như không phải là vì năng lực của cô ta, anh thật có chút không cách nào để dàng tha thứ cho cô xuất hiện tại căn phòng làm việc cổ kính này của anh.

"Cám ơn Tổng giám đốc khích lệ." Tần Hoài lãnh ngạo nhìn Thanh Long, một chút sợ hãi cũng không có.

Thanh Long mặc dù giận đến muốn giết người, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười mỉm lịch sự mà tao nhã như cũ: "Con gái hiếu thuận."

Lời nói tựa như khen ngợi kì thực đầy giễu cợt, nhưng từ miệng Thanh Long nói ra, lại dễ nghe như vậy.

Thấy ánh mắt tức giận phía sau cặp mắt kính của Tần Hoài, Thanh Long vui vẻ nhếch khóe môi lên. Đã lâu không có vui sướng hưởng thụ niềm vui thú cùng người cái vớ như vậy.

.....

"Điều tra ra tất cả những tờ báo, tạp chí đăng tin scandal này, không cần biết dùng giá cao bao nhiêu thu hồi toàn bộ về, tiêu hủy cho tôi! Sau hai giờ, tôi muốn trên đường cái sẽ không còn thấy tin tức về scandal của hoàng tử Đan Mạch. Các trang web lớn, phải là có tin tức này, cũng lệnh cho bọn họ lập tức gỡ xuống. Tôi xem ai dám đối đầu cùng Lăng Khắc Cốt tôi!" Lăng Khắc Cốt giống như một ác ma máu lạnh, đứng ở phía trước cửa sổ, âm lãnh ngoan độc ra lệnh cho Thanh Long.

"Có người có can đảm đó sao? Lão đại nổi danh Đế Vương mặt lạnh của Ưng tập đoàn." Thanh Long khoa trương cười nói.

Không ngờ lão đại hết sức khẩn cấp diện cho anh tới, là vì giải quyết tin tức này. Thật ra thì người ta cũng không có chỉ đích danh cô bé này là ai, hình cũng rất mờ hồ, lão đại liền khẩn trương thành ra như vậy. Chỉ là, vì bé con, xác thực nên đem những thứ tin tức này bóp chết trong trứng nước.

"Bách Hổ, " Lăng Khắc Cốt liếc mắt nhìn Bách Hổ đứng ở bên cạnh Thanh Long, tiếp tục phân phó, "Tìm cách bức Zu Cuella về Đan Mạch, cần thiết có thể tạo ra một cuộc đảo chính quân sự."

"Tôi hiểu." Bách Hổ gật đầu một cái, lão đại rất ít dùng cái thủ đoạn ác độc này đối phó kẻ địch, lần này là do Zu Cuella ép lão đại? Muốn tạo ra một

cuộc đảo chính quân sự cần vận dụng đến rất nhiều quan hệ, chuyện liên quan đến đến cả nước Đan Mạch ổn định. Chiều này của lão đại thật ác độc.

"Son Miêu, phái một cô gái ăn mặc giống như bộ dáng của Hi Nguyên, đi cuốn lấy Zu Cuella, khiến cho đám chó săn vô tình không cẩn thận chộp được hình ảnh Vương Tử Điện Hạ ở thành Long bao nuôi gà. Tôi muốn cho tất cả giới truyền thông đều biết, người tình của hoàng tử Đan Mạch thật ra thì chỉ là một con gà, tuyệt đối không thể liên tưởng đến trên người bé con! Nhớ, nhất định phải làm không chê vào đâu được, làm cho người ta tìm không ra điểm yếu. Tôi muốn khiến cho Zu Cuella lúc đối mặt truyền thông á khẩu không trả lời được, trăm miệng cũng không thể bào chữa." Lăng Khắc Cốt lãnh ngạo phân phó.

Đám chó giận anh, Zu Cuella cũng nên có can đảm mà đón nhận kịch hay do anh đưa tới đi.

"Lão đại, chiều này có phải quá ác không? Gương mặt tuần tú của Điện hạ Zu biết để vào đâu đây? Hoàng tử Đan Mạch bao nuôi gà, đây chính là tin tức rất có tính chất oanh tạc nha!" Son Miêu xấu hổ lau mồ hôi lạnh trên trán. Thật mừng rỡ vì người phụ nữ mình đụng vào là Thang Mang Lâm, không phải bé con.

Trở thành kẻ địch của Lăng Khắc Cốt, thật là quá đáng sợ.

Ngay cả mình là anh em tốt của cậu ta, trong lòng cũng phát run.

Zu Cuella, tự mình cầu nhiều phúc thôi.

Trong lòng Son Miêu thầm cầu nguyện cho cái tên Zu Cuella còn chưa biết mình gặp nguy hiểm kia.

"Ít nói lời vô ích!" Lăng Khắc Cốt không vui trợn mắt nhìn Son Miêu một cái, trông mắt đen âm trầm này thiếu đốt ngọn lửa hung tàn như đang muốn cắn người. Một con Liệp Ưng ngủ đông nhiều năm rốt cuộc bộc phát, đang mở rộng móng vuốt sắc bén, công kích kẻ treu chọc tới người của anh.

"Tốt tốt tốt! Tôi đi làm!" Son Miêu hi ha gơ hai tay lên đầu, dường như đầu hàng gật đầu.

Thật ra thì chuyện như vậy anh thường đảm trách, chỉ là mỗi lần đều vì đối phó đối thủ của Ưng tập đoàn, làm cho đối phương chịu sự gièm pha vì không tuân thủ pháp luật, hại cổ phiếu của đối phương rớt giá thê thảm. . . Mặc dù duy trì loại "Chuyện thất đức" này là sở trường của anh, chỉ là lần này đối phương lại là cái tên hoàng tử Đan Mạch tiêu sái đó, anh cảm thấy rất có tính khiêu chiến. Tưởng tượng bộ dáng kinh ngạc của Zu Cuella lúc bị người thiết kế này, anh không nhịn được muốn cười lớn thành tiếng.

"Nhanh đi làm! Đúng rồi, gọi Ngân Báo tới đây! Tôi muốn xuất viện!" Lăng Khắc Cốt xoay người, đưa lưng về phía mọi người, lưng thẳng tắp.

"Tôi không đồng ý!" Thanh Long vừa nghe Lăng Khắc Cốt nói muốn xuất viện thì đầu tiên là phản đối, "Thân thể lão đại căn bản còn chưa có phục hồi như cũ, cậu quên là buổi sáng trái tim của cậu vẫn còn đang bị thương sao?"

Ngân Báo lúc sớm tới giúp lão đại kiểm tra thể nhưng phát hiện anh ta nằm ở trên giường bị chặt ngực, đau đến hàm răng cũng cắn bật máu, nhưng là không kêu một tiếng, ngay cả y tá cũng không gọi. Ngân Báo lúc ấy sợ hết hồn, thật may là anh ta y thuật cao siêu, rất nhanh không chể được bệnh tình lão đại.

Lão đại hiện tại ra cái bộ dáng này, sao có thể xuất viện?

Dù thế nào cũng phải để thân thể tốt lại đã rồi hãy nói đến xuất viện chứ!

"Tôi cũng không đồng ý!" Bách Hổ và Son Miêu trăm miệng một lời phụ họa, nhất trí đồng ý với ý kiến của Thanh Long.

"Người xuất viện là tôi, không phải là các anh!" Lăng Khắc Cốt xoay người, lãnh khốc nhìn mọi người, trong đáy mắt như hai đầm nước sâu thăm không đáy kia mang theo ngạo ý rõ ràng.

.

Hi Nguyên cảm thấy hôm nay rất quý dị, chú Ngân Báo không có tới thăm cô, ngay cả mỗi ngày một lần đổi thuốc thay băng thậm chí đã quên rồi, mấy chú cũng giống như quên mất cô vậy, cũng không có tới thăm cô, chỉ có Thẩm Đan là vẫn theo lẽ thường tới thăm cô.

"Bé con, nếu như mà anh làm ra chuyện sai lầm, em có thể tha thứ cho anh không?" Thẩm Đan đột nhiên hết sức chăm chú nhìn Hi Nguyên.

"Anh? Tại sao muốn em tha thứ?" Hi Nguyên không hiểu nháy mắt.

Thẩm Đan là một thanh niên chính trực thiện lương như vậy, có thể làm ra cái chuyện gì không thể tha thứ được sao? Hi Nguyên thật có chút không dám tin tưởng.

"Chuyện này với em có quan hệ rất lớn." Thẩm Đan đột nhiên cảm bả vai Hi Nguyên, thành khẩn nói, "Bé con, trước khi sám hối, anh muốn nói trước cho em biết một chuyện. Em nhất định phải nghiêm túc nghe anh nói hết."

Hi Nguyên không hiểu nhìn Thẩm Đan vẻ mặt nặng nề, không hiểu anh hôm nay thế nào.

"Ông nội đi theo bên cạnh thiếu gia đã rất nhiều năm, vẫn luôn vô cùng trung thành, chưa bao giờ từng phạm sai lầm. Ông ấy yêu đứa cháu trai duy nhất

này là anh, cho nên có lúc vì anh, ông cũng sẽ có lòng riêng. Em nhất định không nên trách ông, em muốn hận có thể hận anh, bởi vì mọi thứ xuất phát đều từ việc ông muốn tốt cho anh." Thẩm Đan lo lắng liếm liếm đôi môi khô khốc.

Anh lần tránh thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định đem chân tướng nói cho Hi Nguyên. Người tạo nên hiểu lầm giữa cô và thiếu gia là ông nội.

"Anh Thẩm, anh đang nói gì vậy?" Hi Nguyên không rõ chân tướng nhìn Thẩm Đan.

"Là ông nội len lén chạy vào phòng thiếu gia, đem tấm ga giường nhuộm máu tươi trinh nữ của em giấu đi. Cho nên thiếu gia căn bản không biết cô gái cùng với anh ấy là em. Cũng bởi vì hiểu lầm này, khi anh ấy lần thứ hai đoạt lấy em đã cho rằng em đã sớm thất trinh cho người đàn ông khác, anh ấy mới đổ kị đến nổi điên, tổn thương em. Cũng vì vậy cho nên anh ấy vẫn nhận định bảo bảo em mang là nghiệt chủng. Đây tất cả đều là lỗi của ông nội. Nếu như không phải là ông nội, thiếu gia cũng sẽ không nổi điên tổn thương bảo bảo của hai người." Trong mắt Thẩm Đan trầm xuống đầy bi thống không cách nào dùng lời nói mà hình dung được. Hai ngày nay anh đã tự khiển trách mình rất nhiều, anh thế nhưng ích kỷ đến mức muốn giấu kỹ bí mật này, nhưng khi nhìn Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt hành hạ đến lẫn nhau không còn hình người, lương tri trong anh dần dần hồi phục.

"Không! Ông Thẩm sẽ không! Làm sao có thể?" Hi Nguyên không thể nào tin nổi nhìn chằm chằm Thẩm Đan.

Ông Thẩm thương yêu cô đến thế, lại có thể làm ra chuyện như vậy!

Cô chịu tất cả hành hạ, đều là bởi vì một hiểu lầm buồn cười như thế sao?

Lòng của Hi Nguyên bắt đầu quặn lại, cô đau đến che ngực, nước mắt không ngừng chảy dài.

Bảo bảo của cô chết thật là oan uổng.

"Bé con, thiếu gia cũng rất yêu em. Em không cần hận anh ấy. Ngày đó anh ấy từ trong phòng này đi ra ngoài cũng bởi vì mất máu quá nhiều mà xuất hiện con sọc, một lần nguy hiểm đến tính mạng. Anh ấy không để cho chúng tôi nói cho em biết, chính là sợ làm đau tim em. Thiếu gia Ngân Báo bỏ ra rất nhiều sức lực mới kéo được anh ấy từ Quý môn quan trở về. Tôi thật tâm hi vọng hai người có thể hóa giải hiểu lầm."

Lời Thẩm Đan nói giống như một quả bom chết chóc đâm thẳng vào lòng Hi Nguyên.

Không trách được Lăng Khắc Cốt lâu như vậy cũng không đến thăm cô, thì ra là thương thể của anh so với cô còn nặng hơn.

Cô đột nhiên phát hiện ra đêm qua Lăng Khắc Cốt xuất hiện phía dưới áo khoác mặc chính là quần áo bệnh nhân, lúc đó cô sao có thể không chú ý tới chứ? Cô dần quá!

Anh đến xem cô, cô lại vẫn đuổi anh đi ra ngoài, còn dùng lời nói ác độc như vậy mắng anh.

"Anh Thẩm, anh ấy ở đâu? Anh dẫn em đi!" Hi Nguyên đột nhiên bắt được tay Thẩm Đan, lo lắng hỏi.

Cô muốn đi nhìn Lăng Khắc Cốt, thực sự cần phải nhìn thấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

"Phòng bệnh của Thiếu gia ở bên cạnh." Thẩm Đan cũng không biết Lăng Khắc Cốt đã xuất viện, anh chỉ chỉ sang phóng sát vách, nói với Hi Nguyên.

"Các anh tại sao có thể không nói cho em?" Hi Nguyên vừa nghĩ tới một màn Lăng Khắc Cốt ngực cắm dao găm đi ra ngoài kia, tâm liền một hồi đau đớn co rút. Cô không để ý tới xô giày, chân trần lập tức chạy ra ngoài. Không ngờ những ngày này, Lăng Khắc Cốt nằm ở trên giường ngay phòng sát vách với cô, vận lộn với tử thần. Cô vừa chạy, nước mắt vừa điên cuồng rơi xuống.

"Bé con!" Thẩm Đan lo lắng đuổi theo ra khỏi phòng bệnh. Hi Nguyên thân thể còn chưa khỏe, chân trần, liền áo khoác cũng không mặc liền như bay chạy ra ngoài, anh thật lo lắng cô sẽ nhiễm lạnh, khiến cho thân thể vốn suy yếu của cô càng nặng thêm.

Hi Nguyên căn bản không nghe được tiếng gọi của Thẩm Đan, chỉ một lòng muốn nhìn thấy Lăng Khắc Cốt. Anh cái tên ngu ngốc này, thế nhưng lấy sinh mệnh chính mình ra để đùa giỡn! Chẳng lẽ anh cho là anh chết rồi, thì cô có thể tha thứ cho anh hay sao?

Sẽ không!

Cô mới không tha thứ anh!

Anh dám chết, cô đời này cũng không để ý anh!

Cô kích động đẩy ra cửa phòng bệnh sát vách, lại thấy giường bệnh trống rỗng. Một loại dự cảm chẳng lành đánh úp tới tim của cô, cô lo lắng xoay người, níu lấy cổ áo của Thẩm Đan đuổi theo tới, đôi môi run rẩy tái nhợt hỏi "Anh Thẩm, anh ấy ở đâu?"

Cô còn chưa kịp nhìn Lăng Khắc Cốt một cái, anh không thể cứ như vậy rời cô đi.

Hi Nguyên cảm thấy ngực giống như có tảng đá lớn đè ép, nặng trĩu đến không thở nổi, cô gấp đến độ sắp khóc lên, giọng nói khi hỏi Thẩm Đan lộ ra nghẹn ngào.

"Thiếu gia không có ở bên trong sao?" Thẩm Đan nghi ngờ nhìn Hi Nguyên. Thân thể Lăng Khắc Cốt so với Hi Nguyên không thể khỏe hơn, thậm chí suy yếu hơn. Giống như một bệnh nhân bị bệnh hiểm nghèo, anh ta nên đang hoảng ở tại phòng bệnh mới đúng.

"Anh ấy không có ở đây! Anh ấy không thấy đâu." Hi Nguyên lo lắng rung rung nhìn về bốn phía, tìm kiếm bóng dáng của Lăng Khắc Cốt khắp nơi.

"Anh Thẩm, anh ấy không phải. Không." Hi Nguyên lắc đầu, không ngừng đầm hai bên huyệt Thái Dương, khổ sở phủ nhận. Sợ hãi không còn được thấy Lăng Khắc Cốt chiếm cứ lòng của cô, khiến tâm trí cô hốt hoảng rối loạn.

Lúc này một y tá đi qua bên cạnh bọn họ, Hi Nguyên lập tức bắt lấy đối phương, chỉ vào cửa phòng V9, lo lắng hỏi "Bệnh nhân trong này đâu? Anh ấy đi đâu rồi?"

Y tá nhìn Hi Nguyên một chút, lạnh lùng nói: "Cô hỏi Tổng giám đốc Lăng? Anh ấy sáng hôm nay đã đòi xuất viện. Tình huống cụ thể cô có thể đi hỏi viện trưởng."

"Xuất viện?" Lòng đang níu chặt của Hi Nguyên cuối cùng tỉnh táo lại, nhưng vừa nghĩ tới anh bị thương nặng như vậy, cô lại khản trương, "Thân thể của anh ấy đã đỡ chưa?"

"Nếu như tốt rồi, anh ta còn phải cưỡng chế đòi xuất viện? Viện trưởng không áp chế được anh ta, chỉ có thể tùy theo ý anh ta thôi." Y tá nói xong, liền vượt qua bọn họ đi làm việc.

"Anh Thẩm, mang em đi tìm anh ấy."

Nước mắt đã sớm khiến cho hai mắt Hi Nguyên nhạt nhòa, cô mở lớn đôi mi ướt nhẹp nước mắt, nói yêu cầu với Thẩm Đan.

Anh tại sao có thể không để ý khuyên can của chú Ngân Báo cương quyết xuất viện?

Thẩm Đan dùng ngón cái giúp Hi Nguyên lau nước mắt, dịu dàng trấn an cô: "Bé con, đừng có gấp."

Anh ôm lấy Hi Nguyên gầy yếu trở lại phòng bệnh, săn sóc giúp cô mặc tốt y phục: "Bên ngoài rất lạnh, đừng để nhiễm lạnh."

Mặc xong bột da, Hi Nguyên lập tức lôi kéo Thẩm Đan chạy ra ngoài.

"Chậm một chút." Thẩm Đan lo lắng kêu Hi Nguyên.

"Không thể từ từ được!" Hi Nguyên cũng không quay đầu lại nói, "Em muốn lập tức nhìn thấy anh ấy."

.

Zu Cuella nhìn tài liệu Bá Nạp Đặc đưa cho anh, mắt màu xanh dương tinh xảo bỗng chốc nheo lại: "Rio tới?"

"Dạ!" Bá Nạp Đặc đứng chính quy theo kiểu nhà binh ở bên cạnh Zu Cuella, cung kính trả lời, "Điện hạ Rio biết ngài đã tìm được tiểu thư Thượng Hi, cho nên lập tức dùng máy bay tư nhân từ Hawaii chạy tới."

"Không để cho anh ta phát hiện thân phận của Thượng Hi." Zu Cuella cười lạnh nói, "Anh nên biết làm thế nào."

"Thuộc hạ biết." Bá Nạp Đặc gật đầu một cái, "Nhưng là, báo buổi sáng rất bất lợi với tiểu thư Thượng Hi."

"Không phải Lăng Khắc Cốt đã phái người tiêu hủy toàn bộ rồi sao? Chẳng lẽ còn có thứ gì lọt ra bên ngoài hay sao?" Zu Cuella nhăn mày lại, mắt màu xanh dương sắc bén bắn về phía Bá Nạp Đặc.

"Ngài cũng biết hiệu suất của Lăng Khắc Cốt. Thuộc hạ chỉ là có chút lo lắng, tính tình Điện hạ Rio không từ thủ đoạn như vậy, có lẽ sẽ tìm cách đào ra chuyện ngài cùng tiểu thư Thượng Hi lui tới."

Bá Nạp Đặc có chút âm thầm buồn bực, mặc dù Điện hạ Rio cùng Điện hạ Zu là anh em, nhưng tính tình lại hoàn toàn khác biệt, Điện hạ Zu có phong thái vương giả được thần dân kính yêu, mà Điện hạ Rio thì ẩn bên trong là âm hiểm xảo trá, thủ đoạn tà ác đến khiến không ai yêu mến nổi.

"Cho nên anh mới cần động não nơi này." Zu Cuella gõ gõ đầu, nói với Bá Nạp Đặc, "Đối phó Rio không thể dùng suy nghĩ bình thường, tìm đường khó mà đi. Hẳn nghĩ tra ra thân phận của Thượng Hi, thì chúng ta cho hắn đáp án, nếu không, hắn sẽ không bỏ qua."

"Ngài muốn nói cho hần biết chân tướng?" Bá Nạp Đặc kinh ngạc tròn to hai mắt, nếu quả thật nói cho Điện hạ Rio, trận tuyến tranh giành vương vị sẽ càng mở rộng.

"Anh không biết là chân tướng cũng có thể làm giả." Zu Cuella buồn cười nhìn Bá Nạp Đặc. Anh ta đi theo bên cạnh mình nhiều năm như vậy, làm sao lại không có học được khởi nguồn mọi việc, có thể từ một cái góc độ khác để giải quyết vấn đề?

"Ý Ngài là, cho hần một Thượng Hi giả?" Bá Nạp Đặc bừng tỉnh hiểu ra.

"Vẫn không tính là quá đần." Zu Cuella cười nhạo báng Bá Nạp Đặc, "Anh đi tìm diễn viên giúp tôi diễn tuồng vui này, Thượng Hi trước cứ giao cho Lăng Khắc Cốt bảo quản một thời gian nữa, chờ tôi giải quyết xong Rio, lại đi đoạt lại cô ấy."

"Thuộc hạ hiểu." Bá Nạp Đặc hiểu ý cười lên.

Thượng Hi giả mạo, Rio coi như cướp cô ấy đi, cũng không có được vương vị.

Ở phi trường airport departure terminal của thành Long đi ra một thanh niên có đôi mắt màu xanh dương, anh ta kéo cao cổ áo khoác, nhỏ giọng nguyên rủa cái thời tiết ác liệt này, sao có thể lạnh đến vậy.

"Điện hạ Rio." người phụ trách nhận điện thoại lập tức hướng phía trước cung kính chào hỏi, cũng nhận lấy rương hành lý của anh ta.

"Tra ra vị trí Thượng Hi chưa?" Rio Cuella ngồi vào trong Lincoln phiên bản dài, vừa hà hơi, vừa hỏi người đàn ông bên cạnh.

"Chỉ biết là một cô gái mười lăm mười sáu tuổi." Người nọ nom nớp lo sợ trả lời.

"Tôi phái các người nhiều người như vậy theo dõi Zu, chỉ tra ra được một chút tin tức như vậy?" Rio Cuella bắt mắt nhíu mày, mắt màu xanh dương tà ác nguy hiểm nheo lại.

"Những ngày qua Điện hạ Zu căn bản không liên lạc với tiểu thư Thượng Hi, chỉ là từ trong một tin tức buổi sáng của một tờ báo, mới phát hiện tin tức cô gái kia." Người đàn ông lấy ra một phần tờ báo đưa cho Rio.

Hình Hi Nguyên có được rất mơ hồ, chỉ có thể nhìn đại khái, biết là một cô gái. Tất cả tin tức khác cũng đều không có.

"Đào sâu ba thước cũng phải moi cho được cô ta ra, nếu không các người đưa đầu tới gặp tôi!" Rio Cuella âm ngoan cười lạnh, khuôn mặt tà ác tươi cười thế nhưng cùng với Zu Cuella lại giống nhau như đúc, trừ trong tròng mắt màu xanh dương lóe ra ánh sáng tà khí, những thứ khác căn bản không phân biệt được sự khác nhau giữa Rio và Zu.

"Zu yêu quý, lúc này tôi nhất định có thể thắng hần rồi!" Rio Cuella cuồng nịnh mà cười nói. Từ nhỏ, ánh mắt của mọi người cũng chỉ rơi vào trên người của Zu, căn bản nhìn cũng không nhìn hần. Đều là hoàng tử Đan Mạch cao quý, người anh trai Zu Cuella này lại có thể lấy được tất cả tôn kính của mọi người, còn lại hần lại chỉ vĩnh viễn sống dưới cái bóng của Zu.

Hần không phục!

Lần này, quyết định của bà nội cũng coi như giúp hần, hần nhất định sẽ lấy được Thượng Hi, vì vương vị hần sẽ tranh thủ không chừa thủ đoạn nào.

.....

Lăng Khắc Cốt ngồi trong phòng làm việc ở lầu cao nhất kia, vừa ho khan vừa ký tài liệu. Những ngày này anh nằm viện, một đồng tài liệu lớn chất đầy. Anh ký tên từng món một, đánh dấu không ngừng tay, cuối cùng mới phê chuẩn xong.

Ngực lại đang đau, Lăng Khắc Cốt che lấy tim, từ trong hộp thuốc lấy ra mấy viên dược hoàn ăn vào.

Dược hiệu chậm rãi thấm dần, chân mày nhíu chặt của anh nhẹ nhàng buông ra, môi lạnh bạc mím chặt thành một vệt đỏ.

Không biết Hi Nguyên ra sao? Có ăn cơm hay không? Vết thương sau lưng còn đau không?

Vừa nghĩ tới Hi Nguyên, ngực Lăng Khắc Cốt lại bắt đầu đau đớn kịch liệt, lần này ăn nhiều thuốc hơn nữa cũng không giảm bớt, bởi vì đau đớn này xuất phát từ đáy lòng.

Cô hận anh. Cô nói anh là ác ma. Cô nói anh là một tên đao phủ. Cô còn nói đời này cũng không cần gặp lại anh!

Đau lòng đến co rút, Lăng Khắc Cốt phen nào mọc xi gà ra, tay run rẩy muốn châm thuốc, cố gắng dùng khói mù bay lên làm chậm lại kích thích đau đớn trong lòng.

Khi Ngân Báo đẩy ra cửa phòng làm việc của tổng giám đốc thì lập tức bị một không gian ngập đầy khói thuốc làm cho sặc. Anh vừa ho khan vừa vọt tới bên cạnh Lăng Khắc Cốt, đoạt lấy xi gà trên tay Lăng Khắc Cốt, trực tiếp dập tắt ném vào thùng rác.

"Cậu có muốn mạng nữa hay không?" Ngân Báo bắt mắt nhìn Lăng Khắc Cốt, cũng đã bệnh thành ra như vậy, lại vẫn dám hút thuốc. "Cậu muốn cho phổi của cậu cũng trúng độc, lại muốn quay lại bệnh viện một lần nữa phải không?"

Lăng Khắc Cốt dùng mắt phượng lãnh khốc liếc Ngân Báo một cái, liền lại móc xì gà ra, tự mình châm.

Thấy Lăng Khắc Cốt chẳng những không nghe lời của anh, còn tiếp tục hút thuốc, Ngân Báo giận đến nghi kêu to gào khóc: "Cậu có thể có chút tự giác bệnh nhân hay không? Đưa tất cả xì gà đây cho tôi!"

Nói xong, Ngân Báo vòng qua bàn làm việc, mạnh mẽ móc hộp xì gà Lăng Khắc Cốt mang ở trên người ra, đem toàn bộ xì gà đều vứt đến trên đất nghiền nát, sau đó lại đoạt lấy cái kia trong tay Lăng Khắc Cốt, cũng hủy không còn dấu tích.

"Cậu nếu còn không nghe lời bác sĩ là tôi đây, tôi lập tức phái người trói cậu trở về bệnh viện, để cho cậu ở trong đó cả đời!" Ngân Báo giận đến ngực sắp nổ tung. Lão đại bị thương căn bản không nhẹ, vốn không đủ sức khỏe để xuất viện, tự mình còn không biết yêu quý thân thể mình, điều này khiến cho người an hèm là anh đây nhìn mà thật đau lòng, cậu ta rốt cuộc có biết hay không?

"Tôi tối hôm qua có qua nhìn cô ấy." Lăng Khắc Cốt đứng lên, đưa lưng về phía Ngân Báo, mắt nhìn xuống bên ngoài tấm kính cửa trong suốt kia từng dãy nhà cao tầng tạo thành từ bê tông cốt thép vô hồn kia, trong âm thanh có sự bi thương không nói ra được.

"Bé con?" Ngân Báo lập tức tỉnh táo lại, chẳng lẽ nguyên nhân để cho lão đại thất thường như vậy là bé con?

"Cô ấy nói này đời cũng không cần gặp lại tôi." Một tiếng than nhẹ không dễ dàng phát giác từ trong cánh môi mỏng của Lăng Khắc Cốt tràn ra, giống như một tiếng Violin trầm thấp lạc điệu, ở trên không trung tạo thành một đường cong bất quy tắc xong, rơi xuống. "Cô ấy thì ở ngay cách vách, tôi sợ không nhìn được."

Giọng nói của Lăng Khắc Cốt đầy đau khổ không hề nén được.

"Vậy nên cậu liền lấy thân thể của mình ra làm trò đùa?" Ngân Báo phiền não vò vò mái tóc. Không trách được lão đại nhất định đòi xuất viện, thì ra là cậu ta sợ mình không nhìn được nữa nhưng, chạy đến phòng sát vách dò xem bé con. Ngân Báo thật không biết là nên đáng cho Lăng Khắc Cốt một quả đấm, hay là nên an ủi cậu ta.

Lão đại cương quyết đòi xuất viện, hai viện trưởng là anh không tâm trung được vào công việc, gác lại một cuộc giải phẫu để mà chạy đến nhìn cậu ta một cái.

"Tôi không chết được!" Lăng Khắc Cốt quay đầu lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngân Báo.

"Là không chết được, chỉ còn nửa cái mạng xem thời điểm đó cậu còn làm thế nào 'tính phúc' cho bé con?" Ngân Báo thật không có cách nào với Lăng Khắc Cốt. Cái tên kia sao mà cố chấp, chủ ý quyết định muốn làm cái gì, chưa bao giờ sẽ bởi người khác ngăn trở mà nửa đường thay đổi. Cho nên cậu ta muốn xuất viện, bọn họ ai cũng khuyên không được, không thể làm gì khác hơn là theo ý cậu ta. Cậu ta làm việc, anh chỉ có thể lo lắng đi qua đi lại bên ngoài cửa phòng, không dám tới quấy rầy cậu ta.

"Anh quá rảnh rồi sao?" Lăng Khắc Cốt không vui nhìn chằm chằm Ngân Báo, trong giọng nói khàn khàn lộ ra uy hiếp khiến cho người ta không dám sơ sót.

Ngân Báo ra vẻ lau cái trán một cái, sau đó vẩy vẩy, giống như đang lau đi mồ hôi lạnh do Lăng Khắc Cốt hù dọa mà toát ra: "Trái tim nhỏ của tôi rất mềm yếu, lão đại không cần làm tôi sợ."

Lúc này, điện thoại trên bàn Lăng Khắc Cốt đột nhiên vang lên. Lăng Khắc Cốt đứng ở bên cạnh bàn, lạnh lùng cảm ổng nói lên, bình tĩnh mở miệng: "Alô?"

"Cái gì? Bé con lên chạy khỏi bệnh viện?" Nghe được giọng nói bên kia điện thoại xong, Lăng Khắc Cốt lập tức khản trương.

"Bé con thế nào?" Ngân Báo cũng vội vàng áp vào gần bên điện thoại, nghe đầu kia giải thích.

Sau khi biết Hi Nguyên lên chạy khỏi bệnh viện, tung tích không rõ, Lăng Khắc Cốt và Ngân Báo cũng thực vội. Lăng Khắc Cốt nắm áo bông vải trên giá treo lên, nói với Ngân Báo: "Tôi đi tìm bé con."

"Tôi cũng đi!" Ngân Báo không yên tâm đuổi theo. Một Lăng Khắc Cốt đã đủ làm cho người ta lo lắng, hiện tại lại tăng thêm một bé con, hai bệnh nhân này cũng không để cho người ta ngừng nghỉ một lát.

.....

Hi Nguyên chạy về lầu đài Tinh Nguyệt, lại tìm khắp nơi không thấy Lăng Khắc Cốt, cô nóng lòng tìm lấy từng người giúp việc đi ngang qua hỏi tới: "Ba tôi về nhà chưa?"

"Không có thấy thiếu gia." Từng người giúp việc cũng lắc đầu trả lời.

"Anh ấy không trở về nhà thì đi đâu?" Hi Nguyên lo lắng nhìn Thẩm Đan, thân thể Lăng Khắc Cốt kém như vậy, tại sao không trở về nhà nghỉ ngơi?

"Đừng lo lắng, có lẽ buổi tối anh ấy sẽ trở lại. Em trước nghỉ ngơi một chút đã". Thẩm Đan lo lắng nhìn Hi Nguyên sắc mặt tái nhợt, không yên tâm dặn dò.

"Không được! Em nhất định muốn gặp anh ấy, bây giờ, ngay lập tức!" Hi Nguyên nén lệ, vội vàng nói.

"Theo tính tình thiếu gia, hiện tại rất có thể ở công ty." Thẩm Đan tỉnh táo phân tích cho Hi Nguyên nghe.

Lăng Khắc Cốt là một người cuồng công việc, lúc làm việc chưa bao giờ nhìn thời gian, có lúc bận rộn thậm chí quên ăn cơm, buổi tối 12 giờ đêm vẫn còn ở công ty làm thêm giờ. Cho nên anh ta xuất viện nếu như không về nhà, nhất định sẽ ở công ty.

"Đưa em đi tìm anh ấy." Hi Nguyên cầu khẩn Thẩm Đan. Không thấy Lăng Khắc Cốt, cô sắp điên rồi.

Thẩm Đan không nói gì kéo Hi Nguyên, cùng nhau chạy ra khỏi lầu đài Tinh Nguyệt.

Là lòng riêng của ông nội hại Hi Nguyên, cho nên anh nhất định phải đem hạnh phúc trả cho cô ấy. Cô chịu quá nhiều đau khổ cùng hành hạ, anh không bỏ được lại phải nhìn cô rơi dù chỉ một giọt nước mắt như thủy tinh lạnh lẽo kia vương vào trong lòng anh, sẽ làm anh đau đớn đến khiếp đảm.

Bọn họ đi vào toà lầu lớn của Ứng tập đoàn, lập tức đi thang máy lên thẳng lầu cuối.

Một thang máy khác dành cho Tổng giám đốc lúc này vừa vận mở ra, Lăng Khắc Cốt cùng Ngân Báo vội vàng vọt ra khỏi tòa nhà, chui vào trong chiếc BMW kia của Lăng Khắc Cốt, vọt về phía nơi xa.

Lăng Khắc Cốt cũng bỏ lỡ, tựa như xe điện ngầm lần lượt xẹt qua, ai cũng không có thấy đối phương.

Đứng ở bên ngoài cửa phòng làm việc chủ tịch Ứng tập đoàn, Hi Nguyên bắt lực ôm lấy bả vai. Thư ký nói Lăng Khắc Cốt vừa mới rời đi, cũng chỉ chậm thêm vài phút, là cô có thể nhìn thấy anh, nhưng số mạng cô tình cờ cho bọn họ vọt qua.

Nhìn nước mắt đang từ lông mi của Hi Nguyên nhỏ xuống, Thẩm Đan đau lòng ôm chặt cô: "Đừng nóng vội, chúng ta lại đi tìm."

Có Thẩm Đan cùng đồng hành, bọn họ đi tìm rất nhiều nơi, bao gồm công ty Bảo an Bách Hồ, truyền thông Long Dục, Bất động sản Liệp Ứng, khách sạn Thanh Vân... Tất cả sản nghiệp của Ứng tập đoàn ở thành Long, cơ hồ cũng bị bọn họ đặt chân qua, mỗi một lần đều cùng với Lăng Khắc Cốt lướt qua nhau.

"Có phải ông trời không muốn làm cho em gặp được anh ấy hay không?" Hi Nguyên tay không đi ra khỏi "Nhân Gian Tiên Cảnh", bọn họ tìm nhiều nơi như vậy, cũng không nhìn thấy Lăng Khắc Cốt, cô thậm chí không có thấy mấy vị chủ kia, thật là kỳ quái. Hôm nay cả Ứng tập đoàn hình như cũng đang diễn kế Vườn không nhà trống, người phụ trách không hề ở văn phòng.

Thẩm Đan nhìn một chút màn đêm đang kéo xuống, nhìn lại Hi Nguyên tựa như đã mất đi hơi sức một chút, ông lấy bả vai của cô an ủi: "Bé con, quá muộn rồi, chúng ta ngày mai lại đi công ty tìm anh ấy. Anh đưa em trở về bệnh viện."

"Không! Em không đi bệnh viện. Trong bệnh viện không thể thấy được anh ấy." Hi Nguyên nén lệ lắc đầu.

"Vậy chúng ta về lầu đài Tinh Nguyệt nghỉ ngơi một chút trước, đi một ngày, chân của anh cũng sắp phỏng rộp rồi." Thẩm Đan cố ý làm bộ dạng như đau chân, chỉ chỉ chân nói.

"Được rồi." Hi Nguyên mắt mấp mí gật đầu.

Thẩm Đan đỡ cô ngồi vào trong ô tô, khởi động động cơ hướng về phía lầu đài Tinh Nguyệt lao đi.

Ở cửa chính lầu đài Tinh Nguyệt, có hai chiếc xe từ hai hướng ngược nhau cùng lao tới, gần như đồng thời cùng dừng ở cửa.

Lăng Khắc Cốt không đợi tài xế giúp anh mở cửa xe, liền vội vã tự mình chui ra khỏi xe. Anh kinh ngạc nhìn từ trong ô tô đối diện Hi Nguyên bước xuống. Anh cơ hồ tìm khắp tất cả các nơi bé con có thể sẽ đi, thậm chí ngay cả nhà họ Doãn cũng đến chào hỏi qua, nhưng không ngờ ở ngưỡng cửa nhà mình lại gặp được cô. Anh gần như tham lam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Hi Nguyên, ánh mắt ở trên người cô lưu luyến.

Hi Nguyên lao đảo chạy đến trước mặt Lăng Khắc Cốt, trong mắt to sáng rỡ ẩn hàm ánh sao. Tầm mắt của cô vội vàng nhìn gương mặt tuần tú của anh. Ấn tượng đầu tiên của cô, đúng là, Lăng Khắc Cốt gầy, ngoại hình anh vốn là tuần lẳn bây giờ xem lại có chút nhếch nhác, hoảng hốt, môi mỏng tái nhợt đang khe khẽ run rẩy.

Hi Nguyên đột nhiên vội vàng cởi nút áo ngực Lăng Khắc Cốt ra, để ngực anh lộ ra. Nhìn thấy vết thương quần băng gạc rỉ máu kia thì trong hốc mắt Hi Nguyên lập tức như lũ lớn bất ngờ trào ra, cô run rẩy đưa tay sờ sờ vết thương kia, cẩn thận vuốt ve từng li từng tí.

"Bé con. . . ." Giọng nói Lăng Khắc Cốt có chút khàn khàn, anh nâng tay có chút run rẩy lên, vì Hi Nguyên lau đi dòng nước mắt như mưa trên mặt cô.

Hi Nguyên đột nhiên phát bệnh thần kinh dầm lòng ngực Lăng Khắc Cốt, điên cuồng rống to với anh: "Lăng Khắc Cốt, cái tên khốn kiếp này! Anh giả bộ khóc cái gì? Anh cho rằng anh chết đi rồi tôi sẽ vì anh mà khóc sao? Sẽ không! Tôi một giọt lệ cũng sẽ không chảy! Tôi hận anh! Tôi hận anh!"

Lăng Khắc Cốt đột nhiên đưa hai cánh tay mạnh mẽ ra, ôm Hi Nguyên vào lòng, anh ngẩng đầu lên, nén lại nước mắt đang muốn trào ra nơi khóe mắt, sau đó chống đỡ lên bả vai gầy yếu của Hi Nguyên, giọng nói trầm thấp khàn đục lâm lâm: "Vậy thì không cần chảy."

"Tôi muốn hận anh cả đời!" Hi Nguyên cắn môi dưới, chảy nước mắt hung hăng nói. Quả đấm nhỏ của cô không chút lưu tình đấm lồng ngực Lăng Khắc Cốt, nhưng không có chú ý tới sắc mặt tái nhợt của anh.

"Tôi để cho em Hận." Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên đột nhiên toàn thân mất khống chế tê liệt ngã xuống ở trên người Hi Nguyên.

"Lão đại!"

"Thiếu gia!"

"Lăng Khắc Cốt!"

Ở một khắc Lăng Khắc Cốt té xỉu kia, ba người cũng bị anh làm cho sợ đến luống cuống tay chân, lớn tiếng kêu tên của anh.

Hi Nguyên đột nhiên cảm thấy tâm bất đầu quận đau, ở thời điểm Ngân Báo ôm lấy Lăng Khắc Cốt thì cô cũng té xỉu ở trong ngực Thẩm Đan.

"Đúng là một đôi oan gia!" Ngân Báo thật sâu than thở.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Lăng Khắc Cốt tỉnh lại thì thấy Hi Nguyên nằm ngủ ở trong ngực anh, trong mắt phượng tỉnh mịch xẹt qua tia sáng mừng như điên.

Trên mặt Hi Nguyên hình như còn có vệt nước mắt chưa khô, lông mi uon ướn lo lắng run rẩy, hình như ngủ vô cùng không yên ổn.

Lăng Khắc Cốt như giáo đồ thành kính đang cúng bái Thượng Đế mút khề hai mắt Hi Nguyên, lưỡi của anh mang theo nhiệt độ nóng bỏng quét qua từng cây lông mi một, khiến chúng dính vào sắc màu xinh đẹp.

Nụ hôn của anh dần dần dời xuống, rồi đi đôi mắt đẹp của Hi Nguyên, đi tới chớp mũi xinh xắn, xẹt qua hai gò má mềm mại của cô, dán lên môi Hi Nguyên. Anh thỏa mãn nhẹ ngân một tiếng, tựa như người lữ khách đói khát rốt cuộc tìm được ốc đảo, nhiệt tình mút ngọt ngào đã lâu không có được này.

Hi Nguyên cảm thấy giống như có một con bướm bướm ở trên mặt mình chơi đùa, đang lúc cô nghĩ đưa tay xua đi, con kia bướm bướm thế nhưng lại xà lên trên môi của cô, đột nhiên bướm bướm không còn là bướm bướm, biến thành một con chó lớn, lè lưỡi liếm cánh môi của cô.

Cô kinh ngạc mở mắt ra, khi thấy gương mặt tuần tú gần trong gang tấc này của Lăng Khắc Cốt. Trong tròng mắt đen quyến luyến cuồng nhiệt của anh có nhiệt tình nhếch nhác, môi mỏng của anh anh cắn nuốt mềm mại của cô, lưỡi anh dùng sức đang đồ đột phá hàm răng cô, xâm nhập vào trong miệng cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên vọt một cái sôi trào, cô đẩy Lăng Khắc Cốt ra, xoay người lại đưa lưng về phía anh, cắn môi không biết nên làm sao sao đáp lại anh. Tâm tình của cô rất phức tạp, lúc không thấy được anh lo lắng thân thể của anh, điên cuồng muốn tìm được anh, lúc nhìn đến anh lại bởi vì một chuỗi cảnh máu tanh chém giết cùng cái chết của bảo bảo mà mơ hồ hận anh.

Lăng Khắc Cốt đưa bàn tay ra vòng qua bên hông của cô, ở bụng của cô khóa lại, bàn tay dùng sức vừa thu lại, lưng của cô liền dán chặt lên lồng ngực nóng bỏng của anh.

"Bé con, chớ không để ý tới tôi." Lăng Khắc Cốt đem cằm chôn ở cổ Hi Nguyên, nắn nỉ tựa như cầu xin thương xót.

Hi Nguyên xa cách khiến cho anh hoảng hốt, cô vẫn còn giận anh, Lăng Khắc Cốt cảm thấy ngực lại bắt đầu nhói đau.

Lăng Khắc Cốt nắn nỉ lập tức mềm hoá phòng bị của Hi Nguyên, cô giống như làm nũng nói: "Sẽ không để ý anh!"

Âm thanh kiều mị của cô khiến tâm tình đang nhứ chặt một chỗ của Lăng Khắc Cốt giãn ra, trong mắt phượng của anh thoáng hiện ra nụ cười nhàn nhạt. Anh nghiêng đầu, thật sâu mút chặt vành tai trắng mịn của Hi Nguyên, sử dụng đầu lưỡi nhiệt tình liếm tai của cô.

"Lăng Khắc Cốt!" Hi Nguyên không thuận theo phản kháng. Môi lưỡi của anh ở sau tai của cô khơi lên ngọn lửa nóng bỏng, hại thân thể của cô không nhịn được từng trận run rẩy. Cảm giác xa lạ lại là quen thuộc này khiến cho lòng của cô cũng theo đó mà cuồng loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn như ánh nắng chiều xinh đẹp động lòng người.

Lăng Khắc Cốt hả hê cười nhẹ, anh vận thân thể Hi Nguyên lại, thuận thế áp đến trên người cô, môi mỏng mang theo ngàn vạn Von điện áp đánh úp tới môi của cô, trần trọc hôn mát.

"Tôi hận anh!" Hi Nguyên ngang ngược lom lom nhìn người đàn ông trên đỉnh đầu mình, vừa tránh né nụ hôn của anh, vừa không thuận theo kháng cự.

"Tôi để cho em hận." Lăng Khắc Cốt cười che lại cái miệng nhỏ nhắn của Hi Nguyên, cưng chiều nói.

Hi Nguyên liều mạng đẩy đầu anh ra, có ý hung tợn nói: "Tôi muốn ở ngực anh lại cấm mười con dao đâm."

"Nơi này đã sớm cấm đây, nó đang vì em mà đau đớn." Lăng Khắc Cốt nắm tay Hi Nguyên lên, đặt ở con tim đang đau đớn này của mình, thâm tình thì thầm.

Nghe được lời Lăng Khắc Cốt nói, Hi Nguyên thiếu chút nữa rơi lệ.

"Ai bảo anh hại chết bảo bối của chúng ta." Hi Nguyên ủy khuất nước nở. Anh không nghe cô giải thích liền định cô tội hồng hạnh xuất tường, hại chết kết tinh tình yêu của bọn họ. Sau khi tổn thương cô rồi, mới biết đau lòng.

"Tôi sẽ cho em một đứa khác." môi Lăng Khắc Cốt mập mờ trượt vào ngực Hi Nguyên, nhiệt tình nói.

Hi Nguyên thích đứa bé, anh sẽ cho cô, tạp chủng của người đàn ông khác, không cần thương xót.

"Lăng Khắc Cốt, đứa bé kia là. . . ." Hi Nguyên vừa định giải thích cùng Lăng Khắc Cốt bảo bối kia là của anh, liền bị anh lần nữa che lại môi bị hôn sưng đỏ.

"Đừng nói nữa!" Lăng Khắc Cốt không muốn nghe đáp án sẽ khiến cho anh nổi điên đó. Anh đã không muốn biết đứa bé kia là của ai, anh chỉ cần biết bé con hiện tại thuộc về anh, về sau cũng chỉ có thể thuộc về anh.

Môi của anh cùng tay ở trên người Hi Nguyên khoi lên lửa nhiệt tình, để cho cô kim lòng không được rên rỉ ra tiếng.

Cửa phòng ngủ bị người nhẹ nhàng đóng lại. Ngân Báo liếc nhìn Thẩm Đan buồn bã một cái, ý vị ngoạn độc cười hỏi "Muốn đi đánh một chầu hay không?"

"Vớ anh?" Thẩm Đan ngưng mày nhìn Ngân Báo, anh thế nhưng nhìn thấy được phía dưới nụ cười của anh ấy cũng che giấu khổ sở.

"Đương nhiên là chúng ta hai cái tên thất tình này rồi. Đi thôi!" Ngân Báo ôm cổ của Thẩm Đan, cười bướng bỉnh mà kéo anh đi.

Mặc kệ như thế nào, Lăng Khắc Cốt cùng Hi Nguyên cuối cùng cũng hòa hảo trở lại, anh không cần lo lắng nữa. Chỉ là tâm của anh lại vẫn vô dụng tới vậy.

"Đi thi đi, người nào sợ anh?" Thẩm Đan hất tay Ngân Báo ra, tiêu sái dẫn đầu xuống lầu.

Ở lầu một lầu đài Tinh Nguyệt có một phòng luyện tập, Ngân Báo cùng Thẩm Đan ở bên trong đánh một trận tới trời đất u ám, cũng không còn phân biệt được thắng thua. Cho đến sắc trời dần dần sáng rõ, Ngân Báo mới thở hổn hển ngồi ở trên sàn nhà phủ Tatami, cười nói với Thẩm Đan: "Không ngờ mấy năm không thấy, tiểu tử cậu lại trở nên lợi hại như vậy."

"Là nhờ thiếu gia Báo chỉ bảo cho tôi." Thẩm Đan cũng mệt mỏi ngồi ở bên cạnh anh.

"Tâm tình tốt một chút chưa?" Ngân Báo thương thức nhìn Thẩm Đan.

"Không có." Thẩm Đan lắc đầu một cái. Mặc dù Hi Nguyên cùng thiếu gia hòa hảo anh cảm thấy thoải mái, nhưng tim của anh lại bởi vì mất đi Hi Nguyên mà khó chịu đến giống như đã chết.

.

Đã không biết là lần thứ mấy, Lăng Khắc Cốt ở trong cơ thể cô bộc phát, Hi Nguyên nhìn Lăng Khắc Cốt đang ở trên thân thể mình, ngang ngược trách cứ: "Cũng đã sắp thành người chết, vẫn còn có hơi sức."

Mất phương yêu nghiệt của Lăng Khắc Cốt cong lên, cười tà cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn của Hi Nguyên: "Chết cũng muốn yêu."

"Không cần!" Hi Nguyên kháng cự đẩy anh ra. Thân thể của cô cũng muốn kiệt quệ rồi, không ngờ tình lực Lăng Khắc Cốt vẫn đầy như vậy, ôm cô giằng co cả đêm. Thân thể của anh vẫn như cũ đầy sức lực. Thật là không muốn sống nữa!

"Tôi chỉ muốn hôn em." Lăng Khắc Cốt mập mờ chống đỡ cánh môi Hi Nguyên, một bàn tay còn đang ở trên thân thể Hi Nguyên phóng hỏa.

"Em mới không tin!" Tay của anh rõ ràng đã sờ tới nơi đó, còn nói chỉ muốn hôn cô, mỗi lần đều như vậy, tin tưởng anh nữa cô chính là đứa ngốc.

"Tôi để cho em giày xéo, được chưa?" Lăng Khắc Cốt ngừng động tác tay bên trên, vô tội nằm dài trên giường, nháy một đôi tròng mắt đen mê hoặc nhìn Hi Nguyên.

"Để cho em giày xéo anh?" Hi Nguyên ác ý con mắt hạnh nheo lại, nụ cười xấu xa ở khóe môi thoáng nở rộ.

Lăng Khắc Cốt hếch mày lên, cười nhạt gật đầu.

Hi Nguyên không khách khí chút nào cắn lên đầu vai Lăng Khắc Cốt, dùng sức "Giày xéo" anh.

Lăng Khắc Cốt đưa bàn tay ra, chân mày cũng không nhú một cái, chỉ là lấy tay vuốt ve tấm lưng tuyết trắng không còn phẳng mịn của Hi Nguyên. Một vài vết sẹo nông sâu không đồng nhất khiến anh đau lòng. Lúc đó anh mất trí, bị ghen tỵ không chế, bây giờ hối hận đã không kịp. Hi Nguyên nên hận anh.

"Đây là em thay bảo bảo cắn." Hi Nguyên trong hốc mắt có nước mắt lưu chuyển, cô úy khuất nhìn dấu răng rõ ràng nơi đầu vai anh, vừa dùng đầu lưỡi mút lấy vết máu, vừa nói.

"Có đủ hay không? Có muốn cắn nữa hay không?" Lăng Khắc Cốt chìa ra lồng ngực màu đồng của mình, hỏi Hi Nguyên.

"Anh cho em là chó sao?" Hi Nguyên úp sấp trên ngực Lăng Khắc Cốt nũng nịu. Cắn trên người anh, đau chính là lòng của cô.

"Em là con chó nhỏ của tôi." Lăng Khắc Cốt ôm sát Hi Nguyên, đau lòng nói.

"Vậy em cắn chết anh!" Hi Nguyên ra vẻ nhào tới Lăng Khắc Cốt, hàm răng ngọc mở lớn, hướng Lăng Khắc Cốt công kích.

Lăng Khắc Cốt bị cô chọc cho phát ra tiếng cười trầm thấp. Cắn như thế này thật đúng là đang gãi ngứa, chẳng những không đau, ngược lại để cho thân thể anh lập tức lại đã nổi lên phản ứng.

Hi Nguyên cảm thấy vật trong cơ thể lại một lần trường đại, lập tức dừng lại động tác, đỏ mặt chui vào trong chăn: "Sắc lang!"

Lăng Khắc Cốt cười lớn ngăn chặn Hi Nguyên, lần nữa triển khai một cuộc triển miên làm cho người ta tìm đập mặt đỏ.

.....

Không khí trên bàn ăn sáng rất quái lạ.

Hi Nguyên tức giận nhìn cũng không nhìn Lăng Khắc Cốt một cái, cô đem cổ áo áo len dựng đứng lên, che kín toàn bộ cổ. Đều do anh, trên người tất cả đều là vết hôn, để cho không mặt mũi thấy người. Anh lại vẫn cười tà ác đến giống như mèo trộm được cá.

Lăng Khắc Cốt thương thức khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Hi Nguyên, cười đến rục rờ khác thường.

Anh cầm bánh mì lên, phết salad tương, gấp mấy miếng chân giò hun khói cùng dưa chuột nữa, thả vào đĩa trước mặt Hi Nguyên: "Ăn no mới có hơi sức cắn tôi."

"Anh còn nói!" Hi Nguyên tức giận nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt, cô mặc cỡ chết được, cắn người không được lại bị anh ăn hoàn toàn, anh lại vẫn còn dám nhắc tới.

Lăng Khắc Cốt cúi đầu thấp xuống, ở bên môi cô hôn chộm một cái "Đừng nóng giận, buổi tối tôi bồi em cắn."

"Anh . . . anh . . . anh" Hi Nguyên xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt bị bộ dáng đáng yêu của cô hấp dẫn ánh mắt, đầu hơi nghiêng thấp xuống, chỉ một khắc nữa là che lại đôi môi Hi Nguyên.

"È hèm!" Một âm thanh đánh vỡ sự mập mờ giữa hai người, chỉ thấy Trương Lệ Văn dùng một đôi đôi mắt đẹp sắc xảo tròn tròn nhìn Hi Nguyên một cái, liền lác eo từ trên cầu thang đi xuống.

"Khắc Cốt, làm sao anh lại xuất viện rồi?" Cô ngồi vào bên kia Lăng Khắc Cốt, cổ tình kinh ngạc hỏi.

"Công ty có việc gấp." Lăng Khắc Cốt lạnh lùng trả lời. Đối với việc Trương Lệ Văn làm hồng khoản khắc ái muội của anh và Hi Nguyên, anh có chút không vui.

"Một lát com nước xong, em sẽ báo cáo với anh tiến triển của vụ làm ăn ở Thái Lan." Trương Lệ Văn muốn tranh đoạt lực chú ý của Lăng Khắc Cốt, cố ý đẩy cao ngực, liễu mạng nhảy mắt quyến rũ, cố gắng dùng sức quyến rũ phái nữ thành thực của cô ta đánh bại sự non nớt của Hi Nguyên.

"Chuyện công việc tới công ty rồi nói" Lăng Khắc Cốt gương mặt lãnh khốc, ân lãnh, không vui nói.

Âm thanh của anh mặc dù rất nhẹ, lại làm cho người ta có một loại cảm giác rét lạnh, khiến Trương Lệ Văn lập tức im lặng không dám lên tiếng. Cô ta ghen ghét trừng mắt nhìn Hi Nguyên một cái, đều do cái nha đầu xấu xí Lăng Hi Nguyên này, khiến Lăng Khắc Cốt đầu óc u mê, ngay cả cô cũng không thèm để ý tới. Chẳng lẽ anh ta đã quên là ai đã vì "cứu Băng Nhi" mà hi sinh?

"Khắc Cốt, tối hôm qua em lại gặp ác mộng." Trương Lệ Văn quyến rũ cắn môi, dùng sức cố bức ra vài giọt nước mắt, "Em lại mơ thấy những người đó,

bọn họ."

Lời Tường Lệ Văn nói rót cuộc có tác dụng, khiến Lăng Khắc Cốt nâng đôi mắt phượng lên nhìn về phía cô.

"Bọn họ sẽ không thể tổn thương em nữa. Hôm nay cho em nghỉ, đi tìm bác sĩ tâm lý đi." Lăng Khắc Cốt nhăn mày lại, lời Tường Lệ Văn nói nhắc nhở anh về những điều đã qua, Băng Nhi chết thảm và Tường Lệ Văn bị luân phiên cưỡng bức.

"Bác sĩ tâm lý cũng vô dụng, Khắc Cốt, người em cần chính là anh." Tường Lệ Văn "Nhu nhược" mắt hàm chứa lệ, đáng thương nói, "Anh có thể ở bên cạnh em một ngày có được hay không?"

Nhìn Tường Lệ Văn biểu diễn, Hi Nguyên giận đến chu cái miêng nhỏ nhắn lên. Mụ phù thủy, ngoại trừ tìm cách quyến rũ Lăng Khắc Cốt, cô ta còn có thể làm nổi cái gì?

"Hôm nay tôi rất bận." Lăng Khắc Cốt vô tình cự tuyệt.

"Khắc Cốt. Em hiểu rõ em khiến cho anh phiền lòng, em không nên để cho anh nhớ tới quá khứ không vui. Em . . . Em không quấy rầy anh nữa." Tường Lệ Văn đột nhiên để dao đĩa xuống, khóc chạy ra phía ngoài.

"Lệ Văn!" Nghe được lời khỏ sở này của Tường Lệ Văn, Lăng Khắc Cốt cảm thấy có chút áy náy, anh thật phải xin lỗi Lệ Văn, tổn thương năm đó của cô, anh dùng cả đời cũng không trả lại được. Anh bước nhanh chân đuổi theo.

Tường Lệ Văn sau khi ngồi vào xe hơi xong, khéo môi nhếch lên xảo trá.

Lăng Khắc Cốt lãnh khốc vô tình đến đâu, chỉ cần cô xuất sát chiêu "Vì cứu Băng Nhi mà bị tổn thương" này ra, còn không phải là ngoan ngoãn trúng kế hay sao? Cô cũng không tin đâu không lại một con nha đầu xấu xí cái gì cũng không hiểu đó.

Hi Nguyên bị bỏ rơi lại, giận đến một chút khẩu vị cũng không có. Chẳng lẽ Lăng Khắc Cốt không nhìn ra giáo hoạt trong mắt Tường Lệ Văn? Cô ta cũng chỉ biết lợi dụng quá khứ để kích thích Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt làm sao lại dần như vậy? Mỗi lần đều trúng chiêu.

Hi Nguyên khó chịu ngồi vào trên sofa phòng khách, co hai chân lại, một đôi mắt thẳng băng hướng ra phía ngoài cửa sổ.

Người cô trông mong không thấy trở lại, nhưng khách quý thì lại xuất hiện.

Ngày hôm qua, sau khi Lăng Khắc Cốt đến viếng thăm nhà Doãn Nhạc xong, cô lo lắng tới ngủ cũng không yên. Cô chỉ biết Hi Nguyên xin nghỉ dài hạn một tháng, nhưng cũng không biết cô rót cuộc xảy ra chuyện gì. Hi Nguyên đổi số điện thoại, mà cái số mới đó, cô căn bản không biết. Cô đã từng thử đi tìm mấy lần, cũng bị hộ vệ ngăn lại ở ngoài cửa lầu đài Tinh Nguyệt, không để cho cô vào cửa. Sau khi Lăng Khắc Cốt đến nhà cô, cô ý thức được sự tình có vẻ nghiêm trọng, cho nên sáng sớm liền kéo Trình Hạo đến tìm Hi Nguyên.

"Doãn Nhạc, Trình Hạo, hai vị sao lại tới?" Thấy Doãn Nhạc dắt tay Trình Hạo xuất hiện tại cửa lầu đài Tinh Nguyệt, Hi Nguyên vội ra hiệu cho hộ vệ để bọn họ vào.

"Nhà các cậu thật khó vào nha, quả thật so với bảo vệ Trung Nam Hải còn khó vào hơn." Doãn Nhạc nghĩ đến mình bị chặn ở bên ngoài nhiều lần như vậy, không khỏi oán trách.

"Không có biện pháp. Bọn họ đều là anh em sát cánh đi theo ba liều mạng đã rất nhiều năm, cho nên đặc biệt trung thành." Hi Nguyên cười nói xin lỗi. Cô lôi kéo Doãn Nhạc đi vào lầu đài Tinh Nguyệt, ba người ngồi vào trên sofa nói chuyện phiếm.

"Lăng Hi Nguyên, làm sao cậu gầy như vậy?" Khi nhìn rõ bộ dáng gầy gò này của Hi Nguyên xong, Doãn Nhạc lo lắng tới muốn khóc.

"Mình giảm cân nha, cậu không phải luôn nói mình mập sao?" Hi Nguyên nói giỡn. Cô không muốn để cho Doãn Nhạc lo lắng, vì vậy cố gắng che giấu mất mát trong lòng.

"Cậu có mập như mình sao? Lại vẫn còn muốn giảm cân?" Doãn Nhạc ngây ngốc nhìn gò má không có mấy lượng thịt của Hi Nguyên.

"Phụ nữ quan trọng là dung mạo. Mình muốn trở nên thon thả chút, khiến cho người yêu của mình càng yêu mình hơn." Hi Nguyên bám bám gương mặt bầu bĩnh ngọt ngào như trái táo của Doãn Nhạc.

"Cái kẻ đàn độn này!" Doãn Nhạc đột nhiên ôm lấy Hi Nguyên khóc nức lên.

"Được rồi, Nhạc Nhạc, không phải mình vẫn rất tốt sao." Hi Nguyên vỗ vỗ bả vai Doãn Nhạc, cố gắng an ủi cô. Tình bạn của Doãn Nhạc đối với cô mà nói giống như ánh trăng trong đêm tối, khiến cho lòng cô cảm thấy thật ấm áp, có loại cảm động không nói được thành lời.

Mặc dù là xa lộ cao tốc, nhưng vì đang là giờ cao điểm đi làm, cho nên trên đường xe cộ rất nhiều. Tường Lệ Văn vừa cười tà qua kính chiếu hậu nhìn xe Lăng Khắc Cốt đuổi theo, vừa giáo hoạt đập mạnh chân ga, khiến tốc độ xe đạt tới vạch 280.

Lăng Khắc Cốt lái xe đuổi theo Tường Lệ Văn đang phát cuồng, anh lái xe đến khi song song với cô, sau đó la lớn về phía cô: "Lệ Văn, tỉnh táo lại đi!

Em dừng xe lại bên đường đi, chúng ta nói chuyện."

Tường Lệ Văn khóc rống to với anh: "Có chuyện gì đáng nói hay sao? Một người bản thụ giống như em vậy, nên đập đầu mà chết đi. Em còn sống để làm gì?"

"Lệ Văn, không ai chê em! Em mau dừng xe!" Lăng Khắc Cốt mất hồn ra lệnh cho Tường Lệ Văn. Hiện tại chính là giờ cao điểm đi làm, cô liều mạng đưa xe như vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra tai nạn.

"Em biết rõ anh ghét bỏ em." Tường Lệ Văn điên cuồng cười to, cười đến nước mắt trong mắt theo gương mặt không ngừng chảy xuống.

"Tôi không có!" Lăng Khắc Cốt thấy xa trận phía trước, khăn trương đập mạnh cần ga lướt qua trước xe Tường Lệ Văn, sau đó quẹo thật nhanh, dừng ở phía trước cô, "Dừng xe!"

Tường Lệ Văn khẩn cấp phanh xe, chỉ còn một cự ly nhỏ xíu, đầu xe của cô sẽ hôn lên sườn xe Lăng Khắc Cốt. Cô nén lệ khiêu khích nhìn Lăng Khắc Cốt, đã lâu không có lái xe liều mạng như vậy khiến cơ đùi căng cứng, đau đến cô muốn rút nước mắt. Cô không tin Lăng Khắc Cốt còn có thể gắng giữ tinh táo, liền một chút đau lòng cũng không có. Cô thế nhưng là "Ân nhân của anh", mặc dù cô cũng không có cứu được Băng Nhi ra.

"Lệ Văn, em đừng kích động." Lăng Khắc Cốt mở cửa xuống xe, anh kéo Tường Lệ Văn từ bên trong ra, lấy khăn tay ra giúp cô lau khô nước mắt.

"Là anh ghét bỏ em!" Tường Lệ Văn mặt đỏ ửng về ủy khuất nháy cặp mắt đẹp đẽ, ở trong ngực Lăng Khắc Cốt giãy dụa cái eo nhỏ như con rắn của mình.

Đây chính là hiệu quả cô muốn, khiến Lăng Khắc Cốt vì cô mà lo lắng ăn không ngon, ngủ không yên. Nếu như anh dám quên "Ân tình" của cô đối với anh, cô cũng sẽ không để cho anh tốt hơn.

Còn nhớ rõ khi còn bé, tình cảm của Lăng Khắc Cốt đối với em gái Băng Nhi tốt đến khiến cho cô ghen tỵ, cô ngày ngày ăn mặc trang điểm xinh đẹp, cũng không cách nào lấy được một chút xiu quan tâm của anh, trong ánh mắt của anh chỉ có người em gái Băng Nhi kia. Vì để có được sự chú ý của anh, cô cố ý tiếp cận Băng Nhi, cùng Băng Nhi trở thành chị em tốt, mới thành công bước lên vị trí mới, có được sự chú ý của Lăng Khắc Cốt.

Nhưng Băng Nhi và Dã Lang yêu nhau bị Lăng Khắc Cốt phản đối, cũng liền không thêm đề ý tới cô nữa. Ngay lúc đó cô làm sao có thể để cho tất cả cố gắng của mình tan thành bọt biển, vì vậy thiết kế liên hoàn kế, thành công cướp lấy sự quan tâm của Lăng Khắc Cốt.

Vào thời điểm trước khi con bé kia lớn lên, cô vẫn là người phụ nữ quan trọng nhất bên cạnh Lăng Khắc Cốt, tất cả đều là vì con nha đầu xấu xí đó, lần nữa phá hỏng mưu kế của cô, khiến cho cô không cách nào ngồi lên cái ghế Lăng phu nhân.

Tường Lệ Văn đối với Lăng Hi Nguyên hận đến cắn răng, ở trong ngực Lăng Khắc Cốt khóc đến như đứa bé bất lực.

"Em là bạn tốt nhất của Băng Nhi, thì chính là bạn tôi. Tôi chưa từng ghét bỏ em, ngược lại tôi vô cùng hận mình không có bảo vệ tốt cho em. Lệ Văn, là một người phụ nữ thông minh, không cần như đứa bé cái gì cũng không hiểu." Lăng Khắc Cốt nắm chặt hai vai Tường Lệ Văn, nặng nề khác thường nhìn cô.

"Em không làm được người phụ nữ thông minh, bởi vì em yêu anh!" Tường Lệ Văn đột nhiên đưa đôi tay ra, ôm cổ của Lăng Khắc Cốt, nhiệt tình hôn môi mỏng của Lăng Khắc Cốt.

Sau một khoảnh khắc mất hồn, Lăng Khắc Cốt dùng sức kéo tay Tường Lệ Văn ra, xa cách nói: "Tôi tin tưởng em có thể trở thành người phụ nữ thông minh, cho nên không cần yêu tôi."

Nói xong, Lăng Khắc Cốt liền mở cửa xe rồi đi.

Sau khi anh rời đi, trong mắt Tường Lệ Văn lộ ra ý cười lạnh gian kế đã thực hiện được.

Một người đàn ông đột nhiên từ trong một chiếc xe phía trước nhảy xuống, giống như nịnh hót giờ máy ảnh Digital trong tay về phía Tường Lệ Văn cười nói: "Đã lấy được rồi."

"Góc độ như thế nào?" Tường Lệ Văn vẫn có chút không yên lòng, cô đoạt lấy Camera Digital, kiểm tra lại từng tấm hình.

"Kỹ thuật của tôi, còn có thể nghi ngờ sao?" Người đàn ông cười và ôm hông của Tường Lệ Văn, háu sắc nói, "Đi đến chỗ của tôi, tôi đã rất lâu không có đụng em, thật muốn nổ tung rồi."

"Chỉ biết có lên giường! Không trách được vài chục năm cũng không có nổi cái gì." Tường Lệ Văn khinh thường trợn mắt nhìn người đàn ông một cái, nhưng không có phản đối.

"Đó là bởi vì Lăng Khắc Cốt quá mạnh, liều mạng vì địa bàn, tôi đã mất không ít anh em." Người đàn ông ảo não nói.

"Còn không đi lái xe?" Tường Lệ Văn ngồi vào trong xe của mình, cao ngạo liếc nhìn đối phương.

"Tuân lệnh! Nữ vương của tôi!" Người đàn ông kích động thiếu chút nữa mềm nhũn cả chân. Vừa nghĩ tới cặp chân dài xinh đẹp kia của Tường Lệ Văn quần hồng của mình, phần thân thể nào đó của hắn liền không tự chủ được mà bành trướng.

Hai người tự lái xe của mình cùng đi về một hướng.

Mấy ngày sau, các tờ báo lớn cũng nổi bật tin scandal lớn: "Chủ tịch Ứng tập đoàn cùng người tình công khai tình tứ".

Trên mặt báo là những tấm hình rõ ràng sắc nét, chính là hình ảnh Lăng Khắc Cốt bị Tường Lệ Văn cưỡng hôn. Nhưng những tấm hình kia góc độ chụp cũng thật tài tình, chỉ thấy Lăng Khắc Cốt nghiêng đầu, không thấy rõ mặt của anh, chỉ thấy Tường Lệ Văn vẻ mặt say mê đắm chìm trong nụ hôn của anh.

Điều này khiến người ta mơ tưởng viễn vông, dưới tấm ảnh là một bài viết về một câu chuyện tình yêu đọc thấy mà đứt ruột đứt gan, biến Lăng Khắc Cốt và Tường Lệ Văn thành một đôi người tình đồng cam công khổ, sau khi vượt qua rất nhiều đau khổ, Lăng Khắc Cốt rốt cuộc mới có được trái tim Tường Lệ Văn.

Tin tức này giống như ngòi thuốc súng nổ tung, làm cho cả thành Long cũng sôi trào nhất là những thứ người thích bát quái kia, đem câu chuyện scandal này làm thành chuyện đề mà đàm luận.

Tường Lệ Văn ngồi ở trên giường, hài lòng nhìn tờ báo trong tay, trong con người lờ lợc kia có loại ánh sáng âm độc hung ác lóe lên.

"Mỹ nhân, đừng xem, chúng ta lại tiếp tục đi." Người đàn ông từ phía sau trực tiếp đụng ngã cô ta, nét mặt không cam lòng bị hờ hững, cường thế xông vào trong thân thể Tường Lệ Văn.

"Khốn kiếp!" Tường Lệ Văn néo cánh tay đối phương, bất mãn mắng. Cái người đàn ông thô lỗ này, một chú đạo đầu cũng không có, khiến cô đau đến muốn chết.

"Em không yêu tôi lại đi yêu cái tên khốn kiếp này?" Người đàn ông ác ý hôn lên thân thể Tường Lệ Văn. Chơi đùa qua nhiều phụ nữ như vậy, cũng chỉ có Tường Lệ Văn khiến cho hắn có ý muốn được nắm giữ. Người đàn bà này vận mạng chính là sự hòa quyện giữa của sự ngọt ngào cùng rắn rết, quá mê người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94

Thang Mang Lâm có chút do dự lôi kéo tay Sơn Miêu bối rối đứng ngay cửa nhà mình. Ba đã xuất viện về nhà, anh nhiều lần đề cập với cô muốn gặp người con rể tương lai xa lạ Lăng Khắc Cốt kia, cô không cách nào khác đành cứng rắn kéo anh tới gặp ba.

Cô nhìn Sơn Miêu gương mặt tuần tú tà ác bên cạnh, có chút không cam lòng. Cô cứ như vậy trúng chiêu của anh, thành người phụ nữ của anh.

"Cô dâu xấu xí mới luôn sợ thấy cha mẹ chồng, anh đây đẹp trai như vậy, em sợ cái gì?" Sơn Miêu bá đạo kéo Thang Mang Lâm qua, nhấn chuông cửa Nhà họ Thang.

"Lâm nhi, về rồi sao con?" Nhìn thấy con gái về nhà, Ba Thang ngồi ở trên xe lăn có vẻ kích động khác thường. Một ngày trước con gái nói Lăng Khắc Cốt bị thương, cô muốn chăm sóc cho cậu ta, cho nên vẫn chưa có về nhà. Ánh mắt của ông lão sau khi ở nhìn thấy người đàn ông anh tuần đứng bên con gái yêu thì trong mắt của ông dâng lên sương mù. Đây hẳn chính là Lăng Khắc Cốt cái người con rể mà ông chưa từng gặp mặt kia đi?

"Bác trai, có chút lễ mọn, không nói hết được thành ý." Sơn Miêu chủ động tiến lên, đem hộp sâm thiên nhiên Hàn Quốc cao cấp đưa lên.

"Người đến là tốt rồi, còn khách khí làm gì?" Đối với sự lễ phép của Sơn Miêu, Ba Thang rất hài lòng. Người trẻ tuổi bây giờ, hiểu được tôn kính người lớn tuổi càng ngày càng ít, Sơn Miêu là thanh niên hiếm gặp, ông vui mừng cười kêu Sơn Miêu ngồi xuống.

Vốn là vẫn luôn lo lắng Lăng tổng đối với con gái không phải thật tâm, người ta có tiền như vậy, có lẽ chỉ coi Lâm nhi như là đồ chơi, hôm nay vừa nhìn, ông đã có thể yên tâm. Nếu ngày mai có nhắm mắt, ông cũng có thể an tâm đi theo bà lão ở dưới đất kia nói con gái đã gả cho một người đàn ông tốt.

"Cha, trái tim còn đau không?" Thang Mang Lâm ngồi vào bên cạnh ba, quan tâm hỏi.

"Cha hiện tại thân thể khỏe như trâu." Ba Thang có ý giơ hai cánh tay lên, hướng con gái biểu lộ sự cường tráng của mình.

"Cha!" Thang Mang Lâm nén lệ ôm lấy ba. Nếu như không phải là vì cô và anh trai, ba cũng sẽ không mệt mỏi tới suy sụp. Nếu như cô đã có tiền, nhất định phải làm cho ba trải qua cuộc sống hạnh phúc nhất.

"Lâm nhi, con còn chưa có giới thiệu chúng tôi với nhau." Ba Thang đằng hắng một cái, nhắc nhở con gái.

Thang Mang Lâm bối rối liếc nhìn Sơn Miêu, không biết nên làm sao giới thiệu. Cô từng nói với ba, người cô sẽ gả cho là Lăng Khắc Cốt, hiện tại đột nhiên thay đổi người, có thể hù ông lão sợ hay không?

Son Miêu cúi người xuống, vươn tay về phía ông lão, thành khẩn nói: "Cháu tên là Hàn Lượng, hôm nay cháu tới đây là muốn xin với bác trai gả Mang Lâm cho cháu."

"Hàn Lượng? Cậu không phải là Lăng Khắc Cốt?" Ba Thang kinh ngạc tròn to hai mắt, thế nào con rể của ông đột nhiên biến thành Hàn Lượng? Không phải là Lăng Khắc Cốt sao?

"Cha." Thang Mang Lâm có chút bối rối liếm liếm đôi môi, "Con. Người con thích là anh ấy."

"Hò đồ!" Ba Thang không vui nhìn chằm chằm con gái, "Con coi việc kết hôn là trò đùa của trẻ nít hay sao? Hôm nay thích Lăng Khắc Cốt liền muốn gả cho anh ta, ngày mai không thích thì đi tìm người khác?"

"Cha." Thang Mang Lâm bị ba Thang đột nhiên tức giận hù sợ, không dám nói gì nữa.

"Bác trai, cháu và Mang Lâm." Son Miêu vội vàng giải thích, anh mặc dù biết ông lão không thể nào dễ dàng tiếp nhận việc đột nhiên thay đổi con rể, chỉ là không ngờ đối phương sẽ tức giận tới mức này.

"Tôi không muốn nghe cậu giải thích, đi ra ngoài!" Ba Thang đem hộp sâm trên đùi ném trả lại cho Son Miêu.

"Cha, Lăng Khắc Cốt chỉ như là anh trai của con, anh ấy đã có người thích. Người con thực muốn gả là anh ấy." Thang Mang Lâm khổ sở quỳ gối trước mặt ba, chỉ vào Son Miêu đang cười khổ hướng về phía ông lão cầu khẩn. Ban đầu là cô bị ma quỷ ám ảnh, một lòng muốn gả cho Lăng Khắc Cốt không thương cô, mới có thể tạo thành cục diện này hôm nay.

"Con phải giải thích thế nào với Lăng tiên sinh?" Ba Thang không chịu dễ dàng tha thứ cho con gái, "Cũng đã sắp cử hành hôn lễ với người ta rồi, thế nhưng lâm trận giờ trở, con có thể không xấu hổ mà làm vậy, nhưng Lăng tiên sinh người ta sẽ đồng ý hay sao?"

"Bác trai, cháu và Mang Lâm lúc trước có chút hiểu lầm, nhưng anh Lăng cũng rõ ràng, anh ấy nói cưới Mang Lâm là muốn bảo vệ cô ấy. Hiện tại cháu và Mang Lâm đã cởi bỏ được hiểu lầm, anh ấy còn rất vui mừng chúc phúc chúng cháu. Lời của cháu bác có thể tìm anh ấy chứng thực. Cháu và Mang Lâm là thật tâm yêu nhau, xin ngài không nên trách tội Mang Lâm, muốn trách thì trách cháu không hiểu chuyện, chọc cô ấy đau lòng." Son Miêu thành khẩn giải thích. Anh thật vất vả lấy được Thang Mang Lâm, không thể vì cửa ải này của ba cô mà đứt đoạn.

"Lăng tổng giám đốc là em cậu sao?" Ba Thang càng nghe càng hồ đồ.

"Chúng cháu là anh em từ nhỏ cùng nhau lớn lên, so anh em ruột còn thân hơn."

"Cha, Hàn Lượng làm việc ở Ứng tập đoàn, quản lý tất cả khách sạn cùng những chốn vui chơi giải trí của tập đoàn." Thang Mang Lâm liều mạng nói tốt cho Son Miêu, "Con rể tương lai này của ba tương lai rất rộng mở, một người rất ưu tú. Quan trọng nhất là anh ấy rất thích Lâm nhi. Cha, Lâm nhi hạnh phúc mới là quan trọng nhất mà."

"Cậu thật sự yêu con gái của tôi?" Ba Thang ngẩng đầu lên, liếc nhìn Son Miêu.

"So với trên châu còn thật hơn!" Son Miêu giơ một cái tay lên thề, khi nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của ông lão thì anh nhếch môi, lộ ra một hàm răng trắng nõn, vui vẻ cười với ông lão.

"Không cho phép khinh thường Lâm nhi! Nhà họ Thang chúng tôi thiếu tiền nhưng cũng không thiếu cốt khí. Nếu như cậu khi dễ Lâm nhi, có nhiều tiền hơn nữa tôi cũng sẽ không đồng ý giao con bé cho cậu." Ba Thang đầy uy nghiêm nhìn chằm chằm Son Miêu.

"Dạ hiểu! Cháu từng giây từng phút chờ sự kiểm nghiệm của ngài!" trong tay Son Miêu cầm hộp sâm quý lần nữa thả vào trên đầu gối ông lão, quỳ gối trước mặt ông lão nịnh hót.

"Ba, cảm ơn ngài." Thang Mang Lâm cảm động ôm lấy ba. Cô cũng biết ba thương cô nhất.

"Buổi tối ở lại ăn cơm." Ba Thang cười ra lệnh với Son Miêu. Con rể này nhìn kỹ ngoại hình cũng không tồi, anh tuấn cao lớn, thừa tiêu chuẩn xứng với Lâm nhi nhà ta. Ông giống như một ông lão bề trên nhìn xuống con rể, càng nhìn càng hài lòng.

"Tuân lệnh!" Son Miêu bưng bình hướng Thang Mang Lâm chớp chớp đôi mắt đào hoa xinh đẹp. Đã sớm nói với cô là an tâm, cô lại cứ giống như con thỏ nhỏ, đến cửa nhà mình cũng không dám vào.

Hôn sự của bọn họ giờ đã được người trên đồng ý, rốt cuộc đã đánh thắng một trận đẹp mắt. Anh cũng chỉ chờ đem Mang Lâm lấy về nhà thôi.

.

Rio Cuella ở thành Long mấy ngày, nhưng không có lấy được bất luận tin tức gì về Thượng Hi. Hắn điên tiết rống to với một đám thuộc hạ: "Cái đám phế vật các người! Ngay cả một người sống cũng tìm không ra!"

Zu có thể dễ dàng tìm được Thượng Hi, mình sử dụng một đám người đông đảo như vậy, lại ngay cả một chút dấu vết cũng không tra ra được.

Lúc này, một người đàn ông đi tới bên cạnh hắn, cười nhạo nói: "Điện hạ Rio xin bớt giận. Điện hạ Zu không thể nào cả đời không liên lạc với tiểu thư

Thượng Hi, chỉ cần bọn họ gặp mặt, là chúng ta có thể biết thân phận của tiểu thư Thượng Hi."

"Trong vòng mười ngày không tra ra vị trí của Thượng Hi, tất cả các người đều nhảy xuống Thái Bình Dương tự sát cho tôi!" Rio Cuella ác ý cười lạnh. Một đám hộ vệ bị sợ đến cúi đầu, chẳng dám thở mạnh.

Phụ nữ ở "Nhân Gian Tiên Cảnh" tất cả đều là cực phẩm, so với những phụ nữ chốn hậu cung kia của Điện hạ Rio không hề thua kém. Tôi đưa Điện hạ đi ra ngoài giải sầu." Người hầu cười cười với vẻ đầy háu sắc, cố gắng dụ hoặc Rio Cuella.

"Dẫn đường!" trong đôi mắt màu xanh dương tà khí của Rio Cuella lập tức hiện ra ánh sáng sáng quắc, hắc kiều căng ra lệnh.

Ban đêm nhân gian Tiên cảnh trang hoàng đến cực kỳ mê người, từng cô gái ăn mặc trang điểm lộng lẫy đi qua đi lại trong đại sảnh, ngay khi Rio Cuella vừa đi vào Nhân Gian Tiên Cảnh, lập tức có người hầu bàn nhiệt tình bước lên đón tiếp.

"Đem tất cả các em thê đồ của các người tất cả đều đưa lên cho tôi!" Người hầu dẫn đường mơn oai hùm ra lệnh cho người hầu bàn.

Son Miêu ngồi ở trong phòng làm việc ở lầu cuối của Nhân Gian Tiên Cảnh, tà mị khẽ lắc lắc ly rượu đỏ trong tay: "Điện hạ Zu, không ngờ ngài lại tự động đưa tới cửa."

"Quản lý." Một phụ nữ tuyệt mỹ mặc sườn xám màu đen xẻ tà đến bấp chân đi vào phòng làm việc của Son Miêu, cung kính chào hỏi anh.

"Phục vụ thật tốt vị hoàng tử Đan Mạch này." Son Miêu cười tà nâng ly rượu đỏ lên môi cắn một hơi hết sạch.

"Dạ!" Người phụ nữ tuyệt sắc quyến rũ xoay người, lắc hông phong tình vạn chủng đi ra khỏi phòng làm việc của Son Miêu.

Rio Cuella hài lòng nhìn cô gái trong ngực, sườn xám bằng sa mỏng trong suốt màu đen ẩn hiện da thịt trong suốt, khiến cho cô gái xinh đẹp này càng thêm nổi bật quyến rũ. Hắn tà khí đưa bàn tay ra, xoa bóp ngọn núi cao ngất của cô gái.

"Điện hạ thật là xấu!" Cô gái đôi mắt diễm lệ nheo lại, ngay trong ngực của Rio Cuella khẽ rên một tiếng.

Đột nhiên cô giơ tay lên, ngăn trở động tác lần thêm một bước của Rio Cuella.

Đôi mắt màu xanh dương của Rio Cuella tà khí nheo lại, không vui nhìn chằm chằm cô gái đang ngăn lại kích tình hường thụ của hắn.

"Không thể ở chỗ này, Điện hạ đi theo tôi." Cô gái nhảy xuống khỏi đùi Rio Cuella, ôm tay của hắn kéo ra khỏi phòng.

Bọn họ đi thang máy lên lầu, cô gái dẫn hắn vào một gian phòng bao trang hoàng đẹp tinh xảo, trong phòng có một chiếc giường khám rất lớn, lụa mỏng màu hồng chập chờn, tăng thêm cho gian phòng vô vàn ý vị phong tình.

Rio Cuella tà khí ôm sát eo cô gái, cuồng ngao hôn lên cánh môi đỏ tươi của cô gái.

Y phục rơi hết, hai cổ thân thể không mảnh vải che thân ôm chặt lấy nhau ngã lên trên giường lớn.

Giữa lúc Rio Cuella đang hưng phấn ở trên thân của cô gái kia dong ruổi thì cửa phòng đột nhiên bị người đá văng, mấy người đàn ông mặc cảnh phục giờ súng hướng bọn họ lạnh giọng hô: "Cảnh sát tới kiểm tra!"

Đèn flash không ngừng lóe lên, đem toàn bộ cảnh nóng đây đưa bên trong phòng của hai người thu hết lại. Rio Cuella hốt hoảng từ trên người phụ nữ nhảy xuống, kinh ngạc nhìn cảnh sát cùng ký giả xông vào.

"Không được phép bắt tôi! Tôi là hoàng tử Đan Mạch!" Rio Cuella hướng về phía người cảnh sát đang kéo lấy hắn kêu to.

"Ít nói lời vô ích!" Cảnh sát lạnh lùng lời hắn đi, không chút lưu tình quát chói tai.

Tại lầu cuối phía xa Son Miêu cười tà mị: "Muốn bắt chính là bắt cái tên hoàng tử Đan Mạch là mày."

Rio Cuella vĩnh viễn cũng sẽ không biết, tại sao cảnh sát tới kiểm tra, lại chỉ bắt có một mình hắn.

.....

Zu Cuella còn chưa bắt đầu triển khai hành động đối phó với Rio Cuella, liền thấy Bá Nạp Đặc đưa cho một tờ báo. Báo chí đột nhiên đang tải thông tin đặc biệt lớn tiểu vương Tử Đan Mạch Rio Cuella bao gả.

Rio bao gả

Zu Cuella thấy tin tức này xong, mím môi mỉm cười.

Gièm pha đặc biệt lớn này, nhất định sẽ khiến cho bà nội ở nơi xa xôi kia bất mãn.

Chỉ là Zu có chút không hiểu, Rio vừa tới thành Long, làm sao sẽ chọc phải người của 'Nhân Gian Tiên Cảnh'? Chẳng lẽ là Lăng Khắc Cốt?

Zu Cuella đột nhiên ý thức được Rio và mình có vẻ bề ngoài vô cùng giống nhau, không khỏi mất hình tượng cười thật to. Xem ra người của Lăng Khắc Cốt cũng không có điều tra tìm hiểu rõ. Không ngờ Rio xuất hiện cũng giúp anh một đại ân.

"Điện hạ Zu, chuyện này rất buồn cười sao?" Bá Nạp Đặc không hiểu nhìn Zu Cuella.

"Không buồn cười, một chút buồn cười đều không." Zu Cuella thần thần bí bí chớp chớp cặp mắt màu xanh dương.

.....

"Làm sao sẽ biến thành Rio Cuella?" Lăng Khắc Cốt ném tờ báo trên tay xuống, lãnh khốc chất vấn Sơn Miêu.

"Tôi Tôi nào biết Zu Cuella có một em trai cùng cha khác mẹ giống hần như đúc." Sơn Miêu cười ngại ngùng, đối với cái sai lầm này anh cảm thấy thật xấu hổ, có chút cảm giác không còn mặt mũi nhìn lão đại.

"Đi điều tra mục đích của cả hai anh em bọn họ tới thành Long làm cái gì." Lăng Khắc Cốt có loại dự cảm, hai người này xuất hiện đồng thời, sợ rằng mục đích đều giống nhau. Zu là vì Hi Nguyên mà đến, chẳng lẽ Điện hạ Rio cũng là nhắm vào Hi Nguyên mới tới?

"Yes Sir." Sơn Miêu thấy lão đại không có trách cứ mình, lập tức cười hi hi chào một cái theo tiêu chuẩn nhà binh.

.....

Lăng Khắc Cốt mới vừa đi ra khỏi tổng bộ của Ứng tập đoàn, liền bị một đoàn ký giả vây quanh, bọn họ tất cả đều hưng phấn hỏi anh cùng một cái vấn đề, đó chính là quan hệ của anh và Tưởng Lệ Văn.

Mắt phượng tà nịnh của Lăng Khắc Cốt lạnh lùng quét bốn phía đám ký giả, lập tức mang cho người ta một loại cảm giác lạnh buốt, ánh mắt kia giống như ác ma muốn cắn người, âm trầm lạnh lùng.

"Chúng tôi chỉ là anh em. Trò đùa này đến đây chấm dứt!"

Lời của anh mới vừa nói xong, bọn cận vệ liền vô cùng ấn ý đẩy ký giả ngăn ở trước mặt ra, nhường ra một con đường cho Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt Lãnh Ngạo ngồi vào trong Lincoln phiên bản dài, không để ý tới nữa một đám ký giả bị khí thế cường đại của anh dọa sợ.

Sáng sớm, anh liền nhìn thấy scandal buồn cười kia, chuyện như vậy anh đã gặp qua không biết bao nhiêu lần, không phải bên cạnh anh là một minh tinh, chính là một tiểu thư thế đồ anh bao, nếu không nữa thì chính là anh cùng công chúa một tiểu quốc nào đó muốn giao ước cả đời Tóm lại, ngồi bút ký giả vô cùng thần kỳ, không gió cũng có thể nâng lên cao ba thước. Vốn là anh đối với chuyện như vậy vẫn luôn cảm thấy không sao cả, nhưng là bây giờ anh có bé con, không muốn chuyện như vậy làm cho quan hệ mới vừa hòa hoãn của bọn họ bị ảnh hưởng.

.....

Lễ Giáng Sinh đến, sáng sớm Hi Nguyên liền sai người dọn xong cây thông Noel ở trong phòng khách. Cô mặc một bộ lễ Noel màu đỏ, đỉnh đầu mang một cái mũ ông già Noel, hưng phấn đứng ở bên cây thông Noel đã được cô đeo đầy quà tặng.

Nhìn thành quả lao động bận bịu cả ngày, trong đôi mắt đẹp của Hi Nguyên đầy nụ cười, cô chờ buổi tối cho Lăng Khắc Cốt một kinh hi.

"Tiểu thư, nghỉ ngơi một chút thôi." Lúc này một người đàn ông ước chừng hơn ba mươi tuổi bưng một ly nước trái cây nóng đi tới bên cạnh Hi Nguyên, cười nói với Hi Nguyên.

"Anh là?" Hi Nguyên bèn chồn nhìn đối phương, hộ vệ cùng người giúp việc lâu đài Tinh Nguyệt cô đều biết, người đàn ông này lần đầu tiên cô nhìn thấy.

"Tôi là quản gia mới đến, trước vẫn đi theo bên cạnh thiếu gia Bách Hổ, là do Trưởng tiểu thư đề cử, tôi mới có cơ hội tới lâu đài Tinh Nguyệt phục vụ tiên sinh cùng tiểu thư." Hộ vệ cung kính khom người, đầu của anh ta hơi cúi xuống, khiến Hi Nguyên không thấy rõ ánh mắt của anh ta.

"À." Hi Nguyên nhận lấy nước trái cây, cuộn mình trên ghế sofa.

Người có thể đi vào Lâu đài Tinh Nguyệt đều cần qua sát hạch, trình độ nghiêm khắc không thua gì tuyển chọn công chức quốc gia, cho nên cô cũng không có hoài nghi gì.

Trên bàn trước sofa tán loạn mấy quyển tạp chí và báo, Hi Nguyên uống xong nước trái cây, nhàn rỗi không chuyện gì làm liền cầm lên một phần tờ báo bắt đầu lật xem. Đột nhiên ánh mắt của cô bị scandal bắt mắt trên báo thu hút, tay cô run run nhìn hình chói mắt phía trên kia. Những gì trên báo viết cô cũng không có đọc thật nghiêm túc, cô chỉ là bị tấm ảnh to lồ lộ kia thu hút. Thì ra là ngày đó anh chạy đi, chính là an ủi Tưởng Lệ Văn "Bị thương" như vậy. Cô đột nhiên nhớ đến sáng sớm cái ngày đầu tiên bị anh chiếm hữu kia, chuyện anh từ trong phòng Tưởng Lệ Văn đi ra. Có lẽ từ vừa mới bắt đầu thì anh cùng với Tưởng Lệ Văn đã có quan hệ mập mờ không rõ.

Anh rốt cuộc muốn chân đạp mấy cái thuyền? Một cô vợ chưa cưới dịu dàng tuyệt mỹ, cộng thêm một hồng nhan tri kỷ diễm dứa xinh đẹp, ai so với cô cùng dễ xinh đẹp hơn. Ngọt ngào ấm áp hai ngày qua khiến cho cô tạm thời quên rất nhiều vấn đề thực tế này, anh là một người đàn ông đã có vị hôn thê, còn là một người đàn ông ở các nơi trên thế giới đều có vô số người tình.

Giữa lúc Lăng Khắc Cốt cảm hộp lớn tình mỹ trở lại lầu đài Tinh Nguyệt thì thấy Hi Nguyên tựa như tượng gỗ ngồi yên ở trên ghế sofa, dưới chân rải rác đầy những báo.

Anh khom lưng nhặt tờ báo lên, khi nhìn rõ tấm hình kia thì lông mày anh nhăn lại. Anh rõ ràng yêu cầu hộ vệ đem toàn bộ báo chí tập san đăng cái tin tức này đều ném hết, là ai lại to gan như vậy, không nghe phân phó của anh, đem tờ báo này đặt ở trong phòng khách?

"Bé con, lễ Noel vui về!" Đem tờ báo ném tới thùng rác xong, anh cầm cái hộp trong tay đặt tới trước mặt Hi Nguyên.

Hi Nguyên lạnh lùng liếc anh một cái, cũng không có nhận lễ vật.

Lăng Khắc Cốt ở trước mặt Hi Nguyên mở hộp ra, lấy ra một con đồ chơi Hellokitty lông tơ toàn cầu bán số lượng có hạn, nụ cười có chút miễn cưỡng đưa Hi Nguyên: "Bé con, xem một chút đáng đáp nó giống 'Lăng Hi Nguyên' hay không?"

Thời điểm Hi Nguyên nhìn tới con Hellokitty kia, có chút hưng phấn, nhưng vừa nghĩ tới hình trên báo kia, lòng của cô lại u ám không thôi. Cô chỉ là bé con của anh, không bắt cứ ý nghĩa gì.

Cô quát cường quay đầu đi, không để ý tới Lăng Khắc Cốt.

"Không thích?" Lăng Khắc Cốt nhìn con thú bông không cách nào hấp dẫn ánh mắt Hi Nguyên, mắt cũng không nháy một cái, trực tiếp ném nó vào thùng rác.

Đồ không thể khiến cho Hi Nguyên vui vẻ, tốn nhiều tiền hơn nữa cũng không có ý nghĩa.

"Trong mắt anh, tôi có phải cũng giống như con búp bê vải bị ném đi này?" trong mắt đen của Hi Nguyên u oán ngược lên, hỏi Lăng Khắc Cốt.

"Không cần gây sự nữa! Tôi đã tự mình đặt bữa tối ở Hi Nhĩ Đôn, mau lên lầu thay quần áo. Năm nay lễ Noel sẽ chỉ có hai người chúng ta cùng nhau trải qua." Lăng Khắc Cốt có chút không vui nhăn nhó gương mặt tuần tú.

"Tôi không có cố tình gây sự!" Hi Nguyên đứng lên, quát cường ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, "Tôi so đức hạnh cũng không bằng vợ chưa cưới của anh, cũng không có quan trọng như hồng nhan tri kỷ Tường Lệ Văn của anh, tôi chỉ là một con nhóc của anh."

"Lệ Văn không phải!" Lăng Khắc Cốt nhăn mày lại. Máy thứ trên tờ báo kia quả nhiên khiến cho Hi Nguyên hiểu lầm, anh nhất định phải hủy sạch mấy toàn soạn báo kia!

"Cô ta không phải vậy mà anh còn nhiệt tình hôn cô ta như vậy? Cô ta không phải anh còn leo lên giường của cô ta?" Hi Nguyên đau lòng nhìn Lăng Khắc Cốt. Điều này như cây thương đâm thẳng vào lòng của cô, cô phát hiện mình không có kiên cường cô như vẫn cố tỏ ra, đối với Lăng Khắc Cốt dục thể độc chiếm mãnh liệt đến mức ngay cả một cái hôn đều không thể dễ dàng tha thứ. Cô muốn, sẽ phải là toàn bộ, cô không muốn trong lòng Lăng Khắc Cốt còn vương vít dù chỉ một chút gì đó kia.

"Ai nói?" Lăng Khắc Cốt âm chỉ nắm chặt hai quả đấm. Là ai ở trước mặt Hi Nguyên nói vậy? Mặc dù anh thật sự có một lần uống rượu say lên giường của Tường Lệ Văn, nhưng điều đó không có bất cứ ý nghĩa gì. Anh sẽ không bởi vì một lần sai lầm kia mà cam kết với đối phương bất kỳ cái gì.

"Tôi tận mắt thấy đấy! Không cần nói dối tôi nữa!" Hi Nguyên tức giận hướng về phía Lăng Khắc Cốt rống to. Người đàn ông dám làm không dám chịu!

"Em tận mắt thấy?" Lăng Khắc Cốt kinh ngạc nhìn chằm chằm Hi Nguyên.

Một lần duy nhất đó, lại bị Hi Nguyên thấy, anh có chút không thể nào tin nổi. Thật ra thì đối với đêm hôm ấy, anh cũng không có ấn tượng gì, anh vừa tỉnh lại, liền thấy Tường Lệ Văn nằm ở trên người mình. Đêm hôm đó rất quý giá, anh tin tưởng tự chủ của mình, rất không có khả năng bởi vì say rượu mà mất khống chế.

"Tường Lệ Văn rất đẹp sao? Cho nên anh vừa rời khỏi tôi liền vào phòng của cô ta?" Hi Nguyên thật không cam lòng, đêm hôm ấy, anh không cho cô cơ hội cự tuyệt, sau khi cường thế đoạt lấy cô, liền lập tức ghét bỏ vứt cô đi, trở lại bên cạnh Tường Lệ Văn. Hiện tại anh lại bởi vì Tường Lệ Văn bị tổn thương, mà một đường điên cuồng đuổi theo, sau đó ôm lấy cô ta hôn thật nóng bỏng (qua báo chí chính là miêu tả như vậy, cô mới vừa rời sau khi thấy trong lòng thật khó chịu).

"Em có ý gì?" Lăng Khắc Cốt nghi ngờ bắt được cổ tay Hi Nguyên, nghiêm túc tìm kiếm trong đôi mắt đang ngập đầy nước mắt ủy khuất của Hi Nguyên. Cái gì gọi là "Rời khỏi tôi liền vào phòng cô ta"? Những lời này khiến cho anh thấp thòm mừng thầm. Chẳng lẽ đêm đó.

"Ngày đó có sấm, tôi đi tìm anh, anh uống nhiều rượu, sau đó."

Lời Hi Nguyên nói còn chưa nói hết, Tường Lệ Văn liền xuất hiện ở tại cửa ra vào, cô ta vừa nghe Hi Nguyên nói ra chuyện ngày đó, lập tức khăn trương vọt tới bên cạnh Lăng Khắc Cốt.

"Khắc Cốt, bé con, hai người không cần vì tôi mà gây gổ. Chuyện đêm hôm đó coi như chưa từng xảy ra, bé con, em nên coi như chưa nhìn thấy gì. Tôi sẽ cố gắng để cho mình quên đi chuyện đêm hôm ấy, nếu như truyền thông hỏi tới chuyện của tôi nữa, tôi sẽ giải thích với bọn họ." Tường Lệ Văn mặt áy náy nhìn Lăng Khắc Cốt, trong mắt to yêu mị hàm chứa vài giọt nước mắt.

"Không cần!" Lăng Khắc Cốt lãnh khốc nói. Buổi chiều anh buông lời dối với truyền thông, tin tưởng bọn họ cũng có thể hiểu những gì không nên viết. Ở thành Long còn không có người dám chọc giận anh.

"Giải thích? Tiếp tục dùng những lời dối trá để che giấu chuyện xấu giữa các người?" Hi Nguyên khinh thường cười lạnh. Cô nhìn cái vẻ mặt dối trá của Tường Lệ Văn đã cảm thấy ghê tởm.

"Bé con, em không cần gây sự, tôi đã rất rộng rãi mà đem Khắc Cốt tặng cho em, tại sao em vẫn không chịu bỏ qua cho tôi?" Tường Lệ Văn ủy khuất nháy mắt, liều mạng gạt ra nước mắt.

"Thật là vừa ăn cướp vừa la làng." Hi Nguyên buồn cười nói. Cô hất Lăng Khắc Cốt vẫn cầm lấy tay cô ra, khinh thường quay người đi lên lầu, không muốn để ý tới hai cái kẻ dưới lầu kia.

"Em quay lại nói cho rõ ràng!" Lăng Khắc Cốt sai bước đuổi theo Hi Nguyên, ép cô giữ lại nơi bậc thang, lãnh khốc nhìn cô chăm chăm. Anh muốn biết chân tướng đêm đó.

"Buông tôi ra!" Hi Nguyên đẩy lồng ngực Lăng Khắc Cốt, bất mãn nùng nịu. Có cái gì tốt mà nói? Không phải là chân anh đạp hai cái thuyền sao? Cô ăn lung tung hơi dấm, ở trong hốc mắt khổ sở ân lệ. Trừ Thương Mang Lâm, Tường Lệ Văn, trời mới biết anh còn có bao nhiêu phụ nữ.

"Đêm đó em ở trong phòng tôi?" Lăng Khắc Cốt thật sâu nhìn vào đáy mắt Hi Nguyên, chuyện có chút vượt quá tưởng tượng của anh.

"Đúng! Cái đêm mưa đó người dây dưa cùng với anh là tôi! Nhưng sáng sớm ngày thứ hai anh lại leo lên giường Tường Lệ Văn! Tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng có người đàn ông khác! Bảo bảo tôi đánh mất là của anh!" Hi Nguyên thê lương hướng Lăng Khắc Cốt rống to.

Đây là nỗi đau sâu nhất trong lòng cô, mất đi bảo bảo cô cũng giống như mất đi một phần sinh mạng, phần đau đớn này vẫn không cách nào xóa mờ.

Lời của cô khiến Lăng Khắc Cốt khiếp sợ sững sốt, anh mất phượng đầy kinh ngạc không thể nào tin nổi cùng đau đớn: "Đứa bé kia là của tôi."

"Đúng! Anh tự tay giết nó rồi." Hi Nguyên lạnh lùng đẩy Lăng Khắc Cốt ra, khinh thường không thèm để ý tới hai người kia.

Lăng Khắc Cốt yêu người nào thích người nào, Lăng Hi Nguyên cô khinh thường không thèm đếm xỉa tới anh rồi!

"Khắc Cốt, Anh đừng tin lời cô ta..., làm sao có thể đúng lúc như vậy, một buổi tối có thể có? Đứa bé kia còn không biết là của cô ta với người đàn ông nào đấy!" Tường Lệ Văn vẻ mặt xem thường nói.

"Câm miệng!" tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt như mũi tên nhọn bắn về phía Tường Lệ Văn, mắt phượng đỏ ngầu, giống như nhuộm máu.

"Khắc Cốt, em." Tường Lệ Văn vẫn không chịu từ bỏ, cô ta còn muốn cố gắng tranh thủ trái tim Lăng Khắc Cốt nữa.

"Câm miệng!" Lăng Khắc Cốt âm thanh so với lần trước càng nặng hơn, trong giọng nói lạnh lẽo giống như tới từ địa ngục.

Sắc mặt của Tường Lệ Văn trong lúc nghe câu nói vô tình này của Lăng Khắc Cốt biến ảo một hồi xanh lại trắng, cô ta hậm hực dẫm mạnh trên cầu thang, tự mình trở lại phòng.

Cô ta oán độc cười lạnh: Lăng Khắc Cốt, không nên ép tôi, nếu không đến lúc đó Ngọc Thạch Câu Phần, ai cũng đừng mong tốt hơn!

Lăng Khắc Cốt cứng đờ đi xuống cầu thang, đứng ở trong phòng khách, bị thống ngửa đầu kêu to: "Không!"

Bảo bảo bé con mạng là của anh!

Anh tự mình giết đứa bé!

Anh dám nói con của mình là nghiệt chủng!

Anh là đao phủ, anh căn bản không đáng được tha thứ!

Lăng Khắc Cốt vô cùng bị thống, tim của anh xoắn chặt lại, như bị bỏ vào trong cối xay thịt, xoắn thành thịt nát.

"Tôi là đao phủ!" Anh níu chặt ngực, khổ sở quỳ trên mặt đất, nước mắt sấm hồi mạng theo mồ hôi lạnh giọt giọt rơi trên sàn nhà, đốt cháy tim của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Sắc trời dần dần tối, cây thông Noel đeo đầy đèn nháy xanh đỏ trong bóng chiều không ngừng lóe lên, lúc sáng lúc tối chiếu rọi rành rẽ bất thường nổi bật thõng trên gương mặt của Lăng Khắc Cốt, cả lâu đài Tinh Nguyệt hình như cũng đang đáp lại tiếng hô thê lương của anh.

Cây thông Noel?

Không biết đã trải qua bao lâu, Lăng Khắc Cốt đột nhiên ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn cây thông Noel được trang hoàng lộng lẫy kia, anh thần thờ xem một vài hôm quà tặng nho nhỏ của mọi người.

Bé con làm sao?

Lăng Khắc Cốt tiện tay mở ra một hộp quà nhỏ, bóc nó ra, bên trong là một khối đồ gỗ xếp hình chữ "I", anh lại tiếp tục mở ra, không lâu, khi trên sàn nhà chung quanh anh, phân tán một đống lớn những thanh gỗ. Anh nén lệ đem những thanh gỗ xếp hình kia ghép lại, vừa đúng tạo thành một dòng chữ tiếng Anh "I love you".

"Bé con. . . ." Lăng Khắc Cốt vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve những mảnh gỗ xếp kia, tựa như đang vuốt ve Hi Nguyên vậy.

Ngẩng đầu lên, nhìn hộp quà màu bạc trên đỉnh cây thông Noel, anh đưa tay gỡ xuống. Tay anh mở hộp quà ra khẽ run, khi hộp quà được mở ra thì nước mắt lập tức như thủy triều từ trong đôi mắt phượng thâm u kia trào ra.

Một kẹp cravat bằng bạch kim dùng những viên kim cương trang trí, làm thủ công hơi có chút thô, Lăng Khắc Cốt nhìn một cái cũng biết đây là bé con tự mình làm. Kẹp cravat ở trung tâm là một khối kim cương Châu phi, bên trái kim cương dùng bạch kim khắc ra một "LO", bên phải là ghép thành "VE". Tạo hình đơn giản, lại bao hàm toàn bộ tình yêu của bé con.

Lăng Khắc Cốt đem kẹp cravat giữ trong lòng bàn tay, giống như nắm bảo bối trân quý nhất: "Bé con, tôi cũng yêu em."

Lăng Khắc Cốt khổ sở nghẹn ngào, thế nhưng phần yêu này còn có cơ hội nói ra khỏi miệng sao?

Anh tàn nhẫn hại chết bảo bối của bọn anh, còn có cơ hội được tha thứ sao?

Lăng Khắc Cốt đột nhiên khắc ra một ngum máu tươi, màu đỏ thê mỹ kia dính vào kim cương sáng chói, ở dưới ánh đèn lóe lên nhìn vào sao mà đẹp đến thế, giống như hoa hồng trong đêm tối nở rộ.

Bên ngoài cuồng phong gào thét, gió lạnh xen lẫn tuyết rơi tựa như lông ngỗng thổi tung cửa phòng khách, gào thét đánh úp về phía Lăng Khắc Cốt. Anh đón gió, bị thương cười to. Gió lùa vào trong áo véc đen bạc của anh, thổi lên tóc đen mất hồn của anh, anh bị thổi đứng lên, hướng về phía bóng đêm ngập đầy bông tuyết mà lao đi. Giá rét thấu xương như mũi băng nhọn sắc bén ghim vào ngực của anh, cái thấu xương như những mũi kim xuyên khắp cơ thể anh.

.

Một cô gái thanh lệ đứng ở bên vách núi, gió lớn gào thét khua lên quần trắng đen bạc của cô, cô gầy yếu đến mức giống như gió chỉ cần mạnh thêm một chút là thổi bay cô xuống vực sâu vạn trượng phía sau. Khi nghe thấy tiếng bước chân thì cô Lãnh Ngạo xoay người mà cười. Thấy người tới là Thanh Long thì cô lùi thêm một bước về phía vách núi.

"Anh đã đến rồi?" Cô gái khiêu khích nhìn Thanh Long.

"Tới đây!" Thanh Long khoe miệng vẫn có vết máu lo lắng vươn tay về phía cô gái.

"Tôi hận anh!" Cô gái con dao nhỏ bên hông ra, hung ác quyết tuyệt đâm vào bụng của mình, trong mắt có hận ý không cách nào tan rã.

"Không!" Thanh Long rống to lao về phía cô gái.

"Nếu như có kiếp sau, tôi nhất định không muốn biết anh nữa!" Cô gái bị thương cười lạnh lùi về phía sau rồi xuống.

"Đừng!" Thanh Long nhào tới bên vách núi, lại chỉ bắt được một làn váy màu trắng. Sóng biển giận dữ vỗ vào bờ đá, nhanh chóng đem thân thể gầy nhỏ cuốn vào trong vòng xoáy, chỉ trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Thanh Long từ trong cơn ác mộng choáng tỉnh liền nhận được điện thoại Ngân Báo gọi tới, anh cuống quýt mặc quần áo vào, chạy ra khỏi căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố của mình.

"Lão đại biết rồi?" Thanh Long vừa xông vào phòng làm việc của Lăng Khắc Cốt, liền tóm lấy Ngân Báo khẩn trương hỏi anh.

Ngân Báo gật đầu một cái, liếc mắt về phía phòng nghỉ phía trong nói: "Ngày hôm qua lão đại đứng ở tầng thượng chịu gió lạnh thổi cả đêm, buổi sáng được nhân viên phát hiện té xỉu ở sân thượng."

"Shit!" Thanh Long ảo não đập bàn phòng làm việc một cái.

"Thanh Long, cậu vắng tục!" Ngân Báo thật rất lâu rồi chưa từng thấy qua Thanh Long mặt không chế, phúc hắc nhắc nhở Thanh Long. Thanh Long người này bình thường ngày thường thành bộ dáng một thương nhân nho nhã tài trí, sử dụng nụ cười vô hại này của anh ta không biết lừa gạt bao nhiêu đối

thủ, nhưng là một người bạn với anh ta hơn hai mươi năm, anh biết rõ Thanh Long chính là một con hồ ly giả hoạt.

Tròng mắt đen của Thanh Long không có cặp kính gọng vàng tinh xảo che giấu hung hăng trừng mắt liếc Ngân Báo: "Không được sao?"

"Không phải không được, chỉ là với hình tượng người đàn ông tốt của cậu không hợp." Ngân Báo ngồi lên bàn làm việc của Lăng Khắc Cốt, bưng cả phê lên cười nói.

"Đến lúc nào rồi còn chú ý đến hình tượng?" Thanh Long tức giận trợn trừng mắt nhìn Ngân Báo, thuận tay đoạt lấy cả phê trong tay Ngân Báo, ừng ực uống vào.

"Ài! Đó là cà phê của tôi!" Không được uống cà phê Ngân Báo bắt mẫn kháng nghị.

"Cái cậu cần quan tâm không phải cà phê, mà là thân thể lão đại." Thanh Long đem chén cà phê ném đến trong ngực Ngân Báo, liền xoay người đi vào phòng nghỉ.

Phòng nghỉ ngơi của Lăng Khắc Cốt không hề xa hoa giống phòng làm việc phía ngoài, chỉ có một giường đơn thư thái cùng một tủ treo quần áo, bên trong có phòng vệ sinh. Anh bình thường bận rộn công việc thì liền trực tiếp ngủ ở trong phòng làm việc. Đã từng có mấy năm, anh vì trốn tránh tình cảm trong lòng sinh ra khác thường đối với Hi Nguyên, cơ hồ biến nơi này trở thành gia đình, cực ít trở về lâu đài Tinh Nguyệt.

Thanh Long tiến vào phòng nghỉ ngơi xong, nhìn thấy đầu tiên là Lăng Khắc Cốt tiều tụy nằm ở trên giường đơn màu đen.

"Thân thể bị thương đã được điều trị tốt, tôi sợ là tâm đau đớn." Ngân Báo có chút lo lắng theo sát vào phòng nghỉ.

"Tôi không để cho cậu nói với lão đại, chính là sợ điểm này. Cậu ta nhất định sẽ tự trách vô cùng mãnh liệt." Thanh Long dựa khung đầu giường, tinh táo nói.

Nếu như đối lại là anh, cũng sẽ hồng mắt. Huống chi lão đại yêu bé con như vậy.

"Vết thương trên tay cậu ta là sao vậy?" Thanh Long đột nhiên nhìn thấy tay Lăng Khắc Cốt rơi ra ngoài chăn nắm chặt lại, trên mu bàn tay tất cả đều là vết thương, cau mày hỏi Ngân Báo sau lưng.

"Trên bàn công có một bao cát." Ngân Báo thở dài, "Nghe nói trên bao cát tất cả đều là vết máu."

"Thằng cóc đầu dứa này!" Thanh Long đi tới bên giường, quan sát cẩn thận mu bàn tay Lăng Khắc Cốt. Anh đột nhiên vươn tay, cố gắng cạy tay Lăng Khắc Cốt ra, quả nhiên thấy có một vật trong lòng bàn tay, đó là một kẹp cravate nhuộm máu.

"Trong tay lão đại có đồ sao?" Ngân Báo cảm thấy rất kinh ngạc, buổi sáng anh bôi thuốc cho lão đại, tay của cậu ta cạy thế nào cũng không ra, thì ra là tay nắm chặt đồ vật.

"Có phải là của bé con đưa cho hay không?" Thanh Long ngược đôi tròng mắt đen lên, nghiêm túc hỏi.

"Cái này còn phải hỏi sao? Trừ quà tặng bé con tặng, lão đại lúc nào thì quan tâm tới cái loại đồ này?" Ngân Báo đưa cho Thanh Long một ánh mắt xem thường. Còn nhớ rõ mấy năm trước bé con làm móc gắn di động bằng thủy tinh gì gì đó lão đại liền vẫn giắt trên điện thoại di động, mặc dù cậu ta đã đổi không biết qua bao nhiêu cái điện thoại di động, nhưng cái vật kia cũng chưa từng bỏ đi.

Từ rất sớm trước kia, anh liền hiểu rõ bé con rất quan trọng đối với lão đại.

Lăng Khắc Cốt ở trên giường đột nhiên lo lắng động thân thể. Đôi con người sắc bén của anh đột nhiên mở ra, lạnh lùng trừng mắt với Thanh Long và Ngân Báo.

"Các anh làm sao vậy?" Lăng Khắc Cốt trầm giọng hỏi. Anh nhìn thấy mình ở phòng nghỉ, đầu óc lập tức tỉnh táo, anh liếc nhìn lòng bàn tay trống rỗng, liền ngẩng đầu nói với Thanh Long, "Đưa cho tôi!"

"Bệnh nhân phải có bộ dáng của bệnh nhân, cậu ít nhất cũng nên giả bộ suy yếu một chút." Thanh Long cười nhạo báng Lăng Khắc Cốt, chỉ là dưới ánh mắt như muốn giết người của cậu ta, vẫn là ngoan ngoãn đưa kẹp cravate vẫn cầm trong tay vuốt vuốt giao trả cho đối phương.

"Tôi bị bệnh bao lâu? Một năm?" Lăng Khắc Cốt nhú mày nhìn về phía Thanh Long.

"Ngàn vạn đừng! Cậu bệnh một năm, không phải một chết bốn người chúng tôi sao!" Ngân Báo lau mồ hôi lạnh trên trán, khoa trương nói.

Ứng tập đoàn không thể không có Lăng Khắc Cốt, cậu ta thật muốn bệnh một năm, dù nửa năm, người cuối cùng vất vả chính xác là mình cái tên Phó tổng xui xẻo này.

"Nhanh đi làm đi! Bớt ở chỗ này chướng mắt tôi!" Lăng Khắc Cốt từ trong tủ quần áo lấy một bộ y phục, liền lãnh khốc hạ lệnh đối với hai huynh đệ.

Không để ý hai người, anh trực tiếp đi vào phòng vệ sinh, đơn giản rửa mặt xong, anh đem cái kẹp cravate này rửa sạch sẽ nghiêm túc kẹp lên cả vạt trên ngực.

Trong kính chữ "love" kia phản xạ ra ánh sáng lóng lánh, cũng phản chiếu tròng mắt đen tuyệt vọng này của Lăng Khắc Cốt.

"Bé con, tôi sẽ khiến em yêu. Vĩnh viễn." Lăng Khắc Cốt lăm bằm nhìn mình trong kiếng.

Lăng Khắc Cốt đi ra phòng nghỉ ngơi, lại khôi phục cái lãnh khốc vô tình đó, Lăng tổng đáng sợ như ác ma.

Nghe người ta nói, Lăng Khắc Cốt biến thành một con người làm việc điên cuồng, làm việc suốt ngày suốt đêm. Cũng nghe nói, thân thể của anh vẫn không tốt lên, ban đêm cảnh vệ thường nghe được tiếng ho khan dọa người của anh, cũng nghe nói.

Hi Nguyên ôm Holleketty được cô nhặt về từ trong thùng rác, lông mi dài rủ thấp xuống, che giấu ưu thương nhàn nhạt trong mắt cô.

Cái người kia hoa tâm như vậy, cô còn quan tâm anh làm cái gì?

Anh có vị hôn thê yêu thương, có hồng phần tri kỷ quan tâm, đâu có cần tới cô?

Đang nghĩ đông, rảnh rồi, lòng của Hi Nguyên chợt bắt đầu cảm thấy lo lắng phiền não.

Đột nhiên điện thoại di động của cô vang lên, Hi Nguyên chậm rãi lấy điện thoại di động ra, buồn phiền lên tiếng: "Nhạc Nhạc, tìm mình có chuyện gì?"

Có thể biết được số này, chỉ có Lăng Khắc Cốt và Doãn Nhạc, Lăng Khắc Cốt hiện tại không thể nào tìm cô, cho nên cũng chỉ có thể là Doãn Nhạc, cho nên cô theo trực giác cho rằng đối phương là Doãn Nhạc.

"Thượng Hi, là tôi." Giọng nói đầy từ tính của Zu Cuella từ đầu kia ống nói truyền đến, giọng nói mang âm hưởng ngoại quốc kia đem hai chữ "Thượng Hi" gọi lên nghe đặc biệt tốt nghe, giống như đang hát lên vậy.

"Làm sao anh biết số di động của tôi?" Hi Nguyên há hốc mồm đầy kinh ngạc.

"Hi Nguyên, anh ta phái một quân nhân ngoại quốc đã mơn bắt cóc mình, chia súng vào đầu của mình buộc mình nói." Giọng nói không cam tâm của Doãn Nhạc từ đầu kia điện thoại di động truyền đến.

"Nhạc Nhạc? Zu, anh đừng tổn thương Nhạc Nhạc!" Hi Nguyên khẩn trương cầm điện thoại di động. Zu Cuella vậy mà lại làm ra chuyện như vậy, cô thật không thể tin được.

"Ai bảo cái cô ngốc đầu đưa đó trung thành như vậy?" Zu Cuella oán trách hừ nhẹ, "Thượng Hi, tôi muốn gặp em."

"Anh tìm tôi thì trực tiếp tới lâu đài Tinh Nguyệt, làm gì đi hù dọa Nhạc Nhạc?"

"Lâu đài Tinh Nguyệt đề phòng nghiêm ngặt, tôi đã thử mấy lần, không xông vào được."

"Anh để cho Nhạc Nhạc nói chuyện với tôi." Hi Nguyên ngang ngược ra lệnh cho Zu Cuella.

"Hi Nguyên, mình . . . mình không có việc gì, cậu không cần phải để ý tới mình." Giọng nói của Doãn Nhạc lộ ra một loại sợ hãi, nhưng lại giả bộ giống như rất kiên cường.

"Mình sẽ tới kêu anh ta thả người." Hi Nguyên ôm Holloketty lên lầu, khoác áo ấm vào xong liền chạy ra khỏi đi.

"Tiểu thư, cô đi đâu vậy?" Một đám hộ vệ đuổi theo phía sau cô.

"Tôi đi tìm bạn học chơi, các người chờ có đi theo!" Hi Nguyên chạy ra khỏi cánh cửa lớn xong, thuận tay vẫy một chiếc taxi liền chui vào.

"Làm thế nào bây giờ?" Bọn cận vệ nhìn nhau, không biết có nên nghe theo lời Hi Nguyên nói hay không.

"Một người đã lớn như thế, không lạc được." Trương Lê Văn âm dương quái khí nói, cô đi tới bên cạnh hộ vệ, ra lệnh cho bọn họ, "Đi mang xe của tôi ra đây, tôi muốn đi mua đồ tết."

"Dạ, Trương tiểu thư." Bọn cận vệ không thể làm gì khác hơn là nghe theo lời Trương Lê Văn nói, ngoan ngoãn đi về phía nhà để xe lái xe ra.

.

Thời điểm khi Hi Nguyên hốt hoảng vọt vào biệt thự Lan Hải, thế nhưng lại thấy Doãn Nhạc ngồi ở trên bàn ăn đang ra sức ăn, miệng thỉnh thoảng còn cùng Zu Cuella trêu chọc mấy câu. Cô kinh ngạc đi tới sau lưng Doãn Nhạc, bất mãn kêu: "Doãn Nhạc! Anh ta chính là bắt cóc cậu như vậy sao?"

"Hi Nguyên." Doãn Nhạc vừa nghe giọng nói của Hi Nguyên, lập tức cười xoay người, mặt ngây thơ nhìn về phía cô thở dài, "Là anh ấy cầu xin mình, nói không thấy được cậu anh ấy sẽ chết. Mình thấy anh ấy đáng thương nên đã đồng ý với thỉnh cầu của anh ấy. Chỉ là, anh ta thật sự dẫn theo một đội quân rất hung hãn tới tìm mình, mình bị dọa sợ đến nỗi chỉ còn biết theo anh ta lên xe."

"Tiểu tử thấy lợi quên nghĩa!" Hi Nguyên hung ác dùng ngón tay gõ lên trán Doãn Nhạc, cố ý làm bộ như có vẻ tức giận. Mới vừa rồi nghe giọng cô ấy ở trong điện thoại, cô khẩn trương đến gần chết, người này lại đang ở biệt thự Lan Hải ăn bữa tiệc lớn.

"Minh không phải đã nói với cậu rồi hay sao? Minh không sao." Doãn Nhạc ôm đầu, úy khuất chớp một đôi mắt to tròn trịa.

"Cậu dùng giọng nói hoảng sợ như vậy nói với mình cậu không việc gì, có quý mới tin nổi!" Hi Nguyên chống nạnh, hướng về phía Doãn Nhạc rống giận.

"Thật xin lỗi, Hi Nguyên, là mình sai rồi, cậu đại nhân đại lượng, đừng nóng giận." Doãn Nhạc lắc lắc cánh tay Hi Nguyên, đáng thương năn nỉ.

Hi Nguyên vừa bực mình vừa buồn cười nhìn chằm chằm Doãn Nhạc: "Không cho tái phạm!"

"Hi Nguyên, người này là một kẻ đại nghịch, chúng ta cứ yên tâm mà bắt nạt anh ta đi." Doãn Nhạc thần thần bí bí cúi đầu ghé vào bên tai Hi Nguyên, nghịch ngợm nói.

Zu Cuella cúi đầu liếc qua chính mình một cái, sau đó cười hỏi ngược lại: "Tôi có chỗ nào nhìn giống như kẻ nghịch?"

Lần trước Lăng Khắc Cốt thiết kế một chút scandal vừa đúng dịp khiến bà nội gọi Rio về hung dữ dạy dỗ cho một trận, cũng làm cho anh có thể thành công diệt trừ những nhân viên tình báo Rio phái tới kia, nên lúc này anh mới có cơ hội gặp mặt Hi Nguyên. Vì để có thể gặp mặt Hi Nguyên, anh đã phải rất nhọc lòng. Mới đầu tiểu tử béo ú Doãn Nhạc này nói gì cũng không chịu đồng ý nói ra số điện thoại của Hi Nguyên, anh phải dùng tới đủ cách uy hiếp, dục dỗ, cô nhóc mới đồng ý giúp anh diễn một màn kịch này.

"Từ đầu đến chân, khắp nơi đều viết hai chữ “kẻ nghịch”." Hi Nguyên cười nói với Zu Cuella.

Anh thế nhưng liên thủ với Doãn Nhạc lừa gạt cô ra ngoài, thật là một hồ ly giáo hoạt.

"Tôi rất vui lòng làm kẻ nghịch của em, để cho em bắt nạt cả đời." Zu Cuella đột nhiên thâm tình khấn thiết kéo tay Hi Nguyên, đặt ở bên môi khẽ hôn.

Hi Nguyên lập tức rút tay về, vừa toét miệng, vừa khoa trương nói: "Trong nhà này bật điều hòa sao? Tôi thế nào cảm thấy cả người nổi hết da gà?"

"Giữa mùa đông bật điều hòa? Lăng Hi Nguyên, đầu óc cậu là bã đậu à?" Doãn Nhạc ngồi ở bên cạnh cô, không hiểu hỏi.

Zu Cuella cung chiêu nhìn Hi Nguyên, anh hướng phát tay với người hầu sau lưng một cái, đối phương lập tức lấy tới một bộ đồ ăn bằng bạc mới tinh, đặt vào trước mặt Hi Nguyên.

Vốn là trên bàn đã bày đầy một bàn thức ăn ngon, sau khi Hi Nguyên tới, lại thêm vô cùng nhiều thức ăn thoạt nhìn liền làm cho người ta rất động lòng.

"Oa! Thom quá!" Doãn Nhạc nhìn một bàn tiệc lớn, trong miệng thiếu chút nữa chảy nước miếng. Ánh mắt của cô vừa liếc một cái về phía thịt hươu nướng trên bàn, lập tức có người hầu tiến lên cất gọn đặt vào trong đĩa của cô.

"Cám ơn!" Doãn Nhạc cầm dao nĩa lên, hưng phấn ăn. Đây quả thực là một loại đối xử như với nữ hoàng. Nếu không phải là nhờ vào Hi Nguyên, cô sao có cơ hội được người làm ngự dụng của hoàng tử Đan Mạch hầu hạ nha.

"Chỉ biết có ăn thôi! Bạn học Doãn Nhạc, cậu không phải nên giảm cân sao!" Hi Nguyên bẹo bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn càng phát ra mượng mà của Doãn Nhạc, trêu chọc cô ấy.

"Ăn xong bữa ăn này rồi lại giảm tiếp. Đòi mình có lẽ cũng chỉ có thể ăn bữa tiệc lớn thế này một lần thôi, cậu đừng ngăn cản mình." Doãn Nhạc xiên một khối cá hồi, vui vẻ hưởng thụ mỹ vị.

Hi Nguyên lắc đầu một cái, đối với sự tham ăn của Doãn Nhạc không có một chút biện pháp nào.

"Bạn của em rất thú vị." Zu Cuella thật rất thương thức tính tình thẳng thắn của Doãn Nhạc, cười ghé sát Hi Nguyên nói.

"Cái người này đột nhiên bị biến mất khỏi thế gian hả? Cũng không có gặp anh." Hi Nguyên đột nhiên bồn chồn nhìn Zu Cuella. Tiểu tử như âm hồn bất tán này vậy mà có thể hơn một tháng không hiện thân, có chút không thích ứng.

"So với tạm biến mất khỏi nhân gian còn thảm hơn, tránh đạn đấy." Zu Cuella đáng thương nói. Anh thật sự là tránh, là tránh đạn của Lăng Khắc Cốt và tính toán của Rio. Vì để cho mình giữ lại thực lực đấu cùng Lăng Khắc Cốt, anh đã phải an phận thật lâu.

"Mạng của anh đáng giá bao nhiêu tiền?" Hi Nguyên đột nhiên thần bí ghé vào bên cạnh Zu Cuella, vô cùng trịnh trọng hỏi anh.

"Em hỏi làm gì vậy?" Zu Cuella cảm giác sống lưng lạnh lạnh, có loại dự cảm bị tính toán.

"Chờ tôi thiếu tiền, liền đem anh bán đi!" Hi Nguyên nói xong, liền không nhịn được cười Khanh Khanh. Cô buồn cười thương thức về mặt Zu Cuella dụng râu (nếu anh có râu ria) tron mắt không cam lòng, tâm tình dần dần sáng sủa hơn.

"Thượng Hi, tôi là thượng phu trong tương lai của em đấy!" Zu Cuella tức giận bất bình xoa tóc Hi Nguyên.

Anh đòi này coi như là bại ở trên tay Thượng Hi. Vừa gặp phải cô, sức quyến rũ vô địch của anh liền biến thành vô dụng, hại anh có lúc cho là mình mất đi lực hút. Thế nào nha đầu này chính là không để hoàng tử Đan Mạch kim cương là anh này vào trong mắt?

"Người nào thừa nhận?" Hi Nguyên khinh thường hỏi ngược lại. Con người tự cao tự đại, cho là chỉ cần hoàng tử tôn quý là anh mở miệng, thì người khác nên cảm động đến rơi nước mắt mà tiếp nhận sao.

"Thượng Hi, em thực đã kích tự ái của tôi." Zu Cuella giả bộ lấy ôm trái tim bị tổn thương, mắt màu xanh dương u oán nháy nháy.

"Lăng Hi Nguyên, sao anh ấy lại gọi cậu là Thượng Hi?" Doãn Nhạc đột nhiên từ trong một đồng đồ ăn ngẩng đầu lên, bồn chồn nhìn Hi Nguyên.

"Đó là tên thật của mình. Lăng Khắc Cốt là cha nuôi của mình." Hi Nguyên thờ ơ nhún nhún vai. Tên đối với cô mà nói cũng chỉ như một ký hiệu, tên gì cũng không quan hệ. Cô chính là cô, lăng Hi Nguyên cũng tốt, Thượng Hi cũng được, sẽ không bởi vì đổi tên mà thay đổi.

"Thượng Hi là em họ của tôi." Zu Cuella hướng về phía Doãn Nhạc ném ra một trái bom lớn hơn.

"Hi Nguyên, cậu có thân thích là hoàng tộc?!" Lúc này miệng Doãn Nhạc hoàn toàn không khép được. Hi Nguyên chẳng những có một người cha nuôi tiền tài quyền thế thông thiên, còn có bảy thân thích vương thất, mệnh thể nào tốt như vậy?

"Mình không biết bọn họ." Hi Nguyên nhớ Lăng Khắc Cốt đã nói, nắm đó đám họ hàng thân thích căn bản là không muốn cuu mang cô, hiện tại cô đã trưởng thành, bọn họ mới nhớ tới đi tìm cô. Cô cũng không biết mình nên lấy tâm tình gì để mà đối mặt với một đám thân thích đó, nhất là Vương Hậu Khải Sát Lâm.

"Chờ tôi dẫn em quay về Đan Mạch, không phải em sẽ lập tức biết liền hay sao? Bà nội Khải Sát Lâm vô cùng nhớ em." Zu Cuella mang vẻ mặt quái dị nhìn Hi Nguyên một cái.

"Tôi còn chưa nghĩ ra có tiếp nhận các người hay không. Không cần nói về bọn họ ở trước mặt tôi." Hi Nguyên phiền não trừng mắt nhìn Zu Cuella một cái, để anh khỏi lên tiếng nói tiếp nữa.

Tâm trạng của cô bây giờ rất rối loạn, chuyện của mình và Lăng Khắc Cốt còn chưa biết kết quả sẽ ra sao, hiện tại lại thêm một đám thân thích vương thất, cô quả thật đau đầu nhức óc.

Nghe được lời Hi Nguyên nói, gương mặt tuấn tú của Zu Cuella cứng đờ. Đôi con người xanh dương so với bầu trời còn muốn trong xanh hơn kia bắn khoảch chăm chú nhìn vào gương mặt của Hi Nguyên, trầm mặc không nói tiếp nữa.

Ăn xong bữa trưa, Doãn Nhạc cười nói với Zu Cuella: "Vương Tử Điện Hạ, tôi không làm kỳ đà cắn mũi các vị nữa, có cơ hội nên nhớ phải mời tôi ăn bữa tiệc lớn nữa đó nha."

"Không thành vấn đề, phòng ăn nhà tôi sẽ vĩnh viễn luôn rộng mở với em." Zu Cuella vui vẻ nói.

"Vậy tôi trước tiên cứ dự định là toàn bộ bữa ăn tối của một năm tới." Doãn Nhạc nổi lòng tham nheo đôi mắt tròn trịa, hai má lúm đồng tiền bên môi hiện lên nụ cười vui vẻ, nhìn càng thêm đáng yêu.

"Cậu muốn ăn đến chết Vương tử Zu hay sao?" Hi Nguyên bị Doãn Nhạc chọc cho ôm bụng cười.

Người này, hứng thú đối với thức ăn quả thật đã đạt đến độ mê luyến. Không biết Trình Hạo đặt chung một chỗ với cao lương mỹ vị, cô ấy sẽ chọn cái nào.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Giữa phòng khách biệt thự Lan Hải có một tấm thảm Ba Tư cổ cực quý giá, Hi Nguyên nằm ở trên mặt thảm, vừa chơi trò chơi, vừa hưởng thụ sự ấm áp của lò sưởi.

Zu Cuella nhìn cô đến mê muội, ngồi vào bên cạnh cô, tò mò nhìn màn hình laptop trước mặt Hi Nguyên: "Đang chơi cái gì vậy?"

Chỉ thấy trên màn ảnh có một bản đồ vùng đất hình chữ nhật, được chia thành mười mấy cái ô vuông be bé, Từng đóa Tuyết Liên trắng nõn mở ra cái miệng rộng ngoác. Hình ảnh cũng rất đáng yêu, chỉ là nhìn vào anh cũng không hiểu trò chơi này chơi như thế nào?

"Thu hoạch. Tôi trồng đầy Tuyết Liên, tạo ra nông trường QQ vừa đúng lúc đến thời gian thu hoạch. Không để mất đi đâu một chút nào." Hi Nguyên hả hê cười, mỗi lần cô đều có thể tính đúng thời gian thu hoạch, một giây không kém thu hoạch toàn bộ, Doãn Nhạc thì không được như vậy, cô ấy là một người rất đại khái, cách một hai ngày mới nhớ tới, đợi tới lúc cô ấy thu hoạch, thường thì đã bị trộm đi một nửa.

"Cái này có ý gì?" Zu Cuella không hiểu nhìn Hi Nguyên, chưa từng chơi những loại trò chơi như thế này, cho nên anh căn bản không hiểu trò chơi này có cái gì thu hút.

"Chính là hưởng thụ loại kích thích của việc trộm được của người khác." Hi Nguyên lắc lắc hai cái chân nhỏ, hả hê giải thích với Zu Cuella. Cô nhanh chóng dọn dẹp xong chỗ Tuyết Liên, liền lại chạy đến nông trường của bạn tốt để trộm. Cái cô nàng Doãn Nhạc kia trông đầy khế lại cứ bỏ mặc đấy không thu hoạch, bị người ta đánh cắp hết sạch. Hi Nguyên buồn cười lắc đầu. Đến lúc cô tắt cả nông trường cũng đều kiểm tra qua một lần, cảm thấy không có gì có thể trộm nữa thì liền quay lại nông trường của mình một lần nữa, mới tắt không gian QQ.

"Thật không hiểu nổi em." Zu Cuella lắc đầu, vò rối tóc Hi Nguyên. Nhìn Hi Nguyên chơi đến không thể vui vẻ hơn, anh thật có chút hâm mộ sự hồn nhiên của cô. Chỉ là một trò chơi nhỏ nhỏ đã có thể khiến cho cô dễ dàng thỏa mãn. Những phụ nữ mà anh từng biết, nếu không phải hứng thú với châu báu, chính là hứng thú với quyền thế, những sắc mặt tham lam kia khiến cho anh cảm thấy chán ghét, mà Hi Nguyên lại giống như một vùng nước suối trong mát, trong vắt đến vô cùng, nhìn một cái có thể thấy tận đáy.

"Cái này gọi là sự khác biệt, chú à." Hi Nguyên an ủi vỗ vỗ bả vai Zu Cuella, ý vị sâu xa nói.

"Có ông chú nào tuần tú tiêu sái như tôi sao?" Zu Cuella cúi thấp đầu xuống, nháy nháy đôi mắt màu xanh dương mê hoặc lòng người, nóng bỏng nhìn Hi Nguyên, "Hon nữa so với em tôi chỉ hơn có tám tuổi mà thôi, ở đâu ra sự khác biệt?"

"Tám tuổi còn mà thôi?" Hi Nguyên tròn to hai mắt, giống như thấy khủng long tuyệt chủng, khoa trương giơ ra tám ngón tay, "Anh có biết tám năm lịch sử sẽ sinh ra bao nhiêu biến đổi hay không? Trung quốc chiến tranh kháng Nhật chính là tám năm. Hiện tại kém ba tuổi là đã có thể sinh ra sự khác biệt, huống chi là tám năm?"

"Oh, myGod!" Zu Cuella vô lực vuốt trán, "Theo em nói, thì tôi thật giống như lão già rồi."

"Lão già? Đích xác có chút giống." Hi Nguyên tán đồng gật đầu. Xem Zu Cuella đồng ý với bộ dạng này rất thú vị, Hi Nguyên không khỏi cong mắt cười.

"Thượng Hi!" Zu Cuella bắt đầu lớn tiếng, gương mặt tuần tú của anh vặn vẹo, cắn răng nghiêng lợi dè Hi Nguyên ở phía dưới. Anh rõ ràng là một hoàng tử anh tuấn có sức quyến rũ vô địch, cô lại đã kích tự tin của anh. Anh thật hận không được đánh cái mông cô một trận. Nhưng anh không nỡ ra tay.

"Nặng chết đi!" Hi Nguyên bắt đầu đẩy thân hình cao lớn của Zu Cuella. Bị anh dè ở phía dưới, khiến cô cảm thấy rất không thoải mái. Cô cũng không biết vì sao, nhưng không khỏi cảm thấy sợ khi anh đến gần.

Zu Cuella bắt đầu dè dặt đứng dậy, trả lại cho Hi Nguyên không gian hô hấp tự do.

Hi Nguyên đối mặt với đôi mắt xanh thẳm như bầu trời kia của Zu Cuella có chút không tự nhiên, cô rũ mắt xuống, tránh né ánh mắt nóng bỏng của anh.

"Hi Nguyên, tôi chính tại đây bày ra trái tim của mình trên đất, cho em đến trộm đi có được không?" Zu Cuella đột nhiên cầm lấy tay Hi Nguyên, áp vào lòng ngực mình, mị hoặc thấp giọng lẩm bẩm.

Về mặt của anh si tình như vậy, thiếu chút nữa khiến Hi Nguyên cho là mình đi lạc vào phim thần tượng tuổi trẻ, mà vai nam chính Vương tử Zu đang nhắc lại một lời thoại bày tỏ tình cảm.

"Tim của anh thì có cái gì tốt trộm? Không có ý nghĩa." Hi Nguyên rút tay của mình về, lúng túng cự tuyệt.

Tôi chính tại đây bày ra trái tim của mình trên đất, cho em đến trộm đi - một câu nói thật lãng mạn.

Không biết nếu câu nói này từ trong miệng Lăng Khắc Cốt nói ra có thể tạo ra cảm giác khác đi hay không. Cảm giác mất mát vương trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết của Hi Nguyên.

"Em không cảm thấy trộm tâm so với trộm đồ trên QQ kích thích hơn rất nhiều hay sao?" Zu Cuella ác ý nháy mắt mấy cái, hai cánh tay chống về phía sau, tiêu sái chống lên sàn nhà, nghiêng nửa thân thể nhìn Hi Nguyên. Nếu như cô chịu trộm tim của anh, anh nhất định ngày ngày mở rộng cửa chính đợi cô.

"Không có cảm giác! Ai nha! Miệng khát quá, tôi đi rót ly nước trái cây." Hi Nguyên cố ý giả lơ nói với anh rồi đứng dậy, không nhìn tới gương mặt so với bầu trời trong sáng kia còn đẹp hơn, nhất là cố ý phớt lờ sự mê đắm kia trong mắt anh. Một Lăng Khắc Cốt đã khiến cho lòng cô hoang tàn, không cần phải thêm một Zu Cuella nữa.

Zu Cuella bắt đầu dè dặt thờ dài, anh nghĩ ra nhiều phương pháp theo đuổi cô như vậy, cố ý theo ông anh họ phong lưu học hỏi kinh nghiệm, nhưng Thượng Hi đối với anh cũng không có phản ứng.

Thấy Hi Nguyên muốn đi lấy nước trái cây, anh nháy mắt, Bá Nạp Đặc lập tức chủ động đi lấy nước trái cây cho Hi Nguyên.

Hi Nguyên nói cảm tạ nhận lấy nước trái cây, ngồi vào trên ghế sa lon khác, trong mắt có chút ưu thương nhàn nhạt. Mỗi lần vừa nghĩ tới Lăng Khắc Cốt, lòng của cô sẽ lại dậy sóng, tiếp đó sẽ là một loại đau nhói giống như kim châm.

Rõ ràng tự nói với mình không cần nghĩ tới anh nữa, tại sao lại nhớ tới đây?

Anh tựa như một con ác mộng, cô vĩnh viễn cũng không thể thoát được. Trong mỗi đêm cô độc, anh cũng sẽ đến làm nhiễu loạn giấc mộng của cô, không để cho cô một giây phút nào không nhớ tới anh.

.....

Lúc Hi Nguyên về đến nhà, phòng khách sáng choang, Lăng Khắc Cốt thật lâu không có về nhà lại đang ngồi ở trên sofa, phiền não hút xì gà.

Thấy cô trở về, anh không có lên tiếng, chỉ ngược đôi mắt phượng hẹp dài lên, chán nản nhìn cô một cái.

Hi Nguyên không để ý tới Lăng Khắc Cốt, trực tiếp lướt qua phòng khách đi lên cầu thang khắc hoa văn.

Đột nhiên lầu dưới truyền đến một tiếng thủy tinh vỡ rất lớn, Hi Nguyên khiếp sợ dừng bước, cứng đờ xoay người.

Lăng Khắc Cốt chẳng biết từ lúc nào đã đứng dậy đứng ở trước cửa sổ sát đất, quả đấm của anh in trên cửa kính, thủy tinh chống đạn dày cộm nặng nề giống như hoa băng do quả đấm của anh nứt hổng ra xung quanh, máu đỏ tươi nhuộm lên tấm cửa sổ thủy tinh vỡ vụn kia, Lăng Khắc Cốt lại không có lau tay, chỉ là âm trầm lạnh lẽo đứng ở trước cửa sổ sát đất, tầm lưng cứng ngắc kia thoát nhìn giống như con chim ưng cao ngạo.

Hi Nguyên đột nhiên nhanh chóng từ trên cầu thang lao xuống, một phát bắt lấy cánh tay Lăng Khắc Cốt tay, rống lên với anh: "Lăng Khắc Cốt, anh điên rồi?"

Lăng Khắc Cốt thần thờ nhìn Hi Nguyên, không có nhúc nhích. Chỉ là trong đôi mắt lạnh lùng kia hình như tham lam nhìn vào gương mặt của Hi Nguyên.

Hi Nguyên nâng tay Lăng Khắc Cốt lên, mới phát hiện phía trên ghim rất nhiều mảnh kính vỡ, có chút cảm giác máu thịt be bét.

Tay trái không có bị thương của Lăng Khắc Cốt nắm chặt tại bên người, không buông ra, dừng dằng một hồi lâu, vẫn không có nâng lên. Anh rút tay của mình về, hồ hững xẹt qua Hi Nguyên muốn đi lên lầu.

"Anh ngồi xuống cho tôi!" Hi Nguyên bá đạo đẩy Lăng Khắc Cốt tới trên ghế sofa, sau đó lên lầu lấy hòm thuốc tới, ngồi vào bên cạnh anh.

Cô cảm cái nhíp nhỏ, từng chút từng chút gấp những mảnh vỡ găm trên mu bàn tay Lăng Khắc Cốt ra, động tác vô cùng cẩn thận, giống như là sợ làm đau Lăng Khắc Cốt.

Chờ sau khi băng tay Lăng Khắc Cốt thành một cái sườn núi nhỏ xong, cô ngăn ngăn nước mắt mắng anh: "Cái người điên này! Có bản lĩnh anh đi cho nổ tung phủ tổng thống Mỹ đi, đâm vỡ cửa kính thủy tinh thì có cái gì gọi là anh hùng chứ?"

Tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt tĩnh mịch không một gợn sóng, anh trầm mặc nâng tay trái lên, lau đi những giọt nước mắt như hạt mưa băng nhỏ ra bên khóe mắt của Hi Nguyên, nhưng mỗi khi lau một giọt, trong mắt của Hi Nguyên liền lại xòe ra một giọt, giống như là vĩnh viễn lau không hết.

"Thật xin lỗi." Lăng Khắc Cốt khàn khàn thấp giọng như đang lẩm bẩm, trong mắt phượng vương vào trầm thống, giống như sám hối hơn là đang xin lỗi.

Hi Nguyên nhảy dựng lên như bị ong mật chích phải, hốt hoảng nhặt đồ trên bàn lên, liền ôm hòm thuốc lên lầu. Cô lại bị tròng mắt đen ưu thương kia hấp dẫn, thậm chí sẽ lại vì anh mà đau lòng.

Tay Lăng Khắc Cốt dừng ở giữa không trung từ từ buông xuống, anh mắt mác ngồi ở trên ghế sofa, rất lâu, lâu đến giống như thời gian đã ngưng lại. . .

Giống như là thành tâm đối kháng với Lăng Khắc Cốt, Hi Nguyên dần dần tạo thành thói quen về nhà muộn, mỗi lần về đến nhà, Lăng Khắc Cốt đều giống như tảng đá ngồi ở trên ghế sofa, mỗi lần cô đều không nhìn đến sự hiện hữu của anh, trực tiếp lên lầu.

Hi Nguyên giống như một cái hạt, bên ngoài tạo nên một lớp vỏ như bức tường, không muốn bị tổn thương nữa. Quan hệ của bọn họ càng ngày càng lạnh nhạt, càng ngày càng cứng nhắc. Bọn họ giống như đang cùng hành hạ đối phương, chỉ có một người là hả hê cười lạnh, đó chính là Tường Lệ Văn vẫn núp trong bóng tối. Cô ta giống như một con hồ ly giáo hoạt, rình rập ở bốn phía, tìm thời điểm thích hợp chuẩn bị đẩy con mồi của mình vào bẫy.

.....

Bất tri bất giác (thấm thoát thoi đưa) đã đến giao thừa, vào thời khắc này hàng năm, lầu đài Tĩnh Nguyệt cũng sẽ vô cùng náo nhiệt. Mặc kệ mọi người ở chỗ nào, vì đâu mà bận rộn, cũng sẽ gác lại mọi việc trong tay, trở lại lầu đài Tĩnh Nguyệt, cùng đón một giao thừa trọn vẹn.

Năm nay cũng giống như năm trước, Lăng Khắc Cốt tự cho mình nghỉ sớm hơn thường lệ một giờ, cùng với Tường Lệ Văn cùng nhau trở lại lầu đài Tĩnh Nguyệt. Khi bọn họ về đến nhà, Ngân Báo, Bách Hồ, Thanh Long cũng đã tụ họp lại trong phòng khách, bàn về những biến hóa của một năm qua, với đủ thứ chủ đề bàn luận, thậm chí ngay cả thị trường chứng khoán một năm qua rất bình lặng hay sự căng thẳng trong quan hệ của Hàn Quốc và Triều Tiên, sự kiện đảo Duyên Bình, bọn họ đều có nói tới.

Lăng Khắc Cốt mang theo chút hi vọng tìm kiếm bóng dáng nhỏ gầy yếu kia, lại mắt mác phát hiện Hi Nguyên không có ở đây.

"Xin lỗi, chúng tôi về trễ." Tường Lệ Văn đầy áy náy kéo Lăng Khắc Cốt đi vào nhà, nụ cười xinh đẹp tươi rói giắt trên khóe miệng. Thang Mang Lâm đã bị cô thành công đánh bại, hiện tại thành người phụ nữ của Sơn Miêu, nha đầu xấu xí Hi Nguyên cũng cứng đầu âm ỉ với Lăng Khắc Cốt, bây giờ người phụ nữ có thể cười đứng ở bên cạnh Lăng Khắc Cốt chỉ có cô.

"Các người cũng không phải là người về trễ nhất." Bách Hồ sáng lảng chào hỏi bọn họ, "Son Miêu và bé con còn chưa có về."

"Bé con? Lại hẹn hò với người đàn ông nào đó rồi sao?" Tường Lệ Văn châm chọc nhếch khóe môi lạnh lùng kiêu diễm lên, cố ý để tất cả mọi người nghe được lời của mình. "Thật không biết có nên giáo huấn cô ấy một chút hay không, một cô gái tùy tiện như vậy sẽ bị thiên hạ cười chê."

Sau khi cô ta lên tiếng, thân thể Lăng Khắc Cốt rõ ràng cứng ngắc, anh buông tay Tường Lệ Văn ra, lạnh lùng ngồi vào trên sofa.

Không khí tại chỗ giống như bị lời của Tường Lệ Văn nói mà trở nên lúng túng, Ngân Báo bất mãn tròn mắt nhìn Tường Lệ Văn một cái.

Lăng Khắc Cốt giống như tảng đá ngồi ở chỗ cạnh cửa sổ, ánh mắt u lãnh nhìn vào hư không, mặc cho mọi người nói chuyện gì buồn cười đến đâu, trên mặt của anh cũng không lộ ra một chút biểu hiện gì. Hình như anh đã hoàn toàn cách biệt với cái thời không này.

Son Miêu đứng xe ở cửa lầu đài Tinh Nguyệt, lời Thang Mang Lâm với vẻ mặt do dự xuống xe.

"Lượng, bữa tối tất niên của mọi người, em tham gia thích hợp sao?" Thang Mang Lâm lo âu nhìn Son Miêu, thân phận của cô bây giờ rất lúng túng, coi bỏ thân phận hôn thê của Lăng Khắc Cốt, lại xuất hiện trước mặt bọn người Thanh Long, cô cảm thấy rất khó chịu.

"Em là bà xã của anh, ai dám nói không thích hợp?" Son Miêu bá đạo ôm hông của Thang Mang Lâm, cuồng ngạo nói. Anh chính là muốn cho tất cả mọi người đều biết Thang Mang Lâm là người phụ nữ của anh, cô thuộc về anh. Anh đối với cô có loại tham muốn giữ lấy mãnh liệt, mãnh liệt đến chính anh cũng cảm thấy kinh ngạc. Anh biết đây chính là yêu.

"Là tương lai." Thang Mang Lâm tỉnh táo nhắc nhở Son Miêu, bọn họ còn chưa có làm hôn lễ, cho nên hiện tại một chút quan hệ cũng không có.

"Tương lai cũng là bà xã của anh!" Son Miêu một chút cũng không chịu chấp nhận. Dù sao Thang Mang Lâm gả cho anh chỉ là chuyện sớm hay muộn, hơn nữa hai người bọn họ đã sớm có quan hệ không khác vợ chồng là mấy, anh ngày ngày quấn cô làm chuyện vợ chồng kia, có thiếu cũng chỉ là một tờ hôn thú.

Bọn anh vừa đi vào nhà, Ngân Báo liền cười trêu nói: "Chị dâu ba tới."

Nghe được lời Ngân Báo nói, mặt của Thang Mang Lâm vọt một cái đỏ hồng. Cô còn chưa có chính thức được mọi người thừa nhận, hay nói chính xác là vẫn chưa có cử hành nghi thức đính hôn chính thức, cho nên mấy chữ chị dâu ba này khiến cho cô cảm thấy hết sức ngượng ngùng.

"Mấy ngày không thấy, em dâu trở về ngày càng xinh đẹp, Son Miêu, điểm phúc của cậu đúng là không thể cạn." Thanh Long cách một cặp mắt kính gọng vàng, trêu ghẹo cười. Đôi mắt đen sắc bén kia xuyên thấu qua mắt kính thưởng thức sự mảnh mai của Thang Mang Lâm. Tiểu tử Son Miêu bất cần đời này, nên có một phụ nữ dịu dàng ở bên cạnh trông nom.

Hai người Ngân Báo và Thanh Long một thì gọi "Chị dâu ba", một gọi "em dâu", khiến cho Thang Mang Lâm thật là muốn tìm một cái lỗ để mà chui vào. Cô còn chưa có thủ điều chỉnh tốt thân phận. Mà Son Miêu đứng ở bên cạnh cô cười đến thật là ác, giống như ước gì cô hiện tại liền trở thành bà xã của anh.

Bách Hồ mỗi người một quyền, đâm Ngân Báo và Thanh Long: "Được rồi, hai cái tên tiểu tử chỉ lo thiên hạ không loạn các anh, tính toán hù dọa chị dâu ba chạy mất sao!"

Tường Lệ Văn đầy ghen ghét nhìn chằm chằm Thang Mang Lâm, thái độ của bọn Thanh Long rất rõ ràng thừa nhận địa vị của Thang Mang Lâm, mở miệng một tiếng "chị dâu", ngậm miệng lại một câu "em dâu", so với mình, cố hết cách tạo ra nhiều scandal với Lăng Khắc Cốt như vậy, cũng không có nghe được bọn họ gọi cô một tiếng "Chị dâu", cho dù là gọi đùa cũng được, nhưng bọn họ chính là không chịu thừa nhận tình cảm của cô đối với Lăng Khắc Cốt.

Lúc này quản gia Diệp đi vào phòng khách, như có như không khẽ cùng Tường Lệ Văn liếc nhau một cái, sau đó cung kính hỏi "Thiếu gia, cơm tất niên đã chuẩn bị xong."

Tường Lệ Văn không đợi Lăng Khắc Cốt mở miệng, giống như một nữ chủ nhân nhiệt tình gọi mọi người: "Bữa cơm đoàn viên đợi đã một năm, mọi người mau vào ăn đi!"

"Đợi đã nào...!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên ngăn lại, anh cau mày liếc nhìn đồng hồ đeo tay, "Bé con còn chưa có về."

"Con bé hẹn hò với bạn trai, sớm đã điên khùng đến không biết đường về nhà. Chẳng lẽ chúng ta cũng nhìn đợi một mình cô ta hay sao?" Tường Lệ Văn bất mãn ngồi trở lại ghế sofa.

Ở trong mắt Lăng Khắc Cốt, cũng chỉ có con nha đầu xấu xí Lăng Hi Nguyên đó.

Mặc dù cô có đầy bụng bất mãn, nhưng đối diện với ánh mắt hung ác đầy sát khí đó của Lăng Khắc Cốt thì cũng bị sợ đến không dám lên tiếng.

"Chúng tôi nguyện ý chờ." Thanh Long, Son Miêu, Ngân Báo, Bách Hồ bốn người cơ hồ trăm miệng một lời cùng nói, khiến sắc mặt của Tường Lệ Văn trở nên rất lúng túng.

Lòng dạ Tư Mã Chiêu của Tường Lệ Văn đến người ngoài đường cũng biết, muốn thay bé con trở thành Lăng phu nhân, mấy người bọn anh không phải

là không rõ ràng, cho nên làm người ủng hộ bé con, tự nhiên mà đối với Tường Lệ Văn có chút chống đối.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bên ngoài cũng đã có pháo hoa được đốt lên, cũng không có thấy Hi Nguyên về nhà.

Tường Lệ Văn không cam lòng hỏi mọi người: "Con bé cả đêm không về, chẳng lẽ muốn mọi người chúng ta đều tuyệt thực theo hay sao?"

Một nha đầu xấu xí làm sao lại có sức quyến rũ lớn như vậy, khiến cho cả một đám đàn ông chịu đói đợi một mình cô ta?

"Ăn ít một chút cũng không chết đói được, Lệ Văn, cô đừng có phát thần kinh như vậy." Thanh Long nhõ nhả cười, bác bỏ tố cáo của Tường Lệ Văn.

"Tôi vừa đứng dịp đang muốn giảm cân." Bách Hồ hướng mọi người biểu diễn cơ bắp, cười nói, "Gần đây ít rèn luyện, đã thừa ra vài lạng thịt rồi."

Thang Mang Lâm nhìn vóc người Bách Hồ, không khỏi che miệng lại cười trộm. Bách Hồ này vóc người cũng có thể đi thi vóc dáng thư sinh khỏe đẹp, lại vẫn nói muốn giảm cân.

"Các người" Tường Lệ Văn cắn răng nghiêng lợi trừng mắt về phía Bách Hồ. Đợi cô trở thành Lãng phu nhân, mới dọn dẹp tốt mấy tên này.

Zu Cuella đưa Hi Nguyên tới bờ biển, anh từ sau cốp xe lấy ra một đồng lớn pháo hoa, đặt ở trên bờ cát, sau đó gọi Hi Nguyên: "Thượng Hi, nhanh xuống xe."

Hi Nguyên vẫn đang ngây ngẩn nghe được Zu Cuella gọi mới từ trong hỗn độn tỉnh táo lại. Cô chậm chậm đi về phía xa, huwngs về phía Zu Cuella với gương mặt đàn võ cùng hưng phấn.

"Lần đầu tiên đón xuân tại Trung Quốc, cảm giác rất thú vị." Zu Cuella quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy Hi Nguyên bị gió thổi lạnh run người, anh vội vàng gỡ khăn quàng cổ xuống, quàng lên trên cổ của Hi Nguyên, "Không ngờ bờ biển gió lớn như vậy, là lỗi của tôi."

"Ai kêu anh không nói lời nào đã lôi kéo tôi tới nơi đây?"

Hi Nguyên oán trách trừng Zu Cuella một cái. Người này đại khái đã xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình, muốn chơi trò lãng mạn cũng không biết xem một chút bây giờ là lúc nào, đã sắp sang năm mới, trời lạnh đến có thể chết người, anh còn kéo cô tới bờ biển để đốt pháo hoa.

"Muốn cho em vui thôi." Zu Cuella tà mị nháy mắt mấy cái.

Hi Nguyên thờ ơ ngồi ở trên bờ cát, nhìn Zu Cuella đốt từng cây pháo hoa lên.

Bãi biển không người lập tức biến thành một vô đài hoa mỹ, bầu trời đêm trở nên hết sức Mỹ Lệ.

Hi Nguyên ngẩng đầu lên, thế nhưng thấy vô số pháo hoa nở rộ trên nền sân khấu màu đen (bầu trời đêm), ngưng tụ thành mấy chữ "Tôi yêu Thượng Hi". Bốn chữ như ánh sao lóe lên, Hi Nguyên giống như ngơ ngẩn. Những chữ này làm thế nào có thể tạo thành như vậy được?

"Đẹp không? Đây là pháo hoa tôi kêu chuyên gia thuốc nổ đặc biệt chế tạo ra." Zu Cuella kéo Hi Nguyên, giữa không gian tràn ngập khói pháo hoa si tình nói.

Anh tỏ tình lãng mạn như vậy mà Hi Nguyên lại hắt hơi một cái.

"Lạnh quá! Zu Cuella, tôi về nhà ngồi đây, anh tự mình ở chỗ này mà chơi trò lãng mạn đi." Hi Nguyên vừa khịt khịt mũi. Vừa hắt tay Zu Cuella ra, hướng về phía siêu xe Lamborghini đỗ ở phía xa của anh mà đi tới. Không phải cô không cảm động, mà là cô không có cách nào đáp lại, cho nên cô chỉ có thể lựa chọn giả ngu.

Zu Cuella thất bại thờ dài, anh anh mất nhiều công sức thiết kế màn tỏ tình như vậy với Thượng Hi thế nhưng chẳng có tác dụng gì. Cô ấy không thể bình thường một chút, giống như những cô bé khác kích động ôm lấy anh mà hôn sao?

Nếu như đối lại là người khác, sợ đã sớm cảm động đến nhảy lên giường của anh rồi.

Thượng Hi nhất định là động vật máu lạnh!

Zu Cuella lưu luyến liếc mắt nhìn mấy chữ "Tôi yêu Thượng Hi" trên bầu trời đang nhạt dần, tiếc nuối mở cửa xe.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa.

Trong lòng Zu Cuella tự động viên mình. Câu văn kia đúng là rất phù hợp với tâm trạng lúc này của anh. Nhưng mà đối với sự hồ hững của Hi Nguyên, tâm của anh cũng có chút chán nản. Làm thế nào mới có thể khiến cho cô yêu anh? Chỉ có khi cô đã yêu anh, anh mới dám mang cô quay trở về Đan Mạch. Bà nội ở bên kia lại đang thúc giục, Rio đối với Thượng Hi cũng như hồ rình mồi, mang theo dã tâm của kẻ đã bị dồn vào tình thế bất buộc. Cho dù không phải là vì vương vị, anh cũng không nguyện ý đem Thượng Hi tặng cho Rio.

"Thật là muốn được thoải mái tắm nước nóng một cái." Hi Nguyên bị lạnh đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cô vừa dùng khăn giấy lau lỗ mũi, vừa nói với Zu Cuella, "Sắc lang heo, tôi nên về nhà rồi."

"Tôi nay ở lại đi." Zu Cuella lần đến gần Hi Nguyên, đôi mắt màu xanh dương lóe lên ánh sáng mờ hoặc.

"Đầu của anh bị hỏng rồi à?" Hi Nguyên đỏ mặt đẩy Zu Cuella ra, cái gì gọi là tôi nay ở lại? Quan hệ của cô với anh còn chưa tới loại trình độ đó. Nhìn gương mặt lại đan muốn tiến tới gần của Zu Cuella, cô ngang ngược rống lớn: "Cách tôi xa một chút! Tôi bị nhiễm cúm gia cầm đó."

"Tôi không sợ. Tôi là kẻ mang theo H1N1." Zu Cuella nâng cằm Hi Nguyên lên, cường thế hôn cô.

Đột nhiên Zu Cuella bị đau đến rống to: "Con mèo nhỏ, em cắn người!?"

"Ai cho anh hôn tôi? Còn dám đụng tôi, tôi liền cắn chết cái người nhiễm H1N1 này!" Hi Nguyên hả hê cười. Trên môi mỏng kêu gọi của Zu Cuella có một hàng dấu răng, mặc dù không phải rất sâu, nhưng như vậy hẳn cũng rất đau?

"Trên đời ác nhất là tâm địa đàn bà." Zu Cuella bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

"Anh hiểu là tốt rồi! Còn không mau lái xe đưa tôi về nhà?" Hi Nguyên tròn mắt một cái, bắt nắn khế trách. Hôm nay là giao thừa, nếu như không phải là Zu Cuella đeo bám dai dẳng, cô cũng sẽ không theo anh tới cái bờ biển chết tiệt này để mà hít khói pháo.

Zu Cuella trước sự thị uy của cô, chỉ đành khởi động động cơ, nhanh chóng lái xe quẹo vào xa lộ.

Đột nhiên phía trước bọn họ xuất hiện một đoàn xe, đối phương thế nhưng đi ngược chiều, đang chặn ngay trước đường của bọn anh, không chỉ như thế, đèn xe đối phương còn chói mắt bắn về phía Lamborghini, khiến cho Zu Cuella không cách nào mở mắt, không thể làm gì khác hơn là đập mạnh thắng xe lại.

Lúc này, Hi Nguyên thấy từ trên xe đối diện đi xuống một người đàn ông đeo kính đen. Người nọ lãnh khốc giống như satan tiến đến gần Lamborghini, kiên quyết mở cửa xe, ra lệnh cho cô đang ngồi bên trong xe: "Xuống xe!"

"Lăng Khắc Cốt?" Hi Nguyên không hiểu Lăng Khắc Cốt làm sao sẽ trùng hợp như thế, ở ngay trên đường cao tốc cản bọn họ lại.

Nhìn gương mặt đẹp trai đến khiến cho cô rối tinh rối mù của Lăng Khắc Cốt, tim cô đập mạnh và loạn nhịp, mồm há hốc.

Trừ phi anh là Thần Tiên, nếu không sao có thể biến hành trình ngẫu hứng này của bọn họ.

"Xuống xe!" Lăng Khắc Cốt trầm thấp lạnh lùng ra lệnh, gương mặt tuấn tú căng thẳng, giống như đang cố gắng đè nén lửa giận sắp bạo phát. Bọn anh đợi cô nhiều giờ như vậy, cô thế nhưng lại chạy tới bờ biển hẹn hò với người tình. Thật là lãng mạn! Ghen tỵ mãnh liệt khiến tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt trở nên bốc phát âm trầm và lạnh lẽo.

"Lăng tiên sinh, tôi và Thượng Hi đang muốn đi Shangri-La ăn cơm tất niên, anh có muốn đi cùng hay không?" Nhìn thấy người đến là Lăng Khắc Cốt, mắt màu xanh dương của Zu Cuella khiêu khích cong lên, cánh tay thân mật nắm ở hông của Hi Nguyên, như đang muốn biểu diễn quyền sở hữu của mình trước đối phương. Không ngờ Lăng Khắc Cốt cũng biết làm ra chuyện như thế này, nửa đường cướp người. Xem ra Liệp Ưng luôn luôn máu lạnh vô tình cũng có thời điểm thiếu kiên nhẫn.

Khỏe môi lạnh bạc của Lăng Khắc Cốt nhàn nhạt nhếch lên, hoàn toàn không quan tâm khiêu khích của Zu Cuella, anh đột nhiên cúi người xuống, đôi tay mở ra xiềng xích của Zu Cuella đối với Hi Nguyên. Hi Nguyên còn chưa nhìn rõ động tác của anh, cũng đã bị anh đoạt đến trong ngực: "Cảm ơn cậu giúp tôi chăm sóc bé con. Gặp lại!"

Nói xong, Lăng Khắc Cốt ôm ngang lấy Hi Nguyên, quay lại đoàn xe ngay cạnh đó. Anh ném cô vào sau xe, sau đó mình cũng ngồi vào: "Lái xe!"

Chỉ một câu của anh, tất cả đoàn xe lập tức giống như trận gió lao vút đi, chỉ để lại chiếc siêu Lamborghini cùng hoàng tử Zu Cuella tức giận cô độc lạc lõng đối diện với cao tốc trống trải. Anh không cam lòng nắm tay lái, tiếng kèn chói tai đánh vỡ sự yên tĩnh hoang dã.

Không khí bên trong Lincoln phiên bản dài bị ép xuống rất thấp, Hi Nguyên tức giận nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt, anh luôn bá đạo đem mệnh lệnh của anh áp lên người cô. Mặc dù cô vốn đang muốn về nhà, nhưng bị anh cưỡng chế ném vào xe như vậy, cô lại thấy rất tức giận, cô có loại cảm giác không được tôn trọng.

"Lăng Khắc Cốt, anh theo dõi tôi?" Đây là điều duy nhất Hi Nguyên có thể nghĩ tới. Anh phái người theo dõi cô, cho nên mới trùng hợp như thế đón đợi ở chỗ cô và Zu Cuella qua.

"Theo dõi? Cô còn chưa tới mức khiến cho tôi nhọc công như vậy." Lăng Khắc Cốt lạnh lùng nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi giả vờ ngủ say. Muốn tìm được Hi Nguyên có rất nhiều cách, cũng không phải chỉ có một loại theo dõi. Nhưng mà anh sẽ không nói cho cô biết tại sao anh có thể tinh chuẩn xác phương vị của cô như vậy. Một đêm lo âu cùng ghen tỵ khiến cho anh thiếu chút nữa lại biến thành một ông chồng ghen tuông tổn thương Hi Nguyên. Anh cố gắng khắc chế bản thân mình không nhìn tới cô, nhất là cánh môi bị hôn đến sưng đỏ của cô. Zu Cuella đáng chết, lại dám đụng bé con của anh! Anh thật muốn nhảy xuống xe, đi giết cái tên tình địch cuồng ngạo đó.

"Tôi muốn xuống xe!" Hi Nguyên bị sự lạnh lùng của anh đâm bị thương, quát cường muốn mở cửa xe ra. Giọng điệu của anh làm người ta cảm thấy rất đau đớn, giống như anh căn bản khinh thường cô, nếu không quan tâm cô, thì tại sao tới quấy rầy cô và Zu Cuella hẹn hò?"Tôi muốn cùng Zu Cuella đi Shangri-La ăn cơm tất niên, còn muốn cùng anh ấy trải qua một đêm 30!"

Hi Nguyên giống như con thú nhỏ bảo vệ tôn nghiêm của mình, dùng lời nói kích thích cái vẻ mặt không biểu tình kia của Lăng Khắc Cốt.

"Xe này có hệ thống điều khiển tự động, em mở không ra." Lăng Khắc Cốt mở đôi mắt đen ra, lạnh lùng nhìn Hi Nguyên, cánh môi mỏng hơi vênh lên kia giống như đang cười nhạo Hi Nguyên ngu ngốc. Chiếc Lincoln phiên bản dài này toàn bộ do hệ thống máy tính tự động điều khiển, nếu như anh không hạ lệnh, ngay cả tài xế cũng không dám mở cửa xe.

"Ma vương!" Hi Nguyên bắt đầu cắn môi dưới, rúc vào trong ghế, không để ý tới Lăng Khắc Cốt nữa. Cô biết chỉ cần anh nghĩ giam cầm cô, cô cũng đừng mong trốn. Cô cũng không muốn tiếp tục làm cái trò ương ngạnh không biết mệt kia nữa, hơi sức kia không bằng để giành cùng với mấy người chú Ngân Báo chơi một đêm.

"Tất cả mọi người đang đợi em ăn cơm tối niên, xem ra em rất nhàn nhã cùng người ta hẹn hò." Lăng Khắc Cốt ghen tỵ nhìn cánh môi đỏ thắm kia của Hi Nguyên. Cô lẽ ra chỉ nên thuộc về anh, là anh tự tay đẩy cô vào lồng ngực của Zu Cuella.

Vừa nghĩ tới lỗi mà mình phạm phải, ngực Lăng Khắc Cốt lại bắt đầu đau nhói. Nỗi đau trong tim này dường như đã trở thành bệnh của anh, chỉ cần gặp Hi Nguyên, sẽ phát bệnh.

Có lẽ bệnh không phải thân thể anh, mà là tâm.

Bệnh sinh ra từ tâm.

"Không ai quy định không cho tôi hẹn hò cùng bạn trai. Ba yêu quý, nếu như ba cô đơn, cũng có thể tìm hồng nhan tri kỷ của ba tới hẹn hò. Tôi tin tưởng mấy người chủ Thanh Long sẽ không có một câu oán hận." Hi Nguyên giống như con nhím, muốn dùng những cái gai nhọn đâm về phía Lăng Khắc Cốt để tự bảo vệ mình.

Tròng mắt đen u lãnh giống như cái động không đáy của Lăng Khắc Cốt nhìn Hi Nguyên một cái, không để ý tới khiêu khích của cô. Anh trầm mặc giống như một cỗ áp lực vô hình, khiến Hi Nguyên không thở nổi. Ngay cả việc cô muốn hẹn hò với bạn trai, anh đều không có phản ứng, xem ra đối với cô đích thực là lạnh lùng vô tình. Hi Nguyên đau đớn ngồi ở một bên, không nói nữa. Cho đến khi về tới lầu đài Tinh Nguyệt, giữa hai người cũng không có trao đổi thêm câu gì nữa.

Ngay khi khóa được bật ra thì Hi Nguyên vội vàng mở cửa xe, chui ra khỏi Lincoln. Cùng Lăng Khắc Cốt giống như khối băng ngồi chung một chỗ khiến cô cảm thấy bị áp lực, cô giống như trốn chạy vào phòng khách.

Bên trong nhà, Thanh Long và Bách Hồ đang ngồi bên cạnh bàn đánh cờ, Ngân Báo ngồi ở quầy rượu kê lắc ly rượu đỏ trong tay, nhưng ngay cả một hớp cũng không uống..., Sơn Miêu thì đang lôi kéo Thang Mang Lâm đứng ở sau ban công sau tình chàng ý thiếp.

Tường Lệ Văn vẫn đang bất mãn chờ bọn họ trở về vừa thấy Hi Nguyên liền đứng lên, cô ta không chút suy nghĩ, phát tay hướng về phía Hi Nguyên đáng một cái tát: "Cô còn biết đường mà trở về? Cô có biết cả một đám người đợi cô về mà đói muốn chết hay không?"

"Cô không có quyền dạy dỗ tôi!" Bị Tường Lệ Văn đánh đau Hi Nguyên trở tay đánh trả, cũng nhanh chóng tạo ra một dấu tay năm ngón trên mặt đối phương. Cô đã sớm không còn là cô gái nhỏ năm đó để cô ta đánh chửi, cái kẻ đáng thương bị đánh mả trái còn muốn chia mả phải ra để người ta đánh.

"Cô dám đánh tôi?" Tường Lệ Văn cắn răng, âm độc nhìn chằm chằm Hi Nguyên, Hi Nguyên thế nhưng trước mặt nhiều người như vậy đánh cô, nha đầu chết tiệt không muốn sống nữa sao? Tường Lệ Văn giống như người đàn bà chanh chua đánh về phía Hi Nguyên, muốn giáo huấn cô một trận.

Bách Hồ vẫn cùng Thanh Long đánh cờ đột nhiên đưa một cái chân ra, rất đúng dịp mà đá trúng Tường Lệ Văn, chỉ thấy cô ta mất trọng tâm mà nhào tới trước.

Đang lúc cô theo đà đang muốn nhào lên người của Hi Nguyên thì Lăng Khắc Cốt đột nhiên từ phía sau ôm lấy hông của Hi Nguyên, giúp cô tránh được. Tường Lệ Văn rất nhếch nhác ngã xuống trên sàn nhà đá cẩm thạch, đau đến nửa ngày không đứng lên nổi.

"Đứng lên đi ăn cơm, sàn nhà rất lạnh!" Lăng Khắc Cốt lạnh nhạt lướt qua bên cạnh Tường Lệ Văn, ngay cả tay chìa ra để kéo cô ta dậy một cái cũng không làm.

Thấy Tường Lệ Văn ngã gục vô cùng xấu hổ, Hi Nguyên được Lăng Khắc Cốt mang vào phòng ăn hạ hê núp ở trong ngực anh cười trộm, lại không chú ý tới bộ dạng đang cũng với Lăng Khắc Cốt thân mật.

Người thấy được hương hoa lài nhàn nhạt trên người cô, Lăng Khắc Cốt có chút say mê, mắt phượng nheo lại. Đã lâu rồi không có gần gũi Hi Nguyên như vậy, khiến anh có chút sắp quên mất mùi hương quen thuộc này.

"Chị Lệ Văn, chị thích sàn nhà như vậy sao?" Thời điểm Thang Mang Lâm đi qua Tường Lệ Văn, mỉm cười dịu dàng, vô hại hỏi.

Tường Lệ Văn giận đến thiếu chút nữa học máu. Mới vừa rồi không biết người nào đạp phải chân của cô, cô mới ngã xuống. Thang Mang Lâm lại còn chạy tới giả bộ thương hại cô. Thù này cô nhớ, ngày sau nhất định trả lại gấp bội!

"Mang Lâm, em không biết là có một số người sở thích rất khác người thường sao?" Sơn Miêu ôm lấy eo Thang Mang Lâm, xảo trá cười xấu xa.

"Hoá ra là như vậy?" Thang Mang Lâm gật đầu như búng tính hiểu ra.

Thanh Long thu bàn cờ lại, cười cười nói với Bách Hồ: "Hôm nay ván này coi như cậu thắng."

"Tại sao lại là "coi như" tôi thắng?" Bách Hồ bắt mắt đắm ngực Thanh Long, khiêu khích nhìn đối phương, "Chẳng lẽ anh thua không phục?"

"Phục. Ai kêu cậu ngay từ khi bắt đầu đã chiếm ưu thế?" Thanh Long một câu hai nghĩa nói, ánh mắt sáng sắc bén nhàn nhạt liếc Tường Lệ Văn.

"Ha ha ha! Khách sáo rồi! Thanh Long, lần tới chúng ta sẽ so tài một ván thật ra trò." Bách Hồ hào phóng mà cười nói.

Đội mọi người đều đã vào phòng ăn, Tường Lệ Văn cẩn thận đứng lên, cô ta âm ngoan nhìn chằm chằm Hi Nguyên ở trong ngực Lăng Khắc Cốt, ánh mắt lưu chuyển từ trên người hai bọn họ đi tới trên người Quân gia Diệp. Trên gương mặt dữ tợn của cô ta xuất hiện nhàn nhạt nụ cười ác độc mà âm hiểm.

Com tất niên tuy rằng là bởi vì tiết mục nhỏ vừa rồi của Tường Lệ Văn mà có chút biến đổi dư vị, nhưng cũng không ảnh hưởng lớn đến tình cảm gia đình. Trong bữa tiệc, chỉ nghe Bách Hồ sáng sủa mà cười to và Ngân Báo treu đùa như trẻ con. Sơn Miêu thì toàn tâm toàn ý chăm sóc cho người phụ nữ mình yêu, khiến khoe mỗi Thang Mang Lâm thủy chung vương một nụ cười nhè nhẹ.

Thanh Long và Ngân Báo ngồi ở hai bên Hi Nguyên, không ngừng gấp thức ăn cho cô. Dưới sự chăm sóc của mấy người chú, Hi Nguyên giống như một công chúa tôn quý, mà Tường Lệ Văn lại không được ai để ý tới.

Lăng Khắc Cốt ngồi ở đối diện ghen ghét nhìn Hi Nguyên lộ ra nụ cười vui vẻ với Ngân Báo, tâm tình không vui mạnh mẽ rót Whisky.

Chờ bữa com này ăn xong, Lăng Khắc Cốt đã bắt tri bắt giác rót hết cả một bình Whisky.

Thời khắc 12 giờ đêm, Hi Nguyên và Ngân Báo đứng ở trong sân, hưng phấn phóng pháo.

Ngân Báo cầm cây hương từ tay của Hi Nguyên, nhanh chóng châm ngòi đốt pháo, sau đó kéo cô bỏ chạy. Dây pháo dài hơn mười thước ước chừng có thể vang lên mười phút.

"Năm mới vui về!" Hi Nguyên hưng phấn ôm lấy Ngân Báo nhảy dựng lên.

"Một lát cho cháu một bao tiền lì xì thật to." Ngân Báo cưng chiều cười.

"Bé con, tôi châm pháo hoa." Bách Hồ ôm một đồng pháo hoa đi ra khỏi lầu đài, ngoắc Hi Nguyên đang đứng trong sân.

Hi Nguyên như đứa bé chạy tới, cùng mọi người thi nhau giành châm pháo hoa. Sơn Miêu cũng lôi Thang Mang Lâm chạy tới, gia nhập đội ngũ của bọn họ.

Chỉ nghe "Đôm đốp đôm đốp" âm thanh của pháo không ngừng vang lên, cái này phụt lên thì cái kia rơi xuống, đêm giao thừa này, thành công hòa vào cùng màn pháo hoa của thiên hạ. Màn sân khấu dày cộm nặng nề bị Pháo hoa sáng chói điểm trang thật mỹ lệ, sáng chói như ban ngày. Cho đến cực kỳ lâu sau, tiếng pháo kịch liệt như tiếng súng kia mới dần dần ngớt xuống.

Lăng Khắc Cốt đứng trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn Hi Nguyên dưới trời pháo hoa. Cô vui sướng nhìn giống như tinh linh lạc bước xuống nhân gian, phần tinh khiết trên mặt kia làm cho người ta ghen tỵ.

"Shit!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên bị xì gà bông tới tay, anh ảo não nguyên rủa.

"Bé con và Ngân Báo thoát nhìn rất thân mật, Khắc Cốt, tại sao em cảm giác bọn họ giống như một đôi tình nhân? Hi Nguyên rốt cuộc có mấy người đàn ông?" Tường Lệ Văn đi tới bên cạnh Lăng Khắc Cốt, cố ý muốn châm lên lửa giận của Lăng Khắc Cốt, anh ra tay, cô cũng vừa đúng lúc báo được thù tối hôm nay bị Ngân Báo chế nhạo. Nếu như anh không ra tay, trong lòng cũng tất nhiên không thoải mái. Dù sao cô nhất định phải phá hư quan hệ của Lăng Hi Nguyên với bọn họ.

Con mắt đẹp của Lăng Khắc Cốt trở nên lo lắng u ám: "Không cho si nhục bé con!"

"Sao lại thành em si nhục con bé chứ? Chính nó không biết kiểm điểm lại không thể nói hay sao?" Tường Lệ Văn ngượng ngùng phản bác. Cô còn muốn tiếp tục công kích Hi Nguyên, liền bị Lăng Khắc Cốt hung hăng trút một cái tát. Anh hình như dùng mười phần sức lực, mặt của cô lập tức sưng to lên, đau rất.

"Khắc Cốt? Anh đánh tôi?" Tường Lệ Văn không dám tin tưởng che mặt bị đánh sưng. Kể từ sau sự kiện "Băng Nhi", Lăng Khắc Cốt chưa từng ra tay với cô ta dù chỉ một lần, bởi vì đau lòng nên vẫn luôn rất nhân nhượng cô. Hôm nay thế nhưng bởi vì một con bé liền phá đi quan hệ giữa bọn họ.

"Lệ Văn, tôi nhân nhượng với cô cũng chỉ có mức độ thôi. Tự giải quyết cho tốt đi!" con mắt chìm lạnh của Lăng Khắc Cốt đầy trách cứ nhìn Tường Lệ Văn. Nếu như hôm nay đối lại là người phụ nữ khác nhục mạ Hi Nguyên như vậy, nhận lấy tuyệt đối không chỉ có một cái tát tay này.

"Tôi sao lại không chết ở trên tay Miêu Đầu Ưng đi? Tôi sao phải sống sót làm cái gì để chọc giận anh?" trong mắt đẹp có chút bi ái của Tường Lệ Văn lập tức xôn ra nước mắt như suối, cô ủy khuất bặm mặt chạy đi.

Lăng Khắc Cốt tức giận đập một cái lên cửa sổ thủy tinh, cũng không có ý tứ đuổi theo an ủi Tường Lệ Văn. Ánh mắt của anh xuyên thấu qua kính thủy tinh nhìn chăm chú nhìn con mèo nhỏ tựa vào trong ngực Ngân Báo, như một con ung bị thương, đầy ghen tỵ nắm chặt hai quả đấm. Anh không cần chịu ảnh hưởng mấy lời Lệ Văn nói, anh không muốn ghen tỵ với Ngân Báo, anh nên tin tưởng bé con.

Nhưng trời đánh, anh chính là trần trụi rất ghen tị với Ngân Báo!

Thời điểm Hi Nguyên chạy vào phòng khách, khuôn mặt nhỏ nhắn cồng đến đỏ bừng. Cô xoa xoa lỗ tai một đường chậm chậm xông tới, liếc nhìn Lăng Khắc Cốt hai mắt đỏ ngầu nhìn cô chăm chăm. Cô quật cường hếch khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không để ý tới anh.

Mấy người bạn Ngân Báo cười nói đi vào nhà, tâm tình dâng cao giống như mới vừa uống rượu vậy.

Thanh Long vẫn ngồi ở bên quầy bar uống rượu từ trong lồng ngực móc ra một bao tiền lì xì ngoắc Hi Nguyên: "Bé con, tới đây."

Đôi mắt đẹp của Hi Nguyên lập tức nheo lại, cười Khanh Khanh chạy đến bên cạnh anh, hướng về phía anh chấp tay vái một cái: "Chú Thanh Long năm mới vui về!"

"Bé con lại thêm một tuổi, càng ngày càng mê người, cái miệng nhỏ nhắn cũng càng ngày càng ngọt." Thanh Long cung chiêu cười nhét tiền mừng tuổi vào trong tay Hi Nguyên.

"Chú Thanh Long cũng càng lớn càng đẹp trai." Hi Nguyên dí dỏm nói.

Lĩnh tiền mừng tuổi Thanh Long cho, cô lại chạy đến trước mặt Bách Hồ chúc tết, Bách Hồ cười đem bao tiền lì xì đưa cho Hi Nguyên.

Thang Mang Lâm nhìn Hi Nguyên lượn một vòng nhận tiền mừng tuổi, có chút xấu hổ quay đầu lại nhìn Sơn Miêu. Cô căn bản không chuẩn bị bao tiền lì xì, một lát nếu Hi Nguyên chạy đến trước mặt cô, không phải rất mất thể diện rồi sao?

Sơn Miêu đã tính trước chỉ cười cười, giống như một chút lo lắng cũng không có.

Khi Hi Nguyên chạy đến trước mặt bọn họ thì Sơn Miêu từ trong ngực móc ra hai bao tiền lì xì dày cộp đưa cho cô: "Đây thím Mang Lâm cố ý chuẩn bị cho cháu, còn không mau cảm ơn thím đi?"

"Cảm ơn thím." Hi Nguyên thân thiết hướng về phía Thang Mang Lâm chỉ hơn cô có vài tuổi vươn tay, nắm lấy thật chặt. Cô hôm nay mới biết Thang Mang Lâm thế nhưng lại ở chung một chỗ với chú Sơn Miêu, vậy nên ghen tị cùng địch ý với cô ấy lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Một câu thím của Hi Nguyên khiến mặt của Thang Mang Lâm giống như quả táo chín đỏ hồng lên: "Không cần cảm ơn đâu."

Sơn Miêu há hê cười ôm hông của Thang Mang Lâm, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng. Hôm nay anh cuối cùng lấy thân phận Hàn phu nhân tương lai để chính thức giới thiệu Thang Mang Lâm cho mọi người. Đây chính là mục đích anh hôm nay mang theo Thang Mang Lâm tới đây. Anh không muốn cô chỉ dùng thân phận người tình bí mật với anh, bị cô giấu giếm, không dám phơi dưới ánh mặt trời.

Hi Nguyên lĩnh một đồng lớn tiền mừng tuổi, quay đầu lại tìm tòi trên gương mặt vẫn nghiêm nghị của Lăng Khắc Cốt, do dự không biết có nên tiến lên hay không. Nhìn mặt lạnh giống như người khác thiếu anh vài tỷ kia cô cũng không muốn quan tâm tới anh. Hàng năm trò vui nhận tiền mừng tuổi vẫn là trò chơi với mấy chú, thật ra thì cái cô quan tâm không phải tiền, mà là thân tình nồng đậm không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt kia, bọn họ để cho cô cảm giác mình là bảo bối được rất nhiều cưng chiều, mà không phải món đồ chơi làm cho người ta ghét.

Năm nay Lăng Khắc Cốt lạnh lùng khiến cho cô khổ sở, cô không muốn anh bỏ thí. Muốn cho thì sáng khoái mà cho, không muốn cho thì thôi. Cô bĩu cái miệng nhỏ nhắn, quật cường không để ý tới Lăng Khắc Cốt.

Thanh Long đẩy đẩy mắt kính gọng vàng, cười đẩy Hi Nguyên tới trước mặt Lăng Khắc Cốt: "Bé con, bao lì xì của lão đại cháu không nhận quà là rất thua thiệt, hàng năm cậu ta mừng so với chúng ta đều nhiều hơn."

"Ba, năm mới vui về." Dưới sự dụ dỗ của Thanh Long, Hi Nguyên lễ phép mà xa cách chúc năm mới Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt móc ra một tấm thẻ vàng, vẻ mặt cứng nhắc nói: "Mặt mã ở trong lá thư."

"Cảm ơn ba." Hi Nguyên nhận lấy thẻ vàng và phong thư mặt mã, kỳ quái cảm ơn.

"Oa! Vẫn là lão đại lớn nhất!" Ngân Báo khoa trương nói. Một người bạn anh chỉ là bao lì xì một xấp tiền mặt, lão đại thế nhưng trực tiếp đưa tấm thẻ vàng.

"Tất cả kho tiền của lão đại đều là của Hi Nguyên, một cái thẻ vàng tính là gì." Bách Hồ không cho là đúng nói. Anh tiến lên ôm cổ của Ngân Báo, cười nói, "Đi, chơi mặt chược đi. Năm nay tôi nhất định phải báo thù năm ngoái, vét sạch toàn bộ túi tiền của anh mang tới đây."

"Chỉ bằng vào kỹ thuật kia của cậu?" Ngân Báo khinh thường liếc nhìn Bách Hồ. Mặc dù đánh nhau Bách Hồ luôn là vô địch, nhưng bản về loại "Kỹ thuật" chơi mặt chược này, cậu ta đừng có hồng so.

"Bách Hồ, tiền tròn túi cậu có đủ nhiều hay không?" Thanh Long có ý nghiêm trang hỏi Bách Hồ, bộ dạng giống như rất không tin tưởng anh.

"Cái cậu nên lo lắng chính là cái túi của cậu kìa!" Bách Hồ hung tợn đập Thanh Long một quyền, đối với chế nhạo của Thanh Long rất để ý. Thanh Long mỗi lần đều như vậy, cố ý giả vờ mặt một bộ bình thần vô hại, thật ra thì phúc hắc chẳng kém ai.

Trông thấy tất cả mọi người vây đến bên cạnh bàn mặt chược, Sơn Miêu cười đẩy Thang Mang Lâm tới bên cạnh bàn mặt chược, thân mật ngồi ở bên cạnh cô: "Bà xã, em thay anh chơi."

"Em không biết." Thang Mang Lâm lúng túng liếc nhìn Sơn Miêu, "Em sẽ thua hết toàn bộ tiền của anh cho mà coi."

Từ nhỏ, ba không cho họ học tập đánh bạc, cho nên cô ngay cả bài xì phé đơn giản cũng chưa từng chạm qua.

"Có anh ở đây, sợ cái gì? Em chỉ cần ở trong lòng lăm lăm 'tôi muốn tiền trong túi Bách Hổ', thì tiền của anh ta liền ở trong tay em rồi." Sơn Miêu tà tứ cười xấu xa, không thèm để ý tới ánh mắt như muốn giết người bắn tới của Bách Hổ.

"Các anh cùng giễu cợt tôi! Hôm nay tôi nhất định muốn rửa nhục!" Bách Hổ cắn răng nghiêng lợi nói. Bọn họ cứ xem nhẹ kỹ thuật chơi bài của anh như vậy?

Mấy người vì câu nói của anh mà cười lớn.

Sau mấy vòng mặt chược, đồng tiền trước mặt Sơn Miêu cao ngất ngưỡng, mà Bách Hổ vốn là một xấp tiền rất rất dày chỉ còn lại mấy tờ.

Ngân Báo sờ sờ bài mới vừa bắt được, cười ném ra: "Năm vạn."

"Tôi hờ rồi!" Bách Hổ vừa thấy mình sờ soạng tầm vài vòng cũng không còn sờ được bài, lập tức hưng phấn đẩy ngã bài của mình, tự đắc hả hê cười nói, "Một màu Xanh bắt con rồng ngày mồng một tháng năm."

Cuối cùng khiến cho anh có thể giữ lại chút mặt mũi, cũng thắng một ván. Thật ra thì thua ít tiền đối với anh mà nói không có gì lớn, chỉ là mỗi lần cũng bại bởi mấy người anh em giao hoạt, anh không phục lắm. Chẳng lẽ anh lại thật sự đàn như vậy?

"Tiểu tử cậu! Cố ý nhường!" Thanh Long đập mạnh Ngân Báo một cước, động tác thô lỗ một chút cũng không giống bề ngoài lịch sự cho người ta cảm giác ưu nhã của anh.

"Thanh Long, chú ý đến hình tượng." Sơn Miêu nhắc nhở Thanh Long hiện nguyên hình, chỉ chỉ Thang Mang Lâm trước mặt mình, "Chớ phá hư hình tượng hoàn mỹ của anh trong mắt bà xã tôi."

Thanh Long lập tức sửa sang lại mặt kính của mình, lịch sự mà hướng Thang Mang Lâm cười nói: "Em dâu, em mới vừa rồi hoa mắt, người em thấy không phải tôi."

Lời Thanh Long nói lập tức khiến mấy người khác cười to.

Bách Hổ gặp may được tiền, vừa hào phóng cười lớn: "Thanh Long, anh còn giờ trò treu chọc cái gì chứ? Ở cùng một chỗ với chúng tôi anh còn dám giả bộ!"

"Lịch sự mới đúng là bản chất của tôi, tôi ở trước mặt các cậu mới chính là giả vờ!" Thanh Long mặt không đổi sắc chém gió.

"Anh?" Sơn Miêu bị Thanh Long chọc cho không còn chút hình tượng cười to.

Ngân Báo dẫn gân cốt, ngáp một cái nói: "Buồn ngủ quá, tôi đi tìm bé con thay tôi chơi một lát. Bé con!"

Anh quay đầu lại kêu Hi Nguyên, lại phát hiện Lăng Khắc Cốt cùng Hi Nguyên vốn ngồi trong phòng khách tất cả đều không thấy bóng dáng.

Nguyên do là bởi vì Hi Nguyên ngồi đối diện Lăng Khắc Cốt bởi vì không chịu nổi áp suất thấp bị đè nén không chịu nổi, nên mới cầm bao tiền lì xì quật cường lướt qua Lăng Khắc Cốt lên lầu. Đem bao tiền lì xì cất xong, cô tắm nước nóng, liền chui vào trong chăn.

Đột nhiên trong bóng tối cô bị một thân thể cao lớn áp chặt, cô bị giật mình mà muốn la hét, lại bị đối phương che miệng lại, ngay cả hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn.

"Bé con!" hô hấp của Lăng Khắc Cốt mang theo nồng đậm mùi rượu ập vào mặt của Hi Nguyên, anh khò sở thì thào đè ép cô.

"Lăng Khắc Cốt?" sợ hãi của Hi Nguyên ngay khi nghe thấy giọng nói của anh lập tức biến mất, nhưng vừa ý thức được anh đang ép chặt ở trên người cô thì cô lại lập tức khản trương.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên bá đạo hôn môi Hi Nguyên, không cho cô một chút tâm tư chuẩn bị liền vén chăn lên, dán lên thân thể linh lung của cô.

Anh cố gắng đè nén nỗi ghen tức trong ngực, cố gắng để cho mình cách xa Hi Nguyên, nhưng tất cả cố gắng đều là uống phí, anh điên cuồng nhớ nhung cô, mỗi khi cô đi đêm về muộn thì anh liền đỏ kị đến nỗi điên, hận không thể đè cô ở dưới thân.

Hôm nay lời Tưởng Lệ Văn nói khiến cho những ghen tuông tích lũy trong lòng anh vốn đã lên men bộc phát, anh hoàn toàn mất khống chế, chỉ muốn điên cuồng chiếm đoạt tất cả vốn là nên thuộc về anh.

"Đề. buông. Tôi." Hi Nguyên giãy dụa thân thể, muốn né khỏi động tác hôn điên cuồng của anh.

"Không thả!" Vĩnh viễn không thả! Từ thời khắc nhặt được cô, anh chưa từng nghĩ tới muốn buông tay. Lăng Khắc Cốt cường hãn ra sức đưa lưỡi, cạy hàm răng ngọc đang khép chặt của Hi Nguyên, mạnh mẽ xông vào trong khoang miệng nhỏ nhắn tràn ngập hương thơm ngọt ngào của cô.

Mùi hương nhai quen thuộc khiến cho anh mê say, anh nổi điên liếm láp mỗi một chút hương thơm trong miệng cô.

Cái miệng nhỏ nhắn của Hi Nguyên bị anh hôn đến tê dại, cô thiếu chút nữa bật thốt lên tiếng rên. Nhưng vừa nghĩ tới anh đã từng hôn qua Tường Lệ Văn như vậy, cô liền tức giận dùng hết hơi sức toàn thân, hướng Lăng Khắc Cốt đá.

Lăng Khắc Cốt bị đau bụng tay, Hi Nguyên lợi dụng cơ hội này lập tức nhảy xuống giường, muốn chạy trốn.

Hôm nay, Lăng Khắc Cốt khiến cho cô sợ, một thân ngập tràn hơi rượu khiến cho cô nhức đầu, tâm hồn thiện lương của cô hoảng loạn. Cô không biết anh rốt cuộc là mượn rượu giả điên, hay vẫn còn thanh tỉnh, chỉ biết mình không muốn bị anh đoạt lấy như vậy.

Lăng Khắc Cốt từ phía sau đuổi theo cô, một phát túm lấy hông của cô bóp chặt, ép cô lên ván cửa. Theo thân thể anh tiến gần sát, môi của anh cùng bàn tay bá đạo khi dễ Hi Nguyên. Chỉ chốc lát sau, áo ngủ trên người Hi Nguyên liền bị anh xé rách, ném lên mặt đất.

"Bé con, tôi muốn em!" Giọng nói khan đục của Lăng Khắc Cốt mang theo dè nén đau đớn. Anh đột nhiên nắm hông của Hi Nguyên, không cho cô kịp thích ứng liền xông vào trong cơ thể cô.

Động tác hoan ái điên cuồng khiến Hi Nguyên thiếu chút nữa co quắp ở trên mặt đất, thân thể của cô bị anh đè thật chặt ở trên tường, chỉ có thể vô dụng theo anh phập phồng. . .

Ngọt ngào đã lâu không nếm trải khiến Lăng Khắc Cốt hoàn toàn trầm luân, anh điên cuồng yêu Hi Nguyên. Bàn trang điểm cũng trở thành nơi anh hoạt động chớp nhoáng, giường lớn không biết bị anh dùng qua mấy lần. Khi Hi Nguyên mất đi hơi sức té xỉu ở trong lòng anh thì anh đang ôm cô ngâm mình trong bồn nước nóng tận tình dong ruổi.

Từ trong nước đã bắt đầu lạnh dần bước ra, Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên trở lại trên giường, giam cầm cô thật chặt vào trong ngực, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Ngoài cửa sổ vẫn không ngừng có pháo hoa được bắn lên chiếu vào trong nhà lúc sáng lúc tối, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên đỏ ửng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng nhìn thật mê người. Lăng Khắc Cốt trên mặt đầy mê say không chút che giấu.

Giữa đêm 30 được thiêu đốt bởi pháo hoa, hai người tình đã lâu chiến tranh lạnh rốt cuộc ôm nhau ở chung một chỗ.

Khi tia ánh sáng mặt trời đầu tiên của năm mới xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào trên mặt Lăng Khắc Cốt thì anh bỗng chốc mở mắt. Dung nhan tuyệt mỹ còn đang say ngủ của Hi Nguyên lập tức ập vào trong trống mắt đen của anh.

Anh vừa muốn đứng dậy, Hi Nguyên liền tỉnh lại. Đợi cô nhớ lại chuyện xảy ra giữa hai người ngày hôm qua thì khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến đỏ ửng lên. Cô lại bị anh mạnh mẽ đoạt lấy.

Đối mặt ánh mắt không tha thứ như vậy của Hi Nguyên, Lăng Khắc Cốt nhếch nhác đứng dậy, cứng đờ đưa lưng về phía Hi Nguyên: "Tôi hôm qua tôi uống say."

"Anh cút đi!" Hi Nguyên tức giận với lấy gối đầu, hương tám lưng cường tráng của Lăng Khắc Cốt ném

Lăng Khắc Cốt lãnh ngạo nhặt quần dài lên mặc vào, thân trên hoàn mỹ để trần đi ra khỏi phòng của Hi Nguyên.

Sau khi anh rời đi, Hi Nguyên giống như con mèo nhỏ mất đi sức lực chiến đấu, vô dụng đắm chìm.

Ở vào lúc cô sắp quên đi nỗi đau anh gây ra thì anh lại trêu chọc cô?

Một câu uống say, là có thể đền bù đắp lỗi của anh hay sao?

Đột nhiên Lăng Khắc Cốt vòng trở lại, trên tay có thêm một hộp thuốc nhỏ màu trắng: "Tôi hôm qua là sai lầm, uống nó đi."

Hi Nguyên lau sạch nước mắt, quật cường nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt: "Nếu biết là một sai lầm, tại sao còn khiến nó xảy ra? Lăng Khắc Cốt, tôi không phải món đồ chơi của anh, lúc muốn liền dùng, lúc không muốn liền vứt bỏ!"

"Em không phải là món đồ chơi!" Rõ ràng là Hi Nguyên một mực hận anh, kháng cự anh, sau khi anh hại chết chính bảo bảo của mình rồi, anh cũng không dám hy vọng xa vời sự tha thứ của cô nữa.

"Tôi sẽ không để cho sự sai lầm này có kéo cơ hội tiếp diễn nữa." Hi Nguyên khinh thường hừ lạnh đoạt lấy hộp thuốc, ngay cả nước cũng không cần, liền đem thuốc tránh thai bỏ vào trong miệng. Vị thuốc lập tức tràn ngập trong khoang miệng của cô, đắng cay giống như đã tan vào trong lòng cô.

Lăng Khắc Cốt lập tức rót một chén nước, đặt lên bàn, sau khi cẩn thận nhìn Hi Nguyên một cái xong, gương mặt tuấn tú căng thẳng rời đi.

Quan hệ của hai người sau đêm 30 kia trở nên rất vi diệu. Lăng Khắc Cốt mỗi lần gặp Hi Nguyên, ánh mắt cũng sẽ né tránh ánh mắt liếc nhìn lãnh ngạo của cô.

Hi Nguyên cho rằng giữa bọn họ sẽ không còn có cơ hội cùng xuất hiện, không ngờ mấy ngày sau, anh lại mượn cảm giác say áp đảo cô. Lại bá đạo mà cường hãn đòi lấy, khiến Hi Nguyên không có khả năng chống cự.

Mỗi một lần tỉnh lại, anh đều như người xa lạ đứng dậy, ngay một câu nói xin lỗi cũng không nói, liền hoảng hốt ôm lấy quần áo mà rời đi.

Ban ngày như là người lạ ban đêm lại lửa nóng triền miên hoàn toàn giống như tồn tại hai con người khác nhau, ai cũng không phá vỡ được cục diện bế tắc này . . .

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Lăng Khắc Cốt nhìn tài liệu Bách Hồ đưa cho anh, mảy rậm như kiểm ngưng lại cẩn thận lật xem: "Thanh Long bang của Thái Lan?"

"Đứng! Tổ chức buôn lậu thuốc phiện lớn nhất Thái Lan. Lần này, bọn họ chẳng những phá hủy địa bàn ở Thái Lan của chúng ta, còn muốn bỏ thuốc phiện vào thuyền hàng của chúng ta để giả họa, tôi đã phái người tới đàm phán với cảnh sát Thái Lan, nhưng tình huống tương đối khó giải quyết, Thanh Long bang có quan hệ với giới chính trị, hình như ngay cả cảnh sát đối với bọn họ cũng kiêng kỵ ba phần."

Bách Hồ lo lắng nhìn Lăng Khắc Cốt. Mấy năm trước, bọn họ đã từng liên hợp với cảnh sát quốc tế, phá hủy địa điểm sản xuất thuốc phiện của Thanh Long bang ở Tam Giác Vàng, còn phá huỷ liên minh thuốc phiện của bọn họ ở Trung Quốc, hại bọn họ thiệt hại không ít, cho nên thù này đã kết thành từ mấy năm trước, lần này Thanh Long bang trả thù vừa ngoan lại cay.

"Tôi tự mình đi Thái đàm phán tháo gỡ khó khăn." Lăng Khắc Cốt ngược cặp mắt phượng lên, lạnh lùng nói, "Anh kêu các anh em trong tù im lặng, không cho phép gây chuyện."

Chuyện này thật có chút khó giải quyết, năm đó, anh nên một mẻ lưới bắt sạch Thanh Long bang mới đúng. Thả hổ về rừng hậu quả chính là để cho đối phương một ngày kia trở nên lớn mạnh, sau đó sẽ quay lại đánh ngã anh. Thì ra là quan điểm đánh chó mù đường của tiên sinh Lỗ Tấn thời đại nào cũng có thể áp dụng.

"Được!" Bách Hồ gật đầu một cái. Anh tin tưởng năng lực của lão đại, mới có thể cứu được các anh em ở trong ngục. Lão đại năm ngoái đã cứu Thủ tướng Thái một mạng, ông ta thế nào thì cũng phải cho lão đại chút thể diện. Chỉ là Thái Lan là địa bàn của Thanh Long bang, anh lại lo lắng lão đại lại sẽ giống như quá khứ, sinh mạng sẽ gặp nguy hiểm. Dù sao Thanh Long bang tất cả đều là một đám liều mạng, lòng dạ độc ác chuyện gì cũng làm được.

"Chuyến bay sớm nhất lúc mấy giờ?" Lăng Khắc Cốt để tài liệu xuống, nặng nề nhìn về phía Bách Hồ. Mười mấy huynh đệ trong ngục này nhất định đang rất gấp gáp, cho nên anh không thể chậm trễ, sáng sớm ngày mai phải đi rồi.

Vừa nghĩ tới muốn rời khỏi thành Long, tim đã lâu không có đau của Lăng Khắc Cốt lại xoắn chặt lại một chỗ. Quan hệ của anh và bé con thời gian này trở nên rất tệ, cô luôn là bộ dạng hận anh, mỗi lần anh không khống chế được muốn cô, cô đều giống như hồi hận gần chết, muốn giết anh.

Vì vậy, anh chỉ có thể mượn rượu giả điên, dùng cảm giác say để che giấu mình dục vọng điên cuồng. Trong thân thể anh cô là độc, trong đầu anh chỉ có cô. Anh thật muốn đem cô ôm vào trong ngực, hàng đêm cuồng hoan.

"Chín giờ 15 phút." Ngân Báo dùng di động tra xét lịch bay xong, chính xác nói với Lăng Khắc Cốt.

"Đi mua năm cái vé máy bay!" Lăng Khắc Cốt quả quyết ra lệnh cho Bách Hồ, "Anh chọn lựa bốn hộ vệ bản lĩnh không tệ ngày mai theo tôi đi."

"Vậy tôi thì sao?" Bách Hồ nghe được Lăng Khắc Cốt không đề cập đến mình, liền vội vàng hỏi anh. Lão đại đi Thái Lan, chỉ cần bốn hộ vệ thì làm được gì? Anh không đi theo bảo vệ lão đại sao được?

"Anh và Thẩm Đan bay đi Băng Cốc thi hành bước kế tiếp của nhiệm vụ, nhớ, không cho phép để lộ thân phận!" Lăng Khắc Cốt lãnh khốc ra lệnh cho Bách Hồ.

"Hiểu!" Bách Hồ sáng tỏ gật gật đầu lời nói của lão đại chính là mệnh lệnh, anh bây giờ có thể làm chính là chọn bốn hộ vệ thật bản lĩnh, để cho bọn họ có thể bảo vệ lão đại.

.

Suốt cả kỳ nghỉ đông đều không thấy Trình Hạo xuất hiện, anh ta nói trở về Thái Lan cùng ba anh ăn tết, cho nên đột nhiên thấy Trình Hạo và Doãn Nhạc tìm đến cô, Hi Nguyên vô cùng vui mừng.

"Trình Hạo, anh quay về lúc nào vậy?" Hi Nguyên lôi kéo tay Doãn Nhạc, cười nhẹ nhàng hỏi.

Mới một tháng không thấy, Trình Hạo thể nhưng cao lên không ít, Hi Nguyên cảm giác nhìn anh ta trưởng thành rất nhiều, nhất là phong cách và ánh mắt đã không còn giống như lúc trước.

"Sáng nay vừa bay về." Trình Hạo hào hoa phong nhã cười, cặp mắt cong cong cười chuyên chú nhìn Hi Nguyên.

"Bác trai có khỏe không? Ông ấy chắc là phải rất khó khăn mới có thể cho anh quay lại đây?" Hi Nguyên biết Trình Hạo rất yêu ba mình, bởi vì mẹ của anh qua đời rất sớm, từ nhỏ do một tay ba anh ta nuôi lớn, cho nên anh nói ta nói cho dù là nghỉ đông cũng muốn quay về Thái Lan ở bên ba mình.

"Cũng may, có lẽ xa cánh nhiều cũng đã quen, cho nên cũng không còn đặc biệt khó sở như lúc ban đầu." Trình Hạo thanh nhã nói. Anh nói nghe rất nhẹ nhàng, nhưng Hi Nguyên có thể thấy được từ trong mắt anh ta sự u buồn thương cảm.

"Hiện tại giao thông đã rất phát triển, thời điểm nhớ ông liền có thể bay về thăm." Hi Nguyên vỗ vỗ bả vai Trình Hạo, an ủi.

"Ừ. Ông ấy cũng thường tới thành Long thăm tôi." Sau đó anh đưa cho Hi Nguyên một hộp quà, "Đây là một chút đặc sản của Thái Lan, ba tôi kêu tôi mang cho các em nếm thử một chút."

"Oa! Có sầu riêng! Tôi rất thích ăn sầu riêng Thái Lan, mỗi lần Chú Bách Hồ đi Thái Lan, tôi đều bắt chú ấy mang về cho tôi một ít, chẳng qua ba tôi không thích ngửi thấy cái mùi này, cho nên tôi chỉ len lén giấu đi ăn. Trình Hạo, cảm ơn anh." Hi Nguyên vui vẻ nói cảm ơn.

"Có đáng bao nhiêu tiền đâu." Trình Hạo thấy khuôn mặt tươi cười của Hi Nguyên, cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

"Hi Nguyên, Trình Hạo nói mời chúng ta đi ăn nhà hàng đồ Thái ăn cơm, cậu nhanh đi thay đồ." Doãn Nhạc thúc giục Hi Nguyên.

Nhìn đáng vẻ hưng phấn của Doãn Nhạc, Hi Nguyên không khỏi nhạo báng cô: "Nhạc Nhạc, cậu hôm nay không phải muốn giảm cân nữa sao."

"Ngày mai lại giảm! Hôm nay có bữa tiệc lớn như vậy làm sao có thể để bụng đói cơ chứ? Đời người không biết rồi sẽ ra sao nên phải biết hưởng thụ niềm vui trước mắt chứ." Doãn Nhạc rung đùi đắc ý nói.

Nghe Doãn Nhạc nói cứ như đang giảng đạo lý, Hi Nguyên véo véo cái má phúng phính của cô ấy nói: "Minh nghĩ cậu cả đời này cũng đừng mong giảm cân, cứ mập hoài thôi."

"Chớ rủa mình!" Doãn Nhạc vỗ Hi Nguyên một cái, "Minh mà mập cái gì chứ? Nhiều lắm cũng chỉ có thể coi là đầy đặn thôi."

Ánh mắt Doãn Nhạc len lén liếc về phía Trình Hạo, sợ anh ấy ngại mình mập. Kỳ nghỉ đông, ba mẹ giống như là hận không thể đem cô biến thành béo ú, ngày ngày nhồi đủ loại hải sản vào bụng cô, cho nên đã mập lên tới bốn năm cân. Ngày hôm qua cô còn nỉ nèo oán trách bọn họ, nói muốn tuyệt thực.

Hi Nguyên cười đi lên lầu, thay quần áo khác rồi cùng bọn Trình Hạo đi chơi.

Lần đầu ăn món ăn Thái Lan, Hi Nguyên lập tức bị tư vị đặc biệt này của nó mê hoặc, vừa nóng lại cay, còn có mùi vị cà phê, thật khiến cho cô mở rộng khẩu vị.

"Hi Nguyên, Doãn Nhạc, các em nếm thử một chút tôm hùm và cua tẩm bột cà phê nướng này đi, hai món này là hai món đặc sản của nhà hàng Thái Lan này. Ba tôi mỗi lần tới đây, đều sẽ đến nhà hàng này nếm hai món đó. Ông ấy nói so với quán ăn ở tại Thái Lan ở đây làm còn ngon hơn." Trình Hạo thấy Hi Nguyên ưa thích món ăn Thái Lan như vậy, vô cùng cao hứng giới thiệu món đặc sản của nhà hàng này cho cô.

Hi Nguyên gấp một con tôm lên, đưa lên miệng nếm thử một miếng, lập tức dựng ngón tay cái lên: "Đích xác rất tuyệt."

"Có thật không? Minh cũng muốn nếm thử một chút." Doãn Nhạc thấy Hi Nguyên thích thú như vậy, lập tức cũng muốn thử thêm món, gấp thức ăn trên bàn ăn lên ăn cắt lức. Tướng ăn rất thoải mái của cô khiến Trình Hạo nhìn đến sững sờ.

Hồi lâu sau, Trình Hạo rút ra mấy tờ giấy ăn, giúp Doãn Nhạc lau khô miệng dính mỡ của cô: "Bột cà phê dính lên khóe miệng của em rồi kìa."

Doãn Nhạc chỉ ngây ngốc chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn gương mặt anh tuấn của Trình Hạo, tim nảy lên mãnh liệt, muốn bật ra khỏi lồng ngực.

"Vẫn còn rất nhiều món ăn ngon chưa có bụng lên, em đừng vội ăn no, một lát lại chỉ có thể ngồi nhìn bọn anh ăn." Trình Hạo gõ gõ đầu Doãn Nhạc, trêu ghẹo cô.

"Sao anh không nói sớm!" Doãn Nhạc oa oa kêu to, "Bụng của em cũng muốn tròn lên rồi."

"Vậy thì đừng ăn nữa." Hi Nguyên chu mỏ, cố ý đùa với Doãn Nhạc.

"Không được! Hôm nay dù có chết mình cũng phải ăn đến miếng cuối cùng!" Doãn Nhạc nói chắc nịch. Nhìn nét mặt cô, kiên quyết như một dũng sĩ quyết tử vậy.

Hi Nguyên và Trình Hạo cũng bị biểu hiện của cô chọc cười.

Ăn xong bữa tối, đêm náo nhiệt mới chỉ bắt đầu. Bởi vì đúng ngày rằm 15, trên đường rất nhiều người. Ở hai bên đường phố treo đầy đèn hoa đăng, vô

cùng đẹp mắt. ba người bọn Hi Nguyên vừa chơi đùa, vừa ngắm hoa đăng mê người.

"Ai! Cậu nhìn xem cái đèn cá chép đó, bên trong hình như còn một tầng nữa." Doãn Nhạc hưng phấn chỉ vào một cái đèn hoa đăng hình cá chép nói.

"Tầng bên trong nó đang xoay tròn." Hi Nguyên gật đầu một cái, mỉm cười nói.

"Phía trước có bán kem bông, mình đi mua." Doãn Nhạc đột nhiên buông tay Hi Nguyên ra, chạy về phía một người đàn ông bán hàng rong đang bị vây kín phía trước mặt.

Trước mặt của người bán hàng rong có một thùng hình tròn làm bằng thiếc, trung tâm vòng tròn thiếc có một lỗ nhỏ. Người bán hàng rong bỏ vào lỗ đó một muổng đường trắng nhỏ, sau đó mở mấy móc, lấy một que trúc nhỏ quấn lấy những sợi đường li ti bay ra từ cái lỗ nhỏ kia. Sợi đường giống như bông vải quấn lên que trúc nhỏ, rất thú vị.

Doãn Nhạc cầm ba cây kem bông trở lại, cô đưa cho Trình Hạo một trong số đó: "Cám ơn anh mời bọn em một bữa tối đồ Thái ngon tuyệt như vậy. Cho nên tối nay anh có thể ăn bao nhiêu kem bông tùy thích, em mời."

"Cái này có thể ăn được sao?" Trình Hạo lần đầu nhìn thấy kem bông, có chút bối rối chỉ chỉ vào những sợi đường như sợi bông vải kia.

"Ăn rất ngon! Lúc em còn nhỏ mẹ em thường mua cho em ăn. Chỉ là đã nhiều năm rồi không có thấy những thứ này, không nghĩ tới bây giờ còn có người bán." Doãn Nhạc nói xong, liếm liếm những sợi bông đường, ăn say sưa ngon lành.

"Thật?" Trình Hạo vẫn không thể tin được.

"Mình cũng là lần đầu tiên thấy thứ này." Hi Nguyên nhìn kem bông trong tay, cảm thấy cái này như một cây bông vải, rất thú vị.

"Đây là đồ ăn bình dân, cho nên hai người chưa từng ăn cùng không có gì lạ." Doãn Nhạc thấy Trình Hạo và Hi Nguyên đều không nói gì, liền nói với bọn họ, "Nếu hai người không thích, thì đưa cho tôi được rồi."

"Ai nói? Mình đang muốn thưởng thức đây." Hi Nguyên đưa đầu lưỡi nho nhỏ ra, liếm liếm những sợi bông đường, những sợi bông kia lập tức hòa tan trong miệng cô, cảm giác rất thần kỳ, "Đây là là thứ đồ ăn thần kỳ nhất của năm nay mà mình ăn đó."

Hi Nguyên cười nói với Doãn Nhạc.

"Cậu có thể ăn như vậy, ăn như vậy, còn có ăn như vậy." Doãn Nhạc vừa làm mẫu, vừa ăn kem bông trên tay.

Trình Hạo thấy bộ dạng cô vừa liếm, vừa cắn, vừa xé, không khỏi cười thành tiếng. Doãn Nhạc, cho tới bây giờ đều là cô gái không hề che dấu tính tình của mình, cả ngày vui cười.

Chơi một đêm, Trình Hạo trước tiên đưa Doãn Nhạc đã mệt mỏi về nhà, sau đó mới lái xe quay lại lầu đài Tĩnh Nguyệt. Sau khi xe dừng lại, Trình Hạo nghiêng đầu, nhìn thật sâu vào gương mặt Hi Nguyên.

"Trình Hạo, tối nay cám ơn anh." Hi Nguyên thành thật nói lời cảm tạ đối với Trình Hạo. "Chúng tôi quả thật rất vui. Tôi vào nhà đây, ngày mai gặp ở trường."

"Khoan đã!" Trình Hạo đột nhiên kéo tay Hi Nguyên, sắc mặt có chút dùng dằng, hình như có lời gì trong lòng không tiện nói ra.

"Không nên như vậy." Hi Nguyên nhẹ nhàng rút tay ra, lắc đầu với Trình Hạo, tất cả cự tuyệt cũng thông qua ánh mắt biết nói của cô tiết lộ cả với Trình Hạo.

Tìm Trình Hạo đập mạnh và loạn nhịp nhìn Hi Nguyên xuống xe, nhưng lại không thể ngăn cô lại.

Tối nay lầu đài Tĩnh Nguyệt yên tĩnh tới đáng sợ, tất cả mọi người ngủ rồi sao? Hi Nguyên từ bên ngoài liếc nhìn xuyên qua ánh trăng nhàn nhạt, một lượt liếc lên lầu. Vừa vào nhà, cô liền đã bỏ giày, vừa cởi áo khoác, vừa đi về phía phòng tắm.

Cô vừa mới đi vài bước, eo liền bị người bóp chặt.

"Lăng Khắc Cốt?" giọng nói Hi Nguyên có chút run rẩy, hơn nửa đêm dám xông vào phòng cô không có mấy người.

"Em còn nhớ rõ là tôi sao?" Lăng Khắc Cốt mười phần mùi dấm cần cổ của Hi Nguyên, in lên một dấu răng giống như trừng phạt.

"Một nhân vật lớn như ngài, ai dám quên?" Hi Nguyên không khỏi giễu cợt trả lời. Không biết là người nào mười ngày nửa tháng mới trở về nhà một lần, trở về một cái là liền cần người.

"Trình Hạo là gì của em?" Lăng Khắc Cốt ghen ghét xoay người Hi Nguyên lại, ở dưới ánh trăng quan sát cặp mắt lóe sáng của Hi Nguyên.

"Anh nói thử xem?" Hi Nguyên cao ngạo ưỡn ngực, phản kháng, "Lăng Khắc Cốt, ngay cả tên anh ta anh cũng đã tra ra được, lại không biết anh ta là gì của tôi sao?"

"Tôi muốn cậu ta là bạn trai của Doãn Nhạc." đôi mắt đen lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt nhìn thẳng Hi Nguyên, đầy khí phách ra lệnh. Anh không cho phép có người dám mơ ước người phụ nữ của anh.

"Anh muốn?" Hi Nguyên cảm thấy rất buồn cười, chuyện như vậy anh muốn là có thể trở thành sự thật sao? Bọn họ đều là người có tình cảm, không phải động vật. Dù là Thượng Đế chỉ sự cũng không có cách nào khống chế tình cảm của con người.

Không muốn tiếp tục loại chủ đề nhảm chán này với Lăng Khắc Cốt nữa, Hi Nguyên đẩy anh ra, mệt mỏi nói: "Tôi mệt mỏi. Chuyện như vậy về sau đừng nói nữa."

Lăng Khắc Cốt đột nhiên nâng hông của Hi Nguyên, môi mỏng mang theo bá đạo che kín đôi môi cô.

"Anh uống rượu?" Hi Nguyên tránh né nụ hôn của Lăng Khắc Cốt, nghi ngờ hỏi.

"Không uống!" Lăng Khắc Cốt nắm được cằm của cô, lần nữa cường thế cắn nuốt hô hấp của cô.

Không uống rượu lại tới để đụng cô?

Hi Nguyên kháng cự đâm ngực Lăng Khắc Cốt: "Buông Umh. tôi ra."

Lăng Khắc Cốt chẳng những không buông tay, ngược lại nâng chân Hi Nguyên lên, để chúng quần lên cái eo cường tráng của anh, chột ngăn chặn lấy cô đẩy lên vách tường, cường hãn chiếm đoạt ngọt ngào của cô.

Chân dài của anh cong lên, giống như một quân nhân đã trải qua huấn luyện, lấy tư thế trung bình tấn ôm Hi Nguyên, khi quần anh rơi xuống đất thì vật to lớn của anh cũng chổng đờ vào hoa huyết chặt khít kia của Hi Nguyên.

Đâm tới, đâm tới, đâm tới, mỗi một lần chạy nước rút đều mang theo sát khí.

Tiến lên, tiến lên, tiến lên. mỗi một lần đụng cũng tiến vào trung tâm nhất của trại địch.

Hi Nguyên quật cường cắn môi dưới, không để cho mình đáp lại Lăng Khắc Cốt, nhưng thân thể của cô dần dần phản bội lại cô, đôi mắt đẹp nheo lại, thân thể mở ra đầy thỏa mãn, bên trong lại co rúc xoắn chặt lấy anh.

Tiếng gầm nhẹ khàn đục như muốn đánh vỡ màng nhĩ Hi Nguyên, cô nhếch nhác mở mắt, liền thấy đôi mắt khốc tã nịnh của Lăng Khắc Cốt đang thương thức sự trầm mê của cô không hề chớp.

Hi Nguyên lúng túng đẩy lồng ngực Lăng Khắc Cốt, xấu hổ với phản ứng của bản thân. Cô tại sao lại mắc bẫy của anh, mặc anh muốn làm gì thì làm?

Khóe môi lạnh bạc của Lăng Khắc Cốt lạnh lùng nhếch lên, hừ nhẹ vác Hi Nguyên lên, ném cô vào trong bồn tắm, sau đó nhấc đôi chân dài nhảy vào bồn tắm.

"Đi ra ngoài!" Hi Nguyên kêu ngạo nhìn anh chằm chằm.

Lăng Khắc Cốt không nói gì, chỉ là tháo nốt vật duy nhất che đậy trên người Hi Nguyên ra, sau đó bá đạo nhốt chặt cô, ôm cô ngồi lên chân của mình.

"Anh hôm nay không uống rượu." Hi Nguyên nhắc nhở Lăng Khắc Cốt. Kể từ sau đêm giao thừa đó, Lăng Khắc Cốt đều nưon cảm giác say hàng đêm mạnh mẽ chiếm giữ cô.

"Ai nói nhất định phải uống rượu." Lăng Khắc Cốt nhắc hông của Hi Nguyên lên, hăng hái xông vào, gầm nhẹ, "Mới có thể coi trọng em?"

"Anh. Đáng ghét." Hi Nguyên cắn lên cổ Lăng Khắc Cốt, nước mắt tức giận chảy xuống. Thái độ của anh khiến cho cô cảm giác mình chỉ là một món đồ chơi.

Cô đã mạn cán xé Lăng Khắc Cốt, nhưng cũng không ngăn cản được sự xâm lược của anh.

Khi Hi Nguyên tỉnh lại thì Lăng Khắc Cốt giống như một con ung bị thương say máu, đang gặm nhắm con mồi yếu ớt. Hàm răng sắc bén của anh đang gặm cắn nơi xương quai xanh của cô, lưu lại một hàng dấu răng ứa máu.

Hi Nguyên giống như con thú nhỏ bị thương, đụng ngã Lăng Khắc Cốt, giống như cái máy bảo hung hồ để lại từng vết thương ứa máu trên ngực anh.

Bọn họ cắn xé lẫn nhau, hành hạ lẫn nhau, ở trên thân thể đối phương tạo nên vô số sẹo mới. Cuối cùng Hi Nguyên vô lực nằm ở phía dưới Lăng Khắc Cốt, lại vẫn quật cường nhìn anh chằm chằm: "Đi ra ngoài!"

Lăng Khắc Cốt đè ở trên người Hi Nguyên, dùng một đôi mắt tà ác quỷ dị nhìn Hi Nguyên. Bỗng chốc, anh cúi đầu, nặng nề mút chặt môi Hi Nguyên, tặng cho cô một nụ hôn nóng bỏng, nụ hôn này kịch liệt đến mức khiến lồng của Hi Nguyên cũng theo đó mà cuồng loạn.

Cho đến khi không khí trong buồng phổi Hi Nguyên trở nên mỏng manh, Lăng Khắc Cốt mới chịu thả cô ra, nhấc đôi chân dài bước xuống giường, lạnh lùng rời đi.

Nhìn tấm lưng lành ngoạ của anh, Hi Nguyên giận đến muốn giết người.

Lăng Khắc Cốt rời đi hơn một tháng, Hi Nguyên không biết anh lại bay đến nơi nào. Trước đây từng có lần anh nửa năm cũng không có về nhà, cô sớm đã quen, không phải sao? Nhưng trong lòng của cô giống như bị mắc một cái xương cá, khó chịu nhưng không làm sao lấy ra được.

Hi Nguyên ôm sách tập về đi qua sân trường, khi thấy một đám nam sinh đang chơi bóng rổ. Trình Hạo đang trong trận đấu khi nhìn thấy cô thì sững sốt một chút, bóng rổ trong tay liền bị người khác đoạt mất.

Hi Nguyên hướng về phía Trình Hạo cao lớn mỉm cười gật đầu một cái, Trình Hạo thấy nụ cười của cô, lập tức vui vẻ nhếch khóe môi.

"Trình Hạo, nhận bóng!" Đột nhiên một đồng đội hô to tên Trình Hạo, ném quả bóng rổ cho cậu ta.

Trình Hạo theo bản năng nhận lấy bóng, không biết là vì cậu ta muốn ở trước mặt Hi Nguyên khoe mẽ một chút bản lĩnh của mình, hay do phản ứng tự nhiên, chỉ thấy cậu ta vừa nhận bóng xong liền xoay người, vừa lướt qua cầu thủ làm nhiệm vụ phòng thủ của đối phương, chạy ba bước ném bóng, nhảy lên thật cao, quả cầu thành công rơi vào rổ.

Tất cả những nữ sinh đang theo dõi trận đấu của bọn họ đều hưng phấn thét chói tai.

Trình Hạo tiêu sái hướng về phía mọi người cười cười, sau đó cầm một quả bóng rổ đi về phía Hi Nguyên. Một mặt cậu ta vừa chơi đùa với quả bóng, mặt khác lại vừa hỏi Hi Nguyên: "Sao không thấy Doãn Nhạc?"

"Cậu ấy vừa mới bị thầy giáo toán gọi lên đổi bài sai." Nghĩ đến mới vừa rồi sắc mặt Doãn Nhạc khi bị thầy giáo toán học gọi đi nhăn như quả mướp đắng, Hi Nguyên không khỏi cười thành tiếng. Doãn Nhạc học ngữ văn đặc biệt tốt, còn nhớ cô ấy từng viết một bài tản văn, còn được một báo tên cái gì mà tạp chí tuổi trẻ đăng, nhưng vừa gặp phải toán học, đầu óc của cô ấy liền thay đổi thành hồ đần, sai đến rồi tình rồi mù, ngay cả giáo viên cũng hết cách với cô ấy. Nhưng vì thành tích chung không thể bị Doãn Nhạc kéo xuống, giáo viên cũng không thể không thiên vị cô ấy, mỗi khi tới tiết thể dục hoặc mỹ thuật, liền sẽ gọi cô ấy vào phòng làm việc sửa bài sai.

"Thảo nào tôi không thấy cô ấy. Hai người các em vốn luôn là như hình với bóng." Trình Hạo xoay quả bóng tới trước ngực, hướng Hi Nguyên bày ra một bộ dáng tươi cười y hệt ánh mặt trời.

"Có sao? Sao tôi lại có cảm giác gần đây thời gian cô ấy đi cùng anh còn nhiều hơn tôi nhỉ?" Hi Nguyên chế nhạo nhìn Trình Hạo.

Sắc mặt của Trình Hạo khi nghe Hi Nguyên nói mấy lời này có chút trở nên khó chịu, anh hắng giọng, kỳ cục nói: "Là cô ấy quấn lấy tôi."

"Là ai quấn lấy ai có quan trọng gì, chỉ cần hai người ở chung một chỗ thấy vui vẻ là được rồi." Hi Nguyên nói lời đầy ngụ ý. Cô rất rõ ràng tình cảm Doãn Nhạc dành cho Trình Hạo, cho nên luôn là úp úp mở mở nói cho Trình Hạo nghe. Cô tin tưởng Trình Hạo thông minh như vậy, sẽ có thể hiểu được ý của cô.

"Lăng Hi Nguyên, tôi. . . ." Trình Hạo đột nhiên đứng lại, há miệng có chút lắp bắp.

"Nhanh đi chơi bóng đi, bọn họ đang gọi anh kia." Hi Nguyên vội vàng cắt đứt lời Trình Hạo, không để cho anh ta nói tiếp. Anh ta muốn nói gì cô không phải không hiểu, chỉ là không thể đáp lại.

"Tôi chỉ coi Doãn Nhạc như em gái. Người tôi thích là người nào em nên rõ ràng." trước khi Trình Hạo xoay người, trịnh trọng bỏ lại những lời này.

Hi Nguyên sững sốt, nhìn bóng lưng cao lớn của Trình Hạo không biết nên phản ứng ra sao. Cô gần đây có phải có số đào hoa hay không? Thế nào có nhiều người đàn ông nói thích cô như vậy? Con heo Zu Cuella kia rời khỏi Thành Long thì cũng nói thích cô, còn nói phải cưới cô làm vương phi. Trình Hạo cũng có ý như vô ý tỏ tình với cô. Đầu Hi Nguyên thật có chút trướng lên, cô căn bản không có tâm tình yêu nữa. Yêu một Lăng Khắc Cốt đã khiến cho cô đủ chật vật lắm rồi.

Ở sau lưng Hi Nguyên, Doãn Nhạc bị thương nén lệ nhìn Trình Hạo. Thì ra trong lòng anh, cô chính là một con ruồi không bỏ rơi được. Anh thật rất ghét cô sao?

Doãn Nhạc ôm sách toán học và bài tập nhanh chóng chạy đi, lựa chọn một góc tối không người ngồi khóc nức lên. Người trong lòng Trình Hạo là Hi Nguyên? Cô nên sớm biết phần tình cảm này của mình rất vô vọng. Minh vừa xấu xí lại mập, Trình Hạo làm sao lại có thể coi trọng cô?

Cho đến khi tan học, Hi Nguyên mới nhìn thấy Doãn Nhạc, ánh mắt của cô ấy hồng hồng, giống như là đã khóc vậy, Hi Nguyên lo lắng gọi cô ấy: "Nhạc Nhạc?"

"Hi Nguyên, mình cảm thấy trong người không thoải mái, không thể cùng cậu đi dạo phố rồi." Doãn Nhạc cúi thấp vệt vãi thu dọn sách vào cặp.

Cô không muốn để cho Hi Nguyên thấy đôi mắt sưng lên như hai hạt đào của cô.

"À." Hi Nguyên thất vọng ồ một tiếng. Hai người vốn đã hẹn cùng nhau đi dạo phố, báo hại giờ lại không đi được. Cô một mình trống rỗng trở lại lâu đài Tinh Nguyệt, thật tình mịch.

Sau khi Lăng Khắc Cốt biến mất, Thang Mang Lâm cũng đi, nói là đi Thái Lan du lịch, Chú Ngân Báo nói châu Âu có mấy ca phẫu thuật phải làm, cũng rời đi theo. Chú Sơn Miêu đang chuẩn bị hôn lễ với Thang Mang Lâm, cô muốn gặp chú ấy so với thấy Chủ tịch nước còn khó hơn. Cũng chỉ có chú

Thanh Long sẽ ba ngày năm bữa qua đây nhìn cô một chút. Nhưng chú ấy cũng có công việc, không thể nào ngày ngày ở tại lầu đài Tĩnh Nguyệt, vì vậy lúc không có người, lầu đài Tĩnh Nguyệt tựa như một lồng giam hoa lệ, khiến cho cô có loại cảm giác đè nén không thở nổi.

Liên tiếp mấy ngày, Doãn Nhạc đối với Hi Nguyên đều là lơ đãng không để ý tới, hại Hi Nguyên cho là mình đắc tội Doãn Nhạc.

Ngồi vào trong xe, Hi Nguyên cô độc dựa vào cửa sổ xe, nhìn đám người rộn ràng bên ngoài, tâm tình càng thêm trầm xuống. Mọi người đều nói ở nơi náo nhiệt mới có thể cảm nhận được sự cô độc, có lẽ chính là tâm tình của cô giờ khắc này.

Trong buồng xe vang lên ca khúc “không gian màu xám” của Trần Chí Tường, giọng ca mang theo ưu thương: "Thì ra là không phải trắng chính là đen, chẳng qua là hồn nhiên cho rằng, muốn say đến thanh tỉnh, muốn vô tội phạm tội, thực tế thế giới chỉ có bụi. Kiên cường quá lâu sẽ rất mệt mỏi, muốn ôm người yêu nặng nề ngủ, cuồng phong xoắn tới, trong hung mãnh có loại mỹ, hết hy vọng, sẽ không cảm giác đau. Không gian màu xám, tôi là ai? Không nhớ ra được dự vị của hạnh phúc. Không còn đường có thể lui, em là ai? Sao lại rơi lệ vì tôi?"

Nghe bài hát này, lòng của Hi Nguyên hình như bị kim châm. Đột nhiên ánh mắt Lăng Khắc Cốt nhìn cô trước khi đi, có loại đẹp thê lương tuyệt vọng.

Đột nhiên hộ vệ cầm một cái điện thoại di động đưa cho cô: "Tiểu thư, điện thoại của Long tổng."

"Chú Thanh Long?" Hi Nguyên nhận lấy điện thoại.

"Bé con, có nhớ chú không?" Giọng nói rất dễ nghe của Thanh Long truyền đến.

"Nhớ ạ! Chú Thanh Long cũng không để ý bé con." Hi Nguyên làm nũng oán trách Thanh Long.

"Cháu trước hết cứ đến Truyền thông Long Dực đợi chú, một lát chú dẫn cháu đi ăn cơm." Thanh Long thương yêu nói.

"Dạ!" Hi Nguyên vừa nghe có người ở cùng cô, tâm tình uất ức lập tức biến mất hơn phân nửa.

Hi Nguyên ngồi ở trong đại sảnh trang hoàng cầu kỳ của Truyền thông Long Dực, thường thức từng người từng người tuần nam nữ. Dưới trướng của truyền thông Long Dực nghệ sĩ rất đông đảo, hơn nữa còn có minh tinh tai to mắt lớn. Mặc dù Hi Nguyên là con gái nuôi của Lăng tổng, nhưng bởi vì Lăng Khắc Cốt vẫn bảo vệ cô rất tốt, cho nên có rất ít người biết cô. Không ai chú ý tới cô, cô ngược lại có thể tránh trốn thưởng thức những động tác hát hơi xỏ mũi, chun chun mũi của mấy đại minh tinh kia.

"Em gái nhỏ, muốn uống nước trái cây hay là cà phê?" thư ký Tần Hoài của Long Dực như bà lão đứng ở bên cạnh Hi Nguyên, đối đãi với cô giống như con gái hỏi.

"Cà phê, thêm hai cục đường, cảm ơn ạ." Hi Nguyên lễ phép nói cảm ơn với đôi phụng.

"Long tổng đang đi họp, còn phải đợi một lát."

"Không sao." Hi Nguyên nở một nụ cười vui vẻ với Tần Hoài.

Không bao lâu sau, Tần Hoài đem tới cho cô một ly cà phê còn bốc hơi nghi ngút: "Chị còn có việc làm, không ngồi với em được."

"Chị đi làm việc đi, không cần phải để ý đến em đâu." Hi Nguyên nhận lấy cà phê, cười nói. Vốn Long Dực muốn để cho cô đi lên phòng làm việc Tổng giám đốc trên lầu chờ anh, nhưng cô cảm thấy nhàm chán nên mới xuống đây. Tần Hoài có lẽ sợ làm chậm trễ cô, cho nên cũng cùng xuống lầu.

Sau khi Tần Hoài rời đi, Hi Nguyên dựa ghế sa lon, nhàn nhã uống cà phê.

"Đại tiểu thư rất nhàn nhã?" Thang Dật Thần ngồi vào trên sofa bên cạnh Hi Nguyên, đầy giễu cợt nói. Vừa nhìn thấy hung thủ hại em gái sinh non này, anh liền không tự chủ được mà muốn tổn thương cô.

"Là anh?" Hi Nguyên ngồi thẳng người phòng bị. Lần trước gặp anh ở lần ký tặng đĩa bán kia, một lần kia anh đối với cô không thiện cảm khiến cho ký ức đó của cô vẫn còn mới nguyên. Không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải anh.

"Có người đàn ông nào khiến cô xem trọng hay không? Tôi có thể giúp cô giới thiệu." Thang Dật Thần ác ý đến gần Hi Nguyên, nhỏ giọng nói, "Chỉ cần cô ra giá, bồi lên giường cũng có thể."

Hi Nguyên bị lời nói của Thang Dật Thần làm tức điên, cô phùng mang trợn mắt nhìn anh chăm chăm: "Hạ lưu!"

Anh coi cô là cái gì? Phụ nữ đặc biệt thích chơi nam minh tinh hay sao?

Anh ta thật quá vũ nhục người rồi!

Tự ái của Hi Nguyên bị đụng tới, cô hận không thể xé rách nụ cười tà ác trên mặt Thang Dật Thần.

"Chẳng lẽ đại tiểu thư không phải đến tìm đàn ông?" Thang Dật Thần mỉa mai cười lạnh. Nhìn bộ dáng mấy người anh em đồng nghiệp nhìn cô tới chảy nước miếng, trong lòng của anh rất buồn bực, liền muốn tìm lời châm chọc cô.

"Tôi tìm đàn ông thì làm sao? Có quan hệ gì đến anh!" Hi Nguyên tức giận đứng lên, cô không cách nào ở chung một chỗ với cái người cuồng ngạo tự cao tự đại này nữa, vì vậy cô tức giận bỏ lại Thang Dật Thần vọt vào thang máy.

Nhìn Hi Nguyên đóng cửa thang máy, gương mặt tuần tú của Thang Dật Thần như phủ một tầng sương mù.

Khi cửa thang máy đóng lại thì nước mắt ứa khuất của Hi Nguyên mới chảy xuống. Cô làm gì chọc giận anh ta chứ ? Lại vũ nhục người ta như vậy.

Cửa thang máy mở vừa lúc Thanh Long đi ra từ thang máy bên cạnh, anh vừa nhìn thấy nước mắt trên mặt Hi Nguyên, lập tức quan tâm bước lên trước ôm cô an ủi: "Ai khi dễ bé con của chúng ta rồi hả ?"

"Không có. Là bụi bay vào mắt thôi." Hi Nguyên lau lau nước mắt, kiên cường cười nói.

"Đi thôi, chú dẫn cháu đến nhà hàng Hilton ăn đồ ăn Pháp." Thanh Long kéo Hi Nguyên, cung chiều dụ dỗ cô.

Hi Nguyên gạt đầu một cái.

Cô đi theo bên cạnh Thanh Long đi ra thang máy, thấy Thang Dật Thần vẫn ngồi trên xô pha ở đại sảnh. Anh giống như con sói cao ngạo, dùng một đôi mắt đen quyền uy mà cuồng ngạo liếc nhìn cô.

Cô quay mặt, không nhìn tới Thang Dật Thần. Cô không muốn để cho anh ta ảnh hưởng tới tâm tình đang tốt của cô.

.....

Hai tháng lẻ hai mươi ba ngày, Lăng Khắc Cốt lại có thể đi lâu như vậy, ngay cả điện thoại cũng không gọi về. Anh rốt cuộc là chết hay sống, cũng nên gọi điện thoại về chứ? Lại giống như lúc trước kia, chẳng thèm quan tâm đến cô.

Mặc dù rất giận anh, nhưng không thấy anh, trong lòng lại vương bận nỗi nhớ anh.

Hi Nguyên cô đơn ngồi ở sân thể dục trong trường học, vừa lấy tay vạch vạch vẽ trên mặt đất, trong lòng vừa đếm ngày.

Xa xa, Trình Hạo vừa nghe điện thoại, vừa nhìn về hướng Hi Nguyên bên này: "Ba, ngày mùng một tháng năm có rảnh rồi con sẽ trở về."

Sau khi cúp điện thoại, anh cười đến gần Hi Nguyên, sau khi ngồi xuống ở bên cạnh cô, anh nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi cô: "Lăng Hi Nguyên, ngày mùng một tháng năm muốn đi đâu chơi?"

"Ngày mùng một tháng năm? Không muốn đi đâu." Hi Nguyên lắc đầu một cái.

Cũng đã sắp tới ngày mừng một tháng năm nghỉ dài hạn rồi, không ngờ mỗi khi Lăng Khắc Cốt vừa đi, thời gian lại trôi qua nhanh như vậy. Cũng đã ngày mùng một tháng năm rồi.

"Có muốn đi Thái Lan hay không?" Trình Hạo thử dò xét nhìn cô. Ba kêu anh trở về nước, nhưng anh không bỏ đi được Hi Nguyên, nếu như cô có thể cùng anh trở về, anh nhất định ngủ cũng sẽ cười.

"Thái Lan?" Hi Nguyên ngẩng đầu lên, mê mang nhìn Trình Hạo. Đầu óc của cô hỗn loạn, căn bản không có chú tâm vào vấn đề của Trình Hạo.

"Thái Lan chơi rất vui, ba tôi nhất định rất hoan nghênh em và Doãn Nhạc tới làm khách." Trình Hạo hưng phấn nói. Anh cố gắng giựt giây Hi Nguyên, hi vọng cô có thể đồng ý. Dù là đến lúc đó có Doãn Nhạc tròn quay kia làm kỷ đã cần mũi đi chăng nữa.

"Anh hỏi Doãn Nhạc đi, nếu cậu ấy muốn đi thì tôi cũng sẽ không có ý kiến gì." Hi Nguyên thờ ơ nói. Cô đợi ở cái lồng giam hoa lệ đó đủ rồi, có thể đi ra ngoài giải sầu cũng tốt.

"Cám ơn em!" Trình Hạo kích động cầm tay Hi Nguyên, trên mặt đầy hạnh phúc không cách nào nói nên lời.

Hi Nguyên nhẹ nhàng rút tay ra, lạnh nhạt nói: "Nên cám ơn anh mới đúng."

"Tôi đi tìm Doãn Nhạc." Trình Hạo nhớ tới lời Hi Nguyên nói, nhất định phải khiến Doãn Nhạc đồng ý mới được.

Anh sau khi tách ra khỏi Hi Nguyên, lập tức chạy đi tìm Doãn Nhạc.

Doãn Nhạc thấy Trình Hạo, không có lộ ra kiểu chiều bài cười ngây ngô thường thấy của cô, ngược lại có chút lạnh nhạt.

"Doãn Nhạc, đến kỳ nghỉ dài hạn mừng một tháng năm này, tôi mời em đi Thái Lan chơi."

"Không đi!" Doãn Nhạc cúi đầu, che giấu nước mắt ướt trên hàng mi, lạnh lùng cự tuyệt.

"Thái Lan chơi rất vui, đi sẽ không hối hận." Trình Hạo ngăn Doãn Nhạc lại, trong lòng có chút nóng nảy.

"Buông tay!" Giọng nói Doãn Nhạc lạnh lẽo khiến Trình Hạo có chút không quen.

"Toàn bộ chi phí tôi sẽ trả, em chỉ cần mang người qua đó là được." Trình Hạo gấp đến độ gãi đầu, không ngờ Doãn Nhạc luôn luôn hiền hoà thế nhưng lại từ chối anh.

Doãn Nhạc không để ý đến anh, nắm lấy túi sách lên liền lạnh lùng rời đi.

Trình Hạo nhìn động tác đó của Doãn Nhạc, tim đập mạnh và loạn nhịp ngay tại chỗ.

Cởi bỏ áo khoác mùa đông nặng nề, anh thế nhưng phát giác bóng lưng Doãn Nhạc không hề mượt mà giống như trước nữa, ngược lại có chút thướt tha.

Bé gái Doãn Nhạc mập mạp gầy rất nhiều.

Trình Hạo rút cánh quay về, vốn cho là chuyện rất dễ dàng, thế nhưng lại khó khăn như vậy. Doãn Nhạc giống như là rất quyết tâm, vô luận anh lấy ra điều kiện gì tới hấp dẫn, cũng không chịu đồng ý đi Thái Lan.

Ngày mừng một tháng năm càng ngày càng tới gần, tim của anh càng ngày càng đập nhanh.

"Ba, con không trở về!" Lần nữa nghe điện thoại của ba, anh phiền não nói lời cự tuyệt yêu cầu của ba. Anh không muốn rời thành Long, cho dù là rời khỏi Hi Nguyên với cự ly 5km, tim của anh cũng sẽ khó chịu.

"Cái thằng con bất hiếu này! Ngày nào đó ba mày không còn, mày đến cả nhìn một cái cũng đừng mong!" ba Trình tức giận rống to, đầu dây bên kia điện thoại đi động truyền đến âm thanh "Lách ca lách cách", đột nhiên sau đó bị cắt đứt.

"Tính khí vẫn dữ dội như thế?" Trình Hạo bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Ở trên thế giới này, dám đối với ông to tiếng chắc cũng chỉ có thằng con trai này của ông ấy. Nhớ khi còn bé có một lần anh phát sốt, ba cầm súng đi vào đầu bác sĩ rống to: "Con tôi nếu có chuyện, tôi liền một phát bắn chết ông!"

Ba bá đạo như vậy, thế nhưng ngồi ở bên giường bệnh, vụng về gọt táo cho anh ăn, anh phát giận với ba, ông tại không tức giận, ngược lại dung túng anh tất cả.

Trình Hạo nằm dài trên giường, nhớ lại từng ly từng tý thời điểm mình cùng ba sống nương tựa lẫn nhau.

Hôm nay sau khi tan học, Hi Nguyên giống như thường ngày trở lại lâu đài Tinh Nguyệt. Vừa vào cửa, cô liền dừng bước lại, cô liêu mạng nháy mắt, cho là mình hoa mắt. Trong phòng khách cái người đàn ông râu ria dài đó thật là Lăng Khắc Cốt?

Chỉ thấy Lăng Khắc Cốt trên cằm mọc đầy râu, không biết là ánh sáng có vấn đề hay là thị lực của cô có vấn đề, sắc mặt của anh xem ra có chút xám ngắt.

"Khắc Cốt, chè hạt sen tới." Lúc này, Tường Lệ Văn vốn đi Thái Lan du lịch thế nhưng đi ra từ phòng bếp, cô ta bung một chén chè giống như hiến vật quý đi ra, cười kiêu diễm đưa cho Lăng Khắc Cốt.

"Cực khổ rồi!" Lăng Khắc Cốt lạnh lùng nhận lấy chén, nhẹ nhẹ đặt ở bên môi nhấp một miếng. Anh rù thấp mắt phượng, hình như đối với Hi Nguyên về nhà một chút để ý cũng không có.

Anh không quan tâm cô, cô cần gì phải quan tâm anh?! Đối với việc Lăng Khắc Cốt không nhìn đến Hi Nguyên bị tổn thương rất nặng, cô cao ngạo ngang đầu, ngay cả một câu bất chuyện cũng không thêm nói, bỏ chạy lên lầu.

"Đứng lại!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng một đôi mắt lạnh lùng như băng ngàn năm lạnh lùng nhìn về phía Hi Nguyên, "Lẽ phép tôi dạy cho cô đâu?"

"Ba khỏe! Di Lệ Văn mạnh khỏe!" Hi Nguyên chịu đựng lửa giận trong ngực, xoay người khách khí mà xa cách chào hỏi.

"Chào hỏi cũng thật miễn cưỡng." Tường Lệ Văn châm chọc ngồi vào bên cạnh Lăng Khắc Cốt, thân mật ôm cánh tay của anh, giống như người tình vịn lên vai anh, "Khắc Cốt, cái cô con gái này đối với anh một chút quan tâm cũng không có."

"Ba có đi không phải đủ rồi hay sao?" Hi Nguyên ghen tỵ nhìn chằm chằm Tường Lệ Văn.

Cô thắc mắc anh lâu như vậy cũng không chịu trở về, thì ra là bên cạnh có Tường Lệ Văn. Có mỹ nữ ở bên, anh đương nhiên sẽ vui tới quên hết cả trời đất, làm gì còn nghĩ đến trong nhà còn có một cô con gái là cô chứ?

"Bé con nói rất đúng." Tường Lệ Văn lần đầu tiên khích lệ Hi Nguyên, "Có tôi ở bên cạnh Khắc Cốt, anh ấy không cần bất luận kẻ nào."

Mày kiếm của Lăng Khắc Cốt nhủ chung một chỗ, đáy mắt có cái gì đó, Hi Nguyên nhìn không ra.

Hi Nguyên hừ lạnh một tiếng, xoay người lại lên lầu.

Nếu anh có Tường Lệ Văn, vậy hãy để cho Tường Lệ Văn ở bên anh đi!

Cô không cần để ý anh!

Thế nào trên mặt lạnh lẽo vậy?

Hi Nguyên giờ tay lên, thế nhưng chạm vào nước mắt lạnh lẽo.

Lăng Hi Nguyên, mày khóc cái gì? Không chịu thua kém một chút!

Cô phẫn uất mà ra lệnh cho chính mình.

Đột nhiên lầu dưới truyền đến tiếng ho khan của Lăng Khắc Cốt, từng tiếng đâm vào trong lòng Hi Nguyên, khiến cho cô lo lắng dừng bước lại, mắt từ trên cầu thang nhìn xuống hai người phía dưới.

"Khắc Cốt, còn chưa khỏe sao?" Tường Lệ Văn khăn trương lấy khăn giấy tới, giúp Lăng Khắc Cốt lau mồ hôi.

Lăng Khắc Cốt nắm khăn giấy, gạt tay Tường Lệ Văn ra, lạnh lùng nói: "Tôi tự làm được."

"Ồ Thái Lan không phải là em chăm sóc anh sao? Về nhà một cái lại khách khí với em." Tường Lệ Văn oán trách nói. Chỉ là cô cũng không có ngừng động tác tay, vẫn thay Lăng Khắc Cốt lau mồ hôi.

"Tôi muốn lên lầu." Lăng Khắc Cốt né tránh thân thể Tường Lệ Văn dán tới, hờ hững nói.

"Em đỡ anh." Tường Lệ Văn lập tức vịn cánh tay Lăng Khắc Cốt.

"Cho tôi gậy." Lăng Khắc Cốt lần nữa đẩy ra Tường Lệ Văn.

Hi Nguyên trừng to mắt mà nhìn xem Lăng Khắc Cốt chống gậy, tay nắm cầu thang đang run rẩy kịch liệt.

Anh bị thương?

Chuyện khi nào?

Thế nhưng không ai nói cho cô biết!

Hi Nguyên giống như con rối nhìn người đàn ông Lăng Khắc Cốt kiêu ngạo này kỳ cục chống gậy lên lầu. Lưng của anh vuron được rất thẳng, mặc dù chân có chút cô hết sức, lại liều mạng để cho mình đi có vẻ bình thường.

Đương lúc Lăng Khắc Cốt đi qua bên cạnh Hi Nguyên thì Hi Nguyên không tự chủ được đưa tay ra dìu.

"Không cần!" Lăng Khắc Cốt cao ngạo cự tuyệt. Về mặt thương hại này Hi Nguyên khiến cho anh cảm giác mình là một người tàn phế vô dụng, anh không cần bất luận người nào thương hại, bởi vì anh là Liệp Ưng - Lăng Khắc Cốt.

Đương lúc Lăng Khắc Cốt đi qua bên cạnh Hi Nguyên thì nước mắt Hi Nguyên giống như chiếc vòng trân châu đứt day rơi xuống.

Lăng Khắc Cốt kiêu ngạo thế kia, sao có thể chịu được ánh mắt thương hại của người khác? Cho dù chống gậy, anh cũng mạnh mẽ như cũ, giống con sói hoang đã gặm nhấm nôi cô độc, một thân ngạo khí. Thế nhưng mình không hiểu anh, lại để lộ ra loại ánh mắt thương hại kia. Cô tồn thương đến tự ái của anh rồi sao?

"Lăng Hi Nguyên, cô không xứng làm người phụ nữ của Khắc Cốt! Anh ấy bị thương thì cô đang ở đâu? Đang sống phóng túng chứ gì? Nếu không phải là tôi, anh ấy sớm đã chết trong ngõ tối ở Thái Lan." Tường Lệ Văn ghen ghét nhìn chăm chăm Hi Nguyên, nói ra lời vô cùng ác độc. Cô muốn cho Lăng Hi Nguyên biết, ai mới nên là người phụ nữ ở bên cạnh Lăng Khắc Cốt, người nào hữu dụng đối với anh. Ở Thái Lan mấy ngày, cô phục vụ Lăng Khắc Cốt giống như hoàng đế, nhưng anh đối với cô lạnh lùng như cũ, điều này khiến cho cô càng hận cái xấu xí nha đầu Lăng Hi Nguyên này hơn. Con nha đầu xấu xí này có chỗ nào tốt?

"Chuyện khi nào?" Hi Nguyên lấy mu bàn tay lau nước mắt, cao ngạo hỏi Tường Lệ Văn đang đi qua bên người cô. Cô muốn biết Lăng Khắc Cốt bị thương đã bao lâu, thời điểm khi cô hận anh, không phải là anh đang nằm ở trên giường bệnh thờ đốc chứ?

"Lúc nào thì có quan trọng không?" Tường Lệ Văn chế nhạo khiêu khích đi qua trước mặt Hi Nguyên, lắc eo xinh đẹp đuổi theo Lăng Khắc Cốt.

Nhìn bóng lưng Lăng Khắc Cốt, nước mắt Hi Nguyên rơi càng ác liệt hơn.

Thời điểm anh bị thương, cô đang ở trong nước oán trách anh không quan tâm tới cô, cô lại không hề biết anh bị trọng thương.

Cô thật muốn chạy lên trước dìu anh, thật muốn xem anh bị thương ở chỗ nào. Nhưng chân của cô giống như là bị đinh ghim chặt trên cầu thang, ngay cả bước một bước cũng không thể.

Lúc ăn cơm tối, Tường Lệ Văn ân cần ở bên gấp thức ăn này nọ cho Lăng Khắc Cốt, khiến cho Lăng Khắc Cốt bất mãn nhìn chằm chằm: "Tôi chỉ bị thương ở chân."

"Em biết rõ, nhưng trong lòng em thương anh." Tường Lệ Văn chớp chớp đôi mắt đẹp diễm lệ, vô tội nói.

Ghê tởm! Hi Nguyên khinh thường hừ lạnh.

Hi Nguyên cúi đầu, cắt lấy cắt để thịt bò bít tết trên mâm như để hả giận, không thèm nhìn đến Tường Lệ Văn diễn trò.

"Tôi còn chưa đáng thương đến nỗi khiến cho người ta thương hại đâu!" Lăng Khắc Cốt lạnh lùng nói, hình như một chút cũng không cảm nhận được tình cảm kia. Anh cầm dao nĩa lên, tự mình dùng bữa ăn tối, không để ý tới Tường Lệ Văn.

Tường Lệ Văn oán độc trợn mắt nhìn Hi Nguyên một cái, nhưng đối với sự lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt lại không có cách nào.

.....

Hèm nhỏ u ám, Lăng Khắc Cốt mặc áo khoác màu đen đi qua, gió lên cổ áo che kín đôi mắt phượng lạnh lùng kia, anh phòng bị đi qua bên cạnh từng tên ăn xin một.

Đột nhiên từ đối diện một người đàn ông tà ác đi tới, hắc đột nhiên hóa thành ác ma, móc súng ra nhắm vào Lăng Khắc Cốt liên nổ súng.

Lăng Khắc Cốt nhuồn máu ngã về sau.

"Không!" Hi Nguyên đột nhiên ngồi dậy, vì giấc mộng vừa rồi mà vạn phần hoảng sợ.

Từ khi Lăng Khắc Cốt bị thương về đến nhà, lòng của cô vẫn luôn bất an. Ngày cũng nghĩ đến, đêm lại mộng thấy? Cho nên đêm nào cũng vậy, cuối cùng cô sẽ mơ thấy một giấc mộng, đủ các loại kịch bản bị thương của Lăng Khắc Cốt.

Rốt cuộc anh bị thương có nặng hay không?

Hi Nguyên đột nhiên với lấy chiếc áo choàng mặc lên người, nhảy xuống đất chạy ra khoi phòng ngủ của mình.

Cô khe khẽ đẩy mở cửa phòng Lăng Khắc Cốt, dè dặt mà cẩn trọng đi vào.

Trong mộng, Lăng Khắc Cốt nhũn chặt chân mày, đôi môi lạnh bạc kia mím thành một đường thẳng, tái nhợt mà khô khốc. Trên cằm râu lõm chóm giống như đã mấy tháng chưa có cạo vậy, khiến cho anh thoát nhìn đặc biệt tiêu tụy.

Hi Nguyên vươn tay, lặng lẽ hướng về phía gương mặt đầy râu kia, ngón tay run vuốt ve gương mặt tiêu tụy xám ngắt của anh.

Từ nhỏ đã tiếp nhận sự huấn luyện nghiêm khắc, tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt bỗng chốc mở ra sắc bén như chim ưng, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hi Nguyên trong bóng tối. Anh một phát bắt được tay Hi Nguyên, không vui nói: "Tôi không cần sự thương hại! Đi ra ngoài!"

"Ai thèm thương hại anh? Tôi lạnh, muốn ôm anh ngủ!" Hi Nguyên quật cường không chịu nhận thua, nhưng cô không muốn rời khỏi anh, vì vậy gạt bỏ ngượng ngùng nơi đáy lòng, kéo chăn mền trên người Lăng Khắc Cốt ra, làm mặt dày chui vào trong chăn anh.

Thân thể Lăng Khắc Cốt căng thẳng cứng đờ, gương mặt lạnh lùng ở dưới ánh trăng lúc trắng lúc xanh. Hi Nguyên vùi mặt vào trước ngực cứng rắn như sắt thép của anh, ngang ngược nói: "Ôm tôi!"

"Đi ra ngoài! Đừng để tôi phải nhắc lại lần thứ hai!" Lăng Khắc Cốt vẫn lãnh khốc như cũ, một chút cũng không chịu bởi vì Hi Nguyên đến gần mà tiếp nhận cô.

"Có bản lĩnh thì anh ném tôi ra ngoài đi!" Hi Nguyên khiêu khích ngẩng đầu lên, giống như chắc chắn anh sẽ không động được tới cô, cười đến rất tà ác. Giữa lúc Lăng Khắc Cốt cực kỳ tức giận gầm nhỏ một tiếng, đôi tay nhỏ bé của cô nhốt thật chặt vòng hông trắng kiện của anh

Lăng Khắc Cốt đột nhiên lật người một cái, đè Hi Nguyên ở phía dưới, dùng giọng nói đầy uy hiếp nói: "Đây là em ép tôi!"

Nói xong, cái miệng lõm chồm râu ria bá đạo che lại cánh môi mềm mại của Hi Nguyên, nụ hôn của anh nóng bỏng như ngọn lửa, cuồng dã mút lấy cánh môi Hi Nguyên. Râu trên mặt anh chọc lên mặt Hi Nguyên, khiến cô đau nhứt chặt đôi mày thanh tú, nhưng cô lại không cự tuyệt nụ hôn của anh, ngược lại kéo đầu của anh xuống, cái lưỡi thom lợ ra, đưa vào trong miệng anh cùng với lưỡi của anh ra sức triển miên.

Đối với sự chủ động của cô, phản ứng của Lăng Khắc Cốt là trực tiếp kéo mở áo ngủ của cô, để cho cô và bản thân mình trần trụi chạm vào nhau.

Đã 88 ngày mười một giờ 28 phút là ba mươi sáu giây không có chạm qua Hi Nguyên, anh cảm giác mình muốn điên rồi. Trong mấy ngày anh nằm viện ở Thái Lan, giống như một con mãnh thú bị vây hãm, bởi vì không thể trở về gặp Hi Nguyên mà đầy lo âu. Nhưng nhìn thấy cô, anh lại không chịu nổi việc ở trước mặt cô bại lộ một mặt không hoàn mỹ của mình. Chân bị thương khiến cho hoạt động của anh bất tiện, giống như một người tàn phế. Anh nghĩ đẩy cô ra, thế nhưng cô lại chủ động chạy đến trong ngực của anh. Anh vốn nhớ nhưng cô rất lâu rồi, sao có thể nhịn nữa được? Thân thể của anh kêu gào muốn Hi Nguyên.

Cảm nhận được cự vật giữa hai chân, Hi Nguyên kinh ngạc nhìn lên gương mặt tuần tú phóng đại trước mặt này. Anh đã bị thương thành ra như vậy rồi, còn có thể.

Khi nhìn thấy kích tình rõ ràng trong đôi mắt phương của Lăng Khắc Cốt thì mặt của Hi Nguyên lập tức đỏ rực: "Anh là bệnh nhân."

"Tôi cũng không phải tàn phế!" Lăng Khắc Cốt ảo não rống to. Anh chỉ là căng chân trúng một phát đạn, lại không tổn hại đến phần nam tính kia, về mặt này của bé con là cái dạng gì? Giống như anh bị bắt lực luôn rồi vậy. Nếu cô xem nhẹ anh như vậy, anh sẽ để cho cô nhận biết rõ sự dũng mãnh của anh.

"Tôi chưa nói vậy." Hi Nguyên nghịch ngợm le lưỡi. Cô quên người đàn ông trên người là một con Liệp Úng hung mãnh, một vết thương nhỏ không tổn thương được anh.

"Tôi sẽ khiến em hiểu rõ!" Lăng Khắc Cốt kéo mạnh hai chân Hi Nguyên, đặt cả hai lên trên vai, sau đó giống như con mãnh thú gầm thét xông vào trong cơ thể Hi Nguyên.

"A! Làm sao anh. Có thể. Như vậy?" Hi Nguyên bị anh thúc đến thân thể run không ngừng, cô đỏ mặt nũng nịu, nhưng giọng nói mềm nhẹ phát ra lại khiến người ta kích thích tới tận xương tủy, nhất là Lăng Khắc Cốt đã gần như điên cuồng, sự nũng nịu của cô đối với anh mà nói chính là thuốc trợ tình tốt nhất. Anh động càng thêm dũng mãnh.

Bị cái người đang bị thương Lăng Khắc Cốt hành hạ đến cả người xương cốt tan rã, Hi Nguyên đỏ mặt mác cỡ chôn ở trước ngực anh. Cô chỉ là muốn tới xem thương thế của anh một chút xem có nặng hay không, đâu phải tới để anh biểu diễn xem anh có bao nhiêu bản lĩnh đàn ông.

Lăng Khắc Cốt rời đi 88 ngày, quả thật tựa như một con sói xám đói bụng thật lâu, ăn cô tới một mẫu xương cũng không thừa. Một đêm lửa nóng này kịch liệt hơn bất cứ đêm nào trước đây. Anh tận dụng các loại phương thức cô có thể thích ứng để yêu cô, khiến cho hai đùi của cô đau nhức đến bây giờ cũng không nâng lên được.

Anh sao có thể như vậy?

Anh không thể có bộ dáng của bệnh nhân được hay sao, biểu hiện mềm yếu một chút?

Hi Nguyên ở trong ngực Lăng Khắc Cốt oán trách, trong mắt lại đầy cảm giác hạnh phúc.

Đang lúc cô đưa tay ôm lấy hông của Lăng Khắc Cốt thì anh đột nhiên đẩy cô ra.

Hi Nguyên không hiểu ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt khốc của Lăng Khắc Cốt ứng đối.

"Tôi. Đờ tôi đi nhà cầu." Lăng Khắc Cốt lúng túng ra lệnh. Cái chân chết bầm của anh, không chống đỡ nổi thân hình, ngay cả đứng cũng không vững, cho nên muốn vào nhà vệ sinh cũng hết sức khó khăn.

Nghe được anh nói, lại nhìn thấy nét mặt anh, Hi Nguyên cười rục rờ đến khác thường.

Cái người đàn ông cường đại này, cũng có một mặt khác kỳ quái như vậy.

"Cười cái gì mà cười?" Lăng Khắc Cốt hung tợn tròn mắt nhìn Hi Nguyên một cái, giống như đang uy hiếp cô "Đội chân của tôi tốt lên rồi, nhất định phải hung hăng giáo huấn em một trận mới được.

"Tôi có cười sao?" Hi Nguyên lên tiếng phủ nhận, còn muốn cười tiếp nhưng cô cố nhịn xuống, nếu không người đàn ông bên cạnh cô này nhất định sẽ phải nội thương.

Cô bò dậy, dùng sức đỡ anh xuống đất, cô giống như cái nặng của anh, để cho anh đem sức nặng toàn thân tựa vào trên người cô. Loại cảm giác này thật kỳ quái, Hi Nguyên đột nhiên có loại cảm giác được anh vô cùng cần, cô cảm thấy mình đột nhiên trở nên rất quan trọng, anh không thể rời bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

Khi Hi Nguyên đang cười đến rục rờ thì cửa phòng vệ sinh phanh một tiếng bị Lăng Khắc Cốt mở ra. Gương mặt tuần tú của anh xanh mét, kỳ cục nhìn chăm chăm Hi Nguyên: "Tới đây!"

Khuôn mặt tươi cười của Hi Nguyên khiến cho ngực anh khó chịu. Bộ dạng tàn phế lúc này của anh rất đáng cười hay sao?

Hi Nguyên vội vàng nén lại nụ cười, khéo léo tiến lên đỡ anh, nhưng nụ cười nơi khóe miệng của cô che giấu thế nào cũng không được. Chân Lăng Khắc

Cốt có chút cà thọt, Hi Nguyên nhìn đến trên đùi phải anh còn quần băng gạc. Cái người đàn ông liều mạng này, chân bị thương thành như vậy, vẫn còn có hơi sức muốn cô suốt đêm. Đôi mắt đẹp của Hi Nguyên ngưng ngừng rừ xuống, vì điên cuồng đêm qua mà tim đập rộn lên.

Đi anh đi tới bên giường, cô còn chưa kịp đỡ anh lên giường, đã liền bị anh áp đến dưới thân.

Hi Nguyên mơ hồ nhìn Lăng Khắc Cốt, chân của anh không phải là đang bất tiện hay sao? Anh làm thế nào ấn đồ cô được?

Đang lúc cô nghi ngờ không hiểu thì anh đã cường thế che lại miệng của cô, hung tợn dùng răng cắn môi hồng của cô.

"Đau." Hi Nguyên đau đến đá thân thể Lăng Khắc Cốt. Mặt người này biến sắc so lật sách còn nhanh hơn. Sớm biết anh như vậy, tối hôm qua cô cũng không nên để ý đến anh.

"Cười thử một chút nữa xem!" Lăng Khắc Cốt bất mãn nhìn chăm chăm Hi Nguyên, cũng đang thấy bên môi cô rỉ ra máu thì động tác không khỏi thả nhẹ. Nhưng là hàm răng của anh vẫn đem môi Hi Nguyên làm thành thức ăn, cắn thật chặt.

"Anh lại cắn thử một chút xem!" Hi Nguyên học giọng của Lăng Khắc Cốt, cạy mạnh nhìn chăm chăm Lăng Khắc Cốt đang ở trên môi cô tàn sát bừa bãi, chỉ là giọng nói sùng sốt của cô không có khí thế lãnh khốc bá đạo như của Lăng Khắc Cốt, giống như là đang làm nũng với người tình. Lăng Khắc Cốt là người dã man sao? Lại có thể cắn cô đau đến như vậy.

Nghe Hi Nguyên uy hiếp, môi mòng của Lăng Khắc Cốt mở rộng, cuồng nịnh mà cười cắn nuốt lấy đôi môi nhỏ xinh của cô. Môi của anh bao chặt moi cô, hàm răng thoát nặng thoát nhẹ cắn cánh môi của cô. Người đàn ông bá đạo này, một chút cũng không chịu thua, biến thành thị uy với Hi Nguyên. Ánh mắt khiêu khích của anh dường như đang nói: tôi liền cắn! Rồi sao?

Hi Nguyên tức giận cong môi lên, mỗi lần đều bị Lăng Khắc Cốt trị đến cùng. Chỉ là Lăng Khắc Cốt cũng không có dùng sức, chỉ là biến môi cô thành giống như tảng đá mài, ở trên đó mài qua mài lại, khê cắn, lần này Hi Nguyên chẳng những không có cảm thấy đau, ngược lại có một loại cảm giác tê dại.

Cô đột nhiên không cam lòng đẩy ngã Lăng Khắc Cốt, một đôi tay nhỏ bé đưa về phía lồng ngực cứng rắn của anh, đồng thời hung hăng nhéo anh, chuyển thủ làm công. Mở rộng hàm răng sắc bén, cắn trả môi mòng của Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt bị Hi Nguyên đè ở phía dưới đột nhiên dừng lại động tác xâm lược, ánh mắt sáng quắc nhìn Hi Nguyên, bàn tay xuyên qua dưới nách tôi của cô xoa lưng cô. Nơi đó có mấy vết sẹo dài ngang dọc, là kiệt tác của anh, hình như trở thành mấy vết ấn ký vĩnh viễn, mỗi lần sờ tới đều nhắc nhở anh về sai lầm của mình.

Hi Nguyên hứng thú với đối với việc làm nhục Lăng Khắc Cốt, vui vẻ để lại trên ngực anh từng hàng dấu răng giống như vết hôn. Đột nhiên Lăng Khắc Cốt phát ra tiếng thở gấp không hề nén được, bỗng nhiên Hi Nguyên mới ý thức được cái thứ nóng bỏng đang chôn vào cô là cái gì. Cô từ trước ngực anh ngẩng đầu lên, đỏ mặt nhìn anh chăm chăm: "Sắc lang!"

"Tôi không phải Liễu Hạ Huệ!" Giọng nói Lăng Khắc Cốt khàn đục mà thở gấp, thân thể của anh lại bị động tác vô tâm của Hi Nguyên trâu đùa đến thiếu chút nữa mất khống chế. Hi Nguyên dùng hàm răng Vô Tà của cô chằm lên một ngọn lửa trên người anh, anh sao có thể không có phản ứng được chứ?

Không ngờ Lăng Khắc Cốt sẽ nói ra lời nói kích tình như vậy, Hi Nguyên mắc cỡ cúi đầu, lần nữa cắn động mạch cổ của Lăng Khắc Cốt, trả thù lời nói của anh.

"Shit!" Lăng Khắc Cốt bị Hi Nguyên trâu chọc khiến thân thể nhanh chóng bành trướng, anh đột nhiên kích tình nâng hông của Hi Nguyên lên, đang khi anh như mũi tên đã lên dây muốn nhắm thẳng đích kia thì cửa phòng đột nhiên bị người mở ra.

"Khắc Cốt, nên lên. giường." khuôn mặt vốn tươi cười là quyền rũ của Trương Lệ Văn khi nhìn thấy hình ảnh Hi Nguyên nằm ở trên người Lăng Khắc Cốt thì vạn vẹo đến khó coi.

Hình ảnh trước mắt quá mức kích thích, nha đầu xấu xí ngoài mặt thuần khiết vô cùng đó thể nhưng không biết xấu hổ cười trên hông Lăng Khắc Cốt, dám dang lay động, hôn ngực Lăng Khắc Cốt, mà Lăng Khắc Cốt lại vẫn một bộ dáng trầm mê, giống như kỹ thuật của nha đầu xấu xí kia vô cùng cao.

Thật là một con oắt con không biết xấu hổ!

Trương Lệ Văn giận đến cắn răng. Cô thật hận không được tiến lên xé nát cái bản mặt ngây thơ kia của Hi Nguyên.

"A!" Nghe được giọng nói của Trương Lệ Văn, Hi Nguyên lập tức ngưng ngừng thét chói tai. Cô vội vàng từ trên người Lăng Khắc Cốt bò đi xuống, nằm chần lên che kín khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của mình.

Cô thể nhưng ngồi ở trên người Lăng Khắc Cốt, giống như cô là một phụ nữ chưa thỏa mãn dục vọng vậy, cô không còn mặt mũi thấy người. Người khác thấy, sẽ cho rằng cô đang chủ động quyến rũ Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên vào lòng xong, lạnh lùng nói với Trương Lệ Văn: "Tôi còn có chuyện phải làm, đi ra ngoài!"

Lăng Khắc Cốt nói chưa dứt lời, vẫn không lên tiếng, mặt của Hi Nguyên hồng đến lợi hại hơn. Cái gì gọi là anh còn có việc phải làm? Anh ôm cô trần trụi nhốt ở trong nhà có thể làm cái gì? Da mặt anh thật dày! Hi Nguyên xấu hổ hung hăng nhéo bắp thịt cứng rắn của anh, giống như đang trừng phạt anh

cho hả giận. Cô ở dưới chân nheo Lãng Khắc Cốt, dưới mắt Tường Lệ Văn lại giống như đang trêu chọc anh.

Thật là một nha đầu xấu xí không biết thẹn!

Tường Lệ Văn sắc mặt khó coi xoay người, đóng cửa phòng lại.

Lãng Hi Nguyên ghé tòm, rớt cuộc lại leo lên giường Khắc Cốt.

Cô ở Thái Lan hấp dẫn Lãng Khắc Cốt thế nào, anh đều không chút phản ứng, nhưng trở về nước mới một buổi tối, anh cùng con nha đầu xấu xí đó liên lại lần đến cùng nhau.

Chờ sau khi Tường Lệ Văn rời đi, Lãng Khắc Cốt một tay kéo Hi Nguyên từ trong chăn ra, mắt phượng yêu nghiệt nheo lại cười lạnh: "Nheo đủ chưa?"

"Không đủ! Tôi muốn bóp chết anh!" Hi Nguyên bắt nắn hừ nhệ. Là anh hại cô bị bêu xấu, nếu như không phải là anh cản cô trước, cô sao có thể úp sấp trên người anh phản kích lại chứ?

"Tôi cho em cơ hội!" Lãng Khắc Cốt đột nhiên nhếch môi mỉm cười, cười tà mị ôm cô đặt lên trên thân mình. Nụ cười Lãng Khắc Cốt thật tà ác, dùng hơi thở nồng nặc nam tính bao lấy Hi Nguyên, khiến cho gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ hồng lên.

"Là anh muốn tôi nheo đó nha." Hi Nguyên khiêu khích nhìn khuôn mặt tươi cười tà ác của Lãng Khắc Cốt, đưa tay đến trước ngực khêu gợi của anh. Nếu đã nói như vậy, cũng đừng trách cô không khách khí.

Lãng Khắc Cốt đưa bàn tay ra, kéo đầu Hi Nguyên xuống, vừa hôn cô vừa mê hoặc trầm giọng nói: "Tùy em"

Hi Nguyên bị anh hôn có chút ư loạn tình mê, căn bản không để ý tới mệnh lệnh của đại não, tay nhỏ bé của cô giống giống như là đang gãi ngứa cho Lãng Khắc Cốt, khi cô không tỉnh táo lăm nheo lên cánh tay mạnh mẽ của anh thì anh đã nhẹ nhàng túm lấy eo cô, chọt ép xuống, thành công đánh vào gôn.

"Không cần. . . ." Hi Nguyên bị anh xâm nhập có chút đau, môi dưới run rẩy nắn nỉ. Thân thể của cô còn không có cách nào tiếp nhận nhiều hoan ái như vậy, co rúc lại xoắn chặt lấy anh.

Lãng Khắc Cốt làm sao nghe lời Hi Nguyên nói, họa dục đang nhiên bị Tường Lệ Văn cắt đứt thiếu đốt, căn bản dập tắt không được. Anh cường hãn trên người Hi Nguyên đoạt lấy, cho đến khi không còn có hơi sức.

Khi Hi Nguyên và Lãng Khắc Cốt xuất hiện tại trên bàn ăn thì đã là thời gian bữa tối.

Tường Lệ Văn oán độc nhìn chằm chằm Hi Nguyên, hận không được xé nát khuôn mặt tươi cười của cô.

Hi Nguyên cả người đau nhức ngồi ở trên ghế, cánh tay cũng không nhấc lên được. Lãng Khắc Cốt cái người man rợ này, lại có thể bắt cô dùng tư thế như vậy.

Cô vui mặt vào bát cơm, không ngừng và cơm.

"Dùng bữa!" Lãng Khắc Cốt gấp một khối xùon xào chua ngọt thả vào trong chén Hi Nguyên, một chút dịu dàng cũng không có ra lệnh cho Hi Nguyên. Anh mặc dù bá đạo, nhưng Hi Nguyên cũng không tức giận, chỉ là ngược đôi mắt đẹp trừng anh một cái.

Tường Lệ Văn thật muốn khoát hết đôi mắt hấp dẫn đàn ông kia của Hi Nguyên, chỉ là cô không ngừng ra lệnh cho bản thân nhịn xuống. Cô ta tựa vào Lãng Khắc Cốt, quyến rũ nói: "Khắc Cốt, anh ném thử một chút món tôm viên thạch anh này đi, là em tự mình xuống bếp làm đấy."

Lãng Khắc Cốt gạt tay Tường Lệ Văn ra, lạnh nhạt nói: "Thương thể của tôi còn chưa khỏe."

Tường Lệ Văn lúng túng vẫn đang gấp miếng tôm viên thạch anh, âm thầm hối hận. Cô làm sao lại quên hiện tại Lãng Khắc Cốt kị hải sản?

Hi Nguyên cúi đầu, che miệng cười trộm. Đáng đời! Ai kêu cô ta luôn muốn lấy lòng Lãng Khắc Cốt, lúc này thất bại rồi?

Nghe được tiếng cười của Hi Nguyên, ánh mắt Tường Lệ Văn giống như muốn giết người hung hăng bắn về phía Hi Nguyên.

Chớ có sớm đắc ý!

Tường Lệ Văn âm độc, đáy lòng cười lạnh.

.

Ngày ba mươi tháng tư, ngày làm việc cuối cùng trước kỳ nghỉ dài hạn mong một tháng năm, trường học của bọn Hi Nguyên mở đại hội thể dục thể thao mùa xuân. Hi Nguyên làm tuyển thủ chạy cự ly ngắn bắt đầu làm mấy động tác khởi động.

Doãn Nhạc đột nhiên chạy đến trước mặt cô, ôm cô một cái: "Lãng Hi Nguyên, cố gắng lên!"

Khích lệ của Doãn Nhạc khiến trong mắt Hi Nguyên ươn ướt. Hai người bạn tốt bọn họ, đã rất lâu không có thân mật như vậy nữa.

"Nhạc Nhạc, cảm ơn cậu!" Hi Nguyên trở tay ôm lấy Doãn Nhạc. Không biết bắt đầu từ lúc nào, Doãn Nhạc một mực tránh cô, khiến cho cô rất đau lòng.

Có Doãn Nhạc khích lệ, cô chạy bằng hết sức lực, mặc dù không có giành được giải nhất, nhưng cô cũng rất vui vẻ.

Đều tại Lăng Khắc Cốt, tối hôm qua liên tục muốn cô rất nhiều lần, hại cô chạy nơi đó sẽ đau. Hi Nguyên liên tục ba năm trung học giành được vô địch chạy nước rút 100 mét, trong lòng oán giận Lăng Khắc Cốt khiến cô trượt mất chức vô địch đó.

"Hi Nguyên, chúc mừng em!" Doãn Nhạc đã chạy tới đỡ Hi Nguyên, Trình Hạo cũng theo phía sau Doãn Nhạc đi tới.

"Chỉ là thứ hai." Hi Nguyên không khỏi tiếc nuối than thở. Cô mất đi cơ hội liên tục vô địch, thật sự có chút tiếc nuối.

"Thứ hai cũng rất giỏi rồi, nếu để mình chạy thi, nhất định chính là về đích sau cùng." Doãn Nhạc khoa trương cười, "Người mập giống như mình vậy, hoàn toàn không có duyên với thể dục thể thao."

Doãn Nhạc cố gắng an ủi Hi Nguyên. Từ nhỏ, cô cũng bởi vì cực kỳ ngại vóc dáng mướt mà, các hạng thể dục thể thao đều có một khoảng cách rất xa. Chạy bộ cô luôn là kẻ về sau cùng, nhảy cao, cô không cách nào vượt qua nấc thang nhảy cao đầu tiên, môn đẩy tạ thì bản thân sẽ bắn ra ngoài còn quả tạ thì ở lại, rơi tại chỗ

Dù cô cố gắng thế nào, cũng được không đạt được chức kiện tướng thể dục, cho nên cô đã sớm chấp nhận số mệnh của mình từ lâu rồi.

Lời nói của Doãn Nhạc khiến Hi Nguyên buồn cười, Nhạc Nhạc thật đáng yêu. Cô cũng xấu hổ giống như Doãn Nhạc, cái thân thể nhỏ mập mập lúc chạy 1500 mét dạng kia, Hôm nay, đột nhiên Doãn Nhạc đứng ở trước mặt cô khiến cho cô cảm thấy xa lạ. Thịt béo của cậu ấy toàn bộ đi đâu rồi? T-shirt dài rộng cũng không cách nào che giấu vòng hông của cô đã rút nhỏ lại một vòng lớn, eo thùng phi thể nhưng biến thành eo thon như nhánh liễu, cảm giác như một người hoàn toàn khác. Cô nghiêm túc nhìn Doãn Nhạc, tròn to hai mắt tựa như phát hiện vùng đất mới: "Nhạc Nhạc, cậu uống thuốc giảm cân rồi hả?"

"Không có." Doãn Nhạc bồn chồn há cái miệng tròn tròn, cô không hiểu vận động thì có liên quan gì tới thuốc giảm cân, cô mơ mơ hồ hồ hỏi Hi Nguyên, "Thế nào?"

"Cậu gầy rất nhiều, cảm cũng nhon." Hi Nguyên nắm gương mặt đã gầy rất nhiều của Doãn Nhạc, cười nói. Bây giờ Doãn Nhạc cũng có thể gọi là mỹ nữ rồi. Trước kia cô đã cảm thấy Doãn Nhạc gầy xuống nhất định rất đẹp mắt, quả thật như thế.

Doãn Nhạc mặt tròn vốn là mập phi hiện tại bốp cũng không ra bao nhiêu thịt, rốt cuộc nguyên nhân gì khiến cho cậu ấy đột nhiên gầy nhiều như vậy.

"A, gần đây ăn uống được tương đối ít." Doãn Nhạc len lén nhìn Trình Hạo bên cạnh một cái, vẻ mặt có chút mất mát. Kể từ ngày nghe lén được cuộc nói chuyện của Trình Hạo và Hi Nguyên đó, tâm tình của cô giống như rơi vào đáy cốc, khiến cho cảm giác muốn ăn cũng biến mất.

"Chớ có vì giảm cân mà ăn uống không điều độ. Đáng về mập phi của em mới đáng yêu." Trình Hạo quan tâm nhìn Doãn Nhạc. Anh gần đây cũng phát hiện Doãn Nhạc càng ngày càng gầy, Doãn Nhạc gầy xuống rồi không hề đáng yêu giống như búp bê nữa, chỉ là lại nhiều hơn một phần Mỹ Lệ. Anh phát hiện Doãn Nhạc gầy thế nhưng cực đẹp, nhất là cặp mắt to tròn trịa kia, giống như hai hạt từ bỏ đào, thời điểm cười lên, chính là rất phong tình.

"Tôi gầy anh ghen tỵ phải không?" Doãn Nhạc bắt mắt nhìn chằm chằm Trình Hạo. Có cô bé nào thích bị người ta nói thành mũm mĩm? Trình Hạo là đang khen cô, hay là đang bêu xấu cô?

"Không có. Trình Hạo nói là cậu vô luận là hình dáng gì cũng rất đáng yêu." Hi Nguyên vội vàng lôi kéo Doãn Nhạc giải thích. Trình Hạo thoát nhìn rất thông minh, lại ngốc đến không hiểu tâm tư con gái. Khen một cô gái mập, có khác gì là đang vu nhục cô ấy. Cái thời đại hiện nay, gầy mới đẹp. Nếu như Dương Ngọc Hoàn thời nhà Đường mà xuyên không tới thời hiện đại ngày nay, sợ rằng không có mấy cái người đàn ông biết tới vẻ đẹp của bà ta.

"Tôi là thật sự cảm thấy em mập mập vô cùng đẹp, nhưng mà như bây giờ cũng rất ưa nhìn." Trình Hạo sờ sờ đầu của mình, lúng túng giải thích.

"Hai người chớ trêu em nữa." Hi Nguyên thấy Doãn Nhạc vừa nghe Trình Hạo khích lệ trở nên ngượng ngùng, lập tức vui vẻ nói, "Một lát Trình Hạo có tham gia tranh tài, Nhạc Nhạc, chúng ta đi cổ vũ anh ấy nhé."

Doãn Nhạc gật đầu một cái, không có cự tuyệt.

Trình Hạo tham gia tranh tài nhảy cao, thời điểm khi anh phá vỡ kỷ lục của đại hội thể dục thể thao, Hi Nguyên và Doãn Nhạc đứng ở bên cạnh vỗ tay cổ vũ anh. Có lẽ là hai người Hi Nguyên đã đem lại cho Trình Hạo sự khích lệ rất lớn, khiến cho anh phá kỷ lục đại hội thể dục thể thao, kỷ lục đại hội thể thao khu và kỷ lục đại hội thể thao cấp thành phố. Mỗi khi một kỷ lục bị anh phá vỡ, Hi Nguyên và Doãn Nhạc đều cũng ở đó hét chói tai, vô cùng cuồng nhiệt ủng hộ tiếp thêm sức mạnh cho anh.

Không chỉ là Hi Nguyên và Doãn Nhạc, hình như ánh mắt nữ sinh toàn trường cũng đều tập trung ở trên người Trình Hạo, bị vẻ tự nhiên và đẹp trai của anh làm cho điên đảo, thời điểm khi anh phá vỡ kỷ lục đại hội thể dục thể thao cấp thành phố, thậm chí có nữ sinh chạy xuống khán đài, xông lên ôm lấy Trình Hạo.

Trình Hạo lúng túng đẩy nữ sinh đang cuồng hôn mình ra, lo lắng nhìn Hi Nguyên cách đó không xa. Hi Nguyên cũng không có vẻ không vui, ngược

lại là Doãn Nhạc bên cạnh cô, vẻ mặt cô đơn. Nét mặt Doãn Nhạc khiến trong lòng Trình Hạo căng thẳng, có chút lo âu.

Anh không có bản khoăn đến có thể làm tổn thương tự trọng của cô bé trong lòng, vội vàng bỏ lại cô bé, chạy đến trước mặt hai người bạn Hi Nguyên: "Tôi không biết cô ấy."

Trình Hạo cũng không biết tại sao muốn giải thích, chỉ là thấy cảm xúc của Doãn Nhạc có vẻ trầm xuống, anh liền theo trực giác phải sạch quan hệ với cô bé kia.

"Tôi còn có chuyện, về nhà trước." Doãn Nhạc cúi đầu, không có nhìn Trình Hạo một cái, chỉ là nhẹ nhàng nói tiếng gấp lại, xoay người rời đi.

Trình Hạo là hotboy được toàn trường công nhận, người tình trong mộng của toàn thể nữ sinh, một thanh niên ưu tú như vậy phải là người thế nào mới xứng với anh ấy? Có lẽ chỉ có Hi Nguyên - cô gái đẹp như thế mới có thể lọt vào mắt của anh.

Tâm tình Doãn Nhạc xuống thấp khác thường, cô cố nén nước mắt hướng về phía xa.

"Nhạc Nhạc!" Trình Hạo lo lắng nhìn bóng lưng cô đơn khác thường này của Doãn Nhạc, hôm nay anh không nói sai lời gì chứ? Doãn Nhạc sao lại nói đi liền đi?

"Còn không mau đuổi theo?" Hi Nguyên đẩy đẩy Trình Hạo, dùng ánh mắt ý bảo anh ta, "Nếu đuổi kịp cậu ấy hôm nay tôi mời khách."

"Hi Nguyên, em hiểu lầm rồi." Trình Hạo tâm tình phức tạp nhìn Hi Nguyên, anh yêu Hi Nguyên, thế nhưng lại không bỏ được nhìn Doãn Nhạc đau lòng. Anh cũng không hiểu nổi tâm tình của mình bây giờ ra sao nữa.

"Tôi không có nói gì nha!" Hi Nguyên dí dõm lên lời.

Tròng mắt đen của Trình Hạo trong nháy mắt nhóm lên một ngọn lửa, cuồng nhiệt nhìn đầu lười xinh xắn của Hi Nguyên. Nếu như anh có thể cảm nhận mỹ vị nơi đầu lưỡi kia của cô thì tốt bao nhiêu.

"Còn không đuổi theo Nhạc Nhạc! Nếu anh chọc giận cô ấy, tôi liền tuyệt giao với anh." Hi Nguyên thấy nét mặt kia của Trình Hạo, lập tức làm ra vẻ cường hãn, ra lệnh cho anh.

Trình Hạo đối với cô mà nói, giống như là một người bạn rất thân, mà Nhạc Nhạc là chị em như ruột thịt của cô, hai người bọn họ đối với cô đều rất quan trọng, cô không muốn mất đi bất kỳ một người nào.

"Được!" Trình Hạo vội vàng đuổi theo hướng Doãn Nhạc.

Hi Nguyên cười tháo bỏ mũ sô dán trên ngực ra, chậm rãi theo sau.

Doãn Nhạc cúi đầu rơi lệ, đột nhiên nghe thấy Trình Hạo gọi cô, cô vội vàng lau nước mắt nơi khóe mắt, quay đầu lại miễn cưỡng cười nói: "Còn có việc sao?"

"Hôm nay tôi mời khách, cùng đi chứ." Trình Hạo kéo Doãn Nhạc, nghiêm túc nhìn vào đôi mắt trong suốt kia của cô.

"Mẹ tôi kêu tôi về nhà sớm." Doãn Nhạc quay đầu đi, không dám để cho Trình Hạo thấy rõ nước mắt trong đáy mắt cô.

"Một lát gọi điện thoại cho bác gái, nói cậu đi cùng với mình thì ok rồi." Hi Nguyên vừa đúng lúc chạy tới, cô kéo cánh tay Doãn Nhạc, cười nói. Bác gái nếu nghe nói Doãn Nhạc đi cùng với cô, khẳng định không nói hai lời liền gật đầu.

Quảng thời gian cô ở Nhà họ Doãn đó, bác gái quả thật yêu thương cô như con gái ruột, sau lại còn thường kêu Nhạc Nhạc gọi cô qua ăn cơm. Ở cùng với gia đình họ Doãn, cô hiểu được cái gì gọi là hạnh phúc bình thường. Cuộc sống của bọn họ rất bình thường, nhưng ở trong bình thường, lại đầy niềm vui thú. Người một nhà rất dễ dàng thỏa mãn.

"Được rồi." Hi Nguyên ra mặt, Doãn Nhạc không tiện cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Ba người lại đi quán ăn mang hương vị Thái đặc biệt lần trước, lần này Trình Hạo lại gọi rất nhiều món ngon. Ba người ăn rất vui vẻ, chỉ là Doãn Nhạc không giống như lần trước mở hết khẩu vị, cô lẳng lặng mà ngồi đó, cái miệng nhỏ mím mím nhấp điểm tâm ngọt, cô như vậy khiến Trình Hạo cảm giác có chút lạ lẫm.

"Nhạc Nhạc, ngày mai lại giảm cân nữa, đừng lãng phí thức ăn ngon nhiều như vậy." Hi Nguyên lắc lắc bả vai Doãn Nhạc, trêu chọc cô.

Trước kia muốn Doãn Nhạc ăn uống điều độ so với lên trời còn khó hơn, cô chỉ cần nhìn thấy món ăn ngon là không khống chế được miệng của mình. Hiện tại một đồng lớn đồ ăn Thái chính hiệu đặt ở trước mặt cô, cô thậm chí ngay cả đụng đều không đụng một miếng. Thật là kỳ.

"Có phải là không vừa miệng hay không? Nếu không chúng ta đổi qua nhà hàng khác?" Trình Hạo khẩn trương nhìn Doãn Nhạc, nhìn cô dần dần gầy gò, anh có chút không đành lòng. Nếu như cô ăn không quen món ăn Thái Lan, vậy anh có thể đưa cô đi nơi khác. Lãng phí một bàn ăn đối với anh mà nói không đáng kể chút nào, anh chỉ muốn nhìn Doãn Nhạc giống như trước đây ăn thật vui vẻ.

"Không phải!" Doãn Nhạc ngẩng đầu lên, nhàn nhạt cười, "Tôi gần đây không có khẩu vị, hai người không cần để ý tôi."

"Nhạc Nhạc, cậu mà không ăn một chút gì, Cối lòng của Trình đại tá nhà chúng ta cũng muốn tan nát rồi." Hi Nguyên chế nhạo nhìn về phía Doãn Nhạc.

Trình Hạo rõ ràng là một bộ dạng quan tâm đến Doãn Nhạc, vẫn còn luôn nói người trong lòng là cô. Liệu có phải chính anh cũng không nhận rõ tình cảm trong tim mình hay không?

Hai mắt Hi Nguyên không khỏi nhìn Trình Hạo lâu chút.

"Lăng Hi Nguyên!" Doãn Nhạc nhỏ giọng bắt nắn rống vào bên tai Hi Nguyên. bên trong lòng của Trình căn bản không cô, ở đâu ra tan nát cối lòng?

Sắc mặt của Trình Hạo có chút xấu hổ. Anh cúi đầu hắng giọng, che giấu mờ mịt của mình.

Lúc này, điện thoại của Hi Nguyên đột nhiên vang lên, cô cầm lên vừa nhìn dây số, khóe miệng lập tức nhếch lên hạnh phúc: "Ba yêu quý, ngài tìm tôi?"

"Vẫn chưa về nhà?" Giọng nói lãnh khốc không chút mềm mại của Lăng Khắc Cốt vang lên.

"Tôi đang hẹn hò, có thể phải rất khuya mới trở về. Ngài không cần đợi cửa tôi." Hi Nguyên nghịch ngợm cười nói.

Lời của cô mới nói xong, liền nghe tiếng di động bị vỡ nát.

Hi Nguyên mím môi cái miệng nhỏ nhắn cười tươi. Liệp Ứng nổi giận.

"Trình Hạo, Nhạc Nhạc, tôi phải về nhà một chuyến, hai người tận tình ăn đi nhé." Hi Nguyên đóng điện thoại di động lại, cười giải thích với Trình Hạo và Doãn Nhạc.

"Ăn xong hãy về." Tim Trình Hạo đập mạnh và loạn nhịp nhìn Hi Nguyên, một bàn món ăn này, nói không ăn liền không ăn, nói đi liền đi, thậm chí ngay cả động cũng không động.

"Không, ác ma nhà tôi nổi giận, tôi còn không trở về, lửa muốn đốt tới nóc phòng rồi." Hi Nguyên khoát khoát tay chỉ vào trong điện thoại di động, bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

"Bác trai dữ như vậy?" Doãn Nhạc lo lắng nhìn về phía Hi Nguyên. Chưa bao giờ nghe Hi Nguyên nói tới ba của cô ấy, nhưng là cô biết quan hệ giữa Hi Nguyên và ba cô ấy không phải quá tốt, cho nên năm ngoái mới có thể rời nhà trốn đi.

"Không có việc gì. Người bệnh là lớn nhất, mình phải trở về an ủi ông ấy một chút." Hi Nguyên cảm áo khoác của mình lên, tạm biệt bọn Trình Hạo.

Mới đi ra khỏi Nhà hàng Thái, Hi Nguyên liền bị mấy hộ vệ vây quanh.

"Tiểu thư, mời lên xe." Một hộ vệ cung kính cúi người xuống, đối với Hi Nguyên lễ phép làm động tác "xin mời".

Đối với sự xuất hiện của hộ vệ, Hi Nguyên sững sờ: "Các anh theo dõi tôi?"

"Không có. Là thiếu gia." Bọn cận vệ có chút luống cuống nhìn Hi Nguyên, sợ chọc giận đại tiểu thư.

"Anh ta làm sao mà biết tôi ở đây?" Hi Nguyên ngồi vào trong xe xong, hỏi ra nghi ngờ trong lòng. Đêm giao thừa đó Lăng Khắc Cốt chính ác tìm được cô và Zu Cuella đi chung với nhau, hôm nay lại không chút nhầm lẫn kêu hộ vệ đến quán ăn Thái Lan đợi cô ở bên ngoài. Trừ phi anh là Thần Tiên, nếu không thể nào tính chuẩn như vậy?

"Chuyện này. Chúng tôi." Hộ vệ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ai cũng không dám nói lung tung.

"Hỏi các anh cũng vô ích." Hi Nguyên buông tha tựa vào ghế, bắt mắt nhắm mắt lại.

Khi cô về đến nhà, thì thấy Ngân Báo xuống xe, cô vội vàng nhào tới trong ngực anh: "Chú Ngân Báo, ngài trở lại rồi! Châu âu chơi rất vui sao? Chú có phải là bị vị công chúa xinh đẹp kia hấp dẫn rồi hay không, nên mới không nhớ quay về?"

"Vị công chúa kia sao có lực hút bằng bé con của chúng ta?" Ngân Báo cưng chiều nheo nheo chớp mũi nhỏ xinh của Hi Nguyên, vui vẻ nói.

"Cháu là quà vui vẻ của chú." Hi Nguyên há hê nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên.

Lúc này, trong phòng khách truyền đến tiếng gầm giận dữ, Hi Nguyên mím môi cười, lửa giận của Lăng Khắc Cốt còn chưa có cháy hết?

"Bên trong xảy ra chuyện gì?" Ngân Báo bồn chồn cầm cái hòm thuốc lên, kéo Hi Nguyên đi vào trong.

"Núi lửa Vesuvius phun trào." Hi Nguyên nghịch ngợm nói.

"Tôi không phải phé nhân! Tất cả đều cút cho tôi!"

Hi Nguyên mới vừa vào phòng khách, liền nghe đến tiếng hô nóng nảy của Lăng Khắc Cốt. Cô nhìn thấy Tường Lệ Văn mặt lúng túng đẩy một xe lăn

đứng ở trước mặt Lăng Khắc Cốt.

"Khắc Cốt, em chỉ là cảm thấy ánh mặt trời buổi chiều rất tốt, nghĩ đẩy anh đi ra ngoài tản bộ." Tường Lệ Văn cố gắng biện giải cho mình.

"Ba không cần loại đồ vật này!" Hi Nguyên lập tức vọt tới trước mặt Tường Lệ Văn, tức giận đem xe lăn đẩy đổ qua một bên.

Tường Lệ Văn chẳng lẽ không biết Lăng Khắc Cốt là loại người tự ái mãnh liệt tới cỡ nào? Anh sao có thể để bàn thân giống như một người tàn phế ngồi trên xe lăn. Anh cao ngạo đến mức thà bị chết cũng sẽ không thừa nhận bản thân yếu đuối.

Tường Lệ Văn làm như thế quả thực là đang vũ nhục Lăng Khắc Cốt, khó trách anh sẽ tức giận như vậy.

Lăng Khắc Cốt thấy Hi Nguyên xuất hiện, mặt lạnh liếc nhìn cô: "Hẹn hò kết thúc rồi sao?"

"Không có. Vừa mới bắt đầu." Hi Nguyên dí dõm nghiêng đầu, "Tôi chỉ là về nhà xem một chút xem nóc phòng có bị xóc hết lên rồi hay không thôi."

"Không bỏ được cũng không cần trở lại!" Lăng Khắc Cốt kỳ cục nhìn chằm chằm Hi Nguyên.

Cái tên Trình Hạo đó với Hi Nguyên xấp xỉ tuổi nhau, đáng đáp tuần tú lịch sự, quang minh chính đại có ưu thế hơn anh. Khi anh biết Hi Nguyên đang hẹn hò với một vài nam sinh thì hận không được chấp cánh bay qua. Thế nhưng cái chân ghê tởm khiến cho anh hành động bất tiện.

"Tôi đi đây." Hi Nguyên ra vẻ muốn rời khỏi, nhưng cô còn chưa kịp xoay người, liền bị Lăng Khắc Cốt kéo vào trong ngực.

"Không cho đi!" Lăng Khắc Cốt bá đạo mà âm lãnh ra lệnh cho Hi Nguyên.

Hi Nguyên há hê chôn ở trong ngực anh cười trộm. Người đàn ông này đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Lão đại, người đang bệnh không nên bộc phát đại khí như vậy." Ngân Báo tiều sái xuất hiện, hướng Lăng Khắc Cốt lộ nụ cười kiêu chiều bài của anh.

"Về rồi?" Lăng Khắc Cốt trừng Ngân Báo một cái, đối với nhạo báng của anh rất có để ý.

"Nghe nói núi lửa lâu đài Tinh Nguyệt có phun trào, cho nên mới vừa xuống máy bay liền chạy tới đây nhìn một chút." Ngân Báo một chút sợ hãi Lăng Khắc Cốt cũng không có, càng thêm buống bình trêu chọc anh.

"Còn ba hoa nữa, cẩn thận tôi đẩy anh tới Hàn Quốc làm bia đỡ đạn!"

Nghe được Lăng Khắc Cốt uy hiếp, Ngân Báo lập tức che ngực, một bộ dạng bị dọa dẫm phát sợ: "Lão đại thực hung ác. Quên là ai đem cậu từ Quý Môn quan kéo trở về rồi sao."

"Ba bị thương rất nặng sao?" Hi Nguyên lo lắng nắm chặt áo sơ mi đen của Lăng Khắc Cốt, căng thẳng nhìn gương mặt tuần tú của anh.

"Thời điểm được tìm thấy đã hôn mê bất tỉnh, miệng vết thương sinh mủ thối rữa, tình hình lúc đó đã rất xấu. Nếu như không nhờ có Lệ Văn, có thể chúng tôi tìm thấy chính là một cái xác khô." Ngân Báo nói nhẹ nhàng, nhưng trong mắt lại thoáng đau lòng.

Ban đầu, Lăng Khắc Cốt đi Thái Lan cùng Thủ tướng A Phi Thực đàm phán, bị bang Thanh Long nắm được tin tức, khi anh cứu huynh đệ trong ngực ra muốn về nước thì giữa đường bị tập kích. Bốn hộ vệ đi theo không một ai sống sót, mà lão đại cũng bị thương nặng, may nhờ trốn được vào trong khu ổ chuột tránh được một kiếp, nhưng cũng bởi vì bị thương nặng mà hôn mê bất tỉnh. Lúc bọn họ tìm được anh đã là mười ngày sau. Đói bụng, vết thương thối rữa, sốt cao, tình huống vô cùng nguy cấp, lúc ấy bọn họ có lúc đã tưởng rằng không thể cứu được Lăng Khắc Cốt, thật không biết nỗ lực sinh tồn của anh sao lại ương ngạnh đến vậy, lại có thể mở mắt ra giống như một kỳ tích. Có lẽ Lăng Khắc Cốt có thể trở thành Liệp Ưng đứng đầu giới sát thủ khiến người nghe thấy mà sợ mất mật, chính là bởi vì anh có nghị lực sinh tồn ương ngạnh hơn bất kỳ kẻ nào.

"Sao chú không nói cho cháu biết?" Hi Nguyên nghe Ngân Báo nói xong, trong mắt lập tức giăng một màn lệ.

Cô không biết thương thế của anh lại nặng như vậy, còn tưởng rằng chỉ là một vết thương nhẹ.

"Có cái gì hay mà nói chứ." Lăng Khắc Cốt thờ ơ nói. Hơn hai mươi năm qua, anh gặp qua không ít đại kiếp, mỗi một lần không phải đều có thể vượt qua được sao? Chút vết thương nhỏ này thì thấm vào đâu.

"Để tôi xem vết thương của cậu một chút." Ngân Báo cầm hòm thuốc ngồi xổm trước mặt Lăng Khắc Cốt, cời băng gạc trên đùi anh ra, dùng bông băng giúp anh khử trùng.

Vết thương ở dưới băng gạc có chút ghê rợn, một cái lỗ hình tròn, vết thương vẫn chưa hoàn toàn khép lại, ở giữa còn có chút mủ.

"Bởi vì bị hoại tử, cho nên có chút khó chữa trị. Chỉ là đừng lo lắng, nhất định sẽ tốt." Ngân Báo cười an ủi Hi Nguyên. Trong quá trình khử trùng vết thương, Lăng Khắc Cốt không có rên một tiếng, ngược lại chính Hi Nguyên lại bị dọa đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Khi Ngân Báo xử lý ổn thỏa vết thương thì Hi Nguyên đã một bộ muốn té xỉu.

"Đừng dọa cô bé." Lăng Khắc Cốt ôm lấy Hi Nguyên, vừa vỗ lưng của cô, vừa trách cứ Ngân Báo nói ra những lời nói thật đó.

"Hai người tiếp tục tình chàng ý thiếp, tôi trở về biệt thự nghỉ ngơi." Ngân Báo thu thập xong đồ, liền cười rồi đi.

"Lăng Khắc Cốt, tôi là gì của anh? Tại sao cái gì cũng không nói cho tôi biết?" Hi Nguyên bắt mắt nhìn Lăng Khắc Cốt. Nếu như biết rõ anh bị thương, cô nhất định sẽ chạy đi Thái Lan với anh. Kết quả anh bị thương còn cô thì ở trong nước nhàn nhã tự tại vui đùa.

"Em là bé con của tôi." Lăng Khắc Cốt đặt Hi Nguyên tại trong ngực, một cách ý vị sâu xa nói.

Hai chữ bé con này lại biểu thị rất nhiều nghĩa, anh không phải một người am hiểu nói chuyện, sẽ không giải thích.

"Coi như Khắc Cốt nói cho cô biết thì có ích lợi gì? Cô có thể chữa bệnh cho anh ấy sao?" Trương Lệ Văn giễu cợt nhìn Hi Nguyên, "Đối với anh ấy mà nói, cô chính là một cái gánh nặng."

"Lệ Văn!" Lăng Khắc Cốt dùng ánh mắt đầy uy hiếp trừng Trương Lệ Văn, cấm chỉ cô ta nói thêm câu nào nữa.

"Khắc Cốt, tôi nói sai sao? Cô ta không thể bảo vệ anh, chỉ có liên lụy anh." Trương Lệ Văn giận đến muốn lôi Hi Nguyên từ trong ngực Lăng Khắc Cốt đi, tại sao một con nha đầu xấu xí cái gì cũng sai lại có nhiều người thích như vậy? Khiến Lăng Khắc Cốt thương yêu như bảo bối.

"Tôi có năng lực tự bảo vệ mình, phụ nữ của tôi không cần làm hộ vệ! Chuyện bên Philippines, cô đi giải quyết đi." Lăng Khắc Cốt nhìn Trương Lệ Văn một cái đầy trách cứ. Khi anh ở Thái Lan bị đâm, cô ta sao lại có thể đứng lúc như vậy xuất hiện ở cái địa phương anh đang lẩn trốn? Không muốn hoà giải cô ta, nhưng đại não tỉnh táo của anh đã sớm đưa ra cho anh một tín hiệu cảnh cáo. Trương Lệ Văn vì lấy được anh, có chút gần như điên cuồng.

"Được." Trương Lệ Văn cắn răng gật đầu.

Phụ nữ của anh không cần làm hộ vệ, vậy mà anh lại cho cô đi làm nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm. Anh là đang ám chỉ cô, cô chỉ là một kẻ mang mệnh của hộ vệ? Mà Lăng Hi Nguyên mới là phụ nữ của anh?

Trương Lệ Văn càng nghĩ càng giận. Cô không cam lòng, cô chưa bao cúi đầu trước số phận, cho nên Lăng Khắc Cốt, phải trở thành người đàn ông của cô!

"Đờ tôi đi lên." Lăng Khắc Cốt cúi đầu, nói với Hi Nguyên trong ngực.

Hi Nguyên vội vàng nhảy khỏi anh, kéo Lăng Khắc Cốt từ trên ghế lên. Anh rất nặng, nhưng có thể làm cái nạng của anh, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

"Ánh mặt trời bên ngoài rất tốt, chúng ta đi ra ngoài tản bộ thôi." Hi Nguyên ôm hông của Lăng Khắc Cốt, để cho anh khoác tay lên trên vai gầy yếu của cô.

"Cái nạng gầy." Lăng Khắc Cốt trầm mặc một hồi, mới do dự liếc nhìn Hi Nguyên.

"Anh bè gầy được hay sao?" Hi Nguyên sáng tỏ cười nhìn Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt lúng túng quay mặt, không trả lời.

"Lăng Khắc Cốt, anh cũng không phải người tàn phế, muốn nạng làm gì? Đi, chúng ta đi tản bộ." Hi Nguyên dùng sức vịn hông của Lăng Khắc Cốt, cười thúc giục anh.

Lăng Khắc Cốt nhìn Hi Nguyên một cái, trong tròng mắt đen lóe ra ánh sáng.

Tay của anh nhẹ nhàng ôm thân thể gầy nhỏ của Hi Nguyên, đôi mắt hơi cà thọt đi ra khỏi lâu đài.

Đầu mùa xuân ánh mặt trời ấm áp vương trên người bọn họ, phủ một tầng ánh sáng vàng chói lọi lên hai người bọn họ đang dựa vào nhau, nhìn đẹp biết bao.

Ở sau lưng bọn họ, ánh mắt ác độc của Trương Lệ Văn bắn tới.

Cô mua xe lăn anh không cần, lại để cho con ranh xấu xí Lăng Hi Nguyên đỡ đi tản bộ.

"Lệ Văn." quản gia Diệp đi tới bên cạnh Trương Lệ Văn, mập mờ kêu cô một tiếng.

"Tới phòng ngủ của tôi, không cần ở bên ngoài tùy tiện gọi tên tôi!" Trương Lệ Văn bắt mắt tròn mắt nhìn Diệp Bưu một cái, xoay người tự lên lầu.

Quản gia Diệp cười tà, nhìn bóng dáng của Trương Lệ Văn biến mất ở lầu hai. Anh ta đi phòng bếp nấu một bình cà phê, sau đó bụng nó đi lên lầu, thấy bốn phía không có ai, liền vội vã lách vào cửa phòng Trương Lệ Văn.

"Có người thấy không?" Trương Lệ Văn tựa tại đầu giường phun ra những vòng khói.

"Tôi tính toán như vậy, cho dù có người nhìn thấy cũng không có việc gì." Diệp Bưu lắc lư khay trên tay, cười tà trả lời.

"Bớt đấ ỷ đi!" Tường Lẽ Vãn khinh miệt cười lạnh, khi Diệp Bưu nhào tới trên người cô thì đem khối thuốc trong miệng phun đến trên mặt anh ta.

"Hồ ỷ tình lắ ỷ lo! Nhớ tôi chứ?" Diệp Bưu mê đắm áp đảo Tường Lẽ Vãn, cùng với cô ta lử ỷ nóng nhào vào nhau

"Lời của tôi anh nhớ chưa?" Tường Lẽ Vãn nghiêng người dựa vào đầu giường, dặn dò Diệp Bưu vẫn đang vủi mình giữa đôi cô ta.

Diệp Bưu ngắ ỷ đầu lên, liếm hương thơm bên môi, cười tà nói: "Loại chuyện nhỏ này, sớm đã ghi vào lòng tôi rồi".

.

Hi Nguyên cảm thấy chân Lắ ỷ Khắc Cốt bước đi có chút có hết sức, liền cười ngắ ỷ đầu lên: "Tôi có chút mệt mỏi, chúng ta ngày mai lại tiếp tục."

Lắ ỷ Khắc Cốt gắ ỷ đầu một cái, anh tận lực để cho sức nặng thân thể mình không đè hết lên trên người Hi Nguyên, ôm cô đi vào nhà.

Nằ ỷng Lắ ỷ Khắc Cốt lên giường, Hi Nguyên nằ ỷ ở bên giường, cẩn thận vén quần dài của anh lên, nhẹ nhàng đắp bốp cho anh.

"Lên đây!" Lắ ỷ Khắc Cốt đột nhiên đưa bàn tay ra, nhắ ỷ Hi Nguyên tới trên người, con mắt chìm u lắ ỷ nhìn sâu vào mắt đen của Hi Nguyên, anh ác ỷ cắn môi của cô: "Em phải xoa bốp chính là nơi này."

Khi anh thả tay cô vào chỗ nào đó kia, liền mập mờ nói.

"Ghét!" Hi Nguyên ngườ ỷng ngừng đắp lòng ngực Lắ ỷ Khắc Cốt. Anh thể nào mà ngày càng trở nên tà ác như vậy rồi?

Lắ ỷ Khắc Cốt vừa lòng với sự xinh đẹp của cô, bàn tay nhanh chóng lột sạch cô ra, sau đó cường hắ ỷn đè ở phía dưới.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hi Nguyên bị râu cằm của Lắ ỷ Khắc Cốt gắ ỷ cho tỉnh, cô xoay người, mê muội nhìn gương mặt khố ỷ của Lắ ỷ Khắc Cốt, tròng mắt đen của anh giống như tinh tú giữa bầu trời đêm, sáng chói lại mang theo sự lạnh lẽo, hấp dẫn trí mạng với cô.

Cô đưa tay nhỏ bé ra vuốt ve cái cằm cương nghị của anh, nghịch ngợm nói: "Nơi này giống như cỏ dại vậy, chọc cho người ta thật đau."

"Tôi đi cạo." Lắ ỷ Khắc Cốt nghe Hi Nguyên oán trách, lập tức nghĩ đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

"Đừng! Tôi thích!" Giữ lại râu nhìn Lắ ỷ Khắc Cốt rất MAN, có điểm giống Tom Cruise, hấp dẫn đến khiến phụ nữ thét chói tai. Bị môi mỏng mang theo râu của anh hôn đến thì cái loại cảm giác vừa nhột vừa tê thể nhưng thoải mái khác thường.

"Thật sự thích?" Lắ ỷ Khắc Cốt nâng cằm Hi Nguyên lên, cúi hấp đầu xuống, liếm môi hồng của cô. Anh cố ỷ dùng râu ngắn ngắn này ghim bên gáy nhạy cảm của cô, khiến cô bị ngứa ngáy co cổ lên tránh né.

"Thật là nhột!" Hi Nguyên bị anh trêu chọc đến của người mê muội, loại cảm giác này thật kỳ quái.

Lắ ỷ Khắc Cốt hài lòng nhìn Hi Nguyên run rẩy ở trong lòng mình, môi mỏng khôu gọi của anh tận tình ở trên người cô tạo ra từng trận từng trận mê mắ ỷ, khiến cho cô không nhin được rên rỉ, tiếng thở hỗn hắ ỷn lại vang lên, bên trong phòng lắ ỷn nữa vang lên âm thanh hòa hợp

Hi Nguyên nhìn bộ ngực điểm một cái chấm đỏ, oán trách trườ ỷng Lắ ỷ Khắc Cốt một cái: "Cũng bị ghim đến đỏ lên."

"Tôi nhìn một chút." Lắ ỷ Khắc Cốt cúi đầu, giúp cô thổi, Hi Nguyên mắc cỡ vủi vàng đẩy đầu anh ra, chui vào trong drap.

"Đừng!" Bị anh thổi vào cái chỗ đó, thật là mắc cỡ.

"Trên người em có chỗ nào tôi không có sờ qua hôn qua?" Lắ ỷ Khắc Cốt dán lên lưng Hi Nguyên, ở sau tai cô nói nhỏ mỉ ỷ hoặc. Giọng nói khàn khàn, như âm giữa đàn vi-ô-lông rất là mê người, tựa như một nốt nhạc chui vào trong tai Hi Nguyên.

"Lắ ỷ Khắc Cốt, anh còn nói!" Hi Nguyên hóa thành con thứ nhỏ, không hề dịu dàng nữa. Cô cắn cánh tay vòng ở trước ngực cô, xấu hổ rồ ỷng to.

Lắ ỷ Khắc Cốt hai ngày nay trở nên rất lạ, không hề giống người đàn ông lắ ỷnh khố ỷ vô tình trước kia, ngược lại có chút tư ỷ yêu nghiệt.

"Tôi không nói, " Lắ ỷ Khắc Cốt đột nhiên chế trụ hông của Hi Nguyên, giọng điệu lắ ỷnh mỉ ỷ trầm thấp nói, "Tôi cần làm."

Khi anh từ phía sau cường thể đoạt lấy Hi Nguyên thì Hi Nguyên liền giống bị điện giật, cô ngắ ỷ đầu lên, hương thụ anh hôn mút bên tai, cùng anh đan vào một chỗ.

Đoản Nhạc lắ ỷu bầu một tiếng lật người, cô đột nhiên cảm giác bên hông có cái gì đó đang gác lên mình. Cô hoảng sợ mở mắt, thể nhưng thấy trước ngực đắp một cánh tay trắng kiện đẹp đẽ, năm ngón tay đối phương thon dài đang đặt ở nơi đây đặn của cô, cô bị sợ đến lập tức cả người toát mồ hôi lạnh.

"A!" Đoản Nhạc không ngừng thét chói tai, không cách nào thích ứng kích thích đột ngột này.

"Ai kêu gào như quý vậy?" Trình Hạo bị tiếng thét chói tai đánh thức, phiền não rồ ỷng to, mười phần khí phắ ỷ thiếu gia, một chút cũng không giống bạch mã hoàng tử hào hoa phong nhắ ỷ thường ngày ở trườ ỷng kia.

"Trình. Trình Hạo?" Doãn Nhạc quay đầu, khi thấy gương mặt tuấn tú mới vừa tỉnh ngủ của Trình Hạo, "Anh. Em. . . Chúng ta. . ."

"Nhạc Nhạc?" Trình Hạo bị Doãn Nhạc làm cho sợ hết hồn. Anh hoảng sợ kéo ga giường trên người ra, thế nhưng nhìn thấy thân thể mình bên dưới hoàn toàn trần trụi.

"Ngày hôm qua. Chúng ta." Doãn Nhạc cắn môi, cố gắng nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

Ngày hôm qua sau khi Hi Nguyên rời đi, Trình Hạo liên tục uống rượu, cô thấy tâm tình của anh không tốt, cũng uất ức theo. Có lẽ bọn họ uống quá nhiều, cho nên cô không thể nhớ nổi tại sao mình với Trình Hạo lại ngủ với nhau.

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm." Trình Hạo nhắm mắt lại, cố gắng kéo lại đầu óc vẫn còn đang u mê. Ngày hôm qua uống rượu quá nhiều, anh thế nhưng say rượu loạn tính, đụng chạm Doãn Nhạc. Nhạc Nhạc là một cô gái tốt, người nên chịu trách nhiệm trong chuyện này chính là anh.

"Không cần." Nhạc Nhạc thương tổn nắm ga trải giường trước ngực, đôi mắt to tròn ủy khuất chớp chớp. Cô không cần anh bởi vì trách nhiệm mà ưng thuận hứa hẹn điều gì, người cô yêu đích thực là anh, nhưng cũng không nghĩ bởi vì một đêm này mà trói buộc anh.

Cô vội vã nhặt y phục lên trên đất, chạy vào phòng vệ sinh.

"Nhạc Nhạc?" Trình Hạo vươn tay muốn ôm Nhạc Nhạc, cô lại từ giữa vòng tay của anh vụt mất. Anh có chút mất mát nhàn nhạt. Chuyện ngày hôm nay khiến anh luống cuống tay chân, không biết nên phản ứng ra sao.

Doãn Nhạc mặc quần áo tử tế, kéo lê thân thể có chút đau ra khỏi phòng vệ sinh: "Tôi đi nha. Chuyện ngày hôm nay coi như chưa từng xảy ra."

"Đừng đi!" Trình Hạo không để ý mặc quần áo, nhảy xuống giường kéo Doãn Nhạc.

"Chúng ta còn có cái gì để mà nói sao?" Doãn Nhạc quay đầu ra, tận lực không nhìn tới thân thể mê người này của Trình Hạo. Con trai sao lại có dáng dấp mê người tới vậy chứ?

Cô hất tay Trình Hạo ra, cắn môi dưới chạy mất.

Khi trong tay mất đi độ ấm của Doãn Nhạc thì lòng của Trình Hạo thậm chí có chút mất mát. Trên giường nhuốm lác hồng nhắc nhở anh một đêm phong lưu này, anh đoạt đi trinh tiết của Nhạc Nhạc.

Anh nỗ lực bứt tóc, nhớ lại chuyện ngày hôm qua. Anh nhớ anh uống say rồi, đôi mắt như hạt từ bỏ đào kia của Doãn Nhạc si tình nhìn anh, lại có thể hấp dẫn ánh mắt của anh. Nhất là hai lúm đồng tiền bên má cô, đáng yêu đến khiến anh nghĩ cần một cái, anh dĩ nhiên cũng làm thật ôm lấy Doãn Nhạc, bắt đầu gặm cắn. Cô ngây thơ ở trong lòng anh cười khúc khích, phần vẻ đẹp độc đáo này khiến cho anh nổi điên. Vì vậy anh trực tiếp mở căn phòng ra, liền cảm giác say đề ngã cô.

Anh nhất định là điên rồi, mới có thể làm chuyện như vậy.

Nhạc Nhạc sẽ rất hận anh sao?

Trong đầu Trình Hạo không ngừng hiện ra gương mặt tròn nhỏ nhắn của Doãn Nhạc, cái cằm đã gãy đi nhiều, hai gò má đỏ hồng, môi mềm mại. . . .

Cảm giác tốt đẹp ngày hôm qua khiến cho anh không nhận được nắm chặt quả đấm, ngã xuống giường.

Tư vị ngai ngái tràn ngập lỗ mũi của anh.

Ngày mùng một tháng năm nghỉ dài hạn, Trình Hạo đều ngây ngô đần độn, mâu thuẫn giữa, anh không biết khi gặp lại Doãn Nhạc, nên làm cái gì. Vậy là quan hệ bạn bè đã bị một đêm này phá vỡ, bọn họ không bao còn có thể hồn nhiên ở bên cạnh nhau được nữa.

Thật muốn mất đi người bạn Doãn Nhạc này sao?

Trong lòng Trình Hạo trống rỗng hốt hoảng.

Doãn Nhạc vừa về tới nhà thì đã gặp mẹ hốt hoảng đón: "Nhạc Nhạc, ngày hôm qua con ở đâu?"

"Con đi chơi với Hi Nguyên về muộn quá nên ngủ lại ở nhà bạn ấy." Doãn Nhạc cúi đầu, nói dối mẹ. Chuyện ngày hôm qua, cô không biết nên nói với ai, cô thế nhưng say đến quên cảm giác ngày hôm qua, cho dù là lưu lại trong trí nhớ chỉ có sự đau đớn kia, cô cũng biết cô thật sự đã cùng bạch mã hoàng tử trong lòng mình xảy ra quan hệ.

"Hi Nguyên khỏe không? Đứa nhỏ này rất lâu không có tới nhà chúng ta ăn cơm rồi." Mẹ Doãn không có hoài nghi cười. Nhạc Nhạc là một cô bé ngoan, bà sao có thể nghi ngờ con bé.

"Hôm nào đó con lại kêu cậu ấy tới đây chơi." Doãn Nhạc nói xong, liền trốn vào phòng của mình.

Bây giờ này, lòng của cô giống như một mớ bòng bong, ăn không vô ngủ không yên, ngày ngày nằm mơ, tất cả trong mơ đều là Trình Hạo.

.....

Nghỉ dài hạn bảy ngày, Hi Nguyên đều ở nhà cùng với Lăng Khắc Cốt dính lấy nhau, ngay cả cửa chính lầu đài Tinh Nguyệt cũng không bước ra một bước. Cô chỉ nghỉ ở bên cạnh hầu hạ cái người bị thương là anh, làm cái nạng gỗ của anh.

Sau khi Tường Lê Văn đi Philippines, cuộc sống của cô và Lăng Khắc Cốt quả thật rất vừa lòng. Mỗi ngày ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, sau đó tỉnh dậy giữa nụ hôn của anh, ban ngày, cô có thể dính ở trong lòng anh, ép buộc anh khe khẽ ngâm nga một khúc tình ca. Mỗi lần anh đều một bộ tâm tình mâu thuẫn, không muốn hát tình ca, cô liền chống nạng uy hiếp: "Anh dám không hát, tôi liền rời khỏi anh đi tìm Zu Cuella."

Lăng Khắc Cốt dưới sự uy hiếp của cô, không thể không quần bách rên rĩ hát.

Nói thật ra, anh hát thật rất khó nghe, nhưng chính cái chất giọng hát tình ca khàn khàn kia lại khiến cô mê muội.

Hôm nay, Bách Hồ tới lầu đài Tinh Nguyệt, chạy đến thư phòng cùng Lăng Khắc Cốt thần thần bí bí bàn luận gì đó, Hi Nguyên liền ở lại trong phòng khách xem ti vi.

Hình ảnh vòng tới vòng lui, thế nhưng xuất hiện một mẩu tin tức, Đan Mạch xảy ra bạo loạn chống Chính phủ, dưới sự chỉ huy anh minh cơ trí của hoàng tử Zu Cuella, rốt cuộc đã bình ổn được trận rối loạn này. Trên truyền hình phát đi hình ảnh Zu Cuella nho nhã cười hướng về phía dân chúng vẫy tay chào hỏi, anh vẫn là Zu Cuella đầy khí chất quý tộc, làm cho vô số phái nữ thét chói tai, hoan hô.

Giờ Hi Nguyên mới hiểu được tại sao Zu Cuella biến mất lâu như vậy, đến nỗi cô cũng sắp quên anh. Thì ra là trở về nước để dẹp một cuộc đảo chính quân sự. Nhìn dáng vẻ của anh, còn rất có phong độ vương giả. Nếu như người kế nhiệm Quốc vương Đan Mạch là anh, nhất định có thể trở thành một quân chủ anh minh.

"Tiểu tử kia rất lợi hại, lúc đầu tôi còn có chút khinh địch." Bách Hồ đứng ở bên bàn, có chút áy náy nói. Anh không ngờ Zu Cuella chỉ cần dùng hai tháng, liền có thể nhẹ nhàng dẹp yên một cuộc đảo chính vốn có thể làm biến chuyển cục diện chính trị của Đan Mạch.

"Anh làm vô cùng tốt. Chỉ cần kéo hẳn trở về Đan Mạch là tốt rồi, tôi cũng không muốn hủy diệt nền Quân Chủ Lập Hiến của Đan Mạch." Lăng Khắc Cốt nhìn Bách Hồ tán thưởng. Cái anh muốn chỉ là khiến Zu Cuella rời khỏi bé con, Zu Cuella đem đến cho anh cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt, giống như anh tùy thời tùy chỗ đều có thể mất đi bé con. Đối thủ mạnh như vậy, anh sao có thể để cho đối phương ở lại uy hiếp quan hệ của anh và bé con?

"Thật may mắn loại tình địch như Zu không phải là của tôi." Bách Hồ cười khoa trương. Tên Zu Cuella kia quá xuất sắc, quá khốc, cũng quá lợi hại, nếu như mình là tình địch của hắn, khẳng định đầu không lại hắn.

"Vây hẳn ở Đan Mạch, không để cho hắn trở lại đây." Lăng Khắc Cốt cau mày ra lệnh cho Bách Hồ. Zu Cuella đích xác rất nguy hiểm, thân phận của hắn quá đặc biệt, bọn họ là người thân cùng dòng máu duy nhất với Hi Nguyên ở trên thế giới này, nếu thật muốn cướp bé con đi, anh cũng không ngăn được. Chỉ là, nếu như bọn họ thật tới cướp người của anh, anh liền giữ tung chuyện xấu năm đó của bọn họ ra.

Vô luận như thế nào, anh đều sẽ không buông bé con ra.

"Không thành vấn đề, vì hạnh phúc của lão đại, tôi có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ." Bách Hồ cười hào phóng nói.

"Bên Thảm Đan như thế nào?" Lăng Khắc Cốt vuốt vuốt chuôi thủy tinh trên điện thoại di động, mày kiếm nhíu lại hỏi.

Thù lần này, anh nhất định phải báo. Lần trước không tiêu diệt hết Thanh Long bang là sai lầm lớn nhất của anh.

"Đang bắt đầu bày binh bố trận. Lão đại cứ ngồi mà nhìn là được rồi." Bách Hồ kiêu ngạo mà vỗ ngực. Bản lĩnh Thảm Đan anh quá rõ ràng, quả thật đúng là một Lăng Khắc Cốt thứ hai, chẳng những công phu cũng thế, còn có một đầu óc kín đáo, nhiệm vụ ở Thái Lan lần này rất nhiều ý kiến đều là đề xuất của Thảm Đan, hoàn hảo đến khiến anh thốt lên vì kinh hãi. Cho nên anh rất yên lòng đem chuyện Thanh Long bang toàn quyền giao cho Thảm Đan phụ trách, bản thân thì buông xuống nghỉ ngơi thôi.

"Tôi muốn khiến cho Trình Liệt biết, hắn đã đụng phải người không nên chọc giận". Lăng Khắc Cốt cười lạnh, trong tròng mắt đen nổi lên vằn máu tàn bạo.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Doãn Nhạc vừa xuống xe buýt, liền nhìn thấy Trình Hạo đứng ở cửa trường học, cô luống cuống cúi thấp đầu, không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt anh. Chuyện ngày đó chỉ nhắc đến sau khi say rượu, đối với anh mà nói có thể không đáng kể chút nào.

Cô núp ở sau lưng những bạn học khác, đang nghĩ khi anh không chú ý sẽ len lén chạy vào trường học, nhưng cô vừa đi qua cửa trường, liền bị Trình Hạo ở sau lưng một phát bắt được.

"Doãn Nhạc." Trình Hạo nhìn tròn mắt đen của Doãn Nhạc có chút dùng dằng, anh lo lắng liếm liếm đôi môi khô khốc.

Doãn Nhạc len lén rút tay ra, lộ ra nụ cười yếu ớt với Trình Hạo, hai lúm đồng tiền nhàn nhạt treo ở khóe môi khiến cho cô thoát nhìn vô cùng yếu ớt: "Ngày đó là một sai lầm, tôi đã quên rồi."

Nói xong, cô cắn môi dưới cúi đầu chạy đi. Doãn Nhạc không muốn để cho Trình Hạo thấy nước mắt của cô, cô không muốn khiến anh chỉ vì tránh nhiệm mà đến bên cô.

"Doãn Nhạc." Trình Hạo mắt tròn nhìn bàn tay trống không của mình, ngẩng đầu thờ dài.

Mấy ngày suy nghĩ để giải thích của anh, thế nhưng không có chút công dụng nào. Khi anh vừa nhìn thấy Doãn Nhạc với cặp mắt tròn như nai con đang ngân ngán lệ, tất cả lời nói trong đầu đều không nhớ nổi, anh trở nên ngớ ngẩn, ngây ngốc nhìn Doãn Nhạc biến mất.

Ngơ ngẩn suốt một ngày, Trình Hạo thậm chí không biết hôm nay giáo viên giảng cái gì, trong đầu tất cả đều là Doãn Nhạc. Ra chơi giữa giờ gặp Doãn Nhạc, cô coi như không thấy anh, cúi đầu đi qua bên cạnh anh.

"Trình Hạo, hai người làm sao vậy?" Hi Nguyên bồn chồn kéo kéo Trình Hạo đang tinh thần hoảng hốt, không hiểu mày nhăn lại.

Từ buổi sáng gặp Doãn Nhạc, cô đã cảm thấy Doãn Nhạc trở nên có chút trầm uất, gọi cậu ấy cũng không nghe thấy. Mới rồi Doãn Nhạc vừa nhìn thấy Trình Hạo, lập tức hoảng hốt chạy đi, giống như đang trốn Trình Hạo.

"Cô ấy. Ừ. Hôm nay có khỏe không?" Trình Hạo không trả lời vấn đề của Hi Nguyên, chỉ lo lắng hỏi tình hình của Doãn Nhạc.

"Thật không tốt, dường như là có thể bất khốc bất cứ lúc nào. Trình Hạo, có phải anh bắt nạt cậu ấy hay không?" Hi Nguyên nhớ ngày nghỉ hôm ấy, cô cố ý để hai người bọn họ đơn độc hẹn hò, chẳng lẽ ngày đó Trình Hạo khi dễ Doãn Nhạc, khiến cậu ấy khóc?

"Có chút chuyện, tôi đi tìm cô ấy." Trình Hạo nói xong, không có giải thích gì với Hi Nguyên, liền xoay người chạy đi.

Anh tìm rất nhiều nơi, cũng không tìm thấy Doãn Nhạc, đang lo lắng muốn đi nơi khác tìm tiếp thì chợt nghe có tiếng khóc từ phía sau cây ngô đồng.

Phía sau trường học có một khu vườn hoa nho nhỏ do những cây sồi xanh bao quanh tạo thành, bốn phía có mấy cây ngô đồng cao lớn, tiếng khóc chính là từ phía sau một gốc cây ngô đồng phát ra.

Trình Hạo nhẹ nhàng đi về phía cây ngô đồng, khi anh đi tới bên cạnh thì thấy Doãn Nhạc ôm đầu gối ngồi ở dưới tàng cây khóc.

Lòng Trình Hạo vù nhìn thấy nước mắt Doãn Nhạc thì lập tức xoắn chặt lại. Anh lo lắng ngồi xổm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực: "Doãn Nhạc, thật xin lỗi."

"Trình Hạo?" Doãn Nhạc đột nhiên nhìn thấy Trình Hạo, lập tức nhếch nhác lau nước mắt. Nhưng nước mắt uất ức giống như hai ao nước, càng tụ càng nhiều, lau hoài cũng không hết.

Thấy đôi cánh môi đỏ thắm của Doãn Nhạc nhẹ nhàng run rẩy, Trình Hạo cảm giác đột nhiên trong lòng có một nỗi sợ hãi. Anh không kịp nghĩ nhiều, liền cúi đầu hôn như đôi môi như anh đào đầy mỹ vị kia. Hôm đó, cũng là đôi môi này hấp dẫn anh, khiến cho anh có cái ý tưởng muốn nhấp nhấp hương vị của cô.

"Ừm. Ừ." Đột nhiên bị Trình Hạo hôn, Tim của Doãn Nhạc có mấy giây ngưng đập, khi ý thức được anh đang làm cái gì thì tim của cô lại bắt đầu kịch liệt nhảy lên.

Trình Hạo tựa như đang thưởng thức mỹ vị cắn nuốt sạch cái miệng nhỏ nhắn của Doãn Nhạc, vẻ mặt say mê. Thì ra là ngày đó anh không nhận được hấp dẫn, mới có thể ăn vụng trái cấm. Hôm nay dưới tình huống hoàn toàn tỉnh táo, thân thể của anh lại cũng bởi vì hương thơm trên người cô mà căng đau. Anh khát vọng cô!

"Đừng!" Doãn Nhạc đột nhiên đẩy lồng ngực Trình Hạo, lòng chưa xót ngăn cản anh. Nếu anh thích Hi Nguyên, sao còn nhập nhằng trên ghẹo cô?

"Nhạc Nhạc, tôi thích em." Trình Hạo chống đỡ cái trán của Doãn Nhạc, không hiểu động lòng. Đôi mắt to tròn căng của Doãn Nhạc trong mắt anh không ngờ lại mê người đến vậy, đôi môi xinh đẹp của cô giống như đang mê hoặc anh khiến anh không cưỡng được lại muốn lần nữa nếm thử.

Hôm đó say rượu, cho nên anh cũng không hương vị của cô lại tươi mới ngon ngọt đến vậy, giống như được thưởng thức một món điểm tâm ngọt ngon nhất vậy.

"Không cần nói đùa như vậy." Doãn Nhạc nén lệ lắc đầu. Cô không thể tin được lời Trình Hạo nói, bởi vì cô từng len lén nghe thấy anh và Hi Nguyên nói chuyện. Cô chỉ là em gái thôi!

"Tôi nói thật." Trình Hạo kéo tay Doãn Nhạc ép vào ngực, thâm tình ngưng mắt nhìn vào đôi mắt sáng đẹp đẽ của cô, "Mặc dù tôi không biết thích như

vậy có phải là yêu hay không, nhưng nơi này bây giờ đang vì em mà đập loạn."

"Anh sẽ chọc em khóc." Doãn Nhạc nhếch khóe môi cong cong lên, ngây thơ nhìn Trình Hạo. Trong mắt của cô chảy nước mắt hạnh phúc.

Trình Hạo cúi đầu, lần nữa ngậm cánh môi ngọt ngào của Doãn Nhạc, nhiệt tình mút lấy, đến cả nước mắt trên gò má của cô cũng sớm bị anh mút sạch.

Khi bọn họ lần nữa xuất hiện trước mặt Hi Nguyên thì trong mắt Doãn Nhạc đầy ý cười ngượng ngùng, cô cúi đầu nhìn lên gò má anh tuần của Trình Hạo, vẫn không thể tin được một chàng trai ưu tú như anh sẽ thích một cô bé giống một con heo con mập mập như cô

"Làm hòa rồi hả ?" Hi Nguyên chế nhạo bẹo bẹo má của Doãn Nhạc, trong lòng vì động tác tay trong tay của bọn họ mà vui mừng. Xem ra sau cơn mưa trời lại sáng, hai tiểu oan gia này làm hòa rồi. Đây đúng là kết quả mà cô muốn thấy nhất. Cô gái ngây thơ như Doãn Nhạc vậy nên có được tình yêu của bạch mã hoàng tử.

"Là tôi quá đàn, không biết mình thực sự muốn cái gì." Trình Hạo nắm chặt tay Doãn Nhạc, nghiêng đầu đắm đuối đưa tình nhìn khuôn mặt tươi cười khả ái của Doãn Nhạc.

"Hiện tại biết vẫn không tính là quá muộn." Hi Nguyên cười đẩy Doãn Nhạc tới trong ngực Trình Hạo, "Hôm nay tôi không làm li đã cản mũi, hai người tự mình hẹn hò đi thôi."

"Hi Nguyên!" Doãn Nhạc then thùng tròn cặp mắt to tròn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vì sự chêu đùa của Hi Nguyên mà đỏ bừng. Điều bộ thơ ngây mười phần của cô hấp dẫn ánh mắt Trình Hạo, anh cúi đầu, ở trên gò má ngọt ngào của cô hôn trộm một cái.

Doãn Nhạc mặt đỏ bừng càng lợi hại hơn, cô cũng không dám ngẩng đầu lên nữa, đem cả khuôn mặt vùi vào trong ngực Trình Hạo.

"Tôi đi đây, hai người cứ vui vẻ đi nhá." Hi Nguyên khoát khoát tay với Doãn Nhạc, liền khoác túi sách rồi đi.

Gió xuân thổi trên gương mặt cô, đem đến cho cô từng trận cảm giác ấm áp

Hi Nguyên nhớ tới Lăng Khắc Cốt, khóe miệng nở nụ cười càng ngọt ngào hơn.

Không biết có phải là anh lại đang ở nhà gặm thết hay không, cô phải nhanh nhanh về nhà chăm sóc anh thôi.

"Thượng Hi!" Hi Nguyên mới vừa đi ra khỏi cổng trường, liền nghe thấy canh đó có người đang gọi cô.

Zu Cuella?

Ngoại trừ anh ra thì còn có ai gọi cô như vậy.

Hi Nguyên mới quay đầu lại, bà vai liền bị người kia mạnh mẽ ôm lấy.

"Zu? Anh quay lại khi nào vậy?" Hi Nguyên thấy Zu Cuella, lập tức vui mừng hỏi anh.

Cặp mắt màu xanh dương của Zu Cuella lóe lên ánh sáng tà khí, anh dùng tay phải nâng cằm Hi Nguyên, ác ý cúi đầu xuống, ngoan độc cười lạnh: "Thượng Hi."

Hi Nguyên khó hiểu nhìn Zu Cuella, hôm nay cảm thấy anh là lạ, trên người không phải áo Armani ưa nữa, mà là một thân áo đen bó chặt lấy thân thể, quần đen bằng da bóng lóe ánh sáng chói mắt, bên trên áo khoác còn viền sáng. Sự kỳ quái của anh không chỉ ở một thân quần áo sáng bóng, còn có cả nụ cười tà ác trên mặt anh.

"Heo sắc lang, anh làm sao vậy?" Hi Nguyên vùng ra khỏi cánh tay Zu Cuella, bắt mắt nhìn anh chăm chăm.

Con mắt tà khí của Zu Cuella chăm chú nhìn vào mặt của Hi Nguyên: "Miễn cưỡng có thể."

"Cái gì miễn cưỡng có thể?" Hi Nguyên càng nghe càng khó hiểu, hôm nay Zu Cuella nói chuyện là lạ, khiến cho người ta không hiểu nổi.

"Đương nhiên là làm vương phi của tôi." Zu Cuella da mặt dày cười tà.

"Ai muốn làm vương phi của anh?" Hi Nguyên tức giận đẩy Zu Cuella ra. Cái con heo tự đại này! Vĩnh viễn cũng không thay đổi được tính tình cuồng ngạo của anh ta.

Không muốn lại để ý tới Zu Cuella, Hi Nguyên vội vã về nhà thăm Lăng Khắc Cốt, cho nên không có chú ý tới trong mắt đối phương lóe lên sự tàn độc.

Lúc này, một chiếc Cadillac đột nhiên lướt qua, dừng ở trước mặt bọn họ, Hi Nguyên đang muốn vòng qua đuôi xe, thân thể liền bị Zu Cuella từ sau lưng nhấc bổng lên, mở cửa xe, ném vào bên trong chiếc Cadillac.

"Zu, anh làm gì vậy?" Hi Nguyên nhếch nhác ngồi thẳng dậy, bắt mắt hỏi Zu Cuella.

"Hẹn hò." Cặp mắt màu xanh dương của Zu Cuella ác ý nheo lại.

"Tôi không rảnh! Thả tôi xuống xe." Hi Nguyên theo trực giác cự tuyệt. Hôm nay Zu Cuella mang lại cho cô sự áp bức không lý giải được.

"Lái xe!" Zu Cuella sửa sang cài lại khuy tay áo khoác nạm kim cương, không chút để ý tới yêu cầu của Hi Nguyên.

Anh ta tùy tiện làm theo ý mình như vậy khiến Hi Nguyên tức giận, cô giờ túi sách quật về phía Zu Cuella: "Heo sắc lang! Mau kêu tài xế dừng xe!"

Sắc mặt Zu Cuella của lập tức trở nên thô bạo, anh âm ngoan túm lấy Hi Nguyên, ánh mắt đe dọa nhìn cô: "Chớ chọc tôi tức giận! Sự nhẫn nại của tôi có mức độ thôi!"

"Không muốn tức giận thì liền thả tôi xuống xe!" Hi Nguyên rống lên với Zu Cuella.

Không ngờ hai tháng không gặp, Zu Cuella trở nên không thể nói lý như vậy.

"Tôi thật vất vả tìm được em, em nói tôi làm sao có thể buông tay đây?" Zu Cuella cúi đầu, ác ý thoảng một hơi ở trước mặt của Hi Nguyên. Nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên phỉếm hồng thì anh ác ý cười to.

"Anh thật sự là Zu Cuella?" Hi Nguyên càng nhìn càng cảm thấy Zu Cuella hết sức xa lạ, bồn chồn hỏi.

Zu Cuella mặc dù rất ngông cuồng ngạo mạn, lại cũng rất ưu nhã, trên người đầy khí chất quý tộc. Anh cho dù trêu chọc cô đến cỡ nào, trong mắt vẫn chưa bao giờ lộ ra ý cười tà ác như thế này.

"Em nói xem?" Zu Cuella nhướn mày, thần thần bí bí nháy mắt mấy cái, sau đó cuồng vọng cười lớn.

"Tôi muốn về nhà!" Hi Nguyên nhìn chằm chằm Zu Cuella, lớn tiếng nói.

Cô không muốn ở chung một chỗ với Zu Cuella, anh hôm nay khiến cho cô cảm thấy chán ghét.

"Là muốn về nhà, bà nội Khải Sát Lâm đang đợi tôi dẫn em trở về." Zu Cuella ôm Hi Nguyên, mập mờ ngửi mùi thơm trên người cô, "Em họ nhỏ đáng yêu của tôi thơm quá. Vì em buông tha toàn bộ khu rừng rậm, miễn cưỡng có thể chịu được."

"Heo sắc lang, đầu anh chính là bị hồng rồi?" Nghe Zu Cuella nói đến bà nội Khải Sát Lâm, Hi Nguyên không hoài nghi người đàn ông ở trước mắt nữa, cô chỉ khó hiểu nhìn Zu Cuella.

"Heo sắc lang?" Zu Cuella với về nghiêng ngẫm liếc nhìn Hi Nguyên, môi mòng nhếch lên đầy mỉa mai.

"Cách tôi xa một chút!" Hi Nguyên giận dỗi đẩy Zu Cuella ra, không để ý đến anh nữa.

Xe dừng ở cửa một nhà hàng lớn cấp năm sao, Zu Cuella mạnh mẽ lôi kéo Hi Nguyên xuống xe: "Theo tôi ăn cơm."

"Tôi muốn về nhà!" Hi Nguyên hận không được cắn Zu Cuella một miếng, anh thế nhưng một ít phong độ thân sĩ cũng không có, tựa như một Tiểu Bá Vương tà ác, chỉ biết ra lệnh cho cô.

"Com nước xong, tôi sẽ đưa cho em về nhà." Zu Cuella cười quỷ dị, đẩy mạnh Hi Nguyên vào trong thang máy.

Ngồi ở trong phòng ăn sang trọng, Hi Nguyên tức giận nhấp một hộp sâm banh. Zu Cuella hôm nay bá đạo không nói đạo lý, chỉ lấy bản thân mình làm trung tâm.

Zu Cuella lắc ly rượu đỏ trong tay, tà tà giờ lên: "Cạn!"

"Cạn cái đầu anh!" Hi Nguyên cảm tức uống cạn sâm banh trong chén, bắt mắt rống to.

Cô bỏ lại ly rượu, tức giận đứng lên: "Com ăn rồi, đưa tôi về nhà."

"Không vội." Zu Cuella ti mi thưởng thức rượu ngon trong chén, chính là vẫn không chịu đưa Hi Nguyên về nhà.

"Tự tôi đi!" Hi Nguyên đứng lên đang muốn đi ra ngoài, nhưng cô mới rời khỏi cái ghế, đầu bắt đầu đau choáng mắt hoa.

Zu Cuella ác ý ôm lấy thân thể xụi lơ của cô, đi ra khỏi phòng, trực tiếp đi thang máy thẳng lên phòng tổng thống.

"Chờ gạo sổng nấu thành cơm, xem Zu còn muốn em không?" Zu Cuella, không, phải nói là Rio Cuella, mỉa mai cười lạnh.

Zu Cuella trở về nước đẹp yên phản loạn, vừa đúng cho hần cơ hội. Chỉ cần Thượng Hi trở thành phụ nữ của hần, vương vị Đan Mạch còn có thể không phải của hần hay sao? Hần muốn khiến cho Zu Cuella giang sơn mỹ nhân tất cả đều không chiếm được.

Rio ác ý cười, vác Hi Nguyên đi ra khỏi thang máy.

Bên ngoài thang máy, có một người đàn ông thoáng qua hần, khi nhìn thấy Hi Nguyên trên vai hần thì sùng sốt.

Lăng Hi Nguyên? Thang Dật Thần mới vừa tham gia xong hoạt động tuyên truyền nghi hoặc nhìn mặt của Hi Nguyên. Chính là cô ta không sai được. Nhưng cô ta làm sao lại bị người đàn ông vác vào 'phòng Tổng thống'?

Đứng ở trong thang máy, Thang Dật Thần nghi hoặc.

Nhớ tới cô ta hại Mang Lâm sanh non, Thang Dật Thần cũng không muốn quan tâm tới cô ta nữa.

Sống chết của cô ta thì can hệ gì tới anh?

Anh nhấn nút xuống lầu, không chút do dự rời đi.

Rio Cuella ném Hi Nguyên tới trên giường, tà khí đứng ở bên giường cười lạnh.

Bà nội Khai Sát Lâm từng nói, chỉ có người lấy được Thượng Hi mới có tư cách trở thành Quốc vương Đan Mạch. Vì vương vị, hần và Zu một mực tranh đấu gay gắt, cho dù dùng bất kì thủ đoạn nào, hần đều muốn chiến thắng Zu. Huống chi chỉ là đoạt lấy một phụ nữ không quá xấu xí.

Hần vừa cời áo khoác, đẩy lòng vừa cười lạnh.

Thời điểm hần đem toàn bộ đồ trên người cời xuống chỉ còn cái quần lót, hần ác ý áp đến trên người Hi Nguyên.

Cô bé này da không tệ, sờ ở trong tay rất trơn mịn. Rio vừa cời đồng phục học sinh của Hi Nguyên, vừa hài lòng kiểm hàng. Cho dù có làm vương phi của hần cũng không tính là quá xấu.

Khi hần đang muốn cời bỏ đồ lót của Hi Nguyên thì Hi Nguyên đột nhiên mở mắt ra. Khi cô thấy gương mặt đầy dục vọng của Rio Cuella thì sợ hết hồn. Cô liều mạng giùng giàng, muốn từ phía dưới Rio Cuella né ra.

"Heo sắc lang, anh muốn làm gì?" Hi Nguyên hoảng sợ đá chân.

Cô chưa bao giờ từng thấy Zu Cuella sẽ làm ra loại chuyện hạ lưu này, sự nham nhở thường thấy của anh không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại dục vọng tà ác.

"Ngoan ngoãn đi theo tôi, sau này em chính là vương phi của tôi." Rio Cuella cúi đầu, ác ý hôn Hi Nguyên.

Đang lúc này cửa phòng đột nhiên bị người từ bên ngoài đá văng ra.

Thang Dật Thần nhìn thấy Hi Nguyên bị cưỡng bức, lập tức xông lên trước, đá Rio Cuella bật qua một bên.

"Thang Dật Thần?" Hi Nguyên không ngờ anh sẽ xuất hiện, vừa che ngực, vừa rung rung nhìn anh.

Rio đứng dậy từ dưới đất, bất mãn rống giận: "mày dám đá tao? Mày biết tao là ai không?"

"Tôi chỉ biết anh đang cưỡng bức cô gái này." Thang Dật Thần cời âu phục xuống, ném tới trên người của Hi Nguyên, che đi thân thể lỏa lồ của cô.

"Dẫn tôi đi!" Hi Nguyên đau lòng chớp chớp đôi mắt ngấn lệ.

"Chớ hòng mơ tưởng!" Rio tay nắm thành quyền, hung ác đâm về phía Thang Dật Thần.

Thang Dật Thần nghênh đón, đánh nhau với hần.

Mới vừa rời trong thang máy, anh luôn nghĩ tới gương mặt tuyệt mỹ của Hi Nguyên, muốn không để ý đến cô, lại không qua được một cửa ải trong đây lòng kia. Vì vậy anh vội vàng nhấn dừng thang máy, lần nữa cho thang máy quay lên.

Nhìn thấy cái người đàn ông ngoại quốc này đề ở trên người Hi Nguyên thì anh vô cùng căm tức, hận không thể giết chết đối phương.

Quả đấm của Thang Dật Thần rất có lực, Rio cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, hai người đánh thật lâu, rốt cuộc Thang Dật Thần mới tìm ra chỗ yếu của Rio, một cước đá vào hông của hần.

Rio bị Thang Dật Thần đá ngã trên mặt đất, đau đến không đứng lên được. Thang Dật Thần nhân cơ hội này, kéo Hi Nguyên đã mặc quần áo từ tề rời đi.

"Zu Cuella, tôi hận anh!" Hi Nguyên vào thưoir khắc lướt qua Rio Cuella, đầy hận ý nói.

Trên gương mặt thô bạo của Rio hiện ra nụ cười tà ác, cũng không có giải thích thân phận của mình với Hi Nguyên.

Để cho cô hiểu lầm Zu, cũng không phải ý tôi.

Vào thang máy, Thang Dật Thần phát hiện bà vai Hi Nguyên đang khe khẽ run rẩy, vì vậy quan tâm hỏi cô: "Cô không sao chứ?"

"Không sao." Hi Nguyên cắn môi dưới lắc đầu một cái. Là cô nhìn người không rõ, lại đi dâng mình cho người đàn ông hư hỏng tà ác như Zu Cuella. Cô sẽ không để ý tới anh ta nữa.

"Đừng khóc." Thấy mắt Hi Nguyên hàm chứa nước, Thang Dật Thần có chút luống cuống. Anh không phải nên hận cô sao? Làm sao thấy cô rơi lệ, tim lại xoắn vào một chỗ rồi.

"Tôi không có khóc." Hi Nguyên kiên cường ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hướng về phía Thang Dật Thần lộ ra một nụ cười khó coi, "Cám ơn anh."

"Chỉ cần là phụ nữ, tôi đều sẽ giúp ngay, không phải cố ý cứu em." Thang Dật Thần hất hất tóc quần ở trên trán ra, kỳ cục nói.

"Vậy cũng phải cám ơn anh." Hi Nguyên thành khẩn nói. Mỗi lần gặp phải anh, đều bị anh giễu cợt, vốn là ấn tượng đối với anh rất kém, nhưng mới vừa một khắc anh cứu mình kia, oán hận trong lòng cô đều đột nhiên biến mất.

"Tôi đưa em về nhà." Thang Dật Thần cuống ngoao ra khỏi thang máy, nói với Hi Nguyên ở sau lưng.

Hi Nguyên đuổi theo Thang Dật Thần, thành tâm cám ơn.

Dọc theo đường đi, Thang Dật Thần cũng không nói chuyện, hình như khinh thường việc phải ở cùng Hi Nguyên trong một không gian, nhưng ánh mắt của anh cũng không ngừng liếc về phía Hi Nguyên.

Đến lầu đài Tinh Nguyệt, Thang Dật Thần từ chối ý mời vào nhà của Hi Nguyên: "Tôi còn có chuyện."

"Vậy lần sau có cơ hội, tôi sẽ cám ơn anh thật tốt." Hi Nguyên vẫy vẫy tay với Thang Dật Thần một cái, thành khẩn nói.

Nếu như hôm nay không phải nhờ có Thang Dật Thần, ý xấu của Zu Cuella sẽ đạt được. Đến lúc đó, cô nhất định sẽ khóc chết.

Thật may mà có anh, cô mới thành công tránh được một kiếp này.

Thang Dật Thần không nói gì, trầm mặc khởi động xe hơi rời đi.

"Một Zu Cuella không đủ, lại còn quyến rũ Thang Dật Thần?" Giọng nói đầy giễu cợt này của Lăng Khắc Cốt từ cửa truyền đến.

Hi Nguyên khiếp sợ quay đầu lại, thấy Lăng Khắc Cốt gương mặt lo lắng nhìn cô chằm chằm.

"Lăng Khắc Cốt, anh có ý gì?" Hi Nguyên giật đến nhìn anh chằm chằm.

Cái gì gọi là cô quyến rũ Thang Dật Thần?

Anh sao có thể vũ nhục người như vậy?

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Lăng Khắc Cốt dựa khung cửa, mắt phượng lãnh mị nheo lại.

Anh đang ở nhà đợi đến nóng lòng, đang muốn phái người đi tìm cô, vậy mà cô, lại cùng Thang Dật Thần giống như một đôi tình lữ, lưu luyến không rời chào từ biệt. Cô lúc nào thì thông đồng với Thang Dật Thần rồi? Có một người là anh còn chưa đủ sao?

Hi Nguyên ủy khuất mắt hàm chứa nước, hoảng sợ trong đêm nay còn chưa bày tỏ được với ai, liền lại bị Lăng Khắc Cốt tránh oan, trong lòng cô thật khó chịu.

"Đứng! Tôi uyển rũ Thang Dật Thần đó! Anh hài lòng chưa?" Hi Nguyên giống như con nhím, căm tức rống to với Lăng Khắc Cốt. Cô quật cường đẩy Lăng Khắc Cốt cản đường ra, chạy thẳng lên lầu.

Úp sấp trên giường, Hi Nguyên mới bắt đầu ủy khuất khóc nức lên. Cô thiếu chút nữa thất thân, vốn còn muốn tìm anh tố uất ức, anh thế nhưng một ít cũng không thấy làm tổn thương lòng cô, còn mở miệng châm chọc cô.

Lăng Khắc Cốt tại sao có thể nói cô như vậy?

Trước kia, anh nhận định kết tội cô mang thai nghiệt chủng của người khác, không nói lời nào ngược đãi cô, hiện tại lại không cho cô giải thích, trực tiếp chụp cho cô một cái mũ lêu lổng.

Cô sẽ không để ý tới anh nữa!

Buổi tối, cô không tiếp tục qua phòng Lăng Khắc Cốt, Lăng Khắc Cốt cũng không đến tìm cô, hai người lại lâm vào chiến tranh lạnh.

Cứ để cho chân của anh đau chết luôn đi! Hi Nguyên cắn chặt, ép buộc bản thân hạ quyết tâm, không nghĩ tới anh ấy có muốn đi toilet hay không, không có năng, có thể xuống giường hay không.

Ngày thứ hai rời giường, Hi Nguyên ngay cả bữa sáng cũng không tình nguyện ăn cùng Lăng Khắc Cốt, trực tiếp ngồi xe đi học.

Nhìn cô rời đi, Lăng Khắc Cốt cảm tức ném đi cả một bàn đồ ăn sáng, mặc cho một bàn bữa ăn sáng phong phú cũng đều rơi xuống đất.

Rõ ràng người sai là Hi Nguyên, cô lại một bộ dáng giống như anh nói sai.

Anh mặt lạnh đứng lên, khắp khiêng lên lầu.

Diệp Bru cười tà ác, hắt gọi người giúp việc ra thu dọn xong tất cả, liền trốn vào phòng cho người giúp việc của mình gọi điện cho Trương Lệ Văn ở mãi tận Philippines.

"Rất tốt, hiện tại chính là cơ hội. Anh kêu Trình Liệt làm cho đẹp một chút, đừng lưu lại nhược điểm khiến cho người ta liên tưởng đến tôi." Trương Lệ Văn nghe được Diệp Bru nói xong, hà hê cười.

"Em nói xem như vậy có phải quá độc ác hay không?" Diệp Bru bị tiếng cười của Trương Lệ Văn dọa sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng. Thật may hắn không phải đối tượng đối phó của cô ả.

"Thế nào? Mềm lòng? Chẳng lẽ anh cũng coi trọng cái con ranh xấu xí Lăng Hi Nguyên đó?" Trương Lệ Văn âm lãnh cười nhạo.

"Nào có? ! Trong lòng tôi chỉ có em! Em kêu tôi đi hướng đông tôi nào dám đi hướng tây." Diệp Bru nói lấy lòng, "Tôi sẽ gọi điện thoại cho Trình Liệt."

"Anh cẩn thận một chút! Đừng để cho Lăng Khắc Cốt biết tôi có quan hệ tới Trình Liệt. Nếu như để anh ta biết tôi đem hành trình của anh ấy tiết lộ với Trình Liệt, anh ta sẽ không bỏ qua cho tôi. Kế hoạch của chúng ta liên toàn bộ xong rồi!" Trương Lệ Văn lạnh lùng nhắc nhở Diệp Bru.

Thông qua Diệp Bru, cô biết Trình Liệt, là cô thiết kế Lăng Khắc Cốt bị đâm, sau đó tại thời điểm nguy cấp cô ra mặt cứu anh, khiến cho anh cảm kích cô. Kẻ này thật hoàn hảo, không có ai nhìn ra.

Cô đang từng bước tiến tới thành công, hiện tại cũng chỉ còn có con ranh con xấu xí Lăng Hi Nguyên kia.

Kẻ đắc tội với cô, không có ai có kết cục tốt, huống chi là Lăng Hi Nguyên? Đợi con ranh đó thành một cái giày rách đã bị dùng qua, nhìn xem Lăng Khắc Cốt còn đuổi theo muốn nó không kịp nữa không?

Trương Lệ Văn ác ý cười to.

"Tôi hiểu biết rõ rồi!" Diệp Bru lập tức gật đầu. Đối với Trương Lệ Văn, hắn vẫn ôm tâm tình vừa thương vừa sợ, người phụ nữ này lòng dạ ác độc mà đã trời dấy, Lục Thân Bất Nhận.

Doãn Nhạc nhìn dáng vẻ dờ dẩn của Hi Nguyên, không khỏi lo lắng lay lay bờ vai của cô: "Hi Nguyên, cậu có tâm sự gì sao?"

"Không có. Mình đau bụng sinh lý thôi." Hi Nguyên lắc đầu một cái, cô không muốn đem chuyện với Lăng Khắc Cốt kể cho người khác nghe, anh và cô chiến tranh lạnh mấy ngày, mấy ngày nay, mặt của anh luôn là rất thối, cô cũng không để ý tới anh. Ai bảo anh hiểu lầm cô?

"Có muốn mua chút thuốc hay không?" Doãn Nhạc vừa nghe, lập tức nhớ tới Hi Nguyên có bệnh đau bụng sinh lý, mỗi lần đều phải dựa vào thuốc bắc để điều hòa.

"Không cần. Mình uống chén nước nóng là tốt rồi." Hi Nguyên nằm ở trên bàn, vô lực lắc đầu.

Doãn Nhạc vội đi rót nước cho cô: "Hi Nguyên, nước này vẫn còn nóng lắm, nhanh uống một chút đi."

"Cám ơn." Hi Nguyên nhận lấy chén nước, cảm kích cười cười.

Eo đích xác có chút đau, cô ở trong lòng tính toán ngày một chút, cũng đích xác một hai ngày nữa là đến kỳ? Cho nên eo có phản ứng trước, nhâm nhâm đau.

"Hi Nguyên, mình lại có bài đóng góp cho tạp chí rồi." Doãn Nhạc hạnh phúc nheo con mắt tròn lại, nhỏ giọng nói với Hi Nguyên, "Mình viết thiên tình sử xưa, biên tập tối ngày hôm qua nói với mình chỉnh sửa một chút, kỳ tới tòa soạn của bọn họ sẽ bắt đầu đăng."

"Thật sao? Chúc mừng!" Hi Nguyên chân thành vui thay Doãn Nhạc.

Có môn lý, nhất là phương diện toán học, Doãn Nhạc là một Đại Ngốc Nghếch, nhưng ở phương diện văn học, cô ấy chính là một thiên tài. Cô từng đọc qua một bài văn chương của Doãn Nhạc được đăng báo "Dạ tiểu thuyết", cảm thấy văn phong của cô ấy rất tốt, nội dung rất tốt.

"Cũng chỉ là một bài văn nhỏ, không có gì." Doãn Nhạc khiêm tốn cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói. Cô viết một bài tiểu thuyết tình yêu, bên trong có một quãng ngắn là tình cảm rung động trong câu chuyện tình yêu của cô với Trình Hạo. Cô không biết người khác biết được, có cười cô hay không.

"Mình đi nói với Trình Hạo, để cho anh ấy vui thay cho cậu." Hi Nguyên đột nhiên nhớ tới Trình Hạo, lập tức lôi kéo Doãn Nhạc muốn đi qua lớp bên cạnh tìm anh ấy

Chuyện này, người nên biết trước hết phải là bạn trai Doãn Nhạc - Trình Hạo. Cô muốn cho Trình Hạo hiểu rõ, người anh ta yêu chính là một đại tài nữ

đẩy nha.

"Đừng! Sẽ bị chê cười." Doãn Nhạc ngượng ngùng kéo tay Hi Nguyên, hai gò má bắt đầu hồng hồng.

Có tình yêu thấm nhuần, sắc mặt của cô không hề tái nhợt nữa, thì ra là mặt gầy mặc dù không có bao nhiêu thịt, nhưng đã dần dần đỏ thắm, xinh đẹp đến như trái táo đỏ căng mọng.

"Anh ta dám!" Hi Nguyên bá đạo nói, "Đi, tìm anh ta bắt mời khách đi!"

Trong KTV, Hi Nguyên nằm ở trên ghế sa lon, thường thức tiếng hát Trình Hạo. Không ngờ anh ta thật biết hát tình ca, nhất là nét mặt anh thâm tình nhìn Doãn Nhạc, khiến cho cô cũng bắt đầu ghen tỵ với Nhạc Nhạc.

"Hi Nguyên, cậu cũng hát một bài đi." Doãn Nhạc đưa list bài hát cho Hi Nguyên, hưng phấn nói.

"Eo mình có chút đau, hai người các cậu cứ hát đi, mình làm một người đơn thuần nghe là được rồi." Hi Nguyên lắc đầu một cái. Cô hiện tại toàn thân vô lực, chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi.

"Em không sao chứ?" Trình Hạo nghe được Hi Nguyên nói đau thắt lưng, thì để mic xuống ngồi vào bên cạnh Hi Nguyên.

"Không có. Chỉ là thắt lưng có đau một chút. Nghỉ ngơi một chút là tốt rồi." Hi Nguyên đỏ mặt giải thích. Muốn cô thể làm thế nào giải thích với một cậu bé to đầu như vậy đây.

"Nhạc Nhạc, chúng ta đưa Hi Nguyên về nhà thôi." Trình Hạo cảm thấy không yên tâm, Hi Nguyên nhìn như có vẻ rất khó chịu.

Doãn Nhạc gật đầu đồng ý.

"Tài xế nhà tôi đang ở phía dưới, hai người không cần phải để ý đến tôi. Tự tôi đi xuống là được rồi." Tối nay không khí tốt như vậy, cô không muốn phá hư Trình Hạo cùng tình nhân nhỏ Nhạc Nhạc của anh ta, để cho hai người bọn họ chơi thêm một lát nữa thôi.

"Vậy chúng tôi đưa cho em xuống lầu." Trình Hạo giúp Hi Nguyên đeo cặp sách, cùng với Doãn Nhạc đỡ Hi Nguyên rời đi.

Bên cạnh KTV là một quán rượu chuyên đồ ăn Nhật, Hi Nguyên mới vừa đi ra cửa chính KTV, liền bị một người đàn ông ngoại quốc bắt được tay.

"Thượng Hi!" Zu vui mừng nhìn Hi Nguyên, không ngờ trùng hợp như thế sẽ đụng phải Hi Nguyên.

Hi Nguyên vừa nhìn thấy gương mặt tuần tú quen thuộc của Zu Cuella, lập tức nhớ tới hai ngày trước bị anh thiết kế, kém chút nữa thì bị cưỡng bức rồi, cô không chút suy nghĩ, liền tặng anh một bạt tai: "Vô si!"

"Thượng Hi, em làm sao vậy?" Che mặt bị đánh đau, Zu Cuella không hiểu sững sốt. Đây chính là lẽ ra mất Thượng Hi cho anh sao? Một cái tát?

"Anh còn có mặt mũi hỏi tôi?" Hi Nguyên căm tức nhìn chằm chằm Zu Cuella. Thấy anh một bộ dạng đuối lý không hiểu, cô liền giận dữ sợ.

"Giải thích cho tôi!" Zu Cuella giận tái mặt, lãnh khốc ra lệnh. Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đánh anh, Hi Nguyên là người thứ nhất. Đánh người dù sao cũng phải có lý do, anh muốn biết mình đến cùng là đã làm cái gì, lại đưa tới lĩnh một cái tát.

"Anh đi chết đi!" Hi Nguyên đẩy Zu Cuella ra, tức giận chạy xuống bậc thang.

Trình Hạo và Doãn Nhạc theo sau, thời điểm Trình Hạo lướt qua Zu Cuella, không khỏi nhìn lâu anh một cái.

"Hi Nguyên, đi đường cẩn thận chút." Doãn Nhạc không yên tâm dặn dò Hi Nguyên ngồi vào trong xe. Cô không hiểu Hi Nguyên làm sao lại đánh Zu Cuella. Quan hệ anh em họ của bọn họ không phải rất tốt sao?

"Hai người đi lên tiếp tục chơi. Mình đi nha." Hi Nguyên vẫy vẫy tay với Doãn Nhạc một cái.

Nhìn xe Hi Nguyên đi xa, Doãn Nhạc mới hoàn hồn, đi tới bên cạnh Zu Cuella: "Có phải hai người có hiểu lầm gì hay không?"

"Tôi sẽ tra rõ." Zu Cuella lo lắng nói.

Nhất định là có nguyên nhân gì đó mới khiến Thượng Hi có thái độ như vậy.

"Nhạc Nhạc, chúng ta lên lầu thôi." Trình Hạo có chút ghen ghét ôm hông của Doãn Nhạc, thấy cô cùng cái người đàn ông ngoại quốc cao lớn đẹp trai này nói chuyện, anh đặc biệt ghen tỵ.

Doãn Nhạc ngây ngốc bị anh kéo theo lên lầu, không biết Trình Hạo đã đồ bình dấm chua.

Mới vừa vào phòng, Trình Hạo liền ôm Doãn Nhạc vào trong ngực. Anh dần dần ôm chặt lấy eo thon của cô, bá đạo hôn cánh môi của cô.

"Trình Hạo. Ừm." Doãn Nhạc bị anh hôn không thở nổi, chưa bao giờ từng thấy anh nhiệt tình như vậy, tim của cô đập đến cực nhanh,

như muốn nhảy ra khỏi ngực.

"Trong mắt của em chỉ có thể có tôi!" Trình Hạo bá đạo áp đảo Doãn Nhạc ở trên ghế sofa, điên cuồng đòi lấy ngọt ngào của Doãn Nhạc .

Đêm hỗn loạn của kỳ nghỉ dài ngày lần trước, anh không có kịp thưởng thức sự đẹp đẽ của Doãn Nhạc, hôm nay cái hôn này đã dẫn phát sự nhiệt tình của anh không cách nào ngừng được nữa.

Môi Doãn Nhạc giống như lau mặt ngọt, khiến cho anh muốn thưởng thức tiếp nữa. Anh đột nhiên ngăn cổ áo Nhạc Nhạc, dúi đầu vào trước ngực của cô.

"Không cần. Ummm." Doãn Nhạc ôm lấy đầu Trình Hạo, động tình nỉ non. Lòng của cô cuồng loạn, nghênh đón một bữa yến tiệc kích tình.

Lần nữa nếm được tư vị của Doãn Nhạc, Trình Hạo thiếu chút nữa điên cuồng. Anh cuồng dã đoạt lấy ngọt ngào phía dưới, thì ra là tư vị của cô so thiên sứ còn ngọt ngào hơn.

.

Lúc Hi Nguyên về đến nhà, Lăng Khắc Cốt đang ở trong phòng khách xem báo. Anh lạnh lùng nâng mí mắt, nhìn Hi Nguyên một cái, liền lại cúi đầu tiếp tục xem báo.

Hi Nguyên cũng không thèm để ý tới anh, trực tiếp lên lầu.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên vứt bỏ tờ báo trong tay, vịn lưng ghế sofa đứng lên, gương mặt tuấn tú lãnh khốc của anh căng thẳng, không nói lời nào đi lên lầu. Băng gạc trên đùi anh đã bỏ đi, đi đứng bây giờ vẫn có chút cà thọt.

Bé con mấy ngày nay đối với anh hờ hững, anh sắp tức nổ phổi rồi. Vừa nghĩ tới cái tên hoàng tử Zu Cuella tôn quý đó và cái kẻ mỹ nam Thang Dật Thần kia, anh lại ghen đến muốn nội thương luôn rồi.

Cô có thể cười với bất kỳ người đàn ông nào, lại duy chỉ có mặt lạnh đối với anh.

Anh đẩy cửa phòng Hi Nguyên ra, nghe được tiếng nước chảy ào ào truyền ra từ phòng tắm, anh nghĩ cũng không nghĩ, đã vào phòng tắm.

"A!" Hi Nguyên nghe được tiếng động ở cửa, bị sợ đến thét chói tai. Chờ thấy rõ là Lăng Khắc Cốt thì cô tức giận rống to với anh: "Đi ra ngoài!"

Lăng Khắc Cốt mặt lạnh không để ý tới Hi Nguyên, vừa cởi áo đang mặc, vừa nhảy vào bồn tắm.

"Không nên đụng tôi!" Hi Nguyên vươn tay, không ngừng đám Lăng Khắc Cốt.

"Vậy em muốn cho người nào đụng?" Lăng Khắc Cốt ghen tỵ cắn răng. Anh một phát ôm chặt lấy hông của Hi Nguyên, để cho cô ngồi lên đầu gối của anh.

"Bất kỳ người đàn ông nào, chỉ cần không phải anh!" Hi Nguyên khiêu khích nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt. cái người nay sao cứ kiên quyết cho là cô lăng loàn, ngày đó anh ngay cả hỏi cô cũng không hỏi, liền nổi giận với cô.

Lăng Khắc Cốt bị Hi Nguyên khiêu khích nổi giận, anh tức giận đặt Hi Nguyên lên thành bồn tắm, lo lắng từ dưới đất thấp rống to: "Cái người tiểu yêu tinh này!"

"Tôi muốn quyến rũ đàn ông khắp thiên hạ." Hi Nguyên không chịu thua đẩy Lăng Khắc Cốt.

Cô chính là Yêu tinh rồi sao?

Anh không phải hi vọng cô chính là loại người đó hay sao?

Lăng Khắc Cốt cảm tức kéo chân Hi Nguyên ra, không cho cô thời gian thích ứng, đã man xông vào, anh không lồ xé rách thân thể Hi Nguyên, đau đến mức cô ở trên người của anh run rẩy.

"Anh không phải là người!" đôi môi Hi Nguyên bởi vì đau đớn mà run rẩy.

"Tôi là đàn ông!" Lăng Khắc Cốt âm ngoan nhìn chằm chằm Hi Nguyên, đột nhiên luật động kịch liệt.

Hi Nguyên đau đến cắn bả vai Lăng Khắc Cốt, đem ngọn lửa tức giận cháy bùng về phía anh.

Hi Nguyên không ngừng đá Lăng Khắc Cốt, lại vẫn không đẩy ra được sự xâm lược của anh, cô chỉ cảm thấy cả thân thể như bị anh xé rách, đau đến co rút.

Sự phản kháng của Hi Nguyên hoàn toàn chọc giận Lăng Khắc Cốt, anh tức giận đè cô lên mép bồn tắm, từ phía sau tiến vào nơi mà chưa từng có ai chạm qua của cô.

"A! Cái người ma quỷ này!" Hi Nguyên cảm giác mình muốn chết, tay của cô nắm chặt thành quyền, đau đến mất đi hơi sức phản kháng.

Suốt đêm, Lăng Khắc Cốt dùng hết các loại phương thức xâm chiếm Hi Nguyên, khiến cho khắp thân thể của cô đều lưu lại kín mít dấu ấn của anh. Một vài vết cắn còn in nguyên dấu răng ở trên người của cô, giống như những đóa sen hồng rực rỡ.

Buổi sáng tỉnh lại, Hi Nguyên toàn thân đau đớn chưa xốt, nhất là hai nơi phía dưới, cũng đau rát. Ngày hôm qua anh có thể đụng cô như vậy! Hi Nguyên vừa xấu hổ lại phẫn hận. Mà ác ma Lăng Khắc Cốt kia, lại vẫn không chịu buông tha cho cô, vẫn ở lại trong cơ thể cô.

"Đã tỉnh rồi hả?" Lăng Khắc Cốt cảm thấy Hi Nguyên ở trong lòng anh nhúc nhích, lập tức đôi mắt phượng lãnh mị liền mở ra, sắc bén nhìn cô chăm chăm.

"Đi ra ngoài!" Hi Nguyên giãy dụa thân thể, muốn đẩy anh ra xa. Anh chôn ở trong cơ thể cô, khiến cho cô mất đi khí thế cần có.

"Tôi còn không có chơi đủ!" Lăng Khắc Cốt như ma quỷ cười lạnh đẩy ngã Hi Nguyên, tiếp tục vận động vẫn không thay đổi tư cố chí kim kia

.

Chờ tới lúc Lăng Khắc Cốt rời đi, toàn thân Hi Nguyên đã mất đi hơi sức, giống như búp bê vải rách nát nằm ở trên giường trong một cái áo ngủ bằng gấm.

Cô chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, cơ hồ khắp người không có một chỗ nào là còn tốt. Nhất là phía sau, ngay cả động một cái đều đau.

Đợi cô khắp khiêng xuống lầu thì Lăng Khắc Cốt đã ăn mặc chỉnh tề, ngồi ở dưới lầu xem báo chí.

Hi Nguyên như kẻ phản nghịch ngẩng cao đầu, không để cho anh nhìn thấy sự mềm yếu của cô.

"Tới đây!" Lăng Khắc Cốt thấy Hi Nguyên muốn rời đi, lạnh giọng ra lệnh.

Hi Nguyên hừ nhẹ một tiếng, khoác vung cặp sách lên trên lưng, chỉ là răng vẫn cắn chặt, tận lực dùng tư thế bình thường lướt qua Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên kéo cô, túm cô vào trong ngực: "Em còn chưa có cho tôi hôn chào buổi sáng."

Hôn chào buổi sáng?

Nghe được lời Lăng Khắc Cốt nói, Hi Nguyên giận đến muốn hét to.

Anh cường bức cô cả đêm, còn tham lam đến hôn buổi sáng.

Cô mở lớn hàm răng, hung hăng cắn lên môi mỏng của Lăng Khắc Cốt.

Đáy mắt Lăng Khắc Cốt mù mịt khí lạnh. Anh đột nhiên phản công, răng nhọn cắn môi hồng của Hi Nguyên.

Máu lan tràn ra ở trong miệng cả hai.

Hi Nguyên quật cường không chịu thua nhìn chăm chăm Lăng Khắc Cốt.

"Đừng nghĩ cảm sùng tôi!" Lăng Khắc Cốt đầy uy hiếp nói nhỏ bên tai Hi Nguyên, âm thanh không cao, lại làm cho đáy lòng người ta phát rét.

"Anh không quản được tôi!" Hi Nguyên nhảy xuống chân của anh, cười kiêu ngạo, "Trừ phi anh đi theo tôi, nếu không làm thế nào không chế được tôi cùng với người khác lên giường?"

Nói xong, cô liền lao ra khỏi lầu đài Tinh Nguyệt, lưu lại một người đàn ông mặt mày giữ tợn, ở trong lầu đài Tinh Nguyệt rống to.

.

Hi Nguyên khi đi học đột nhiên phát hiện trên cổ của Doãn Nhạc có mấy viên dâu tây, kinh ngạc che miệng lại, rồi sau đó khóe mắt hiện ra nụ cười. Không ngờ Trình Hạo đã ăn sạch Doãn Nhạc. Cô thật muốn chân thành chúc phúc cho bọn họ. Người chân chính yêu nhau mới có thể đạt được hạnh phúc, không giống cô và Lăng Khắc Cốt, trừu lam tổn thương lẫn nhau cùng không còn gì khác.

"Nhạc Nhạc, trên cổ này là cái gì hả?" Hi Nguyên nghịch ngợm chỉ chỉ dấu vết như cánh hoa hồng bằng lụa mỏng kia trên cổ Doãn Nhạc trên, mập mờ hỏi.

"À?" Doãn Nhạc không biết làm sao trả lời, cô xấu hổ cúi đầu, "Muối. Con muối cắn."

"Con muối thật to." Hi Nguyên chế nhạo cô.

Doãn Nhạc mắc cỡ mặt thiếu chút nữa thì cúi xuống tới mặt đất, cô ngượng ngùng nói: "Hi Nguyên, bọn mình bọn mình làm"

"Làm cái gì?" Hi Nguyên làm bộ không hiểu hỏi cô.

"Chính là loại sự tình kia." Doãn Nhạc che mặt, không dám nhìn Hi Nguyên.

"Kỹ thuật của Trình Hạo như thế nào?" Hi Nguyên tò mò chớp mắt, nhìn mặt Doãn Nhạc càng ngày càng đỏ, trong lòng cười trộm. Tiểu tử này thật đàn, bộ dạng đỏ mặt của cậu ấy thật xinh đẹp. Nhìn gương mặt Doãn Nhạc thật rất hạnh phúc, cô cùng Trình Hạo ở chung một chỗ nhất định rất thoải mái, không giống Lăng Khắc Cốt. Cô ngày hôm qua bị anh làm cho gần chết, đến bây giờ cũng không dám đi Toilet, liền đi tiểu đều đau đến khiến cô toát mồ hôi lạnh.

"Lăng Hi Nguyên!" Doãn Nhạc ngẩng đầu lên, bất mãn rống to. Cô đã mắc cỡ đến muốn chết được, cậu ấy vẫn còn cười cô.

"Nhạc Nhạc, thật tốt nắm lấy hạnh phúc nhé." Hi Nguyên đột nhiên trịnh trọng vỗ vỗ bả vai Doãn Nhạc, nghiêm trang nói.

"Ừ, mình hiểu rồi." Doãn Nhạc vui vẻ gật đầu, trong mắt hàm chứa lệ quang nhàn nhạt.

"Đừng khóc! Cô nhóc cười đáng yêu Nhạc Nhạc đó của chúng ta đi đâu mất rồi? Chẳng lẽ bị Trình Hạo nuốt vào trong bụng rồi sao?" Hi Nguyên cố tình kinh ngạc nhìn Doãn Nhạc.

"Cậu là đang muốn chọc tôi phải không!" Doãn Nhạc không chịu cắn môi dưới, nháy nháy đôi mắt tròn rục rờ như thủy tinh, ủy khuất nhìn Hi Nguyên.

"Nhạc Nhạc, mình mừng thay cho cậu." Hi Nguyên đột nhiên ôm lấy Doãn Nhạc.

Cô và Nhạc Nhạc, ít nhất cũng có một người hạnh phúc.

"Cậu cũng sẽ gặp được người đàn ông mà cậu yêu, Hi Nguyên, chúng ta cùng nhau cố gắng lên." Doãn Nhạc vươn tay về phía Hi Nguyên, khích lệ cô.

Có không?

Người đàn ông cô yêu mến ở đâu?

Gương mặt của Lăng Khắc Cốt giống như những thước phim đen trắng từng chút từng chút chiếu qua trước mặt cô, phương thức vận động trùng phập ngày hôm qua khiến cho lòng cô rét run.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100

Đứng ở trong toilet trường học, Hi Nguyên lột cổ áo T shirt thật cao kia xuống, lộ ra bên trong là vết thương dán băng keo cá nhân, cẩn thận từng li từng tí kéo nó xuống, sau đó từ trong ví tiền lấy ra một cái băng keo mới, lần nữa dán lên.

Cái tên đàn ông Lăng Khắc Cốt độc ác đó, ngày hôm qua lại ra sức tạo lên nhiều vết thương khác trên người của cô, hại cô phải bao bọc thân thể lại vô cùng chặt chẽ, không dám để cho người khác phát hiện bí mật của cô.

Hai ngày nay nhìn bộ dạng Doãn Nhạc và Trình Hạo ngọt ngọt ngào ngào, cô vừa thấy hâm mộ lại cũng thấy ghen tị. Doãn Nhạc mệnh thật tốt, có thể được một cực phẩm mỹ nam như Trình Hạo yêu.

Lúc nào thì, cô mới có thể có hạnh phúc giống như Doãn Nhạc?

Cô mím môi soi gương, đem son bóng màu hồng thoa một tầng thật dày, che kín dấu răng phía trên kia. Đầu đã mấy ngày, chỗ bị anh cắn còn chưa khỏi hẳn.

"Lăng Hi Nguyên, cậu ở đây làm cái gì vậy?" Doãn Nhạc đột nhiên nhảy ra, ôm lấy Hi Nguyên, ngây thơ đùa với cô.

"Bôi chút son nước." Hi Nguyên vội vàng kéo cao cổ áo T shirt mới vừa vén xuống lúc nãy, che kín vết thương và vết răng trên cổ. Nếu để cho Doãn Nhạc thấy vết hôn trên cổ cô so với cậu ấy còn nhiều hơn, còn không bị cậu ấy cười nhạo chết sao. Minh hai ngày trước còn trêu chọc Nhạc Nhạc.

"Hi Nguyên, cậu có gì đó không đúng." Doãn Nhạc khom khom lưng, mặt tròn nhỏ nhăn nghiêm túc dò xét nghiên cứu Hi Nguyên.

Hi Nguyên khẽ ho một tiếng, che giấu nội tâm đang hốt hoảng. Cô nhéo mắt trái táo của Doãn Nhạc, cười đùa: "Doãn đại Trình Thâm của chúng ta nhìn ra cái gì chưa?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Nhạc nhú lại, ngây thơ nói: "Minh đi nghiên cứu lại Conan một chút, trở lại sẽ nói cho cậu biết."

"Cậuthật đúng là muốn làm thần thám sao?" Hi Nguyên nắm tay Doãn Nhạc, thúc giục, "Đi nhanh đi, thầy giáo thể dục rất hung dữ nha, nếu là tới muộn sẽ phạt hai chúng ta chạy 20 vòng sân đó."

"A! Chuông vào giờ học rồi, sao cậu không nói sớm chút chứ!" Doãn Nhạc vừa nghe lời Hi Nguyên nói, lập tức mở ra cái chân nhỏ ngăn ngừa, chạy so với Hi Nguyên còn nhanh hơn.

Cô ấy sợ nhất thầy giáo thể dục, trừng phạt người ta một chút lưu tình cũng không có. Lần trước có hai bạn học nam tới muộn, bị thầy ấy phạt 200 cái hít đất, cuối cùng quả một hai người nằm trên mặt đất không lên nổi, phải để cho các bạn trong lớp khiêng về lớp học.

Hi Nguyên cười chạy đuổi theo.

.....

Thanh Long ngồi ở trong phòng làm việc của mình, nghiêng ngả nhìn Tần Hoài đang đứng ở bên cạnh bàn. Ở trong ấn tượng của anh, phụ nữ đều là giống nhau thích làm đẹp, ngày ngày ăn mặc trang điểm xinh đẹp, chỉ bởi vì hấp dẫn ánh mắt của người đàn ông. Nhưng cô thư ký này của anh, lại hoàn toàn khác những người kia, ngày ngày ăn mặc Lão Khí Hoàn Thu (như bà cụ non). Nhất là cặp kính gọng đen kia gần như che đi cả nửa khuôn mặt của cô, xấu xí đến khiến người ta nhìn mà muốn ói.

"Long Tổng, ngài ba giờ chiều có một cuộc hẹn với giám đốc đài truyền hình TVD, buổi tối 6 hẹn với Chủ tịch Trần ở phòng 518 khách sạn Khải Duyệt." Tần Hoài vô cùng chuyên nghiệp hướng về phía Thanh Long báo cáo lịch làm việc, trên mặt lạnh lùng không chút biểu tình gì.

Thanh Long đột nhiên phát hiện da sau tai cô trắng hơn trên mặt, ấy là loại trắng mịn trong suốt, sáng long lanh giống như thủy tinh. Mà trên mặt cô lại đánh một lớp phấn dày như vậy, hoàn thành không thấy màu sắc dưới lớp son phấn kia.

Anh đột nhiên đứng lên, lấy tốc độ khiến Tần Hoài phản ứng không kịp lấy xuống mắt kính dày cộm nặng nề trên mặt cô.

"Anh làm gì đấy?" Tần Hoài mơ hồ neho neho đôi mắt, bất mãn gầm nhẹ, hoàn toàn mất đi tinh táo trước sau như một trong lúc làm việc.

Thanh Long nhìn bộ dạng cô neho mắt lại, không tính là rất hài lòng, gương mặt tương đối bình thường, trên mặt là tàn nhang dù một lớp phấn thật dày cũng không che hết được, ánh mắt không thấy rõ, bởi vì cô vẫn hípmắt lại. Anh chỉ thấy hai cái khe hẹp. Duy nhất coi như xinh đẹp chính là cánh mũi của cô, tương đối cao, chóp mũi rất nhỏ xinh.

"Cặp mắt kính này ảnh hưởng tâm tình làm việc của tôi, vứt bỏ!" Nói xong, cánh tay dài của Thanh Long ném một cái, liền đem bộ mắt kính gọng đen kia ném tới trong thùng rác nơi cửa.

"Trả lại cho tôi!" Tần Hoài lập tức chạy đến cửa, đưa tay lục lọi trong thùng rác. Qua một lúc lâu, cô mới tìm ra cặp mắt kính kia.

Thanh Long nhìn động tác vụng về của cô, nho nhã nhếch khóe môi lên: "Em dám đeo nó lên nữa, ngày mai đừng nghĩ đến đi làm nữa."

"Anh!" Tần Hoài giận đến nắm chặt quả đấm, không phục đeo mắt kính lại, xoay người nhìn chằm chằm Thanh Long.

"Thế nào? Em muốn trở thành nữ thư ký một trăm lẻ chín bị tôi đuổi việc hay sao?" Thanh Long nghiêng ngả cười, nâng khối Ngọc Thạch chẹn giấy trên bàn lên vuốt vuốt.

Rất có cá tính không hổ là thư ký Thanh Long anh rất vừa ý. Chỉ là tính cách của cô là không thích hợp với tính sai khiến của anh.

"Tùy!" Tần Hoài xoay người rời đi, một chút lưu luyến cũng không có.

"Trở lại!" gương mặt tuấn tú của Thanh Long chìm lãnh liếc nhìn lưng Tần Hoài. Cô là người phụ nữ đầu tiên dám không vâng lời của anh.

"Tôi đi chuẩn bị đơn xin nghỉ việc, xin hỏi Long Tổng còn có chuyện gì?" Tần Hoài ngẩng đầu lên, mắt sâu khùng kính neho lại khiêu khích.

"Đi làm hộ chiếu đi! Ngày mai theo tôi đi Nhật Bản!" Thanh Long cố gắng để cho giọng nói của mình nghe thật tao nhã, nhưng trông mắt đen sau kính của anh đang bị lửa giận thiêu đốt.

"Long Tổng không đuổi việc tôi?" Tần Hoài cao ngạo nhìn Thanh Long.

"Tôi ghét 110." Thanh Long đẩy đẩy mắt kính, mặt không thay đổi cúi đầu nghiên cứu tư liệu trên bàn, không để ý tới Tần Hoài. Nếu như sa thải Tần Hoài, anh sẽ phải tuyển nữ thư ký thứ 110. Mấy chữ 110 này khiến anh suy nghĩ một chút. Hơn nữa nếu quả thật sa thải Tần Hoài, chỉ sợ cũng không tìm được nữ thư ký nào tương xứng với cô. Anh đối với nữ thư ký bình hoa di động vô cùng phản cảm, cũng không muốn lập lại loại cuộc sống kinh khủng trước kia.

Tần Hoài thẳng lợi nhếch lên khóe môi, lắc lắc cái hông coi như linh lung đi ra khỏi phòng làm việc của Thanh Long.

Nhìn bóng lưng Tần Hoài, Thanh Long đột nhiên cảm thấy thân hình của cô rất tốt, cái mông cong lên kiêu ngạo vô cùng hấp dẫn, vô cùng ý vị. Lần đầu

tiền phát hiện bóng lưng phụ nữ cũng có thể xinh đẹp cực hạn. Dĩ nhiên Tần Hoài chỉ có thể ưa nhìn từ phía sau, phía trước mặt ngày thường...thật xin lỗi.

Đã quen thấy những đại minh tinh trong giới giải trí, loại phụ nữ nào chưa từng thấy qua? Thanh Long giữu cọt lắ đầu một cái. Cũng chỉ là một người thư ký đáng đáp bình thường, thế nhưng để cho anh lưu ý phân tâm nhiều như vậy.

Anh lại cúi đầu tiếp tục nghiên cứu hợp đồng trên tay, ở phía trên đó nghiêm túc vạch vạch mấy cái.

Rất nhanh đến buổi trưa, anh đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến âm thanh lạnh lùng của Tần Hoài.

"Long Tổng không có ở đây, tiểu thư nếu có chuyện xin hẹn trước!"

"Cô không biết tôi là ai hay sao? Tôi muốn gặp Long Tổng còn phải hẹn trước? Thật là chuyện cười!" Giọng nói phụ nữ kinh ngạc bén nhọn đến làm cho người ta ghét.

"Tôi không xem tiết mục bỏ đi. Tiểu thư mời về." Tần Hoài lạnh lẽo đáp trả, một chút coi trọng đối phương cũng không hề có.

"Tiết mục bỏ đi?" Giọng phụ nữ bắt mẫn rống to, "Tránh ra!"

Thanh Long nghe ra giọng nói của đối phương, lông mày tuấn tú hơi nhú một chút. Ở thời điểm cửa mở ra thì trên mặt của anh đã thay vào một nụ cười nhàn nhạt ưu nhã.

"Băng Ni, đã lâu không gặp."

"Là thật lâu không thấy. Long Tổng ngài thật bận rộn, đều đã quên mất Băng Ni rồi." Cái người phụ nữ tên gọi Băng Ni đó lắ lắ thân hình như rắn nước đến gần Thanh Long, đặt mông ngồi lên đùi của anh.

"Đây không phải là nghĩ tới." Thanh Long nâng mặt của Băng Ni lên, con ngươi cao thâm khó lường mang ý cười nhàn nhạt, lại xa cách đến không mang một chút nhiệt độ.

Băng Ni đưa tay vào cổ áo rộng mở của Thanh Long, quẩy rữ ở xương quai xanh và trên ngực của anh vuốt ve, kêu gọi vuốt ve như báu vật, trêu chọc thân thể Thanh Long.

"Long Tổng, anh xem giải thưởng Nữ Diễn Viên xuất sắc nhất giải Quả Cầu Vàng lần thứ 23 năm nay có thể suy nghĩ tới em một chút được hay không?" Băng Ni vừa hôn cổ của Thanh Long, vừa hấp dẫn giẫy dụa eo nhỏ nhắn, cọ qua cọ lại trên đùi anh.

"Em cảm thấy mình có phần thực lực này?" Thanh Long không có đẩy Băng Ni ra, chỉ là lạnh lùng thưởng thức biểu diễn của Băng Ni, trông mắt đen nho nhả nheo lại.

"Long Tổng nghiệm qua chẳng phải sẽ biết hay sao?" Băng Ni cười đến hấp dẫn, áy đôi mắt vốn là đẹp đẽ của cô quẩy rữ liếc nhìn Thanh Long, cô nhẹ nhàng kéo đai váy áo xuống, sau đó cầm tay Thanh Long đặt vào trước ngực để trần của cô.

"Nơi này là phòng làm việc." Thanh Long nhắc nhở Băng Ni trên người, bàn tay cũng không khách khí chút nào hưởng thụ.

Băng Ni cười kéo khóa kéo Thanh Long ra, hôn môi mông xinh đẹp của anh: "Phòng làm việc mới kích thích hơn."

Cô đang muốn lấy phân thân của Thanh Long ra thì cửa phòng làm việc bị người mở ra, Băng Ni nửa thân trên để trần ngồi ở trên người Thanh Long nhếch nhếch thét chói tai.

"Ai cho cô đi vào? Đi ra ngoài!" Băng Ni vừa sửa sang lại y phục, vừa cảm tức rống to.

Tần Hoài lãnh ngạo đi đến bên cạnh Băng Ni, một tay nhắc cô ta ra: "Không cần ngồi lên đùi người đàn ông của tôi!"

"Người đàn ông của cô?" Băng Ni kinh ngạc nhìn lên người phụ nữ xấu xí trước mặt này, Thanh Long làm sao sẽ coi trọng cô ta?

"Có ý kiến gì sao?" Tần Hoài nắm đôi tay ở trước ngực thành quả đấm, đầy uy hiếp nhìn chằm chằm Băng Ni.

Nhìn dáng vẻ cô một bộ muốn giết người, Băng Ni lập tức bị sợ đến chạy mất, không dám lưu lại thêm một phút nào nữa.

Thanh Long vào lúc sau khi Băng Ni chạy chối chết, lộ ra nụ cười nhàn nhạt hải lòng: "Làm rất tốt, ngày mai qua phòng kế toán lĩnh tiền thưởng."

"Cám ơn Long Tổng." Tần Hoài lạnh lùng đi về phía cửa, ở trước khi đóng cửa, cô đột nhiên quay đầu lại nhắc nhở Thanh Long, "Long Tổng sửa sang lại quần một chút, đừng để cho người ta chê cười."

Thanh Long cúi đầu thấy khóa kéo bị kéo ra, vôi vàng kéo lên. Cái cô Tần Hoài này quả thật cũng không phải phụ nữ, không nhìn đến vật khổng lồ đầy sức quẩy rữ của anh, lãnh cảm hoàn toàn khác biệt với bọn họ.

.....

Zu Cuella tựa vào bên cạnh chiếc Lamborghini phong cách, nhìn những học sinh đi ra từ trong sân trường, vừa thấy Hi Nguyên đi ra, lập tức sai bước đón trước mặt.

"Thượng Hi, tôi có lời muốn nói với em!" Zu Cuella ngăn Hi Nguyên lại, trịnh trọng nhìn vào mắt cô.

Anh nhất định phải tìm hiểu rõ thái độ của Hi Nguyên ngày hôm qua tại sao dữ như vậy, thời điểm anh rời khỏi thành Long, quan hệ của bọn họ vẫn còn rất tốt. Ngày đó anh rời đi có nói lời cầu hôn cô, mặc dù cô không có đồng ý, nhưng cũng không có quá tức giận, chẳng qua chỉ coi như anh đang nói đùa cho vui mà thôi.

Hi Nguyên vừa nhìn thấy gương mặt tuần lĩnh của Zu Cuella, lập tức nhớ tới tốt chuyện anh làm ngày đó. Cô tức giận hất tay Zu Cuella ra, Lã Ngạo nói: "Giữa chúng ta không còn gì để nói cả!"

"Thượng Hi! Em có muốn xử tội tôi thì trước hết cũng cần phải cho tôi biết tội bị định tội gì chứ." Zu Cuella lần nữa ngăn Hi Nguyên lại, ào nã nhìn cô.

"Anh còn giả bộ không rõ? Cái con heo háo sắc này!" Hi Nguyên tức giận đẩy Zu Cuella ra, chuyện anh ta cố tình bỏ thuốc khiến cô hôn mê hòng làm chuyện xấu, chẳng lẽ còn không đủ để định tội anh ta hay sao? Chẳng lẽ anh ta cho rằng làm ra chuyện như vậy như vậy, cô sẽ tha thứ cho anh ta, coi như không có chuyện gì tiếp tục làm bạn với anh ta?

Thật là một heo sắc lang tự cao tự đại!

Hi Nguyên càng nghĩ càng giận, cô nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp kia, cười lạnh không cách nào quên được.

"Tôi không biết, cho nên mới muốn em nói cho tôi biết." Zu Cuella đến gần một bước, nghiêm túc nhìn thẳng vào mặt của Hi Nguyên. Sự phẫn nộ trên mặt cô sẽ không thể là giả, nhưng anh không nhớ mình lúc nào thì từng khi dễ cô.

"Anh là tên khốn kiếp! Nhất định bắt tôi phải nhắc lại một lần nữa chuyện ở khách sạn ngày hôm đó anh mới bằng lòng nhận sai hay sao?" Hi Nguyên nghĩ tới anh ta ác đề nghiêng lên cơ thể trần trụi của mình, cô liền vừa thẹn vừa tức. Đường đường là hoàng tử Đan Mạch, anh tại sao lại có thể làm ra loại chuyện hạ lưu như vậy? Lại dám dăng bẫy hại cô.

"Khách sạn? Ngày đó?" Lòng mảy mủn tũ của Zu Cuella lập tức nhú lại, anh mất đi vẻ ưu nhã năm lấy bà vai Hi Nguyên, nghiêm nghị đưa ra câu hỏi. Lời nói của Hi Nguyên càng ngày càng đáng kinh ngạc, anh sáng sớm hôm qua mới bay từ Đan Mạch qua, trước đó căn bản không có cơ hội gặp Hi Nguyên. Chẳng lẽ là anh mộng du cùng cô đi hẹn hò ở khách sạn.

"Chính mình là ra chuyện còn giả bộ không nhớ? Sắc lang Cuella! Tôi không thêm đề ý tới anh nữa!" Hi Nguyên hất bỏ cánh tay có lực của Zu Cuella ra, tức giận chạy đi.

Sắc lang Cuella?

Lúc này giọng nói của Thượng Hi không giống chỉ nói đùa như lúc trước, mà là vẻ mặt hận đến cắn răng nghiêng lợi, chẳng lẽ có người lấy danh nghĩa của anh làm tổn thương cô ấy?

Trong đầu Zu Cuella thoáng qua gương mặt của một người có khả năng nhất, cái tên Rio Cuella giống mình như đúc đó lại chạy tới thành Long rồi sao?

Nếu thật vậy thì anh phải đi điều tra một chút xem Rio ở thành Long đã tạo thêm cho anh cái loạn gì nữa đây.

Zu Cuella đứng ở trong thư phòng nơi lầu hai biệt thự Lan Hải, nghe Bá Nạp Đặc báo cáo.

"Tôi nên sớm nghĩ tới Rio tới thành Long, sẽ không làm ra chuyện gì tốt." Đôi mắt màu xanh dương của Zu Cuella tràn ngập tức giận, anh nắm thật chặt quả đấm. Rio lại giám giả danh anh, đi mê hoặc Thượng Hi. Khó trách cô ấy lại tức giận tới không thêm đề ý tới anh.

Ngân Báo đứng ở trước sô pha, vừa bôi thuốc cho Lăng Khắc Cốt, vừa trách cứ anh: "Đã nói với cậu là vết thương không thể để bị ướt nước, còn không biết đề ý. Thế này thì tốt rồi, lại sinh mủ rồi thấy không."

"Trời quá nóng." Lăng Khắc Cốt hờ hững dựa ghế sa lon, một chân gác lên trên bàn, thờ ơ nói.

Ngày đó Hi Nguyên cùng về nhà với Thang Dật Thần, đầu anh bị sự ghen tỵ làm cho hôn mê, hỏi đâu mà còn nhớ được vết thương không thể để thấm nước? Cùng Hi Nguyên ở trong bồn tắm lăn qua lộn lại mấy giờ liền, vết thương vốn đã tốt lên nhiều lại bắt đầu sinh mủ.

"Lúc nào tắm rửa thì lấy túi ni-lon đựng thức ăn bọc cái chân lại." Ngân Báo đột nhiên dùng sức, ấn mạnh nước sát trùng lên vết thương của Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt nhíu nhíu mày, nhẹ nhàng oán trách: "Không thể nhẹ một chút sao?"

"Nhẹ một chút cậu sẽ nhớ nổi cái đau này sao?" Ngân Báo một chút mềm lòng cũng không có, vẫn còn ra sức khử trùng vết thương trên đùi Lăng Khắc Cốt. Hình như là thật tâm muốn Lăng Khắc Cốt phải ghi nhớ đến nỗi đau này, động tác của anh có chút thô lỗ.

Lần trước anh nói với Lăng Khắc Cốt, cái chân bị thương này tuyệt đối không thể dính một chút nước, Lăng Khắc Cốt cố tình không xem ra gì. Quả

thực là hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời dận dò của vị bác sĩ là anh đây.

Khi Hi Nguyên trở về, vừa đứng Ngân Báo băng bó cho Lăng Khắc Cốt xong.

"Chú Ngân Báo, đã mấy ngày chú không đến thăm bé con rồi." Hi Nguyên nhào vào trong ngực Ngân Báo, cười đến rất rục rờ. So với Lăng Khắc Cốt, hình như thân thiết với Ngân Báo hơn một chút.

Cô cố ý không để ý tới Lăng Khắc Cốt ngồi ở trên sô pha, ra sức chui vào trong ngực Ngân Báo. Khi nghe thấy tiếng anh hừ lạnh thì khóe môi cô nhếch lên khiêu khích, cố ý cười cho anh nhìn.

Ngân Báo dưới ánh mắt như đang muốn giết người của Lăng Khắc Cốt ôm lấy Hi Nguyên, không nhìn tới sự uy hiếp của Lăng Khắc Cốt nhéo cái mũi của cô: "Không phải là tới rồi đây sao."

Mặc dù biết rõ mình phải buông tay bé con, nhưng ánh mắt của anh vẫn không tự chủ được bị cô hấp dẫn.

"Chú Ngân Báo, cháu làm cho chú một cái gím cài áo, chú mau theo cháu đi lấy." Hi Nguyên kéo tay Ngân Báo, trực tiếp chạy lên lầu. Cô mới không cần để ý tới Lăng Khắc Cốt, sẽ để cho mặt của anh thú chết thôi.

Lăng Khắc Cốt lo lắng nhìn chăm chăm theo bóng lưng Ngân Báo và Hi Nguyên, bàn tay xiết chặt thành quả đấm.

"Bé con, cháu và lão đại lại đang giận dỗi có phải không?" Ngân Báo vào phòng ngủ của Hi Nguyên xong, quan tâm xoa tóc của cô hỏi.

"Ai thèm để ý đến anh ta!" Hi Nguyên bất mãn nói. Trừ khi để cô, tổn thương cô, anh căn bản cũng không biết làm cái gì khác.

"Thật không để ý đến cậu ta?" Ngân Báo tròn to hai mắt giống như thấy vùng đất mới, hai người này hai ngày trước vẫn còn nồng nồng nân nân, vậy mà thoáng cái đã lại trở mặt?

"Còn nhắc tới anh ta, cháu liền không để ý tới chú!" Hi Nguyên nhìn chăm chăm Ngân Báo uy hiếp.

"Quà tặng của chú đâu?" Ngân Báo ngồi vào trên giường, giang hai tay về phía Hi Nguyên. Nếu tiểu tử này không để cho anh nói tới lão đại, vậy thì anh không thể làm gì khác hơn là câm miệng.

Xem ra là nhóc này tức giận không nhỏ.

"Đây." Hi Nguyên từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp, ném cho Ngân Báo.

"Cám ơn." Ngân Báo cười đến vui vẻ. Khuy cài áo là hai viên kim cương chừng năm Carat, anh nhớ là lần trước lúc anh đi Nam Phi đã mang về cho bé con chơi, không ngờ cô bé lại có tâm ý đem chúng làm thành khuy cài áo tặng cho anh. Anh vì phần tâm ý này của Hi Nguyên mà cảm động.

"Sinh nhật lão đại cũng sắp đến rồi, bé con tính toán tặng cậu ta cái gì?" Ngân Báo cài khuy áo kia lên tay áo, cười ngẩng đầu lên.

Hi Nguyên kiêu ngạo vênh khuôn mặt nhỏ nhắn lên, khinh thường nói: "Quà tặng không có phần anh ta!"

"Còn nói không có giận dỗi?" Ngân Báo bị nét mặt Hi Nguyên chọc cười. Về mặt của cô rõ ràng là nói cho người ta biết, cô đang tức giận với Lăng Khắc Cốt, hơn nữa còn là tạm thời trong một thời gian chưa có chuẩn bị tha thứ cho cậu ta.

Hi Nguyên và lão đại giống như một đôi oan gia, nói không chừng ngày mai lại hòa hảo với nhau.

Ngân Báo ở trên lầu cùng Hi Nguyên có đến nửa ngày, tới lúc lần nữa xuất hiện đi xuống, trên áo có thêm hai chiếc khuy tay áo bằng kim cương lóe sáng. Anh giống như đang nâng niu báu vật xoay qua xoay lại ở trước mặt Lăng Khắc Cốt: "Thật đẹp. Đây là quà sinh nhật tuyệt nhất tôi nhận được năm nay"

"Cũng chỉ là hai hòn đá." Lăng Khắc Cốt khinh miệt hừ lạnh.

"Mặc dù là đá, nhưng là do bé con tặng tôi, ý nghĩa không giống nhau." Ngân Báo hả hê lúc lắc ống tay áo, dưới ánh đèn, hai viên kim cương lóe lên ánh sáng ngũ sắc.

Lăng Khắc Cốt bỗng chốc đứng lên, cà thọt đi lên lầu, bỏ lại Ngân Báo với gương mặt hả hê.

"Lão đại, trừng phạt đừng quá nặng, bé con còn nhỏ." Ngân Báo nhạo báng nhắc nhở Lăng Khắc Cốt.

Hi Nguyên đang nằm ở trên giường, gửi tin nhắn cho bạn học, Lăng Khắc Cốt liền mang về mặt lạnh lùng đi tới: "Ngân Báo là chú em"

Thấy Hi Nguyên tặng quà cho Ngân Báo, trong lòng Lăng Khắc Cốt rất không thoải mái. Cho tới nay, cô đều lấy anh làm trung tâm, nhưng bây giờ đã thay đổi. Anh giống như thành vai phụ, Hi Nguyên đối xử với anh rất hồ hững, ngược lại đối với Ngân Báo lại cười đến vui vẻ như vậy.

"Anh chính là ba tôi!" Hi Nguyên khiêu khích nói. Chỉ cho quan châu đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn? Anh đang muốn cảnh cáo cô đừng quá thân mật với Ngân Báo, lại mất cái người chân chân chính chính có quan hệ với cô lại đang mang danh cha nuôi của cô.

"Tôi và anh ta không giống nhau!" Lăng Khắc Cốt nắm chặt quả đấm, con ngươi lạnh lùng nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của Hi Nguyên. Anh và Ngân Báo làm sao có thể đánh đồng với nhau? Anh là người đàn ông của bé con! Ngân Báo chỉ có thể là chủ!

"Khác biệt duy nhất giữa hai người chính là anh leo lên giường của tôi, còn chú ấy thì không." Hi Nguyên không hề sợ hãi chút nào trước ánh mắt lạnh lùng Lăng Khắc Cốt, mỉa mai cười lạnh.

Đốt ngón tay Lăng Khắc Cốt phát ra tiếng vang thanh thúy, giống như đang rất tức giận. Giữa anh và cô cũng chỉ có một điểm là lên giường thôi sao? Lăng Khắc Cốt căm tức nhìn chăm chăm Hi Nguyên, hận không được xé cô ra xem trong lòng cô có chút gì về anh ở trong đó hay không.

"Ngài nói xem, tôi có nên hay không quyến rũ cả chú ấy cùng lên giường của tôi?" Hi Nguyên ngồi dậy, kéo cả vạt Lăng Khắc Cốt, vừa cảm cái kẹp cravate hình chữ "LOVE" đó chơi đùa, vừa khiêu khích nhìn anh. Cô cố ý chọc giận anh, ai bảo anh nói cô là cô gái tùy tiện, nói cô quyến rũ đàn ông.

"Em dám!" Lăng Khắc Cốt kéo hông của Hi Nguyên lại, một đôi tròng mắt đen như hàn băng nhìn chăm chăm Hi Nguyên.

Lá gan của cô càng lúc càng lớn, để cho anh có loại cảm giác muốn khống chế không được.

Cô chẳng lẽ quên là ai đã nuôi cô khôn lớn?

"Đây không phải là hy vọng của ngài hay sao? Ba yêu quý?" Mắt đẹp của Hi Nguyên nheo lại, không chút e sợ nhìn thẳng vào đôi mắt chìm lạnh của Lăng Khắc Cốt.

Hôm ấy, cô đang đau lòng nghĩ muốn tìm sự an ủi nơi anh thì anh lại nói ra những lời tổn thương người như vậy. Cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh.

Trong tình yêu nếu như không tin tưởng lẫn nhau, còn gọi gì là tình yêu?

Cô ở trong mắt Lăng Khắc Cốt, mãi mãi cũng chỉ là một cô gái không biết tự kiểm điểm hay sao?

Cho nên anh mới lần lượt dùng những lời nói ác độc đó để tổn thương cô?

"Em có thể thử xem!" Lăng Khắc Cốt đẩy Hi Nguyên ra, đầy uy hiếp nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp khác thường này của Hi Nguyên.

"Tôi sẽ đi ngay bây giờ." Hi Nguyên nhảy xuống đất, chân trần chạy tới ngưỡng cửa. Sự cuồng ngạo của Lăng Khắc Cốt làm tổn thương Hi Nguyên, lòng của cô không khỏi đau đớn.

Thấy Hi Nguyên thật muốn xuống lầu, Lăng Khắc Cốt tức giận chặn ngang ôm lấy Hi Nguyên, một tay ném cô tới trên giường: "Em là bé con của tôi!"

Cô dám thử một chút đi quyến rũ Ngân Báo xem! Anh sẽ để cho cô hiểu ai mới là người đàn ông của cô!

"Không phải! Tôi không phải bắt lộn người nào!" Hi Nguyên cắn cánh tay của anh, tức giận phản kháng.

Hai chữ Bé con này khiến cho cô rất khó chịu, cô chính là con rồi, nhiều lắm cũng chỉ là búp bê khí.

Anh căn bản không hiểu lòng của cô. Anh đời này có thể đều không rõ ràng cái gì là tình yêu!

Lăng Khắc Cốt mang theo lửa giận túm lấy đồng phục học sinh của Hi Nguyên, đem váy dài một nhát xé toạc, mang theo một thân khí phách áp đến trên người cô.

"Buông tôi ra! Tôi không còn là bé con của anh!" Hi Nguyên đá Lăng Khắc Cốt, nhưng là sức lực hai người bọn họ quá cách biệt, đến cuối cùng anh đã đem cô kéo tới không một mảnh vải che thân.

"Đau." Khi Lăng Khắc Cốt vọt vào trong cơ thể Hi Nguyên thì cô chỉ cảm thấy đau đớn kịch liệt. Những ngày này, anh coi cô như búp bê vải, không hề quan tâm chút nào tới cảm nhận của cô, khiến cho cô vết thương chồng chất.

Hi Nguyên cảm thấy bụng từng trận co quắp, đau đến trên trán cô toát ra mồ hôi lạnh. Đột nhiên giữa hai chân máu tươi ộc ra, nhiễm đỏ thân thể Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt ảo não rời khỏi thân thể Hi Nguyên, anh đang hoan ái tới vô cùng vui vẻ, lại xảy ra loại chuyện này.

Hi Nguyên đột nhiên thật muốn cười, cái bệnh mỗi tháng đều đến của phụ nữ đó đã cứu cô, giúp cô tránh được sự lãng nhục lần này.

Khi Lăng Khắc Cốt đá cánh cửa rời khỏi phòng ngủ của cô xong, Hi Nguyên ôm chân khóc nức lên.

Cô có phải nên thoát khỏi anh hay không?

Bọn họ cứ tổn thương lẫn nhau như vậy mãi đối với ai cũng không tốt.

Có lẽ thật nên suy nghĩ thật kỹ một chút tới tương lai của mình rồi.

Cô không muốn tiếp tục làm búp bê khí của anh.

Cô là một cô gái giàu tình cảm, muốn có tình yêu của bạch mã hoàng tử,

Anh không thể cho cô điều cô muốn, lại chỉ mang đến cho cô sự tổn thương.

Không lâu sau đó, có mấy người nữ giúp việc đi vào, giúp cô đổi ga giường sạch sẽ.

Hi Nguyên lạnh lùng nhìn những người làm ở trong phòng cô đi tới đi lui, tâm toàn bộ trống rỗng, giống như một tấm gương không cách nào khúc xạ được ánh sáng, chỉ là một mảnh mờ mịt.

Con đường tương lai, rốt cuộc nên hướng tới phương nào?

Đâu mới là vườn địa đàng của cô?

Đêm rất trầm, ánh trăng mờ tối không cách nào xuyên thấu qua màn sân khấu (màn đêm) dày cộm nặng nề, ngay những vì tinh tú cũng mất dạng.

Thẩm Đan mang theo một đám thuộc hạ đứng ở trên bến tàu bỏ hoang, lẳng lặng chờ một thuyền đang lái về phía bọn họ. Thẩm Đan dưới ánh mờ tối của bóng đêm nhìn có chút già hơn so với tuổi thật của anh, trên mặt dính râu ria già, để cho anh có vẻ có chút tang thương. Toàn thân anh mặc trang phục đen, tựa như một lão đại nhiều năm lăn lộn trong giới giang hồ, khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo.

Thuyền hàng dần dần lái tới gần, sau khi nhận được ám hiệu, đối phương mới tiến đến gần bến tàu.

"Thứ đó mang đến rồi chứ?" Thẩm Đan lạnh lùng hỏi.

"Tiền đâu?" Đối phương giờ giờ cặp da tay trong, hỏi ngược lại Thẩm Đan.

Thẩm Đan nhận lấy cái cặp da từ trong tay thuộc hạ phía sau, mở ra, cho đối phương liếc mắt nhìn, sau đó khí phách nói: "Tôi muốn kiểm tra hàng trước."

Đối phương ném cho anh một bọc bột phấn màu trắng, Thẩm Đan chọc thủng túi nhựa bọc bên ngoài gói hàng, đưa ngón út ra khều một chút, đặt ở bên môi cẩn thận nếm thử: "Độ tinh khiết không tệ."

"Nói nhảm! Hàng của Thanh Long bang chúng tôi sao có thể có vấn đề?" Đối phương khinh thường cười lạnh.

Thẩm Đan giờ cặp da lên: "Tiền trao cháo múc."

"Tốt!"

Hai người đồng thời ném cặp da trong tay ra.

Giữa lúc giao dịch tưởng như thành công, bốn phía bến tàu đột nhiên vang lên tiếng còi cảnh sát.

"Giờ tay lên, các người đã bị bao vây!" âm thanh kêu gọi đầu hàng từ phía sau truyền đến.

Đám người đang cùng Thẩm Đan giao dịch bị sợ đến lập tức muốn nhảy lên thuyền hàng sau lưng.

Thẩm Đan đột nhiên móc ra hai khẩu súng lục, một khẩu dí thẳng vào trán tên cầm đầu đám người kia: "Không được nhúc nhích!"

Có người thấy Thẩm Đan móc súng, lập tức muốn bắn về phía anh. Thẩm Đan nhìn cũng không nhìn, một phát trúng cổ tay đối phương: "Ai dám động thì cứ nhìn gương hân."

Tình thế trở nên có chút nguy hiểm, trên thuyền hàng bên bờ có người bắt đầu bắn về phía bọn họ, Thẩm Đan xoay cổ tên kia lại, dùng súng chống huyết Thái Dương của hân, vừa lui về phía sau. Thuộc hạ phía sau anh cũng bắt đầu bắn về phía thuyền hàng.

Ở bên này, cảnh sát đã xông lại, ở dưới sự phối hợp của cảnh sát, bọn họ thành công tóm gọn đám buôn ma túy kia.

"Cám ơn!" Trong đám cảnh sát Thái Lan đi tới một người cấp bậc rất cao, bắt tay cảm ơn Thẩm Đan.

"Không cần khách khí. Có thể vì quý vị xuất lực, là vinh hạnh của chúng tôi." Thẩm Đan không chút kiêu ngạo nói.

Nhìn một đám thuộc hạ Thanh Long bang bị cảnh sát mang đi, anh lãnh khốc ngồi vào trong xe của mình, chỉ trong nháy mắt biến mất ở trong bóng đêm.

.....

Tổng bộ Thanh Long bang, Trình Liệt cực kỳ tức giận ném đồ: "Đáng ghét! Lại dám ra tay với tao! Lăng Khắc Cốt, tao nhất định khiến cho mày hối hận!"

Lăng Khắc Cốt đặt bẫy để cho hấn mắc câu, sau đó mang theo một đám cảnh sát tóm gọn người của hấn, hại mạng lưới buôn thuốc phiện của bọn hấn bị xé rách. Hơn nữa hấn còn bị cảnh sát để mắt đến, đang chặt chẽ theo dõi mọi hành động của hấn.

"Lão đại, bên ngoài có cảnh sát, nói muốn mang ngài đi điều tra một chút." Đột nhiên một thuộc hạ chạy vào, lo lắng báo cáo hấn.

"Phế vật! Một đám ăn hại!" Trình Liệt thô bạo rống lớn, "Tất cả đều đứng vững cho ta!"

Không ngờ cảnh sát tới nhanh như vậy.

Trình Liệt từ trên kệ súng gờ xuống một khẩu súng tự động, hướng bên ngoài biệt thự phóng đi. Hấn không tin hấn đâu không lại một đám cảnh sát nhát gan. Một đám liều mạng chạy trốn thoát thân, bọn họ dùng vũ khí tấn công trước tiên triển khai đánh giết với đám cảnh sát Thái Lan. Sau cả một đêm chém giết kịch liệt, Trình Liệt dẫn một đám người, giữa vòng vây của cảnh sát mở ra một con đường máu, thành công chạy trốn.

Ngồi trên một cây khô trong rừng rậm, Trình Liệt một thân hung ác. Lăng Khắc Cốt hại hấn tổn thất nặng nề, thù này hấn nhất định phải báo.

"Lão đại, kiên nhẫn một chút." Một thủ hạ dùng áo sơ mi xé thành dải băng băng lên tay Trình Liệt.

Trình Liệt rên lên một tiếng, nhưng không có kêu đau.

Khi xông qua vòng vây thì cánh tay phải của hấn trúng một phát đạn, mặc dù không có thương tổn động mạch lớn, nhưng là cũng chảy không ít máu.

"Nói với Ngô Sâm, bắt lấy con đàn bà của Lăng Khắc Cốt, để tao chơi cho đã!" trông mắt đen của Trình Liệt nheo lại hung ác.

Hấn muốn khiến Lăng Khắc Cốt hối hận cả đời!

.....

Chuông hết giờ vừa vang lên, giáo viên còn chưa có tuyên bố tan lớp, Trình Hạo đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài cửa phòng học của lớp bọn Hi Nguyên, anh có chút lo lắng nhìn Doãn Nhạc đi. Hi Nguyên bỗng chốc nhìn bóng lưng bọn họ chạy xa, đối với hành động của Trình Hạo có chút không hiểu nổi.

"Trình Hạo, anh làm gì thế?" Doãn Nhạc nhìn ánh mắt ghen tỵ của đám nữ sinh chung quanh, sợ hãi rút tay khỏi tay Trình Hạo. Mặc dù cô rất lấy làm kiêu ngạo được làm bạn gái anh, nhưng đám fans hâm mộ Trình Hạo ở trong trường kia khiến cô sợ. Những người đó đều một bộ hận không được bóp chết cô, đều là về mặt muốn giành lấy. Doãn Nhạc lặng lẽ rút tay của mình ra, nhưng Trình Hạo nắm thật chặt, cô căn bản thoát không ra.

"Tôi có lời muốn nói với em!" Trình Hạo vô cùng trịnh trọng nói.

Anh lôi kéo Doãn Nhạc đi tới một góc yên tĩnh, sau đó cầm bả vai của cô, nghiêm nghị nói: "Nhạc Nhạc, tôi phải rời đi một thời gian. Em phải tự chăm sóc mình thật tốt, chờ tôi trở lại."

"Anh phải đi đâu?" Doãn Nhạc vừa nghe Trình Hạo muốn rời đi, liền khổ sở cắn môi dưới.

"Ba tôi bị bệnh." Sắc mặt của Trình Hạo có chút khó coi. Buổi sáng nghe được một tin tức, nói Thanh Long bang bởi vì là đối tượng tình nghi buôn lậu thuốc phiện bị cảnh sát điều tra, lão đại Thanh Long bang Trình Liệt chạy trốn. Anh lập tức gọi điện thoại về nhà ở Thái Lan, gọi rất lâu, cũng không có người nghe máy. Di động của ba luôn luôn tắt máy, anh không tìm được ai, không rõ ràng lắm bên kia rốt cuộc tình huống thế nào, anh phải trở về xem một chút.

"Anh phải đi bao lâu?" Doãn Nhạc ngược đời mắt đầm lệ lên, hỏi.

Cô thật không muốn tách khỏi Trình Hạo, một ngày không thấy được anh, cô liền khó chịu, huống chi là phải tách ra một thời gian? Cô nhất định sẽ bị bệnh tương tự hại thâm cho mà xem.

"Ngày về chưa biết chắc. Nhạc Nhạc, chờ tôi!" Trình Hạo vội vã đặt một nụ hôn lên môi Doãn Nhạc, sau đó buông cô ra xoay người chạy mất. Anh sợ mình nhìn lại Doãn Nhạc một cái, sẽ không hạ được quyết tâm rời đi.

"Trình Hạo, nhất định phải trở lại!" Doãn Nhạc khóc hướng về phía anh hô to. Anh phải đi, cô không biết tới lúc nào mới có thể gặp lại anh. Vừa nghĩ tới phải chia tay, lòng của Doãn Nhạc rất đau, như bị dao khoan một cái lỗ thủng, nơi đó không bao giờ còn đầy đủ nữa.

Trình Hạo quay đầu lại, thấy nước mắt Doãn Nhạc, lại bước nhanh chân chạy trở lại. Nước mắt của cô khiến cho anh đau lòng. Anh thật muốn mang cô cùng đi, nhưng chuyến đi này của anh vô cùng nguy hiểm, anh không thể để cho Doãn Nhạc mạo hiểm cùng anh.

Lần nữa đứng ở trước mặt Doãn Nhạc, Trình Hạo chợt ôm lấy cô, ở trên môi cô in lên nụ hôn vô cùng mãnh liệt và đầy tuyệt vọng. Anh sợ đây là lần vĩnh biệt cuối cùng của bọn họ, trong lòng giữa lúc không rõ tình huống của ba càng thấy tuyệt vọng. Cho nên anh hôn có chút điên cuồng, dường như đem tất cả nhiệt tình của anh đều dồn cả vào nụ hôn này.

"Trình Hạo." Doãn Nhạc run rẩy ôm lấy hông của Trình Hạo, thâm tình hôn trả lại.

Cảm thấy nước mắt Doãn Nhạc nóng vương lên mặt anh, Trình Hạo bỗng chốc đẩy Doãn Nhạc ra, nhìn cô một lần cuối cùng rồi quyết tuyệt rời đi. Bây

giờ không phải là thời điểm dành cho tình cảm trai gái, Thái Lan đang vẫy gọi anh, anh phải trở về. Ba là người thân duy nhất của anh, anh phải tìm được ông. Cho dù là hài cốt, anh cũng phải nhìn thấy ba.

Doãn Nhạc nhìn bóng lưng của anh, đau lòng ngồi xồm trên đất, ôm đầu gối khóc lên.

Lần từ biệt này, không biết tới lúc nào mới có thể gặp mặt.

Cô nhớ anh, hiện tại liền đã bắt đầu nhớ anh.

Muốn cô thế nào gắng gượng vượt qua đoạn thời gian không có anh?

"Nhạc Nhạc?" Hi Nguyên đuổi theo ra tới chỉ thấy Doãn Nhạc ngồi chồm hồm trên mặt đất khóc, nhưng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Hi Nguyên! Anh ấy đi rồi!" Doãn Nhạc nhào tới trong ngực Hi Nguyên, gục ở trong ngực cô khóc nức lên. Đau đớn phải chia xa Trình Hạo khiến cho cô không ngừng được rơi lệ. Ở cùng với anh, nước mắt của cô cực kỳ nhiều.

"Trình Hạo?" tim Hi Nguyên đập mạnh và loạn nhịp đầy sùng sốt. Không trách được sắc mặt của Trình Hạo có chút khó coi, thì ra là phải rồi đi. Nhưng anh tại sao đột nhiên rời khỏi thành Long?

"Ba anh ấy bị bệnh, anh ấy phải về nhà. Anh nói muốn mình chờ anh ấy." Doãn Nhạc gật đầu một cái, nước mắt không ngừng từ trong tròng mắt như hạt bồ đào của cô không ngừng lăn dài, rơi xuống mặt đất.

Cho dù anh không muốn cô chờ anh, cô cũng nhất định sẽ chờ anh trở về, bởi vì cô yêu anh.

"Mình và cậu cùng nhau đợi. Nhạc Nhạc, không cần khổ sở, Trình Hạo nhất định sẽ trở lại." Hi Nguyên ôm bả vai Doãn Nhạc an ủi. Cô tin tưởng Trình Hạo là không có cách nào nói ra nguyên nhân, nếu không cũng sẽ không rời đi mà chưa giải thích. Trình Hạo là một chàng trai có trách nhiệm, anh ấy nhất định sẽ không phụ tình yêu của Doãn Nhạc.

"Nhưng mình nhớ anh ấy." Doãn Nhạc cắn môi, ủy khuất nói. Biết rõ Trình Hạo sẽ giữ đúng cam kết trở lại, nhưng cô vẫn thấy không thoải mái trong lòng.

"Được rồi, được rồi, vui vẻ lên chút. Nói không chừng ba anh ấy rất nhanh sẽ có thể tốt lên, có thể chỉ hai ngày sau là cậu có thể thấy Trình Hạo rồi." Hi Nguyên không ngừng an ủi Doãn Nhạc, thấy cô ấy đau lòng, cô cũng khổ sở theo. Doãn Nhạc sống vô tư kia sao có thể rơi nước mắt chứ?

"Trình Liệt trốn?" Lăng Khắc Cốt nghe Bách Hồ báo cáo, lập tức đứng lên, "Đám cảnh sát Thái Lan phé vật này!"

"Lão đại, cũng không thể hoàn toàn trách bọn họ, Trình Liệt vũ khí hoàn hảo nhất, hơn nữa bọn họ tất cả đều là đám người liều mạng nhất bang đó." Sở nhất Cảnh sát nhưng lại không sợ chết người, tại anh suy tính không toàn diện, mới có thể khiến Trình Liệt chạy thoát.

"Điều tra toàn diện Trình Liệt, không cần để lại người sống!" Lăng Khắc Cốt âm ngoan nói.

Trong cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, không phải người ta chết thì là mình chết. Cho kẻ địch cơ hội, chính là để bản thân đến gần cái chết hơn.

"Dạ!" Bách Hồ gật đầu một cái, mặt nghiêm nghị rời đi.

Tình huống có chút khó giải quyết, muốn bắt được Trình Liệt cũng không phải dễ dàng.

Hiện tại anh lo lắng nhất chính là hành động trả thù của Trình Liệt.

.

Sau khi tan học, Hi Nguyên ôm Doãn Nhạc cùng đi ra khỏi sân trường, kể vài chuyện cười treu chọc Doãn Nhạc vẫn đang nản lòng, nản chí.

Doãn Nhạc vẫn một mực cụp mí mắt xuống, buồn bã đến muốn khóc.

Mới chỉ có một ngày, cô đã muốn nổi điên, thật không biết ngày tiếp sau phải sống tiếp như thế nào.

"Tiểu thư." Vừa thấy Hi Nguyên đi ra, một đoàn hộ vệ lập tức vây quanh.

"Tôi hôm nay muốn ở cùng Nhạc Nhạc, các anh không cần đi theo tôi." Hi Nguyên nói với đám cận vệ. Hôm nay hình như hộ vệ nhiều hơn nhiều, Hi Nguyên có chút bồn chồn chăm chú lại một cái.

"Thiếu gia muốn chúng tôi đón cô trở về." Người đứng đầu đám hộ vệ cung kính đứng ở trước mặt Hi Nguyên, cố chấp nói. Lão đại hôm nay đột nhiên tăng thêm người, để cho bọn họ xem chừng tiểu thư, nếu như có một chút sai sót, liền lấy đầu của bọn họ ra khai đao. Nghe được lão đại ra lệnh như vậy, còn ai dám chậm trễ?

"Tôi muốn đi cùng bạn của tôi, các anh trở về nói cho anh ta biết có bản lĩnh thì tự mình tới mà bắt tôi!" Hi Nguyên đẩy hộ vệ ra, kéo Doãn Nhạc ngồi vào một chiếc taxi dừng ở trước mặt bọn họ.

Lăng Khắc Cốt coi cô như tù nhân sao? Phải nhiều hộ vệ như thế tới đón cô. Chẳng lẽ anh sợ cô chạy trốn? Hoặc là sợ cô thật cho anh đội nón xanh?

Hi Nguyên càng nghĩ càng tức giận.

"Này! Đây không phải là đường về nhà chúng tôi." Doãn Nhạc đột nhiên vỗ ghế sau lưng tài xế, có chút lo lắng nói. Cô rõ ràng đã nói địa chỉ nhà cô, thế nhưng tài xế lại vẫn đang đi về hướng ngược lại.

Tài xế xe taxi chẳng những không để ý tới Doãn Nhạc, ngược lại cười đến tà nịnh. Hắn chợt đạp chân ga, chạy nhanh đến độ xe taxi cũng sắp trở thành xe đua trên đường cao tốc.

"Dừng xe!" Hi Nguyên cũng phát giác có cái gì đó không đúng, lập tức vỗ cửa xe. Người tài xế này rất khả nghi, Hi Nguyên từ trong kính chiếu hậu nhìn được ánh mắt tà ác của anh ta, trong lòng một hồi phát run.

"Không dừng được rồi!" Tài xế ác ý cười to.

"Hộ vệ của tôi đang ở phía sau, ông lập tức suy nghĩ kỹ càng mau dừng xe." Hi Nguyên phát hiện trên xa lộ phía sau có bóng dang xe của đám hộ vệ, lập tức vững gan uy hiếp đối phương.

Cũng may mấy hộ vệ kia không bỏ rơi cô!

"Đám ngu ngốc kia sao?" Tài xế không thêm để ý tới uy hiếp của Hi Nguyên, ngược lại khinh miệt cười lạnh.

Xe taxi ở trên đường lớn lượn ngoằn ngoèo như rắn, vượt qua một chiếc lại một chiếc xe, nhanh chóng biến mất ở trong xa trận.

Hộ vệ phía sau đang lái xe đuổi theo chiếc taxi kia, đột nhiên trước mặt xuất hiện vài chiếc xe hơi, ngăn lại đường của bọn họ. Bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn chiếc taxi trở Hi Nguyên biến mất.

Khi không thấy được xe của hộ vệ thì Hi Nguyên lo lắng đập cửa xe: "Dừng xe!"

Tình huống rất nguy hiểm, cô không biết cái tên tài xế này là muốn cướp tiền hay là muốn cướp sắc.

Thấy tài xế căn bản không nghe lời cô nói, cô lập tức mở cặp sách ra, móc ra một đồng lớn tiền mặt: "Chỉ cần ông thả chúng tôi, số tiền này tất cả thuộc về ông!"

"Thứ tôi muốn không phải là tiền." Gã tài xế liếc Hi Nguyên một cái, hung ác nói.

"Hi Nguyên. . . ." Doãn Nhạc sợ ôm lấy cánh tay Hi Nguyên, cô chưa bao giờ gặp qua tình huống như thế này, tên gã tài xế này thật tà ác.

"Đừng sợ." Hi Nguyên vỗ vỗ Doãn Nhạc tay, an ủi cô.

"Ba tôi là Lăng Khắc Cốt, ông không thể trêu vào ông ấy được đâu, tôi khuyên ông mau thả chúng tôi ra." Hi Nguyên lấy thân phận của Lăng Khắc Cốt ra để dọa gã tài xế, hiện tại hy vọng duy nhất chính cũng chỉ có như vậy.

"Tôi muốn chính là con gái Lăng Khắc Cốt."

"Vậy ông thả bạn tôi ra! Tôi đi với ông!" Hi Nguyên sau khi nghe được lời gã gã tài xế nói, đột nhiên tỉnh ngộ, đây là một vụ bắt cóc đặc biệt nhằm vào cô, Doãn Nhạc thật thật không may lại đi cùng với cô.

Cô không thể để cho Doãn Nhạc mạo hiểm cùng với mình.

"Tiếc là cô em nói chậm rồi." Gã gã tài xế quay đầu lại, ác ý ra lệnh, "Xuống xe!"

Xe taxi dừng ở bên cạnh một khu nhà cao tầng chưa xây xong, gã tài xế lôi mạnh Hi Nguyên và Doãn Nhạc ra khỏi xe.

"Đừng đụng vào tôi! Tự tôi đi!" Hi Nguyên đẩy tay gã gã tài xế ra, nói đầy ghét bỏ.

"Hi Nguyên, mình sợ." Doãn Nhạc chớp chớp đôi mắt đầm lệ, hoảng sợ nhìn bốn phía. Cuộc sống của cô rất trong sáng đơn giản, chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy. Cho nên chuyện xảy ra hôm nay khiến cô rất sợ.

"Người bọn họ muốn đổi phỏ là mình, đừng sợ." Hi Nguyên ôm lấy Doãn Nhạc, không ngừng an ủi cô.

Bọn Hi Nguyên bị gã tài xế dùng súng uy hiếp đi thẳng lên lầu, sự run rẩy của Doãn Nhạc càng khiến nội tâm Hi Nguyên thêm khủng hoảng, chỉ là cô cố gắng tự trấn định, không để cho đối phương nhìn ra cô đang sợ hãi.

Không biết bò qua mấy tầng lầu, bọn Hi Nguyên được lừa vào một gian phòng bốn phía trống huơ trống hoác. Bởi vì là tòa nhà chưa được xây xong, cho nên nơi này chung quanh vương vãi rất nhiều cốt thép, bên trong gian phòng chỉ có mấy thứ vật dụng đơn giản.

"Thủ lĩnh, tôi dẫn cô ta tới rồi." Gã tài xế kia nịnh hót nói với một người đàn ông đang đứng hướng mặt ra ngoài cửa sổ

"Không tệ. Chuyện của anh tôi sẽ báo cáo với lạo đại." Người đàn ông kia tà ác xoay người, nháy mắt với tên bên cạnh, đối phương lập tức tiến lên trói hai người bọn Hi Nguyên lại.

"Cô ấy chỉ là một người bạn của tôi, các người chính là muốn nhắm vào tôi, vậy hãy thả cô ấy ra." Hi Nguyên vừa vùng vẫy, vừa nói với đối phương.

Sai lầm lớn nhất ngày hôm nay của cô chính là kéo cả Doãn Nhạc vào vòng nguy hiểm này. Cô nhất định phải bảo vệ Doãn Nhạc, tối thiểu cũng không thể để cậu ấy bị tổn thương.

"Thả cô ta? Để cảnh sát tới bắt chúng tôi hay sao?" Người đàn ông kia tà ác cười lớn. Hắn như đang cười nhạo bản tính ngây thơ của Hi Nguyên. Hắn sẽ không ngu tới mức thả con tin trong tay ra, để cho cho cô ta dẫn cảnh sát tới cửa.

"Hi Nguyên, mình phải đi cùng với cậu!" Doãn Nhạc đột nhiên ưỡn ngực, vô cùng kiên cường nhìn Hi Nguyên. Cô sẽ không bỏ lại Hi Nguyên một mình chạy trốn, Hi Nguyên là người bạn tốt nhất của cô, cho dù sống hay chết cũng phải ở cùng nhau.

"Nhạc Nhạc." Hi Nguyên nén lệ, cảm động nhìn Doãn Nhạc. Cậu ấy vẫn luôn là người bạn tốt nhất của cô, cô biết mình không có nhìn lầm người, Nhạc Nhạc đáng giá để cô đặt niềm tin tình cảm của mình vào cậu ấy.

Hai người bạn tốt cùng hướng mắt nhìn vào nhau, trong mắt có nồng đậm tình cảm thân thiết.

Người đàn ông cầm đầu tà ác kia đến gần Hi Nguyên, hắn dùng tay nắm lấy cảm Hi Nguyên, đầy uy hiếp hỏi: "Ai là con gái Lăng Khắc Cốt?"

"Chẳng lẽ ông không biết?" Hi Nguyên khiêu khích nhìn chằm chằm đối phương. Nếu bọn họ đã phí hơi sức lớn như vậy để bắt cóc cô, dĩ nhiên là đã sớm điều tra rõ thân phận của cô rồi.

"Ha ha ha, không biết mùi vị con gái của Lăng Khắc Cốt như thế nào." Người đàn ông tà ác liếm mặt của Hi Nguyên. Hôm nay hắn nhận được lệnh của lão đại, muốn hắn chơi đùa chết người phụ nữ của Lăng Khắc Cốt, hắn đương nhiên sẽ không nương tay. Hơn nữa, nha đầu này đáng đáp cũng đã này nọ, cũng không khiến hắn thu thiệt.

"Không cho chạm vào tôi!" Hi Nguyên ghê tởm muốn ói. Người đàn ông kia lời nói phun ra khỏi miệng nồng đậm mùi hôi thối, phả vào mặt khiến cho cô thiếu chút nữa cũng phun ra hết mọi thứ trong dạ dày.

Người đàn ông một phát túm lấy tóc của Hi Nguyên, tà ác nhìn Hi Nguyên đe dọa: "Rất có cốt khí! Hừ! Hôm nay tôi sẽ xóa sạch sự ngông nghênh của cô em, để cho cô em ở dưới thân tôi mà rên rĩ!"

Hi Nguyên giận đến nỗi một bãi nước bọt vào mặt người đàn ông kia: "Đồ bỏ đi!"

Người đàn ông này ngay cả đồ bỏ đi cũng không bằng!

Khi dễ một cô gái tay trái gài không chặt, người đàn ông này không bằng cả heo chó!

Người đàn ông giận đến vùng một tát, ở trên mặt Hi Nguyên lưu lại một dấu tay sưng phồng.

"Tôi đã đánh giá cao ông! Ông ngay cả đồ bỏ đi cũng không bằng!" Hi Nguyên quật cường nhìn chằm chằm người đàn ông kia.

Người đàn ông bị Hi Nguyên chọc giận, hắn đồng thời ra tay, một trận đấm đá trút lên người Hi Nguyên, đánh đến Hi Nguyên hai mắt nổi đầy đom đóm, trên người lại có thêm rất nhiều vết bầm dập. Người đàn ông một quyền nặng nề đánh vào bụng Hi Nguyên, tay Hi Nguyên bị trói, cô chỉ có thể cúi người xuống, đau đến ngã ra phía sau.

Người đàn ông dùng chân đạp lên bụng Hi Nguyên, vừa dùng sức nghiền, vừa âm ngoan nói: "Mày dám nói thêm câu nữa xem."

"Ông là... đồ bỏ đi. . . Không bằng. heo chó.." khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Nguyên trắng bệch, quật cường nói.

Người đàn ông giận đến dùng sức đá hông của Hi Nguyên, sức lực lớn đến khiến cô lộn mấy vòng trên đất, ngã vào đồng cốt thép bên cạnh. Có một cây thép nhỏ dựng lên, đâm vào bắp chân Hi Nguyên, máu lập tức trào ra.

"Xin đừng đánh nữa!" Doãn Nhạc bị hai người đàn ông giữ chặt, khổ sở khóc nức lên. Dáng vẻ bị thương của Hi Nguyên khiến cho cô lo lắng, còn đánh như vậy nữa có thể xảy ra án mạng.

"Tao lại quên mất, còn có một đứa nữa." Người đàn ông đi tới trước mặt Doãn Nhạc, ác ý cười lạnh, "Mặc dù không phải đúng khẩu vị lắm, nhưng thi thoảng đổi món một chút cũng không tệ."

"Lưu manh!" Doãn Nhạc mắc cỡ mở miệng mắng to. Người đàn ông này quá vô sỉ. Hắn chẳng những muốn vũ nhục Hi Nguyên, còn muốn đụng cô.

Người đàn ông lại dùng một cách thức như đối với Hi Nguyên, vùng tay về phía mặt Doãn Nhạc. Mặt của Doãn Nhạc lập tức sưng phồng lên. Đang lúc người đàn ông muốn đá vào bụng Doãn Nhạc thì Hi Nguyên quát to kêu hắn dừng tay.

"Không cho đánh cô ấy! Có giỏi thì đánh tôi đây này!" Thấy Doãn Nhạc bị đánh, Hi Nguyên giùng giàng bò dậy, vọt tới người người đàn ông kia. Cô gái tốt như Doãn Nhạc, không nên chịu thương tổn như vậy. Hơn nữa mọi chuyện đều do cô mà ra, đám người kia là kẻ thù của Lăng Khắc Cốt, chỉ là muốn dùng cô để trả thù Lăng Khắc Cốt. Cho nên cô càng không thể để bọn họ tổn thương người vô tội là Doãn Nhạc.

Người đàn ông bị Hi Nguyên đụng lao đảo một cái, sau khi lấy lại được thăng bằng, liền bắt lấy mái tóc dài của Hi Nguyên, ném cô lên chiếc giường ở giữa phòng.

Hắn vừa cời áo sơ mi, vừa ác ý đứng đối diện bên giường nói: "Điều chỉnh góc độ cho chuẩn một chút, tao muốn để cho Lăng Khắc Cốt xem một chút, tao cười trên người phụ nữ của hắn như thế nào!"

"Dạ!" Người người đàn ông kia liền đưa tay điều chỉnh góc độ của Camera, xoay ống kính về phía chiếc giường lớn. Hi Nguyên nhếch nhác lui về phía sau, hoảng sợ nhìn người đàn ông đang nhào về phía cô.

"Cút!" Hi Nguyên đá chân, dùng sức gãy gậy. Cô không thể để cho hắn đụng cô!

Người đàn ông ra sức xé rách trang phục của cô, làm lộ ra thân thể hiện đầy vết hôn của cô.

"Xem ra Lăng Khắc Cốt dạy dỗ cô em rất khá." Người đàn ông cười tà áp đến trên người Hi Nguyên, tay tà ác, miệng đầy mùi hôi thối ở trên người Hi Nguyên tàn sát bừa bãi.

Đèn flash không ngừng sáng lên, đem một màn này thu lại toàn bộ.

Hi Nguyên giống như con thú nhỏ phát cuồng, cắn xé đối phương, khiến người đàn ông kia không thể dễ dàng đoạt lấy cô.

Người đàn ông tức giận một cước đá hướng bụng Hi Nguyên, trong lúc cô đau đến co rút thì sờ về phía quần nhỏ của cô.

Khi sờ tới băng vệ sinh nhuộm máu trên quần nhỏ của cô thì hắn ghê tởm buông Hi Nguyên ra.

"Shit! Mất hứng!" Người đàn ông bò dậy, ảo não nhìn chằm chằm Hi Nguyên. Nước mắt khẩn thiết đến vậy, thế mà trên người lại mang theo thứ dơ bẩn như vậy.

Hi Nguyên mắt đã đỏ ngầu, cô hận không thể giết chết người đàn ông này.

"Trước mắt cửa giữ mày lại mấy ngày! Tao sớm muốn gì thì cũng làm thịt mày!" Người đàn ông nhổ một bãi nước miếng, liền lại tà ác đi về phía Doãn Nhạc.

"Không cho phép ông tổn thương cậu ấy!" Hi Nguyên nhìn ra ý đồ của người đàn ông kia, bị sợ đến gào ầm lên.

Nhạc Nhạc vô tội, là bị cô làm cho liên lụy.

"Kéo nó đi xuống!" Người đàn ông trợn mắt nhìn Hi Nguyên một cái, sau đó liền tóm lấy Doãn Nhạc.

"Đừng!" Doãn Nhạc sợ đến thét chói tai. Cô không thể để cho người đàn ông này đụng, hắn khiến cô ghê tởm. Sợ hãi trong nháy mắt tràn ngập trong lòng cô, khiến cho cô thiếu chút nữa là nổi điên.

"Ông không phải là người" bị người giữ chặt Hi Nguyên không ngừng mắng chửi. Vết thương trên thân thể cũng không khiến cô đau như vậy. Nhìn thấy bạn tốt bị người ta vũ nhục, khiến cho cô vô cùng khó sở.

Doãn Nhạc bị người đàn ông kia ném lên trên giường. Khi người đàn ông thấy thân thể hoàn mỹ của cô thì trong mắt lóe sáng.

"Không!" Doãn Nhạc khổ sở đấm đá người người đàn ông, một màn này để khiến cho cô vô cùng khổ sở. Thân thể của cô là của Trình Hạo, chỉ cho phép Trình Hạo đụng. Trình Hạo rốt cuộc ở đâu? Tại sao không xuất hiện?

Đang lúc này, có một đám đàn ông vũ trang đầy đủ, giống như bay từ cửa sổ xông vào, người cầm đầu chính là Lăng Khắc Cốt.

Anh vút bỏ dây thừng trong tay, liền nhắm về hướng Hi Nguyên. Bách Hồ theo sát phía sau, chân của anh vừa rơi xuống đất, liền hướng về phía cái giường lớn bên kia, đánh về phía người đàn ông đang đè nghiêng Doãn Nhạc, sau đó ném cho Doãn Nhạc một cái ga giường, liền cùng với các huynh đệ khác ra tay tấn công những kẻ dám đụng vào người của Ứng tập đoàn kia. Một trận vật lộn, năm huynh đệ bọn Lăng Khắc Cốt rõ ràng chiếm thượng phong. Bọn họ đã từng nổi danh là đứng đầu giới sát thủ, đám ô hợp này sao có thể là đối thủ của bọn họ?

Khi Hi Nguyên thấy Lăng Khắc Cốt xuất hiện thì khóe môi khẽ nâng lên một vòng nhạt nhợt như vàng trắng, toàn thân cô giống như mất đi hơi sức, té xỉu trên một đồng sắt thép.

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt rống to xông về phía Hi Nguyên. Vừa thấy thân thể Hi Nguyên bị phơi bày ra cùng một thân vết thương thì lòng đau đến xoắn chặt lại.

Hi Nguyên bị thương tất cả đều là tại anh. Anh chỉ sợ Trình Liệt sẽ nhắm vào Hi Nguyên mà xuống tay, cô chính là yếu điểm của anh, là vết thương trí mệnh duy nhất của anh.

Lăng Khắc Cốt ôm lấy Hi Nguyên thật chặt, mặt lộ vẻ dữ tợn. Đôi mắt vằn máu của anh lạnh lùng ngược lên, hung hăng bắn về phía tên đàn ông cầm đầu đó: "Cái tay nào của mày đã đánh cô ấy?"

Người đàn ông bị Sơn Miêu giữ chặt, bị dọa mò hôi lạnh toàn thân, hấn cảm giác mình thấy được 1 con sói, đang muốn triển khai máu tanh chém giết.

"Cái tay nào của mày đã đánh cô ấy?" Lăng Khắc Cốt lần nữa âm lãnh rống lên, giọng nói từ trong kẽ răng truyền tới giống như hơi thở của satan đến từ địa ngục, khiến người nghe sợ mất mật.

"Hai. Hai tay." Người đàn ông kia rốt cuộc biết cái gì gọi là sợ hãi, nhưng bây giờ mới biết đã là quá muộn.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên móc súng lục bên hông ra, nhắm vào tay của người đàn ông liến bấn liên tiếp máy phát, chỉ nghe một hồi tiếng rên la thảm thiết như tiếng sói tru, trên hai tay của người đàn ông kia xuất hiện mấy cái lỗ hồng máu thịt dầm dề.

Sự trả thù của Lăng Khắc Cốt cũng không có dừng lại, anh tàn nhẫn bắn về phía đầu gối tên đàn ông, khiến hắn té quỵ dưới đất.

"Cầu xin. Cầu xin ngài. Tha tôi." Người đàn ông đột nhiên dập đầu cầu xin Lăng Khắc Cốt tha cho hắn.

Nếu như hiểu rõ Lăng Khắc Cốt lợi hại như vậy, có giết hắn cũng không dám đánh đập người phụ nữ của anh ta.

Trong tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt tất cả đều là ánh lạnh âm lãnh, anh cười lạnh đem súng nhắm ngay vào phân thân của tên đàn ông kia: "Muốn chạm vào người phụ nữ của tao?"

"Không. Tôi không dám." Người đàn ông bị sợ đến toàn thân phát run. Nếu là không có cái đó nữa, hắn đời này còn làm thế nào chơi đùa phụ nữ nữa?

Giữa lúc hắn bị sợ đến liên tiếp cầu xin tha thứ thì viên đạn nơi tay Lăng Khắc Cốt đã vô tình xuyên qua thân thể của hắn, khiến đời này cũng đã không thể “ngóc lên” được nữa.

Tiếng thét chói tai như tiếng heo bị chọc tiết vang lên, ở giữa đêm trống trải này càng trở nên âm trầm.

Đột nhiên, tiếng thét chói tai kêu rên đột nhiên dừng lại, cái tên đàn ông muốn phong lưu kia đã không thể mở mắt được nữa, bởi vì hai con ngươi của hắn cũng đã bị đạn xuyên qua, hoảng sợ há to mồm ngã xuống đất trong vũng máu. Gương mặt nhuộm đỏ máu này giống như một cái đầu lâu, nhìn hết sức dữ tợn.

"A! A! A!" Doãn Nhạc bị một màn máu tanh này dọa sợ, không ngừng thét chói tai.

Cô ấy là một cô gái có tâm tư đơn thuần, không thể chịu đựng được sự tàn nhẫn như vậy, một đêm kinh sợ quá độ, khiến cho cô rơi vào hoảng loạn.

"Cô nhóc đáng thương." Ngân Báo dùng cái mền bao lấy Doãn Nhạc, đem cô đang vùng vẫy ôm vào trong ngực.

Lăng Khắc Cốt cởi áo sơ mi bao lấy Hi Nguyên, âm lãnh phân phó mấy người bọn Thanh Long: "Không cho lưu lại dù chỉ một người sống!"

Sau khi nói xong, anh liền ôm Hi Nguyên xuống lầu.

Ngân Báo theo ngay phía sau.

Khi bọn anh xuống lầu rồi, trên lầu truyền tới mấy tiếng kêu thảm thiết, sau đó liền không nghe được một chút âm thanh nào nữa, đêm yên tĩnh đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Một người đàn ông tà ác đè nghiêng trên người cô, cái miệng đầy hơi thối ép lên cái miệng của cô, ngực của cô cảm thấy từng trận cuộn cuộn, ghê tởm muốn ói, người đàn ông cười tà ác giờ bàn tay về phía cô. . .

"A!" Hi Nguyên chợt tỉnh lại, mở mắt ra lại phát hiện đang nằm ở trong phòng ngủ của mình. Ký ức ghê tởm giống như giò bọ chui vào đầu óc của cô, khiến cho cô ghê tởm cực độ.

"Hi Nguyên, đó chỉ là mộng thôi!" Nghe thấy Hi Nguyên thét chói tai, tròng mắt đen khê nhắm của Lăng Khắc Cốt lập tức mở ra, dùng sức cầm chặt tay Hi Nguyên, tiếp thêm sức mạnh cho cô.

"Bản! Đáng ghét!" Hi Nguyên còn nhớ rõ cảm giác miệng người đàn ông kia tàn sát bừa bãi trên thân thể mình, cái loại mùi hôi thối đó để cho cô thật là muốn ói.

"Không sao." Lăng Khắc Cốt rút cái khăn giấy, cẩn thận từng li từng tí lau nước mắt trên mặt Hi Nguyên.

Thấy Hi Nguyên rơi lệ, lửa giận của anh đã tắt lại bùng cháy mạnh mẽ. Món nợ này, anh sẽ nhớ, Trình Liệt nhất định sẽ phải vì thế mà trả giá bằng máu!

"Đau." Hi Nguyên chỉ nhẹ nhàng nhúc nhích, bỗng thân thể liền đau đến như muốn vỡ vụn ra vậy, nhất là bụng, đau đến xoắn chặt lại một chỗ.

Cô nhớ người đàn ông kia đã cô tàn nhẫn, dùng chân đạp bụng của cô, khuôn mặt tươi cười dữ tợn của người kia không ngừng ở trước mắt cô đung đưa, thân thể của cô khi nhớ lại một màn kia thì vẫn không tự chủ được run rẩy.

"Tôi xem một chút." Lăng Khắc Cốt lo lắng nhắc áo ngủ Hi Nguyên lên, kiểm tra vết máu ứ đọng trên bụng cô. Một vài dấu chân và dấu vết đầm vào bụng khiến bụng Hi Nguyên giống như bị người ta vẽ loạn lên. Anh cầm dầu ở bên cạnh lên vừa bôi lên vừa nhẹ nhàng xoa bóp bụng của Hi Nguyên. Ngón tay của anh rất mềm rất nhẹ, dầu xoa bóp ở đầu ngón tay anh tràn ra, từ từ ngấm vào da thịt Hi Nguyên, làm giảm đi một phần đau đớn.

"Anh đã cứu tôi?" Hi Nguyên nhớ tư thế bay vào trong nhà của Lăng Khắc Cốt trước khi té xỉu, cô nén lệ nhìn anh. Nếu như lúc đó anh không có chạy tới, hậu quả kia thật không dám nghĩ tới.

"Người phụ nữ của tôi dĩ nhiên tôi phải tự mình đi cứu rồi." Lăng Khắc Cốt cúi đầu, ở trên môi Hi Nguyên khẽ chạm xuống.

Khi anh nhận được điện thoại của hộ vệ thì lập tức gọi bọn người Thanh Long tới, khẩn cấp vạch ra phương án hành động. Thông qua hệ thống vệ tinh theo dõi, anh tra ra chính xác vị trí của Hi Nguyên, sau đó cùng bọn Thanh Long nhanh chóng chạy tới tòa lầu xây dở kia. Nhưng không nghĩ tới vẫn là chậm một bước, khi anh chạy đến, Hi Nguyên đã bị bọn họ đánh cho thương tích khắp người.

"Anh tại sao không đến sớm một chút?" Hi Nguyên ủy khuất cắn môi, khi cô bị đánh thì trong đầu của cô tất cả đều là bóng dáng của anh, cô vô cùng khát vọng anh lập tức xuất hiện ở bên cạnh cô. Khi cái kẻ bại hoại kia đoạt lấy Doãn Nhạc thì cô sợ hãi cho rằng tất cả đều không còn kịp nữa. Cô thật hối hận vì mình mà hại đến Doãn Nhạc, nếu như không phải là cô cố chấp, cô để hộ vệ đưa họ trở về nhà Nhạc Nhạc, có lẽ tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra.

"Nhạc Nhạc!" Đột nhiên nhớ đến Nhạc Nhạc cùng cô đồng cam cộng khổ, Hi Nguyên lập tức hoảng sợ tròn to hai mắt. Cô vậy mà giờ mới nhớ đến Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc có bị sao không? Cái tên bại hoại kia không có những chậm chạp cô ấy chứ?

Sợ hãi trong lòng Hi Nguyên đột nhiên chất đầy, khiến cô sợ đến trán toát mồ hôi lạnh.

Nhạc Nhạc ngàn vạn lần không được có chuyện, nếu không cô sẽ hối hận cả đời.

Cô nhắc cái mền lên đang định xuống đất, đang lúc này, bả vai của cô bị Lăng Khắc Cốt đè lại.

"Không nên cử động." Lăng Khắc Cốt cau mày, trầm giọng ra lệnh.

Từ hôm qua đem Hi Nguyên về, cô vẫn hôn mê bất tỉnh, đối phương thiếu chút nữa đánh gãy xương sườn Hi Nguyên, bụng của cô một mảnh lớn máu ứ đọng, khi thấy Hi Nguyên một thân đầy vết thương thì anh hận không được đem tên khốn kia chặt làm trăm mảnh.

"Nhạc Nhạc đâu?" Hi Nguyên một lòng muốn thấy Doãn Nhạc, cô phải biết cô ấy bình yên vô sự mới có thể yên tâm.

"Nghỉ ngơi ở phòng ngay bên cạnh. Cô bé bị thương không nặng, em nên lo lắng chính là bản thân mình." Lăng Khắc Cốt lãnh khốc nói.

"Tôi đi xem cô ấy." Hi Nguyên ngồi dậy, muốn đi xem Doãn Nhạc. Cô bị thương quá nặng, vừa mới ngồi dậy, bụng liền bắt đầu quặn đau, đau đến khiến cô nhăn chặt lông mày lại. Trong đầu của cô nhớ lại hình ảnh người đàn ông kia đối với cô quyền đàm cước đá, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch một mảnh.

"Mạng cũng sắp không giữ được, còn đi chú ý người khác!" Lăng Khắc Cốt có chút bất mãn nói. Mặc dù giọng điệu của anh không tốt, nhưng tay đỡ Hi Nguyên lại êm ái khác thường, giống như sợ làm cô đau vậy.

"Cô ấy là bạn của tôi." Hi Nguyên nhìn Lăng Khắc Cốt một cái, không phục nói, "Ôm tôi qua phòng bên cạnh."

"Chờ thương thể của em tốt lên rồi nói tiếp." Lăng Khắc Cốt kiên trì không để cho Hi Nguyên xuống giường. Trên người của cô vết thương lớn nhỏ cả đống, không xem một chút trước thương thể của mình, Chi biết quan tâm tới cái cô gái gọi Doãn Nhạc kia.

Hi Nguyên bất mãn nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt: "Tự tôi đi!"

Muốn gặp Nhạc Nhạc là tự do của cô, Lăng Khắc Cốt không có quyền can thiệp vào! Anh nghĩ là anh không cho phép, là có thể ngăn cản cô sao? Cô có chân, sao không thể tự mình đi?

Cô chịu đựng đau đớn xuống giường, chân trần chạy ra ngoài. Trên bắp chân chỗ bị cột thép đâm thủng mặc dù đã bôi thuốc băng bó, nhưng mỗi một bước đi đều đau giống như kim châm. Cô còn chưa đi được hai bước, liền bị Lăng Khắc Cốt bế bổng lên.

"Bé con, bạn của em tâm tình có chút không ổn, em đi qua xem cô ấy". Lăng Khắc Cốt do dự, không biết nên tìm từ sao cho thích hợp. Đây cũng là nguyên nhân anh ngăn cản bé con đi thăm Doãn Nhạc. Cảm xúc của Hi Nguyên còn chưa có khôi phục, nếu là bị Doãn Nhạc kích thích, anh sẽ tự trách mình.

"Sao anh không nói sớm!" Hi Nguyên nóng lòng giùng giởng, muốn nhảy xuống đất đi tìm Doãn Nhạc.

Chuyện ngày hôm qua tựa như một cơn ác mộng, Doãn Nhạc cô gái ngây thơ như vậy, sao có thể chịu được bị một người đàn ông bản thủ đụng chạm? Hơn nữa còn có hình ảnh bạo lực như vậy. Nhạc Nhạc cũng bị đánh rất nặng.

"Tôi ôm em đi!" Lăng Khắc Cốt không thể không thỏa hiệp, anh ôm chặt Hi Nguyên, mang cô đi về phía phòng khách sạn vách.

Hi Nguyên mới vừa vào phòng, liền nghe thấy giọng nói hoảng loạn của Doãn Nhạc: "Đừng! Không nên tới!"

"Nhạc Nhạc?" Hi Nguyên thấy Doãn Nhạc hoảng sợ núp ở góc giường, sợ run lập cập, đôi mắt to tròn của cô ấy mờ mịt mở lớn, con ngươi sợ hãi tròn trũng lên.

"Không nên tới! Đừng có giết tôi!" Doãn Nhạc lời nói không có mạch lạc mà tự lẩm bẩm, đột nhiên cô ấy che lỗ tai lại, kêu rống lên.

Bộ dáng của cô khiến Hi Nguyên đau lòng, cô gái Doãn Nhạc có nụ cười đáng yêu như vậy lại có thể biến thành thế này. Cô vội vàng thoát ra khỏi lồng ngực Lăng Khắc Cốt, chạy lên đi trước ôm lấy Doãn Nhạc: "Nhạc Nhạc, tỉnh lại đi, đều qua rồi."

"Đừng!" Doãn Nhạc sợ hãi, trên mặt tím bầm vương đầy nước mắt.

"Nhạc Nhạc, không phải sợ, mình là Hi Nguyên, chúng ta an toàn rồi." Hi Nguyên vừa ôm Doãn Nhạc, vừa khóc an ủi cô. Thật ra thì không chỉ là Doãn Nhạc, chính cô cũng bị chuyện xảy ra ngày hôm qua làm cho sợ hãi, cô cả đêm mơ thấy ác mộng, tỉnh lại mới biết mình an toàn.

"Hi Nguyên?" Doãn Nhạc đột nhiên sững sốt, cô mờ mịt nghiêng đầu, đưa tay vuốt gương mặt sưng vù của Hi Nguyên, "Hi Nguyên?"

"Ừ! Mình là Hi Nguyên!" Hi Nguyên gạt đầu một cái với Doãn Nhạc, lau sạch nước mắt, kiên cường cười nói, "Chúng ta an toàn rồi. Không ai dám tổn thương cậu nữa."

"Máu, khắp nơi là máu." Doãn Nhạc nắm chặt y phục của Hi Nguyên, oa một tiếng khóc lên, "Hi Nguyên, mình rất sợ."

"Máu?" Hi Nguyên bồn chồn ngẩng đầu, nhìn về phía Lăng Khắc Cốt. Làm sao sẽ khắp nơi đều là máu?

"Cô ấy nhìn thấy. Ừ. Bắn chết." Lăng Khắc Cốt cau mày, giải thích. Ngày hôm qua anh không có nghĩ đến ở đó còn có một cô nhóc, cho nên Doãn Nhạc bị kích thích, mặc dù đã dùng thuốc do Ngân Báo kê đơn ngủ một giấc, nhưng tỉnh lại thần kinh vẫn có chút thất thường. Cô bé này bị sợ không nhẹ.

"Anh giết bọn họ?" Hi Nguyên không đồng ý nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt.

Mặc dù những người đó rất đáng ghét, nhưng còn có cảnh sát tới trừng phạt bọn họ, Lăng Khắc Cốt sao lại tàn nhẫn như vậy. Đó chính là người sống sờ sờ! Tại sao có thể giống như làm thịt con một con gà xong rồi nói nhẹ nhàng như vậy?

"Nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình." Lăng Khắc Cốt mặt lạnh lùng, lãnh khốc nói. Anh không hề hối hận vì đã giết những người đó. Nếu như anh đối với bọn họ nhân từ, người phải vào địa ngục có khả năng chính là anh. Trình Liệt tuyệt đối sẽ không ngừng lại việc trả thù anh, cho nên anh sẽ chọn trước khi Trình Liệt ra tay sẽ nhỏ cỏ tận gốc.

"Cho nên anh có thể tùy tiện giết người?" Hi Nguyên giễu cợt cười lạnh. Đây chính là phong cách của Lăng Khắc Cốt. Ba Dã Lang chết, cũng không phải là kiệt tác của anh sao? Trong lúc bất chợt, cô đối với sự tàn nhẫn của anh rất ghét bỏ.

"Tôi cũng không tùy tiện giết người!" Lăng Khắc Cốt không vui đứng thẳng tắp. Quá khứ, vì sinh tồn, anh không thể không giết người. Bây giờ lý do có thể để cho anh ra tay giết người không nhiều lắm, còn lần này mở rộng chém giết, tất cả đều là bởi vì người của Trình Liệt làm bé con bị thương.

"Đều là cố ý giết người." Hi Nguyên phẫn hận tròn mắt nhìn Lăng Khắc Cốt một cái. Anh chính là lãnh huyết, ngay cả một chút cảm giác hối hận cũng không có.

Trong ngực cô Doãn Nhạc đột nhiên giật giật, Hi Nguyên vội vàng khăn trương nhìn cô ấy: "Nhạc Nhạc, đây chẳng qua là một cơn ác mộng, tỉnh mộng liền biến mất, chúng ta đừng nhớ tới nó nữa."

"Hi Nguyên, cậu không sao chứ?" Doãn Nhạc đột nhiên tỉnh táo lại, cô nhìn thấy khoe miệng Hi Nguyên nứt toác một vết thương, mặt sưng phù giống như cái bánh bao, lập tức lo lắng hỏi cô. Nhớ lại Hi Nguyên vì cứu cô mà bị đánh rất nhiều, trong mắt của cô lại bắt đầu dâng lên nước mắt cảm động.

Hi Nguyên lắc đầu một cái: "Không có việc gì."

Lúc này, Quân gia Diệp đi tới, cung kính nói với Lăng Khắc Cốt: "Thiếu gia, cha mẹ Tiểu thư Doãn tới."

"Mời bọn họ vào đi."

"Cha! Mẹ!" Vừa nhìn thấy ba mẹ đi vào, Doãn Nhạc lập tức khóc nhào tới trong ngực bọn họ.

"Nhạc Nhạc!" Mẹ Doãn tay run run vuốt mặt con gái, đau lòng vô cùng.

Con gái của bà mặc dù không xinh đẹp, không kiệt xuất, tuy nhiên đó là báu vật của bà, từ nhỏ không nỡ đánh dù chỉ một chút.

"Doãn tiên sinh, Doãn phu nhân, chuyện ngày hôm qua tôi rất xin lỗi các vị. Tiểu thư Doãn bị tổn thương, tôi sẽ bồi thường." Lăng Khắc Cốt thành khẩn nói.

"Bồi thường? Không cần lấy tiền vũ nhục người khác!" Ba Doãn không vui nói.

Nhà bọn họ mặc dù không có tiền, nhưng rất có cốt khí. Tiền của Lăng Khắc Cốt bọn họ cũng không thèm khát, bọn họ chỉ muốn một cô con gái khỏe mạnh vui vẻ. Tổn thương ngày hôm qua không biết không sẽ lưu lại ám ảnh trong lòng Nhạc Nhạc như thế nào, cái này mới là vấn đề ông quan tâm nhất giờ phút này.

"Thật xin lỗi, tôi không có ý kia. Tôi chỉ là muốn bù đắp một chút cho Tiểu thư Doãn. Đối với việc liên lụy tới người vô tội là cô bé, tôi cảm thấy rất xin lỗi." Lăng Khắc Cốt nghe ra trong lời nói của Ba Doãn không vui, lập tức thành tâm giải thích.

"Không cần! Hi Nguyên bị thương so với Nhạc Nhạc còn nặng hơn, cậu tốt nhất chăm sóc cô bé cho tốt. Chúng tôi mang Nhạc Nhạc về nhà." Mẹ Doãn dịu dàng nói. Bà nhìn thấy trên đùi Hi Nguyên quần băng gạc, trên mặt bị thương cũng so với Nhạc Nhạc còn nghiêm trọng hơn, không khỏi lo lắng.

"Được, tiên sinh Doãn, phu nhân có rảnh rồi mời thường đến chơi." Lăng Khắc Cốt bắt tay đối phương một cái, lễ phép nói.

"Ừ, chúng tôi có rảnh rồi lại tới thăm Hi Nguyên." ba Doãn ôm lấy con gái, cùng với vợ rời đi.

Sau khi người nhà họ Doãn đi, Lăng Khắc Cốt ôm lấy Hi Nguyên trở lại gian phòng của cô: "Tôi giúp em xin nghỉ bệnh một tháng, em tốt nhất dưỡng bệnh, không cần lại để ý đến những người khác."

"Nhạc Nhạc không phải là người khác, cô ấy là bạn của tôi."

Đối với sự lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt, Hi Nguyên rất bất mãn. Trong mắt anh, người không có quan hệ căn bản là cô đại, anh một chút cũng không thêm để ý tới.

.....

Ngân Báo giúp Hi Nguyên bôi thuốc lên vết thương, đau đến khiến cô mím chặt miệng.

"Đau quá!" Hi Nguyên che mép, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại kêu đau. Vết thương trên khóe miệng kết vảy rồi ngược lại đau đến mở miệng không nổi, hiện tại liền ăn cái gì cũng khó khăn.

"Lúc ấy liệu mạng cứu người sự mạnh mẽ này biến đi đâu?" Ngân Báo liếc Hi Nguyên một cái, vừa bôi thuốc cho cô, vừa lẩm bẩm, "Lúc bị đánh có nghĩ tới thời điểm lúc sau sẽ đau hay không?"

"Lúc ấy nào nghĩ tới nhiều như vậy. Doãn Nhạc là bị cháu làm hại, cháu đương nhiên phải cứu cô ấy." Hi Nguyên vừa đau đến thốn thức, vừa trả lời.

"Đám khốn kiếp kia!" Ngân Báo vừa nghĩ tới người của Trình Liệt hại Hi Nguyên thành ra như vậy, liền giận đến muốn giết Trình Liệt.

"Chú Ngân Báo, có chuyện cháu muốn hỏi chú." Hi Nguyên nghiêm nghị nhìn Ngân Báo, cô vẫn có nghi vấn không hỏi ra miệng. Hi Nguyên nhớ đến lúc ấy cô không biết vì cái gì quên đi sợ hãi, chỉ biết là cô phải cứu Nhạc Nhạc vô tội. Người đám bại hoại kia muốn đối phó chỉ là con gái Lăng Khắc Cốt, cuối cùng, ngọn nguồn trận này bắt cóc cũng là Lăng Khắc Cốt. Rốt cuộc anh đắc tội người khác thế nào, làm cho đối phương ác tới muốn tổn thương cô như vậy?

"Vấn đề gì?" Ngân Báo vừa thẩu ra băng gạc trên đùi Hi Nguyên, vừa cười hỏi cô.

"Những người đó rốt cuộc tại sao bắt cóc cháu?"

"Bởi vì tôi." Lăng Khắc Cốt đột nhiên xuất hiện ở cửa, anh dựa vào khung cửa, Lãnh Ngạo nói, "Chỉ là đối thủ buôn bán nhỏ nhỏ muốn dùng em để uy hiếp tôi."

"Thật?" Hi Nguyên không tin cần môi dưới.

"Ứng tập đoàn khuếch trương tạo nên không ít kẻ địch, đây là vấn đề mọi công ty đều gặp phải." Lăng Khắc Cốt hỏi hột nói.

Hi Nguyên còn quá nhỏ, căn bản không cách nào hiểu triết học sinh tồn của bọn họ. Hắc đạo máu tanh quá tàn khốc, anh không muốn cô phải nghỉ ngơi

quá nhiều.

"Còn không phải là bởi vì anh thù đoạn quá ác." Hi Nguyên mặc dù nói không biết Lăng Khắc Cốt rốt cuộc khuếch trương thế nào, nhưng là nếu như có thể để cho người khác hận đến muốn dùng thù đoạn tàn nhẫn như vậy trả thù, cái hận này nhất định đủ sâu.

"Ứng tập đoàn ngăn ngừa mười năm liền chen vào Top 50 thế giới, em cho rằng người mềm lòng có thể làm được đến vậy sao?" Lăng Khắc Cốt khinh thường hừ lạnh.

Nếu muốn thành công nhất định phải trả giá thật lớn, người nhân từ nương tay chỉ có thể trở thành kẻ yếu.

Đây chính là một xã hội cá lớn nuốt cá bé!

Năm đó nếu như anh không đủ hung ác tàn nhẫn, chính là thù hạ sớm chết ở Long gia, nếu như anh không đủ hung ác tàn nhẫn, anh hiện tại có thể cũng chỉ là một sát thủ vì người khác bán mạng.

Hi Nguyên không để ý tới Lăng Khắc Cốt, Lãnh Ngạo hếch mặt lên.

Cô hoàn toàn không có cách nào đồng ý với quan điểm của Lăng Khắc Cốt, vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào, suy nghĩ một chút có bao nhiêu người bởi vì anh mà nhảy lầu, anh cũng sẽ không mơ thấy ác mộng sao?

"Hai người đi ra ngoài! Tôi muốn nghỉ ngơi!" Chờ Ngân Báo băng bó kỹ vết thương cho cô xong, cô lập tức hạ lệnh đuổi khách.

Tường Lệ Văn vừa về tới lầu đài Tinh Nguyệt, lập tức gọi Diệp Buru vào trong nhà, cô hạ thấp giọng khẩn trương hỏi "Những người đó có nói ra tên của tôi hay không?"

"Không có. Em đừng lo lắng. Quan hệ của chúng ta với Trình Liệt không có mấy người biết." Diệp Buru vừa hôn cổ của Tường Lệ Văn, vừa hả hê cười nói.

"Người của Trình Liệt thực ngốc, ngay phụ nữ cũng không động được!" Tường Lệ Văn bắt mắt nói. Nếu như đổi lại là cô, nhất định sớm đã lấy mạng con nha đầu xấu xí Lăng Hi Nguyên kia rồi, nhẹ nhất cũng phải tìm mấy người đàn ông hủy hoại cô ta!

"Là Lăng Khắc Cốt quá xảo hoạt, anh ta đã đặt thiết bị định vị vệ tinh đặc biệt trên người con nha đầu Hi Nguyên kia, người của Trình Liệt căn bản không phòng bị đến tình huống người kia sao có thể tới nhanh như vậy." Diệp Buru áp đảo Tường Lệ Văn, vừa cời y phục của hai người, vừa bắt mắt nói, "Đừng nói chuyện của con nhóc đó nữa, tôi rất lâu không chạm vào em, mau để cho tôi yêu em đi".

"Chỉ biết làm A" Tường Lệ Văn còn chưa có chuẩn bị xong, Diệp Buru đã dã man mà xông vào trong cơ thể cô, "Anh nhẹ một chút!"

"Nhẹ một chút em sẽ thích sao?" Diệp Buru đắc ý cười tà.

"Chúng ta không thể trông cậy vào Trình Liệt nữa, anh chuẩn bị bước thứ hai ra tay đi." Tường Lệ Văn âm ngoan tròn mắt nhìn Diệp Buru một cái.

"Lầu đài Tinh Nguyệt khắp nơi là hộ vệ, Lăng Khắc Cốt trông coi con nha đầu xấu xí này rất nghiêm ngặt, sợ rằng không tốt xuống tay." Diệp Buru có chút khiếp đảm nói.

"Vậy thì chờ cơ hội! Tôi không tin anh ta vĩnh viễn phòng vệ nghiêm mật như vậy." Tường Lệ Văn lật người một cái, ngồi lên trên người Diệp Buru, giống như một bầu vật nóng bỏng, chủ động quần lấy Diệp Buru.

.

"Tôi muốn tự mình đi giết hắn!" Lăng Khắc Cốt đứng ở phía trước cửa sổ thư phòng, nói với Bách Hổ ở sau lưng.

Anh căn bản không tin năng lực của cảnh sát Thái Lan, cho nên phái Bách Hổ và Thẩm Đan dẫn theo rất nhiều thuộc hạ tinh nhuệ ở Thái Lan triển khai việc tìm kiếm gắt gao, rốt cuộc tra được nơi Trình Liệt trốn.

Anh muốn tự mình đi quyết đấu với Trình Liệt, không chỉ có vì báo mối thù chân của anh bị thương, mà còn vị tổn thương của Hi Nguyên.

"Lão đại, loại chuyện nguy hiểm này để cho tôi đi làm là tốt rồi." Bách Hổ ngậy ngốc nhìn Lăng Khắc Cốt. Lão đại lần trước ở Thái Lan thiếu chút nữa mất mạng, anh sao còn dám để cho Lăng Khắc Cốt đi mạo hiểm.

"Đi mua vé máy bay! Đêm nay tôi sẽ bay đi Băng Cốc. Còn nữa, không được đem hành tung của tôi nói cho bất kỳ ai." Lăng Khắc Cốt xoay người, dùng một đôi mắt phượng sắc bén nhìn Bách Hổ, Bách Hổ không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

.

Mấy ngày sau, báo chí khắp nơi đăng một tin tức đặc biệt lớn: "Bang chủ Trình Liệt của tổ chức buôn lậu thuốc phiện Thanh Long bang ở Thái Lan trong lúc chạy trốn, bởi vì đấu đá huynh đệ mà chết không toàn mạng."

Qua báo chí còn có một tấm hình Trình Liệt thân trúng vô số vết đạn. Chỗ mi tâm của hắn có một vết đạn trí mạng, một thân đầy máu nằm ở dòng suối

nhỏ trong rừng rậm.

Trình Hạo ngồi ở trên giường trong một nhà nghỉ, tay đang cầm tờ báo run rẩy: "Ba!"

"Rốt cuộc là ai giết chết ba rồi?" Trình Hạo phẫn hận một quyền đập trên mặt bàn, trên mặt đầy nước mắt.

Ba mặc dù làm nhiều chuyện không đáng hoàng, buồn lậu thuốc phiện, buồn lậu súng ống đạn dược, mở ra toàn bộ Khu Hồng Đăng lớn nhất Thái Lan. . . . Chỉ cần là chuyện có thể kiếm tiền, ông đều làm hết, nhưng ở trong mắt Trình Hạo, ông vẫn là người cha tốt.

Thời điểm ngày mừng một tháng năm, ba kêu anh trở về Thái Lan, anh vậy mà lại không đồng ý.

Anh không thể được nhìn thấy ba một lần cuối cùng.

Anh đột nhiên nhớ tới lời ba thường nói với anh "Nếu như ngày nào đó không có tôi, xem cậu sẽ hối hận thế nào", không khỏi lệ rơi đầy mặt.

"Con nhất định sẽ tra ra hung thủ, vì ngài mà báo thù!" Trình Hạo cắn răng nghiêng lợi nói. Trên gương mặt tuấn mã kia nhuộm đầy vẻ ngoan tuyệt.

Hi Nguyên vịn cầu thang, từ từ xuống lầu.

Nghỉ ở nhà lâu như vậy, cô buồn sắp chết rồi. Cô muốn ra vườn hoa tản bộ, lại không có ai cùng đi. Lăng Khắc Cốt không nói một lời đã biến mất tăm mất tích, cô hỏi Quản gia Diệp, Quản gia Diệp chỉ cười lắc đầu, còn Tường Lệ Văn lúc nghe cô hỏi tới Lăng Khắc Cốt thì chính là một bộ cười nhạo cô.

Cho nên anh cô cũng không thèm hỏi tới xem Lăng Khắc Cốt đã đi đâu nữa.

Anh muốn đi chỗ nào, tùy anh đi.

Cô sẽ không thèm để ý tới anh!

Tường Lệ Văn ngồi ở trên ghế salon oán độc nhìn Hi Nguyên, cô ta rõ ràng nói với Trình Liệt, cho mấy tên lợi hại thay phiên làm thịt con nha đầu xấu xí này, khiến cho nó ở trước mặt Lăng Khắc Cốt không có cách nào ngẩng đầu lên. Nhưng cái đám ngu ngốc kia, thậm chí ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không làm được.

Lúc này Diệp Bưu đang từ trên lầu đi xuống, Tường Lệ Văn cười xảo trá. Cô ta chỉ chỉ Hi Nguyên trước mặt hẳn, sau đó làm động tác thủ thế, ra hiệu cho Diệp Bưu phải làm thế nào.

Diệp Bưu ác ý gạt đầu.

Hi Nguyên đang đi, đột nhiên cảm thấy chân bị vướng phải cái gì đó, cô lập tức từ trên bậc thang té xuống.

"A!" Hi Nguyên cảm giác lúc lộn trên cầu thang, eo dường như bị đập mạnh vào trên bậc thang, vô cùng đau đớn, cô cố gắng cắn răng bò dậy.

Bọn người làm nghe được tiếng la của cô, lập tức đã chạy tới dìu cô.

"Tiểu thư, sao rồi? Đi được không?" Một người làm khăn trương hỏi cô.

"Không có việc gì." Hi Nguyên kiên cường nói.

"Ai nha! Thế nào không cẩn thận như vậy? Chị Lý, mau gọi điện thoại cho Ngân Báo." Tường Lệ Văn cô làm ra vẻ nhiệt tình chạy tới, vừa đỡ Hi Nguyên nằm chết xuống ghế sofa phòng khách, vừa phân phó.

Ngân Báo tới, lập tức làm vài kiểm tra đơn giản cho Hi Nguyên, thấy tình huống không tốt lắm, liền đem cô mang đi bệnh viện chụp chiếu.

Lúc đợi kết quả, Hi Nguyên đột nhiên kéo Ngân Báo, nói với anh: "Có người ngáng cháu. Rất giống với tình huống lần trước hại chị Mang Lâm sinh non, không phải cháu tự mình ngã xuống."

"Có người hại cháu?" Ngân Báo vừa nghe, lập tức nhăn mày lại, ở Lâu đài Tinh Nguyệt, kẻ nào có lá gan lớn tới mức dám tổn thương Hi Nguyên? Xem ra anh phải cẩn thận điều tra lại mới được.

.

Hi Nguyên đứng ở trước gương, nhìn vết sẹo màu hồng nhạt nơi khoe môi mình: "Nhiều ngày như vậy vẫn chưa có tốt lên? Xấu hổ chết rồi."

"Vốn chính là một con nha đầu xấu xí, chút vết thương nhỏ này chỉ càng khiến cho mày trông khó coi hơn thôi." Tường Lệ Văn xảo trá cười nhạo Hi Nguyên. Người của Trình Liệt thế nào lại không đánh chết luôn nó đi? Chỉ là khiến nó bị thương có chút xú, mới nằm trên giường có một tháng.

"Lăng Khắc Cốt lại cứ cố tình thích sự xấu xí của tôi. Di Lệ Văn, ngài đang ghen tỵ sao?" Hi Nguyên khiêu khích nhìn Tường Lệ Văn.

"Tạo lại phải đi ghen tỵ với mày sao? Một con nhóc muốn ngực không có ngực, tứ chi vừa ngắn vừa nhỏ? Thật là chuyện cười! Tất cả mọi người đang

đội mày xuống ăn sáng, động tác nhanh lên một chút!" Tường Lệ Văn khinh thường nói xong, lắc lắc thân hình như rần nước rồi đi.

Hi Nguyên vừa đánh răng, vừa soi vào gương. Không biết Doãn Nhạc như thế nào? Thương thế cậu ấy nhẹ hơn mình, có thể đã đi học rồi hay không?

Những ngày cô ở nhà, không phải bị vấy bẩn trong nhà đến phát ngán, chính là bị Tường Lệ Văn nhạo báng, thật muốn nhanh đi học. Nhưng ngày hôm đó từ trên cầu thang không cẩn thận té xuống xong, hông của cô vẫn có một chút đau, ở theo chụp X-quang thì chân có hiện tượng rạn xương, mặc dù không phải rất nghiêm trọng, nhưng vẫn phải ở nhà tĩnh dưỡng.

Chú Ngân Báo đặc biệt cho cô dùng nẹp thép nẹp hông lại, quần thật chặt ở trên eo cô, cảm giác rất khó chịu. Chỉ là để sớm khỏi hẳn, cô chỉ có thể ngoan ngoãn mang nó.

Quá nhiều chuyện xảy ra với Hi Nguyên, khiến cô rất buồn bực.

Đi xuống lầu, cô thấy nhưng thấy Lăng Khắc Cốt ngồi ở trong đại sảnh. Anh trở về lúc nào?

Lăng Khắc Cốt thấy cô xuống lầu, cũng không có tiến lên đìu cô, chỉ là đứng dậy nói một câu: "Nhanh đi ăn sáng!"

"Bữa ăn sáng cũng sắp thành bữa trưa rồi!" Tường Lệ Văn bắt mồm hừ một cái.

Con ranh xấu xí kia không xuống lầu, Lăng Khắc Cốt cũng không chịu nói dùng cơm, con ranh xấu xí này thì có cái gì quan trọng?

"Vừa đúng dịp để đi Lệ Văn giảm cân." Hi Nguyên cố ý liếc qua hông của Tường Lệ Văn.

"Khắc Cốt, con bé châm chọc em." Tường Lệ Văn ôm cánh tay Lăng Khắc Cốt, chớp mắt đầy ủy khuất. Nha đầu xấu xí đáng ghê tởm, lại dám cười nhạo cô mập! Cô cái gì nên dày dạn liền dày dạn, nên mảnh khảnh mai liền mảnh mai, cô vẫn luôn cực kỳ hài lòng với đường cong chữ S tiêu chuẩn của mình. Lăng Hi Nguyên thì có điểm nào mạnh hơn cô?

"Không thích thì đừng nghe!" Lăng Khắc Cốt lãnh ngạo liếc Tường Lệ Văn.

"Khắc Cốt? !" Tường Lệ Văn khó chịu nhìn Lăng Khắc Cốt. Anh hiện tại có chút khiến cho cô không chế không được, cô phải nghĩ chút biện pháp, để cho anh nhớ lại cô đối với anh "Tốt" thế nào.

"Đừng làm người phụ nữ thô lỗ tục tằn!" Lăng Khắc Cốt vạch tay Tường Lệ Văn ra, đi thẳng về phía phòng ăn.

Hi Nguyên theo ở phía sau, thấy sắc mặt Tường Lệ Văn lúng túng, trong lòng một trận sáng khoái. Đúng là giải tỏa được sự bực bội!

Trên bàn bữa ăn sáng, ba người cũng không có ai nói chuyện, không khí lạnh được làm cho người ta ăn không vô. Nhất là gương mặt lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt, ảnh hưởng nghiêm trọng đến khẩu vị của Hi Nguyên. Không thích về nhà thì trở về làm cái gì?

Hi Nguyên chỉ ăn vài miếng, liền bỏ lại hai người bọn họ trở về phòng.

Cô cho rằng mình và Lăng Khắc Cốt sẽ vẫn tiếp tục chiến tranh lạnh, nhưng đến buổi tối, anh đột nhiên leo lên giường của cô.

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt: "Anh?"

"Ngủ!" Lăng Khắc Cốt kéo Hi Nguyên vào trong ngực, lãnh khốc ra lệnh.

Nhiều ngày như vậy không được gần gũi cô như vậy, thân thể của anh đều đã sắp quên cái cảm giác thoải mái này rồi.

Lần đi Thái Lan này vô cùng nguy hiểm, vì tiêu diệt tất cả phần tử Thanh Long bang có khả năng tạo ra uy hiếp đối với anh, anh tự mình dẫn một đám anh em xông vào rừng rậm nguyên sinh, ở trong rừng rậm bốn bề nguy cơ rình rập, liều chết tiêu diệt đội ngũ của Trình Liệt, khiến cho hắn có chết cũng không nhắm được mắt.

Tất cả những điều này là đáng đời tên Trình Liệt, ai bảo Trình Liệt lại dám khiêu khích anh, giành địa bàn của anh, giết chết những người anh em đã theo bên cạnh anh nhiều năm, còn tổn thương bé con?

"Buông tôi ra!" Hi Nguyên đẩy Lăng Khắc Cốt, bắt mồm đấm lồng ngực của anh.

Cô còn chưa có tha thứ cho anh!

Anh nghĩ gì mà lại tới ôm cô?

Cô không phải mấy người phụ nữ Kim ốc tàng kiều kia của anh!

"Tôi sẽ không đụng vào em!" Lăng Khắc Cốt nhắm mắt lại, có chút uể oải nói.

Anh chỉ muốn ôm cô.

Hi Nguyên không dám tin nhìn Lăng Khắc Cốt, thấy anh thật không có ý xấu, chỉ là ôm cô ngủ, cô mới thả lỏng căn môi không phản kháng nữa. Bóng đen ám ảnh những lần trước bị anh cưỡng đoạt khiến cô sinh ra cảm giác sợ hãi, hiện tại dính sát vào thân thể của anh, cô liền nghĩ đến cái loại cảm giác đau đớn vì bị xé rách đó, thân thể không khỏi run rẩy.

Sau khi cô chìm vào giấc ngủ, mắt phượng lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt bỗng chốc mở lớn, nóng bỏng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt lấp lánh của Hi Nguyên, suốt đêm không hề chớp mắt.

.....

Hi Nguyên tỉnh lại thì thấy gương mặt lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt đang ở sát ngay trước mặt mình. Lông mày anh nhíu chặt lại, gương mặt nhìn rất mệt mỏi, giống như là đã rất nhiều ngày không được nghỉ ngơi. Lòng của cô đột nhiên bối vì nhìn thấy Lăng Khắc Cốt như vậy mà đau đớn.

Bọn họ giống như hai tinh cầu, lúc quỹ đạo vắt chéo nhau sẽ xảy ra va chạm, luôn không phẳng lặng, vĩnh viễn cũng không cách nào chung sống hòa bình.

Đột nhiên cô phát hiện anh bỗng nhúc nhích, cô vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ, không dám để cho anh phát hiện mình ở nhìn anh.đang nhìn ngắm anh.

Cô nhắm mắt rồi lại vẫn cảm thấy như có một đôi mắt nhìn mình chằm chằm, hơi thở nóng bỏng của Lăng Khắc Cốt phả tới càng ngày càng gần. Đang lúc cô hốt hoảng nghĩ lật người né tránh thì anh đột nhiên cúi đầu, hôn cô.

Cô khiếp sợ mở mắt ra, nhìn gương mặt khốc của Lăng Khắc Cốt.

Đôi mắt sáng ngời của Lăng Khắc Cốt không chút né tránh nhìn thẳng vào mắt cô, nụ hôn của anh rơi vào trên bờ môi của cô, êm ái giống như sợ sẽ làm đau cô.

"Anh đã nói. Không động vào. Tôi." Hi Nguyên cảm thấy phòng tuyến trong lòng ở thời điểm anh hôn xuống đã muốn đổ sụp, cô lập tức đẩy anh.

"Tôi không có nói là không hôn em." Lăng Khắc Cốt đột nhiên ở trên môi Hi Nguyên khề cấn, bất mãn nhìn chằm chằm Hi Nguyên.

Nụ hôn ban sáng nhẹ nhàng như vậy, hoàn toàn bị những chất vấn của Hi Nguyên phá hỏng. Thấy ánh mắt bất mãn của cô, gương mặt tuấn tú của anh căng thẳng xuống giường.

.....

Doãn Nhạc sau khi trải qua một đoạn kiếp nạn kia, trở nên rất buồn bã. cha Doãn, mẹ Doãn sợ cô nghĩ không thông, thay phiên nhau nghỉ phép để ở bên cạnh cô. Dưới sự che chở của cha mẹ, Doãn Nhạc cuối cùng cũng thoát khỏi những ám ảnh khổ sở trong lòng. Cô bây giờ chỉ toàn tâm toàn ý chờ đợi Trình Hạo trở lại.

Trình Hạo đã rời đi hơn một tháng, không biết ba anh khỏe chưa, điện thoại của anh gọi không được, cũng không biết địa chỉ liên lạc nhà anh, chỉ có thể đem những gấp gấp giấu trong lòng.

Cô nhớ Trình Hạo điên cuồng, bị tương tư hành hạ đến sắp không chịu nổi. Sau khi chia tay, cô mới biết những tháng ngày ở bên Trình Hạo tươi đẹp đến mức nào, nếu như gặp lại, cô quyết không để hai người tách ra nữa.

"Trình Hạo, Nhạc Nhạc rất nhớ anh." Doãn Nhạc cầm điện thoại di động, ngăn người nhìn tấm ảnh chân dung lớn chụp chung với Trình Hạo.

"Nhạc Nhạc, mau tới ăn cơm! Mẹ làm cho con món sủi cảo có 3 loại nhân mà con thích nhất." Lúc này, Mẹ Doãn ở trong phòng khách yêu thương gọi con gái.

"Dạ." Doãn Nhạc lưu luyến khép điện thoại di động lại, đi ra khỏi phòng ngủ của mình.

Mẹ Doãn bung sủi cảo đặt vào trên bàn ăn, cười rất hiền lành: "Hôm nay ở trường thế nào? Hi Nguyên đi học chưa?"

"Cũng may, trường học vẫn như vậy, giáo viên ngày ngày vẫn giáo huấn người." Doãn Nhạc sau khi ngồi xuống, nhận lấy đôi đũa mẹ đưa tới trả lời, "Hi Nguyên còn chưa đi học, nghe nói lưng có chút vấn đề, có lẽ đến ngày thi hôm đó mới tới."

"Thật sao? Lưng đau phải trị cho tốt. Thương gân cốt cứng đờ trăm ngày." Mẹ Doãn vô cùng lo lắng nói. Chuyện Hi Nguyên vì bảo vệ Doãn Nhạc mà bị đánh bà đã nghe nói, cho nên trong lòng rất cảm kích cô bé. Chỉ là nhà họ Lăng có tiền như vậy, hạng người nghèo khổ như bọn họ cũng không tiện tới thăm, bà không muốn bị người ta xì xèo là người thích dựa dẫm vào kẻ có quyền thế.

"Đúng vậy ạ!" Doãn Nhạc tán đồng gật đầu một cái, "Mai con sẽ tới thăm cậu ấy một chút."

"Mai mẹ sẽ làm một hộp bánh điểm tâm, con mang qua cho Hi Nguyên. Con bé thích ăn nhất bánh ngọt mẹ làm." Mẹ Doãn cười ngồi vào bên cạnh con gái yêu, cầm đũa lên gấp miếng bánh bỏ vào miệng.

"Nhạc Nhạc, mau ăn đi!" Thấy con gái giờ chiếc đũa ngơ ngẩn, Mẹ Doãn không khỏi nhắc nhở cô.

Nhạc Nhạc thời gian gần đây càng ngày càng gầy, mặt vốn như trái táo cũng sắp biến thành trứng vịt rồi, mặc dù có vẻ đẹp hơn rất nhiều, nhưng là người mẹ thì vẫn cảm thấy con gái mập mạp khỏe mạnh thì tốt hơn nhiều.

Doãn Nhạc ở một tiếng, cô chấm chút nước chấm, mới cắn một miếng sủi cảo, liền thấy nôn nao muốn ói.

Sợ mẹ lo lắng, cô cố đè xuống cảm giác buồn nôn, nói với mẹ: "Mẹ, con ăn không vô. Chờ con đói bụng. lại ăn nữa."

"Ngày ngày không ăn cơm làm sao có thể được? Thân thể sẽ không chịu nổi." Mẹ Doãn lo lắng để đưa xuống. Con gái của bà không biết từ lúc nào bắt đầu thích giảm cân, mỗi bữa cơm chỉ ăn vài miếng. Mặc dù nói cô bé nào cũng thích đẹp, nhưng cũng không thể đem sức khỏe ra mà đánh đổi.

Doãn Nhạc không để ý đến mẹ, đột nhiên che miệng vọt vào phòng vệ sinh, gục xuống bồn rửa mặt nôn ọe.

"Nhạc Nhạc?" Mẹ Doãn bị phản ứng đột ngột này của cô dọa sợ, tay có chút run rẩy, "Con làm sao vậy?"

"Dạ dày không thoải mái." Doãn Nhạc suy yếu cười cười. Những ngày gần đây dạ dày luôn khó chịu, không muốn ăn bất kỳ cái gì.

"Mẹ đưa con đi bệnh viện." Mẹ Doãn kéo tay Doãn Nhạc, cầm lấy túi xách muốn đi ra cửa.

"Mẹ, con không có bệnh." Doãn Nhạc hốt hoảng giằng giằng. Về mặt nặng nề của mẹ khiến cho cô sợ hãi, cô theo bản năng cự tuyệt đi bệnh viện khám bệnh.

"Nghe lời!" Mẹ Doãn mạnh mẽ đẩy con gái lên xe taxi, cương quyết nói. Lần đầu tiên, trên gương mặt bà mất đi nụ cười hiền lành, trở nên nghiêm nghị khác thường.

Doãn Nhạc lại không dám phản kháng mẹ, chỉ có thể theo bà cùng đi bệnh viện.

Ngồi ở trong phòng làm việc của bác sĩ, Mẹ Doãn nhìn bác sĩ miệng lắp bắp, sắc mặt trắng bệch: "Không. Không. Không thể nào."

"Mang thai?" Doãn Nhạc cũng khiếp sợ che bụng của mình. Cô không ngờ sẽ có thai đứa bé của Trình Hạo, nhưng hiện tại anh mất tăm mất tích, cô làm thế nào tìm ra anh đây?

"Thai nhi đã được hơn 50 ngày, các vị có thể tính toán một chút xem có nên lưu lại hay không. Bây giờ kỹ thuật bỏ thai rất cao, sẽ không làm thương tổn đến con gái của bà." Bác sĩ hình như đối với chuyện như vậy nhìn đã quen lắm rồi, thấy phụ nữ có thai là một thiếu nữ vị thành niên, lập tức cố gắng thuyết phục mẹ của cô cho cô làm thủ thuật phá thai.

"Đừng!" Doãn Nhạc sợ hãi đứng lên, xông ra ngoài.

Mẹ Doãn mặt nặng nề đuổi theo, dẫn cô về nhà.

Về đến nhà, Doãn Nhạc ngồi ở trên ghế sofa, tiếp nhận sự thẩm vấn của ba.

"Đứa bé là của ai?" Ba Doãn quả thật không thể tin được cô con gái khôn ngoan nhất của ông lại xảy ra quan hệ với một cậu nhóc, còn trẻ như vậy liền đã mang thai.

"Trình Hạo." Doãn Nhạc nhút nhát liếc ba, cô chưa từng có thấy ba giận dữ như vậy.

"Đi gọi cậu ta tới đây cho tôi!" Ba Doãn tức giận cực kỳ. Con gái mới 16 tuổi, liền bị người ta làm lớn bụng, cái này nếu truyền ra ngoài, kêu ông còn mặt mũi nào mà gặp người?

"Anh ấy đi rồi, con không tìm được anh ấy." Trong mắt Doãn Nhạc nhỏ ra một giọt lệ tong suốt, Trình Hạo rốt cuộc ở đâu? Cô một mình chiến đấu cảm giác thật khổ sở.

"Chơi xong rồi liền bỏ chạy?" Ba Doãn càng tức giận. Con gái của ông thể nhưng gặp phải một thằng nhóc không chịu trách nhiệm như vậy. Ông giận đến rống to. Con gái của ông tại sao có thể bị người ta tùy tiện đùa bỡn như vậy? Nó chính là bảo bối ông nâng niu trong lòng bàn tay.

"Không cho ba nói anh ấy như vậy! Anh ấy không có chạy, chỉ là không biết lúc nào mới quay lại." Doãn Nhạc lập tức giơ lên móng vuốt bảo vệ tình yêu của mình.

"Ngày mai đi bệnh viện bỏ nó đi!" Ba Doãn lãnh khốc ra lệnh. Ông không thể để nhà họ Doãn mất hết mặt mũi, đứa nhỏ này nói gì cũng không thể sinh ra được.

"Không! Con phải chờ Trình Hạo trở lại!" Doãn Nhạc tức giận nhảy dựng lên. Đây là đứa bé của cô và Trình Hạo, cô không thể giết chết nó.

Ba Doãn tức giận vung tay cho con gái một cái tát: "Ta kêu con ngày mai đi phá bỏ nó!"

"Cha, cha đánh con?" Doãn Nhạc không tin nhìn chăm chăm vào ba, từ nhỏ đến lớn, ông chưa bao giờ động một đầu ngón tay với cô. Bây giờ lại ác độc đánh cô như vậy.

Cô xấu hổ đẩy ba ra, khóc chạy ra khỏi cửa nhà.

"Nhạc Nhạc!" Mẹ Doãn lo lắng chạy đuổi ra theo, nhưng không tìm được bóng dáng con gái.

"Ông đánh con bé làm gì? Sao không dùng lời lẽ khuyên bảo con?" Mẹ Doãn tức giận chạy tới phía chồng trách cứ ông.

Doãn Nhạc lang thang ở trên đường, tâm tình trĩu nặng khác thường. Cô có đứa bé của Trình Hạo, cô thật rất vui mừng, đứa nhỏ này là sợi dây liên kết giữa cô và Trình Hạo, là kết tinh tình yêu của bọn họ. Nhưng Trình Hạo bây giờ đang ở đâu, cô căn bản không biết. Một mình cô làm thế nào để có thể gánh được cái kết quả nặng nề này đây?

Ánh đèn đường vàng vọt giống như đang cười nhạo mắt mắt của cô, Doãn Nhạc dùng sức đá xuống đường cái, phát tiết bi thống trong lòng.

Ba muốn cô giết đứa bé này? Cô nên làm cái gì? Cô có thể đợi được Trình Hạo trở lại lại mới quyết định không?

Nhớ nhưng, uất ức, đau lòng, lập tức trào ra, Doãn Nhạc đứng ở bên lề đường khóc lên.

"Tiểu thư Doãn?" Một chiếc xe đột nhiên dừng ở trước mặt cô, từ bên trong một người đàn ông đi ra.

"Chú Bách Hổ?" Doãn Nhạc không ngờ sẽ gặp Bách Hổ, vội vàng lau sạch nước mắt, trưng ra gương mặt tươi cười chào hỏi đối phương. Không ngờ sẽ gặp phải Bách Hổ, Doãn Nhạc như đứa bé bất lực, trong mắt mơ hồ có nước mắt bị nén lại.

Trong ấn tượng chỉ mới gặp qua Bách Hổ mấy lần, mỗi một lần anh đều cho cô một loại cảm giác rất uy vũ. Bắp thịt của anh cường tráng giống như muốn phá rách thân áo da màu đen, cũng không làm cho người ta cảm thấy bất ngờ. Da tay của anh màu cổ đồng khỏe mạnh, mặt vuông chữ điền, mắt to lấp lánh có hồn làm cho người ta có cảm giác rất nắm tính mạnh mẽ, anh có một cái mũi khá lớn cùng đôi môi đầy đặn, rất dễ dàng làm cho người ta có ấn tượng tốt.

Bách Hổ nhìn Doãn Nhạc khóc sưng cả mắt, trong lòng có chút lo lắng. Cô bạn nhỏ này mắt đỏ hoe, giống như mới vừa khóc. Là gây gổ với cha mẹ? Hay là giận dữ với bạn trai? Nếu như là gây gổ với cha mẹ, nên mau về nhà, cha mẹ cô nhóc nhất định đang tìm cô.

Con đường này rất loạn, một cô gái nhỏ như cô ở cái địa phương rỗng rần lẫn lộn này, rất dễ dàng gặp chuyện không may, vì vậy anh lo lắng nhìn cô: "Nhà Tiểu thư Doãn ở đâu? Tôi đưa em về nhà."

"Cháu không về đâu!" Vừa nghĩ tới yêu cầu lãnh khốc của ba, Doãn Nhạc bị sợ đến lắc đầu mãnh liệt.

Cô không muốn về nhà.

"Nếu không tôi dẫn em đi tìm Hi Nguyên?" Bách Hổ lo lắng nhìn Doãn Nhạc. Xem ra thật là gây gổ với cha mẹ, tiểu tử này nếu như không về nhà, lưu lạc trên đường sao được. Xã hội bây giờ loạn như vậy, cô nhóc lớn lên lại xinh đẹp như vậy, khó tránh khỏi sẽ khiến cho người xấu chú ý. Nếu để cho cô xảy ra nguy hiểm, anh sẽ tự trách mình.

"Không cần." Doãn Nhạc lắc đầu một cái, Hi Nguyên bây giờ đang bệnh, cô không muốn quấy rầy cô ấy nghỉ ngơi. Hiện tại tâm tình cô rất loạn, cần yên lặng một chút.

"Tiểu thư Doãn có chỗ nào có thể đến không?" Bách Hổ quan tâm nhìn Doãn Nhạc. Cô bé là bạn Hi Nguyên, trong mắt anh giống như là một đứa bé, để một mình cô ở con phố này, anh không yên tâm.

Doãn Nhạc tiếp tục lắc đầu, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Cô bây giờ, cũng không biết phải đi đâu.

Nhà, cô không muốn trở về.

Cô muốn bảo vệ tốt đứa bé này.

Cô nhất định phải chờ Trình Hạo trở lại, để cho anh ấy quyết định.

Bách Hổ trầm ngâm một chút, đưa ra một đề nghị: "Tiểu thư Doãn, nhà tôi phòng ốc tương đối nhiều, nếu em không chê, có thể qua chỗ tôi nghỉ tạm một đêm."

Khi anh thấy ánh mắt chất vấn của Doãn Nhạc thì lập tức giải thích: "Tôi biết rõ cô nam quả nữ ở chung một chỗ là có chút không tiện, chỉ là, em yên tâm, ở trong mắt tôi, em cũng chỉ là một đứa bé thôi."

Doãn Nhạc thấy bộ dạng vội vã giải thích của Bách Hổ, trong lòng đầy ấm áp. Hiện tại cô cũng không có chỗ để đi, Bách Hổ là chủ của Hi Nguyên, có lẽ tạm thời đến chỗ của anh cũng là chủ ý không tệ.

"Chú Bách Hổ, cảm ơn chú."

Bách Hổ lập tức mặt mày hớn hớn, anh dùng lực vỗ vỗ sau lưng của Doãn Nhạc: "Vậy mới ngoan!"

Hơi sức của Bách Hồ thật ghê gớm, khiến cho Doãn Nhạc thiếu chút nữa ngã xuống.

Ngồi ở trong phòng khách nhà Bách Hồ, Doãn Nhạc kinh ngạc há hốc mồm. Căn hộ của anh rất lớn, phòng khách ước chừng chiếm một tầng lầu, so với sân bóng rổ còn lớn hơn, ở giữa đặt một bộ ghế sa lon màu xanh dương nhạt, trên mặt bàn thủy tinh trong suốt vương vãi mấy quyển tạp chí, trên ghế sa lon chất đống quần áo bẩn, phá hỏng cả sự hoàn mỹ của căn nhà.

"Nhà tôi rất lâu không có người tới, có chút loạn." Bách Hồ vội vàng nhặt y phục trên ghế sa lon lên, ngượng ngùng gãi gãi đầu.

"Không sao, cháu đã thấy qua nhiều chỗ còn loạn hơn đây." Doãn Nhạc cười cười hiểu chuyện. Đây là nụ cười vui vẻ đầu tiên của cô trong đêm nay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa có hai lúm đồng tiền nhân nhật, khiến cho cô nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Bị một cô nhóc đáng tuổi cháu gái nhạo báng, Bách Hồ lần đầu tiên biết đến tự vị của đồ mặt, anh lúng túng ôm đống quần áo dơ ném vào giỏ đựng đồ bẩn, khi trở lại phòng khách thì đã thấy Doãn Nhạc giúp anh sắp xếp lại đống tạp chí trên bàn xong xuôi, xếp thành chồng lớn.

"Tự tôi dọn dẹp là được rồi. Đêm cũng muộn rồi, em đi nghỉ ngơi đi. Đúng rồi, có mấy gian phòng ngủ em tự mình chọn đi nhé." Bách Hồ chỉ vào mấy gian phòng vẫn chưa từng có người ở qua.

"Dạ." Doãn Nhạc gật đầu, cảm kích nhìn Bách Hồ một cái.

Cái nhà này đích xác rất lớn, có tới bảy tám phòng, so với nhà cô rộng rãi hơn nhiều. Có lẽ chỉ riêng một cái phòng ngủ đã lớn hơn diện tích cả căn hộ nhà cô công lại. Lại tọa lạc ở trung tâm thương mại, căn hộ này sợ rằng đắt đến kinh người.

Chú của Hi Nguyên sao cũng có tiền như vậy?

Cô tùy tiện mở một cái cửa ra, liền đi vào.

Cô mắt nhắm nhắm lên mép giường, vuốt bụng, nhớ Trình Hạo, tự hỏi con đường phía trước mình phải bước tiếp thế nào.

Một đêm này, cô không sao ngủ yên, lúc thì mơ thấy ba mạnh mẽ kéo cô đi phá thai, một lát lại nằm mơ thấy Trình Hạo trở lại, nói với cô rằng anh không muốn đứa bé này.

Cô khóc tỉnh lại, lại nhận ra đây chẳng qua chỉ là mộng.

"Tiểu thư Doãn, ăn cơm!" Giọng nói hào sảng của Bách Hồ từ bên ngoài vang lên, cô vội vàng rời giường, vội vã rửa mặt một chút.

Bách Hồ thấy cô, lập tức sai bước chào đón, ấn cô đến trong ghế: "Tôi lần đầu tiên chiêu đãi khách ở nhà, ha ha ha, trứng chiên có chút cháy, hi vọng em không chê."

Doãn Nhạc lập tức cười nói: "Đã rất tốt rồi ạ."

Mặc dù trứng xác thực có chút cháy, chi là vẫn là có thể ăn.

Cô ở chỗ này quấy rầy Bách Hồ, đã thật ngại, còn để anh phải chăm sóc mình, sao còn có thể chê bai đồ không ăn đây.

Bách Hồ nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô một chút, thử dò xét hỏi: "Tiểu thư Doãn gặp chuyện không vui có thể tìm bé con, là một người cũng lại đang buồn bực. Lúc tôi đi làm, em có thể xem tivi, chơi một chút trò chơi. Phòng tôi có mấy vi tính, mật mã mở máy là 747474."

"747474?" Nghe được mật mã Bách Hồ nói ra, Doãn Nhạc ngây thơ cười. Anh sao lại lấy cái mật mã thú vị như vậy?

"Ha ha ha, mấy con số này tương đối dễ nhớ." Bách Hồ cười sáng láng.

"Đúng là rất dễ nhớ." Doãn Nhạc gật đầu một cái tán đồng.

Bách Hồ ăn điểm tâm xong, dùng sức vỗ vỗ bả vai Doãn Nhạc, cười nói: "Giúp tôi trông nhà, nếu muốn cái gì thì gọi điện thoại cho tôi."

"Dạ." Doãn Nhạc tiễn Bách Hồ tới cửa, đứng ở trước mặt Bách Hồ cao lớn, cô nhỏ nhắn giống như một đứa nhỏ.

Chờ sau khi Bách Hồ rời đi, cô mới đột nhiên nhớ tới, anh căn bản không nói cho cô biết số điện thoại di động.

Cô đứng ở trong phòng khách nhà Bách Hồ, cảm thấy cái nhà này rất trống trải. Cô quét dọn phòng khách một lượt, thuận tay giặt sạch sẽ quần áo của Bách Hồ, liền mệt mỏi ngồi vào trên ghế sa lon. Phòng khách rộng lớn yên tĩnh đến làm cho lòng người cũng trống rỗng, cô co rúc ở trên ghế sa lon nhắm mắt lại. Buối tối lúc Bách Hồ trở lại, cô mới cảm giác được mình đã ngủ nguyên một ngày, ngay đến cả nước cũng không uống.

"Hôm nay tôi không cần đầu độc dạ dày của em rồi." Bách Hồ cười lắc lư hộp đựng thức ăn trong tay. Vì để cho tên tiểu tử trong nhà này ăn được thoải mái một chút, anh cố ý đi đặc biệt khách sạn đem đồ ăn về.

"Không cần lãng phí như vậy, cháu rất dễ nuôi." Doãn Nhạc ngượng ngùng nói.

Nếu như bởi vì cô mà khiến Bách Hồ hoang phí, cô sẽ không yên.

"Không cần tiết kiệm tiền thay tôi, mười người như em cũng không ăn súp đồ được tôi." Bách Hồ khoa trương nói. Anh sáng lạng chào hỏi Doãn Nhạc: "Mau tới đây ăn cơm. Tôi đói muốn hỏng luôn rồi!"

"Cháu đi lấy bát đĩa." Doãn Nhạc sai bước chân ngắn nhỏ nhẩn, chạy vào phòng bếp, cầm mấy cái đĩa và thìa. Trở lại giúp Bách Hồ lấy đồ ăn ra.

Vừa ăn bữa tối do Bách Hồ mua từ Shangri-La về, Doãn Nhạc vừa lo lắng ngẩng lên nhìn anh: "Chú Bách Hồ, cháu quấy rầy chú như vậy, thật ngại quá."

"Em nói cái gì vậy? Bạn của bé con cũng giống như bạn của tôi vậy." Bách Hồ bắt mắt trừng mắt, "Em muốn ở bao lâu liền ở bấy lâu, chỉ là, em cảm thấy có phải nên gọi điện thoại cho ba mẹ báo một tiếng hay không, để báo với họ mình vẫn bình an?"

Nếu như là Doãn Nhạc rời nhà trốn đi, ba mẹ cô nhất định sẽ lo lắng, cho nên Bách Hồ vô cùng thận trọng, vốn tối qua anh đã muốn đề nghị gọi điện thoại, nhưng thấy tâm tình cô không tốt lắm, nên thôi.

"Tôi nay cháu sẽ gọi." Doãn Nhạc sợ gọi điện thoại, cô chỉ sợ lại nghe thấy tiếng quát của ba.

"Tiểu thư Doãn không phải là có hiểu lầm với ba mẹ chứ? Giải thích một cái là tốt rồi, đừng để họ lo lắng." Bách Hồ đột nhiên đưa tay véo véo gương mặt mượt mà của Doãn Nhạc, cô đáng yêu đến khiến anh cảm thấy cô như là búp bê vậy, luôn muốn trêu chọc cô, cho nên anh cũng không có ý thức được động tác của mình đột ngột đến cỡ nào.

Doãn Nhạc chỉ vui mình trong nỗi bi thương, cho nên cũng không có nghĩ đến anh lại có vẻ thân mật như vậy.

"Cháu mang thai, ba muốn cháu đi bỏ thai." Doãn Nhạc hàm chứa nước mắt, ủy khuất nói.

"Vây cũng không được, phá thai rất đau đớn." Bách Hồ rốt cuộc hiểu rõ tên tiểu tử này làm sao lại mặt ù mảy ề, "Tìm cơ hội nói chuyện nghiêm túc với ba em."

"Dạ." Doãn Nhạc gật đầu một cái, tâm tình của cô xuống thấp tới cực điểm, không biết phải làm sao khuyên một người rất ôn hòa nhưng lại quá cố chấp như ba.

Cô không muốn mất đi bảo bối trong bụng.

Buổi tối, cô chỉ nói với ba mẹ đang ở nhà bạn liền vội vã cúp điện thoại, cô giống như nghe được mẹ khóc, điều này khiến cho cô mềm lòng nghĩ lập tức trở về, nhưng cô lại sợ ba mang cô đi bệnh viện.

Vẫn là cứ ở nhà của chú Bách Hồ mấy ngày nữa đi, đợi cha hết giận, cô sẽ về nhà.

"Tiểu thư Doãn, quần áo của tôi là em giặt sao?" Bách Hồ lúng túng vuốt cái ót, đứng ở cửa phòng hỏi Doãn Nhạc.

"Dạ, chú cứ kêu cháu Nhạc Nhạc là tốt rồi, luôn gọi là Tiểu thư Doãn Tiểu thư Doãn nghe rất kì quái. " Doãn Nhạc cảm thấy bộ dạng Bách Hồ có chút đáng yêu. Một người đàn ông lớn như vậy thể nhưng lại đỏ mặt.

"Lần tới tôi Tự tôi giặt." Vừa nghĩ tới một cô bé giặt đồ bên trong cho mình, mặt của anh liền đỏ hồng như gan heo.

"Không sao, dù sao cháu cũng nhàn rồi không có chuyện gì làm. Chú cứ để cho con sâu gạo như cháu làm chút chuyện đi mà." Doãn Nhạc cười thật ngọt ngào, nhất là hai lúm đồng tiền nhỏ trên gương mặt như trái táo, nhìn hết sức mê người.

Bách Hồ đột nhiên giật mình vì bản thân cứ nhìn vào mặt Doãn Nhạc chăm chăm, lập tức lúng túng ho một tiếng, đi ra khỏi phòng của Doãn Nhạc.

Anh thế nào lại giống như lão đại, có tính yêu thích trẻ con?

Anh cũng không có nghĩ đến thật ra mình cũng mới chỉ hai mươi tám tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Ngày nóng quá, Doãn Nhạc sáng khoái ngâm mình trong bồn tắm lớn hình tròn, hưởng thụ sự sung sướng của việc tắm gội. Một thân mồ hôi được nước nóng xông đi, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều. Cô thường thức phòng tắm rộng có tới 50m2 này, không khỏi than thở, cuộc sống của người có

tiền thật là tốt, ngay cả tắm cũng có thể trở thành một loại hưởng thụ.

Nhà Bách Hổ, rất lớn, mặc dù toàn bộ đồ dùng trong nhà đều là hàng hiệu đắt giá đến khiến cô phải tặc lưỡi, nhưng lại cho người ta cảm giác không quá sa hoa, màu sắc rất đơn giản, lại tạo thành một loại vẻ đẹp đặc biệt, giống như con người của anh vậy, sáng sủa thanh thoát. Lấy ngay phòng tắm này làm ví dụ, tường màu trắng, bồn rửa tay màu đen, toàn bộ mặt trên là tấm gương lớn không hề trang trí gì cả, mặt đất trắng đen xen kẽ, loại phối hợp đơn giản lại khiến cho người ta có loại cảm giác rất thời thượng, thú duy nhất có màu sắc không phải trắng hay đen, chính là bồn cây cảnh màu xanh lá trong góc phòng kia.

Doãn Nhạc ở to trong bồn tắm lớn vui vẻ đập nước, tạm thời quên đi phiền não trong lòng.

Không biết ngâm bao lâu, cô cảm giác da cũng nhấm nhúm, cô mới từ trong nước đứng lên.

Trở lại phòng ngủ, cô mới nhớ, mình căn bản chưa có giặt đồ. Rồi nhà quá vội vàng, cô cũng chỉ mặc có một bộ đồ trên người, mặc hai ngày cũng đã bốc mùi lên rồi. Cô đứng ở bên giường ngăn người, cô cũng không thể mặc lại bộ quần áo đã rất bẩn này đi?

"Nhạc Nhạc, có ở đây không?" Giọng nói sáng lảnh của Bách Hổ đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến.

"Ồ đây." Doãn Nhạc sợ hết hồn, cô vội vàng nắm ga giường lên bao lấy bản thân, "Chú Bách Hổ, có chuyện gì sao?"

Cô đứng sau cánh cửa hỏi. Cô cúi đầu nhìn bả vai mình phơi bày ra, ngượng ngùng không dám mở cửa phòng.

"Tất của tôi em để đâu hết rồi?" Bách Hổ có chút ngượng ngùng hỏi. Anh mới vừa rời tắm xong, mở tủ treo quần áo ra, lại phát hiện chỗ vốn để một đồng tất thối đã trống rỗng, tất của anh đều không cánh mà bay.

"Ở ngăn kéo thứ ba phía dưới hộc tủ của chú." Doãn Nhạc vội vàng nói cho anh biết. Hôm nay cô vào trong phòng anh, phát hiện đồ của anh rất không có quy củ ném loạn khắp nơi, đã giúp anh thu thập một chút.

"Cám ơn." Bách Hổ nghe xong, nói tiếng cám ơn liền xoay người muốn đi.

"Chú Bách Hổ!" Doãn Nhạc đột nhiên mở cửa phòng ngủ ra, nghiêng thân thể, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, gọi Bách Hổ lại.

"Thế nào?" Bách Hổ kỳ quái nhìn đầu nhỏ lộ ra ngoài cửa Doãn Nhạc, không biết cô gọi mình lại làm gì.

"Ngài có hay không. Có thể hay không. Ủ. Cho cháu mượn bộ y phục?" khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Nhạc sung huyết đỏ bừng, ngượng ngùng nhìn Bách Hổ. Cô cũng không thể cứ khoác ga giường, hiện tại người duy nhất có thể đem đồ cho cô mặc chính là Bách Hổ, cho nên có phải thẹn thùng nữa, cô cũng không thể không mở miệng thỉnh cầu.

"Xem tôi sơ ý chưa này." Bách Hổ thể này mới ý thức được Doãn Nhạc không có quần áo để thay khi tắm rửa, ở những tiểu tiết trong sinh hoạt, anh luôn luôn không mấy quan tâm, cũng không cầu kỳ tiểu tiết, cho nên không có nghĩ đến phải mua cho Doãn Nhạc vài bộ đồ để thay đổi. "Em chờ một chút."

Anh vội vàng chạy về phòng của mình, từ trong tủ quần áo lấy ra một cái áo sơ mi và quần dài, còn từ trong ngăn kéo tìm một cái đai lưng Armani, lại ôm tất cả chạy đến cửa phòng Doãn Nhạc.

"Em mặc tạm đi, ngày mai tôi sẽ cho người mang đến cho em mấy bộ quần áo." Bách Hổ nói xin lỗi.

Doãn Nhạc nhận lấy y phục xong liền đóng cửa lại.

Khi cô mặc bộ đồ này lên xong, mới phát hiện một vấn đề. Bách Hổ quá cao, áo sơ mi của anh mặc ở trên người cô dài xuống tới tận đầu gối, quần dài của anh cô xắn lên có đến cả thước, mới miễn cưỡng có thể kéo nó lên tới đùi. Cả người cô thoát nhìn rất tức cười, giống như một chú hề trong đoàn xiếc thú.

Sau khi cô mặc bộ đồ này xong đi ra khỏi phòng, Bách Hổ thiếu chút nữa cười phun ra. Anh gãi đầu, cười nói thầm: "Thế nào có chút giống Chaplin?"

Doãn Nhạc bị lời nói của anh chọc cho bộ mặt đỏ bừng, cô không chịu dậm chân: "Chú Bách Hổ!"

Cô đã thật ngại lắm rồi, chú Bách Hổ còn cười nhạo cô.

Bách Hổ vui vẻ cười, trông mắt đen lóe sáng thường thức bộ dạng của Doãn Nhạc. Không ngờ trong nhà có thêm Doãn Nhạc, lại nhiều thêm một phần vui vẻ.

.

Cha mẹ Doãn nói xin lỗi đi khỏi cửa nhà Lâm Nhã, ngượng ngùng nói với cha mẹ cô: "Thật xin lỗi, hôm nay quá rầy các vị."

"Đừng có khách khí như vậy, nếu như thấy Doãn Nhạc chúng tôi nhất định sẽ thông tin cho các vị." Cha mẹ của Lâm Nhã nhiệt tình cười nói.

"Chú đi, Doãn Nhạc rất hiểu chuyện, cậu ấy không có việc gì. Có lẽ hai ngày nữa sẽ về nhà thôi." Lâm Nhã cũng cười an ủi hai trưởng bối đang lo lắng.

"Hy vọng vậy. Đầu tại thái độ của ba con bé, làm nó sợ chạy mất." Mẹ Doãn lấy lại tinh thần, vỗ vỗ bả vai Lâm Nhã, "Bé ngoan, Nhạc Nhạc mà gọi điện thoại cho cháu, thì cháu thông báo lại cho bác với nhé."

"Dạ, cháu biết rồi ạ." Lâm Nhã gật đầu một cái.

Cha mẹ Doãn nói tạm biệt với người nhà họ Lâm xong, thất hồn lạc phách tìm kiếm chung quanh ở trên đường. Nhạc Nhạc rời nhà trốn đi đã hai ngày, tối ngày hôm qua mặc dù có gọi điện thoại về báo vẫn bình an, nhưng là bọn họ vẫn không yên lòng.

Vì chuyện của Nhạc Nhạc, Mẹ Doãn và Ba Doãn tranh cãi ầm ĩ một trận, trách ông thái độ cứng rắn, quá mức thô bạo. Ba Doãn mặc dù cũng có chút hối hận, nhưng thái độ không thay đổi, đứa bé kia nói gì cũng không thể để lại. Con gái mới bảy lớn? Tại sao có thể làm một bà mẹ đơn thân. Hơn nữa mặt mũi của nhà họ Doãn bọn họ biết để vào đâu. Nếu như đồng nghiệp ở cơ quan biết Nhạc Nhạc mới 16 tuổi đã làm mẹ, sẽ cười nhạo ông như thế nào? Bà xã ở trong trường học không phải là thành đối tượng chỉ trích của người ta hay sao, ngay cả con gái mình cũng giáo dục không tốt thì làm sao mà dạy học sinh?

"Ông nó à, hay chúng ta đi tìm Hi Nguyên một chút, có lẽ con bé sẽ biết." Mẹ Doãn kéo kéo áo chồng, ôm một tia hi vọng cuối cùng nói.

"Cũng đành phải như vậy." ba Doãn cũng không giấu được lo âu. Ba ngày nay, bọn họ đã tìm khắp một lượt tất cả nhà bạn học của Nhạc Nhạc mà họ biết, cũng không thể tìm được con bé, không thể làm gì khác hơn là đi quây rầy Hi Nguyên đang dưỡng bệnh.

.....

Cuối tháng sáu lâu đài Tĩnh Nguyệt cực kỳ xinh đẹp, trong sân trồng một mảng lớn đủ loại hoa, đủ loại hoa tạo nên một bức tranh vô cùng đẹp mắt, hết sức xinh đẹp. Dãy thường xuân xanh mon môn chiếm cứ toàn bộ mặt vách tường, khiến cái tòa lâu đài đầy xa hoa này ngập tràn một màu xanh.

Hi Nguyên đứng ở bên vườn hoa, chỉ huy Ngân Báo hái hoa cho cô.

"Chú Ngân Báo, bên kia, Bách Hợp màu trắng thật đẹp mắt, cháu muốn đặt ở trong phòng khách, còn có bên kia, hoa hồng màu đỏ vừa hay đặt trên tủ đầu giường của cháu." Hi Nguyên hưng phấn chỉ vào từng chùm hoa tươi, ra lệnh cho Ngân Báo.

"Lăng Hi Nguyên, cháu xong chưa? Chú đâu phải người giúp việc của cháu!" Ngân Báo trong ngực ôm một đồng lớn hoa tươi, từ trong đám hoa đứng lên.

"Van xin ngài, một lần cuối cùng, hai xong hai loại hoa này rồi chúng ta liền vào nhà." Hi Nguyên chống eo, cười đến cực kỳ ngọt ngào. Hôm nay xác thực hái được rất nhiều, cô nhàn rỗi lại nhâm chán, liền sinh ra mê cảm hoa, cho nên một lần Ngân Báo tới lâu đài Tĩnh Nguyệt, cô liền lôi kéo anh đến vườn hoa để hái hoa. Bởi vì té lưng bị thương, cho nên chú Ngân Báo đối với cô xin gì được nấy. Mặc kệ yêu cầu của cô có điều ngoa cỡ nào, anh đều thỏa mãn cô.

"Tôi làm sao lại không thể cự tuyệt được cháu cơ chứ?" Ngân Báo thờ dãi, lại khom lưng hái được một ôm lớn Bách Hợp và hoa hồng.

"Bởi vì cháu đáng yêu." Hi Nguyên trắng tráo nói. Cô bộ dáng ngang ngược khiến Ngân Báo cung chiêu xoa tóc của cô.

"Có thể vào nhà rồi chứ?" Ngân Báo lắc lắc bó hoa có nhiều màu sắc khác nhau tay trong, bắt đầu dĩ cưỡi hỏi Hi Nguyên. Anh hôm nay làm nông dân chuyên trồng hoa nửa ngày, giúp Hi Nguyên hái được một đồng lớn hoa.

"OK! Cái này đủ rồi." Hi Nguyên ôm hoa tươi, hài lòng đi vào bên trong lâu đài.

Ngân Báo dọn dẹp hết bùn trên chân, mới đi theo vào nhà.

Lăng Khắc Cốt đang ngồi ở trên ghế sa lon hút thuốc, Hi Nguyên liền ôm hoa đi vào. Cô ngồi vào bên cạnh anh, dùng cái móng đầy anh: "Nhuờng chỗ một chút!"

Lăng Khắc Cốt lạnh lùng nhìn Hi Nguyên chen anh xô về một bên, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh.

"Đi lấy cho tôi cái kéo!" Hi Nguyên đặt hoa tới trên bàn xong, bá đạo ra lệnh cho Lăng Khắc Cốt ở bên cạnh.

Lăng Khắc Cốt vẫn không nhúc nhích, giống như căn bản không nghe được lời Hi Nguyên nói.

Hi Nguyên bất nhẫn ngẩng đầu lên, nhướn mày hỏi anh: "Không nghe thấy sao? Đi lấy cho tôi cây kéo."

Lăng Khắc Cốt nắm quả đấm, mặt lạnh lùng đứng dậy, đi lấy cái kéo ở chỗ người giúp việc, mặt không vui đưa cho Hi Nguyên.

Ngân Báo thấy bộ dạng Lăng Khắc Cốt có chút bất đắc dĩ, lại vẫn tuân lệnh, thiếu chút nữa ôm bụng cười to. Đúng là một tên đàn ông khó chịu!

Lăng Khắc Cốt đột nhiên quay người lại, ném cho Ngân Báo một cái nhìn đầy ác ý, giống như đang đe dọa anh: anh dám cười một tiếng thử xem.

Ngân Báo lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, đi vào phòng khách.

Hi Nguyên chuyên chú cắt hoa tươi, cô đem chúng cắm vào trong bình hoa, bày ra tạo hình, dung một chút Mãn Thiên Tinh làm trang trí. Mặc dù không là rất hoàn mỹ, cũng rất ưa nhìn. Có lẽ là bởi vì Hi Nguyên ở phương diện nghệ thuật có thiên phú đặc biệt, cho nên tạo hình rất mới mẻ độc đáo.

Cô hài lòng đem thành phẩm đặt tới góc bàn, lại tiếp tục loay hoay một sản phẩm khác.

"Bé con, đây là bình sứ cổ thời Tống, cháu dùng nó sao?" Ngân Báo khoa trương ngồi vào bên cạnh Hi Nguyên, giờ bình hoa trên bàn lên hỏi cô.

"Không được sao? Bà lấy ra cho cháu dùng, chú có ý kiến?" Hi Nguyên bá đạo đoạt lấy bình hoa, đặt lên trên bàn, chủ nhân cái bình này cũng không ý kiến rồi, chú Ngân Báo lại dám có ý kiến?"Chớ có làm hư hoa của cháu."

"A ồ! Lão đại lấy ra sao? Tôi không dám có ý kiến." Ngân Báo ở trước ánh mắt như muốn giết người của Lăng Khắc Cốt cười ngượng ngùng.

Lão đại thế nhưng lấy bình hoa tốn hơn nghìn vạn mua được từ buổi đấu giá ở Pháp ra cho bé con chuẩn bị chơi, người đàn ông này cũng quá cưng chiều bé con đi?

Chỉ là lời này anh cũng không dám nói ra miệng, trước sự thị uy của Lăng Khắc Cốt, anh ngoan ngoãn cầm miệng.

Hi Nguyên vừa tỉa lá hoa hồng, vừa dùng cây kéo cắt chúng thành những cành hoa dài ngắn khác nhau, đột nhiên ngón tay của cô không cẩn thận bị gai hoa hồng chọc phải, đau đến khiến cô kêu một tiếng.

Lăng Khắc Cốt lập tức ngồi vào bên cạnh cô, nắm lấy ngón tay cô, đặt ở trong miệng mút.

"Anh làm gì vậy?" Hi Nguyên đỏ mặt, muốn rút tay lại. Cảm giác môi của anh mút lấy ngón tay thật là lạ, khiến cho lòng cô mùng mùng nhảy dựng lên.

"Gai Hoa hồng có độc." Lăng Khắc Cốt hút máu ở vết thương trên ngón tay của Hi Nguyên ra xong, lãnh khốc buông cô ra.

"Có thể dùng nước miếng trừ độc, lão đại, cậu giúp bé con làm sát khuẩn đi." Ngân Báo gật đầu, nghịch ngợm cười xấu xa.

"Anh ngứa da?" Lăng Khắc Cốt hung hăng trợn mắt nhìn Ngân Báo một cái.

"Nếu không để tôi đi." Ngân Báo không sợ chết nắm ngón tay Hi Nguyên lên, ra vẻ định cho lên miệng mút.

Lăng Khắc Cốt tiến lên, túm lấy cổ áo áo, ném tới trên đất bên cạnh: "Đợi ở một bên đi!"

"Tiểu tử trọng sắc khinh bạn." Ngân Báo vừa xoa cái mũi, vừa lảm bảm. Chỉ cần vừa gặp phải bé con, Lăng Khắc Cốt liền quên tình huynh đệ của bọn họ, đây rõ ràng là đối xử khác biệt nha.

"Hông của bé con còn phải dùng đai lưng nẹp kia bao lâu?" Lăng Khắc Cốt đá văng Ngân Báo ra, ngồi vào trên ghế sa lon hỏi.

"Thương gân động cốt một trăm ngày, có lẽ có thể, còn phải." Ngân Báo ngồi vào đối diện Lăng Khắc Cốt, thần thần bí bí cười xấu xa, "Bảy mươi ngày."

Hi Nguyên vừa nghe còn phải mang theo cái đai lưng không thoải mái đó bảy mươi ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhú lại: "Còn phải lâu như vậy sao? Eo của cháu đã hết đau."

"Ừ. Ha ha ha. Nếu như lão đại không nhìn được, cũng là có thể. Umh." Ngân Báo cười rất xấu xa, lời của anh còn chưa nói hết, liền bị Lăng Khắc Cốt cầm quả táo lên chặn lại cái miệng của anh.

Hi Nguyên nghe hiểu ý tứ trong lời Ngân Báo nói thì mặt mác cỡ đỏ như nắng chiều, cô cũng không phải là vì cái đó mà gấp gáp. Chú Ngân Báo thôi, chỉ biết khi dễ cô.

Ngân Báo lấy quả táo ra xong, nghịch ngợm nói: "Đai lưng có thể nâng tác dụng bảo vệ."

"Chú Ngân Báo!" Hi Nguyên chống nạnh, then thùng hướng Ngân Báo rống to.

Nói xong, anh vớ lấy áo khoác của mình tung người bỏ chạy, vừa chạy vừa hài hước nhạo báng Lăng Khắc Cốt: "Chớ vận động quá kịch liệt, đến lúc đó chạm đến eo lại thật sự muốn nện ba tháng."

Hi Nguyên giận đến cầm quả táo lên, ném về phía Ngân Báo.

Đây là chú cái kiểu gì vậy!

Ngân Báo cười thật to liền rời đi.

Khi trong phòng khách chỉ còn lại Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt thì không khí lập tức trở nên rất lúng túng.

Hi Nguyên cảm thấy mắt phượng của Lăng Khắc Cốt giống như hai cái đèn pha, rọi vào trong lòng cực kì sợ hãi, tim vốn đã đập rộn ràng này lên không có quy luật.

Sự hiện hữu của anh để cho cô cảm thấy có một loại áp lực vô hình, cô rũ mắt xuống, đứng lên liền muốn chạy về phòng ngủ trên lầu.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên bắt được tay của cô, một tay kéo cô vào trong ngực, nụ hôn cuồng dã giống như hạt mưa rơi vào trên mặt, trên môi của cô.

"Đừng!" Hi Nguyên khẽ run, nhỏ giọng kháng cự.

Còn nhớ rõ trước khi bị thương, hàng đêm căng như sợi dây kia, mỗi một lần làm xong, cô đều đau đến cả một ngày.

Cô không trải nghiệm lại loại kinh nghiệm đau đớn đó nữa, thân thể không tự chủ căng thẳng.

Lăng Khắc Cốt ôm bồng lấy cô, sải bước đi nhanh về phía trên lầu, căn bản không cho Hi Nguyên cơ hội kháng cự.

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường, ánh mắt rừng rực nhìn Hi Nguyên. Anh đã không rõ nhớ đã bao lâu không có đụng cô, mỗi ngày nhìn cô ở trong lòng mình tỉnh lại, thế nhưng anh lại cái gì cũng không thể làm, loại cảm giác đó rất khổ sở.

Quá khứ khiến Hi Nguyên sợ, cô nhớ lại anh vô tình làm nhục nơi phía sau đó của cô, hại cô ngay cả toilet cũng không dám đi, loại đau khổ này quá khó chịu, cô không cần anh đụng cô. Cô sợ hãi lui về phía sau, tránh né Lăng Khắc Cốt đang đến gần.

Thân thể cao lớn của Lăng Khắc Cốt mang theo một thân khí phách áp đảo Hi Nguyên, nhưng anh cũng không có vội vã đoạt lấy cô. Anh nắm tay Hi Nguyên lên, in đôi môi mỏng lên từng ngón tay cô, hơi thở mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt dần dần bao vây Hi Nguyên, khiến cô cảm giác mình giống như đang nằm mơ. Lăng Khắc Cốt cũng có thể có một mặt dịu dàng này sao?

Trên đầu ngón tay truyền đến từng trận cảm giác tê dại, giống như có một cỗ nhiệt lưu từ đầu ngón tay chạy cảm truyền tới toàn thân. Hi Nguyên nhút nhát rút ngón tay ra, muốn cự tuyệt thân mật quá đáng này.

Bàn tay Lăng Khắc Cốt giống như cái kềm cầm thật chặt tay nhỏ bé của Hi Nguyên, môi của anh cùng lưỡi từng chút một liếm qua từng đầu ngón tay của cô, mê hoặc treu đùa thân kinh của cô.

Sau khi mút qua mười đầu ngón tay của Hi Nguyên xong, môi của anh trượt đến phía trong cổ tay của Hi Nguyên, ở nơi đó lưu lại một dấu hôn mút nặng nề.

"Ừ. Không cần. A." Hi Nguyên mặc dù đang kháng cự, nhưng Lăng Khắc Cốt kỹ thuật quá cao, từng cái hôn đều chạm lên trên người Hi Nguyên từng chuỗi tia lửa, khiến cô không nhịn được nỉ non.

"Tôi sẽ không làm tổn thương em." Lăng Khắc Cốt khi hôn tới môi Hi Nguyên thì giống như là bảo đảm, giọng nói khan đục dính chặt vào môi cô.

Hi Nguyên đơn thuần bị nhiệt tình của anh đánh bại, hai cánh tay đưa ra ôm cổ của Lăng Khắc Cốt, thừa nhận dịu dàng hoan ái của anh.

Khi Hi Nguyên mệt mỏi ngã sấp ở trên người Lăng Khắc Cốt thì hô hấp của hai người cũng rối loạn khác thường, trên người của cô tất cả đều là mùi vị của anh, phần môi của cô hình như còn lưu lại mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Anh quả nhiên như anh đã cam kết, không có thương hại cô, động tác rất nhẹ nhàng, để cho cô rất thoải mái.

Nhìn cô giống như con mèo nhỏ nằm ở trên người mình, tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt lần nữa có tia lửa ngưng tụ lại, anh đột nhiên lật người một cái, đè Hi Nguyên ở phía dưới, sau đó lần nữa dịu dàng vùi vào trong thân thể của cô.

Giữa lúc Lăng Khắc Cốt đang tận tình chạy nước rút thì đột nhiên một tràng tiếng gõ cửa truyền đến, anh nguyên rùa lật người xuống giường, vội vã nhặt quần áo dài lên mặc vào.

Hi Nguyên vui mừng vào trong drap, mặc cỡ không biết làm sao đối mặt với Lăng Khắc Cốt.

Vốn nên giận anh mới phải, nhưng mới một cái hôn của anh đã khiến cô hạ vũ khí đầu hàng, trầm luân trong sự kích tình anh mang tới.

Lăng Khắc Cốt mở cửa phòng, mặt lạnh lùng hỏi Quản gia Diệp ở ngoài cửa "Chuyện gì?"

"Thiếu gia, lầu dưới có người tìm tiểu thư, là cha mẹ Tiểu thư Doãn." Diệp Bưu hơi cúi người xuống cung kính.

"Ba mẹ Doãn?" Hi Nguyên nghe được cha mẹ của Doãn Nhạc tới, lập tức nghĩ muốn gặp bọn họ. Nhưng cô mới kéo cao cái mền, liền nhìn đến phía dưới mình bị phười bày ra, cô vội vàng kéo chăn đắp lại.

"Anh kêu bọn họ đợi một chút, bé con lập tức tới ngay." Lăng Khắc Cốt nói xong, liền ở trước mặt Diệp Bưu đóng cửa. Bọn họ làm sao đột nhiên tới chơi? Lăng Khắc Cốt sau khi đóng cửa phòng, không khỏi nhăn lại mày.

Khi cửa "Phanh!" một tiếng đóng lại thì Diệp Bưu ngoài cửa rút cuộc thu lại vẻ cung kính, cười tà ác. Trong mắt hình như còn có loại cảm giác đăm đuổi.

Vừa thấy Hi Nguyên xuống lầu, Mẹ Doãn lập tức lo lắng đứng lên, cô cầm tay Hi Nguyên hỏi "Hi Nguyên, Nhạc Nhạc có tới tìm cháu hay không?"

"Nhạc Nhạc?" Hi Nguyên bồn chồn nhìn Mẹ Doãn. Cô đã một thời gian khá dài không gặp Nhạc Nhạc rồi, lần gặp trước cô ấy tới tìm cô hình như là nửa tháng trước. "Không có, di, Nhạc Nhạc thế nào?"

"Ba nó tát nó một cái, nó giận liền chạy đi mất." Mẹ Doãn đau lòng xoa xoa khóe mắt, Nhạc Nhạc là con gái yêu của bà, mấy ngày nay bà lo lắng đến mất ăn mất ngủ. Mặc dù thân là giáo viên, nhưng vừa gặp phải con của mình, bà cũng sẽ đầu trận đã loạn, không biết nên làm sao sao dạy dỗ đứa bé này.

"Nhạc Nhạc? Rời nhà trốn đi? Tại sao?" Hi Nguyên không hiểu tròn to hai mắt. Nhạc Nhạc có cha mẹ tốt nhất khắp thiên hạ, một cô nhóc nhu thuận như vậy, thế nhưng cũng sẽ làm ra chuyện rời nhà trốn đi.

"Cái này, ai." Mẹ Doãn nhìn chồng một cái, khó nhọc thở dài.

"Bác Doãn, ngài nói cho cháu biết đi ạ?" Hi Nguyên không thể không lo lắng, Nhạc Nhạc là một cô gái ngây thơ như vậy, căn bản không hiểu được xã hội phía ngoài loạn thế nào, vạn nhất gặp phải người xấu thì biết làm sao?

"Hi Nguyên, nói ra chuyện này cũng không sợ cháu cười, đứa con gái bất hiếu đó của nhà chúng tôi bị người ta làm cho lớn bụng. Tôi kêu nó đi bỏ thai, nó không nghe. Tôi tức giận liền ra tay đánh nó." Ba Doãn vẫn có chút tức giận.

"Nhạc Nhạc mang thai?" Hi Nguyên chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Nhạc Nhạc và Trình Hạo có lẽ căn bản không biết gì đến chuyện ngửa thai, chuyện này đúng là nên nói với Trình Hạo, nhưng bây giờ Trình Hạo ở Thái Lan, họ cũng không liên lạc được với anh ta.

"Bác trai, Nhạc Nhạc rất hiểu chuyện, bạn trai của cậu ấy cũng là một cậu bé ngoan, ngài ngàn vạn đừng buộc cậu ấy bỏ thai." Hi Nguyên khẩn trương nhìn cha Doãn.

Cô không hy vọng Nhạc Nhạc bị thương, chưa nói chuyện này Trình Hạo có quyền biết, coi như không cần đứa bé này, cũng nên là Trình Hạo quyết định.

"Con bé mới 16 tuổi, đứa nhỏ này lưu lại sẽ chỉ khiến con bé sau này không cách nào gặp người. Tôi quyết không cho phép nó sinh con." Ba Doãn nói kiên định.

Xã hội này vẫn còn rất phong kiến, nếu như Nhạc Nhạc sinh đứa bé kia, chỉ nước bọt của thiên hạ cũng có thể dìm chết con bé. Phải biết lời người có bao nhiêu đáng sợ! Là một người cha, ông sao lại không thương con gái chứ? Ông chỉ có thể lựa chọn con đường tốt nhất để Nhạc Nhạc đi, không thể để cho nửa đời sau của Nhạc Nhạc bởi vì một đứa bé mà bị phá hủy.

"Làm sao ông không nói lý lẽ như vậy? Nhạc Nhạc nhà chúng ta nếu là biết ông có chấp như vậy, có thể về nhà sao?" Nghe được lời chồng nói, mẹ Doãn bất mãn nhéo bắp đùi của ông, hoàn toàn mất đi vẻ dịu dàng trách cứ ông.

"Tôi là vì để tốt cho Nhạc Nhạc của chúng ta!" Ba Doãn vẻ mặt lo lắng. Theo ý ông, chỉ có con đường phá bỏ cái thai này là thích hợp với con gái, ông không thể để cho Nhạc Nhạc làm người mẹ đơn thân.

"Bác trai, Trình Hạo thật sự là cậu bé rất tốt, ngài có thể chờ anh ấy trở lại mới quyết định được không?" Hi Nguyên lo âu nhìn ba Doãn. Nhạc Nhạc nhất định không hy vọng giết chết bảo bối của mình, cho nên mới rời nhà trốn đi?

Trình Hạo ơi Trình Hạo, làm sao anh vẫn chưa trở lại?

Trong lòng Hi Nguyên rất gấp, nhưng không có biện pháp.

"Chờ cậu ta trở về, bụng Nhạc Nhạc không biết đã lớn thế nào rồi." Sắc mặt ba Doãn rất lúng túng. Coi như cái cậu bé kia trở lại thì phải làm thế nào đây, chẳng lẽ để hai đứa bé mới 16 tuổi kết hôn? Đây không phải là gia đình trẻ con rồi hay sao?

Nếu như khi Trình Hạo trở về, bụng Nhạc Nhạc đã bảy, tám tháng, muốn bỏ đi cũng không được nữa. Hàng xóm láng giềng sẽ dùng loại ánh mắt gì nhìn một nhà bọn họ kia chứ?

"Tiên sinh Doãn, ngài trước yên tĩnh một chút, chuyện này chờ Tiểu thư Doãn trở lại hãy quyết định. Hiện tại quan trọng nhất là tìm cô bé đã." Lãng Khắc Cốt tỉnh táo phân tích, lời của anh khiến mẹ Doãn rất đồng tình.

"Đúng rồi! Lãng tiên sinh nói rất đúng. Chúng ta vẫn là tranh thủ thời gian đi tìm Nhạc Nhạc thôi." mẹ Doãn kéo kéo áo chồng, ý bảo ông rời đi.

Nhạc Nhạc nhà bọn họ không có chỗ Hi Nguyên, hy vọng cuối cùng của bọn họ cũng mất. Thật không biết nên đi đâu tìm con bé. Mẹ Doãn buồn bã thở dài.

"Tiên sinh Lãng, làm phiền rồi." Ba Doãn bắt tay Lãng Khắc Cốt một cái, nói xin lỗi.

"Đừng khách khí, tôi sẽ phái thủ hạ cùng ngài đi tìm lệnh thiên kim. Thành Long lớn như vậy, không biết tìm sẽ không thể tìm được. Các vị đừng quá khổ sở." Lãng Khắc Cốt cảm tay ba Doãn khích lệ, cố gắng an ủi ông.

"Cám ơn!" trong mắt của ba Doãn hiện lóe lên lệ quang đảo quanh. Thật ra thì so với bà xã ông còn lo lắng Nhạc Nhạc hơn, cái con bé ngốc đó đơn thuần đến nỗi ngay cả bị người bán, còn muốn thay người ta trả tiền học phí. Ba ngày nay, con bé rốt cuộc ở chung với ai? Thật sợ nó sẽ gặp phải điều

bất trắc.

"Bác Doãn, nếu như Nhạc Nhạc tìm cháu, cháu nhất định hỏi rõ ràng chỗ bạn ấy ở." Hi Nguyên ôm lấy mẹ Doãn, vỗ phía sau lưng của bà cam kết.

"Đứa bé ngoan, di cảm ơn cháu trước." Mẹ Doãn nén lệ, cảm kích ôm chặt Hi Nguyên.

"Mẹ nó à, chúng ta đi thôi."

"Ừ."

Mẹ Doãn gạt đầu một cái, cùng với chồng rời đi, đi tìm Nhạc Nhạc.

Sau khi bọn họ đi, Hi Nguyên rơi vào trầm tư.

Nhạc Nhạc mang thai đứa bé của Trình Hạo, đối với Nhạc Nhạc mà nói, đó là chuyện động trời, xử lý không tốt sẽ làm tổn thương cậu ấy.

Cô không khỏi lo lắng về thái độ của ba Doãn. Người này cố chấp như vậy, sẽ cho phép Nhạc Nhạc sinh đứa bé này sao?

Ba Trình Hạo rốt cuộc bị bệnh gì, anh ta thể nhưng hai tháng còn chưa có trở lại.

Bởi vì vị trí Trình Hạo không rõ, cũng bởi vì có cái đứa bé không nên xuất hiện này, khiến cho mối quan hệ giữa Nhạc Nhạc và Trình Hạo càng có vẻ trùng trùng nguy cơ.

Cô làm như thế nào giúp Nhạc Nhạc đây?

"Đừng lo lắng, tôi sẽ tìm được bạn của em." Lăng Khắc Cốt nhìn ra Hi Nguyên đang lo lắng, bế cô vào trong ngực an ủi.

Nhiệt độ của người anh đột nhiên nóng cả sang Hi Nguyên, khiến cho cô chợt nhớ lại lửa nóng triền miên cực hạn vừa rồi. Cô có thể cũng mang thai như Nhạc Nhạc hay không?

Hi Nguyên đột nhiên đẩy Lăng Khắc Cốt ra, lo lắng chạy lên lầu. Cô nhớ anh đã từng đưa cho cô một chai thuốc tránh thai, hình như đặt ở trong ngăn kéo bàn trang điểm.

Khi Lăng Khắc Cốt thấy Hi Nguyên uống thuốc tránh thai thì sắc mặt bỗng chốc đổi xanh.

Cô không muốn đứa bé của anh!

Anh tức giận tiến lên, đoạt lấy viên thuốc trong tay Hi Nguyên, kể cả lọ thuốc trên bàn cũng ném vào thùng rác.

"Anh trả cho tôi!" Hi Nguyên bất mãn đoạt lọ thuốc. Lần trước nổi đau mất đi bảo bảo khiến cho cô không dám mang thai nữa, huống chi giữa cô và Lăng Khắc Cốt còn có nhiều chuyện như vậy, tương lai còn mờ mịt không rõ sẽ ra sao.

"Em phải mang thai đứa bé của tôi!" Lăng Khắc Cốt tức giận ôm lấy Hi Nguyên, trực tiếp ném cô lên trên giường.

Ngực anh như muốn nổ tung, lửa giận ngút trời. Trong lòng của anh vẫn không ngừng nói cho anh biết, bé con không muốn sinh đứa bé của anh!

Chỉ có anh có quyền không để cho cô sinh, chứ cô không có quyền cự tuyệt!

"Tôi không muốn! Anh buông tôi ra!" Hi Nguyên bị Lăng Khắc Cốt đè nghiêng, khó chịu giãy giụa. Cô chưa có chuẩn bị tâm lý tốt để mang thai, lần trước mất đi đứa bé khiến cô thiếu chút nữa là nổi điên.

Lăng Khắc Cốt trực tiếp sử dụng môi đáp lại cô, lần này, nụ hôn của anh trở nên mãnh liệt, cơ hồ muốn đoạt đi hô hấp của Hi Nguyên.

Khi Lăng Khắc Cốt mang theo tức giận vọt vào trong cơ thể Hi Nguyên thì cô đau đến cắn bờ vai của anh: "Ác ma!"

Trách cứ của cô đối với anh mà nói không có chút lực sát thương nào, chỉ là cho anh vận động càng thêm mạnh, rất kịch liệt.

Mỗi một lần, cũng vào đến chỗ sâu nhất của cô.

"Lưng đau!" Hi Nguyên khò sờ đầy lồng ngực cường tráng của Lăng Khắc Cốt.

Anh bị điên rồi, thể nhưng quên cô còn là một bệnh nhân.

Hi Nguyên tức giận đấm anh.

Lăng Khắc Cốt vừa nghe lời Hi Nguyên nói xong, liền thả chậm tốc độ luật động, nhưng anh vẫn như cũ không chịu buông tha cho cô, lần lượt ở trong cơ thể cô thăng hoa, không bao giờ một mảy mòi trong cơ thể cô gieo giống.

Sau khi Bách Hồ đi làm, Doãn Nhạc vội cời cái quần nhìn đến buồn cười không chịu nổi kia ra, chỉ mặc cái áo sơ mi cực lớn kia. Vạt áo của áo sơ mi vừa đúng trùm xuống tới đầu gối, cô lấy đai lưng thắt ở ngang hông xong, áo sơ mi liền thay đổi thành một cái váy đến gối.

Cô hài lòng xắn tay áo lên, liền bắt đầu thu dọn lại phòng.

Cô hôm qua mới thu thập xong phòng ngủ của Bách Hồ, hôm nay vừa nhìn lại một cái, lại rồi thành một núi. Áo sơ mi, quần, vớ ném vương đầy đất, tạp chí chất đống một bàn. Doãn Nhạc cúi người xuống, lục tìm quần áo dơ vương vãi trên đất.

Khi Bách Hồ đi vào phòng ngủ thì nhìn thấy cái mông nhỏ xinh nhếch nhác của cô. Anh không khỏi sùng sốt. Chiếc áo sơ mi kia bao lấy cái mông nhỏ xinh trông vô cùng hoàn mỹ, phía dưới lộ ra hai cặp đùi cực kỳ thanh mảnh, nhất là vạt áo sơ mi của cô nhếch nhác bị kéo lên cao, để cho dải đất hình tam giác mê người kia của cô như ẩn như hiện.

Bách Hồ cố gắng nuốt một ngụm nước miếng, sau đó lúng túng ho nhẹ một tiếng.

"Chú Bách Hồ, sao chú lại quay lại?" Doãn Nhạc kinh ngạc ngồi thẳng lên, Bách Hồ mới vừa xuống lầu một chút thời gian nha. Doãn Nhạc ngây thơ cũng không biết vóc dáng mê người của mình kém chút nữa bị Bách Hồ nhìn thấy hết trơn, cười đến vô hại.

"Tôi trở lại lấy tài liệu." Bách Hồ đi tới bàn bên cạnh, mở ngăn kéo lấy ra một phần tài liệu, cười nói với Doãn Nhạc.

Anh cao lớn khi đi lướt qua bên cạnh Doãn Nhạc nhỏ nhắn thì ánh mắt không ý thức được liếc Doãn Nhạc một cái, thật vừa đúng lúc, thế nhưng thấy được phía trong cổ áo sơ mi khe rộng mở là đôi sườn núi nhỏ cao vút. Phần thân thể nào đó của anh đột nhiên sung huyết ngẩng cao đầu. Doãn Nhạc vô ý gọi cảm lại như đang hưởng về anh phát ra lời mời gọi, cái giường lớn phía sau lưng cô dường như cũng đang hưởng về phía anh mà mời mọc. Bách Hồ vì che giấu dục vọng đang động đậy của mình, mà gần như là tìm đường chạy trốn chết ra khỏi cái phòng ngủ khiến người ta muốn phạm tội này.

Trời đánh! Anh nhất định là vì anh đã rất lâu không có chạm vào đàn bà, thế nhưng lại phát sinh hứng thú với một tiểu ô mai ngây ngô.

Cả ngày, tinh thần Bách Hồ có chút không tập trung, trước mắt không ngừng đong đưa qua lại hình ảnh vòng mông nhỏ xinh của Doãn Nhạc.

Nhất định là cái áo sơ mi kia gây họa! Anh nhất định phải lấy trang phục vậy chặt lấy cô nhóc lại.

Buổi tối, anh xách theo một đồng túi lớn về nhà, Doãn Nhạc lập tức cười tiến lên nghênh đón.

"Chú Bách Hồ chú về rồi." Doãn Nhạc ngây thơ nhìn Bách Hồ, trên gò má như trái táo ẩn hiện hai má lúm đồng tiền xinh xắn, cười đến hết sức ngọt ngào.

"Cho em này!" Bách Hồ đem toàn bộ những thứ cầm cầm trong tay nhét vào trong tay Doãn Nhạc.

"Tất cả cho cháu sao?" Doãn Nhạc mở lớn cái miệng chữ O, vui mừng nhìn một đồng túi lớn trong tay. Những cái túi to này trên đó đều có đủ loại thương hiệu khác nhau, mặc dù cô chưa từng mặc những y phục đắt tiền như thế này, nhưng cũng biết tất cả này đều là những hàng hiệu nổi tiếng thế giới. Toàn những thứ lúc trước cô chưa từng nghĩ sẽ được mặc qua một lần.

Bách Hồ xoa xoa tóc Doãn Nhạc, sáng lạng cười to: "Trong nhà này của tôi hình như chỉ có một cô nhóc là em"

"Người ta đã không còn nhỏ nữa rồi." Doãn Nhạc chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn kháng nghị. Cô đã mười sáu tuổi rồi, chú Bách Hồ lại vẫn gọi cô là cô nhóc.

Bách Hồ vừa nhìn thấy cái miệng hồng nhuận của cô bĩu bĩu chu lên thì lại một lần nữa sinh ra kích động, anh thế nhưng nghĩ muốn hái lấy sự ngọt ngào kia.

"Cầm lấy đi thử xem, nếu như không hợp có thể trực tiếp ném vào thùng rác, tôi ngày mai sẽ mua cho em cái khác." Bách Hồ vội vàng đẩy Doãn Nhạc về phòng, bản thân tự mình ngồi trong phòng khách tự kiểm điểm. Anh là cảm thú a! Thế nhưng lại phát sinh dục vọng với bạn của bé con.

Doãn Nhạc mặc một bộ váy công chúa màu hồng hiệu GUCCI đứng ở trước kính, không khỏi sùng sốt. Cô có xinh đẹp thế này sao? Eo thon, ngọn núi nhỏ đầy đặn, còn có cái mông kiêu đĩnh, được y phục bao chặt lấy, giống như anh đào tươi mới ướt át, khiến cho người ta muốn cắn một cái.

Gương mặt trái táo của cô vốn rất là bình thường được chiếc váy GUCCI màu hồng làm cho nổi bật lên, thế nhưng đẹp đến lóa mắt.

Cô cười lên vui vẻ.

Tất cả trong đồng túi lớn kia đều là y phục, hơn nữa tất cả đều được phối hợp rất tốt, thậm chí ngay cả tất dài cũng được phối màu rất ăn ý. Bách Hồ dường như muốn đem tất cả trang phục của công ty đều dời về nhà anh vậy, sau khi cô thử qua hết, cả một giường bày đầy y phục. Chỉ thử qua tất cả đồng y phục này, ước chừng đã mất tới gần hai tiếng đồng hồ.

"Nhạc Nhạc, cái áo sơ mi kẻ caro của tôi để. đâu. Rồi hả ?" Khi Bách Hồ đẩy cửa ra thì vừa lúc thấy Doãn Nhạc cời khóa váy, đang cời đồ. Nơi đây của cô cứ như vậy khéo léo chiếu dọi vào trong mắt của anh.

"A!" Doãn Nhạc cuống quýt che ngực của mình, gương mặt trái táo lúng túng đỏ bừng.

Bách Hồ "Phanh" một tiếng đóng cửa phòng ngủ, bịt mũi xông về gian phòng của mình.

Trời đánh!

Anh đã bao nhiêu tuổi rồi hả?

Thế nhưng lại chảy máu mũi!

Bách Hồ vừa cúi trước bồn rửa tay rửa máu mũi, vừa nguyên rửa.

Anh đã qua cái tuổi thiếu niên dễ xúc động từ lâu rồi, là một người đàn ông trưởng thành thành thực, thế nào một tiểu ô mai ngây ngô nhiều lần khiến cho anh mất không chế?

Bên trong phòng Doãn Nhạc mặt đỏ bừng, ngồi ở bên giường, không biết lát nữa phải làm sao đi ra khỏi phòng ngủ.

Thân thể của cô lại bị một người đàn ông không tính là xa lạ thấy hết, người đàn ông này vẫn là trường bối của cô, là chú Hi Nguyên.

Doãn Nhạc tìm một cái quần jean cùng một cái áo T shirt mặc vào, thẹn thùng đi ra khỏi phòng của mình, đầu của cô thủy chung không dám ngẩng lên nhìn Bách Hồ đang ngồi trên ghế salon.

Bách Hồ vì dễ phả vỡ lúng túng giữa hai người, hào phóng nói: "Thật đối! Tôi đi nấu cơm."

"Cháu giúp chú." Doãn Nhạc theo sát đi hỗ trợ. Không thể luôn để Bách Hồ phục vụ cô, cô chỉ làm một sâu gạo đủ ngại lắm rồi.

Hai người đều có tâm sự riêng ở trong phòng bếp bận rộn, khi thân thể không cẩn thận va vào nhau thì lập tức lúng túng né tránh.

Trên gò má của Doãn Nhạc thủy chung treo một tầng đỏ ửng, càng khiến cho cô bộc phát ngọt ngào động lòng người.

.....

Son Miêu mạnh mẽ kéo Thang Mang Lâm đi vào lầu đài Tinh Nguyệt, trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn.

"Buông tôi ra! Tôi không muốn gả cho anh!" Thang Mang Lâm bắt khẩn quyết miệng, không để ý tới Son Miêu.

"Trên giấy hôn thú đã in tên tuổi của cả hai ta, em bây giờ hối hận đã muộn!" Son Miêu hả hê dương dương tờ hôn thú trong tay.

"Tôi muốn xé bỏ nó đi!" Thang Mang Lâm nhảy dựng lên, duỗi dài tay muốn giật lấy.

Nhìn thấy tên họ hai người trên giấy hôn thú, Hi Nguyên ngồi ở trên ghế sofa lon không khỏi cười lên: "Thím Mang Lâm, ngài cũng đừng giành nữa, hôn thú có xé cũng chẳng thể làm gì, theo luật pháp thì lúc này ngài đã là bà xã của chú Son Miêu rồi."

"Tôi mới không thèm gả cho cái người đàn ông không biết nói lý lẽ này!" Thang Mang Lâm tức giận ngồi vào bên cạnh Hi Nguyên.

"Ai cho nờ nụ cười hoa si với cái tên đàn ông làm chứng đó? !" Son Miêu nói năng hùng hồn.

"Tôi cười với người ta, chẳng lẽ còn muốn khóc cho đối phương nhìn? Chúng ta là đi đăng ký kết hôn, không phải đi làm thủ tục ly hôn!" Thang Mang Lâm khoanh hai tay, bắt khẩn nói.

Hi Nguyên nghe được lời Thang Mang Lâm nói xong, cười vui vẻ hơn.

Chú Son Miêu quả thật chính là một bình đầm chua lớn siêu cấp, ngay cả thím Mang Lâm cười với người ta hai cái liền sinh ra bắt khẩn.

Son Miêu tự biết đuối lý, vội vàng ôm lấy Thang Mang Lâm nói xin lỗi: "Bà xã nói có lý, là tại anh cố tình gây sự, ngài đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, tha thứ cho tôi một lần này."

"Tôi liền thích nờ nụ cười hoa si với đàn ông, anh chịu được sao?" Thang Mang Lâm liếc nhìn Son Miêu, cố ý chọc giận anh.

Cô chỉ là nờ nụ cười, anh liền tức giận, nếu như ngày nào đó, cô không cẩn thận đụng vào trong ngực một người đàn ông, anh không phải sẽ giết người ta chứ?

"Tôi đây anh tuân tiêu sái như vậy, em cứ hướng về phía tôi mà nờ nụ cười hoa si, tôi không có ý kiến." Son Miêu xảo trá nháy mắt mấy cái.

Cô gái này là bà xã của anh, cho dù muốn hoa si, cũng chỉ có thể đối với anh hoa si.

"Ai muốn hoa si đối với anh? !" Thang Mang Lâm tức giận nín lấy lỗ tai Son Miêu, một bộ dáng vẻ hung hãn.

Hi Nguyên kinh ngạc mở lớn cái miệng nhỏ nhúm, nhìn một đôi oan gia vui vẻ này. Ở trong ấn tượng của cô, Thang Mang Lâm vẫn rất dịu dàng, cô chưa từng thấy cô ấy phát giận. Mà Chú Son Miêu hồ ly giao hoạt như vậy lại bị thím Mang Lâm dịu dàng quản chế sít sao.

"Hai người các người đang âm ỉ cái gì?" Lăng Khắc Cốt vừa về tới nhà, liền nhìn thấy Thang Mang Lâm và Sơn Miêu đầu đá.

"Anh, anh ta khi dễ em!" Thang Mang Lâm vừa thấy Lăng Khắc Cốt, lập tức khôi phục dịu dàng, nhu nhược nhào tới trong ngực anh.

Hi Nguyên vừa nhìn thấy Lăng Khắc Cốt thì nụ cười trên mặt lập tức biến mất. Cô còn nhớ rõ một màn bị anh chiếm đoạt tới qua. Anh giống như là nhất định muốn phải gieo giống thành công trong cơ thể cô vậy, làm suốt đêm, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không cho cô. Cô kêu đến lạc giọng, anh cũng không chịu thả cô.

Hi Nguyên quay mặt đi, tức giận không để ý tới Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt trầm mặt liếc nhìn Hi Nguyên, liền vỗ vỗ Thang Mang Lâm trong ngực: "Anh nhất định phải phụ trách cô ấy thật tốt."

Sơn Miêu nghe được lời Lăng Khắc Cốt nói xong, cười đến càng thêm rực rỡ, anh chấp tay khom lưng nói: "Tạ ơn lão đại thành toàn."

"Hôn lễ chuẩn bị đến đâu rồi?" Lăng Khắc Cốt quan tâm hỏi.

"Cái gì mà hôn lễ? Không có!" Thang Mang Lâm dậm chân, không cam lòng nhìn chằm chằm Sơn Miêu.

"Tôi có giấy hôn thú rồi." Sơn Miêu rêu rao phát phát tờ hôn thú trong tay, cười đến rất xảo trá.

Có hôn thú, Thang Mang Lâm có muốn đổi ý cũng không được, cô chỉ có thể ngoan ngoãn gả cho anh.

Sơn Miêu càng nghĩ càng hài lòng, môi mông khêu gọi cong cong nhếch lên.

"Tôi sẽ xé toang nó, xem anh làm thế nào còn cười hài lòng nữa!" Thang Mang Lâm lập tức nhào về phía Sơn Miêu, hai người đuổi theo nhau chạy quanh phòng khách.

Sơn Miêu đột nhiên dừng bước chân, hại Thang Mang Lâm không có phòng bị nhào vào trong ngực của anh. Anh tà mị mà cười chống đỡ cái trán của cô: "Gấp như vậy muốn ôm ấp yêu thương tôi rồi hả?"

"Ai thèm ôm ấp yêu thương anh hả?" Thang Mang Lâm đỏ mặt, bất mãn kháng nghị.

"Bà xã tôi!" Sơn Miêu kiêu ngạo ôm lấy Thang Mang Lâm, giương lên nụ cười sáng lạn xoay tròn trong phòng khách.

Thang Mang Lâm ở trong lòng anh mỉm cười hạnh phúc. Cô mím môi tựa vào trong ngực Sơn Miêu, đôi mắt đẹp động lòng người sáng rỡ.

Hi Nguyên không khỏi hâm mộ vận số tốt của Thang Mang Lâm, có núi người đàn ông tốt như chú Sơn Miêu yêu thương cô ấy.

Cô liếc Lăng Khắc Cốt bên cạnh một cái, tâm tình xuống thấp cực độ.

Không muốn lại bị khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của Thang Mang Lâm kích thích, Hi Nguyên đứng lên rời đi.

"Lão đại, tôi muốn hôn bà xã của tôi, phiền cậu tránh đi một chút!" Sơn Miêu nhìn thấy cảm xúc xuống thấp của Hi Nguyên thì lập tức rất thức thời đuổi Lăng Khắc Cốt lên lầu.

"Sơn Miêu!" Thang Mang Lâm then thùng nhéo cánh tay Sơn Miêu, da mặt anh thế nhưng dày đến trình độ này, vì hôn cô mà đòi đuổi người.

Chờ sau khi Lăng Khắc Cốt lên lầu, Sơn Miêu hài lòng hôn môi Thang Mang Lâm một cái: "Bà xã, là anh muốn tạo cho lão đại một cơ hội, em không nhìn thấy cả hai lại đang giận dỗi sao?"

"Thật?" Thang Mang Lâm nhìn chằm chằm Sơn Miêu nghi ngờ hỏi lại.

"Còn có một nguyên nhân nhất định phải đuổi người ta đi." Sơn Miêu ho khan một tiếng, cố ý thừa nước đục thả câu.

"Nguyên nhân gì?" Thang Mang Lâm ngây ngốc nhìn Sơn Miêu, ánh mắt của anh quá giả hoạt, mỗi lần loại ánh mắt hồ ly này vừa xuất hiện, chính xác sẽ không có chuyện tốt.

"Anh muốn hôn em!" Sơn Miêu lời lẽ hung hãn như chuyện đương nhiên nói với Thang Mang Lâm, vừa hôn vừa ép cô đến trên ghế sofa.

Hi Nguyên ngồi ở bên giường, trong tay cầm hộp thuốc đang do dự, đây là thuốc tránh thai hôm nay cô lên mua ở tiệm thuốc, cô muốn uống lại sợ có tác dụng phụ. Nghe nói thuốc tránh thai bình thường có ảnh hưởng rất lớn tới cơ thể. Loại thuốc Lăng Khắc Cốt đưa cho cô lúc trước kia... tìm khắp nơi đều không có để mà mua.

Tối ngày hôm qua Lăng Khắc Cốt làm rất nhiều lần, cho tới bây giờ giữa hai chân cô vẫn còn rất đau. Nếu như không uống thuốc ngừa thai, cô thật sợ cũng sẽ mang thai giống như Doãn Nhạ.

Do dự hồi lâu, cô rốt cuộc quyết định uống thuốc này.

Cô thả một viên vào trong miệng, đang muốn uống nước, Lăng Khắc Cốt đột nhiên vọt vào. Anh mạnh mẽ bóp miệng Hi Nguyên, đem viên thuốc lòi ra.

"Loại thuốc này có thể uống được sao?" Lăng Khắc Cốt tức giận nhìn chăm chăm Hi Nguyên. Loại thuốc tránh thai bình thường mua ngoài tiệm thuốc tác dụng phụ rất lớn, bé con mới 16 tuổi, sao có thể uống loại thuốc này? Cô cứ không muốn đứa bé của anh như vậy? Thà bị tổn hại sức khỏe bản thân cũng không muốn mang thai.

"Thứ có thể để cho tôi không mắc phải sai lầm nữa đều có thể uống." Hi Nguyên khiêu khích nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Nó sẽ ảnh hưởng đến nội tiết em, khiến cho giấc ngủ của em thất thường, kinh nguyệt rối loạn, còn có rất nhiều tác dụng phụ khác nữa!" Lăng Khắc Cốt liệt kê một loạt các khuyết điểm của loại thuốc tránh thai này, cố gắng thuyết phục Hi Nguyên bỏ đi ý nghĩ muốn uống nó.

"Tôi không muốn mang thai!" Hi Nguyên như chém đinh chặt sắt nói. Lăng Khắc Cốt có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, cô đã quyết định nhất định phải uống thuốc.

"Cái đứa nhóc cổ chấp này!" Lăng Khắc Cốt tức giận ôm chầm hông của Hi Nguyên, từ trong ví tiền lấy ra một hộp Durex, "Tôi sẽ dùng biện pháp! Về sau không cho em uống thuốc lung tung nữa!"

Lọ thuốc lần trước là Ngân Báo gửi từ Mĩ về, không có tác dụng phụ đối với thân thể, anh mới vội đưa nó cho Hi Nguyên dùng.

Sáng sớm hôm nay, khi anh thấy Hi Nguyên bị mình hành hạ đến nỗi chỗ kín sưng đỏ thì trong lòng vô cùng buồn bực.

Tại sao cô cứ phải phản kháng anh?

Anh chỉ muốn cho cô một đứa bé.

Anh chỉ muốn có một bảo bối của mình.

"Anh thật sự muốn mang nó sao?" Hi Nguyên không dám tin tưởng nhìn Lăng Khắc Cốt. Anh là một người đàn ông có dục vọng rất lớn, không thích bị trói buộc, không ngờ vì cô, anh lại có thể dùng cái thứ anh không muốn kia.

"Cũng chỉ là một lớp màng mỏng." Lăng Khắc Cốt thờ ơ nói, giống như có mang hay không chẳng có gì quan trọng.

"Sẽ không buộc tôi mang thai?" Hi Nguyên có chút không thể tin được biến chuyển của Lăng Khắc Cốt.

"Chờ đến khi em muốn sinh thì nhất định phải sinh đứa bé của tôi!" Đây là nhượng bộ lớn nhất của Lăng Khắc Cốt. Bé con bây giờ xác thực còn nhỏ, anh có thể nhịn hai năm nữa, chỉ là hai năm sau, anh nhất định phải thành công gieo mầm mống của chính mình bên trong cơ thể cô.

"Tôi mới không cần sinh!" Hi Nguyên quát cường nói.

Cô sợ giữa mình và Lăng Khắc Cốt không có tương lai, đến lúc đó nếu như bị ràng buộc bởi đứa bé, cô sẽ bỏ không được.

Cô thật yêu bảo bối, nhớ lại bảo bối lúc trước từng mất đi đã lung tung trong bụng của cô, vô cùng hoạt bát. Mỗi lúc như vậy, lòng của cô liền đầy cảm giác hạnh phúc của người mẹ.

Cho nên có mối sợ mang thai.

Lăng Khắc Cốt không nói gì, chỉ là ôm thật chặt Hi Nguyên, môi mỏng bá đạo hôn cô, đưa cô đến bên giường.

"Anh nói. Muốn. Mang." Hi Nguyên thấy y phục của mình từng món một rơi xuống đất, lo lắng nhắc nhở Lăng Khắc Cốt.

Anh sẽ không quên hứa hẹn của mình chứ?

Lăng Khắc Cốt ảo não tách ra khỏi Hi Nguyên, từ trong hộp Durex lấy ra một cái, vội vã đeo lên vũ khí của mình, liền lại áp đảo ở trên người Hi Nguyên: "Bé con, cho tôi!"

Anh cũng không phải đang trưng cầu ý kiến của Hi Nguyên, chỉ là giống như đang nỉ non tự nói. Bởi vì khi anh đang nói "Cho tôi" thì đã xâm nhập vào trong cơ thể Hi Nguyên.

"Đau!" Đột nhiên bị buộc giãn ra, Hi Nguyên đau đến phát run.

Đều do anh, ngày hôm qua hành hạ cô không biết bao lâu, nơi đó chỉ đựng nhẹ một cái đã đau, huống chi là muốn dung nạp vật to lớn như vậy của Lăng Khắc Cốt.

"Còn đau sao?" Bàn tay Lăng Khắc Cốt đưa đến chỗ hai người kết hợp, đau lòng hỏi.

Nơi đó thật quả thật có dấu hiệu sưng tấy.

"Anh ra ngoài trước đã." đôi môi Hi Nguyên run rẩy, thân thể không ngừng co rúc lại. Cô càng co rúc lại, thì lại càng xoắn chặt.

"Không ra được!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, liền bắt đầu nhích người.

Hi Nguyên vô tình hấp dẫn khiến anh thiếu chút nữa mất hết tự chủ, anh rút cuộc không thể nhịn được nữa triển khai chạy nước rút.

"Thật. Đau quá." Hi Nguyên cảm thấy thân thể lại bị xé rách. Nhất là anh đeo loại Durex này mặt bên ngoài có sự khác biệt, vừa đụng một cái, ở bên trong thân thể vốn đã chịu không nổi của cô tạo thành kích thích không nhỏ.

Thật sự là rất đau.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên gia tăng tốc độ, dùng sức đỉnh vào bên trong Hi Nguyên, ở nơi nào đó bộc phát.

Sau khi tất cả kết thúc, anh đột nhiên rút lui, từ trong túi quần roi dưới đất lấy ra một bình nhỏ. Anh ngồi ở bên giường, dùng ngón tay quẹt một chút kem bôi nhẹ nhàng bôi vào chỗ đau của Hi Nguyên.

"Lập tức sẽ không đau." Lăng Khắc Cốt vừa xức thuốc, vừa dụ dỗ Hi Nguyên. Ngày hôm qua anh bị cô làm cho rất tức giận, cho nên không chút thương tiếc tổn thương cô, trên người của cô khắp nơi đều là dấu vết bị anh cưỡng bức, bao gồm cả lỗ nhỏ phía sau của cô. Vì trừng phạt cô không ngoan, anh tàn nhẫn xâm nhập nơi đó, khiến cô bị xé rách.

"Anh thật thô lỗ!" Hi Nguyên cắn môi dưới, bất mãn nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt.

Mỗi lần anh đều vô cùng bá đạo, căn bản không có khả năng thương lượng. Anh muốn, thì cô phải cho anh. Anh tức giận thì cô sẽ càng bị mạnh mẽ chiếm đoạt. Cô thường thường bị anh làm cho thương tích khắp người, khắp nơi hiện đầy dấu vết hôn, cắn màu xanh tím.

Chẳng lẽ những người đàn ông khác cũng giống như anh vậy? Kích tình vừa đến thì không còn quan tâm để ý tới bất kì cái gì nữa.

Lăng Khắc Cốt đặt tuýp thuốc giảm đau xuống, úp sấp trên người Hi Nguyên, môi của anh bắt đầu tinh tế chạm lên môi Hi Nguyên, hình như muốn làm thay đổi cái nhìn của cô: Anh cũng không thô lỗ.

"Anh rất bá đạo." Hi Nguyên tròn tròn đôi mắt, từ dưới hàng mi lần dài vệt nước mắt như một dòng suối nhỏ.

Lăng Khắc Cốt dịu dàng mút vành tai Hi Nguyên, đầu lưỡi liếm lỗ tai nhạy cảm của cô, đôi bàn tay lại bắt đầu ở trên người cô xoa nắn.

"A. Không. Muốn." Khi anh trượt vào một mảnh nước suối nóng bỏng thì Hi Nguyên khó nhịn ươn cong người.

"Tôi thô lỗ sao?" Lăng Khắc Cốt vừa chậm rãi động, vừa dùng tròng mắt đen nhìn Hi Nguyên.

"Ừ. Không." Anh cọ sát như vậy sao có thể gọi là thô lỗ? Là quá mức dịu dàng.

Hi Nguyên đỏ mặt, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Khi thị giác đóng lại, tri giác trở nên rõ ràng khác thường, từng cái hôn của Lăng Khắc Cốt, mỗi một lần sờ nhẹ cũng mang đến cho cô kích thích cực mạnh, không thể không khiến cô hòa theo anh trầm luân.

Một đêm này, Lăng Khắc Cốt khiến Hi Nguyên có một nhận thức mới, thì ra là anh cũng có thể rất dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

"Tôi về rồi!" Bách Hổ vừa vào cửa, liền lớn tiếng thông báo. Hôm nay rất kỳ quái, Nhạc Nhạc vậy mà lại không thấy chạy ra chào đón anh. Đã quen với việc mỗi ngày vừa vào cửa nhà liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dễ thương như vậy của Nhạc Nhạc, đột nhiên không thấy Nhạc Nhạc, trong lòng anh có loại mất mát khác thường.

"Chú Bách Hổ, hôm nay sao về trễ như vậy?" Doãn Nhạc từ trong phòng bếp thò đầu ra, cười chào hỏi Bách Hổ.

"Công ty có phát sinh chút vấn đề, nên bị chậm trễ." Bách Hổ thay dép, đem cặp công văn đặt lên trên ghế sa lon, bòn chôn đi về phía phòng bếp. Tiểu tử này ở phòng bếp làm cái gì đây? Trên mặt dính rất nhiều bột mì.

Doãn Nhạc Chính vật lộn với đồng bột mì, vừa ngẩng đầu liền thấy gương mặt vuông chữ điền nam tính Bách Hổ tò mò tiến tới gần, cô sợ hết hồn, dùng tay nhỏ bé dính bột mì vỗ ngực một cái: "Chú Bách Hổ, chú muốn hù chết cháu sao?"

"Em vừa bò ra từ trong đồng bột mì hả?" Bách Hổ đột nhiên vươn tay, từ trên tóc Doãn Nhạc kéo xuống một chút bột mì, đặt ở trước mặt cô hỏi.

"Chú mà còn giữu cọt cháu! Sủi cảo hôm nay chú đừng mong được ăn!" Doãn Nhạc chống nạnh cổ làm bộ hung ác, nhìn chăm chăm Bách Hổ. Vẻ mặt của anh giống như đang nhìn nhủ hề trong gánh xiếc vậy.

"Em sẽ làm sủi cảo sao?" Bách Hổ kéo một cái ghế qua ngồi xuống, lấy tay gỡ gỡ trên mặt bàn, tò mò hỏi.

"Trước kia đều là mẹ làm hết, cháu chỉ phụ trách nặn bánh bọc bên ngoài. Bây giờ mới biết bột mì khó làm như vậy." Doãn Nhạc ngắt một ổ bánh, vừa chà thành một đoạn dài, vừa dẫu môi oán trách.

"Tôi giúp em." Bách Hổ cuộn tay áo áo sơ mi lên, đứng ở bên cạnh Doãn Nhạc nhỏ nhắn.

"Chú sẽ giúp?" Doãn Nhạc kinh ngạc nghiêng đầu sang chỗ khác. Những ngày qua khi anh ở nhà, chỉ thấy anh có mấy lần làm không quá thành công món trứng luộc, còn những lần khác đều là thức ăn mua từ bên ngoài.

"Em dạy cho tôi." Bách Hổ toét cái miệng rộng phóng khoáng ra, cười sáng láng.

"Cháu cán bột, chú nặn vỏ bánh đi." Doãn Nhạc cầm lên một khối bột đã được cán kỹ, nói với Bách Hổ, "Chú bỏ nhân bánh vào giữa, sau đó bao lại giống như vậy, dùng sức dòn dòn lại như vậy liền ok rồi."

"Như vậy sao?" Bách Hổ vụng theo cách Doãn Nhạc vừa dạy làm sủi cảo.

"Ai nha! Không phải như vậy, phải dòn như vậy." Doãn Nhạc bắt được bàn tay Bách Hổ, giúp anh nén nén dòn dòn cái sủi cảo.

Bách Hổ đột nhiên ngừng thở, cúi đầu nhìn gương mặt trái táo gần trong gang tấc, thân thể Nhạc Nhạc dán chặt trước ngực anh, tay nhỏ bé của cô đang bao lấy bàn tay to của anh, tiếp xúc thân mật thế này khiến cho anh giống như bị điện giật, cả người không được tự nhiên.

"Chú Bách Hổ?" Doãn Nhạc cảm thấy Bách Hổ cứng ngắc, kỳ quái quay lại nhìn anh.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô không cẩn thận xẹt qua tấm ngực rộng mở của Bách Hổ, cái "Hôn" đột ngột này khiến cho cô mắc cỡ lập tức nhảy ra bên cạnh Bách Hổ.

Bách Hổ cảm thấy ngực nóng quá, nhất là cái chỗ mới vừa bị đôi môi Doãn Nhạc chạm qua, giống như có cây đuốc đang thiêu đốt. Thân thể của anh rất cuộc lại muốn mất khống chế. Xem ra ngày mai phải đi Nhân Gian Tiên Cảnh tìm phụ nữ sạch sẽ phát tiết một chút, nếu không anh sắp biến thành ông chú hư muốn đụng ngã cháu gái nhỏ rồi.

Doãn Nhạc mắc cỡ đỏ mặt lên lên nhìn lồng ngực màu cổ đồng của Bách Hổ, đột nhiên phát giác ngực của anh rất hấp dẫn, áo sơ mi bằng tơ sợi không thể che hết phần thân thể cơ bắp kia, thường nhìn thấy trong trường những nam sinh yếu ớt kia, cô thể nhưng cảm thấy trên người của Bách Hổ có loại sức quyến rũ không tả được, cảm giác rất MAN.

"Thì ra là sủi cảo được bao thành như vậy!" Bách Hổ cười rục rờ, phá vỡ không khí có chút mập mờ đó giữa hai người.

"Giờ ngài mới biết?" Doãn Nhạc lấy tay che gò má đang nóng lên của mình, nũng nịu nhìn Bách Hổ một cái. Chỉ lo che giấu tim đập mặt đỏ cô cũng không có chú ý tới trên hai bàn tay của mình tất cả đều là bột mì.

Bách Hổ thấy trên mặt Doãn Nhạc đầy những vết ngón tay trắng trắng, vui vẻ cười đứng lên: "Mặt trắng nhỏ!"

"Chú giữu cọt cháu?" Doãn Nhạc tức giận kêu to. Đáy mắt cô lưu chuyển linh động sáng rỡ, đột nhiên cười xấu xa nắm lên một nắm bột mì, nhếch chân lên hướng gương mặt tuấn tú của Bách Hổ, xoa lên.

Bách Hổ vừa ắn núp, cũng vừa nắm bột mì hướng trên người Doãn Nhạc rắc rắc.

Bữa cơm này, thành một cuộc đại chiến bột mì.

Đợi đến khi mùi sủi cảo chín quen thuộc bốc lên thì trên người hai người tất cả đều là bột mì.

Lúc ăn cơm, Bách Hổ đột nhiên trịnh trọng nhìn Doãn Nhạc: "Nhạc Nhạc, ba mẹ em đang tìm em."

"À." Doãn Nhạc nghe xong chỉ ồ một tiếng, liền lại cúi đầu ăn bữa ăn tối.

Thấy Doãn Nhạc cúi đầu buồn bực ăn cơm, bộ dạng không nói một lời, Bách Hổ do dự một lát, lại quan tâm hỏi một câu: "Nhạc Nhạc, em không định trở về sao? Bọn họ cũng rất lo lắng cho em."

Những ngày này, lão đại ra lệnh cho anh tìm người, nhưng mà anh cũng không có nói cho Lão Đại biết người thực ra đang ở trong nhà anh, bởi vì anh muốn hỏi xem quyết định của Nhạc Nhạc. Nếu như cô vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý để về nhà, vậy anh sẽ không đuổi cô đi.

"Cháu phải chờ Trình Hạo trở lại." Đây là vấn đề Nhạc Nhạc suy nghĩ thật lâu. Cô phải đợi Trình Hạo trở lại rồi quyết định có để lại đứa bé này hay không. Cô sợ về nhà sẽ không cương lại được ý định của ba.

"Em muốn ở chỗ này bao lâu liền ở bấy lâu, tôi sẽ giúp em giữ bí mật." Bách Hồ hướng về phía Doãn Nhạc lộ ra một nụ cười xán lạn.

"Tạ ơn chú." Doãn Nhạc bị lời nói của anh chọc cười, con mắt to tròn vui vẻ nheo lại.

"Tốt lắm! Ăn nhiều một chút. Hai ngày nay em ói quá khiếp, tôi không hi vọng đến khi em trở về nhà đã gầy thành con khi nhò. Đến lúc đó Hi Nguyên nhất định sẽ bóp chết tôi." Bách Hồ bầm bầm gương mặt mềm mại càng ngày càng gầy của Doãn Nhạc, giọng nói không tự chủ được mang theo cung chầu.

"Cháu cũng không muốn trưởng thành là một con heo nhò mập mập." Nhạc Nhạc ngây thơ nhìn Bách Hồ chăm chăm, cô không bao giờ muốn trở lại cái bộ dạng tròn vo lúc trước nữa, hiện tại cô gầy tốt nhìn hơn nhiều.

"Thật ra thì heo mập nhò cũng rất đáng yêu." Thấy Nhạc Nhạc giận đến phùng hai má lên, Bách Hồ sáng lạng cười lớn.

Hi Nguyên đang nằm ở trên giường đọc sách, trong lúc bất chợt đèn điện phụt tắt, cả lầu đài Tinh Nguyệt lâm vào trong một vùng tăm tối. Điều này đối với Tinh Nguyệt chưa bao giờ mất điện mà nói thực có chút quái dị.

Chuyện gì xảy ra?

Trong lòng Hi Nguyên có chút sợ hãi, cô từ trong ngăn kéo lấy ra một cái đèn pin nhỏ, rón rén ra khỏi phòng.

Mọi thứ trong bóng tối khuếch đại lên, âm trầm đến có chút đáng sợ.

Hi Nguyên chống tay đi về phía trước, muốn xem một chút xem trong lầu đài còn có ai tỉnh hay không.

Đột nhiên phía sau của cô vang lên một chuỗi tiếng bước chân, tiếng bước chân kia cách cô càng ngày càng gần, ở trong đêm tối yên tĩnh tạo nên cảm giác kinh khủng dị thường.

"Ài?" Khi đối phương dùng cánh tay bắt được Hi Nguyên thì Hi Nguyên hoảng sợ xoay người, muốn dùng đèn pin rọi vào đối phương.

Đang lúc này, phía trước của cô cũng xuất hiện một người.

"Bé con?" Giọng nói của Thẩm Đan từ phía trước cô vang lên, cùng lúc đó, người mới vừa rời ở phía sau Hi Nguyên nhanh chóng tránh ra, Hi Nguyên rọi đèn pin theo chỉ thấy một bóng đen biến mất ở khúc quanh hành lang.

"Anh Thẩm!" Hi Nguyên nhào vào trong ngực Thẩm Đan, nom nớp lo sợ nắm chặt lấy áo anh, "Mới vừa rồi có người, hần tóm lấy em"

Vừa nghĩ tới hình ảnh mới vừa rồi bị người kia bắt được, thân thể Hi Nguyên liền không ngừng được run rẩy. Cô đột nhiên nghĩ đến chuyện hai lần đó từ trên cầu thang té xuống, có hay không có người muốn hại cô đây?

"Anh đi xem một chút!" Thẩm Đan cầm đèn pin cầm tay đuổi theo phía sau lưng Hi Nguyên.

"Đừng! Em sợ!" Hi Nguyên bắt được cánh tay Thẩm Đan, không để cho anh rời khỏi mình.

Đèn pin trong tay Thẩm Đan vừa soi sáng bàn chân trần của Hi Nguyên, anh lập tức đau lòng ôm lấy cô: "Thế nào không đi giày?"

"Em sợ bóng tối, muốn tìm người ở cùng, gấp quá nên." Hi Nguyên ủy khuất cắn môi.

Hôm nay Lăng Khắc Cốt làm thêm giờ, còn chưa có trở về, một khắc kia khi đèn dập tắt, cô cảm thấy đặc biệt cô độc.

Thẩm Đan ôm Hi Nguyên trở về phòng, không yên tâm dặn dò cô: "Anh đi sửa đường điện. Em khóa kỹ cửa lại, đừng có đi đâu cả."

"Có thể không cần đi hay không?" Hi Nguyên nín chặt áo sơ mi Thẩm Đan, hốt hoảng hỏi. Trong lòng của cô có chút lo lắng hoảng hốt, giống như có người đang rình rập chung quanh cô, đang đưa ra móng vuốt ác ma muốn bóp chết cô.

"Lầu đài Tinh Nguyệt có hệ thống cung cấp điện tự động, tôi đi đóng lại một cái liên có điện. Đừng sợ." Thẩm Đan vỗ vỗ gương mặt có chút lạnh lẽo của Hi Nguyên, an ủi cô. Nếu như không có người cố ý phá hoại, Lầu đài Tinh Nguyệt nhất định không có mất điện, việc mất điện hôm này quả thật có chút quỷ dị.

"Anh Thẩm, anh nhanh lên một chút trở lại!" Hi Nguyên sợ dặn dò Thẩm Đan.

Thẩm Đan ôm thật chặt Hi Nguyên một cái: "Chờ anh!"

Hi Nguyên vô lực buông áo Thẩm Đan ra, nhìn sau khi Thẩm Đan rời đi, cô vội vàng khóa kỹ cửa phòng, còn cầm cái ghế ngăn ở cửa.

Chờ tiếng bước chân của Thẩm Đan biến mất ở hành lang xong, Hi Nguyên đột nhiên nghe thấy tay cầm cánh cửa chuyển động. Cô bị sợ đến hét lên một tiếng, liền trốn vào trong chăn.

Tay cầm cửa vẫn một mực xoay đi xoay lại, hình như người bên ngoài không chịu buông tay, đang lấy cái gì đó chọc vào ổ khóa.

Nương theo ánh trăng, Hi Nguyên thấy dao gọt trái cây trên bàn, cô đột nhiên cắn chặt môi dưới, kiên cường xuống đất, cầm lấy dao gọt trái cây đi tới sau cửa. Nếu như người kia xông tới, cô không thể ần núp, nhất định phải tự vệ. Trước khi Thẩm Đan trở lại, cô muốn tự bảo vệ bản thân.

Khóa cửa đột nhiên truyền đến một tiếng vang thanh thúy, giống như trong phim trinh thám, khóa cửa bị một tên lưu manh mở ra từ bên ngoài vậy.

Hi Nguyên khẩn trương nắm chặt dao gọt hoa quả trước ngực, tùy thời chuẩn bị cùng xông vào đọ sức với kẻ lưu manh.

Đang lúc này, đèn trong phòng ngủ đột nhiên sáng choang.

Đồng thời nhìn thấy một bàn tay thò qua cánh cửa phòng cô, muốn đẩy cái ghế ngăn ở trước cửa ra. Ngay khi đèn vụt sáng, cái tay kia nhanh chóng rút lại, ngay sau đó một hồi tiếng bước chân nhẹ vô cùng từ cửa phòng cô rời đi.

Khi Thẩm Đan chạy vào phòng ngủ của Hi Nguyên thì thấy Hi Nguyên ngồi sững trên đất, bên chân còn ném một con dao gọt trái cây.

"Bé con?" Thẩm Đan vội vàng ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt vào trên giường.

"Mới vừa rồi có người. hấn muốn xông vào." Hi Nguyên hoảng sợ lo lắng bắt lấy Thẩm Đan, tâm còn chưa có thoát ra từ trong hoảng hốt mới rồi.

Chỉ thiếu chút nữa, người kia đã xông được vào phòng của cô.

Rốt cuộc là ai muốn hại cô?

"Tôi ngày mai tăng thêm mấy hộ vệ cho lầu đài Tinh Nguyệt, để bọn họ tuần tra 24/24 giờ." Thẩm Đan cũng cảm thấy sự tình nghiêm trọng, tinh táo nói.

Người của lầu đài Tinh Nguyệt đều đã trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, thân phận bối cảnh cũng tra rất tỉ mỉ. Là ai có bản lĩnh lớn như vậy xâm nhập vào lầu đài Tinh Nguyệt?

Hay là có người đột nhập?

Xem ra bảo đảm an ninh của lầu đài Tinh cần cẩn thận đảm bảo hơn một chút nữa.

"Có người muốn hại em." Hi Nguyên nằm ở trong ngực Thẩm Đan, vẫn không ngừng được run rẩy.

"Có Anh Thẩm ở đây, hấn sẽ không thể tổn thương đến em được." Thẩm Đan lấy tay vỗ lưng Hi Nguyên, cố gắng an ủi cô.

Giữa lúc Lăng Khắc Cốt đi vào phòng ngủ Hi Nguyên thì thấy Thẩm Đan và Hi Nguyên đang ôm nhau, anh lập tức không vui nhìn chằm chằm hai người: "Các người đang làm gì?"

"Thiếu gia." Thẩm Đan nhìn nhìn tay bản thân đang ôm Hi Nguyên, lập tức hốt hoảng buông cô ra, cẩn thận lui qua một bên.

Đột nhiên mất đi vòng ôm của Thẩm Đan, thân thể Hi Nguyên run càng tợn hơn: "Anh Thẩm."

"Khắc Cốt, anh đã thấy chưa? Thời điểm không có anh, cô ta cứ như vậy vụng trộm với người ta, không hề đem sự tôn nghiêm của anh để vào mắt."
Tướng Lệ Văn đây chằm chọc cười lạnh nói.

"Không nên nói bậy!" Thẩm Đan giận đến nghĩ muốn cắt đứt cổ của Tướng Lệ Văn, anh một phát bắt được tay của cô ta, hung ác nhìn cô ta chằm chằm.

"Kẻ vụng trộm còn không cho nói, trên đời này còn có nơi không nói lý lẽ như vậy hay sao?" Tướng Lệ Văn cắn răng nghiêng lợi lắc lắc tay, dùng sức hất tay Thẩm Đan ra.

"Các người đi ra ngoài!" Lăng Khắc Cốt lạnh lẽo ra lệnh cho hai người sau lưng.

"Khắc Cốt, giáo huấn con bé cho tốt một chút, nếu không con bé không biết còn cho anh đội bao nhiêu cái nón xanh nữa." Tướng Lệ Văn chê cười nói.

Giọng điệu ác độc của cô ả đôi lấy một cái tát của Thẩm Đan.

"Không được vũ nhục bé con!" Thẩm Đan nắm chặt quả đấm, ở trước mặt Tướng Lệ Văn cô nén mấy lần. Anh vốn là không muốn dùng vũ lực uy hiếp Tướng Lệ Văn, nhưng lời của cô ta rất đáng hận, để cho anh không nhịn được muốn bóp chết cô ta.

"Mày?" Tướng Lệ Văn oán độc nhìn chằm chằm Thẩm Đan. Một tát này hôm nay cô nhớ, ngày sau nhất định sẽ trả lại cho hấn gấp bội.

"Đi ra ngoài!" Lăng Khắc Cốt lạnh giọng hét lớn. Tướng Lệ Văn om sòm khiến cho anh phiền lòng.

Tướng Lệ Văn hừ lạnh một tiếng, hất tay rời đi.

"Hệ thống cung cấp điện tối nay bị người phá hỏng, có người muốn hại bé con." Thẩm Đan trước khi rời đi, tinh táo nhắc nhở Lăng Khắc Cốt. Anh

không hy vọng mới vừa rồi Lăng Khắc Cốt hiểu lầm anh và Hi Nguyên, mặc dù anh rất hy vọng có thể quanh mình chính đại ôm bé con, nhưng anh không hy vọng bé con bị người ta oan uổng.

"Tra rõ là ai! Tôi muốn làm thịt hắn!" Lăng Khắc Cốt thấy thân thể vẫn run rẩy cùng ánh mắt khủng hoảng của Hi Nguyên, không vui nắm chặt quả đấm.

"Dạ!" Thảm Đan gật đầu, cung kính khom người một cái, xoay người rời đi.

Sau khi Thảm Đan đóng cửa phòng ngủ, Lăng Khắc Cốt vừa kéo roi cà vạt cùng áo sơ mi, vừa cất bước bước lên giường.

"Đừng!" Hi Nguyên bị gương mặt lo lắng của Lăng Khắc Cốt dọa sợ, cô cho là anh muốn đánh cô, lập tức nhắm mắt lại, hướng giữa giường lui một bước dài.

Lăng Khắc Cốt nhào tới trên người Hi Nguyên, ôm chặt cô vào trong ngực, môi mỏng vô tình thật chặt hôn lên cánh môi lạnh lẽo như băng của Hi Nguyên.

Nụ hôn của anh quấy rầy những lo lắng trong lòng Hi Nguyên, khiến cho cô tạm thời quên hết những sợ hãi vừa rồi, lâm vào trong sự kích thích vô hạn mà anh khơi lên.

Khi Hi Nguyên mệt mỏi ngủ thiếp đi thì cặp mắt phượng lãnh khốc kia của Lăng Khắc Cốt trong đêm tối lóe lên ánh sáng lạnh tinh xảo.

Ngày hôm sau, trong lầu đài Tinh Nguyệt tăng lên hơn mười hộ vệ, bọn họ 24/24 giờ tuần tra, hơn nữa Thảm Đan còn phái người cài đặt một hệ thống theo dõi tân tiến nhất, có thể nhìn rõ tất cả mọi chuyện xảy ra ở bên trong lầu đài Tinh Nguyệt.

Tường Lệ Văn đứng ở phía trước cửa sổ phòng ngủ mình, nhìn một đám hộ vệ võ trang đầy đủ ở lầu dưới, phiền não nói: "Xem thế này càng khó xuống tay hơn. Anh nói xem phải làm sao diệt trừ cái con ranh xấu xí đó?"

"Đừng lo lắng, chắc chắn sẽ có cơ hội." Diệp Bưu ôm lấy hông của cô, tà ác hôn lên lỗ tai của cô.

"Chắc chắn sẽ có cơ hội? Những lời này anh nói đã bao lần rồi?" Tường Lệ Văn bất mãn đẩy Diệp Bưu ra. Nếu như không phải là sợ bị Lăng Khắc Cốt hoài nghi, cô sớm đã tự thân ra tay giết chết con ranh xấu xí đó rồi, còn để nó lượn lờ ở bên cạnh Lăng Khắc Cốt hay sao? !

"Chuyện này không thể gấp. Hai chúng ta cũng phải còn sống, mới có thể chứng kiến thắng lợi cuối cùng." Diệp Bưu cười lấy lòng.

Nếu như bị Lăng Khắc Cốt phát hiện, hẳn nhất định sẽ bị chết rất thảm. Chuyện của Trình Liệt khiến cho hắn đối với Lăng Khắc Cốt cảm thấy sợ hãi, chỉ sợ có một ngày rơi vào tay anh ta, sẽ có cùng kết cục giống như Trình Liệt.

"Tiểu tử nhát như chuột! Anh còn không mạnh bằng cái tên thất phu Trình Liệt hữu dũng vô mưu kia!" Tường Lệ Văn khi bị Diệp Bưu ôm lấy thì bất mãn trách cứ.

.

Ngày hôm sau chính là hôn lễ của Sơn Miêu, vì ăn mừng anh thành công thoát khỏi danh hiệu người đàn ông độc thân giàu có, mấy huynh đệ cùng đi Nhân Gian Tiên Cảnh chúc mừng anh. Năm người không biết uống bao nhiêu rượu tốt cất giấu của Sơn Miêu, chỉ thấy trên đất bày một đồng lớn vỏ chai rượu.

"Hôm nay là ngày cuối cùng tự do của tôi, để cho mấy anh em chúng ta triệt để điên cuồng một đêm." Sơn Miêu ra ý bảo phụ tá đi kêu mấy tiểu thư đẹp nhất Nhân gian Tiên cảnh tới đây.

"Cậu không sợ ngày mai bị em dâu bóp chết sao?" Ngân Báo nhạo báng nhảy nhót với Sơn Miêu mấy cái. Sơn Miêu còn lo tới đáng vóc bà xã, còn dám ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt?

"Các anh giúp tôi giữ bí mật." Sơn Miêu tà mị cười. Người không phong lưu uống phí tuổi trẻ, hôm nay là ngày cuối cùng anh có thể tự do vui đùa. Anh đột nhiên nói với Thanh Long: "Tôi mới có hàng mới, tuyệt đối so với mấy em mình tinh, á hậu ở công ty anh xinh đẹp hơn. Có muốn tôi đưa cho anh hay không?"

"Tôi sẽ thiếu phụ nữ hay sao?" Thanh Long đẩy đẩy mắt kính gọng vàng, hung hăng xuyên thấu qua tròng mắt kính tròn mắt nhìn Sơn Miêu một cái. Dưới tay anh có rất nhiều mình tinh lớn nhỏ, ai không dốc sức liều mạng nghĩ leo lên giường của anh? Nếu như anh ai đến cũng không cự tuyệt, giường của anh sợ sớm đã bị những phụ nữ kia áp sập.

"Cô gái này rất có mùi vị. Nếu như không phải là có Mang Lâm, tôi nhất định phải đem cô ấy Kim Ốc Tàng Kiếu." Sơn Miêu không sợ chết nói.

"Anh thử qua rồi sao?" Lăng Khắc Cốt đột nhiên phóng cho Sơn Miêu một ánh mắt đầy uy hiếp, Sơn Miêu bị sợ đến lau mồ hôi lạnh một cái. Một người đàn ông nói muốn cho "Băng Nhi" hạnh phúc, lại vẫn dám ăn vụng!

"Làm sao có thể? Lão đại biết nguyên tắc của tôi, cũng không đụng vào mấy vị tiểu thư cấp dưới." Sơn Miêu lấy lòng đám lưng Lăng Khắc Cốt, "Từ khi có Mang Lâm, tôi thật sự không có chạm qua nữa phụ nữ khác. Lão đại, cậu cũng đừng nói xấu tôi với Mang Lâm."

"Làm sao cậu còn chưa kết hôn liền đã thay đổi thành nô lệ của vợ rồi?!" Bàn tay Bách Hổ hung hăng chụp lên lưng Sơn Miêu, tận tình nhạo báng anh.

"Ít nói mồm đi! Anh cũng có cái ngày phải kết hôn ấy đấy." Sơn Miêu xoa lưng mình bị chập đầu, không ngừng oán trách. Bách Hồ luôn là liều mạng như vậy, xuống tay nặng chết người.

"Tôi? Kết hôn?" Bách Hồ chưa có từng nghĩ tới cái vấn đề này sừng sốt, trong đầu của anh xuất hiện gương mặt trái táo mượt mà kia. Điều này sao có thể? Người ta mới chỉ là một tiểu cô nương. Đột nhiên phát hiện ra Doãn Nhạc ở nhà một mình, anh có chút lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay một chút, muộn như thế này rồi cô có sợ hãi hay không?

Bách Hồ đột nhiên đứng lên, nói với mọi người: "Tôi đột nhiên nhớ ra có chút việc chưa làm, tôi đi trước một bước, các cậu đừng để ý tới tôi, tiếp tục!"

Nhìn dáng vẻ anh vội vàng vàng rời đi, trông mắt đen tinh xảo của Thanh Long đột nhiên nheo lại, kỳ quái nói: "Bách Hồ có bí mật. Các cậu có biết gần đây cậu ta thế nào hay không?"

"Cậu ta rất bình thường mà?" Sơn Miêu không chút hoài nghi nói.

"Nghe nói cậu ta gần đây tan việc rất đúng giờ, không hề giống cái tên Tam lang liều mạng lúc trước nữa. Các vụ việc trên tay cũng giao tất cả cho Thẩm Đan đi làm." Ngân Báo đem tin đồn anh biết nói cho mọi người nghe.

"Có phải là có phụ nữ hay không?" Sơn Miêu thần thần bí bí hỏi.

"Như vậy không phải là tốt hơn sao?" Lăng Khắc Cốt nắm một bình rượu lên, rót cho Sơn Miêu một chén, "Hi vọng mấy người bọn họ đều giống như anh, sớm một chút biến thành người đàn ông của gia đình."

"Lão đại, cảm ơn." cậu "Người đàn ông của gia đình" kia của Lăng Khắc Cốt nói xong trong lòng Sơn Miêu có âm ả plan tỏa. Sơn Miêu vội vàng nói cảm ơn với Lăng Khắc Cốt.

"Các cậu xuống địa ngục là tốt rồi, không cần kéo tôi theo!" Thanh Long quơ quơ XO trong chén, lạnh lùng nói. Kể từ khi "Cô ấy" rơi xuống vách núi xong, tim của anh liền bị phong kín, không còn có người phụ nữ nào có thể đẩy đổ bức tường ngăn cách trong tim anh, anh không tin đời này còn có thể tìm được tình yêu.

Lúc này, từ bên ngoài đi vào mấy cô gái ăn mặc rất mát mẻ, trong số đó có một cô gái duy nhất ăn mặc khá bảo thủ, lại hấp dẫn người ta nhất. Cô có một mái tóc đen nhánh gọn sóng, giống như rong biển rũ xuống trước ngực, trông mắt như hồ phách trong suốt, trên gương mặt như ngọc là đuôi mắt biết cười, cho dù chỉ một cái nhếch môi nhẹ nhàng cũng phong tình vạn chủng. Cô gái này khi nhìn thấy Thanh Long, nụ cười trên mặt có mấy giây trở nên cứng ngắc, một lát sau liền khôi phục lại bình tĩnh. Cô an nhiên đi đến trước mặt Thanh Long, chủ động ngồi lên đùi của anh. Mấy cô gái khác cũng giống như cô, ở trước mặt Lăng Khắc Cốt và Ngân Báo là lời đùa tình. Chỉ có một mình Sơn Miêu là chẳng có ai để ý đến.

"Cút!" Lăng Khắc Cốt hất cô gái đang trườn trên đùi anh ra, trong mắt đầy khinh thường, giống như sợ người phụ nữ này là dơ quần áo của anh vậy.

Cô gái quyến rũ kia bị anh đẩy ngã xuống đất, ủy khuất bò dậy, khóc lao ra khỏi phòng.

Ngân Báo vuốt vuốt lỗ mũi, bất mãn chất vấn cô gái trong ngực: "Em chết mấy kí phẩn vậy? Thúi chết đi!"

Cô gái kia bị lời nói của Ngân Báo làm cho cực kỳ lúng túng, cô xấu hổ cắn răng rời đi.

"Họ đều là thê đồ chỗ này của tôi, các cậu thật không hiểu được thương hương tiếc ngọc!" Sơn Miêu không kềm chế được nhấc chân đặt lên bàn, nhạo báng Lăng Khắc Cốt và Ngân Báo. "Chỉ có Thanh Long còn là thân sĩ nhất."

"Ngài chính là Long tổng? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!" Cô gái ngồi ở trên đùi Thanh Long đưa tay ngọc thon thon ra loay hoay nghịch cà vạt của Thanh Long, nhẹ nhàng thổi hơi bên cánh môi của anh, nụ cười kia đầy mê hoặc.

Thanh Long giống như đang xem kịch, mặc cho cô gái kia ở trước mặt mình thổi hơi, khoe môi lạnh bạc của anh khẽ nhếch lên, nho nhã cười nhạt.

"Khanh Khanh, phục vụ anh hai của tôi cho thật tốt, nói không chừng tiếp theo tiểu thiên hậu Á châu chính là em!" Sơn Miêu hài hước cười.

"Giá tiền của tôi rất cao, anh chịu bỏ ra hay sao?" Cô gái được gọi là Khanh Khanh ở trên đùi Thanh Long quyến rũ nghiêng đầu.

Thanh Long rút cả vạt của mình về, thít thít cổ áo, tề nhạt hỏi: "Đặt cỡ nào?"

Anh thật đúng là không tốn tiền đi tìm phụ nữ, cái cô gái gọi Khanh Khanh này khiến cho anh có một loại kích động vui mừng muốn được tiêu tiền.

"Tiếp rượu, một trăm vạn, cầm tay một cái, năm trăm vạn, hôn môi nhỏ. . . ." Khanh Khanh dính vào trước môi mỏng của Thanh Long, cười mê hoặc, "Mười triệu. Chỉ là, tôi hiện tại không có hứng thú, Long tổng tìm người khác thôi."

Nói xong, Khanh Khanh đang muốn nhảy xuống khỏi đùi Thanh Long rời đi.

"Oa! Đắt như thế? Mua một bà vợ về nhà nuôi cũng không cần phải nhiều tiền như vậy chứ?" Ngân Báo khoa trương kêu to.

Cái cô Khanh Khanh này quả thực là sư tử ngọam, cũng chỉ là nhìn có chút thùy mị thôi, đâu có cần thiết phải hét giá tiền cao như vậy. Nếu như là anh,

thà cảm mười triệu đi mua ngôi biệt thự, cũng sẽ không thèm mua một cái hôn của phụ nữ.

Thanh Long nắm được cảm Khanh Khanh, đột nhiên lộ ra nụ cười tà ác, anh cúi thấp đầu xuống, ánh mắt kì quái nhìn đối phương: "Em, tôi bao rồi!"

Khanh Khanh vừa nghe Thanh Long nói lời này xong, hốt hoảng muốn nhảy xuống khỏi đùi Thanh Long: "Tôi hiện tại không thoải mái. Không tiếp khách."

Thanh Long căn bản không cho cô cơ hội kháng cự, một phát bắt được vác cô lên vai, nói với Sơn Miêu: "Cô gái này tôi mang đi!"

"Khôn kiếp! Anh buông tôi ra!" Khanh Khanh bộ dạng quỵến rũ hoàn toàn biến mất, đột nhiên hung hãn gào lên, dùng cả tay chân mà đá Thanh Long.

"Không tệ! Có hương vị!" Thanh Long vỗ vỗ cái mông Khanh Khanh, nho nhã cười nhạt, trông mắt đen phía sau cặp mắt kính gọng vàng lộ ra ánh sáng sáng quắc.

"Con mẹ nó cái tên khốn kiếp này! Tôi không tiếp khách!" Khanh Khanh giận đến cắn răng, cô thấy Thanh Long không hề có dấu hiệu buông tay, liền hung hăng cắn đầu vai anh.

"Sơn Miêu, ngày mai gặp ở hôn lễ!" Thanh Long cười chào tạm biệt mọi người xong, vác Khanh Khanh đi ra khỏi Nhân Gian Tiên Cảnh.

Khanh Khanh bị Thanh Long ném vào chiếc Ferrari màu bạc, giống như chim sợ cành cong, cô vừa bị vút xuống chỗ ngồi, liền liều mạng giãy dụa lắc tay nắm cửa, muốn xông ra.

"Em không nên trêu chọc tôi!" Thanh Long cười lạnh mở khóa, khởi động xe hơi.

Còn không có người phụ nữ nào dám coi thường uy nghiêm của anh, công khai khiêu khích anh. Cô gái này lá gan không nhỏ!

Xe dừng ở phía trước một căn biệt thự màu trắng, Thanh Long nhảy xuống khỏi Ferrari, một tay túm lấy Khanh Khanh kéo ra, vác lên vai liền đi vào phía trong biệt thự.

Biệt thự này là nơi anh dùng để nghỉ dưỡng, tọa lạc bên bờ biển, từ phía trước căn biệt thự nhìn ra, là một dải cát vàng xa tít. Dưới ánh trăng óng ánh, dải cát nhìn mỹ lệ vô cùng

"Anh dám đụng vào tôi tôi liền giết chết anh!" Khanh Khanh ngồi ở trên giường, hướng về phía Thanh Long đang cởi áo sơ mi uy hiếp.

"Dùng dao hay là dùng súng? Có muốn tôi cho em mượn một món vũ khí hay không?" Thanh Long cười nhạt áp đến trên người Khanh Khanh, anh tà mị nhìn người phụ nữ đang phát run phía dưới thân. Rõ ràng chỉ là một cô gái rất ngây ngô, còn dám ở trước mặt anh làm ra vẻ thành thực! Anh điều hành kinh doanh của Truyền thông Long Dực nhiều năm như vậy, dạng phụ nữ nào mà chưa từng thấy qua? Cô chỉ dùng chút ngụy trang nho nhỏ này làm sao có thể thoát được “pháp nhãn” của anh?

"Dao, không, muốn súng!" Khanh Khanh cắn răng nghiền lợi trợn trừng mắt mà nhìn Thanh Long, gương mặt sung huyết đỏ bừng.

Thanh Long từ trong túi móc ra một khẩu súng đặt vào trong tay Khanh Khanh, nhưng cô còn chưa kịp ra tay, liền bị anh ngăn chặn. Anh ấn tay cô về phía đầu giường, sau đó cường thế cắn nuốt cánh môi đỏ mọng của cô.

Môi của cô vậy mà lại không tởm son!

Thanh Long kinh ngạc liếm cánh môi đỏ tươi kia. Cực kỳ ít phụ nữ trời sinh môi không tởm mà đỏ thắm, mặc dù anh làm trong ngành giải trí, cũng chưa từng thấy qua bao nhiêu phụ nữ đẹp tự nhiên giống như Khanh Khanh.

Trên môi của cô có loại hương vị hoa cỏ nhàn nhạt, Thanh Long hài lòng cuốn lấy cánh môi đỏ mọng mê người này, trong giờ khắc cô không cách nào chống cự xé đi trang phục của cô, bá đạo đoạt lấy thân thể cô.

Thời khắc đụng vào tấm màng mỏng kia, khoe môi Thanh Long nhàn nhạt nhếch lên.

Non nót đúng như suy nghĩ của anh, cô gái này chặt đến mức khiến anh muốn mất khống chế.

"Thật là đau!" hai chân Khanh Khanh đá loạn, muốn đẩy cự thú to lớn trong cơ thể kia ra.

Người ta nói lần đầu tiên của người con gái sẽ đau đớn, không ngờ lại có thể đau đến muốn chết đi như vậy. Người đàn ông này quả thật không phải là người!

"Kiên nhẫn một chút!" Thanh Long nâng eo nhỏ của đối phương lên, bèn nhón chạy nước rút.

Sau cả một đêm cuồng hoan, Khanh Khanh từ trong ác mộng tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt tuấn mã của Thanh Long.

Cô hận đến cắn răng, từ trong ngực Thanh Long nhảy ra xong, cô móc son môi trong túi ra, lưu lại ở trên giường một dòng chữ to màu đỏ thắm: "Anh là con heo!"

Hải lòng tiếc nhìn dòng chữ mình lưu lại, Khanh Khanh nhặt chìa khóa xe lên, đẩy cánh cửa lớn của biệt thự đi ra ngoài, cô nhảy vào chiếc Ferrari của Thanh Long, lái xe rời đi.

Khi Thanh Long tỉnh lại thì chỉ thấy bốn chữ màu đỏ thắm kia nghe cười nhạo anh.

Không có phương tiện giao thông, anh chỉ còn cách đi bộ ra đường quốc lộ, chặn một chiếc taxi chạy đến giáo đường.

"Thanh Long, tối hôm qua quá kịch liệt sao? Ngày quan trọng như vậy mà lại dám đến trễ!" Ngân Báo nhạo báng đấm ngực Thanh Long.

"Kịch kiệt hay không kịch kiệt! Cậu có cần ném thử một chút không?" Thanh Long sửa sang lại y phục, thần thần bí bí cười yếu ớt. Sau một đêm kịch liệt kia trên người của anh hiện đầy dấu tay cùng cào của con mèo nhỏ hoang dã kia, chỉ có điều đây lại là lần đầu tiên sau gần mười năm anh có được cảm giác cực kì thỏa mãn. Đợi khi rảnh rỗi, anh nhất định sẽ lại đi thăm Nhân Gian Tiên Cảnh, ném thử một chút tự vị của con mèo nhỏ này. Nhân tiện cảnh cáo Sơn Miêu một chút, trước khi anh chơi đủ, không cho con mèo hoang nhỏ này tiếp khách!

"Phụ nữ của nhị ca tôi nào dám đụng." Ngân Báo lập tức thức thời lác đầu. Anh hiểu rõ vô cùng tính tình Thanh Long, khi anh ta cười đến càng vô hại thì lại càng đáng sợ. Ngược lại khi anh ta trung ra vẻ mặt lạnh lùng, thì lại chính là lúc vô hại nhất.

Lúc này khúc nhạc mừng tân hôn vang lên, Thang Mang Lâm khoác cánh tay anh trai Thang Dật Thần chậm rãi đi vào giáo đường, cô nhìn thoáng qua ba đang ngồi ngay hàng đầu, trong mắt thoáng hiện lệ quang hạnh phúc.

Lăng Khắc Cốt nở nụ cười khích lệ với cô, để cho cô có dũng khí tới nắm lấy bàn tay Sơn Miêu.

Mọi người đều nói hôn nhân là huyết mọ của tình yêu, không biết Sơn Miêu có thể lấy được cô rồi còn biết quý trọng hay không. Chỉ là có Lăng Khắc Cốt ở đây, cô mới không lo lắng.

Thang Dật Thần đem em gái giao vào trong tay Sơn Miêu, rồi lùi lại đứng bên cạnh ba.

Ba Thang ngồi trên xe lăn cảm động cầm tay của con trai, ông rất cuộc đã có thể nhìn thấy con gái hạnh phúc lập gia đình.

"Lâm nhi sẽ hạnh phúc." Thang Dật Thần nắm chặt tay của ba, nén lệ nói.

Hôm nay bọn họ đều đã tặng Lâm nhi của bọn họ cho người ta, cô không bao giờ còn là cô gái nhỏ lượn quanh bên người bọn họ nữa, mà là vợ của người ta rồi.

Một loại kiều ngạo của người anh trai khiến anh ngẩng cao đầu cười đến vô cùng mê người.

Sau khi hôn lễ kết thúc, bọn họ đi tới khách sạn lớn nhất trong số những khách sạn dưới trướng của Lăng thị tiếp tục chiêu đãi khách.

Hi Nguyên bung một ly nước trái cây đi vào trong một góc, kể từ sau lần được Thang Dật Thần cứu đó, cô vẫn không tìm được cơ hội để nói cảm ơn với anh. Hôm nay thật vất vả gặp được, cô nhất định phải phải cảm ơn anh mới được.

Thang Dật Thần hình như không quá thích loại trường hợp xã giao này, sau khi uống mấy ly rượu xong liền trốn ra sảnh ngoài.

Hi Nguyên thấy thế, liền đuổi theo.

"Anh Dật Thần, chuyện ngày đó còn chưa kịp cảm ơn anh." Mặc dù xét về vai vế, Thang Dật Thần là anh vợ của chú Sơn Miêu, nhưng Hi Nguyên vẫn cảm thấy gọi anh là anh Dật Thần nghe thân thiết hơn.

Thang Dật Thần xa cách nói: "Chuyện ngày đó chỉ là đúng dịp, cho dù là bất kì ai tôi cũng sẽ ra tay cứu, không chỉ có cô."

"Những người được anh Dật Thần cứu là em, cho nên vẫn là vô cùng cảm tạ." Hi Nguyên ngẩng thơ ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, ngược nhìn Thang Dật Thần. Ở khoảng cách gần như vậy, mới phát hiện anh cao hơn mình rất nhiều.

"Nếu cô thật sự muốn cảm ơn tôi thì xin hãy đối xử tử tế với Lâm nhi." Thang Dật Thần cúi thấp đầu xuống, có chút khinh miệt nói. Anh vẫn còn không quên được Lâm nhi là vì cái gì mà sanh non, cho nên đối với Hi Nguyên vẫn không có cách nào tha thứ.

"Em không có! Anh Dật Thần, em. . . ." Hi Nguyên úy khuất vành mắt hồng hồng, cô đang muốn giải thích thì từ sau lưng giọng nói giễu cợt của Tường Lệ Văn truyền tới.

"Thật đúng là một đôi anh có tình em có ý! Tôi thật cảm thấy bắt đầu hâm mộ rồi! Khắc cốt, anh nói xem có phải hai người bọn họ đứng gần nhau trông rất xứng đôi không? Quả thật là kim đồng ngọc nữ!" Tường Lệ Văn quay qua Lăng Khắc Cốt với vẻ mặt lo lắng hỏi. Chỉ là câu hỏi của cô ta không nhận được câu trả lời, đôi lại chỉ là một tiếng hừ lạnh.

"Lăng tổng." Thang Dật Thần cuống ngao ưỡn ngực, chào hỏi Lăng Khắc Cốt xong liền bỏ Hi Nguyên lại rồi đi. Anh ngay cả một câu giải thích cũng không muốn.

"Ai yêu! Thái độ này là gì vậy? Khắc cốt dù sao cũng là cha vợ tương lai của cậu nha!" Tường Lệ Văn ở một bên quạt gió thổi lửa, muốn kích thích sự ghen ghét của Lăng Khắc Cốt.

"Trương Lệ Văn, cô bớt nói hươu nói vượn đi". Hi Nguyên tức giận rống lên với Trương Lệ Văn. Cái mặt yêu tinh già này luôn thấy cô không vừa mắt, chỉ cần thấy được cô ở cùng với một người đàn ông nào đó, liền tự biên tự diễn có gắng gấn cho tội cái tội hồng hạnh xuất tường, thật là quá ghê tởm!

"Tôi nói hươu nói vượn? Người có mắt đều có thể nhìn ra!" Trương Lệ Văn khiêu khích nhìn Hi Nguyên.

"Lệ Văn, cô đi ra ngoài đi!" Lăng Khắc Cốt ra lệnh cho Trương Lệ Văn đang đứng bên cạnh, về mặt anh lạnh lẽo, trong đáy mắt lạnh lùng kia có tia lửa lóe lên.

Trương Lệ Văn lắc lắc thân hình yêu mị của loài rắn, không cam lòng rời đi.

Khi trên sân ngoài trời chỉ còn lại Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên thì trên người Lăng Khắc Cốt tỏa ra hơi thở lạnh lẽo khiến Hi Nguyên bị sợ đến muốn chạy trốn. Cô bỏ lại nước trái cây trong tay, muốn đi qua bên cạnh Lăng Khắc Cốt.

Bàn tay Lăng Khắc Cốt duỗi một cái liền ôm Hi Nguyên vào trong ngực, anh một tay giữ lấy cô áp lên đùi, xoay người một cái liền áp cô đến góc tường bị màn che che khuất.

"Anh Dật Thần? Kêu thật dễ nghe!" Lăng Khắc Cốt cắn răng, dính vào bên tai Hi Nguyên, đùa cợt cười lạnh.

"Kêu anh thì thế nào? Phạm vào luật của nước nào vậy?" Hi Nguyên không phục nhìn Lăng Khắc Cốt. Cô cũng chỉ là nói một lời cảm ơn với Thang Dật Thần, anh và Trương Lệ Văn liền lại chụp lên đầu cô cái mũ hồng hạnh xuất tường

"Em không thể an phận một chút hay sao? !" Lăng Khắc Cốt cảm tức rống to.

"Tôi không có! Là anh Dật Thần cứu. Umh" Hi Nguyên đẩy lồng ngực to lớn của Lăng Khắc Cốt, quật cường phản kháng.

Cô sẽ không thừa nhận tội danh "có lẽ có" *, hơn nữa còn là Trương Lệ Văn áp đặt ở trên người cô.

*Có lẽ có: Thời Tống Trung Quốc, gian thần Tàn Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tàn Cối có căn cứ gì không? Tàn Cối trả lời "có lẽ có". Về sau từ này được dùng với ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

Tất cả bất mãn cùng kháng nghị của cô đều bị Lăng Khắc Cốt nuốt hết. Môi mòng của anh cắn nuốt sạch sẽ cái miệng nhỏ nhắn của cô, gần như điên cuồng đòi lấy hương thơm trong cánh môi cô.

"Đừng! Sẽ có người tới!" Hi Nguyên nghĩ đây là sân ngoài của bữa tiệc, bất cứ lúc nào cũng có thể có khách ra phía ngoài này thư giãn một chút, cô sợ hãi muốn đẩy Lăng Khắc Cốt ra. Nếu như để người ta nhìn thấy cô và Lăng Khắc Cốt ở chung một chỗ, ngày mai nhất định sẽ trở thành tiêu đề hàng đầu của báo giới.

"Mở rộng chân ra!" Lăng Khắc Cốt chẳng những không để ý tới chống cự của Hi Nguyên, ngược lại lạnh giọng ra lệnh cho cô. Hi Nguyên không nghe, anh liền mạnh mẽ tách chân của cô ra, để chúng quăn lên vòng eo trắng kiện của anh.

Hi Nguyên chỉ cảm giác quần lót dễ dàng bay mất, sau đó một cự vật nhân lúc đó xông vào trong cơ thể cô.

"A!" Hi Nguyên kim lòng không được rên rỉ ra tiếng, cô đáp lại khiến Lăng Khắc Cốt cực kỳ hài lòng, anh quyền cường cười ôm chặt lấy cô, không ngừng chạy nước rút.

Đột nhiên có tiếng bước chân đang tới gần, Hi Nguyên lập tức cắn môi dưới, u oán nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt vung tay lên, kéo tấm màn che che lại thân thể hai người, khiến người bên ngoài chỉ nhìn thấy tấm rèm cửa bay bay, mà không thể thấy được một màn kịch tình phía sau.

"Anh có nghe thấy tiếng gì đó hay không?" Bên ngoài màn che cách chỗ bọn họ xa xa truyền đến giọng nói, hình như là giọng của Bách Hổ.

"Giống như con muỗi cắn người." Thanh Long cười nhe nhả nói.

"Con muỗi cắn người sẽ phát ra âm thanh?" Bách Hổ bối rối sờ sờ cái ót, cái tên đầu dưa luôn ngay thẳng này nghe không hiểu ý tứ của Thanh Long.

"Cậu mà cảm thấy không hiểu được, ngày nào đó kêu Thanh Long biểu diễn cho cậu coi." Ngân Báo vỗ vỗ bả vai Bách Hổ, ý vị sâu xa nói. Trên gương mặt bướng bỉnh như một cậu nhóc hiện lên đầy nét tươi cười.

"Sao cậu không đi mà biểu diễn? Ít lời tôi ra đi!" Thanh Long không vui từ trong lỗ mũi nặn ra tiếng hừ lạnh không mấy dễ nghe, trên gương mặt tuấn dật vẫn treo nụ cười nhạt nhẽo .

"Khụ khụ khụ! Tôi đâu có phụ nữ!" Ngân Báo bị câu nói của Thanh Long làm cho ho khan sặc sụa, gương mặt trẻ con sung huyết đỏ bừng.

"Giải tán! Chúng ta đem đề giành lại không gian cho lũ muỗi." Thanh Long từ trên ghế đứng bật dậy, cười cười ngụ ý nói.

Bách Hổ vẫn còn chưa nghe ra thế nào, Ngân Báo thấy thế kéo anh dậy cùng đi ra bên ngoài: "Cậu đi làm thẳng nhóc giữ cửa, nghiêm cấm tất cả người

lạ vào bên trong!"

"Tại sao?" Bách Hồ bất mãn kháng nghị.

"Bởi vì đó là bản phận của cậu!" Ngân Báo hung hăng gõ lên đầu Bách Hồ, "Cậu bao dưỡng phụ nữ dùng để làm gì? Lại còn lén lút lút lút như vậy?"

Bách Hồ bị lời nói Ngân Báo khiến cho mặt sung huyết đỏ bừng, anh lúng túng nói: "Ai bao dưỡng phụ nữ chứ?"

Nhà của anh mặc dù có giấu một cô nhóc Nhạc Nhạc, nhưng như vậy không thể coi là bao dưỡng phụ nữ chứ?

Ngân Báo hừ một tiếng, liền bỏ Bách Hồ lại rồi đi.

Chờ cho mọi âm thanh bên ngoài đều biến mất, Hi Nguyên mới thả cánh môi dưới bị cắn chặt ra, bất mãn đấm Lãng Khắc Cốt. Mới vừa rồi bên ngoài nhiều người như vậy, anh chẳng những không chịu nhường một chút, ngược lại hoan ái vô cùng cuồng nhiệt hại cô nhiều lần thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng. Nếu quả thật như vậy liền mất hồn rồi, muốn cô sau này làm thế nào nhìn mặt mấy ông chú kia đây?

Lãng Khắc Cốt càng thêm cuồng dã tiến công Hi Nguyên đã gãy gục đến te tua, khiến cho cô chỉ có thể ôm lấy bờ vai của anh, cùng luật động theo anh.
.....

Khi tất cả kết thúc thì Hi Nguyên đã mệt mỏi kiệt sức, giữa hai chân đau rất.

Người đàn ông này, được tạo thành từ sắt thép sao, mỗi lần cùng làm cho cô giống như bị tra tấn, đau đớn cùng vui vẻ đan xen, khiến cho cô yếu cũng không được, hận cũng không xong.

"Khôn kiếp!" Hi Nguyên dựa vào trước ngực Lãng Khắc Cốt, suy yếu thờ dốt.

Lãng Khắc Cốt giúp Hi Nguyên sửa sang xong y phục, liền ôm cô đi ra khỏi tấm rèm cửa.

Khi hai người đi ra tới chỗ cửa dẫn ra ngoài sảnh thấy Bách Hồ với sắc mặt trắng hồng đứng ở cửa, hình như anh thật sự nghe theo mệnh lệnh của Ngân Báo, không cho phép bất kì ai ra phía ngoài sảnh, mà sắc mặt của anh hồng đến giống như gan heo, vừa nhìn thấy gương mặt Hi Nguyên đã bốt hồng thì lúng túng quay mặt đi, không ngừng ho nhẹ.

Không trách được Ngân Báo kêu anh giữ cửa, hoá ra là như vậy!

Cái tên Ngân Báo chết tiệt, một lát nữa gặp lại hần, anh nhất định sẽ giết hần.

Lại để cho anh nửa ngày đứng nghe tiếng ái ân đùa bỡn, còn không biết âm thanh đó rốt cuộc là cái gì.

Hi Nguyên mắc cỡ vui mặt vào trong ngực Lãng Khắc Cốt, không dám nhìn người nữa.

Lãng Khắc Cốt lại lớn giọng chào hỏi với Bách Hồ: "Bé con mệt mỏi, tôi đưa con bé về nhà, anh giúp tôi chuyển lời tới Sơn Miêu, chúc anh ấy tân hôn hạnh phúc."

"Ồ! Được, lão đại." Bách Hồ gật đầu liên tục, chẳng qua là ngượng ngừng liếc gương mặt hồng nhò nhẩn hồng của Hi Nguyên.

Hình như lúc sáng sớm, Nhạc Nhạc khi tỉnh lại ở trong lòng anh nét mặt cũng giống như Hi Nguyên lúc này. Thân thể Bách Hồ ở phòng tiệc, tâm hồn lại đã bay trở về nhà.

Ngày hôm qua, khi anh về đến nhà, đêm đã rất khuya. Anh vừa vào cửa liền nhìn thấy Doãn Nhạc co rúc ở trên ghế sa lon ngủ thiếp đi, anh rõ ràng đã nói với cô tối nay không cần chờ cửa anh, tiểu tử này lại vẫn còn đợi anh. Anh cẩn thận từng li từng tí đến gần cô, đứng ở trước sofa ngắm nhìn dung nhan say ngủ ngọt ngào của cô. Anh phát hiện mình càng ngày càng thích nhìn cô, cho dù là cô với dáng vẻ chạy nước miếng ở trong mắt anh vẫn đẹp mê người.

Doãn Nhạc không thoải mái khẽ đổi tư thế nằm, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa đứng dịp lại tới gần mặt của anh.

Trên gương mặt trái táo đỏ hồng là hai hàng lông bàn chải (hai hàng mi) dày rậm, che kín đôi con ngươi sáng rõ như hai hạt bồ đào. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm khẽ héch lên, tựa hồ đang mời anh tới hái.

Anh kìm lòng không được cúi thấp đầu xuống, vội vã hôn trộm một cái lên cánh môi của cô. Sau khi hôn xong anh thể nhưng lại khản trương giống như một chú nhóc, tim đập rộn lên, mặt không chế cực độ.

Thật tốt Doãn Nhạc cũng không có tỉnh lại, không có phát hiện sự bối rối của anh.

Doãn Nhạc chỉ mặc quần áo bà bầu mỏng manh đột nhiên ôm lấy cánh tay, bộ dạng, giống như rất lạnh anh vội vàng bế lấy cô, rón rén đi trở về phòng ngủ của cô.

Anh nhẹ nhàng đặt Doãn Nhạc ở trên giường, đang muốn đứng dậy rồi đi, liền bị cô ôm lấy cổ, hai cái chân nhỏ của cô lập tức quấn lên hông của anh, giống như đang ôm một con gấu vùi vào trước ngực anh tiếp tục ngủ.

Anh giống như lão tăng ngồi thiền cương trực nằm ở bên cạnh Doãn Nhạc, liều mạng tự nói với mình không được lộn xộn.

Không biết đã đếm đến mấy ngàn con dê, anh mới ở vào thời khắc trước khi trời sáng khép mắt lại.

Sáng sớm, anh bị một tiếng thét chói tai thẹn thùng đánh thức, khi thấy Doãn Nhạc che khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn anh chăm chăm. Anh vội vàng bò dậy, hốt hoảng giải thích với cô: "Nhạc Nhạc, em đừng hiểu lầm. Ngày hôm qua em biến tôi thành cái gối ôm, tôi không dám đánh thức em, cho nên liền."

Doãn Nhạc nghe được giải thích của anh, mặt đỏ càng lợi hại, giống như trái táo đỏ đầu cánh của mùa thu vậy, hết sức xinh đẹp.

Tầm mắt Bách Hồ không cách nào rời đi khuôn mặt của Doãn Nhạc, mê luyến thưởng thức mềm mại của cô.

"Chú đi ra ngoài!" Doãn Nhạc khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đẩy Bách Hồ.

Bách Hồ lập tức liền lăn một vòng cút ra khỏi phòng của Doãn Nhạc, một câu cũng không dám nói.

Buổi sáng lúc anh rời đi, Doãn Nhạc cũng không có tiễn anh ra cửa giống như thường ngày, chỉ là đỏ mặt ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt khẽ liếc anh.

"Tôi đi đây! Bữa ăn sáng ở trên bàn, buổi trưa tôi sẽ kêu đồ ăn ở ngoài, em tự chăm sóc mình cho tốt." Bách Hồ không yên tâm dặn dò Doãn Nhạc. Doãn Nhạc không ra tiễn anh khiến cho anh có chút cảm giác mất mát, giống như cuộc sống của anh nên ở chung một chỗ với Doãn Nhạc, buổi sáng cô đứng ở cửa tiễn anh, buổi tối đứng ở cửa nghênh đón anh về nhà.

Không biết tới ngày Nhạc Nhạc rời đi, anh sẽ như thế nào?

Anh lập tức mất hồn mất vía bắt đầu nhớ nhung Nhạc Nhạc, đối với sự náo nhiệt của buổi tiệc cưới hiện tại không chút để ý.

Nhạc Nhạc không sớm thì muộn cũng có ngày phải rời khỏi anh sao?

.....

Hi Nguyên cho rằng ngày tháng sẽ cứ như vậy mà trôi qua. Quan hệ của cô và Lăng Khắc Cốt rất vi diệu, ban ngày anh rất lạnh nhạt, ban đêm lại đầy bá đạo, dịu dàng, khiến cho cô không hạ nổi quyết tâm từ chối anh.

Thật ra thì thời gian Lăng Khắc Cốt ở lâu đài Tinh Nguyệt cũng không nhiều, vẫn như trước bay qua bay lại khắp các nơi trên thế giới, có lẽ thỉnh thoảng nhớ tới cô thì mới về nhà thăm cô một chút.

Ngày hôm qua, anh lại cùng Trương Lệ Văn bay đi Mĩ, lâu đài Tinh Nguyệt lập tức trở nên vắng lạnh rất nhiều. Nhạc Nhạc biến mất hoàn toàn giống như không khí vậy, ngay cả Lăng Khắc Cốt cũng không tìm thấy cô ấy. Chỉ nghe mẹ Doãn nói có mấy lần nhận được điện thoại của Nhạc Nhạc chỉ báo bình an cũng không nói bây giờ đang ở đâu. Có lẽ cô ấy đang ở một nơi an toàn đợi Trình Hạo trở lại

Kể từ sau khi cài đặt hệ thống giám sát, lâu đài Tinh Nguyệt lại lần nữa yên tĩnh lại, giống như sự kiện phá cửa đêm đó chỉ là ảo giác của cô. Không còn nguy hiểm xảy ra, tất cả mọi người đều an tâm.

Hôm nay, Hi Nguyên nhàm chán đến phiên lòng, trong trường học thiếu vắng hai người Doãn Nhạc và Trình Hạo, đột nhiên liền thay đổi thành vô cùng tẻ nhạt. Cô buồn bực đến hoảng hốt, liền kêu tài xế lái xe đưa cô đi tiệm sách mua mấy quyển tiểu thuyết. Bây giờ mặc dù Internet rất phát triển, dạng tác phẩm gì đều có thể xem được, nhưng cô vẫn ưa thích cầm bản thật nằm ở trên giường đọc, cô cảm thấy cuộc sống như thế mới thật hài lòng.

Hi Nguyên ngồi ở trong xe, thưởng thức những cây phong rậm rạp bên ngoài. Cũng sắp sang thu, lá cây càng ngày càng kể diêm rực rỡ, một mảnh lá phong màu vàng hồng pha trộn vô cùng đẹp mắt khiến Hi Nguyên có loại cảm giác đang tiến vào trong thế giới cổ tích.

Lâu đài Tinh Nguyệt trên đỉnh núi khu nhà giàu của thành Long, cho nên không gian thanh tịnh u tĩnh, một con đường nối thẳng xuống chân núi, trên đường rất ít thấy xe taxi qua lại, chỉ có mấy chiếc xe riêng chạy qua.

Ở thời điểm vào một đoạn cua, tài xế nghĩ phanh xe để giảm bớt tốc độ, thế nhưng phát hiện thắng xe không ăn. Anh ta hốt hoảng đạp mạnh thắng xe, nhưng không thấy một chút hiệu quả, xe ở trên đường mất không chế lao đi.

Đột nhiên phía trước một chiếc Lamborghini đang lao đến, tài xế bị sợ đến mồ hôi chảy ướt sũng anh dùng lực đánh tay lái, xe và chiếc Lamborghini lướt qua nhau, lại thẳng tắp lao vào một cây phong cổ thụ bên đường.

Hi Nguyên bị chuyện bất thành linh xảy ra dọa sợ, ý thức của cô còn chưa có kịp tỉnh táo lại từ trong cơn hoảng hốt, xe hơi cũng đã đụng vào cây cổ thụ bên đường. Đầu xe bị đụng đến biến dạng, kính chắn gió phía trước bị đụng vỡ, cái trán tài xế bị một vết thương hở rất lớn, máu ồ ồ chảy ra, mà chân của anh thì bị kẹp giữa đầu xe và ghế ngồi, đã đau đến bất tỉnh nhân sự. Hi Nguyên chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, liền đau đến mất đi tri giác.

Chiếc Lamborghini vừa lướt qua bọn họ, đột nhiên dừng lại cách bọn họ mấy trăm mét. Zu Cuella đẩy cửa ghế lái ra, khăn trang phục tới cạnh chiếc xe hơi gấp nạn.

Khi anh thấy gương mặt nhuộm máu của Hi Nguyên thì lập tức thò tay qua cửa kính chắn gió bị vỡ ở phía trước, mở hệ thống điều khiển trung ương,

thành công mở được cửa chiếc xe gặp nạn ra.

"Thượng Hi!" Zu Cuella ôm Hi Nguyên ra, khẩn trương gọi cô. Một chiếc vừa rồi lướt qua nhau, anh nhìn thấy gương mặt của Hi Nguyên xuất hiện trong chiếc xe đối diện. Cho nên khi chiếc xe này đụng vào cây cỏ thụ thì tim của anh cũng bắn ra tới cổ họng, chỉ sợ Hi Nguyên xảy ra chuyện.

"Zu?" Hi Nguyên cảm thấy hình như nghe thấy tiếng Zu Cuella, nhưng đầu óc đã choáng váng tới bất tỉnh không cách nào mở mắt ra được.

Zu Cuella liếc qua một chút người tài xế đã hôn mê bất tỉnh, nhìn lại một chút đầu xe đã bị đụng không ra hình dạng, cau mày ôm Hi Nguyên đi về hướng chiếc Lamborghini.

Thời điểm lúc Zu Cuella đi cứu Hi Nguyên, Rio Cuella lặng lẽ xuống xe, đang muốn chạy trốn, liền nghe tiếng rống to của Zu Cuella ở phía sau: "Đứng lại!"

Rio nghe được tiếng hô lạnh lùng này của Zu xong, sợ hết hồn, hấn xoay người, nhìn Zu Cuella lấy lòng: "Anh, tôi đang muốn đi xem một chút người tài xế kia chết hay chưa."

"Còn không đi gọi xe cứu thương? Còn nữa gọi 110 kêu cảnh sát tới đây!" Zu Cuella tinh táo phân phó, "Tôi đưa Thượng Hi đi bệnh viện trước, cậu ở đây chờ cảnh sát tới!"

"À." Rio bất mãn ở một tiếng. Nếu như không phải là bị Zu Cuella nắm được cái chuôi, hấn làm sao lại chịu nghe lệnh của anh. Hiện tại tình thế đảo ngược, anh đường đường là tiểu vương Tử Đan Mạch, lại thành một chân chạy vặt.

"Nếu như cậu dám làm chuyện gì xấu, cẩn thận tôi khiến cho bà nội tước quyền thừa kế của cậu!" Zu Cuella giống như Satan, lãnh khốc uy hiếp Rio Cuella.

Mặc dù bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng kể từ khi Rio nhận tổ quy tông liền vẫn luôn chống đối anh. Vì tranh đoạt quyền thừa kế vương vị, Rio dụng hết tâm cơ. Chỉ là Rio có giáo hoạt hơn nữa, cũng đấu không lại anh. Dù sao anh mới là người thừa kế vương vị chính thống.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104

Một hồi chuông điện thoại dồn dập cắt đứt giấc ngủ của Lăng Khắc Cốt, anh vươn tay muốn với lấy điện thoại di động, thế nhưng lại đụng phải một thân thể lỏng lẻo. Anh mở choàng mắt, ở trong bóng tối thấy một đầu tóc dài xoắn xoắn trước ngực mình, anh lập tức bật đèn.

"Khắc Cốt, sao vậy?" Tường Lệ Văn vừa xoa vòm ngực rộng rãi của Lăng Khắc Cốt, vừa nheo nheo mắt như vừa tỉnh ngủ, quỳn rũ hỏi Lăng Khắc Cốt.

Đây là một gian phòng khách sạn hạng sang, hiện tại đã gần đến nửa đêm, nhưng ngoài cửa sổ đèn điện vẫn sáng rõ như cũ. Cửa sổ thủy tinh trong suốt đang phản chiếu hình ảnh hai người quần quýt mất hồn dưới tấm chăn mỏng.

Lăng Khắc Cốt lắc lắc cái đầu đang có chút đau, anh không hất tay Tường Lệ Văn đang đặt trên ngực anh ra, trọng mắt đen như đầm sâu ngưng lại nhìn chăm chăm cô ta: "Cô tại sao lại ở trên giường của tôi?"

Tường Lệ Văn vẻ mặt một bộ bị tổn thương, ủy khuất giật giật cánh môi, nước mắt lập tức lăn dài: "Ngày hôm qua anh uống hơn nhiều, vừa về khách sạn liền kéo em vào phòngĐề xuống giường. . . .Em vốn là muốn kháng cự, nhưng sức lực của anh quá lớn, Khắc Cốt, em thật sự không có cách nào."

"Cô phải hiểu được cái giá của sự nói láo!" Lăng Khắc Cốt vô tình vén ga giường lên, nhặt y phục trên đất lên mặc vào.

"Khắc Cốt, sao anh lại không tin em? Lần trước, anh đứng là như vậy, không nói lời gì liền." Tường Lệ Văn che mặt bi thương khóc nức lên.

Hôm qua lợi dụng cơ hội đàm phán thương mại len lén thả vào trong rượu chút đồ khiến cho người ta hưng phấn, thời điểm khi thấy người hầu bàn nâng ly rượu bung cho Lăng Khắc Cốt, cô nở nụ cười hả hê. Lúc ấy Lăng Khắc Cốt không nghĩ ngờ gì uống hết ly rượu có pha thêm chút đồ kia, không lâu sau thần trí cũng có chút hỗn loạn, cô vội vàng ra mặt, cười nói mấy lời xin lỗi với chủ tiệc, lôi kéo Lăng Khắc Cốt rời đi.

Trở lại khách sạn thì anh lại vẫn có thể tỉnh rượu mà đẩy cô ra khỏi phòng, tự mình đi vào phòng tắm tắm. Lúc ấy cô đứng ở ngoài cửa phòng tức giận tới mức nghiền răng. Con nha đầu xấu xí Hi Nguyên đó có thể dễ dàng có được Lăng Khắc Cốt, cô hao tổn tâm cơ cũng không sao chạm đến được anh ta. Cô không phục, vì vậy lặng lẽ mở cửa phòng, lần nữa tiến vào phòng của Lăng Khắc Cốt.

Cô cởi hết quần áo của cả hai, leo lên giường Lăng Khắc Cốt. Mặc dù anh trúng thuốc kích dục, nhưng vẫn kháng cự sự thân cận của cô, đẩy cô ra xong liền ngủ như chết.

Tuy nhiên những điều này cô dĩ nhiên sẽ không nói với Lăng Khắc Cốt, cô nhất định phải khiến cho anh ta hiểu lầm mà nghĩ rằng anh ta say rượu loạn tính cùng với cô loạn tình cả đêm.

Lúc này, điện thoại của Lăng Khắc Cốt lại vang lên, anh lập tức vội lấy điện thoại di động, đi ra phía ban công nhận điện thoại.

"Cái gì? Bé con bị tai nạn ô tô?" Vừa nghe đến Hi Nguyên gặp tai nạn xe cô bị thương, Lăng Khắc Cốt lập tức khẩn trương nắm chặt điện thoại di động, "Cô ấy bị thương ở đâu? Có nghiêm trọng không? Các người bảo vệ con bé thế nào vậy?!"

Tắt điện thoại di động xong, Lăng Khắc Cốt giận đến thiếu chút nữa ném vụn điện thoại di động.

Mặc dù ngày mai chính là ngày công ty khai trương chi nhánh, nhưng anh không thể ở lại nước Mỹ nữa, anh phải trở về thành Long!

Lăng Khắc Cốt vội bước trở về phòng, mở tủ treo quần áo lấy túi du lịch ra, lấy hết y phục xếp vào trong túi.

"Khắc Cốt, anh làm gì thế?" Tưởng Lệ Văn ngồi dậy, mặc cho cái mền từ trên người của cô ta chảy xuống, cố ý ở trước mặt Lăng Khắc Cốt để lộ ra thân thể hoàn hảo của cô ả, nhưng Lăng Khắc Cốt ngay cả nhìn cùng không nhìn một cái.

"Tôi phải trở về thành Long." Lăng Khắc Cốt khép túi du lịch lại xong, cũng không quay đầu lại rồi đi.

"Khắc Cốt, em muốn cùng về với anh!" Tưởng Lệ Văn cả thân thể trần trụi đuổi theo Lăng Khắc Cốt, từ phía sau ôm chặt lấy hông của anh.

"Ngày mai khai trương chi nhánh, cô thay tôi tham gia." Lăng Khắc Cốt vạch tay Tưởng Lệ Văn ra, không lưu luyến chút nào rời khỏi phòng tổng thống.

Sau khi anh đã đi xa, Tưởng Lệ Văn ác ý cười gọi một cú điện thoại: "Chuyện làm được như thế nào? Rất tốt! Nhớ phải giết người diệt khẩu, không nên để lại bất kỳ nhọc nhằn nào khiến Lăng Khắc Cốt bắt được."

Sau khi cúp điện thoại, cô lập tức mặc quần áo vào, lấy ra một cái bao cao su chứa đầy tinh dịch đã sớm chuẩn bị từ trước, lập tức vọt ra khỏi khách sạn, chạy tới phi trường, bay về phía hướng ngược lại với Lăng Khắc Cốt—— nước Anh. Ở nơi đó đã có những nhân viên chuyên nghiệp đang đợi cô ta, giúp cô ta tiến hành thụ tinh nhân tạo.

Lăng Khắc Cốt không chịu cho cô, cô tự nhiên cũng có biện pháp lấy được. Đêm qua cô lấy tay giúp anh phát tiết một lần, thành công lấy được tinh hoa của anh. Lần này, cô muốn cho Lăng Khắc Cốt không thể tiếp tục bỏ qua sự tồn tại của cô nữa.

Cô nhất định phải lên làm Lăng phu nhân!

.

"Hệ thống phanh xe bị người ta phá hỏng?" Thẩm Đan nghe xong cái kết quả này, trong lòng trầm xuống. Cái kẻ luôn muốn hại Hi Nguyên đó ở yên hai tháng lại bắt đầu hành động, lần này lại hiểm ác tới mức muốn trực tiếp lấy mạng Hi Nguyên.

"Tài xế sau khi cấp cứu không thành đã tử vong, Hi Nguyên vẫn còn hôn mê bất tỉnh." Bách Hồ lo lắng nói.

Bảo vệ tại lâu đài Tinh Nguyệt đều là những nhân vật lợi hại nhất trong công ty bảo an của anh, lại vẫn để lọt loại cạm bẫy như thế này, khiến hung thủ có cơ hội ra tay.

Hi Nguyên đáng thương trên đầu bị khâu bảy mũi, đã qua nhiều giờ vẫn còn chưa có tỉnh lại.

"Nhất định phải điều tra kỹ chuyện này!" Thanh Long lạnh lùng sầm mặt xuống, trông mắt đen tinh xảo không có bị cặp mắt kính che lại nên sắc bén khác thường.

"Đi đem tất cả hình ảnh giám sát hai ngày nay lại đây!" Thẩm Đan nói với người hộ vệ đang đứng bên cạnh.

Nếu như hung thủ muốn tấy máu chân tay ở phanh xe, tất nhiên sẽ lưu lại dấu vết.

"Dạ!" Vị hộ vệ kia cung kính khom người.

Bách Hồ, Thanh Long, Sơn Miêu cùng Thẩm Đan tất cả đều tập trung tất cả tinh thần vào đám máy móc trước mặt, tra xét từng hình ảnh nhỏ có thể khiến hung thủ hiện nguyên hình.

Diệp Bưu từ cửa sau chạy vào lâu đài khi nhìn thấy bốn người bọn họ tụ chung vào một chỗ, kiểm tra màn hình giám sát. Hắn tà ác cười lạnh, tay nhẹ nhàng lên súng lục giấu trong túi.

Bọn họ muốn tra ra hung thủ cũng không có dễ dàng như vậy!

"Nhà để xe! Các cậu mau nhìn!" Đột nhiên Sơn Miêu chỉ vào người đàn ông đang lén lút lén lút trong một đoạn ghi hình. Chỉ thấy trên đầu người kia mang cái mũ rộng gần như có thể che hết toàn bộ gương mặt, từ thân hình đại khái có thể thấy là một người đàn ông. Đối phương sau khi động tay động chân lên chiếc xe, hình như có chút lo lắng ngẩng đầu lên nhìn chung quanh một chút.

"Lại là Lâm Hải!" Bách Hồ khiếp sợ sùng sốt. Lâm Hải là người bạn lớn lên cùng anh trong tập đoàn sát thủ, không ngờ bọn họ cho Lâm Hải một cơ hội sống lại, cậu ta vậy mà lại dùng oán báo ân.

"Dẫn hắn lên đây!" Thanh Long lạnh lẽo uy nghiêm trầm giọng ra lệnh.

Mặc kệ Lâm Hải theo chân bọn họ quan hệ có bao nhiêu thân thiết, đối với người phản bội, anh đều quyết sẽ không nương tay.

"Thiếu gia, không xong!" Lúc này, một hộ vệ hốt hoảng chạy vào, chỉ ra vườn phía sau lâu đài Tinh Nguyệt nói, "Lâm Hải chết rồi!"

"Lâm Hải?" Thanh Long đứng lên, vẻ mặt nặng nề khác thường. Xem ra ngoài Lâm Hải còn có người khác, mà người kia rất có thể vẫn ẩn mình trong lâu đài Tinh Nguyệt.

"Mới vừa tìm được đầu mối, lại bị đứt rồi." Sơn Miêu bất đắc dĩ nhéo cằm, gõ gõ mặt bàn.

"Tôi đi xem một chút!" Bách Hồ lướt qua Ngân Báo, sai bước đi tới vườn sau.

Công ty bảo an do anh phụ trách vẫn là có kinh nghiệm nhất của tập đoàn, trước giờ chưa từng có xuất hiện chuyện như vậy. Anh không thể nào tin nổi những người anh em cùng vào sinh ra tử kia lại phản bội lão đại.

Bách Hồ ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể Lâm Hải, nghiêm túc kiểm tra vết thương của cậu ta. Ngực Lâm Hải trúng một phát đạn, một phát chết ngay, có thể thấy tài bắn súng của kẻ giấu mặt phía sau kia rất cao. Bách Hồ nhíu chặt chân mày, cảm giác nguy cơ đang tăng lên. Anh vạch cổ đại bên cạnh Lâm Hải ra, lật thân thể của cậu ta lại.

"Bách Hồ, cậu tránh ra!" Ngân Báo đột nhiên bỏ nhào tới sau lưng Bách Hồ, thần tình nghiêm túc đẩy cậu ta ra. Anh vừa về tới lâu đài Tinh Nguyệt liền nghe nói chuyện Lâm Hải, lập tức chạy tới tra xét.

Ngân Báo cúi đầu, tay ở trên mặt Lâm Hải vô cùng cẩn thận vuốt. Tay của anh đột nhiên trượt đến sau tai Lâm Hải, dùng sức xé ra, mặt nạ da người lập tức từ trên mặt Lâm Hải tách ra.

"A? ! Hắn là ai?" Bách Hồ thấy gương mặt ở phía dưới lớp mặt nạ da người thì kinh ngạc há hốc mồm.

Thậm chí có người hóa trang thành dáng vẻ của Lâm Hải lẫn vào lâu đài Tinh Nguyệt.

"Phái người đi thăm dò!" Thanh Long nặng nề nhìn gương mặt của thi thể, nói với Bách Hồ.

Xem ra đối thủ của bọn họ rất giao hoạt.

"Tôi nói mà Lâm Hải làm sao có thể làm ra chuyện như vậy!" Bách Hồ cảm thấy cổ lồi vì mới vừa rồi còn hoài nghi Lâm Hải.

"Lâm Hải sợ rằng đã gặp phải bất trắc rồi." Ngân Báo đứng lên, đau lòng vỗ vỗ bả vai Bách Hồ, "Tôi biết cậu ta đã đi theo bên cạnh cậu nhiều năm, cậu cũng đừng quá khổ sở."

"Tôi nhất định sẽ thay bé con và người anh em tốt Lâm Hải của tôi báo thù!" Bách Hồ tức giận nói. Anh ra lệnh khiêng cỗ thi thể kia xuống dưới, liền bắt đầu bắt tay vào điều tra thân phận người chết.

Sơn Miêu vừa đi theo sau lưng Ngân Báo đi vào lâu đài Tinh Nguyệt, vừa hỏi anh: "Sao cậu lạ trở lại đây? Bé con thế nào rồi?"

"Vết sẹo trên trán con bé có lẽ phải qua thời gian rất dài mới có thể biến mất được, có triệu chứng nào bị chấn thương nhẹ, vẫn đang theo dõi. 24 giờ sau còn phải chiếu chụp lại một lần nữa." Ngân Báo phân tích bệnh tình Hi Nguyên một cách chuyên nghiệp.

"Cái tên Zu Cuella vẫn còn ở bên cạnh con bé sao?" Thanh Long đối với sự tồn tại của Zu Cuella vẫn rất có ý kiến. Tên kia tự cho mình là người bảo hộ cho bé con, còn trách cứ Lăng Khắc Cốt không có bảo vệ tốt con bé, thậm chí tuyên bố muốn mang bé con về Đan Mạch.

"Đuổi không đi. Hắn lấy thân phận anh họ bé con ra uy hiếp, tôi có thể làm thế nào?" Ngân Báo nhún nhún vai, "Chỉ có chờ lão đại trở lại đuổi hắn đi."

Về thân phận, chỉ có Lăng Khắc Cốt với thân phận cha nuôi là có thể ép được cái thân phận anh họ kia của Zu Cuella, những người khác đối với cái tên hoàng tử Đan Mạch đó thật không biết làm sao. Tên kia thậm chí phái toàn bộ một đám bộ đội đặc chủng Đan Mạch canh giữ ở trước cửa phòng bệnh, nghiêm cấm bất kỳ người lạ nào đi vào. Bị Zu Cuella làm như vậy, không biết bao nhiêu bệnh nhân bị hù dọa chạy mất.

"Yên tâm, hắn không giành được bé con đâu." tròng mắt đen tinh xảo của Thanh Long nheo lại, cười bình tĩnh nói.

Vương Hậu Khai Sát Lâm nghĩ đoạt lại bé con, còn phải xem Lăng Khắc Cốt có đồng ý hay không.

Bé con không phải công cụ để bà ta dùng chuộc tội, bà ta muốn trở về thì phải trở về.

"Tôi đương nhiên biết. Nhưng vừa nhìn thấy cái gương mặt cuồng ngạo kia, tôi liền tức giận." Ngân Báo tức giận nói. Tình yêu đối với bé con anh vẫn chôn sâu trong lòng, bởi vì anh hiểu biết rõ người bé con yêu là lão đại, nhưng cái tên Zu Cuella đó lại liều lĩnh đến khiến anh ghen ghét.

"Bởi vì hấn làm chuyện cậu không thể làm." Thanh Long trêu chọc nhạo báng Ngân Báo. Lấy sự sáng suốt bén nhọn của anh, đã sớm nhìn ra tình cảm của Ngân Báo đối với Hi Nguyên, anh cũng biết Ngân Báo dè dặt rất khổ sở, nhưng cũng chính sự nhẫn nhịn cùng giữ gìn này của Ngân Báo mới càng làm cho anh thương thức. Nếu như đổi lại là anh, cũng không nhất định có thể vĩ đại được giống như Ngân Báo.

"Tôi ghen tỵ không được sao?" Ngân Báo tháo ra cà vạt, đặt mông ngồi vào trên ghế sa lon.

"Trông giống đứa bé." Sơn Miêu bắt chéo chân, một cánh tay đặt trên bả vai Ngân Báo, nhạo báng anh.

"Chỉ cậu là thành thực! Ban đầu thật không biết là người nào, đồ kị đến cường bức dọa hoa tươi Thang Mang Lâm." Ngân Báo làm mặt quỷ với Sơn Miêu, sắc giọng không chịu yếu thế.

Sơn Miêu vẽ mặt hung dữ mở rộng cánh tay, anh muốn nhào vào Ngân Báo, liền bị Thanh Long ngăn cản.

"Hai người các cậu đừng âm ỉ nữa! Nên nghĩ xem làm thế nào điều tra ra chân tướng sự việc thì tốt hơn."

"Không chấp nhặt với trẻ con." Sơn Miêu khôi phục nụ cười không kèm chế được, tiêu sái trở lại chỗ ngồi.

"Nghe Thẩm Đan nói tên hung thủ này đã từng mấy lần muốn hại bé con, nghiêm trọng nhất là có hai lần đẩy bé con xuống lầu, lần thứ nhất khiến cho Mang Lâm sanh non, một lần nữa là khiến bé con bị thương ở eo." Thanh Long nghiêm túc phân tích.

"Cái gì?" Vừa nghe nói Mang Lâm sanh non là do tên hung thủ kia làm hại, Sơn Miêu liền nhảy dựng lên. Khốn kiếp! Thế nhưng hại anh mất đi bảo bối yêu quý, chờ anh bắt được tên hung thủ kia nhất định sẽ giết hấn!

"Bình tĩnh một chút!" Thanh Long liếc Sơn Miêu một cái, tinh táo nhắc nhở anh.

"Nếu như mà tôi là bé con, ở trong lâu đài Tinh Nguyệt, các cậu cho rằng ai là người có khả năng nhất hại tôi?" Thanh Long đặt giả dục đi sâu vào phân tích cái vấn đề này, lời của anh khiến hai người khác sững sờ.

"Anh nói là người muốn thay thế vào vị trí của bé con nhất?" Ngân Báo kinh ngạc há to mồm.

"Người đàn bà muốn đoạt đi vị trí hôn thê lúc trước của Mang Lâm?" tròng mắt đen của Sơn Miêu tà ác nheo lại. Mang Lâm bởi vì mang thai mới thành công đạt được vị trí đó, trở thành vị hôn thê của Lăng Khắc Cốt, nếu như đối phương mượn tay Hi Nguyên hủy diệt đứa nhỏ trong bụng Mang Lâm, chính là một mũi tên trúng hai con chim. Nhận thức này khiến cho Sơn Miêu cảm thấy tức giận.

"Đây chỉ là suy luận, không nhất định là thật. Tôi đương nhiên không hy vọng cái giả thiết này trở thành sự thật." Thanh Long có chút bất đắc dĩ than thở.

"Nhưng là, nhị ca (Thanh Long), Lê Văn không thể không lưu lại chút chứng cứ nào." Ngân Báo đột nhiên thức tỉnh Thanh Long.

"Theo tin tức của Bách Hồ, người mang mặt nạ này có lẽ sẽ cho chúng ta biết đáp án." Sơn Miêu tinh táo lại xong, nói với hai người anh em

.....

Sau khi Hi Nguyên tỉnh lại, cảm thấy trên trán thật là đau, cô liền đưa tay sờ sờ lên chỗ đau. Lúc này một bàn tay to lập tức ngăn bàn tay nhỏ bé của cô lại.

"Thượng Hi, đừng đụng!" Zu Cuella lo lắng nhắc nhở Hi Nguyên. Trên trán cô khâu bảy mũi, thời điểm bôi thuốc, anh nhìn thấy một vết thương dài rất dữ tợn, phá hỏng sự hoàn mỹ của Hi Nguyên.

"Zu?" Hi Nguyên nhớ lại tai nạn xe trước khi té xỉu, cùng với việc Zu Cuella xuất hiện sau khi xảy ra tai nạn. Cô đưa tay sờ trán của mình, phát hiện nơi đó bằng một khối băng gạc.

"Đừng sợ, thương thế của em không có gì lớn, mấy ngày nữa sẽ tốt." Zu Cuella cầm tay Hi Nguyên, cố gắng an ủi cô.

"Khuôn mặt bị hủy, rất xấu" Rio Cuella châm chọc nói.

Vốn là về thù mị của Thượng Hi còn có thể tạm nhìn, hiện tại bị hủy dung, khó coi gần chết. Dung mạo như vậy có thể xứng với đường đường hoàng tử Đan Mạch như hấn sao? Bà nội yêu cầu ác như vậy khiến hấn vô cùng tức giận. Chỉ là vì vương vị, hấn cũng có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

Nghe được âm thanh từ ngoài cửa truyền vào, Hi Nguyên không khỏi ngẩng đầu lên, cô thế nhưng thấy gương mặt của Zu Cuella, cô kinh ngạc há to mồm "Anh Các anh. . . . Các anh đều là Zu Cuella?"

Zu Cuella cười lắc đầu: "Điều này sao có thể? Trên thế giới chỉ có một Thượng Hi, cũng chỉ có một Zu Cuella."

"Thượng Hi đáng thương, đã bị té đến ngu luôn rồi!" Rio Cuella giễu cợt liếc nhìn Hi Nguyên.

"Các người ai là Zu Cuella?" Hi Nguyên bồn chồn nhìn hai người kia, hai người này mặc dù có vẻ ngoài giống nhau, nhưng cũng có chút khác biệt. Một ăn mặc như thân sĩ, sẽ làm người ta nghĩ đến Quý tộc châu Âu cổ đại, một người khác thì lại ăn mặc rất khoe mẽ, ngay cả ngực áo cũng khảm đá quý,

quần da màu đen bó sát người để cho cô nhớ tới chuyện một đêm đó trong khách sạn.

"Anh? !" Hi Nguyên khiếp sợ chỉ vào đôi phương, "Đêm hôm đó ở trong khách sạn người bỏ thuốc mê tôi chính là anh?"

Zu Cuella ôm lấy Hi Nguyên, cười đến rất vui vẻ: "Thượng Hi, đó chính là lý do em xử oan tôi sao?"

"Anh là Zu? Vậy anh ta là ai?" Hi Nguyên tránh né cái nhìn chăm chú tà ác của Rio Cuella, nắm cổ áo của Zu Cuella hỏi anh. Bộ trang phục kia giống như đêm đó, khiến cho cả người cô cảm thấy không thoải mái.

"Để tôi tự giới thiệu một chút, tôi là Rio Cuella, anh họ của em." Rio Cuella cười ác ý, đưa tay muốn chạm vào gương mặt của Hi Nguyên.

"Đừng đụng vào tôi!" Hi Nguyên đẩy tay của hắn ra, không vui nhìn hắn chăm chăm. Đêm đó nếu không có Thang Dật Thần, cô thật sự có thể đã bị người đàn ông tà ác này phá hủy.

Zu Cuella tròn mắt nhìn Rio một cái, lo lắng nói: "Nói xin lỗi với Thượng Hi đi!"

Rio không phục phản bác: "Yêu đương nam nữ thì có lỗi gì?"

"Không phải tôi tự nguyện!" Hi Nguyên tức giận nói. Rio Cuella mặc dù anh em của Zu, nhưng lại cho cô cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Zu Cuella buông Hi Nguyên ra, một quyền vung lên gương mặt tà ác tuần tú kia: "Cậu bỏ thuốc ngủ chiếm đoạt Thượng Hi còn không chịu nhận lỗi? Tôi thật sự xấu hổ vì có người anh em như cậu!"

"Tôi chỉ là muốn sớm lấy được Thượng Hi. Chẳng lẽ anh không phải cũng muốn vậy hay sao?" Rio lau máu nơi khóe miệng, bất mãn nói.

"Tôi sẽ không dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy!" Zu Cuella một cước đá vào khoeo chân của Rio Cuella, khiến cho hắn quỵ rạp xuống trước mặt Hi Nguyên: "Nói xin lỗi! Nếu không tôi liền nói với bà nội chuyện tốt cậu đã làm!"

Mặt Rio âm trầm, không quá tự nguyện nói một câu: "Thật xin lỗi."

Nói xong, hắn liền đứng lên, khuôn mặt âm trầm lãnh khốc rời đi.

Hi Nguyên ôm lấy đầu gối, có chút không thể nào tin nổi nhìn gương mặt tuần tú của Zu Cuella: "Zu, cái tên độc ác đó lại là anh em của anh sao?"

"Không thể giả được!" Zu Cuella bất đắc dĩ nhún nhún vai. Anh ngồi vào bên giường bệnh, dùng sức ôm bà vai Hi Nguyên, cười tà mị hỏi: "Có phải tôi so với hắn đẹp trai hơn không?"

"Tự cao tự đại!" Hi Nguyên bị lời nói của Zu Cuella chọc cười, "Rõ ràng là hai gương mặt giống nhau như đúc, anh làm sao so với hắn đẹp trai hơn được?"

"Giống hệt? Vậy tôi đi kêu hắn vào đây?" Zu Cuella bất mãn đang ra vẻ muốn đứng dậy.

"Đừng!" Hi Nguyên vội vàng kéo vạt áo của anh. Ở chung một chỗ với Zu Cuella rất tự tại, nhưng ở cùng với cái người anh họ tên Rio đó, cô rất sợ.

Zu Cuella há hê nheo cái mũi thon nhỏ của Hi Nguyên, mê hoặc tiến sát cánh môi của cô nói: "Không bỏ được tôi?"

Hi Nguyên bị lời anh nói chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cô đẩy gương mặt tuần tú của anh ra, thẹn thùng nói: "Người nào không bỏ được anh? Tôi chỉ là không thích Rio."

"Em không thích Rio, đó chính là yêu thích tôi." Zu Cuella kéo hông của Hi Nguyên qua, cường thế hôn lên cánh môi kiều diễm của cô.

Nụ hôn của anh đầy mê hoặc, cái lưỡi êm ái mạnh mẽ liếm cánh môi của Hi Nguyên, ngậm lấy toàn bộ dịu dàng của cô nuốt vào.

"Không cần. . . ." Hi Nguyên mặt hồng tim đập, kháng cự nụ hôn của Zu Cuella.

"Buông người phụ nữ của tôi ra!" Giọng nói lãnh khốc của Lăng Khắc Cốt từ cửa vang lên, thành công ngăn cản Zu Cuella đang triển miên muốn tiến thêm một bước.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

"Phụ nữ của anh?" Sau khi Zu Cuella nghe được lời Lăng Khắc Cốt nói, cao ngạo liếc nhìn anh, "Anh chăm sóc người phụ nữ của mình như vậy sao? Để cho cô ấy bị vây hãm trong nguy hiểm?"

"Đây là chuyện nhà của tôi, không cần anh trông nom!" Lăng Khắc Cốt đi đến bên giường, một tay đoạt lại Hi Nguyên từ trong ngực Zu Cuella, sau đó lãnh khốc nói với anh ta, "Bé con đã có tôi ở đây, xin mời Điện hạ Zu về nhà nghỉ ngơi."

"Thượng Hi đi theo anh chỉ có thương tích đầy mình, Lăng Khắc Cốt, tôi muốn mang cô ấy trở về, cô ấy là một thành viên của gia tộc Josephine." Zu Cuella một không chịu yếu thế bắt được cổ tay Hi Nguyên, cao ngạo nhìn lại Lăng Khắc Cốt.

"Nhận tờ quy tông?" Lăng Khắc Cốt giễu cợt liếc nhìn Zu Cuella, "Các người còn có tư cách muốn mang bé con trở về hay sao? Bé con căn bản không hiểm lạ cái dòng họ Josephine này."

"Anh không hỏi qua bé con, làm sao biết cô ấy không hiểm lạ?" Zu Cuella nhếch khóe môi, cười lãnh mị hỏi.

Bị hai người đàn ông này kẹp ở giữa, không cách nào thoát ra được, Hi Nguyên đột nhiên tức giận rống to: "Các người đừng có cãi nhau nữa!".

Hai người bọn họ quả thật coi cô như người trong suốt, không thêm để ý tới suy nghĩ của cô.

"Nói cho hần biết, sẽ không trở về Đan mạch." Lăng Khắc Cốt giữ chặt hông của Hi Nguyên, lãnh khốc hạ thấp giọng, tiến tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Thượng Hi, bà nội nhớ em. Bà muốn em về nhà! Nơi đó mới có người thân chân chính của em! Lăng Khắc Cốt căn bản không xứng làm cha nuôi của em!" Zu Cuella dùng tình thân dụ dỗ Hi Nguyên.

"Xứng hay không không cần anh tính toán!" Lăng Khắc Cốt nắm chặt quả đấm, lãnh khốc nhìn Hi Nguyên, "Nói cho hần biết, em muốn ở lại!"

"Lăng Khắc Cốt, anh không cần ép Thượng Hi! Nếu như anh có đủ tự tin, tại sao không để cho cô ấy tự mình lựa chọn?" Zu Cuella đối với thái độ của Lăng Khắc Cốt rất bất bình, anh khiêu khích nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Nói rất hay!" Lăng Khắc Cốt buông Hi Nguyên ra, lui về phía sau một bước, sau đó tỉnh táo nhìn Hi Nguyên, "Em muốn ở cùng với tôi hay là đi cùng với hần?"

Hi Nguyên bị làm khó nhìn hai người, một là cô Lăng Khắc Cốt người mà cả đời này cô cũng không cách nào cắt đứt quan hệ, một là cốt nhục thâm tình của cô, ai cô cũng không muốn bị mất đi.

"Nói cho anh biết ý nghĩ chân chính trong lòng em! Thượng Hi, bà nội đang đợi em, em không cần sợ Lăng Khắc Cốt, tôi sẽ bảo vệ em!" Zu Cuella vươn tay về phía Hi Nguyên, chờ đợi cô nhào vào trong vòng ôm của mình.

Đan Mạch có người thân của cô, bọn họ là người thân duy nhất của cô ở trên đời này, Hi Nguyên không tự chủ được vươn tay, muốn đặt tay vào trong bàn tay của Zu Cuella.

"Bé con!" tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt có loại trầm thống đang ngưng tụ, anh khàn khàn kêu Hi Nguyên.

"Zu, thật xin lỗi." Hi Nguyên vừa nghe thấy tiếng gọi của Lăng Khắc Cốt, đột nhiên rút bàn tay nhỏ bé đang muốn đặt vào bàn tay của Zu Cuella lại, lao vào trong ngực Lăng Khắc Cốt.

Cô vẫn là không cách nào bỏ được anh!

Cho dù tổn thương của cô có nặng tới cỡ nào, cô cũng không rời bỏ được anh!

Hi Nguyên nén lệ vui vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, ở một khắc cô nhào vào trong ngực anh kia, cô cảm thấy eo mình bị hai cánh tay mạnh mẽ của anh ôm thật chặt, sức lực mạnh đến nỗi như muốn bẻ gãy cổ.

Zu Cuella thất vọng đứng ở nơi đó, nhìn Lăng Khắc Cốt dùng hết toàn lực ôm lấy Hi Nguyên, anh đột nhiên có một loại cảm giác bị vứt bỏ. Anh không thắng được Lăng Khắc Cốt, không cách nào đánh bại sự lớn mạnh của Lăng Khắc Cốt ở trong lòng Hi Nguyên.

Ở trước mặt Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên, anh giống như một người dư thừa.

Zu Cuella khẽ cắn răng, nắm chặt quả đấm rời đi.

Anh có thể làm người thất bại nhất thời, nhưng sẽ không thất bại vĩnh viễn.

Đối với Thượng Hi, anh đây là rơi vào tình thế bất buộc!

Đi ra khỏi phòng bệnh, anh nhìn thấy nhóm lính đặc nhiệm của mình mang tới đang cùng giằng co với hộ vệ của Lăng Khắc Cốt, hai bên giường súng nhắm về phía đối phương. Anh phát tay một cái với người của mình, dùng giọng nói khàn khàn ra lệnh: "Chúng ta đi."

Giọng nói phẳng phất có loại cô đơn không dễ phát hiện.

Bên trong phòng bệnh, Lăng Khắc Cốt có loại cảm giác vui sướng của kẻ tưởng như đã mất đi nay lại có lại được, anh ôm lấy Hi Nguyên thật chặt, khiến cho giữa hai người không còn một chút kẽ hở

"Đau." Hi Nguyên bị anh ôm đến như sắp đứt eo, đau đến cau chặt mày.

Lăng Khắc Cốt đột nhiên buông tay, cúi đầu nhìn Hi Nguyên thật kỹ. Trên cánh môi sưng đỏ của cô dường như còn lưu lại dấu vết của Zu Cuella.

Lăng Khắc Cốt nhớ lại một màn mới rồi, trong lòng bị cảm giác ghen tỵ dần vật.

Hi Nguyên rơi xuống ở trên giường, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Lăng Khắc Cốt gương mặt đang từ từ lạnh lẽo. Cô bị thương, thiếu chút nữa thì đã tới điện Diêm La báo danh, anh lại mặt lạnh ngồi vào trên ghế, ngay cả một lời an ủi cô cũng không có.

"Ai da! Đầu của tôi đau quá!" Hi Nguyên cố ý che vết thương trên trán, tiếng bật thốt lên tiếng kêu đau. Cô không tin Lăng Khắc Cốt còn có thể thờ ơ, không chút quan tâm tới cô.

Trong mắt Lăng Khắc Cốt rõ ràng có chút lộ vẻ xúc động, hình như muốn đứng lên ôm cô. Nhưng khi nhìn đến cánh môi cô thì anh lại tà ác nắm chặt quả đấm, vẫn vững vàng ngồi tại chỗ.

Hi Nguyên bồn chồn sờ sờ môi của mình, chỗ đó đâu có bị thương, anh rốt cuộc nhìn cái gì?

Đột nhiên, cô sờ phải một chỗ bị hăm rửng Zu Cuella cắn đau, lúc này mới nhớ tới một màn kia lúc Lăng Khắc Cốt đi vào phòng.

Anh nhìn thấy Zu Cuella hôn cô, nhưng từ góc nhìn ở cửa thì căn bản không nhìn thấy sự kháng cự của cô

Chẳng lẽ anh đang ghen tỵ?

Hi Nguyên cắn môi dưới, trong tròng mắt sáng xinh đẹp thoáng qua nụ cười.

Cô chân trần bước xuống đất, cười ngồi lên bấp đùi Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt vò giây phút cô ngồi lên đùi kia, thân thể rõ ràng trở nên cứng ngắc, nhưng anh chính là cố chấp không đáp lại cô, thậm chí ngay cả tay cũng không nâng lên.

Hi Nguyên nắm lấy cổ áo của Lăng Khắc Cốt, nghịch ngợm đặt lên đôi môi mỏng đang mím chặt của anh một nụ hôn, sau đó nghiêng đầu hỏi "Tức giận?"

Lăng Khắc Cốt hừ lạnh một tiếng, không để ý tới.

"Mới vừa rồi là Zu cưỡng hôn em, em còn chưa kịp đẩy anh ta ra thì anh liền tiến vào." Hi Nguyên ủy khuất chớp một đôi mắt đẹp, đáng thương giải thích, "Nếu không, em để anh hôn lại có được không?"

Lăng Khắc Cốt tiếp tục giữ yên lặng, chỉ là Hi Nguyên có thể nghe được hô hấp của anh có chút rối loạn, vì vậy đáy lòng cười trộm.

Hai cánh tay của cô khóa chặt cổ anh, cả nửa người gần như treo ngược trước ngực anh, sau đó nghiêng đầu, vụng về mà hôn Lăng Khắc Cốt: "Từ giờ về sau em chỉ cho một mình anh hôn."

Cô cố gắng phát huy hết mức kỹ xảo của bản thân, trêu chọc Lăng Khắc Cốt, hàm răng cô nhẹ nhàng cắn cắn cánh môi dưới của Lăng Khắc Cốt, sau đó đầu lưỡi xinh xắn lộ ra liếm liếm chỗ mới bị cô cắn, nhẹ nhàng mút lấy.

Động tác vụng về của cô dẫn tới một tiếng gầm nhẹ của Lăng Khắc Cốt, anh một phát bóm chặt lấy vòng eo của cô, môi mỏng áp thật chặt lên trên môi của cô.

Cái hôn này đầy ý vị kích tình mắt không chế cùng trừng phạt, Lăng Khắc Cốt dùng răng cắn vào cánh môi Hi Nguyên mới bị Zu Cuella hôn qua, ở nơi đó in hằn lại dấu vết của anh.

"Zu Cuella còn dám đụng tới liền giết chết hán!" Lăng Khắc Cốt chống đỡ cái trán Hi Nguyên, lãnh khốc mà trầm thấp khẽ gầm lên.

"Cái người này đúng là theo chủ nghĩa sô - vanh!" Hi Nguyên bắt mắt nũng nịu, khoe môi lại vương nụ cười hạnh phúc, "Zu là anh họ của em, anh họ yêu quý em gái thì cũng có cái vấn đề gì đâu chứ."

"Vậy cũng không được!" Lăng Khắc Cốt tức giận đẩy Hi Nguyên té nhào vào trên giường, nặng nề hôn cô.

Anh không muốn lại phải nghe bất kì điều gì khiến anh bất mãn nữa. Anh họ cũng không được! Zu Cuella mưu trí nhân ai ai không biết, anh ta chỉ là mượn thân phận của anh họ để mà theo đuổi cầu xin Hi Nguyên, căn bản không phải thân tình. Anh biết rõ nhìn trong mắt Zu Cuella đối với Hi Nguyên đều là nồng nặc dục vọng cùng thật sâu quyến luyến.

Anh không cho phép!

Hi Nguyên là của anh!

Ai cũng không rõ cho phép mơ ước!

Lăng Khắc Cốt mất trí hôn Hi Nguyên, anh đã quên nơi này là bệnh viện, mà bọn họ là đang nằm trên giường bệnh. Nụ hôn của anh càng ngày càng nóng bỏng, tay và môi đồng thời hấp dẫn Hi Nguyên lâm vào kích tình, cô bị động nâng lên hai chân, vòng chặt lên vòng eo tinh trắng của anh.

Khi y tá vội tới giúp Hi Nguyên thay thuốc thì đúng lúc nhìn thấy Lăng Khắc Cốt để trần thân trên đang nằm trên người Hi Nguyên, hôn lên vùng đất bí ẩn nhất kia của Hi Nguyên.

"A!" Hi Nguyên nghe được tiếng cửa mở, bị sợ đến hét lên một tiếng. Khi nghe thấy tiếng thét chói tai của y tá thì cô hốt hoảng vội vã kéo cái mền đắp lên trên người hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực như nắng chiều.

Lăng Khắc Cốt thì vẫn là một bộ dáng không sao cả, từ trên người cô bò dậy, sau đó nằm ngửa ở trên giường, ôm Hi Nguyên vào lòng, trấn định hỏi: "Có chuyện gì?"

Y tá so với Hi Nguyên nhanh hơn khôi phục lại như cũ, cô ta lắc lư cây kéo trong tay, nói với Lăng Khắc Cốt: "Tôi muốn bôi thuốc cho tiểu thư Lăng. Hình như tôi tới không đúng lúc, có muốn một lát sau tôi quay lại hay không?"

"Đợi cô ấy chuẩn bị xong, tôi sẽ gọi cô." Lăng Khắc Cốt đối với sự thức thời của y tá cảm thấy cực kỳ hài lòng, anh chỉ chỉ Hi Nguyên trong ngực, nhàn nhạt cười nói.

Lần đầu thấy Lăng Khắc Cốt cười, y tá kém chút nữa bị sức quyến rũ vô địch này của anh mê hoặc, cô ta vội vàng gạt đầu một cái, thối lui khỏi phòng bệnh.

Chờ sau khi y tá rời khỏi đây, Lăng Khắc Cốt giống như mèo ăn vụng thịt, cười đến rất hả hê.

Đầu nhỏ của Hi Nguyên từ trong drap chui ra, phần hện nhìn anh chăm chăm "Anh dám cười em? !"

"Đâu! Tôi tự cười mình." Lăng Khắc Cốt lắc đầu lập tức phủ nhận. Gương mặt nhỏ nhắn phỉm hồng như cánh hoa đào của Hi Nguyên đáng yêu đến khiến anh hận không được cắn một cái.

"Anh còn cười!" Thấy Lăng Khắc Cốt cười không ngừng được, Hi Nguyên bắt mắt nheo lông ngực trắng kiêu của anh, giống như đang xả giận.

Lăng Khắc Cốt lấy điện thoại di động ra, bấm bấm một dãy số, sau đó ra lệnh cho người ở đầu dây bên kia: "Làm theo phân phó của tôi không cho phép bất kì kẻ nào vào phòng bệnh!"

Nói xong, anh liền cúp điện thoại, xoay người áp Hi Nguyên xuống dưới thân.

Đại chiến dưới mền của hai người giờ này mới chính thức bắt đầu, chỉ nghe được tiếng thét chói tai nghịch ngợm của Hi Nguyên và tiếng người ngậm nga vận động.

"Không cần! Em không chịu nổi!" Hi Nguyên vô dụng mà năn nỉ Lăng Khắc Cốt đang ở phía trên, hơi sức toàn thân cô đều sắp bị anh rút sạch, ngay đến cánh tay cũng không nâng lên được.

"Không được! Ai cho em hấp dẫn tôi! Đây là trừng phạt đối với em!" Lăng Khắc Cốt bá đạo chặn lại tiếng rên rỉ của Hi Nguyên, tiếp tục những giai điệu không bao giờ thay đổi kia.

Trận đại chiến của hai người không biết rốt cuộc kéo dài bao lâu, Lăng Khắc Cốt tựa như một chiến đấu cơ, dường như vĩnh viễn dùng không hết sức lực.

"Lão đại, cậu đã khỏe chưa? Chúng tôi muốn gặp bé con!" Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói hài hước của Sơn Miêu.

Hi Nguyên mắc cỡ đẩy Lăng Khắc Cốt: "Kìa, mấy người chú Sơn Miêu tới."

"Kêu bọn họ chờ đi!" Lăng Khắc Cốt căn bản không để ý tới giọng điệu nhạo báng ngoài cửa, tiếp tục hôn Hi Nguyên.

"Em không muốn!" Hi Nguyên then thưng một cước đá cho Lăng Khắc Cốt văng ra, nhặt quần áo bệnh nhân bị Lăng Khắc Cốt ném xuống đất bên dưới giường đơn.

Lăng Khắc Cốt nâng thân thể lên, thương thức nhìn tấm thân đầy vết hôn xanh tím của Hi Nguyên, vẻ mặt đầy hài lòng.

Cô chỉ là bé con của một mình anh!

"Anh còn không mặc quần áo?" Hi Nguyên mặc quần áo từ tế xong, thấy Lăng Khắc Cốt còn chưa có nhúc nhích, bắt mắt then thưng rống lên.

"Tôi mệt mỏi, em mặc cho tôi." Lăng Khắc Cốt đuổi dài tứ chi, vô lại nói.

Lúc này, ngoài cửa lần nữa truyền đến giọng nói trêu chọc của mấy người Sơn Miêu: "Lão đại, có thể tạm ngừng chiến nghỉ ngơi chút hay không? Cô y tá chờ sốt ruột lắm rồi."

Lăng Khắc Cốt hướng Hi Nguyên chau chau mày, giống như đang nói: "Em không mặc cho tôi, tôi liền không đứng lên".

Hi Nguyên cắn răng nghiêng lợi nhặt quần dài Armani màu xanh ngọc rơi trên đất lên, vội vã xô vào chân Lăng Khắc Cốt: "Được rồi!"

Lăng Khắc Cốt bị vẻ mặt đáng yêu của Hi Nguyên hấp dẫn, một tay kéo lấy cô vào trong ngực, hôn thơm một cái thật mạnh: "Buổi tối mới muốn em thật tốt!"

"Sắc lang!" Hi Nguyên then thùng đâm lên lồng ngực cứng như sắt thép của Lăng Khắc Cốt.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106

"Đây là thuốc của tiểu thư Lăng, uống sau khi ăn xong nửa giờ." Sau khi Lăng Khắc Cốt mở cửa phòng bệnh ra xong, y tá từ trong xe đẩy lấy ra ba túi ni lon nhỏ nhỏ có chứa thuốc, lễ phép đưa cho anh.

"Cám ơn!" Lăng Khắc Cốt nhận lấy thuốc, nghiêng người sang, đối với bốn người Sơn Miêu, Thanh Long, Ngân Báo, Thẩm Đan đang đứng đối diện cửa nói, "Đi vào."

Sơn Miêu đi tới bên giường bệnh, xoa xoa mái tóc dài của Hi Nguyên, hài hước nói: "Nữ thần nhỏ may mắn của chúng ta cảm thấy thế nào rồi? Đầu còn đau nhức không?"

"Chú Sơn Miêu vừa nói xong, liền thấy đầu càng đau hơn." Hi Nguyên làm nũng chu cái miệng nhỏ nhắn, cái trán quần băng gạc nhăn tít lại.

"Rất đau sao?" Thẩm Đan lập tức đau lòng đi tới bên giường, kéo tay Hi Nguyên xuống, muốn xem vết thương của cô.

Hi Nguyên thấy ẻ mặt lo lắng của Thẩm Đan, lập tức nghịch ngợm le lưỡi: "Cháu lừa mọi người thôi, bị thương đương nhiên sẽ đau, chỉ là còn có thể chịu được."

Ngân Báo bung khay thuốc vẫn đặt trên xe đẩy qua, bưng bình nói: "Bé con chỉ biết khi dễ người đang hoảng, để chú thay băng cho cháu."

"Có thể sẽ đau hay không?" Lăng Khắc Cốt ngồi vào bên cạnh Hi Nguyên, nhìn cái nhíp trong tay Ngân Báo, có chút bận tâm hỏi.

"Nói nhảm! Thay thuốc sẽ thoải mái hay sao?" Ngân Báo nhắc lấy một cánh tay của Lăng Khắc Cốt, lấy ngón tay của anh đặt và miệng Hi Nguyên: "Bé con, lúc đau cứ ra sức mà cắn mạnh vào nhé."

Lăng Khắc Cốt im lặng trợn mắt nhìn Ngân Báo một cái, nhưng không có rút ngón tay của bản thân ra, mặc cho Hi Nguyên nhẹ nhàng cắn.

Ngân Báo nhẹ nhàng kéo băng trên trán xuống, giúp Hi Nguyên thay băng vết thương. Khi thuốc khử trùng xoa lên miệng vết thương trông rất giữ tợn kia, Hi Nguyên đau đến cắn mạnh răng, không tự chủ được cắn chặt ngón tay Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt đau lòng dùng tay kia nhẹ nhàng vỗ về lên tấm lưng cứng ngắc của Hi Nguyên, cũng không rút ngón tay ra. Anh lờ mắt với Ngân Báo, dùng giọng nói lạnh lẽo hỏi "Anh không thể nhẹ tay một chút sao?"

"Lão đại đau lòng? Vậy hay là chính cậu bôi thuốc cho bé con đi?" Ngân Báo bưng bình nháy mắt mấy cái, mặt đầy vẻ chế nhạo. Lăng Khắc Cốt không vui trợn trừng mắt, lại không có cách nào làm thay Ngân Báo, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hi Nguyên đau đến nhếch miệng.

Hi Nguyên thấy ánh mắt dịu dàng của Lăng Khắc Cốt, trong lòng đầy cảm động. Cô kéo ngón tay của anh vừa bị chính cô cắn, nũng nịu nói: "Đau không?"

"Không đau bằng em đâu." Lăng Khắc Cốt cưng chiều hôn đỉnh đầu Hi Nguyên một cái, ôm cô càng chặt hơn.

Hi Nguyên dựa vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, đôi con người sáng ngời ngập đầy ý cười. Anh yêu cô sao? Bọn họ có phải có thể gạt bỏ quá khứ và sự hận thù, lần nữa bắt đầu lại không?

"Hai người cái đôi oan gia này năm nay thật đúng là có duyên với bệnh viện." Thanh Long dựa tu ở đầu giường, giọng điệu mang theo vài phần nhạo

báng, cười nói.

"Anh không biết là bệnh viện chúng tôi muốn kiểm tiền sao? Không có lỗi đại, mấy chục triệu này của tôi năm nay biết đi đâu mà tìm?" Ngân Báo nửa đùa nửa thật nện Thanh Long một cú.

"Tra ra kết quả chưa?" Lăng Khắc Cốt cắt ngang bọn họ, tỉnh táo hỏi.

Anh vẫn cho là lâu đài Tinh Nguyệt vững như thành đồng rất an toàn, không ngờ chỗ an toàn nhất thế nhưng trở thành chỗ nguy hiểm nhất, khiến bé con mấy bận bị tổn thương.

"Là Miêu Đầu Ưng thủ hạ của Dã Lang làm." Sơn Miêu vội vàng trả lời, thời điểm anh nói chuyện, lo lắng liếc Hi Nguyên một cái, sợ cô bị tổn thương. Người làm tổn thương cô là người anh em tốt của cha ruột cô, cô có thể tiếp nhận được sự thật này hay không?

"Thuộc hạ của ba Dã Lang? Làm sao lại như vậy?" Hi Nguyên xác thực vô cùng khiếp sợ. Nếu như đối phương thật là thay chân của ba, nên bảo vệ cô mới đúng, làm sao lại xuống tay với cô?

"Nhiệm vụ của cháu bây giờ là dưỡng bệnh cho tốt, không cần lo lắng những thứ này." Thanh Long ưu nhã cười nói.

Một năm trở lại đây, Miêu Đầu Ưng thường xuyên hoạt động, vì muốn tranh giành địa bàn với bọn họ, đã xảy ra ra nhiều lần giao tranh. Tuy nhiên đối phương cũng chưa chiếm được chút ưu thế nào, đột nhiên sau đó an tĩnh lại. Không ngờ vài tháng sau, hấn ra tay lần nữa lại là trực tiếp nhắm vào Hi Nguyên. Hi Nguyên là điểm yếu chí mệnh của lão đại, chiêu này của Miêu Đầu Ưng đủ ngoan độc.

"Vẫn còn may không phải là Lê Văn làm. Trước chúng tôi còn tưởng rằng là cô ta giờ trở quý." Ngân Báo ngượng ngùng gãi gãi đầu.

"Lê Văn sẽ không cùng chung một chỗ với Miêu Đầu Ưng." Lăng Khắc Cốt khẳng định.

Năm đó Lê Văn vì cứu Băng Nhi mà bị Miêu Đầu Ưng làm nhục, cô ấy hận không thể giết chết Miêu Đầu Ưng, cho nên Miêu Đầu Ưng ra mặt cũng đồng thời là sự minh chứng cho sự trong sạch của Lê Văn.

Lúc này cửa phòng bệnh bị người từ bên ngoài vội vàng mở ra, Doãn Nhạc nén lệ xông vào, còn có Bách Hồ lo lắng đi theo phía sau cô: "Nhạc Nhạc, chậm một chút."

Doãn Nhạc căn bản không để ý bất kỳ điều gì, chỉ vừa biết Hi Nguyên bị thương vì tại nạn xe cộ, trong lòng liền rất là lo lắng.

"Hi Nguyên!"

"Nhạc Nhạc? !" Thấy Doãn Nhạc xuất hiện ở trước mặt mình, Hi Nguyên khiếp sợ há hốc mồm. Hơn hai tháng không thấy, bụng Doãn Nhạc thể nhưng đã lộ rõ, nhìn bộ dáng xem ra đã như mấy tháng. Hi Nguyên đột nhiên đứng lên ôm chặt lấy Doãn Nhạc đang mặc đồ bà bầu, kích động kêu: "Nhạc Nhạc, cậu trốn ở đâu vậy? Mọi người tìm cậu rất cực đó."

"Hi Nguyên, cậu không sao chứ?" Doãn Nhạc đưa tay sờ sờ băng gạc trên trán Hi Nguyên, lo lắng hỏi.

"Chỉ là sẽ lưu lại một vết sẹo, không chết được." Hi Nguyên nghịch ngợm trả lời, điều cô quan tâm nhất lúc này là Doãn Nhạc đã ở đâu suốt mấy tháng nay, sống có tốt hay không, "Nhạc Nhạc, cậu bây giờ ở đâu vậy? Ba, mẹ Doãn có thể rất nhớ cậu."

Doãn Nhạc nhút nhát khẽ liếc Bách Hồ ở phía sau lưng một cái, đỏ mặt nói: "Mình ở nhà của chú Bách Hồ."

"Chú Bách Hồ?" Hi Nguyên vừa nghe, lập tức nâng eo chen vào, hung hãn chất vấn Bách Hồ, "Được lắm! Chú lại dám giấu Nhạc Nhạc đi, còn không nói cho cháu biết!"

Bách Hồ liếc lão đại một cái, lại nhìn Hi Nguyên một chút, trong lòng một trận sợ hãi: "Nhạc Nhạc không cho tôi nói."

"Vậy sao không lên nói cho cháu biết?" Hi Nguyên bắt mẫn nững nịu. Không ngờ Nhạc Nhạc thể nhưng được giấu trong nhà chú Bách Hồ, khó trách bọn họ không tìm được Nhạc Nhạc.

Doãn Nhạc kéo kéo áo Hi Nguyên, thẹn thùng nói: "Hi Nguyên, đừng trách chú Bách Hồ, là tại mình không cho chú ấy nói. Chú Bách Hồ là người rất tốt, cậu đừng hung dữ với chú ấy."

"Mới ở chung một chỗ có mấy ngày, cậu liền bênh vực chú ấy rồi hả? !" Hi Nguyên ngang ngược nheo gò má Doãn Nhạc, tức đỏ mặt nói.

"Chúng tôi không phải. . . ." Lời của Hi Nguyên khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Nhạc đỏ hồng, Hi Nguyên nói như vậy rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm.

Sắc mặt của Bách Hồ cũng biến thành rất lúng túng.

Cái gì ở chung một chỗ?

Anh và Nhạc Nhạc vẫn chia phòng ngủ, mặc dù thật ra cũng không khỏi có một lần duy nhất chung giường, cũng chỉ là bởi vì Nhạc Nhạc coi anh như cái

ôm gối. Giữa anh và Nhạc Nhạc thật rất trong sạch.

Son Miêu đột nhiên ôm cổ của Bách Hồ, kéo anh đến một góc, sau đó mặt tà mị hạ thấp giọng hỏi: "Cảm giác Kim Ốc Tàng Kiều như thế nào vậy?"

"Chớ nói nhảm! Nhạc Nhạc chỉ là đứa bé!" Bách Hồ gầm nhẹ với Son Miêu, nếu như để Nhạc Nhạc nghe được lời Son Miêu nói, nhất định sẽ hiểu lầm. Minh chỉ là không nở để cô bé một mình lưu lạc bên ngoài, không muốn thấy cô bé gặp chuyện không may, mới chứa chấp cô. Tuyệt đối không có tà tâm, tuyệt đối không có. Vừa nhìn đến gương mặt trái táo hồng hồng của Doãn Nhạc thì kiên trì của anh dần dần biến mất, anh thật sự đối với Nhạc Nhạc không hề có tà niệm sao? Tại sao mỗi lần thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phác phác của cô, tim của anh liền bắt đầu đau nhói sợ hãi, thân thể thậm chí trường đến phát đau.

"Nhạc Nhạc lớn bằng bé con." Son Miêu cố ý liếc nhìn Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên, sau đó cười nói, "Cậu không phải là còn già hơn so với lão đại chứ?".

"Anh đừng loạn chút là ca bài ca uyên ương. Nhạc Nhạc đã có người trong lòng rồi." Giọng nói chuyện của Bách Hồ có chút chua xót. Khi anh gặp phải Doãn Nhạc thì chính là lúc cô bôi vì mang thai đứa nhỏ của cai cậu nhóc Trình Hạo, nên mới có thể rời nhà trốn đi, cô còn kiên trì nhất định phải chờ Trình Hạo trở lại. Coi như anh đối với Nhạc Nhạc thật có tà niệm gì gì đó, cũng không thể thực hiện được. Anh chỉ có thể coi Nhạc Nhạc giống như bé con.

Thanh Long đột nhiên đứng ở sau lưng Bách Hồ, lặng lẽ nói với anh: "Sao không đuổi hắn đi? Bách Hồ, cậu phải học hỏi Son Miêu một chút đi, chủ động xuất kích!"

Từ thần thái ân cần trong ánh mắt của Bách Hồ nhìn Doãn Nhạc, anh có thể nhìn ra một chút đau khổ. Sợ rằng tiểu tử Bách Hồ này đã động tâm, nhưng lại không dám ra tay, nếu quả thật như vậy, anh có thể đẩy giúp cậu ta một chút.

"Anh còn nói nữa tôi liền đánh gãy răng của anh!" Bách Hồ dứ dứ quả đấm về phía Thanh Long, hung ác uy hiếp.

Nếu như Nhạc Nhạc nghe được đoạn đối thoại của ba người bọn họ, sẽ nghĩ thế nào về anh?

Hình tượng ông chú tốt bụng của anh trong lòng cô còn không bị hủy sạch hay sao?

"Sắp xếp một chút lo hậu sự cho Trình Thăng, đây là một trăm vạn, các anh đưa cho vợ con của anh ta." Lăng Khắc Cốt đưa một tờ chi phiếu cho bọn Bách Hồ, kêu bọn họ an ủi người thân của tài xế gặp nạn.

"Tôi hiểu rồi." Bách Hồ gật đầu một cái, tâm tình của anh có chút nặng nề, bởi vì sơ sót khiến cho người của Miêu Đầu Ưng xâm nhập vào lâu đài Tinh Nguyệt, hại chết hai người anh em tốt của bọn họ.

"May mà bé con không có việc gì." Ngân Báo cảm thấy may mắn nói. Trải qua một loạt kiểm tra tỉ mỉ xong, chẩn đoán chính xác Hi Nguyên chỉ là bị một chút kinh hải, trên trán lưu lại một vết sẹo dài, tình huống không phải rất nghiêm trọng, cho nên tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Bách Hồ, Doãn Nhạc rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao không báo cáo với tôi?" Lăng Khắc Cốt có chút trách cứ trừng mắt nhìn Bách Hồ một cái.

"Tôi gặp phải cô ấy lúc đang trên đường trốn nhà, thấy cô bé không có chỗ nào để đi nên liền đưa cô bé về nhà." Bách Hồ cười hắc hắc hai tiếng.

"Sau đó liền khó giải quyết, ngắt hoa?" Ngân Báo dùng bả vai đẩy Bách Hồ, mặt bướng bỉnh cười.

"Đừng nói mò! Chúng tôi chia phòng ngủ." mặt Bách Hồ đỏ bừng lên.

"Thật sự không có ngủ chung? Tôi nhìn thấy ánh mắt của tiểu tử kia có cái gì đó không đúng." Ngân Báo cười xấu xa nói. Cái tên trai trẻ sức trâu Bách Hồ này so với anh còn đàn hơn, có lẽ đều không rõ ràng cái gì gọi là tình yêu.

"Tôi nói hai chúng tôi không có chuyện gì!" Bách Hồ gấp đến độ rống to. Anh thì không sao, nhưng Nhạc Nhạc là một cô gái thuần khiết như vậy, không thể để bị người hiểu lầm.

"Ngu ngốc! Trình Hạo trở lại cậu sẽ hối hận!" Ngân Báo đập Bách Hồ một cái, liền nhảy xuống khỏi cái bàn, nói với hai người, "Tôi đi về nghỉ. Hôm nay làm hai cuộc phẫu thuật, mệt chết đi được."

"Tôi cũng về đây, Doãn Nhạc ở nhà một mình, tôi không yên lòng." Bách Hồ liếc nhìn sắc trời nhá nhem bên ngoài, đầy rầu rĩ nói.

"Bách Hồ, đưa Doãn Nhạc về thăm mẹ cô bé một chút, thân thể bà ấy gần đây dường như không được khỏe, đã xin nghỉ bệnh một tháng rồi." Lăng Khắc Cốt nhắc nhở Bách Hồ. Bởi vì Doãn Nhạc là người bạn tốt nhất của Hi Nguyên, cho nên sau khi Doãn Nhạc mất tích, anh một mực phái người chăm sóc vợ chồng nhà họ Doãn.

"Tôi sẽ nói với cô bé." Bách Hồ gật đầu một cái. Doãn Nhạc ở lại nhà anh đã hơn hai tháng, cha mẹ cô bé nhất định vô cùng lo lắng. Nếu như Doãn Nhạc con gái của anh, chỉ sợ anh đã sớm nhốt lại rồi.

Chờ sau khi Ngân Báo và Bách Hồ rời đi, Lăng Khắc Cốt rút một điếu xì gà ra, châm lửa.

Chuyện ở bên Mỹ làm lòng anh bị nhiễu loạn, anh không hiểu tại sao mình lại trèo lên giường với Lệ Văn, chẳng lẽ là rượu kia quá mạnh? Nhưng anh

chưa bao giờ quá say, chỉ có hai lần, hai lần này cũng đều có liên quan tới Tường Lệ Văn, mỗi lần tỉnh lại, cô ta đều trần truồng nằm trong ngực anh.

Chẳng lẽ rượu kia có vấn đề?

Lăng Khắc Cốt đập tắt xi gà, ở trong bóng tối cười lạnh. Đôi tròng mắt đen âm lãnh mà vô tình.

Anh đứng lên thì lo lắng trên mặt đã bị quét sạch, giống như một vương giả đắm chìm trong ánh mặt trời, một thân khí phách. Trong tròng mắt đen tinh xảo của anh có ánh sáng lóe lên, giống như viên kim cương trên cả vật kia lóe lên ánh sáng hút hồn người.

Anh tiêu sái đi trở về phòng ngủ của mình, Hi Nguyên như một thiên sứ nép trên giường lớn của anh, một thân da thịt trắng như tuyết ôn nhuận ở trên tấm ga giường màu cà phê, lại thuần mỹ đến vậy.

Nhìn khỏe môi cười yếu ớt của Hi Nguyên, môi mỏng của anh hài lòng nhếch lên, cời áo sơ mi, anh nhấc một góc cái mền lên chui vào, kéo Hi Nguyên ôm chặt vào trong ngực.

"Hết bận rồi hả?" Đôi mắt đẹp vẫn đầy tinh táo của Hi Nguyên mở ra, xinh đẹp nhìn về phía Lăng Khắc Cốt.

"Không có! Vừa mới bắt đầu." Bàn tay Lăng Khắc Cốt kéo rơi áo ngủ bằng bông của Hi Nguyên, đôi môi mỏng lập tức áp lên cánh môi xinh đẹp của cô.

Một đêm kích tình bây giờ mới chỉ bắt đầu, ngọn lửa tình nhanh chóng bốc cao, rực rỡ chiếu rọi bóng đêm.

Hi Nguyên cảm giác mình giống như nằm trên một con thuyền, bập bênh theo từng con sóng lớn. Lăng Khắc Cốt tài tình giữa con sóng lớn chạy nước rút, có lúc êm ái như gió, một lát lại khơi lên sóng lớn kinh thiên, khiến thuyền lớn ở trong biển chao đảo muốn lật . . .

Không biết bắt đầu từ khi nào, đêm trở nên tốt đẹp như thế? Không còn hành hạ cùng đau đớn?

Sự nghi hoặc của Hi Nguyên bị đôi môi nóng bỏng của Lăng Khắc Cốt cắn nuốt, cô ngoại trừ gió chân lên khóa chặt hông của anh, cũng không còn có thể làm gì khác nữa . . .

.....

Thanh Long vừa đi vào phòng làm việc ở lầu cuối, liền nhìn thấy thư ký Tần Hoài vốn đã xin nghỉ mấy ngày đang cúi đầu làm việc. Nhìn bộ dạng ra sức làm việc của cô, chả có tí nào là giống phụ nữ. Thật là rất ít thấy phụ nữ nào lại coi công việc quan trọng hơn làm đẹp, cái cô Tần Hoài này thật đúng là một cực phẩm.

"Đã khỏi ốm rồi chứ?" Thanh Long đi qua bên cạnh bàn Tần Hoài, giống như quan tâm hỏi.

"Tiêm mấy mũi đã ổn, cảm ơn Tổng giám đốc quan tâm." Tần Hoài mặt lạnh đứng dậy, dùng giọng nói vốn có của bản thân trả lời.

"Làm việc cho tốt! Tốt nhất là đừng có nghỉ ngày nào, tôi thật sự chịu đủ đám phụ nữ kia rồi." Thanh Long nhìn cặp mắt kính gọng đen xấu xí kia của Tần Hoài, trong lòng cảm giác khó chịu. Đột nhiên anh phát hiện trán của cô có một vết sẹo dài nhân nhợt, hình như là mới bị thương, vết sẹo dài này bị một lớp son phấn thật dày che đi, nếu như không nhìn kỹ cũng không thể phát hiện được.

"Long Tổng chẳng lẽ là GAY?" Tần Hoài đột nhiên khiêu khích nhìn Thanh Long.

Thanh Long bị lời của cô kích thích, một phát ôm chầm lấy eo của cô, đầu cúi thấp xuống, ở bên môi cô dùng giọng điệu đầy uy hiếp nói: "Em lặp lại lần nữa xem!"

"Công việc hàng ngày của tôi chính là giúp ngài di dời đám phụ nữ, anh không phải GAY tôi mới không tin!" Tần Hoài lui về phía sau khom người, tránh né Thanh Long tới gần. Đôi con ngươi sáng rỡ sắc bén đến lạnh lùng sau cặp mắt kính gọng vàng kia, khiến cho cô nhìn vào mà hốt hoảng.

"Em có thể thử xem!" Thanh Long ưu nhã nói nhỏ ở bên tai Tần Hoài, giọng nói đầy mê hoặc. Anh đột nhiên trừng phạt đè tay lên ngực của cô, để cho cô cảm thụ cái vật đàn ông khổng lồ mà cao ngạo kia.

Cái cô Tần Hoài này, lại dám hoài nghi anh là một GAY.

"Tôi không lên giường với GAY!" Tần Hoài một cước đá về phía đầu gối của Thanh Long, khi anh mãi tránh đi thì cô thành công thoát ra khỏi lồng ngực của anh.

"Tôi không phải GAY!" Thanh Long luôn luôn ưu nhã bị Tần Hoài làm cho tức giận, lần đầu tiên phá hư hình tượng ở truyền thông Long Dực, cảm tức rống to.

"Để cho mấy người phụ nữ của anh nói lời này tôi mới tin!" Tần Hoài đẩy đẩy cặp kính gọng đen trên mắt, xa cách mà cao ngạo hừ lạnh.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng của Thanh Long nheo lại, xuyên thấu qua cặp mắt kính nhìn chằm chằm vào gương mặt trát đầy son phấn của cô: "Tôi cũng không lên giường với đàn bà xấu xí, nhưng là em kích thích hứng thú của tôi!"

Nói xong, Thanh Long một phát ôm lấy Tần Hoài, môi mỏng hung hăng in lên cánh môi thoa đầy son đỏ thắm của cô.

"Thật khó ăn!" Vừa mới đụng phải những thứ son môi kia, Thanh Long liền ghê tởm buông Tần Hoài ra. Anh ghét nhất mùi vị son phấn trên người phụ nữ, nhất là thời điểm hôn lên lớp son môi, sẽ làm anh cảm thấy mình đang hôn môi với một đồng mỹ phẩm.

"Tôi cũng không muốn anh hôn tôi!"

Tần Hoài cho là Thanh Long muốn buông cô ra, không ngờ anh thế nhưng với lấy khăn giấy trên bàn làm việc, dùng sức lau lau cánh môi của cô.

Cho đến khi môi của Tần Hoài trở nên trong suốt, Thanh Long mới dừng lại động tác dùng khăn giấy chà vò đôi môi của cô. Nhìn thấy cánh môi mềm mại phấn nộn không thể tượng tượng nổi này thì Thanh Long lại nhớ đến cánh môi đỏ mọng tự nhiên kia của Khanh Khanh. Anh ra sức xóa bỏ hình ảnh của người phụ nữ ghê tởm đó ra khỏi đầu, hung hăng cắn nốt cánh môi Tần Hoài.

Ngọt ngào không thể tưởng tượng nổi khiến Thanh Long kinh ngạc. Không ngờ Tần Hoài giống như bà lão đồng trinh khi hôn lên cảm giác lại tuyệt như vậy. Anh đột nhiên tăng thêm lực cắn nát cánh môi của cô.

Đây là lần thứ hai anh mất khống chế, lần đầu tiên là cái người phụ nữ ghê tởm "Khanh Khanh" kia, lần thứ hai chính là cô nữ thư ký xấu xí trước mặt anh này.

Hai người đều đáng ghét như nhau!

Thật không hiểu tại sao anh lại mê muội như vậy?

Thanh Long dùng lưỡi kỹ thuật khéo léo cạy hàm răng cắn chặt của Tần Hoài ra, xông vào trong miệng của cô cắn nuốt trọn vẹn hương vị ngọt ngào trong miệng cô. Đột nhiên lưỡi của anh truyền tới một trận đau đớn, Tần Hoài thế nhưng hung hăng cắn lưỡi của anh, đầy khiêu khích nhìn anh chăm chăm.

Thanh Long buông Tần Hoài ra xong, ảo não nguyên rủa.

"Tôi không phải đồ chơi của anh!" Tần Hoài lạnh lùng nhìn chăm chăm Thanh Long. Anh thế nhưng lại hôn một kẻ xấu xí như mình lúc này, thật không biết ánh mắt của anh ta có phải có vấn đề hay không.

"Thôi son môi của em đâu?" Thanh Long tiến tới gần Tần Hoài, giống như là không nghe thấy lời của cô, trên mặt ưu nhã cười vô cùng tà mị.

"Anh làm gì thế?" Tần Hoài nghiêng thân thể, tận lực không để cho mình tiếp xúc với Thanh Long.

Hai tay của Thanh Long vòng qua Tần Hoài, cầm lên túi đựng đồ trang điểm của cô đặt ở trên bàn lên, móc ra thỏi son môi màu đỏ từ bên trong, ưu nhã cười nhạt: "Giờ làm việc không cho tô son môi, cái này tịch thu!"

Nói xong, anh liền bỏ thỏi son môi vào túi, ưu nhã đứng thẳng người, đi vào phòng làm việc của mình.

Ngồi vào ghế làm việc, anh móc thỏi son môi màu đỏ thắm ra, cầm ở trong tay vuốt vuốt. Màu son môi này nhìn rất quen, không biết đã từng thấy qua ở đâu.

Ném nó vào ống đựng bút xong, anh mở ngăn kéo ra, muốn bắt đầu làm việc. Lúc này, một xâu chìa khóa trong ngăn kéo hấp dẫn sự chú ý của anh.

Là chìa khóa xe của anh, chìa khóa chiếc Ferrari bị Khanh Khanh lái đi kia.

"Tần Hoài, vào đi!" Anh nhấn điện thoại nội bộ, gọi Tần Hoài đi vào.

"Long Tổng tìm tôi có việc sao?" thân thể Tần Hoài thẳng tắp cao ngạo, lạnh lùng nhìn Thanh Long.

Thanh Long khoát khoát cái chìa khóa trong tay, ưu nhã hỏi "Đây là chuyện gì xảy ra?"

Ánh mắt của Tần Hoài lúc nhìn thấy chìa khóa trong tay Thanh Long lóe lên một cái: "Buổi sáng bộ phận chuyển phát nói là từ xưởng sửa xe gửi đến cho anh."

"Xưởng sửa xe?"

"Lần sau sửa xe chú ý một chút, không cần ném chìa khóa lung tung như vậy nữa! Long Tổng, tôi bận đi làm việc của mình đây." Tần Hoài nói xong, không đợi Thanh Long gật đầu, liền cao ngạo mà đi ra khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Thanh Long cúi đầu, nhìn chìa khóa xe trong tay, trong đầu thoáng qua rất nhiều hình ảnh.

Đột nhiên khóe môi anh nhẹ nhàng nâng lên, cười đến rất tà ác, cặp con ngươi sắc bén giống như mũi tên bắn ra phía cửa, lúc anh đứng lên không hề nhỡ nhả nữa, ngược lại giống như một con sói xám lớn giảo hoạt.

Doãn Nhạc đồng thời bước xuống xe cùng với Bách Hồ, cô do dự đứng ở dưới lầu, không dám lên lầu. Bây giờ ba nhìn thấy cô có thể vô cùng tức giận

hay không? Cô theo bản năng lấy tay khê vuốt bụng của mình, sợ hãi liếc mắt nhìn Bách Hồ.

"Đừng sợ, có tôi!" Bách Hồ xoa xoa tóc của cô, cười đến rất rục rờ. Khích lệ của anh mang lại cho Doãn Nhạc dũng khí cực lớn, khiến cho cô kiên cường cười gật đầu.

Bách Hồ đỡ Doãn Nhạc ấn chuông cửa, vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc của ba Doãn thì trong mắt Doãn Nhạc kích động dâng lên nước mắt: "Ba, là con, Nhạc Nhạc."

"Nhạc Nhạc!" Trong điện thoại cửa hình như truyền đến tiếng rơi vỡ của đồ vật, trong giọng nói của ba Doãn có loại vui mừng cùng kinh ngạc không nói ra được.

Cửa mở ra xong, Bách Hồ đang muốn lôi kéo Doãn Nhạc lên lầu, liền nghe thấy phía sau cách đó không xa truyền đến tiếng bàn luận xôn xao.

"Nhìn kia, Nhạc Nhạc đem cái bụng lớn như vậy trở về, thật mất mặt!"

"Còn dám mang theo tên đàn ông của nó cùng về, mẹ con bé còn là giáo viên, làm sao lại giáo dục ra một đứa con gái như vậy chứ?"

"Thôi đời bạc bẽo, bọn trẻ bây giờ càng ngày càng không hiểu chuyện."

.

Từng câu nói đã thương người khiến Nhạc Nhạc dừng bước lại, cô nén lệ muốn tránh đi.

Cô không phải một đứa con gái ngoan, khiến ba mẹ cũng theo đó mà bị mất thể diện.

"Chú Bách Hồ, cháu không muốn đi vào." Nhạc Nhạc đau lòng tựa vào trong ngực Bách Hồ, "Chú đưa cháu đi đi."

"Đừng nghe những lời xấu xa của bọn họ, mẹ vẫn còn đang đợi em, mau lên đi." Bách Hồ nâng mặt của Doãn Nhạc lên, vụng về giúp cô lau nước mắt.

"Là cháu khiến cho ba mẹ hổ thẹn, cháu không nên trở về." Doãn Nhạc lắc đầu, đau lòng rút nước mắt.

Có lẽ là cô đã quá tùy hứng, nhất định giữ lại bảo bảo của Trình Hạo, mới tạo thành cục diện hiện tại. Nhưng nếu phải bỏ đứa bé đi, cô thật không làm được.

"Nhạc Nhạc, tình yêu không có sai. Tôi ủng hộ em." Bách Hồ ôm Doãn Nhạc vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi.

Nước mắt của Nhạc Nhạc khiến cho anh cảm thấy cực kỳ khó chịu, anh hận không thể khảm chặt cô vào thân thể anh, không để cô phải chịu đau lòng nữa.

"Nhạc Nhạc!" Lúc này trên lầu truyền tới một hồi tiếng bước chân dồn dập, ba Doãn người còn chưa xuất hiện, âm thanh đã truyền xuống trước.

"Ba." Thấy ba xuất hiện trên cầu thang, Doãn Nhạc khổ sở gọi một tiếng ba.

"Còn không vào nhà?" Thấy con gái dựa vào ngực một người đàn ông xa lạ, gương mặt ba Doãn lập tức lạnh xuống.

Doãn Nhạc khiếp đảm theo sát bên cạnh ba, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt khác thường.

Bách Hồ tiến lên hai bước, cầm thật chặt tay Doãn Nhạc, khi cô ngẩng đầu lên, khích lệ cô bằng một nụ cười sáng láng.

Doãn Nhạc cười có chút khổ sở cùng bất đắc dĩ.

Doãn Nhạc vừa vào nhà, liền được mẹ ôm vào trong ngực.

"Nhạc Nhạc, con gái ngoan của mẹ!" mẹ Doãn kích động vuốt mặt con gái, trong mắt chất chứa lệ.

"Mẹ!" Doãn Nhạc cũng ôm thật chặt lấy eo mẹ.

Chưa bao giờ từng rời khỏi nhà, Doãn Nhạc bây giờ mới biết mình đã không biết nghĩ cho mẹ.

Mẹ Doãn đột nhiên ho kịch liệt, khiến Doãn Nhạc giật mình.

"Mẹ con bị xuất huyết dạ dày nằm viện nửa tháng, hôm qua mới xuất viện." ba Doãn lạnh mặt giải thích. Ông tiến tới đỡ cánh tay vợ, dìu bà đến ngồi trên sofa.

"Tôi không sao rồi, ông đừng dọa Nhạc Nhạc của chúng ta." mẹ Doãn bất mãn nhìn chằm chằm chồng. Con gái mới trở về, bà cũng không muốn để Nhạc Nhạc bị dọa sợ lại trốn mất.

"Mẹ, Nhạc Nhạc không ngoan." Doãn Nhạc đau lòng nhào vào trong ngực mẹ, ôm chặt lấy bà.

Cô không hề biết mẹ sinh bệnh nặng như vậy, nếu như cô biết đã sớm trở về rồi. Cho dù bị ba đánh chết, cô cũng muốn về chăm sóc mẹ.

Ba Doãn mặt lạnh nhìn về phía Bách Hồ: "Cậu tính toán phụ trách thế nào với Doãn Nhạc nhà chúng tôi?"

"Tôi? Phụ trách?" Bách Hồ sững sốt, ông ấy muốn anh làm cái gì?

"Cậu làm lớn bụng của con bé, chẳng lẽ không nên phụ trách?" ba Doãn lần đầu tiên nhìn thấy Bách Hồ, liền đã nhất định cho rằng người đàn ông này chính là người đàn ông của Doãn Nhạc.

Doãn Nhạc nghe được lời ba nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, lo lắng giải thích: "Ba, Chú Bách Hồ không phải. . . ."

"Cậu không phải là Trình Hạo?" ba Doãn kinh ngạc nhìn Bách Hồ.

"Tôi là Bách Hồ, chú của Hi Nguyên." Bách Hồ vội vàng tự giới thiệu.

Ba Doãn chuyển sang con gái của mình, liếc xuống bụng cô rồi hỏi "Mấy tháng?"

"Bốn tháng rưỡi." Doãn Nhạc nhút nhát cúi đầu, giống như đứa nhỏ phạm lỗi, chờ chịu sự dạy dỗ của ba.

"Còn chưa bỏ nó đi. Con đi chuẩn bị một chút, ba đưa con tới bệnh viện." ba Doãn quả quyết nói.

Đứa bé này không thể để lại, cái tên Trình Hạo đó làm xong chuyện sai trái liền lặn không thấy tăm hơi, rõ ràng là coi con gái ông như đồ chơi. Con gái của ông vậy mà lại ngu ngốc cứ muốn lưu lại thứ nghiệt chủng này.

Ông nhất định phải đưa Nhạc Nhạc đi bỏ đứa bé này!

"Đừng!" Doãn Nhạc lập tức kinh hoàng nhảy dựng lên.

Ba Doãn tức giận đáng cho Doãn Nhạc một bạt tai: "Mày còn muốn cố chấp tới khi nào? Mặt mũi nhà họ Doãn chúng ta đã bị mày làm cho mất sạch rồi! Mẹ mày ở cơ quan bị người ta cười nhạo, tao cũng không còn mặt mũi gặp người. Chẳng lẽ mày còn muốn chọc chết ba mẹ mày mới hài lòng sao?"

Doãn Nhạc ỳ ỳ khuất che mặt bị đánh đau, nước mắt tí tách nhỏ xuống đất.

Lúc này, Bách Hồ đau lòng tiến lên, kéo Doãn Nhạc ra phía sau, vừa an ủi cô, vừa nói với ba Doãn: "Tôi sẽ cưới Nhạc Nhạc."

"Cậu?" ba Doãn đầy kinh ngạc nhìn Bách Hồ.

"Chú Bách Hồ?" Doãn Nhạc vừa nghe lời Bách Hồ nói xong, cũng vô cùng khiếp sợ.

Bách Hồ vô cùng trịnh trọng gật đầu một cái: "Đứa bé cần phải giữ lại, Nhạc Nhạc nhỏ như vậy, sanh non đối thân thể cô ấy rất có hại. Tôi sẽ cưới cô ấy."

"Tiên sinh Bách Hồ, hôn nhân không phải trò đùa, cậu phải suy nghĩ kỹ càng." ba Doãn nhìn Bách Hồ, tỉnh táo nói.

Ông không hy vọng Bách Hồ sau này sẽ hối hận, lại quay ngược lại tổn thương Nhạc Nhạc.

"Tôi rất tỉnh táo. Tiên sinh Doãn, tôi yêu Nhạc Nhạc, tôi sẽ bảo vệ cô ấy cả đời, trừ phi cô ấy chủ động rời bỏ tôi, nếu không tôi quyết sẽ không thay lòng." Bách Hồ vô cùng tự tin cam kết. chưa từng động lòng với người nào, cái động tâm khe khẽ này chính là cả đời. Mặc kệ Nhạc Nhạc có yêu anh hay không, anh đều đã trầm luân rồi.

Chuyện ngày hôm nay đã tạo động lực cho anh nói ra tâm ý của mình, để cho anh có lý do phải có được Nhạc Nhạc.

"Chú Bách Hồ, chú không cần. . . ." Doãn Nhạc mặc dù vô cùng cảm kích Bách Hồ vì mình mà vờn tay ra, nhưng cô không cần anh thương hại.

Bách Hồ nắm lấy bả vai Doãn Nhạc, dùng giọng điệu vô cùng thành khẩn nói: "Nhạc Nhạc, tôi là thật tâm muốn kết hôn với em. Làm vợ của tôi có được hay không?"

Doãn Nhạc bị đôi tròng mắt sáng rỡ như tinh tú kia của Bách Hồ hấp dẫn, không tự chủ được gật đầu một cái.

Bách Hồ hưng phấn ôm cô vào trong ngực. Nhạc Nhạc thế nhưng đồng ý làm vợ của anh, tim của anh kích động đến như muốn vỡ ra.

"Hôn lễ càng nhanh càng tốt, tôi không hy vọng Nhạc Nhạc đi ra ngoài bị người ta chỉ trích." ba Doãn nhìn thấy được tia thâm tình trong đáy mắt Bách Hồ, rốt cuộc yên lòng. Nhìn anh rồi lại liếc xuống bụng con gái, không khỏi đề nghị.

Hôn lễ không thể trì hoãn nữa, những người hàng xóm kia nói ra những lời ác độc tới cỡ nào anh đã sớm được lĩnh giáo, anh không muốn để cho Nhạc Nhạc bị tổn thương.

"Tôi sẽ đi chuẩn bị hôn lễ. Mười ngày sau Hôn lễ sẽ được cử hành." Bách Hổ vô cùng hiểu tâm tình của ba Doãn, lập tức đồng ý đề nghị của đôi phượng, anh nhớ tới những lời lẽ cay nghiệt của hàng xóm lúc trước khi lên lầu, không yên lòng lưu Nhạc Nhạc lại đây, vì vậy lại tiếp tục nói, "Trước khi kết hôn, trong khoảng thời gian này, tôi nghĩ vẫn nên để Nhạc Nhạc ở chỗ của tôi thì tốt hơn. Chỗ của tôi tương đối thanh tĩnh, thích hợp để Nhạc Nhạc dưỡng sức. Trước khi kết hôn một ngày, tôi sẽ đưa cô ấy về nhà."

"Tốt!" ba Doãn đồng ý gật gật đầu

"Mọi người không cảm thấy như vậy là quá nhanh sao?" Doãn Nhạc từ trước ngực Bách Hổ ngẩng lên, nhút nhát chớp chớp mắt.

Mười ngày?

Chưa tới mười ngày nữa cô đã phải trở thành cô dâu của chú Bách Hổ.

"Sẽ không! Nhạc Nhạc, tôi sẽ không để em phải chịu uất ức." Chỉ cần một cú điện thoại của anh, khách sạn 5 sao sang trọng nhất dưới quyền của Ứng tập đoàn sẽ vì anh mà mở cửa. Mười ngày anh cảm thấy vẫn còn có chút chậm, anh đã muốn có được Doãn Nhạc tới không thể đợi được nữa rồi, để cho cô làm cô dâu bé bỏng của anh.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hạnh phúc của Doãn Nhạc, tâm tình của anh kích động giống như trúng số độc đắc vậy.

"Hôn lễ không cần quá xa xỉ, chỉ cần cậu thật lòng muốn kết hôn với Nhạc Nhạc nhà chúng tôi là tốt rồi." mẹ Doãn thường thức nhìn Bách Hổ, trên người toát lên một loại phong thái khiến cho người ta yên tâm, khiến cho bà cảm thấy yên tâm giao Nhạc Nhạc cho cậu ta.

"Tôi ít nhất vẫn còn có chút năng lực này." Bách Hổ gãi gãi đầu, hào phóng cười nói, "Tôi muốn cho Nhạc Nhạc một hôn lễ khó quên."

"Chỉ cần Nhạc Nhạc vui, chúng tôi không có ý kiến." ba Doãn hài lòng cười.

Chuyện vẫn khiến cho vợ chồng họ canh cánh thời gian vừa qua đã tìm được mộ lối thoát hoàn mỹ, ông rốt cuộc không cần lo lắng nữa. Có người con rể anh tuấn như Bách Hổ thế này, ông cũng thấy mát dạ.

"Ba!" Doãn Nhạc ngượng ngùng chu chu cái miệng nhỏ xinh.

Trong miệng bọn họ nói giống như là rất tôn trọng cô, nhưng về chuyện hôn lễ, cô căn bản không có cơ hội lên tiếng, liền bị ba và chú Bách Hổ định xong.

"Có phải con không muốn? Vậy hôn lễ này hủy đi!" ba Doãn trêu chọc con gái.

Mặc dù ông chưa từng gặp qua Trình Hạo, không biết cậu ta có được hay không, nhưng trực giác của ông nhận định người đàn ông Bách Hổ này con gái có thể dựa vào.

"Tiên sinh Doãn?" Bách Hổ có chút lo lắng nhìn về hai người phụ nữ. Mới vừa rồi còn thật tốt, tại sao có thể nói hủy bỏ liền hủy bỏ?

"Nói giỡn thôi! Có thể đem Nhạc Nhạc bán ra ngoài, tôi rất vui mừng." ba Doãn vui vẻ mà cười.

.....

Sau khi về đi theo Bách Hổ đến nhà, Doãn Nhạc ngượng ngùng kéo kéo áo anh: "Chú Bách Hổ, chú thật sẽ không hối hận chứ?"

Cô vẫn còn có chút không xác định, không hiểu đến cùng động cơ Bách Hổ cưới cô có phải thật từ yêu hay không.

"Em không tin lời nói của tôi sao?" Bách Hổ nâng gương mặt trái táo của Doãn Nhạc lên, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

"Cháu không xinh đẹp, cũng không thông minh, sao chú có thể yêu cháu được?" Doãn Nhạc không có tự tin đôi mi dài khẽ rủ xuống, lo lắng hỏi.

Cô tự biết rất rõ, cô chẳng hề xinh đẹp chút nào, nhiều nhất cũng chỉ là đáng yêu, người đàn ông anh tuấn lại có tiền như Bách Hổ làm sao sẽ thích mình?

"Ai nói em không đẹp? Ở trong mắt tôi, em so với Phạm Băng Băng còn xinh đẹp hơn!" Bách Hổ cười khoa trương. Mặc dù trước kia Sơn Miêu và Thanh Long thường tìm cách nhét phụ nữ lên giường anh, nhưng những phụ nữ kia đáng đáp có đẹp đến mấy, cũng không lọt nổi mắt xanh của anh, anh chân chính động lòng cũng chỉ có cái cô nhóc Doãn Nhạc có chút dần dần trong ngực này. Anh thích sự tinh khiết cùng ngọt ngào của cô, cũng thích nhìn bộ dạng ngây thơ của cô. Anh thật sự muốn có cô cả đời.

"Làm sao lại như vậy?" Doãn Nhạc ngượng ngùng dựa vào trong ngực Bách Hổ, "Chú Bách Hổ trêu chọc cháu."

Cô sao có thể so với Đại minh tinh như người ta?

Chú Bách Hổ nói ra những lời này là muốn chọc cười cô sao.

"Còn kêu chứ?" Bách Hổ có chút bất mãn quần chặt lấy Doãn Nhạc.

Đối với việc lớn hơn mười ba tuổi so với Nhạc Nhạc, anh có chút buồn bực. Anh thật hận không thể trẻ lại được mấy tuổi, để có thể xứng đôi hơn với Doãn Nhạc bé nhỏ.

"Bách Hồ." Doãn Nhạc xóa bỏ chữ chú, gọi thẳng tên Bách Hồ.

"Gọi tôi Hồ." Bách Hồ da mặt đầy yêu cầu Doãn Nhạc.

Doãn Nhạc mắc cỡ cắn môi, ngượng ngùng cúi đầu.

"Nhanh lên một chút! Tôi muốn nghe!" Bách Hồ áp vào sau tai Doãn Nhạc, bá đạo ra lệnh.

"Hồ." Doãn Nhạc gọi xong, mắc cỡ hận không thể lập tức chui vào một cái lỗ nẻ nào đó.

Bách Hồ kích động nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Nhạc lên, đầy khí phách hôn cái miệng nhỏ hồng hồng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Hi Nguyên nằm lý ở trên giường thông qua QQ gửi tin nhắn cho Nhạc Nhạc, ngày mai sẽ là hôn lễ của Nhạc Nhạc với chú Bách Hồ, tự đáy lòng Hi Nguyên chúc phúc cho hai người bọn họ. Trình Hạo một đi không trở lại, không biết có phải là đã quên Nhạc Nhạc hay không. Mà Nhạc Nhạc mang thai cần có người chăm sóc, Hi Nguyên hi vọng Nhạc Nhạc và chú Bách Hồ có thể hạnh phúc bên nhau.

"Nhạc Nhạc, kỹ thuật hôn của chú Bách Hồ có phải rất tuyệt hay không?" Hi Nguyên trêu chọc Doãn Nhạc vẫn luôn nhút nhát.

"Không có."

"Thật không có?" Hi Nguyên không tin hỏi tới.

Doãn Nhạc không có sở trường nói dối cả nửa ngày không thấy nhần lại.

"Thành thực khai ra, cậu và chú Bách Hồ phát triển đến mức nào rồi?" Hi Nguyên tiếp tục trêu chọc Doãn Nhạc. Người này trầm mặc không nói nhất định là có vấn đề. Tưởng tượng đến hình ảnh chú Bách Hồ cao lớn ôm Doãn Nhạc nhỏ nhắn, Hi Nguyên đã cảm thấy thú vị. Quả thật chính là tổ hợp gấu khổng lồ với cô bé quảng khăn đỏ ở chung một chỗ nha.

"Một. Hai."

"Hôn?" Hi Nguyên nằm ở trên giường cười ha ha.

"Cũng. Cũng chỉ là hôn môi." Doãn Nhạc hình như cực kỳ xấu hổ.

"Ngày mai sẽ là hôn lễ, chú Bách Hồ có sang thăm cậu không?" Hi Nguyên biết vì hôn lễ ngày mai, chú Bách Hồ đã đưa Doãn Nhạc về nhà.

"Mới vừa đi, nói là công ty có chuyện."

"Công ty có chuyện gì sao? Thế nào mà giống y chang lời Lăng Khắc Cốt nói vậy?" Hi Nguyên bồn chồn hỏi ngược lại.

"Cậu và anh ta thế nào?" Doãn Nhạc mơ hồ biết được nội tình quan hệ của Hi Nguyên và cha nuôi, chỉ là cũng không tiện hỏi kỹ.

"Là một ông chồng siêu cấp ghen tuông, ngay cả mình chỉ cười với họ về một cái anh ta cũng muốn ăn dấm." Hi Nguyên giống như oán trách nói.

"Đó không phải là rất tốt sao?" Doãn Nhạc khôi phục bộ dáng tươi cười với Hi Nguyên.

"Anh ấy hiện tại thật rất dính người, buổi tối nhất định ôm mình mới có thể ngủ." Hi Nguyên nhớ tới hình ảnh mỗi buổi tối bị từ chi Lăng Khắc Cốt khóa chặt lại, liền bắt đầu mặt hồng tim đập.

"Đây không phải tỏ rõ là anh ta yêu cậu hay sao?"

"Anh ấy không yêu mình còn có thể yêu người nào?" Hi Nguyên kiêu ngạo nói. Hiện tại Lăng Khắc Cốt trừ làm việc, những thời gian khác cũng đều dính ở bên cạnh cô, cô căn bản không tin tưởng anh còn có thể nặn ra thời gian mà đi tìm phụ nữ.

"Thì ra đây chính là yêu." Doãn Nhạc hình như mới chợt hiểu.

"Chú Bách Hồ có phải cũng ôm cậu ngủ hay không?" Hi Nguyên cảm thấy có chút mập mờ không tầm thường, liền nghịch ngợm thử tiếp tục dò xét Doãn Nhạc.

"Cũng chỉ là ngủ, không có làm gì khác." Doãn Nhạc có chút vội vàng giải thích, hình như sợ bị Hi Nguyên hiểu lầm.

"Thì ra là đã ngủ cùng nhau!" Hi Nguyên nghịch ngợm cười lên.

Đang lúc cô cười nhạo Doãn Nhạc thì cửa phòng ngủ của cô bị người ta đẩy ra, Thang Mang Lâm hình như cực kỳ tức giận xông vào phòng của cô.

"Bé con, cháu có biết mấy người kia đi đâu hay không?"

"Thím Mang Lâm, sao vậy?" Hi Nguyên bồn chồn nhìn Thang Mang Lâm.

"Son Miêu nói buổi tối công ty có chuyện phải tăng ca, tôi biết ngay mấy người bọn họ nhất định là đi Nhân Gian Tiên Cảnh rồi. Tôi gọi điện thoại cho anh ta thì nghe thấy âm thanh của tiếng nhạc cùng tiếng cười của phụ nữ. Bọn họ ở sau lưng chúng ta đi tìm phụ nữ!" Thang Mang Lâm càng nói càng tức giận, ông xă cô là người quản lý lớn nhất của Nhân Gian Tiên cảnh, cô thật sợ anh có hoa tâm.

"Cho cháu cùng đi Nhân Gian Tiên Cảnh!" Hi Nguyên nghe được lời Thang Mang Lâm nói xong, tức giận nhảy dựng lên.

Lăng Khắc Cốt có cô, lại vẫn dám đi Nhân Gian Tiên Cảnh lêu lổng.

"Tôi chính là tới kêu cháu cùng đi bắt gian, để xem bọn họ sau lần này còn muốn làm loạn nữa hay không!" Thang Mang Lâm gật đầu một cái. Sau khi kết hôn, Son Miêu đối với cô chính là muốn gì được đó, cô đã nghĩ nói cho anh biết mình cũng yêu anh thì anh lại nổi chứng lêu lổng, còn nói láo lừa cô. Hừ! Lúc này cô nhất định phải giáo huấn Son Miêu một trận mới được.

"Chúng ta kêu cả Nhạc Nhạc cùng đi." Suy nghĩ một chút chú Bách Hồ cũng ở đó, Hi Nguyên lập tức đề nghị.

Muốn cả ba người cùng đi bắt gian, như vậy mới có khí thế.

.....

Phòng làm việc của Son Miêu đầy mùi rượu, sau khi đã uống sạch không biết bao nhiêu bình Whisky xong, mọi người mới tạm tha cho Bách Hồ đã có chút say.

Son Miêu vỗ tay một cái, lập tức có mấy cô nàng ăn mặc trang điểm lộng lẫy đi vào, trong đó có vừa vặn có cái cô gái tên Khanh Khanh bị Thanh Long cưỡng đoạt lần đầu tiên kia. Cô vừa nhìn thấy Thanh Long, lập tức sung mặt lên, cao ngạo hướng về phía Lăng Khắc Cốt. Cô xinh đẹp ngồi lên bắp đùi Lăng Khắc Cốt, cánh môi mông khiêu gợi dán lên áo sơ mi của Lăng Khắc Cốt, ở nơi đó in lại một dấu son môi rõ ràng rành rành. Cô liếc xéo Thanh Long, ở trên người Lăng Khắc Cốt vận vẹo quyền rũ.

Lăng Khắc Cốt giống như đang xem cuộc vui, đối với sự trêu đùa của cô không chút phản ứng.

Thanh Long ở đối diện vừa mãnh liệt xoa nắn người phụ nữ đang dán vào anh, vừa dùng tròng mắt đen lạnh lùng nhìn Khanh Khanh.

"Tổng giám đốc, có ai từng nói với ngài rằng ngài rất MAN hay không?" Khanh Khanh quyền rũ ôm cổ của Lăng Khắc Cốt, nhẹ nhàng nâng cánh môi đỏ mọng, tay mị hoặc dò vào trong ngực của anh.

Đang ở thời điểm cô muốn hôn Lăng Khắc Cốt, từ sau lưng có một tiếng rống to truyền tới.

Thanh Long đẩy người phụ nữ trên người anh ra, một tay tóm lấy Khanh Khanh nhấc tới, sau đó ném cô lên ghế salon liền nhào tới hôn.

"Buông tôi ra!" Khanh Khanh quyền đầm cước đá Thanh Long một trận, không phục phản kháng.

"Cô gái này, tôi bao!" Thanh Long giữ chặt tứ chi Khanh Khanh xong, nói với Son Miêu vẫn đang tựa ghế sa lon xem trò vui.

"Thanh Long, chú ý đến hình tượng!" Ngân Báo giờ ly rượu lên với Thanh Long, bướng bỉnh nhạo báng.

Thanh Long luôn luôn tự kiểm chế rất tốt, ở trước mặt người ngoài luôn là một bộ dáng nho nhã, nhưng vừa gặp phải cái cô gái tên gọi "Khanh Khanh" này, liền bị xé rách hình tượng. Có thể thấy cái cô Khanh Khanh này chính là khắc tinh của Thanh Long.

Thú vị!

"Thanh Long, Khanh Khanh không tiếp khách. Lần trước anh đã phá vỡ quy củ, cho nên lần này tôi không thể đồng ý." Son Miêu cố ý làm khó Thanh Long. Thấy Thanh Long say mồi là chuyện khó thấy cỡ nào, anh nhất định phải trêu đùa người anh em này một trận mới được.

"Phụ nữ của tôi không cần sự đồng ý của cậu!" Thanh Long vác Khanh Khanh lên vai, lãnh khốc nói.

Thời điểm khi bọn Hi Nguyên vọt vào phòng làm việc của Sơn Miêu, đúng lúc thấy Thanh Long vác phụ nữ rời đi.

"Sơn Miêu! Anh tốt nhất giải thích cho tôi!" Thang Mang Lâm dẫn đầu xông về phía Sơn Miêu, không hề dè dặt nửa chút với anh.

Sơn Miêu vừa nhìn thấy Thang Mang Lâm, lập tức hốt hoảng đứng dậy: "Bà xã, sao em lại tới đây?"

"Để tôi xem một chút anh của gái như thế nào." Thang Mang Lâm cao ngạo ngồi ở trên ghế sa lon, đẩy cô gái mới vừa rời đứng rót rượu cho Sơn Miêu vào trong ngực anh, "Mới vừa rồi diễn tới chỗ nào rồi? Tiếp tục đi!"

"Bà xã, anh đâu có đụng vào cô ta." Sơn Miêu vội vàng đẩy người phụ nữ trong ngực ra, ngồi vào bên cạnh Thang Mang Lâm.

Anh phát phát tay, bốn cô gái kia tất cả đều thức thối rồi đi.

Ngân Báo giờ tay lên, giải thích thay Sơn Miêu: "Chị dâu, tôi có thể làm chứng, anh ba thật không có làm chuyện có lỗi với chị."

"Sơn Miêu, tôi muốn ly hôn với anh!" Thang Mang Lâm căn bản không tin lời Ngân Báo nói, gào lên với Sơn Miêu xong liền chạy ra khỏi phòng làm việc.

"Bà xã!" Sơn Miêu hướng mọi người cười cười tỏ ý xin lỗi, liền nhanh chóng đuổi theo Thang Mang Lâm.

Anh tốn nhiều công sức như vậy mới giành được Thang Mang Lâm về, sao có thể ly hôn?

"Bà xã, thực sự người phụ nữ kia ngay cả một ngón tay anh cũng chưa có chạm qua." Mọi người nghe được Sơn Miêu uất ức giải thích, còn có tiếng hừ lạnh của Thang Mang Lâm.

Bách Hồ ở thời điểm Thang Mang Lâm xông tới thì rượu liền tỉnh một nửa, anh trừng to mắt nhìn Doãn Nhạc đang ngân ngấn lệ đứng ở cửa, hốt hoảng ngồi thẳng thân thể: "Nhạc Nhạc."

Doãn Nhạc liếc nhìn Bách Hồ, đau lòng xoay người chạy mất.

Bách Hồ căn bản không hề yêu cô? Cô còn tưởng rằng anh thật tình yêu mình.

Cô đột nhiên phát hiện mình thật là ngu.

Ban đầu, Trình Hạo chỉ cần một cái hôn đã khiến cô trao thân cho anh, kết quả bị lừa thật thảm hại, sau khi cô mang thai, anh liền mất tâm mất tích. Cô vẫn ôm hi vọng chờ anh, cuối cùng đối lại cũng chỉ là vô cùng thất vọng mà thôi.

Hiện tại chuyển qua Bách Hồ, cô vẫn chỉ là người phụ nữ có cũng được không có cũng không sao.

Thấy nước mắt của Doãn Nhạc, Bách Hồ hốt hoảng nhảy dựng lên, xông ra.

Lăng Khắc Cốt nhìn thấy Hi Nguyên thì sắc mặt lạnh xuống, khi Hi Nguyên ngồi lên bắp đùi của anh thì anh nhướn mày lên.

"Đây là ai hôn vậy?" Hi Nguyên u oán bứt bứt áo sơ mi của anh, chỉ vào dấu son môi đỏ chót trên đó hỏi.

"Người phụ nữ của Thanh Long." Lăng Khắc Cốt trả lời đơn giản, đôi tròng mắt đen không chớp nhìn thẳng vào Hi Nguyên.

"Đồ nói dối! Người phụ nữ của chú Thanh Long sẽ hôn anh sao?" Hi Nguyên không hài lòng nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt. Nếu quả thật là phụ nữ của chú Thanh Long, chú Thanh Long sẽ ngồi đó mà nhìn đôi phương quần lấy người đàn ông khác sao?

Ngân Báo thấy thế, liền tiến tới làm chứng cho Lăng Khắc Cốt: "Bé con, quả thật đó chính là do người phụ nữ của Thanh Long lưu lại."

"Ngân Báo, tự tôi sẽ giải thích." Lăng Khắc Cốt cho Ngân Báo một ánh mắt, đôi phương lập tức hiểu ý rồi đi, để lại không gian trong phòng làm việc cho hai người bọn họ.

"Anh lại để cho cô ta hôn anh?" Coi như đối phương là phụ nữ của chú Thanh Long, chẳng lẽ lại vì thế mà Lăng Khắc Cốt liền trong sạch sao? Anh không biết đây đối phương ra à? Hi Nguyên sau khi nghe Ngân Báo nói, vẫn trừng mắt nhìn Lăng Khắc Cốt như cũ.

Vừa nghĩ tới người phụ nữ khác hôn Lăng Khắc Cốt, lòng của Hi Nguyên giống như bị xoắn lại vậy. Cô khó chịu cắn môi dưới, quật cường nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Khanh Khanh muốn làm cho Thanh Long ghen, chuyện không liên quan đến tôi. Em không thích nó (cái áo sơ mi) thì tôi liền cởi nó ra." Lăng Khắc Cốt cởi áo sơ mi ra ném xuống đất, sau đó ôm chầm lấy hông của Hi Nguyên, "Còn gì nữa không?"

"Cô ta còn hôn chỗ nào nữa?" Hi Nguyên ngang ngược chỉ vào lồng ngực Lăng Khắc Cốt. Nếu như anh dám để cho đối phương hôn lên thân thể, cô sẽ chặt anh ra!

"Chỉ có cổ áo." Lăng Khắc Cốt chống đỡ cái trán Hi Nguyên, tròng mắt đen thâm u giống như biển sâu, khiến Hi Nguyên không nhìn thấu được.

Hi Nguyên thấy ngực Lăng Khắc Cốt có một vết hôn, bất mãn chất vấn: "Đây không phải cô ta lưu lại hay sao?"

Lăng Khắc Cốt mảy mặt lại nhìn xuống ngực, sau đó tà mị nở nụ cười: "Buổi sáng bị con mèo nhỏ cắn."

Hi Nguyên nghe được lời nói của Lăng Khắc Cốt xong, khuôn mặt nhỏ nhắn vụt đỏ rực. Cô nhớ buổi sáng, cô còn chưa tỉnh ngủ, anh liền kéo cô qua vận động một trận, cô giận quá liền hung hăng cắn ngực anh một cái. Thì ra dấu hôn này là do mình lưu lại.

"Có muốn nhìn nữa hay không? Ở chỗ này của tôi cũng có?" Lăng Khắc Cốt chỉ chỉ chân của mình, làm bộ muốn kéo khóa quần xuống.

"Đừng!" Hi Nguyên nhảy xuống khỏi đùi Lăng Khắc Cốt, lời của anh đã nhắc cô mình đã điên cuồng tới cỡ nào. Cô mới vừa chạy đến cửa liền bị Lăng Khắc Cốt tóm lại, anh ném cô lên sofa, sau đó liền mạnh mẽ đè nghiêng lên.

"Tôi muốn cắn lại." Lăng Khắc Cốt nói xong, liền trêu chọc cời quần áo của Hi Nguyên, đôi tay mò vào.

Hi Nguyên cảm giác mình giống như rơi vào chảo lửa nóng bỏng, thân thể nhanh chóng nóng lên, thời khắc khi Lăng Khắc Cốt xâm nhập, khuôn mặt nhỏ nhắn động tình ngẩng lên.

Từng chuỗi nụ hôn nóng bỏng mang theo dịu dàng rơi vào trên người cô, lưu luyến lướt qua cần cổ cô, vành tai, xương quai xanh. Từng chút từng chút đi dần xuống.

"Đau." Giữa lúc Lăng Khắc Cốt cắn lên đỉnh núi cao vút kia, Hi Nguyên cảm thấy một chút đau đớn, bất mãn đẩy anh ra.

Lăng Khắc Cốt ngẩng đầu lên, hài lòng nhìn dấu răng mình lưu lại, sau đó từ trong túi móc ra một sợi dây bạc, trên dây bạc treo một cái nhẫn gắn một viên kim cương chừng 5 Carat. Anh đeo nó lên cổ của Hi Nguyên, chiếc nhẫn kim cương vừa vặn nằm trên vùng ngực của cô, lóe lên ánh sáng chói mắt.

"Đây là?" Hi Nguyên kinh ngạc vuốt ve chiếc nhẫn kim cương sáng bóng kia. Người đàn ông tặng nhẫn cho người phụ nữ ý nghĩa là gì? Cầu hôn?

"Cam kết." Lăng Khắc Cốt nắm tay Hi Nguyên lên, đặt ở bên môi khẽ hôn.

"Không cho phép em để cho người nào khác hôn anh! Hôn lên quần áo cũng không được!" Hi Nguyên bá đạo nhìn Lăng Khắc Cốt. Muốn cô làm vợ của anh cũng được, nhưng không cho phép anh thay lòng.

"Tôi chỉ để cho một mình em hôn." Lăng Khắc Cốt lật người một cái, đặt Hi Nguyên lên phía trên người mình.

Hi Nguyên hài lòng nhếch khóe môi lên, cô nghịch ngợm nhéo nhéo ngực của anh: "Thật?"

"È hèm!" Lăng Khắc Cốt gạt đầu một cái, trong mắt có nhiệt tình không che giấu được.

Hi Nguyên cúi đầu, cắn một cái lên cái cằm cương nghị của anh, sau đó nghịch ngợm hỏi "Đau không?"

"Rất thoải mái!" Lăng Khắc Cốt cười hường thụ, nói.

Hi Nguyên nghe xong, hung tợn trừng Lăng Khắc Cốt một cái, sau đó cắn lên cổ của anh, khiến cho anh hỏn hển thở dốc.

Cô cũng không ngừng lại ở đó, tiếp tục tàn sát trên người của anh, cho đến khi anh cũng không chịu nổi nữa, nâng thân thể cô lên, ôm đầu của cô, triển khai một hồi mãnh liệt.

"Ngừng. Anh nói. Để cho em hôn." Hi Nguyên bất mãn đẩy Lăng Khắc Cốt.

"Đã hết hiệp đầu, hiệp đầu sau thuộc về tôi!" Lăng Khắc Cốt lật người một cái, đè Hi Nguyên ở phía dưới, chỉ vài động tác, y phục của hai người đều rơi hết xuống đất, một cuộc triển miên khiến Hi Nguyên mở mắt ngượng ngùng liền cứ thế mà triển khai, cả phòng làm việc trở thành nơi hoan ái của hai người, trên ghế sa lon, trên bàn trà, bồn tắm, bàn trang điểm, khắp nơi đều lưu lại dấu vết của bọn họ.

Ngày thứ hai, Hi Nguyên mở mắt ra từ ở trong ngực của Lăng Khắc Cốt thì cảm thấy thân thể giống như bị nghiền nát vậy, toàn thân đau nhức. Cô ngày hôm qua gần như là được anh ôm trở về lâu đài Tĩnh Nguyệt, ngay cả hơi sức để động một cái cũng không có. Cô vỗ mạnh vào lồng ngực cứng rắn của Lăng Khắc Cốt: "Đều tại anh!"

"Không phải em cũng thích sao?" Lăng Khắc Cốt mút chặt vành tai Hi Nguyên, mê hoặc hỏi.

Hi Nguyên ngượng ngùng đẩy môi mòng của Lăng Khắc Cốt ra, bọc lấy thân thể bằng ga trải giường: "Ai thích? Về sau nếu không được em đồng ý không cho phép anh đụng vào em!"

"Em là của tôi!" Lăng Khắc Cốt từ trên giường nhảy lên, nhanh chóng ôm Hi Nguyên vào ngực, bá đạo hôn môi hồng xinh đẹp của cô.

.

Doãn Nhạc vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy một lồng ngực để trần, cô bị sợ đến hét lên một tiếng, lập tức nhớ tới chuyện ngày hôm qua.

Cô vậy mà lên giường cùng với Bách Hồ, ngay giữa lúc cô còn đang tức giận.

"Còn sức không?" Bách Hồ đột nhiên ôm hông của Doãn Nhạc, dính vào bờ môi cô, vừa hôn cô, vừa nói.

"Tôi không lấy anh!" Doãn Nhạc bắt mất đầy Bách Hồ ra, đang muốn bước xuống đất.

"Không lấy không được! Em là bà xã của tôi!" Bách Hồ bá đạo ôm sát Doãn Nhạc. Tối qua tâm tình của anh có chút không khống chế được, anh thật sợ Doãn Nhạc sẽ rời bỏ anh, cho nên liền mạnh mẽ hôn lên gương mặt đang ngấn lệ của cô, sau đó áp đảo. Cứ như vậy làm

Anh không hối hận, bởi vì anh chờ đợi ngày này đã quá lâu, ngày ngày nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào của Doãn Nhạc, lại không thể ăn cô, là một chuyện vô cùng khổ sở. Anh bị đè nén lâu như vậy, rốt cuộc mới ném được hương vị vô cùng ngọt ngào của Doãn Nhạc.

Anh phát hiện mình lập tức trúng độc Doãn Nhạc.

"Tôi không có xinh đẹp như người phụ nữ kia." Doãn Nhạc quay lưng lại, úy khuất cắn môi dưới.

"Người phụ nữ tôi muốn là Doãn Nhạc, không chỉ là gương mặt." Bách Hồ xoay thân thể Doãn Nhạc lại phía mình, đôi môi nở nang hôn lên đôi mắt to tròn của Doãn Nhạc, "Nhạc Nhạc, tôi yêu em."

"Anh thật sự yêu tôi sao?" Doãn Nhạc nhút nhát hỏi Bách Hồ.

Cô không thể nào tin nổi Bách Hồ sẽ yêu cô, những ngày qua ở chung với anh, cô cảm thấy tựa như mình đang nằm mơ. Cô sợ vừa tỉnh mộng, mọi thứ sẽ biến mất.

Bách Hồ bắt được tay Doãn Nhạc, đặt ở ngực của anh: "Em nghe đi, nơi này một mực nói 'Tôi yêu Nhạc Nhạc.'"

Doãn Nhạc ngượng ngùng dựa vào trong ngực Bách Hồ, cái miệng nhỏ nhắn hài lòng cong lên.

Nhìn lúm đồng tiền bên má Doãn Nhạc, thân thể Bách Hồ lại kích động. Anh đột nhiên đè lên thân thể cô, nhấc hai cái chân nhỏ của cô lên, lần nữa xông vào hoa huyệt ấm áp kia.

"Mau dừng . . . A. Đã muộn lắm rồi." Doãn Nhạc nhìn đồng hồ treo trên tường, nhắc nhở anh đã đến thời gian tổ chức hôn lễ rồi.

"Cứ để cho bọn họ đợi." Bách Hồ thô thờ gấp, ở trong thân thể Doãn Nhạc chạy nước rút. Anh phát hiện anh muốn Doãn Nhạc thế nào cũng không đủ, sự chật chội cùng tốt đẹp của cô khiến cho anh điên cuồng. Anh giống như một cậu nhóc lần đầu yêu tình lực dồi dào, chỉ muốn yêu cô.

Thời điểm khi bọn họ chạy tới giáo đường, Mục Sư đã đợi đến sắp ngủ gật, một đoàn khách mời cũng đã chờ ở đó. Cũng may, tới trễ không chỉ có hai người bọn họ, còn có Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên, Sơn Miêu và Thương Mang Lâm, một đôi thú vị nhất phải kể tới chính là Thanh Long và cái cô nàng "Khanh Khanh" đó nữa. Ở thời điểm Bách Hồ và Doãn Nhạc đứng ở trước mặt Mục Sư thì Thanh Long mới nghiêng Khanh Khanh tiến vào giáo đường.

"Anh buông tôi ra! Cái con heo háu sắc này!" Khanh Khanh bắt mất cần bả vai Thanh Long, điên cuồng gào rống.

"Đàng hoàng một chút! Không cần phá hỏng hôn lễ người anh em của tôi!" Thanh Long vỗ vỗ cái mông được một cái quần ngắn bao lấy của Khanh Khanh, cười đến rất tà ác.

"Tôi muốn anh buông tôi ra!" Vẫn còn nằm trên vai Thanh Long, Khanh Khanh cảm thấy dạ dày cuộn lên, cô có loại cảm giác muốn nôn mửa.

"OK!" Thanh Long đột nhiên buông tay, Khanh Khanh cứ như vậy té lăn trên đất.

Cô xoa cái mông té đau, tức giận nhìn chằm chằm Thanh Long: "Anh có ý?"

"Là em kêu tôi buông tay." Thanh Long vô tội nhún nhún vai, thủy chung trên mặt vẫn treo một nụ cười nhàn nhạt.

Khanh Khanh tức giận xông về phía Thanh Long, cô còn chưa có chạm được tới cổ của Thanh Long, đôi tay liền bị anh dễ dàng giữ chặt.

Thanh Long thoải mái giữ chặt lấy Khanh Khanh, ở bên tai cô cười yếu ớt: "Muốn ôm ấp yêu thương như vậy sao? Có phải đêm qua tôi chưa có thỏa mãn em hay không?"

"Cái con heo háu sắc này!" Khanh Khanh tức giận rống to.

Tất cả mọi người trong giáo đường đều nhìn về phía cô, khiến cho hai gò má Khanh Khanh vụt một cái đỏ hồng lên.

"Người phụ nữ của tôi thiếu dạy dỗ, khiến mọi người chê cười rồi, thật ngại quá." Thanh Long ưu nhã hướng về phía mọi người nói lời xin lỗi.

Hi Nguyên cười dựa vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, nghịch ngợm túm túm tay của anh: "Đây chính là người phụ nữ của chú Thanh Long? Thật hoang dã!"

"Đúng! Còn ghen không?" Lăng Khắc Cốt ôm hông của Hi Nguyên, hơi cúi đầu thấp xuống, ở bên tai cô khẽ hỏi.

"Chỉ cần cô ấy không hôn anh nữa." Hi Nguyên cười ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Lăng Khắc Cốt. Nếu như không phải là bởi vì có người, cô thật muốn ôm chặt lấy anh. Người đàn ông này là của cô, đây lòng Hi Nguyên không che giấu được kiêu ngạo.

"Cô ấy không có cái cơ hội đó đâu." Lăng Khắc Cốt bỗng chốc ôm chặt lấy hông của Hi Nguyên, trong mắt lóe lên ngọn lửa hùng hục.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108

Nhìn Doãn Nhạc được chú Bách Hồ ôm lên chiếc xe hơi mui trần, Hi Nguyên cười dựa vào trong ngực Lăng Khắc Cốt: "Nhạc Nhạc sẽ hạnh phúc, đúng không?"

"Bách Hồ là người có thể phó thác cả đời." Lăng Khắc Cốt gạt đầu một cái, cánh tay anh dùng sức nắm chặt bả vai Hi Nguyên, để cho cô dựa vào anh, anh giống như một ngọn núi vững trãi, đủ để cho Hi Nguyên dựa vào.

"Chú Bách Hồ lúc này đã có được bảo vật của mình." Hi Nguyên tự hào khen Doãn Nhạc, mặc dù Doãn Nhạc không có dung mạo tuyệt diệu, tuy nhiên có một tấm lòng lương thiện trong sáng, Nhạc Nhạc thiện lương mà nhiệt tình, là người bạn tốt nhất đời này của cô.

"Tôi cũng vậy!" Lăng Khắc Cốt cúi thấp đầu xuống, nhẹ nhàng mút lấy vành tai Hi Nguyên, giọng nói khàn khàn mà mê người. Hi Nguyên nghe ba chữ đơn giản này từ Lăng Khắc Cốt, trong lòng lại kích động khác thường. Anh có lẽ sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng anh luôn là sử dụng anh cách thức của mình để mà biểu lộ tình cảm cùng sự yêu thương của anh đối với cô. Như vậy là đủ rồi.

"Ghé! Anh lại khiến cho em rơi nước mắt rồi!" Hi Nguyên đắm ngực Lăng Khắc Cốt, một đôi mắt đẹp bị nước mắt hạnh phúc làm cho ướt nhẹp.

"Tôi muốn hôn em!" Tròng mắt đen nóng bỏng của Lăng Khắc Cốt nhìn vào cánh môi hồng của Hi Nguyên, dùng giọng nói khàn khàn lại phong phú từ tính vô cùng. Anh cũng không phải đang hỏi ý kiến của Hi Nguyên, mà là dùng một loại giọng điệu ra lệnh nói với cô.

Đối với sự bá đạo của Lăng Khắc Cốt, Hi Nguyên không biết nên tức giận hay là nên vui mừng. Môi hồng của cô mím lại, một tay đẩy Lăng Khắc Cốt ra, chạy về phía chiếc BMW đợi ở phía ngoài đã lâu.

Anh muốn biểu diễn trước mặt mọi người thì đi mà tìm người khác, cô mới không thèm để cho người ta vậy xem.

Lăng Khắc Cốt thu hồi về mặt dịu dàng, như satan đi theo phía sau.

Khi cửa xe đóng lại, Lăng Khắc Cốt mạnh mẽ ôm lấy Hi Nguyên đặt ở trên đùi, sau đó nâng cằm của cô lên, từng tắc gặm nuốt nơi mềm mại cùng trắng nõn của cô. Cửa kính xe phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người của Hi Nguyên, cô say mê ngẩng đầu lên, đem cần cổ thon dài giao cho cánh môi nóng bỏng của Lăng Khắc Cốt.

Sau khi mấy người Lăng Khắc Cốt rời đi, Thanh Long cũng ôm Khanh Khanh đang không ngừng giãy giụa ở trong lòng anh rời đi.

"Khốn kiếp! Anh buông tôi ra!" Khanh Khanh dường như có đầy một bụng lửa giận, đôi mắt đẹp hùng hục lửa, lửa giận như muốn hóa thiêu Thanh Long.

Thanh Long lộ ra nụ cười nhàn nhạt quen thuộc của anh, một đôi tròng mắt đen sắc bén ẩn sau cặp kính gọng vàng lại nhìn về phía đôi môi của cô đầy uy hiếp: "Có tin tôi lại muốn em ở chỗ này hay không?"

"Cái con heo háo sắc này!" gương mặt Khanh Khanh tức giận đỏ hồng lên, con người xinh đẹp nếu có thể biến thành dao găm, Thanh Long sớm đã bị chọc thục như tổ ong vò vẽ rồi.

Ngày hôm qua bị anh mạnh mẽ mang đi, lại vẫn là tới ngôi biệt thự lớn bên bờ biển kia, vẫn là trên cái giường lớn kia, lần nữa trình diễn một cuộc chiến chiếm đoạt. Vì phản kháng Thanh Long, cả ta và chân đều được cô mang ra sử dụng, vẫn không có chút tác dụng nào, vẫn là bị anh ăn sạch sành sanh. Chỉ là, vừa nghĩ tới trên người của anh cũng hiện đầy những vết cắn cùng vết nhéo của cô, cô liền có chút hài lòng.

"Vì không muốn phụ câu nói này của em, trở về tôi nhất định cố gắng muốn em!" môi mỏng của Thanh Long nhếch lên, ác ý chống đỡ cánh môi đỏ mọng của Khanh Khanh cười nói.

"Anh!" Khanh Khanh đã bị anh chọc giận đến nói không ra lời, cô đột nhiên hé miệng, hung hăng cắn môi mỏng của Thanh Long.

Thanh Long ném Khanh Khanh vào trong chiếc Ferrari của anh, lau vết máu nơi khóe miệng, đôi tròng mắt đen lóe lên tia lửa.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Thang Mang Lâm hất tay Sơn Miêu ra, không hề dịu dàng nữa: "Đừng tưởng rằng anh đưa cho tới 99 đóa hồng bằng

hồng ngọc, thì chuyện ngày hôm qua liền kết thúc! Về nhà tiếp tục chà bàn cho tôi!"

"Ài? ! Bà xã, em đừng ác như vậy!" Sơn Miêu vội đuổi theo Thang Mang Lâm đã bỏ rơi anh lại, vừa đuổi theo, vừa cầu xin tha thứ, "Bà xã, lòng của anh đối với em có trời đất chứng giám!"

.....

Dây xích đu ngoài trời trong sân Lâu đài Tinh Nguyệt mấy ngày trước đột nhiên bị đứt, khiến cho Hi Nguyên lúc đó đang ngồi trên xích đu đọc sách bị ngã, thật may là lúc đó cô không có đu dây, nên lúc đó mới tránh được một cuộc tai nạn.

Sau sự kiện đó, Lăng Khắc Cốt liền sai người vứt bỏ cái xích đu đó đi thay bằng một cái võng, để cho Hi Nguyên lúc nhàn rỗi mà nằm chán thì có thể nằm ở đó phơi nắng.

Hôm nay, ngập tràn ánh mặt trời, Hi Nguyên liền cầm một quyển sách nằm bẹp trên võng phơi nắng.

Ánh mặt trời tháng Mười rất ấm áp, chiếu lên trên người rất thoải mái, từng trận gió thu thổi qua mang lại cho cô từng trận cảm giác thư thái.

Khi Lăng Khắc Cốt trở lại lâu đài Tinh Nguyệt thì Hi Nguyên đang đang đắp một cái cái mền, nằm ngủ ở trên võng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh vương nụ cười hạnh phúc nhàn nhạt.

Anh cởi áo véc, ném cho hộ vệ sau lưng, sau đó hướng phẩy tay một cái, ý bảo đối phương rời đi. Sau đó anh đi tới phía trước Hi Nguyên, kéo cái mền, chui vào võng.

"Ừ." Hi Nguyên cảm giác võng đang lay động, liền mắt cũng không mở, trực tiếp lật người ôm lấy lồng ngực ấm áp bên cạnh, "Tan việc rồi sao?"

"Ừ." Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên vào trong ngực, môi mỏng khẽ đặt một nụ hôn lên đầu Hi Nguyên.

"Trên người anh có mùi nước hoa, thành thực khai ra, anh đã chạm vào cô gái nào." Hi Nguyên đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng nhìn chăm chú Lăng Khắc Cốt. Mùi vị nam tính của anh khắc sâu trong trí nhớ của cô, chỉ cần có một chút xú gì đó không thích hợp, cô đều có thể nhận thấy ngay.

Mới vừa rồi, cô có thể thoáng ngửi được trên quần áo anh có mùi nước hoa nhàn nhạt.

"Có sao?" Lăng Khắc Cốt nâng ống tay áo lên, kinh ngạc ngửi một cái, "Buổi trưa cùng ăn cơm với Thanh Long, nữ thư ký của anh ta thiếu chút nữa ngã xuống, tôi đỡ một cái. Có thể khi đó dính phải."

Nhớ lại buổi trưa lúc hẹn ăn cơm cùng với Thanh Long, dáng vẻ giương cung bạt kiếm của Thanh Long và thư ký Tần khiến anh đã cảm thấy rất thú vị. Thư ký Tần bị Thanh Long làm cho giận đến nghiến răng, rồi lại không có cách nào đối phó với anh ta, chỉ có thể xuyên thấu qua cặp mắt kính gọng đen, dùng ánh mắt so với băng lạnh còn lạnh hơn nhìn chăm chăm Thanh Long, giống như hận không thể một hộp cắn nuốt đối phương.

"Thật không có đụng vào người phụ nữ khác?" Hi Nguyên bá đạo nín lấy cổ áo của anh, đầy chiếm hữu đập chân lên người anh.

"Tôi có em, đủ rồi!" Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên, thâm tình hôn môi của cô.

Nghe được lời Lăng Khắc Cốt nói, trong lòng Hi Nguyên giống như tự lại dòng nước ngọt ngào.

Cô cũng vậy, có anh là đủ rồi!

Cô ôm Lăng Khắc Cốt thật chặt, cúi đầu vụng về mà gặm cắn cánh môi mỏng của anh. Mặc dù đã trải qua hoan ái không biết bao nhiêu lần, nhưng Hi Nguyên vẫn còn rất ngây ngô, vĩnh viễn giống như đóa Bách Hợp chưa từng bị hái xuống, thanh thuần đến khiến Lăng Khắc Cốt hận không thể một hộp cắn nuốt sạch sẽ.

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên lật người, đè Hi Nguyên ở phía dưới, môi mỏng hướng xuống phía dưới hôn lên xương quai xanh của Hi Nguyên.

"Đừng!" Hi Nguyên xấu hổ đẩy Lăng Khắc Cốt ra, nhảy xuống khỏi võng.

Hiện tại trời còn chưa tối, hộ vệ và người giúp việc trong lâu đài sẽ thấy. Cô mới không giống cái người mặt dày kia, dám ở trước mặt quần chúng làm vận động kịch liệt.

Hi Nguyên chạy còn chưa được mấy bước, liền bị Lăng Khắc Cốt bắt được. Anh ôm lấy cô, kéo hai chân cô quần lên hông của anh, sau đó vừa đi vào bên trong lâu đài, vừa hôn môi cô.

"Có người." Hi Nguyên thấy có người giúp việc vừa nhìn thấy hai người bọn họ liền lập tức trốn vào phòng bếp, mặc cỡ không dám ngẩng đầu lên.

"Không sợ!" Lăng Khắc Cốt dễ dàng ôm Hi Nguyên đi lên lầu, môi mỏng của anh từ đầu đến cuối đều không có rời khỏi cánh môi mềm mại của Hi Nguyên.

"Ừm. Da mặt dày!" Hi Nguyên nghịch ngợm cắn môi dưới của Lăng Khắc Cốt, theo bên cạnh anh, cô cũng từ từ trở nên quen mất ngượng ngùng, chỉ muốn được anh yêu chiều.

"So với em thôi!" Lăng Khắc Cốt mở mở lên cánh môi Hi Nguyên, trông mắt đen mang theo ngọn lửa rừng rực nhìn chăm chú vào đôi mắt đẹp như hai trái nho đen của cô.

Lời của anh khiến trong lòng Hi Nguyên dâng lên một loại cảm giác tự hào.

Anh là của một mình cô!

Lăng Khắc Cốt thấy khoe môi Hi Nguyên nở rộ nụ cười thì hài lòng nhếch môi lên. Anh đá cửa phòng ngủ, cùng với Hi Nguyên ngã xuống giường, nụ hôn nóng bỏng rơi vào trên mặt cô, quét qua đôi mắt đẹp của cô xẹt qua chớp mũi nhỏ xinh cao vút của cô, lưu luyến nơi khoe môi đang nhếch lên của cô

Hạnh phúc dường như luôn là trôi qua rất nhanh, thời gian giống như cát chảy, nhanh chóng chảy qua đầu ngón tay, tim của Hi Nguyên bị Lăng Khắc Cốt lấp đầy, quên đi những tổn thương đã từng trải qua, chỉ còn lại nồng đậm ngọt ngào.

Cô cho là cô có thể sống mãi trong những tháng ngày hạnh phúc như thế, mà không biết rằng vẫn còn có một đôi bàn tay ác độc chen vào giữa cô và Lăng Khắc Cốt, muốn phá vỡ hạnh phúc mà bọn họ vất vả xây đắp được.

Hôm nay, cô tan giờ về tới lầu đài Tinh Nguyệt, liền nhìn thấy tài xế của Lăng Khắc Cốt, vô cùng hào hứng chạy vào trong lầu đài. Đây là lần hiếm hoi, anh về nhà sớm hơn cô.

"Khắc Cốt, em đã mang thai con của anh." Trương Lệ Văn về mặt ngượng ngùng nhìn Lăng Khắc Cốt, "Là mang thai vào cái đêm ở Mi đó."

Đôi mắt ngoan độc của Lăng Khắc Cốt nheo lại, gạt tay Trương Lệ Văn ra, lạnh khốc nói: "Phá nó đi!"

"Khắc Cốt, đây thật sự là con của anh! Không tin chúng ta có thể tới bệnh viện xét nghiệm ADN" Trương Lệ Văn gấp gáp nói.

"Không cần!" Lăng Khắc Cốt giống như satan vô tình, lạnh khốc nói.

"Em không muốn phá thai! Khắc Cốt, em yêu anh! Em không cần anh cưới em, chỉ cần anh còn yêu em là được. Anh muốn cưới bé con cũng không sao, em có thể làm tình nhân của anh, chỉ cần anh cho phép mẹ con em ở gần bên cạnh anh thôi". Trương Lệ Văn úy khuất ôm lấy Lăng Khắc Cốt, giọng điệu vương lệ.

Khi Hi Nguyên vừa chạy vào tới phòng khách, liền nghe được những lời này của Trương Lệ Văn.

Hi Nguyên kinh ngạc tròn to hai mắt, nhìn hai người trong phòng khách .

Trương Lệ Văn có ý gì? Cô ta muốn tiếp tục làm người tình Lăng Khắc Cốt? Mẹ con cô?

Cô cúi đầu, thế nhưng thấy được bụng của Trương Lệ Văn đã có chút nhô lên.

Trương Lệ Văn mang thai? !

Đứa bé là của ai?

Hi Nguyên không dám tin tưởng nhìn về phía hai người đang dựa sát vào nhau kia, trong mắt chứa đầy nước mắt. Người đàn ông cô tín nhiệm nhất, làm lớn bụng tình địch của cô, mà cô lại chẳng hề hay biết gì. Những cung chiêu mấy ngày nay của anh chẳng lẽ tất cả đều là giả dối hay sao?

Trương Lệ Văn vừa thấy cô vào nhà, lập tức níu kéo cổ của Lăng Khắc Cốt, môi đỏ mọng mềm mại nướn lên hôn anh.

Ở thời khắc cô cô dán lên, Lăng Khắc Cốt vô cùng lạnh lùng đẩy mạnh Trương Lệ Văn ra, đẩy cô té xuống đất: "Ngày mai đi bỏ! Đừng nghĩ mang đứa bé ra để mà uy hiếp tôi!"

Nói xong, anh liền đi qua Trương Lệ Văn, đi về phía Hi Nguyên mắt đang hàm chứa lệ đứng ở cạnh cửa.

Thấy Lăng Khắc Cốt đi về phía mình, Hi Nguyên giật mạnh sợi dây bạc đeo trên ngực, ném cái nhẫn kim cương treo trên đó vào ngực anh: "Lăng Khắc Cốt, tôi sẽ không tin tưởng ‘cam kết’ của anh nữa!"

Nói xong, cô liền xoay người chạy mất.

Anh nói chỉ có một mình cô, tha thứ tất cả đều là lừa cô.

Giữa anh và Trương Lệ Văn vẫn Ngẫu Đoạn Ti Liên (giống như câu “đầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng” ở Việt Nam, nghĩa là còn vương vẫn không dứt. Khi bạn ngắt một đóa sen, giữa phần cuống và bông sen bị ngắt vẫn có những sợi tơ vương vẫn, vẫn vít không dứt, đó gọi là “ngẫu đoạn ti liên”), cô vậy mà lại ngây ngốc tin tưởng những lời dối trá của anh.

Trong lòng Hi Nguyên đầy uất ức cùng khổ sở, tổn thương lau đi nước mắt .

"Bé con!" Giọng nói của Lăng Khắc Cốt đầy uy hiếp, anh sai bước đuổi theo cô.

Trong lúc Lăng Khắc Cốt đuổi theo ra đến ngoài thì Hi Nguyên đã nhảy chiếc xe hơi đậu ở lối đi bên ngoài, với kỹ thuật còn chưa thuần thục lái xe rời đi.

"Bé con! Nguy hiểm! Mau dừng xe!" Nhìn chiếc xe hơi tốc độ cao một đường vọt tới, Lăng Khắc Cốt khẩn trương hô to.

"Anh không cần phải lo cho tôi! Anh đi tìm Lê Văn của anh đi!". Thời điểm Hi Nguyên đi ngang qua bên cạnh Lăng Khắc Cốt, khổ rỗng to với anh một cậu như vậy.

Thấy xe hơi vọt ra khỏi lâu đài Tinh Nguyệt, Lăng Khắc Cốt vội vàng chạy về phía nhà để xe, chui vào một chiếc BMW, đuổi theo hướng đi của Hi Nguyên.

Tường Lê Văn bị anh đẩy ngã trên đất trong phòng khách chậm rãi ngồi dậy, trong đôi mắt đen đẹp để lộ lên tia sáng độc ác.

"Trình diễn thật giỏi!" Diệp Bưu vươn tay, kéo Tường Lê Văn đứng dậy.

"Cái gì mà diễn trò? ! Tôi cũng không phải là giả vờ mang thai!" Vừa nghĩ để có được đứa bé này, cô phải chịu bao khổ sở, mặt của Tường Lê Văn thoáng chút dữ tợn.

Cô tuyệt đối không để cho con ranh xấu xí Hi Nguyên có được Lăng Khắc Cốt.

Cô vuốt vuốt cái bụng nhỏ của mình, hả hê cười lạnh.

Hi Nguyên không để ý tới Lăng Khắc Cốt đuổi theo phía sau, trực tiếp lái xe tới biệt thự Lan Hải.

Khi cô vọt vào phòng khách thì Zu Cuella đang bàn bạc chuyện gì đó với Bá Nạp Đặc.

"Zu! Đề nghị của anh còn có giá trị không?" Hi Nguyên vừa nhìn thấy Zu Cuella, liền lớn tiếng hỏi anh.

Thấy gương mặt vương đầy nước mắt như một chú hề của Hi Nguyên, Zu Cuella vội chạy tới, kéo cô vào biệt thự: "Con mèo nhỏ, ai to gan như vậy dám làm cho em khóc?"

"Zu, em cùng anh quay về Đan mạch! Em không muốn ở lại nơi đó với Lăng Khắc Cốt nữa." Hi Nguyên đau lòng nói. Khi biết Tường Lê Văn mang thai đứa bé của Lăng Khắc Cốt thì lòng của cô lập tức giống như rơi vào hầm băng, bị Hàn Băng ngàn năm nhốt kín. Trong đầu của cô tất cả đều là hình ảnh của Lăng Khắc Cốt và Tường Lê Văn quấn quýt cùng một chỗ, cô cảm thấy mình sắp điên mất rồi.

"Được." Zu Cuella lấy khăn tay ra, giúp Hi Nguyên lau sạch sẽ gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, lộ ra nụ cười mê hoặc nói, "Tôi sẽ đoạt lại em."

Hi Nguyên nén lệ nói: "Zu, tôi xuất thân từ Đan Mạch, phải không?"

"Em là một thành viên của nhà Josephine, nơi đó có người thân của em." Zu Cuella gạt đầu một cái, anh nâng mặt của Hi Nguyên lên, đôi mắt màu xanh dương mê hoặc nóng rực nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết của cô, "Em còn có tôi, không cần phải băn khoăn bất kì điều gì, ngày mai tôi sẽ dẫn em về nhà."

"Bé con, không cho đi!" Lúc này, Lăng Khắc Cốt đột nhiên đá văng thị vệ đang ngăn anh ngoài cửa ra, vọt vào biệt thự Lan Hải, anh bá đạo ra lệnh cho Hi Nguyên, trong tròng mắt đen không giấu được sự nóng nảy.

Hi Nguyên vừa nhìn thấy Lăng Khắc Cốt, nước mắt liền lại bắt đầu trào ra như vỡ đê.

Nếu anh thích Tường Lê Văn, còn đi theo cô làm gì.

Lăng Hi Nguyên cô không phải tên ăn xin, không cần nhận tình yêu bố thí của người ta.

Tường Lê Văn mang thai đứa bé của Lăng Khắc Cốt, anh còn dám nói anh chỉ cần có một mình cô là đủ.

Tên lùong gat!

Anh đúng lời dối trá dựng lên một câu chuyện tình yêu trong cổ tích, để cho cô ngây ngốc xông vào, cuối cùng bị tổn thương ghê gớm.

"Lăng Khắc Cốt, anh không có tư cách ngăn cản Thượng Hi!" Zu Cuella ôm Hi Nguyên đang run rẩy vào trong ngực, đôi mắt màu xanh dương cuồng ngạo liếc nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Người không có tư cách chính là anh! Tôi là người giám hộ của Hi Nguyên theo quy định của pháp luật, anh đừng hòng đem cô ấy đi!" Lăng Khắc Cốt từng bước tiến đến gần Zu Cuella, một đôi mắt rét lạnh, đe dọa nhìn đối phương.

"Người giám hộ theo luật?" Zu Cuella đột nhiên cười lạnh đầy giễu cợt, "Lăng Khắc Cốt, cho dù Hi Nguyên không đến tìm tôi, cái thân phận người giám hộ theo luật này cũng không kéo dài được mấy ngày đâu."

"Muốn uy hiếp tôi thì xem trước xem anh có đủ tư cách đó hay không?!" Lăng Khắc Cốt khinh thường nói. Anh lần đến gần Zu Cuella, vừa công kích, vừa vờn cánh tay dài ra, đoạt Hi Nguyên về trong ngực.

"Lăng Khắc Cốt, anh buông tôi ra! Tôi chết cũng không trở về với anh!" Hi Nguyên bắt lấy vùng tay ra, nhưng anh nắm quá chặt, cô căn bản thoát không nổi anh.

Tròng mắt đen bén nhọn của Lăng Khắc Cốt lãnh khốc trừng mắt thẳng vào mắt của Hi Nguyên, tiếp đó một cước bay lên, hung hăng đá trúng ngực Zu Cuella, sau đó nhanh chóng nhấc Hi Nguyên lui về phía sau.

Một nhóm bảo vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức vây quanh, muốn ngăn cản Lăng Khắc Cốt rời đi.

Lăng Khắc Cốt kẹp Hi Nguyên ở dưới nách, dùng cả tay chân, chỉ trong chớp lát vận dụng công phu, toàn bộ một đám thị vệ liền ngã xuống.

Anh cười lạnh quay đầu lại, liếc Zu Cuella té quỵ dưới đất một cái: "Tôi không muốn giết người, tự giải quyết cho tốt đi!"

Nói xong, anh liền ôm lấy Hi Nguyên đang không ngừng giãy giụa, hướng về phía chiếc BMW đậu bên ngoài đi tới.

"Lăng Khắc Cốt, vì Thượng Hi, tôi sẽ bất chấp tất cả!" trong đôi mắt màu xanh dương của Zu Cuella đầy ảo não. Anh không có bản lĩnh lợi hại giống như Lăng Khắc Cốt, không có biện pháp đoạt lấy Thượng Hi, chỉ là, anh nhất định có biện pháp phải đem được Thượng Hi trở về.

Lăng Khắc Cốt sau khi mang Hi Nguyên ném vào trong ô tô xong, đạp mạnh cần ga, chiếc xe lập tức vọt đi.

.....

Hi Nguyên bị Lăng Khắc Cốt vác trên vai, tức giận đá anh: "Tên lười gât! Tôi không muốn nhìn mặt anh!"

"Câm miệng!" Lăng Khắc Cốt tức giận vỗ cái mông của cô.

"Khắc Cốt, anh đừng đánh bé con, con bé vẫn còn nhỏ." Lúc này, Tường Lệ Văn ôm bụng, đứng ở trên cầu thang, cười ngăn cản Lăng Khắc Cốt.

"Không khiến cô làm bộ tốt bụng!" Hi Nguyên không phục nhìn chằm chằm Tường Lệ Văn. Tường Lệ Văn vuốt vuốt cái bụng của cô ta, là đang muốn khiêu khích cô sao?

"Tránh ra!" Lăng Khắc Cốt thì vô tình đẩy Tường Lệ Văn ra, không thèm quan tâm đến lý lẽ của cô ta. Anh đôi với đứa con trong bụng Tường Lệ Văn dường như một chút quý trọng cũng không có.

Hi Nguyên nhìn sắc mặt lúng túng của Tường Lệ Văn, sự giận dữ trong lòng cũng có chút giảm xuống.

Chỉ là, cô sẽ không tha thứ cho Lăng Khắc Cốt, bởi vì anh qua mặt cô lên giường của Tường Lệ Văn.

Hi Nguyên bị Lăng Khắc Cốt ném tơi trên giường xoa xoa cái mông đau đớn, ủy khuất nhìn anh chằm chằm: "Lăng Khắc Cốt, tôi không thương anh!"

"Tin tưởng tôi!" Lăng Khắc Cốt đè ở trên người Hi Nguyên, nắm lấy mặt của cô, khàn khàn nói.

"Tin tưởng anh? Chẳng lẽ đứa bé trong bụng Tường Lệ Văn không phải của anh sao?"

"Đúng" Lăng Khắc Cốt khò sở nhắm mắt lại. Tường Lệ Văn quyết không dám giả mạo thai để gạt anh, đứa bé kia đáng chết chính là của anh! Anh không có biện pháp tự bào chữa cho bản thân, bởi vì đêm hôm đó ở Mi, Tường Lệ Văn xác thực lên giường của anh.

"Vậy anh muốn tôi tin tưởng anh thế nào?" Hi Nguyên đau lòng rống to, "Tôi muốn rời khỏi anh! Vĩnh viễn cũng không còn muốn nhìn thấy anh nữa!"

Lòng của cô vào thời khắc nghe thấy Lăng Khắc Cốt thừa nhận đứa bé kia xong, toàn bộ đã chết.

Nếu như trước đó cô còn ôm một chút hi vọng, thì hiện tại cô hoàn toàn thất vọng.

Hi Nguyên giống như một con Sư Tử cái bị thương, giương lên móng vuốt sắc bén của mình, công kích trên người Lăng Khắc Cốt.

"Không cho!" Lăng Khắc Cốt căm tức cúi đầu, đem sự phản kháng của Hi Nguyên nuốt vào trong miệng.

Tứ chi của anh nhốt chặt lấy Hi Nguyên, để cho cô không thể nhúc nhích, chỉ có thể dùng một đôi tròng mắt đen quật cường bắt khuất nhìn anh chằm chằm.

Khi vật to lớn thô ráp của anh tiến vào nơi mềm mại của cô, cô đau đến cắn cái lưỡi của anh đang ngang ngược trong miệng cô, đau lòng rơi lệ.

Lăng Khắc Cốt ở trong cơ thể cô gặm nhẹ bực phát, sau đó bá đạo ôm lấy thân thể cô, giống như là e sợ cô sẽ biến mất vậy, môi mỏng dính vào trên cổ cô, in lên những vết hôn nóng bỏng.

Hi Nguyên không nói gì nhắm mắt lại, vì sự vô lực của bản thân mà cảm thấy khó sở.

Cô luôn là không kháng cự được sự cuồng hoan của anh, không tự chủ trăm lần.

Sau mấy lần muốn trốn thoát khỏi Lăng Khắc Cốt thất bại, Hi Nguyên lần nữa mất đi tự do. Ngay cả đi học, đều có mười hộ vệ đi theo bên người cô, chỉ sợ không cẩn thận để cô biến mất.

Tường Lệ Văn mỗi lần nhìn thấy Hi Nguyên, cũng kiêu ngạo mà hếch cao bụng của cô ta, khoe mẽ trước Hi Nguyên.

"Nha đầu xấu xí, mày chỉ là con rối Khắc Cốt dùng để tiêu khiển, anh ấy căn bản không hề yêu mày." Tường Lệ Văn liếc nhìn Hi Nguyên, cao ngạo cười lạnh.

"Cô không phải cũng giống vậy sao? Ngay cả mang thai rồi anh ấy cũng không chịu cưới cô, Tường Lệ Văn, tôi thật cảm thấy bị ai thay cho cô!" Hi Nguyên bị Tường Lệ Văn đâm bị thương, liền dùng lời nói bèn nhọn đáp trả cô ta.

Tường Lệ Văn bị nói trúng tâm sự, cảm tức phát tay cho Hi Nguyên một cái tát: "Khốn kiếp!"

"Cô ngay cả một con rối cũng không bằng!" Hi Nguyên đẩy Tường Lệ Văn ra, tức giận chạy lên lầu.

Trên mặt Tường Lệ Văn hiện đầy dữ tợn, cô ta ngoan độc cười lạnh: "Nha đầu xấu xí, chờ tao lên làm mẹ ghê của mày rồi, xem tao thu thập mày thế nào!"

Đang lúc Hi Nguyên muốn chạy trốn lần nữa thì Zu Cuella mang theo luật sư tới lầu đài Tĩnh Nguyệt. Anh ném cho Lăng Khắc Cốt một phần tài liệu, cuồng ngạo cười lạnh: "Nếu như anh muốn nó trở thành tiêu đề trang đầu báo ngày mai, anh không thể không trả lại Thượng Hi cho tôi."

Lăng Khắc Cốt liếc tài liệu anh ta quăng ra, sắc mặt biến thành vô cùng lo lắng, anh lập tức xé vụn phần tài liệu kia, sau đó lãnh khốc nhìn chằm chằm Zu Cuella: "Hèn hạ!"

"Anh có thể không thừa nhận những gì được ghi trong đó là sự thật?" Zu Cuella cười nham nhảm, từ trong tay luật sư phía sau lại lấy ra một phần tài liệu khác, "Anh căn bản không xứng làm ba Thượng Hi, ở đây tôi có đầy đủ chứng cứ chứng anh bạo hành con gái nuôi, bao gồm chứng cứ kết quả ghi lại thương tích của Thượng Hi, kết quả xét nghiệm những gì lấy được trên người Thượng Hi, những thứ này tất cả đều là chứng cứ anh không thể chối cãi được. Chỉ cần tôi đem chúng giao cho tòa án, danh dự của anh chẳng những sẽ bị quét sạch, cổ phiếu của Ứng tập đoàn cũng sẽ rớt xuống đáy."

"Tôi sẽ không tặng bé con cho anh!" Lăng Khắc Cốt không chút nào yếu thế nói. Ban đầu anh thật sự tôn trọng bé con, đây là sự thật anh không cách nào phủ nhận. Không ngờ Zu Cuella sẽ đem những thứ này đến bắt chẹt anh.

"Anh không sợ cả thế giới này lên án anh? Anh không sợ liên lụy đến những người anh em của anh? Nếu sự thật là như vậy, Lăng Khắc Cốt, vậy anh chờ giấy gọi ngày mai đi!" Zu Cuella đứng lên, mang theo luật sư muốn rời đi.

"Anh rốt cuộc muốn như thế nào?" Lăng Khắc Cốt nắm chặt quả đấm, lãnh khốc hỏi Zu.

"Từ bỏ quyền giám hộ của anh! Để Thượng Hi đi theo tôi! Chỉ đơn giản như vậy." Zu Cuella xoay người cười nham nhảm, trên mặt của anh có chắc chắn, giống như nắm chắc Lăng Khắc Cốt sẽ không cho phép những tai tiếng của mình ảnh hưởng tới Ứng tập đoàn bao năm xây dựng.

"Bé con yêu tôi! Cô ấy sẽ không rời khỏi tôi! Anh có thể buộc tôi ký tên, nhưng anh không thể ngăn được bé con ở bên cạnh tôi". Sống lưng Lăng Khắc Cốt thẳng tắp, cổ vùng vẫy lần cuối.

Anh có loại cảm giác khủng hoảng, loại khủng hoảng này kể từ cái ngày Tường Lệ Văn mang thai đó càng trở nên mãnh liệt. Anh biết mình sớm muộn cũng có một ngày sẽ không thể nắm giữ bé con nữa, cứ thế nhìn cô thoát ra từ năm đầu ngón tay anh. Nhưng anh không ngờ ngày nay lại tới đột ngột như thế.

"Vậy chúng ta sẽ để cho Thượng Hi tự mình lựa chọn, xem cô ấy muốn đi với ai?" Zu Cuella cuồng ngạo cười lạnh, "Chỉ là chữ ký này anh nhất định phải ký."

Zu Cuella từ trong tay luật sư lấy ra một văn bản từ bỏ quyền giám hộ, đưa cho Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt cắn răng ký tên mình lên, sau đó phát tay một cái, nói với hộ vệ: "Đi gọi tiểu thư đây!"

Thời điểm khi Hi Nguyên thấy Zu Cuella, lập tức chạy về phía anh: "Zu!"

"Thượng Hi, tôi tới đón em về Đan mạch!" Zu Cuella dang hai tay ra, ôm Hi Nguyên vào trong ngực.

"Được! Chúng ta đi!" Hi Nguyên không lưu luyến chút nào gật đầu.

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt khàn khàn gọi Hi Nguyên, vờn một bàn tay về phía cô: "Tôi đây!"

"Không!" Hi Nguyên nén lệ lắc đầu. Ở lại trong lầu đài Tĩnh Nguyệt, cô mỗi ngày đều nhìn thấy Tường Lệ Văn nâng cao cái bụng ngày càng rõ của cô ta tâm chỉ càng đau đớn hơn. Cô càng yêu Lăng Khắc Cốt, lại càng không thể nào tiếp nhận chuyện này.

Cô không cần tiếp tục ở lại bên cạnh anh nữa, mỗi ngày chịu đựng bị sự ghen tỵ gặm nuốt.

"Em là của tôi!" tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt kịch liệt giãy giụa, anh khò sờ tiến lên, muốn đoạt lại Hi Nguyên.

"Lăng Khắc Cốt, anh đã từ bỏ quyền giám hộ. Thượng Hi không bao giờ là của anh nữa! Cô ấy đã chọn tôi, xin tự trọng!" Zu Cuella ôm lấy Hi Nguyên đang không ngừng rơi lệ, bỏ lại một câu quyết tuyệt như vậy, rồi khỏi lâu đài Tinh Nguyệt.

Lăng Khắc Cốt vô lực ngồi ở trên ghế sofa, giờ khắc này, anh giống như một con Hùng Ưng thua trận, sinh lực giống như bị rút hết.

"Khắc Cốt, như vậy không phải rất tốt sao? Anh còn có em, em sẽ không giống như bé con xấu xí phản bội anh." Tường Lệ Văn ngồi vào bên cạnh Lăng Khắc Cốt, mềm mại đáng yêu xoa ngực của anh.

"Cút!" Lăng Khắc Cốt vô tình hất tay Tường Lệ Văn ra, lao ra khỏi lâu đài Tinh Nguyệt.

Một khắc mất đi bé con kia, tâm tình của anh hoàn toàn mất khống chế.

Anh tự giam mình ở trong phòng làm việc, suốt một tuần lễ ngâm mình ở trong rượu.

.

"Khắc Cốt!" Hi Nguyên đột nhiên từ trong mộng tỉnh lại, khi thấy phòng ngủ xa hoa thì mới tỉnh táo lại. Cô đã rời khỏi Lăng Khắc Cốt hơn một tháng ở Đan Mạch, cô gặp rất nhiều người thân, bà ngoại Khải Sát Lâm khi nhìn thấy cô thì nước mắt không ngừng tuôn rơi. Lúc ấy cô liền cảm động ôm lấy bà lão, cảm nhận được một loại thân tình chưa từng có.

Chung quanh cô có biết bao nhiêu người thân máu mủ ruột thịt, nhưng cô lại cảm thấy cực kỳ cô độc. Những ngày sau không có Lăng Khắc Cốt thật khó khăn. Cô giống như là mất đi tất cả, chỉ còn lại một cái xác không hồn.

"Em họ yêu quý, tối hôm nay có một đêm tiệc hóa trang, em mau dậy đi thay trang phục đi." Một cô gái đáng đáp cực kỳ diễm lệ đi vào tắm cung Hi Nguyên, nhiệt tình gọi cô rời giường.

"Chị họ Cầu Lệ." Hi Nguyên thấy đối phương thì lập tức lễ phép chào hỏi.

"Ba muốn tôi mang cho em một sợi dây chuyền bằng bảo thạch màu xanh lá, là bà nội để lại, em mau qua đeo xem một chút." Cầu Lệ kéo Hi Nguyên, kéo cô qua tấm gương bên cạnh giường, sau đó từ trong hộp lấy sợi dây chuyền kia ra, đeo lên trên cổ của Hi Nguyên.

"Thay em cảm ơn cậu." Hi Nguyên cảm kích nói.

Gia đình họ hàng Josephine đối với cô cũng đặc biệt tốt, không biết vì cái gì, cô lại cảm giác không cách nào thân mật với bọn họ. Có lẽ là bởi vì cô và họ mới quen biết nhau thôi. Hi Nguyên cũng không sao hiểu nổi rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra với mình nữa.

"Thượng Hi, có ở đây không?" Giọng nói của Zu Cuella từ ngoài cửa vang lên.

Hi Nguyên đang muốn đi mở cửa, Cầu Lệ đã nhiệt tình chạy đến cửa. Khi Zu Cuella vừa vào nhà, cô liền ôm lấy anh nhiệt tình hôn một cái: "Anh họ Zu, Cầu Lệ đã mấy ngày rồi không gặp anh, có nhớ em không?"

"Em họ Cầu Lệ cũng ở đây sao? Hai ngày nay đi Anh phòng vấn, ngày hôm qua vừa trở về." Zu Cuella kéo cánh tay Cầu Lệ xuống, nhẹ nhàng cười giải thích.

"Anh không hề nhớ Cầu Lệ!" Cầu Lệ u oán cắn môi dưới.

"Nhớ. Tôi có mua quà tặng cho em và cậu, một lát nữa tôi kêu thị vệ lấy cho em." Zu Cuella mỉm cười nói.

Nói xong, Zu Cuella liền vòng qua Cầu Lệ, đi về phía Hi Nguyên: "Thượng Hi, xem tôi mang về cho em cái gì này?"

Nói xong, anh từ sau lưng lấy ra một cái hộp, đặt vào trên giường.

Hi Nguyên mở hộp ra xong, thấy một bộ lễ phục đính đá quý và kim cương nhỏ, cô lập tức cười nói với anh: "Rất đẹp, cảm ơn."

"Chỉ như vậy thôi sao?" Zu Cuella chỉ chỉ gò má của mình, "Chỗ này."

"Cảm ơn anh họ!" Hi Nguyên cười nhón đầu ngón chân lên, một nụ hôn khẽ chạm vào má anh. Ở trong mắt cô, hình như chỉ có Zu Cuella này là người anh họ thân cận nhất, tất cả những người thân khác đối với cô đều giống như có một khoảng cách.

Zu Cuella không chút e dè trước sự có mặt của Cầu Lệ, anh ôm Hi Nguyên đặt lên môi cô một nụ hôn cường đoạt: "Phải cảm ơn như vậy mới có thành ý!"

"Zu!" Hi Nguyên tức giận chu cái miệng nhỏ nhắn lên.

Thấy động tác thân mật của Zu Cuella và Hi Nguyên, trong đôi mắt màu xanh dương của Cầu Lệ thoáng có ánh sáng lóe lên.

.....

Hi Nguyên mang vương miện công chúa đính kim cương, mặc bộ lễ phục màu trắng kia đứng ở bên cạnh Zu Cuella, nhìn những vị khách ăn mặc hoa lệ đứng trong phòng, có chút khần trương.

"Đừng sợ! Chúng ta đi khiêu vũ!" Zu Cuella mỉm hoặc nhếch khóe môi lên, lôi kéo Hi Nguyên đi vào sàn nhảy.

"Có phải là em rất xấu không? Bọn họ đều nhìn chăm chăm vào em." Hi Nguyên khần trương sờ sờ trán của mình, có phải tại vết sẹo này quá xấu hay không? Cho nên mới khiến cho mọi người chú ý.

"Bé ngốc! Theo anh thì là vị bọn họ từ lúc sinh ra tới giờ đều chưa từng thấy qua một cô bé khả ái giống như tinh linh thế này bao giờ, đều là đang hâm mộ anh có phúc đấy." Zu Cuella cười kéo tay Hi Nguyên xuống, ánh mắt nóng bỏng nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của cô.

Mặc dù có vết sẹo, nhưng Thượng Hi vẫn đẹp động lòng người như cũ. Từ phong cách không vương bụi trần của cô khiến người ta có cảm giác cô giống như tinh linh lạc xuống phạm trần, lộ ra vẻ đẹp vô cùng tinh xảo.

"Anh thật là biết nịnh." Hi Nguyên cười cúi đầu.

Nếu như không có Zu Cuella, cô không biết mình có thể ở lại Đan Mạch hay không. Mặc dù có nhiều người thân máu mủ như vậy, cô lại không cách nào nở nụ cười vui vẻ.

"Anh họ Zu, đổi bạn nhảy đi" Lúc này Cầu Lệ cùng một người đàn ông mang mặt nạ bằng bạc nhảy đến trước mặt bọn họ, nhiệt tình nói với hai người.

Hi Nguyên còn chưa kịp phản ứng, đã bị cái người mang mặt nạ bạc cướp vào trong ngực.

"Zu!" Cô hốt hoảng nhìn Zu Cuella, nhưng anh đã bị Cầu Lệ kéo đi. Nhìn Zu bắt đầu di hướng cô nhún nhún vai, cô chỉ còn cách duy nhất là đưa tay đặt vào tay người đàn ông mang mặt nạ bạc.

Người đàn ông xa lạ này khiến cho cô có loại cảm giác âm thầm sợ hãi, cô thật là muốn né tránh anh ta. Gương mặt của anh ta dưới mặt nạ bị râu bao phủ, Hi Nguyên chỉ nhìn thấy đôi môi mỏng mím chặt.

Người đàn ông mang mặt nạ hình như căn bản không cho cô cơ hội kháng cự, khóa tay cô lên mình xoay liên xoay tròn. Kỹ thuật nhảy của anh ta vô cùng tự nhiên, khi âm nhạc từ kích tình chuyển thành nhạc trữ tình thì anh ta đột nhiên ôm hông của Hi Nguyên, kéo thân thể cô dính chặt vào ngực mình.

Khoảng cách gần như thế, Hi Nguyên cũng có thể nghe được tiếng nhịp tim đập. Một loại cảm giác quen thuộc mãnh liệt để khiến cho lòng của cô càng thêm hốt hoảng, cô kháng cự đẩy anh ra.

Người đàn ông mang mặt nạ đột nhiên kéo Hi Nguyên rời khỏi sàn nhảy, mang cô tới một góc tối không người.

"Anh muốn làm gì?" Hi Nguyên kinh hoảng nhìn tròng mắt đen dưới mặt nạ của đối phương, lo lắng hỏi.

Người đàn ông đột nhiên ấn cô lên tường, bá đạo dán lên thân thể của cô, đôi môi mỏng mang theo nhiệt độ nóng bỏng như hàng ngàn vol áp xuống, cắn nuốt sạch sẽ cánh môi hồng của Hi Nguyên. Nụ hôn của anh cuồng nhiệt đến khiến cho Hi Nguyên hốt hoảng, lại quen thuộc đến khiến cô sợ hãi.

"Không!" Hi Nguyên nén lệ đẩy người đàn ông trên người ra.

Mặc kệ anh có phải người đàn ông trong lòng cô kia hay không, cô cũng không muốn để cho anh hôn cô.

"Bé con, tôi nhớ em!" Lăng Khắc Cốt dùng giọng nói đè nén khổ sở nói.

"Anh đi tìm Tường Lệ Văn của anh đi, không cần tới tìm tôi nữa!" Hi Nguyên nghiêng đầu sang chỗ khác, ép buộc mình không nhìn vào đôi tròng mắt đen khiếp người kia.

Nếu như anh chân thành yêu thương cô, cũng không nên để xảy ra quan hệ với Tường Lệ Văn. Đây là điều cô không thể chịu nổi, sự lừa dối trần trụi.

"Tôi không yêu cô ta!" Lăng Khắc Cốt lo lắng giải thích.

"Anh đã làm lớn bụng của cô ta! Lăng Khắc Cốt, tôi rất thất vọng, đối với anh, tôi đã không còn chút cảm giác nào. Xin buông tay!" Hi Nguyên ép buộc mình trở nên lạnh khốc, cô không thể lại trở về bên cạnh anh, cô không cần lại lần nữa chấp nhận thứ tình yêu dối lừa kia.

"Tôi không thả!" Lăng Khắc Cốt hốt hoảng ôm sát Hi Nguyên, ấn cô vào trong ngực, môi mỏng run rẩy không ngừng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn thuần mỹ của cô, mút lấy cánh môi lạnh lẽo của cô. Râu của anh đâm vào trên mặt Hi Nguyên, mang đến cho cô một loại cảm giác vừa nhột vừa đau.

"Lăng Khắc Cốt, anh tại sao còn tới làm nhiễu loạn lòng tôi như vậy?" Hi Nguyên khổ sở nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống.

"Cùng tôi trở về! Làm người phụ nữ của tôi!" Lăng Khắc Cốt móc từ trong túi ra sợi dây bạc kia, lần nữa đeo nó lên cổ của Hi Nguyên, "Bé con, tôi chỉ

cần em!"

"Anh cam kết yêu tôi, nhưng anh lại phản bội tôi. Anh cam kết kết hôn với tôi, lại làm cho người đàn bà khác mang thai con của anh. Lãng Khắc Cốt, anh muốn tôi trở về như thế nào đây?" Nước mắt Hi Nguyên trào ra như suối.

Trong lòng cô đầy mâu thuẫn, đầy giằng giụa.

Người đàn ông cô yêu từ nhỏ, là cây gai trong lòng cô, vĩnh viễn cũng không nhổ hết đi được.

Cô không cần có chung Lãng Khắc Cốt với Tưởng Lệ Văn, cũng không muốn phải nhìn thấy đứa nhỏ của bọn họ ra đời.

"Tôi bị người ta bắt, cả hai lần đều vậy!" Lãng Khắc Cốt run rẩy mút lấy những giọt nước mắt trên gương mặt Hi Nguyên, cố gắng giải thích cho mình. Nếu như Hi Nguyên không chịu tha thứ cho anh, anh sẽ sống không bằng chết." Cô ta cho tôi uống rượu có bỏ thuốc. Bé con, tôi thật sự không hề có ý nghĩ muốn phản bội em! Có em, tôi sẽ không bao giờ yêu một ai khác nữa."

"Thật?" lòng của Hi Nguyên dâng lên hi vọng, nhưng bởi vì bị lừa gạt, cô lại không dám tin tưởng anh dễ dàng như vậy.

"Tôi chưa bao giờ nói dối!" Lãng Khắc Cốt nâng mặt của Hi Nguyên lên, trịnh trọng cam kết.

Đôi con ngươi của Hi Nguyên lo lắng rung rung lay động, xuyên qua màn lệ nhìn gương mặt lạnh lùng có phần gầy đi rất nhiều của Lãng Khắc Cốt. Để râu thế này khiến cho anh nhìn có vẻ MAN hơn, nhưng anh gầy đi lại làm cho lòng cô chua xót.

Cô vươn tay, nhẹ nhàng xoa lên gương mặt tuấn tú của anh, run rẩy ní non: "Lãng"

Lãng Khắc Cốt cảm động bắt lấy tay nhỏ bé của cô, không ngừng hôn lòng bàn tay mềm mại của cô: "Bé con!"

"Em trở về với anh, Tưởng Lệ Văn phải làm thế nào? Còn đứa nhỏ của anh trong bụng cô ấy nữa." Hi Nguyên ngược đôi mắt đầy lệ lên, nhìn sâu vào đôi tròng mắt đen láy kia của Lãng Khắc Cốt.

"Tôi sẽ khiến cho cô ta bỏ đứa bé đi!" Lãng Khắc Cốt tuyệt tình trả lời.

"Đừng! Đó là một sinh mạng!" Hi Nguyên mềm lòng ngăn cản, "Lãng, có lẽ giữa chúng ta không có duyên phận, anh hãy quên em đi."

"Không!" Nghe được lời Hi Nguyên nói, Lãng Khắc Cốt trầm xuống bi thống ôm chặt cô, gằm nhẹ ở bên tai cô, "Bé con, tôi không thể không có em! Trong lòng của tôi tất cả đều là em, em kêu tôi làm thế nào quên em đây? !"

"Lãng!" Hi Nguyên khổ sở ôm lấy hông của Lãng Khắc Cốt.

Cô cũng làm sao có thể nguyện ý buông anh ra?

Anh là quyền luyện cả đời này của cô.

"Lãng Khắc Cốt, buông Thượng Hi ra!" Zu Cuella không biết từ khi nào đã tới phía sau bọn họ, anh ta một đám đánh về phía Lãng Khắc Cốt, tách anh với Hi Nguyên ra.

Lãng Khắc Cốt lau vết máu nơi khóe miệng, lãnh khốc nói với Zu Cuella: "Tôi sẽ không sợ anh! Cho dù có khiến cho cả Ung tập đoàn phải trả giá đắt, tôi cũng muốn đoạt lại bé con thêm lần nữa!"

"Anh đã từ bỏ quyền giám hộ, anh có tư cách gì mang cô ấy đi?" Zu Cuella kéo Hi Nguyên ra phía sau, cười trào phúng nói.

"Bằng vào tôi là người đàn ông của cô ấy!" Lãng Khắc Cốt không sợ nói. Hiện tại anh và bé con đã thoát khỏi mối quan hệ cha nuôi - con gái, cũng có nghĩa là anh có thể đường đường chính chính tuyên bố với mọi người về tình yêu của hai người.

"Đừng quên chứng cứ trong tay tôi!" Zu Cuella nhìn Lãng Khắc Cốt đầy uy hiếp. Bằng chứng cứ trong tay anh, anh có thể khiến cho Lãng Khắc Cốt từ vị trí hiện tại rơi thẳng xuống địa ngục, khiến cho anh ta trở thành loại cầm thú cường bức con gái nuôi của mình, khiến cho người đời khinh bỉ.

"Chứng cứ gì?" Hi Nguyên hồ đồ nhìn hai người.

"Bé con, không nên tin người nhà Josephine, bọn họ căn bản không xứng làm người thân của em!" Lãng Khắc Cốt nói xong, ưỡn ngực rồi đi qua trước mặt bọn họ.

Nhìn Lãng Khắc Cốt rời đi, Hi Nguyên bắt lấy tay Zu Cuella, hốt hoảng hỏi anh: "Zu, Anh nói cho em biết, anh rốt cuộc có chứng cứ gì?"

"Chỉ là một chút nhược điểm kinh doanh của anh ta thôi." Zu Cuella thoải mái nói.

"Có thật không?" Hi Nguyên nghi ngờ nhìn gương mặt như vô hại của Zu Cuella.

"Ừ." Zu Cuella gật đầu một cái, anh kéo tay Hi Nguyên nói với cô, "Bà nội đang tìm em, bà có lời muốn nói với em."

Hi Nguyên cắn môi dưới, khi nhìn Lăng Khắc Cốt biến mất ở cửa, tim như bị khoét một lỗ thủng lớn.

Khi cô đứng ở bên cạnh Vương Hậu Khải Sát Lâm thì vẫn còn chưa có tỉnh táo lại từ trong đau khổ khi Lăng Khắc Cốt rời đi.

Vương Hậu Khải Sát Lâm xoa xoa gương mặt của Hi Nguyên, cung chiều nói: "Thượng Hi, Zu nói với ta nó muốn cưới cháu, ta đã đồng ý với nó rồi. Ta vốn muốn tổ chức cho hai cháu một hôn lễ thể kỷ long trọng, nhưng đứa nhỏ Zu này trong lòng vô cùng gấp gáp rồi, cứ nhất định tháng sau kết hôn. Cho nên hôn lễ có thể có chút vội vàng, đừng trách Bà ngoại."

"Bà ngoại, bà nói gì ạ?" Hi Nguyên kinh ngạc nhìn Vương Hậu Khải Sát Lâm. Điều cô mới nghe là thật sao? Zu muốn kết hôn với cô?

"Có thể được thấy cháu và Zu tình cảm tốt như vậy, Bà ngoại thật vui mừng." Vương Hậu Khải Sát Lâm cười hài lòng.

"Cháu không muốn." Hi Nguyên vừa định cự tuyệt Vương Hậu Khải Sát Lâm, liền bị Zu Cuella kéo vào trong ngực.

"Bà nội, cháu yêu cô ấy, nhất định sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc." Zu Cuella cắt đứt lời nói của Hi Nguyên, thành khẩn bảo đảm với bà nội của mình.

"Cháu vẫn là đứa nhỏ bà nội thương yêu nhất, bà nội tin tưởng cháu!" Vương Hậu Khải Sát Lâm hài lòng vỗ vỗ mặt của Zu, khe khẽ thở dài, nói với hai người bọn họ: "Bà nội mệt mỏi, ta muốn hồi cung nghỉ ngơi."

"Bà nội đi thông thả!" Zu Cuella nín chặt lấy hông của Hi Nguyên, bên môi mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Hừ!" Rio Cuella lúc này đi qua bên cạnh bọn họ, bắt mắt hừ lạnh.

Chuyện tốt gì cũng bị Zu Cuella cướp đi, bao gồm cả vương vị cùng tình yêu thương của bà nội.

Đều cùng thân phận là hoàng tử, vậy mà hần thì lại bị người ta coi thường.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

Buổi sáng Hi Nguyên đột nhiên có cảm xúc, vì vậy lập tức ngồi xuống, đem những hình ảnh trong đầu vẽ ra trên giấy. Chờ vẽ xong, cô cười hài lòng. Rất lâu không có tinh tâm mà tập trung như vậy để vẽ, cô cảm thấy óc của mình cũng sắp gỉ sét.

"Thượng Hi, đi dạo phố với tôi đi." Cầu Lệ đột nhiên chạy vào phòng của cô, nhiệt tình nói, "Hiện tại thời tiết rất tốt, chúng ta đi mua mấy bộ y phục và đồ trang sức đi."

"Được. Vừa đúng lúc nhân rồi không có việc gì mà, trong cung buồn bức đến phát sợ." Hi Nguyên cười đứng dậy, thật ra thì cô không cần mua đồ gì cả, Zu Cuella cơ hồ một mình ôm lấy việc chuẩn bị tất cả mọi vật dụng cho cô, trong tủ quần áo của cô treo đầy những bộ trang phục đắt giá của Châu Âu còn chưa bóc nhãn, cơ hồ tất cả đều là những mẫu thiết kế số lượng có hạn.

"Em nhanh lên một chút." Cầu Lệ thúc giục Hi Nguyên.

Hi Nguyên từ trong tủ quần áo lấy ra một cái áo nhỏ màu hồng mặc vào, sau đó cũng với Cầu Lệ đi ra ngoài.

Bởi vì địa vị tôn quý của gia đình Josephine ở Đan Mạch, mỗi khi bọn họ tới một chỗ, người bán hàng lập tức đóng cửa hàng không đón khách, chỉ để hai người bọn họ chọn lựa.

"Thượng Hi, bông hoa cài tóc bằng đá quý này rất hợp với em, em cài thử xem?" Cầu Lệ một cái cài tóc bằng đá quý cài lên giúp Hi Nguyên, hưng phấn cười, "Mắt của tôi nhìn không tệ chứ?"

"Thật rất đẹp mắt. Cảm ơn chị Cầu Lệ." Hi Nguyên chân thành nói cảm ơn Cầu Lệ. Chị Cầu Lệ thấy cô cái gì cũng không mua, liền bắt đầu chủ động giúp cô chọn lựa.

"Cảm ơn cái gì, em là em gái chị." Cầu Lệ nhiệt tình ôm Hi Nguyên, đôi mắt đẹp diễm lệ có điểm sáng chột lóe lên.

"Chị Cầu Lệ, buổi tối Zu nói muốn tới, chúng ta có phải nên về nhà rồi không?" Đã ra ngoài cả ngày, Hi Nguyên nhìn sắc trời âm u, hỏi Cầu Lệ.

"Anh họ Zu tới sao? Được rồi, hôm nay bỏ qua cho em trước, để cho đôi vợ chồng nhỏ của các em đoàn viên." Cầu Lệ chế nhạo nhéo nhéo gò má Hi Nguyên.

"Chị Cầu Lệ giấu cọt em." hai gò má Hi Nguyên hồng hồng.

Hôn lễ của cô và Zu Cuella chuẩn bị vô cùng gấp, dường như ý kiến của cô đối với hôn sự này không hề có chút tác dụng nào, Zu Cuella cường thế quyết định tốt tất cả, mà bà ngoại Khải Sát Lâm ngay cả có hội để cho cô mở miệng phản kháng cũng không có. Cô cứ như vậy mơ mơ hồ hồ đã muốn gả cho Zu rồi.

Vừa nghĩ tới phải lập gia đình, trong đầu của cô liền hiện ra gương mặt lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt. Giọng nói đầy giãy giụa đầy thống khổ cuối cùng của anh lại vang vang bên tai cô.

Lắc lắc đầu, Hi Nguyên cười giúp Cầu Lệ xách đồ, cùng nhau chạy ra ngoài.

"Bé con. . . ." Một tiếng nói trầm thấp dường như mơ hồ mang theo tiếng thở dài lọt vào tai của Hi Nguyên, cô kinh ngạc quay đầu lại, lại chẳng hề thấy cái gì. Giọng nói kia nhất định là ảo giác. Nhớ nhưng quá sâu, cho nên luôn nghĩ đến anh ấy thôi.

Cô nên quên Lăng Khắc Cốt, duyên phận giữa bọn họ quá cạn, mỗi một lần gần nhau đều sẽ bị người ta phá hỏng. Tình sâu duyên cạn chính là miêu tả đúng nhất cho tình cảm của họ.

Tình sâu duyên cạn.

Cô tình nguyện giữa họ là tình cạn duyên sâu, như vậy là cô có thể giữ vững về mặt với anh.

Hiện tại anh đã có đứa bé của Tường Lệ Văn, cho dù cô trở lại bên cạnh anh, bức tường ngăn cách này cô cũng không cách nào vượt qua được. Cô sẽ quan tâm, sau đó sẽ lại cãi vã với anh, lại âm ỉ với anh.

Nếu như nhất định phải trở thành một đôi vợ chồng bất hoà, không bằng hiện tại liền hoàn toàn cắt đứt ý tưởng đó.

Zu Cuella đối với cô rất tốt, khiến cho cô cảm nhận được sự ấm áp chưa bao giờ có. Có lẽ gả cho anh cũng là một lựa chọn tốt, hi vọng Zu có thể làm cho cô quên Lăng Khắc Cốt.

Hi Nguyên u oán thở dài.

Đang lúc tài xế mở cửa xe cho hai người thì trên ngực Hi Nguyên đột nhiên xuất hiện một đốm đỏ hồng ngoại.

Hi Nguyên còn chưa kịp phản ứng, liền đã bị người xô ngã. Một viên đạn đập thẳng lên cửa kính xe, cửa thủy tinh vốn chống đạn cũng bị đục một lỗ thủng to.

Tiếng kêu to hoảng sợ của Cầu Lệ, đối với tập kích đột ngột này cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Hi Nguyên kinh ngạc nhìn Lăng Khắc Cốt đè ở trên người mình, trong lòng không khỏi đau đớn. Mới vừa rồi còn nghĩ hoàn toàn quên anh, anh lại giống như một vị thần xuất hiện trước mặt cô.

Lăng Khắc Cốt chột ôm cô vào lòng, điên cuồng hôn lên môi của cô: "Bé con, thiếu chút nữa tôi đã mất em rồi!"

Hi Nguyên bị động đón nhận nụ hôn của Lăng Khắc Cốt, nước mắt lạnh lẽo chảy dài như một dòng suối nhỏ, chảy xuôi xuống đất.

"Anh là ai?" Thấy Lăng Khắc Cốt đè ở trên người Hi Nguyên, Cầu Lệ kinh ngạc hỏi.

"Người đàn ông của bé con!" Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên đứng dậy, phui bụi đất trên người cho cô, sau đó nắm tay của cô thật chặt, nói với Cầu Lệ, "Xin chuyển lời tới Điện hạ Zu, bé con là tôi mang đi!"

Nói xong, anh liền ôm lấy Hi Nguyên, đi về phía chiếc BMW đang đậu ở phía đối diện bên kia đường.

Cầu Lệ nhìn bóng lưng của hai người bọn họ, xảo trá nhếch khóe môi lên. Xem ra không cần cô khổ tâm thiết kế nữa, Thượng Hi sẽ tự mình rút khỏi bên cạnh Zu, cái ghế vương phi Đan Mạch chỉ có thể là cô rồi.

Từ nhỏ cô đã dùng trăm phương ngàn kế tiếp cận Zu, cố gắng làm anh vui lòng, nhưng Thượng Hi xuất hiện đã đánh vỡ tan tành giấc mộng của cô, khiến cho cô ở trong mắt Zu trở thành kẻ có cũng được, không có cũng không sao.

Cô không cam lòng như vậy!

Cái ghế vương phi cô ước mơ suốt hai mươi năm qua, không muốn hai tay dâng cho Thượng Hi.

Coi như cả gia tộc Josephine cảm thấy thiếu nợ Thượng Hi, muốn đền bù cho cô ta, Cầu Lệ cô cũng sẽ không nguyện ý.

Lỗ đạn sò sò trên tấm kính cửa xe, Cầu Lệ không khỏi cười lạnh. Cô quay đầu lại, nhìn về hướng tào nhà đối diện, đập vào mắt là tia sáng lạnh lóe lên, giống như đang chào hỏi cô. Cô hài lòng khóe môi nhếch lên, cao ngạo ngồi vào trong xe, nói với tài xế: "Lái xe!"

"Lăng, anh buông tôi ra!" Hi Nguyên nhớ tới Tường Lệ Văn, ở trong ngực Lăng Khắc Cốt vùng vẫy.

"Bé con, tôi không thể để mất em!" Lăng Khắc Cốt ôm sát thân thể Hi Nguyên, trải qua trận ám sát vừa rồi, anh mới hiểu rõ rõ ràng cho dù mất mạng, anh cũng không thể để mất bé con.

"Anh tội gì phải vậy? !" Hi Nguyên nén lệ, vuốt ve mặt của Lăng Khắc Cốt. Tay nhỏ bé non nớt của cô bị râu ria dài rậm trên mặt anh đâm vào, nhưng cô lại tham luyến với sự đau đớn ngọt ngào này. Xúc cảm đụng chạm nơi bàn tay khiến cho cô cảm nhận được sâu sắc sự tồn tại của Lăng Khắc Cốt.

Ánh mắt của hai người quấn quít thật chặt ở chung một chỗ, ai cũng không thể rời tầm mắt.

Lăng Khắc Cốt đặt Hi Nguyên vào trong xe xong, liền cô ôm đến trên đùi, điên cuồng hôn cái miệng nhỏ nhắn run rẩy của cô. Toàn bộ những nhớ nhung sâu sắc của anh đều được buông xuống trong nụ hôn này, nước mắt Hi Nguyên chạy vào giữa cánh môi dính khít của hai người, khiến nụ hôn này trở nên khô sở.

"Lăng, hôn lễ của em. Chúng ta không nên như vậy, xin thả em trở về." Nhớ tới hôn ước với Zu Cuella, Hi Nguyên chợt tỉnh táo. Cô đẩy Lăng Khắc Cốt ra, u oán nhìn anh.

Cô sẽ phải trở thành vợ của Zu, không nên xảy ra mập mờ với Lăng Khắc Cốt nữa.

Cô sắp trở thành vương phi Đan Mạch, nhất cử nhất động của cô cũng sẽ trở thành tiêu điểm thu hút chú ý của truyền thông.

"Tôi sẽ không để em gả cho hắn!" Lăng Khắc Cốt âm ngoan mà tà nịnh nhìn thẳng vào Hi Nguyên, môi mòng lãnh khốc tàn bạo cắn cánh môi Hi Nguyên .

"Anh điên rồi? !" Hi Nguyên đẩy Lăng Khắc Cốt cơ hồ như đang phát cuồng ra, bắt mắt trách cứ.

Lòng của Lăng Khắc Cốt bị ghen tỵ nồng nặc gặm nuốt, anh sẽ không cho phép bé con gả cho người đàn ông khác! Cho dù có phải nhốt anh cùng muốn nhốt cô cả đời.

"Chúng ta về nhà!" Lăng Khắc Cốt liếm giọt máu vương trên môi Hi Nguyên, tròng mắt đen thâm thúy nóng bỏng nhìn cô.

Về nhà?

"Không!" Hi Nguyên nghĩ đến Trương Lệ Văn, lập tức đau lòng lắc đầu.

Cô không thể về nơi đã có Trương Lệ Văn, sự tồn tại của cô ta sẽ thời thời khắc khắc nhắc nhở cô sự xuất quỷ của Lăng Khắc Cốt. Cho dù anh là bị bắt, thì loại quan hệ kia cũng thật sự đã xảy ra. Lòng của cô sẽ đau, giống như bị đào một cái lỗ thủng to.

"Tại sao? Chẳng lẽ em yêu Zu Cuella?" Lăng Khắc Cốt căm tức nhìn chằm chằm Hi Nguyên.

Kể từ khi Zu Cuella xuất hiện bên cạnh bé con, tim của anh không có khắc nào cảm thấy an ổn. Đối thủ tên Zu này vô cùng mạnh, khiến cho anh lúc nào cũng ở trong tâm trạng phòng bị đối phương.

Chẳng lẽ mới ở Đan Mạch có vài tháng, Hi Nguyên đã yêu Zu?

Trong ngực anh giống như bị nam thạch nóng chảy lấp đầy, lửa giận lúc này đây tùy lúc tùy thời có thể phụt ra.

"Đúng! Tôi yêu Zu rồi! Tôi không muốn trở về với anh! Tôi muốn gả cho Zu!" Hi Nguyên ủy khuất nén lệ, lớn tiếng nói ra bí thống trong lòng.

Hai người bọn họ vĩnh viễn giống như hai con con nhím, không khiến cho đối phương thương tích khắp mình thì nhất định không bỏ qua

Có lẽ Lăng Khắc Cốt chưa từng chân chính hiểu hết lòng cô, cho nên lại một lần nữa hiểu lầm cô, tổn thương cô.

So sách ngược lại, có lẽ Zu còn hiểu cô hơn.

"Đừng mơ tưởng!" Lăng Khắc Cốt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hi Nguyên, hận không được nuốt cô vào trong bụng.

Anh lưu loát khởi động xe, nhanh lái chiếc BMW hướng về phía phi trường. Nơi đó có một máy bay tư nhân, đang đợi ở đó.

Hi Nguyên bị anh mạnh mẽ đặt lên máy bay, quật cường ngồi vào góc cách xa anh nhất, không thèm liếc anh dù chỉ một cái.

Trong lòng của anh càng thêm tức giận, sắc mặt càng ngày càng lo lắng, môi mòng mím chặt thành một đường thẳng

.

Trở lại lâu đài Tinh Nguyệt, nghênh đón bọn họ là Trương Lệ Văn với cái bụng bầu chừng bốn tháng.

Hi Nguyên vừa nhìn thấy bụng của cô ta, nước mắt lập tức lại đảo quanh trong hốc mắt.

Lăng Khắc Cốt rút cuộc đặt cô ở vị trí nào?

Anh lại tính toán sắp xếp như thế nào cho hai mẹ con Tường Lệ Văn?

Tình huống hiện tại như thế, anh tại sao vẫn cứ nhất định phải mang cô trở về?

"Lăng Khắc Cốt, tôi hận anh!" Khi bị Lăng Khắc Cốt nhốt vào phòng ngủ của anh thì Hi Nguyên bi thống nhìn anh.

"Hận cũng là một loại tâm tình, ít nhất trong lòng em còn có tôi!" Lăng Khắc Cốt lãnh khốc nói xong, liền đá cánh cửa đi ra ngoài.

Nhìn Lăng Khắc Cốt biến mất ở ngoài cửa, Hi Nguyên đau lòng ôm lấy thân thể mình.

Bắt đầu từ khi nào, quan hệ giữa hai người đã biến thành như vậy?

Cô chạy đến cửa, thế nhưng phát hiện cửa phòng bị Lăng Khắc Cốt khóa trái từ bên ngoài, cô căn bản mở không được. Một loại sợ hãi bị nhốt khiến sắc mặt của cô trở nên tái nhợt. Cô chạy đến cửa sổ phía trước hướng nhìn xuống lầu dưới, thế nhưng thấy một đám hộ vệ võ trang đầy đủ, giống như mọi lúc mọi nơi để phòng có kẻ xâm nhập vậy, trong tay bông súng Submachine, trên đầu còn mang mũ bảo hộ.

Lăng Khắc Cốt phòng bị như vậy vì người nào?

Là phòng ngừa cô chạy trốn sao?

Cô đột nhiên ngồi vào trên ghế đau lòng cười khổ.

Nếu như tình yêu đã đến loại trình độ này, còn có ý nghĩa gì?

.....

Vương Hậu Khải Sát Lâm vẻ mặt hoảng sợ nhìn tài liệu trên tay, tay của bà đang không ngừng run rẩy: "Zu, không cần lại đi tìm Thượng Hi, chúng ta không đắc tội nổi ‘Lãnh Đế’". Hẳn sẽ khiến cho chúng ta bốn bề thọ địch, chuyện này bà nội cũng bất lực."

"Lăng Khắc Cốt thật hèn hạ!" Zu Cuella tức giận nắm chặt quả đấm.

"Không ngờ hẳn lại là ‘Lãnh Đế’ làm cho người ta nghe tiếng mà khiếp đảm. Zu, bà nội không thể kiên trì nữa, cháu có cưới Thượng Hi hay không, bà nội cũng sẽ giao vương vị cho cháu. Thượng Hi, đứa nhỏ đáng thương như vậy, bà nội đời này không cách nào đền bù món nợ chúng ta thiếu nó rồi." Vương Hậu Khải Sát Lâm vô lực thở dài.

Bởi vì Lăng Khắc Cốt, khiến cho ngoại giao Đan Mạch lâm vào cục diện khẩn trương chưa từng có, nhiều nước cùng lúc đối địch với bọn họ. Lăng Khắc Cốt thế nhưng cắt đứt mạch máu kinh tế của Đan Mạch, để cho bọn họ thiếu chút nữa không cách nào thoát khỏi tình trạng nguy cấp.

"Bà nội, cháu yêu Thượng Hi. Cháu cưới cô ấy không phải là vì vương vị." Zu Cuella khổ sở nắm chặt quả đấm, gương mặt giấy giụa.

"Chẳng lẽ cháu sẽ đem cả an nguy của Đan Mạch để đổi lấy một người phụ nữ?" Vương Hậu Khải Sát Lâm không vui nhìn chằm chằm đứa cháu trai mà mình thương yêu nhất.

"Bà nội! Cháu có thể buông tha vương vị, nhưng cháu không thể buông tha Thượng Hi." Zu Cuella vò đầu trong hai bàn tay, đè nén gặm nhẹ.

Là hoàng tử Đan Mạch, tình yêu của anh không chỉ là chuyện của một mình anh nữa, quan hệ đến cả sinh tồn quốc gia, cái thân phận này để cho anh không cách nào hành động tùy ý mà theo đuổi Thượng Hi.

"Zu, bà nội hiểu rõ cháu." Vương Hậu Khải Sát Lâm ôm lấy Zu Cuella, cưng chiều vỗ lưng của anh, "Nhưng cháu không thể học Công Tước Ôn Toa, bởi vì trên vai cháu gánh cả gánh nặng Đan Mạch".

"Bà nội, cháu nên làm như thế nào đây?" Zu Cuella lần đầu tiên rơi lệ, anh gục vào trong ngực Vương Hậu Khải Sát Lâm, khóc như đứa bé.

Anh không cách nào bắt chấp tất cả, nhưng là anh lại yêu Hi Nguyên điên cuồng.

Anh thật hận thân phận bây giờ của mình, ngược lại anh hi vọng mình chỉ là một người trong giới bình dân, như vậy có thể theo đuổi Thượng Hi không chút cố kỵ.

"Quên con bé đi." Vương Hậu Khải Sát Lâm tỉnh táo nói, "Cầu Lệ thật là một cô gái tốt, cũng đáng yêu giống như Thượng Hi, Zu, cháu cưới nó thì cũng vậy mà."

"Cầu Lệ? Bà nội, cháu không yêu cô ấy." Zu Cuella lập tức cự tuyệt, "Cho dù cả đời không cưới vợ, cháu cũng phải đợi Thượng Hi."

"Cái đứa nhỏ ngốc nghếch này!" trong mắt Vương Hậu Khải Sát Lâm lập tức dâng lên nước mắt hối hận, "Đây tất cả đều là bà nội tạo nghiệt, là bà nội thực xin lỗi cháu, thật xin lỗi Thượng Hi, cũng như người em gái đáng thương mà ta đã làm điều không đúng với nó."

Bụng Doãn Nhạc đã giống như quả bóng căng tròn, Bách Hồ cố ý xin nghỉ đưa cô đi khám thai. Mới từ bệnh viện ra ngoài, Doãn Nhạc dường như thấy một bóng dáng quen thuộc ở phía xa, cô quên mình là phụ nữ có thai, cũng quên Bách Hồ bên cạnh, chạy về phía cậu trai cao lớn đó ở phía xa.

"Trình Hạo! Anh đợi em một chút!" Doãn Nhạc hàm chứa nước mắt hô to.

Chàng trai phía trước nghe Doãn Nhạc gọi xong, bước chân cũng không dừng lại, cũng không có xoay người, dứt khoát đi về phía trước.

"Trình Hạo, em biết rõ là anh! Anh đợi em một chút, em là Nhạc Nhạc!" Doãn Nhạc chạy về phía Trình Hạo, cô bắt được tay anh rồi liền nhất định không chịu buông ra.

"Buông tay!" Trình Hạo lãnh khốc nói. Trên người của anh có một loại lạnh lùng hoàn toàn khác lúc trước, nhất là cặp mắt đen dịu dàng lúc trước kia, giờ lạnh lẽo như hàn băng nghìn năm, khiến Doãn Nhạc có một loại cảm giác lạnh lẽo không dám đến gần.

"Trình Hạo, anh trở lại tại sao không đi tìm em? Anh có biết em đợi anh khổ sở biết nhường nào hay không?" Doãn Nhạc đau lòng nhìn Trình Hạo, nhớ tới quãng thời gian vì muốn giữ lại đứa bé mà không thể không rời nhà trốn đi kia, cùng với cái cảm giác chờ đợi nóng nảy mà không có một chút tin tức nào của Trình Hạo, nước mắt Doãn Nhạc liền bắt đầu chảy xuống.

"Em chờ tôi? Em chính là chờ tôi như vậy hay sao?" Trình Hạo chỉ vào bụng Doãn Nhạc, không tha thứ chất vấn.

Trong khi anh ở Thái Lan nửa năm trải qua cuộc sống khổ hạnh như một tăng ni, mỗi ngày đều trải qua cuộc sống đầy nhớ nhung và thù hận. Anh đã nói cô cần phải đợi anh, nhưng khi anh luyện thành một thân bản lĩnh trở lại thành Long, lại thấy cô lớn bụng đứng ở bên cạnh Bách Hồ - kẻ thù của anh. Một khắc kia, hận ý trong lòng anh liền thiêu đốt càng thêm rùng rợn.

Lăng Khắc Cốt cùng với huynh đệ của hắn giết chết cha của anh, Bách Hồ đoạt phụ nữ của anh, cái thù này anh nhất định phải báo!

"Trình Hạo, đứa nhỏ này là của anh" tim Doãn Nhạc đập mạnh, loạn nhịp mà nhìn vào đôi tròng mắt đen bị hận thù thiêu đốt kia của Trình Hạo.

Cô không nên động lòng đối với Bách Hồ, cô nên chờ Trình Hạo trở lại. Doãn Nhạc hận sự mềm yếu của bản thân, nước mắt càng tụ càng nhiều.

"Tôi không phải người ngu!" Trình Hạo nhìn Bách Hồ đi tới gần bọn họ, lãnh khốc hất tay Doãn Nhạc ra, tuyệt nhiên xoay người rời đi.

"Trình Hạo!" Doãn Nhạc kinh hoàng nhấc chân lên đuổi theo, nhưng cô dù sao cũng là phụ nữ có thai, căn bản không đuổi kịp Trình Hạo. Chỉ có thể mặc cho anh nhanh chóng biến mất ở đầu đường.

"Nhạc Nhạc, cẩn thận!" Thấy một chiếc xe hơi đang lao về hướng Doãn Nhạc, Bách Hồ đột nhiên hoảng sợ hô to. Anh vừa nghe đến Nhạc Nhạc kêu cậu bé kia là Trình Hạo xong, liền hiểu đối phương chính là người đàn ông mà Nhạc Nhạc vẫn luôn giấu kín ở trong lòng kia, mỗi khi Nhạc Nhạc mất hồn thì cô đều là đang nhớ nhung cậu ta. Anh đang ghen ghét mà muốn xông lên đoạt lại Nhạc Nhạc, nhưng anh không biết mình có tư cách đó hay không. Dù sao anh mới là người thứ ba ở giữa Nhạc Nhạc và Trình Hạo.

Doãn Nhạc nghe thấy tiếng kêu của Bách Hồ thì chiếc xe hơi kia đã đụng vào thân thể của cô, cô tựa như một con búp bê, thân thể ở trên không trung lộn mấy vòng xong, ngã rầm trên mặt đất, máu tươi lập tức nhuộm đỏ thân thể của cô, ở trên mặt đất vẽ ra một bức tranh đẹp đến mê lòng.

"Nhạc Nhạc!" Bách Hồ tâm thần thiết chạy tới bên cạnh Doãn Nhạc, thật sâu hối hận. Anh sao lại không nhanh hơn một chút nữa?

Nhìn Nhạc Nhạc một thân máu tươi, ánh mắt của anh hiện đầy tia máu đỏ ngầu. Anh điên cuồng ôm lấy Doãn Nhạc chạy về hướng bệnh viện.

"Ngân Bảo ở đâu? Nhanh đi lôi anh ta tới đây cho tôi!" Bách Hồ tâm tình kích động rống to. Nhìn Doãn Nhạc trên xe đẩy của bệnh viện, anh có một loại sợ hãi sẽ mất cô.

Khi Hi Nguyên biết tin tức Doãn Nhạc sanh non thì khiếp sợ đến tay chân lạnh lẽo.

"Lăng Khắc Cốt, tôi muốn đi gặp Nhạc Nhạc!" Hi Nguyên bị Lăng Khắc Cốt nhốt thông qua điện thoại di động gào lên với anh.

Kể từ từ khi trở về từ Đan Mạch, Lăng Khắc Cốt liền hoàn toàn hạn chế tự do của cô, cả lâu đài xuất hiện đầy hộ vệ.

Cô muốn đi bệnh viện xem Doãn Nhạc, một đám hộ vệ ngăn ở cửa biệt thự, nhất quyết không để cho cô đi ra ngoài.

"Em để cho hộ vệ nghe điện thoại." Lăng Khắc Cốt nghe xong, lạnh lùng nói.

Hộ vệ sau khi nhận được mệnh lệnh của Lăng Khắc Cốt xong, mới bằng lòng cho đi, để Hi Nguyên ngồi xe của bọn họ đi tới bệnh viện.

"Nhạc Nhạc!" Hi Nguyên vọt vào phòng bệnh xong, thấy Doãn Nhạc vẻ mặt ủ dột, cô tựa như một tượng gỗ mất đi sức sống, không nói gì mà nằm ở nơi đó.

Doãn Nhạc thấy Hi Nguyên đến xong, chỉ là nhẹ nhàng mím môi, nhưng không có khóc.

Nhìn thấy Trình Hạo xong, cô đã hoàn toàn tuyệt vọng, cũng sinh ra một loại chán ghét chính bản thân mình. Cô không nên thay lòng, cô nên đợi Trình Hạo trở lại.

"Nhạc Nhạc, đứa bé sau này sẽ lại có, cậu đừng quá khổ sở." Hi Nguyên lau đi chất lỏng trong suốt trên khóe mắt Doãn Nhạc, lòng chua xót an ủi cô ấy.

Doãn Nhạc lắc đầu một cái, cặp mắt đẹp tròn trịa trống rỗng nhìn trần nhà: "Sẽ không còn có rồi."

Đứa bé kia là mối liên hệ duy nhất giữa cô và Trình Hạo, hiện tại cô mất nó rồi, sẽ không thể nào tìm lại được nữa.

Trình Hạo hận cô!

Cô rõ ràng cảm nhận được trên người Trình Hạo nồng nặc hận ý, trong lòng không khỏi thấm thiết thật sâu sợ hãi.

"Nhạc Nhạc, cậu còn có chú Bách Hồ."

"Đừng nhắc tới anh ấy nữa!" Doãn Nhạc đột nhiên nổi điên che lỗ tai, không để cho Hi Nguyên nói thêm gì nữa. Mỗi khi nhớ tới Bách Hồ, thì lòng của cô càng đau. Cô không biết nên lấy thái độ gì đối diện với Bách Hồ. Nhìn thấy anh sẽ khiến cô nhớ đến sự phản bội của bản thân mình, cô là một đứa con gái hư hỏng.

"Nhạc Nhạc? !" Hi Nguyên kinh ngạc nhìn Doãn Nhạc. Giữa cậu ấy và chú Bách Hồ có hiểu lầm gì sao? Tại sao Nhạc Nhạc bài xích chú ấy như vậy?

"Hi Nguyên, mình gặp Trình Hạo rồi. Anh ấy trách mình, mình là đứa con gái hư, mình phản bội tình yêu của anh ấy, mình không đợi anh ấy trở lại. Trước khi đi anh ấy đã nói với mình, anh ấy muốn mình đợi anh ấy, nhưng mình lại thay lòng, gả cho Bách Hồ. Minh Thập Ác Bất Xá (mười tội ác không thể tha thứ), tội mình đáng chết vạn lần. Kẻ đáng chết không phải bảo bảo mà chính là mình!" Doãn Nhạc đau lòng ôm lấy Hi Nguyên khóc lớn. Kể từ sau khi bị tại nạn, cô vẫn đè nén tâm tình của mình, hiện tại nhìn thấy Hi Nguyên, cô cuối cùng cũng đem hết những tâm tình khổ sở trong lòng bộc lộ ra hết.

"Nhạc Nhạc, Trình Hạo không biết lúc đó cậu gặp khó khăn như thế nào. Cậu không có sai, chú Bách Hồ cũng không sai, tình yêu là vô tội. Nhạc Nhạc, chỉ trách cậu cùng Trình Hạo không có duyên phận, cậu quên anh ta đi, cậu còn có chú Bách Hồ mà."

Nhìn nước mắt của Doãn Nhạc, lòng Hi Nguyên không nhịn được chua xót.

"Không cần nói tới Bách Hồ, đầu mình đau!" Doãn Nhạc che huyệt Thái Dương, khó chịu rùng rợn.

"Được được được, mình không đề cập tới nữa." Hi Nguyên bị sợ đến vội vàng im miệng. Cô chỉ có thể ôm Doãn Nhạc, nhẹ giọng an ủi cô.

Khi Doãn Nhạc khóc mệt, thiếp đi ở trong lòng cô, Bách Hồ vẫn đợi ở bên ngoài mới dám đi vào.

"Suýt!" Hi Nguyên ra hiệu cho Bách Hồ không nên lên tiếng, cô sợ đánh thức Doãn Nhạc, cẩn thận từng li từng tí đặt cô ấy nằm lên giường bệnh.

"Nhạc Nhạc!" Bách Hồ khẽ nín âm thanh khe khẽ lắm lắm, anh ngồi ở bên giường bệnh, không dám đưa tay ra đụng lên gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Doãn Nhạc.

"Chú Bách Hồ, cho Nhạc Nhạc chút thời gian." Hi Nguyên khẽ nói với Bách Hồ.

Doãn Nhạc còn chưa có thoát khỏi khổ sở vì mất đi đứa bé, cảm giác tội lỗi phản bội Trình Hạo hành hạ cô ấy. Chuyện bọn họ có thể làm bây giờ là đối xử thật tốt với Doãn Nhạc, từ từ định hướng cho cô ấy.

"Bé con, chú sợ." Bách Hồ ngược trông mắt đen lên, trầm thống nhìn Hi Nguyên.

Từ một khắc Trình Hạo xuất hiện kia, thì anh có loại dự cảm muốn mất đi Nhạc Nhạc.

Hôn nhân của anh với Nhạc Nhạc là do anh cưỡng cầu mà có được, trong lòng của Nhạc Nhạc vẫn còn nghĩ tới Trình Hạo. Mỗi khi nửa đêm gặp mộng Nhạc Nhạc cũng sẽ ní non gọi tên Trình Hạo. Anh thật vô cùng ghen tỵ, cái tên tiểu tử không biết tiếc phúc Trình Hạo đó. Nếu như anh là Trình Hạo, tuyệt sẽ không để cho Nhạc Nhạc rơi một giọt nước mắt.

"Chú Bách Hồ, cháu sẽ giúp chú." Hi Nguyên cầm tay chú Bách Hồ, khích lệ.

Cô sẽ giúp Doãn Nhạc vượt qua cửa ải khó khăn này, khiến chú Bách Hồ lần nữa có được tình yêu của Nhạc Nhạc.

Về phần Trình Hạo, cũng chỉ có thể than số phận trên đầu con người mà thôi.

Doãn Nhạc chìm đắm trong những cơn sóng xúc cảm, Hi Nguyên thường đến thăm cô dưới sự hộ tống của hộ vệ. Những người hộ vệ kia nói là bảo vệ cô, không bằng nói là giám thị cô.

Đối với sự vội vã canh người của Lăng Khắc Cốt, Hi Nguyên cảm thấy tức giận cực độ, nhưng cô lại không có cách nào với người đàn ông đã khắc sâu tình yêu này, bởi vì trên tay cô không có vũ khí, ở trước mặt một đám hộ vệ mang súng, cô chỉ có thể làm con dã điều.

Bụng Tường Lệ Văn càng lúc càng lớn, mỗi lần gặp phải Hi Nguyên, cũng sẽ rêu rao hếch cao cái bụng khiến cô ta trở nên cao quý hơn này, thị uy với Hi Nguyên.

Hôm nay Đoàn Nhạc xuất viện, Hi Nguyên sau khi cùng Bách Hồ đưa cô ấy về nhà, mới về đến lầu đài Tĩnh Nguyệt.

Xe của cô mới vừa lái đến cửa, cô liền nghe thấy tiếng nói quen thuộc kêu cô.

"Thượng Hi!" Zu Cuella từ trong xe đi ra, đôi mắt màu xanh dương chăm chú khó sở nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi của Hi Nguyên. Không thấy được cuộc sống của cô, anh bị nhớ nhung thật sâu hành hạ, trở nên gần như mê muội. Mặc dù biết rõ đến gặp Thượng Hi sẽ chọc giận Lăng Khắc Cốt, nhưng anh không có biện pháp, nếu còn không thấy được Thượng Hi, anh sẽ nổi điên.

"Zu!" Hi Nguyên vui mừng nhào vào trong ngực Zu Cuella. Sự xuất hiện của anh tựa như trong bóng tối thấy được ánh rạng đông, mang đến cho cô vui mừng.

"Thượng Hi!" Zu Cuella cười ôm lấy Hi Nguyên, kéo thân thể của cô lại đối diện với mình, "Thượng Hi, có nhớ tôi không?"

"Nhớ! Thượng Hi làm sao lại không nhớ anh họ Zu cơ chứ?" Hi Nguyên cười nghịch ngợm nói.

Cô hiểu Zu đối với mình tốt, mặc dù cô không thương anh, nhưng đối với anh lại có một loại tình cảm thân tình vượt qua tình yêu.

"Thiếu gia mời tiểu thư vào nhà." Lúc này, một hộ vệ đi tới bên cạnh bọn họ, lạnh lùng nói.

Lăng Khắc Cốt đã về rồi?

Hi Nguyên kinh ngạc nhìn về phía lầu hai lầu đài Tĩnh Nguyệt, quả nhiên bên cạnh cửa sổ lầu hai có một người đàn ông đứng nơi đó giống như satan.

"Thượng Hi, cùng tôi bỏ trốn, không cần để ý tới anh ta!" Zu Cuella đột nhiên dâng lên một loại cuồng nhiệt bất chấp tất cả, anh nghĩ muốn dẫn Thượng Hi rời đi, đi đến một nơi không có ai biết họ, không có Lăng Khắc Cốt quấy rầy, chỉ có anh và Thượng Hi.

Hi Nguyên nghĩ đến những ngày qua bị Lăng Khắc Cốt hạn chế tự do, tức giận trợn mắt nhìn người đàn ông bên cửa sổ một cái, sau đó gật đầu với Zu Cuella: "Được! Chúng ta bỏ trốn!"

Cô không cần ở lại bên cạnh Lăng Khắc Cốt nữa.

Nếu vì yêu mà phải mất đi tự do, phần tình yêu này cô không muốn có lại nữa.

Zu Cuella ôm lấy Hi Nguyên liền đi về hướng chiếc Lamborghini của anh.

Lúc này toàn bộ súng Submachine của đám hộ vệ đều được giơ lên, nhắm ngay Zu Cuella: "Buông tiểu thư ra, đạn cũng không có mất đâu!"

Zu Cuella không chút sợ hãi tiếp tục đi về phía trước.

Hi Nguyên nghe được tiếng "đạn" truyền đến từ phía sau, lập tức hốt hoảng níu lấy áo Zu Cuella: "Zu, thôi."

Cô biết bằng bản lĩnh của cô, căn bản trốn không thoát lòng bàn tay của Lăng Khắc Cốt.

"Không được! Tôi nhất định phải đưa em đi!" Zu Cuella bạo hộ Hi Nguyên ở trong ngực, để lưng của mình hướng về phía họng súng của đám hộ vệ. Anh không tin bọn họ ban ngày ban mặt thực sự có can đảm nổ súng.

Bọn cận vệ nhìn nhau, trong lúc còn đang do dự, chiếc siêu xe Lamborghini đã lái đi rời khỏi lầu đài Tĩnh Nguyệt.

Lăng Khắc Cốt đứng ở lầu hai thời điểm nhìn thấy Zu Cuella ôm lấy Hi Nguyên, liền lập tức lao xuống lầu. Anh chạy vội tới trước mặt một đám hộ vệ, oán giận rống to: "Một đám phế vật!"

"Anh ta là hoàng tử Đan Mạch." Bọn cận vệ nhìn Lăng Khắc Cốt, có chút khiếp đảm nói.

Nếu như bọn họ nổ súng thật, thứ bị ảnh hưởng đến chính là tình hữu nghị giữa hai nước Trung - Đan, cho nên bọn họ mới do dự nửa ngày, không dám ra tay.

Lăng Khắc Cốt nhảy lên Racy mới vừa lái về nhà lúc này lao vút đi, đuổi theo hướng Lamborghini của Zu Cuella.

Vô luận như thế nào, anh đều không cho phép Hi Nguyên rời khỏi anh!

Hai chiếc xe ở trên đường lớn trình diễn một cuộc chiến kinh hồn, Lamborghini bị chiếc Racy xô va vài cái, Zu Cuella cẩn thận nhìn Lăng Khắc Cốt đang đuổi tới.

"Bé con, người nhà Josephine bức chết mẹ em, ném em cho Dã Lang. Người nhà như vậy, em còn muốn quay về sao?" Lăng Khắc Cốt độc ác nói ra bí mật anh biết. Năm đó Băng Nhi yêu Thượng Dĩ, nên yêu thương bé con như bảo bối, cho nên qua những điều Băng Nhi nói anh đã hiểu rõ về thân thể của bé con. Nếu như không phải là Zu cứ nhất định mang bé con đi, anh cũng sẽ không nói ra câu chuyện xưa làm tổn thương người khác này.

"Zu, anh ấy nói thật sao?" Hi Nguyên khiếp sợ bắt lấy cánh tay của Zu Cuella, nhìn sắc mặt xanh mét của anh.

"Thượng Hi, chuyện năm đó đã qua rồi, hiện tại bà nội là thật tâm muốn đối tốt với em." Đôi mắt màu xanh dương của Zu Cuella nhìn chăm chăm Hi Nguyên, anh biết câu chuyện cũ đã phủ bụi kia nếu như bị cô biết được, nhất định sẽ khiến cho cô ghét bỏ. Anh cẩn thận từng chút một hết sức bảo vệ điều bí mật kia, lại bị Lăng Khắc Cốt vạch trần hết thảy.

"Đề tôi xuống xe!" Nghe được gia tộc Josephine tôn quý lại là hung thủ hại chết mẹ, Hi Nguyên không thể tiếp tục ở cùng một chỗ với Zu Cuella được nữa.

Tại sao hai người cô thích nhất lại đều là kẻ thù của cô?

Số phận thật thích trêu đùa con người.

Khi cô cho là rốt cuộc đã tìm thấy tình thân đúng nghĩa của mình thì Thượng Đế lại chế giễu cô: "Bọn họ là đao phủ hại chết mẹ con."

Buồn cười biết bao!

"Thượng Hi, bà nội rất hối hận, bà muốn đền bù thật tốt cho em." Zu Cuella đáp nhanh xong, nắm lấy bà vai Hi Nguyên, giải thích với cô.

"Bọn họ vì cái gì muốn hại chết mẹ của tôi?" Hi Nguyên nén lệ, đôi môi bởi vì biết nguyên nhân cái chết của mẹ mà run rẩy.

"Đại Xuyên là bà ngoại em, cũng là em gái của bà nội Khải Sát Lâm, yêu một họa sĩ Trung Quốc nghèo túng, bỏ trốn cùng anh ta. Gia tộc Josephine cảm thấy đây là điều sỉ nhục, liền đoạn tuyệt quan hệ với bà. Cái tên họa sĩ Trung Quốc khi đã chán chê bà ấy rồi, liền vứt bỏ bà ấy. Bà lúc ấy đã mang thai mẹ em. Mẹ em vì đề trị bệnh cho bà, đã làm gái điếm, sau lại trở thành người tình của Thượng Dĩ, sinh ra em. Điều này đối với gia tộc Josephine tôn quý mà nói, là vô cùng nhục nhã, cho nên bọn họ. Tóm lại, dùng thủ đoạn mờ ám, ép chết mẹ của em. Bà nội Khải Sát Lâm vì những ám ảnh của chuyện đó mà luôn mơ thấy ác mộng, bà muốn đền bù cho em. Thượng Hi, cho bà một cơ hội sửa sai được không?" Zu Cuella nhìn Hi Nguyên đầy cầu xin, không chỉ là anh, bao gồm bà nội, cậu, tất cả bọn họ đều đang hối hận về chuyện năm đó. Nếu như bọn họ không đoạn tuyệt quan hệ với Đại Xuyên, cũng sẽ không khiến cho bà ấy chết bệnh trong sự nghèo túng, còn hại mẹ Thượng Hi luân lạc trở thành gái điếm.

"Tôi cho bọn họ cơ hội? Bọn họ có thể cho mẹ tôi một cơ hội nữa sao? Zu, anh không phải là tôi, anh sẽ không thể hiểu được tâm trạng của tôi." Hi Nguyên đẩy Zu Cuella ra, mở cửa xuống xe, không nhìn anh thêm một lần nào nữa.

Có lẽ cô cũng không nên hi vọng xa vời vào mối thân tình kia, sao cô có thể thích bà ngoại Khải Sát Lâm, sao cô lại có thể tin tưởng bọn họ cơ chứ.

Cô thật là ngu ngốc!

Zu Cuella thất hồn lạc phách nhìn Hi Nguyên rời đi, giống như hóa đá, trong đáy mắt màu xanh dương ngưng tụ đầy đau đớn.

"Lên xe!" Thấy Hi Nguyên đi qua xe của mình, Lăng Khắc Cốt lạnh mặt đẩy cửa xe ra, ra lệnh cho Hi Nguyên.

"Không!" Hi Nguyên cũng không quay đầu lại tiếp tục ở trên quốc lộ đi thẳng về phía trước.

Ai cô cùng không thèm để ý nữa, cứ để cho hai người đàn ông này đi chết đi!

Zu ghê tởm!

Lăng Khắc Cốt ghê tởm!

Bọn họ từng người một đều làm cho cô khóc.

Hi Nguyên quật cường lau nước mắt, không để người ta thấy được sự bi thương của bản thân.

Chiếc xe hơi vẫn đi theo sát nút sau lưng Hi Nguyên, cho đến khi mặt trời xuống núi, Hi Nguyên mệt mỏi không thể nhúc nhích, Lăng Khắc Cốt mới dừng xe ở ven đường, nhảy xuống xe xong, mới ôm lấy Hi Nguyên đã mệt mỏi tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

"Em chừng nào thì mới có thể nghe lời tôi nói?" Lăng Khắc Cốt bất mãn rống lên với Hi Nguyên.

Anh kêu cô lên xe, cô liền nhất định đi bộ, nhìn dáng vẻ mệt mỏi vô lực của cô, tim của anh cảm thấy rất đau.

"Vĩnh viễn không nghe!" Hi Nguyên lạnh lùng trả lời.

Cô muốn làm một con chim nhỏ tự do, không cần ở trong cái lồng giam xa hoa kia nữa. Đi chung với anh, cô cảm thấy không tự do. Cô tựa như một con búp bê khí, trong những đêm dài, cho anh những phục vụ đặc biệt, ban ngày, tiếp tục bị nhốt.

Lăng Khắc Cốt ném Hi Nguyên vào ghế lái phụ xong, nhỏ giọng nguyên rửa vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái. Anh lạnh mặt lái xe đi.

"Tôi muốn rời khỏi anh!" Hi Nguyên tựa lưng vào ghế ngồi, lạnh lùng nói.

Trong mắt của cô có ánh sáng lạnh tình mịch.

"Đời sau nữa tôi vẫn muốn quán lấy em!" Lăng Khắc Cốt lo lắng nhìn Hi Nguyên.

"Tại sao?" Hi Nguyên hỗn loạn nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Bởi vì em là bé con của tôi!"

Bé con? !

Cô vẫn chỉ là một con búp bê khi.

Hi Nguyên buồn cười ở tựa vào ghế, cười đến bất đắc dĩ.

.....

Nhạc Nhạc ở trong nhà như một cái bóng, ánh mắt thùy chung không nhìn trên người Bách Hổ một cái. Chỉ cần vừa nhìn thấy Bách Hổ, cô liền bắt đầu tự trách. Lòng của cô lại bởi những đau đớn trong đáy mắt đen của Bách Hổ thì cô lại đau lòng. Cô cũng không biết nên lấy thái độ gì để đối mặt Bách Hổ.

Anh không có lỗi, người sai là cô.

Cô không nên oán trách Bách Hổ.

"Nhạc Nhạc, em đừng như vậy!" Bách Hổ ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Doãn Nhạc từ phía sau, khổ sở vùi vào cổ của cô.

Đã mấy tháng nay đều vậy, Doãn ngay cả một nụ cười tươi tắn cũng lười cho anh, khiến lòng anh càng thêm sợ hãi.

Sống 28 năm, lần đầu tiên động lòng, thế nhưng lại khiến cho anh khổ sở như vậy.

Anh thật là muốn thức tỉnh Doãn Nhạc, lớn tiếng nói ra tình yêu trong lòng.

"Em là một đứa con gái hư." Doãn Nhạc tựa vào trong ngực Bách Hổ, sâu kín than thở. Ánh mắt của cô sung đỏ, nước mắt ẩn ở trong hốc mắt, muốn rơi mà không rơi được.

"Không! Nhạc Nhạc, em không phải là cô gái hư. Nhạc Nhạc, không cần phán tội từ hình anh, anh không thể không có em." Bách Hổ xoay người Doãn Nhạc lại, hốt hoảng cầu xin.

Doãn Nhạc ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt tuấn lãng của Bách Hổ, đau đớn hiện ra trong mắt anh làm cô phiền lòng, tay của cô run rẩy nâng lên, vuốt ve những sợi râu lún phún quanh khóe môi anh, lắc đầu chua xót: "Không, em không có phán tội từ hình anh, em đang phán tội từ hình chính bản thân mình. Hổ, em là đứa con gái hư thật ác bất xá (mười tội ác lớn không thể dung tha), hại hai người đàn ông vì em mà đau khổ."

"Nhạc Nhạc, em không cần nói như vậy. Em ở trong mắt anh chính là cô gái ngoan nhất." Bách Hổ hôn lên lòng bàn tay Doãn Nhạc, bàn tay không ngừng siết chặt eo cô.

Mất đi đứa bé, Nhạc Nhạc trở nên rất gầy, không còn mượt mà như trước, Bách Hổ cảm thấy cô hiện tại giống như một đứa trẻ gầy gò. Cô gầy như vậy khiến anh càng thêm tự trách, nếu như ngày đó anh kịp thời chạy tới, đã có thể tránh được vụ tai nạn kia.

Anh muốn Nhạc Nhạc tìm lại cô vui vẻ của lúc trước.

"Không! Em không ngoan!" Doãn Nhạc liềm mặt lúc đầu.

"Em có phải trách tôi ban đầu thừa dịp người gặp nguy, trách tôi cưới em hay không?" Bách Hổ lo lắng nhìn Doãn Nhạc.

Cô đang hối hận, hối hận đã gả cho anh.

Chẳng lẽ kết hôn cùng anh lâu như vậy, cô đối với anh một ít tình cảm cũng không có? Trong lòng cô chỉ có cái tên Trình Hạo đó?

Đau lòng, ghen tỵ, hối tiếc, buồn bực. Các loại tâm tình ở trong lòng của anh lên men, khiến cho anh càng lúc càng khó chịu.

"Sao có thể như vậy?" Doãn Nhạc kinh ngạc tròn to hai mắt.

Ban đầu, nếu như không phải là nhờ Bách Hổ, cô khẳng định sẽ không cách nào chịu đựng được những lời lẽ ác độc và lạnh nhạt của người khác.

Là Bách Hổ giúp ba mẹ cô lần nữa có thể ngẩng đầu trước hàng xóm.

Cô nên cảm kích anh mới đúng.

"Em hận anh không?"

"Không hận."

"Vậy em có thể yêu anh hay không? Chỉ cần một chút xíu là được." Bách Hồ lo lắng liếm môi. Anh thật sợ nghe được Doãn Nhạc trả lời phủ định. Anh tựa như tội phạm đang đợi quan tòa phán quyết, lòng cũng đã nhắc ra tội cô hòng.

"Hồ! Em làm sao có thể không thương anh cho được?" Doãn Nhạc khóc nhào vào trong ngực Bách Hồ.

Đây chính là điều cô khó vượt qua nhất. Lòng của cô thật dễ thay đổi, chỉ mới rời khỏi Trình Hạo mấy tháng, cô liền yêu Bách Hồ. Cho nên cô mới nói cô là một cô gái hư.

"Em yêu tôi?" Bách Hồ kích động ôm lấy Doãn Nhạc, để cho đôi mắt đầm nước của cô nhìn thẳng vào anh. Anh mừng như điên hôn lên nước mắt Doãn Nhạc, mút sạch hết nước mắt trên mặt cô, "Nhạc Nhạc, Anh quá vui! Em là của anh! Nhạc Nhạc, anh yêu em!"

Bách Hồ không biết nên làm sao biểu đạt tình yêu trong lòng.

Anh chưa bao giờ dám hi vọng xa vời có được tình yêu của Doãn Nhạc, chỉ muốn canh giữ ở bên người cô, bảo vệ cô, anh chỉ muốn đem toàn thế giới cũng nâng đến trước mặt Nhạc Nhạc, chỉ vì để Nhạc Nhạc vui vẻ cười một tiếng.

"Em chán chừ, em tình cảm không kiên định. Em phụ bạc Trình Hạo, cũng phụ lòng anh." Doãn Nhạc bị động đón nhận nụ hôn của Bách Hồ, tự trách.

"Nhạc Nhạc, là số mạng để cho chúng ta đến với nhau. Tình yêu của chúng ta không có sai!" Bách Hồ kích động nói.

Nếu Nhạc Nhạc thương anh, anh thì có dũng khí vì mình tranh thủ tất cả.

"Thật không sai sao?" Doãn Nhạc nghĩ đến Trình Hạo là không tha thứ, nhớ tới trong mắt của anh hận ý, tâm lần nữa bị đâm đau.

Cô khiến hai người đàn ông tốt như vậy vì cô khổ sở, cô có tội.

"Nhạc Nhạc, không cần suy nghĩ lung tung nữa, em chỉ cần tiếp nhận tình yêu của anh." Bách Hồ hôn lên đôi môi hồng run rẩy của Doãn Nhạc, nói.

Anh cùng với Doãn Nhạc, nhất định phải hạnh phúc.

Chỉ cần Nhạc Nhạc yêu anh, anh có thể bất chấp tất cả.

Doãn Nhạc đột nhiên đẩy anh ra, cúi đầu: "Trong lòng em không cách nào tha thứ cho chính mình."

Nói xong, Doãn Nhạc lại giống như con đà điểu rúc đầu lên ghế sofa.

Trong đầu của cô tất cả đều là ánh mắt phẫn hận của Trình Hạo lúc rời đi.

Cô không có cách nào để cho bản thân tỉnh táo.

Cô yêu Bách Hồ, nhưng cô cũng yêu Trình Hạo.

Một là người chồng si tình của cô, một là người tình ban đầu của cô.

Cô nên làm thế nào với hai người bọn họ đây?

Cô không cách nào móc tim ra, nói cho Trình Hạo biết cô chỉ yêu một mình anh, bởi vì nhận sự giúp đỡ khi hoạn nạn của Bách Hồ trong một thời gian lâu như vậy, sự săn sóc của anh, tình yêu có chút vụng về của anh đã đánh sâu vào trái tim cô.

Nhưng cô cũng yêu Trình Hạo, đó là tình yêu ban đầu của cô.

Hai phần tình yêu này cũng kịch liệt đối kháng trong cô, khiến tâm cô bị giằng xé.

Bách Hồ ngồi vào bên cạnh Doãn Nhạc, ôm chặt cô vào trong ngực, không nói gì.

Tay Doãn Nhạc đặt ở trước ngực Bách Hồ, cảm nhận được nhịp tim rối loạn dưới bàn tay.

"Hồ, anh có oán trách em không?"

Doãn Nhạc lo lắng ngẩng đầu lên, dùng một đôi mắt đầy lệ nhìn gương mặt tuấn lãng của Bách Hồ.

Những ngày này, anh cũng gây rất nhiều, hai gò má cũng có chút lõm xuống. Là cô hại anh khổ sở, cô thật không phải cô gái ngoan, Bách Hồ có quyền giận cô.

"Không! Tôi chỉ nghĩ yêu em thôi!" Bách Hồ chống đỡ cái trán Doãn Nhạc, thâm tình nhìn sâu vào đôi mắt tròn gấn trong gang tấc của cô.

"Hồ!" Doãn Nhạc bị sự si tình của Bách Hồ làm cho cảm động, hai tay chủ động quán lên cổ anh, chân giạng ở trên đùi anh, vụng về hôn anh.

Bách Hồ nắm chặt eo gầy nhỏ của Doãn Nhạc, đôi bị động làm chủ động, cuồng đã vuốt ve thân thể Doãn Nhạc, giống như hận không được đem cô dung nhập vào trong ngực mình.

Anh người đột nhiên đứng lên, đặt Doãn Nhạc sổng xoài lên bàn trà, bàn tay vừa cời đồ của cô, vừa hôn lên thân thể cô.

Doãn Nhạc nhắm mắt lại, yên lặng tiếp nhận tình yêu của Bách Hồ.

Tình yêu của anh càng khiến lòng cô đau đớn.

Khi y phục rơi hết xuống đất thì hai con người trong lòng đều phải chịu rất nhiều hành hạ rồi cuộc hòa vào làm một, bữa yến tiệc kích tình chính thức bắt đầu, qua một hồi lâu vẫn không ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110

Thời điểm Hi Nguyên mở mắt, Lăng Khắc Cốt đã rời đi. Cô cố nén toàn thân đau đớn rời giường, ngâm mình vào trong bồn nước ấm. Không biết bắt đầu từ lúc nào, giữa cô và Lăng Khắc Cốt chỉ còn lại vô tận triền miên trong đêm tối, không có tâm trò chuyện. Anh giống như một satan lãnh khốc, bá đạo nhốt cô vào trong cái nhà tù xa hoa là lâu đài Tình Nguyệt.

Cô vuốt ve phần bụng chưa thành hình của mình, đang suy tư tương lai của chính mình.

Cô mang thai, điều bí mật này cô không muốn cho Lăng Khắc Cốt biết, ngay cả Chú Ngân Báo thương yêu cô nhất cũng không nói cho biết.

Cô và Lăng Khắc Cốt, nên kết thúc rồi, cô không muốn tiếp tục làm một búp bê khí của anh nữa.

Hai giọt nước mắt trong suốt từ đôi mắt đang khép chặt của cô chảy xuống.

Tại sao mỗi khi nghĩ muốn dứt khoát rời khỏi Lăng Khắc Cốt, lòng của cô lại đau như vậy?

Lăng Khắc Cốt ngồi ở trong phòng làm việc của Tổng giám đốc Ứng tập đoàn, mặt không biểu tình xử lý tài liệu. Đột nhiên anh ném cây bút ngòi vàng trong tay vào trong thùng rác, phiền não gãi đầu.

Sự tồn tại của Tường Lệ Văn khiến cho mối quan hệ giữa anh và Hi Nguyên yếu ớt như miếng băng mỏng. Anh không cách nào tự biện hộ cho bản thân mình, anh không thể nói dối rằng đứa bé trong bụng Tường Lệ Văn không phải của anh.

Anh làm phải làm sao để cho Hi Nguyên không tức giận nữa?

Đứa bé trong bụng Tường Lệ Văn là chứng ngại lớn nhất giữa anh và Hi Nguyên.

"Gọi Quản lý Tường tới đây." Anh nhấn phím điện thoại nội bộ với Thư ký, lạnh lùng ra lệnh.

Thư ký đáp một tiếng, lập tức đi thi hành mệnh lệnh của anh.

"Khắc Cốt, anh tìm em?" Tường Lệ Văn héch cao cái bụng bầu lớn đã tám tháng, đi vào phòng làm việc của Lăng Khắc Cốt.

"Lệ Văn, ngồi đi." Lăng Khắc Cốt khách khí nói với Tường Lệ Văn.

Anh khách khí khiến Tường Lệ Văn cảm thấy một loại lạnh nhạt cực độ, cô lập tức phòng bị nhìn anh.

"Khắc Cốt, bảo bảo của chúng ta hôm nay đã em!" Tường Lệ Văn thấy Lăng Khắc Cốt nhìn chằm chằm vào bụng cô không nói lời nào, lập tức cười nhắc nhở anh về sự tồn tại của đứa bé.

"Lệ Văn, tôi vẫn không muốn vạch trần em, em là bạn tốt nhất của Băng Nhi, tôi rất cảm kích tất cả những gì em đã làm vì con bé. Thế nhưng lần này, em đã làm quá phạm rồi." tròng mắt đen lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt mang theo sát khí, anh vô tình nhìn Tường Lệ Văn.

"Khắc Cốt, anh nói cái gì? Em nghe không hiểu." Tường Lệ Văn giả ngu hỏi lại, cô thông minh vừa nghe liền hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Lăng Khắc Cốt, bởi vì chột dạ, lòng bàn tay tất cả đều đã đầy mồ hôi lạnh. Có lẽ anh đã sớm biết cô bày bày rập, cho nên đối với đứa bé của cô ta vẫn chẳng chút

bận tâm, chỉ là, anh nhất định không biết chuyện đứa bé này là thụ tinh ống nghiệm.

"Lệ Văn, tôi không phải người ngu." Lăng Khắc Cốt từ trong túi móc ra một quyển chi phiếu mỏng, điền lên đó 12 chữ số, sau đó ném cho Tường Lệ Văn, "Đây là tiền nuôi dưỡng đứa bé, về sau làm ơn đừng xuất hiện trước mặt tôi và Hi Nguyên nữa."

"Không!" Tường Lệ Văn lập tức cực kỳ bi ai khóc nức lên. Cô nhào tới trước mặt Lăng Khắc Cốt, ôm thật chặt lấy anh, "Khắc Cốt, em yêu anh. Em không cần tiền, em chỉ muốn tình yêu của anh. Em hiểu rõ em làm vậy là tổn thương lòng tự ái của anh, nhưng đó cũng là bởi vì em yêu anh! Khắc Cốt, không cần tuyệt tình như vậy, đời này em chỉ nhận định anh là người đàn ông của em, em cũng chỉ muốn để một mình anh chạm vào em."

"Không cần tiếp tục diễn trò nữa!" Lăng Khắc Cốt đẩy Tường Lệ Văn ra, vô tình ngay cả xoa bụng cô một cái cũng không hề có.

Anh có thể dễ dàng tha thứ cô ta ở trong công ty làm mưa làm gió, những cũng không có nghĩa là cũng tha thứ cô ta phá hỏng quan hệ của anh với bé con.

Cứ cho là đêm đó đụng chạm cô ta, coi như đứa nhỏ này là của anh, anh cũng sẽ không thừa nhận.

Anh phải giải quyết tốt Tường Lệ Văn, nếu không bé con vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho anh.

"Khắc Cốt, có phải anh cảm thấy em bẩn hay không? Em bị bọn Miêu Đầu Ưng...? Được, em sẽ đem phần thân thể bẩn thỉu trả lại cho Thượng Đế, để cho anh không phải phiền lòng mỗi khi nhìn thấy nữa." trong con người diêm lệ của Tường Lệ Văn chứa đầy nước mắt. Cô ngoan tuyệt nói xong, lao ra khỏi cửa phòng làm việc của Lăng Khắc Cốt.

"Lệ Văn!" Lăng Khắc Cốt bị ánh mắt của Tường Lệ Văn trước khi rời đi hù sợ, lập tức đuổi theo ra ngoài.

Chỉ thấy Tường Lệ Văn đứng ở trước cửa sổ thủy tinh để mở, thê lương quay đầu lại nhìn Lăng Khắc Cốt một cái: "Khắc Cốt, hẹn gặp lại. Kiếp sau em vẫn muốn là người phụ nữ của anh!"

Nói xong, cô liền leo lên bệ cửa sổ, muốn nhảy xuống.

"Đừng!" Lăng Khắc Cốt thật nhanh xông tới, kịp thời ôm lấy thân thể vụng về của Tường Lệ Văn.

Anh cũng không muốn để cho cô chết, bởi vì Băng Nhi, anh cũng sẽ không độc ác tổn thương cô.

"Tại sao không để cho em chết đi?" Tường Lệ Văn khàn giọng khóc rống nói.

"Tĩnh táo lại đi! Em còn có đứa bé!" Lăng Khắc Cốt thức tỉnh Tường Lệ Văn.

Mặc dù đứa nhỏ này không phải hy vọng của anh, nhưng cũng là con của anh. Cho dù anh có bất mãn hơn nữa với Tường Lệ Văn 3, cũng sẽ không tổn thương đứa bé kia.

"Nhưng anh không cần em!" Tường Lệ Văn đáng thương nhìn Lăng Khắc Cốt, "Em mỗi ngày vác cái bụng đến nơi làm việc, anh có biết phải chịu bao nhiêu anh mắt xem thương hay không? Em khổ cực theo sát bên anh, nhưng anh ngay cả liếc em một cái cũng không có. Khắc Cốt, cứ cho là em làm sai chuyện, thế nhưng đứa bé là vô tội! Anh nhất định phải tuyệt tình như vậy sao? Đuổi mẹ con em khỏi anh? Anh muốn con của anh cả đời bị người ta cười chê là một đứa con hoang hay sao? Khắc Cốt, nếu như anh thật sự không muốn cho em một danh phận, thì cũng đừng trông nom sống chết của em!"

Nói xong, Tường Lệ Văn giãy giụa ra khỏi lòng ngực Lăng Khắc Cốt, lần nữa xông về phía bệ cửa sổ.

"Tôi cưới em!" Lăng Khắc Cốt bị hành động của Tường Lệ Văn dọa sợ, lập tức lên tiếng ngăn cản, "Không cho tổn thương đứa bé!"

Cô muốn chỉ là một danh phận, anh có thể cho cô. Anh không muốn làm hại tới đứa bé vô tội.

Nhưng là, anh sẽ giành toàn bộ tình yêu cho bé con.

Cả đời này, anh chỉ yêu duy nhất một người phụ nữ là bé con.

Tường Lệ Văn đưa lưng về phía Lăng Khắc Cốt mím môi cười hả hê. Tất cả đều ở trong lòng bàn tay của cô, hiện tại chỉ còn lại cái con nha đầu xấu xí Lăng Hi Nguyên đó nữa thôi. Cô sẽ giải quyết con ranh đó, Ưng đế quốc chính là thiên hạ của cô rồi.

Hi Nguyên suốt một ngày không có tâm tình nuột trôi bất cứ cái gì, vào lúc hoàng hôn mới đi ra khỏi phòng ngủ bị hai người hộ vệ trông chừng. Cô nhếch lên khóe môi cười lạnh giễu cợt. Cái nhà này đã không còn cho cô cảm giác ấm áp, tựa như một nhà tù lạnh lẽo.

Hộ vệ lâu đài Tinh Nguyệt trải qua một lần thay máu lớn, công phu quả thật so bộ đội đặc chủng Trung Nam Hải còn muốn lợi hại hơn. Cô nhiều lần thử chạy trốn, lại lần lượt bị bọn họ thành công ngăn lại ở cửa.

Anh rốt cuộc muốn nhốt cô tới khi nào?

Cô mới vừa đi tới cầu thang, liền nghe dưới lầu truyền đến giọng nói hưng phấn của Tường Lệ Văn: "Khắc Cốt, ngày mai chúng ta đi chụp ảnh cưới thôi."

Ảnh cưới?

Thời điểm Hi Nguyên nghe thấy hai chữ kia, tim đột nhiên ngưng đập. Cô giống như trực tiếp rơi thẳng xuống địa ngục vậy, toàn thân lạnh lẽo.

Lăng Khắc Cốt muốn kết hôn với Tưởng Lệ Văn sao?

Hi Nguyên run rẩy vịn tay vịn cầu thang, nén lệ nghe cuộc đối thoại dưới lầu.

"Em tự mình đi đi!" Lăng Khắc Cốt vô tình cự tuyệt.

"Anh là chủ rể! Khắc Cốt, ảnh cưới không có chủ rể sẽ thành chuyện cười của mọi người. Ngày mai anh chỉ cần bỏ ra một chút thời gian thôi là được rồi, chúng ta chỉ chụp hình thôi." Tưởng Lệ Văn mềm mại đáng yêu khoác cánh tay Lăng Khắc Cốt, khéo mắt hả hê liếc bóng người trên lầu.

"Tôi không rảnh!" Lăng Khắc Cốt hất tay Tưởng Lệ Văn ra, đi lên lầu.

Bước chân của anh khi nhìn thấy ánh mắt vương lệ của Hi Nguyên thì chợt dừng lại: "Bé con. . ."

Cô nghe được rồi sao?

Lòng của Lăng Khắc Cốt chợt thấy hốt hoảng.

"Không cần gọi tôi như vậy!" Hi Nguyên đẩy thân thể Lăng Khắc Cốt ra, lướt qua anh lao xuống lầu.

Nếu bọn họ đã quyết định kết hôn, cô còn ở lại chỗ này làm cái gì? Nhìn bọn họ vợ chồng ân ái sao?

Lần này, cô thật sự quyết định muốn rời đi, Lăng Khắc Cốt ngăn trở thế nào cũng không được.

Cô sẽ không tiếp tục làm con rỗi của anh!

Tuyệt đối không!

"Bé con, quay lại!" Lăng Khắc Cốt đuổi theo gọi to tên cô.

Hi Nguyên không thèm quan tâm đến lời của anh, liều mạng chạy về phía trước. Hộ vệ thấy Lăng Khắc Cốt xuất hiện, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng sợ nhìn Hi Nguyên lao ra khỏi cửa chính lâu đài Tĩnh Nguyệt.

Đúng lúc này, một chiếc xe hơi Mercedes-Benz màu đen dừng lại ở trước mặt Hi Nguyên, khi cửa sổ xe hạ xuống thì Hi Nguyên nhìn thấy gương mặt tuần tú quen thuộc của Trình Hạo.

"Hi Nguyên, đã lâu không gặp." Trình Hạo nở nụ cười vui vẻ với Hi Nguyên, hơn một năm không thấy, anh đã trưởng thành hơn rất nhiều, vẻ bề ngoài tuần mĩ đã trở nên mạnh mẽ hơn không ít.

"Trình Hạo? !" Hi Nguyên vui mừng há hốc mồm. Khi nghe thấy tiếng gọi của Lăng Khắc Cốt xong, cô quả quyết mở cửa xe, ngồi vào chiếc xe hơi, nói với Trình Hạo: "Dẫn tôi đi!"

"Được!" Trình Hạo không hỏi nguyên nhân, lập tức đạp mạnh chân ga, lái xe lao vút đi.

Lăng Khắc Cốt cũng sợ nhìn chiếc Mercedes-Benz lao vút qua trước mặt mình, cũng không có cách nào ngăn lại.

"Giúp tôi điều tra số xe XXXXXX Mercedes-Benz màu đen." Lăng Khắc Cốt vừa ngồi vào chiếc BMW tài xế lái tới, vừa ra lệnh cho người bên kia đầu điện thoại.

Trình Hạo lái xe đến ngoại thành xong, nói với Hi Nguyên: "Hi Nguyên, em chờ một chút, xe lại trở chứng, tôi đi xuống xem xét sửa qua một chút."

"Được." Hi Nguyên không nghi ngờ gì gật gật đầu

Cô rút cuộc trốn ra được rồi, nhưng trong lòng lại một chút vui mừng cũng không thấy

Anh muốn kết hôn, cô dâu là Tưởng Lệ Văn.

Chuyện này đối với cô mà nói, là một châm chọc rất lớn. Trái tim yêu thương anh bị lăng trì từng chút, vết thương chồng chất.

Một lát sau, Trình Hạo cười trở lại trên xe: "Động cơ xảy ra chút vấn đề."

"Sửa xong rồi sao?" Hi Nguyên lo lắng hỏi.

"Ừ. Hi Nguyên, em muốn đi đâu? Tôi đưa em đi." Trình Hạo gật đầu một cái xong, liền quan tâm nhìn Hi Nguyên, gương mặt thành khẩn đầy chân thành

tha thiết khiến Hi Nguyên xúc động.

"Tôi cũng không biết." Hi Nguyên ưu thương ôm lấy đầu gối, gục đầu vào giữa hai đầu gối.

"Nếu không em trước cứ tạm tới chỗ tôi đi được không?" Trình Hạo đề nghị, "Tôi có một căn biệt thự ở ngoại thành, về cơ bản cũng không tệ lắm."

"Trình Hạo, cảm ơn anh." Hi Nguyên gật đầu một cái.

Cô bây giờ thật không có chỗ nào có thể đến, có thể ở cùng một chỗ với bạn bè cũng là một đề nghị không tồi.

"Cảm ơn cái gì? Em là bạn của tôi." Trình Hạo xoa xoa tóc Hi Nguyên, cười hết sức vui vẻ.

Nhà Trình Hạo là một tòa biệt thự hai tầng, bên ngoài biệt thự có mấy người bảo vệ trông chừng, Hi Nguyên vừa nhìn thấy những người hộ vệ kia, không hiểu sao thấy sùng sốt.

"Trình Hạo, bọn họ là ai?" Hi Nguyên không ngờ nhà Trình Hạo sẽ có hộ vệ, cô bồn chồn nhìn Trình Hạo.

"Bọn họ là hộ vệ do ba tôi bắt tới làm hộ vệ cho tôi, em cứ coi như bọn họ không tồn tại là tốt rồi." Trình Hạo khoác bả vai Hi Nguyên đi vào nhà.

"Bác trai vẫn khỏe chứ?" Hi Nguyên nhớ ba Trình Hạo ở Thái Lan, liền quan tâm hỏi.

Nghe được lời hỏi thăm của Hi Nguyên, Trình Hạo ở phía trước bước chân có chút cứng ngắc, ở mấy giây sau lấy hết sức lực, liền khôi phục nụ cười: "Ông vẫn như lúc trước, sức khỏe rất cường tráng."

"Sau khi anh đi, Doãn Nhạc vẫn lo lắng muốn chết." Hi Nguyên nhớ tới đoạn thời gian giữa cùng khổ sở đó của Doãn Nhạc, liền oán trách nhìn Trình Hạo. Anh một đi không trở lại, khiến Doãn Nhạc chịu không ít khổ. Thật may là có chú Bách Hồ yêu mến Nhạc Nhạc, mới khiến cho cô ấy lại lần nữa có lại nụ cười.

"Đừng nhắc tới cô ta nữa" Trình Hạo đột nhiên mất khống chế rống to, khuôn mặt của anh có chút dữ tợn, khổ sở ngưng kết ở trong tròng mắt đen của anh.

Hi Nguyên bị biến chuyển đột ngột của Trình Hạo làm cho sợ đến sùng sốt.

Anh ta thật còn là cái người Trình Hạo dịu dàng đó sao?

Thế nào cảm giác có chút khí tức thô bạo?

Trình Hạo trước mặt là Trình Hạo cô chưa từng thấy qua, một Trình Hạo xa lạ.

"Thật xin lỗi." Nhìn thấy nét mặt khiếp sợ của Hi Nguyên, Trình Hạo cười cười xin lỗi, "Tôi luống cuống quá."

"Anh vẫn còn để ý Doãn Nhạc?"

"Tôi yêu cô ấy, nhưng cô ấy không đợi được tôi trở lại." Trình Hạo khổ sở nắm chặt quả đấm.

"Đừng quá đau lòng. Là vì duyên phận giữa hai người không đủ." Hi Nguyên ôm lấy Trình Hạo an ủi.

Trình Hạo và Doãn Nhạc vốn phải là một đôi tình lữ hạnh phúc nhất, nhưng tạo hóa trêu ngươi, cứng rắn chia rẽ bọn họ.

"Hi Nguyên!" Trình Hạo ôm lấy Hi Nguyên thật chặt. Một năm này, đây là lần đầu trong ngực lại có được một sự ấm áp khiến lòng anh cũng được an ủi đôi chút, khiến cho trái tim lạnh lẽo của anh đầy ấm áp. Nhưng cô lại là con gái nuôi của kẻ sát hại ba anh! Ở sau lưng Hi Nguyên quả đấm của Trình Hạo nắm chặt thành quyền.

Anh không thể mềm lòng!

Thù giết ba nhất định phải báo!

"Hi Nguyên, nhà của tôi em muốn ở lại bao lâu cũng được, đợi đến khi em muốn về nhà tôi sẽ đưa em về." Trình Hạo đưa Hi Nguyên vào một căn phòng ngủ xong, vỗ vỗ ga giường mới tinh, cười nói với Hi Nguyên.

"Cảm ơn." Hi Nguyên cảm kích cười cười.

Ở nơi không có Lăng Khắc Cốt, cô muốn bắt đầu một cuộc sống mới.

"Chỉ phát hiện ra một tấm biển số xe?" Khi Lăng Khắc Cốt nghe được đối phương nói phát hiện biển số xe của Trình Hạo vớt lại ở ven đường, thiếu chút nữa đập vỡ cái bình hoa cổ ở trước mặt.

Anh thật sự sẽ mất bé con sao?

"Khắc Cốt, anh nói xem hôn lễ của chúng ta sẽ tổ chức ở đâu thì tốt?" Tường Lệ Văn đang toàn tâm toàn ý nâng cái bụng bầu, cười đến cực kỳ quỵên rũ.

"Ai nói sẽ tổ chức hôn lễ?" Lăng Khắc Cốt lo lắng trừng mắt với Tường Lệ Văn.

"Khắc Cốt, anh nói muốn kết hôn với em, chẳng lẽ anh muốn đổi ý sao?" trong mắt của Tường Lệ Văn lập tức chứa đầy nước mắt.

"Đợi sau khi tìm được bé con, chúng ta đi đăng ký. Đây là nhượng bộ lớn nhất của tôi, em nên biết thế nào là đủ!" Lăng Khắc Cốt lãnh khốc nói.

Chỉ là đang ký kết hôn?

Tường Lệ Văn có chút kinh ngạc, chỉ là chỉ cần đăng ký xong, cô chính là danh chánh ngôn thuận trở thành Lăng phu nhân.

"Khắc Cốt, em không tham lam. Đăng ký thì đăng ký." Tường Lệ Văn nói xong, lộ ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Cô lộ vẻ bất đắc dĩ cũng không có chút tác động nào tới Lăng Khắc Cốt, anh vô tình hạ lệnh đuổi khách: "Tôi muốn yên lặng một chút, lúc em ra ngoài nhớ giúp tôi đóng cửa lại."

Tường Lệ Văn lúng túng đi ra khỏi thư phòng, một khắc đóng cửa lại kia, trên mặt của cô ta lộ ra tia sáng âm độc.

Khuất nhục hôm nay cô phải chịu, sẽ báo đáp một chút lại cho Lăng Hi Nguyên!

"Ảnh đã chuẩn bị xong rồi, em có cần xem lại một chút không?" Lúc này, Diệp Bưu đi tới, hạ thấp giọng hỏi cô.

"Để lẫn vào chung với những lá thư bình thường khác, ngày mai sẽ có người giúp việc giao nó cho Lăng Khắc Cốt." Tường Lệ Văn ác ý cười lạnh, "Anh tôi nay tìm lý do biến mất, không cần xuất hiện lại nữa."

"Hiếu!" Diệp Bưu cố ý lướt sát qua môi Tường Lệ Văn, nhân cơ hội chằm mút một chút.

"Anh chú ý một chút!" Tường Lệ Văn đẩy Diệp Bưu ra, không vui trừng mắt nhìn hấn. Bây giờ là thời khắc mấu chốt, không thể để xảy ra một chút sơ xuất nào.

"Ai bảo em đẹp như vậy? Tôi nhìn không nổi."

Trên mặt Diệp Bưu nụ cười tà tùy tiện nở rộ.

.

Lăng Khắc Cốt ở trong thư phòng, đột nhiên bị một hồi chuông điện thoại đánh thức. Thấy sắc trời đã sáng rõ, anh lắc lắc đầu vẫn còn có chút mơ màng. Chuông điện thoại lần nữa vang lên, anh lập tức cầm lấy điện thoại di động, khẩn trương đề thấp giọng xuống nói.

"Hi Nguyên ở trong tay tao." Giọng nói ẩn chứa ác độc của Trình Hạo truyền đến, khiến Lăng Khắc Cốt đồ mồ hôi lạnh khắp người.

"Anh là ai?" Lăng Khắc Cốt cảm giác giọng nói có chút quen thuộc, lại không nhớ nổi đã nghe qua ở đâu.

"Con trai của Trình Liệt, Trình Hạo! Lăng Khắc Cốt, nếu như mày dám báo cảnh sát, cũng đừng trách tao giết con tin!" Trình Hạo cười lạnh nói.

"Đây là thù hận giữa tao và mày, không nên tổn thương bé con!" Lăng Khắc Cốt nghiêm nghị nói. Không ngờ Trình Liệt còn có con trai.

"Một mình mày, không cho mang hộ vệ! Nếu không. Hừ!" Trình Hạo hừ lạnh đầy uy hiếp.

Mày phải bảo đảm bé con không có việc gì!" Anh có thể đi, nhưng là Trình Hạo không thể động đến dù chỉ một ngón tay của bé con.

"Cô ấy có sao không, quyền quyết định là ở mày!"

"Nói cho tao biết địa điểm!"

"Số XX, đường XX " Trình Hạo nói ra địa điểm xong, liền cúp điện thoại.

Lăng Khắc Cốt lập tức lao ra khỏi thư phòng, đi lên lầu chuẩn bị.

Thảm Đạn từ khúc quanh đi ra, về mặt nặng nề. Anh trầm tư một lát, sau đó lập tức ra quyết định. Anh không thể để cho Lăng Khắc Cốt đi một mình mạo hiểm. Anh im lặng rời đi, đi tìm Bách Hổ.

.

Hi Nguyên bị trói chặt tay chân nhìn Trình Hạo không dám tin, người bạn cô tín nhiệm nhất lại bắt cóc cô.

"Hi Nguyên, cái này không thể trách tôi! Tất cả đều là lỗi của Lăng Khắc Cốt! Hắn giết ba tôi, làm hại tôi không còn có nhà để về. Nợ máu phải trả bằng máu!" Trình Hạo khò sờ đấm vách tường.

Anh cũng không muốn tổn thương Hi Nguyên, cô gái đã từng khiến trái tim anh hồi nhip, là trân bảo anh không cách nào có được. Cô giống như một viên trân châu, khiến cho anh muốn bảo vệ kỹ lưỡng. Nhưng cô lại cố tình lại cứ là người phụ nữ của Lăng Khắc Cốt.

"Trình Hạo, oan oan tương báo khi nào mới dừng? Không nên vì báo thù mà hủy diệt chính cuộc sống của anh. Anh thả tôi ra, chúng ta vẫn sẽ là bạn tốt." Nhìn ra Trình Hạo có chút giằng xé, Hi Nguyên cố gắng thuyết phục anh.

Cô không muốn thấy hai người cô coi trọng nhất đổ máu, cho dù Lăng Khắc Cốt tổn thương cô rất sâu, cô cũng không muốn nhìn anh bị thương. Mà Trình Hạo, vốn là một chàng trai đáng yêu như vậy, tình cảm bạn bè tốt đẹp của bọn họ đáng từng rất sâu như thế, nhưng bởi vì thù hận mà biến mất hầu như không còn.

Số mạng thật biết đùa đùa người!

"Không thể nào! Hi Nguyên, em không phải là tôi, không hiểu được nỗi đau đớn trong lòng tôi! Ba tôi có lẽ không phải một người tốt, nhưng ông là người thương yêu tôi nhất trên cái thế giới này! Cha con chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau mười sáu năm, là Lăng Khắc Cốt hại chết ông! Tôi không cách nào tha thứ cho Lăng Khắc Cốt!" Trình Hạo khò sờ gào thét.

"Trình Hạo, tôi hiểu tâm tình của anh. Tôi cũng giống như anh vậy, cha mẹ bị người ta hại chết. Nhưng tôi lựa chọn quên đi thù hận. Giết người cũng không thể làm cho người thân của chúng ta sống lại, không phải sao?" Hi Nguyên nhìn Trình Hạo đang bị giằng xé giữa lương tri và sự thù hận, không khỏi sinh lòng chua xót.

"Nhưng không giết hắn, tôi không cách nào quên được! Tôi muốn báo thù cho ba tôi!" Trình Hạo móc ra một khẩu súng lục tinh xảo, lưu loát cho đạn vào.

Không cách nào thuyết phục Trình Hạo, lòng của Hi Nguyên đầy gấp gáp.

Lúc này một hộ vệ đi tới bên cạnh Trình Hạo, ghé vào tai anh nói nhỏ mấy câu. Anh lãnh ngạo cười lên đạn khẩu súng lục, sau đó kéo Hi Nguyên cùng nhau đi ra ngoài.

"Trình Hạo, tao tới rồi! Mày mau thả bé con ra!" Giọng nói rõ ràng của Lăng Khắc Cốt truyền vào trong tai Hi Nguyên.

"Mày không đem theo người khác chứ?"

"Một mình!" Lăng Khắc Cốt nhìn Trình Hạo bảo đảm.

Anh đứng ở bên ngoài biệt thự, tâm cũng bật ra tới cổ họng rồi. Anh cũng không sợ chết, anh là sợ sẽ mất đi bé con. Nếu như nhất định phải dùng mạng của anh đổi lấy sự bình an cho bé con, anh nguyện ý.

Anh nhìn thấy Trình Hạo lôi Hi Nguyên bị trói hai tay đi ra khỏi biệt thự, lập tức lo lắng quan sát khắp thân thể Hi Nguyên. Thấy Hi Nguyên không có bị thương, anh mới hơi yên tâm.

"Bỏ vũ khí xuống!" súng của Trình Hạo nhắm ngay huyệt Thái Dương của Lăng Khắc Cốt, lạnh lùng ra lệnh.

Lăng Khắc Cốt nghe xong lời này từ bên hông móc ra một khẩu súng lục, ném trên mặt đất, sau đó giơ hai tay lên, ánh mắt nhìn vào Trình Hạo ý bảo: "Mày thả bé con ra, tao sẽ để cho mày tùy ý xử trí."

Hi Nguyên tức giận nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt: "Lăng Khắc Cốt, tôi không cần anh! Anh đi đi! Không nên tới! Tôi hận anh! Cho dù anh có lấy mạng của mình ra bảo vệ tôi, tôi cũng sẽ không yêu anh nữa!"

Thấy sự nóng nảy trong mắt của Hi Nguyên, Lăng Khắc Cốt khẽ nhếch đôi môi mỏng, lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Bé con, tôi yêu em!"

Nghe được lời Lăng Khắc Cốt nói, nước mắt Hi Nguyên bắt đầu liều mạng rơi xuống.

Sinh mạng cũng đã đứng trước quỷ môn quan, anh còn nói những lời để cho cô động lòng như vậy.

"Khôn kiếp! Tôi không cần tình yêu của anh! Người tôi thích là Trình Hạo! Anh đi đi! Đi đi! Anh còn tiến tới một bước nữa, tôi sẽ hận anh cả đời."

Thấy Lăng Khắc Cốt từ từ đi tới gần bọn họ, Hi Nguyên nóng nảy, cô liều mạng muốn chọc giận Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt không nhìn vào khẩu súng đang nhắm thẳng vào anh, bình tĩnh đi tới gần Hi Nguyên. Anh dùng một đôi mắt chất chứa thâm tình nhìn thẳng vào Hi Nguyên: "Đứa ngốc!"

Trình Hạo buông Hi Nguyên ra, dùng súng chỉ lên trán Lăng Khắc Cốt: "Lăng Khắc Cốt, mày muốn chết như thế nào?"

"Tao muốn nhìn thấy bé con rời đi." Lăng Khắc Cốt không sợ nhìn thẳng Trình Hạo.

Cậu bé này anh nhớ, là bạn của Hi Nguyên. Không ngờ hần lại là con trai của Trình Liệt.

"Trình Hạo, không được tổn thương anh ấy!" Hi Nguyên xông về phía Trình Hạo, dùng đầu đụng vào cánh tay của cậu ta.

Đổi mặt với súng lục, Lăng Khắc Cốt vẫn cười đến thoải mái.

Anh sao có thể không biết cô lo lắng cho anh đến nhường nào?

Nước mắt Hi Nguyên thiếu chút nữa chảy xuống.

Trình Hạo không có phòng bị, bị Hi Nguyên đụng vào đầu một cái, đạn bị đánh lệch hướng, bắn lên không trung.

Lăng Khắc Cốt kéo Hi Nguyên qua một bên, không biết từ đâu lấy ra một khẩu súng lục tinh xảo, nhắm ngay trái tim Trình Hạo ra lệnh: "Bảo tất cả thuộc hạ của mày bỏ súng xuống!"

Trình Hạo ảo não phát tay, tất cả hộ vệ núp trong bóng tối đều vứt súng xuống đất.

"Lăng Khắc Cốt, mày thắng rồi!" Trình Hạo cắn răng nghiêng lợi nói.

"Cho dù tao không giết ông ta, ba của mày cũng không tránh được số phải chết. Tội mà hần đã gây ra có chết một trăm lần cũng chưa đủ!" Lăng Khắc Cốt lời kéo Hi Nguyên không ngừng lùi lại. Tròng mắt đen của anh cẩn thận quan sát tất cả chung quanh, chỉ sợ phạm phải chút sơ sót có thể mất mạng.

Luigi lại tới bên cạnh xe hơi, Lăng Khắc Cốt nói với Hi Nguyên: "Em lên xe trước đi!"

"Anh lên trước đi!" Hi Nguyên cố chấp nhìn Lăng Khắc Cốt. Giờ khắc nhìn anh thật MAN, đầy khí khái anh hùng. Nhất là anh không hề sợ chết, kiên quyết phải cứu cô, khiến cho cô rất cảm động.

Đang lúc này, sau lưng của bọn họ đột nhiên xuất hiện một đám người mặc áo đen võ trang đầy đủ, bọn họ giờ lên những họng súng thuộc loại hiện đại nhất, nhắm ngay vào Lăng Khắc Cốt.

"Các người?" Hi Nguyên hoảng sợ xoay người, nhìn về phía Trình Hạo.

Anh ta vậy mà lại bày ra nhiều vòng mai phục như vậy!

Xem ra cô và Lăng Khắc Cốt rất khó chạy thoát.

"Lăng Khắc Cốt, tâm trạng hiện tại của mày ra sao? Sợ hãi? Sợ sao? Khi ba tao bị người của mày vây quét có phải cũng sẽ cảm thấy như vậy không?" Trình Hạo nghĩ tới ba, càng thêm kích động.

"Sợ hãi? Lăng Khắc Cốt tao chưa bao giờ để sự sống chết vào mắt!" Lăng Khắc Cốt kéo Hi Nguyên ra bảo vệ ở sau lưng, cuồng nộ cười lạnh.

Bên tai của anh đột nhiên vang lên một âm thanh quen thuộc của tiếng đạn bắn ra khỏi súng giảm thanh, anh lập tức đè Hi Nguyên xuống đất, sau đó giờ chân lên đá về phía tên hộ vệ mang súng.

Bản lĩnh của anh nhanh đến làm cho người ta không thấy rõ chuyện gì xảy ra, cũng đã bị đá trúng chỗ yếu hại.

Lúc này, Bách Hổ và Thẩm Đan mang theo một đám thuộc hạ chạy tới, bọn họ bao vây cả biệt thự, nổ súng hướng vào đám cận vệ đang vây quanh tấn công Lăng Khắc Cốt.

"Lăng Khắc Cốt, mày không thủ tín!" Trình Hạo tức giận nổ súng về phía Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt phản ứng nhanh chóng, anh cúi đầu, thành công tránh thoát viên đạn, sau đó giờ súng bắn về phía Trình Hạo.

Ngực Trình Hạo lập tức tràn ra một đóa hoa máu diễm lệ, anh không dám tin nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt, thân thể từ từ té quỵ.

"Anh giết anh ấy rồi! Anh giết Trình Hạo!" Thấy Trình Hạo ngã vào trong vũng máu, Hi Nguyên đau lòng níu lấy áo Lăng Khắc Cốt.

Trình Hạo là một người bạn tốt nhất của cô!

"Chẳng lẽ em muốn tôi chết sao?" Lăng Khắc Cốt vô tình cất khẩu súng vào bên hông.

"Không!" Đúng lúc này, tiếng thét thê lương chói tai của Doãn Nhạc vang lên. Cô nén lệ lao về phía Trình Hạo, run rẩy ôm lấy thân thể của anh, "Trình Hạo, anh không thể chết! Nhạc Nhạc không muốn anh chết!"

"Nhạc Nhạc." Trình Hạo nâng bàn tay vô lực lên, run rẩy vuốt ve gò má của Doãn Nhạc, "Trước khi chết có thể gặp lại em, thật tốt quá rồi!"

"Không cho nói chết! Trình Hạo, sẽ không chết!" Doãn Nhạc khóc bắt lấy bàn tay của Trình Hạo, áp lên mặt vuốt ve.

"Nhạc Nhạc, tôi yêu. Em Tha thứ cho tôi. Không có kịp thời. quay lại." lòng Trình Hạo chưa xót nhìn gương mặt càng ngày càng trở nên xinh đẹp của Doãn Nhạc, đời này, anh và Nhạc Nhạc nhất định vô duyên.

"Em không trách anh!" Doãn Nhạc lớn tiếng khóc, "Trình Hạo, em không muốn anh biến thành cái bộ dạng này! Anh trả lại cho em Trình Hạo dịu dàng đầy thâm tình kia đi!"

Trình Hạo của cô thế nhưng lại giết người, còn bắt cóc Hi Nguyên, anh như vậy khiến cho cô cảm thấy xa lạ đáng sợ.

"Tôi Không cách nào. Lựa chọn!" Vận mạng của anh cũng không do anh nắm giữ. Nợ máu của ba khiến cho anh dường như biến thành một người khác, trong lòng đầy hận ý, một lòng muốn báo thù.

Đây chính là số mệnh của anh, anh không cách nào lựa chọn.

Anh không thể làm một đứa con trai bất hiếu.

Một ngụm máu tươi đột nhiên từ trong miệng Trình Hạo phun ra, sắc mặt của anh càng thêm tái nhợt.

"Trình Hạo, anh làm sao vậy? Đừng làm em sợ!" Doãn Nhạc lo lắng nhìn con người Trình Hạo đang dần dần mất đi tiêu cự, tìm mơ hồ đau đớn.

"Nhạc Nhạc. Kiếp sau. hãy là của tôi." Đời này không thể ở chung một chỗ, anh nghĩ muốn cô đời sau. Trình Hạo không cam lòng cố gắng mở mắt, anh muốn khắc sâu hình ảnh của Doãn Nhạc vào trong tâm trí, khắc sâu tận đáy lòng. Kiếp sau, anh muốn nhìn một cái là có thể nhận ra Nhạc Nhạc, không cần lần nữa lướt qua cô.

"Được! Kiếp sau em là của anh!" Doãn Nhạc khóc gật đầu.

Trình Hạo hài lòng nhắm mắt lại, tay phải vô lực từ từ buông thõng.

"Trình Hạo!" Doãn Nhạc thê lương gọi to tên của anh, rốt cuộc cũng không gọi lại được sinh mạng của anh.

"Trình Hạo!" Hi Nguyên cũng bị một màn này dọa sợ, cô đẩy Lăng Khắc Cốt ra, xông về phía bọn họ.

"Không nên tới đây!" Doãn Nhạc ôm Trình Hạo ngồi ở trong vũng máu, dùng đôi mắt tròn đầy hận ý nhìn chằm chằm Hi Nguyên.

Nếu như không phải là Thẩm Đan đến tìm Bách Hồ, cô sẽ không biết thù hận trong lòng Trình Hạo. Cô giờ mới hiểu được, người chia rẽ cô cùng Trình Hạo chính là người thân và bạn bè bên cạnh cô.

"Nhạc Nhạc." tìm Hi Nguyên đập mạnh và loạn nhịp nhìn Doãn Nhạc.

"Tôi hận các người!"

"Nhạc Nhạc!" Bách Hồ giải quyết xong một đám thù hạ của Trình Hạo xong, vọt tới trước mặt Doãn Nhạc, "Nhạc Nhạc, em đừng như vậy, tôi đưa em về nhà."

"Về nhà?" Doãn Nhạc cười to giễu cợt, "Nơi đó là nhà của tôi sao? Một nơi ngập tràn những lời dối trá."

Bi kịch của Trình Hạo, Bách Hồ không thoát khỏi có liên quan. Cô thế nhưng lại đi yêu người đàn ông hại chết Trình Hạo.

Cô sẽ không tha thứ cho Bách Hồ!

Cô muốn giữ lại tình yêu của Trình Hạo, đoàn tụ với anh ở kiếp sau.

"Nhạc Nhạc, tôi không có lừa gạt em! Tôi yêu em!" Bách Hồ khản trương cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Doãn Nhạc, cố gắng ôm lấy cô.

"Cút!" Doãn Nhạc kháng cự đẩy Bách Hồ ra, cô hết sức ôm lấy Trình Hạo đi vào bên trong biệt thự.

"Nhạc Nhạc, tình yêu của tôi giành cho em không hề kém cậu ta, em không thể phủ quyết toàn bộ tình cảm của tôi!" Bách Hồ khủng hoảng rống lên. Máu toàn thân anh dường như muốn ngừng lại, sự sợ hãi sẽ mất đi Nhạc Nhạc bóp chặt lấy trái tim anh.

Bước chân của Doãn Nhạc khi nghe thấy những lời sau cùng của Bách Hồ dừng lại một chút, lập tức lại tiếp tục đi vào trong.

"Nhạc Nhạc." Hi Nguyên đau lòng khóc thút thít.

Cô cùng lúc mất đi hai người bạn tốt nhất.

"Bé con, chúng ta về nhà thôi!" Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên đã muốn té xỉu, đau lòng nói.

Bách Hồ không nói gì đứng buông thõng hai tay, ánh mắt của anh si ngốc nhìn cửa biệt thự. Cùng lúc cánh cửa đem người mà anh yêu nhất nhốt lại ở bên

trong, để cho anh không cách nào tìm lại được nữa.

"Bách Hồ, anh phải làm sao giờ?" Thẩm Đan lo lắng nhìn Bách Hồ. Anh không ngờ kết quả lại ra nông nỗi này.

"Các cậu đi đi thôi. Tôi sẽ ở lại đây với Nhạc Nhạc." Bách Hồ mắt hồng nhìn về phía xa, trên mặt không còn thấy nụ cười sáng láng kia nữa.

.....

Lăng Khắc Cốt lo âu ngồi ở bên giường, nhìn sắc mặt tái nhợt của Hi Nguyên.

"Thiếu gia, thư của ngài." Một người giúp việc cầm một xấp thư tín đưa cho anh.

Anh cầm lấy tập thư tín, xem qua từng cái một. Đột nhiên, một lá thư trong chứa đầy những bức hình rơi xuống đất, một đồng những tấm hình khó coi rơi tán loạn trên mặt đất.

Lăng Khắc Cốt không dám tin nhặt những tấm hình kia lên, đôi tay không ngừng run rẩy.

"Shit!" Anh không có nghĩ tới bé con của anh có thể lên giường cùng với Diệp Bưu. Những tấm hình đồng thời bày ra trước mắt khiến lòng anh rất đau.

Đây là bé con của anh sao?

Người phụ nữ quyến rũ ở trong ngực Diệp Bưu kia thật sự là bé con của anh sao?

Sự phản nộ bị phản bội khiến anh điên cuồng.

Anh túm lấy bả vai Hi Nguyên, lay cho cô tỉnh lại: "Nói cho tôi biết, đây là chuyện gì xảy ra?"

"Lăng. . . ." Hi Nguyên trong đầu hỗn loạn, không hiểu nhìn Lăng Khắc Cốt đang cuồng nộ trước mặt.

Một hình cô trần truồng cùng với Diệp Bưu triển miên xuất hiện trước mặt cô.

Hi Nguyên khiếp sợ nhìn những tấm hình kia. Cô lúc nào thì dây dưa cùng với Diệp Bưu? Là ai muốn hại cô? Cô và Lăng Khắc Cốt quan hệ vốn rất thân cận, có những tấm hình này, chỉ biết giống như rơi xuống vực sâu.

"Làm sao anh có những tấm hình này?" Hi Nguyên không hiểu chớp mắt.

"Nếu như cô không làm gì, tôi sao có thể có chúng!" Lăng Khắc Cốt không cách nào đè nén lửa giận, tức giận gầm nhẹ.

Ghen tỵ để cho anh đỏ mắt.

"Anh tin vào những thứ này?" trái tim Hi Nguyên đối với Lăng Khắc Cốt hoàn toàn băng giá. Vài tấm hình dẫn khiến cho toàn bộ niềm tin của anh đối với cô hoàn toàn biến mất, vậy thì giữa bọn họ còn nói yêu thế nào đây?

Nếu như anh thực sự yêu cô, thì nên tin tưởng cô.

"Người đâu! Gọi quản gia Diệp tới đây!" Lăng Khắc Cốt âm lãnh hạ lệnh.

Anh muốn chặt đứt đôi bàn tay đã đụng vào bé con của Diệp Bưu, móc hết mắt của hắn đã nhì bé con, bóp vỡ cái thứ thuộc phái nam của hắn.

Môi mòng của Lăng Khắc Cốt âm ngoan mím thành một đường thẳng.

"Thiếu gia, quản gia Diệp đã trốn, anh ta còn để lại cho tiểu thư một phong thư." Một người giúp việc đi tới bên cạnh Lăng Khắc Cốt, nom nớp lo sợ đưa cho anh lá thư kia.

Lăng Khắc Cốt lập tức mở phong thư, nhanh chóng xem nội dung bên trong.

"Bé con yêu thương, có người phát chuyện vụng trộm của em với tôi, tôi không thể ở lại chỗ này nữa. Nếu như em còn nghĩ tới tôi, hãy tới chỗ cũ tìm tôi. Hôn em, yêu em. Diệp Bưu."

Nhìn thấy mấy hàng chữ kia, Lăng Khắc Cốt càng thêm tin tưởng không chút nghi ngờ, anh cảm tức giận cho Hi Nguyên một cái tát: "Hạ tiện! Cô lại dám cùng tên đàn ông khốn kiếp khác vụng trộm ngay trong nhà của tôi!"

"Tôi không có!" Hi Nguyên che gò má bị anh đánh đau, ủy khuất nhìn Lăng Khắc Cốt cả người đang tán phát khí lạnh lẽo.

"Cô còn không thừa nhận?" Lăng Khắc Cốt đem thư ném cho Hi Nguyên, "Chính cô xem đi!"

Chứng cứ mười phần, bé con có muốn chống chế cũng không thể.

Lòng của anh lạnh lẽo, bởi vì bị bé con phản bội mà đau triệt nội tâm.

Bé con một tay anh nuôi lớn, vậy mà lại lên giường với người đàn ông khác.

Lần trước, anh có thể tin tưởng cô, bởi vì anh không tìm được chứng cứ, thế nhưng một lần này, những tấm hình và những dòng nhắn kia đã nói lên tất cả, anh không có cách nào tự lừa gạt bản thân nữa.

"Đây là vu cáo hãm hại ọe." Hi Nguyên đang muốn giải thích, dạ dày lại đột nhiên cuộn lên, cô che miệng nhảy xuống khỏi giường, vọt vào toilet nôn mửa liên tục.

"Đứa bé là của ai?" Thấy hình ảnh quen thuộc này, Lăng Khắc Cốt lập tức túm lấy Hi Nguyên, lắc lắc hai vai của cô hỏi.

"Tôi! Nó là đứa bé của tôi!" Hi Nguyên tức giận phản công.

Tại sao mỗi một lần cô mang thai, anh đều hoài nghi đứa nhỏ là của người khác?

Lăng Khắc Cốt điên cuồng nhấc ngang hôn của Hi Nguyên lên, đặt cô lên trên bồn rửa tay, sau đó mang theo tức giận xé áo ngủ của cô ra, bạo ngược xông vào thân thể cô. Thân thể cô chìm qua mới vừa bị anh làm nhục không chịu nổi sự thô bạo của anh nữa, bị vật cứng rắn kia xé rách.

Lăng Khắc Cốt nhìn tất cả động tác hoan ái, vật trắng kiện của anh mỗi lần cũng đội lên từ cung Hi Nguyên, để cho cô đau đến co rút.

"Đau. Cầu xin anh. Bỏ qua cho tôi." Hi Nguyên ôm bụng cầu xin Lăng Khắc Cốt, nhưng anh căn bản không nghe lọt tai những lời của cô..., chỉ biết ở trên người cô điên cuồng phát tiết lửa giận.

Khi máu tươi chói mắt từ giữa hai chân của Hi Nguyên chảy xuống thì cô hét hoảng đẩy anh ra.

Cô không muốn lần nữa để bảo bảo của cô bị tổn thương!

Lăng Khắc Cốt giữa chặt hai cánh tay Hi Nguyên, kéo cô vào trong ngực, dùng tư thế càng hung hiểm hơn chạy nước rút.

Đau nhức khiến Hi Nguyên cắn nát đôi môi, sắc mặt của cô từ từ trở nên tái nhợt, khi máu nhuộm đỏ hai chân của cô thì cô rốt cuộc không cách nào chống đỡ nữa, té xỉu ở trong ngực Lăng Khắc Cốt.

"Bé con!" Ý thức mình đang làm gì, Lăng Khắc Cốt mới từ trong sự điên cuồng mà tỉnh táo lại. Anh nhìn máu tươi giữa đùi cô, không ngừng nguyên rủa.

Mặc cho anh gọi thế nào, Hi Nguyên cũng không có mở mắt. Cô suy nhược cùng tái nhợt khiến cho anh đau lòng. Anh vội vàng ôm lấy Hi Nguyên, chạy ra phía ngoài.

"Khắc Cốt, hôm nay chúng ta đi đăng ký đi!" Trương Lệ Văn ngăn Lăng Khắc Cốt lại, cười nói.

Lăng Khắc Cốt đẩy cô ta ra, bất chấp tất cả lao xuống lầu.

Thân thể vụng về của Trương Lệ Văn nặng nề té lăn trên đất, cô ta đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng. Trong bụng đau như bị xé rách, cô khủng hoảng gọi Lăng Khắc Cốt, nhưng không hề thấy anh quay đầu lại.

Nhìn mặt đá cẩm thạch bị máu nhuộm đỏ, cô ta hoảng sợ thét chói tai.

Đứa bé là vũ khí duy nhất cô ta có thể dùng để giữ chặt Lăng Khắc Cốt, cô không thể mất nó!

Nhưng sự thật không như mong muốn của cô ta, khi Trương Lệ Văn được người giúp việc đưa vào bệnh viện, cô ta đã hoàn toàn mất đi đứa bé có thể giúp cô ngồi lên cái ghế Lăng phu nhân kia.

Cô ta ở trong bệnh viện điên cuồng thét chói tai, lại không ai để ý tới cô ta.

Hi Nguyên tỉnh lại ở trong phòng bệnh VIP đầy mùi thuốc, hai mắt trống rỗng vô hồn nhìn trần nhà, không để ý tới Lăng Khắc Cốt ngồi ở một bên.

"Bé con, nói gì đó với tôi đi." Lăng Khắc Cốt hét hoảng cầm tay Hi Nguyên, đặt lên khóe môi không ngừng hôn.

Thời điểm anh đợi ở bên ngoài phòng giải phẫu, anh mới tỉnh táo lại.

Bé con của anh thuần khiết như vậy, làm sao có thể dây dưa chung một chỗ với Diệp Bru?

Vậy thì thân thể ở trong tấm hình kia không phải của Hi Nguyên, bé con của anh bên hông có một nốt ruồi son, trừ anh ra không ai biết. Trên thân thể trong tấm ảnh kia không có cái gì cả.

Anh làm sao có thể bỏ qua một điểm trọng yếu như vậy? !

Đầu anh nhất định là đã bị sự ghen tị làm cho mờ hồ rồi, mới có thể tàn nhẫn tổn thương bé con như thế, cũng làm hại đến bảo bảo của hai người.

Nhớ tới đứa nhỏ vô tội, anh hận không thể giết chết mình.

"Đứa bé. . . ." Hi Nguyên vuốt bụng của mình, lạnh lùng hỏi.

"Bé con, em còn trẻ. Chúng ta còn có cơ hội. Em muốn bao nhiêu bảo bối tôi đều cho em!" Lăng Khắc Cốt ôm lấy thân thể lạnh lẽo của cô, đau lòng an ủi.

"Buông tay!" giọng nói Hi Nguyên lạnh lẽo giống như nói với một người xa lạ.

"Bé con, tha thứ cho tôi!" trong tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt đầy nước mắt hối hận. Anh lại một lần nữa làm thương tổn bé con, giết chết kết tinh yêu của bọn họ. Tội của anh không thể tha thứ được! Nhưng anh không thể không có bé con!

"Tôi kêu anh buông tay!" Hi Nguyên đề cao âm điệu, cho thấy cô đang tức giận.

"Không thả!" Lăng Khắc Cốt hốt hoảng ôm chặt Hi Nguyên. Nội tâm khủng hoảng khiến cho anh không dám buông tay, giống như chỉ cần anh vừa buông tay, Hi Nguyên sẽ biến mất.

"Tôi hận anh!" Hi Nguyên há mồm cắn bả vai Lăng Khắc Cốt, đem tất cả hận ý cũng phát tiết ra. Máu tươi nhuộm đỏ hàm răng cô, cô lại không cảm thấy tâm bớt đau chút nào. "Bé con, hận tôi thì liền ở lại đi! Ở lại em mới có thể tận tình giày vò tôi." Lăng Khắc Cốt không ngừng hoảng hốt.

Anh thật hận mình, tại sao không tin bé con?

Anh lại bị quỷ kế vụng về như vậy lừa gạt, tổn thương bé con, cũng hủy diệt tình cảm vốn đã rất dễ vỡ của bọn họ.

Anh thật là sợ bé con rời anh đi.

"Lưu lại, tiếp tục làm búp bê của anh?" Hi Nguyên giễu cợt cười lạnh.

Cô tựa như một con rối gỗ, bị anh khống chế ở trong tay. Anh nghĩ yêu thì liền hết sức triền miên, anh muốn ngược thì cũng không chú ý tới bất kì điều gì ra sức tổn thương cô.

Cô có tim, không phải một con búp bê khí.

Cô không có cách nào lại chịu thêm một lần tổn thương nữa.

Mất đi đứa bé, khiến cho cô mất đi nghị lực sinh tồn, cô không biết còn có lý do gì ở lại bên cạnh Lăng Khắc Cốt.

Cô hận anh!

Cô nhất định phải chạy trốn!

Cho dù phải trả giá bằng sinh mệnh, cô cũng muốn trốn khỏi lồng giam hoa lệ kia của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Cao trào nhất định phải xem

Bách Hồ mất hồn nhìn cửa chính biệt thự khóa chặt cũng đã mấy ngày, đầy cảm giác vô lực.

Về Trình Hạo, thực sự anh cũng không biết trước cậu ta là con trai của Trình Liệt. Có lẽ là vì Trình Liệt bảo vệ quá tốt cho con trai của hắn, khiến cho những tình anh y hệt thám tử trong công ty bảo an của anh cũng không điều tra ra được sự tồn tại của Trình Hạo, vậy mới tạo nên cái cũng diện không thể cứu vãn ngày hôm nay.

Là vì anh không biết người mà Nhạc Nhạc yêu lại là con trai của Trình Liệt.

Anh không hề lừa gạt Nhạc Nhạc.

Tình yêu của anh đối với cô là sự kết tinh từng chút từng chút của cuộc sống sinh hoạt hàng ngày bên nhau, giữa bọn họ không hề có bất kì sự lừa gạt hay dối trá nào. Nhưng Nhạc Nhạc lại hiểu lầm anh. Nếu như mất đi Nhạc Nhạc, anh không biết phải sống tiếp ra sao.

Doãn Nhạc đột nhiên ôm tro cốt Trình Hạo đi ra khỏi biệt thự, ánh mắt có chút ngây ngốc nhìn thẳng về phía trước.

Thấy Doãn Nhạc xuất hiện, Bách Hổ đang dựa tường rào lập tức khẩn trương đứng thẳng người, đón lấy gương mặt tái nhợt của Doãn Nhạc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn mượt mà của cô trở nên tiêu tụy khác thường, khiến Bách Hổ cảm thấy vô cùng đau lòng. Anh thật muốn xông tới hung hăng ôm lấy thân hình tiêu tụy liêu xiêu như sắp đổ kia của Nhạc Nhạc, truyền thêm sức lực cho cô.

"Nhạc Nhạc." Bách Hổ cẩn thận từng li từng tí đến gần Doãn Nhạc, từng sợi dây thần kinh đều đang căng ra, rất sợ sẽ chọc Nhạc Nhạc tức giận.

Doãn Nhạc giương mắt nhìn Bách Hổ một cái, ánh mắt lạnh nhạt, tựa như đang nhìn một người xa lạ.

"Nhạc Nhạc, em muốn đi đâu?" Thấy Doãn Nhạc ôm tro cốt Trình Hạo, thần kinh Bách Hổ lập tức căng thẳng.

"Đến một nơi không có những kẻ đối trá." Doãn Nhạc như một cái bóng xẹt qua Bách Hổ, đi về phía trước.

Bách Hổ lo lắng gãi gãi đầu, không biết phải làm sao mới phải.

Chẳng lẽ anh lại cứ để mặc Nhạc Nhạc biến mất trước mắt anh như vậy?

Bách Hổ vốn chưa bao giờ dùng tới bạo lực đối với Doãn Nhạc đột nhiên sai bước đuổi theo, một tay bế thốc cô lên, ném vào trong xe hơi của mình đang đỗ ở bên đường.

"Anh làm gì thế?" Doãn Nhạc bất mãn chu cái miệng nhỏ nhỏ lên.

"Về nhà." Bách Hổ động tác nhanh chóng khởi động xe hơi, chiếc xe liền lao vút đi.

Doãn Nhạc tức giận đấm Bách Hổ: "Cái tên lù đù này! Anh thả tôi xuống xe!"

"Tôi không lừa gạt! Chuyện Trình Hạo tôi thật sự không biết." Bách Hổ không có ngăn cản, mặc cho Doãn Nhạc đánh anh. Anh chỉ kiên định nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của Doãn Nhạc, thành khẩn giải thích cho bản thân.

"Có quý mới tin những lời anh nói!" Công ty bảo an của Bách Hổ lợi hại như vậy, lại có thể không tra ra chuyện của Trình Hạo? Mặc dù cô rất thuần khiết, đơn giản, nhưng kết hôn cùng anh lâu như vậy, cũng ít nhiều hiểu sự lợi hại của Bách Hổ. Cô sao có thể tin những lời Bách Hổ nói.

"Không cho nói cái từ ‘quý’ đó!" Bách Hổ không vui đập phanh xe, một tay túm lấy Doãn Nhạc ôm đến trên đùi, cái chữ "Quý" này khiến cho anh cảm thấy hốt hoảng. "Nhạc Nhạc, tình yêu của tôi đối với em từ đầu đến cuối đều chưa từng tồn tại bất kì sự lừa gạt nào."

Doãn Nhạc quay mặt, hừ lạnh không để ý tới Bách Hổ.

Anh nói gì, cô cũng sẽ không tin nữa.

Không chịu nổi Doãn Nhạc không thèm nhìn mình, một tay Bách Hổ nắm lấy hũ tro cốt ném về phía sau xe, quán chặt hông của Doãn Nhạc liền cúi đầu hung hăng hôn lên cánh môi tái nhợt của cô. Anh giống như một lữ khách đói khát đã lâu, rốt cuộc ở trong sa mạc hoang vu nhìn thấy ốc đảo, tất cả nhớ nhung của nhiều ngày qua đều trút hết lên nụ hôn này. Anh hôn rùng rục, hôn cuồng dã. Anh đối với Nhạc Nhạc vốn cho tới bây giờ đều là cẩn thận che chở, trở nên không hề dịu dàng nữa, thô bạo giằng xé cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào này của Doãn Nhạc.

"Anh . . . Ừm" Doãn Nhạc không ngờ Bách Hổ lại đột nhiên đối với cô như vậy, tim đập loạn, đôi mắt đẹp to tròn chớp liên hồi.

Bách Hổ mang theo mười phần xâm chiếm mạnh mẽ vuốt ve thân thể của Doãn Nhạc, bàn tay to của anh đột nhiên thăm dò vào trong vạt áo Doãn Nhạc, vờn về nơi đầy đà mềm mại của cô.

"A" Đột nhiên bị xâm nhập, Doãn Nhạc không cách nào khống chế mà rên rỉ ra tiếng.

Thân thể của cô dường như không còn là của cô nữa, lý trí của cô đã còn không khống chế được thân thể.

Cô thống hận cắn chặt hàm răng, không khiến cho lưỡi Bách Hổ tiến vào miệng của mình quấy phá.

Cô tại sao có thể vừa bị Bách Hổ hôn, liền quyên hết nguyên tắc của bản thân?

Hạo của cô là bị bọn họ hại chết!

Doãn Nhạc vừa chảy nước mắt, vừa không tự chủ được run rẩy dưới nụ hôn của Bách Hổ.

Bách Hổ chạm phải nước mắt nóng hổi của Doãn Nhạc, khiến cho anh lập tức tỉnh táo lại từ trong mê mẩn.

Bọn họ vẫn còn đậu ngay bên đường giữa dòng xe cộ tấp nập qua lại, vậy mà anh lại vẫn làm

Nhìn hai gò má tái nhợt của Doãn Nhạc đỏ hồng lên, tâm tình của anh chuyển biến tốt lên một chút.

Nhạc Nhạc vẫn để ý tới anh đi?

Nếu không sẽ không nổi phản ứng khi bị anh hôn.

Môi trái tim của Bách Hồ có chút nhếch lên, anh nhất định phải chiến thắng giành lại lòng của Nhạc Nhạc, cho dù có phải dùng sức mạnh, anh cũng muốn giữ cô ở bên người.

Anh dùng một bàn tay giam cầm Doãn Nhạc vào trong ngực, một tay kia khởi động xe hơi, nhanh chóng hướng về nhà.

Doãn Nhạc bị cái thứ nóng bỏng phía dưới làm cho xấu hổ không dám ngẩng mặt lên.

Khốn kiếp!

Trong lúc cô đang hận anh thì anh vẫn khiến cho cô nổi lên phản ứng!

Cô cắn chặt môi dưới, u oán nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú của Bách Hồ.

"Còn nhìn tôi như vậy tôi liền muốn em ngay tại chỗ!" Bách Hồ đầy khí phách cúi thấp đầu, nói nhỏ bên tai Doãn Nhạc.

Doãn Nhạc nhéo ngực Bách Hồ giống như đang xả giận, nhưng cơ ngực anh quá mức cứng rắn, khiến cho ngón tay cô cảm thấy đau đớn.

Môi trái tim của Bách Hồ mím lại cười khế.

Nếu như nhéo anh có thể làm cô tha thứ cho anh, anh nguyện dâng hết cả cơ thể của mình ra cho cô nhéo.

Sau khi xe dừng lại, anh ôm lấy Doãn Nhạc, nhanh chóng xông về phía thang máy.

"Tôi không muốn về nhà!" Doãn Nhạc đá anh, bất mãn rống lên.

"Em là vợ tôi!" Bách Hồ bá đạo tuyên bố quyền lợi của mình đối với cô. Anh không thể lui nữa, nếu dục dăng đối với Nhạc Nhạc không dùng được, vậy anh sẽ dùng vũ lực.

"Tôi muốn. . . ly" Doãn Nhạc gằn cổ lên, nhưng lời của cô còn chưa nói hết, liền bị Bách Hồ hôn.

Cô nhìn một chút những người khác trong thang máy, mặt bỗng chốc biến đổi.

Cái người này, lại đang trong thang máy mà hôn cô. Không sợ sẽ bị người ta chê cười sao.

"Em còn dám nói hai chữ ly hôn này, tôi liền ở trước công chúng xé em ra. . . ." Bách Hồ đầy uy hiếp hạ thấp giọng, ở bên tai Doãn Nhạc nói.

Lời của anh còn chưa nói hết, Doãn Nhạc đã mắc cỡ dùng tay nhỏ bé chặn lại cánh môi hình trái tim khiêu gợi của anh.

"Không cho nói!"

Nếu để cho người khác nghe được lời Bách Hồ nói, cô còn mặt mũi nào ra vào tòa nhà Đại Hạ này. Bị anh cưỡng hôn đã đủ mất mặt lắm rồi.

Bách Hồ há hê ngẩng đầu lên, quay về phía đám khán giả bất đắc dĩ trong thang máy nở một nụ cười hào sảng: "Bà xã tôi da mặt mỏng."

"Vợ chồng son gây gỗ, đầu giường sảo cuối giường lại hợp (đầu giường ằm ỉ cuối giường lại hòa hợp). Anh đừng lớn tiếng hò hét với cô ấy chút là được." Một phụ nữ ước chừng bốn mươi tuổi rất có kinh nghiệm cười nói.

"Cám ơn đề xuất của chị." Bách Hồ tâm tình lĩnh hội cười nói.

Tất cả người trong thang máy đều lộ ra nụ cười thấu hiểu, nhìn Doãn Nhạc chôn ở trong ngực Bách Hồ.

Đầu giường sảo cuối giường hợp.

Bách Hồ thật sự nghe theo lời người phụ nữ kia nói, vừa vào nhà liền vác cô vào phòng ngủ của bọn họ, lột sạch sẽ trang phục của cô, sau đó nhảy lên trên người cô, cuồng dã muốn cô ba ngày ba đêm. Mặc cho cô giãy giụa, đầm đá thế nào, anh đều không chịu buông cô ra.

Anh chưa bao giờ bá đạo giống như thế này, một Bách Hồ dục dăng trước kia đâu mất rồi?

Chẳng lẽ Bách Hồ hiện tại mới thật sự là Bách Hồ?

Doãn Nhạc mở đôi mắt mệt mỏi ra, nhìn gương mặt đã lún phún râu của Bách Hồ.

Bách Hồ nhìn thế này cũng thật ưà nhìn, trên gương mặt tuấn tú lại càng lộ ra hơi thở mạnh mẽ nam tính, khiến cho cô không cách nào rời tầm mắt khỏi anh.

Ý chí của cô sao lại kém đến vậy?

Chỉ mới vừa bị anh chạm tới liền đã quên mất Trình Hạo?

Doãn Nhạc đột nhiên nhớ đến cái chết Trình Hạo, liền tức giận cắn cắn môi của mình.

Cô không thể lại bị dục vọng khuấy phục nữa.

Cô vừa định đẩy Bách Hồ ra nhảy xuống đất, liền bị một đôi cánh tay mạnh mẽ kéo về trên giường.

Bách Hồ lật người một cái, liền đè ở trên người Doãn Nhạc, anh dùng tứ chi giam hãm lấy Doãn Nhạc đang muốn vùng vẫy né tránh anh, nhếch môi cười nói: "Bà xã, anh đói rồi."

"Đói bụng tự mình đi nấu cơm!" Doãn Nhạc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, kiêu căng quay mặt đi.

"Được!" Bách Hồ kéo chân Doãn Nhạc ra, sáng khoái đồng ý.

Doãn Nhạc không có phòng bị, lần nữa bị anh xâm nhập. Cô tròn to đôi mắt tròn mắt bất mãn chất vấn: "Không phải anh đói bụng sao?"

"Anh đang ăn. Nhạc Nhạc, anh đói." Bách Hồ cười vô lại, cúi đầu vào trước ngực của cô.

"Anh. . . anh. . . . anh. . . . A. . . . Không cần cần nơi đó. . . ." Doãn Nhạc giận đến nói không ra lời, khi Bách Hồ cắn đỉnh núi của cô thì cô thét lên chói tai.

"Rất ngọt! Anh còn muốn!" Bách Hồ thú vị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Doãn Nhạc, ngẩng đầu lên chặn lại cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của cô.

Doãn Nhạc đột nhiên cong chân lên, một cước đá Bách Hồ xuống: "Không cho thấy mặt tôi nữa!"

Nói xong, cô bọc ga giường chạy ra khỏi phòng ngủ của bọn họ, xông về phía phòng ngủ của khách mà lúc trước cô từng ở.

Vào phòng khách, cô che khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ hồng của mình, vùi vào trong drap.

"Minh thật là đàn!" Cô không ngừng tự trách.

Chỉ mấy lời nói, hành động của Bách Hồ đã khiến cô buông vũ khí đầu hàng.

Cô không thể dễ dàng tha thứ anh như vậy!

"Bà xã, Anh đói. Ra ngoài nấu cơm đi!" Bách Hồ không ngừng ở trước cửa phòng khách gọi réo, nhìn thấy cửa phòng khóa chặt, anh không dám tùy tiện vào đi, mặc dù mở khóa đối với anh mà nói dễ như trở bàn tay.

"Tôi không phải bà xã của anh! Tôi muốn ly hôn!" Doãn Nhạc mở cửa phòng, làm mặt quỷ với Bách Hồ, sau đó ở trước mặt anh lại "Phanh" một tiếng nặng nề, đóng cửa phòng, khiến cánh cửa đung đưa mãi anh.

"Bà xã, anh. . . ." Bách Hồ đang vui mừng muốn vọt vào phòng khách, cánh cửa lại đẩy anh bật về chỗ cũ. Anh xoa bóp mũi đỏ bừng, bắt đầu dĩ vãng dài.

Không có cách nào khác anh chỉ đành mang tuyết chiều ra sử dụng, gọi cha mẹ vợ tới, để họ khuyên nhủ Doãn Nhạc.

Mẹ Doãn vừa thấy con rể không có cách nào thì cười lên. Đối với người con rể Bách Hồ này bà rất ưng ý, sự giàu có và quyền thế của anh cấp đủ mặt mũi cho bà, để bà có thể lại lần nữa ngẩng cao đầu trước đồng nghiệp và lối xóm. Người khác vừa thấy bà liền khen Nhạc Nhạc nhà bà được gả vào chỗ tốt. Con rể tốt như vậy, nếu Nhạc Nhạc nhà bà dám buông tay, người làm mẹ như bà chính là người đầu tiên không đồng ý.

"Con cứ yên tâm đi làm đi, Nhạc Nhạc giao cho mẹ." mẹ Doãn vỗ ngực của mình, nói đầy tự tin.

Nhạc Nhạc từ nhỏ đã hiểu thuận, nghe lời bà nhất, bà không tin không thuyết phục được cái đứa con gái ngốc nghếch này.

"Mẹ, ngài nói với Nhạc Nhạc, con thật sự yêu cô ấy. Con chưa bao giờ lừa gạt cô ấy, Trình Hạo là một chuyện ngoài ý muốn." Bách Hồ vẫn không yên tâm giải thích với mẹ Doãn.

"Ta hiểu rõ mà." mẹ Doãn đẩy con rể ra phía cửa chính, không cho anh ở lại trong nhà nữa.

Bà và con gái có mấy điều cần nói riêng, có Bách Hồ ở đây bà ngượng ngùng không thốt ra khỏi miệng được.

Sau khi Bách Hồ đi, mẹ Doãn cầm cái chìa khóa Bách Hồ giao cho bà tới mở cửa phòng ngủ dành cho khách, đi vào: "Nhạc Nhạc, chồng con cũng đã đi làm rồi. Con vẫn còn chưa chịu rời giường sao?"

Mẹ Doãn vừa trách cứ con gái, vừa tự trách: "Đều tại ta không có dạy dỗ con cho tốt, ngay cả việc hầu hạ chồng của mình cũng làm không xong. Bé lười, còn không dạy cho ta!"

Bà vỗ mạnh một cái vào mông của Doãn Nhạc.

"Mẹ!" Con là con gái của người! Xuống tay nặng như vậy!"

"Bách Hồ là người đàn ông tốt như vậy, con còn không phục vụ nó thật tốt cho mẹ, chẳng lẽ muốn cho nó vứt bỏ con, đi ra ngoài tìm người phụ nữ khác sao?" mẹ Doãn vận tai con gái, túm cô lôi xuống giường.

"Là con vứt bỏ anh ta! Con muốn ly hôn!" Doãn Nhạc ủy khuất bĩu môi. Khi cô nghe đến mấy câu mẹ nói Bách Hồ đi ra ngoài tìm phụ nữ khác thì trong lòng thế nhưng không khỏi khó chịu.

"Con thật muốn ly hôn? Con thật sự cam lòng?" mẹ Doãn chỉ chỉ đầu con gái, "Con tỉnh táo lại một chút cho mẹ! Bách Hồ muốn tiền có tiền, muốn địa vị có địa vị, người đàn ông vừa giàu vừa đẹp trai như vậy con đi đâu tìm được? Nó không cho con hạnh phúc? Ba con nếu có thể có một nửa sự cường tráng của nó, mẹ hiện tại trong mắt cũng chẳng có chút quý cù nào không biết chừng!"

"Mẹ!" Doãn Nhạc nghe được lời của mẹ, hai gò má mấn cỡ đỏ bừng.

Bách Hồ ở trên giường xác thực đúng như tên của anh, là một mãnh hổ. Trình Hạo ngây ngô non nớt căn bản không thể so sánh được với anh.

Nhưng chẳng lẽ chỉ vì điều này, cô liền quên Trình Hạo đã chết như thế nào?

"Nhạc Nhạc, Trình Hạo đã trở thành quá khứ của con, con không cần để tâm tới chuyện vụn vặt đó nữa. Con mở to hai mắt của con ra mà nhìn Bách Hồ giùm ta, nó cũng chiều con đến thế nào, ăn, ở, có từng bạc đãi con cái gì không? Người đàn ông như nó có con đót đèn lồng đi tìm khắp cả thế gian này cũng không có, con mà dám từ bỏ, thì đừng có mà bước chân vào nhà họ Doãn nữa! Mẹ không bao giờ còn nhận thức một đứa con gái như thế nữa!" mẹ Doãn hung hãn chống nạnh, uy hiếp Nhạc Nhạc.

"Mẹ. Anh. Anh ấy gạt con. . . ." Doãn Nhạc ủy khuất cắn môi.

Cô biết Bách Hồ cũng chiều cô, nhưng anh lừa gạt niềm tin của cô, hại chết ba Trình Hạo.

"Ba Trình Hạo bị trừng phạt là đúng tội. Con có biết Trình Liệt làm cái gì hay không? Lão đại Xã Hội Đen, buôn lậu thuốc phiện, buôn lậu súng ống đạn dược, buôn bán người, giết người. Làm đủ trò xấu. Người như vậy, nên giết đi!" mẹ Doãn làm một động tác chém, không hề giống vẻ dịu dàng thường thấy của bà đâu nữa.

Doãn Nhạc bị động tác của mẹ chọc cười: "Mẹ, ngài thật là tàn nhẫn."

"Con thử nghĩ mà xem Trình Liệt giết chết bao nhiêu người, liền sẽ rõ ràng Lăng Khắc Cốt và Bách Hồ thật ra là đã trừ hại cho dân. Chẳng lẽ người như vậy chúng ta không nên sùng kính, ngược lại còn đi trách tội bọn họ? Trong mắt của mẹ, Bách Hồ của con là một vị anh hùng chân chính." mẹ Doãn nheo nheo gương mặt nhỏ nhắn của con gái, "Hơn nữa, khi ở trên giường nó lại lợi hại như vậy, con không cần nó thì đi đâu kiếm một người đàn ông tốt như vậy?"

"Mẹ! Ngài sao lại nói tới cái vấn đề này?" Doãn Nhạc bùm mặt, thẹn đến muốn chui xuống đất.

"Chẳng lẽ không phải con thích sao?" mẹ Doãn nhìn thấy những dấu đỏ như trái dâu tây trên cổ con gái, cười nhạo báng.

"Anh ấy. Anh. Con. Ai nha mẹ! Con không thèm để ý tới ngài nữa!" Doãn Nhạc chạy trốn vào trong phòng khách, vùi mặt vào trong lòng bàn tay.

Cô không biết người đàn ông Trình Liệt kia tội ác tày trời như vậy, sau khi nghe mẹ nói, cô mới hiểu được.

Có lẽ cô thật không nên oán hận Bách Hồ.

Giống như mẹ đã nói đó, Bách Hồ cũng chiều cô một chút cũng không hề kém Trình Hạo, thậm chí còn vượt qua cả anh ấy.

Mẹ Doãn đi tới cửa, đột nhiên mở cửa phòng.

Một thân thể cao lớn thẳng tắp té lăn trên đất.

"Mẹ?" Bách Hồ lúng túng ngồi dưới đất, nhìn mẹ Doãn.

"Bách Hồ?" Doãn Nhạc thấy Bách Hồ thì kinh ngạc không thôi. Anh không có đi làm? Chẳng lẽ anh ở ngoài cửa nghe lén?

"Ta đi đây! Dùng sức thêm một chút cho ta, khiến cho con bé cũng không thể xuống giường đi!" mẹ Doãn cười đi ra ngoài, trong khi Bách Hồ đang tìm đập loạn, đóng cửa phòng lại, khóa một đôi tình nhân nhỏ kia lại trong phòng.

Bách Hồ hào phóng cười lớn.

Bà mẹ vợ này của anh càng ngày càng đáng yêu, không hổ là mẹ Nhạc Nhạc.

Anh đứng lên, đi về hướng Nhạc Nhạc đang mặt mũi đỏ bừng.

Doãn Nhạc nhìn thấy anh, lập tức chân trần chạy về hướng phòng khách. Cô còn chưa có chạy được mấy bước, liền bị Bách Hồ bế bổng lên.

"Buông tôi ra!" Doãn Nhạc then thùng đám lưng cứng rắn của anh.

"Đợi anh ăn no rồi nói tiếp!" Bách Hồ ném Doãn Nhạc lên trên giường, hai ba động tác liền cởi xong tất cả y phục của hai người ném xuống đất.

"Bây giờ là ban ngày. Anh không thể." Doãn Nhạc ngượng ngùng đẩy Bách Hồ.

"Anh có thể!" Bách Hồ cúi đầu che lại cái miệng nhỏ nhắn của Doãn Nhạc, triển khai một cuộc triển miên thông tiền khoáng hậu.

Doãn Nhạc bị anh làm tới toàn thân đau đớn chưa xót, không còn có hơi sức xuống đất. Cô u oán nhìn anh chăm chăm: "Người xấu!"

"Anh chỉ hư với mỗi mình em thôi!" Bách Hồ thẳng lưng, lần nữa đánh vào u động ẩm ướt kia, hái lấy ngọt ngào của nơi đó. . . .

Hiểu lầm của hai người rốt cuộc đã được cởi bỏ, Doãn Nhạc đắm chìm trong tình yêu của Bách Hồ, mỉm cười hạnh phúc.

Hi Nguyên nằm ở trên giường lớn KINGSIZE của Lăng Khắc Cốt, tay chân bị trói lại bằng vải lụa mềm mại. Cô không cam lòng giãy dụa thân thể, nhưng vải lụa trói cô lại bằng phương pháp rất đặc biệt, cô càng giãy dụa, lụa trói càng chặt, cô càng không cách nào thoát ra được.

"Lăng Khắc Cốt! Anh là tên khốn kiếp!" Hi Nguyên rống to với Lăng Khắc Cốt đang đứng cạnh mép giường.

Lăng Khắc Cốt nhàn nhạt nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

Hi Nguyên giận đến rất muốn nguyên rửa.

Kể từ khi mất đi đứa bé, cô thử qua rất nhiều loại phương pháp trốn chạy, cũng bị anh thành công ngăn cản. Rốt cuộc, cô nản lòng thoái chí lấy dao gọt hoa quả cắt vào động mạch ở cổ tay, muốn kết thúc tánh mạng của mình. Nhưng vị thần số mạng vẫn luôn sẵn sốc cô, ngay cả cái quyền coi thường mạng sống của bản thân cũng không cho phép. Lăng Khắc Cốt ở ở thời khắc trước khi cô ngắt đi phá cửa nhà tắm xông vào, lập tức sau đó nhanh chóng đưa cô vào viện.

Từ đó, tự do của cô hoàn toàn bị anh đoạt mất. Ngay cả khi anh đi làm, đều muốn dẫn cô theo ở bên người, không cho cô rời khỏi tầm mắt của anh trong vòng năm thước.

Hôm nay cô lại một lần nữa cố gắng nhảy khỏi xe chạy trốn, sau khi bị Lăng Khắc Cốt đuổi theo bắt lại, cầm tức cột vào trên giường, lần này, cô muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Nhìn vải lụa trói mình, Hi Nguyên giận đến cắn chặt đôi môi.

Cô nhất định sẽ nghĩ biện pháp chạy trốn khác. Lăng Khắc Cốt không thể nào trói buộc được cô!

Hi Nguyên ra lệnh cho mình phải tỉnh táo. Cô lạnh lùng nhìn trần nhà, tự nói với mình không được từ bỏ.

Trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một bóng người, người nọ cẩn thận đến gần bên giường. Thấy dung nhan say ngủ trầm ổn của Hi Nguyên, mắt cô ta lập tức lóe lên ánh sáng độc ác. Cô ta cười tà vượn tay, hung hăng bóp chặt lấy cổ Hi Nguyên.

Hi Nguyên từ trong mộng tỉnh lại, bị đối phương bóp đến không thở nổi. Bởi vì tay chân bị trói chặt, khiến cô không có chút năng lực chống cự, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương bóp cổ không thở nổi.

Một tia chớp phá vỡ bầu trời đêm, chiếu sáng gương mặt của đối phương đang ở trong bóng tối.

"Tuông. Lệ Văn!" Hi Nguyên kinh ngạc nhìn người đang bóp cổ cô.

Lại là cô ta

"Là mày hại chết đứa bé của tao, mày phải đền mạng cho con tao!" tiếng cười sắc bén của Tuông Lệ Văn lộ ra âm trầm ác độc, mái tóc quăn luôn chinh tề đẹp đẽ của cô ta xoa tung trên mặt, hết như một kẻ tâm thần.

Sau khi mất đi đứa bé, Lăng Khắc Cốt sẽ không bao giờ chịu cưới ả nữa.

Tất cả đều là do con nha đầu xấu xí Hi Nguyên này làm hại!

Nếu như không phải là tại con nha đầu xấu xí này, ả căn bản sẽ không ngã xuống.

Kế hoạch à xây dựng lâu như vậy, tất cả đều trở thành vô ích, mong muốn có được Lăng Khắc Cốt, khát vọng nắm trong tay Ứng đế quốc, tất cả đều trở thành mây khói.

"Không phải. Tôi." Hi Nguyên liều mạng há to mồm cố gắng hít thêm nhiều không khí một chút, gương mặt càng ngày càng tái nhợt.

Tường Lệ Văn đột nhiên tăng thêm lực, không bóp chết Hi Nguyên quyết không ngưng.

"Bé con!" khi Lăng Khắc Cốt vọt vào phòng ngủ thì thấy Hi Nguyên hai mắt trợn trắng, ngất đi ở dưới bàn tay của Tường Lệ Văn.

Anh không nói hai lời, vung quả đấm, đánh bật Tường Lệ Văn ngã ra trên đất, nhấc chân hung hăng đạp lên bụng cô ta: "Bé con tốt nhất không nên gặp chuyện xấu, nếu không tôi sẽ không tha cho cô!"

Nói xong, anh bỏ lại Tường Lệ Văn đang đau đớn giãy giụa trên mặt đất, đi xem bé con đang hôn mê bất tỉnh.

"Bé con, mở mắt ra nhìn tôi đi!" Anh vỗ mặt của Hi Nguyên, đau lòng gọi tên cô.

Thấy cô không mở mắt, anh lo lắng cúi đầu, hốt hoảng gọi cô không ngừng: "Tôi muốn em tỉnh lại! Em dám chết tôi liền đuổi tới Điện Diêm La tìm em!"

Hai hàng nước mắt trong suốt từ khóe mắt Hi Nguyên chảy xuống, cô u oán thở dài: "Tội gì."

Anh tại sao ngay cả chết cũng không muốn buông tha cô?

Tường Lệ Văn đứng dậy từ dưới đất, tay à từ bên hông rút ra một con dao găm sắc bén, điên cuồng đâm về phía Hi Nguyên: "Tao muốn giết chết mày! Không có mày, Khắc Cốt chính là của tao!"

"Lệ Văn!" Lăng Khắc Cốt một phát bắt được tay Tường Lệ Văn, đoạt lấy con dao, "Không cho tổn thương bé con nữa!"

"Lăng Khắc Cốt, anh không có tâm! Tôi vì anh mà mất đi tất cả, bao gồm cả thứ quý giá nhất của người phụ nữ, nhưng anh báo đáp tôi như vậy sao? Anh đi tình biệt ly (ý là thay đổi tình cảm), hại tôi sinh non. Anh vong ân phụ nghĩa!" Tường Lệ Văn dùng giọng điệu đe dọa trách cứ Lăng Khắc Cốt.

"Tôi chưa bao giờ yêu cô, sao có thể nói là đi tình biệt ly? Đứa bé kia là một tay cô thiết kế, chết đi cũng là trừng phạt đúng tội của cô! Lệ Văn, bởi vì Băng Nhi, tôi vẫn dung túng cô. Nhưng tôi nhìn cũng có mức độ thôi. Hôm nay tôi tạm thời tha cho cô, không được phép có lần sau!" Lăng Khắc Cốt đẩy Tường Lệ Văn ra, vô tình nói.

"Lăng Hi Nguyên, Tao nguyên rủa mày! Đứa bé của tao mất rồi, tao cũng sẽ không khiến cho mày có được đâu! Mày cứ chờ xem!" Tường Lệ Văn nói xong, liền chạy ra khỏi phòng ngủ của Lăng Khắc Cốt, nhanh chóng biến mất tầm mắt tích.

Hi Nguyên bị những lời này của Tường Lệ Văn dọa sợ.

Tường Lệ Văn đang uy hiếp cô.

Cô theo bản năng vuốt bụng.

Nếu như cô có đứa bé, Tường Lệ Văn sẽ làm tổn thương tới nó?

Sống lưng Hi Nguyên bắt đầu lạnh toát.

"Đừng tin lời của cô ta! Bé con, có tôi ở đây." Lăng Khắc Cốt cúi đầu, hôn cánh môi tái nhợt của Hi Nguyên.

"Không nên đụng vào tôi!" Hi Nguyên dùng một đôi mắt đầy hận ý nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt.

Cô hận anh!

"Em là bé con của tôi!" Lăng Khắc Cốt tức giận nắm lấy cằm của cô, bá đạo đòi lấy ngọt ngào trong đôi môi cô. Ngay từ cái ngày anh nhặt được cô, cô liền nhất định là của anh! Cô không khiến cho anh đụng thì muốn cho ai đụng?!

"Không." Hi Nguyên quật cường phản kháng, lại bị anh đè thật chặt ở phía dưới.

Anh vén áo ngủ cô lên, đem hai chân thon dài xâm nhập vào giữa hai chân của cô. Hai chân vì bị lùa trói lại, hai chân của cô rộng mở thành hình chữ bát, vô cùng thuận lợi để anh tiến vào.

Anh tàn bạo xông vào trong cơ thể khô khốc của cô, triển khai một trận công kích bén nhọn.

Hoan ái của anh mang theo ghen tỵ và sự cuồng nộ, khiến cho cô đau đến cắn răng.

"Có chết tôi cũng muốn tránh khỏi anh!" Hi Nguyên run rẩy ở phía dưới Lăng Khắc Cốt, trong mắt đen của cô vẫn trừng lên không khuất phục.

"Tôi sẽ nhốt em lại!" Lăng Khắc Cốt hung hăng thúc vào, bá đạo tuyên bố quyền sở hữu của anh đối với cô.

Hi Nguyên đau đến co rút, cô cắn nát đôi môi cũng cố gắng khiến cho mình không khóc thành tiếng.

Lăng Khắc Cốt quả nhiên như anh đang nói, dùng khóa khóa cô lại trong phòng. Cô giống như một tội phạm mang án tử, không có chút hi vọng được phóng thích nào.

"Tôi muốn đi toilet!" Hi Nguyên lắc lắc cái còng tay, gọi to hộ vệ đứng canh ngoài cửa.

Hộ vệ nghe được cô gọi, lập tức đi tới, giúp cô mở ra còng tay.

Hi Nguyên thừa dịp hộ vệ không chú ý, giơ chân đá vào chỗ trí mạng của anh ta, sau đó lưu loát nhảy xuống đất, xông về phía cửa.

Hi Nguyên mới vừa chạy đến cửa lầu đài Tinh Nguyệt, liền đụng vào Lăng Khắc Cốt vừa trở về. Cô bèn chồm nhìn anh, hiện tại vẫn chưa đến giờ tan làm, sao anh lại về rồi?

Xong rồi, kế hoạch chạy trốn của cô lại lần nữa thất bại.

Lăng Khắc Cốt một phát bắt được tay Hi Nguyên, vút cô vào trong chiếc Cadillac phiên bản dài đang đậu bên ngoài.

"Anh làm gì thế?" Hi Nguyên không hiểu nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt.

"Tôi muốn đi Pháp!" Lăng Khắc Cốt mở Laptop ra, vừa vội vàng giải quyết công việc, vừa lạnh lùng trả lời.

"Anh đi Pháp thì liên quan gì tới tôi? Tôi muốn xuống xe!" Hi Nguyên đẩy đẩy cửa xe, muốn xông ra ngoài.

"Em đi cùng với tôi!" Lăng Khắc Cốt nói xong, liền không để ý tới Hi Nguyên nữa, vội đầu làm việc.

Chuyện lần này rất khó giải quyết, anh phải tự mình ra tay. Anh không yên lòng để Hi Nguyên lại trong lầu đài Tinh Nguyệt, anh phải buộc cô lại bên cạnh mới thấy yên tâm.

Bọn họ ngồi máy bay tư nhân của Lăng Khắc Cốt, Hi Nguyên ngồi ở chỗ cách Lăng Khắc Cốt rất xa, nhìn tầng mây ngoài cửa sổ, trong ánh mắt có loại bi ai sâu muộn vô cùng.

Cô đột nhiên mở cửa khoang máy bay ra, lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ, giống như một người khác nhìn Lăng Khắc Cốt nói: "Gặp lại!"

Nói xong, cô chuẩn bị nhảy xuống.

"Đừng! Bé con, đưa tay cho tôi!" Lăng Khắc Cốt hoảng sợ đứng lên, từng bước một hướng đến gần Hi Nguyên.

"Tôi không muốn tiếp tục làm búp bê khí của anh!" Hi Nguyên quay đầu lại, quyết tuyệt nói.

"Không!" Thấy Hi Nguyên từ trước mặt mình nhảy xuống, Lăng Khắc Cốt rống lên như dã thú.

Búp bê khí?

Thật chi là búp bê khí thôi sao?

Tại sao ở thời điểm mất đi bé con, tim của anh giống như mất đi một góc, đau như vậy.

Nhìn thân thể Hi Nguyên rơi xuống, anh bị phản nhảy xuống theo.

Sống muốn gần nhau.

Chết, cũng muốn ở chung một chỗ!

Lăng Khắc Cốt liều mạng phóng theo hướng của Hi Nguyên, bởi vì nóng lòng, thân thể của anh trên không trung lộn nhào mấy vòng. Nhưng ý chí kiên cường khiến cho anh không chịu thua, anh dùng lực đưa cánh tay dài ra, rốt cuộc níu lại được vạt áo của Hi Nguyên. Dùng sức một chút, áo kéo cô vào trong ngực mình ôm thật chặt.

"Tại sao anh lại nhảy xuống?" Hi Nguyên khiếp sợ nhìn Lăng Khắc Cốt.

Anh không muốn sống nữa sao?

"Mất em rồi, tánh mạng của tôi không còn ý nghĩa gì nữa." Lăng Khắc Cốt nhắm mắt lại, trầm giọng đầy bi thống trả lời.

Nếu như cô không muốn sống, vậy thì cùng chết.

Tốc độ rơi của bọn họ càng lúc càng nhanh, Hi Nguyên chỉ nghe được tiếng gió vù vù qua tai, cô có loại cảm giác càng ngày càng đến gần cái chết.

Tại sao?

Anh ngay cả chết cũng không chịu buông tha cho cô?

Hi Nguyên thấy đỉnh núi tuyết trắng phau phía dưới, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Cái chết cách cô gần như thế.

Cô rút cuộc sẽ được giải thoát.

Khóe môi cô nhẹ nhàng nâng lên, không màng danh lợi chờ đợi cảm giác chết chóc phù xuông.

Thời điểm sắp chạm nền tuyết, Lăng Khắc Cốt lật người một cái, ôm Hi Nguyên đến trên người của mình. Lưng của anh nặng nề đập xuống nền tuyết, đau đớn khiến cho anh lập tức hôn mê.

Thân thể của bọn họ ở trên mặt tuyết lăn mấy vòng, dừng lại ở dưới khe núi.

Tầng tầng tuyết chôn bọn họ xuống dưới, chỉ lộ ra hai cái đầu kề cận bên nhau. . . .

Thẩm Đan trong tay cầm thiết bị truy tìm, lo lắng cùng với những người anh em khác tìm kiếm ở trong tuyết.

Thời gian cách lúc bọn họ nhảy khỏi máy bay cũng đã khoảng năm, sáu tiếng, thời tiết lạnh như vậy, bọn họ không ngã chết cũng sẽ bị cái rét nuốt sống.

Thiết bị truy tìm đột nhiên phát ra tiếng kêu, anh lập tức kêu mọi người đi về hướng thiết bị phát ra tín hiệu: "Ở phía trước, mọi người tìm cẩn thận một chút! Không được bỏ qua bất kì điều gì."

Lăng Khắc Cốt bị đau đớn làm cho tỉnh lại. Khi anh cố hết sức mở mắt ra, thấy gương mặt bị đông cứng đã tím bầm của Hi Nguyên. Anh vội vàng đẩy tuyết ở chung quanh ra, kéo Hi Nguyên ra khỏi tuyết.

Phản lưng đau đớn khiến cho anh thiếu chút nữa chống đỡ không nổi, nhưng vì bé con, anh đã vận dụng hết sức lực.

Anh kiểm tra mũi của Hi Nguyên, khi cảm nhận được hơi thở yếu ớt thì anh thở phào nhẹ nhõm.

Anh cởi áo khoác ngoài của mình ra, đắp lên ngực Hi Nguyên, lấy tay dùng sức xoa xoa mặt của Hi Nguyên.

"Bé con, em không thể chết! Mở mắt ra đi!" Lăng Khắc Cốt rống lên với Hi Nguyên vẫn còn đang hôn mê.

Không biết đã trải qua bao lâu, mặt của Hi Nguyên mới xuất hiện một chút sắc hồng, mi mắt của cô khẽ chớp một cái, sau đó lại lặng im.

"Bé con! Em nhất định phải sống!" Lăng Khắc Cốt mệt là ngã xuống, tròng mắt đen của anh đầy thâm tình nhìn Hi Nguyên, sau đó liền nhắm chặt lại.

Nếu như phải chết, hãy khiến cho anh chết trước.

Anh vô lực nằm ở trên mặt tuyết, cảm giác sinh mệnh đang dần dần biến mất.

"Quản lý Trầm, Tổng giám đốc ở bên kia!" Có người thấy áo khoác ngoài màu đen của Lăng Khắc Cốt, lập tức hô to gọi Thẩm Đan.

Thẩm Đan lo lắng chạy đến trước mặt bọn họ, thấy thân thể Lăng Khắc Cốt bị đông cứng. Mà Hi Nguyên ở bên cạnh anh, trên mặt có nhàn nhạt sắc hồng, mạch cánh tay đập còn mạnh hơn so với Lăng Khắc Cốt.

Thấy có hộ vệ muốn di chuyển Lăng Khắc Cốt, Thẩm Đan lập tức lớn tiếng ngăn cản: "Không nên cử động!"

Tuyết phía dưới Lăng Khắc Cốt một mảnh đỏ tươi nhìn thấy mà hoảng, không biết thương thế của anh nặng đến mức nào, Thẩm Đan gọi bằng ca tói, cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Lăng Khắc Cốt, đặt anh lên trên băng ca, sau đó lại đi ôm Hi Nguyên.

Hi vọng bọn họ không nên gặp chuyện xấu.

Thẩm Đan đang lo lắng trong lòng âm thầm cầu nguyện.

"Động tác của mọi người nhanh một chút! Xe cứu thương đang chờ dưới chân núi!" Thẩm Đan đỡ một góc băng ca, nói với mấy người anh em.

"Dạ!"

Đoàn người vội vã chạy tới chân núi.

Hi Nguyên cảm thấy bắp chân rất đau, cô nhú nhú mảy, suy nghĩ muốn động động chân, lại phát hiện nơi đó bị bọc một tầng rất dày giẻ dỏ, cô cố hết

sức mở mắt.

"Bé con, em đã tỉnh?" Thẩm Đan vui mừng cầm tay Hi Nguyên.

Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt được cứu về cũng đã mười ngày, tình huống hai người rất xấu. Phần lưng Lăng Khắc Cốt có nhiều nơi gãy xương, Ngân Báo chạy tới làm phẫu thuật cho anh, cho tới bây giờ vẫn còn ở phòng ICU (chăm sóc đặc biệt). Mà Hi Nguyên rất may mắn, chỉ gãy xương bắp chân. Nhưng đã qua mười ngày, cô vẫn hôn mê bất tỉnh, khiến anh rất sợ hãi.

"Anh Thẩm, Em vẫn còn sống sao?" Hi Nguyên cố hết sức ngồi dậy, nhìn bắp chân bó thạch cao.

"Hai người đều bình an. Bé con, thương thể của em nhẹ như vậy, may nhờ có thiếu gia." Thẩm Đan vừa định nói là Lăng Khắc Cốt bảo vệ Hi Nguyên, liền bị cô ngăn lại.

"Không cần nói cho em biết chuyện của anh ta!" Hi Nguyên bi thương gào lên.

Cô không muốn nghe tin tức của anh.

Thẩm Đan không có nhắc tới Lăng Khắc Cốt nữa, nhưng mà anh mang cho Hi Nguyên một tin tức khiến cho cô khiếp sợ: "Bé con, không cần coi thường mạng sống của mình nữa, trong bụng em đã có baby."

"Em lại mang thai?" Hi Nguyên kinh ngạc há to mồm.

Lần sinh non trước, đã qua thời gian nửa năm. Cô không muốn sau này lại mang thai nữa.

"Anh Thẩm, anh có thể mang em đi không?" Hi Nguyên đột nhiên bắt lấy tay Thẩm Đan, đầy hi vọng hỏi.

Cô muốn rời khỏi đây.

Thừa dịp Lăng Khắc Cốt còn không có năng lực ngăn cản cô, cô muốn nhân lúc này mang theo bảo bảo rời đi.

"Em thật muốn rời khỏi thiếu gia sao?" Thẩm Đan trịnh trọng nắm bả vai Hi Nguyên, anh không hy vọng trong tương lai Hi Nguyên sẽ hối hận.

"Ừm!" Hi Nguyên dùng sức gật đầu.

Cô muốn tự do, những tháng ngày bị Lăng Khắc Cốt buộc ở bên cạnh quá đau khổ.

"Được! Tôi dẫn em đi." Thẩm Đan quyết định phải trợ giúp Hi Nguyên.

Buổi tối, một chiếc xe Jeep màu đen lái ra khỏi bệnh viện, chở Thẩm Đan và Hi Nguyên rời đi trong bóng chiều.

Khi Lăng Khắc Cốt tỉnh lại thì đã là nửa tháng sau, anh mở mắt ra câu nói đầu tiên là hỏi: "Bé con như thế nào?"

Ngân Báo trầm thống ngồi ở bên cạnh giường anh, vẻ mặt nặng nề nhìn anh: "Lão đại, tha thứ cho tôi, không có cứu được bé con."

"Cái gì? Bé con. Chết?" Giọng nói của Lăng Khắc Cốt có chút run rẩy.

Ngân Báo nhẹ nhàng gật đầu.

Lăng Khắc Cốt không thể tin vào tai của mình.

Bé con chết rồi.

Bé con của anh chết rồi, anh tại sao còn sống?

Trước mặt Lăng Khắc Cốt bỗng tối sầm, lại lần nữa lâm vào trong bóng tối.

Ba năm sau

Lăng Khắc Cốt lạnh lùng ngồi ở trong phòng làm việc xa hoa của mình, vẻ mặt đầy cô đơn.

Sau khi bé con chết, anh giống như một con bù nhìn không có trái tim, trải qua cuộc sống của một cái xác không hồn.

Tâm mất rồi, mọi thứ đều trở thành vô nghĩa.

Vì thoát khỏi tâm trạng trống rỗng, anh càng trở nên tàn nhẫn, những chiếc vòi bạch tuộc của Ứng đế quốc không ngừng vuron khắc mọi góc ngách của thế giới. Hôm nay, đã không còn ai dám chống đối lại với tập đoàn Ứng Đế Quốc nữa.

Nhưng có nhiều tiền bạc hơn nữa cũng không đổi lại được bé con của anh.

Lăng Khắc Cốt nặng nề thở dài.

Anh đứng lên, nhìn phía ngoài cửa sổ.

"Bé con, em đi rồi, tôi còn sống làm cái gì?" một quyền Lăng Khắc Cốt nện ở trên thủy tinh, trong tròng mắt đen trầm thống ẩn đầy nước mắt.

Nhớ nhưng bé con giống như thủy triều, khiến cho anh không cách nào chịu đựng được nữa. Anh không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu nữa.

Ở một khắc biết bé con đã chết kia, tim của anh cũng đã theo đó mà chết đi, còn dư lại cũng chỉ là một cái xác. Anh muốn đi theo cô, anh cắt cổ tay, tuy nhiên lại được Ngân Báo cứu. Từ đó mấy huynh đệ thay phiên canh giữ ở bên cạnh anh giống như đề phòng cướp vậy, không cho anh coi thường mạng sống của mình nữa.

Vì mấy người bạn Ngân Báo, anh mới cần răng găng gượng qua ngày.

Nhưng những ngày không có bé con, trôi qua thật là khổ sở.

Anh sờ sờ kẹp cravate trên ngực, thâm tình nói nhỏ: "Bé con, đây là tình yêu của em giành cho tôi, tôi sẽ mang theo nó xuống mồ."

"Tổng giám đốc, ký giả CNN đã tới rồi, ngài có muốn thực hiện phỏng vấn luôn lúc này không?."

"Gọi anh ta vào đi." Lăng Khắc Cốt sửa sang lại trong phục của mình xong, thu hồi những nhớ nhung với bé con lại, khôi phục trở lại thành một Lăng Khắc Cốt lãnh khốc vô tình, một người đàn ông ngạo nghễ khi đứng trước người khác.

Ký giả CNN vô cùng thích thú được phỏng vấn Lăng Khắc Cốt, người đàn ông một tay thành lập được tập đoàn Ưng Đế quốc, đối với sự thần bí và tài sản kếch xù của anh hết sức tò mò.

Lăng Khắc Cốt thoải mái trả lời những vấn đề sắc bén mà ký giả đưa ra, tròng mắt đen lạnh lùng làm cho người ta có một loại cảm giác xa cách.

"Ngài thành công khiến thế giới chú ý, xin hỏi có bí quyết gì không ạ?"

"Cố gắng. Chỉ cần cố gắng, là có thể thành công." Lăng Khắc Cốt quả quyết trả lời.

Nếu như không phải là bởi vì mất đi bé con, anh cũng sẽ không có được thành tựu của ngày hôm nay. Thế nhưng điều bí mật này anh sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.

Tay của anh không nhịn được vuốt ve chiếc kẹp cravate sáng chói, dùng ngón tay vuốt lên những chữ phía trên.

Ký giả nhạy bén phát giác được động tác nhỏ này của anh, tò mò nhìn về phía cái kẹp cravate đặc biệt đó: "Tổng giám đốc Lăng kẹp cravate thật là đẹp. 'Love'? Ngài có thể nói cho chúng tôi biết câu chuyện về cái kẹp cravate này không?"

"Người phụ nữ tặng nó cho tôi là người mà tôi giành tình cảm chân thành nhất cả cuộc đời này. Nhưng năm đó tôi không biết quý trọng, để mất đi cô ấy. Tôi muốn mang theo nó tới thiên đường để cùng gặp gỡ cô ấy."

Lời nói của Lăng Khắc Cốt đầy ưu thương, lãng mạn, ngay cả người ký giả kia cũng cảm nhận được sự bi thống trong lời nói của anh.

"Tình cảm của Tổng giám đốc Lăng thật sâu nặng." Ký giả cảm khái than thở.

Nhà quay phim nghiêm túc thu lại toàn bộ cảnh này vào ống kính.

Nước Pháp xa xôi, Hi Nguyên ngồi ở trước màn hình TV, thấy cuộc phỏng vấn này thì hộp điều khiển ti vi trong tay rơi xuống đất, nước mắt giống như vỡ òa rơi xuống: "Khốn kiếp! Anh tại sao phải nói lời thâm tình như vậy? Hại em rơi nước mắt."

Ba năm nay, cô cố gắng quên anh, không ngờ một cuộc phỏng vấn lại khiến cho tâm tình của cô hồng mắt.

"Mẹ không ngoan, thích khóc là đứa bé không tốt!" Một Lăng Khắc Cốt phiên bản thu nhỏ leo lên chân Hi Nguyên, giống như ông cụ non quở trách Hi Nguyên.

"Thượng Tể!" Hi Nguyên lúng túng nhìn chằm chằm con trai.

Tiểu tử này đúng là một đại tiểu quý, người mẹ như cô căn bản giữ không trông nổi con trai tiểu quý của mình. Thẩm Đan thường cười cô, không biết mẹ con các cô ai mới là người lớn.

"Mẹ, người đàn ông kia thật là giống con nha!" Thượng Tể đột nhiên nhìn lên TV thấy Lăng Khắc Cốt, tò mò nói.

Là con lớn lên giống người ta!

Trong lòng Hi Nguyên lăm bằm, chỉ là, cô không dám nói ra.

"Tiểu Tễ, có muốn đi Trung Quốc hay không?" Hi Nguyên ôm con trai, nhìn người đàn ông trong TV, ánh mắt lo lắng hướng về xa xăm.

"Trung Quốc? Được nhất!" Thượng Tễ hưng phấn hôn lên mặt của Hi Nguyên, "Tiểu Tễ rất muốn đi xem Vạn Lý Trường Thành."

.....

Lăng Khắc Cốt toàn thân đổ đen đi vào phi trường, theo phía sau là mười hộ vệ, dáng vẻ anh uy phong lẫm lẫm khiến không ít người lác mắt, cũng khiến cho một cậu nhóc chú ý.

Anh đang muốn đi vào kiểm tra an ninh, chân liền bị một đứa bé trai ôm lấy: "Chú, đừng mạo chú thật là giống cháu."

Lăng Khắc Cốt nhăn mày đang muốn đẩy cậu bé ra, liền bắt gặp khuôn mặt nhỏ nhắn giống mình như đúc. Anh nhất thời sững sờ.

"Tên cháu là gì?" Lăng Khắc Cốt khấn trương ngồi xổm người xuống, nắm lấy bả vai bé trai.

"Cháu tên là Tiểu Tễ. Chú, chú là ai? Tại sao lớn lên giống cháu như vậy? Mọi người đều nói con trai lớn lên giống ba, chẳng lẽ chú là con của cháu sao?" Tiểu Tễ nháy nháy đôi mắt to tròn nhìn Lăng Khắc Cốt.

Câu nói ngây ngô của đứa trẻ khiến cho mười hộ vệ đứng bên bật cười.

Tên nhóc tinh quái này dám nói lão đại bọn họ là con của nó.

Đây quả thực là lần lộn đầu đuôi!

Nói rằng tiểu tử này là con trai của lão đại còn có chút đáng tin hơn.

"Mẹ cháu là ai?" Lăng Khắc Cốt nhìn cặp mắt đen tương tự của Hi Nguyên kia, nghiêm túc hỏi.

"Mẹ chính là mẹ, còn có thể là ai?" Thượng Tễ khinh thường ngẩng đầu nhỏ lên, "Chú thật là đàn! Cháu sao có thể có con trai ngốc như chú cơ chứ? Thôi, cháu không nhận chú! Hẹn gặp lại!"

Thượng Tễ đẩy Lăng Khắc Cốt ra, đang chuẩn bị nhấc cái chân nhỏ lùn cùn lên chạy đi.

"Quay lại!" Lăng Khắc Cốt túm lấy thân thể nho nhỏ kia lại, nhắc cậu nhóc lên trước ngực, "Nói cho ta biết tên của mẹ cháu là gì."

"Mẹ cháu nổi tiếng như vậy, chú vậy mà lại không biết sao?" Thượng Tễ kiêu ngạo ưỡn ngực, "Người là nhà thiết kế trang sức trẻ nổi tiếng nhất của Pháp, đại danh鼎鼎 Thượng Hi. Con trai đàn, mau thả cháu xuống! Cháu muốn đi tìm mẹ!"

"Thượng Hi? !" trong lòng Lăng Khắc Cốt mừng như điên.

Thượng Hi?

Là tên của Hi Nguyên trước khi thành con gái nuôi của anh.

Anh không thể tin vào tai của mình, anh có nghe lầm hay không?

Bé con còn sống?!

"Tiểu Tễ, ta là ba của con!" Lăng Khắc Cốt kiêu ngạo ôm lấy bé trai, lớn tiếng nói.

Anh có con trai!

Cảm tạ Thượng Đế!

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Tình yêu tuyệt vời của Khắc Cốt (1)

"Bé con, Tiểu Tễ đâu?" Thẩm Đan đảo mắt không thấy Thượng Tễ, lập tức khấn trương hỏi Hi Nguyên bên cạnh.

"Nó mới vừa rời còn ở chỗ này." Phát hiện không thấy con trai, Hi Nguyên cũng gấp gấp. Bọn họ mới vừa trở lại Trung Quốc, Tiểu Tề chưa quen cuộc sống nơi đây, cô thật là sợ nó bị lạc.

Thẩm Đan nhìn ra Hi Nguyên hốt hoảng, lập tức vỗ vỗ tay của cô an ủi: "Đừng lo lắng, Tiểu Tề là một thằng nhóc tinh quái như vậy sẽ không xảy ra chuyện. Chúng ta chia nhau đi tìm." "Tốt. Anh Thẩm, em qua bên kia tìm." Hi Nguyên gật đầu một cái. Hai người chia ra hai hướng chạy đi, tìm kiếm Thượng Tề mất tích. Không thấy được Tiểu Tề khiến Hi Nguyên hốt hoảng suýt chút nữa thì khóc lên. Kể từ khi biết được sự tồn tại của Tiểu Tề, đáy lòng vốn vô cùng tịch mịch của cô lại lần nữa dấy lên ý trí sinh tồn. Cuộc sống của cô cơ hồ lấy Tiểu Tề làm trung tâm, cô không biết mất đi Tiểu Tề, cô sẽ khổ sở đến mức nào. Cô vừa nhìn đám người chung quanh, vừa gọi tên Tiểu Tề: "Tiểu Tề, con ở đâu?" Giữa lúc cô gấp đến độ muốn khóc thì Tiểu Tề đột nhiên từ phía bên cạnh đó chạy lại, ôm lấy chân của cô.

"Mẹ, Tiểu Tề nhìn thấy con trai ngốc nghếch giống Tiểu Tề trên TV đó." Tiểu Tề ngây thơ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, kiêu ngạo nói: "Cái người trên TV?" Hi Nguyên nghe được lời Tiểu Tề nói, kinh ngạc tròn to hai mắt, "Lăng Khắc Cốt?" Cô còn chưa có chuẩn bị xong tâm lý để đối diện với Lăng Khắc Cốt, anh liền đã xuất hiện rồi sao? Cô ngẩng đầu lên, tìm kiếm khắp nơi. Quả nhiên, cách một biển người, Lăng Khắc Cốt toàn thân áo đen như Tu La đứng ở nơi xa, dùng một đôi mắt hẹp dài tinh mịch như biển sâu. Nhìn thấy Lăng Khắc Cốt, Hi Nguyên có chút đau lòng. Cô lập tức vỗ trang hảo chính mình, không khiến cho Lăng Khắc Cốt thấy rõ sự yếu ớt của cô.

"Mẹ, người đàn ông kia nói, chú ấy là ba của con." Tiểu Tề chỉ vào Lăng Khắc Cốt ở phía xa, kiêu ngạo nói.

Cậu mặc dù rất yêu thương mẹ và chú Thẩm, những vẫn không giống như những chú nhóc có ba khác. Lũ trẻ nhà hàng xóm thậm chí còn cười nhạo cậu là một đứa con hoang không có ba. Cậu nhìn Lăng Khắc Cốt tuần tú ánh mắt như satan kia một cái, cười hải lòng. Cái người đàn ông đàn này làm ba cậu, cũng không tệ lắm.

"Trên trái đất người muốn làm ba con có thể xếp hàng tới Nam Cực. Lời của ông ta mà con cũng tin? Về sau nhìn thấy ông già đó, nhớ gọi ông ấy là ông ngoại!" Hi Nguyên bướng bỉnh nhếch khóe môi, dùng dư quang khóe mắt quan sát Lăng Khắc Cốt đang tiến tới gần mẹ con cô.

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt không cam lòng rống lên.

Cái gì ông ngoại? Anh và bé con đã sớm thoát khỏi quan hệ cha con nuôi từ lâu rồi, hiện tại chỉ biết cô chính là người phụ nữ của anh! Tiểu Tề chính là con trai của Lăng Khắc Cốt anh!

"Cha, đã lâu không gặp." Hi Nguyên cố làm bộ kinh ngạc há hốc mồm, chào hỏi Lăng Khắc Cốt đáng đứng trước mặt cô.

Đối với tiếng chào của Hi Nguyên, Lăng Khắc Cốt cảm thấy có chút chói tai. Lòng mày hình ngọn núi của anh nhíu lại.

"Bé con, em còn sống." Lăng Khắc Cốt gơ tay lên, run rẩy vuốt mặt của Hi Nguyên.

Xúc cảm dịu dàng khiến cho anh không hoài nghi nữa, đây không phải là mộng, là thật. Bé con đang ở trước mặt anh, cô không có chết. Đáng chết! Đám người Ngăn Báo thể nhưng hợp lại lừa gạt anh!

"Chẳng lẽ tôi nên chết? Người khác mới vừa lòng?" Hi Nguyên héch mảy lên, bất mãn kháng nghị.

"Mẹ, ông ấy thật là ông ngoại của con sao?" Thượng Tề tò mò quan sát Lăng Khắc Cốt cao lớn, đầy nghi ngờ hỏi. Mới vừa rồi người đàn ông này nói anh ta là ba cậu, chẳng lẽ là nói dối? Rốt cuộc lời của ai mới là thật?

Hi Nguyên lúc này mới nhớ tới sự tồn tại của Tiểu Tề, cô ôm lấy Thượng Tề, kiêu ngạo mà nói với Lăng Khắc Cốt: "Cha, đây là con của con."

Thấy Lăng Khắc Cốt cảm tức nhàu mày, cô nghịch ngợm cười nói với Tiểu Tề: "Tiểu Tề, đây là ông ngoại con. Nhanh, gọi ông ngoại một tiếng cho mẹ xem nào."

"Lăng Hi Nguyên!" Lăng Khắc Cốt giận đến thiếu chút nữa nghĩ bóp chết Hi Nguyên, "Em là người phụ nữ của tôi! Tiểu Tề là con trai tôi!"

"Phụ nữ của anh? Tôi thừa nhận điều đó bao giờ?" Hi Nguyên không thôi bĩu môi, cao ngạo ôm con trai xoay người, "Tiểu Tề, mẹ dẫn con đi tìm cha."

"Cha?" Tiểu Tề nhìn Lăng Khắc Cốt một chút, không hiểu mẹ có ý gì. Người đàn ông này không phải cha cậu sao?

"Bé con, tìm được Tiểu Tề rồi hả?" Lúc này, Thẩm Đan vừa đứng lúc chạy tới. Nhìn thấy Thượng Tề trong ngực Hi Nguyên, lập tức cười an lòng.

"Ông xã, anh đoán xem em gặp ai?" Hi Nguyên cố ý thân mật dựa vào trong ngực Thẩm Đan, thần thần bí bí nháy mắt mấy cái.

Ông xã? Nghe được Hi Nguyên gọi, Thẩm Đan sùng sốt, tìm anh đập mạnh và loạn nhịp hỏi: "Ai?"

"Ba em, cha vợ đại nhân của anh." Hi Nguyên bướng bỉnh nheo mắt cười. Thấy sắc mặt của Lăng Khắc Cốt xanh mét, cô liền cảm thấy vui vẻ. Ai bảo anh lúc trước vui vẻ khi dễ cô, cô sẽ không tha thứ cho anh dễ dàng như vậy.

Thẩm Đan hạ thấp giọng, tựa vào bên tai Hi Nguyên hỏi: "Bé con, em giờ trở quý gì? Tôi khi nào thì thành chồng của em rồi hả?"

"Chính là lúc mới vừa rồi." Hi Nguyên che miệng cười trộm. Nhìn Thẩm Đan đáng vẻ phớt tỉnh, cô nghịch ngợm trả lời, "Giúp em diễn tuồng vui, không

được làm hồng trở vui của em."

"Ngịch ngợm!" Thẩm Đan bắt đầu dĩ nhiên mặt của Hi Nguyên, hận không được cắn cô một hớp. Thật hy vọng trò đùa này là thật. Anh yêu cô nhiều năm như vậy, khi cô nói muốn rời đi thì anh dứt khoát đồng ý. Ba năm nay, anh theo cô khóc, theo cô cười, giống như tất cả của bé con cũng chính là tất cả của anh. Anh vô số lần cầu hôn đều bị cô cự tuyệt, anh chỉ đành lựa chọn làm một người bạn tốt, làm bạn ở bên cô. Chỉ cần bé con vui vẻ, tất cả đều tốt.

Đứng cách đó khoảng hai thước, Lăng Khắc Cốt không có nghe rõ đối thoại của Hi Nguyên và Thẩm Đan. Anh chỉ nhìn thấy được bọn họ ôm thân mật. Ghen tỵ khiến cho anh nắm chặt quả đấm, hận không được tiến lên tách hai người đang dán vào nhau kia ra. Bé con không cần anh nữa! Bé con lập gia đình! Lăng Khắc Cốt tự nói với mình từng câu. Bé con không hề thuộc về anh nữa. Anh không cam lòng nhận thua như vậy. Bé con lập gia đình thì thế nào? Anh cũng muốn đoạt cô lại!

Anh dùng ánh mắt lạnh lùng như đối với kẻ thù trên thương trường quan sát Thẩm Đan. Ba năm không thấy, Thẩm Đan biến hóa rất lớn. Nhớ ban đầu, cậu ta chỉ là một thanh niên không thích nói chuyện, ở dưới tay anh làm việc theo đúng bốn phận. Hiện tại, Thẩm Đan thế nhưng biến thành một người đàn ông thành thực đầy sức quyến rũ. Y phục trên người của cậu ta cho thấy cậu ta là một người giàu có. Quần áo Armani thoải mái toàn cầu bản số lượng có hạn làm hiện diện quý khí của cậu ta, đồng hồ vàng Rolex Thụy Sĩ làm cho người ta có một loại cảm giác nhân sĩ thành đạt. Giày da cá sấu tự nhiên của Ý làm thủ công, khuy tay áo làm bằng kim cương cực phẩm Nam Phi. Tất cả tất cả đều đang nói cho anh biết, Thẩm Đan là một đối thủ mạnh mẽ. Xem ra muốn đoạt lại bé con, sẽ phải triển khai một trận chiến ác liệt mà trường kì.

Hi Nguyên khoát cánh tay Thẩm Đan, cười đến cực kỳ ngọt ngào. Khi bọn họ đứng lại ở trước mặt Lăng Khắc Cốt thì cô cười nói với Lăng Khắc Cốt: "Cha, đây là ông xã của con, cha của Tiểu Tề."

"Em nói dối!" Lăng Khắc Cốt không tin nhìn Thượng Tề. Đó rõ ràng là khuôn mặt giống anh lúc nhỏ y như đúc, rõ ràng là phiên bản của Lăng Khắc Cốt anh. Tiểu Tề sao có thể là con trai của Thẩm Đan? !

Hi Nguyên cho là Lăng Khắc Cốt nhìn ra quan hệ của cô và Thẩm Đan, chột dạ nháy mắt mấy cái. Chỉ là, cô sao có thể dễ dàng nói ra những lời nói thật chứ.

"Cha, ngài không chấp nhận cũng được, về sau đừng nhận con nữa! Ông xã, chúng ta đi!" Hi Nguyên lôi kéo Thẩm Đan xoay người rời đi.

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt không vui gọi Hi Nguyên.

"Tiên sinh Lăng, thật ngại quá." Thẩm Đan cười cười tỏ ý xin lỗi với Lăng Khắc Cốt, sau đó liền kéo Hi Nguyên rời đi.

Lăng Khắc Cốt muốn đuổi theo, lại bị hộ vệ ngăn lại.

"Tổng giám đốc, máy bay sắp cất cánh rồi, chúng ta phải làm thủ tục thôi."

"Kêu bọn họ đợi đi!" Lăng Khắc Cốt hét hộ vệ ra, đuổi theo hướng Hi Nguyên. Anh thật vất vả mới thấy được bé con, không thể khiến cho cô biến mất trước mắt mình như vậy. Anh chỉ cần mấy bước đã tiến đến bên cạnh Hi Nguyên, bá đạo ôm ngang eo cô nhấc lên.

"Lăng Khắc Cốt, anh làm gì thế?" Hi Nguyên bất mãn chu cái miệng nhỏ nhắn, gào lên với Lăng Khắc Cốt.

"Tiểu Tề là của tôi!" Lăng Khắc Cốt lãnh khốc nhìn Thẩm Đan, "Tiên sinh Thẩm, cảm ơn cậu đã thay tôi chăm sóc bé con và Tiểu Tề. Chuyện sau này tôi sẽ nhận lấy, không nhọc cậu phí tâm."

"Chăm sóc thật tốt hai mẹ con bọn họ." Thẩm Đan nhún nhún vai, cười đến rất vô tội, "Ông xã giả mạo như tôi vẫn là nhanh một chút biến đi thì tốt hơn." Nói xong, Thẩm Đan vỗ vỗ vai Lăng Khắc Cốt, tiêu sái rời đi.

Ông xã giả? Thì ra là bé con đang nói dối. Lăng Khắc Cốt tâm vốn đang rất buồn bực lập tức bùng nổ. Anh kích động ngắt hồng của Hi Nguyên. Vặt nhỏ, lại còn dám lừa anh là đã kết hôn!

"Mẹ, rốt cuộc ai là cha con?" Tiểu Tề đứng ở dưới chân Lăng Khắc Cốt, nghi ngờ nhìn Hi Nguyên.

"Là ta!" Lăng Khắc Cốt nháy mắt với mấy hộ vệ, lập tức có người đi lên ôm lấy Thượng Tề.

Lăng Khắc Cốt kiêu ngạo hướng Thượng Tề nói: "Con trai, ta tên là Lăng Khắc Cốt, là cha của con!"

"Lăng Khắc Cốt, anh nói Tiểu Tề là của anh thì là của anh sao? Nó có thể là con của một kẻ qua đường Ất Bính Đinh gì gì đó... cũng không thể là của anh!" Hi Nguyên nhéo lông ngực so với sắt còn cứng rắn hơn của Lăng Khắc Cốt, bất mãn kiêu mị rộng lên.

"Tên lừa đảo! Em con nói vậy nữa tôi liền giải quyết em ngay tại chỗ!" Lăng Khắc Cốt dính vào bên tai Hi Nguyên, đầy uy hiếp cười lạnh.

"Anh dám!" Hi Nguyên chắc chắn nhìn Lăng Khắc Cốt. Cô mới không sợ lời Lăng Khắc Cốt nói. "Thả tôi đi xuống! Tôi không muốn làm con khi dễ người xoi mói."

Lăng Khắc Cốt cười mỉa hoặc, hoàn toàn không để ý tới chú ý của những người ở phi trường, vác Hi Nguyên lên xong liền hướng cửa vào của phi trường đi tới.

"Lăng Khắc Cốt, anh thả tôi xuống!" Hi Nguyên cảm giác mình giống như một chú hề ở rạp xiếc, đôi chiều ở trên lưng Lăng Khắc Cốt, người qua đường thấy cô cũng che miệng cười trộm.

Lăng Khắc Cốt vỗ một cái lên cái mông của Hi Nguyên, không chịu buông tay. Hi Nguyên giận đến bấm lên tấm lưng cứng rắn của Lăng Khắc Cốt, cái miệng nhỏ nhắn chu lên hết cỡ. Ba năm không thấy, anh vẫn bá đạo như vậy, không thay đổi một chút xíu nào. Trên TV, đó người đàn ông thâm tình khản thiết cái chạy đi đâu rồi? Chẳng lẽ chỉ là Lăng Khắc Cốt khoác lác ra vẻ bề ngoài như vậy thôi? Cô lại vẫn động lòng chạy về tìm anh. Càng nghĩ càng thấy không cam tâm.

Lăng Khắc Cốt ném Hi Nguyên vào trong máy bay tư nhân, liền bá đạo giam cầm cô ở trên đùi: "Lần này em đừng nghĩ lại nhảy máy bay! Tôi sẽ không cho em cơ hội! Nếu như nhất định nhảy chúng ta cùng nhau nhảy!" Lăng Khắc Cốt nói tới những chữ cuối cùng, thế nhưng trở nên vô cùng dịu dàng. Mọi mong của anh êm ái hôn cánh môi Hi Nguyên, trong tròng mắt tối tăm nồng nặc thâm tình.

Hi Nguyên bắt lấy cà vạt của anh, liếc nhìn chiếc kẹp cravate kim cương quen thuộc kia, bướng bỉnh cười nói: "Anh thật muốn cùng nhảy với em sao?" Lăng Khắc Cốt thần bí cười một cái, sau đó phát phát tay, một trợ thủ lập tức lấy tới một cái dù để nhảy: "Chúng ta đeo nó lên rồi nhảy." "Em biết ngay anh sợ chết." Hi Nguyên bắt mắt nhìn nhử lỗ mũi, cô một bộ ngây thơ không hề có bộ dáng của mẹ một đứa nhóc ba tuổi, ngược lại còn ngây thơ hơn so với ba năm trước đây. "Là không nỡ để em chết." Lăng Khắc Cốt nâng mặt của Hi Nguyên lên, sâu kín thờ dài. "Bé con, nói cho tôi biết, tôi không có nằm mơ, em thật đang ở trong lòng tôi."

Hi Nguyên bấm bấm gương mặt gầy gò càng trở nên anh tuấn rất nhiều của anh, nghịch ngợm nói: "Tiên sinh Lăng Khắc Cốt, anh đang trong mộng. Người trong lòng anh chỉ là một cái bóng."

"Thật?" Lăng Khắc Cốt bật cười nhếch khóe môi lên. Không ngờ ba năm không thấy, bé con trở nên bướng bỉnh như vậy. Anh đột nhiên nâng hông của Hi Nguyên lên, xoay người cô lại, khiến cho hai chân cô vòng lấy hông của mình, thật chặt vòng chắc lấy hông anh. Anh dùng giọng nam trung trầm thấp như rượu say lòng người của mình nói: "Tôi muốn cùng với cái bóng của bé con làm chuyện AI."

Nghe thấy anh nói vậy, mặt của Hi Nguyên vọt hồng. "Không biết xấu hổ!" Cô cúi đầu, lông mi thật dài ngượng ngùng rũ xuống.

"Không muốn em, tôi thật không thể coi là đàn ông!" Lăng Khắc Cốt dùng tay phải nâng cằm Hi Nguyên lên, nóng bỏng hôn cánh môi run rẩy của cô. Nụ hôn của anh quyến luyến điên cuồng mà bá đạo, dùng sức mút ngọt ngào trong môi cô.

"Con trai đàn, không cho hôn mẹ tôi! Mẹ là của tôi!" Thượng Tể đột nhiên chen đến giữa bọn họ, bò đến trên đùi Lăng Khắc Cốt nhìn anh chăm chăm. Khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh khốc của cậu nhóc cực giống lúc Lăng Khắc Cốt tức giận, còn nhỏ tuổi dĩ nhiên lại đã có thể cho người khác một loại cảm giác uy hiếp không nói nên lời. Lăng Khắc Cốt kiêu ngạo nhìn tiêu từ trên đùi. Con anh! "Con là con ta! Tiêu tử, gọi ta là cha. Còn nữa, mẹ con là của ta!" Lăng Khắc Cốt đẩy chiếm đoạt khóa hông của Hi Nguyên lại, cười nói với Thượng Tể. Cho dù Tiêu Tể là con của anh, cũng không thể giành bé con cùng anh!

"Lăng Khắc Cốt, tôi là của chính tôi! Tiêu Tể cũng không phải là con trai của anh, nó là của tôi!" Hi Nguyên nhảy xuống khỏi đùi Lăng Khắc Cốt, nghịch ngợm cười. Mặc dù cô là vì thấy được Lăng Khắc Cốt thô lỗ thâm tình xong mới cảm động mà trở về nước, nhưng không có nghĩa là cô nhanh như vậy đã buông vũ khí đầu hàng anh.

Lăng Khắc Cốt cũng không phản bác, chỉ là môi mỏng nhàn nhạt nâng lên, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của con trai: "Con trai, con nói xem cha nên trừng phạt đứa nhỏ nói dối thế nào?"

"Đánh đòn!" Thượng Tể cũng không biết Lăng Khắc Cốt muốn trừng phạt người nào, chỉ biết là mỗi lần mình phạm sai lầm, mẹ cũng sẽ đánh cái mông nhỏ của cậu.

"Vậy cứ nghe theo lời Tiêu Tể đi!" Lăng Khắc Cốt hài lòng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Tể, sau đó đặt cậu lại trên ghế ngồi, liền hướng tới phía Hi Nguyên. "A! Không nên đánh tôi!" Hi Nguyên bị Lăng Khắc Cốt ôm lấy eo đỏ mặt kháng nghị. Anh thế nhưng thật sự đánh cái mông cô, mặc dù cũng không nặng, nhưng bị đám cận vệ thấy thật mất mặt. "Ai cho em nói láo?" Lăng Khắc Cốt trước khi hôn Hi Nguyên, bắt mắt lờm cờ một cái, "Em và Tiêu Tể đều là của tôi!"

Hi Nguyên trước khi đôi môi mỏng bị anh che lại, kịp thời vươn tay ngăn cản nụ hôn của anh: "Ngừng! Sẽ bị người ta thấy!"

"Đến Mĩ, em nhất định phải bồi thường tôi thật tốt!" Lăng Khắc Cốt hôn tay Hi Nguyên một cái, tham lam ngửi hương thơm trên người cô. Mất đi bé con ba năm nay, anh vẫn luôn trải qua cuộc sống khổ hạnh như của nhà sư, chỉ tràn ngập trong đau khổ và nhớ nhung Hi Nguyên. Trong lúc bất chợt, Hi Nguyên tiến vào tầm mắt của anh, trong lòng của anh đầy cảm giác hạnh phúc. Ôm bé con, thân thể của anh liền bắt đầu kêu gào mất khống chế, muốn cô đến sắp nổ tung. Trời mới biết, anh đã phải cố gắng tự chủ đến mức nào, mới không mất khống chế ngay trước mặt Tiêu Tể và đám cận vệ.

"Có quý mới muốn bồi thường cho anh!" Hi Nguyên ngượng ngùng đấm lồng ngực Lăng Khắc Cốt, "Lăng Khắc Cốt, ở nước Mĩ anh có cả một đồng lớn người tình, muốn phát tiết thì cứ việc đi tìm họ đi!"

"Không có!" Lăng Khắc Cốt vô tội nắm chặt hông của Hi Nguyên, trịnh trọng nói ở bên tai cô, "Những phụ nữ kia chỉ là con cò dùng để đối phó truyền thông, em biết có bao nhiêu người muốn gả con gái của họ cho tôi không? Không làm thế, tôi sao có thể giữ được mình còn độc thân để mà đợi em trưởng thành? Bé con, những năm này, trừ không cần thận dụng phải Lệ văn, thì tôi chỉ dụng qua một người duy nhất chính là em."

"Tôi không tin!" trong lòng Hi Nguyên mặc dù rất vui vẻ, lại vẫn cố chấp lắc đầu. Ban đầu, scandal của Lăng Khắc Cốt bay đầy trời, sao có thể trong sạch cho được? "Có muốn tôi tìm mấy cô gái kia đến đối chứng ba mặt một lời không?" Lăng Khắc Cốt khản trương nhìn Hi Nguyên. Scandal năm đó

hắn đã khiến Hi Nguyên bị tổn thương rất nặng? Bây giờ suy nghĩ một chút, anh cảm thấy thật có lỗi.

"Em chỉ cần bỏ ra ít tiền là có thể khiến cho máy cô đó im miệng, tôi vậy mới không tin. Anh lại có thể bỏ bớt sức quyến rũ đi!" Hi Nguyên ngang ngược quay cái miệng nhỏ nhắn đi nơi khác, không tin tưởng nói. Bằng tài lực của Lăng Khắc Cốt, chút chuyện nhỏ này mà lại không giải quyết được hay sao?

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt vô lực há hốc miệng, nhưng không cách nào biện giải cho mình.

"A! Buồn ngủ quá! Mới từ Pháp bay đến Trung Quốc, liền bị anh bắt lên máy bay, mệt chết đi được. Tôi muốn đi ngủ, anh không cần quấy rầy tôi!" Hi Nguyên ngáp dài, không quên phân phó Lăng Khắc Cốt.

"Ngủ đi. Khi máy bay hạ cánh tôi sẽ gọi em." Lăng Khắc Cốt ấn đầu cô vào trong ngực mình, sau đó cầm tấm chăn đắp lên cho Hi Nguyên, động tác cẩn thận từng li từng tí giống như đang chăm sóc một bé gái. Hi Nguyên nằm ở trước ngực Lăng Khắc Cốt cười trộm, tận tình hưởng thụ chăm sóc của anh. Được anh cưng chiều như vậy, khiến cho cô có loại cảm giác giống như khi còn bé. Hạnh phúc đã lâu mới lại có được khiến cho cô có cảm nhận lần trở về nước này không phải là quyết định sai lầm.

Thượng Tể liếc Lăng Khắc Cốt, lại nhìn mẹ một chút, bất mãn cong môi lên: "Cha, Tiểu Tể cũng muốn ngủ."

Nhìn ra ánh mắt ghen tỵ của con trai, Lăng Khắc Cốt cười phát tay với hộ vệ một cái: "Tiểu Tể, để chú Tổng ôm con ngủ."

"Con cũng muốn cha ôm cơ!" Tiểu Tể leo lên chân Lăng Khắc Cốt, làm nũng ở trên người anh.

Hi Nguyên bởi vì sự gia nhập của Thượng Tể, mơ màng phát ra âm thanh không rõ nghĩa. Lăng Khắc Cốt sợ đánh thức cô, tranh thủ thời gian nói với Tiểu Tể: "Hu! Mẹ mệt nhọc, chúng ta đừng làm âm ỉ mẹ. Lần khác đi máy bay, ba sẽ ôm con."

"Vậy còn có thể miễn cưỡng chấp nhận được." Tiểu Tể đóng đưa cái đầu nhỏ giọng điệu hệt như một người lớn vậy.

Hộ vệ đi tới ôm lấy Tiểu Tể, đem không gian để lại cho hai người Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên. Lúc này, Lăng Khắc Cốt mới kịp tranh thủ nghỉ ngơi một chút. Anh vuốt lưng Hi Nguyên, cảm nhẹ nhàng gác qua đỉnh đầu của cô. Cảm giác chân thực ôm bé con thật tốt quá! Khóe mắt Lăng Khắc Cốt có chút ướt át. Thế giới của anh đã từng là một màu xám. Cuộc sống của anh ở trong tuyệt vọng. Là bé con mang lại ánh sáng cho bầu trời màu xám tro của anh, khiến cho anh cảm nhận được cuộc sống tốt đẹp. Anh buông lỏng tinh thần, ôm Hi Nguyên đang giả vờ ngủ say. Đến Newyork thì đã gần đến nửa đêm. Lăng Khắc Cốt cũng không có đánh thức Hi Nguyên. Anh ôm cô chậm rãi đi xuống máy bay, ngồi vào một chiếc Lincoln phiên bản dài đã sớm chờ đợi ở bên ngoài phi trường.

"Tổng giám đốc, vụ phóng hỏa phải" Nghênh đón phía trước, anh quản lý chi nhánh công ty Paul muốn báo cáo tình huống hăng với anh.

Lăng Khắc Cốt lập tức vung tay lên ý bảo đối phương im miệng. Anh không muốn bởi vì làm việc mà đánh thức bé con.

Paul tò mò nhìn sang cô gái trong ngực Lăng Khắc Cốt. Chưa bao giờ thấy qua Tổng giám đốc đối với phụ nữ nào dịu dàng như thế, anh thật muốn biết cái cô gái nhỏ thoát nhìn rất trẻ này rốt cuộc làm thế nào bắt được trái tim Tổng giám đốc.

"Chuyện công tác ngày mai đi tới công ty rồi bàn." Lăng Khắc Cốt hạ thấp giọng nói với Paul. Paul hiểu ý cười cười: "Tổng giám đốc, cô ấy rất đẹp." "Mẹ của con tôi." Lăng Khắc Cốt kiêu ngạo mà gật đầu một cái, ôm chặt Hi Nguyên giống như là khoe khoang. Paul kinh ngạc nhìn về phía bé trai chỉ lộ ra tóc ngắn màu đen trong ngực hộ vệ đó, chỉ vào hỏi anh: "Đây là con trai của ngài?"

Lăng Khắc Cốt gật đầu một cái. Nụ cười của anh làm cho người ta có loại cảm giác hạnh phúc giống như toàn thế giới cũng bị anh ôm vào trong ngực. Paul hâm mộ nhìn Lăng Khắc Cốt. Đối với Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt đã qua cửa, anh đầy tò mò. Anh chỉ biết Lăng Khắc Cốt là một người đàn ông máu lạnh vô tình, bên cạnh chưa từng có một người phụ nữ nào, trong suốt ba năm anh ta làm việc cho Lăng Khắc Cốt này, chưa từng nghe thấy bất kì scandal nào liên quan tới anh. Đối với một người đứng ở đỉnh của Kim Tự Tháp giàu có, Lăng Khắc Cốt khiêm tốn đến khiến người cảm thấy thần bí. Rốt cuộc phải là người phụ nữ như thế nào, mới có thể buộc lại trái tim của Lăng Khắc Cốt?

Hi Nguyên ở trong ngực Lăng Khắc Cốt lâu bầu một tiếng, anh lập tức khẩn trương cúi đầu, kiểm tra dụng nhan đang say ngủ của cô. Lòng mi Hi Nguyên khẽ chớp mấy cái, khi xe hơi dừng ở trước cửa khách sạn thì rốt cuộc cũng mở mắt ra. "Lăng Khắc Cốt? Làm sao anh lại ở chỗ này?" Hi Nguyên còn chưa có hoàn toàn tỉnh táo, vừa nhìn thấy Lăng Khắc Cốt, lập tức kinh ngạc chỉ vào anh.

"Bé con, em quên?" Lăng Khắc Cốt bất mãn nhéo chặt lỗ mũi Hi Nguyên, "Tôi mới vừa nhặt được em ở phi trường."

"Nhặt được tôi?" Hi Nguyên hướng Lăng Khắc Cốt làm mặt quỷ, "Anh cho tôi là đồ bỏ đi sao?"

Lăng Khắc Cốt bị động tác của Hi Nguyên chọc cười, anh cười trầm thấp nói: "Tôi coi em như bảo vật, bảo vật cả đời giữ chặt trong lòng bàn tay."

"Như vậy còn nghe được!" Hi Nguyên thấy cửa chính khách sạn hoa lệ, lập tức đẩy Lăng Khắc Cốt ra, xuống xe.

Lăng Khắc Cốt cũng theo đó đi ra khỏi Lincoln, cánh tay dài của anh duỗi một cái liền nhốt chặt hông của Hi Nguyên: "Mệt không? Có muốn tôi ôm em đi vào hay không?" "Anh cho tôi không có. Umh. Chân." kháng nghị của Hi Nguyên bị Lăng Khắc Cốt cắn nuốt, cái lưới phản hồng mà mại của cô môi mọng của anh nhiệt tình mút chặt, giống như đang ăn kẹo que, vừa mút vừa liếm, hại lòng của cô cũng theo đó mà cuồng loạn. Một tia sáng của ánh đèn đột nhiên lóe lên chiếu sáng gương mặt của Lăng Khắc Cốt, Lăng Khắc Cốt còn chưa kịp kêu hộ vệ tiến lên ngăn trở, đối phương cũng đã chạy xa.

"Tên phóng viên đáng chết!" Từ trước đến giờ khiêm tốn, Lăng Khắc Cốt không vui nhỏ giọng nguyên rủa, anh ra lệnh cho hộ vệ phía sau, "Đi bắt hán tới đây! Một tấm hình cũng không được phép lưu lại!" Anh có dự cảm, nụ hôn của anh và bé con rất nhanh ngày mai có thể trở thành cái tít của tất cả các trang đầu báo ngày mai. Đột nhiên mất phương của anh lóe qua một chút tinh quang, cười đến cực kỳ quý bí. Có lẽ truyền thông có thể giúp anh, khiến bé con không cách nào phủ nhận quan hệ với anh nữa. "Các cậu quay trở lại!" Anh vội vàng kêu đám cận vệ quay trở lại. Đối với tin tức ngày mai, anh có loại cảm giác mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Tình yêu tuyệt vời của Khắc Cốt (2)

"Lăng Khắc Cốt, làm thế nào đây? Tôi không muốn phải trở thành người tình số 102 của anh!" Nụ hôn của bọn họ nếu như bị giới truyền thông công khai, cô chính là scandal người tình thứ 102 của anh. Kỳ quái, ba năm nay, Lăng Khắc Cốt không hề có scandal nào. Lăng Khắc Cốt một mực yên lặng chú ý nhìn khiến Hi Nguyên không khỏi bồn chồn.

Lăng Khắc Cốt bất đắc dĩ cười nói: "Hết cách rồi, nơi này là nước Mỹ, ngoài tầm tay của tôi."

"Sao không hạ lệnh cho Tổng thống Mỹ, phong tỏa tất cả tin tức?" Biết quyền thế của Lăng Khắc Cốt đến ngay cả chính khách các nước cũng đều kiêng kị ba phần, Hi Nguyên bất mãn phùng mang trợn má.

"Tôi với tổng thống đương nhiệm không có giao tình. Bé con, chớ có bận tâm tới chuyện này nữa, chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi." Lăng Khắc Cốt lại nói mấy lời mập mờ, Hi Nguyên vừa thấy anh nháy mắt thì khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên kiều diễm như Hồng Hà, da mặt vốn mỏng trên mặt cô không ngừng lan tỏa, hấp dẫn ánh mắt Lăng Khắc Cốt.

"Tôi muốn ngủ cùng con trai tôi! Ai muốn trở về phòng với anh? !" Hi Nguyên ngang ngược hừ nhẹ một tiếng, bỏ chạy vào khách sạn.

"Tiểu thư, phiền cho tôi một phòng đơn." Hi Nguyên đứng ở trước quầy, cười đến hết sức ngọt ngào, khiến nhân viên phục vụ khách hàng lập tức ấn tượng với cô cho ngay một điểm tuyệt đối. Nhân viên phục vụ khách hàng có chút ngượng ngùng giải thích: "Tiểu thư, hiện tại cả khách sạn cũng chỉ còn một gian phòng ở lầu cuối, giá tiền hơi đắt một chút, nếu ngài cảm thấy có thể chấp nhận được, tôi liền lấy cho ngài."

"Cho tôi cái chìa khóa." Hi Nguyên cười nói. Dù là 'phòng cho Tổng thống', cô cũng chấp nhận được, bởi vì cô không nghĩ là nhanh như thế cùng Lăng Khắc Cốt ngủ trên một cái giường. Nhân viên phục vụ khách hàng mới vừa lấy ra cái chìa khóa đưa cho Hi Nguyên, liền bị Lăng Khắc Cốt đoạt lấy.

"Bé con, tôi đã sớm chuẩn bị một phòng rồi, không cần phải đặt thêm một phòng nữa đâu. Em và Tiểu Tễ ở chung một phòng với tôi." Lăng Khắc Cốt cường thế khoác hông của Hi Nguyên. Ở thời điểm anh đang mãnh liệt cần bé con, cô sao có thể đi nơi khác ngủ? Dục vọng anh nhìn ba năm, hôm nay nhất định phải lấy được thỏa mãn.

"Anh là như thế nào với tôi? Ba? Đường như tám năm trước chúng ta cũng đã thoát khỏi quan hệ cha con. Ông xã? Hình như tôi cũng chưa có gả cho anh. Người tình? Hình như tôi cũng không có đủ tiền trả cho mặt trắng nhỏ (tiểu bạch kiểm) như anh. Lăng Khắc Cốt, anh không có lý do gì để mà kéo tôi đi làm ấm giường." Hi Nguyên trêu cợt Lăng Khắc Cốt, cô cao ngạo ngẩng đầu lên, đoạt lại cái chìa khóa trong tay anh, liền xoẹt một cái chạy qua anh hướng về phía thang máy.

Mặt trắng nhỏ? Lăng Khắc Cốt nhìn nhìn lại bản thân từ đầu tới chân, anh có điểm nào cho thấy mặt trắng nhỏ? Vật nhỏ, dám nhạo báng anh như vậy!

"Lăng Hi Nguyên, tôi muốn làm chồng em!" Lăng Khắc Cốt không để ý có nhiều người đang có mặt trong hành lang, lớn tiếng gọi với theo Hi Nguyên đang chạy về phía thang máy.

"Anh là người thứ 188 cầu hôn tôi, chờ tôi đá rớt đài 187 người đàn ông trước mặt xong sẽ nghĩ tới anh." Hi Nguyên cười đến vô cùng xảo trá, rất buồn cười. Lời của cô khiến Lăng Khắc Cốt cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Số 188? Vậy anh phải chờ tới lúc nào? Bé con rõ ràng là đang gây khó khăn cho anh.

Hi Nguyên cười nói xong, thang máy đang chuẩn bị đóng lại. Tốc độ của Lăng Khắc Cốt nhanh đến khiến Hi Nguyên không kịp phản ứng, ở thời điểm cửa đang từ từ đóng lại, anh thế nhưng từ ngoài trăm thước nhanh chóng vọt tới bên cạnh thang máy, dùng đôi tay chống lại cửa thang máy đang đóng, đẩy mở ra, chen vào.

"Anh đi ra ngoài! Ai cho anh vào đây?" Hi Nguyên đẩy Lăng Khắc Cốt, muốn đẩy anh ra ngoài. "Thang máy là công cộng." Lăng Khắc Cốt vây Hi Nguyên lại trong vòng tay anh và tường thang máy, tà mị cười nói. "Vậy tôi đi ra ngoài!" Hi Nguyên đẩy Lăng Khắc Cốt ra, liền muốn chạy đi. Khi anh lần đến gần bên cạnh cô thì lòng của cô liền bắt đầu mất khống chế đập loạn lên, mặt của cô nhất định là rất đỏ, sờ cũng bỏng đến phát sợ.

"Không cho đi!" Lăng Khắc Cốt nhanh chóng đè số tầng lầu, khởi động thang máy. "Tiểu Tễ của tôi!" Hi Nguyên nhớ tới con trai vẫn còn ở dưới lầu, lo lắng nắm Lăng Khắc Cốt. "Hộ vệ sẽ đưa nó tới phòng của chúng ta, em bây giờ nên lo lắng cho chính em đi." Lăng Khắc Cốt mê hoặc cười tiến tới gần Hi Nguyên. "Anh đừng tới đây!" Hi Nguyên vừa lui về phía sau, vừa hét hoảng quát kêu Lăng Khắc Cốt dừng bước.

Lăng Khắc Cốt nhếch môi mỉm cười, lộ ra nụ cười mỉa mai hoặc chế nhạo. Đang lúc Hi Nguyên bị nụ cười của anh mê hoặc thì một kéo lấy cô ôm vào trong ngực, môi nóng bỏng lập tức áp lên đôi môi hồng của cô, tràn trề mật ngọt. Anh không cho Hi Nguyên một chút cơ hội phản kháng, bá đạo mà cuồng dã mút lấy môi cô, khi cô đang bị mê hoặc mất hết sức phòng bị thấp giọng lầm bầm thì cay mở hàm răng ngọc của cô, vọt vào triền miên với cái lưỡi mềm ngọt của cô. Nụ hôn giống như tia lửa cuồng nhiệt đốt nóng cả không gian nhỏ hẹp trong thang máy, Hi Nguyên chỉ cảm thấy cả người nóng ran, nhất là đầu lưỡi bị anh cắn mút, truyền đến từng trận cảm giác kích thích tê dại, khiến cho cô không nhận được run rẩy. Hi Nguyên đã ba năm chưa từng bị hôn, ngay thơ liếm liếm cánh môi khô khốc, lông mi thon dài hơi run rẩy run như cánh bướm xinh đẹp đang khẽ vẫy cánh. Tròng mắt đen của Lăng Khắc Cốt bởi vì phản ứng non nớt này của cô mà trở nên u ám, trong đôi mắt tinh anh xẹt qua ý cười nhàn nhạt, môi mỉm cười càng thêm cuồng dã.

"Ngừng. Tôi. Không có cách nào. thờ được." Hi Nguyên bị Lăng Khắc Cốt hôn thiếu chút nữa hít thở không thông, cô đỏ mặt, đây Lăng Khắc Cốt. Lăng Khắc Cốt hài lòng buông cô ra, nhưng cũng không có rời khỏi cánh môi của cô, vẫn còn khẽ chạm lên cắn nhẹ. "Rất ngọt! đúng như trong trí nhớ của anh." Lăng Khắc Cốt dùng môi mỉm vuốt ve môi hồng của Hi Nguyên, trầm mê thấp giọng lầm bầm. Cánh môi này anh đã nhớ nhưng ba năm, khát vọng ba năm, hôm nay rốt cuộc đã được lần nữa thưởng thức như ước nguyện, anh ném thế nào cũng thấy không đủ. Anh thật muốn giấu cô làm của riêng, khóa chặt ở trong lòng mình.

"Đó là bởi vì ba năm nay kỹ thuật hôn của tôi đã được bạn trai tôi huấn luyện tốt." Hi Nguyên bắt đầu hừ một cái nói. "Đưa nhóc nói dối đáng yêu!" Lăng Khắc Cốt mới không tin lời Hi Nguyên nói, từ thân thể run rẩy lúc rời của cô anh đã biết, ba năm nay, cô ngay cả một nụ hôn cũng chưa từng có. "Người nào nói láo? Tôi nói là sự thật!" Hi Nguyên quát cường phản kháng. Anh cứ như vậy chắc chắn những năm này cô không có người đàn ông nào khác? Trời mới biết có bao nhiêu người đàn ông xếp hàng muốn trở thành bạn trai được cô tuyển, chỉ là không ai khiến cho cô để mắt. Ngay cả anh Thẩm vừa đẹp trai lại giàu có không mấy người sách kịp còn không thể khiến cho cô động lòng, cô còn có thể coi trọng ai chứ?

"Ai nói dối là con chó con." Lăng Khắc Cốt dùng ngón tay trở ngoắc ngoắc mũi dọc dừa của Hi Nguyên, nhạo báng cô. "Anh mới là chó con ý!" Nghe được mình bị anh nói thành chó nhỏ, Hi Nguyên lập tức bắt đầu chống nạnh, dùng một đôi mắt đầy tức giận nhìn anh chăm chăm. "Em là chó mẹ nhỏ của tôi." Lăng Khắc Cốt cười tà cần vành tai Hi Nguyên, nhẹ nhàng mút lấy. Khi đầu lưỡi anh thăm dò vào viên tai Hi Nguyên thì cô kim lòng không được đầu ngẩng lên giữa ra sau, trầm mê nhắm mắt lại. Cửa thang máy lúc này đột nhiên mở ra, dừng lại ở lầu cuối. Hi Nguyên đỏ mặt đẩy Lăng Khắc Cốt ra, chạy về phía căn phòng có số tương ứng ghi trên thẻ từ. Lăng Khắc Cốt cũng không đuổi theo cô, anh nện bước chân ưu nhã đi ra khỏi thang máy, từ từ đi theo sau lưng Hi Nguyên. Hi Nguyên mở cửa phòng, vọt vào phòng, nhốt Lăng Khắc Cốt ở ngoài cửa.

Lăng Khắc Cốt đứng ở trước cửa phòng của cô, lộ ra nụ cười thần bí. Lúc này, một thang máy khác cũng mở ra, hộ vệ ôm Thượng Tể đi ra. "Tổng giám đốc, muốn để tiểu thiếu gia ở đâu ạ?" Hộ vệ cẩn thận từng li từng tí hỏi. "Đưa cho tôi." Lăng Khắc Cốt đưa tay ra, nhận lấy con trai. Tiểu Tể ngủ rất ngon, đôi mắt đẹp kia đã bị hàng mi dài che khuất, thoát nhìn liền giống như một tiểu vương Tử đang say giấc. Lăng Khắc Cốt càng nhìn càng kích động. Tiểu Tể ở trong mắt của anh, là đứa bé đáng yêu nhất trên thế giới này. Anh cẩn thận từng li từng tí ôm con trai đi về phía phòng Tổng thống của mình, cũng ra lệnh cho đám cận vệ lui ra. Anh muốn cùng Tiểu Tể ở chung một chỗ. Bé con tước đoạt quyền lợi chung sống của anh với Tiểu Tể, anh muốn hưởng thụ thật tốt một chút Thiên Luân Chi Nhạc (quan hệ, tình cảm cha con). Cảm giác thân thể nhỏ nhỏ của Tiểu Tể nằm ở trong ngực anh khiến cho anh nhớ lại tâm tình của anh khi anh nhặt được bé con. Anh đem Tiểu Tể đặt vào trên giường, chân tay vụng về giúp con trai cởi trang phục, đắp kín mền. Nhìn Tiểu Tể ngủ ngon lành đến như vậy, trong tròng mắt đen lạnh lùng của Lăng Khắc Cốt ngập đầy nhu tình. Anh vươn tay vuốt mặt của con trai, yêu thích đến không thể rời tay. Một loại cảm giác kiêu ngạo của người cha khiến cho anh hết sức tự hào. Đây là món quà tuyệt vời nhất bé con tặng cho anh. Thượng Đế vẫn chưa bỏ rơi anh, chẳng những trả bé con lại cho anh, còn ban cho anh một con trai đáng yêu như vậy.

Phòng của Hi Nguyên ở ngay sát vách phòng Tổng thống của anh, thậm chí ngay cả ban công cũng thông liền với nhau. Hi Nguyên cũng không biết, nhưng Lăng Khắc Cốt mỗi lần tới Newyork cũng ở tại khách sạn này lại vô cùng rõ ràng. Chờ Tiểu Tể ngủ say rồi, Lăng Khắc Cốt mới không nỡ đứng dậy. Anh lướt qua lan can, nhảy vào ban công sát vách. Từ cửa sổ sát đất trong suốt, anh có thể thấy Hi Nguyên đang trên giường trở mình trần trọc, hình như ngủ cũng không an ổn. Khóe môi anh lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Tay của anh ở trên cửa sổ sát đất nhẹ nhàng sờ một chút, khóa liền bị anh mở ra. Anh rón rén đi vào phòng, vừa đi vừa cởi mặc áo. Khi anh leo lên giường Hi Nguyên thì trên người một chút y phục cũng đã không thấy.

Hi Nguyên trong lúc mơ màng màng, bị một đôi tay ôm chặt lấy, lưng của cô dán lên một lồng ngực nóng bỏng. Khi ngực cô bị người nắm lấy thì cô lập tức mở mắt. "Lăng Khắc Cốt? Sao anh vào đây được?" Hi Nguyên thấy gương mặt tuấn tú của Lăng Khắc Cốt thì bắt đầu hỏi. Cô rõ ràng trước khi ngủ đã khóa kỹ cửa, cửa sổ, anh lại vẫn có thể xông vào. "Đi vào." Lăng Khắc Cốt vừa cởi nút áo ngủ của Hi Nguyên, vừa hôn vành tai nhạy cảm của cô. Hi Nguyên xoay người lại, ngang ngược nhìn chăm chăm Lăng Khắc Cốt: "Đi ra ngoài! Không có sự cho phép của tôi không được vào!" "Anh vào thế nào thì cứ thế đi ra cho tôi?" Lăng Khắc Cốt mở mền ra, không chút xấu hổ để Hi Nguyên chu du khắp thân thể không mảnh vải che thân của anh. Khi Hi Nguyên nhìn đến cái vật to lớn sưng huyết của anh thì mặt đỏ bừng. Cô vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa. Lăng Khắc Cốt cười hôn Hi Nguyên, anh nhanh chóng kéo rơi áo ngủ của Hi Nguyên, ôm cô vào trong ngực.

Thân thể không có bất kỳ ngăn cách nào dán chặt chung một chỗ, khiến Lăng Khắc Cốt không cách nào áp chế kích động. Phần thân thể nào đó của anh nhanh chóng bành trướng, nóng bỏng, kêu gào muốn bắt đầu chiến đấu. Nhưng bé con của anh còn chưa có chuẩn bị xong. Lăng Khắc Cốt liều mạng khống chế phản ứng của thân thể, từng bước dần dặt khơi gợi Hi Nguyên cùng anh trầm luân. Môi cùng tay của anh ở trên người cô tạo ra tia lửa, khiến cho thân thể do cứng ngắc của cô trở nên mềm mại. Hi Nguyên cảm giác mình giống như là đang ngâm trong một suối nước nóng, bị bàn tay êm ái của Lăng Khắc Cốt vuốt ve. Môi của anh mút lấy bộ vị nhạy cảm nhất của cô, khiến cho cô không nhận được cong người lên, tổng chúng vào trong miệng của anh. Cô mê loạn không biết mình đang làm gì, chỉ biết là toàn thân nóng bỏng. Đột nhiên mặt đạo bị vật khổng lồ của Lăng Khắc Cốt lấp đầy, cô khó có thể khống chế thét chói tai. Thật chặt, nóng quá. Loại cảm giác này khiến Hi Nguyên ba năm không có bị người đụng chạm nhận không được run rẩy. Thân thể cô không ngừng co rút lại, ngược lại dẫn tới Lăng Khắc Cốt một hồi bị xoắn chặt giống như chịu một trận công kích.

"A. Nhẹ một chút. Đau." Hi Nguyên vẫn không cách nào thích ứng với kích thích đột nhiên ập tới này, mười ngón tay thon dài ở phần lưng Lăng Khắc Cốt lưu lại dấu tay kích thích. "Còn đau không?" Lăng Khắc Cốt tranh thủ rút lui ra khỏi thân thể Hi Nguyên, lo âu cúi đầu, thổi nơi đang sưng đỏ kia. "Không nên như vậy, nhột." Hi Nguyên cười cười đẩy đầu Lăng Khắc Cốt ra, trốn qua một bên. Lăng Khắc Cốt xông đến trên người của cô, bá đạo dúi đầu vào đó. Anh dùng đầu lưỡi khẽ mút vết thương bị anh xé rách, nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, bé con, tôi không biết em lại nhạy cảm như vậy."

"Ừ. Không cần. A." Hi Nguyên mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt. Anh thế nhưng lại hôn chỗ đó của cô! Khi cảm thấy Hi Nguyên đã

chuẩn bị thật tốt thì Lăng Khắc Cốt mới lần nữa xông vào trong cơ thể cô. Mới đầu, anh chỉ là nhẹ nhàng đâm vào, rồi lại chậm rãi rút lui, khi cảm nhận được phản thân của anh bị bao bọc bởi chất dịch nóng ẩm thì anh mới bắt đầu gia tăng tốc độ, tận tình dong ruổi. kích tình đã bị chia xa ba năm khiến Lăng Khắc Cốt biến thành một mảnh sứ, anh không ngừng đòi lấy ngọt ngào của Hi Nguyên, đem yêu thương cùng nhớ nhung suốt ba năm toàn bộ đều buông thả. . . . Một phòng kiêu diễm, trong phòng tràn ngập mùi hương kích tình, làm cho người ta không nhận được trầm mê.

Không biết đã trải qua bao lâu, Hi Nguyên cuối cùng từ trong sự kích tình tỉnh táo lại, cô hồi hận đắm đuối của mình. Cô thế nào liền tha thứ cho Lăng Khắc Cốt nhanh như vậy rồi ? Không được! Cô còn muốn cho anh chịu thêm chút hành hạ nữa. Cô thừa dịp Lăng Khắc Cốt ngủ say, một cước đá anh xuống giường: "Cút!"

"Bé con?" Lăng Khắc Cốt ngã trên mặt đất khó hiểu nhìn Hi Nguyên. Bé con mới vừa không phải còn rất được sao? Thế nào lập tức trở mặt? Chẳng lẽ cô còn không có tha thứ cho anh?

Hi Nguyên dùng cái mền che kín mình, ngang ngược nói: "Kỹ thuật của anh còn không có bằng người tình thứ một trăm lẻ bảy của tôi, tôi chán anh!" "Người tình thứ 107?" tìm Lăng Khắc Cốt đập loạn nhìn Hi Nguyên. Cô có người tình? Anh tôi qua rõ ràng nhận thấy cô chặt khít, cô làm sao có thể có người tình? Hi Nguyên còn chưa tin anh, muốn dùng đến cái này để mà chọc giận anh sao? Cô cho là anh còn là Lăng Khắc Cốt chỉ biết ghen tuông kia, sẽ bị sự ghen tuông làm mất đi lý trí tổn thương cô?

"Đúng! Anh nhiều nhất cũng chỉ là người tình thứ một trăm lẻ tám của tôi mà thôi. Chỉ là, kỹ thuật của anh cũng chỉ có thế, mới có một ngày tôi đã thấy mệt mỏi. Anh đi đi, ngày mai tôi sẽ tìm người tình thứ 107 của tôi tới, để anh ta phục vụ tôi cho thật tốt." Hi Nguyên với lấy cái quần lót nằm rơi trên đầu giường ném lại cho anh, chu cái miệng nhỏ nhắn nũng nịu lên.

"Cái tên thứ 107 kia ở đâu? Tôi muốn tỉ thí với hắn. Nếu không buổi tối để cho hai người chúng tôi cùng nhau hầu hạ em, xem ai lợi hại hơn." Lăng Khắc Cốt tuyệt không cảm tức, ngược lại cười đến rất tà ác. "Anh cút!" Hi Nguyên giận đến ném cho anh cái gối. Lăng Khắc Cốt nói bậy cái gì vậy? Anh coi cô là sắc nữa hay sao? Còn nói hai người cùng nhau hầu hạ cô?"Nhớ buổi tối gọi hắn tới, chúng ta cùng nhau. . . ." Lăng Khắc Cốt cười lớn mặc quần dài, đi ra khỏi phòng của Hi Nguyên. Hi Nguyên giận đến nhìn chằm chằm cửa phòng. Cô đi đâu tìm được người tình thứ 107 chứ? Cô nắm lấy cái gối ôm, coi nó như thành Lăng Khắc Cốt, dùng sức đâm. Tên đàn ông thôi! Thế nào mà cô lại chọc không được cái người đàn ông lúc nào cũng chỉ biết ghen tỵ kia chứ?

Lăng Khắc Cốt sau khi trở lại phòng, tắm nước lạnh một cái, dập tắt nốt chút dục vọng còn sót lại. Hết cách rồi, vừa gặp phải bé con, anh cũng chỉ muốn làm loại chuyện đó, hoàn toàn mất đi tỉnh táo cũng sự kiềm chế vốn có. Anh cười lắc lắc đầu. Là sức quyến rũ bé con của anh quá lớn. Ba năm không thấy, cô đã sinh Tiểu Tề, càng thêm trở nên mê người, nhất là nơi đầy đặn đã nuôi lớn bảo bảo, cảm giác mềm mại đó thật khiến cho anh muốn cắn một cái. Nghĩ đến đây, thân thể của anh lại mất khống chế trở nên cứng rắn. Lăng Khắc Cốt liều mạng hít sâu, ra lệnh cho chính mình tỉnh táo. Mặc dù anh cũng rất muốn cùng bé con ở chung một chỗ, nhưng anh hôm nay còn có chuyện rất quan trọng phải làm. Tắm xong, anh mặc bộ một thân trang Armani màu xanh dương nhạt, đeo một cái cà vạt màu xám bạc, cả người làm cho người ta một loại cảm giác thân thiện. Hôm nay phải tới trấn an người thân của những người bị nạn, anh không thể mặc toàn thân áo đen nữa, khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo. Chi nhánh công ty bị người ta phóng hỏa, bị thiệt hại không nhỏ, còn có mấy công nhân bị chết cháy. Nguyên nhân của hỏa hoạn anh đã phái người đi điều tra, tin tưởng số liệu có được còn đầy đủ hơn là cảnh sát.

Cảnh sát dám nói là công nhân không cẩn thận, đầu thuốc lá hút xong ném trong xưởng vô tình gây nên hỏa hoạn. Anh không tin lý do này. Quản lý công ty luôn luôn nghiêm cẩn, chưa từng có công nhân dám hút thuốc ở trong xưởng. Cho nên, hỏa hoạn vô cùng có thể là người làm. Mấy năm này, luôn có một lực lượng bí ẩn đang đối kháng với anh, hơn nữa đối phương hình như nắm rất rõ về công ty của anh, thậm chí biết rõ đâu là nhược điểm của anh. Rốt cuộc là người nào có hiểu biết như vậy lại đang muốn đối phó với Ứng tập đoàn? Hay là chỉ muốn đối phó với một mình anh?

"Cha, mẹ đâu?" Tiểu Tề đột nhiên chân không chạy đến cạnh anh. Ôm lấy chân của anh hỏi. "Mẹ ngủ ở phòng bên cạnh, cha ôm con qua tìm mẹ." Lăng Khắc Cốt ôm lấy con trai, đi ra khỏi phòng tổng thống. Anh lịch sự gõ cửa, cũng không cho Hi Nguyên cơ hội trả lời, trực tiếp đẩy cửa vào. Hi Nguyên đang mặc quần áo, vừa thấy có người đi vào, bị sợ y phục trong tay rơi xuống đất. Nhìn thấy là Lăng Khắc Cốt, cô tức giận kéo ga giường che kín ngực của mình: "Lăng Khắc Cốt, anh là người man di à? Đi vào không biết gõ cửa?"

Lăng Khắc Cốt đem Tiểu Tề dúi vào trong ngực cô, cười thanh nhã nói: "Tôi gõ, là em không nghe thấy. Không tin em hỏi Tiểu Tề." Tiểu Tề liền vội vàng gật đầu, làm chứng cho Lăng Khắc Cốt.

"Tiểu Tề, ta là mẹ của con!" Hi Nguyên bắt mắt nhìn chằm chằm con trai. Mới có một ngày, Tiểu Tề liền nghiêng về phe Lăng Khắc Cốt? "Anh là cha nó mà!" Lăng Khắc Cốt cung chiều vò rối tóc Hi Nguyên, "Bé con, anh phải tới chi nhánh công ty, ban ngày nhàm chán thì tìm mấy người bạn lão Tổng cùng em đi dạo phố." "Tôi cũng không phải hàng tỉ phú, không cần phải có hộ vệ." Hi Nguyên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, khinh thường nói. Anh muốn dùng hộ vệ để giám sát cô sao?

"Bé con, anh không phải muốn giam cầm em, chỉ là vì nghĩ cho an toàn của em thôi." Lăng Khắc Cốt thở dài, anh biết những hành vi của mình lúc trước đã khiến Hi Nguyên bị thương tổn, cho nên lúc nào cũng phòng bị anh. "Không phải anh muốn cho bạn lão Tổng đi theo để giám sát em, chỉ cần nhớ gọi điện thoại cho anh thông báo vẫn bình an." "Hai mẹ con chúng tôi không có anh vẫn sống rất tốt? Anh đi mau, đừng làm phiền chúng tôi." Hi Nguyên ôm Tiểu Tề, hướng Lăng Khắc Cốt hạ lệnh đuổi khách. Lăng Khắc Cốt cúi đầu, ở trên môi Hi Nguyên hôn trộm một cái, mới rời đi.

"Mẹ, cái giường ở phòng này không có mềm mại như giường bên phòng cha, chúng ta lên lên qua bên kia ngủ, có được hay không?" Tiểu Tề ngồi ở trên giường, thân thân bí bí nói. "Đi phòng của ông ta còn nói là lên lên? Tiểu Tề, ông ta là cha con, chúng ta đang hoảng qua đó ngủ!" Hi Nguyên gõ đầu của con trai một cái, lẽ thẳng khí hùng (đúng lý hợp tình) nói. giường 'phòng cho Tổng thống' tất cả đều là được chế tạo rất đặc biệt, đương nhiên là tốt hơn rất nhiều những thứ ở phòng cô đang ở. Lăng Khắc Cốt tới qua ở phòng sang trọng như vậy không ngủ, lại tới tranh giành với cô. Thiệt là! Nhớ lại đêm qua cùng nhau lửa nóng triền miên, mặt của cô liền lại bắt đầu đỏ hồng."Mẹ, em làm chuyện gì sai trái rồi sao?" Tiểu Tề đột nhiên đến gần Hi Nguyên, tò mò nhìn cô."Người nào. Người nào làm việc sai trái chứ?" Hi Nguyên bị con trai nhìn mà chột dạ, lấp ba lấp bắp hỏi lại."Khi Tiểu Tề nói dối sẽ đỏ mặt, mặt mẹ so với Tiểu Tề còn hồng hơn, chẳng lẽ không đúng là làm việc gì sai trái sao?" Tiểu Tề ra vẻ người lớn ôm lấy bà vai, một bộ dạng ông cụ

non nói. "Mẹ tối hôm qua uống rượu! Cái gì mà làm việc sai trái? Không cho nói bậy!" Hi Nguyên bầm bầm khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính của con trai, trừng mắt lên hầm dọa.

"Trẻ con thì không được uống rượu! Chú Trầm luôn nói với mẹ như vậy, sao mẹ không biết nghe lời vậy?" Tiểu Tề học giọng điệu của Thẩm Đan dạy dỗ Hi Nguyên. "Mẹ là lớn người!" Hi Nguyên căm tức đẩy ngã con trai. Cô là một người mẹ vô dụng đến ngay con trai mình cũng không trông nom được, nếu để cho người ngoài biết được còn không cười chết cô sao. Thật không biết Tiểu Tề giống ai, nhỏ tí đầu óc đã thông tuệ hơn người. Tiểu Tề bị Hi Nguyên chọc lét cười đến không ngừng được: "Mẹ, Tiểu Tề sai rồi." Nhìn con trai cười đến không thở nổi, Hi Nguyên mới bằng lòng buông tay. "Tiểu Tề, mẹ dẫn con đi ăn Kentucky." Hi Nguyên vừa mặc y phục, vừa nói với Tiểu Tề.

Mặc dù ngày hôm qua ở trên máy đã ăn tối, nhưng trải qua một đêm vận động kịch liệt này, đã sớm tiêu hóa hết. Cô hiện tại đói đến nỗi ngực cũng dán vào lưng rồi, phải đi tìm gấp một chút gì đó nhét vào bao tử thôi.

"Kentucky? Mẹ, con muốn ăn đùi gà rán cay! Còn có khoai tây chiên, dâu tây Thánh Đại." Thượng Tề vừa nghe muốn đi Kentucky, lập tức vui mừng vỗ tay. Hai mẹ con tính tình giống nhau, cả hai đều thích ăn những thứ đồ ăn mà Lăng Khắc Cốt gọi là đồ bỏ đi. Dù sao Lăng Khắc Cốt cũng không có ở đây, vừa may để cô mang Tiểu Tề đi ăn ngấu ăn nghiêng, ăn sáng khoái. Hi Nguyên mặc cho Tiểu Tề thành bộ dạng thần si nhỏ, sau đó dắt tay nhỏ bé của cậu đi ra khỏi khách sạn. Thời điểm ra tới đại sảnh, cô cũng cảm giác có người len lén quan sát cô và Tiểu Tề, cô bèn chôn nhãn mày lại. Chẳng lẽ trên mặt cô có cái gì? Không thể nào. Cô trước khi ra khỏi cửa rõ ràng có soi gương. Hi Nguyên dắt Tiểu Tề đi ra khỏi khách sạn, mới đi ra, liền thấy một đám ký giả cầm máy chụp hình hướng về phía hai mẹ con bọn họ ra sức chụp. Hi Nguyên thấy thế, vội vàng ôm con trai vào trong ngực, lui vào trong khách sạn. Đám ký giả này xảy ra chuyện gì vậy? Cô hình như cũng không có nổi tiếng tới mức này mà?

Lúc này, bên cạnh có hai phục vụ đang trở về phía cô, dùng tiếng Anh nói: "Chính là cô ta, báo chí nói là người mới được sủng của Lăng Khắc Cốt. Còn có cả hình bọn họ đang ôm hôn." "Thật không biết đáng đáp cô ta có điểm nào tốt? Cô nhìn cô ta mà xem, muốn mặt không mặt mũi, muốn ngực không ngực, nào có xinh đẹp bằng tôi?" Một người phục vụ khác lắc mông kêu gọi, ngạo mạn nói, "Loại phụ nữ này còn mang cả con riêng, Tổng giám đốc Lăng mất mủ mới có thể chọn trứng có ta." "Cái này kêu là mảnh khoé. Cô có hiểu hay không?"

Hi Nguyên nghe được lời của hai người kia xong, mới hiểu được là do Lăng Khắc Cốt gây họa. Là hậu quả của vụ hôn ngày hôm qua! Cô đi tới trước quầy, muốn lấy mấy tờ báo ở quầy lễ tân, liền bắt đầu lật ra xem. Tờ báo nào cũng lấy vụ hôn của cô với Lăng Khắc Cốt lên trang đầu, nói cái gì mà "Ma Tước tìm Phượng Hoàng", "Giày thủy tinh của cô bé lọ lem" Hi Nguyên cười trả tờ báo lại cho vị tiểu thư ở quầy lễ tân, sau đó hỏi một câu: "Xin hỏi cửa sau của các vị đi lối nào vậy?"

"Mời cô đi thẳng về phía bên kia, gặp cầu thang thì rẽ trái, có một nhân viên làm việc ở cửa nhỏ ra vào đó." Cô gái lễ tân bị gương mặt tươi cười thân thiện của Hi Nguyên chinh phục, lập tức chỉ đường cho cô. "Cám ơn!" Hi Nguyên theo chỉ dẫn, thành công đi ra khỏi khách sạn. Cô cũng không muốn bị những ký giả kia cuốn lấy, lại không muốn cô và Tiểu Tề bị đói, cho nên bọn họ len lén chui ra theo cửa sau, ngoắc một chiếc taxi, liền phóng về hướng quầy Kentucky gần nhất. Hai mẹ con ăn no xong, cô lại dẫn Tiểu Tề đi dạo trong siêu thị bách hóa ở gần đó. Thời điểm bọn họ vừa bước ra khỏi cửa siêu thị, một đám ký giả y như ruồi bọ xông tới, hướng về phía bọn họ vừa dừng lại. "Tránh ra!" Bị ký giả vây công, Hi Nguyên ôm chặt Tiểu Tề vào trong ngực, chạy trời chết thoát ra ngoài.

"Tiểu thư Thượng Hi, cô quen biết Tổng giám đốc Lăng như thế nào?" "Tiểu thư Thượng, xin kể cho chúng tôi biết một chút về câu chuyện tình yêu của hai người." "Tiểu thư Thượng Hi, Tổng giám đốc Lăng không quan tâm tới con của cô sao?"

Liên tiếp vấn đề hỏi khiến Hi Nguyên căm tức. Đèn flash không ngừng lóe lên, cô và Tiểu Tề không cách nào trốn khỏi ống kính. Hi Nguyên giống như chạy nạn mở cửa xe taxi ra, cùng Tiểu Tề ngồi vào xong. Cô quay đầu lại, nhìn một đám ký giả vẫn không chịu buông tay mà xông về phía bọn họ, giận đến phùng mang trợn má. Cô bấm điện thoại của Lăng Khắc Cốt, rống lên với anh: "Lăng Khắc Cốt, anh đang ở đâu?"

Lăng Khắc Cốt nói ra địa chỉ chi nhánh công ty xong, cười hỏi cô: "Thế nào? Mới rời khỏi lập tức đã nhớ anh rồi sao?" "Nhớ cái đầu anh!" Hi Nguyên tức giận cúp điện thoại, nói cho tài xế biết địa chỉ, thẳng hướng tới chi nhánh công ty.

Lăng Khắc Cốt đang cùng với đám trợ thủ bàn luận về vụ hỏa hoạn, buổi sáng anh đã trấn an được người thân của những người thiệt mạng, thấy bộ dạng đau lòng của đám người mất người thân kia, anh càng kiên quyết hơn, nhất định phải nghiêm trị người phóng hỏa. "Tìm được Miêu Đầu Ưng, tuyệt không nương tay! Giết không tha!" Biết là Miêu Đầu Ưng ra tay, Lăng Khắc Cốt giận đến môi mím chặt. Mấy năm này, Miêu Đầu Ưng giống như bóng ma, lúc nào cũng xuất hiện ở chung quanh anh, tiến hành trả thù anh. Vậy mà anh lại không cách nào bắt được hắn, mỗi lần có được tin tức của Miêu Đầu Ưng, thì hắn đều biết trước mà trốn thoát. Giống như có người mật báo cho hắn vậy. Chẳng lẽ bên cạnh anh có gian tế? Chuyện của công ty cơ bản cũng đã giải quyết xong, anh đang định tuyên bố tan hợp, bỗng thấy Hi Nguyên ôm Tiểu Tề vọt vào phòng họp.

"Lăng Khắc Cốt, đều tại anh!" Hi Nguyên xông về phía Lăng Khắc Cốt, liền bắt đầu vung quả đấm đấm anh. Một đám nhân viên tất cả đều chết sững tại chỗ. Bởi vì Hi Nguyên chưa bao giờ xuất hiện tại chi nhánh bên Mỹ của công ty, lúc trước Lăng Khắc Cốt lại bảo vệ cô rất tốt, cho nên trừ Paul ngày hôm qua gặp qua cô, những người khác tất cả đều không nhận ra cô. Mọi người hết sức tò mò quan sát cô. Người nào không biết Lăng Khắc Cốt là một nhân vật lợi hại trên thông thiên văn dưới tường địa lý? Cô thậm chí có can đảm đánh Lăng Khắc Cốt giàu có không mấy đối thủ. Lăng Khắc Cốt phát tay với mấy nhân viên dưới quyền một cái, tất cả mọi người chỉ có thể thức thời rời đi. Mặc dù bọn họ cũng muốn lưu lại, thưởng thức những tình tiết tiếp sau. Đến khi trong phòng họp chỉ còn lại Lăng Khắc Cốt cùng mẹ con Hi Nguyên thì Lăng Khắc Cốt mới cầm tay Hi Nguyên, cung chiêu nói: "Người nào chọc em?"

"Là anh!" Hi Nguyên tức giận đá Lăng Khắc Cốt một cước, "Nếu không phải là tại anh hôn tôi, hôm nay tôi có thể lên trang đầu sao? Bọn họ nói tôi giống như là súng vật của anh, là người đàn bà cứ bám riết lấy anh không thả. Đáng ghét!" "Không phải em bám riết lấy anh không thả, là anh cứ bám lấy em không thả. Được rồi, không nổi giận, tức hại thân thể anh sẽ đau lòng." Lăng Khắc Cốt kéo Hi Nguyên vào trong ngực, dịu dàng dụ dỗ nói.

"Bọn họ nói tôi là Cô bé lọ lem, nói Tiểu Tề là con riêng." Hi Nguyên ủy khuất cắn môi. "Ai nói? Anh đi cắt lười của hắn!" Lăng Khắc Cốt ngoan độc nói. Dám nói thế với người phụ nữ và con trai của anh, tìm chết!

"Lăng Khắc Cốt, anh mau đăng báo về quan hệ giữa chúng ta cho tôi! Nói rõ nụ hôn kia chỉ là ngoài ý muốn, tôi với anh không có bất cứ quan hệ gì." Hi Nguyên mạnh mẽ ra lệnh. Cô chỉ muốn cuộc sống tự do tự tại trước mắt, cũng không muốn suốt ngày bị đám kí giả vây quanh, giống như cô là con thú nhỏ trong găng xiếc vậy.

"Em với anh không có quan hệ gì?" Lăng Khắc Cốt bất mãn nâng mặt của Hi Nguyên lên, "Vậy tối hôm qua là ai ở dưới thân anh nì non, còn kêu ‘mạnh chút’, ‘sâu hơn một chút’...". "Lăng Khắc Cốt, anh đừng nói nữa!" Hi Nguyên đỏ bừng hai gò má, "Tôi đâu có nói như vậy." "Không nói sao? Có muốn thử một lần nữa hay không?" Lăng Khắc Cốt làm bộ muốn cời y phục của Hi Nguyên. "Dừng tay! Tiểu Tề còn đang ở đây!" Hi Nguyên hất tay Lăng Khắc Cốt, tức giận ngồi vào cái ghế cách xa anh. "Bé con, gả cho anh đi." Lăng Khắc Cốt đột nhiên quỳ đến trước mặt Hi Nguyên, từ trong túi móc ra một cái hộp nhỏ hình trái tim chứa nhẫn kim cương, dịu dàng lồng vào ngón tay của cô, "Chỉ cần em gả cho anh, bọn họ sẽ không thể đàm luận được bất kì cái gì nữa." "Không! Tôi còn chưa có chơi đủ! Chờ tôi chán người tình thứ 107 của tôi rồi sẽ nghĩ tới việc có gả cho anh hay không." Hi Nguyên hất tay Lăng Khắc Cốt ra, nhưng cũng không có gỡ chiếc nhẫn trên ngón tay xuống.

Trong lòng Lăng Khắc Cốt cười trộm. Ba năm không thấy, bé con vẫn còn vô cùng đáng yêu như một đứa nhỏ vậy. "Em nhất định sẽ gả cho anh!" Lăng Khắc Cốt cười đến vô cùng chắc chắn. Từ triển miên đêm qua, anh cũng đã hiểu bé con yêu anh, nếu không cô vốn thù thân như ngọc sẽ không để cho anh đoạt lấy. Thân thể chật khít khao của cô đã nói lên tất cả, ba năm nay, cô chỉ có một người đàn ông là anh. Một loại cảm giác tự hào, kiêu ngạo của đàn ông khiến anh cười đến vô cùng mỉa mai, mắt phượng hẹp dài lóe ánh sáng mê người.

"Ai nói? Lăng Khắc Cốt, tôi sẽ rời khỏi anh!" Hi Nguyên ôm lấy Tiểu Tề, liền muốn chạy ra khỏi phòng. "Không cho!" Lăng Khắc Cốt chạy còn nhanh hơn cô, chỉ vài bước chân liền ôm gọn bọn họ vào trong ngực. "Bé con, em đừng để ý như vậy, những bài báo kia cũng không phải anh kêu bọn họ phát hành." Lăng Khắc Cốt ủy khuất tự bào chữa cho bản thân.

"Ai bảo anh nổi tiếng như vậy làm cái gì? Nhà giàu số một thế giới? Há? Lăng Hi Nguyên tôi lúc nào thì thành Hoàng Yến bị nuôi nhốt trong lồng nuôi của Nhà giàu số một thế giới rồi há?" Hi Nguyên đầy bụng ủy khuất nháy mắt. Có làm thì cũng đường đường chính chính là bà xã của anh! Cô không phải cũng không thêm làm người tình của anh!

"Anh đi đăng báo thanh minh, nói anh là người tình được bao nuôi của nhà thiết kế trang sức thế hệ mới nổi tiếng thế giới tiểu thư Thượng Hi, như vậy được chưa?" Lăng Khắc Cốt vòng chặt hông của Hi Nguyên, nhỏ giọng cầu khẩn.

"Cha, mẹ ngay cả con còn nuôi không xong. Mẹ nuôi sao được cha chứ!" Hi Nguyên còn chưa kịp mở miệng, Tiểu Tề đã thay cô mở lời.

Hi Nguyên nghe được lời của con xong, kiêu ngạo mà vô vô đầu Tiểu Tề: "Trẻ con là dễ dạy." Không hổ là con trai của cô!

Lăng Khắc Cốt ôm lấy Tiểu Tề, dùng sức捏捏 khuôn mặt của chú nhóc: "Cha có đầy đủ tiền của nuôi sống con, cho nên mẹ con chỉ cần phụ trách nuôi cha là được rồi."

Lăng Khắc Cốt cười đến tà ác, khiến Hi Nguyên giận đến nghiến răng: "Anh cứ như vậy liền chắc chắn tôi sẽ nuôi anh sao?"

"Em không nuôi anh thì muốn nuôi ai? Cái người tình thứ 107 không có thật đó của em hả?" Lăng Khắc Cốt hài hước nháy nháy mắt với Hi Nguyên.

"Anh!" Hi Nguyên giận đến trợn trừng con mắt to tròn, phùng má lên, lại không cách nào phản bác được lời Lăng Khắc Cốt. Người tình thứ 107 quả thực là không có thật.

"Bà xã, đi, chúng ta đi đối diện với truyền thông. Anh sẽ nói cho bọn họ biết, Tiểu Tề là con trai của anh, em, là cô vợ bỏ trốn của anh." Lăng Khắc Cốt cười ha ha, vòng hông của Hi Nguyên, cùng với cô đi ra khỏi phòng họp.

"Ai là bà xã của anh?" Hi Nguyên bất mãn đập Lăng Khắc Cốt một cước, tự mình chạy trước ra khỏi chi nhánh của công ty. Nhìn dáng vẻ không chút làm bộ làm tịch ươn ẹo của cô, Lăng Khắc Cốt cười lắc lắc đầu. Sớm muộn cũng có một ngày, bé con sẽ trở thành bà xã của anh. Thời điểm bọn họ trở lại khách sạn, còn chưa có xuống xe liền lại bị đám ký giả vây quanh.

Lăng Khắc Cốt nói trước đi xuống xe, nở nụ cười ưu nhã với đám ký giả: "Cám ơn các vị đã quan tâm tới Lăng mỗ, bà xã tôi rất xấu hổ, xin các vị xuống tay lưu tình." "Bà xã?" "Tiểu thư Thượng Hi là bà xã của Tổng giám đốc Lăng?" Mọi người cựa kỳ kinh ngạc ri tai nhau.

Đang lúc này, Hi Nguyên vẻ mặt bất mãn bước ra khỏi chiếc Lincoln, nói với đám kí giả: "Tôi và Tổng giám đốc Lăng không có bất kì quan hệ gì. Chúng tôi chỉ là đồng hương thuận đường thôi, các vị đừng nghe anh ta nói lung tung."

"À?" Các ký giả nhìn anh, không biết rốt cuộc lời của người nào mới là thật. Chỉ là, sau khi sự nghi hoặc qua đi, bọn họ trở nên càng thêm hưng phấn. Vẫn còn có người phụ nữ cự tuyệt Lăng Khắc Cốt! Một màn này không phải sẽ hấp dẫn người xem hơn sao? Bọn họ như mèo con ngửi được mùi mỡ vậy, liền hướng ống kính về phía Hi Nguyên.

"Các vị không cần chụp nữa! Tôi và Lăng Khắc Cốt không có quan hệ gì!" Hi Nguyên ôm Tiểu Tề rống to lên với đám kí giả. Thật tức phát điên lên! Cô đã nói không có quan hệ gì với Lăng Khắc Cốt rồi, đám người kia lại vẫn cứ chụp hình cô.

"Bà xã, đừng làm con chúng ta sợ." Lăng Khắc Cốt Tứ Lưỡng Bát Thiên Cân nói. Anh ôm lấy Tiểu Tề, cố ý để cho gương mặt của cậu nhóc với gương mặt lạnh lùng của mình ở cạnh nhau. Bất kỳ người sáng suốt nào vừa nhìn một cái là có thể thấy rõ ngay, đây là hai gương mặt vô cùng tương tự nhau. Bé con muốn phản bác cũng không có biện pháp. Anh muốn dùng lực lượng truyền thông ép Hi Nguyên thừa nhận anh. "Tổng giám đốc Lăng, bà xã của ngài rất thú vị." Một ký giả ngoại quốc tóc vàng mắt xanh hướng về phía Lăng Khắc Cốt nói đầy hàm mộ. "Là tôi chưa đủ tốt, cho nên cô ấy mới không thêm quan tâm tới tôi." Lăng Khắc Cốt u oán than thở, "Chẳng qua tôi sẽ không nản chí, nhất định sẽ khiến cô ấy động tâm mà trở lại bên cạnh tôi."

"Tổng giám đốc Lăng thật là nặng tình" "Sao tôi lại không gặp được một người đàn ông như vậy chứ?" Một nữ kĩ giả lập tức bị thâm tình của Lăng Khắc Cốt cảm phục.

Hi Nguyên hung tợn chống nạnh hướng về phía Lăng Khắc Cốt rống to: "Lăng Khắc Cốt, anh còn dám diễn trò, tôi liền tuyệt giao với anh!" Lăng Khắc Cốt vội vàng thu hồi nụ cười, nghiêm nghị nói với kỹ giả: "Bà xã tôi tức giận. Các vị, tôi đi đổ dành cô ấy đã. Chuyện này cứ như vậy nhé, phiền các vị lần sau đừng quấy rầy cô ấy nữa. Nếu không, đời tôi liền không cách nào kiếm nổi vợ rồi."

Thấy Lăng Khắc Cốt một bộ cầu khẩn, các kỹ giả cũng gật đầu một cái. Cái tin tức này hôm nay đã đầy đủ trở thành chủ đề đàm luận của khắp thiên hạ trong lúc trà dư tửu hậu. Vậy là đủ rồi.

"Cám ơn!" Lăng Khắc Cốt thành khẩn nói cảm tạ, liền ôm Tiểu Tễ đi về hướng của Hi Nguyên. Anh một tay ôm Tiểu Tễ, một tay vòng chắc Hi Nguyên: "Bà xã, đi thôi." "Tôi đã nói tôi không phải bà xã của anh!" Hi Nguyên đá văng Lăng Khắc Cốt, đoạt lấy Tiểu Tễ bỏ chạy vào khách sạn. "Hết cách rồi, tôi tổn thương cô ấy quá sâu." Lăng Khắc Cốt hướng các kỹ giả nhún nhún vai, "Đừng viết quá xấu về cô ấy, cô ấy thật sự rất đáng yêu."

Các kỹ giả làm làm một cái dấu tay "OK". Lăng Khắc Cốt hôm nay đã cho bọn họ một tin tức rất lớn, điều này đối với Lăng Khắc Cốt luôn luôn từ chối người ngàn dặm mà nói, đã là chuyện không dễ dàng tới cỡ nào rồi. Dù thấy vị tiểu thư Thượng Hi kia sức quyến rũ thật kinh người. Ngày thứ hai, các tờ báo lớn lại xuất hiện những dòng tít lớn "Tổng giám đốc Lăng, nhà giàu số một thế giới cũng không giải quyết được người phụ nữ - tiểu thư Thượng Hi khả ái". Nội dung bài báo, miêu tả Lăng Khắc Cốt thành một người đàn ông thâm tình, mà Hi Nguyên là cô vợ nhỏ trốn hôn của anh, câu chuyện tình yêu càng viết phần sau này càng lâm li lấy nước mắt người đọc, câu chuyện tình yêu này lấy được sự chú ý của rất nhiều người.

Lăng Khắc Cốt đổi ngược vị trí? Thế này còn tạm được! Hi Nguyên đọc xong tờ báo, hài lòng nhếch khóe miệng lên. "Bà xã, anh vẫn còn đối!" Lăng Khắc Cốt đột nhiên kéo xuống cô, lần nữa bao trùm lên trên người của cô, mỗi mông ở trên người cô, khắp nơi phóng điện. Hi Nguyên một cước đá anh xuống giường: "Trên bàn có sandwich, đói bụng tự mình đi ăn! Tôi muốn đi ngủ, không cho quấy rầy tôi!" Nói xong, Hi Nguyên kéo chăn liền đắp kín mặt, không để ý tới vẻ mặt u oán của Lăng Khắc Cốt nữa. Cái con sói hầu sắc này, cả đêm đều không cho cô ngủ, chỉ biết làm rồi lại làm, hại cô hiện tại hận không thể ngủ liền một phát ba ngày ba đêm.

"Anh ngủ cùng với em." Lăng Khắc Cốt chui vào chăn của cô, tứ chi quấn lấy thân thể cô. "Cút!" Hi Nguyên đẩy anh ra, lại phát hiện anh ôm quá chặt. Cô không thể để cho anh đụng tiếp nữa, nếu không thân thể sẽ tán rã. Xương cốt toàn thân cô đều đau đớn rệu rã. Ngày hôm qua, anh dùng hết đủ loại tư thế, hại hông của cô thiếu chút nữa cũng muốn gãy luôn. Thật chưa từng gặp qua người đàn ông nào lại dùng mãnh như vậy, làm cả đêm, vậy mà vẫn không thấy mệt mỏi.

"Anh chỉ muốn ngủ, như vậy cũng không được sao?" Lăng Khắc Cốt nháy mắt vô tội, che giấu đi sự xảo trá trong đáy mắt, dùng vẻ mặt u oán nhìn Hi Nguyên. "Chỉ cho phép ngủ!" Hi Nguyên lấy tay khép mí mắt Lăng Khắc Cốt lại, không cho anh tiếp tục nhìn cô. Anh mất thâm tình của anh luôn khiến tâm tình của cô không sao bình ổn được. Vừa đụng đến anh, cô sẽ hoàn toàn quên mất nguyên tắc của mình bị anh ăn sạch sành sanh.

"Ngủ!" Lăng Khắc Cốt rúc đầu vào ngực Hi Nguyên, hai cánh tay ôm chặt lấy eo thon của cô, cùng cô mập mờ dính sát vào một chỗ. Hi Nguyên mặc dù không quá muốn ở trong cái tư thế thân mật này, nhưng bởi vì Lăng Khắc Cốt quá cường thế, cô căn bản không đẩy anh ra được, cũng đành thôi không chống cự nữa. Cô ngáp một cái, mệt mỏi nhắm mắt lại. Thật rất buồn ngủ, chỉ trong chốc lát, cô liền tiến vào mộng đẹp, trong mộng, có một vật ấm áp mềm mềm đang liếm cắn khắp thân thể cô, khiến cho thân thể cô không ngừng nóng lên. Cô bỗng mở to hai mắt, thấy rõ trước ngực cái đầu quen thuộc kia, cô không vui rống to: "Lăng Khắc Cốt, anh lại muốn làm cái gì?"

"Anh đói." Lăng Khắc Cốt vô ăn ngọt ngào của cô, cười vô tà như một đứa trẻ. "Anh! Anh! Anh!" Hi Nguyên giận đến nói không ra lời. Mới vừa rồi anh nói chỉ ngủ, ngủ là như thế này sao? "Em cứ ngủ phần em đi, anh ăn phần của anh." Lăng Khắc Cốt lại cúi đầu, tiếp tục hưởng thụ mỹ vị trước mắt. "Ừ ả. Lăng Khắc Cốt, anh đang sờ chỗ nào vậy hả? !" Hi Nguyên cảm tức rống to. "Anh đói." Lăng Khắc Cốt mở chân Hi Nguyên ra, khi mặt vui vào trong ao đầm ướt át kia thì vẫn một bộ dáng vô tội. "A. Nhẹ một chút. A." Kế tiếp chính là những hình ảnh mập mờ thiếu nhi không nên nhìn, cả căn phòng chỉ nghe được tiếng rên rỉ của Hi Nguyên cùng tiếng thở thô gấp của Lăng Khắc Cốt. Cuối cùng, Hi Nguyên bị làm cho tới mí mắt cũng không nâng lên nổi, Lăng Khắc Cốt thì lại vẫn còn đang ở trong thân thể của cô tận tình dong ruổi.

Trên giường lớn trong một căn biệt thự, có hai cổ thân thể quấn lấy nhau. Tóc quần xinh đẹp của người phụ nữ tán lác trên ngực của người đàn ông, phần hông như rắn của cô ta vẫn dính chặt ở trên thân người đàn ông gãy gập, tạo nên một bức tranh dâm mỹ. Đột nhiên điện thoại đặt trên tủ đầu giường reo lên chói tai, người phụ nữ không vui hất tóc ra, lộ ra gương mặt quyến rũ. "Lệ Văn, con mẹ nó tôi bị Lăng Khắc Cốt truy lùng khắp nơi cứ phải tránh né như vậy, không thể cứ mãi như vậy, em chuẩn bị hộ chiếu giả cho tôi, tôi muốn rời khỏi nước Mi." Trong điện thoại truyền đến giọng nói gấp gáp của Diệp Bưu. "Miêu Đầu Ưng, anh vẫn không thể đi! Lăng Hi Nguyên còn chưa có chết, nó đã quay lại rồi! Anh giết chết nó, muốn bao nhiêu tiền tôi đều cho anh." Tường Lệ Văn âm ngoan nói. Qua báo chí ả thấy scandal của Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên, biết Hi Nguyên còn sống, ả liền giận đến muốn giết cái chết con ranh xấu xí đó. ả không có được, Hi Nguyên cũng đừng nghĩ lấy được! ả sẽ không để cho Hi Nguyên thuận thuận lợi lợi trở thành Lăng phu nhân!

"Tôi ngay cả mạng cũng sắp không giữ được rồi, tiền còn có tác dụng gì? Tường Lệ Văn, cô nhất định phải chuẩn bị hộ chiếu giả cho tôi, nếu không tôi sẽ đem chuyện năm đó hai chúng ta hợp tác nói với Lăng Khắc Cốt. Hai ta là châu chấu trên một cây (ý nói cùng hội cùng thuyền), ai cũng không trốn thoát!" Diệp Bưu uy hiếp Tường Lệ Văn. "Anh dám!" Tường Lệ Văn bị uy hiếp của Diệp Bưu làm cho luống cuống tay chân, "Miêu Đầu Ưng, anh dám nói ra chuyện đó, tôi sẽ giết chết anh!" "Tôi muốn hộ chiếu, năm trăm vạn Đô-la, một khẩu súng, còn có một cái xe hàng. Trưa mai phải có!" Miêu Đầu Ưng nói xong, liền cúp điện thoại.

"Miêu Đầu Ưng!" Tường Lệ Văn rống to vào điện thoại. Không có đáp lời của Diệp Bưu, ả tức giận đến thẳng tay ném điện thoại vào tường đối diện. "Bảo bối, đừng nóng giận." Người đàn ông phía dưới Tường Lệ Văn hôn thân thể của ả, tà khí khuyến ả. Tường Lệ Văn bị đối phương trên chọc thờ gấp liên tiếp, chỉ chốc lát sau liền quên sự phẫn nộ đối với Miêu Đầu Ưng, trầm mê ở trong kỳ xảo cao siêu của người tình. Khi tất cả thờ lại bình thường xong, ả mới nói với người đàn ông phía dưới: "Giúp tôi giết một người." "Người nào?" Người đàn ông tà khí xoa nắn thân thể của ả hỏi. "Diệp Bưu."

Tường Lệ Văn từ trong kẽ răng nặn ra ba chữ. Mặc dù Diệp Bưu đã thay ả đã làm không ít chuyện, nhưng hẳn biết quá nhiều, một khi Diệp Bưu nói ra bí mật của ả, Lăng Khắc Cốt tuyệt đối sẽ không tha cho ả. Vô độc bất trượng phu (không độc không phải trượng phu)! Diệp Bưu, tự cầu nhiều phúc đi!

"Tôi giúp em giết người, em báo đáp cho tôi cái gì?" Người đàn ông gian trá cười nói.

"Năm trăm vạn Đô-la, cộng thêm con người của tôi, như thế nào?" Tường Lệ Văn vuốt ngực người đàn ông, mỉa mai hoặc cười hỏi.

"Đây là một hợp đồng dễ làm." Người đàn ông cười tà lần nữa áp đảo Tường Lệ Văn.

"Tổng giám đốc, tìm được thi thể Miêu Đầu Ưng tại vùng ngoại ô." Một thủ hạ đi tới bên cạnh Lăng Khắc Cốt, cung kính nói. Anh ta đưa cho Lăng Khắc Cốt một đồng hình. Khi Lăng Khắc Cốt thấy mặt của Diệp Bưu trong tấm ảnh thì kinh ngạc sững sờ: "Tại sao lại là hắn?"

Miêu Đầu Ưng lại là quân gia Diệp!

Nhận biết này khiến Lăng Khắc Cốt khiếp sợ không thôi.

Miêu Đầu Ưng ẩn mình vào lầu đài Tinh Nguyệt, vậy mà không ai phát giác.

"Bấm điện thoại gọi Bách Hồ cho tôi." Lăng Khắc Cốt lập tức ra lệnh cho trợ thủ sau lưng.

"Dạ!"

Lăng Khắc Cốt nhận lấy điện thoại trợ thủ đưa cho anh, đứng lên, đi về phía cửa sổ sát đất nhìn ra phía ngoài.

"Lão đại, bà xã tôi bây giờ đang trong phòng sinh, nếu như anh không có chuyện quan trọng, đừng quấy rầy tôi!" giọng nói của Bách Hồ có chút khẩn trương cùng nóng nảy.

"Tôi chỉ hỏi cậu một vấn đề." Lăng Khắc Cốt nghe được Doãn Nhạc đang chuẩn bị sinh con, liền hỏi ngắn gọn, "Diệp Bưu là ai giới thiệu vào lầu đài Tinh Nguyệt?"

"Diệp Bưu? Anh ta chính là thuộc hạ của Lệ Văn. Lúc ấy, sau khi bác Thẩm rời đi, Lệ Văn liền giới thiệu hắn tới làm. Người này có vấn đề sao?" Bách Hồ không hiểu hỏi.

"Diệp Bưu chính là Miêu Đầu Ưng." đôi mày kiếm của Lăng Khắc Cốt nhíu chặt lại, trong lòng mơ hồ có một loại nghi ngờ.

"Miêu Đầu Ưng? !" Bách Hồ đầy khiếp sợ kêu to, "Lão đại, tôi không biết. Diệp Bưu đi theo bên cạnh Lệ Văn có tới mười năm rồi, tôi còn tưởng rằng người này không có vấn đề gì, cho nên cũng không có cho điều tra hắn."

"Thật may là chưa tạo thành tổn thất gì quá lớn." Lăng Khắc Cốt xoa xoa mi tâm, tâm tình có chút buồn bực.

Không ngờ Miêu Đầu Ưng lại chính là thuộc hạ của Lệ Văn.

Lệ Văn và hắn sao lại cùng chung một chỗ?

Năm đó, Lệ Văn không phải nói, Miêu Đầu Ưng cho người thay nhau cưỡng bức cô ta sao? Người mà cô ta hận không thể tự tay giết, sao có thể trở thành trợ thủ của cô ta được?

Giác quan nhạy bén của Lăng Khắc Cốt đột nhiên nhận thấy được những tia quỷ dị.

Chẳng lẽ Lệ Văn lừa anh?

"Lão đại, bà xã tôi sinh! Tôi có con gái! Lão đại, tôi không thể nói tiếp, tôi phải vào trong với Nhạc Nhạc!" Bách Hồ lo lắng cúp điện thoại.

Nghe được Doãn Nhạc sinh con gái, Lăng Khắc Cốt mỉm cười: "Tiểu tử này, cũng làm cha rồi, vẫn còn nóng nảy như vậy."

Anh xoay người hỏi trợ thủ: "Thủ hạ của Miêu Đầu Ưng có kẻ nào chạy thoát không?"

"Toàn bộ đã quét sạch."

"Từ Tái vụ ở tổng bộ chuyển một tỷ tới đây, xây dựng lại xưởng bị lửa thiêu hủy, còn cậu phụ trách trấn an tinh thần của đám công nhân và người nhà của họ, trong thời gian nhanh nhất khôi phục sản xuất." Lăng Khắc Cốt quả quyết hạ lệnh.

Vụ án phóng hỏa này rốt cuộc đã nhanh chóng được giải quyết, anh có thể nhẹ nhõm hơn chút rồi.

Thời gian còn dư lại, anh muốn cùng với bé con vui chơi một chút cho thỏa.

Nhớ tới Hi Nguyên, khoe môi anh liền lặng lẽ nâng lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

.....

Hi Nguyên lúi kéo Tiểu Tề dạo phố xong trở về đến khách sạn. Những ngày này, Lăng Khắc Cốt loay hoay không thấy đến bóng dáng đâu, mẹ con các cô không thể làm gì khác hơn là tự mình tìm một vài trò vui, nếu không nhất định sẽ buồn chết.

Một người đàn ông cao lớn thoáng lướt qua cô, vừa đi qua bên cạnh cô chợt quay đầu lại, dùng âm thanh đầy vui mừng gọi: "Thượng Hi? !"

Nghe được có người gọi tên mình, Hi Nguyên bèn chồm xoay người lại. Khi thấy gương mặt đẹp trai quen thuộc của Zu Cuella liền mừng như điên nhào vào trong ngực anh: "Zu! Sao anh lại có rãnh rồi mà tới Mi vậy?"

"Làm phóng vấn thường kỳ thôi." Zu Cuella si tình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết của Hi Nguyên, mừng như điên hỏi, "Thượng Hi, những năm này em trốn ở nơi nào hả? Lăng Khắc Cốt nói em chết rồi, tôi đã đau lòng rất lâu."

"Nước Pháp." Hi Nguyên thần thần bí bí cười nói, "Cách anh rất gần."

"Paris?" Zu Cuella kinh ngạc không thôi. Sau khi biết Thượng Hi chết, anh mất mát bỏ đến Pháp du học. Bà nội muốn anh kế nhiệm Quốc vương Đan Mạch, anh cũng không có có tâm tình. Không ngờ Thượng Hi lại sống ngay bên cạnh anh, thế mà anh lại không biết gì cả.

"Ừ." Hi Nguyên cười đến cực kỳ kỳ mỵ lệ. Zu là hoàng tử Đan Mạch, mặc dù đi du học ở Paris rất bề bộn, nhưng vẫn là đứa con yêu của giới truyền thông như cũ, các báo đua nhau đưa tin tức về việc du học ở Pháp của anh. Cho nên dù vẫn luôn biết anh ở một nơi rất gần cô. Nhưng giữa lúc tâm tư cô như tro tàn, thì ai cũng chẳng muốn gặp.

"Nha đầu độc ác!" Zu Cuella bắt mẫn xoa tóc Hi Nguyên.

Thượng Tề vẫn đứng ở sau lưng Hi Nguyên dùng giọng điệu bắt mẫn hỏi "Mẹ, con muốn đi tìm cha."

"Tiểu Tề, mau chào bác họ đi con." Hi Nguyên ôm lấy Thượng Tề, cười nói với Zu Cuella, "Zu, đây là con trai em, rất tuần tú phải không?"

"Con trai của em? Là của Lăng Khắc Cốt sao?" Zu Cuella thấy gương mặt Thượng Tề giống Lăng Khắc Cốt như đúc thì không chút nghi ngờ hỏi, "Anh ta biết không?"

"Mới vừa biết." Hi Nguyên cắn cắn miệng, trầm ngâm một lát mới trả lời, "Gần đây em đã trở lại bên cạnh anh ấy rồi."

"Em hạnh phúc là tốt rồi." Zu Cuella thất hồn lạc phách (mất hồn) thu tay lại, trên mặt có loại cô đơn không cách nào nói rõ.

Cho tới bây giờ, Thượng Hi cũng không thuộc về anh.

Đau lòng đi qua, anh rất nhanh khôi phục nụ cười: "Thượng Hi, vẫn còn hận bà nội sao? Những năm qua bà cứ một mực tự trách bản thân, người đột nhiên già đi rất nhiều. Có rãnh rồi cùng tôi đi thăm bà một chút."

"Em vẫn còn chưa có chuẩn bị tốt tâm lý." Mặc dù đối với chuyện quá khứ cô cũng đã dần dần quên được, nhưng vẫn chưa thể quên đi tất cả, chuẩn bị tâm lý để một lần nữa đón nhận những thân thích là đám người hoàn gia Đan Mạch kia. "Có lẽ chưa tới lúc, chờ tới khi em có thể thân nhiên đối diện với bà nội Khôi Sát Lâm, không còn ghi hận chút nào, em sẽ trở về."

"Cùng tôi đi uống ly cà phê." Zu Cuella không nỡ để Hi Nguyên rời đi, anh tham lam nhìn cô, muốn ghi sâu dung nhan của cô vào trong đầu.

"Được." Hi Nguyên cười đồng ý.

Zu Cuella nhận lấy Thượng Tề, nói với Hi Nguyên: "Thượng Hi, tôi giúp em bế tiểu quý này."

"Bác họ, cháu là trai đẹp, không phải tiểu quý!" Thượng Tề bắt mẫn kháng nghị.

"Tiểu Suất Ca? Thế nào mà giống hệt con mèo nhỏ là mẹ con?" Zu Cuella hài hước trêu chọc Tiểu Tề.

"Heo sắc lang! Tôi với Tiểu Tề giống thì thế nào?" Hi Nguyên đập Zu Cuella, dăm nhìn anh chăm chăm.

"Cùng một kiểu xù lông!" Zu Cuella nói xong, ôm Tiểu Tề bỏ chạy. Hi Nguyên giận đến thiếu chút nữa oa oa kêu to.

Zu Cuella chọn phòng cà phê nằm ở nơi phồn hoa nhất trong khu trung tâm thành phố, không gian hết sức ưu nhã.

Tiểu Tề say sưa ăn bánh trứng ngon lành, một đôi trông mắt đen buống bình không ngừng bắt an đào qua đào lại giữa mẹ cậu và Zu Cuella.

Zu Cuella uống một hớp cà phê, say mê nói: "Vẫn là mùi vị cũ đó, mùi thơm rất thuần."

"Em mới phát hiện ra anh là người rất thích hoài niệm" Hi Nguyên nghịch ngợm cười nói.

Zu Cuella nghiêm nghị cầm tay Hi Nguyên: "Tôi là người rất thích hoài niệm, cho nên những năm qua, trong lòng của tôi vẫn chỉ có một người con gái."

Hi Nguyên lúng túng rút tay về, làm bộ như nghe không hiểu lời của anh.

"Thượng Hi, nếu như Lăng Khắc Cốt không phải món em thích, em có thể suy nghĩ một chút tới tôi hay không?" Zu Cuellamang theo chút ưu sầu, nhìn Hi Nguyên.

"Em mới vừa trở về bên cạnh anh ấy, anh liền đã rửa em rồi." Hi Nguyên không vui đẩy tay Zu Cuella xuống.

"Tôi chỉ nói là nếu như." Zu Cuella lộ ra một nụ cười thoáng có chút đắng chát, mắt mấp míu khuấy ly cà phê.

"Zu, em." Hi Nguyên vừa định an ủi Zu Cuella một câu, ánh mắt liền bị hai bóng người thu hút chú ý.

Tường Lệ Văn mặc một bộ đồ có hoa văn màu tím, kéo cánh tay Lăng Khắc Cốt đi vào tiệm cà phê, cười đến cực kỳ quyến rũ.

Hi Nguyên có chút tức giận nhìn anh chằm chằm đang nắm tay nắm cửa.

Lăng Khắc Cốt không rảnh cùng hai mẹ con bọn họ đi dạo phố, vậy mà lại nhàn nhã cùng Tường Lệ Văn ra ngoài uống cà phê! Còn thân mật như vậy!

Hi Nguyên ghen tỵ tròng lớn mắt, hận không được xông lên tách Lăng Khắc Cốt cùng Tường Lệ Văn ra.

Bọn họ ngồi cách vị trí cô không xa, Hi Nguyên chỉ thấy lưng Lăng Khắc Cốt, lại có thể thấy rõ nhất cử nhất động của Tường Lệ Văn.

"Khắc Cốt, anh lâu như vậy không có tới tìm em." Tường Lệ Văn làm nũng với Lăng Khắc Cốt, đôi môi mông quăn rũ nhìn như đang chu lên, con mắt đẹp híp lại cười đầy mỉa mai.

"Khí sắc của em rất tốt." giọng của Lăng Khắc Cốt có chút lạnh lùng.

"Sao có thể tốt được? Em nhớ anh tới gần cả người luôn rồi." Tường Lệ Văn u oán liếc nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Lệ Văn, em có chuyện gì lừa gạt tôi hay không?" Lăng Khắc Cốt đột nhiên mở miệng.

"Lừa gạt anh? Không có!" Tường Lệ Văn chột dạ, sắc mặt tái nhợt, chỉ là à che giấu được rất tốt, nụ cười như cũ giắt trên mặt.

"Lệ Văn, tôi vẫn rất tin tưởng em, mong rằng em sẽ không để cho tôi thất vọng." Lời nói của Lăng Khắc Cốt mang theo tia uy hiếp không dễ phát giác.

"Khắc Cốt." Tường Lệ Văn xinh đẹp quần lên cánh tay Lăng Khắc Cốt, cố gắng dùng sức quyến rũ phái nữ để quấy nhiễu suy nghĩ của Lăng Khắc Cốt.

Cái đề tài này quá nguy hiểm, không thể tiếp tục nữa.

Hi Nguyên nghe không hiểu bọn họ nói gì, lại thấy Tường Lệ Văn quần ở trên người Lăng Khắc Cốt, vậy mà anh lại không có đẩy ra. Cô tức giận đến đánh rơi cái muỗng, nói với Zu Cuella: "Zu, chúng ta đi!"

"Thượng Hi, em làm sao vậy?"

Zu Cuella cũng không có thấy hai người Lăng Khắc Cốt, cho nên không hiểu nhìn Hi Nguyên mặt đột nhiên biến sắc.

"Em không muốn ở lại Newyork nữa, em muốn về nước." Hi Nguyên ôm lấy Thượng Tể, quật cường nói.

"Trò về nước? Đột ngột như vậy?" Vốn đang trò chuyện thật tốt, Thượng Hi làm sao sẽ đột nhiên muốn rời đi?

Zu Cuella trưng ra dáng vẻ hòa thượng, giải đầu.

"Có rảnh rồi em sẽ gọi điện thoại cho anh." Hi Nguyên hung hăng trợn mắt nhìn bóng lưng Lăng Khắc Cốt một cái, liền xoay người rời khỏi phòng cà phê.

Lăng Khắc Cốt cũng không có phát hiện Hi Nguyên, anh không nhẫn nại đẩy Tường Lệ Văn ra, móc ra một điều xì gà đốt, xuyên thấu qua tầng tầng khói mù lẩn khuất nhìn về mặt có chút chột dạ của Tường Lệ Văn, âm lãnh nói: "Diệp Bưu chính là Miêu Đầu Ưng."

"Khắc Cốt, không thể nào?" Tường Lệ Văn khăn trương nắm chặt quả đấm, à cố gắng để cho nụ cười của mình trở nên bình thường chút, nhưng đôi môi run rẩy vẫn tiết lộ à đang khăn trương.

"Điểm này em không phải còn rõ ràng hơn tôi sao?" Lăng Khắc Cốt vô tình cười lạnh. Người dám ở trước mặt anh diễn trò, Tường Lệ Văn vẫn là đầu tiên. Bởi vì trong tâm vẫn luôn đối với cô ta áy náy cùng cảm kích, anh mới không thể kịp thời phát hiện sự giải thoát của cô ta.

"Anh có ý tứ gì?" Tường Lệ Văn lập tức trở mặt, à đứng lên, cố làm ra vẻ căm tức nói, "Trong sạch của em là bị Miêu Đầu Ưng hủy! Nếu như mà em biết Diệp Bưu là Miêu Đầu Ưng, em sao có thể để hắn thành trợ thủ của em. Khắc Cốt, anh không tin em khiến cho em rất đau lòng. Vì Bằng Nhi, cả đời em bị phá hủy, còn mất đi người đàn ông mà em thích nhất, cả đời này em chính là một người bất hạnh. Khắc Cốt, hận gấp lại!"

Tường Lệ Văn càng nói càng uất ức, nói xong lời cuối cùng thậm chí chảy nước mắt. Ắ run rẩy đôi môi, lấy tay quệt nước mắt chạy đi.

Nhìn bóng lưng của ả, mắt phượng hẹp dài của Lăng Khắc Cốt khẽ nheo lại, lộ ra ánh sáng lạnh quỳ dị.

.....

Hi Nguyên mang theo Tiểu Tề trở lại khách sạn, liền bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Khi Lăng Khắc Cốt trở lại khách sạn thì cô cùng Tiểu Tề đã ngồi trên máy bay trở về nước.

"Mẹ, sao chúng ta lại vứt bỏ cha như vậy?" Tiểu Tề kéo cằm, hỏi Hi Nguyên ở bên đang giả vờ ngủ say.

"Bởi vì hấn hư!" Hi Nguyên tức giận nắm chặt quả đấm.

Lăng Khắc Cốt tên khốn to xác! Dám giấu cô đi gặp người phụ nữ khác!

Lần này, cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh!

"Nhưng, con rất thích ông ấy" Tiểu Tề tiếc nuối than thở.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Tình yêu tuyệt vời của Khắc Cốt (3)

"Tổng giám đốc, tìm được thi thể Miêu Đầu Ưng tại vùng ngoại ô." Một thủ hạ đi tới bên cạnh Lăng Khắc Cốt, cung kính nói. Anh ta đưa cho Lăng Khắc Cốt một đồng hình. Khi Lăng Khắc Cốt thấy mặt của Diệp Bưu trong tấm ảnh thì kinh ngạc sùng sốt: "Tại sao lại là hấn?"

Miêu Đầu Ưng lại là quán gia Diệp!

Nhận biết này khiến Lăng Khắc Cốt khiếp sợ không thôi.

Miêu Đầu Ưng ấn mình vào lầu đài Tinh Nguyệt, vậy mà không ai phát giác.

"Bấm điện thoại gọi Bách Hồ cho tôi." Lăng Khắc Cốt lập tức ra lệnh cho trợ thủ sau lưng.

"Dạ!"

Lăng Khắc Cốt nhận lấy điện thoại trợ thủ đưa cho anh, đứng lên, đi về phía cửa sổ sát đất nhìn ra phía ngoài.

"Lão đại, bà xã tôi bây giờ đang trong phòng sinh, nếu như anh không có chuyện quan trọng, đừng quấy rầy tôi!" giọng nói của Bách Hồ có chút khản trương cùng nóng nảy.

"Tôi chỉ hỏi cậu một vấn đề." Lăng Khắc Cốt nghe được Doãn Nhạc đang chuẩn bị sinh con, liền hỏi ngắn gọn, "Diệp Bưu là ai giới thiệu vào lầu đài Tinh Nguyệt?"

"Diệp Bưu? Anh ta chính là thuộc hạ của Lệ Văn. Lúc ấy, sau khi bác Thẩm rời đi, Lệ Văn liền giới thiệu hấn tới làm. Người này có vấn đề sao?" Bách Hồ không hiểu hỏi.

"Diệp Bưu chính là Miêu Đầu Ưng." đôi mày kiếm của Lăng Khắc Cốt nhíu chặt lại, trong lòng mơ hồ có một loại nghi ngờ.

"Miêu Đầu Ưng? !" Bách Hồ đầy khiếp sợ kêu to, "Lão đại, tôi không biết. Diệp Bưu đi theo bên cạnh Lệ Văn có tới mười năm rồi, tôi còn tưởng rằng người này không có vấn đề gì, cho nên cũng không có cho điều tra hấn."

"Thật may là chưa tạo thành tổn thất gì quá lớn." Lăng Khắc Cốt xoa xoa mi tâm, tâm tình có chút buồn bực.

Không ngờ Miêu Đầu Ưng lại chính là thuộc hạ của Lệ Văn.

Lệ Văn và hấn sao lại cùng chung một chỗ?

Năm đó, Lệ Văn không phải nói, Miêu Đầu Ưng cho người thay nhau cưỡng bức cô ta sao? Người mà cô ta hận không thể tự tay giết, sao có thể trở

thành trợ thủ của cô ta được?

Giác quan nhạy bén của Lăng Khắc Cốt đột nhiên nhận thấy được những tia quỷ dị.

Chẳng lẽ Lê Văn lừa anh?

"Lão đại, bà xã tôi sinh! Tôi có con gái! Lão đại, tôi không thể nói tiếp, tôi phải vào trong với Nhạc Nhạc!" Bách Hổ lo lắng cúp điện thoại.

Nghe được Doãn Nhạc sinh con gái, Lăng Khắc Cốt mỉm cười: "Tiểu tử này, cũng làm cha rồi, vẫn còn nóng nảy như vậy."

Anh xoay người hỏi trợ thủ: "Thủ hạ của Miêu Đầu Ưng có kẻ nào chạy thoát không?"

"Toàn bộ đã quét sạch."

"Từ Tài vụ ở tổng bộ chuyển một tỷ tới đây, xây dựng lại xưởng bị lửa thiêu hủy, còn cậu phụ trách trấn an tinh thần của đám công nhân và người nhà của họ, trong thời gian nhanh nhất khôi phục sản xuất." Lăng Khắc Cốt quả quyết hạ lệnh.

Vụ án phóng hỏa này rốt cuộc đã nhanh chóng được giải quyết, anh có thể nhẹ nhõm hơn chút rồi.

Thời gian còn dư lại, anh muốn cùng với bé con vui chơi một chút cho thỏa.

Nhớ tới Hi Nguyên, khoe mỗi anh liền lặng lẽ nâng lên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

.....

Hi Nguyên lôi kéo Tiểu Tề dạo phố xong trở về đến khách sạn. Những ngày này, Lăng Khắc Cốt loay hoay không thấy đến bóng dáng đâu, mẹ con các cô không thể làm gì khác hơn là tự mình tìm một vài trò vui, nếu không nhất định sẽ buồn chết.

Một người đàn ông cao lớn thoáng lướt qua cô, vừa đi qua bên cạnh cô chợt quay đầu lại, dùng âm thanh đầy vui mừng gọi: "Thượng Hi? !"

Nghe được có người gọi tên mình, Hi Nguyên bỗng chồm xoay người lại. Khi thấy gương mặt đẹp trai quen thuộc của Zu Cuella liền mừng như điên nhào vào trong ngực anh: "Zu! Sao anh lại có rãnh rồi mà tới Mĩ vậy?"

"Làm phóng viên thường kỳ thôi." Zu Cuella si tình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết của Hi Nguyên, mừng như điên hỏi, "Thượng Hi, những năm này em trốn ở nơi nào hả? Lăng Khắc Cốt nói em chết rồi, tôi đã đau lòng rất lâu."

"Nước Pháp." Hi Nguyên thần thần bí bí cười nói, "Cách anh rất gần."

"Paris?" Zu Cuella kinh ngạc không thôi. Sau khi biết Thượng Hi chết, anh mất mát bỏ đến Pháp du học. Bà nội muốn anh kế nhiệm Quốc vương Đan Mạch, anh cũng không có có tâm tình. Không ngờ Thượng Hi lại sống ngay bên cạnh anh, thế mà anh lại không biết gì cả.

"Ừ." Hi Nguyên cười đến cực kỳ mỹ lệ. Zu là hoàng tử Đan Mạch, mặc dù đi du học ở Paris rất bề bộn, nhưng vẫn là đứa con yêu của giới truyền thông như cũ, các báo đua nhau đưa tin tức về việc du học ở Pháp của anh. Cho nên dù vẫn luôn biết anh ở một nơi rất gần cô. Nhưng giữa lúc tâm tư cô như tro tàn, thì ai cũng chẳng muốn gặp.

"Nha đầu độc ác!" Zu Cuella bắt mẫn xoa tóc Hi Nguyên.

Thượng Tề vẫn đứng ở sau lưng Hi Nguyên dùng giọng điệu bất mẫn hỏi "Mẹ, con muốn đi tìm cha."

"Tiểu Tề, mau chào bác họ đi con." Hi Nguyên ôm lấy Thượng Tề, cười nói với Zu Cuella, "Zu, đây là con trai em, rất tuấn tú phải không?"

"Con trai của em? Là của Lăng Khắc Cốt sao?" Zu Cuella thấy gương mặt Thượng Tề giống Lăng Khắc Cốt như đúc thì không chút nghi ngờ hỏi, "Anh ta biết không?"

"Mới vừa biết." Hi Nguyên cắn cắn miệng, trầm ngâm một lát mới trả lời, "Gần đây em đã trở lại bên cạnh anh ấy rồi."

"Em hạnh phúc là tốt rồi." Zu Cuella thất hồn lạc phách (mất hồn) thu tay lại, trên mặt có loại cô đơn không cách nào nói rõ.

Cho tới bây giờ, Thượng Hi cũng không thuộc về anh.

Đau lòng đi qua, anh rất nhanh khôi phục nụ cười: "Thượng Hi, vẫn còn hận bà nội sao? Những năm qua bà cứ một mực tự trách bản thân, người đột nhiên già đi rất nhiều. Có rãnh rồi cùng tôi đi thăm bà một chút."

"Em vẫn còn chưa có chuẩn bị tốt tâm lý." Mặc dù đối với chuyện quá khứ cô cũng đã dần dần quên được, nhưng vẫn chưa thể quên đi tất cả, chuẩn bị tâm lý để một lần nữa đón nhận những thân thích là đám người hoàn gia Đan Mạch kia. "Có lẽ chưa tới lúc, chờ tới khi em có thể坦然 nhiên đối diện với bà nội Khái Sát Lâm, không còn ghi hận chút nào, em sẽ trở về."

"Cùng tôi đi uống ly cà phê." Zu Cuella không nỡ để Hi Nguyên rời đi, anh tham lam nhìn cô, muốn ghi sâu dung nhan của cô vào trong đầu.

"Được." Hi Nguyên cười đồng ý.

Zu Cuella nhận lấy Thượng Tể, nói với Hi Nguyên: "Thượng Hi, tôi giúp em bế tiểu quý này."

"Bác họ, cháu là trai đẹp, không phải tiểu quý!" Thượng Tể bắt mẫn kháng nghị.

"Tiểu Suất Ca? Thế nào mà giống hệt con mèo nhỏ là mẹ con?" Zu Cuella hài hước trêu chọc Tiểu Tể.

"Heo sắc lang! Tôi với Tiểu Tể giống thì thế nào?" Hi Nguyên đáp Zu Cuella, đã man nhìn anh chăm chăm.

"Cùng một kiểu xù lông!" Zu Cuella nói xong, ôm Tiểu Tể bỏ chạy. Hi Nguyên giận đến thiếu chút nữa oa oa kêu to.

Zu Cuella chọn phòng cà phê nằm ở nơi phồn hoa nhất trong khu trung tâm thành phố, không gian hết sức ưu nhã.

Tiểu Tể say sưa ăn bánh trứng ngon lành, một đôi tròng mắt đen buống bình không ngừng bắt an đào qua đào lại giữa mẹ cậu và Zu Cuella.

Zu Cuella uống một hớp cà phê, say mê nói: "Vẫn là mùi vị cũ đó, mùi thơm rất thuần."

"Em mới phát hiện ra anh là người rất thích hoài niệm." Hi Nguyên nghịch ngợm cười nói.

Zu Cuella nghiêm nghị cầm tay Hi Nguyên: "Tôi là người rất thích hoài niệm, cho nên những năm qua, trong lòng của tôi vẫn chỉ có một người con gái."

Hi Nguyên lúng túng rút tay về, làm bộ như nghe không hiểu lời của anh.

"Thượng Hi, nếu như Lăng Khắc Cốt không phải món em thích, em có thể suy nghĩ một chút tới tôi hay không?" Zu Cuella mang theo chút ưu sầu, nhìn Hi Nguyên.

"Em mới vừa trở về bên cạnh anh ấy, anh liền đã rửa em rồi." Hi Nguyên không vui đẩy tay Zu Cuella xuống.

"Tôi chỉ nói là nếu như." Zu Cuella lộ ra một nụ cười thoáng có chút đắng chát, mắt mác khuấy ly cà phê.

"Zu, em." Hi Nguyên vừa định an ủi Zu Cuella một câu, ánh mắt liền bị hai bóng người thu hút chú ý.

Tường Lệ Văn mặc một bộ đồ có hoa văn màu tím, kéo cánh tay Lăng Khắc Cốt đi vào tiệm cà phê, cười đến cực kỳ quyến rũ.

Hi Nguyên có chút tức giận nhìn anh chăm chăm đang nắm tay nắm cửa.

Lăng Khắc Cốt không rảnh cùng hai mẹ con bọn họ đi dạo phố, vậy mà lại nhàn nhã cùng Tường Lệ Văn ra ngoài uống cà phê! Còn thân mật như vậy!

Hi Nguyên ghen tỵ trừng lớn mắt, hận không được xông lên tách Lăng Khắc Cốt cùng Tường Lệ Văn ra.

Bọn họ ngồi cách vị trí cô không xa, Hi Nguyên chỉ thấy lưng Lăng Khắc Cốt, lại có thể thấy rõ nhất cử nhất động của Tường Lệ Văn.

"Khắc Cốt, anh lâu như vậy không có tới tìm em." Tường Lệ Văn làm nũng với Lăng Khắc Cốt, đôi môi mỏng quyến rũ nhìn như đang chu lên, con mắt đẹp híp lại cười đầy mỉa mai.

"Khí sắc của em rất tốt." giọng của Lăng Khắc Cốt có chút lạnh lùng.

"Sao có thể tốt được? Em nhớ anh tới gây cả người luôn rồi." Tường Lệ Văn u oán liếc nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Lệ Văn, em có chuyện gì lừa gạt tôi hay không?" Lăng Khắc Cốt đột nhiên mở miệng.

"Lừa gạt anh? Không có!" Tường Lệ Văn chột dạ, sắc mặt tái nhợt, chỉ là à che giấu được rất tốt, nụ cười như cũ giắt trên mặt.

"Lệ Văn, tôi vẫn rất tin tưởng em, mong rằng em sẽ không để cho tôi thất vọng." Lời nói của Lăng Khắc Cốt mang theo tia uy hiếp không dễ phát giác.

"Khắc Cốt." Tường Lệ Văn xinh đẹp quần lên cánh tay Lăng Khắc Cốt, cố gắng dùng sức quyến rũ phái nữ để quấy nhiễu suy nghĩ của Lăng Khắc Cốt.

Cái đề tài này quá nguy hiểm, không thể tiếp tục nữa.

Hi Nguyên nghe không hiểu bọn họ nói gì, lại thấy Tường Lệ Văn quần ở trên người Lăng Khắc Cốt, vậy mà anh lại không có đẩy ra. Cô tức giận đến đánh rơi cái muỗng, nói với Zu Cuella: "Zu, chúng ta đi!"

"Thượng Hi, em làm sao vậy?"

Zu Cuella cũng không có thấy hai người Lăng Khắc Cốt, cho nên không hiểu nhìn Hi Nguyên mặt đột nhiên biến sắc.

"Em không muốn ở lại Newyork nữa, em muốn về nước." Hi Nguyên ôm lấy Thượng Tể, quật cường nói.

"Trở về nước? Đột ngột như vậy?" Vốn đang trò chuyện thật tốt, Thượng Hi làm sao sẽ đột nhiên muốn rời đi?

Zu Cuella trưng ra dáng vẻ hòa thượng, giải đầu.

"Có rảnh rồi em sẽ gọi điện thoại cho anh." Hi Nguyên hung hăng trợn mắt nhìn bóng lưng Lăng Khắc Cốt một cái, liền xoay người rời khỏi phòng cà phê.

Lăng Khắc Cốt cũng không có phát hiện Hi Nguyên, anh không nhẫn nại đẩy Tường Lệ Văn ra, móc ra một điều xì gà đốt, xuyên thấu qua tầng tầng khói mù luồn quần nhìn về mặt có chút chột dạ của Tường Lệ Văn, âm lãnh nói: "Diệp Bưu chính là Miêu Đầu Ưng."

"Khắc Cốt, không thể nào?" Tường Lệ Văn khăn trương nắm chặt quả đấm, ả cố gắng để cho nụ cười của mình trở nên bình thường chút, nhưng đôi môi run rẩy vẫn tiết lộ ả đang khăn trương.

"Điểm này em không phải còn rõ ràng hơn tôi sao?" Lăng Khắc Cốt vô tình cười lạnh. Người dám ở trước mặt anh diễn trò, Tường Lệ Văn vẫn là đầu tiên. Bởi vì trong tâm vẫn luôn đối với cô ta áy náy cùng cảm kích, anh mới không thể kịp thời phát hiện sự giải thoát của cô ta.

"Anh có ý tứ gì?" Tường Lệ Văn lập tức trở mặt, ả đứng lên, cổ làm ra vẻ căm tức nói, "Trong sạch của em là bị Miêu Đầu Ưng hủy! Nếu như mà em biết Diệp Bưu là Miêu Đầu Ưng, em sao có thể dễ hấn thành trợ thủ của em. Khắc Cốt, anh không tin em khiến cho em rất đau lòng. Vì Băng Nhi, cả đời em bị phá hủy, còn mất đi người đàn ông mà em thích nhất, cả đời này em chính là một người bất hạnh. Khắc Cốt, hẹn gặp lại!"

Tường Lệ Văn càng nói càng uất ức, nói xong lời cuối cùng thậm chí chảy nước mắt. ả run rẩy đôi môi, lấy tay quệt nước mắt chạy đi.

Nhìn bóng lưng của ả, mắt phượng hẹp dài của Lăng Khắc Cốt khẽ nheo lại, lộ ra ánh sáng lạnh quý dị.

.....

Hi Nguyên mang theo Tiểu Tể trở lại khách sạn, liền bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Khi Lăng Khắc Cốt trở lại khách sạn thì cô cùng Tiểu Tể đã ngồi trên máy bay trở về nước.

"Mẹ, sao chúng ta lại vứt bỏ cha như vậy?" Tiểu Tể kéo cằm, hỏi Hi Nguyên ở bên đang giả vờ ngủ say.

"Bởi vì hấn hư!" Hi Nguyên tức giận nắm chặt quả đấm.

Lăng Khắc Cốt tên khôn to xác! Dám giấu cô đi gặp người phụ nữ khác!

Lần này, cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh!

"Nhưng là, con rất thích ông ấy" Tiểu Tể tiếc nuối than thở.

Tiểu Tể gương mặt lạnh lùng giờ nhăn như cái bị rách, nhìn baby nhăn nhó nhúm nhúm đó trong ngực, còn không hiểu nổi hàm nghĩa của từ vợ rút cuộc là cái gì.

"Mất ưót! Khi thì khóc khi lại cười." Cậu bắt đắ dĩ nhún nhún vai.

"Dì bé con nào." Hi Nguyên sợ Tiểu Tể lại làm Duẩn Nhi khóc nữa, liền cười nhận lấy Duẩn Nhi.

Duẩn Nhi trở nên an tĩnh rất nhiều, đôi mắt to tròn trong sáng của cô bé thi thoảng nhìn về phía Tiểu Tể.

"Duẩn Nhi thật đáng yêu." Hi Nguyên lập tức liền thích tiểu baby này.

"Hi Nguyên, hai mẹ con ở lại ăn tối đi. Bách Hổ nếu như mà biết cậu còn sống, không biết sẽ kích động đến thế nào đâu." Doãn Nhạc cảm bình sữa cho đứa bé uống, cười nói với Hi Nguyên.

"Mình sợ Chú Bách Hổ đánh mình." Hi Nguyên nghịch ngợm lè lưỡi.

Quả đấm của Chú Bách Hổ rắn như vậy, nếu như chú ấy giận cô, cô có thể lãnh đủ.

"Không biết, anh ấy mà muốn đánh người, mình sẽ thay cậu gánh vác." Doãn Nhạc ngâm thơ cười, hai lúm đồng tiền ở khóe môi cô nở rộ, cười đến hết sức ngọt ngào.

Bách Hổ quyền cước mặc dù lợi hại, nhưng ở nhà chính là một con mèo bệnh, căn bản không dám phát uy. Chỉ cần cô trợn mắt, anh liền ngoan ngoãn chịu thua.

Nhớ lại lúc trước vô tình gặp được Bách Hổ, ở chung, yêu nhau, hiểu lầm, hợp lại. Cô cảm thấy mình thật hạnh phúc. Nếu như ban đầu cô gặp

không phải Bách Hồ, thì hiện tại cô sao có thể có được cuộc sống hạnh phúc như thế này.

Buổi tối, thời điểm khi Bách Hồ nhìn thấy Hi Nguyên, cũng không có quá nhiều khiếp sợ, hình như đã sớm biết Hi Nguyên còn sống vậy. Anh chỉ là đưa bàn tay ra, ở sau đầu Hi Nguyên cốc một cái: "Hiện tại mới nhớ tới chú và Nhạc Nhạc?"

"Đau quá." Hi Nguyên xoa ót bị đánh, chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách.

Doãn Nhạc thần thần bí bí lôi kéo áo Bách Hồ: "Bách Hồ, anh biết Hi Nguyên không có chết?"

Bách Hồ tròn to hai mắt, kêu ngoa nói: "Em thật coi anh là con cạp giấy? Đám thù hạ tính anh kia của anh ngay cả chuyện Tổng thống Mĩ hôm nay lên giường cùng phụ nữ nào cũng có thể tra được, lại không tra ra được chuyện sống chết của Hi Nguyên sao?"

"Bách Hồ, anh thật sự thần thông như vậy sao?" Mặc dù biết ông xã là một nhân vật rất lợi hại, cô lại chưa từng đi sâu tìm hiểu rõ công việc của anh.

"Chồng em đây chỉ cần đăng hăng một cái, Tổng bộ FBI nước Mĩ sẽ phải động đất." Bách Hồ hả hê cười nói. Ở trước mặt Nhạc Nhạc, anh chính là một người đàn ông vô cùng yêu vợ, chưa từng khoe khoang tiền tài và năng lực của bản thân.

"Chú Bách Hồ, " Hi Nguyên nghịch ngợm nói, "Nhạc Nhạc nhà chúng ta nhát gan, sẽ bị chú dọa sợ đấy."

Bách Hồ cười lớn ôm Doãn Nhạc, hôn một cái lên môi cô: "Nhạc Nhạc mới không sợ chú."

Nên nói anh sợ Nhạc Nhạc mới đúng.

Doãn Nhạc nhón đầu ngón chân lên, ở bên tai Bách Hồ thì thầm câu gì đó. Bách Hồ nghe xong, sai bước đi về hướng Tiểu Tễ, một tay nhắc cậu lên, ánh mắt lấp lánh nhìn cậu nhóc, sau đó hài lòng gật đầu: "Lá gan không nhỏ, đúng tiêu chuẩn làm con rể của ta!"

Tiểu Tễ còn chưa có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, liền nghe thấy tiếng cười của mẹ và dì Nhạc Nhạc.

Lúc này, cửa nhà Bách Hồ đột nhiên bị người đá văng ra, Lăng Khắc Cốt bộ dạng xốc xếch mà một mình xông vào, vừa nhìn thấy Hi Nguyên, liền lo lắng tiến lên ôm lấy cô: "Bé con, không cho vứt bỏ anh nữa!"

Hi Nguyên đẩy Lăng Khắc Cốt ra, giễu cợt nói: "Anh có Trương Lệ Văn rồi, còn cần tôi sao?"

"Lệ Văn?" mày kiếm của Lăng Khắc Cốt nhíu lại, "Anh và cô ta có cái gì chứ."

"Quán cà phê, đừng bảo là hai người không có hẹn hò ở đó!" Hi Nguyên chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn chằm chằm Lăng Khắc Cốt đầy xa cách.

"Em nhìn thấy rồi hả ?" Lăng Khắc Cốt sờ sờ cái trán, "Bé con, anh gặp cô ta là để nói chuyện. Không phải như tưởng tượng của em đâu."

"Thật?" Hi Nguyên không tin ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Doãn Nhạc lôi kéo Hi Nguyên đi tới một bên, khuyên cô: "Hi Nguyên, cậu phải tin tưởng anh ấy. Anh ấy không thể nào lại yêu con mẹ yêu tình Trương Lệ Văn kia. Mình còn nhớ cái trận mà anh ấy biết cậu chết, anh ấy từng tự sát nhiều lần, là mấy người Bách Hồ nhắm mắt theo đuôi trông chừng, mới khiến anh ấy không gặp chuyện. Chỉ vì cậu, anh ấy ngay cả mạng cũng không cần, sao có thể phản bội cậu đi yêu người khác?"

"Anh ấy tự sát?" Hi Nguyên nghe được lời Doãn Nhạc nói, trong lòng căng thẳng. Cô không ngờ anh sẽ làm như vậy, anh Thẩm cũng không có nói với cô.

Cô vẫn cho là Lăng Khắc Cốt sống rất tốt.

"Không tin cậu đi xem cổ tay anh ấy mà xem, trên đó có một vết sẹo dài rất sâu." Doãn Nhạc bĩu bĩu môi nhìn Hi Nguyên, ý bảo chính cô tự mình đi mà xem chứng cứ.

Hi Nguyên run rẩy đến gần Lăng Khắc Cốt, nhắc tay anh lên nhìn.

Quả nhiên, cổ tay anh ở chỗ bị ông tay áo che kín có một vết sẹo dài nhìn rất giữ tợn. Năm đó anh nhất định là đã ôm ý định nhất định chết nên mới có thể tạo ra một vết cắt sâu đến như vậy.

"Đồ ngốc! Ai cho anh không biết quý trọng bản thân như vậy?"

Lăng Khắc Cốt một tay ôm lấy Hi Nguyên vào trong ngực, thâm tình nói: "Em sống, anh sống. Em chết, anh chết."

"Đồ ngốc!" Hi Nguyên chảy nước mắt trách cứ Lăng Khắc Cốt, "Nếu như anh chết, em sẽ chẳng coi thường mạng sống của mình như vậy đâu. Em sẽ tìm vô số người tình, để cho anh ở dưới lòng đất ghen tỵ chết đi!"

"Anh sẽ không cho em cơ hội!" Lăng Khắc Cốt cuồng dã hôn môi Hi Nguyên.

Hi Nguyên nén lệ nghênh đón nụ hôn của Lăng Khắc Cốt. Giờ khắc này, cô thật sâu cảm nhận được Lăng Khắc Cốt yêu thương cô tới mức nào.

Nếu như không phải là bởi vì thâm tình của anh, cô đã không tha thứ anh, chạy về Trung Quốc.

Bị Lăng Khắc Cốt ôm vào trong ngực, cô lặng lẽ cảm kích cái chương trình trên TV kia đã để cô trở về nước thăm anh.

Chiếc kẹp cravate khảm chữ "love" trước ngực Lăng Khắc Cốt lóe hào quang chói mắt, hình như cũng vui mừng trước đôi người tình gương vỡ lại lành trước mắt này.

Thấy Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên cười bỏ được hết hiểu lầm, Bách Hồ nắm bả vai Doãn Nhạc, sáng lạng cười to: "Tốt lắm, bọn họ hòa hợp rồi chúng ta nên cười mới đúng."

"Tiên sinh, phu nhân, có muốn ăn cơm hay không?" Lúc này, người giúp việc cung kính đi tới, hỏi ý của chủ.

Bách Hồ sáng lạng gật đầu: "Chuẩn bị ăn cơm! Hôm nay chúng ta phải ăn mừng một trận mới được."

"Ăn mừng làm sao có thể thiếu chúng tôi?" Lúc này, Sơn Miêu tà mị cười đi vào, Thang Mang Lâm đã có bầu đi theo bên cạnh anh.

"Còn có chúng tôi!" Theo sát đi vào là Thanh Long và Khanh Khanh.

Chỉ thấy bàn tay của anh dùng sức siết chặt lấy hông của Khanh Khanh, dẫn cô vào nhà Bách Hồ.

"Buông tay!" Khanh Khanh bắt đầu nhìn chăm chăm Thanh Long, nghĩ đầy tay của anh ra.

Tròng mắt đen ở sau tròng kính của Thanh Long lóe sáng loáng, anh dính vào bên tai Khanh Khanh uy hiếp nói: "Không ngoan buổi tối tăng gấp bội trừng phạt!"

"Thanh Long!" con người diễm lệ của Khanh Khanh lóe ánh sáng tức giận. Cô cắn răng nghiêng lợi nhéo cánh tay Thanh Long đặt ở bên hông, trưng ra một nụ cười khó coi nói, "Anh có phải đàn ông hay không? Trừ uy hiếp tôi, anh còn có thể làm được cái gì?"

"Mai Diklah ô." Thanh Long cố ý dùng Anh văn sứt sọc trả lời. Tiếng cười của anh có mấy phần tà ác, Khanh Khanh giận đến mặt đỏ bừng.

Ngân Báo vỗ vỗ bả vai Thanh Long, hài hước nói: "Hai người không thể có một ngày không gây gỗ hay sao?"

"Bọn họ nếu không gây gỗ, mặt trời chắc phải mọc từ hướng tây." Sơn Miêu làm bộ hiểu biết rõ trêu nói.

Kể từ mấy năm trước, bắt đầu từ khi Thanh Long ở "Nhân Gian Tiên Cảnh" gặp được Khanh Khanh, hai người này vĩnh viễn mồm miệng đầu đá, nhưng kỳ quái là bọn họ lại cùng đồng thời ở chung một chỗ với nhau đã rất nhiều năm, lại cũng không kết hôn, cũng không chia tay, cứ như vậy kéo dài tới hiện tại. Thật không biết Thanh Long rốt cuộc có chủ ý gì.

"Chú Thanh Long, chú Sơn Miêu, chú Ngân Báo, thím trẻ, các vị làm sao biết cháu đã trở về?" Hi Nguyên bồn chồn nhìn mấy người tiến vào.

"Bên cạnh cháu có gian tể." Sơn Miêu nhéo nhéo gương mặt của Hi Nguyên, hài hước nói.

Hi Nguyên hoài nghi nhìn Doãn Nhạc một chút, Doãn Nhạc bị sợ đến vội vàng lắc đầu.

"Không phải là mình."

"Cháu không cần đoán mò. Là lão đại!" Ngân Báo nhéo chặt mũi dọc dừa của Hi Nguyên, bướng bỉnh cười nói, "Thời khắc chứng kiến kì tích đã đến. Nhắm mắt lại."

"Có ý gì?" Hi Nguyên không hiểu chớp mắt mấy cái. Cái gì gọi là thời khắc chứng kiến kỳ tích? Giọng của Ngân Báo thế nhưng giống y như giọng điệu trên cái tiết mục "Chứng kiến" trên ti vi giống hệt nhau, nghe thật buồn cười.

"Bí mật." Ngân Báo nháy mắt mấy cái. Anh đẩy Hi Nguyên tới trước mặt Lăng Khắc Cốt, sau đó nhỏ giọng nói, "Nhắm mắt lại, kỳ tích lập tức xuất hiện."

Hi Nguyên liếc nhìn Lăng Khắc Cốt đang mang ý cười nhàn nhạt, không biết trong hồ lô của anh bán thuốc gì. Cô lo lắng nhắm mắt lại xong, lại he hé mắt muốn nhìn trộm một cái.

"Dám nhìn lên? Nền phạt!" Thanh Long từ trong túi móc ra một dải lụa mềm, buộc kín mắt Hi Nguyên lại.

Hi Nguyên trong lúc nhất thời cái gì cũng không nhìn thấy được, trước mắt đen sì sì một mảnh. Cô chỉ nghe được Doãn Nhạc vui mừng hét chói tai cùng tiếng cười vui vẻ của con trai.

Khi dải lụa bị cởi ra, cô nhìn thấy khắp phòng trần ngập bóng bay, trên mỗi trái bong lại viết dòng chữ "I love U".

"Mọi người sao lại làm được như vậy?" Hi Nguyên kinh ngạc há hốc mồm.

"Lão đại vừa xuống máy bay thì gọi điện thoại cho chúng tôi, ra lệnh cho chúng tôi thổi máy trái bóng bay. Bé con, cháu xem, miệng của tôi cũng méo luôn rồi đây này." Ngân Bảo tính như trẻ con nói.

"Đáng đời!" Hi Nguyên nghịch ngợm cười. Nghĩ tới mấy ông chủ quyền cao chức trọng ngồi ở trong phòng làm việc thổi bóng bay, hình tượng này nhất định rất đáng xem.

Lăng Khắc Cốt đưa tay, với lấy trái bóng bay lớn nhất có chữ "love", từ ở cái nơ con bướm màu hồng lấy ra một hộp nhỏ bọc nhung màu đỏ. Anh nở nụ cười quỳ gối trước mặt Hi Nguyên, đem chiếc nhẫn đưa tới trước mặt cô: "Bé con, gả cho anh."

Hi Nguyên cảm động nhìn về mặt thâm tình của Lăng Khắc Cốt, trong mắt nước mắt lập tức xôn lên.

"Nhanh gật đầu đi nào!" Thấy Hi Nguyên nửa ngày vẫn còn bất động, Doãn Nhạc lo lắng thúc giục.

"Anh. . . . Anh còn chưa nói anh yêu em." Hi Nguyên lau nước mắt, khóe miệng tràn ra một nụ cười với cái lúm đồng tiền xinh đẹp.

Lăng Khắc Cốt lúng túng nhìn xung quanh những cặp mắt đang đầy khát vọng kia, da mặt ngượng ngùng ửng đỏ. Anh đành hắng cổ họng, dùng giọng nói trầm thấp đầy thành khẩn nói: "Anh yêu em. Xin gả cho anh."

Hi Nguyên duỗi tay ra cho anh, ngang ngược ra lệnh: "Còn không đeo lên cho em?"

Lăng Khắc Cốt hưng phấn đứng lên, anh nắm bàn tay Hi Nguyên có chút run rẩy đem chiếc nhẫn lồng vào ngón tay Hi Nguyên.

"Cha mẹ, Tiểu Tễ muốn làm hoa đồng." Thượng Tễ nện bước chân ngăn ngùn chạy đến giữa Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói.

"Được! Tiểu Tễ của chúng ta nhất định sẽ là hoa đồng đẹp trai nhất." Lăng Khắc Cốt ôm lấy con trai, kiêu ngạo nói.

Hi Nguyên hạnh phúc rúc vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, cười đến hết sức đẹp đẽ.

.....

Hi Nguyên mặc một bộ lễ phục GUCCI màu xanh nhạt, kéo tay Lăng Khắc Cốt vừa đi vào sảnh của triển lãm trang sức, lập tức bị một đám ký giả vây quanh.

"Tiểu thư Thượng Hi, có thể nói một chút chuyện cô và Tổng giám đốc Lăng quen nhau như thế nào không?"

"Hôn lễ của các vị chuẩn bị khi nào thì cử hành?"

"Tổng giám đốc Lăng, ngài bị mê hoặc bởi điểm nào của tiểu thư Thượng Hi?"

Một đồng lớn vấn đề bay về phía hai người.

Hi Nguyên ngược mắt lên nở nụ cười, nói với ký giả: "Hôm nay là tôi khai mạc triển lãm trang sức, không phải buổi họp báo tân hôn. Các vị sao lại coi thường năng lực thiết kế của tôi như vậy, chỉ chuyên chú chuyện của tôi khi ở bên cạnh người đàn ông này?"

Mọi người đều bị lời nói hài hước này của cô chọc cười.

"Tiểu thư Thượng Hi trở thành nhà thiết kế trang sức thế hệ mới nổi tiếng của Pháp, luôn đi tiên phong so với thời đại. Tác phẩm của ngài rất được người trẻ tuổi yêu thích, điểm này chúng tôi cũng rất rõ ràng, duy nhất không rõ ràng chính là câu chuyện tình yêu của cô và Tổng giám đốc Lăng." Một ký giả ngoại quốc giọng nói mang theo âm điệu của Pháp cười nói đùa.

"Hôn lễ của tôi và Thượng Hi đã định vào đầu tháng sau, đến lúc đó hoan nghênh mọi người tới tham gia." Lăng Khắc Cốt nắm hông của Hi Nguyên, cười đến rất vui vẻ.

Anh và Hi Nguyên sau khi trải qua rất nhiều sóng gió, rốt cuộc nhìn thấy cầu vồng.

"Chúng tôi muốn nghe tiểu thuyết tình yêu của hai người." Một ký giả ồn ào lên.

"Chúng tôi quen biết nhau năm năm trước, có một hiểu lầm khiến tôi rời bỏ anh ấy. Hiện tại, hiểu lầm đã được làm rõ, sau này một nhà ba người chúng tôi nhất định sẽ mãi mãi hạnh phúc. Cảm ơn các vị quan tâm." Hi Nguyên nắm chặt tay Lăng Khắc Cốt, cười nói.

Lăng Khắc Cốt kéo tay của cô, đặt ở bên môi thâm tình hôn một cái: "Anh yêu em, bé con."

"Anh yêu em, bé con" mấy chữ này bị các ký giả nghe được, tất cả mọi người hâm mộ nhìn Hi Nguyên.

Cô gái có thể được Người đàn ông giàu nhất thế giới yêu là người phụ nữ hạnh phúc tới cỡ nào!

Ở một góc sảnh của triển lãm châu báu, có một phụ nữ che khăn lụa mỏng đang dùng một đôi mắt oán độc nhìn Hi Nguyên.

"Con ranh xấu xí khôn kiếp! Tao sẽ không để cho mày được đắc ý đâu!" Trương Lê Văn hừ lạnh một tiếng, liền biến mất ở trong đám người.

.....

Ngày mai Lăng Khắc Cốt kết hôn, theo thói quen của mấy người huynh đệ bọn họ, lại tụ tại "Nhân Gian Tiên Cảnh".

Son Miêu cười giả hoạt đầy một mỹ nữ tuyệt sắc tới trước mặt Lăng Khắc Cốt: "Lão đại, hôm nay ngày cuối cùng độc thân của cậu, tận tình hưởng thụ một chút hầu hạ của mỹ nhân. Từ ngày mai trở đi, cậu không được làm loạn đó."

Ngân Báo cùng Bách Hồ nghe được lời Son Miêu nói xong, đều cùng cười xấu xa. Thanh Long chỉ là như đang xem cuộc vui, con mắt sáng nheo lại, khóe môi vương nụ cười như có như không.

"Kêu cô ta ra ngoài đi!" Lăng Khắc Cốt lạnh lùng đẩy mỹ nữ ra, "Hôm nay uống rượu."

Cả đời này của anh, chỉ cần có một người Hi Nguyên là đủ rồi, những phụ nữ khác trong mắt anh cũng chỉ là một loại động vật biết động dục mà thôi, không có bất kỳ lực thu hút nào.

"Lão đại không hài lòng sao?" Son Miêu huyết sát, lập tức từ bên ngoài đi vào mười mấy mỹ nữ tuyệt sắc. Bọn họ xinh đẹp có, thanh thuần có, cao nhả có, hấp dẫn cũng có. Mỗi người đều có ưu điểm, mỗi người đều có điểm mê người.

"Lão đại, tất cả những cô gái này đều là hàng mới, đợi cậu tự mình kiểm hàng, phòng số 818 lầu 8 bên trong có giường vô cùng rộng rãi, đủ cho tất cả cùng lên." Son Miêu đưa cho Lăng Khắc Cốt một cái chìa khóa nhỏ, mập mờ cười nói.

"Muốn làm lợn giống anh tự mình đi mà làm?" Lăng Khắc Cốt ném trả chìa khóa cho Son Miêu, ngay cả hứng thú liếc mắt mỹ nữ kia một cái cũng không có.

Anh cầm ly rượu lên, nói với mấy người đám Bách Hồ: "Uống rượu!"

"Tôi muốn làm lợn giống, Mang Lâm nhà tôi còn không ăn tôi sao." Son Miêu hoảng sợ lau mồ hôi trên cổ.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến kháng nghị bất mãn của Thang Mang Lâm "Quản lý Son Miêu, anh cho Thang Mang Lâm tôi là người đàn bà chanh chua sao?"

"À? Bà xã?" ly rượu trong tay Son Miêu rơi xuống đất, anh hốt hoảng khoát tay với mười mấy mỹ nữ kia, ra hiệu cho các cô lui mau một chút.

Anh tươi cười chạy về hướng Thang Mang Lâm: "Bà xã, làm sao em có rảnh rồi tới đây? Con của chúng ta đâu?"

"Con trai ở nhà có bảo mẫu trông nom. Em đột nhiên rất nhớ anh, tới đây thăm anh một chút." Thang Mang Lâm cao ngạo ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, liếc mười mấy cô gái xinh đẹp đang đi ngang qua bên cạnh, dùng động điệu ưu nhã hỏi, "Những phụ nữ này là mỹ vị đêm nay của anh hả?"

"Bà xã, em đừng hiểu lầm. Các cô ấy là chuẩn bị cho lão đại, không quan hệ tới anh." Son Miêu vội vàng biện bạch.

Thang Mang Lâm mà ăn dấm, sẽ chính chết anh. Anh cũng không muốn mỗi đêm đều tự mình ngủ giường đơn.

"Son Miêu thôi, chú dám tìm phụ nữ cho Lăng Khắc Cốt? !" Hi Nguyên lúc này vọt tới trước mặt Son Miêu, hung ác nín lấy lỗ tai của anh, rống to.

"Bé con?" Son Miêu kinh ngạc há to mồm

Bà xã thế nào còn mang theo cả bé con tới?

Lần này thăm

"Ông chú thôi! Tôi biết ngay chú sẽ làm như vậy!" Hi Nguyên bắt mắt cong môi lên.

Doãn Nhạc đi tới phía sau cô, ngây thơ nói: "Hi Nguyên, cậu vẫn còn chưa tin lão đại sao? Coi như Son Miêu có đem một trăm mỹ nữ tới đây, anh ấy cũng sẽ không động lòng."

"Lăng tiên sinh sẽ không phản bội em, yên tâm đi." Khanh Khanh thề nhưng cũng theo tới.

Bốn phụ nữ vừa xuất hiện, tất cả đám đàn ông bên trong phòng làm việc đều khản trương.

Bách Hồ là người đầu tiên xông tới trước mặt Doãn Nhạc, lo lắng giải thích với cô: "Nhạc Nhạc, anh chỉ uống mấy ly rượu."

"Em tin tưởng anh!" Doãn Nhạc con mắt tròn nheo lại, cười nói.

Bách Hồ lúc này mới yên tâm, anh lôi kéo Doãn Nhạc đi vào: "Đuẩn Nhi ngủ rồi sao?"

"Có Tiểu Tể ở đây, con bé rất ngoan, một lát sẽ sớm cùng nhau ngủ." Doãn Nhạc ngọt ngào gật gật đầu

Lăng Khắc Cốt ngồi ở trên ghế sa lon, ngoắc Hi Nguyên: "Bà xã, tới đây."

Hi Nguyên đẩy Sơn Miêu ra, cao ngạo mà đi về hướng Lăng Khắc Cốt: "Tổng giám đốc Lăng hôm nay có phúc lớn, tự nhiên có tới mười mấy mỹ nữ."

Lăng Khắc Cốt cười kéo cô đến trên đùi: "Phúc lớn của anh tất cả đều chỉ để cho em. Vật nhỏ, thật sự ghen?"

"Tôi nào dám?" Hi Nguyên tức giận chu cái miệng nhỏ nhắn.

Cô cũng biết hôm nay mọi người nhất định sẽ mở tiệc chúc mừng Lăng Khắc Cốt từ biệt cuộc sống độc thân, cũng nhất định sẽ có phụ nữ xuất hiện.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn tức giận của Hi Nguyên, Lăng Khắc Cốt cười nhẹ ôm sát cô lại, đặt cái đầu dài lên vai cô: "Bé con, anh muốn cùng em đi động phòng."

"Anh!" Hi Nguyên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng. Anh dám nói ra câu nói như vậy, nếu như bị chú Thanh Long ở bên cạnh nghe được, thật ngượng chết.

Quả nhiên, Thanh Long cười to sáng khoái.

"Đi chết đi!" Hi Nguyên đẩy Lăng Khắc Cốt ra, tức giận muốn chạy đi.

Lăng Khắc Cốt nhặt lấy chiếc chìa khóa căn phòng số 818 lên, ôm lấy Hi Nguyên liền cười rồi đi: "Tối nay tiệc chúc mừng kết thúc, tôi muốn vào động phòng trước."

"Lăng Khắc Cốt, anh còn có mặt mũi nói chuyện!" Hi Nguyên giống như muốn tìm một cái lỗ chui vào, lời Lăng Khắc Cốt nói tất cả mọi người đều nghe được, cô đâu còn còn mặt mũi gặp người.

Lăng Khắc Cốt cười mỉ hoặc rồi đi.

"Bà xã, vậy còn chúng ta." Sơn Miêu cười hấp háy, cùng bà xã thương lượng.

"Anh đi tìm hoa đại của anh đi! Tôi muốn về nhà!" Thang Mang Lâm bỏ Sơn Miêu lại, cao ngạo xoay người đi ra khỏi phòng làm việc. Sơn Miêu bị sợ đến vội vàng đuổi theo ra ngoài.

Người nào anh đều có thể đắc tội, chính là không thể đắc tội với Thái hậu đại nhân Thang Mang Lâm của anh.

Năm đó để có thể lấy được cô, anh đã rất nhọc lòng. Từ đó cô bắt đầu trị anh tới chết. Mặc dù thân là Tổng quản lý của "Nhân Gian Tiên Cảnh", thế nhưng anh đến ngay cả một phụ nữ khác cũng không dám thử chạm, chỉ sợ buổi tối cô sẽ ngủi được mùi nước hoa.

Thấy Sơn Miêu rồi đi, Bách Hổ cũng khoác tay Doãn Nhạc, sáng khoái cười: "Bà xã, chúng ta về nhà. Ông xã của em cũng đói bụng rồi."

"Ghét!" Doãn Nhạc đỏ mặt cúi đầu, ngượng ngừng nhấp mím chặt cái miệng nhỏ nhắn mướt mà.

Lúm đồng tiền bên môi cô khiến Bách Hổ say mê, anh kim lòng không được hôn lên má cô một cái.

Doãn Nhạc bụm mặt chạy đi.

Bách Hổ thế nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy hôn cô, mặt của cô thật đỏ.

"Các huynh đệ, tôi đi đuổi theo bà xã." Bách Hổ hào sảng khoái cười lớn chạy theo bà xã.

"Tối nay rượu này uống không được rồi. Thanh Long, tôi cũng đi nha." Ngân Báo cầm chìa khóa xe đi mất.

Bên trong nhà chỉ còn lại Thanh Long cùng Khanh Khanh.

"Còn không qua đây?" Thanh Long đẩy đẩy mắt kính gong vàng, cười yếu ớt.

"Tôi tới đi làm, không phải tìm anh." Khanh Khanh nói xong, lắc lắc eo nhỏ nhắn như rắn nước, phong tình vạn chủng muốn đi ra ngoài.

"Em dám!" Thanh Long cũng không kiên nhẫn nữa. Anh chọt từ trên ghế salon nhảy lên, xông lên đem Khanh Khanh ăn mặc mát mẻ kiêu trên vai.

Cũng làm phụ nữ của anh lâu như vậy rồi, cô thỉnh thoảng còn dùng đến đi làm ở "Nhân Gian Tiên Cảnh" để khiêu khích anh.

Mặc dù biết Sơn Miêu sẽ không sắp xếp cho Khanh Khanh tiết mục gì, nhưng anh vẫn ghen.

Phụ nữ của anh tại sao không nghe lời như vậy?

Ban ngày khiến anh giận đến cắn răng, khiến cho anh tới đến là muốn hung hãn trừng phạt cô.

Người phụ nữ thay đổi như chong chóng này!

Đừng tưởng rằng anh không giữ chặt nổi cô.

"Thanh Long Anh Buông tôi xuống. Tôi Muốn ới." Khanh Khanh đột nhiên khó chịu nói.

Thanh Long khẩn trương buông cô xuống: "Khanh Khanh, thế nào?"

"Tôi Ghê tởm." Khanh Khanh che miệng, chạy vào toilet gần đó, gấp người trên bồn rửa tay, nôn.

Nhìn cô không ngừng nôn mửa, tròng mắt đen của Thanh Long đột nhiên sáng lên.

Không phụ công anh hàng đêm không ngừng cố gắng, xem ra rốt cuộc nhìn thấy hiệu quả rồi.

Anh thần thần bí bí nhìn bụng Khanh Khanh, ánh sáng lại thoáng lóe lên trong mắt.

Cánh môi khiêu gợi của anh lại nâng lên một đường cong quý dị, tựa hồ đang tính toán cái gì đó.

Khanh Khanh mệt là lau khô miệng.

Hôm nay không biết làm sao, lại ới lợi hại như vậy.

Khi Khanh Khanh đi ra khỏi toilet, Thanh Long cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Khanh Khanh: "Ngày mai tôi dẫn em qua khoa phụ sản kiểm tra một chút."

"Tại sao là khoa phụ sản?" Khanh Khanh bắt tri bất giác hỏi.

Thanh Long chỉ cười không nói.

Anh thần thần bí bí khiến Khanh Khanh tức giận nhéo lồng ngực của anh.

"Em bầm nữa, tôi liền ngay trong thang máy muốn em!" Thanh Long ác ý cúi đầu xuống, nhìn Khanh Khanh.

Khanh Khanh quát cường nhìn anh: "Nơi này có camera theo dõi, nếu muốn trở thành vai nam chính, anh cứ ra tay đi."

"Em cho rằng tôi không dám?" Thanh Long nâng mông của cô lên, cười đến rất tà ác.

"Tránh ra! Anh không cần mặt mũi nhưng tôi cần!" Khanh Khanh đẩy mặt Thanh Long đang không ngừng đến gần, mặt đỏ điểm lệ giống như ánh nắng chiều.

Thanh Long cười trầm thấp.

Khi thang máy dừng ở lầu một thì Khanh Khanh đẩy Thanh Long ra, chạy trước ra khỏi thang máy.

Thanh Long nhàn nhả theo ở phía sau, một chút hoảng loạn, vội vàng cũng không thấy.

Hi Nguyên bị Lăng Khắc Cốt đề lên trên một cái giường nước cực lớn, thân thể không tự chủ được theo nước gợn ở trên giường rung động nhẹ nhàng.

Phòng số 818 thế nhưng so với 'phòng cho Tổng thống' khách sạn cấp năm sao còn xa hoa hơn. Khắp nơi nạm vàng, chạm bạc, trong phòng có một giường nước siêu lớn, khăn phủ giường màu đỏ có thể kích thích dục vọng của con người, đối diện giường nước còn có một tấm kính vô cùng lớn, bộ dáng cô rơi xuống ở trên giường nước rõ ràng rơi vào trong gương.

"Bé con, em thật là đẹp." Lăng Khắc Cốt đề ở trên người Hi Nguyên, tham lam hít sâu mùi thơm trên người cô.

"Không cần ở chỗ này, thật không được tự nhiên." Hi Nguyên nhìn mình trong gương, mặt sung huyết đỏ bừng. Tấm lưng màu nâu óng của Lăng Khắc Cốt rõ ràng dưới ánh đèn vàng hiện rõ trong gương, lại có cảm giác kích thích đến vậy.

Lăng Khắc Cốt cười hôn Hi Nguyên, tay của anh không biết chạm vào cơ quan nào, giường chợt bắt đầu biến hình.

Bọn họ tựa như nằm ở trong biển rộng, thân thể theo sóng biển không ngừng phập phồng.

"Giường đang động." Hi Nguyên kinh hoảng chống người lên, nhìn giường phập phồng, kinh ngạc không thôi. Cái giường này chẳng những sẽ thay đổi hình, còn có thể rung động.

"Không nói chuyện, phá hư không gian lãng mạn này. Đây là phòng trắng mật Sơn Miêu đặc biệt thiết kế vì hai chúng ta, chúng ta chớ phụ tâm ý của anh ấy." Lăng Khắc Cốt kéo rơi y phục của Hi Nguyên, cùng với cô, cùng nhau chìm đắm vào trong biển dục vọng.

Khi Hi Nguyên sức cùng lực kiệt té nằm trong ngực Lăng Khắc Cốt thì khuôn mặt nhỏ nhắn như bị lửa hun nóng, đỏ bừng.

Đây thật là một gian phòng làm cho người ta muốn nổi điên, nhiều cơ quan như vậy. Tối hôm qua Lăng Khắc Cốt dùng hết tất cả phương thức yêu cô để cho cô cảm giác không thể tin được, bây giờ suy nghĩ một chút, cô đều còn cả người ngượng ngùng.

"Bé con, hôm nay anh chính thức lên cấp, từ người tình biến thành ông xã rồi." Lăng Khắc Cốt thỏa mãn ôm sát hông của cô.

"Thật không dễ dàng ! Người tình số một trăm lẻ tám của em." Hi Nguyên nghịch ngợm che miệng cười nói.

"Nghịch ngợm!" Lăng Khắc Cốt bắt khẩn chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của Hi Nguyên, lại muốn bắt đầu một vòng triển miên mới, liền bị Hi Nguyên ngăn cản.

"Đừng! Chúng ta hôm nay phải dậy sớm, anh tha cho em một chút." Hi Nguyên mãnh mai năn nỉ. Nếu lại tiếp tục làm không ngừng như vậy, hôn lễ hôm nay sợ rằng sẽ bởi vì cô đầu thân thể mệt là mà bị hỏng mất.

Lăng Khắc Cốt cảm thấy có lý, không tiếp tục quẩn lấy Hi Nguyên nữa.

Anh ôm cô trong ngực, cùng cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Hôm nay là hôn lễ của Hi Nguyên và lão đại, Thanh Long không cần đi làm. Anh ôm chặt Khanh Khanh ở trong ngực, hưởng thụ tầm ánh mặt trời sáng sớm.

Khanh Khanh len lén mở mắt, quan sát Thanh Long. Thấy anh mắt vẫn mở mắt, cô lập tức nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Thanh Long còn không rời giường, thì cô biết làm thế nào rời đi đây?

Thanh Long chết tiệt! Thanh Long thôi!

Từ mấy năm trước ở "Nhân Gian Tiên Cảnh" gặp nhau, bị anh vô lý mà bá đạo quẩn lấy rồi, cô liền bắt đầu đi trở thành bạn giường của anh. Mỗi buổi tối, anh đều dùng vô tận nhiệt tình đoạt lấy cô, hại cô hôm sau rời giường toàn thân chua xót đau đớn. Vì che giấu vết hôn trên cổ mình, trời rất nóng, cô đều nhất định phải quàng khăn mỏng.

Người đàn ông Ghê tởm!

Khanh Khanh thật muốn một cước đạp Thanh Long xuống giường, nhưng khi nhìn đến gương mặt anh tuấn của Thanh Long, cô lại có điểm không nổi.

Ài!

Cô thật là đáng bị coi thường.

Thế nhưng lại yêu cái người đàn ông giáo hoạt trong ngoài bất nhất Thanh Long này.

Cô len lén liếc đồng hồ treo tường, bắt đầu lo lắng.

Thói quen mấy năm không hề đi làm trễ của cô sắp vì Thanh Long mà phá hỏng, vậy phải làm sao bây giờ mới phải?

Cô càng nghĩ càng nóng nảy.

Không được, cô nhất định phải đi làm!

Đôi mắt hé hé của cô liếc Thanh Long, phát hiện anh nhắm mắt lại, cô liền lặng lẽ nâng bàn tay đặt ở bên hông lên, nhẹ chân nhẹ tay xuống đất.

Khi cô chạy ra khỏi biệt thự thì Thanh Long thở ra một hơi thật dài.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái đã bảy giờ 28 phút, cô vội vàng lái xe chạy về phía phòng trọ của mình.

Không biết trước khi đi làm, cô có thể hóa trang lại tốt được không.

Trở lại nhà trọ, cô từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ đồ công sở màu xám tro, cột tóc lại hết về phía sau. Sau đó ở trên mặt thoa một tầng phấn lót dày cộm nặng nề, thành công che kín da thịt nhắn nhụi trắng nõn như ngọc của cô. Chỉ mất một lúc, trong kính từ người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp Khanh Khanh biến thành Tần Hoài xấu xí.

Cô túm lấy cái túi xách tay vẫn dùng để đi làm, chạy ra khỏi nhà trọ, chạy về hướng chiếc xe taxi

Làm Khanh Khanh thì cô chính là đáng về Khanh Khanh nên có. Làm Tần Hoài thì cô chính là cái người cứng nhắc, quy củ kia, một nửa thư ký Tần Hoài tôn nghiêm mà nghèo khó. Đi làm ngồi xe buýt, cũng không đến trễ về sớm, lúc làm việc cần thận tỉ mỉ, cần cù chăm chỉ.

.....

Thanh Long đẩy đẩy mắt kính, nhìn Tần Hoài một thân áo xám, ăn mặc giống như phụ nữ trung niên, bên môi nâng lên một nụ cười giao hoạt.

"Tổng giám đốc, xin ký tên." Tần Hoài mặt không thay đổi đem tài liệu đưa tới trước mặt Thanh Long, về mặt một bộ đàn gươm việc công.

"Thư ký Tần, hôm nay anh tôi kết hôn, cô không biết tôi nghỉ hay sao?" Buổi sáng mới vừa ăn mặc xong xuôi, đang muốn ra khỏi cửa thì anh liền bị Tần Hoài ngăn ở cửa nhà.

"Anh mà không ký tên, tôi không có cách nào tiến hành bước kế tiếp." Tần Hoài mặt lạnh đem bút ký đưa cho Thanh Long, "Anh nhanh ký một chút đi, tôi còn có việc bận."

Thanh Long nở nụ cười yếu ớt, nhìn chằm chằm Tần Hoài đang che dấu sau tấm kính già nua dày cộp nặng nề. Năm đó sau khi anh vứt bỏ cặp mắt kính của cô xong, cô rút cuộc lại đổi một cái mắt kính khác càng dày hơn, khiến cho anh dờ khóc dờ cười. Anh đường đường Tổng giám đốc truyền thông Long Dực bên cạnh ngày ngày mang theo một nữ thư ký xấu xí giống như bà lão, khiến người không rõ đầu đuôi liền che miệng cười trộm, nói khiêu khích mỉa mai của anh thật khác người.

"Anh rút cuộc có ký hay không? Không cần làm trễ thời giờ của tôi!" Tần Hoài kéo tay Thanh Long qua, đặt lên chỗ ký tên trên tài liệu.

Thanh Long đẹp đẽ ký xuống tên của mình, sau đó cười nói: "Thư ký Tần, cô tới vừa đúng lúc, tôi hôm nay đang cần bạn gái."

Nói xong, anh liền níu lại Tần Hoài đi ra ngoài.

"Anh muốn dẫn tôi đi đâu?" Tần Hoài có chút hốt hoảng hỏi anh.

"Bí mật!" Thanh Long cười quỷ dị mà xảo trá trả lời, thoáng một cái, anh liền đẩy mạnh cô vào trong chiếc Ferrari thể thao màu đỏ của mình.

"Tôi muốn xuống xe!" Tần Hoài đấm đá Thanh Long.

Về mặt của anh khiến cho cô hoảng hốt.

Mỗi lần anh lộ ra loại vẻ mặt này, chính xác không có chuyện tốt.

"Em lộn xộn nữa, cũng đừng trách tôi không khách khí!" Thanh Long đem Tần Hoài đè ở trên ghế dựa, tà mị lớn tiếng uy hiếp cô.

"Anh muốn làm gì?" Bởi vì Thanh Long áp sát quá gần, lòng của Tần Hoài bắt đầu bùm bùm nhảy dựng lên.

"Hôn em!" Thanh Long nói xong, liền chặn môi Tần Hoài lại. Cánh môi Cô không có thoa son hôn lên thật ngọt. Anh liền thích thú mùi này, tinh khiết ngọt ngào, mềm mại đến khiến anh trầm mê.

Nụ hôn của anh trở nên cuồng dã, mạnh mẽ đòi lấy mỗi một tác hương thơm trong môi cô.

Cho đến khi Tần Hoài rối loạn hô hấp, sắp hít thở không thông thì anh mới buông cô ra, cười đầy quỷ dị khởi động động cơ.

Tên đàn ông xấu xa! Bình sinh không kỵ người! Ngay cả phụ nữ xấu như cô vậy cũng có thể hôn!

Tần Hoài lau môi của mình, tức giận nhìn chằm chằm gò má tuấn tú của Thanh Long, trong lòng có các loại tư vị tạp trộn.

Thanh Long dừng xe trước một cửa hiệu chăm sóc sắc đẹp, đến gần Tần Hoài hỏi "Tôi quá xuất sắc, để cho em nhìn mê mẩn rồi sao?"

"Tự đại tự cuồng!" Tần Hoài xì mũi coi thường, cười nhạo anh.

"Nói dối!" Thanh Long ở trên môi Tần Hoài cắn một cái, mới đứng dậy xuống xe.

Anh lôi Tần Hoài đi vào tiệm chăm sóc sắc đẹp, nói với Nhân viên chăm sóc sắc đẹp: "Ba mươi phút sau, tôi muốn thấy một người phụ nữ hoàn toàn khác biệt với những người phụ nữ khác."

"Không thành vấn đề." Nhân viên chăm sóc sắc đẹp huýt sáo, liền lôi kéo Tần Hoài đi vào trong.

"Các người muốn làm gì? Tôi đặc biệt xấu xí, một chút ưa nhìn cũng không có, các người đừng có phí công." Tần Hoài mơ hồ cảm thấy một tia lo lắng. Cô giằng giằng muốn rời khỏi.

Thanh Long, nụ cười chứa đựng thần bí ngồi ở trên ghế sa lon, chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Anh cùng cô, cái con mèo nhỏ này chơi đùa lâu như vậy rồi, không muốn tiếp tục dây dưa không rõ như vậy nữa.

Đã đến lúc khiến cho mọi chuyện rõ ràng rồi.

Qua ước chừng 30 phút, Tần Hoài bị Nhân viên chăm sóc sắc đẹp đẩy ra ngoài.

Tần Hoài mặc lễ phục váy đuôi cá dài màu đen, đôi tay che mặt của mình, nói gì cũng không chịu để Thanh Long thấy.

Thanh Long nhìn Tần Hoài dáng người yếu đuối, dùng giọng nói đầy uy nghiêm ra lệnh: "Lấy tay ra!"

"Không cần!" Tần Hoài cố chấp nói.

"Lấy ra!"

"Không cần!"

Hai người giằng co, ai cũng không chịu thua.

Thanh Long đột nhiên nhảy lên, đi đến trước mặt Tần Hoài.

Tần Hoài thấy Thanh Long đi tới, lập tức bị sợ đến chạy vào trong.

Cô mới không cần để cho mặt của mình bị Thanh Long nhìn thấy, nói như vậy, tất cả bí mật đều sẽ bị vạch trần.

Cô chỉ chạy mấy bước, eo nhỏ liền bị Thanh Long từ phía sau ôm chặt.

"Muốn chạy trốn? Tiểu tử dối trá." Thanh Long ở bên tai Tần Hoài mị hoặc chất vấn.

"Tôi Tôi muốn đi làm. Không rảnh đi cùng anh." Tần Hoài bùm mặt, không dám quay đầu lại.

"Em còn muốn gạt tôi tới khi nào, Khanh Khanh yêu quý của tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Tình yêu tuyệt vời của Khắc Cốt (4)

Tần Hoài nghe được lời Thanh Long nói, bỗng chốc ngẩng đầu lên, cô hoảng sợ quay đầu lại, nhìn Thanh Long: "Anh biết?"

"Tôi có cái gì không biết?" Thanh Long hàm răng trắng nõn ác ý lộ ra.

Mặc dù cùng con mèo nhỏ giáo hoạt này chơi cùng rất vui, nhưng khi nhìn lão đại bọn họ sống chết từng bước muốn kết hôn, anh liền cũng bắt đầu ước mơ một cuộc sống hôn nhân tốt đẹp cho chính mình. Cho nên ngày hôm qua anh cố ý đặt một phần tài liệu cần phải ký lên bàn làm việc, đợi con mèo nhỏ giáo hoạt này phải tới tận nhà anh.

"Trò chơi kết thúc, rốt cuộc tôi nên gọi em Tần Hoài, hay là nên gọi là Khanh Khanh?" Thanh Long xoay thân thể Tần Hoài lại, ánh mắt có chút sững sờ nhìn gương mặt đẹp của Tần Hoài. Trong đôi mắt đẹp đang đảo qua đảo lại kia lúc này lộ ra sợ hãi cùng lo lắng khiến cho anh cảm thấy thú vị.

"Tôi Tôi là Tần Hoài." Tần Hoài lo lắng liếm liếm đôi môi.

"Buổi tối, tôi sẽ trừng phạt nặng em cái tên tiểu tử lừa đảo này!" Thanh Long cắn Tần Hoài một cái, không nỡ buông cô ra, "Hiện tại, em phải đi với tôi tham gia hôn lễ của lão đại, với thân phận vị hôn thê của tôi."

"Ai nói muốn gả cho anh hả?" Tần Hoài đá văng Thanh Long ra, chùi môi, "Tôi không làm! Anh mời cao nhân khác đi!"

Nói xong, Tần Hoài liền chạy ra khỏi phòng thẩm mỹ.

Cô có một loại cảm giác bị trêu cợt.

Thanh Long cái tên đàn ông ghê tởm này, coi cô như con khi con để mà đùa bỡn. Biết rất rõ ràng Khanh Khanh chính là Tần Hoài, cũng không vạch mặt chỉ tên, hại cô buổi tối làm người tình của anh, ban ngày còn phải làm thư ký của anh với tâm trạng thấp thỏm.

"Không cho phép!" Thanh Long chặn ngang vác cô lên vai, ném vào trong Ferrari, khởi động động cơ liền cho xe lao vút đi.

Cho tới khi bị bắt đưa tới giáo đường, Tần Hoài vẫn còn gào rống lên với Thanh Long: "Tôi không muốn làm vị hôn thê của anh!"

Thanh Long ở ngay trước mặt của mọi người vỗ cái mông của cô: "Đàng hoàng một chút! Tiểu thư Tần Hoài, người đàn ông đẹp trai như tôi đây em không cần, còn muốn người nào?"

"Tần Hoài?" Bách Hổ sững sờ nhìn Tần Hoài, anh nhớ Tần Hoài là một bà già xấu xí, thế nào đột nhiên biến thành Khanh Khanh xinh đẹp động lòng người rồi, "Thanh Long, anh hoa mắt hả? Đây không phải là Khanh Khanh sao?"

"Khanh Khanh chính là Tần Hoài. Các anh em, tôi hôm nay trình trọng tuyên bố, tôi muốn lấy vị thư ký vô cùng xấu xí Tần Hoài này làm vợ." Thanh Long siết hông của Tần Hoài, cười đến cực kỳ tùy tiện.

"Tiểu tử này, công phu giữ bí mật thật khá nha! Ngay cả tôi cũng không tra ra thân phận của Tần Hoài." Bách Hổ cười lớn đập vai Thanh Long.

"Tôi không muốn gả cho tên khốn kiếp này! Lời của anh ta các anh cứ coi như bị lãng tai đi! understand?" Tần Hoài nói xong xoay người rời đi.

"Em mà dám đi, tôi liền đem ảnh nude của tôi và em phát tới tận tay từng nhân viên trong công ty." Thanh Long uy hiếp hạ thấp giọng, dùng âm lượng chỉ đủ để Tần Hoài nghe được uy hiếp cô.

"Anh! Đáng ghét!" Tần Hoài giận đến hung hăng đá Thanh Long một cước.

"Tôi không có gì không dám làm." Thanh Long kéo tay Tần Hoài, nụ cười vô hại mà ấm áp.

Chung đụng cùng với Thanh Long nhiều năm như vậy, Tần Hoài dĩ nhiên có thể nhìn ra sự âm lãnh đằng sau nụ cười vô hại của anh.

Cái người đàn ông đáng ghét mà bá đạo này, cô đã rơi vào trên tay anh, đời này cũng đừng nghĩ xoay người.

"Khanh Khanh, em nên thuận theo Thanh Long thôi." Sơn Miêu hài hước cười nói.

Trên cái thế giới này, người thứ hai đoán được thân phận Tần Hoài chính là anh. Chỉ là Thanh Long không nói ra chân tướng, anh cũng không lý gì đụng tới. Nhìn anh ta đùa bỡn tới vô cùng thỏa mãn.

"Tôi có thể không nghe lệnh sao?" Tần Hoài cắn môi, u oán nhìn chằm chằm Thanh Long.

Thanh Long vòng chắc hông của cô, cười mê hoặc nói: "Không thể! Bà xã, tôi đã từng nói tôi yêu em chưa?"

Tần Hoài bị anh đột nhiên tỏ tình cảm động, hốc mắt lập tức ướt.

"Không cho khóc, nước mắt của em sẽ khiến cho tôi lập tức muốn em!" Thanh Long mô vành tai Tần Hoài, lộ ra nụ cười xấu xa.

Tần Hoài như cô gái nhỏ, đỏ mặt.

"Hai người đừng tranh cãi nữa, hôn lễ bắt đầu rồi!" Doãn Nhạc cười nói với mọi người. Cô nhìn thấy Hi Nguyên đứng ở trước mặt Mục Sur thì lộ ra nụ cười vui mừng.

Hôn lễ Hi Nguyên có thể nói là hôn lễ thế kỷ. Toàn bộ được trải thảm đỏ, trang trí mấy vạn đóa hoa tươi, đếm không hết chính khách thương nhân các quốc gia, khiến hôn lễ này trở thành tiêu điểm toàn chú ý của toàn thế giới. Nhất là áo cưới trên người cô dâu, trang trí viền cổ bằng hàng ngàn viên kim cương Nam Phi thượng hạng, trên cổ của cô mang một dây chuyền đá quý màu xanh lá có giá trị liên thành, nghe nói là Lăng Khắc Cốt tốn cả triệu Đô-la mua được từ cuộc đấu giá đồ trang sức ở Tô Châu làm quà tặng tân hôn.

Hi Nguyên đứng ở bên cạnh Lăng Khắc Cốt, mỉm cười hạnh phúc.

Bên cạnh là người đàn ông mà cả đời này cô quyến luyến, cho dù anh không giàu có, cô cũng vẫn sẽ yêu anh.

Mục Sur làm công việc của mình, vẫn là nhưng từ ngữ có sẵn, không có gì mới, mà đứng ở trước mặt ông ta đôi tân nhân thâm tình ngưng mắt cùng chăm chú nhìn đối phương, căn bản không nghe được lời nào của ông ta nói.

Khi chiếc nhẫn được lồng vào tay nhau thì hơn vạn cánh chim bồ câu trắng được tung bay về phía bầu trời, pháo hoa sáng ngời nở rộ trên không trung.

Dường như toàn thế giới đều nghe được âm thanh hạnh phúc của bọn họ.

Thấy nụ cười hạnh phúc của Hi Nguyên, hốc mắt Thẩm Đan dâng lên uơn ướt: "Bé con, em nhất định phải vui vẻ."

Có lẽ cả đời này, anh sẽ không quên được tình yêu giành cho bé con.

Anh muốn mang theo phần tình cảm này đi vào phần mộ.

Bé con là báu vật mà cả đời này anh cũng có thể gặp không thể cầu, hi vọng Lăng Khắc Cốt có thể yêu mến bé con trước sau như một.

Ngân Báo bám chắc bờ vai của anh, trong lòng cũng có vô hạn cảm khái.

Hai người bọn họ đều là người thất tình.

Thẩm Đan thông minh hơn so với anh, biết mình cần cái gì. Trong khi bản thân anh, chính là một người ngốc nghếch. Khi đã mất đi bé con rồi anh mới biết được cô quan trọng với mình tới cỡ nào.

Anh chỉ có thể tiếc nuối cả đời.

Là anh cùng bé con vô duyên, cho nên bé con chỉ coi anh là chú Ngân Báo để mà yêu thương.

"Thẩm Đan, buổi tối cùng nhau đi uống một ly đi."

"Được!" Thẩm Đan đã lâu không có uống rượu thả cửa gật đầu một cái.

Tối nay anh thật sự cần phải say một trận.

Hôn lễ hoàn thành, Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên lên du thuyền tư nhân, bắt đầu một khoảng thời gian du lịch trăng mật ngọt ngào.

Hi Nguyên nằm ở trên boong thuyền, thưởng thức bầu trời sao xanh thẳm. Lúc này, Lăng Khắc Cốt chỉ mặc một cái quần bơi đi tới, anh đề ở trên người Hi Nguyên, ở bên tai cô nhẹ giọng nói: "Bé con, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta."

"Không cần phiền em... em muốn ngắm sao." Hi Nguyên nghịch ngợm ním chặt môi hồng, đẩy Lăng Khắc Cốt ra.

Lăng Khắc Cốt không thuận theo lần nữa ngăn chặn cô, môi của anh chính bắt được cánh môi đang né tránh của Hi Nguyên, tự thể nghiệm mà chấp hành trước nhiệm vụ của chú rể.

"Nhẹ một chút. Ừ. Dừng sức. A."

Hi Nguyên vừa bắt đầu vẫn còn kháng cự, ở dưới sự trêu chọc của Lăng Khắc Cốt, bắt đầu kim lòng không được rên rỉ. Cô khóa chặt vòng eo cường tráng của Lăng Khắc Cốt, nghênh đón anh chạy nước rút.

Sóng biển vỗ mạn thuyền, dùng âm thanh thanh thúy phát ra làm bản nhạc hòa nhịp cùng với bọn họ, hải âu ở trên trời quanh quẩn, hát bản xô-nat mừng cho cuộc hôn nhân của họ.

Tiểu Tễ bị ở lại nhà Bách Hổ, nhàm chán chớp chớp đôi tròng mắt đen, nhìn Duẩn Nhi vẫn còn trong trứng nước. Bộ dạng cô nhóc cười thật đáng yêu. Cậu đột nhiên giống như phát hiện vùng đất mới, cúi người xuống, cúi đầu quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phác phác của Duẩn Nhi. Gương mặt giống như quả táo hấp dẫn ánh mắt của cậu, khiến cho cậu không nhìn được cúi đầu, hôn một cái lên gương mặt của Duẩn Nhi.

Cảm giác trơn mịn thật thoải mái.

Không trách được cha mẹ ưa thích hôn môi như vậy.

Tiểu Tễ quyết định phải giống như cha, làm chuyện một người đàn ông nên làm.

Cậu dùng đôi tay bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Duẩn Nhi, nặng nề trên khắp cánh môi mềm mại của cô bé hôn một cái.

Tư vị của nụ hôn mang theo nước miếng khiến cậu nhắm mắt.

Hôn có mùi vị như vậy sao?

Cậu không tin được lại hôn thêm một cái.

Cậu quyết định từ nay về sau, không bao giờ hôn môi của con gái nữa. Thật buồn nôn! Hôn môi lại chính là uống nước miếng!

Duẩn Nhi bị hôn trộm vô tội nháy mắt đẹp, nhìn cậu nhóc gương mặt lạnh lùng trước mắt.

Nửa năm sau, Hi Nguyên mang cái bụng lùm lùm trở lại Trung Quốc, theo hầu bên cạnh cô chính là Lăng Khắc Cốt với vẻ mặt đầy thỏa mãn. Bọn họ nửa đi du lịch trăng mật nửa năm, thành công tạo ra một kết tinh tình yêu. Lần này, anh muốn được thể nghiệm thật tốt cảm giác vui vẻ khi làm cha.

"Mẹ, sao mà mẹ lại mập được giống như một con heo vậy?" Tiểu Tễ thấy bụng Hi Nguyên thì tò mò hỏi.

"Nơi này có một baby nhỏ." hai mắt Hi Nguyên cong lên ngọt ngào, cô liếc Lăng Khắc Cốt đang kiêu ngạo, cười đến vô cùng vui vẻ.

"Baby? Mẹ, con muốn có em gái." Tiểu Tễ bá đạo yêu cầu.

"Tốt." Lăng Khắc Cốt ôm lấy con trai, tiêu sái cười nói, "Nếu cái thai này không phải con gái thì cha sẽ tiếp tục cố gắng, một ngày nào đó sẽ thực hiện được nguyện vọng của con."

"Lăng Khắc Cốt, anh thật sự coi em là heo mẹ sao?" Hi Nguyên bắt mắt đạp Lăng Khắc Cốt một cước.

"Chậm một chút! Em là phụ nữ có thai!" Lăng Khắc Cốt không quan tâm bản thân có bị đạp đau không, chỉ lo lắng an toàn của Hi Nguyên.

Buổi tối, Tiểu Tề chen vào giữa Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt, nói gì cũng không chịu đi.

"Con muốn ngủ cùng với mẹ, cha đi ngủ ở phòng khách đi!" Tiểu Tề chen vào giữa đẩy Lăng Khắc Cốt ra xong, bàn tay nhỏ bé quay qua ôm chặt lấy Hi Nguyên.

"Ta là cha của con mà! Người ngủ với mẹ con là ta! Con mau về phòng của mình ngủ đi!" Lăng Khắc Cốt nắm lấy cổ tay con trai, muốn túm cậu nhóc đi ra.

"Cha hư! Cha thôi! Tôi không muốn ông làm cha tôi! Tôi muốn chú Thẩm làm cha tôi!" Thấy Lăng Khắc Cốt giành mẹ với mình, Tiểu Tề vốn cảm thấy hưng phấn vì có cha bắt mất bỗng nhiên im lặng.

Mẹ vẫn luôn là của một mình cậu! Sao có thể để cái người đàn ông gọi là cha này cướp đi!

"Còn nói vậy nữa ta liền ném con ra ngoài!" Lăng Khắc Cốt hung hãn uy hiếp con trai.

Tiểu tử, lại dám giành bà xã với anh.

Kể từ sau khi kết hôn, anh và Hi Nguyên chưa từng tách nhau ra ngủ. Mỗi ngày ôm Hi Nguyên ngủ là thời khắc hạnh phúc nhất của anh.

"Lăng, để Tiểu Tề ngủ lại đi. Em cũng rất nhớ con rồi." Hi Nguyên ủy khuất chớp mắt.

"Nhưng có nó ở đây, anh sẽ không thể..." Lăng Khắc Cốt vừa định nói ra những lời cấm trẻ nhỏ nghe, nhìn thấy gương mặt non nớt ngây thơ của con trai thì liền ngừng lại.

Sau khi kết hôn, dục vọng của anh đối với bé con chẳng những chưa từng giảm xuống, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt.

Dưới sự dạy dỗ của anh, bé con giống như một búp bê ngây thơ mà hấp dẫn, để cho anh yêu thích không buông tay, mỗi ngày không hưng hăng muốn cô mấy lần, anh sẽ không thỏa mãn. Trong thời gian ba tháng đầu cô mang thai, bác sĩ nói đó là giai đoạn nguy hiểm, những ngày đó, anh mỗi lần làm đều cẩn thận, không thể tận hưởng. Hiện tại rốt cuộc qua giai đoạn nguy hiểm, anh có thể yêu cô hẳn hoi một lần, Tiểu Tề lại tới quấy rối.

"Anh trừ làm lại làm, trong đầu cũng không nghĩ được cái gì khác sao?" Hi Nguyên bất mãn trừng mắt nhìn anh.

Ngày ngày làm, anh cũng không ngại phiền.

Thật là tiểu tử thói tình tròng lên óc!

Hi Nguyên trong đầu thoáng qua vô số hình ảnh những đêm nóng kia, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu dần dần biến đổi.

Sự quyến rũ của cô Lăng Khắc Cốt đều xem vào trong mắt.

Anh thật muốn đụng ngã cô, sau đó hưng hăng đâm sâu vào suối nguồn áp áp mà chặt khít kia.

Tiểu Tề bày ra gương mặt lạnh lùng mà kiêu ngạo với anh khiến Lăng Khắc Cốt giận đến cắn răng, lại cũng không thể làm gì khác được. Anh chỉ có thể nằm ở bên kia Tiểu Tề, cách con trai nhìn nhau với Hi Nguyên.

Trong ngực thiếu đi Hi Nguyên, tựa như thiếu đi toàn thể giới.

Lăng Khắc Cốt mất mát thờ dài.

Hi Nguyên vui vẻ cười lên. Thấy Lăng Khắc Cốt bị Tiểu Tề trị đến nơi đến chốn, cô đã cảm thấy thú vị.

Tối nay, có Tiểu Tề ở đây, cô rốt cuộc có thể ngủ ngon giấc.

"Ngủ ngon!" Hi Nguyên nghịch ngợm nở một nụ cười mê người với Lăng Khắc Cốt đang không biết phải làm sao kia, sau đó ôm con trai nhắm mắt lại.

Đêm trở nên cực kỳ dài.

Lăng Khắc Cốt nằm ở bên cạnh Tiểu Tề, không ngừng lật người. Đột nhiên anh ác ý cười lên. Anh ở trên gương mặt say ngủ của Tiểu Tề chọc chọc mấy cái, liếc nhìn về mặt say ngủ của Tiểu Tề, anh mới rón rén ngồi dậy, ôm Tiểu Tề qua chỗ mình, sau đó bò đến trên người Hi Nguyên, cúi đầu hôn cô bả vai trần của cô.

Có thể ôm cô, cảm giác này thật tốt!

Một bên anh cời y phục Hi Nguyên, vừa hôn trượt dần xuống.

"Lăng Khắc Cốt?" vừa mở mắt tỉnh lại, liền nhìn thấy Lăng Khắc Cốt nhảy qua đè ép lên mình, hôn chỗ mẫn cảm nhất của cô, cô đỏ mặt giãy giụa, "Đừng như vậy, Tiểu Tề ở đây."

"Đừng sợ, nó đang ngủ." Lăng Khắc Cốt tà mị mát lấy đóa anh đào ngọt ngào kia, cuồng dã triển khai một vòng triển miên.

Ở trong một căn hộ khá kín đáo, Tường Lệ Văn vuốt bụng lớn đã bốn tháng mình, âm trầm cười lạnh. Hai mắt của ả thoáng qua ánh sáng xảo trá, khóe môi hếch lên khiến cô ta trông giống hệt một xà mỵ nữ.

"Nha đầu xấu xí, mày cao hứng không được bao lâu nữa đâu, các người sẽ phải trả lại tất cả cho ta, một chút cũng không thể thiếu!" Tường Lệ Văn ngang đầu cười to.

.

Năm tháng sau, Hi Nguyên ở trong bệnh viện sinh hạ một bé gái. Ngay khi đứa nhỏ được sinh ra, Lăng Khắc Cốt vẫn hầu ở trong phòng sinh rất cuộc vì khăn trương mà té xỉu.

Hi Nguyên được đẩy vào phòng bệnh VIP, baby được y tá ôm đến phòng trẻ cho hộ lý chăm sóc, bốn ngày sau mới có thể ôm trở về.

Hi Nguyên nhìn Lăng Khắc Cốt hôn mê bất tỉnh trên một cái giường khác, không khỏi bật cười.

Thật không biết hai người bọn họ ai là sản phụ.

Cô là người sinh con xong rồi vẫn còn tốt như vậy, Lăng Khắc Cốt ngược lại liền ngủ bất tỉnh nhân sự.

.

Trong một hành lang bệnh viện có một phụ nữ mang khẩu trang, trong ngực của cô ta ôm một bé gái mới khoảng mấy ngày tuổi, lén lén lút lút đi về phía phòng trẻ.

Hiện tại là thời điểm y tá giao ban, không có một hộ lý nào đứng ở đó.

Cô ta lặng lẽ mở cửa phòng trẻ ra, ôm bé gái trong ngực đi vào. Ánh mắt của cô ta nhìn khắp các giường trẻ một lượt, khi cô thấy tên họ của Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên thì dừng lại bên giường trẻ kia.

Trên mặt cô ta nở nụ cười rất quý dị.

Chỉ thấy cô ta đem bé gái trong ngực đặt vào giường trẻ, sau đó ôm đứa bé gái đang nằm trong giường trẻ kia lên, vẻ mặt lo lắng vội vã rời đi.

Baby trong ngực cô ta hình như là bởi vì bị người xa lạ ôm mà khóc lớn tiếng.

Sợ bị người phát hiện, cô ta tức giận che miệng đứa bé lại, cắn tức gặm nhẹ: "Nha đầu thối! Không cho khóc! Còn khóc tao liền giết mày!"

Một y tá đi qua khẽ va vào người cô ta, vừa đúng lúc làm rơi cái khẩu trang trên mặt cô ta.

Gương mặt diễm lệ của Tường Lệ Văn lộ ra.

Ả hốt hoảng nhặt khẩu trang lên, vội văng đeo lại lên mặt.

Nơi này là địa bàn của Ngân Báo, ả ngần vịn lần không thể để cho người ta nhận ra.

Tường Lệ Văn ôm con gái Hi Nguyên, vội vã chạy ra khỏi bệnh viện, ngồi lên một chiếc taxi đợi ở bên.

"Ha ha ha, Lăng Hi Nguyên, mày nhất định không biết, Baby của mày lại chính là con gái của tao? Nha đầu thối, mày về sau chính là con gái của tao! Phải ngoan!" Tường Lệ Văn kéo khẩu trang xuống xong, ác ý nắm lấy cằm của bé gái, hung tợn nói.

Bé gái bị ả làm cho sợ đến khóc lớn tiếng.

Nhưng đã không ai có thể biết được, bé đã bị người ta đánh tráo.

.

Bốn ngày sau, khi y tá ôm baby đến trước mặt Hi Nguyên thì cô cười nhận lấy đứa bé.

"Để anh xem một chút xem công chúa nhỏ khả ai của chúng ta rất cuộc sinh ra giống ai?." Lăng Khắc Cốt cúi đầu, cười trêu chọc mặt của BABY.

"Đương nhiên là giống em." Hi Nguyên ngang ngược mà cười nói.

Cô cúi đầu, nhìn baby nhỏ, lại phát hiện đứa nhỏ này không quá giống mình. Nhất là cặp mắt diễm lệ kia, không chút giống cô, cũng không giống Lăng Khắc Cốt.

"Con bé là tổng hợp ưu điểm của chúng ta. Em xem, dung mạo của con bé thật là xinh đẹp." Lăng Khắc Cốt hôn Hi Nguyên, cười nói.

"Đúng, rất xinh đẹp. Lãng, đây là con gái của chúng ta đấy." Hi Nguyên cười.

Cô nhóc này trưởng thành nhất định sẽ rất đẹp, nhất là cặp mắt kia, xinh đẹp động lòng người.

"Mẹ, con rốt cuộc cũng có em gái rồi!" Tiểu Tề vui vẻ nhảy đến trên đùi Hi Nguyên, nhìn đứa nhỏ trong ngực cô.

"Lãng Thượng Tề, về sau con phải bảo vệ em gái." Lãng Khắc Cốt trịnh trọng dặn dò con trai của mình. Tiểu Tề đã bốn tuổi đã cao lên không ít, anh như một tiểu thân sĩ gât đầu.

"Bé con, chúng ta nên đặt tên con gái là gì nhỉ?" Lãng Khắc Cốt vừa trêu chọc mặt con gái, vừa hỏi Hi Nguyên bên cạnh.

"Lãng Y Lâm. Cái tên này có được hay không?" Hi Nguyên suy nghĩ trong chốc lát, nói ra một cái tên.

"Lãng Y Lâm? Không dễ nghe!" Lãng Khắc Cốt lắc đầu một cái.

"Lãng Thượng Phi."

"Còn có thể chấp nhận được." Lãng Khắc Cốt giang hai tay ra, cười nói với cô bé, "Tiểu Phi, cha yêu cái nào."

Anh nhận lấy đứa bé xong, cười nói: "Tiểu Phi ngoan, không thể làm mẹ mệt, nếu không cha đánh đòn".

Lời của anh mới nói xong, Thượng Phi liền bắt đầu lớn tiếng khóc.

"Mẹ tới đây." Hi Nguyên ôm baby lại, không ngừng dịu dàng dụ dỗ bé, nhưng Tiểu Phi lại vẫn không ngừng khóc lớn, mặc cho cô dỗ dành thế nào cũng không nghe lời.

Tiểu Phi không nghe lời giống Tiểu Tề khi còn bé, đây là kết luận của Hi Nguyên đưa ra mấy ngày sau đó.

Tiểu Phi thích khóc, hơn nữa còn nghịch ngợm, ngày ngày đều đòi cô bế mới chịu ngủ. Hơi động đây, Tiểu Phi liền lại bắt đầu khóc. Vốn là Hi Nguyên mới sinh xong vẫn còn rất yếu, bởi vì kiên trì muốn tự mình cho con bú, nên đã rất nhiều ngày không ngủ, nhìn tiều tụy đi rất nhiều.

Lãng Khắc Cốt thật sự không đành lòng, nhận lấy Tiểu Phi, cau mày vuốt tóc Hi Nguyên: "Bé con, tuy có chút bất đắc dĩ nhưng chúng ta phải tìm bảo mẫu thôi."

"Em muốn làm một người mẹ tốt." Hi Nguyên có chút bất đắc dĩ rúc vào trong ngực Lãng Khắc Cốt.

Năm đó, cô một mình chăm sóc Tiểu Tề cũng không vất vả như vậy.

Không ngờ Tiểu Phi còn khó nuôi hơn so với bé trai.

Ngày hôm sau, Lãng Khắc Cốt tìm một bảo mẫu về chăm sóc Tiểu Phi, dù vậy Hi Nguyên cũng vẫn luôn theo bên cạnh quan tâm con gái. Tuy nhiên, cũng đã đỡ mệt mỏi hơn lúc trước.

Thấy sắc mặt của Hi Nguyên tốt lên một chút, Lãng Khắc Cốt mới nhẹ thở ra.

Buổi tối, anh nằm ở bên cạnh Hi Nguyên, nhiệt tình hôn lỗ tai của cô: "Bé con, anh nhớ em."

"Ngày ngày gặp mặt, nhớ cái gì mà nhớ chứ?" Hi Nguyên cố ý giả bộ không hiểu. Tay cô ngăn ở trước môi mỏng của Lãng Khắc Cốt, không chịu để cho anh được như ý nguyện.

"Nhớ chỗ này." Bàn tay Lãng Khắc Cốt mò mẫm về phôi đôi ngọc thô bởi vì mới sinh mà lớn hơn rất nhiều, ôm ái vuốt ve.

"Bại hoại!" Hi Nguyên đỏ mặt quở nhẹ.

Lãng Khắc Cốt nhẹ nhàng kéo áo ngủ bằng bông của cô ra, môi từ sau vành tai cô trượt dần, từ từ dòi xuống.

Dục vọng ần nhẩn thật lâu của Lãng Khắc Cốt rốt cuộc được thỏa mãn, anh tận tình khai khẩn vườn hoa đẹp đẽ thuần mỹ của Hi Nguyên. . .

Những ngày tháng ngọt ngào dường như luôn ngắn ngủi, Lãng Khắc Cốt hận không được mỗi thời mỗi khắc đều ở bên cạnh Hi Nguyên, anh đối với Hi Nguyên một bước không rời khiến Tiểu Tề đố kị đến muốn nổi giận, nhưng cũng không dám nói gì, dù sao anh cũng là cha của cậu.

Điều duy nhất khiến Lãng Khắc Cốt lo lắng đúng là con gái của bọn họ Tiểu Phi. Tính tình của nó thật không biết giống ai, nhõng nhẽo bá đạo, còn thích khi dễ người. Mỗi lần Hi Nguyên và Nhạc Nhạc gặp gỡ, Dẫn Nhi đều sẽ bị Tiểu Phi chọc cho phát khóc.

Không dừng lại ở đó, Tiểu Phi không biết bởi vì nguyên nhân gì mà đẩy ngã người làm, hại người làm nữ ngã từ trên cầu thang xuống, gãy xương bấp chân.

"Tiểu Phi, sao con có thể làm như vậy?" Hi Nguyên bắt mẫn trách cứ Tiểu Phi vẫn một vẻ mặt vô tội.

"Con là tiểu công chúa lâu đài Tinh Nguyệt, con muốn cô ta chết thì cô ta không thể sống tới ngày mai! Hơn nữa, con chỉ là kẻ đẩy cô ta một cái, là tại cô ta không cẩn thận, mới từ trên cầu thang té xuống, không quan hệ tới con!". Tiểu Phi nói về bất cần.

Hi Nguyên tức giận cho Tiểu Phi một cái tát: "Người làm nữ cũng là người! Ta thật không thể tin được, con gái ta sinh ra lại không có nhân tính như vậy!"

"Mẹ hư! Tiểu Phi không để ý tới mẹ nữa!" Tiểu Phi không nhéo gào to lên.

Đối với hành động của con gái, Lăng Khắc Cốt nhúc nhích đầu không dứt.

Tiểu Phi không ngoan khiến cho anh cũng không dám mong có thêm đứa nữa, có một Tiểu Phi cũng đã khiến Hi Nguyên ngày ngày mệt mỏi, đau thất lung, anh sợ có thêm đứa nhỏ bốc đồng, nghịch ngợm như Tiểu Phi nữa thì sẽ khiến bé con ngã quỵ mất.

.....

Tường Lệ Văn nhìn tấm ảnh một nhà bốn người của Lăng Khắc Cốt trên báo, tham lam vuốt ve gương mặt của Tiểu Phi trên ảnh: "Con gái, công chúa nhỏ của mẹ, sống ở trong lâu đài Tinh Nguyệt có tốt không?"

Vừa nghĩ tới con gái của mình đang được Hi Nguyên nuôi dưỡng như ruột thịt, mà con gái của cô ta thì đang ở trong nhà mình chịu tội, Tường Lệ Văn có loại hưng phấn trả được thù.

Lúc này, một cô bé bụng một cái khay đi tới trước mặt cô ta, khiếp đảm mồ hôi mắt đẹp rớt rề nhìn cô ta nói: "Mẹ, cà phê của ngài."

Tường Lệ Văn giương mắt, nhìn lên đứa bé gái trước mặt. Con bé này có một thân trắng trẻo còn hơn tuyết, trông mắt đen tinh khiết, cằm xinh xắn, tất cả đều hoàn mỹ đến thế.

Thấy cặp mắt to giống Hi Nguyên như đúc thì Tường Lệ Văn liền giận đến muốn giết người.

Tiểu Phàm, con gái Hi Nguyên, nó và Hi Nguyên đều mỹ lệ y như nhau khiến cho Tường Lệ Văn nhớ tới Hi Nguyên.

Á cảm tức đem cà phê dội cả lên mặt của Tiểu Phàm, âm độc rống lên: "Nha đầu xấu xí, mày muốn bóng chết tao à?!"

"Nóng!" Tiểu Phàm bị cà phê làm bỏng mặt, cô bé che mặt sung đỏ khô sở khóc nức lên.

Những người mẹ khác đều hiền hòa yêu thương con cái như vậy, tại sao mẹ của bé so với mẹ ghê của cô bé lọ lem còn ác độc hơn?

Tường Lệ Văn vịn lỗ tai Tiểu Phàm, ném cô bé vào phòng bếp: "Đi pha cho tao một ly khác!"

"Dạ, mẹ." Tiểu Phàm sợ hãi né tránh Tường Lệ Văn, thân thể nhỏ nhắn ở trong gió rét run lấy bầy.

Bên ngoài tuyết rơi, mẹ ngay cả một cọng áo lông cũng không cho bé mặc. Tiểu Phàm chỉ một cái áo đơn mỏng manh, không ngừng xoa nắn cánh tay của mình, muốn làm cho thân thể ấm áp một chút.

Mặt hình như đã bị sung đỏ lên rồi, cô bé đập lên đồng băng, dùng kính trên cửa sổ để soi một chút, quả nhiên thấy mặt đỏ ửng, nhất là mắt, sưng lên như hạt đào, vừa sờ đau đến muốn chết.

Không biết từ lúc nào, mẹ mới có thể trở nên hòa ái một chút.

Tiểu Phàm thở dài, bé dùng nước lạnh vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn, cố gắng khiến sung đỏ trên mặt biến mất một chút.

Mặt thoáng thư thái một chút, bé ủy khuất cắn môi, có loại kích động muốn khóc.

"Nha đầu chết tiệt kia, cà phê của tao đâu?" Tường Lệ Văn đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng bếp, như một mụ phù thủy chất vấn Tiểu Phàm.

"Mẹ đừng nóng giận, Tiểu Phàm sẽ làm ngay cho ngài đây ạ." Tiểu Phàm bị sợ đến run cả người.

Bé vội vàng đi lấy cà phê.

Tường Lệ Văn vọt tới trước mặt Tiểu Phàm, móng tay thật dài đưa ra bắt được Tiểu Phàm, một trận đầm đã dội xuống người bé: "Cái con ranh hư đồn này! Tao nuôi mày lớn như vậy, mày ngay cả cà phê cũng không cho tao uống! Tao đánh chết mày!"

Tiểu Phàm ôm bụng, khổ sở co rúc ở trên đất: "Mẹ không nên đánh Tiểu Phàm, Tiểu Phàm đau quá."

Không biết đã trải qua bao lâu, âm thanh của Tiểu Phàm càng ngày càng suy yếu, ánh mắt của bé dần dần khép lại, cũng không ra lời nữa.

Nhìn Tiểu Phàm đã bất tỉnh, Tường Lệ Văn mới dừng tay. Á dờ hơi thở của Tiểu Phàm một cái, ác độc hừ lạnh: "Còn chưa có chết?"

Ả cười lạnh đi ra khỏi phòng bếp, mặc lên người một cái áo khoác lông chồn, đi ra khỏi biệt thự: "Trời lạnh như thế này, mình còn phải đi ra ngoài ăn cơm, mệnh thật khổ."

Tiểu Phàm bị ả vút lại ở nhà, từ trên mặt đất tỉnh lại. Cô bé khổ sở ngồi dậy, xoa bụng bị đá đau đớn, umh umh khóc lên. Hôm nay lạnh quá, bụng bé thì vừa đói vừa đau, không biết khi nào mẹ mới về. Bé rất muốn ăn, cho dù chỉ là một cái bánh bao lạnh. . . .

Tường Lệ Văn lái xe tìm một tiệm cơm Tây, liền dừng xe đi vào.

Người hầu bàn lập tức tới phục vụ.

"Cho tôi một phần bê non, chín năm phần." Tường Lệ Văn cao ngạo phân phó người hầu bàn.

Giữa lúc ả đang dùng cơm, một người đàn ông dùng xong đang muốn rời khỏi nhà hàng chợt quay người nhìn lại. Khi thấy rõ gương mặt điểm lệ của ả thì trên mặt hân lộ ra nét tàn bạo.

Tường Lệ Văn cũng không biết nguy hiểm cách mình càng ngày càng gần, ả nhiệt tình hưởng thụ hết một bữa tiệc lớn, sau đó liền khoác áo lông chồn lên rồi khỏi nhà hàng cơm Tây.

Ả mới đi chưa được hai bước, liền bị người từ phía sau áp sát, một con dao nhọn sắc bén kề vào cổ ả.

"Anh là ai?" Tường Lệ Văn có chút hốt hoảng hỏi.

Mấy năm nay, vì tránh né Lăng Khắc Cốt, ả ân thân rất kĩ chẳng lẽ người của anh đã phát hiện tung tích của ả?

"Bảo bối, mấy năm không thấy, nhớ tôi không?" Người đàn ông tà khí rút lấy cổ của ả.

"David?" Tường Lệ Văn hoảng sợ giống như nhìn thấy ma quỷ. ả giùng giàng muốn chạy trốn, con dao trên cổ ả trượt một cái tạo thành vết máu, ả bị sợ đến lại không dám động. "Da. . . . David. . . . Chúng ta có chuyện gì cứ từ từ nói. . . . anh. . . . anh bỏ dao xuống trước đi."

"Bảo bối, tôi thay em giết người, em thế nhưng ngược lại muốn ám hại tôi. Em nói tôi nên xử trí em như thế nào?" Người đàn ông được kêu là David âm trầm cười lạnh.

Nhìn lại con dao lưu chuyển trên cổ mình, thân thể Tường Lệ Văn có chút run run, ả cố nở một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nói với David: "Có phải anh muốn tiền không? Ngay bây giờ tôi sẽ tới ngân hàng đề lấy."

"Cô cho tôi là kẻ ngốc sao?" David bóp chặt cổ của Tường Lệ Văn, kéo cô ta vào một bên trong ngõ tối.

"David, anh rốt cuộc muốn thế nào?" Tường Lệ Văn hoảng hồn.

Ả cũng không muốn chết ở trong tay David.

"Tôi muốn tiền, còn có người!" David bạo ngược ấn dao găm sâu vào da thịt Tường Lệ Văn ba phần, nhìn thấy máu đỏ tươi, hân cười đến hết sức tà nịnh.

"David, anh bình tĩnh một chút. Tôi. . . . Tôi có thể đưa hết toàn bộ tiền cho anh." Tường Lệ Văn năn nỉ David.

Ả muốn trước khi David giết chết ả, phải nghĩ cách chạy trốn.

Đầu óc Tường Lệ Văn không ngừng chuyển động, đột nhiên ả nhớ tới đứa con gái bị đánh tráo kia, lập tức cười nói với David: "David, chỉ cần anh thả tôi, tôi có thể để cho anh trở thành phú hào hàng tỷ."

"Phú hào hàng tỷ? Cô muốn lừa ai đây?" David không hề dễ dàng tin tưởng lời nói của Tường Lệ Văn nữa. Năm đó cô ta nói chỉ cần giết Miêu Đầu Ưng, thì sẽ cho hắn năm trăm vạn Đô-la, còn để hắn trở thành người của cô ta, nhưng Miêu Đầu Ưng bị diệt xong, cô ta lại thưởng hắn một viên đạn. Hắn may mắn sống sót. Ba năm nay, hắn một mực tìm cơ hội trả thù, hôm nay rốt cuộc tìm được Tường Lệ Văn, hắn muốn trả lại cho cô ả viên đạn kia.

"David, tôi không lừa anh. Con gái của chúng ta đã bị tôi đánh tráo, nó hiện tại đang được một Phú hào lớn nuôi dưỡng. Chỉ cần chúng ta giết chết con trai của đôi vợ chồng kia rồi, tất cả gia tài tiền tỷ của bọn chúng không phải thành của con gái chúng ta rồi sao. Tiền của con gái còn không phải tiền của chúng ta sao? Anh nói xem có đúng không?" Tường Lệ Văn cố gắng thuyết phục David, muốn cho hắn tin tưởng lời của ả.

"Cô nói thật sao?" David kinh ngạc giương đôi mắt tà ác lên.

"Đúng đúng đúng!" Tường Lệ Văn cười gât đầu, "Con gái chúng ta sẽ trở thành người thừa kế tài sản hàng tỷ phú. Anh nghĩ một chút xem, anh giết tôi, cũng có được cái gì. Nhưng nếu anh cùng tôi liên thủ, là có thể có được tiền tỷ rồi. Có muốn hợp tác với tôi một lần nữa hay không?"

"Con bé được ai nuôi dưỡng?" David lấy tay vuốt con dao nhọn sắc bén, ác ý hỏi.

"Tôi cũng không phải đứa ngốc!" Tường Lệ Văn lạnh lùng mà ngạo nghễ nói, "Hiện tại tôi nói cho anh biết, mạng của tôi còn có thể giữ được sao?"

"Ha ha ha!" David ác ý cười to. Tường Lệ Văn không hồ là người đàn bà ác độc, ngay cả hắn đang suy nghĩ gì ả đều biết.

"Chỉ cần anh nghe theo tôi, đến lúc đó vinh hoa phú quý cũng sẽ không Thiếu" Tường Lệ Văn đẩy David ra, cao ngạo cười lạnh.

"Được, tôi liền hợp tác với cô một lần nữa. Đàn bà thối, cô tốt nhất nên thành thật, nếu không đạn của tôi cũng không có mắt đâu!" David dắt con dao vào bên hông, kéo Tường Lệ Văn đi về phía xe hơi của ả.

Tường Lệ Văn vuốt máu chảy ở cổ, oán hận nhìn chằm chằm phần lưng David. Cúi đầu thì khóe mắt của cô ả lại đầy xảo trá, cười lạnh.

Ả muốn mượn tay David diệt trừ con nha đầu xấu xí Lăng Hi Nguyên đó, lại mượn tay Lăng Khắc Cốt giết chết David. Đến lúc đó, Lăng Khắc Cốt cùng tài sản Lăng thị đều là của ả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Tình yêu tuyệt vời của Khắc Cốt (5)

David mang ả tới một khách sạn không tính là sang trọng, đẩy ả vào trong phòng: "Bảo bối, ba năm không thấy, tôi rất nhớ sự chặt khít của em."

"Em cũng nhớ anh, David, anh là người đàn ông mà em thấy MAN nhất." Tường Lệ Văn quyến rũ quán lấy bà vai David, dùng ngón tay được sơn sửa tỉ mỉ xoa xoa gương mặt của hắn.

David cũng cùng cười, liền ném cô ta tới trên giường, hắn giống như ma quỷ, xé rách y phục của ả, rút roi da ra dùng sức quật thân thể Tường Lệ Văn.

"David, không cần." Chưa bao giờ biết David còn có loại sở thích biến thái này, Tường Lệ Văn đau đến chết đi sống lại. Thân thể của cô ta tất cả đều là vết roi, vết thương nhìn hết sức giữ tợn.

Trong mắt David lộ ra ánh sáng hung ác tàn bạo, vừa quật cô ả, vừa nhấc chân của ả lên, hung tợn xông vào trong cơ thể ả

Khi David thỏa mãn đứng dậy thì trên người Tường Lệ Văn đã không tìm được một mảnh da nào còn lành lặn. ả cắn chặt hàm răng, liền ghi món nợ này vào cho Hi Nguyên: "Lăng Hi Nguyên, đều là do mày làm hại! Tôi sẽ không để cho mày sống tốt!"

"Bảo bối, em tốt nhất sáng suốt một chút! Không cần lại tính toán tôi! Tôi sẽ không ngu như vậy, lại bị em thiết kế!" David móc ra con dao, ở trên mặt Tường Lệ Văn xẹt qua.

"Không cần quệt làm bị thương mặt của tôi." Tường Lệ Văn có chút bối rối, cô cũng không muốn biến thành đứa con gái xấu như Lăng Hi Nguyên.

"Tôi cũng không nở xuống tay." David thu hồi con dao, cười tà rời khỏi ả.

Tường Lệ Văn rút cuộc thở ra một hơi, ả khó khăn ngồi dậy, vết roi trên người khiến cho ả vừa động một cái liền đau đớn: "Khốn kiếp! Sao có thể đối với mình như vậy!"

Tường Lệ Văn ảo não nguyên rủa.

Ả nắm lấy cái ví, mở cửa phòng ra vừa muốn chạy, liền bị mấy người đàn ông to lớn chặn lại.

"Mỹ nhân, muốn đi đây vậy?"

"Các người là ai? Muốn làm gì?" Tường Lệ Văn nắm thật chặt ví tiền, lo lắng hỏi.

"Đương nhiên là chơi em!" Một người đàn ông vẻ mặt đầy nhục dục ác ý cười to.

"1000 đồng để chơi phụ nữ xinh đẹp như vậy, chúng tôi vẫn là lần đầu tiên thấy."

"Tôi tới trước!"

"Tôi trước!"

Mấy người đàn ông tranh nhau muốn trèo lên trên Tường Lệ Văn trước, sắc mặt của Tường Lệ Văn trắng bệch một mảnh.

David ngoan độc, lại biến ả thành gà để kiếm lời.

Đội ả giết con nha đầu xấu xí Lăng Hi Nguyên rồi, quyết sẽ không bỏ qua cho David.

Ả thừa dịp mấy người đàn ông tranh đoạt thì muốn tông cửa chạy, lại bị bọn họ dùng sức kéo vào trong nhà. Mấy người đàn ông giống như là sói đói cùng nhau nhào về phía ả.

Khi mấy người đàn ông từ trên người ả bỏ dậy thì ả đã bị tàn phá tới không chịu nổi, không còn có hơi sức nhúc nhích.

David hài lòng đi tới, dùng chân đạp ngực của ả: "Tiện nhân! Mày trốn sao! Mày trốn một lần, tao liền để cho người ta chơi mày một lần!"

"Tôi không dám!" Tường Lệ Văn khô sở cầu khẩn.

Ả cảm thấy mình muốn chết, phía dưới đã bị chơi nát, đang chảy máu, đau rát, trên người tất cả đều là vết thương do đám người kia gây ra.

Nửa đêm yên tĩnh, Tường Lệ Văn nằm ở trên đất lạnh lẽo, âm trầm rống giận: "Lăng Hi Nguyên, tao muốn giết chết mày!"

.

Hi Nguyên đột nhiên từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, cô lo lắng nhào vào trong ngực Lăng Khắc Cốt: "Lăng, em gặp ác mộng, nằm mơ thấy."

"Nằm mơ thấy cái gì?" Lăng Khắc Cốt vỗ lưng Hi Nguyên, cố gắng trấn an tâm tình của cô.

"Nằm mơ thấy máu đầy trên đất." thân thể Hi Nguyên có chút run rẩy. Làm sao lại mơ thấy một cơn ác mộng đầy điềm gở như vậy?

"Đừng sợ, chỉ là một giấc mộng thôi." Lăng Khắc Cốt hôn môi Hi Nguyên, cười nói, "Có anh ở đây, cái gì cũng không cần sợ."

Hi Nguyên gạt đầu một cái.

Bởi vì có Lăng Khắc Cốt, cuộc sống của cô trở nên thay đổi như thế.

Lăng Khắc Cốt lật người đè ở trên người Hi Nguyên, nhẹ nhàng hôn cô, sử dụng nhiệt tình của anh đuổi đi sự sợ hãi trong lòng cô, đem rét lạnh bởi vì kích tình đầy yêu thương này mà biến thành không tầm thường, Hi Nguyên đắm chìm trong tình yêu của Lăng Khắc Cốt, quên hết tất cả phiền não.

.

"Không ai muốn Tiểu Phàm." Tiểu Phàm nằm ở trên sàn nhà lạnh lẽo, ánh mắt trống rỗng mở lớn nhìn ra ngoài cửa sổ. Mẹ rời nhà đã chừng mấy ngày, bé vừa lạnh vừa đói, nhưng không ai trông nom. Ngày ấy bị mẹ đánh bị thương, bé không còn hơi sức đi ra khỏi gian phòng này, chỉ có thể nằm tại đây chờ mẹ. Nhưng mẹ sao vẫn không thấy quay về? Có phải bởi vì Tiểu Phàm không ngoan hay không, mẹ mới không cần bé nữa?

Cô bé cười chua xót nhắm mắt lại.

Bông tuyết thổi tung cửa sổ ra, bay vào phòng bếp, rơi vào trên mặt Tiểu Phàm, gương mặt của cô bé so với bông tuyết còn tái nhợt hơn.

Sau mấy tiếng, có một người hàng xóm tốt bụng phát hiện ra cô bé, đưa bé vào bệnh viện.

Lúc này, cô bé đã bởi vì sốt cao mà chuyển thành viêm phổi, rơi vào trong nguy kịch. Trải qua mấy giờ cấp cứu, cô bé mới thoát khỏi nguy hiểm.

Bác Lâm vuốt mặt của Tiểu Phàm, đau lòng nói: "Tại sao có thể có người mẹ tàn nhẫn như vậy, lại đánh con gái thành ra như thế này."

Tiểu Phàm một thân đầy vết thương khiến bác Lâm đau lòng không dứt. Chỉ thấy trên người của cô bé khắp nơi đều là vết sẹo do bị đánh bằng roi, vết cào cùng với vết bỏng thì đếm không hết. Đứa bé mới ba tuổi, thể nhưng bị loại không phải người này hành hạ, Tiểu Phàm rốt cuộc làm thế nào có thể chịu được đến như vậy?

Bà vẫn là lần đầu tiên thấy một người đàn bà ngược đãi máu mủ ruột thịt của mình tới mức này, cho nên bà bấm điện thoại gọi cho các ngành chức năng phản ánh chuyện Tiểu Phàm bị bạo hành.

Sau khi Tiểu Phàm thoát khỏi nguy hiểm, các cơ quan phúc lợi liền đưa bé vào một Cô Nhi Viện. Ở nơi này, mặc dù sinh hoạt nghèo khó một chút, nhưng bé sẽ không tiếp tục bị ngược đãi nữa.

.

Ngày mai là lễ Giáng Sinh, Hi Nguyên ăn qua chút điểm tâm liền đưa bọn nhỏ đi mua sắm. Cô muốn trang trí cho lâu đài Tinh Nguyệt thành thế giới giống như trong chuyện cổ tích, cho bọn nhỏ một ngày lễ thật khác biệt, ấn tượng.

"Mẹ, con muốn viên đá kia." Tiểu Phi đi tới trước quầy châu báu, chỉ vào một chiếc nhẫn gắn viên kim cương khá lớn nói.

"Tiểu Phi, con còn nhỏ, chờ con lớn chút nữa, mẹ sẽ mua cho con." Hi Nguyên lắc đầu một cái, không chịu gạt đầu.

"Con muốn viên đá kia bây giờ!" Tiểu Phi vì bởi vì đòi hỏi không được đáp ứng mà lớn tiếng tranh cãi ngay tại khu mua sắm.

"Tiểu Phi, nghe lời!" Hi Nguyên không vui nhìn con gái.

Tiểu Phi đã bốn tuổi, càng ngày càng không hiểu chuyện, cô có thương Tiểu Phi nhiều hơn đi nữa. cũng có đúng mực, nên mua một dạng không phải ít, không nên mua, Tiểu Phi thế nào nào cô cũng sẽ không đồng ý.

"Mẹ không thương Tiểu Phi!" Tiểu Phi khóc đầy Hi Nguyên ra, chạy về phía đám đông.

"Tiểu Phi!" Hi Nguyên hốt hoảng đuổi theo, nhưng quá đông người, Tiểu Phi đã mất tăm mất tích không thấy bóng dáng.

"Mẹ, mẹ đừng vội để con đi tìm Tiểu Phi." Thượng Tể đi theo phía sau mẹ, như thân sĩ nhỏ an ủi Hi Nguyên đã đang sắp khóc.

"Mẹ với con cùng tìm!" Hi Nguyên cũng không hy vọng ngay cả Tiểu Tể cũng mất tích nốt.

Cô lôi kéo tay Tiểu Tể, ở trong khu thương mại người đông nghìn nghịt không ngừng gọi tên Tiểu Phi.

Tiểu Phi núp ở phía sau một cây cột lớn, nhìn bộ dạng hai người Hi Nguyên đang tìm bé đến sát đầu mẻ trán, trên mặt xuất hiện nụ cười nhõng nhẽo.

Cô nhóc đang muốn xoay người rời đi, liền bị một người phụ nữ mặc áo khoác ngoài lông chồn ngăn lại.

"Tiểu Phi?" Tưởng Lệ Văn nắm lấy bả vai con gái, đứng ở trước mặt cô bé, nhìn kỹ gương mặt nhỏ nhắn càng ngày càng trở nên xinh đẹp của Tiểu Phi. Con gái cô sau này lớn lên nhất định sẽ trở thành một báu vật khuynh thành. Mới còn nhỏ như vậy đã đẹp không gì sánh nổi rồi.

"Cút ngay! Đàn bà ti tiện!" Tiểu Phi khinh thường hét Tưởng Lệ Văn ra, biến mất ở trong đám người.

Tưởng Lệ Văn kinh ngạc nhìn Tiểu Phi chạy xa: "Nó gọi mình là đàn bà ti tiện?"

David thần thần bí bí đi đến phía sau cô ta, tà khí hơi: "Đây chính là con gái chúng ta?"

"Đúng! Phải người ôm Tiểu Phi đi, tôi không hy vọng một lát nữa làm tổn hại gì đến nó." Tưởng Lệ Văn lạnh nhạt nhìn David một cái.

"Không cho phép lên giọng ra lệnh với tôi! Con đàn bà ti tiện!" David dùng giọng của Tiểu Phi giễu cợt cười lạnh.

Nếu như không phải con đàn bà này còn có giá trị lợi dụng, hẳn sớm đã giết chết ả rồi.

"Còn không đi? Anh muốn để cho Lăng Khắc Cốt nhìn thấy anh hả?" Tưởng Lệ Văn liếc David một cái, liền vội vã trốn.

David vội đuổi theo bước chân của ả.

Hi Nguyên đứng trong đại sảnh khu thương mại, lo lắng nhìn bốn phía, cô đã tìm vài vòng, cũng không tìm thấy Tiểu Phi. Cô ôm lấy Tiểu Tể, lo lắng bật khóc.

Cô là một người mẹ vô dụng, đến cả con mình cũng trông nom không tốt. Tiểu Phi chỉ là muốn có một cái nhẫn kim cương, có đất nữa cũng mua nổi. Cô sao lại không đồng ý với Tiểu Phi chứ? Nếu như cô đồng ý với Tiểu Phi, Tiểu Phi cũng sẽ không tức giận mà chạy mất.

"Bé con!" Lăng Khắc Cốt vọt vào trong khu thương mại bách hóa, lo lắng ôm lấy Hi Nguyên, "Tìm được Tiểu Phi chưa?"

"Không có." Hi Nguyên khóc tiến sát vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, "Lăng, Tiểu Phi là do em làm lạc."

"Đừng nóng vội, chúng ta tìm nhân viên khu thương mại giúp gọi trên loa phóng thanh." Lăng Khắc Cốt vòng chặc bả vai Hi Nguyên, đi về hướng phòng quản lý.

Tiểu Tể đột nhiên chỉ vào cửa khu thương mại, hô lên với Lăng Khắc Cốt: "Cha, Tiểu Phi!"

Lăng Khắc Cốt thấy một người đàn ông vạm vỡ đang kẹp Tiểu Phi đi ra khỏi cửa chính khu thương mại, lập tức lôi kéo Hi Nguyên đuổi theo.

Ban ngày ban mặt lại có người dám bắt cóc con gái anh.

Hi Nguyên lôi Tiểu Tể, chạy đuổi theo sau lưng Lăng Khắc Cốt.

Khi bọn anh chạy ra khỏi khu thương mại bách hóa, liền thấy tên đàn ông vạm vỡ kia ném Tiểu Phi vào trong ô tô.

Hi Nguyên nóng lòng nhìn nhìn đường, sau đó lao thẳng về hướng của đối phương.

Lúc này, từ mặt bên một chiếc xe hơi màu đen lao đến, đánh thẳng về hướng của Hi Nguyên và Tiểu Tể.

Lăng Khắc Cốt thấy thế, lập tức nóng lòng nhào qua, đẩy Hi Nguyên cùng Tiểu Tể tới bên lề đường.

Xe hơi thấy không đụng được vào người, lại quay đầu ngay chỗ khúc quanh, lần nữa lao về phía một nhà ba người bọn họ.

Lăng Khắc Cốt ý thức được không tốt, lập tức đẩy Hi Nguyên cùng Tiểu Tề ra, ở thời điểm chiếc xe kia sắp đụng vào anh thì lộn người một cái, nhảy lên nóc chiếc xe hơi.

Anh móc súng lục ra, hướng vào phía trong cửa kính nổ súng.

Xe đột nhiên mất khống chế xoay quanh trên mặt đất.

"Lăng! Cần thận!"

Hi Nguyên khẩn trương nhắc nhở Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt chui vào xe hơi, đẩy tài xế đã trúng đạn qua một bên cầm lấy tay lái thuận lợi đỗ được xe vào bên đường, không để xảy ra tai nạn giao thông.

Tường Lệ Văn đứng ở cách đó không xa, bất mãn nguyên rủa: "Tên vô dụng!"

Không ngờ David còn chưa có chút công dụng nào, đã bị Lăng Khắc Cốt nổ súng bắn chết.

Cô ta móc súng lục ra, cười lạnh nhắm ngay ngực Hi Nguyên: "Đi chết đi! Nha đầu xấu xí!"

Lăng Khắc Cốt mới vừa nhảy xuống xe hơi, đang muốn xông về Hi Nguyên, liền nhìn thấy Tường Lệ Văn cầm súng. Anh rống to "Cần thận", rồi liền chạy nhanh về phía Hi Nguyên.

Khi anh nhào tới trước mặt Hi Nguyên thì cũng đúng lúc tiếng súng vang lên.

Hi Nguyên chỉ nghe được một tiếng trầm đục, Lăng Khắc Cốt đã gục ở trên người cô.

"Lăng? ! Anh làm sao vậy?" Hi Nguyên đỡ Lăng Khắc Cốt đã vô lực, liền nhìn đến một tay đầy máu tươi, cô lo lắng gọi anh, "Lăng Khắc Cốt, em đừng làm tôi sợ. Anh đừng làm em sợ! Anh không thể chết!"

"Bà xã. Anh. Mạng lớn. Không chết được." Lăng Khắc Cốt cắn răng, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Cha!" Tiểu Tề kinh hoàng gọi Lăng Khắc Cốt. Cậu còn nhỏ, lần đầu tiên có kinh nghiệm với loại chém giết kinh hãi này, nhất thời biến sắc.

Lăng Khắc Cốt thấy Tường Lệ Văn ở phía xa có súng, tỉnh táo ra lệnh cho Tiểu Tề: "Tiểu Tề, chạy về phía khu thương mại, không cho quay đầu lại! Nếu như con dám quay đầu lại, cha về sau sẽ không nhận đứa con trai này nữa!"

Hi Nguyên nghe hiểu ý tứ trong lời nói Lăng Khắc Cốt, cũng gào lên với con trai: "Tiểu Tề, chạy mau! Con nhất định phải chạy, nếu không mẹ sẽ không yêu con nữa!"

Tiểu Tề nghe lời lập tức chạy về phía cửa chính của khu thương mại.

Nhìn Tiểu Tề chạy vào khu thương mại, biến mất ở trong đám người, Hi Nguyên cùng Lăng Khắc Cốt thở phào nhẹ nhõm thả lỏng bản thân. Ít nhất con của bọn họ đã an toàn.

Tường Lệ Văn không ngờ Lăng Khắc Cốt sẽ dùng thân thể của mình đi bảo vệ con nha đầu xấu xí Hi Nguyên cái đó, ả cảm tức đến gần bọn họ, cây súng lục nhắm ngay vào Hi Nguyên: "Nha đầu xấu xí, mày và Lăng Khắc Cốt cùng nhau xuống địa ngục đi!"

"Tường Lệ Văn, là cô! Là cô giết chết ba ruột của tôi!" Thấy bộ dạng Tường Lệ Văn cầm súng, trong đầu Hi Nguyên đột nhiên xuất hiện trận chém giết hai mươi năm trước kia. Người giết chết ba căn bản không phải Lăng Khắc Cốt, mà là Tường Lệ Văn.

Năm đó, Tường Lệ Văn mang mặt nạ Ngân Ưng của Lăng Khắc Cốt, tàn nhẫn vô tình giết chết Dã Lang. Khi Lăng Khắc Cốt vọt vào nhà Dã Lang thì Dã Lang toàn thân đã trúng không biết bao nhiêu vết đạn, ở bên cạnh anh ta là Hi Nguyên ngồi đó với ánh mắt đờ đẫn. Cô đã bị trận chém giết tàn nhẫn này hù sợ mất hồn

"Khắc Cốt, em đã thay Băng Nhi giết tên khốn kiếp Dã Lang này!" Tường Lệ Văn lấy mặt nạ Ngân Ưng xuống, cả người run rẩy nói.

Cảm nhận được sợ hãi của Tường Lệ Văn, Lăng Khắc Cốt lập tức tiến lên ôm lấy Tường Lệ Văn, nhẹ giọng an ủi: "Lệ Văn, đừng sợ."

"Khắc Cốt, Băng Nhi chết rất thảm, em muốn chặt Dã Lang ra làm trăm mảnh, để cho hắn trọn đời không được siêu sinh!" Tường Lệ Văn ác độc nói.

Hi Nguyên đột nhiên đánh về phía Lệ Văn, vừa cắn xé Tường Lệ Văn, vừa hô to: "Trả ba lại cho tôi! Trả ba cho tôi!"

Tường Lệ Văn tức giận lấy súng lục dí lên trán Hi Nguyên, đang muốn giết nốt cả cô bé, Lăng Khắc Cốt lại ngăn cô ta: "Lệ Văn, chậm đã!"

Lăng Khắc Cốt kéo Hi Nguyên ra phía sau, nói với Tường Lệ Văn: "Nó mới chỉ là một đứa bé!"

"Nó là con gái của Dã Lang!" Tường Lệ Văn vẫn cố ý muốn giết chết Hi Nguyên, súng của cô ta vẫn ngắm chính xác vào ngực của Hi Nguyên, chỉ cần nhẹ nhàng bóp cò một cái, Hi Nguyên sẽ trúng đạn bỏ mình.

"Tôi nói không cho thì không cho! Đề súng xuống!" Lăng Khắc Cốt nghiêm nghị ra lệnh cho Tường Lệ Văn.

Trí nhớ lại lần nữa chạy qua trong đầu Hi Nguyên, cô giờ mới hiểu được kẻ thù chân chính của cô là Tường Lệ Văn, căn bản không phải Lăng Khắc Cốt. Cô ta giết ba Dã Lang, hiện tại lại muốn giết chết chồng của cô- Lăng Khắc Cốt. Hi Nguyên tức giận nhìn chăm chăm Tường Lệ Văn.

"Đương nhiên là tao! Dù sao mày cũng sẽ chết nhanh thôi, tao cũng không ngại nói cho mày biết chân tướng. Dã Lang là tao giết. Lúc trước vì đoạt địa bàn của Dã Lang, tao với Miêu Đầu Ưng bày liên hoàn kế. Ha ha ha, Băng Nhi căn bản không phải Dã Lang hại chết, là Miêu Đầu Ưng ra tay. Tao cũng không có bị bọn người Miêu Đầu Ưng thay phiên cường bức, kẻ thực sự bị thay phiên cường bức tới chết là Băng Nhi. Lăng Khắc Cốt, anh thật không ngờ có phải không? Kẻ mà anh muốn báo đáp thực ra chính là kẻ thù của anh!" Tường Lệ Văn nói xong, ngửa đầu điên cuồng cười lớn.

"Cô thật hèn hạ!" Lăng Khắc Cốt đôi mắt đen hừng hực lửa thù hận bắn về phía Tường Lệ Văn.

Em gái đáng thương của anh, trước khi chết vậy mà phải chịu ngược đãi như vậy, anh đột nhiên muốn giết người.

Anh muốn giết Tường Lệ Văn, thay Băng Nhi báo thù.

Bản thân anh vốn bị thương nặng đột nhiên bật lên, một chân nâng lên đá hướng tay cầm súng của Tường Lệ Văn.

Tường Lệ Văn kịp thời né tránh, xoay người hướng Hi Nguyên nã một phát súng.

Hi Nguyên không kịp phản ứng, đã cảm thấy ngực đau xót, máu lập tức ở trước ngực tràn ra.

"Tường Lệ Văn, mày đi chết đi!" Lăng Khắc Cốt không để ý súng trong tay Tường Lệ Văn, đánh về phía cô ta.

Đạn lần nữa xuyên thấu bụng của anh, máu nhuộm đỏ một mảng lớn trang phục.

Anh cố nén đau đoạt lấy súng trong tay Tường Lệ Văn, hướng ngực cô ta bắn một phát.

Tường Lệ Văn nhìn chăm chăm Lăng Khắc Cốt không cam lòng. Ắ còn chưa có được hưởng cuộc sống của tỷ phú đang sắp tới tay, ả không thể chết được. Ắ không cam lòng, cho dù cô ta có chết, cũng phải đem bí mật về Tiểu Phi mang vào trong phần mộ. Cái ả không có được, Lăng Hi Nguyên đừng nghĩ lấy được, ả không có được, ả sẽ hủy diệt.

"Lăng Khắc Cốt. Tôi. Hận anh." Tường Lệ Văn oán hận nhìn lại người đàn ông mà cô dù cho có dùng tới trăm phương ngàn kế cũng không cách nào có được này, từ trong hàm răng nặn ra những lời này.

"Những lời này. Nên do. Tôi. nói mới đúng." Lăng Khắc Cốt cắn răng căm tức nhìn người đàn bà lòng dạ rắn rết Tường Lệ Văn.

Tường Lệ Văn giương nanh múa vuốt đánh về phía Lăng Khắc Cốt, muốn Ngọc Thạch Câu Phần (ngọc nát đá tan).

Lăng Khắc Cốt đem hết toàn lực, một quyền đánh về vào mặt của Tường Lệ Văn, chỉ thấy ả nhận một quyền này xong, lập tức ngã xuống đất bất tỉnh.

Lăng Khắc Cốt bỏ lại Tường Lệ Văn đã hôn mê bất tỉnh, bò về hướng Hi Nguyên.

"Bé con, nói với anh rằng em không sao đi." Lăng Khắc Cốt thấy ngực Hi Nguyên nhiễm đỏ máu tươi, nhất thời đau lớn.

Anh kéo lê thân thể vô lực bò về hướng Hi Nguyên.

Hi Nguyên vươn tay, dùng sức cầm lấy bàn tay to của Lăng Khắc Cốt đang đưa về phía cô: "Lăng Em Không hối hận."

Cô không hối hận đã yêu Lăng Khắc Cốt, không hối hận cùng anh vượt qua thời gian hai mươi năm này.

Bởi vì tình yêu mà bọn họ có được.

Rất nhiều hình ảnh giống như những thước phim chạy một lượt qua trong đầu cô, nhớ tới những tháng ngày trôi qua khi mất đi trí nhớ, có vui, có buồn, có yêu, có hận. Vô số tâm tình phức tạp xẹt qua trong lòng cô.

Bọn họ có duyên gặp được nhau, lại không có duyên cùng đi đến cuối cùng.

Nước mắt Hi Nguyên như dòng suối nhỏ ào ra, rào rào rơi xuống hai gò má.

"Đồ ngốc!" Lăng Khắc Cốt lộ vẻ xúc động rơi nước mắt. Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Hi Nguyên, anh liền bị đôi mắt đẹp trống rỗng của cô hấp dẫn. Cái nhìn kia đã nhất định sau này sẽ lưu luyến si mê không dứt.

Hi Nguyên đột nhiên ói ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức nhợt nhạt đi rất nhiều. Cô vô lực cười khổ.

Lăng Khắc Cốt xoay tay cầm chặt lấy tay cô: "Bé con, chịu đựng! Em không thể chết!"

"Anh sống, em sống. Anh chết em chết." Hi Nguyên cười hướng Lăng Khắc Cốt có lết tới mấy bước. Nếu như có chết, cô cũng muốn chết ở trong ngực Lăng Khắc Cốt.

Hai người bị thương nặng, dùng hết chút sức lực cuối cùng cùng hướng về phía đối phương. Rốt cuộc, Lăng Khắc Cốt thành công ôm lấy Hi Nguyên.

"Lăng Hôn em đi Một lần này nữa." Hi Nguyên lộ ra một nụ cười thê lương đầy tiếc nuối, yêu cầu Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt nâng mặt của Hi Nguyên lên, nhẹ nhàng ấn nụ hôn lên môi cô.

Máu xen lẫn nước mắt chảy vào giữa nụ hôn của hai người.

Ở phía xa, Trương Lê Văn đột nhiên mở mắt, à lạng lẽ hướng về phía khẩu súng lục rơi cạnh đó bò tới.

Lăng Khắc Cốt hôn Hi Nguyên khiến à ghen tỵ, rốt cuộc khi cô ta chạm tới được khẩu súng, cười đến hết sức phách lối.

"Lăng Hi Nguyên, mày đi chết đi!" À giờ súng lên, bắn về phía Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt.

Lăng Khắc Cốt nhanh chóng che ở trước mặt Hi Nguyên, chỉ nghe anh rên lên một tiếng, máu tươi lập tức loang ra trên áo khoác của anh.

Khi tiếng còi cảnh sát vang lên thì Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt đã bởi vì mất máu quá nhiều mà nhắm mắt lại.

"Cha! Mẹ!" Tiểu Tễ từ trong trung tập bách hóa chạy ra, khóc chạy về hướng hai người.

Cậu vô lực té nhào vào trên người Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt, tâm thần thiết khóc lớn.

Không có cha mẹ, cậu nên làm cái gì?

Cảnh sát nhanh chóng bảo vệ hiện trường, không để cho bất luận kẻ nào tiến vào.

Trương Lê Văn bị cảnh sát còng tay lại, đưa lên băng ca.

Lúc bọn họ bọc Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt vào hai túi ny lon muốn mang đi, thì đám người Ngân Báo vội vã chạy tới.

"Đề người xuống!" Ngân Báo kêu to ngăn cản động tác của cảnh sát. Bọn họ mà tới trễ một bước, Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt cũng sẽ bị coi như thi thể, mang đi, bỏ vào ngăn lạnh của nhà xác.

"Tiên sinh Ngân Báo, bọn họ đã chết."

"Chết với tôi vẫn là những người quan trọng! Nói với Cục trưởng của các vị một tiếng, nói Tổng giám đốc và phu nhân là do Ngân Báo tôi đem đi." Ngân Báo chỉ huy thủ hạ cũng chính là những người anh em đưa Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt đưa vào trong xe cứu thương của anh.

"Được, tiên sinh Ngân Báo." Cảnh sát cũng biết mấy ông trùm của Ứng tập đoàn, ai cũng không dám đắc tội mấy người bọn họ.

Bách Hồ tự trách: "Đều tại tôi không có bảo vệ tốt lão đại và bé con."

"Cái này cũng không thể trách cậu, Bách Hồ, cậu ôm Tiểu Tễ về nhà trước, lão đại và bé con do tôi phụ trách." Ngân Báo tỉnh táo phân phó Bách Hồ.

Bách Hồ gật đầu một cái, ôm lấy Tiểu Tễ liền đi về hướng xe của mình.

"Cháu muốn cha mẹ!" Tiểu Tễ đau lòng đưa đôi tay về hướng xe cứu thương.

"Tiểu Tễ ngoan!" Bách Hồ đau lòng ngẩng đầu, thiếu chút nữa đã để nước mắt chảy ra.

"Chú, cha mẹ cháu sẽ chết sao?"

"Sẽ không!" Bách Hồ ôm chặt Tiểu Tễ, nước mắt không ngừng được, chảy xuống.

Tại sao lão đại cùng bé con muốn yên yên ổn ổn sống những tháng ngày hạnh phúc đều không thể có được? Luôn có người tới phá hoại hạnh phúc của bọn họ.

Đáy lòng Bách Hồ âm thầm cầu nguyện, hi vọng Thượng Đế có thể mở to đôi mắt, không để cho hai con người có tình cũng nhau chết đi.

Trong phòng cấp cứu của Bệnh viện Ngân Báo, hội tụ chuyên gia giải phẫu kiệt xuất nhất về ngoại khoa của toàn viện, ở dưới sự chỉ huy của Ngân Báo đang cố gắng cấp cứu Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt. Lúc mới được đưa vào viện thì tim của họ đã hoàn toàn ngừng đập. Cũng rất nhiều người khuyên Ngân Báo từ bỏ, nhưng anh đều trọn mắt không tin vào điều quỷ quái đó, kiên trì muốn được thử một lần.

Nhìn dòng máu chậm rãi được chảy vào mạch máu của Hi Nguyên và Lăng Khắc Cốt, Ngân Báo một thân đồ đầy mồ hôi. Thật may là lúc trước Lăng Khắc Cốt nói nên rút vài túi máu, bỏ vào kho máu cất giữ, anh nói là để chuẩn bị cho tình huống bất ngờ xảy ra. Không ngờ, hôm nay thật đúng tới.

Nếu như không phải là theo lời Lăng Khắc Cốt nói, chuẩn bị máu cất giữ trước, anh thật không có cách nào lấy được nhóm máu hiếm có RH âm tính như vậy.

Bên trong phòng cấp cứu loạn thành một mảnh, bên ngoài phòng cấp cứu cũng sắp không xong. Tiểu Tễ như tượng đá tựa vào trên tường, nho nhỏ tuổi cũng đã có loại tinh táo bạn cùng lứa tuổi không có. Đôi tròng mắt đen của cậu nhìn chăm chăm vào đèn đỏ nơi cửa phòng cấp cứu, chăm chú đến chớp mắt một cái cũng không có. Chỉ có đôi mắt vẫn to máu và mười ngón tay nắm chặt tiết lộ tâm tình đang khẩn trương của cậu.

Thang Mang Lâm khóc ngã vào trong ngực Sơn Miêu, đau lòng nói: "Lượng, anh nói xem anh ấy thật sự không cứu được sao?"

"Quạ đen!" Sơn Miêu lập tức bất mãn nói, "Lão đại là người hiền có trời phù hộ, nhất định sẽ không có việc gì."

Thanh Long đột nhiên ôm Tiểu Phi đi tới.

"Bắt được bọn cướp rồi hả?" Thấy Tiểu Phi bình an trở về, Sơn Miêu quan tâm hỏi.

"Đã giao cho bên công an." Thanh Long tinh táo gật đầu, "Tên khốn kia, thế nhưng nghĩ đem Tiểu Phi đổi lấy tiền chuộc. Tôi cho dù có tiền đi nữa, cũng sẽ không giao cho một lũ khốn kiếp!"

"Tiểu Phi bình an, chúng ta an tâm rồi." Sơn Miêu gật đầu một cái, "Bây giờ không phải là thời điểm hành động theo cảm tính."

"Lão đại như thế nào?" Thanh Long lo lắng nhón đầu ngón chân lên, muốn nhìn một chút tình huống trong phòng cấp cứu.

"Đã vào đó nhiều giờ rồi, một chút tin tức cũng không có." Bách Hổ trầm giọng bi thống nói.

"Hổ, em không muốn Hi Nguyên chết." Doãn Nhạc nằm ở trong ngực Bách Hổ, khóc đến thê thảm.

"Yên tâm, có Ngân Báo ở đây, anh ấy nhất định sẽ đoạt lại người từ trong tay của Thượng Đế." trên mặt cương nghị của Bách Hổ có loại tín niệm kiên định. Anh không tin Thượng Đế luôn làm khó người tốt.

Tiểu Phi ở trong ngực Thanh Long giùng giăng, bất mãn nói: "Bệnh viện thật là thú! Cháu muốn về nhà!"

"Tiểu Phi, em cầm miệng lại cho anh!" Tiểu Tễ tức giận khiển trách em gái, "Cha mẹ đang bên trong cấp cứu, em tạm thời bớt đáng ghét chút đi!"

Hôm nay nếu như không phải là Tiểu Phi không ngoan, có lẽ bi kịch này cũng sẽ không xảy ra.

Tiểu Tễ đột nhiên đối với đứa em gái luôn những nhẽo này sinh ra bất mãn.

Tiểu Phi chưa bao giờ thấy anh trai phát giận, bị sợ đến không dám nói nữa.

Không biết đã trải qua bao lâu, Ngân Báo mới từ trong phòng đi ra, anh mệt mỏi nói với mọi người "Đã khôi phục nhịp tim, nhưng tình huống vẫn không lạc quan như cũ, thương thế của bọn họ quá nghiêm trọng, còn phải quan sát thêm 48 giờ nữa."

"Ngân Báo, bất kể phải trả giá thế nào, cũng phải cứu sống lão đại và bé con cho tôi. Cậu có nghe hay không?" bàn tay Thanh Long kích động cầm bả vai Ngân Báo.

Có lẽ là Thượng Đế nghe được mọi người cầu nguyện, Lăng Khắc Cốt và Hi Nguyên sau khi hôn mê bảy ngày bảy đêm, hai người bọn họ đồng thời mở mắt.

"Bé con." Lăng Khắc Cốt tham lam nhìn Hi Nguyên mặt tái nhợt đang ở ngay trên giường bệnh bên cạnh anh, tâm tình có chút kích động.

"Lăng." Hi Nguyên cố hết sức vươn tay, cùng bàn tay Lăng Khắc Cốt nắm lấy nhau giữa khoảng không.

Hai người nhìn nhau cười, hạnh phúc không thể thốt nên lời

Nhìn thấy bọn họ tỉnh lại, Doãn Nhạc và Bách Hổ vẫn luôn canh ở trong phòng bệnh kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Bọn họ vội vàng thông báo cái tin tức tốt này cho các huynh đệ.

Một năm sau, lễ Giáng Sinh, Lăng Khắc Cốt ngồi ở bên cây thông Noel, ôm Hi Nguyên, khuôn mặt ngập tràn tình yêu. Mười ngón tay của họ đan xen thật chặt, giống như ngày đó tỉnh lại ở trong bệnh viện, không chịu tách ra.

"Anh, em muốn cái hộp kia!" Tiểu Phi chỉ vào cây thông Noel thật cao, những nhẽo yêu cầu.

Tiểu Tễ đã tám tuổi thành một tiểu suất ca. Cậu lạnh lùng nhón đầu ngón chân lên, lấy cái hộp trên cây thông Noel xuống đưa cho Tiểu Phi.

"Em còn muốn cả cái bên kia nữa." Tiểu Phi tiếp tục vênh mặt hất hàm sai khiến Tiểu Tề.

"Em xong chưa?" Tiểu Tề rốt cuộc bị Tiểu Phi chọc giận, cậu chỉ vào một đồng lớn hộp quà bên cạnh Tiểu Phi, bắt mắt phát biểu, "Nhiều quà tặng như vậy em bóc chừng nào mới hết?"

"Em bóc không hết liền có người giúp việc bóc giúp." Tiểu Phi khinh thường nói.

"Đồ tham lam!" Tiểu Tề quyết định không dung túng Tiểu Phi nữa. Cậu bắt lại hộp quà mới vừa rồi gỡ xuống cho Tiểu Phi kia, đi lên lầu.

Tối nay tất cả quà tặng đều bị Tiểu Phi cướp hết, cậu cũng muốn giữ lại một cái cho riêng mình.

"Lăng Thượng Tể, mau trả lại quà cho em!" Tiểu Phi căm tức chống nạnh, một bộ dáng cật lực.

"Cái này là của anh." Tiểu Tề lắc lư cái hộp, nở nụ cười lãnh khốc với Tiểu Phi.

"Lăng Thượng Tể!" Tiểu Phi bắt đầu chạy đuổi theo lên lầu. Quà tặng cô coi trọng phải là của cô. Cho dù Thượng Tể là anh, cũng phải nhường cô!

"Em đuổi không kịp anh!" Tiểu Tề cười ác ý, cất bước chân dài chạy lên lầu.

"Anh cứ chờ xem!" Tiểu Phi giận đến cắn răng nghiến lợi.

"Bé con, thật muốn mãi như thế này." Nhìn hai đứa nhỏ đùa giỡn đáng yêu, Lăng Khắc Cốt hôn cô trắng ngần của Hi Nguyên, giống như đang thưởng thức rượu nguyên chất, đôi mắt phượng hẹp dài híp lại, say mê nói.

"Chúng ta sẽ hạnh phúc đến già. Đến khi em tóc đã hoa râm, hàm răng rụng hết, em cũng không cho thay lòng." Hi Nguyên ngang ngược xoay người, nằm ở trong ngực Lăng Khắc Cốt, dùng giọng điệu đầy uy hiếp ra lệnh.

"Chờ tới khi em tóc hoa râm, hàm răng rụng sạch, tôi anh cũng đã thành một lão già, trừ em ra, còn có ai muốn anh nữa chứ?" Lăng Khắc Cốt mê hoặc nháy mắt mấy cái.

Hi Nguyên bị anh chọc cười.

Đúng vậy nha, nếu như cô già rồi, anh cũng vậy sẽ già đi với cô.

"Vậy em coi như hành thiện tích đức, chừa chấp cái ông lão này là được rồi." Hi Nguyên ôm cổ của Lăng Khắc Cốt, nhiệt tình hôn môi mỏng kêu gọi của anh.

Cũng đã gần người 40 tuổi, nhìn thế nào cũng giống như mới chỉ có ba mươi, cái người đàn ông yêu nghiệt Lăng Khắc Cốt này, luôn là đẹp trai đến khiến cô động lòng.

Lăng Khắc Cốt từ bị động biến thành chủ động, anh lật người, đè Hi Nguyên ở phía dưới, tận tình hôn môi cô.

Những bông tuyết ngoài cửa sổ chứng kiến kịch tình của bọn họ, trong đêm Giáng sinh rét lạnh này, bên trong phòng một mảnh lửa nóng, đồng lửa trong lò sưởi chiếu sáng gương mặt của bọn họ, khiến cho nụ cười của bọn họ vô cùng hạnh phúc.

Bên tai Hi Nguyên đột nhiên vang lên một bản nhạc lãng mạn:

Chuyện lãng mạn nhất mà tôi nghĩ đến

Chính là cùng em cùng nhau già đi

Đọc theo quá trình đó tạo nên bao kỷ niệm vui

Đề đến về sau ngồi xích đu từ từ tán gẫu

Chuyện lãng mạn nhất mà tôi nghĩ đến

Chính là cùng em cùng nhau già đi

Cho đến khi đi đến cuối con đường

Em vẫn như cũ coi tôi như bảo vật trong tay

Chuyện lãng mạn nhất mà tôi nghĩ đến

Chính là cùng em cùng nhau già đi

Đọc theo quá trình đó tạo nên bao kỷ niệm vui

Đề đến về sau ngời xích đu từ từ tán gẫu

Chuyện lãng mạn nhất mà tôi nghĩ đến

Chính là cùng em cùng nhau già đi

Cho đến khi đi đến cuối con đường

Em vẫn như cũ coi tôi như bảo vật trong tay

Cô Nhi Viện Ái Tâm, Tiểu Phàm mặc áo bông đơn giản đứng ở trong tuyết, ngẩng gương mặt ngây thơ hứng lấy những bông tuyết trắng rơi đầy trời.

Mẹ, người đã đi đâu? Tại sao không cần Tiểu Phàm nữa?

Mặc dù mẹ luôn đánh cô, mắng cô, nhưng cô vẫn là một đứa nhỏ có mẹ.

Hiện tại, cô hoàn toàn biến thành một cô nhi không người yêu thương, thân thích.

Đôi mắt to tròn trong suốt của Tiểu Phàm đau lòng chớp chớp mấy cái, cô liều mạng ép cho nước mắt không chảy ra.

Tiểu Phàm phải kiên cường, Tiểu Phàm ngoan, mẹ mới có thể lại mang cô về nhà.

Cô bé vẫn ôm hi vọng được mẹ mang về, nhưng là đã mấy năm, bà ấy dường như đã quên mất mình còn một đứa con gái, Tưởng Lệ Văn chưa từng xuất hiện.

Mỗi ngày trôi qua cô bé càng thêm thất vọng, dần dần tiếp nhận số mạng bị vứt bỏ của mình.

"Tưởng Tiểu Phàm! Đi quét nhà cầu!" Tiểu Phàm mới vừa làm xong bài tập, còn chưa kịp nghỉ ngơi, liền bị giáo viên kêu tên.

Quét dọn nhà cầu là việc ai cũng không muốn làm, giáo viên liền nhắm vào đứa nhỏ không có người hậu thuẫn. Tiểu Phàm bởi vì luôn trầm mặc ít nói, không bao giờ tìm lý do phản kháng, cho nên học kỳ này, quét dọn nhà cầu cơ hồ đã biến thành việc riêng của Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm thu lại sách vở, trầm mặc không nói đi ra khỏi phòng học.

"Tôi giúp em." Lúc này, cậu nhóc cao lớn hơn cô rất nhiều, nở nụ cười ấm áp với cô.

"Không cần. Cảm ơn lớp trưởng." Tiểu Phàm nói cảm ơn với đối phương.

Lớp trưởng Từ Triệt là bạch mã hoàng tử của rất nhiều cô bé trong cô nhi viện, có gia thế cao ngất lại có vẻ bề ngoài xuất chúng. Một cô nhi tâm thường như cô, sao có thể xứng với Từ Triệt ưu tú như vậy. Cho nên mặc dù anh nhiều lần có ý lấy lòng cô, đều bị cô cự tuyệt.

Cảm giác tự ti khiến Tiểu Phàm chưa bao giờ dám hy vọng hạnh phúc xa vời.

Cô cầm giẻ lau nhà vừa lau sàn toilet, vừa cắn môi dưới, u oán thở dài.

Ngày lạnh quá, trên tay của cô đã có mấy chỗ bị tổn thương do giá rét, khi cô chà lau bồn rửa thì nước làm cho vết thương đau xót, đau đến cô phải túm lấy ngón tay, đau lòng bật khóc.

Việc hôm nay nhất định phải làm xong, nếu không lớp bị trừ điểm, giáo viên nhất định sẽ phạt cô.

Cô nhin đau, bắt đầu làm việc.

Chờ sau khi toilet đã được lau dọn sạch sẽ, cô mới dám nghỉ ngơi.

Cô đeo bọc sách từ từ đi ra khỏi trường học, cô vừa muốn băng qua đường, liền bị một cô bé đi cùng chiều đụng ngã. Cô nặng nề ngã xuống lối đi bộ, mặc dù mặc quần dài, nhưng cô vẫn cảm thấy có một chỗ đau đến thất lòng.

Cô gái đụng ngã cô cùng không có nói xin lỗi, ngược lại bắt nấn đá cô một cước: "Nha đầu xấu xí, mày không có mắt à? Lại dám đụng vào bản tiểu thư!"

Vốn là đầu gối đã bị thương rất đau, lại nhận cú đá này của đối phương càng đau gấp bội. Cái trán của cô toát mồ hôi lạnh.

"Thật xin lỗi." Thấy rõ đối phương là Lăng Thượng Phi, con gái chủ tịch Lăng Khắc Cốt của trường, cô cúi đầu, hướng đối phương xin lỗi. Loại lá ngọc cành vàng, thiên chi kiều nữ này là nhân vật một cô nhi như cô chọc vào không nổi, mặc dù lỗi không phải của mình, nhưng Tiểu Phàm vẫn đành ủy khuất nói lời xin lỗi.

Nói xin lỗi xong, cô kiên cường đứng lên, khập khiễng đi về phía bến xe bus.

"Nha đầu xấu xí đáng chết!" Lăng Thượng Phi ghen tỵ nhìn lưng Tường Tiểu Phàm. Ở trong trường học, Tường Tiểu Phàm dịu dàng và mỹ lệ khiến cô bị lu mờ đi rất nhiều. Cô là ai? Con gái Lăng Khắc Cốt, dung mạo của cô xinh đẹp như vậy, lại không thể sánh bằng một con nhà đầu xấu xí nghèo hèn.

"Tiểu Phi, cô bé đó là ai?" Sơn Miêu phụ trách tới đón Lăng Thượng Phi dùng ánh mắt có chút kì quái nhìn Tiểu Phàm phía xa.

"Một nha đầu bần tiện!" Lăng Thượng Phi giễu cợt nói. Cô mở cửa xe, liền nhào vào trong ngực một chàng trai: "Anh Hàn, chúng ta đi nhảy đi."

Chàng trai trẻ ngẩng gương mặt tươi cười mỉa hoặc lên, tiêu sái nói: "Thím nhỏ muốn chúng tôi đưa em về nhà."

"Không cần để ý tới mẹ! Em muốn đi nhảy." Lăng Thượng Phi bất mãn bĩu môi. Mẹ quản cô càng ngày càng nghiêm, không cho cô mặc quần cực ngắn, không cho cô đi bar, không cho cô khiêu vũ. Không cho gì gì đó, quá nhiều thứ luôn, cô còn không nhớ nổi hết những điều mẹ nói.

"Tiểu Phi nghe lời đi!" Sơn Miêu không hài lòng trừng mắt nhìn Lăng Thượng Phi một cái.

Thượng Phi phách lối tùy hứng một chút hiểu chuyện cũng không có, ngược lại cô bé mới vừa rồi gặp kia.

Sơn Miêu lắc đầu một cái, tự cười mình suy nghĩ nhiều.

Anh làm sao lại cảm thấy cô nhóc kia rất giống bé con khi còn nhỏ?

"Mọi người chẳng ai yêu thích em!" Lăng Thượng Phi bất mãn dựa vào ghế, tức giận cong môi lên.

"Ai nói? Tiểu Phi xinh đẹp như vậy, Anh Hàn hiểu rõ em nhất." Hàn Tuấn Vũ cười vòng chặc bả vai Lăng Thượng Phi, dụ dỗ cô.

Lăng Thượng Phi lúc này mới đổi giận thành cười.

Sơn Miêu sau khi về đến nhà, gọi điện thoại cho Bách Hổ: "Bách Hổ, có chuyện tôi cảm thấy có chút kỳ hoặc."

"Chuyện gì?" âm thanh Bách Hổ hào sảng vẫn giống như mười năm trước.

"Hôm nay tôi tình cờ gặp một cô bé mồ côi, dáng dấp giống hệt bé con khi còn bé." Chỉ cần liếc một cái, anh liền nhớ như in gương mặt của Tiểu Phàm. Nét mặt ân cần đó của cô bé giống hệt như Bé con lúc còn nhỏ bị Tường Lệ Văn bắt nạt.

"Dáng dấp giống nhau có rất nhiều người, loại chuyện này cũng đáng để anh ngạc nhiên sao?" Bách Hổ không cho là đúng nói.

"Cậu giúp tôi điều tra cô một chút. Trong lòng tôi luôn thấy bất an." Sơn Miêu không dám nói ra nghi ngờ nơi đáy lòng, anh muốn tìm chứng cứ trước đã.

.

Tại một khu đồi núi cách đó rất xa, có một khu trại giam.

Tường Lệ Văn bất mãn ở trong tù đi qua đi lại.

À bị giam ở chỗ này đã rất nhiều năm, sắp nổi điên rồi! Nếu quả thật bị giam cả đời, à nhất định sẽ nổi điên.

"A! A! A!" À vừa bức tức, vừa điên cuồng la lớn.

"703, im lặng!" Một cảnh ngục đi tới, cầm cái gậy cao su ra lệnh.

"A!" Tường Lệ Văn như người điên rống lên với cảnh ngục.

703, cô ở chỗ này, cũng chỉ là một con số. Cánh gọi buồn cười biết nhường nào.

Ngục cảnh hình như bị cô chọc giận, hần mở cửa phòng giam ra, cầm cái gậy cao su muốn dạy dỗ Tường Lệ Văn.

Hần giống như đánh giá thấp sự nguy hiểm của Tường Lệ Văn, cũng không có khóa cửa lại cho chắc chắn.

Tường Lệ Văn thấy thời cơ đến, cảnh ngục vừa tới gần, cô ta đột nhiên ra tay. Cổ viên cảnh ngục bị à bẻ gãy, tất thờ tại chỗ.

À tước lấy súng bên hông cảnh ngục, len lén chạy ra khỏi phòng giam.

À muốn tự do!

Trong mắt của Tường Lệ Văn có loại văn máu điên cuồng, sau khi bắn chết tám cảnh ngục, à thành công nhảy ra khỏi tường rào trại giam.

Tiểu Phi, mẹ tới tìm con đây!

Ả lộ ra nụ cười tà ác, biến mất ở trong bóng tối.

Đêm bị bao phủ bởi bóng tối, nguy hiểm không thể biết trước đang dần dần phủ xuống.

.

Thân mến, chuyện về Hi Nguyên rốt cục cũng viết xong. Vốn định viết một cái kết bi kịch, nghĩ mãi cũng không nổi viết, vẫn nên là kết thúc hạnh phúc vui vẻ đi, không nổi để bé con phải chịu tổn thương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Ngoại truyện: Hào Môn, cô bé lọ lem - Cứ như vậy bị ăn (1)

Trên xe bus người đông chật cứng như nêm, Tưởng Tiểu Phàm vóc người gầy nhỏ cảm thấy dường như trong lỗ mũi toàn là mùi da thịt người. Rốt cuộc cũng thấy được trạm dừng, cô chen xuống khỏi xe bus giống như vừa được giải phóng vậy, đứng ở ven đường, dùng hết sức hít lấy không khí trong lành. Cậu nhóc hôm nay cô làm gia sư rất buồn bực, vì dạy cho cậu ta, cô mệt mỏi gần chết.

Một mình trở lại căn phòng trọ nho nhỏ, cô úp cho mình một tô mì. Cuộc sống túng quẫn đến mức ngay cả ăn mì với cô cũng đã không đơn giản rồi.

Cô đã khát nợ chủ cho thuê nhà nửa tháng tiền mướn phòng, nhưng cho tới bây giờ cũng vẫn chưa gom đủ. Xem ra cô phải tìm thêm việc làm thêm rồi. Cô ngồi ở bên cạnh bàn, vừa ăn mì, vừa cảm lợ thủy tinh đựng tiền lẻ đồ ra đếm, đếm từng đồng từng đồng một.

Còn chưa đủ.

Tưởng Tiểu Phàm bị ai thờ dài.

Cùng với giá phòng tăng cao đột biến, tiền mướn phòng cũng tăng cao muốn chết. căn phòng cô thuê chỉ là một trong ba căn phòng nhỏ được ngăn ra phía bên trên phần mái bằng của căn hộ nhỏ một tầng, trong phòng chỉ có một cái giường cùng một cái bệ nhỏ nhỏ, ngay cái phòng vệ sinh cũng không có, muốn đi toilet phải chạy ra ngoài cách đó 100 mét dùng nhà vệ sinh công cộng. Mặc dù điều kiện kém như vậy, tiền mướn phòng vẫn đắt đến mức cô thờ không nổi. Cô vừa mới lên đại học, mặc dù cô có thành tích học tập ưu tú được hưởng học bổng, không cần lo lắng chuyện học phí, nhưng cô cũng cần phải sống, tiền mướn phòng, điện nước, củi gạo, dầu muối đều cần đến tiền. Thật may là cô còn có thể tìm được công việc gia sư, nếu không cô sẽ phải ngày ngày hít không khí mà sống rồi.

Cô lật tờ báo, bắt đầu lật xem mục tuyển dụng (tìm việc), tìm xem có công việc làm thêm phù hợp với bản thân hay không.

Đúng lúc này, cửa phòng bị người từ bên ngoài một cước đá tung ra

"Chú Lưu. . . ." Thấy chủ cho thuê nhà khí thế hung hăng xông tới, Tiểu Phàm sợ hết hồn. Cô cho là đối phương đến đòi tiền mướn phòng, lập tức xin lỗi nói: "Chú Lưu, tiền phòng ba ngày nữa cháu nhất định gửi đủ. Ngài thư thả cho cháu thêm hai ngày, chỉ cần hai ngày thôi ạ."

"Tiền phòng của cô tôi không cần nữa." Lão Lưu trợn trừng đôi mắt ti hí lên, bất mãn nói, "Phòng này tôi đã cho người khác mướn, cô bây giờ lập tức dọn đi cho tôi!"

"Dọn đi?" Tiểu Phàm khó xử nhìn lão Lưu. Hiện tại cũng đã hơn 9 giờ tối rồi, cô có thể đi đâu vào cái giờ này chứ? "Chú Lưu, xin ngài thương xót, chỉ cần chưa tới hai ngày cháu sẽ gom đủ tiền mướn phòng trả cho chú. Xin đừng đuổi cháu đi."

"Tôi không phải nhà từ thiện! Phòng này tôi đã cho người khác mướn rồi, người ta trả một lúc nửa năm tiền phòng trước, so với cô coi trọng chữ tín hơn." Lão Lưu hất tay Tiểu Phàm ra, đi tới bên giường, túm lấy cái túi du lịch duy nhất của Tiểu Phàm lấy toàn bộ đồ đạc cô có nhét hết vào đó, sau đó liền xông lên với Tưởng Tiểu Phàm, đẩy cô ra khỏi phòng. "Cút!"

"Chú Lưu, tiền mướn phòng cháu nhất định sẽ trả cho ngài, lúc này xin đừng đuổi cháu đi." Tiểu Phàm gấp đến độ muốn khóc.

Đã gần nửa đêm, cô biết đi đâu bây giờ?

"Nếu như lúc nào cũng gặp phải khách trọ giống như cô, tôi hít gió mà sống sao? Mau cút!" Lão Lưu không kiên nhẫn quát Tiểu Phàm.

Thấy không còn khả năng cứu vãn, Tiểu Phàm bắt đầu dĩ khoác túi du lịch lên, đi về phía bóng đêm nhập nhoạng.

Cô đi dọc theo đường cái không biết đã bao lâu, cho đến khi mệt mỏi không nhúc nhích nổi nữa, cô mới thả túi du lịch xuống, ngán người ngồi lại bên vệ đường.

Toàn bộ số tiền còn lại của cô đều ở trong căn phòng trọ kia, một đồng cũng không mang theo, đừng nói là ở quán trọ, ngay cả tiền xe bus cũng không có mà trả.

Sự cô độc kèm với uất ức khiến nước mắt cô không kiềm được chảy dài.

Đèn nê-on ở góc đường không ngừng chớp lóe, chiếu vào trên mặt của cô, càng làm nổi bật sự cô đơn tĩnh mịch cùng thê lương trên đó.

"Đứng lên! Đừng có làm vướng đường tao!"

Đột nhiên một cái chân mang giày cao gót hung hăng đá vào cái mông Tiểu Phàm, khiến cô đau đến ngáng gương mặt mang theo nước mắt lên, vậy mà người trước mặt lại là cô gái Lăng Thượng Phi giàu có học cùng thời phổ thông, đi cạnh bên cô ta còn có một chàng trai cao lớn tà mị.

"Đường cái rất rộng, tôi cũng không có cản trở bất luận kẻ nào." Bởi vì bị đá đau, tính khí Tiểu Phàm có chút bùng binh. Cô bất mãn nhìn chằm chằm Lăng Thượng Phi một thân xa hoa.

"Mày còn dám mạnh miệng? !" Lăng Thượng Phi túm lấy cổ áo của Tiểu Phàm, giáng cho cô một bạt tai. Rất lâu không có gặp qua Tưởng Tiểu Phàm, không ngờ cô ta trở nên xinh đẹp hơn. Lăng Thượng Phi đồ kị đến thật muốn xé nát gương mặt của Tưởng Tiểu Phàm.

"Tôi đã không phải Tưởng Tiểu Phàm năm đó, mời hãy tôn trọng một chút!" Tiểu Phàm trở tay đánh trả, hung hăng giáng lên mặt Lăng Thượng Phi. 3 năm ở trường cấp 3, không hiểu sao Lăng Thượng Phi luôn coi cô như cái đinh trong mắt, lúc nào cũng mượn cớ tìm cơ hội vũ nhục, đánh chửi. Thời điểm đó cô không muốn gây chuyện, luôn nhịn cô ta. Nhưng con người bị bức nhiều cũng có lúc không nhịn được.

"Được lắm! Mày dám đánh tao? Mày có biết tao là ai không? Tao là thiên kim của Lăng thị!" Lăng Thượng Phi một cước đá vào bụng Tiểu Phàm, đá cô té xuống giữa đường cái.

"Thượng phi, không nên quá đáng quá!" Hàn Tuấn Vũ mị hoặc liếc nhìn Tiểu Phàm té trên đất, cũng không có tiến lên kéo cô một cái. Anh chỉ đẩy mạnh Lăng Thượng Phi vào bên trong chiếc BMW, sau đó ném cho Tiểu Phàm một tờ chi phiếu, "Cầm đi bác sĩ khám chút đi."

Tiểu Phàm nhét lại chi phiếu vào trong tay Hàn Tuấn Vũ, lạnh lùng nói: "Tôi không cần tiền của anh!"

Nói xong, cô nhặt túi du lịch trên đất lên, quật cường xoay người rời đi. Coi như trên người cô không có một đồng, cũng sẽ không nhận chi phiếu từ tay bạn của Lăng Thượng Phi.

Trên bụng truyền tới đau đớn khiến cho cô bước đi có chút tạp tễnh, cô kéo lê bước chân mệt mỏi dần đi xa.

Hàn Tuấn Vũ huyết sáo, dùng một loại vẻ mặt phức tạp nhìn bóng lưng có chút nặng nề của cô.

"Anh Tuấn Vũ, còn không mau lên xe!" Lăng Thượng Phi ghen tỵ nhìn theo ánh mắt Hàn Tuấn Vũ đang hướng về phía Tưởng Tiểu Phàm ở nơi xa. Chẳng lẽ anh sinh ra hứng thú đối với Tưởng Tiểu Phàm?

.....

Tiểu Phàm bất tri bất giác đã đi tới một con phố tương đối tối tăm. Thân thể của cô đột nhiên bị người ta va vào một cái, túi du lịch trong tay lại bị đối phương giật mất. Vài thứ đồ đạc duy nhất còn lại của cô rốt cuộc cũng bị đối phương cướp đi nốt. Cô không cam lòng gào to: "Đứng lại! Mau trả đồ lại cho tôi!"

Đối phương chạy trốn rất nhanh, chỉ chốc lát sau liền biến mất ở khúc quanh của con phố.

Tưởng Tiểu Phàm đứng ở ngã tư đường, không biết nên đi đâu.

Cô đột nhiên đứng ở giữa đường cái, ủy khuất khóc lớn.

Cô làm sao lại xui xẻo như vậy? Giống như mọi thứ bất hạnh đều đổ hết lên đầu cô vậy. Nhà ở không có, túi du lịch không có, trên người cô ngay một đồng lẻ cũng tìm không ra. Tối hôm nay cô nên làm cái gì?

Cô ngẩng đầu ngược nhìn màn đêm đang bao phủ, cảm thấy vô cùng cô độc.

Ở sau lưng cô, chỗ không xa, trong bóng tối có một người đàn bà đứng như quý mị, vài tia sáng đèn đường chiếu rọi lên gương mặt ả, lộ ra gương mặt đẹp đẽ của —— Tưởng Lệ Văn.

"Dám đánh con gái tao, nha đầu chết tiết kia, tao sẽ khiến mày đẹp mặt!" Tưởng Lệ Văn âm độc nhìn chằm chằm Tiểu Phàm.

Từ sau khi vượt ngục, ả vừa tránh né sự truy nã của cảnh sát, vừa tìm kiếm cô. Không ngờ nha đầu chết tiết kia trưởng thành lại xinh đẹp như vậy. Hừ! Vừa đúng có thể bán với giá cao!

"Cô nói là cô nhóc đó?" Một trong hai người đàn ông thô bỉ chỉ về phía Tiểu Phàm ở chỗ xa xa, hỏi.

"Chính là nó. Tiền đâu?" Tường Lệ Văn giờ tay về phía hai tên đàn ông.

"Cô nhóc thật sự là con gái của cô? Cô cũng đừng nghĩ lừa gạt chúng tôi."

"Tôi dám lừa người của Bang Thanh Trúc sao? Tôi còn chưa có muốn chết." Tường Lệ Văn lập tức đảm bảo với đối phương, "Không tin, các người cứ gọi thử tên nó xem. Con bé theo họ tôi tên Tường Tiểu Phàm."

Một người đàn ông lau khóe miệng, cười tà nói: "Tin rằng cô cũng không dám. Đây, cả một vạn."

Hai người đàn ông này đưa tiền cho Tường Lệ Văn, đi về phía Tiểu Phàm đang khóc thút thít.

"Tường Tiểu Phàm!" Một người đột nhiên gọi một tiếng.

Tiểu Phàm nghe được có người gọi mình, như một đứa nhóc đang buồn bực ngẩng đầu lên. Cô còn chưa kịp nhìn rõ ai gọi mình, liền bị một cái khăn tay che miệng lại.

Hai người đàn ông dùng khăn tay tẩm thuốc mê khiến Tiểu Phàm hôn mê xong, kéo cô về hướng một chiếc xe đang dừng ở nơi xa.

"Con nhóc này thật đẹp, mày nói xem hai chúng ta có nên." Một người đàn ông chau hấu nhìn vào gương mặt xinh đẹp của Tiểu Phàm, cười tà hỏi tên còn lại.

"Mày muốn tự đâm đầu vào chỗ chết? Lão đại còn đang đợi chúng ta. Mau lái xe! Nếu là làm chậm trễ chính sự của lão đại, chúng ta cũng không kham nổi." Tên kia hung tợn trừng mắt nhìn đối phương, dùng giọng điệu dạy dỗ.

.

Thẩm Đan và Tổng giám đốc của công ty LNK bàn chuyện hợp tác tới rất khuya, sau khi chia tay, anh trở lại khách sạn mà tổng giám đốc công ty LNK đã sắp xếp sẵn.

Anh có chút mệt mỏi cởi áo khoác, đi vào phòng tắm, tắm nước nóng một hồi.

Mặc dù đã bốn mươi hai tuổi, nhưng vóc người của anh vẫn bần chắc như một chàng trai ba mươi, có lẽ là bởi vì lúc tuổi còn trẻ đi theo bên cạnh Lăng Khắc Cốt, trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, cho nên trên người không có một chút thịt dư nào.

Anh quần một cái khăn tắm bước ra khỏi phòng tắm, cơ ngực nở nang lộ ra ngoài không khí, nhìn cực kỳ hấp dẫn. Anh lau khô tóc xong liền với tay tắt bỏ đèn, vén chăn lên chui vào.

"Ừm."

Bởi vì Thẩm Đan lên giường, chiếc giường lún xuống, có một cô gái mang theo hương thơm nhàn nhạt của thiếu nữ trượt vào trong ngực Thẩm Đan. Anh nhắm mắt lại, muốn đẩy cô gái kia xuống giường.

"Nóng quá." Cô bé kê gương mặt non nớt lên tấm ngực trần phía trên tấm khăn quần của anh, hình như rất là hưởng thụ sự tươi mát anh mang lại.

"Sở Cần kêu cô tới hả?" Nghĩ đến có thể là tổng giám đốc công ty LHK sắp xếp tiết mục này cho mình, Thẩm Đan nắm lấy cằm của đối phương, trong bóng tối, anh chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay tay trên đó có một đôi mắt to đen trong như hai trái nho.

Tiểu Phàm chỉ cảm thấy người nóng quá, ở trước mặt cô hình như có một khối băng lạnh ngàn năm, chỉ cần dán lên, cô liền cảm giác thấy toàn thân mát lạnh. Cô duỗi hai tay ra, ôm chặt lấy khối băng ngàn năm kia, thoải mái thờ dài một cái: "Thật mát."

Gương mặt nóng bỏng của cô không tự giác cọ cọ vào khối văng ngàn năm kia, hưởng thụ cảm giác thư thái thích thú.

Cô vô ý trêu chọc khiến gương mặt tuấn tú của Thẩm Đan khẽ biến, hô hấp của anh trở nên nóng bỏng. Vào lúc đôi môi của Tiểu Phàm lơ đãng phát qua ngực của anh thì anh bỗng chốc nâng mặt của cô lên, cắn nuốt lấy cánh môi nhỏ nhắn mềm mại của cô.

Tiểu Phàm cảm thấy một loại cảm giác lạ lẫm đánh úp lại, không hiểu sao thân thể của mình lại dấy lên từng trận sóng, khiến cho cô khó nhịn mà giãy dụa. Một hồi đau nhức kịch liệt ập đến, Tiểu Phàm đau đến toàn thân cứng đờ. Giống như có một cây côn gỗ hung hăng đâm vào trong thân thể của cô, cái loại cảm giác đau đớn như bị xé rách đó khiến cho thân thể cô không ngừng co rúc lại.

"Đau quá. Cây gậy. Đi ra ngoài."

"Em là trinh nữ?" Thẩm Đan kinh ngạc vì bị trở ngại, im lìm bất động dừng ở bên trong.

Không ngờ Sở Cần vậy mà lại chuẩn bị cho anh một cô bé còn tinh khiết.

"A. Không cần.Chọc tôi." Tiểu Phàm đau đến cắn chặt lấy bức tường thịt trước mặt cô, cô rống lên với cái thứ đang thương tổn cô kia.

Tại sao lại đau như vậy?

Mới vừa rồi rõ ràng vẫn còn rất thoải mái, cảm giác mát lạnh giống như giữa trời mùa hè gặp được một khối băng lạnh, sáng khoáy đến khiến cô say mê, không ngờ còn chưa được mấy giây, liền bắt đầu đau đốn hành hạ đến không phải người như vậy.

"Còn có hơi sức cản người?" Thảm Đan đột nhiên dùng sức đẩy thật mạnh vào sâu bên trong cánh hoa kia, sử dụng vật khổng lồ của anh tận tình bôi lặn ở bên trong

Nếu là Sở Cần đem quà đến để làm vui lòng anh, anh nên hưởng thụ cho thật tốt.

Thảm Đan sử dụng vật to lớn cường tráng mà người thường không thể bằng được của anh hung hăng đụng chạm nơi yếu ớt của Tiểu Phàm, khiến cho cô vừa đau đốn vừa cảm nhận được một loại cảm giác xa lạ, ngất đi trong cực lạc không cách nào tả nổi.

Thảm Đan cũng không có dừng lại luật động, anh nâng hông của cô lên, tiếp tục vọt vào, cho đến khi bộc phát ở trong cơ thể cô, anh mới hài lòng nhếch cánh môi trái tim lên, nằm ở trên người cô.

Cô bé này tư vị rất tuyệt, khiến cho một người vốn luôn kìm chế rất tốt như anh hoàn toàn mất khống chế. Thảm Đan có loại kích động muốn Kim Ốc Tăng Kiêu.

Ngày mai anh sẽ bàn lại cùng Sở Cần.

Cô bé này anh bao.

Thảm Đan luyến tiếc không muốn rút ra khỏi hoa huyết ngọt ngào của cô bé, vẫn cứ giữ phần thân của mình chôn sâu ở bên trong hoa huyết kia. Anh dùng tứ chi khóa chặt thân thể nhỏ nhỏ bên dưới, một môi nhắm mắt lại.

Ngày mai, anh muốn nhìn thật kĩ cô nhóc khiến anh lưu luyến không buông này rốt cuộc hình dáng ra sao.

Tiểu Phàm vừa mở ra mắt, liền nhìn thấy trước mắt là một bức tường thịt, bắp thịt cường tráng này khiến cho cô sợ hết hồn. Phía dưới truyền đến một loại cảm giác đau tức bị xé rách, cô cúi đầu, thấy thân thể hai người dán chặt chung với nhau thì sắc mặt bị sợ đến trắng bệch.

Cô ngày hôm qua lại bị một người xa lạ ăn!

Cô thật muốn giết đối phương.

Cô không cam lòng ngẩng đầu, nhìn gương mặt đang ngủ rất yên bình trên gối.

Một ông chú anh tuấn!

Người đàn ông này đẹp trai quá mức như vậy làm cái gì chứ?

Hại cô nghĩ bóp chết anh lại có điểm không nở.

Thôi, coi như tự mình xui xẻo, gặp phải kẻ điên.

Tiểu Phàm lặng lẽ lấy bàn tay đang vòng qua hông của mình ra, còn chưa nâng thân dậy, cả người đã đau đốn chua xót kháng nghị với cô. Cảm nhận được vật to lớn phía dưới, cô thật hận không được một cước đạp đối phương xuống đất.

Thảm Đan đột nhiên lật người, mắt nhìn thấy bắp đùi của anh sắp áp xuống trên người Tiểu Phàm, cô vội vàng vừa vịn trốn ra được.

Cô giống như chạy nạn nhảy xuống đất, nhặt quần áo rơi vương vãi trên đất lên vội vã mặc vào

Cô lần nữa liếc mắt nhìn người đàn ông hại cô mất đi tấm thân trong sạch, tức giận cắn răng rời đi.

Hôm nay thật đúng là một ngày xui xẻo nhất trong cuộc đời cô, dạng chuyện gì cũng đổ hết lên người cô.

Ngay cả thứ quý báu nhất của người con gái cũng mất luôn.

Tiểu Phàm vừa chạy ra khỏi khách sạn, vành mắt ứa huyết hồng lên. Cô quật cường không để cho mình rơi lệ, mặc kệ như thế nào, cuộc sống còn phải tiếp tục, cô không thể chịu thua số phận được.

Đứng ở trong biển người mê mông, Tiểu Phàm không biết mình nên đi đâu.

Cô hiện tại ngay cả một bữa no cũng không thể có được. Ngửi thấy mùi sữa đậu nành thơm phức bay đến từ quán ăn sáng bên cạnh, cô thèm thuồng liếm liếm đôi môi.

Ai bảo cô trên người một xu cũng không có?

Cô đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên lề đường, chống cằm ngẩn người.

Thời điểm chiếc BMW của Thẩm Đan đi ngang qua bên người cô, không biết vì nguyên nhân gì, tầm mắt của anh lại bị cô nhóc đang ngồi trên ghế băng ven đường ngẩn người kia hấp dẫn, không tự chủ được dừng lại thêm mấy giây.

Khi xe hơi lướt qua bên cạnh cô gái nhỏ kia thì anh hình như có thể cảm nhận được từ trên người đối phương truyền tới một loại bi ai.

Khi ánh mắt của anh xẹt qua mặt của cô thì nhịp tim thiếu chút nữa cũng ngừng đập.

Đôi mắt đẹp giống như ngôi sao sáng rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, cánh môi mềm mại Tất cả nhìn đều cảm thấy quen thuộc đến thế, giống như đã gặp qua ở đâu đó.

Lòng của Thẩm Đan không hiểu sao lại đau đớn. Giống như một thứ quý báu anh đã đánh mất rồi lại đột nhiên xuất hiện trước mắt anh.

Thẩm Đan lắc lắc đầu, nắm chặt quả đấm lái chiếc BMW vút đi.

Đã trải qua nhiều năm như vậy, không phải trong lòng anh cũng đã sớm thoải mái rồi sao? Tại sao khi nhìn thấy cô gái nhỏ này lại sinh ra cảm giác đau lòng?

Tiểu Phàm đi tới trung tâm giới thiệu việc làm, không ngừng tìm kiếm tin tức tuyển người giúp việc, hy vọng có thể tìm được một công việc làm thêm thích hợp.

Liên tục tìm nhiều công việc làm thêm khác nhau, không phải người ta không đáp ứng được cô mà là cô không đáp ứng được người ta.

"Tiểu thư muốn tìm việc làm?" Đột nhiên một giọng đàn ông trầm thấp đầy nam tính phát ra từ phía sau cô.

Tiểu Phàm phòng bị xoay người, nhìn đối phương: "Ông muốn gì?"

Hiện tại người xấu quá nhiều, có một vài đối tượng bán hàng đa cấp thường lợi dụng để lừa gạt người, cô có một bạn học bị lừa, nộp ba ngàn đồng tiền mới thoát ra được.

"Chúng tôi có một công việc, không biết tiểu thư có muốn làm hay không."

"Làm việc gì?" Nghe được lời của đối phương, Tiểu Phàm tâm phòng bị càng cao một bậc.

"Đây là danh thiếp của tôi. Tổng giám đốc của chúng tôi mới từ Mỹ trở về, quán gia Thẩm một mình không kiếm được hết việc, cần tìm một trợ thủ." Đối phương móc danh thiếp ra đưa cho Tiểu Phàm.

"Đường Mục thư ký của Chủ tịch tập đoàn Thác Vũ? Không phải gạt tôi đó chứ?" Tiểu Phàm cầm danh thiếp, ánh mắt có chút hoài nghi nhìn Đường Mục.

"Tập đoàn chúng tôi là tập đoàn đa quốc gia kể ngay dưới Ứng tập đoàn, tôi không cần thiết lừa cô. Tổng giám đốc. Ủ. Quán gia Thẩm kêu tôi tìm một cô gái giúp việc nhìn đáng yêu một chút, tôi cảm thấy cô rất thích hợp."

"Trợ thủ của quán gia? Cần làm những công việc gì?" Tiểu Phàm nhìn ánh mắt của đối phương, cảm nhận được anh ta chân thành, mới thả lỏng tâm trạng đề phòng hỏi anh ta.

"Giúp quán gia làm chút việc nhà, sẽ không ảnh hưởng tới việc tới trường của cô." Đường Mục thành thật nói.

"Làm sao anh biết tôi còn đang đi học?" Tiểu Phàm đột nhiên cảnh giác trừng mắt nhìn Đường Mục. Bọn họ mới vừa vắn gặp mặt, anh ta làm sao biết tình huống của cô?

Đường Mục bật cười nói: "Lúc mới rồi khi cô nộp đơn ở quanh đây tôi đã nghe được"

Tiểu Phàm nghe xong, có chút xấu hổ, việc xấu hổ như vậy của mình lại bị đối phương thấy được.

"Các anh. Ừm." Tiểu Phàm có chút ngượng ngùng nhìn Đường Mục, "Có thể có chỗ cho ở lại không?"

Đây chính là nguyên nhân chính cô nộp đơn xin việc không thành. Những công ty muốn người kia không những lương thấp, hơn nữa lại không có chỗ ở. Nhu cầu cấp bách nhất lúc này của cô chính là tìm một chỗ an toàn để ở.

"Ăn ở trọn gói, lương tháng 5000." Đường Mục sáng tỏ nhìn Tiểu Phàm.

"Ăn ở trọn gói, lương tháng 5000?" Tiểu Phàm kinh ngạc há to mồm, cô chớp chớp hàng mi dài cong vút, không thể tin nổi những gì mình vừa nghe thấy. Cô đưa tờ báo, ngày ngày hơn 4h sáng rời giường, làm việc một mạch tới bây giờ tối, một tháng cũng chỉ có hơn tám trăm, chi tiêu tần tiện mỗi tháng đều không còn lại bao nhiêu, cho nên mỗi lần đóng tiền nhà cô đều gom góp không đủ.

"Tổng giám đốc của chúng tôi đối đãi với người làm luôn luôn rất hào phóng."

"Anh ta sẽ không gây khó khăn cho tôi chứ?" Tiểu Phàm vẫn có chút lo lắng. Tiền lương cao như vậy chỉ để tìm một nữ giúp việc, tiền lương cao này cũng quá là bất hợp lý đi?

"Con người tổng giám đốc rất tốt, không kén ăn, chỉ cần cô nấu ăn không cần giống thức ăn cho heo, căn bản anh ta đều có thể ăn được." Đường Mục nửa đùa nửa thật nói.

"Thức ăn cho heo?" Tiểu Phàm bị Đường Mục chọc cười, "Được rồi, tôi tin tưởng anh."

"Đây là địa chỉ, công ty tôi còn có việc, cô tự mình tới đó đi, tôi đã gọi điện cho quản gia Thẩm rồi." Đường Mục ghi địa chỉ ra một tờ giấy, sau đó đưa cho Tiểu Phàm, "Quản gia Thẩm thoát nhìn rất nghiêm nghị, nhưng thật ra là người rất tốt, cô đừng để vẻ mặt của ông ấy dọa sợ."

"Ừm, cảm ơn anh." Tiểu Phàm thành khẩn nói cảm ơn với Đường Mục.

Vốn cô cho rằng ngày hôm qua là khởi đầu cho vận rủi của cô, không ngờ mới qua một đêm, may mắn liền giáng xuống trên đầu cô.

Lương tháng 5000, đây chính là tiền lương cao nhất chỉ có những thành phần tri thức cao cấp mới có thể mơ tới đây.

Vì khoản tiền lương này, cô nhất định làm việc hết sức.

"Đừng khách khí, tiểu thư Tường, cố gắng lên!" Đường Mục cầm tay Tiểu Phàm, trịnh trọng nói.

"Làm sao anh biết tôi họ Tường?" Tiểu Phàm lại một lần nữa bồn chồn. Cô chưa hề tiết lộ một chút gì về bản thân mình với Đường Mục, thế nhưng anh ta lại giống như đã hiểu rõ về cô vậy.

"Là lúc cô nộp đơn tôi có nghe được." ánh mắt của Đường Mục có một chút lóe lên, rất nhanh liền khôi phục bình thường.

"Phải ha." Tiểu Phàm không nghĩ ngờ gì những lời của Đường Mục.

Đường Mục nhìn đồng hồ đeo tay một cái, hình như thực sự rất vội vã vội vã bỏ vai Tiểu Phàm, nói với cô: "Tôi đi trước một bước nhé."

"Hẹn gặp lại." Tiểu Phàm cười khoát tay với Đường Mục.

Đường Mục một thân tây trang trắng thớm chính là tiêu chuẩn của thành phần tri thức, phong cách trầm ổn khiến cho cô tin tưởng những lời anh ta nói.

Đường Mục ngồi vào xe hơi xong thì gọi điện thoại, anh cung kính nói: "Tổng giám đốc, chuyện ngài giao tôi đã làm xong. Được, tôi sẽ về công ty."

.....

Cô đi tới trước một căn biệt thự, so sánh địa chỉ trong mảnh giấy trên tay và địa chỉ ghi bên ngoài cánh cổng một lượt, sau đó hài lòng cười lên: "Đúng là chỗ này rồi."

Cô nhấn chuông cửa, qua nửa ngày mới có người nói chuyện: "Nơi này là nhà họ Thẩm, xin hỏi cô tìm ai?"

Tường Tiểu Phàm cười trả lời đối phương: "Tôi là Tường Tiểu Phàm, ngày hôm nay có nhận lời tới phỏng vấn xin việc."

"Vào đi." Giọng nói của đối phương rất lạnh nhạt.

Tường Tiểu Phàm cẩn thận đi vào bên trong ngôi biệt thự sang trọng. Nơi này là khu nhà của tầng lớp giàu có nhất thành Long, có thể mua được biệt thự ở chỗ này không giàu sang cũng phú quý, ở giữa khu giàu sang này, căn biệt thự cũng chiếm vị trí rất lớn. Tường Tiểu Phàm thật tò mò rốt cuộc là người có tiền tới cỡ nào, mới có thể ở trong một khu nhà như vậy.

Một quản gia hình như cũng chính là người mở cổng cho cô, đón cô đi vào.

"Ngài khỏe chứ!" Tường Tiểu Phàm lễ phép cúi người chào đối phương.

"Cô chính là người giúp việc tới thử việc sao?" Đôi mắt quản gia giống như đèn pha liếc qua Tường Tiểu Phàm có tới mấy lần, ánh mắt sắc bén mà sáng rỡ của ông nhìn cô có chút lay động.

"Vâng" Tường Tiểu Phàm cười khom người tới thiếu nước chết luôn.

"Thời gian làm việc là từ 5 tới 7 giờ sáng, trước khi tiên sinh rời giường, cô phải làm xong đồ điểm tâm, dọn dẹp sạch sẽ phòng khách, chuẩn bị xong báo mà tiên sinh thích đọc. Buổi tối tiên sinh về nhà rất khuya, trên căn bản không có việc gì phải làm. Cô có thể dậy vào lúc 5 giờ chứ?" quản gia Thẩm có chút nhứt nhuat vuốt cái trán. Đây không biết đã là lần thứ mấy đối người làm nữ, người làm nữ lúc trước nếu không phải hầu như tất cả thời gian đều giành vào việc quỳ rửa tiên sinh, thì chính là 8 giờ sáng mới bỏ dậy. Hiện tại, những cô gái chịu khó thật hiếm hoi.

"Không thành vấn đề, cháu thường ngày 4 giờ rưỡi đã rời giường." Tường Tiểu Phàm lập tức hướng quản gia bảo đảm. Công việc làm thêm lúc trước là đưa báo, cô mỗi ngày hơn bốn giờ liền rời giường, sau đó đưa tới từng nhà. Chờ giao xong báo vừa vận tới giờ đi học. Thế nhưng ngay cả công việc đó

cũng bị người khác giành mất.

"Ngày mai dọn đồ chuyển tới đây luôn." Quản gia Thảm hài lòng gật đầu một cái.

"Ông Thảm, cháu . um . . cháu" Tiểu Phàm có chút ngượng ngùng nhìn quản gia Thảm, cô gãi gãi cái ót, dưới cái nhìn sắc bén của quản gia Thảm cười cười ái ngại, "Cháu không có đồ đặc gì để mang theo. Ông Thảm, hiện tại cháu có thể bắt đầu công việc luôn không?"

Phòng đã bị chủ cho thuê đòi lại, cô hiện tại không có chỗ nào để đi, đến tiền mua một cái bánh bao cũng không có. Nếu như ngày mai mới bắt đầu làm việc, ba bữa cơm ngày hôm nay của cô thật cũng không biết giải quyết thế nào.

"Lâu hai rưỡi rồi, căn phòng thứ ba là của cô." Quản gia Thảm chỉ chỉ lâu hai, nói với Tiểu Phàm, "Trong phòng bếp còn có chút bánh bao cùng chân giò hun khói, cô có thể ăn một bữa. Hôm nay tiền sinh sẽ về rất muộn, cô không cần đợi cửa ngài ấy."

"Dạ, cảm ơn ông Thảm." Tiểu Phàm hưng phấn gật đầu một cái.

Cô rút cuộc tìm được một công việc bao ăn bao ở, cô nhất định phải cẩn thận làm việc, ngàn vạn đừng để bị chủ nhà này đuổi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Ngoại truyện: Hào Môn, cô bé lọ lem - Cứ như vậy bị ăn (2)

Sau khi Quản gia Thảm rời đi, cô liền vội vã chạy vào phòng bếp.

Từ buổi sáng tới giờ vẫn chưa ăn gì, bụng cô cũng đói tới xẹp lép rồi. Sau khi rời khỏi cô nhi viện, cô dựa vào đôi bàn tay tự thân liễu mạng làm việc nuôi sống bản thân, lại vẫn là bữa no bữa đói.

Cô lấy bánh mì từ trong lò nướng ra, sau đó phết một chút mỡ bò, gấp lên hai mảnh thịt hun khói với dưa chuột, vậy là được một cái sandwich hun khói đơn giản rồi.

Thưởng thức món Sandwich, Tiểu Phàm cảm giác cuộc sống của mình đột nhiên đầy ánh mặt trời.

Cô vẫn luôn không ước muốn cao sang gì, chỉ cần có cơm ăn, có chỗ ngủ, là cô đã thấy đủ lắm rồi.

"Tuồng Tiểu Phàm" Giọng nói của Quản gia Thảm dọa Tiểu Phàm giật mình, cô thiếu chút nữa làm rơi cái sandwich đã cắn quá nửa trên tay xuống đất.

"Ông Thảm, có chuyện gì sao?" Từ trên ghế đứng lên, Tiểu Phàm cung kính đặt tay ở bên hông, nghe Quản gia Thảm ra lệnh.

Cô còn chưa có làm việc liền bắt đầu hưởng thụ thức ăn ngon, có phải có chút quá đáng hay không, Quản gia Thảm có phải đã giận cô rồi hay không?

Tiểu Phàm lặng lẽ ngược mắt, từ trong ánh mắt quan sát nét mặt của quản gia Thảm.

"Đây là 1000 đồng, cháu đi mua mấy bộ quần áo. Người làm nữ của nhà họ Thảm chúng tôi không thể ăn mặc theo kiểu học trò nghèo như vậy." Quản gia Thảm đem một xấp tiền mặt để lên bàn, hình như sợ Tiểu Phàm hiểu lầm, ông liền lập tức giải thích, "Đây là phí may mặc, sẽ không trừ vào tiền lương của cháu."

"Cảm ơn ông Thảm!" Tiểu Phàm hưng phấn xông lên trước, ôm lấy Quản gia Thảm.

Không ngờ nữ người làm trong nhà họ Thảm lại được đối xử tốt như vậy, còn có phí may mặc. 1000 đồng này có thể mua được biết bao nhiêu quần áo! Cô có dùng cả năm cũng không hết. Vừa nghĩ tới về sau quần áo đều không tốn tiền của mình, trong mắt của Tiểu Phàm đầy ánh sáng kích động.

"Không được mua hàng hóa vỉa hè!" Hình như đoán được Tiểu Phàm sẽ tùy tiện mua một vài bộ trang phục đơn giản rẻ tiền, Quản gia Thảm lập tức nghiêm giọng nhắc nhở cô

"Tại sao?" khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Phàm lập tức nhú lại.

Quần áo bán ở vỉa hè vô cùng thuận tiện, một hai mươi đồng là có thể mua một cái. Cô vẫn mua hàng vỉa hè dùng rất tốt. Từ nhỏ đã là cô nhi, cô vốn không nề tiều phu phí những đồng tiền mình khổ cực kiếm được, cô còn có chuyện quan trọng phải làm.

"Tiền sinh ra lệnh." Quản gia Thảm nói xong, liền bỏ lại Tiểu Phàm, vội vã rời đi.

Tiểu Phàm cầm tiền trên bàn lên, khê khom lưng hướng về phía Quán gia Thâm cảm tạ: "Cám ơn ông Thâm."

1000 đồng, muốn mua đồ như thế nào? Tiểu Phàm từ trước đến giờ chưa khi nào được cầm hay tiêu một số tiền lớn như vậy. Khi các bạn học đều đều đang bàn luận về hàng hiệu thì cô gục ở trên bàn ngủ bù, trong lúc họ đi dạo, đi mua sắm, thì cô trốn trong thư viện học bài. Cho nên cô đối với trang phục chưa từng có nghiên cứu qua.

Đi dạo một vòng ở khu mua sắm, cô bị nhãn mác đề giá từ 100 – 1000 đồng một bộ trang phục dọa sợ. Quán gia Thâm chỉ nói không cho mua hàng ngoài vỉa hè, chưa nói không cho mua đồ dùng rẻ tiền. Cô cười đi vào một cửa hàng nhỏ, mua vài bộ y phục giá mềm cũng tương đối tiện dụng.

Ở nhà họ Thâm cả nửa ngày cũng không có việc gì làm, chỉ là giúp một tay quét dọn phòng khách, những chỗ khác đã có người giúp việc khác đảm trách, trên căn bản không cần đến Tiểu Phàm. Thân thể của cô vẫn chưa hồi phục như cũ, bước đi vài bước sẽ đau. Không có việc làm, vừa lúc cho cô có thời gian nghỉ ngơi.

Cho đến khi nằm dài trên giường, trong lòng cô vẫn còn oán hận ông chú anh tuấn đáng ghê tởm kia.

Anh ta sao có thể khiến cho toàn thân cô đều đau đớn như vậy cơ chứ?

Ngày hôm sau thiếu chút nữa thì dậy muộn, cô vừa mở mắt cũng đã bốn giờ 50 phút. Tiểu Phàm vội vã bò dậy, rửa mặt một cái xong liền xuống lầu. Quán gia Thâm thể nhưng đã ở trong phòng khách bận rộn.

"Cũng chưa muộn lắm, không cần phải gấp." Thấy dáng vẻ Tiểu Phàm có chút luống cuống tay chân, Quán gia Thâm lập tức an ủi cô. Mặc dù giọng nói có chút lạnh lùng, Tiểu Phàm cũng vẫn thấy rất cảm động.

"Cháu đi nấu cơm." Tiểu Phàm hướng Quán gia Thâm cười gật đầu một cái, bỏ chạy vào phòng bếp.

"Buổi sáng tiên sinh thường thích dùng một chút cháo, cháu xem nấu như một chút. Sách dạy đều ở trong ngăn kéo, cháu lấy xem qua một chút đi." Giọng nói của Quán gia Thâm truyền đến.

"Dạ!" Tiểu Phàm gật đầu một cái.

Mặc dù cô không có học qua nấu nướng, nhưng là những năm qua sống một mình, cô đối với chuyện nấu nướng cũng có nghiên cứu qua một chút.

Đội cô chuẩn bị xong bữa sáng thì đã sắp 6 giờ rưỡi.

"Không tệ! Cháo rất thơm." Quán gia Thâm ngửi thấy mùi cháo đang được bày lên, khích lệ Tiểu Phàm.

"Hi vọng tiên sinh sẽ không ghét bỏ." Tiểu Phàm khiêm tốn nói.

"Cháu đi gọi tiên sinh rời giường."

"Gọi tiên sinh rời giường?" Tiểu Phàm há hốc mồm. Muốn cô vào phòng của một người đàn ông, sẽ rất lúng túng.

"Tiên sinh ngày hôm qua bận rộn công việc tới tận 2 rưỡi đêm, ta lo lắng cậu ấy không dậy nổi."

"Được ạ." Tiểu Phàm có chút bất đắc dĩ gật đầu một cái.

Gian phòng của tiên sinh ở ngay gần như đối diện phòng của cô, chỉ là vật dụng bày trí bên trong sang trọng hơn rất nhiều.

Tiểu Phàm giống như Già Lưu vào thăm nhà quan lớn, khê đẩy cánh cửa gỗ từ đàn mạ vàng, lặng lẽ đi vào.

"Tiên sinh, mời rời giường." Cô không dám nhìn giường, sợ sẽ thấy thứ không nên thấy, không thể làm gì khác hơn là đứng ở bên giường nhắm hai mắt gọi anh.

Qua nửa ngày, cũng không thấy có phản ứng.

Tiểu Phàm mở mắt, mới nhìn đến trên giường đã không có người.

"Thì ra là đã thức dậy." Tiểu Phàm xoay đang muốn rời đi. Đang lúc này, mặt của cô đụng vào một lồng ngực cứng rắn.

Cô vừa xoa lỗ mũi, vừa nhìn về phía trước.

Cơ ngực để trần, eo thon trắng kiện, dưới cái khăn tắm nhỏ nhỏ là đôi chân dài săn chắc, không biết có phải là bởi vì hai người va vào nhau hay không, cái khăn tắm quấn quanh hông tuột ra, đột nhiên rơi xuống.

"A!" Tiểu Phàm hét lên một tiếng, giống như nhìn thấy quỷ lao ra khỏi phòng ngủ. Cô vậy mà lại thấy thứ kia của đàn ông! Thật muốn chui xuống lỗ nè nào đó cho rồi!

Thâm Đan cau mày nhặt khăn tắm lên, ném nó đến trên bàn.

Anh từ trong tủ treo quần áo lấy ra mấy bộ y phục, không hoảng hốt không vội vã mặc vào.

Đường Mục đưa được nha đầu này tới đây, đúng là rất có công.

Thẩm Đan bên môi khẽ nở nụ cười hài lòng.

Đi vào phòng ăn thì chỉ thấy Quán gia Thẩm đang bận rộn, anh làm bộ như lơ đãng hỏi "Tưởng Tiểu Phàm đâu?"

"Cô bé? Mới vừa rồi vội vàng vàng liền hoảng hốt chạy đi, nói buổi sáng có tiết học. Ta liếc thấy mặt con bé hồng tới bất thường, không biết có phải phát sốt rồi hay không." Quán gia Thẩm nghi hoặc nói.

"Đồ mặt?" Thẩm Đan cúi thấp đầu, giọng nói vô cùng từ tính trầm ấm dễ nghe, hình như có tiếng cười nhàn nhạt bật ra, khiến Quán gia Thẩm càng thêm không hiểu nổi.

"Tiên sinh, cô bé là ngài tìm được từ đâu đến vậy?" Quán gia Thẩm có chút ngạc nhiên nhìn Thẩm Đan. Tìm người giúp việc nhà từ trước đến giờ đều do ông phụ trách, vẫn là lần đầu tiên tiên sinh nhúng tay vào loại chuyện nhỏ này, cho nên ông đối với Tưởng Tiểu Phàm vô cùng hứng thú.

"Nhặt được trên đường." trông mắt đen tinh nhuệ của Thẩm Đan cong lên, con ngươi tinh mịch lóe lên ánh sáng khác thường.

Anh cũng không biết tại sao, vừa nhìn thấy Tưởng Tiểu Phàm khóc ở bên đường anh liền muốn trối buộc cô vào anh.

.....

Đã vào làm việc ở nhà họ Thẩm nhiều ngày như vậy, Tiểu Phàm cũng chưa có gặp mặt chủ nhân nhà họ Thẩm, vị Tiên sinh Thẩm kia có vẻ cực kì bận rộn, mấy ngày nay bay đi châu Âu rồi.

Chỉ là, cô vẫn cẩn trọng làm việc, mỗi ngày đều đúng 5 giờ rời giường như cũ.

"Tiểu Phàm, tiên sinh không có ở đây, cháu có thể tranh thủ nghỉ ngơi." Quán gia Thẩm thấy Tiểu Phàm lại đang bận rộn trong phòng bếp, liền kêu cô đi nghỉ ngơi.

"Tiên sinh mặc dù không ở đây, chúng ta cũng phải ăn cơm." Tiểu Phàm cười thật ngọt ngào. Cô gấp một miếng trứng ốp vào trong bánh mì nướng, sau đó bung sandwich đã làm xong đặt lên trên bàn ăn.

Quán gia Thẩm ăn phần ăn sáng Tiểu Phàm bung cho ông, vừa ăn vừa cười nói: "Chú nhật không cần lên lớp, có kế hoạch gì không?"

"Cháu có đăng ký dự một cuộc thi thiết kế trang sức đá quý, một lát muốn đi mua chút nguyên liệu. Giáo sư của cháu nói, đồ cháu làm rất mới mẻ, rất đặc biệt, nói không chừng sẽ có thể đạt giải." Tiểu Phàm cắn một miếng sandwich, hưng phấn nói. Mấy ngày nay các bạn học cũng đang thảo luận cuộc thi thiết kế trang sức chuyên nghiệp Thượng Hi, cũng hy vọng có thể thông qua cuộc thi tài thiết kế trang sức này có được sự chú ý của nhà thiết kế nổi tiếng thế giới phu nhân Thượng Hi, từ đó có thể vào làm việc tại công ty đá quý Thượng Hi. Cô thật hy vọng mình là người may mắn kia.

"Muốn mua những nguyên liệu như thế nào?" Quán gia Thẩm tò mò nhìn Tiểu Phàm, ông vẫn không biết cô học chuyên ngành thiết kế đồ trang sức đá quý.

"Vốn nên là dùng bạch kim và đá quý xanh lá, nhưng cháu không mua nổi đá quý xanh tự nhiên, một lát cháu muốn đi tìm xem có người nào làm đá quý xanh ngọc nhân tạo hay không. Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không có quy định nhất định phải dùng đá quý thiên nhiên." Tiểu Phàm cười nói, sau đó cô lại có chút khó xử nhìn Quán gia Thẩm, "Ông Thẩm, cháu có thể ứng trước một tháng tiền lương hay không?"

"Một tháng có đủ hay không? Không đủ, ta có thể cho cháu mượn thêm một chút." Quán gia Thẩm hình như rất ủng hộ Tiểu Phàm tham gia dự thi.

"Đủ rồi ạ. Cảm ơn Ông Thẩm." Tiểu Phàm cảm kích nhìn Quán gia Thẩm nói tiếng cảm ơn chân thành.

.....

Sau khi Tiểu Phàm đem sản phẩm hoàn thành gửi đi rồi, trong lòng vẫn thấp thỏm không yên, sợ tác phẩm của mình không được chọn.

Hôm nay sau khi cô dạy xong buổi dạy thêm trở về nhà họ Thẩm, vừa vào cửa liền nhìn thấy Quán gia Thẩm, cô bèn chồn hỏi: "Ông Thẩm, ngài sao không đi nghỉ ạ?"

"Tiên sinh tối nay về nhà, ta sẽ đợi cửa ngài ấy."

"Cháu đi dọn dẹp phòng của ngài ấy." Tiểu Phàm vừa nghe tiên sinh sắp trở về, lập tức nhớ tới sáng sớm hôm nay rồi đi quá vội vàng, chưa kịp quét dọn phòng của ngài ấy. Cô gật đầu với Quán gia Thẩm một cái, liền chạy một mạch lên lầu hai.

May mắn là phòng ngủ của Tiên sinh Thẩm hàng ngày cô đều quét dọn sạch sẽ, cho nên cũng không có gì bẩn. Cẩn thận chỉnh sửa lại giường đệm một chút, dùng máy hút bụi cẩn thận hút một lần khắp rèm lẫn cửa kính.

Sau khi phòng ngủ được cô lau dọn sạch bóng đến giống như phòng của tổng thống, cô mới mệt mỏi đi vào toilet, vốc nước lạnh hắt lên mặt. Mặt còn chưa có kịp lau khô, cô liền nghe thấy tiếng cửa mở.

"Hồngбет, tiên sinh trở lại." Tiểu Phàm chưa bao giờ gặp qua mặt của tiên sinh Thẩm, không khỏi có chút khấn trương. Làn gập gờ đầy lung túng lần trước cô còn nhớ như in, vóc dáng thân thể trắng kiện của tiên sinh khiến cho cô liên tưởng đến thân hình trắng kiện của ông chú lần đó chiếm đoạt cô.

Tiểu Phàm muốn lén chuồn êm. Khe khẽ hé cánh cửa nhà vệ sinh nhìn ra, liền thấy Tiên sinh Thẩm đưa lưng về phía mình đang cời áo khoác.

Thượng Đế phù hộ, không để cho tiên sinh thấy cô. Tiểu Phàm vừa cầu nguyện, vừa lặng lẽ tựa dựa vào vách tường nhích dần ra phía cửa.

Cô chạm đến cạnh cửa, đang muốn mở cửa phòng ngủ ra chạy đi, liền nghe thấy Tiên sinh Thẩm gọi cô lại.

"Tôi đây giúp tôi treo quần áo lên đi." Khi Thẩm Đan cời trang phục đến chỉ còn lại sơ mi và cái quần âu thì đột nhiên thấy Tiểu Phàm đang đứng ở cửa.

"Tiên sinh, ngài về rồi ư?" Tiểu Phàm kinh hoàng sợ hết hồn. Cô lúng túng cúi đầu, không dám nhìn mặt của Thẩm Đan. Cô chạy đến bên cạnh tủ quần áo, bắt đầu giúp Thẩm Đan dọn dẹp treo những bộ quần áo trong túi du lịch lên. Thời điểm đi ngang qua Thẩm Đan, mặt của cô luôn cúi gầm xuống.

"Tôi là ma quỷ sao? Tại sao không ngẩng đầu lên nhìn tôi?" Thẩm Đan hình như không hài lòng lắm đối với phản ứng của Tiểu Phàm, anh một phát bắt được cổ tay Tiểu Phàm, kéo cô đến trước ngực mình.

"A!" Tiểu Phàm không ngờ có thể xảy ra tình huống như vậy, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn vào cặp mắt đen có chút giận giữ của Thẩm Đan chột thốt lên. "Là anh?!"

Vừa nhìn thấy mặt của Thẩm Đan, cô liền nhận ra người đàn ông này chính là ông chú đêm đó khi dễ cô. Cô tức giận đấm ngực của anh: "Khi dễ một đứa cô nhi khiến cho ngài rất vui sao? Khốn kiếp!"

"Bình tĩnh một chút!" Thẩm Đan không hiểu cảm hai tay của Tiểu Phàm, đề cô dựa vào vách tủ đựng quần áo, đôi tròng mắt đen sắc bén nhìn mặt của Tiểu Phàm, "Tuồng Tiểu Phàm, cô nói chuyện cho rõ ràng, tôi lúc nào thì từng khi dễ cô?"

"Chú không phải còn rõ ràng hơn so với tôi sao?" Tiểu Phàm bắt mắt cong môi lên. Rõ ràng là anh ăn cô sạch sành sanh, anh thế nhưng không thừa nhận. Uất hận bị đoạt mất trinh tiết khiến cô tức giận co đầu phả lên, hung hăng công kích về phía giữa hai chân Thẩm Đan.

"Đàng hoàng một chút!" Thẩm Đan kịp thời ngăn lại công kích của cô, giam cầm cô ở trong lòng mình, anh nắm được cảm của cô, lãnh khốc nhìn vào đôi mắt đẹp quật cường của cô, "Tôi nên rõ ràng cái gì?"

"Chú! Chú! Chú!" Tiểu Phàm giận đến trừng mắt, loại chuyện đó chẳng lẽ còn muốn cô nói ra khỏi miệng?"Chú thật đáng ghét!"

Vừa nghĩ tới tình cảnh buổi sáng hôm đó khi tỉnh lại, vật khổng lồ kia của anh ta vẫn còn chôn sâu trong thân thể cô, mặt của cô liền hồng. Cô bị anh làm hại đau tới mấy ngày. Cái ông chú đáng ghê tởm này lại hoàn toàn quên mất cô. Có lẽ người đàn ông có tiền giống như anh ta, phụ nữ đối với anh ta mà nói cũng chỉ là một bảo bối làm ấm giường, anh căn bản không nhớ được mặt của người phụ nữ đã qua đêm với mình.

Nghĩ đến đây, Tiểu Phàm liền giận đến muốn xé nát gương mặt tuần tú kia của Thẩm Đan.

Thẩm Đan mê hoặc nhìn đôi mắt đẹp đang tức giận của Tiểu Phàm, tim của anh bị gương mặt nhỏ nhắn có chút quen thuộc này của cô mê hoặc. Hàm răng đang cắn chặt lấy cánh môi đỏ mọng, hấp dẫn anh cúi đầu, cuồng dã chặn lại.

Đột nhiên bị cưỡng hôn, Tiểu Phàm đầy kinh ngạc giùng giăng. Mặc dù bị Thẩm Đan đoạt lấy cả đêm, nhưng cô căn bản không nhớ ra được cảm giác đêm đó, chỉ nhớ rõ sự đau đớn. Đây là nụ hôn đầu tiên trong lúc có ý thức của cô, kinh hoàng cùng ngượng ngùng khiến cho môi cô trở nên tái nhợt, cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Cô non nớt khiến Thẩm Đan dậy lên con sóng mãnh liệt, không ngờ trừ cô gái nhỏ đêm đó, còn có người có thể làm cho anh có phản ứng. Sau đêm đó, anh đi tìm Sở Cẩm hồi cho rõ, nhưng Sở Cẩm nói cô bé kia do anh ta chộp được ở hộp đêm, cũng không biết cô ấy là ai. Môi Tiểu Phàm ngọt ngào giống hệt như cô bé đêm đó, để cho anh hôn càng thêm mê mẩn. Anh giống như một chú bé lần đầu biết yêu, rơi vào trong những cơn sóng của sự kích động. Anh đột nhiên buột chặt hai cánh tay, đem Tiểu Phàm đang giãy giụa túm vào trong ngực, ôm lấy thân thể cô nhấc lên. Nụ hôn nóng bỏng của anh giống như thủy triều đánh úp về phía Tiểu Phàm, cắn nuốt hết tất cả những kháng cự cùng ngượng ngập của cô vào trong miệng.

Khi cái lưỡi của Thẩm Đan mạnh mẽ xông và trong miệng của Tiểu Phàm thì cô độc ác cắn xuống.

Đau đớn khiến Thẩm Đan buông ra.

Tiểu Phàm nhân cơ hội chạy ra khỏi lồng ngực Thẩm Đan, cô phần hận lại vô cùng ngượng ngùng tròn mắt trừng Thẩm Đan một cái, liền chạy ra khỏi phòng của anh.

Thẩm Đan đứng tại đó giống như satan, trên gương mặt tuần tú lạnh lùng có loại quyết tâm hung ác của tình thế bất buộc.

Anh đã sớm không phải Thẩm Đan nhẫn nhịn năm đó nữa rồi, anh hôm nay muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, nhưng chính là không có người phụ nữ nào khiến cho anh động lòng.

Tường Tiểu Phàm, em trốn không thoát lòng bàn tay của tôi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119

Tiểu Phàm chạy trở về phòng của mình, tức giận dọn dẹp đồ. Không ngờ chủ nhân ngôi biệt thự này lại là ông chủ đáng ghét đó. Cô không cần tiếp tục ở lại chỗ này nữa.

"Đi làm đồ ăn khuya đi!" Thân hình cao lớn của Thẩm Đan đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng ngủ của cô, cũng không thèm nhìn tới động tác thu dọn đồ đạc của cô, trầm giọng ra lệnh.

"Thay đổi người làm đi! Tôi không làm nữa!" Tiểu Phàm nhấc chiếc túi du lịch lên, khiêu khích đứng đối diện Thẩm Đan.

"Em có tư cách nói không?" Thẩm Đan bước về trước một bước, khẽ mỉm cười.

Bởi vì Thẩm Đan tiến sát tới, Tiểu Phàm không tự chủ được lui về phía sau. Thẩm Đan cho dù cười, trên người của anh vẫn tỏa ra cảm giác uy hiếp người khác.

"Tôi sao không thể? Tôi tự do, cũng không có ký khế ước bán thân cho ngài." Phòng của người giúp việc vốn không lớn như phòng của chủ, Tiểu Phàm cuối cùng cũng bị ép đến không còn đường lui nữa, lưng của cô tựa vào vách tường, trước người vẫn là vóc dáng cao lớn như một vị thần của Thẩm Đan. Trên người anh có một loại áp lực, khiến Tiểu Phàm thở không nổi.

Vừa nghĩ tới bọn họ đã từng trần truồng ôm nhau, làm chuyện mà chỉ có những người yêu nhau mới làm, mặt của Tiểu Phàm bắt đầu hiện lên rặng mây hồng.

"Em nhận trước một tháng tiền lương, sẽ phải làm việc đến hết tháng này. Tường Tiểu Phàm, làm người phải giữ lời. Chẳng lẽ em là kẻ lừa đảo, nghĩ cảm tiền của tôi rồi liền trốn?" Thẩm Đan đưa một tay ra, nhẹ nhàng treu chọc lọn tóc dài cứng đầu cứng cổ đang vương bên má của Tiểu Phàm, cười đến mê hoặc. Sự tuần tú của anh tan mất ra hơi thở của người đàn ông thành thực.

Tí nữa thì bị nụ cười của ông chủ thói này mê hoặc, Tiểu Phàm lo sợ nghi hoặc mà dùng tay đẩy anh ra, sợ không để cho anh gần mình thêm nữa: "Tôi không phải tên lường gạt, tôi sẽ làm hết một tháng này. Tránh ra, tôi đi làm đồ ăn khuya!"

Thẩm Đan cười nghiêng người sang bên, nhường đường cho Tiểu Phàm. Nhìn Tiểu Phàm giận dỗi xuống lầu, khóe môi anh hiện ra nụ cười nhàn nhạt.

"Nha đầu thú vị! Không ngờ mình lại nhặt được một báu vật." Lắc đầu một cái, Thẩm Đan thật không biết phải nói sao nữa. Ngày đó ở trên đường chỉ là vội vã thoáng qua một cái, lại khiến cho anh không cách nào bỏ qua sự tồn tại của cô. Nhất là nước mắt của cô, khiến cho lòng anh có chút không bỏ được.

Tiểu Phàm bung đồ ăn khuya, có chút giận dỗi để vào trước mặt Thẩm Đan, nói với anh: "Đây."

"Đây là thức ăn cho heo sao?" Thẩm Đan một câu níu lại bước chân Tiểu Phàm đang muốn rời đi, tròng mắt đen bất mãn ngưng tụ lại.

"Không muốn ăn thì đổi món khác." Đây chính là canh hải sản tiết vịt, món sở trường của cô, anh dám nói là thức ăn cho heo, thực khi dễ người. Nhưng là nữ người làm, cô không có tư cách nổi giận đối với chủ nhân. Cô cắn răng, không phục nhìn lại Thẩm Đan.

"Đi lấy cái chén!" Thẩm Đan phát phát tay với Tiểu Phàm, trầm giọng ra lệnh nói. Thấy Tiểu Phàm bất động, anh hếch lên mày nói: "Tự em nói sẽ làm hết tháng này, không phải là lại muốn nuốt lời đó chứ?"

Tiểu Phàm rút cuộc biết ý nghĩa của câu "lấy đồ của người thì mềm tay", ai bảo cô lấy trước một tháng tiền lương? Cô cố đè nén sự bất mãn xuống, đi vào trong phòng bếp cầm cái chén.

Thẩm Đan múc một phần canh vào trong chén, sau đó đưa cho Tiểu Phàm: "Ăn hết nó! Gầy đến xương sườn cũng muốn phô hết ra rồi, em mới từ Châu Phi về hả?"

"Ai cần anh lo." Tiểu Phàm nhỏ giọng lầm bầm ngồi vào bên cạnh bàn ăn. Khi canh uống vào trong dạ dày, cô mới cảm thấy bụng rất đói, không để ý tới Thẩm Đan, cô vui đầu ăn một cách ngon lành.

Nhìn thấy chỉ một chén canh lại có thể khiến cho gương mặt của Tiểu Phàm rạng ngời hạnh phúc, Thẩm Đan không khỏi hai mắt nhìn cô nhiều một chút. Cô đích thị là bộ dáng của Hi Nguyên thời thiếu nữ. Là cảm giác sai sao? Thẩm Đan cảm giác mình lại trở về hai mươi năm trước. Mày đẹp của Thẩm Đan không tự chủ nhíu lại.

"Tôi ăn no, chủ nhân mời ngài cứ chậm chậm dùng." Tiểu Phàm lau miệng, đối với Thẩm Đan vẫn không đựng đũa cung kính cong cong eo, không đợi anh đồng ý, liền xoay người chạy lên lầu.

Buổi sáng, vì để tránh chạm mặt với ông chủ đáng ghét, Tiểu Phàm còn chưa tới 4 giờ đã rời giường chuẩn bị điểm tâm, còn chưa tới 6 giờ đã mang theo một cái sandwich chạy ra khỏi nhà họ Thẩm.

Đứng ở trên ban công Thẩm Đan nhìn cô rời đi như chạy trốn, cười lắc lắc đầu: "Tôi là sói xám lớn sao? Chạy vội vàng như vậy."

Không biết là Thẩm Đan quá bận rộn, hay vì Tiểu Phàm lần thành công trốn tránh, liên tiếp mấy ngày, hai người cũng không chạm mặt qua nữa. Mỗi ngày Thẩm Đan còn chưa rời giường cô cũng đã rời đi, nửa đêm sau mười hai giờ, Tiểu Phàm mới nghe thấy âm thanh Thẩm Đan lên lầu.

Tiểu Phàm cắn bút ngồi trong phòng học được xếp theo hình bậc thang, dùng ngón tay đếm ngày. Còn có mười ngày nữa là có thể làm hết một tháng. Cô rất cuộc có thể thoát khỏi ông chủ Thẩm Đan đáng ghét này rồi.

"Tuồng Tiểu Phàm, một lát tới phòng làm việc của tôi một chút." Giáo sư dạy hết tiết học, trong lúc thu dọn đồ đạc trịnh trọng nói với Tiểu Phàm câu này.

Tiểu Phàm không ngờ sẽ bị gọi đến tên, lập tức khẩn trương đứng lên: "Dạ!"

"Tuồng Tiểu Phàm, cậu không hoàn thành bài tập hả?" Bạn học ngồi kế bên tò mò nhìn cô.

"Không có." Tiểu Phàm bồn chồn lắc lắc đầu. Từ năm đầu tiên vào trung học cô đều dựa vào học bổng mà đến trường, sẽ không phạm phải loại sai lầm thấp như vậy.

Cô cầm bài thi có chút mê man mà đi vào phòng làm việc của giáo sư: "Giáo sư Lâm."

"Tới rồi à?" Giáo sư Lâm nhìn thấy Tiểu Phàm thì nở nụ cười bình dị gần gũi, "Ngồi đi."

"Ngài tìm em..." Tiểu Phàm do dự, nhìn về phía Giáo sư Lâm, ánh mắt mang theo chút nghi ngờ.

"Là như thế này." Giáo sư Lâm đan hai bàn tay vào nhau, khẽ cười nói, "Châu báu Thượng Hi có một cơ hội thực tập, tôi muốn giới thiệu em tới đó."

"Có thật không ạ?" Tiểu Phàm nghe xong, trong lòng tràn đầy vui mừng.

"Làm phụ tá bên cạnh Nhà thiết kế lớn như Thượng Hi, công việc sẽ có chút bận rộn mệt mỏi, nhưng có thể khiến cho em có thêm không ít kinh nghiệm." Giáo sư Lâm dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Tiểu Phàm.

"Giáo sư, cảm ơn ngài!" Tiểu Phàm lập tức cảm kích nói cảm tạ. Không ngờ có thể có được cơ hội làm việc bên cạnh nhà thiết kế đá quý nổi tiếng Phu nhân Thượng Hi, đây thật là vinh hạnh cô không tưởng tượng được.

"Em là một trong những học sinh cực kỳ có tài hoa của tôi, cũng là học trò có hoàn cảnh khó khăn nhất, làm cho thật tốt, đừng khiến cho tôi thất vọng." Giáo sư Lâm vỗ vỗ bả vai Tiểu Phàm, khuyến khích cô.

Tiểu Phàm cười rất vui vẻ, cô trịnh trọng gật đầu: "Em biết rồi ạ!"

"Trước Mười một giờ, đến châu báu Thượng Hi báo cáo, không được tới trễ, phu nhân Thượng Hi không thích người không đúng giờ. Đi đi, tôi còn có việc bận." Giáo sư Lâm cầm mắt kính đeo lên, cúi đầu sửa lại bản văn đặt bên cạnh.

Tiểu Phàm vui vẻ rời khỏi phòng làm việc của Giáo sư Lâm, một đường chậm chậm chạy thẳng về phía bên xe.

"Lại kẹt xe." Tiểu Phàm lo lắng nhìn bên ngoài, còn có 20 phút nữa là tới 11 giờ, nếu như còn tiếp tục chậm như vậy, cô nhất định sẽ tới trễ? Nhìn xe buýt chậm rì rì như con trâu nhích về phía trước, cô thật muốn nhảy xuống xe chạy bộ.

Đang lúc cô gấp đến độ toát hết mồ hôi thì đoàn xe phía trước rốt cuộc cũng chịu lùi bánh. Khi xe buýt dừng ở cửa tòa nhà trung tâm của Châu báu Thượng Hi thì chỉ còn có 5 phút đồng hồ nữa là tới 11 giờ.

Tiểu Phàm không có nhìn đường liền nhảy xuống xe buýt, cô vội vàng băng qua đường hướng về phía Châu báu Thượng Hi. Kèm theo một hồi tiếng rít của phanh xe, Tiểu Phàm bị một chiếc siêu xe Lamborghini xô ra xa một mét.

Cô xoa đầu gối bị đụng đau, cắn răng muốn đứng lên.

"Tiểu thư, bị thương không nhẹ rồi." Hàn Tuấn Vũ quan tâm ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Phàm. Mới vừa rồi nếu như không phải là Tiểu Phi giật dỗi giành tay lái với anh, anh cũng sẽ không đụng vào người.

"Không có việc gì." Tiểu Phàm ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Hàn Tuấn Vũ.

Bạn trai Lăng Thượng Phi?

Nghĩ đến phu nhân Thượng Hi vẫn đang đợi mình tới phỏng vấn, cô tuyệt không thể đến trễ. Tiểu Phàm cố nén đau nhức đứng lên, nhưng bởi vì bị thương quá nặng mà lại ngã xuống.

"Tiểu thư Tường, đừng em bị thương là lỗi của tôi, tôi đưa em đi bệnh viện." Hàn Tuấn Vũ hình như cũng nhận ra Tiểu Phàm, anh tiến lên đỡ Tiểu Phàm dậy, muốn ôm cô lên xe.

"Anh Tuấn Vũ, không cần để ý tới cô ta. Con nha đầu xấu xí này giỏi nhất là diễn trò." Lăng Thượng Phi đi lên trước, một tay bắt lấy Hàn Tuấn Vũ kéo ra.

Nha đầu chết tiệt kia, dám liếc mắt đưa tình với anh Tuấn Vũ của cô!

"Tiểu Phi, đừng cố tình gây sự nữa." Hàn Tuấn Vũ bắt mắt kéo Lăng Thượng Phi ra, đi về phía Tiểu Phàm, anh kéo tay của cô trịnh trọng nói, "Tôi đừng em bị thương nên phụ trách. Đi!"

"Anh Tuấn Vũ!" Lăng Thượng Phi bắt mắt đẩy Tiểu Phàm ra, không để cho cô đến gần Hàn Tuấn Vũ.

Tiểu Phàm thiếu chút nữa đụng vào đèn đường, cô dựa vào cột đèn đường, u oán nhìn Lăng Thượng Phi một cái, liền bước thấp bước cao đi vào Châu báu Thượng Hi.

Từ năm 1 tới năm 2 Trung học, vận may của cô vẫn bị Lăng Thượng Phi phá hỏng, hôm nay cô tuyệt đối không thể để đối phương lại có cơ hội phá hỏng cơ hội thực tập phải rất khó khăn mới có được của cô. Tiểu Phàm cố nén từng trận đau nhức chỗ đầu gối truyền tới, đi về phía quầy Lễ tân.

"Tôi là Tường Tiểu Phàm."

"Phu nhân Thượng Hi đang đợi cô."

"Cám ơn."

Tiểu Phàm dưới sự chỉ dẫn của lễ tân đi vào phòng quản lý.

Hi Nguyên đang nghiên cứu bản thiết kế trong tay, nghe được tiếng cửa mở thì ngẩng đầu lên. Khi nhìn thấy gương mặt giống như đã từng quen biết, cô khẽ nhăn mày.

Thấy phu nhân Thượng Hi cau mày, lòng của Tiểu Phàm bắt đầu bất an. Phu nhân Thượng Hi không hài lòng về mình sao? Hai tay của cô lo lắng xoắn chặt vào nhau, sợ bởi vì sai lầm của mình mà mất đi cơ hội đi theo học tập bên cạnh Phu nhân Thượng Hi.

"Cháu chính là Tường Tiểu Phàm?" Hi Nguyên hòa ái nhìn Tiểu Phàm. Ban đầu, giữa một đồng lớn những đồ gửi tới dự thi, cô liếc thấy trong đó tác phẩm của Tường Tiểu Phàm. Cô rất thương thức đối với cô gái trẻ đầy tài hoa này, sau khi nghe người bạn tốt là Giáo sư Lâm giới thiệu, cô lại cảm thấy đau lòng trước hoàn cảnh không may mắn của cô gái nhỏ này. Cô bé bởi vì bị gia đình bạo hành mà bị đưa tới cô nhi viện, vẫn không cúi đầu trước số phận, một đường từ năm đầu Trung học đạt được học bổng. Nghĩ đến con gái mình chỉ biết ăn uống, vui chơi, cô thật muốn để cho hai người đối chỗ. Nếu như cô có thể có con gái ngoan như Tiểu Phàm vậy thì tốt biết bao nhiêu.

"Vâng" Tiểu Phàm lo lắng gật đầu một cái. Phu nhân Thượng Hi sẽ không trực tiếp kêu cô về nhà chứ?"Cháu không phải có ý tới trễ, Phu nhân Thượng Hi, xin ngài cho cháu một cơ hội, cháu nhất định sẽ cố gắng làm việc."

"Tôi có nói sẽ không nhận cháu sao?" Hi Nguyên không khỏi cười lên. Cô nhìn vào đôi mắt đẹp như tiểu bạch thỏ sợ hãi kia của Tiểu Phàm, khẽ cười nói: "Tối đây."

Tiểu Phàm nghe tiến lại gần, cung kính không dám lộn xộn. Phu nhân Thượng Hi khác hoàn toàn so với tưởng tượng của cô, cô vẫn cho là một nhà thiết kế nổi tiếng như vậy nhất định rất ngạo mạn. Không ngờ cô ấy lại dịu dàng như thế này. Đôi con ngươi đen láy của Tiểu Phàm không ngừng nhìn vào Hi Nguyên cao quý xinh đẹp.

Hi Nguyên đưa đồ do chính mình thiết kế tới trước mặt Tiểu Phàm: "Cháu tới vừa đúng lúc, giúp tôi nhìn xem mẫu thiết kế này có cái gì không đúng."

"Cháu không có kinh nghiệm." Tiểu Phàm cúi đầu, sợ tự mình nói sai. Cô chỉ là một con chim non, làm sao dám phô bày bản thân trước một nhà thiết kế lớn như vậy chứ.

"Không sao, cháu cứ việc nói." Hi Nguyên bình dị gần gũi lại gần Tiểu Phàm, chỉ vào một chỗ trên bản mẫu nói, "Tôi vẫn cảm thấy nơi này không đúng lắm, cháu cảm thấy nó có vấn đề gì không?"

Tiểu Phàm nghiêm túc nhìn vào: "Cháu cảm thấy được kim cương mặc dù xa hoa, tuy nhiên nó lại không cách nào đạt đến mục đích làm cho người ta kinh ngạc. Nếu như đem mấy viên kim cương này đổi thành ngọc lục bảo, có lẽ sẽ khá hơn một chút."

"Ngọc lục bảo?" Hi Nguyên lập tức lấy mẫu thiết kế tới trước mặt, bắt đầu sửa đổi.

Qua không lâu, bản thiết kế hoàn thiện đã hiện lên trên giấy. Hi Nguyên vô cùng kinh ngạc trước xúc giác bén nhạy của Tiểu Phàm, vui vẻ nói: "Quá tuyệt vời! Tường Tiểu Phàm, tôi thật sự không có nhìn lầm cháu."

"Là đại sư Thượng Hi thiết kế đồ tốt, Tiểu Phàm không có gì đáng để nói." Tiểu Phàm khiêm tốn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên. Cô chỉ là nói ra một đề nghị nho nhỏ, không ngờ liền được đại sư Thượng Hi tán dương.

"Không nên gọi tôi là đại sư." Hi Nguyên cố ý nhấn nhá mặt: "Tôi còn chưa có già như vậy."

Tiểu Phàm cho là Phu nhân Thượng Hi sẽ nói ra lời nói rất nghiêm nghị, không ngờ lại là "Chưa có già như vậy", cô không khỏi lộ ra nụ cười thuần mỹ: "Phu nhân Thượng Hi thoát nhìn rất trẻ tuổi."

"Chúng ta có phải từng gặp qua ở đâu rồi hay không?" Thấy nụ cười của Tiểu Phàm, Hi Nguyên lại một lần nữa sững sốt. Cô cứ có cảm giác mình cùng Tương Tiểu Phàm dường như đã gặp gỡ qua ở đâu đó, có một loại cảm giác quen thuộc khác thường khiến cho cô muốn gần gũi với Tiểu Phàm.

"Có lẽ ở kiếp trước từng gặp qua." Tiểu Phàm nghịch ngợm nở nụ cười.

Cô dám khẳng định mình chưa từng gặp qua Phu nhân Thượng Hi, nhưng cô cũng cảm thấy kỳ quái, cô đối với phu nhân quả thật "nhất kiến như cố" (vừa gặp đã như quen biết lâu rồi).

"Nịnh hót!" Lăng Thượng Phi xem thường liếc nhìn Tiểu Phàm, kéo cánh tay Hàn Tuấn Vũ đi vào phòng làm việc.

Tiểu Phàm bị tổn thương căn môi, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, biến thành lúng túng cùng uất ức. Cô cũng không muốn có được cái gì tốt từ trên người Phu nhân Thượng Hi, đâu cần thiết a đùa lấy lòng.

"Mẹ, con nha đầu xấu xí này tại sao lại ở đây?"

"Cô bé là phụ tá của mẹ." khuôn mặt vốn là tươi cười của Hi Nguyên lúc nhìn thấy con gái liền biến thành không vui, "Tiểu Phi, con tới làm gì?"

"Con tới tìm mẹ cùng nhau đi ăn cơm." Thấy Hi Nguyên giận tái mặt, Lăng Thượng Phi lập tức thay đổi thành khuôn mặt tươi cười lấy lòng. Cô ngày hôm qua uống rượu say tới đêm mới về, chọc mẹ rất không vui. Sợ ba trách cứ, cô chỉ đành kéo Hàn Tuấn Vũ vội tới nói giúp mình vài lời hữu ích.

"Mẹ còn có việc cần làm." Hi Nguyên lạnh lùng nói. Cô thật không biết mình sao có thể sinh ra một đứa con gái như vậy, không hề giống mình dù chỉ một chút. Ngày hôm qua Tiểu Phi uống rượu say về cãi lộn ở trong lầu đài Tinh Nguyệt, làm cho cô rất không vui.

"Mẹ. . . ." Lăng Thượng Phi đáng thương lắc lắc cánh tay Hi Nguyên, làm bộ đáng như nhu nhược nói, "Tiểu Phi biết rõ sai rồi, ngài liền tha thứ cho con một lần này đi."

"Mẹ tha thứ cho con rồi thì con có thể thôi say rượu làm náo loạn hay sao? Tiểu Phi, con nhìn Tiểu Phàm một chút đi, con bé cùng lứa với con, so với con lại hiểu chuyện hơn không biết bao nhiêu lần. Con khi nào có thể ngoan được như Tiểu Phàm, lúc đó mẹ sẽ tha thứ cho con." Hi Nguyên hất tay Lăng Thượng Phi ra, vô tình nói.

Cô đã tha thứ Tiểu Phi không biết bao nhiêu lần, mỗi lần nó ra sức lấy lòng cô, cô lại mềm lòng quên lỗi lầm nó phạm phải. Nhưng cô vừa mới tha thứ Tiểu Phi, thì con bé lại chứng nào tật nấy, lỗi mắc phải lại càng tệ hại hơn. Lần này, cô quyết định không tha thứ cho Tiểu Phi nữa, cô không thể làm một người mẹ hiền mà thành ra hại con gái mình được.

"Mẹ!" Lăng Thượng Phi tức giận trợn mắt nhìn Tiểu Phàm đứng ở một bên. Mẹ vậy mà lại đi so sánh mình với cái con nha đầu xấu xí kia, quá ghê tởm!

"Bác gái, đã rất lâu cháu không có cùng ăn cơm với bác rồi, cháu nghe nói khu Chiêu Vũ mới mở một nhà hàng theo phong cách Tây, xin phép cho cháu được mời, bác tới thưởng thức một chút xem sao." Hàn Tuấn Vũ thấy mẹ con Hi Nguyên lâm vào cục diện bế tắc, lập tức cười tiến lên trước.

"Tiểu Vũ." Hi Nguyên nhìn Hàn Tuấn Vũ, "Không phải bác gái khó tính, mà là Tiểu Phi cần được dạy dỗ."

"Để cháu giúp bác dạy dỗ cô ấy." Hàn Tuấn Vũ bưng bình khoác cánh tay Hi Nguyên, làm nũng nói, "Bác gái, cháu chợt phát hiện ra là ngài càng ngày càng xinh đẹp"

Tiểu Phàm nhìn đáng vẻ lấy lòng của Hàn Tuấn Vũ, nhỏ giọng nói: "Miệng lưỡi trơn tru!"

Bạn trai Lăng Thượng Phi cũng chả có gì đặc biệt? Một bộ dạng côn đồ, gương mặt tuấn tú trắng bóc.

Câu nói của cô mặc dù nhỏ, nhưng vẫn bị Hàn Tuấn Vũ nghe được, con mắt tuấn tú tà mị của anh ta nheo lại, nhìn về phía Tiểu Phàm, "Bác gái, kêu trợ lý của bác đi cùng đi ạ."

"Anh Tuấn Vũ!" Lăng Thượng Phi bất mãn nhìn Hàn Tuấn Vũ.

Anh làm sao lại nghĩ đến muốn mời Tương Tiểu Phàm? Chẳng lẽ anh ấy nhìn trúng cô ta rồi sao?

Hi Nguyên nhìn Tiểu Phàm, hòa ái hỏi: "Tiểu Phàm, thích đồ ăn Pháp không?"

Tiểu Phàm lo lắng cúi đầu, trong lòng cô đang tự đấu tranh với một suy nghĩ không hiểu vì sao lại muốn được hòa nhập với cái gia đình này: "Tiểu Phàm buổi trưa tùy tiện ăn một suất cơm hộp là được rồi ạ, phu nhân không cần nghĩ đến cháu đâu ạ."

"Com hộp sao đủ dinh dưỡng được?" Hi Nguyên đau lòng kéo cánh tay gầy nhỏ của Tiểu Phàm, "Cùng đi đi, đồ ăn Pháp là sở thích của tôi, tin tưởng cháu cũng sẽ thích."

Tiểu Phàm thấy ánh mắt ác độc của Lăng Thượng Phi bắn tới, có chút do dự mà nghĩ rút tay về: "Phu nhân, cháu. . . ."

"Không cho cự tuyệt!" Hi Nguyên làm bộ nhăn nhó, cố ý giả giọng hung ác, "Lời của tôi chính là lệnh."

"Dạ." Tiểu Phàm không thể làm gì khác hơn là gật gật đầu nghe lời.

Lăng Thượng Phi tức giận đi qua bên cạnh Tiểu Phàm, cố ý hung hăng đụng vào cô một cái. Bởi vì đang bị thương, Tiểu Phàm không có đứng vững, lập tức ngã ngồi trên đất, vết thương chỗ đầu gối lại nứt ra, máu nhanh chóng nhiễm thấu ra ống quần jean.

Nhớ tới Tiểu Phàm đang bị thương, lòng mảy Hàn Tuấn Vũ nhủ lại: "Bác gái, ở đây bác có bông băng và thuốc sát trùng không ạ?"

"Có. Ở trong ngăn kéo bên kia." Hi Nguyên khản trương tiến lên đỡ Tiểu Phàm dậy, dìu cô đến ghế sa lon, "Thế nào lại bị thương nặng như vậy? Đau lắm hả?"

Tiểu Phàm kiên cường lắc đầu, thấy Phu nhân Thượng Hi quan tâm mình như vậy, hốc mắt cô không khỏi hồng. Chưa từng có một người quan tâm qua cô như vậy, những thứ cô đã thấy cũng chỉ có sự xem thường và cười nhạo.

"Mới vừa rồi ở dưới lầu, Tiểu Phi giành tay lái với cháu, kết quả đụng bị thương tiểu thư Tường." Hàn Tuấn Vũ thu hồi nụ cười bất cần đời, tràn đầy áy náy nói. Anh nhìn Tiểu Phàm một cái, nâng tay cuộn gấu quần của cô lên: "Sẽ có chút đau, kiên nhẫn một chút."

Khi thuốc sát trùng dính vào vết thương thì Tiểu Phàm đau đến rùng mình một cái. Sau lại đau đến như vậy? Anh ta không thể nhẹ tay một chút được hay sao?

Tiểu Phàm u oán nhìn cái đầu của Hàn Tuấn Vũ đang cúi thấp trước mặt cô.

"Tiểu Phi, lại là con gây họa? !" Hi Nguyên bắt mắt nhìn con gái của chính mình.

"Mẹ, không liên quan tới con. Là nha đầu chết tiệt kia không nhìn đường, chạy qua trước mũi xe." Lăng Thượng Phi không cam lòng chỉ vào Tiểu Phàm.

"Con còn già mồm? !" Hi Nguyên giận đến thật muốn cho con gái một cái bạt tai. Tiểu Phi làm việc gì sai vẫn luôn không chịu nhận, đây đúng là thất bại của người làm mẹ như cô, cô đã không giáo dục tốt con gái của mình.

Hàn Tuấn Vũ lưu loát đem băng gạc băng lại vết thương, giống như là chuyện vãn thường làm vậy. Xong xuôi, anh mị hoặc nghiêng người, nói nhỏ bên tai Tiểu Phàm: "Chỉ vết thương nho nhỏ như vậy đã rơi nước mắt, Tường Tiểu Phàm, em cũng không kiên cường giống trong tưởng tượng của tôi."

Nghe giọng nói có mang theo hàm ý mỉa mai của Hàn Tuấn Vũ, Tiểu Phàm lập tức phồng bị nâng tay lên lau nước mắt. Nước mắt cùng với sự yếu ớt của cô không muốn bày ra trước mắt Lăng Thượng Phi và bạn trai cô ta.

"Anh Tuấn Vũ, vậy là anh không biết rồi, nước mắt của phụ nữ chính là vũ khí nguy hiểm giết chết người đàn ông." Lăng Thượng Phi âm độc nhìn chằm chằm Tiểu Phàm.

Nha đầu đáng chết này! Cô ta sao có thể chỉ cần khóc thút thít cũng đến động lòng người như vậy?

Cô đi lên trước, đá Tiểu Phàm một cước: "Tránh ra! nha đầu xấu xí, đừng nghĩ quyến rũ anh Tuấn Vũ, nước mắt của cô vô dụng đối với anh ấy thôi."

Tiểu Phàm bị cô đá một cước này, đau đến cúi gập người xuống, lấy tay xoa mắt cá chân bị thương. Cô liều mạng tự nói với mình: "Tường Tiểu Phàm, mày không được khóc."

Nhìn bộ dáng ần ần của cô, con người Hàn Tuấn Vũ tuần không khỏi ngưng tụ lại: "Tiểu Phi, nói xin lỗi!"

"Anh Tuấn Vũ, ngay cả anh cũng che chở cho cô ta?" Lăng Thượng Phi bị thương chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, dùng một loại vẻ mặt nhu nhược nhìn Hàn Tuấn Vũ, lệ quang mơ hồ giống như chỉ chớp lát nữa thôi sẽ ngưng tụ thành sông, rào rào rơi xuống, "Các người đều không quan tâm tới Tiểu Phi! Tiểu Phi là một đứa bé không ai muốn! Các người cứ đi mà thương cái con nha đầu xấu xí Tường Tiểu Phàm này đi!"

Nói xong, Lăng Thượng Phi ủy khuất chạy ra phòng làm việc của Hi Nguyên.

"Tiểu Phi!" Hi Nguyên lo âu gọi tên con gái. Đứa nhỏ này, thế nào càng ngày càng trở nên không thể nói lý? Cô thật hoài nghi đến cùng nó có phải do cô sinh ra hay không? Tình tình này rốt cuộc di truyền từ người nào?

"Để cháu đi tìm cô ấy." Hàn Tuấn Vũ lập tức chạy đuổi theo ra ngoài.

"Phu nhân Thượng Hi, Tiểu Phàm làm ngài khó xử rồi." Tiểu Phàm cúi người xuống xin lỗi, nói với Hi Nguyên.

Nếu như biết rõ Phu nhân Thượng Hi là mẹ của Lăng Thượng Phi, có lẽ cô sẽ suy nghĩ kỹ lưỡng một chút về công việc này. Nếu như hôm nay cô không

có xuất hiện, Phu nhân Thượng Hi cũng sẽ không bị làm khó. Tiểu Phàm có chút oán giận chính mình.

Hi Nguyên vỗ vỗ tay Tiểu Phàm, mỉm cười trấn an cô: "Chuyện này không liên quan tới cháu."

"Phu nhân Thượng Hi, ngài thật tốt." Tiểu Phàm cảm động vành mắt hồng lên. Nếu như cô có người mẹ như vậy thì thật tốt biết bao nhiêu. Mặc dù cô đã không nhớ rõ mặt của mẹ, nhưng vẫn còn nhớ rõ chuyện bị đánh đến thương tích khắp người, được người ta đưa vào bệnh viện. Trong trí nhớ mơ hồ của cô, mẹ chỉ là một danh từ đáng sợ.

"Nếu như con gái của tôi có thể ngoan ngoãn như thế này thì tốt biết bao nhiêu." Hi Nguyên nhìn Tiểu Phàm, cảm khái vô hạn nói.

Đối với Tiểu Phi, cô sắp hết cách rồi. Mềm có rắn có đều đã dùng qua, vẫn là không cách nào cải chính được tính tình quái đản của Tiểu Phi. Vẫn còn may có đứa nhỏ Hàn Tuấn Vũ kia giúp cô trông nom Tiểu Phi, nếu không thật không biết Tiểu Phi sẽ làm ra bao nhiêu chuyện quái quái. Nghĩ đến Tuấn Vũ, trong mắt của Hi Nguyên tràn đầy nụ cười từ ái.

"Thân là con gái nhà họ Lăng, tiểu thư Lăng từ khi ra đời đã có loại cảm giác ưu việt."

"Chính là phần cảm giác ưu việt đó đã phá hủy con bé." Hi Nguyên đồng ý gật gật đầu

Hi Nguyên và Tiểu Phàm nhìn vào mắt nhau, trong mơ hồ dường như cảm thấy có loại tình cảm tương thân tương ái. Hi Nguyên cảm giác mình càng nhìn Tiểu Phàm, lại càng thính cô bé.

Đúng lúc này, Lăng Thượng Phi bị Hàn Tuấn Vũ kéo vào phòng làm việc. Hàn Tuấn Vũ vẻ mặt lo lắng ra lệnh cho Lăng Thượng Phi: "Đi nói xin lỗi!"

"Không đi!" Lăng Thượng Phi không cam lòng quay đầu ra, ngạo mạn kháng nghị.

"Vậy em về sau cũng đừng đến tìm tôi nữa." tròng mắt đen tà mị của Hàn Tuấn Vũ nheo lại, nói ra lời nói tuyệt tình.

Nếu như không phải là nể mặt bác gái, anh mới khinh thường đi để ý tới Thượng Phi tùy tiện điều ngoa này.

Lăng Thượng Phi cắn cắn môi, hung hăng trừng mắt nhìn về phía Tiểu Phàm, từ trong kẽ răng nặn ra ba chữ: "Thật xin lỗi."

"Không có việc gì. Cũng không phải quá đau." Nể mặt Phu nhân Thượng Hi, Tiểu Phàm cười lắc đầu. Ân oán giữa cô và Lăng Thượng Phi không nên để phu nhân Thượng Hi cũng bị kéo vào tầm ảnh hưởng.

"Tiểu Phi, về sau nhìn theo Tiểu Phàm mà học hỏi thêm nhiều một chút." Hi Nguyên dùng ngón tay điểm vào đầu con gái, dùng một loại giọng nói vừa giận vừa yêu để dạy dỗ.

"Mẹ!" Lăng Thượng Phi bất mãn muốn kháng nghị, sau khi tiếp xúc với ánh mắt mị hoặc mà lạnh lùng của Hàn Tuấn Vũ, bị sợ liền im bất. Cô có thể ai cũng không để ý tới, nhưng rất sợ bị Hàn Tuấn Vũ bỏ rơi.

"Bác gái, cháu đã đặt phòng ăn trước rồi, bác và phụ tá cùng đi thôi ạ." Ánh mắt Hàn Tuấn Vũ cố ý dừng lại mấy giây ở trên người Tiểu Phàm.

"Cháu không đi đâu ạ." Thấy ánh mắt như muốn giết người của Lăng Thượng Phi bắn tới, Tiểu Phàm vội vàng khoát khoát tay. Có thể không trêu chọc Lăng Thượng Phi, cô tốt nhất liền không trêu vào. Đạo lý bo bo giữ mình cô vẫn còn hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Cháu muốn cô ấy

"Cháu không đi đâu ạ." Thấy ánh mắt như muốn giết người của Lăng Thượng Phi bắn tới, Tiểu Phàm vội vàng khoát khoát tay. Có thể không trêu chọc Lăng Thượng Phi, cô tốt nhất liền không trêu vào. Đạo lý bo bo giữ mình cô vẫn còn hiểu được.

Hàn Tuấn Vũ cười mị hoặc đi qua bên cạnh cô, dừng lại ở trước mặt cô mấy giây.

Tiểu Phàm bị nụ cười tà ác của anh ta làm cho sợ hết hồn, cô quay mặt, không nhìn tới anh ta. Chàng trai này có chút nguy hiểm, cô tốt nhất cách xa anh ta một chút. Không biết vì sao, Hàn Tuấn Vũ khiến cho cô cảm giác có chút lo lắng bất an.

Hàn Tuấn Vũ nghiêng người sang, nói nhỏ ở bên tai cô: "Tôi sẽ không để cho em được như ý nguyện."

Tiểu Phàm còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, tay trái của cô liền bị Hàn Tuấn Vũ bá đạo nắm lấy. Anh ta lôi cô liền đi ra ngoài, Tiểu Phàm hơi sức yếu,

căn bản gây không thoát khỏi anh ta, mặc dù cô một mực kháng cự, muốn xô Hàn Tuấn Vũ ra, nhưng kết quả lại bị anh ta giữ chặt hơn. Cô lao đảo theo sát sau lưng anh ta, lo lắng quay đầu lại liếc nhìn Lăng Thượng Phi, quả nhiên, cô nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của Lăng Thượng Phi.

Hi Nguyên có chút kinh ngạc nhìn Hàn Tuấn Vũ cùng Tiểu Phàm, hai đứa nhỏ này rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

"Anh buông tôi ra, tôi sẽ đi." Tiểu Phàm dùng một cái tay khác ra sức gỡ bàn tay của Hàn Tuấn Vũ ra, dùng giọng nói gần như khẩn cầu nói.

"Không thả!" Hàn Tuấn Vũ huyết sáo có vẻ chơi rất vui. Nét mặt Tiểu Phàm thật đáng yêu, khiến cho anh buồn cười càng muốn trêu chọc cô. Anh đột nhiên dùng sức kéo một cái, Tiểu Phàm vốn là theo không kịp bước chân của anh, dưới chân lao đảo một cái, liền nhào vào tấm lưng của anh.

"Ừm! Đau quá!" Tiểu Phàm xoa lỗ mũi, u oán nhìn chằm chằm Hàn Tuấn Vũ. Dùng một cái, không riêng lỗ mũi đau, ngay cả đầu gối vốn đã bị thương cũng mơ hồ đau nhói.

"Có muốn tôi giúp em một tay không bé cưng?" Hàn Tuấn Vũ xoay người, ác ý nói nhỏ bên tai cô.

"Anh thật đáng ghét!" Tiểu Phàm tức giận đẩy Hàn Tuấn Vũ ra, lùi lại đứng cách xa anh một mét, quát cường nhìn chằm chằm vào gương mặt tuấn mã tà ác của anh.

Hàn Tuấn Vũ tràn đầy uy hiếp tiến tới gần cô, khoe môi nhếch lên nụ cười tà trông thật đáng ghét.

Lăng Thượng Phi đột nhiên từ phía sau đuổi theo tới, một tay túm lấy tay Hàn Tuấn Vũ vốn đang bức Tiểu Phàm lùi tới góc tường, kiêu căng nói: "Anh Tuấn Vũ, nhanh lên một chút! Em đói lắm rồi!"

Hàn Tuấn Vũ quay đầu lại, nháy mắt mấy cái với Tiểu Phàm. Trong đôi mắt to đen láy của anh ta mang theo ý cười.

Tiểu Phàm cúi đầu, giấu mình ra sau lưng Hi Nguyên. Hôm nay thật xui xẻo, gặp phải cái tên sát tinh Hàn Tuấn Vũ và người phụ nữ ác độc Lăng Thượng Phi này. Công việc phụ tá này không biết có bởi vì hai người này mà mất luôn không.

"Đầu gối đau lắm hả?" Hi Nguyên quan tâm hỏi Tiểu Phàm.

"Dạ không sao. Phụ nhân không cần lo lắng." Tiểu Phàm ngẩng đầu lên, nở nụ cười nhẹ nhàng với Hi Nguyên.

"Cùng đi thôi." Hi Nguyên cố ý thả chậm bước chân, khiến cho Tiểu Phàm chân vốn bị thương có thể đuổi kịp bước chân của cô.

Tiểu Phàm nở một nụ cười ngọt ngào, tăng nhanh bước chân theo sau. Cô cảm thấy Hi Nguyên tựa như một trường bối, khiến cho cô trong vô thức muốn được gần gũi.

Ngồi trong phòng ăn theo phong cách Âu xa hoa, Tiểu Phàm nhìn mà miệng có chút co quắp. Lần đầu tiên trong đời cô tới một nhà hàng ăn sang trọng như vậy, chỉ sợ làm ra chuyện gì xấu hổ khiến cho Lăng Thượng Phi có cơ hội cười nhạo.

Cô len lén liếc nhìn Hi Nguyên, học tư thế của cô ấy, cắt món thịt bò bít tết.

Đột nhiên dưới chân của cô bị người hung hăng đạp một cước, bởi vì đau, miếng bít tết cô mới vừa đưa đến khoe miệng "Pằng" một cái rơi xuống bàn ăn.

"Thật mất mặt! Tôi thấy cô ngay cả lễ nghi ăn uống cơ bản nhất cũng chưa được học qua, còn dám tới nhà hàng Pháp dùng đồ ăn thật mất mặt. Mẹ, lần sau ăn cơm mẹ cũng đừng có kêu cô ta theo. Mặt của con cũng không biết trốn vào đâu được đây." Lăng Thượng Phi dùng sức đạp chân của Tiểu Phàm, nhưng mà trên mặt lại như không có việc gì cười nhạo cô.

"Phu nhân, thật xin lỗi." Nghe được lời Lăng Thượng Phi nói, Tiểu Phàm vừa tức giận, vừa lúng túng đỏ mặt. Cô nhìn về phía Lăng Thượng Phi, nhìn thấy đối phương đang hếch cằm há hê.

Tiểu Phàm không hiểu mình rốt cuộc đã làm gì chọc tới thiên chi kiêu nữ này, nhất định cứ phải tìm cô gây sự như vậy. Cô lui chân về cạnh cái chân ghế của mình, không để cho Lăng Thượng Phi dẫm lên nữa.

"Cháu không có lỗi gì cả." Hi Nguyên cười vỗ vỗ tay Tiểu Phàm.

"Mẹ, mặt mũi của chúng ta đã bị cô ta làm cho mất sạch rồi!" Lăng Thượng Phi kéo cánh tay Hi Nguyên, ngang ngược oán trách, "Người là phu nhân của một trong những người giàu có đứng đầu thế giới Lăng Khắc Cốt, một địa vị như vậy mà mang theo bên người một kẻ nhà quê như vậy, ngài không cảm thấy rất mất mặt sao?"

"Tiểu Phi! Không cho làm nhục Tiểu Phàm!" Hi Nguyên không vui nhún mày, vẻ mặt có chút tức giận.

"Đứa trẻ ba tuổi cũng sẽ không làm rơi đồ ăn lên mâm như vậy, cô ta đã lớn thế nào, vẫn còn ngu ngốc như thế". Vừa nói cô ta vừa nhìn chằm chằm Tiểu Phàm. Cô ta đột nhiên phát hiện từ khi Tưởng Tiểu Phàm vừa xuất hiện mẹ đã nghiêng về phía con nhà đầu xấu xí kia rồi, căn bản không thương đứa con gái ruột là cô nữa. Mẹ vậy mà lại vì một con nhà đầu xấu xí trách cứ cô.

Lăng Thượng Phi vừa lên giọng nói xong, chân của cô liền bị người hung hăng dẫm một cái. Cô đau đến hét lớn lạnh lạnh, nhảy lên cao nửa thước.

Hàn Tuấn Vũ ác ý mím chặt môi mỏng, đáy mắt thoáng có ý cười.

Tiểu Phàm bồn chồn nhìn về hướng Hàn Tuấn Vũ, không hiểu anh ta sao lại làm như vậy. Bạn gái anh ta khi dễ mình, anh ta cho dù không bênh vực Lăng Thượng Phi, cũng không lý gì lại thay một người ngoài như cô đập vào chân Lăng Thượng Phi.

"Trường Tiểu Phàm! Tôi muốn bóp chết cô!" Biết Hàn Tuấn Vũ là bởi vì một màn trình diễn dưới gầm bàn của mình lúc rồi mà trừng phạt cô, sắc mặt của Lăng Thượng Phi trở nên dữ tợn. Cô ả bí quá hóa liều đành hướng mũi dùi về phía Tiểu Phàm.

Hi Nguyên túm lấy tay con gái, gằn giọng ra lệnh: "Ngồi xuống!"

"Mẹ! Cô ta đập chân con!" Lăng Thượng Phi ác nhân cáo trạng trước, chỉ vào Tiểu Phàm, ủy khuất nước nớc.

"Ai ôi! Thật xin lỗi. Tiểu Phi, vừa rồi là do anh không cẩn thận dẫm phải chân em, anh còn tưởng là dẫm lên chân bàn. Em sẽ không vì thế mà trách cứ anh Tuấn Vũ chứ?" Hàn Tuấn Vũ cố ý khoa trương cười hỏi.

"Anh Tuấn Vũ!" Bị Hàn Tuấn Vũ phôi bày lời nói dối, Lăng Thượng Phi trở nên rất lúng túng, sắc mặt khó chịu nhìn anh, "Anh có phải thích cái con nha đầu xấu xí kia rồi hay không?"

"Có ảnh hưởng gì tới em sao?" Hàn Tuấn Vũ lắc lắc rượu đỏ tay trong, tà mị hỏi ngược lại.

"Em là bạn gái của anh!" Lăng Thượng Phi tức giận dậm chân. Thái độ này của Hàn Tuấn Vũ là sao, anh là đang nói giữa anh và cô không có quan hệ gì sao, hay là bởi vì anh căn bản cũng không hề coi trọng cô?

"Khi nào thì có chuyện đó?" Hàn Tuấn Vũ nghi ngờ nháy mắt mấy cái, một bộ dáng vẻ mờ mịt.

Lăng Thượng Phi bị lời này của anh giận đến muốn mắng chửi người. Chẳng lẽ cô không phải bạn gái anh sao? Bất kì ai bên cạnh cũng biết người trong lòng cô chính là Hàn Tuấn Vũ, sao anh lại không thừa nhận?

"Hàn Tuấn Vũ, lời này của anh là có ý gì?" Lăng Thượng Phi bắt được cổ áo của Hàn Tuấn Vũ, khấn trương hỏi.

"Tiểu Phi, muốn mất mặt thì con về nhà mất mặt đi! Không nên ở chỗ này la lối om sòm!" Hi Nguyên túm Lăng Thượng Phi ngồi xuống, dùng địa vị của người mẹ ra lệnh.

"Phu nhân, các vị không cần vì Tiểu Phàm mà gây gỗ. Tiểu Phàm ăn no, cháu xin phép về công ty trước." Tiểu Phàm đứng lên, tràn đầy áy náy nhìn Hi Nguyên.

"Ăn thêm chút nữa, món thịt bò bít tết trên đĩa cháu còn chưa đụng tới." Hi Nguyên dịu dàng nhìn Tiểu Phàm, chỉ chỉ vào món bít tết trên đĩa dù đã được cắt ra nhưng vẫn chưa đụng đến dù chỉ một miếng.

Mặt của Tiểu Phàm có chút hồng. Cô chỉ là muốn rời khỏi cái trốn thị phi này, không ngờ lại bị phu nhân nhìn thấu. Cô chỉ đành ngồi xuống, ngượng ngùng tiếp tục ăn cơm.

Lăng Thượng Phi thấy không có ai giúp mình lên tiếng, bèn cầm lấy túi LV của mình lên, tức giận chạy mất.

Hàn Tuấn Vũ dùng ánh mắt dò ý nhìn về phía Hi Nguyên, Hi Nguyên lắc đầu một cái, nói với cậu: "Mặc kệ con bé đi. Đứa nhỏ này càng ngày càng không ra dáng! Chờ bác Lăng của con trở về, nhất định phải giáo huấn cho nó một trận mới được!"

Hàn Tuấn Vũ gật đầu một cái, cũng chưa có đuổi theo ngay.

"Tuấn Vũ, bác có chuyện muốn thương lượng với cháu." Hi Nguyên nghiêm nghị nhìn Hàn Tuấn Vũ, cậu nhóc này có gương mặt tuấn tú ý hệt ác ma, dung mạo này cho dù đi đến đâu cũng khiến cho người ta nhìn thấy phải thét chói tai.

"Chuyện gì ạ?" Hàn Tuấn Vũ dùng giọng nói cung kính hỏi. Hàn Tuấn Vũ đột nhiên trở nên nghiêm chỉnh ngược lại khiến Tiểu Phàm không kịp thích ứng. Trong ấn tượng của cô, anh ta chính là một thiếu gia thích ngồi xe mui trần điều khắp nơi.

"Công ty có một đợt đồ trang sức cần quảng bá, Bác muốn đề cháu làm người đại diện cho loạt sản phẩm này." Hi Nguyên cười hưng phấn nói. Thời gian vừa qua cô có cho ra mắt một bộ sưu tập châu báu với chủ đề "Yêu", cô cảm thấy ngoại hình Tuấn Vũ là thích hợp nhất.

"Làm người đại diện?" Hàn Tuấn Vũ liếc mắt nhìn Tiểu Phàm, nở nụ cười tà ác.

Sống lưng Tiểu Phàm đột nhiên trở nên lạnh lẽo, có loại cảm giác bị người tính kế. Quả nhiên, Hàn Tuấn Vũ chậm rãi mở miệng, túm cô vào cái bẫy của anh ta.

"Cái này cũng có thể được, nhưng cháu có một điều kiện." Hàn Tuấn Vũ thần thần bí bí mà cười nói.

"Điều kiện gì?" Hi Nguyên không hiểu nhìn Hàn Tuấn Vũ. Vốn luôn luôn nghe lời nay lại đưa ra điều kiện với cô? Kể từ khi Thương Tề và Duẩn Nhi cùng nhau đi Mi du học, Tuấn Vũ chính là người luôn gần gũi bên cạnh cô, ở trong mắt cô, Tuấn Vũ cũng giống như một người con trai thứ hai của cô

vậy.

"Người đại diện nữ phải do cháu chỉ định." Hàn Tuấn lộ ra nụ cười tà "em nhất định phải chết" với Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm càng ngày càng cảm thấy anh ta muốn kéo mình xuống nước, cô cúi đầu, tận lực để cho anh ta không thấy được mặt của cô.

"Thì ra là loại điều kiện này." Hi Nguyên cười lên, cô tin tưởng ánh mắt Tuấn Vũ, người mẫu cậu chỉ định nhất định sẽ không tầm thường. "Đối phương không phải là bạn gái của cháu chứ?"

"Ha ha ha!" Hàn Tuấn Vũ ác ý cười lên, "Cháu cũng hi vọng như vậy."

"Cô ấy là ai? Nói thử cho bác gái nghe với nào." Hi Nguyên không khỏi tò mò. Mặc dù nghe giọng điệu của Tuấn Vũ, biết rõ cậu cũng không yêu con gái Tiểu Phi của mình, nhưng là mẹ của Tiểu Phi, cô lại cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại thật tò mò người như thế nào mới có thể hấp dẫn được ánh mắt của Tuấn Vũ.

"Chính là vị "Tiểu trư" chỉ biết ăn thịt bò bít tết ngồi bên cạnh bác đấy ạ." Hàn Tuấn Vũ hi hi nói.

"Cháu nói Tiểu Phàm?" Hi Nguyên nhìn về phía Tiểu Phàm.

"Phu nhân, cháu không được." Tiểu Phàm túm túm vạt áo Hi Nguyên, không ngừng lắc đầu. Cô thật hối hận lúc buổi sáng ra cửa đã không làm cho mình xấu đi một chút, khiến ác ma Hàn Tuấn Vũ này chú ý tới cô.

Ánh mắt Hi Nguyên ở trên mặt Tuấn Vũ và Tiểu Phàm bắn khoả nhìn qua nhìn lại, tưởng tượng đến bộ dáng những món đồ trang sức của cô đeo trên người Tiểu Phàm, không khỏi lộ ra nụ cười xinh đẹp: "Tôi lại cảm thấy rất tốt."

"Quyết định như vậy." Hàn Tuấn Vũ vỗ tay một cái.

"Tôi không đồng ý!" Tiểu Phàm bắt đầu bĩu môi trừng mắt về phía Hàn Tuấn Vũ. Cô mới không cần giả tình nhân với anh ta để mà đứng đó cho người ta chụp hình. Nếu như có thể, cô hi vọng mình có thể không cần tới gần anh ta với cự ly một mét.

"Em không có quyền phát biểu ý kiến!" Hàn Tuấn Vũ mỉa mai hoặc cười nói.

"Tiểu Phàm, coi như cháu giúp cô một chuyện này đi được không." Hi Nguyên chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, bày ra một bộ dạng nhu nhược trước mặt Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm lập tức mềm lòng gật đầu. Cô có thể cự tuyệt Hàn Tuấn Vũ, nhưng không cách nào cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì đến từ phía phu nhân Thượng Hi.

Hi Nguyên hài lòng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Em hung dữ chỉ càng bộc lộ sự luống cuống

Thực tập ở châu báu Thượng Hi mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng cũng thu được nhiều kinh nghiệm phong phú, nhất là khi ở cùng với phu nhân Phu nhân Thượng Hi, Tiểu Phàm cảm thấy thật vui vẻ, khoe miệng của cô thủy chung vẫn luôn nở nụ cười không màng danh lợi. Chỉ là nghĩ tới Hàn Tuấn Vũ, cô liền có chút tức giận, thật muốn một cái tát đánh rụng luôn gương mặt tuấn tú kia.

"Này! Sao cô lại đánh người?" Đột nhiên người đàn ông đối diện Tiểu Phàm đôi mắt tròn to dữ tợn, tức giận hỏi.

Tiểu Phàm hoảng sợ mở lớn đôi mắt, nhìn đầu năm đầu ngón tay trên mặt đối phương. Cô vậy mà lại đang ở trên xe bus ra tay đánh người vô tội. Cô vội cúi gập người nói: "Thật xin lỗi!"

"Thật xin lỗi là được sao? Nếu như không phải thấy cô chỉ là một cô gái, tôi sớm đã giáng trả cho cô một cái tát rồi!" Người đàn ông hung thần ác sát khiến sắc mặt Tiểu Phàm trở nên trắng bệch. Cô ngượng ngùng khom lưng, cố gắng nở nụ cười với đối phương, liền trượt một cái từ trong đám người lùi ra tới cạnh cửa xuống, khi xe vừa dừng tại điểm dừng liền vội vã từ trên xe nhảy xuống.

"Thật xin lỗi nha!" Tiểu Phàm búng bình giờ tay nhỏ bé lên, vẫy vẫy tay với người đàn ông hai mắt vẫn còn đang tròn trũng giận giữ ở trên xe bus. Người đàn ông giận đến cắn răng, lại không cách nào nhảy xuống bắt người, chỉ có thể tròn mắt nhìn Tiểu Phàm càng ngày càng cách xa chiếc xe bus.

Chờ xe bus đi xa, Tiểu Phàm thu hồi nụ cười, xoay người muốn đi về phía nhà họ Thẩm. Nhìn đường đi lạ lẫm, Tiểu Phàm mới biết mình xuống nhầm điểm dừng. Cô bấm đầu của mình, ảo não nói: "Mình làm sao sẽ làm chuyện như vậy? Đầu là Hàn Tuấn Vũ làm hại!"

Bất mãn đối với Hàn Tuấn Vũ càng tăng thêm. Tiểu Phàm thật hy vọng người vừa rồi đứng trước mắt mình chính là Hàn Tuấn Vũ.

Đang lúc này, một chiếc Lincoln phiên bản dài dừng ở trước mặt cô, cửa sau xe từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt lạnh lùng lãnh khốc của Thẩm Đan: "Lên xe!"

"Tôi có thể tự mình trở về." Tiểu Phàm quát cường nói. Cô không chấp nhận bố thí đến từ Thẩm Đan. Nghĩ chuyện tới ngày đó mình bị kẻ xấu bỏ thuốc, khiến Thẩm Đan chiếm lấy thân thể, cô liền muốn thoát khỏi anh ta nhanh một chút. Tính toán từng ngày, thời gian tự do ngày càng gần, cô sẽ rất nhanh thôi thoát khỏi ông chủ đáng ghét này.

"Nơi này còn cách nhà cả chục km nữa đấy." Thẩm Đan nhắc nhở Tiểu Phàm, đẩy mắt anh vương ý cười nhàn nhạt.

"Tôi sẽ không lên xe về đâu?" Tiểu Phàm bĩu môi, vẫn là không chịu gật đầu lên xe. Xu bus qua sẽ lại có cái khác tới, cô sao cần phải lên xe anh ta.

Nhìn về mặt Thẩm Đan nhàn nhã ngồi ở trong xe, Tiểu Phàm liền tức giận quay lưng lại, không nhìn tới anh ta nữa.

Nếu như không phải là ở trên xe đánh lăm người khác, cô cũng sẽ không xấu hổ đến nỗi xuống xe trước. Vừa nghĩ tới mình hôm nay làm ra loại loại chuyện hoang đường như vậy, cô liền xấu hổ. Cô vẫn luôn rất bình tĩnh, làm sao lại như vậy?

"Em còn không lên xe, tôi liền gọi cho công ty xe buýt, kêu họ dừng chuyến qua tuyến đường 268 ngày hôm nay." Thẩm Đan lấy điện thoại di động ra, nhìn Tiểu Phàm uy hiếp.

"Chú sao có thể làm vậy! Có rất nhiều người đang đợi xe 268 để trở về nhà!" Tiểu Phàm vừa nghe lời Thẩm Đan nói, lập tức nóng nảy, nhìn Thẩm Đan bầm bầm dấy số, cô biết bằng quyền thế của anh ta, muốn ngừng một tuyến xe bus cũng không phải chuyện khó khăn gì, cô tức giận rống lên với anh ta: "Ông chú, Thẩm tiên sinh, tổng giám đốc Thẩm, chú không thể làm chuyện xấu như vậy. Trên thế giới này còn nhiều người cũng nghèo khó như tôi vậy, không phải ai cũng thuộc loại phú ông như chú."

Đàn ông chết vì no sẽ không biết tới kẻ chết vì đói. Loại phú hào nứt đổ đồ vách như Thẩm Đan này căn bản sẽ không hiểu được cái khổ khó của kẻ nghèo. Bọn họ không có phương tiện, nếu là tuyến 628 ngừng vận hành, bọn họ phải làm thế nào để trở về nhà.

"Lên xe!" Thẩm Đan che ống nói, nhàn nhạt cười, lời nói ra mang theo uy hiếp không cho phép người ta cự tuyệt.

"Đồ độc tài!" Tiểu Phàm dẫu môi, tức giận bất bình, nhưng mà lại không thể làm gì. Cô mở cửa xe, ngồi vào bên cạnh Thẩm Đan, khuôn mặt nhỏ nhắn quay ngoắt ra phía cửa, cũng không thèm nhìn tới Thẩm Đan một cái.

Thẩm Đan cười cười cũng không có tức giận, anh phát tay một cái, tài xế lập tức khởi động động cơ.

Thẩm Đan cúi đầu, kiểm tra báo cáo trong tay, nhìn anh trong khi làm việc hết sức mê người, nhất là gò má của anh, góc cạnh rõ ràng mà rất lạnh lùng. Mây rậm đen nhánh, kéo dài rồi hát lên, rất có hồn. Tiểu Phàm dùng khóe mắt lên quan sát Thẩm Đan, thế nhưng phát hiện anh ta ngay cả lỗi tai cũng hoàn mỹ đến khiến cho người ta ghen tị, ấy chính là loại lỗi tai có vẻ đẹp nguyên bản.

Một người đàn ông cũng sắp già đến nơi rồi còn đẹp như vậy làm cái gì?

Tiểu Phàm bất mãn bĩu môi. Nhớ tới ngón tay cầm tài liệu thon dài của Thẩm Đan từng khoác lên eo cô, hai chân cao to của anh đã từng vây khốn thân thể của cô, mặt của cô liền bắt đầu hồng. Mười đầu ngón tay của cô xoắn vào nhau, tâm tư rối loạn.

Cô. Cô. Cô thế nhưng muốn dựa vào gần cánh môi hình trái tim kia của Thẩm Đan.

"Tướng Tiểu Phàm!" Cô theo bản năng đâm vào đầu mình, ra lệnh cho mình phải tỉnh táo.

"Em thấy bản thân chưa đủ ngốc hả?" Thẩm Đan thả tài liệu trong tay ra, nhạo báng liếc nhìn Tiểu Phàm. Đôi mắt to đen nhánh lóe lên ý cười.

Nhìn đầu sỏ khiến tâm tình mình bị ảnh hưởng, Tiểu Phàm không ngừng nháy mắt. Cô phát hiện ánh mắt mình thế nhưng không thể rời khỏi gương mặt tươi cười của anh, nhất là cặp mắt đen láy thăm tháy kia.

Thẩm Đan nghiêng người sang đến gần Tiểu Phàm. Bàn tay to của anh treu chọc tóc dài đen nhánh của cô, không biết là cố ý hay vô ý nhưng ngón tay khẽ lướt qua gò má phấn của cô: "Em ngốc đến đáng yêu."

Tiểu Phàm nghe xong, tức giận đẩy Thẩm Đan ra. Anh đây là khen hay là mắng chửi người vậy: "Tôi? Ngốc đến đáng yêu?"

"È hèm!" Thẩm Đan gật đầu một cái, môi trái tim lạng lẽ nhếch lên, đẩy mắt không che giấu được sự hài hước.

"Đó là bởi vì tôi đang ngồi bên cạnh một người đàn ông nhất". Tiểu Phàm ôm lấy hai cánh tay, ngang ngược nói. Thẩm Đan lại dám nói cô đàn, phải biết cô từ năm nhất tiểu học đến đại học, hàng năm tạt cả các kỳ thi đều là cô đứng nhất. Cô mà đàn? Thẩm Đan rõ ràng là đang sỉ nhục cô.

Thẩm Đan thế nhưng ôm cổ Tiểu Phàm, dán vào bên môi cô cười nói: "Chúng ta vừa vặn là một đôi."

"Ai với chứ. là. Một. Ừm." chữ "đôi" còn chưa kịp phát ra, bởi vì miệng Tiểu Phàm bị Thẩm Đan bá đạo cắn nuốt hết. Anh

dùng hết hơi sức của một người đàn ông trưởng thành gìm chặt cô ở trước ngực mình, bàn tay to siết lấy gáy cô, khiến cho cô động cũng không thể động, chỉ có thể bị động mặc anh hôn.

Trí nhớ rời rạc của đêm đó lại hiển hiện trong đầu Tiểu Phàm, giống như đêm đó, anh chính là hôn cô như vậy, hôn đến mức cô quên hô hấp.

Cô tại sao có thể để anh cọt nhà như vậy?

Tiểu Phàm bắt mặn đầm ngực Thẩm Đan, lại chỉ nghe được tiếng cười nhẹ trầm thấp của anh. Anh chẳng những không buông tay, ngược lại hôn càng thêm mạnh mẽ.

Tiểu Phàm cảm giác tim của mình bắt đầu bùm bùm nhảy, Cái tên đàn ông lão luyện này rốt cuộc đã hôn qua bao nhiêu phụ nữ? Kỹ thuật lại tốt như vậy. Tiểu Phàm cảm thấy tim của cô sắp từ ngực nhảy ra ngoài. Tên đàn ông lão luyện này đã từng chôn sâu trong cơ thể cô, hại cô lần đó đau đớn có đến mấy ngày.

Cô đột nhiên hé miệng, hung hăng cắn cái lưỡi đang không ngừng ra sức dũa trong miệng cô của Thẩm Đan.

Thẩm Đan ngay cả chân mày cũng không nhíu một cái, anh lùi đầu lưỡi về, vẫn không chịu buông tay hôn Tiểu Phàm một cái: "Con mèo nhỏ!"

"Không cho phép hôn tôi nữa!" Tiểu Phàm lấy tay dùng sức chùi môi, muốn lau hết đi hương vị đôi môi của Thẩm Đan. Trong môi cô có một loại nhàn nhạt mùi thuốc lá cùng vị xạ hương chỉ thuốc về đàn ông, xua đi không được, giống như đã bám chặt vào người cô vậy.

"Làm người phụ nữ của tôi." Thẩm Đan cầm tay Tiểu Phàm, trông mắt đen thâm u nóng bỏng nhìn Tiểu Phàm. Anh biết yêu cầu của mình có chút quá đáng, Tiểu Phàm mới mười tám tuổi, mình cũng đã bốn mươi hai tuổi. Nhưng chính là, anh muốn cô. Không biết vì sao, thân thể của anh từ lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Phàm đó trở đi liền không ngừng khát vọng cô.

"Không làm!" Tiểu Phàm lập tức cự tuyệt. Mặc dù anh là người đàn ông đầu tiên của cô, nhưng đó là tình huống xảy ra trong khi cô không tỉnh táo. Đó là một sai lầm, cô sẽ không để cho cái sai lầm đó tiếp tục nữa.

"Tuồng Tiểu Phàm, tài sản của tôi có năm mươi triệu." Thẩm Đan lấy tiền tài giàu có của anh ra để hấp dẫn Tuồng Tiểu Phàm, cố gắng thuyết phục cô chấp nhận mình.

"Tôi quản gì chú có bao nhiêu tài sản!" Tiểu Phàm một chút cũng không động lòng.

Thẩm Đan coi cô là loại người nào? Một cô nhi chi một lòng thêm khát tiền? Mặc dù cô là cô nhi, nhưng cũng có tôn nghiêm của mình, anh ta sao có thể vũ nhục người khác như vậy.

Cho dù có thể có rất nhiều phụ nữ vì tiền sẵn sàng trở thành người tình của Thẩm Đan, thì cô cũng không phải là một trong số đó. Trừ phi cô yêu anh.

Yêu?

Cái danh từ này dường như rất xa lạ.

Thật ra thì, Tiểu Phàm căn bản không biết cái gì gọi là yêu, cô giống như một đứa bé, đối với tình yêu còn rất mơ hồ.

"Ngu ngốc! Người đàn ông lão luyện lại thành thực tuần tú như tôi đây, trên thế giới cũng không còn có mấy người đâu, đưa đến trước mặt em thế nhưng không cần." Thẩm Đan buông Tiểu Phàm ra, cười tựa người lên lưng ghế. Anh sẽ không ép buộc Tiểu Phàm, anh có thể đợi.

"Ai mà thèm, chú tìm người khác đi!" Tiểu Phàm thấy xe hơi dừng lại trước biệt thự, trong lúc tài xế mới vừa đập phanh xe thì liền mở cửa xe ra, nhảy xuống.

Nhìn cô chạy trốn giống như tránh ôn dịch, Thẩm Đan cười lắc lắc đầu.

Tuồng Tiểu Phàm thật là một cô bé vô cùng đặc biệt.

Anh vuốt vuốt tây trang Armani trên người cho thẳng lại, tiêu sái bước vào phòng khách.

Nếu như tiền không thể khiến cô động lòng, vậy thì chỉ có thể dùng sức quyến rũ phái nam vô địch của anh tới hấp dẫn cô. Anh không tin mình sẽ thất bại.

Thấy Tiểu Phàm trốn vào phòng của mình, anh cố ý lớn tiếng kêu tên của cô: "Tuồng Tiểu Phàm, chuẩn bị nước tắm cho tôi!"

"Chú không có tay sao? Sao phải gọi tôi chứ?" Tiểu Phàm từ trong cửa thò đầu ra, bắt mặn chu cái miệng nhỏ nhắn.

"Bởi vì em là cô hầu gái của tôi, bởi vì lương của tôi." Thẩm Đan chau chau mày, như kẻ muốn gây sự trả lời.

"Stop!" Tiểu Phàm bắt mặn nện bước chân chậm chậm đi về phía Thẩm Đan.

Ai bảo anh ta bây giờ là chủ nhân của cô? Cô hiện tại thật hối hận vì đã nhận trước một tháng tiền lương, nếu không phải là thiếu tiền anh, cô hiện tại liền

có thể kiểu ngao nhấc chân chạy lấy người rồi. Cô cố tình lại là cái người chân ngắn để người ta tóm được kia.

Tiểu Phàm vừa đi vào phòng của Thẩm Đan, liền nhìn thấy anh đang cời bỏ chiếc sơ mi thuần cotton của mình. Chú. Chú. Chú. Chú ấy thế nhưng để trần nửa thân trên! Tiểu Phàm kinh ngạc thét chói tai.

"Chú chú là người cuồng cời trần à? !" Tiểu Phàm xoay người, thật nhắm chặt mắt lại. Cơ ngực nở nang của Thẩm Đan không ngừng sáng ngời ở trước mắt cô. Ông chú anh tuần này, vóc người không hề thua kém những người trẻ tuổi, lại đẹp đến vậy. Mặt của Tiểu Phàm đột nhiên đỏ lên.

"Em tắm không cời quần áo sao?" Thẩm Đan hai tay đặt lên đai lưng, tiếp tục muốn cời quần ra.

"Chú chờ tôi đi ra ngoài rồi hãy tiếp tục cời đi!" Tiểu Phàm bị sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Cô cũng không muốn lại nhìn thấy anh ta lộ thêm một chút da thịt nào nữa, điều này sẽ nhắc nhở cô, bọn họ đã từng thân mật như thế nào.

Cô vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, đi chuẩn bị nước tắm cho Thẩm Đan.

Thẩm Đan giữ nguyên tay đang đặt ngang hông, con ngươi thâm u nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tiểu Phàm.

Nha đầu thú vị!

Anh mới vừa rồi chỉ là muốn dọa cô một chút, cũng không phải thật sự muốn cời quần.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122

Tiểu Phàm chuẩn bị xong nước tắm, thời điểm đứng dậy, đầu gối bị thương có chút đau. Cô chống lên thành bồn tắm cắn răng đứng lên, tính toán trở về phòng thay lại băng keo cá nhân. Quay người lại cô liền nhìn thấy Thẩm Đan đứng tựa ở cạnh cửa, đôi mắt lạnh lùng âm u nhìn cô. Tròng mắt đen của anh thăm dò quét qua đầu gối của cô, sau đó nhìn thẳng vào tròng mắt đen của cô.

Tiểu Phàm không muốn giải thích với anh, liền nghiêm mặt đi qua bên cạnh anh.

Thẩm Đan một phát bắt được cánh tay của Tiểu Phàm, cau mày hỏi "Em bị thương?"

"Không cần chú quan tâm!" Tiểu Phàm hất tay Thẩm Đan ra, chạy thẳng một mạch về phòng của mình. Bị thương là chuyện của cô, không cần bắt luận kẻ nào bỏ thí sự thương hại.

Thẩm Đan ngưng mắt nhìn về phía Tiểu Phàm, trầm tư một hồi, liền xoay người đi trở về phòng ngủ. Anh từ trong tủ thuốc tìm ra một lọ thuốc nước màu trắng, còn cầm theo một cuộn băng gạc, ra khỏi phòng.

Tiểu Phàm ngồi ở trên giường, nhẹ nhàng xắn ống quần jean lên, tận lực để không đụng tới vết thương.

Sau khi lột bỏ băng keo cá nhân xong, cô phát hiện vết thương có chút nhiễm trùng.

"Thế nào lại đụng mạnh tới mức này?" Thẩm Đan đi tới, quan tâm hỏi. Mặc dù vẻ mặt của anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng Tiểu Phàm nghe được giọng nói của anh rất dịu dàng, cho nên cảm giác khúc mắc với anh ở trong lòng cũng giảm đi mấy phần.

"Bị xe đụng vào." Tiểu Phàm bởi vì vết thương đau mà hít vào một ngụm khí lạnh.

"Để tôi xem một chút." Thẩm Đan đứng ở trước mặt Tiểu Phàm, dùng bông băng chấm lấy chút nước thuốc giúp cô sát trùng, "Vết thương cần được xử lý ngay, nếu không rất dễ bị nhiễm trùng. Thuốc nước này sẽ có chút xót, nhưng là rất có tác dụng. Em kiên nhẫn một chút."

Khi nước sát trùng dính trên bông băng chạm tới vết thương thì Tiểu Phàm đau đến run cầm cập: "Thuốc này của chú là cái gì vậy? Quả thật so với rượu còn còn xót hơn."

Thẩm Đan mỉm mỉm đôi môi hình trái tim, nhìn Tiểu Phàm một cái: "Không đau sao có thể sát khuẩn được?"

Tiểu Phàm hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Động tác của Thẩm Đan trở nên nhẹ nhàng rất nhiều, sau khi sát khuẩn xong, anh vẩy chút thuốc màu trắng lên vết thương của Tiểu Phàm, cuối cùng là trùm gạc lên băng lại.

"Mặc dù tôi cũng đau đến sắp chết rồi, nhưng vẫn là phải cảm ơn chú." Tiểu Phàm nhìn Thẩm Đan giúp cô thả ống quần xuống, có chút cảm kích nói.

"Chuyện nhỏ, không cần." Thẩm Đan thu thập xong thuốc men, liền đi ra khỏi phòng của Tiểu Phàm.

"Ông chú quá đi!" Tiểu Phàm hướng Thẩm Đan làm mặt quý. Người đàn ông này, nói cảm ơn với anh ta, anh ta ngược lại lại làm ra vẻ mặt nghiêm nghị. Chẳng lẽ lại vẫn còn thẹn thùng?

Cô rửa mặt, nghỉ ngơi một chút, rồi đi xuống lầu chuẩn bị cơm.

Hôm nay chủ nhân ở nhà, một hầu gái như cô đương nhiên là phải làm việc tận tâm một chút rồi.

Khi cô ở trong phòng bếp bận rộn thì Thẩm Đan với vẻ mặt lạnh lùng xuất hiện: "Ai cho em nấu cơm?"

"Tôi? Đây là công việc của tôi. Tránh ra!" Tiểu Phàm chen qua xô Thẩm Đan qua một bên, từ trong tủ lạnh lấy ra một miếng thịt bò sống.

Thẩm Đan giăng lấy thịt bò, lại ném nó trở lại tủ lạnh.

"Chú làm gì thế?" Tiểu Phàm không hiểu nhìn Thẩm Đan, "Chú bỏ vào rồi tôi lấy cái gì làm thịt bò bít tết?"

"Đi bên ngoài ăn." Thẩm Đan kéo tay Tiểu Phàm, lôi cô đi ra bên ngoài.

"Nhưng tôi không mời nổi chú." Tiểu Phàm liền mở miệng nói trước.

"Tôi mời khách." Thẩm Đan nhú nhú mày, không vui quay đầu lại nhú mắt nhìn Tiểu Phàm, "Em muốn ăn cái gì? Đồ ăn Nhật? Thịt bò bít tết theo phong cách Âu? Hay mỳ Ý?"

"Ừm, muốn ăn chân gà chiên." Tiểu Phàm nghịch ngợm nói. Một thành phần trí thức thành đạt như Thẩm Đan vậy chắc chắn sẽ không đi Kentucky gặm đùi gà.

"Đồ bỏ đi!"

Quả nhiên, câu trả lời của Thẩm Đan y như những điều Tiểu Phàm đã nghĩ.

"Vậy chú còn hỏi tôi làm gì?" Tiểu Phàm cắn môi dưới, u oán nhìn chằm chằm Thẩm Đan. Cô tức giận phình hai gò má mới nhìn giống như trái táo tây tròn trịa.

"Không hỏi em trước rồi em lại nói tôi không tôn trọng em." Thẩm Đan giống như là hiểu rất rõ Tiểu Phàm vậy, trịnh trọng nhìn cô một cái.

Tiểu Phàm không khỏi cười ra tiếng. Xác thực có thể sẽ như vậy, bởi vì cô từ nhỏ lòng tự ái đã rất lớn.

Thẩm Đan khẽ phát phát một lọn tóc dài mê hồn của Tiểu Phàm, dịu dàng nói: "Tôi biết một nhà hàng, đồ ăn Ý cực kỳ tuyệt vời, em xem có được không?"

"Được." Tiểu Phàm cười gật đầu một cái.

Gương mặt tuấn tú của Thẩm Đan cũng lộ ra ý tươi cười.

Bữa cơm nay dường như đã khiến cho cục diện bế tắc giữa hai người có chút hóa giải, Tiểu Phàm cảm nhận sâu sắc được Thẩm Đan giàu có tới cỡ nào.

Chẳng lẽ người có tiền đều sẽ xa xỉ như vậy? Một bữa cơm thế nhưng tốn mười vạn.

"Này! Bữa cơm chúng ta vừa ăn là báu vật sao? Bọn họ sao có thể làm thịt người như vậy? Không phải chỉ là vài miếng thịt bò với chút hải sản thôi sao? Tất cả những thứ đó gộp lại cũng không tới 300." Vừa nghe đến những thứ vừa rồi cô mới nuốt xuống bụng trị giá mười vạn, cô đã cảm thấy rất đau lòng. Cô thật muốn móc hết chúng ra, biến trở lại thành tiền. Mười vạn, đủ là sinh hoạt phí cho cô trong mấy năm.

"Ta cho nó có giá trị thì nó liền có giá trị. Làm ra tiền là vì hưởng thụ, không phải chỉ là nấy con số để trong ngân hàng." Thẩm Đan kéo Tiểu Phàm, nở nụ cười nhẹ.

"Cũng đúng. Tôi thế nào quên mất bản thân chú chính là trị giá năm mươi triệu." Tiểu Phàm cười khổ nói. Năm mươi triệu, con số trên trời, đoán chừng bán cô một vạn lần, cũng không đáng nhiều tiền như vậy, "Về sau tôi cũng không dám đi ăn cùng với chú rồi, tránh cho sinh ra chênh lệch của lòng sông so với lòng biển."

Cô trước kia một bữa cơm chỉ cần mấy đồng, nhiều nhất sẽ không vượt qua 10 đồng. Chi tiêu tiết kiệm từng đồng, đột nhiên gặp phải Thẩm Đan một phú hào lớn như vậy, khiến cho cô có chút không thể tiếp nhận.

"Tôi thích cảm giác được cùng ăn cơm với em."

"Không bằng chú đưa cho tôi 10 vạn, tôi giúp chú làm." Tiểu Phàm vừa nghĩ tới bọn họ mới vừa rồi ăn hết 10 vạn, liền đau lòng không dứt.

"Không cho phép cự tuyệt tôi, bởi vì tôi là chủ nhân của em!" Thẩm Đan nắm lấy cổ tay Tiểu Phàm, bá đạo nhưng vẫn không mất đi sự dịu dàng nói.

"Còn chưa tới mười ngày lễ ba giờ hai mươi lăm phút, chủ đã không còn là chủ nhân của tôi nữa rồi!" Tiểu Phàm cười thoát ra khỏi ngực của anh, chạy về hướng chiếc Lincoln phiên bản dài đã chờ từ sớm ở cửa nhà hàng.

"Mười ngày? Nhanh như vậy." Thẩm Đan nhún nhún mày.

.....

Mặc dù chân bị thương, nhưng sáng sớm ngày hôm sau Tiểu Phàm cũng không có quên trách nhiệm của mình, vẫn dậy thật sớm, bận rộn xong, cô lấy một cái bánh bao bỏ vào cặp định đi.

"Tiểu Phàm, hôm nay sao lại đi sớm như vậy?" Quản gia Thẩm thấy bộ dạng Tiểu Phàm vội vàng, không khỏi kinh ngạc.

"Giáo sư dạy học của cháu tìm được cho cháu một công việc thực tập, cháu không thể tới trễ. Ông Thẩm, cháu đi nha." Tiểu Phàm vẫy vẫy tay với Quản gia Thẩm.

"Là công ty nào? Nếu cách đây quá xa để tôi kêu tài xế đưa cháu đi." Những ngày qua cùng sống chung với Tiểu Phàm, Quản gia Thẩm dần dần thích vẻ thuần nết của cô, coi cô như con gái vậy.

"Là châu báu Thượng Hi. Cháu đi xe bus là được rồi, không cần làm phiền vậy đâu ạ." Tiểu Phàm chạy lao ra khỏi biệt thự. Mặc dù thường xuyên có xe bus, nhưng nếu như ra đời chậm, gặp phải kẹt xe, sợ rằng cô mười giờ cũng không thể đến công ty. Vậy nên, tránh ra giờ đi làm cao điểm, cô đi càng sớm càng tốt.

Cô là người thứ hai tới công ty, người đầu tiên là phu nhân Thượng Hi. Tiểu Phàm lập tức tràn đầy khâm phục đối với thái độ làm việc nghiêm túc của phu nhân Thượng Hi.

Buổi sáng công việc không phải rất bận, chính là hỗ trợ làm một chút tài liệu hình ảnh.

Ước chừng lúc mười giờ, Hi Nguyên từ phòng làm việc đi ra, nói với thư lý mấy câu, liền đi tới bên cạnh Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, một lát họp xong, tôi sẽ tìm cháu. Cháu trước đó tới phòng làm việc đợi tôi."

"Dạ."

Tiểu Phàm gật đầu một cái. Cô không biết vì sao phu nhân Thượng Hi trịnh trọng phân phó mình như vậy, chẳng lẽ hội nghị kia có quan hệ tới cô?

Mặc dù có nghi ngờ, cô vẫn là nghe lời mà đi vào phòng làm việc của Hi Nguyên.

"Phu nhân, đây là tài liệu ngài muốn." Thư ký cẩn thận đem một túi giấy rất dày giao cho Hi Nguyên, "Mọi người đến đông đủ, đang đợi ngài."

Hi Nguyên gật đầu một cái, nhận lấy tài liệu đi về phía phòng họp.

Trong phòng họp đã ngồi mười mấy người, bọn họ thấy Hi Nguyên đi vào, liền cũng cung kính đứng lên.

"Mọi người ngồi đi." Hi Nguyên phát phát tay với đám người kia một cái, cười ngồi vào vị trí chủ tịch, "Những tác phẩm các vị đề cử tôi đều đã xem qua. Hôm nay chúng ta từ trong những tác phẩm này chọn ra những tác phẩm ưu tú nhất, tôi cảm thấy mấy tác phẩm kia đều không tệ, vậy mời hãy nêu ra cách nhìn nhận của các vị."

Nghe xong ý kiến của Hi Nguyên, mọi người liền bắt đầu ríu rít phát biểu ý kiến.

"Tôi cảm thấy tác phẩm kim cài áo bằng hồng ngọc này rất tốt, thiết kế đi với khăn đơn giản vừa cao nhã lại không làm mất đi tính thời thượng."

"Tôi cho là dây chuyền kim cương hình giọt nước này rất không tệ, nhất là sắc màu của viên kim cương này thật đẹp, có thể nói là cự phẩm trong kim cương."

Mọi người tới một câu anh một ý, đều chỉ ra tác phẩm mà mình ưng ý nhất.

Hi Nguyên từ trong những tác phẩm đó lấy ra tác phẩm trang sức bằng đá quý màu xanh lá do Tiểu Phàm thiết kế, nói với mọi người: "Tôi cảm thấy cái này không tệ, các vị nghĩ sao?"

"Cái này? Phu nhân, cái này thợ làm còn có chút thô, tất cả nguyên liệu dùng đều là đá quý nhân tạo, nếu như chúng ta chọn nó làm tác phẩm vô địch liệu có gì không ổn không?"

"Nói có lý. Phu nhân, đồ trang sức này nguyên liệu chỉ có bảo thạch xanh lá nhân tạo với bạc, nguyên liệu đúng là có chút hơi kém. Chỉ là, tác phẩm này thực sự là được thiết kế rất tinh xảo, khiến cho sự thần bí cùng cao quý của bảo thạch màu xanh lá được tôn lên hết sức tinh tế, lại vẫn không hề mất đi hơi thở của tính thời thượng."

Hi Nguyên cười gật đầu một cái: "Anh nói đúng, chi phí nguyên liệu của tác phẩm này sẽ không vượt qua 2000, nhưng trong tất cả những đồ trang sức

này, bộ này là thiết kế tốt nhất. Các vị nghĩ xem mục đích của cuộc thi thiết kế lần này là gì?"

"Chọn lựa ra tác phẩm tốt nhất."

"Mở rộng danh tiếng của châu báu Thượng Hi."

Mấy nhà thiết kế đều nói ra đáp án của bản thân.

"Sai! Những thứ này đều không quan trọng." Hi Nguyên cười lắc lắc đầu, "Chúng ta là vì thông qua lần so tài này tăng thêm cho công ty một chút máu tươi mới. Tôi cảm thấy một nhà thiết kế tài hoa sẽ không quan trọng anh lấy vật liệu là gì để thiết kế, mà là cần nhìn xem anh làm thế nào tôn lên được vẻ đẹp tinh mỹ của đá quý."

"Phu nhân nói rất đúng." Tất cả mọi người gật đầu tán đồng.

"Tôi đề cử tác phẩm đồ trang sức bằng đá quý xanh lá do tiểu thư Trương Tiểu Phàm thiết kế làm tác phẩm vô địch trong cuộc tranh tài lần này của chúng ta, các vị có ý kiến gì không?" Hi Nguyên dùng ánh mắt dò xét hỏi mọi người.

"Chúng tôi không có ý kiến."

"Được, mọi người tiếp tục." Hi Nguyên hướng mọi người cười cười, lại cùng cấp dưới tiếp tục thảo luận về một vài tác phẩm nổi trội trong cuộc thi.

Tiểu Phàm đang nhắm chán ngồi ở trong phòng làm việc của Hi Nguyên, lấy một tờ giấy lộn ra vẽ vẽ ý tưởng một bản vẽ mới, lúc này, Hi Nguyên mang theo nụ cười hưng phấn xông vào, cười ôm lấy Tiểu Phàm còn đang u u mê mê không hiểu gì: "Nha đầu, chúc mừng cháu!"

"Chúc mừng cháu?" Tiểu Phàm vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, cô chớp chớp đôi mắt đẹp như hai trái nho đen, nghi hoặc nhìn Hi Nguyên.

"Tác phẩm của cháu được chúng tôi chọn làm tác phẩm vô địch trong lần tranh tài này." Hi Nguyên siết chặt gò má mịn màng của Tiểu Phàm, kích động nói.

"Oa!" Tiểu Phàm giống như vừa giành được giải độc đắc ôm chặt lấy Hi Nguyên. Cô hưng phấn thiếu chút nữa hét chói tai. Cô thế nhưng đoạt giải rồi, đây thật là vui mừng ngoài ý muốn. Cô lúc ấy chỉ muốn có thể trúng thưởng là tốt rồi, không phải hướng tới chức vô địch.

"Tiểu Phàm, làm rất tốt, tôi có lời khen ngợi cháu!" Hi Nguyên xoa xoa tóc Tiểu Phàm, tràn đầy cưng chiều nói.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Cùng giường với ông chú

Lăng Khắc Cốt bước xuống thang máy bay tư nhân, từ lối đi chuyên dụng đi ra khỏi phi trường, đi về hướng chiếc xe hơi đang đợi anh. Trên người của anh có một loại lạnh lùng uy nghiêm cùng cao quý khó lòng có thể diễn tả thành lời, khiến phụ tá cùng hộ vệ theo hầu cũng không dám nhiều lời.

Lăng Khắc Cốt ngồi vào chỗ của mình xong, hỏi Bách Hổ theo tới đón anh: "Đứa nhỏ ở Mi cũng không phải là Tiểu Phi. Bách Hổ, bên phía anh có tin tức gì không?"

"Tất cả những đứa nhỏ sinh cùng Tiểu phi năm đó đều đã điều tra qua, không có ai là Tiểu Phi đích thực." Bách Hổ gỡ gỡ tóc ngắn đang chia lên, xin lỗi nói, "Lão đại, là tôi vô năng, không cách nào điều tra ra được người bị đổi với Tiểu Phi."

"Không trách anh được. Bách Hổ, chuyện này ngàn vạn lần không được nói với bé con, nhất định phải bí mật tiến hành điều tra." Lăng Khắc Cốt vỗ vỗ bả vai Bách Hổ, gật đầu một cái với anh.

Bách Hổ sáng tỏ đáp một tiếng: "Lão đại, có phải chúng ta đã đi nhầm hướng không? Mấy năm tôi điều tra đến đã muốn lật tung cả địa cầu lên rồi."

Chân mày Lăng Khắc Cốt không khỏi nhú lại: "Bách Hổ, anh nói tôi mới để ý tới. Có lẽ đứa bé kia cũng không phải sinh ra ở bệnh viện Báo."

"Lão đại, ý cậu muốn nói chuyện của ‘Tiểu Phi’ là có người động tay động chân vào sao?" Bách Hổ đột nhiên hiểu ra, mấy năm này, bọn họ chỉ chuyên tâm điều tra xem Tiểu Phi thực thụ đã bị đổi nhầm tới nơi nào, nhưng không có điều tra đứa nhỏ tên ‘Tiểu Phi’ ở bên cạnh rốt cuộc là chui từ đâu ra.

"Đúng! Bách Hổ, chuyện này giao cho anh. Bé con gần đây bị ‘Tiểu Phi’ làm cho tức giận, tôi muốn chăm sóc cho cô ấy một chút." Tròng mắt đen sắc bén của Lăng Khắc Cốt lạnh lùng nhìn về phía trước.

Mấy năm trước trong lúc vô tình, anh phát hiện nhóm máu của ‘Tiểu Phi’ nhóm máu O, bé con là nhóm máu AB có RH âm tính, đứa bé của bọn họ chỉ

có thể là A hoặc B, không thể nào là nhóm O, Ngân Báo lúc ấy kinh ngạc thiếu chút nữa tự sát để mà tạ lỗi. Trong bệnh viện Báo do Ngân Báo phụ trách, thế nhưng lại để cho người ta đổi mất Tiểu Phi, đây là thất trách cực lớn.

Lúc ấy vì không muốn đánh rần động cỏ, anh kêu Ngân Báo và Bách Hồ giấu giếm chuyện này, bắt đầu lặng lẽ điều tra. Nhưng đã qua rất nhiều năm, bọn họ đã điều tra hết một lượt tất cả đứa nhỏ ra đời cùng năm đó với Tiểu Phi, cũng không tra được con gái của anh rốt cuộc ở nơi nào. Nghĩ đến con gái lưu lạc bên ngoài, mi tâm của Lăng Khắc Cốt liền nhú chặt lại. "Tiểu Phi" có phải chịu khổ hay không? Có chịu ngược đãi hay không? Có được nhận sự giáo dục tốt hay không? Những chuyện này vẫn cứ luôn quanh quẩn trong lòng anh.

"Đứa bé kia!" Bách Hồ nghe nói tới "Tiểu Phi" giả kia, cũng có chút bất lực. "Tiểu Phi" giả kia ý vào được bé con cưng chiều mà vô pháp vô thiên, hư hỏng tùy hứng, thường làm ra những chuyện không ai có thể tha thứ được.

"Bách Hồ, nhất định phải giúp tôi tìm được Tiểu Phi." Lăng Khắc Cốt bậm lòng nói. Anh xem con của người khác thành con gái mình thương yêu nhiều năm như vậy, cuối cùng mới phát hiện đó không phải là con gái của anh. Anh cũng không có vô tình vứt bỏ "Tiểu Phi", nhưng anh muốn con gái ruột thịt của anh trở về.

"Lão đại, cho dù có chết tôi cũng nhất định phải tìm được Tiểu Phi." Bách Hồ trịnh trọng cam kết với Lăng Khắc Cốt. Anh nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào điều tra bằng ra đứa nhỏ đáng thương kia.

"Không nghiêm trọng như vậy." Nghe được lời Bách Hồ nói, Lăng Khắc Cốt không khỏi cười lên, "Bách Hồ, Lần này tôi đi Mĩ có gặp được Duẫn Nhi."

"Duẫn Nhi? ! Con bé thế nào? Tôi hơn mấy tháng không có qua thăm nó, rất nhớ con bé rồi." Bách Hồ vừa nghe đến con gái của mình, liền lấy lại tinh thần. Ba năm trước đây, Duẫn Nhi cùng Thượng Tể đi Mĩ du học, anh vốn là không nỡ để Duẫn Nhi đi, nhưng Duẫn Nhi cố chấp nhất định cùng đi với Thượng Tể, anh chỉ đành để công chúa nhỏ của anh đi Mĩ. Cặp "vợ chồng son" kia không biết quan hệ dạo này có khá hơn chút nào không, Tiểu Tể tính khí có còn khó chịu như lúc trước không.

Lăng Khắc Cốt từ trong túi móc ra một cái máy quay Digital ném cho Bách Hồ: "Đây! Duẫn Nhi bảo tôi đưa cho anh. Trở về với Nhạc Nhạc cùng nhau xem đi."

"Ha ha ha!" Bách Hồ sáng khoái cười to. Anh cùng Nhạc Nhạc chỉ sinh độc nhất có đứa nhỏ Duẫn Nhi này, năm đó thấy Nhạc Nhạc sanh con khổ sở như vậy, anh lập tức đi "triệt sản". Anh cả đời này, có hai bảo bối Nhạc Nhạc và Duẫn Nhi như vậy đã quá đủ rồi, không cần phải sinh con trai.

Thấy khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Bách Hồ, Lăng Khắc Cốt buông lỏng nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Khi Lăng Khắc Cốt về đến nhà, đã hơn tám giờ tối. Anh vừa đi vào phòng khách, Hi Nguyên liền cười tươi tiến tới đón anh: "Về rồi, em hôm nay bận quá, không tới phi trường đón anh được."

Lăng Khắc Cốt ôm lấy Hi Nguyên hôn một cái, trong mắt nồng đậm tình yêu: "Đừng để mệt nhọc quá, quá bận rộn thì kiếm thêm mấy phụ tá đi."

"Hai ngày trước em tìm được một phụ tá, đứa bé kia rất có tiềm lực." Hi Nguyên hả hê cười nói. Bởi vì có Tường Tiểu Phàm, công việc của cô nhẹ nhõm rất nhiều.

"Vậy thì tốt." Lăng Khắc Cốt ôm lấy vai Hi Nguyên, ôm cô ngồi vào trên ghế sa lon.

Hi Nguyên giống như đứa bé, cuộn lại trong ngực của anh, mỉm cười nhìn gương mặt tuần tú vẫn không có mấy dấu hiệu tuổi già của Lăng Khắc Cốt. Cũng đã gần 30 năm rồi, anh trong mắt cô vẫn là người đàn ông anh tuần nhất. Cô cảm thấy mình yêu anh vĩnh viễn cũng không đủ.

"Tiểu Phi còn chưa về sao?" Lăng Khắc Cốt liếc nhìn trên lầu an tĩnh, cau mày hỏi.

"Đứa nhỏ Tiểu Phi này, bị em chiều hư rồi, em mới nói nó có vài câu liền bỏ nhà đi, hai ngày không có về." Hi Nguyên gác cảm lên vai Lăng Khắc Cốt, sâu kín thở dài một cái.

"Đừng quá quan tâm, Tiểu Phi cứ để anh trông nom." Lăng Khắc Cốt có chút đau lòng xoa xoa mi tâm đang nhú chặt của Hi Nguyên, nhẹ giọng an ủi cô.

"Tốt quá, anh đã về" Hi Nguyên đưa đôi tay ra, ôm thật chặt hông của Lăng Khắc Cốt, ngửa mặt nhìn Lăng Khắc Cốt, "Lăng, em rất nhớ anh. Anh đừng đi nước ngoài nữa có được không? Em muốn anh ở bên em."

Bởi vì sự nghiệp của Lăng Khắc Cốt trải rộng toàn cầu, anh trong một năm thì có tới 3/10 thời gian sẽ dùng để bay khắp thế giới, cô cũng còn phải quản lý công ty, tự nhiên cũng không có biện pháp nào cùng đi với anh. Những ngày phải tách ra, nhớ nhưng trong cô sẽ càng mãnh liệt.

"Đợi sang năm Tiểu Tể lấy được học vị bác sĩ, anh sẽ để cho nó tiếp quản. Đến lúc đó, anh sẽ đưa em đi du lịch vòng quanh thế giới." Lăng Khắc Cốt ôm Hi Nguyên đến trên đùi, giống như một cặp vợ chồng trẻ ôm chặt lấy cô. Mặc dù đã là vợ chồng già, nhưng tình cảm giữa hai người còn nồng đậm hơn cả người trẻ tuổi.

"Thật sao?" Hi Nguyên hưng phấn ôm hông cường tráng của Lăng Khắc Cốt, vui mừng thiếu chút nữa thét chói tai.

Lăng Khắc Cốt捏 cái mũi dọc dừa của Hi Nguyên, cưng chiều cười nhẹ: "Anh có gạt em bao giờ chưa?"

"Thật hy vọng Tiểu Tề ngày mai sẽ tốt nghiệp." Hi Nguyên ngang ngược cười nói.

Lăng Khắc Cốt cúi đầu, mang theo nụ cười thỏa mãn hôn lên cánh môi xinh đẹp của Hi Nguyên xinh. . . .

Nửa đêm, Lăng Thượng Phi lặng lẽ mở cửa chính lâu đài Tĩnh Nguyệt, nhẹ nhàng đi vào. Cô đi tới phòng khách, đèn lớn phòng khách liền được người bật sáng choang, cô liền chẳng thể trốn vào đâu, lộ diện ngay trước tầm mắt của Lăng Khắc Cốt.

"Con còn biết trở về nhà sao?" Lăng Khắc Cốt khinh thường liếc nhìn Lăng Thượng Phi.

"Cha. Ủ. Ngài trở về lúc nào?" Lăng Thượng Phi đôi mắt đang say lơ đãng híp lại, chợt dạ hỏi. Cô thế nào xui xẻo lại bị người cha nghiêm nghị này bắt được? Xem ra lại phải dừng lại ở đây mà nghe giáo huấn rồi.

"Con nhìn lại mình xem còn thấy có dáng vẻ của một cô gái sao? Một thân mùi rượu, vài vóc trên người so với đồ bơi còn ít hơn!" Mặc dù Lăng Thượng Phi không phải con gái ruột thịt của anh, nhưng cũng là anh cùng Hi Nguyên từ nhỏ nuôi lớn, anh thật không hi vọng thấy cô biến thành một đứa nhỏ hư hỏng.

"Cha, cha thật là lạc hậu." Lăng Thượng Phi kéo quai áo đã trượt khỏi bả vai lên, chỉnh sửa y phục một chút, sau đó cười nói: "Bây giờ các cô gái trẻ đều ăn mặc như vậy, cái này gọi là tân thời."

Lăng Khắc Cốt tức giận phất tay cho cô một cái tát: "Làm con gái của ta thì an phận một chút cho ta! Tất cả những thứ đồ hở hang này đều vứt hết đi cho ta! Ngày mai nếu còn để ta thấy con mặc lộ liễu như vậy nữa, thì con mau cắt khỏi lâu đài Tĩnh Nguyệt cho ta!"

Lăng Thượng Phi đột nhiên bị đánh, đau đến mắt nỏ đom đóm cũng không dám không vâng lời: "Cha, ngài đừng nóng giận, con sẽ đi thay ngay."

Thấy Lăng Thượng Phi ảo não muốn lên lầu, Lăng Khắc Cốt nghiêm nghị quát lên: "Đứng lại!"

"Cha, còn có chuyện gì?" Lăng Thượng Phi cẩn thận từng li từng tí cúi đầu, dùng dư quang khóe mắt len lén lo lắng nhìn về mặt Lăng Khắc Cốt.

"Không cho phép lại chọc giận mẹ nữa! Nếu không ta liền thông báo từ đứa con gái như con!" Giọng nói của Lăng Khắc Cốt tràn đầy âm lãnh, khiến Lăng Thượng Phi bị sợ đến dựng tóc gáy.

"Con biết rồi." Lăng Thượng Phi nói xong, như một làn khói bỏ chạy lên lầu, ở lại nhiều thêm một giây cùng Lăng Khắc Cốt cũng không dám.

Nhìn bóng lưng Lăng Thượng Phi, Lăng Khắc Cốt bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Anh cũng không muốn quá nghiêm nghị đối với Tiểu Phi, nhưng con bé càng ngày càng trở nên không hiểu chuyện, còn khiến bé con phiền lòng như vậy. Không biết con gái ruột thịt của bọn họ có phải cũng ngang ngược tùy hứng giống như Tiểu Phi vậy hay không. Anh cảm thấy con gái của anh nhất định sẽ đáng yêu giống như bé con vậy.

"Tiểu Phi, cha nhất định sẽ tìm được con." Lăng Khắc Cốt đầy tự tin thầm nói.

Cho dù phải đào ba thước đất, anh cũng muốn tìm ra con gái ruột của anh.

.

Tối nay, Tiểu Phàm đột nhiên có cảm hứng, cô nằm ở bàn chui đầu chỉ vẽ thiết kế hết toàn bộ 5 giờ đồng hồ. Đợi cô vẽ xong thì đã là ba giờ đêm. Cô lên gân cốt một cái, đang muốn đi ngủ, liền nghe thấy tiếng xe hơi đi vào trong sân vườn.

Ông chú anh tuấn về rồi?

Tiểu Phàm len lén đi tới trên ban công, quan sát Thảm Đan trong sân. Chỉ thấy anh tinh thần phấn chấn đi xuống xe, một chút mệt mỏi cũng không thấy, giống như làm việc đến ba giờ đêm đối với anh mà nói là chuyện rất bình thường, đơn giản.

Thảm Đan đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa sổ gian phòng Tiểu Phàm, dưới ánh đèn trong suốt, thân thể Tiểu Phàm rõ ràng xuất hiện trong tầm mắt của anh. Anh không khỏi nhếch lên khóe môi, lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Tiểu Phàm bị sợ đến lập tức trốn ra phía sau rèm cửa sổ. Anh ta tự nhiên lại nhìn lên cửa sổ phòng cô làm cái gì?

Tiểu Phàm vỗ ngực một cái, liền quay về giường đi ngủ.

Tiểu Phàm bò lên giường đang muốn ngủ, liền nghe thấy tiếng động truyền tới từ cửa phòng ngủ.

Chẳng lẽ Thảm Đan lại muốn gọi cô đi làm đồ ăn khuya?

Cô còn chưa có xuống giường, liền nhìn thấy hai tròng mắt đen của Thảm Đan híp lại, bước chân mạnh mẽ xông tới. Anh vừa đi vào vừa cởi áo sơ mi, giống như nơi này là phòng của anh vậy.

"Tiên sinh Thảm, chú làm gì vậy?" Thấy Thảm Đan nằm chết dí trên giường của mình, Tiểu Phàm sợ hết hồn. Cô nắm chặt trước ngực, kinh ngạc hỏi.

"Không ngủ thì còn có thể làm được cái gì? Thật ồn ào!" Thảm Đan mang theo hơi rượu vurun tay ra, một tay kéo Tiểu Phàm vào trong ngực, "Ngủ!"

"Sao chú lại chạy tới phòng của tôi ngủ?" Tiểu Phàm ở trong lòng anh giãy giụa. Người đàn ông này, mới vừa rồi lúc xuống xe rõ ràng nhìn còn thấy rất tỉnh táo, thế nào vừa lên lầu lại say thành ra như vậy rồi?

"Câm miệng! Đừng làm nhảm...! Trong phòng của tôi lúc nào thì nuôi con quạ đen?" Thẩm Đan nhú nhú cặp lông mày tuấn tú, bộ dạng say rượu lơ mơ. Tròng mắt đen của anh hí lại buồn cười thường thức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tiểu Phàm, càng ngày càng cảm thấy thú vị.

"Đây là phòng của tôi! Tiên sinh Thẩm, chú đi nhầm. Úmnh. phòng. mất. rồi." lời nói của Tiểu Phàm bị nụ hôn bá đạo của Thẩm Đan chặn lại.

Anh chẳng những chiếm giường của cô, còn chiếm môi cô.

Ông chú ghê tởm!

Tiểu Phàm dùng chân gạt sức đá Thẩm Đan, lại phát hiện mình căn bản không làm gì được. Hai chân của anh giống như hai cây kim sắt, đặc biệt khóa chặt thân thể cô, không có cách nào nhúc nhích. Ở trong ngực Thẩm Đan, cô cũng chỉ là một con gà nhỏ, bị con ưng già tận tình trêu đùa.

Tiểu Phàm tức giận tròn to hai mắt, nhưng ánh mắt của cô không mang theo một chút lực uy hiếp, nên tiện nghi vốn đang bị chiếm cũng không giảm đi chút nào. Nụ hôn của Thẩm Đan càng trở nên nóng bỏng, đảo loạn trái tim vốn chưa từng một lần bị đàn ông cay mớ của cô.

"Đáng ghét!" Tiểu Phàm nắm lồng ngực cường tráng của Thẩm Đan, muốn ngăn cản anh tiếp tục.

"Thật là thoải mái." Thẩm Đan đột nhiên từ trong miệng phát ra một tiếng lầu bầu say mê, Tiểu Phàm giận đến thật muốn cầm một con dao giết chết anh ta.

Khi tay Thẩm Đan hướng về phía hông của cô thì cô liền cho rằng anh lại muốn làm chuyện kia, bấp thập toàn thân bởi vì hốt hoảng mà căng thẳng. Chỉ là ngoài dự liệu của cô, Thẩm Đan chỉ lấy tay ôm sát hông của cô, ấn cô vào trước ngực, cũng không có động tác nào tiến thêm. Môi của anh chạm vào cánh mũi phẫn hồng của cô, hô hấp nóng bỏng càng phả mạnh lên gương mặt của cô, hình như anh đang từ từ ngủ thiếp đi.

Tiểu Phàm nghĩ đẩy bàn tay to của anh ra, lại phát hiện hơi sức anh quá lớn, cho dù ngủ thiếp đi, cô cũng không cách nào đẩy anh ra được. Cô chỉ có thể chấp nhận nằm im ở trong ngực anh. Ngực của cô không ngừng bùm bùm nhảy loạn. Đây là lần thứ hai cùng anh ngủ ở trên một cái giường, lần này cô rất tỉnh táo, cho nên mặt đỏ giống như quả táo. Thẩm Đan với mùi xạ hương đầy nam tính tràn ngập cánh mũi cô, khiến cho cô say mê.

Xuyên thấu qua ánh đèn yếu ớt, Tiểu Phàm nhìn vào gương mặt anh tuấn của Thẩm Đan. Anh ta cũng đã ngoài bốn mươi tuổi rồi, vẫn còn đẹp trai bức người, trên người có một loại sức quyến rũ cao nhã thành thực. Ánh mắt Tiểu Phàm rơi vào cánh môi hình trái tim khêu gợi của anh, liền lại nhớ tới nụ hôn của anh.

Cái ông chú đáng ghét này, rốt cuộc coi cô là cái gì?

Cô chỉ là cô hầu gái của anh ta, cũng không bao gồm làm ấm giường!

Mặc dù bọn họ cũng đã sớm xảy ra qua quan hệ.

Tiểu Phàm cảm thấy kỳ cục, dùng tay chống đỡ lồng ngực để trần của Thẩm Đan, bên dưới cần cổ là lồng ngực màu đồng cổ với những cơ thịt săn chắc, sờ rất mê người.

Tiểu Phàm cảm giác mình có chút giống sắc nữ, vậy mà lại nghĩ muốn sờ xoạc lồng ngực của Thẩm Đan.

Cô nhắm thật chặt mắt lại, ra lệnh cho mình ngủ. Nếu đuổi Thẩm Đan không đi, không thể làm gì khác hơn là đành phải chờ tới ngày mai anh ta tỉnh lại rồi mới nói tiếp đi.

Không biết đã trải qua bao lâu, cô mới từ từ thiếp đi trong ngực Thẩm Đan.

Thẩm Đan nhếch khóe môi, tròng mắt đen tinh nhuệ bỗng chốc mở ra. Anh cúi đầu nhìn dung nhan tinh xảo đang say ngủ của Tiểu Phàm, trong mắt có loại trầm mê: "Vật nhỏ, có phải cảm thấy tôi rất đẹp trai hay không?"

Đối với giấy giụa của Tiểu Phàm anh đều thấy hết. Anh không tin cô đối với mình không có cảm giác.

Nhẹ nhàng hôn một cái lên cánh môi ngọt ngào của Tiểu Phàm, anh bá đạo về chặt thân thể của cô vào với mình, dùng tứ chi khóa cô lại, sau đó mới thả lỏng tâm tình tiến vào giấc ngủ.

"Tương Tiểu Phàm, làm sao em lại lần mò lên giường của tôi vậy hả?"

Tiểu Phàm bị tiếng rống to kinh ngạc của Thẩm Đan đánh thức, cô mở đôi mắt đẹp còn đang mê mang ra, nhìn về mặt kinh ngạc của Thẩm Đan: "Tôi? Chạy lên giường của chú?"

Tiểu Phàm cảm thấy rất buồn cười, cô chỉ mọi thứ trong phòng, nói với Thẩm Đan: "Xin nhìn cho rõ ràng đây là phòng của ai rồi hãy nói!"

Thẩm Đan nhăn mày, nhìn lướt qua gian phòng, sau đó xoa trán của mình, không hiểu, nói: "Làm sao em lại kéo tôi tới phòng của em vậy?"

Tiểu Phàm bị anh tức chết, cô chỉ vào lỗ mũi Thẩm Đan, ào ão quát: "Quý mới có thể đem chú tới phòng của tôi! Rõ ràng là chú xông vào phòng tôi, cứng rắn ôm người ta ngủ, hơn nữa còn cưỡng cưỡng"

"Cưỡng cái gì?" Thẩm Đan cúi thấp người xuống, câu hỏi chứa đựng ý cười.

"Biết rõ còn hỏi." Tiểu Phàm đỏ mặt nói không ra lời.

"Có phải như thế này hay không?" Thẩm Đan đột nhiên bắt lấy cánh môi của Tiểu Phàm, bá đạo, nóng bỏng hôn vào trên môi của cô.

"Buông ra. Ừm. Tôi." Tiểu Phàm bị anh đột nhiên hôn làm cho tay chân luống cuống, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Anh ta sao có thể lại cưỡng hôn cô?

"Thật ngọt!" Thẩm Đan đưa đầu lưỡi ra liếm liếm môi Tiểu Phàm, "Tuồng Tiểu Phàm, em phải chịu trách nhiệm đối với tôi đấy!"

"Cái gì?" Tiểu Phàm bị lời nói của Thẩm Đan làm cho chấn động, cô đẩy Thẩm Đan ra, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Rõ ràng là anh sàm sỡ cô, lại muốn cô phải chịu trách nhiệm.

"Em khiến cho tôi phân tâm, chỉ muốn hôn em. Em không chịu trách nhiệm thì ai chịu trách nhiệm đây?" Thẩm Đan ôm Tiểu Phàm lại, dùng giọng nói khàn khàn hỏi ngược lại.

"Cũng đâu phải tôi muốn để cho chú hôn tôi chứ!" Tiểu Phàm huơ nắm đấm, nện một quả lên gương mặt tuấn tú của Thẩm Đan. Đối với một kẻ ác như anh ta thì phải lấy ác trị ác. Cô đẩy Thẩm Đan đang bụm mặt ra, ngang ngược nói: "Còn dám tùy tiện hôn tôi, tôi liền đánh chú đến không nhìn ra dung mạo nữa mới thôi!"

Thẩm Đan giang hai tay, cười nói: "Em đã đánh rồi, tiếp theo nên là tôi hôn em."

Nói xong, Thẩm Đan không cần quan tâm đến mặt bị thương, anh trực tiếp đụng ngã Tiểu Phàm, lại nhào vào găm, cắn.

"A! Khốn kiếp! Chú thôi! Không cần cắn nữa!" Tiểu Phàm bị anh cắn đến khiến cả người ngứa ngáy khó nhịn, tiếp tục như vậy nữa, cô nhất định sẽ đầu hàng. Ai bảo kỹ thuật của anh tốt như vậy.

Thẩm Đan giảm sức lực, lại vẫn không chịu buông tay. Anh mút lấy môi dưới Tiểu Phàm, đồng thời sử dụng đầu lưỡi nhẹ nhàng vuốt ve, giữa lúc cô lăm lăm phản đối thì anh liền cạy mở hàm răng ngọc của cô ra, cái lưỡi mạnh mẽ đâm vào trong miệng của cô, tận tình chơi đùa cùng với cái lưỡi ngọt ngào của cô.

"Ừm. Không cần." khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Phàm giấy dứa, muốn cự tuyệt.

Thế nào cùng Thẩm Đan ở chung một chỗ, cô trở nên có chút không còn giống mình nữa? Cô vậy mà lại khát vọng nụ hôn của anh xâm nhập thêm một chút.

"Em phải!" Thẩm Đan hôn cuồng dã mãnh liệt, cho đến khi Tiểu Phàm thiếu chút nữa hít thở không thông, anh mới buông cô ra, bồng cô vào trong ngực, dùng giọng nói trầm thấp khêu gợi, nói: "Làm người phụ nữ của tôi."

"Không làm!" Tiểu Phàm liều mạng không chế nhịp tim của mình, nói gì cũng không chịu thỏa hiệp.

"Không phải em thích tôi hôn em sao?" Thẩm Đan cắn cánh môi Tiểu Phàm, đôi tròng mắt đen nóng bỏng nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của cô.

"Không thích." Tiểu Phàm cố chấp trả lời. Cho dù thích cô cũng sẽ không thừa nhận! Ai bảo cái người này lại bá đạo, cường thế như vậy? !

"Tiểu tử dối trá" Thẩm Đan nặng nề cắn một cái, không cam lòng nói.

"Chú là chó à! Lại thích cắn người như vậy!" Tiểu Phàm đau đến cau mày. Môi của cô khẳng định bị anh cắn nát rồi.

"Tôi chỉ thích cắn em." Thẩm Đan ngậm vành tai Tiểu Phàm, vừa mút cắn, vừa mê hoặc cười nhẹ. Khi hàm răng anh ấn lên cổ Tiểu Phàm thì thân thể Tiểu Phàm nhẹ nhàng run rẩy.

"Không. Muốn. Sẽ bị người. Thấy." Khi anh lại in hằn thêm một dấu hôn nữa lên cổ cô. Mặt của Tiểu Phàm hiện lên một vầng mây đỏ, mắc cỡ đến không dám mở mắt.

"Vậy tôi sẽ hôn ở chỗ người ta không thấy được." môi Thẩm Đan lăm bộ muốn dúi xuống.

Tiểu Phàm ngượng ngùng đẩy Thẩm Đan ra, đỏ mặt trách cứ: "Sắc lang!"

Thẩm Đan cười ha ha, anh hài lòng nhìn vết hôn trên cổ Tiểu Phàm, hả hê nói: "Đây là dấu ấn của tôi! Vật nhỏ, không cho phép để người khác đụng vào em!"

"Tôi không phải là chú!" Tiểu Phàm nhảy xuống đất, nắm lấy trang phục của mình chạy vào phòng vệ sinh.

"Vật nhỏ mê người." Thẩm Đan liếm liếm hương vị ngọt ngào lưu lại trên môi, trầm mê mà cười nói.

Anh càng ngày càng thích cô gái nhỏ Tưởng Tiểu Phàm này, thậm chí vượt qua tình cảm năm đó đối với bé con. Nhiều năm như vậy, anh từng có không ít phụ nữ, nhưng vẫn không có người phụ nữ nào chỉ cần một nụ hôn đã khiến anh động lòng. Xem ra không phải anh không có số hào hoa, mà là vận hào hoa của anh chưa tới thôi. Tưởng Tiểu Phàm chính là đóa hoa đào chỉ nở vì anh.

Thẩm Đan đặt đôi chân dài xuống đất, nhặt lên áo sơ mi đem qua bị anh ném trên đất, anh nhẹ nhàng rời khỏi căn phòng của Tiểu Phàm

Tiểu Phàm mặc quần áo tử tế xong mở cửa phòng vệ sinh ra, lạng lẽ ra bên ngoài chải lại tóc, thấy Thẩm Đan đã rời đi, cô mới thả lỏng, lớn mật bước ra ngoài.

Cô ngược nhìn kim đồng hồ treo trên tường xong thì thiếu chút nữa thét chói tai. Đều do Thẩm Đan, hôm nay là lần đầu tiên cô rời giường sau 7 giờ. Kiểu này thì sẽ trễ giờ đi làm rồi. Cô nắm túi xách tay lên chạy xuống lầu.

"Tưởng Tiểu Phàm, đồ ăn sáng của tôi đâu?" Thẩm Đan một phát bắt được Tiểu Phàm đang muốn chạy trốn, chậm rãi hỏi.

"Hả, đồ ăn sáng! Tự mình đi mua đi!" Tiểu Phàm hất tay Thẩm Đan ra, vội vàng chạy đi.

Thẩm Đan mở sải chân dài ra, chỉ vài bước đã đuổi kịp Tiểu Phàm, anh bá đạo lôi cô ngồi vào trong xe của mình: "Em đi mua cho tôi!"

"Thẩm Tổng, tôi bị muộn giờ rồi! Đây đều là do chú làm hại!" Tiểu Phàm chỉ chỉ đồng hồ vàng Rolex trên cổ tay anh, bất mãn kháng nghị.

"Ai bảo em mê người như vậy?" Thẩm Đan hung hờn trả lời. Anh ôm sát Tiểu Phàm, nói gì cũng không để cho cô xuống xe. Tài xế nhìn thấy anh ra hiệu, liền khởi động xe, lái đi.

"Chú...chú, chú... quả thật không thể nói lý!" Tiểu Phàm bị hành động của Thẩm Đan làm cho giận tới không thốt nên lời, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng huyết đỏ bừng.

Người cường hèn cô là anh, lại vẫn nói anh không sai, mà là lỗi của cô.

"Tôi muốn ăn điểm tâm, em không làm cho tôi ăn, thì phải theo tôi!" Thẩm Đan bá đạo cười nói.

"Hừ!" Tiểu Phàm giận đến không để ý đến anh nữa, xoay đầu qua bên kia.

Thẩm Đan cũng không có ép buộc cô nhìn qua mình, anh chỉ là dùng một đôi mắt đen tinh xảo nóng bỏng canh chừng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cùng với vết hôn rõ ràng trên cổ cô

Anh muốn ở trên cơ thể cô in hằn lại dấu ấn ký của mình, để cho những tên đàn ông khác không thể mơ ước đựng vào.

Tiểu Phàm bị Thẩm Đan ép buộc đi vào một nhà hàng lớn ăn một bữa sáng phong phú. Sau khi ăn xong bữa sáng, cô mới biết bữa sáng mình làm đơn giản tới cỡ nào, mùi vị khó ăn đến cỡ nào. Cô thật không rõ Thẩm Đan có tiền, tại sao không tới nhà hàng ăn điểm tâm, còn ngày ngày chịu đựng bị đầu độc bởi tài nấu nướng của cô?

"Ăn no chưa?" Tiểu Phàm đá Thẩm Đan một cước. Anh ta ăn nhàn nhã đến như vậy, chẳng thèm quan tâm chút nào tới tâm tình lo lắng sốt ruột của cô. Cô cũng đã sắp bị muộn rồi!

"Chưa. Chỉ cần có em ở đây trước mắt tôi, tôi vĩnh viễn đói." Thẩm Đan có thâm ý khác cười cười. Lời của anh khiến Tiểu Phàm giận đến đỏ mặt, cô căm tức gầm nhẹ: "Sắc lang! Mau ăn!"

Thẩm Đan để dao đĩa xuống, quyết định không trêu chọc Tiểu Phàm nữa. Anh lau ót đứng dậy, kéo tay của cô đi ra ngoài: "Tôi đưa em đi làm."

"Không!" Tiểu Phàm cũng không muốn để cho anh đưa đi. Cô không muốn để cho người ta thấy cô đi chung với cái người đại phú ông này.

"Em phải!" Thẩm Đan đầy uy hiếp nói. Âm điệu mặc dù không cao, lại làm cho Tiểu Phàm không có cách nào phản kháng, cô chỉ có thể lựa chọn nghe lời, để cho anh dùng chiếc Lamborghini của mình đưa cô tới chỗ làm.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124

Cách châu báu Thượng Hi còn khoảng hơn 100 mét, Tiểu Phàm liền kêu Thẩm Đan dừng xe. Cô cũng không muốn để người ta thấy Thẩm Đan đưa cô

tới.

Thẩm Đan ôm lấy hông của Tiểu Phàm, ngón trỏ vuốt ve cánh môi của cô: "Nhớ nghĩ tới tôi."

Tiểu Phàm đẩy Thẩm Đan ra, đỏ mặt trừng anh: "Đừng có mơ!"

Cô vội vàng mở cửa xe nhảy xuống. Cho đến khi đã chạy vào Châu báu Thượng Hi, gương mặt đỏ hồng của cô vẫn không giảm đi.

Thấy Hi Nguyên, cô vội vàng cung kính cúi người: "Phu nhân khỏe."

Hi Nguyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của cô, hòa ái cười nói: "Chạy tới hả?"

Tiểu Phàm ngượng ngừng gãi gãi cái ót, giải thích với Hi Nguyên: "Hôm nay không cẩn thận đẩy muộn ạ."

Hi Nguyên nghe xong, xoa xoa đầu của cô, đầy yêu thương nói: "Không cần phải gấp, tôi công ty muộn một chút cũng không sao."

"Tôi muộn luôn không nên. Huống chi mỗi lúc cháu có tiết học thì lại phải tới trường, thời gian thực sự ở công ty làm việc cũng không nhiều lắm, cháu nên nỗ lực làm việc cho tốt mới phải." Tiểu Phàm nhìn Hi Nguyên lộ ra khuôn mặt tươi cười khả ái, nụ cười của cô khiến Hi Nguyên sùng sốt. Gương mặt này sao càng nhìn lại càng cảm thấy vô cùng quen thuộc? Cô cảm thấy mình và Tiểu Phàm dường như đã quen biết từ kiếp trước vậy, cô thật muốn có một cô con gái giống như Tiểu Phàm.

"Cháu cố gắng hết sức là tốt rồi." Hi Nguyên vỗ vỗ bả vai Tiểu Phàm, cười đi trở về phòng làm việc của mình.

Tiểu Phàm đối với sự khéo hiểu lòng người của phu nhân Thượng Hi vô cùng cảm kích, càng thêm sùng bái cô ấy. Cả buổi sáng, cô luôn ra sức làm việc. Cô ôm một xấp tài liệu từ phòng sao chụp trở về, thấy Hàn Tuấn Vũ đứng tựa cửa phòng làm việc của quản lý, dùng ánh mắt tà mị liếc nhìn cô, khoe môi với nụ cười tà của anh ta khiến cô cảm thấy bất an cúi thấp đầu. Người đàn ông này là họa thủy. Đây là định nghĩa đơn thuần của Tiểu Phàm đối với Hàn Tuấn Vũ. Cô muốn cách cái tên mỹ nam họa thủy này ra xa một chút. Nhưng cô lại chỉ có thể đi qua bên cạnh anh ta mới có thể trở lại phòng làm việc. Cô nhắm mắt nghiêng người, muốn đi qua bên cạnh Hàn Tuấn Vũ.

"Nhìn thấy tôi thế nào mà lại không đánh tiếng chào hỏi nhỉ?" Hàn Tuấn Vũ tà mị cúi thấp đầu, dùng một đôi mắt đen mị hoặc chăm chú nhìn vào đôi mắt to tròn đang lóe lên của cô.

"Chào Công tử Hàn." Tiểu Phàm cười cười ứng phó, khẽ cúi người muốn chen qua chỗ anh ta đang đứng.

"Quay lại!" Hàn Tuấn Vũ thoát cái túm Tiểu Phàm trở lại, anh vây cô ở trên vách tường, bá đạo, ác ý cười ghé sát cô, "Không cho tránh tôi!"

"Công tử Hàn, anh tới chơi đùa tôi mặc kệ anh, nhưng bản thân tôi còn phải làm việc, không rảnh chơi với anh." Tiểu Phàm quật cường ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Hàn Tuấn Vũ.

Ánh mắt Hàn Tuấn Vũ quá mức cường thế, làm cho cô không dễ dàng né tránh được.

"Tôi không phải là tới chơi. Em là đối tác của tôi, chúng ta trước khi bước vào chiến dịch tuyên truyền cho những sản phẩm kia thì cần phải quen thuộc nhau trước đã, nếu không sao có thể diễn thành một đôi tình lữ?" Hàn Tuấn Vũ cười tà đầu khẽ nghiêng, môi mông dần dần áp xuống gần cánh môi hồng của Tiểu Phàm.

Ở thời điểm môi mông của anh ta cách cô còn có một millimet, Tiểu Phàm đột nhiên nhấc gối tấn công, mặc dù không có đánh trúng Hàn Tuấn Vũ, nhưng trong lúc anh ta né tránh cô cùng thành công tránh thoát anh ta, chạy vào phòng làm việc của quản lý.

Hàn Tuấn Vũ không hôn được cười tà sờ sờ cánh môi mình, lắc đầu tiếc nuối.

"Bác gái, cháu tới rồi." Hàn Tuấn Vũ đẩy cửa ra, đi vào phòng làm việc của Hi Nguyên.

Tiểu Phàm nhìn thấy anh ta đi vào, khinh thường hừ lạnh một tiếng, lại cúi đầu tiếp tục chỉnh sửa lại tài liệu.

"Tiểu Vũ, cháu tới vừa đúng lúc, bác đang muốn bàn với cháu một chút về chuyện quảng bá lần này." Hi Nguyên cười kéo Hàn Tuấn Vũ qua, cùng anh ngồi vào trên ghế sa lon.

Tiểu Phàm liếc Hàn Tuấn Vũ một cái, liền ôm vài thứ tài liệu đã sửa sang xong đi ra ngoài.

Có vài thiết kế cô cần đưa đến phòng thiết kế, còn có một vài thứ phải đưa tới phòng tài vụ. Đợi cô chạy quanh một vòng trong công ty trở về, Hàn Tuấn Vũ đã nói chuyện xong với Phu nhân Thượng Hi, đang đứng ở cạnh bàn làm việc của cô nhìn một vài bản vẽ thiết kế của cô.

Tiểu Phàm ngượng ngừng chạy tới, một tay gạt lại mấy bản vẽ của mình: "Ai cho anh xem?"

Hàn Tuấn Vũ khoanh hai tay trước ngực, hài hước cười nói: "Em thiết kế ra tác phẩm không phải là để người ta nhìn ngắm hay sao?"

"Không cho anh xem." Tiểu Phàm vội vã giấu thiết kế của mình vào ngăn kéo, cố ý duy trì một khoảng cách nhất định với Hàn Tuấn Vũ.

Cô không cần gấp gờ quá nhiều với bạn trai của Lăng Thượng Phi, tránh cho lại rước lấy sự trả thù của Lăng Thượng Phi. Sau khi biết được quan hệ giữa phu nhân Thượng Hi với Lăng tiểu thư, cô phải hết sức cố gắng tránh để không gây thêm mâu thuẫn với Lăng Thượng Phi nữa. Không phải là bởi vì cô sợ, mà là bởi vì cô kính trọng Phu nhân Thượng Hi.

"Không để tôi ngắm đồ, thì tôi ngắm em vậy." Hàn Tuấn Vũ hai tay chống trên mặt bàn, mê hoặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Tiểu Phàm. Gương mặt của cô không hề điểm phấn nhưng so với những phụ nữ trang điểm cầu kì còn đẹp hơn, anh cảm thấy cứ nhìn cô như vậy cũng là một loại hưởng thụ.

"Đều không cho nhìn!" Tiểu Phàm quay lưng lại, che mặt của mình. Bị anh ta nhìn chằm chằm như vậy, khiến cho cô cảm thấy mình giống như một con chuột bạch trong phòng thí nghiệm.

Hàn Tuấn Vũ vòng qua cái bàn, bắt được hai tay của cô, ép buộc cô bỏ tay xuống. Thân hình cao lớn của anh ta hơi cúi xuống nhìn thẳng vào mặt cô, nụ cười mang theo mười phần dụ dỗ, nói: "Tôi mạn phép cứ muốn ngắm em đây."

Tiểu Phàm nhìn con mắt anh tuấn đầy khiêu khích của Hàn Tuấn Vũ, giận đến muốn giết chết anh ta.

Hàn Tuấn Vũ buồn cười, đôi mắt đẹp tà mị cong cong, đang muốn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang tức giận của Tiểu Phàm.

"Các người đang làm gì?" Lăng Thượng Phi bất mãn kêu gào xông lại, cô ta lao tới kéo Hàn Tuấn Vũ ra, giáng một cái tát vào mặt Tiểu Phàm, "Tưởng Tiểu Phàm, cái con hồ ly tinh này! Mày là đang nghĩ muốn quyến rũ anh Hàn Tuấn Vũ của tao sao? Táo đánh chết mày!"

Tiểu Phàm bị cô ta vừa đá vừa đập ngã trên mặt đất, cô che mặt bị đánh đau, bất mãn trừng mắt về phía Hàn Tuấn Vũ.

Hàn Anh Tuấn Vũ nhú mày ông ôm lấy hông của Lăng Thượng Phi, mạnh mẽ nhắc cô ta ra: "Tiểu Phi, em đang làm cái gì vậy?"

"Cô ta muốn quyến rũ anh! Anh Tuấn Vũ, anh là của em!" Lăng Thượng Phi kiêu căng ôm lấy hông của Hàn Tuấn Vũ, bất mãn gào lên.

Hi Nguyên nghe thấy ồn ào liền đi ra, khi thấy Tiểu Phàm bụm mặt ngồi dưới đất, cô đi nhanh tới đỡ Tiểu Phàm dậy. Nhìn về phía con gái đang kêu gào bên cạnh, mặt lạnh lùng chất vấn: "Tiểu Phi, là con làm sao?"

"Mẹ! Mẹ không cần đứng về phía người ngoài! Nó muốn cướp bạn trai của con gái mẹ!" Lăng Thượng Phi tức giận dậm chân, cô ta chỉ vào mặt của Tiểu Phàm, hung ác nhìn cô chằm chằm. Nếu như không phải là khiếp sợ tia sáng lạnh trong mắt của Hi Nguyên, cô ta sớm đã nhào tới cấu véo gương mặt xấu xí kia của Tưởng Tiểu Phàm rồi.

"Có bản lĩnh thì tự mình giữ lấy Tuấn Vũ, không nên ở chỗ này làm chuyện hồ đồ! Tiểu Phi, về sau không cho phép con tới công ty nữa!" Hi Nguyên tức giận nói. Cô thật không biết tính khí Tiểu Phi làm sao lại hư hỏng như vậy, Tiểu Phàm là một cô gái đáng yêu như thế, Tiểu Phi vừa nhìn thấy người ta thì đã ra tay đánh người. Cô dạy dỗ con gái tốt như vậy sao? Cô thật là một người mẹ thất bại. Thật tốt là cô còn có đứa con trai ưu tú như Tiểu Tề, nếu không cô sẽ đau lòng chết mất.

Hàn Tuấn Vũ lạnh lùng cầm cổ tay Lăng Thượng Phi, đôi con ngươi tà mị nheo lại, nói: "Tôi chưa bao giờ là bạn trai em. Tiểu Phi, em không cần phải quá phận!"

"Anh Tuấn Vũ? Mẹ? Hai người đều bắt nạt con!" Lăng Thượng Phi khóc chạy ra khỏi Châu báu Thượng Hi.

Hi Nguyên đau lòng kéo tay Tiểu Phàm ra, nhìn gò má bị đánh sưng lên của cô, phía trên vẫn còn vết rách do móng tay của Tiểu Phi để lại: "Tiểu Phàm, tôi thay mặt Tiểu Phi xin lỗi cháu. Đều là tại tôi không tốt, không có giáo dục tốt con gái mình."

"Không có việc gì. Ngài không cần nói xin lỗi." Tiểu Phàm mặc dù rất đau, lại kiên cường nở nụ cười. Cô không muốn khiến cho Phu nhân Thượng Hi phải vì mình mà lo lắng.

Hàn Tuấn Vũ nhìn sắc mặt tái nhợt của Tiểu Phàm, lòng mảy mĩng hình ngọn núi nhú lại: "Bác gái, Tiểu Phàm đã muốn đứng không vững rồi."

Anh mới vừa vươn tay, Tiểu Phàm cũng vừa lúc bởi vì bụng đau đón mà ngã vào lòng anh.

"Tưởng Tiểu Phàm" Hàn Tuấn Vũ lo lắng ôm lấy cô, lớn tiếng kêu tên của cô.

"Tuấn Vũ, bé con bé vào phòng làm việc của bác nằm nghỉ một lát." Hi Nguyên vội vàng kêu Tuấn Vũ bế Tiểu Phàm vào bên trong một gian phòng nghỉ phía trong phòng làm việc của cô. Gian phòng nghỉ này tuy không lớn, nhưng có giường để nằm nghỉ rất thoải mái.

"Phu nhân. . . Thượng Hi. . . . Cháu thật sự không có việc gì. Ngài đừng. Lo lắng." Tiểu Phàm thấy bộ dáng lo lắng của Hi Nguyên, lập tức cười an ủi cô.

"Đứa nhỏ ngốc." Hi Nguyên cầm tay Tiểu Phàm, đau lòng nói.

Đôi mắt tà mị của Hàn Tuấn Vũ đột nhiên nheo lại, anh bắn khoan không ngừng nhìn qua nhìn lại giữa gương mặt của Hi Nguyên và Tiểu Phàm, hình như phát hiện ra một chuyện gì đó khiến cho anh vô cùng khiếp sợ: "Bác gái, bác và Tiểu Phàm đáng ghét giống nhau vô cùng! Quả thật y như mẹ con ruột thịt vậy."

"Có thật không?" Hi Nguyên cười nâng mặt của Tiểu Phàm lên, nghiêm túc quan sát mặt mày cô. "Khó trách bác cảm giác đứa nhỏ này nhìn quen thuộc như vậy, thì ra là dung mạo rất giống với bác khi còn trẻ."

"Phu nhân, là chúng ta có duyên." Tiểu Phàm nở nụ cười vui vẻ. Sau khi Hàn Tuấn Vũ đưa ra ý kiến như vậy rồi, cô cũng bắt đầu cảm giác dung mạo mình rất giống Phu nhân Thượng Hi.

"Tiểu Phàm, làm con gái của bác đi." Hi Nguyên đột nhiên ôm lấy Tiểu Phàm, thân thiết yêu cầu. Cô thật sự rất muốn cô con gái như Tiểu Phàm.

"Cháu ư? Phu nhân, cháu không xứng đâu ạ." Tiểu Phàm nghĩ đến thân thể hèn mọn của mình, tự ti cúi thấp đầu. Cô sao có thể xứng làm con gái của Phu nhân Thượng Hi cao quý? Mặc dù cô cũng rất muốn có một người mẹ từ ái như Phu nhân Thượng Hi.

"Cái gì xứng hay không xứng? Ta thích cháu...thì cháu chính là con gái của ta." Hi Nguyên kiên quyết nói, giọng nói lại tràn đầy dịu dàng.

"Phu nhân!" Tiểu Phàm cảm động ôm lấy Hi Nguyên, "Tiểu Phàm nguyện ý được mãi ở bên cạnh ngài."

Con gái cô không dám nghĩ, cô chỉ cần mãi được ở bên cạnh Hi Nguyên cũng đã rất hạnh phúc rồi.

Hi Nguyên từ ái vuốt ve đầu Tiểu Phàm, cả gương mặt tràn ngập ý cười.

Hàn Tuấn Vũ chau chau mày, tà mâu khẽ nheo lại, lộ ra nụ cười vui vẻ.

Lao ra khỏi Châu báu Thượng Hi, Lăng Thượng Phi vừa khóc, vừa cắn răng nghiêng lợi mắng: "Tướng Tiểu Phàm, sớm muộn gì cũng có một ngày tao tự tay phá hủy mày!"

Từ cấp I Trung Học, Tướng Tiểu Phàm liền cướp mất hình tượng nổi bật của cô, chẳng những học tập đứng thứ nhất, còn có được danh hiệu khoa khôi của trường, khiến cho một thiên chi kiều nữ như cô vĩnh viễn trở thành thứ hai. Cô không cam lòng! Hiện tại Tướng Tiểu Phàm lại muốn giành anh Tuấn Vũ của cô, nếu để cho con ranh xấu xí kia được như ý, thì cô không phải là Lăng Thượng Phi.

Tướng Lệ Văn từ khúc quanh của con phố len lén nhìn con gái mình, trong mắt của ả lóe lên tia sáng của sự tham lam, trong tia sáng kia có tình thương của người mẹ, cũng có dã tâm đối với tiền bạc. ả thật may mắn năm đó đã đánh tráo được Tiểu Phi, biến con gái ruột của mình thành con gái của Lăng Khắc Cốt. ả nhìn thấy nước mắt của Lăng Thượng Phi, lập tức thấy rung động, từ góc phố chạy ra.

Lăng Thượng Phi còn chưa mở cửa xe, tay liền bị một phụ nữ cầm lấy.

"Bé cưng, đừng khóc! Ta sẽ giúp con." trong mắt Tướng Lệ Văn có cuồng loạn cùng tà ác. Tham lam nhìn con gái mình, gương mặt này di truyền tới 8 phần vẻ đẹp của ả, so với con nha đầu xấu xí Tướng Tiểu Phàm đó thì đẹp hơn nhiều.

"Bà là ai? Cút ngay!" Lăng Thượng Phi liếc nhìn Tướng Lệ Văn, khinh thường hất tay của ả ra, liền nhảy lên xe thể thao màu đỏ của mình, cũng không quay đầu lại lái đi.

"Tiểu Phi! Con gái của ta." Tướng Lệ Văn mắt nhắm nhắm nhìn Lăng Thượng Phi lái xe thể thao đi. Con gái của ả thể nhưng không nhận ra ả. Cũng đúng, Tiểu Phi căn bản không biết đến sự tồn tại của người mẹ là ả.

ả vẫy taxi, nói với tài xế: "Đi theo chiếc xe thể thao màu đỏ phía trước."

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Ghen tị làm cho người đàn ông điên cuồng

Sàn nhảy mờ tối, ánh đèn không ngừng lóe lên, trong không khí tràn ngập mùi rượu khiến cả quán bar tạo cho người ta cảm giác mê hoặc đến mê mang. Lăng Thượng Phi không ngừng uốn éo thân thể xinh đẹp, giống như uống phải thuốc kích thích, điên cuồng tìm vui trong sàn nhảy. Cô muốn mượn vũ điệu điên cuồng này để quên đi nỗi nhục nhã bị mẹ trách mắng.

Hai người đàn ông một trước một sau kẹp cô lại, dùng ánh mắt đắm đuối liếc nhìn thân thể khêu gợi của cô ta, tính toán trong lúc múa may sẽ ma sát với thân thể của cô ta.

"Tránh ra!" Lăng Thượng Phi cao ngạo ngẩng đầu lên, con mắt diễm lệ bất tuân nheo lại, nhìn chăm chăm đối phương.

Người đàn ông đứng ở trước mặt cô ta lấy tay nắm được cằm của cô, tà khí nói: "Còn rất cay, ha ha, tôi thích."

"Tao là con gái Lăng Khắc Cốt! Chúng mày dám đụng tới một ngón tay của tao, ba tao sẽ làm cho chúng mày chết rất thảm." Lăng Thượng Phi đẩy tay đối phương ra, nói đầy uy hiếp.

"Con gái Lăng Khắc Cốt?" Hai người đàn ông này liếc nhìn nhau, sau đó không chịu tin tưởng cười lớn, "Còn anh đây chính là con trai của Lăng Khắc Cốt đây. Cô em, hãy cùng các anh đây vui đùa một chút cho thỏa đi."

"Tạo thực sự chính là con gái của Lăng Khắc Cốt!" Lăng Thượng Phi có chút sợ, trước kia mỗi lần lấy tiếng của ba ra dọa, không một tên đàn ông nào dám đụng vào cô ta, hôm nay hai người đàn ông này thế nhưng không tin cô là con gái Lăng Khắc Cốt.

"Em gái, các anh đây đã tìm em rất lâu rồi, theo bọn anh về nhà đi." Hai người đàn ông này kẹp lấy cô ta vào giữa, cười tà ép dần cô ta rồi ra phía ngoài quán bar.

Thấy con gái bị hai tên đàn ông dồn ép, Tường Lệ Văn lập tức từ từ trong bóng tối lén lút chạy ra. Ánh mắt ác độc của ả bắn về phía đối phương. Dám dấn thương con gái bảo bối của ả, hai tên này muốn tìm chết!

Hai người đàn ông này mặc dù trẻ tuổi, cũng không thể là địch thủ của một kẻ xuất thân từ sát thủ như Tường Lệ Văn. Sau mấy hiệp, liền bị ả đá văng ra trên đất. ả đang muốn cắt đứt cổ của hai tên đàn ông kia, liền nghe thấy Lăng Thượng Phi hô: "Thôi, để cho bọn họ rút."

Tường Lệ Văn mới vừa buông tay, cả hai tên ngã ra, bò lê bò toái né ra.

"Tiểu Phi, con không sao chứ?" Tường Lệ Văn không để ý tới bộ dạng của bản thân vì đánh lộn mà nhếch nhác, lo lắng chạy đến trước mặt Lăng Thượng Phi.

"Bà là ai? Tại sao gọi tôi Tiểu Phi?" cái tên Tiểu Phi này chỉ có người nhà của cô mới có tư cách gọi, Lăng Thượng Phi cao ngạo chất vấn Tường Lệ Văn.

"Ta là mẹ con. Ừ. Mẹ." Tường Lệ Văn thấy ánh mắt sắc bén của Lăng Thượng Phi, sững sờ há miệng, sau đó vội vàng đổi lời nói, "Là hàng xóm khi còn nhỏ của mẹ con, đúng, hàng xóm, chỉ là hàng xóm."

"Hàng xóm? Nhà họ Lăng chúng tôi sao có thể có loại hàng xóm bần tiện như bà chứ?" Lăng Thượng Phi nhìn Tường Lệ Văn xem thường. Bà cô là Lăng Khắc Cốt, một trong những người đàn ông giàu có nhất thế giới, Lâu đài Tinh Nguyệt tọa lạc ở vị trí tốt nhất trong khu vực của kẻ giàu có, làm sao có thể có loại hàng xóm nghèo hèn như thế này?

"Là khi mẹ con còn bé. Bé cưng, bọn họ không có tổn thương con chứ?" Tường Lệ Văn hỏi đầy quan tâm.

"Vô cùng tốt." Lăng Thượng Phi khoanh hai tay trước ngực, cắn răng nghiêng lợi nói, "Bọn chúng vậy mà lại không tin tôi là con gái Lăng Khắc Cốt."

"Ta tin. Bé cưng, ta tin." Tường Lệ Văn cố gắng trấn an tâm tình con gái.

"Mẹ nó, hôm nay đúng là đủ xui xẻo! Đều do cái con nhà đầu xấu xí Tường Tiểu Phàm đó, hại tôi một ngày gặp toàn vận rủi." Lăng Thượng Phi nghĩ tới Tiểu Phàm, liền hận không được bóp chết cô. Nếu như không phải là Tường Tiểu Phàm, cô sẽ không bị mẹ nằng nặc liên tục, anh Tuấn Vũ cũng sẽ không hung dữ với cô. Trước khi Tường Tiểu Phàm xuất hiện, anh Tuấn Vũ chưa từng phủ nhận chuyện là bạn trai của cô, mặc dù cô cũng chân chính chưa phải bạn gái của anh. Nhưng sau khi Tường Tiểu Phàm xuất hiện, trong mắt của anh ấy đã không còn có mình, tất cả đều tại Tường Tiểu Phàm.

"Tường Tiểu Phàm? Bé cưng, nói cho ta biết nó tổn thương con như thế nào?" Tường Lệ Văn vừa nghe Tiểu Phàm chọc con gái tức giận, lập tức khẩn trương hỏi.

"Tôi cho bà biết có ích lợi gì? Cút! Đừng có chọc cho tôi tức thêm!" Lăng Thượng Phi ngạo mạn lắc mông đi về phía chiếc xe thể thao màu đỏ của mình.

"Tiểu Phi, mẹ sẽ giúp con trừng phạt nó!" Tường Lệ Văn nhất thời nóng lòng, quên mất phải che giấu thân phận của mình.

"Mẹ? Bà là mẹ ai? Không cần nhận loạn thân thích!" Lăng Thượng Phi quay người lại, ác độc đẩy Tường Lệ Văn, "Tôi là con gái Lăng Khắc Cốt, mẹ tôi tên Lăng Hi Nguyên, Tổng giám đốc Châu báu Thượng Hi."

Bị Lăng Thượng Phi nổi nóng đẩy một cái, Tường Lệ Văn không vui cầm cổ tay của cô ta: "Con gái Lăng Khắc Cốt? Con cho rằng thật sự là như vậy? Nếu không phải là năm đó ta đánh tráo con với Tường Tiểu Phàm, thì con cũng chỉ là con gái của ta mà thôi."

"Bà nói láo!" Lăng Thượng Phi không tin rống to, "Bà rốt cuộc là ai? Tại sao lại nói những lời dối gạt tôi?"

Cô sao có thể tin những lời của người đàn bà hạ tiện này nói, cô là con gái Lăng Khắc Cốt, là con gái của một trong những người giàu có nhất thế giới, Lăng Khắc Cốt!

"Nếu con nghe lời ta, ta sẽ khiến cho con vĩnh viễn vẫn là con gái của Lăng Khắc Cốt. Tiểu Phi, con gái ngoan của ta, chỉ cần con phối hợp với ta, tương lai tất cả tài sản của Ứng tập đoàn sẽ đều là của mẹ con chúng ta." Tường Lệ Văn tham lam nói.

Nói thật cho Tiểu Phi biết thật ra cũng không có gì là không tốt, bằng không, tương lai cho dù con bé có lấy được toàn bộ tài sản của Lăng Khắc Cốt, sợ rằng cũng sẽ không cho người mẹ là ả lấy một đồng. Không chế được Tiểu Phi, ả mới có thể thuận lợi tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

"Tôi không tin! Bà lừa tôi!" Lăng Thượng Phi hoảng sợ đẩy Tường Lệ Văn ra, hốt hoảng mở cửa xe chui vào, trốn chạy giống như đang né tránh ôn dịch.

Cô là con gái Lăng Khắc Cốt, nhất định là như vậy!

Cô mới không phải là con gái của người đàn bà đê tiện kia! Con nha đầu xấu xí Tường Tiểu Phàm kia mới phải!

Bàn tay cầm vô lăng lái xe của cô run run, sắc mặt bởi vì sợ hãi mà xanh mét.

"Tường Tiểu Phàm mới là con gái của bà ta!" Lăng Thượng Phi lái xe vào lâu đài Tinh Nguyệt, một đường lao đảo vọt vào trong lâu đài.

"Tiểu Phi, đứng lại!" Hi Nguyên vừa thấy Lăng Thượng Phi vọt vào nhà, lập tức từ trên ghế salon đứng lên. Nếu như cô không giáo huấn Tiểu Phi một chút cho tốt, đứa nhỏ này sẽ trở nên không có phép tắc gì. "Tiểu Phi, con càng ngày càng khiến cho mẹ thất vọng. Con rốt cuộc là học được ở ai? Cái thói kiêu căng tùy hứng đó? Đứa nhỏ ngoan ngoãn như Tiểu Phàm, con sao có thể đụng một chút là đánh người?"

Lăng Thượng Phi nhìn Hi Nguyên, trong đầu vẫn đàn nghĩ tới những gì Tường Lệ Văn nói, Tường Tiểu Phàm mới đúng là con gái của mẹ, cô chỉ là kẻ thế thân, là đứa con gái được Tường Lệ Văn đánh tráo. Trong đầu của cô xuất hiện gương mặt của Tường Tiểu Phàm, cô hoảng sợ phát hiện Tường Tiểu Phàm và mẹ vô cùng giống nhau, nếu như mẹ trẻ lại hai mươi tuổi, bộ dạng không phải chính là của Tường Tiểu Phàm bây giờ sao?

Sợ hãi trong lòng cô càng mạnh mẽ, cô hét hoảng lắc đầu, từng bước một lui về phía sau: "Không! Không thể nào!"

"Tiểu Phi, con làm sao vậy?" Hi Nguyên cho là của mình phê bình quá nghiêm khắc, dọa đến Tiểu Phi, lập tức quán tâm tiến lên nhìn cô.

"Không có, không có gì." sắc mặt Lăng Thượng Phi tái nhợt, lắc đầu. Cô không thể để cho Tường Tiểu Phàm cướp đi mọi thứ hiện tại của cô, cô mới đúng là con gái của Lăng Khắc Cốt! Cô nhất định phải đuổi cô Tường Tiểu Phàm khỏi thế giới của mẹ.

"Sốt rồi sao?" Hi Nguyên đưa tay sờ sờ trán Lăng Thượng Phi, "Không có việc gì. Tiểu Phi, Rốt cuộc con sao vậy?"

Lăng Thượng Phi ôm cô Hi Nguyên, dùng giọng điệu yếu đuối nói: "Mẹ, Tiểu Phi biết sai rồi. Nhưng Tiểu Phi thật sự là không khống chế được, ai bảo Tường Tiểu Phàm muốn cướp anh Tuấn Vũ đi. Người biết là Tiểu Phi từ nhỏ đã thích anh Tuấn Vũ. Mẹ, người đừng cho Tường Tiểu Phàm đi làm nữa, có được hay không?"

"Không được! Tiểu Phi, không cho phép tùy hứng!" Hi Nguyên kiên trì trả lời. Tiểu Phàm làm việc rất nghiêm túc, cô quyết sẽ không bởi vì bất kỳ nguyên nhân cá nhân nào mà sa thải Tiểu Phàm.

"Mẹ, cô ta muốn cướp bạn trai của con gái mẹ!" Lăng Thượng Phi gần như rống lên. Trong lòng cô có chút gấp, nếu như có một ngày mẹ biết Tường Tiểu Phàm mới đúng là con gái của bà, liệu có thể sẽ đuổi mình đi hay không? Cô đã quen với cuộc sống của một người có tiền, không thể sống nổi cuộc sống đối nghèo kia.

"Tiểu Phi, nếu con thật sự thích Tuấn Vũ, thì hãy tự mình sửa đổi lại tính nết một chút, nếu như mẹ là Tuấn Vũ, cũng sẽ lựa chọn Tiểu Phàm." Hi Nguyên không hề muốn tiếp tục nói chuyện thêm với con gái nữa, mặc dù Tiểu Phi là con gái của cô, nhưng Tiểu Phi căn bản không hiểu chuyện được giống như Tiểu Phàm.

"Mẹ, con sẽ sửa, nhưng ngài cũng phải giúp con! Con và Tường Tiểu Phàm cũng đã biết nhau từ thời Năm nhất Trung học, con vẫn luôn không thích cô ta, ngài cho cô ta một khoản tiền để cô ta rời khỏi công ty đi." Lăng Thượng Phi ôm lấy Hi Nguyên, ở trong lòng cô cố gắng nài nỉ.

Lăng Thượng Phi có một loại cảm giác nguy cơ nghiêm trọng, cô không thể lưu mối tai họa Tường Tiểu Phàm này lại.

"Tiểu Phi, chuyện khác thì mẹ có thể đồng ý, còn chuyện này đừng ở đây không bàn tiếp nữa! Còn nữa, mẹ đã nhận Tiểu Phàm làm con gái nuôi, về sau không cho phép con khi dễ con bé nữa". Hi Nguyên vẻ mặt lạnh lùng đẩy Lăng Thượng Phi ra. Mới vừa rồi cô còn tưởng rằng Tiểu Phi đã hiểu chuyện hơn, thì ra vẫn là tùy tiện không nói đạo lý như vậy.

"Không! Mẹ không thể nhận cô ta!" Vừa nghe Hi Nguyên nhận Tiểu Phàm làm con gái nuôi, Lăng Thượng Phi liền khản trương. Cô muốn ngăn cản Tiểu Phàm tiếp tục thân thiết với Hi Nguyên!

"Chuyện này con không có quyền can thiệp!" Hi Nguyên không muốn lại tiếp tục để ý tới đứa con gái bốc đồng này nữa. Cô bỏ lại Lăng Thượng Phi, xoay người đi lên lầu.

"Tại sao có thể như vậy?" Lăng Thượng Phi lo lắng đi qua đi lại, cô không ngừng cảnh báo bản thân, "Lăng Thượng Phi, mày phải tỉnh táo, giữ bình tĩnh. Mày sẽ nghĩ ra biện pháp để mà đuổi Tường Tiểu Phàm đi."

Cô trở về phòng của mình ở trên lầu, ngồi ở trên giường, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ phải làm sao để diệt trừ cái đinh trong mắt Tường Tiểu Phàm kia.

.....

Dưới ánh đèn, Hàn Tuấn Vũ và Tiểu Phàm bày ra các loại tư thế, nhiếp ảnh gia ra sức thu hết những biểu hiện của họ vào từng tấm hình.

"Anh cách tôi xa một chút!" Tiểu Phàm hơi ngược thân thể về phía sau, gằm nhẹ lên với Hàn Tuấn Vũ đang dính vào mặt cô.

Môi Hàn Tuấn Vũ lơ đãng phát qua môi hồng của Tiểu Phàm, mị hoặc nói: "Đừng động! Chúng ta đang chụp hình!"

"Bỏ cái bàn tay heo của anh ra!" Tiểu Phàm không cam lòng nhìn chằm chằm nụ cười xán lạn trên mặt Hàn Tuấn Vũ. Anh ta vậy mà lại nhân cơ hội chụp hình để chấm dứt! Nếu không phải ôm cô, chính là hôn trộm mặt của cô.

Anh chau chau mày, mê hoặc cười trầm thấp: "Chúng ta đang trình diễn tình cảm của đôi tình nhân, cười một cái!"

Đáng chết!

Tiểu Phàm thật muốn kéo sụp luôn cái vẻ mặt tươi cười của Hàn Tuấn Vũ, rõ ràng là anh muốn chiếm tiện nghi, thừa dịp chụp hình mạnh mẽ ôm cô. Cô dùng chân đá văng Hàn Tuấn Vũ ra, đứng ở chỗ cách anh chừng 10 cm.

"Đầu cúi sát vào nhau thêm một chút nữa!" Nhiếp ảnh gia cau mày hô to với hai người bọn họ, "Hai người các em chưa từng thấy qua tình cảm của cặp tình nhân sao? Có cặp tình nhân nặn nong nào mà lại cách nhau xa như hai người hay sao? Cậu, để tay lên eo của cô ấy, Cô bé, phải dựa vào trong lòng cậu ta, cười ngọt ngào một chút, không cần phải giống như có ai đó nợ em một trăm vạn đồng như vậy chứ."

"Tôi đã nói rồi mà!" Hàn Tuấn Vũ há hê cười ôm Tiểu Phàm vào trong ngực, "Như vậy mới giống như tình nhân."

Tiểu Phàm chỉ có thể nén sự bất mãn trong lòng xuống, cố nở nụ cười cho tự nhiên một chút. Cô thật hối hận vì đã đồng ý chụp ảnh quảng cáo lần này, hại cô bị Hàn Tuấn Vũ ăn đậu hũ hết trơn. Chỉ là cô đã đồng ý rồi, chỉ đành nghe theo sự yêu cầu của nhiếp ảnh gia.

"Đứng! Cười ngọt ngào thêm chút, trong mắt phải có tình yêu, Tuấn Vũ, cậu từ phía sau ôm lấy hông của cô ấy, bàn tay phía trước đan vào với tay của cô ấy, đứng, đầu dán gần vào mặt của cô ấy, đứng đứng đứng, chính là như vậy, chậm rãi tiến tới gần, muốn hôn nhưng lại không phải là hôn."

Nhiếp ảnh gia yêu cầu từng cái từng cái một khiến Tiểu Phàm suy nghĩ một chút nữa thì bãi công, nhưng muốn Phu nhân Thượng Hi thêm tin tưởng mình, cô cũng chỉ đành để nén bất mãn xuống, tận lực phối hợp.

"Phải có tình yêu." Hàn Tuấn Vũ đến gần môi Tiểu Phàm, nhắc nhở cô không cần trừng mình, vô tội giải thích, "Là nhiếp ảnh gia yêu cầu."

Tình yêu?

Tiểu Phàm dùng sức nắm tay Hàn Tuấn Vũ, trên mặt cười đến rất rục rờ.

"Trái ớt nhò!" chân mày Hàn Tuấn Vũ không nhíu lấy một cái, anh đột nhiên đánh lén, đặt nụ hôn lên môi của Tiểu Phàm, mặt của Tiểu Phàm lập tức mẩn đỏ hồng. Cô đang muốn nổi giận, nhiếp ảnh gia lại vô cùng hưng phấn gào lên: "Quá tuyệt vời! Dừng lại ở đây! Kết thúc làm việc!"

"Cái gì?" Tiểu Phàm nghe được lời nhiếp ảnh gia nói, trên mặt càng hồng hơn. Bọn họ lại ghi lại cảnh Hàn Tuấn Vũ hôn trộm cô vào trong máy ảnh. Cô hất tay Hàn Tuấn Vũ ra, đuổi theo nhiếp ảnh gia hỏi: "Chú, có thể bỏ tấm hình cuối đi hay không?"

"Không thể!" Nhiếp ảnh gia một lời liền cự tuyệt, anh ta vừa loay hoay tháo dỡ các thiết bị chụp, vừa hài lòng nói, "Đây là bức hình tốt nhất hôm nay."

"Hả?" Tiểu Phàm sửng sốt nháy mắt, "Ngài không thể dùng tấm này!"

Hàn Tuấn Vũ đi tới lời Tiểu Phàm đi: "Tuồng Tiểu Phàm, em không cần quá rầy làm ảnh hưởng tới sức phán đoán của nhiếp ảnh gia."

"Hàn Tuấn Vũ, tôi muốn giết chết anh!" Tiểu Phàm tức giận đẩy Hàn Tuấn Vũ, "Ai cho phép anh hôn trộm tôi?"

"Làm việc cần làm thôi mà." Hàn Tuấn Vũ trắng tráo cười nói. Anh cười toét khoe hai hàm răng trắng bóng, cười đến cực kỳ đẹp mắt, "Chúng ta diễn vai tình nhân, không phải kẻ địch. Em từng thấy có cặp tình nhân nào lại không ôm hôn sao?"

"Hừ!" Tiểu Phàm hất tay Hàn Tuấn Vũ ra, ngang ngược xoay người rời đi.

Cô không cần tiếp tục tranh cãi với Hàn Tuấn Vũ nữa.

"Hả, tức giận?" Hàn Tuấn Vũ đuổi theo Tiểu Phàm, khom người nhìn nhìn gò má của cô.

Tiểu Phàm quay mặt, hếch cái miệng nhỏ nhắn lên, tiếp tục mặt lạnh đi về phía trước.

"Tôi để cho em hôn lại ôi là tốt rồi." Hàn Tuấn Vũ đột nhiên ngăn trước mặt Tiểu Phàm, cười tà cúi đầu.

"Ai muốn hôn anh? Tự cao tự đại!" Tiểu Phàm dùng sức đẩy Hàn Tuấn Vũ ra, đi ra phòng phơi ảnh.

Cô đồng ý với Phu nhân Thượng Hi chụp hình đợt này chính là một sai lầm.

"Thật đúng là tức giận rồi sao?" Hàn Tuấn Vũ lắc đầu một cái, anh mấy bước đuổi theo Tiểu Phàm, thành khẩn nói, "Để bày tỏ áy náy của tôi, tối nay tôi mời em ăn cơm."

"Không đi." Tiểu Phàm không chút do dự cự tuyệt.

Cô đang muốn sang đường, qua trạm xe buýt ở đối diện bên kia đường, chợt thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ giống như phát điên đang lao thẳng về phía cô. Cô kinh ngạc sững sờ, quên mất cả phải né tránh.

"Ngu ngốc!" Hàn Tuấn Vũ nhào tới, ôm cô cùng nhau lăn đến bên lề đường, mới giúp cô tránh thoát một trận va chạm.

Tiểu Phàm chưa tỉnh hồn che lồng ngực của mình, hô hấp có chút rối loạn. Mới vừa rồi chiếc xe kia thiếu chút nữa đụng vào cô, thật may là Hàn Tuấn Vũ kịp thời ôm cô tránh qua một bên.

"Cám ơn anh." Mặc dù vô cùng bất mãn đối với Hàn Tuấn Vũ, nhưng Tiểu Phàm vẫn rất thành tâm nói cảm ơn anh ta.

"Cám ơn chỉ nói một câu vậy mà được sao? Em phải mời tôi ăn." Hàn Tuấn Vũ lưu loát đứng lên, cũng kéo Tiểu Phàm lên, hài hước nói.

"Tôi mời em?" Tiểu Phàm chỉ chỉ mặt của mình, kinh ngạc nhìn Hàn Tuấn Vũ, "Nhưng tôi mời không nổi anh một bữa đại tiệc kiểu Pháp đâu."

"Cái gì cũng được, chỉ cần là mời em tôi." Hàn Tuấn Vũ cầm thật chặt tay Tiểu Phàm, không chịu buông lỏng.

"Vậy là tôi có toàn quyền." Tiểu Phàm nghịch ngợm nhếch khóe miệng, một kẻ công tử ăn chơi như Hàn Tuấn Vũ khẳng định sẽ không thích những quán ăn vỉa hè, "Đi theo tôi!"

Cô lôi Hàn Tuấn Vũ đi về phía chợ đêm gần đó. Khi cô hai tay cầm hai xâu mực nướng đi về bên cạnh Hàn Tuấn Vũ thì nụ cười nở rộ còn có chút gì đó tà ác: "Tôi chỉ mời được anh ăn cái này."

"Thứ này mà cũng ăn được? Nhìn thật buồn nôn." Hàn Tuấn Vũ nhú nhú mày. Trên cá mực quét đầy tương ớt, nhìn thật giống như được phết máu vậy.

"Anh không ăn thì thôi!" Tiểu Phàm hã hê thu hồi xâu mực nướng, bản thân tự mình cắn một miếng, sau khi đã nhét hết cả xâu cá mực của mình vào bụng, cô nói: "Là anh tự mình không ăn, cũng đừng nói tôi không có mời."

"Ai nói tôi không ăn?" Hàn Tuấn Vũ đoạt lấy một xâu mực còn lại trong tay Tiểu Phàm, cắn mạnh cắn một cái. Vị cá mực tươi mới tuy không có tinh xảo như trong nhà hàng năm sao, nhưng lại có một loại hương vị vô cùng khác biệt.

"Anh chắc là ăn không vô loại thức ăn dành cho giới bình dân chúng tôi, cũng đừng cậy mạnh." Tiểu Phàm bị vẻ mặt của Hàn Tuấn Vũ chọc cười.

"Chỉ cần là mời em, độc được tôi cũng vậy sẽ uống." Hàn Tuấn Vũ mỉa mai hoặc cười nói. Ánh mắt của anh tràn đầy thâm tình, khiến Tiểu Phàm không được tự nhiên cúi đầu. Cái này tên công tử nhà giàu này, quả thật chính là khắc tinh của phụ nữ. Anh ta bình thường chính là dùng loại ánh mắt biết phóng điện này để mà mê hoặc bạn gái sao?

"Tôi về nhà đây." Tiểu Phàm hướng Hàn Tuấn Vũ lễ phép khoát khoát tay, xoay người rời đi. Khách đã mời xong, cô cũng không cần tiếp tục ở lại bên cạnh cái tên Hàn Tuấn Vũ họa thủy này nữa.

"Tôi đưa em về!" Hàn Tuấn Vũ kéo Tiểu Phàm, cười nói.

"Anh có xe sao?" Tiểu Phàm bồn chồn nghiêng đầu sang nhìn quanh. Từ chỗ bọn họ chụp ảnh đi ra, đi rất xa mới đến chợ đêm, anh ta không có xe thì lấy cái gì đưa cô về?

Hàn Tuấn Vũ cười vỗ vỗ tay, sau lưng anh ta lập tức xuất hiện một người áo đen, cung kính đưa cho anh ta một chùm chìa khóa xe: "Thiếu gia, xe của ngài đỗ ở cửa ra vào phía đông của khu chợ."

"Ừ. Các cậu lui ra, không cần đi theo tôi nữa." Hàn Tuấn Vũ cuồng ngạo nói. Tiểu Phàm phát hiện trên người anh ta có một loại quý khí, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Hàn Tuấn Vũ lôi kéo Tiểu Phàm tìm đang đập mạnh và loạn nhịp, lôi cô hướng về phía cửa ra vào phía đông. Người mặc áo đen tự động lui ra, không dám tiến lên quấy rầy Hàn Tuấn Vũ. Chỉ là làm một ám vệ, bọn họ sẽ không nghe theo lời Hàn Tuấn Vũ nói, trở về, nhiệm vụ của bọn họ là bảo vệ cậu ta, cậu ta xuất hiện tại nơi nào, bọn họ sẽ theo tới nơi đó.

Xe của Hàn Tuấn Vũ dừng ở trước cổng nhà họ Thẩm thì anh bồn chồn hỏi Tiểu Phàm: "Em ở nơi này?"

Nơi này rõ ràng là nhà Chú Thẩm, Trưởng Tiểu Phàm làm sao lại ở nơi này?

"Rất nhanh sẽ không phải nữa. Mấy ngày nữa tôi sẽ chuyển đi." Tiểu Phàm không hiểu quay đầu, liếc nhìn Hàn Tuấn Vũ, "Thế nào?"

"Không có gì." Hàn Tuấn Vũ cười tà mị đến gần Tiểu Phàm, "Tôi chỉ là thắc mắc, một người bình thường như em sao có thể ở trong một tòa biệt thự xa hoa như vậy."

"Anh cho tôi là ai?" Tiểu Phàm tức giận đẩy Hàn Tuấn Vũ ra, "Công tử Hàn, tôi không phải là loại người giống như anh nghĩ!"

"Loại người như tôi nghĩ?" Hàn Tuấn Vũ chau chau mày, cười đến tà ác, "Nhìn em đúng là bộ dạng của nữ giúp việc, chẳng lẽ tôi nghĩ sai rồi sao?"

"Anh . . . Anh . . . Anh dẫn dụ tôi!" Tiểu Phàm đỏ mặt. Mới vừa rồi lời Hàn Tuấn Vũ nói để khiến cho cô tưởng anh ta muốn nói tới loại người tình hám tiền kia, cô dù nghèo khó thế nào, cũng sẽ không vì tiền mà bán thể xác.

"Oan uống!" Hàn Tuấn Vũ vô tội nháy mắt mấy cái.

Tiểu Phàm khinh thường nhảy xuống xe của anh, cũng không quay đầu lại đi vào phái trong biệt thự. Hàn Tuấn Vũ, cái tên vô lại này!

Hàn Tuấn Vũ nhảy xuống xe, kéo Tiểu Phàm, ôm cô vào trong ngực, ác ý cúi đầu cường hôn một cái, rồi mới liếm liếm môi mòng, nói: "Ngày mai tiếp tục!"

Nói xong, anh liền lên xe, tiêu sái lái xe rời đi.

"Đáng ghét!" Tiểu Phàm tức giận lau môi của mình. Anh ta rốt cuộc lại cường hôn cô!

Cô muốn xông tới đánh anh ta, nhưng xe của anh ta đã lái đi. Cô chỉ có thể trợn to hai mắt, phẫn hận nhìn nụ cười cuồng dã của anh ta, giận đến cắn răng.

"Mình không tức giận, coi như bị chó cắn." Tiểu Phàm dùng sức khuyên mình.

Cô lau đôi môi xong, mới xoay người đi trở về biệt thự.

"Em vẫn còn biết trở về sao?" Trong bóng tối, một đôi bàn tay đột nhiên bóp chặt hông của Tiểu Phàm, ôm cô vào trong ngực.

Tiểu Phàm cảm nhận được trong giọng nói của đôi phương có sự tức giận bị đè nén, cô kinh hoảng đẩy anh ra: "Buông tôi ra!"

"Cậu ta là ai?" Giọng nói của Thẩm Đan lạnh khốc lộ ra lạnh lẽo. Mặc dù anh biết người đưa Tiểu Phàm trở về là Hàn Tuấn Vũ, nhưng anh không biết Tuấn Vũ cùng Tiểu Phàm rốt cuộc là quan hệ gì. Khi anh ở thư phòng thấy Tuấn Vũ hôn Tiểu Phàm thì lập tức tức giận, ức chế không chịu nổi, chỉ dựa vào mấy bước liền xuống lầu.

"Ông chủ, cái này không có quan hệ gì tới ngài chứ?" Tiểu Phàm khiêu khích nháy mắt, nhìn đôi mắt anh tuấn của Thẩm Đan ẩn trong bóng tối, "Tôi chỉ là nữ người hầu của chú, không nhất thiết phải xin phép chú trong các mối quan hệ giao tiếp của tôi."

"Lá gan trở nên lớn rồi sao?" Thẩm Đan nắm được cảm Tiểu Phàm, lo lắng cười lạnh.

Lúc mới gặp gỡ Tiểu Phàm thì cô vẫn còn giống như một con mèo nhỏ nhu nhược, không nghĩ tới bây giờ móng vuốt của cô trở nên sắc bén, đã biết phản kháng người.

"Buông tay!" Tiểu Phàm bị Thẩm Đan bóp đau, cô nhăn mày lại, nghĩ đẩy tay của anh ra.

Thẩm Đan nhớ tới nụ hôn của Hàn Tuấn Vũ, ghen tỵ cúi đầu, cuồng dã hôn môi Tiểu Phàm.

"Người xấu! Biến thái! Sắc lang!" Tiểu Phàm vừa đâm Thẩm Đan, vừa không ngừng mắng. Cô thế nào thời gian gần đây gặp phải toàn mấy người đàn ông bá đạo như vậy chứ, căn bản không thèm hỏi tới cảm thụ của cô, chỉ biết mạnh mẽ cưỡng hôn cô.

"Như em mong muốn!" Thẩm Đan cười lạnh vác Tiểu Phàm lên, dẫn cô trở về phòng ngủ của mình.

Khi Tiểu Phàm bị anh ném lên cái giường lớn ấm áp kia thì cô bất mãn kêu to: "Sắc lang! Tôi mới không cần lại lên giường với chú nữa!"

"Lại?" Khi Thẩm Đan nghe được những lời này của Tiểu Phàm thì sừng sốt mấy giây. Ánh mắt của anh giống như đèn pha quét qua quét lại trên người Tiểu Phàm nhìn qua mấy lần từ trong ra ngoài, sau đó khước môi anh quý dị nhếch lên, trong mắt có thêm thần thái phấn khích.

Thì ra là như vậy.

Tất cả hình như cũng đã có giải thích hợp lý.

Thẩm Đan chậm rãi cởi nút áo sơ mi của mình, ánh mắt lại như một con báo săn mồi, nhìn chăm chăm Tiểu Phàm đang muốn tìm đường trốn chạy. Khi Tiểu Phàm nhảy xuống giường, muốn xông ra ngoài thì bị anh dùng bàn tay to chộp lại, lập tức kéo cô vào trong ngực.

"Tôi hết lần này tới lần khác chỉ thích lên giường với em." Tròng mắt đen của Thẩm Đan sáng quắc đầy hứng thú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng như rạng mây chiều của Tiểu Phàm. Khi môi anh rơi vào cần cổ trắng nõn của cô thì bàn tay của anh cũng không còn nhàn rồi. Anh giống như một người làm công thuần thực bóc Ngọc trai, thoải mái cạo sạch tất cả trang phục trên người Tiểu Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riềng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 126: Kết cục (1)

Tiểu Phàm mặt đỏ đến sắp lan ra toàn thân, sau đó gờ chân đá Thẩm Đan: "Tôi không thèm cùng với chú Với chú"

Thẩm Đan, hai cánh tay xiết chặt lại hai bên hông cô, đối với sự đấm đá loạn xạ của Tiểu Phàm căn bản không quan tâm: "Cùng với tôi cái gì?"

Tiểu Phàm cắn môi, không cam lòng nhìn chăm chăm Thẩm Đan. Anh dùng thân thể trắng kiện của anh khi dễ cô.

Thẩm Đan cười mở cái mền ra, từng trận hôn nóng bỏng của anh rơi trên người cô.

"Đừng! Nhột!" Tiểu Phàm ở trên giường lăn một vòng, muốn né tránh Thẩm Đan, không ngờ Thẩm Đan từ phía sau một phát bắt được hông của cô, lại tiếp tục kéo cô vào trong ngực.

"Nói cho tôi biết, ngày đó tôi có làm tổn thương tới em hay không?" Thẩm Đan dính vào trên lưng Tiểu Phàm, nụ cười ẩn chứa dịu dàng khê hời.

"Đâu. . . . Ngày nào? Lời của chú tôi nghe không hiểu." Tiểu Phàm cố gỡ bàn tay của Thẩm Đan ra, đỏ mặt phủ nhận. Minh vừa nhất thời nóng lòng buột miệng một câu anh ta nghe đã hiểu rồi sao?

"Nghe không hiểu vậy dùng hành động đi." Thẩm Đan cười mê hoặc kéo tay Tiểu Phàm ra, khiến cho vẻ đẹp của cô hiển hiện trước mắt anh.

"Sắc lang!" Tiểu Phàm lập tức cong chân lên, công kích vào nơi yếu ớt nhất của người đàn ông.

Lần này, Thẩm Đan với ý chí kiên định, không buông Tiểu Phàm ra nữa. Anh nhất định phải có được sự hoàn mỹ cùng tốt đẹp của cô, đến khi nơi đó của cô chật chội bao khít lấy vật to lớn của anh thì anh đã khẳng định, cô gái đêm đó chính là Tiểu Phàm. Cảm giác này không sai được, vẫn làm cho anh mất hồn đến thiếu chút nữa quên mất cô vẫn còn quá non nớt.

"Đau!" Tiểu Phàm run rẩy ở phía dưới Thẩm Đan, "Đáng ghét! Làm sao chú một chút thương hương tiếc ngọc cũng không biết?"

Cô sắp đau chết, đêm hôm ấy, trong trí nhớ của cô chỉ rất mơ hồ, cũng không biết làm chuyện như vậy sẽ đau đến khiến cho cô khó có thể chịu được.

Thẩm Đan chạm khẽ lên môi của cô, tràn đầy thương tiếc dừng lại tất cả xâm lược, chờ đợi cô thích ứng.

"Gặp phải em là tôi gặp phải cướp rồi." giọng nói thâm trầm của Thẩm Đan rất mê người, như xuyên thấu vào tim Tiểu Phàm, khiến cho cô bị mê hoặc.

"Vậy thì tránh tôi xa một chút!" Tiểu Phàm quật cường nhìn chăm chăm Thẩm Đan. Dám nói cô là kẻ cướp anh, vậy anh còn xán vào cô gần như vậy làm cái gì?

Tiểu Phàm có chút uất ức, lại có chút đau lòng.

"Không xa, tôi muốn đến gần em." Thẩm Đan nâng eo trắng kiện lên, dùng sức vọt vào thân thể Tiểu Phàm. Anh biết Tiểu Phàm đã thích ứng với sự hiện hữu của anh, không hề dịu dàng nữa, động tác dũng mãnh giống như một mảnh hổ đầy uy vũ. . .

Tiểu Phàm cảm giác mình giống như đang lao xuống từ trên đỉnh núi cao, dư âm kích thích khiến cho cô thở dốc kịch liệt, hai gò má hiện lên hai rạng mây hồng hồng. Kỹ thuật của thẩm Đan tốt như vậy, nhất định từng có không ít người tình.

Cô ghen ghét nhìn Thẩm Đan: "Chú rút cuộc là có bao nhiêu phụ nữ hả?"

Thẩm Đan trầm ngâm một lát, sau đó đưa ra một ngón tay, nụ cười rất mê người: "Một."

"Không tin!" Tiểu Phàm không tin chu chu cái miệng nhỏ nhắn.

"Hai sẽ tin sao?" Thẩm Đan nhìn Tiểu Phàm, nụ cười có một loại sức quyến rũ rất thành thực, một người mới chỉ hai mươi tuổi đầu như Hàn Tuấn Vũ không thể có được.

"Ba cũng không tin!" Tiểu Phàm nói xong, liền đẩy Thẩm Đan ra, nhảy xuống đất, "Ai ôi! Đau quá!"

Chân của cô mới vừa chạm đất, liền đau đến đứng không vững.

Thẩm Đan cười ôm cô, lại đặt lên chiếc giường trên mặt đã xóc xếch không thể chịu nổi kia: "Tôi không phải kẻ thích bẻ hoa dại. Tiểu Phàm, làm người phụ nữ của tôi."

"Ai biết lời của chú là thật hay giả!" Tiểu Phàm đẩy mặt của Thẩm Đan ra, quật cường quay lưng lại, không để ý tới anh.

"Cam đoan tuyệt đối là thật." Thẩm Đan như quân nhân gờ tay lên, nói xong rất nghiêm túc. Trong mắt của anh mang theo một loại tư vị rất kiên nghị.

"Chú Tại sao lại là tôi?" Tiểu Phàm có chút bồn chồn xoay người lại nhìn Thẩm Đan. Loại người giàu có giống như anh, sẽ không thiếu phụ nữ, anh làm sao có thể thích mình cơ chứ?

"Chỉ có một chữ —— duyên." Thẩm Đan cười hôn Tiểu Phàm.

Cô đã là người của anh, cho dù cô muốn cự tuyệt, anh cũng sẽ không cho phép. Đối với tình yêu, anh sẽ không lùi bước nữa.

"Ừm Không cần. Rất đau." Tiểu Phàm nghĩ đến đau đớn mới vừa rồi, sợ hãi đẩy Thẩm Đan.

"Tôi nay tạm thời bỏ qua cho em vậy." Thẩm Đan mặc dù không tiếp tục, nhưng vẫn bá đạo ôm chặt cô, sau đó ác ý đánh vào bên tai Tiểu Phàm hù dọa cô, "Em phải chuẩn bị cho tốt, tôi không phải loại người đàn ông có thể dễ dàng thỏa mãn."

"Sắc lang!" Tiểu Phàm đỏ mặt, hưng hăng nhéo cơ ngực nở nang của Thẩm Đan.

Cái người này làm bằng sắt sao? Bấm cũng bấm không nổi.

.

"Lão đại, tôi tra ra được rồi!" Bách Hồ đứng ở trước bàn sách của Lăng Khắc Cốt giống như khoe công trạng, anh có chút tức giận nói, "Tôi thật sự không ngờ Lê Văn sẽ hung ác như vậy, lại đánh tráo Tiểu Phi."

"Tiểu Phi là con gái Lê Văn?" Nghe được lời Bách Hồ nói, Lăng Khắc Cốt kinh ngạc nhảy dựng lên. Không ngờ là Lê Văn trộm con gái của anh đi, dùng con gái của cô ta thay thế. Tiểu Phi anh yêu thương mười mấy năm lại là con gái Lê Văn. Anh ngoại trừ khiếp sợ, thì không thốt nổi một lời.

"Đúng vậy lão đại, tôi nhất định sẽ điều tra ra Tiểu Phi chân chính ở đâu." Bách Hồ đã tại bất tay vào điều tra, anh tin tưởng chuyện này không bao lâu sẽ nước cạn tro đá.

"Tiểu Phi ở trong tay Lê Văn không biết có phải chịu ngược đãi hay không?" Lăng Khắc Cốt lo âu nhăn mày lại. Anh nhớ năm đó lúc bé con còn nhỏ, đã từng chịu hết ngược đãi của Lê Văn, mình lúc đó chỉ bởi vì nổi hận với Dã Lang, không thể bảo vệ tốt bé con. Lê Văn ác độc như vậy, nhất định sẽ không đối xử tử tế với con gái của anh và bé con.

"Đừng vậy! Tôi sao lại không nghĩ tới chứ? Lão đại, cậu đừng gấp gáp, tôi tự mình đi thăm dò!" Bách Hồ lập tức lo lắng cam kết với Lăng Khắc Cốt. Nếu như Tiểu Phi không phải là bị Tường Lê Văn ôm đi, bọn họ còn không cần phải quá lo lắng, sớm muộn cũng có một ngày anh có thể tìm được Tiểu Phi. Nhưng là bây giờ anh bắt đầu lo lắng đến sự an nguy của Tiểu Phi.

"Đi đi!" Lăng Khắc Cốt gật đầu một cái. Mối mong của anh bởi vì lo lắng cho con gái mà mím chặt, trên gương mặt tuần tú không có một tia nụ cười.

Bách Hồ mở cửa thư phòng ra, rời khỏi lâu đài Tinh Nguyệt, nhảy vào xe hơi chờ ở cửa, lập tức kêu tài xế rời đi.

Lăng Thượng Phi núp ở phía sau giàn hoa ngoài cửa thư phòng, len lén nhìn Bách Hồ rời đi. Cô không ngờ ba đã biết cô không phải con gái ruột thịt của ông. Cô nhất định phải ở trước khi bọn họ tìm được Tường Tiểu Phàm ra tay diệt trừ cô ta. "Tường Tiểu Phàm, tao quyết sẽ không để cho mày cướp đi mọi thứ vốn là của tao!"

Mình nên làm cái gì?

Trong đầu của Lăng Thượng Phi xuất hiện gương mặt của Tường Lê Văn. Bà già đó là mẹ ruột của cô, nhất định có thể giúp cô. Cô lặng lẽ chạy ra khỏi lâu đài Tinh Nguyệt, đi tìm Tường Lê Văn.

Tiểu Phàm hôm nay cảm thấy không thoải mái, buổi sáng thậm chí chưa ăn thứ gì. Hi Nguyên thấy sắc mặt Tiểu Phàm tái nhợt, có chút lo lắng nói: "Tiểu Phàm, con không thoải mái sao? Có muốn được cho nghỉ ngơi một chút hay không?"

"Không cần, chỉ là dạ dày có chút khó chịu, có thể do ăn phải đồ đã hỏng." Tiểu Phàm kiên cường lắc đầu. Cô không phải cô gái được chiều chuộng, có tật xấu chỉ một chút là muốn xin nghỉ. Mặc dù dạ dày không thoải mái, ở Châu báu Thượng Hi làm việc cô vẫn còn chịu đựng được.

Bởi vì đồ do cô thiết kế đạt giải nhất cuộc thi thiết kế, Châu báu Thượng Hi thưởng cho cô phần thưởng là nguyên năm vạn, còn để cho cô tham dự một chút vào nhóm phát triển sáng kiến của công ty. Cô cảm thấy mình ở Châu báu Thượng Hi càng ngày càng được coi trọng, cô yêu công việc này, không muốn bởi vì một ít chút tật xấu liên ảnh hưởng đến công việc của mình.

"Thân thể không thoải mái không thể làm việc được, nhất định phải nói cho ta biết." Hi Nguyên đau lòng nói.

Đứa nhỏ Tiểu Phàm này, có lẽ đã quen với khổ cực, trong công việc gặp phải vấn đề nan giải gì đều không nói, chỉ biết tự mình liều mạng làm việc. Nếu như Tiểu Phi có thể có một phần mười khéo léo của Tiểu Phàm, cô cũng đã cảm thấy đủ lắm rồi.

"Buổi chiều sau khi tan lớp con sẽ tới bệnh viện kiểm tra một chút." Tiểu Phàm cảm kích nhìn Hi Nguyên.

Buổi chiều ở trường có tiết học, vừa đứng sau khi tan lớp có thời gian đi khám.

"Vậy thì tốt. Thân thể là tiền vốn để làm cách mạng, ngàn vạn lần không được để cho thân thể mệt chết." Hi Nguyên nói xong, liền cúi đầu tiếp tục vào món đồ đang thiết kế dở của mình.

Buổi trưa sau khi tan việc, Tiểu Phàm tự mình dọn dẹp xong xuôi mọi việc, mới rời khỏi Châu báu Thượng Hi. Cô cảm thấy ngực buồn tới mức hốt hoảng, trong dạ dày giống như bị tảng đá đè chặt, còn muốn ói. Chẳng lẽ cô thật bị ngộ độc thực phẩm thật sao?

Cô chỉ chú ý cúi đầu suy tư, không có chú ý tới có một chiếc xe hơi ở đối diện đang xông tới, người đang ngồi trong xe chính là Trương Lệ Văn. Ắt móc ra một khẩu súng lục có gắn giảm thanh, lặng lẽ nhắm ngay Tiểu Phàm. Tiểu Phi nói Lăng Khắc Cốt đã biết thân phận của con bé đó, nếu để cho anh ta tìm được Tiểu Phàm, vậy thì tất cả kế hoạch bao lâu nay của ả liền xong đời. Vì Tiểu Phi, ả nhất định phải trừ bỏ Tiểu Phàm.

Một viên đạn vô tình bắn về phía Tiểu Phàm đang chẳng biết chút gì, đang lúc này, Hàn Tuấn Vũ đột nhiên xuất hiện ở phía sau cô, anh dùng lực lôi cô một cái, có lẽ Thượng Đế nở rộ cho Tiểu Phàm chết, cho nên viên đạn vốn nhắm ngay tim Tiểu Phàm bị lệch hướng.

Hàn Tuấn Vũ cười tà mị, nói: "Trương Tiểu Phàm, ngày hôm qua nhớ tôi không?"

"Không thêm" Tiểu Phàm mới vừa hất tay Hàn Tuấn Vũ ra, vai trái liền trúng một viên đạn, máu đỏ tươi lan ra trên vai áo trắng nõn của Tiểu Phàm.

"Trương Tiểu Phàm!" Hàn Tuấn Vũ khản trương gọi to tên Tiểu Phàm. Là ai nổ súng? Người kia là muốn giết anh hay là muốn giết Tiểu Phàm? Mới vừa rồi đạn kia hình như là từ đối diện bắn tới. Anh nhìn về phương hướng đạn bắn tới, liền thấy một chiếc xe điện cuồng lái đi.

Anh ra hiệu cho hộ vệ vẫn luôn nấp trong bóng tối, bọn họ lập tức nghe lời lái xe đuổi theo.

"Hàn Tuấn Vũ, anh nhẹ một chút, rất đau!" Bởi vì Hàn Tuấn Vũ khản trương nắm hai vai của cô, Tiểu Phàm khó chịu kêu to.

"Tôi đưa em đi bệnh viện." Hàn Tuấn Vũ ra lệnh cho mình phải tỉnh táo. Anh ôm lấy Tiểu Phàm ngồi vào chiếc Lamborghini của mình, lái xe chạy gấp về hướng bệnh viện Bảo.

Ngân Báo đang muốn đi khỏi tòa nhà chính của bệnh viện, liền nhìn thấy Hàn Tuấn Vũ ôm một cô gái lo lắng đã chạy tới.

"Chú Ngân Báo, thật tốt quá, chú ở đây. Mau giúp cháu cứu cô ấy với." Vừa nhìn thấy Ngân Báo, Hàn Tuấn Vũ lập tức hưng phấn gọi anh lại.

"Tuấn Vũ, là bạn gái của nhóc hả" Anh kinh ngạc nhìn máu trên người Tiểu Phàm.

"Cháu không phải. Bạn gái... của Anh ta." Tiểu Phàm mặc dù đau đến run lập cập, nhưng vẫn cố giải thích thân phận của mình với Ngân Báo.

"Ha ha ha, cháu nói không phải thì không phải." Ngân Báo không để ý chút nào cười nói. Nhìn vẻ mặt tiểu tử Tuấn Vũ kia, rõ ràng hết sức quan tâm cô gái này. Anh ra lệnh cho Tuấn Vũ: "Tuấn Vũ, mau đưa cô bé vào phòng cấp cứu, chú sẽ làm giải phẫu ngay cho cô bé."

"Sẽ không có nguy hiểm chứ?"

"Loại tiểu phẫu này, có khi nào chú Ngân Báo của cháu để xảy ra chuyện chưa?" Ngân Báo tự hào vỗ ngực một cái, "Giao cho chú, cháu yên tâm. Bảo đảm để bạn gái nhỏ của cháu còn mạng mà ra ngoài gặp cháu."

"Cháu không phải. . . Bạn gái. . . anh ta. . ." Tiểu Phàm nghe được lời Ngân Báo nói, bất mãn tròn mắt một cái. Người này bị lãng tai sao, hay đầu óc có vấn đề, nghe không hiểu tiếng người sao? Cô đều nói không phải là bạn gái của Hàn Tuấn Vũ, chú ấy lại vẫn nói như vậy.

"Tiểu Phàm, em chảy không ít máu, bớt nói, giữ vững thể lực." Hàn Tuấn Vũ lo âu đặt Tiểu Phàm lên xe đẩy, cùng Ngân Báo đẩy cô đi vào phòng cấp cứu.

Trong phòng giải phẫu, không còn thấy Ngân Báo lộ ra nụ cười bất cần đời nữa, anh một thân áo blu trắng nhìn tỉnh táo khác thường.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, chờ đến mức Hàn Tuấn Vũ ở ngoài đã nóng ruột tới không thể chịu nổi nữa. Anh thật muốn vọt vào phòng giải phẫu xem một chút.

Không biết đã trải qua bao lâu, thời điểm khi anh sắp mất đi tính nhẫn nại, gương mặt tuấn tú của Ngân Báo căng thẳng đi ra.

"Chú Ngân Báo, Tiểu Phàm thế nào rồi?" Hàn Tuấn Vũ bắt được cánh tay Ngân Báo, hốt hoảng hỏi. Bởi vì lo lắng cho Tiểu Phàm khiến anh mất đi tỉnh táo thường có, không còn cái kiêu bất cần đời nữa.

"Cháu nói tên cô bé là gì?" Ngân Báo chẳng những không có trả lời Hàn Tuấn Vũ, ngược lại đưa ra câu hỏi.

"Trương Tiểu Phàm, Thế nào? Phẫu thuật và tên tuổi của cô ấy có liên quan gì sao?" Hàn Tuấn Vũ bị hỏi đến giống như tên Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), sững sờ nhìn Ngân Báo.

"Không có." Ngân Báo lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Lăng Khắc Cốt, "Lão đại, cậu qua đây chút đi, tôi muốn làm một cuộc xét nghiệm DNA."

"Xét nghiệm DNA?" giọng nghi hoặc của Lăng Khắc Cốt từ trong điện thoại truyền đến.

"Cậu nhanh tới đây đi!" Ngân Báo không có giải thích nguyên nhân, ra lệnh xong với Lăng Khắc Cốt, liền cúp điện thoại, đi về phía phòng làm việc viện trưởng của mình.

"Chú Ngân Báo!" Hàn Tuấn Vũ đang muốn hỏi Ngân Báo, liền thấy Tiểu Phàm được y tá đẩy ra, anh không để ý gì nữa, vội vàng chạy lên phía trước

nhìn Tiểu Phàm. Tiểu Phàm mới vừa tỉnh lại sau khi thuốc mê hết tác dụng, ý thức còn có chút mơ hồ.

"Hàn. Tuấn Vũ." Tiểu Phàm bị thương cảm thấy hết sức cô độc, đột nhiên vô cùng muốn gặp Thẩm Đan, cô bắt được tay Hàn Tuấn Vũ, cố hết sức nói, "Giúp tôi. Gọi điện thoại. Cho Thẩm Đan. Nói tôi muốn. gặp chú ấy."

"Chú Thẩm? Được, tôi sẽ gọi điện thoại." Mặc dù Hàn Tuấn Vũ có chút ghen ghét, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Tiểu Phàm nở nụ cười nhắm mắt lại, lần nữa bởi vì tác dụng của thuốc tê mà ngủ mê man.

.

Ngân Báo cầm hai phần máu ở trong phòng thí nghiệm, nghiêm túc làm xét nghiệm DNA. Khi cầm kết quả đi ra, anh hưng phấn thiếu chút nữa hét chói tai. Hai tay anh run run chạy ra khỏi phòng thí nghiệm, chạy tới chỗ Lăng Khắc Cốt cũng đang gấp gấp đợi bên ngoài rống to: "Lão đại, độ tương tự 99%. Tưởng Tiểu Phàm là con gái của cậu với bé con! Chúng ta rốt cuộc tìm được con bé rồi!"

"Thật?!" Lăng Khắc Cốt có chút không thể nào tiếp thu được tin vui quá mức này, anh bắt lấy tay Ngân Báo, vội vàng nói, "Dẫn tôi đi gặp con bé! Tôi muốn trông thấy con gái của tôi rốt cuộc trông như thế nào."

"Rất đẹp, xinh đẹp hết như bé con. Đi theo tôi!" Ngân Báo cảm xúc cũng hết sức kích động. Anh đi trước chạy về hướng phòng bệnh VIP Tiểu Phàm đang nằm.

"Bách Hồ, tìm được Tiểu Phi rồi. Anh mang bé con đến bệnh viện Báo!" Lăng Khắc Cốt sau khi gọi điện thoại cho Bách Hồ xong, chạy đi theo phía sau Ngân Báo. Thời điểm khi anh vọt vào phòng bệnh, liền thấy Thẩm Đan hàm chứa thâm tình ngồi ở bên giường bệnh, nắm thật chặt tay Tiểu Phàm, mà Tuấn Vũ là ghen ghét dựa vách tường không nói lời nào.

"Thẩm Đan? Cậu biết Tiểu Phàm?" Lăng Khắc Cốt kinh ngạc hỏi.

"Cô ấy là người phụ nữ của tôi. Lão đại, sao anh lại tới đây?" Thẩm Đan cũng cảm thấy kỳ quái, lão đại là người bạn rợn như vậy, sao có thể có sự quan tâm vô ích tới một phụ tá nhỏ nhỏ của Châu báu Thượng Hi?

"Phụ nữ của cậu? Cậu khi nào thì ăn con gái của tôi hả? !" Lăng Khắc Cốt bắt đầu kêu gào. Con gái của anh, anh còn chưa kịp thương yêu cho thật tốt, liền bị Thẩm Đan ăn sạch sành sanh, điều này làm anh sao có thể cam tâm?

"Con gái anh? Chẳng lẽ Tiểu Phàm là con gái anh sinh ra ở bên ngoài sao? Lăng Khắc Cốt, anh làm như vậy không phải phụ lòng bé con sao?" Thẩm Đan tức giận đứng lên, giáng một đấm về hướng Lăng Khắc Cốt. Anh không ngờ Lăng Khắc Cốt sẽ làm ra chuyện như vậy ở ngoài. Bé con yêu anh ta như vậy, tin tưởng anh ta, anh ta sao có thể phản bội bé con?

Ngân Báo thấy thế, lập tức chạy đến giữa hai người khuyên can: "Hiểu lầm! Thẩm Đan, cậu đừng kích động! Chuyện này tôi từ từ giải thích với cậu."

"Các vị. Đang làm gì thế?" Tiểu Phàm vừa tỉnh lại, liền nhìn thấy bộ dạng Thẩm Đan cùng Lăng Khắc Cốt đang muốn đánh nhau, cô bồn chồn hỏi bọn họ.

"Tiểu Phàm! Con đã tỉnh? !" Hai người đàn ông này cùng nhau xông về hướng Tiểu Phàm. Thẩm Đan còn chưa có cầm tay Tiểu Phàm, liền bị Lăng Khắc Cốt chen đến bên cạnh. Anh có chút ghen nhìn Lăng Khắc Cốt cầm tay Tiểu Phàm.

"Tiểu Phàm, ba rốt cuộc tìm được con." Nếu như không phải là Tiểu Phàm bị thương, Lăng Khắc Cốt nhất định sẽ ôm lấy Tiểu Phàm thật chặt. Anh tràn đầy yêu thương vuốt ve gương mặt cực kỳ giống bé con của Tiểu Phàm. Đây mới là con gái của anh!

"Ba? Chú là ba của tôi sao?" Tiểu Phàm kinh ngạc không thôi, giọng nói của cô có chút run rẩy, trong mắt có ánh lệ lóe lên. Cô chỉ biết mẹ mình là Tưởng Lệ Văn, nhưng không biết ba của cô là ai. Từ nhỏ, cô cũng rất hâm mộ nhưng đứa bé khác có ba thương, có mẹ yêu. Nhưng cô lại chỉ có một người mẹ căn bản không yêu cô.

"Tiểu Phàm, ba không có bảo vệ tốt cho con, để cho con phải chịu khổ" Lăng Khắc Cốt lau nước mắt trên mặt con gái, đau lòng nói.

"Mẹ chưa từng có nói cho con biết người là ba của con." Tưởng Tiểu Phàm nước mắt chảy ra không ngừng. Cô không ngờ mình sẽ là con gái của người đàn ông giàu có nhất thế giới, Lăng Khắc Cốt. Cô cho rằng mình là một cô nhi không ai muốn, mẹ vứt bỏ cô, khiến cho cô trở thành một cô nhi.

"Lệ Văn căn bản không phải mẹ con! Người đàn bà độc ác đó, đã bé con đi mất khiến ta mất đi cơ hội được yêu thương, chăm sóc con." Lăng Khắc Cốt đặt hai bàn tay của Tiểu Phàm vào trong lòng bàn tay mình, trầm giọng đầy bi thống nói, "Tiểu Phàm, mẹ của con tên Thượng Hi, là người phụ trách Châu báu Thượng Hi. Mà con gái Tiểu Phi của chúng ta nuôi dưỡng mới đích thị là con gái ruột của Tưởng Lệ Văn."

"Cái gì? ! Con là con gái của Phu nhân Thượng Hi?" Tiểu Phàm lần này kinh ngạc há to mồm, cũng không khép lại được nữa. Khó trách cô vừa thấy Phu nhân Thượng Hi, đã cảm thấy vô cùng gần gũi với bà.

"Lăng Khắc Cốt, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tiểu Phàm thế nào thành con gái bé con?" Thẩm Đan cũng cảm thấy rất khó hiểu.

"Chú, chú nói là thật sao?" Hàn Tuấn Vũ vẫn tựa tại bên tường không nói lời nào, cũng bồn chồn mở miệng.

"Năm đó, sau khi vừa sinh hạ Tiểu Phàm, Lê Văn liền ôm con bé đi, còn đem con gái của chính cô ta để vào trong buồng trẻ của bệnh viện. Tiểu Phàm cùng Tiểu Phi chính là bị Lê Văn đánh tráo. Bây giờ Tiểu Phi căn bản không phải con gái bé con, con bé là con của Lê Văn, mà Tiểu Phàm mới chính là con gái lão đại. Mấy năm này, chúng tôi một mực tìm kiếm Tiểu Phàm, không ngờ con bé lại ở ngay bên cạnh cậu." Ngân Báo cặn kẽ giải thích đầu đuôi chuyện này.

"Hoá ra là như vậy." Thẩm Đan mới chợt hiểu ra, "Tôi lần đầu tiên thấy Tiểu Phàm, chính là bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài vô cùng giống bé con của cô ấy."

Đang lúc này, Hi Nguyên khẩn trương vọt vào phòng bệnh, ánh mắt của cô nhìn Tiểu Phàm nhiễm đầy tia máu màu đỏ, trong đôi mắt rõ ràng có dấu hiệu ươn ướt của nước mắt. Cô run rẩy đến gần giường bệnh của Tiểu Phàm, vừa nhìn cô, vừa hỏi Lăng Khắc Cốt: "Lăng, con bé thực sự là con gái của chúng ta sao?"

Dọc theo đường đi Bách Hổ đã đem toàn bộ chuyện đã xảy ra nói với cô, cô thế mới biết chuyện Tiểu Phàm. Cô không ngờ con gái mình thương yêu mười tám năm thế nhưng không phải là con gái ruột của cô, Tiểu Phàm mới đúng.

Cô trước kia vẫn luôn oán trách Tiểu Phi thế nào cũng không giống Lăng Khắc Cốt, cũng chẳng giống mình, hiện tại cô đã biết, bởi vì Tiểu Phi căn bản không phải con gái của cô.

"Đúng!" Lăng Khắc Cốt trình trọng gật đầu một cái, "Con bé là con gái của chúng ta."

"Tiểu Phàm, bảo bối của ta!" Hi Nguyên đau lòng ôm lấy Tiểu Phàm, không khỏi lệ nóng vòng quanh, "Tiểu Phàm, mẹ không có bảo vệ con thật tốt, để cho con phải chịu những khổ sở kia."

"Mẹ, cái này cũng không trách người được. Đều là mẹ Lê Văn không tốt." Tiểu Phàm cười lắc đầu. Cô có thể trở lại bên cạnh cha mẹ thân sinh của mình đã là một điều tuyệt diệu rồi, những khổ cực lúc trước ít nhiều gì thì cũng là chuyện đã qua, cô sẽ không oán trách.

"Bé con, em nên vui mừng. Đừng khóc." Thẩm Đan có chút đau lòng nhìn Hi Nguyên cùng Tiểu Phàm, "Tiểu Phàm đã trở lại bên cạnh chúng ta, về sau chúng ta có thể yêu thương, bảo vệ thật tốt cho cô bé."

"Thẩm Đan, về sau không cho cậu đến gần con gái của tôi! Tiểu Phàm mới mười tám tuổi, một lão già như cậu sao có thể xứng với con gái băng thanh ngọc khiết của tôi chứ!" Lăng Khắc Cốt bá đạo nhìn chằm chằm Thẩm Đan. Vừa nghĩ tới so với mình cậu ta tìm được Tiểu Phàm trước, người làm cha như anh thật cảm thấy ghen ghét. Anh phải thương yêu Tiểu Phàm cho thật tốt mấy năm nữa, đợi con bé trưởng thành, mới để nó lập gia đình.

"Chỉ cần Tiểu Phàm yêu tôi, số tuổi không phải là vấn đề." Thẩm Đan khiêu khích nhìn Lăng Khắc Cốt, chẳng chút sợ anh. Mặc dù trước kia anh là ông chủ của mình, hiện tại tăng thêm một chức, trở thành bố vợ tương lai của anh.

"Làm sao chú biết tôi yêu chú! Tự cao tự đại!" Tiểu Phàm đỏ mặt, chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn Thẩm Đan. Trong giọng điệu của cô mùi vị nũng nịu có chút nồng đậm. Kể từ khi trở thành phụ nữ của anh, anh quả thật coi cô như vật riêng. Cho tới giờ cô vẫn chưa từng nói có thương anh, anh làm sao có thể chắc chắn rằng cô có thương anh như vậy chứ?

"Ánh mắt của em nói cho tôi biết." Thẩm Đan kiêu ngạo ngồi ở mép giường, đoạt lấy Tiểu Phàm từ trong ngực Hi Nguyên, "Vật nhỏ, không cho nói láo."

"Mà trái tim của tôi nói cho tôi biết, tôi không thương chú" Tiểu Phàm ngang ngược cười nói. Cô sao có thể để cho cái người này được như ý chứ, giống như là ngoài anh ra cô sẽ không yêu ai khác vậy.

"Vật nhỏ ăn ở hai lòng!" Thẩm Đan hung tợn quán chặt hông của Tiểu Phàm, giọng nói trầm thấp đầy uy hiếp, "Dám nói không yêu tôi thử một chút xem!"

"Tôi yêu ba. Tôi yêu mẹ. Tôi yêu anh Tuấn Vũ. Chính là không yêu. Ừm. Chú." Tiểu Phàm lời nói còn chưa nói hết, liền bị Thẩm Đan đang đó kị muốn chết hôn. Cô dám nói yêu Tuấn Vũ, đây là rõ ràng là muốn cho anh ghen! Nhưng cố tình anh lại thật sự ghen!

Thấy Thẩm Đan bá đạo hôn con gái của mình, Lăng Khắc Cốt trầm giọng ho khan hai cái, liền đoạt Tiểu Phàm lại: "Thẩm Đan, tôi lệnh cho cậu cách con gái tôi xa một chút!"

"Anh cách người phụ nữ của tôi ra một chút!" Thẩm Đan cũng không cam chịu yếu thế sáng giọng.

Hi Nguyên thấy Tiểu Phàm bị Lăng Khắc Cốt và Thẩm Đan lôi qua lôi lại, lúc thì ở trong tầm tay Lăng Khắc Cốt, lúc lại hướng sang phía Thẩm Đan, tức giận ngăn hai người bọn họ lại: "Hai người các người đừng giống như trẻ con vậy nữa! Người lớn một chút có được hay không?"

Lăng Khắc Cốt nhú nhú mày, dùng ánh mắt lạnh lẽo kháng nghị liếc Thẩm Đan. Anh cũng không phải thật sự muốn phản đối Thẩm Đan, chỉ là anh mới tìm được Tiểu Phàm, dù thế nào cũng muốn Tiểu Phàm ở bên cạnh thêm mấy năm, anh còn muốn làm một người cha tốt, yêu thương Tiểu Phàm. Nếu như Tiểu Phàm bị Thẩm Đan bắt cóc, anh sẽ chẳng có cách nào để có thể ngày ngày thấy con gái bảo bối của anh.

Ngân Báo cười nói với Lăng Khắc Cốt: "Lão đại, vừa rồi tôi quên nói với cậu một chuyện. Tiểu Phàm mang thai, nếu như tính không có sai biệt nhiều thì cũng đã được khoảng nửa tháng rồi."

Chương 127: Kết cục (2)

"Mang thai?" Tiểu Phàm sững sốt kinh ngạc. Nửa tháng rồi sao? Đó không phải có vào lần đầu tiên ở khách sạn kia hay sao?

"Đứa bé là của ai?" Lăng Khắc Cốt kinh ngạc ngơ ngẩn.

"Ngoại trừ tôi ra còn có thể là ai?" Thẩm Đan trừng Lăng Khắc Cốt, sau đó đầy che chở kéo Tiểu Phàm vào trong ngực.

"Ai nói đứa bé nhất định là của chú?" Tiểu Phàm đá văng Thẩm Đan, cười ngã vào trong ngực ba, "Ba, lần đầu tiên của Tiểu Phàm là bị một ông chú xấu xa cưỡng bức, đứa nhỏ này là của ông chú xấu xa đó, ba phải giúp Tiểu Phàm báo thù."

Thẩm Đan lúng túng, gương mặt xanh lét. Đêm đó, anh cho rằng Tiểu Phàm là một món quà, mới có thể ăn hết cô. Nếu như anh biết Tiểu Phàm là con gái bé con, nói gì cũng sẽ nhịn được.

"Tiểu Phàm, nói cho ba cái ông chú xấu xa đó là ai, ba giúp con trừng trị hắn tới nơi tới chốn!" Lăng Khắc Cốt lạnh lùng nheo nheo đôi mắt mị hoặc, quan sát sắc mặt xám ngắt của Thẩm Đan.

"Tiểu Phàm, hôm ấy tôi tưởng lầm em là quà tặng mà người ta tặng cho tôi, tôi. Tôi." Thẩm Đan lúng túng liếc nhìn Hi Nguyên, sợ cô trách cứ mình.

"Cậu dám coi con gái tôi như đóa hoa đại ven đường hả? !" Lăng Khắc Cốt đập Thẩm Đan một cước, hung hăng đá anh ngã trên đất.

Thẩm Đan không phòng bị ngã trên mặt đất, hai đầu gối chống lên mặt đất ở tư thế quỳ, giống như là đang hướng về phía Tiểu Phàm nói xin lỗi vậy.

Tiểu Phàm che môi thường thức bộ dáng kia của Thẩm Đan, không ngờ người đàn ông vô cùng bá đạo này cũng có ngày hôm nay. Cô hà hê nhếch khóe môi. Ai bảo anh mỗi đêm đều ăn cô sạch sành sanh, không cho cô cơ hội phản kháng? Cô muốn cho anh cũng phải nếm chút đau khổ!

Thẩm Đan lúng túng đứng lên, anh nhìn nụ cười hoàn mỹ trên mặt Tiểu Phàm, trầm giọng nói: "Tiểu Phàm, cùng tôi về nhà."

"Không về!" Tiểu Phàm ôm Lăng Khắc Cốt, làm nũng ở trong lòng anh, "Tôi muốn ở cùng với ba mẹ, không thêm trở về cái ổ sói đó của chú nữa."

"Ổ sói?" Ngân Báo nghe được hình dung của Tiểu Phàm, không nhịn được bật cười thành tiếng, "Từ này hình dung thật tuyệt!"

Tiểu Phàm đây là dùng chữ chữ Thẩm Đan là sắc lang.

"Em mang thai sói con của tôi, thì phải theo tôi về ổ sói là đúng rồi!" Thẩm Đan bá đạo đoạt lấy Tiểu Phàm từ trong ngực Lăng Khắc Cốt, muốn ôm cô rời đi.

"Thẩm Đan, đừng nóng lòng như vậy. Tiểu Phàm còn đang bị thương, phải ở lại bệnh viện thêm mấy ngày nữa." Ngân Báo vội vàng xuất phát từ lập trường của người thầy thuốc, ngăn cản sự lỗ mãng của Thẩm Đan.

"Tôi sẽ dành cho cô ấy sự chăm sóc tốt nhất. Gặp lại!" Thẩm Đan để lại mấy lời này xong, liền ôm Tiểu Phàm đi ra ngoài.

"Cậu mau buông con gái của tôi xuống!" Lăng Khắc Cốt tiến lên đang muốn đoạt lại Tiểu Phàm. Tiểu Phàm là con gái bảo bối của anh, Thẩm Đan nói ôm đi liền ôm đi, cũng không thêm hỏi ý kiến người cha vợ là anh đây.

Hi Nguyên kéo Lăng Khắc Cốt, cười nói: "Lăng, con gái của chúng ta đã trưởng thành rồi."

"Anh biết chứ, chỉ là có chút không phục." Lăng Khắc Cốt tỉnh táo lại đột nhiên cảm thấy hành động mới vừa rồi của mình rất ngây thơ. Có lẽ là Tiểu Phàm rời khỏi anh quá lâu, cho nên anh vội vàng muốn làm một người cha tốt, mới có thể mất trí đi cãi cọ với Thẩm Đan.

"Thẩm Đan, nhớ thường đưa Tiểu Phàm về nhà." Hi Nguyên không gọi Thẩm Đan là anh Thẩm nữa, mà là gọi thẳng tên. Nếu như anh muốn cưới Tiểu Phàm, vậy thì cô chẳng phải sẽ trở thành mẹ vợ của anh hay sao? Suy nghĩ một chút đã cảm thấy rất khiếp sợ.

"Sẽ!" Thẩm Đan gạt đầu một cái, liền kiêu ngạo ôm Tiểu Phàm rời đi.

"Ông chú xấu xa, tôi đâu có nói là về nhà cùng với chú chứ!" Tiểu Phàm chu chu cái miệng nhỏ nhắn, hướng Thẩm Đan kháng nghị.

"Em là bà xã của tôi." Thẩm Đan bá đạo nói. Đôi môi trái tim của anh toét ra, lộ ra nụ cười hả hê. "Tôi muốn sớm một chút cưới em vào cửa, tránh để cho kẻ khác nhòm ngó em!"

"Tôi không lấy!" Tiểu Phàm đấm ngực Thẩm Đan, ngang ngược kháng nghị. Anh nói cưới thì cô nhất định phải phải gả sao? Anh có chút nào tôn trọng ý

nghĩ của cô hay không?

Thấy Thẩm Đan và Tiểu Phàm cãi vã, Hàn Tuấn Vũ tịch mịch quay mặt. Xem ra anh nhất định phải thất tình rồi, người ta đến cả đứa bé cũng có rồi, anh còn tranh thế nào? Hàn Tuấn Vũ chưa bao giờ làm bại tướng, lần đầu tiên nếm tư vị thất bại, thật không ngờ lại khổ sở như vậy.

Hi Nguyên khoác cánh tay Lăng Khắc Cốt, hạnh phúc dựa vào đầu vai anh cười nói: "Lăng, Thẩm Đan sẽ yêu thương Tiểu Phàm của chúng ta, anh không cần phải lo lắng."

"Anh biết rất rõ, ánh mắt của Thẩm Đan sẽ không nói dối." Từ trong đôi mắt của Thẩm Đan, Lăng Khắc Cốt đã nhìn ra tâm của cậu ta. Nếu như không phải là vì vậy, anh sẽ không để Tiểu Phàm gọi cho Thẩm Đan.

Lúc này, Hàn Tuấn Vũ nhận được điện thoại của hộ về gọi tới, nói cho anh là đã bắt được hung thủ.

Bọn họ một nhóm mấy người lập tức chạy tới lầu đài Tinh Nguyệt, thời điểm khi bọn anh thấy Trương Lệ Văn, vừa thấy khiếp sợ, lại cũng vừa thấy không ngoài dự liệu.

"Lệ Văn, làm sao cô có thể ác độc như vậy? Cô ôm con gái của tôi đi thi cũng thôi, sao còn nhẫn tâm muốn sát hại nó? Những năm qua, con bé bị cô hại chịu bao đau khổ, cô ngay cả một chút đau lòng cũng không có sao?" Hi Nguyên đau lòng chất vấn Trương Lệ Văn.

"Mày đã biết rõ còn tới hỏi tao? Nha đầu xấu xí, tao muốn hủy diệt hạnh phúc của hai mẹ con mày! Tao có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho mẹ con chúng mày!" Trương Lệ Văn biết mình lần này dữ nhiều lành ít. Chỉ nguyên một việc đánh tráo ôm Tiểu Phàm đi, Lăng Khắc Cốt cũng sẽ không dễ dàng tha cho ả, huống chi chuyện xấu ả đã làm nhiều đến như vậy.

Bàn tay Lăng Khắc Cốt vung lên, lập tức hung ác cho Trương Lệ Văn một cái tát: "Đây là dạy dỗ dành cho cô! Đưa xuống đi!"

Hộ vệ nhận được mệnh lệnh, lập tức áp giải Trương Lệ Văn đi xuống.

Hi Nguyên đau lòng ôm lấy hông của Lăng Khắc Cốt: "Lăng, Trương Lệ Văn tại sao có thể ác độc như vậy? Tiểu Phàm của chúng ta bị cô ta đánh cho thương tích khắp người nên mới bị đưa vào Cô Nhi Viện. Tiểu Phàm thật đáng thương, chúng ta nhất định phải yêu thương con bé thật tốt."

"Ngược đãi? Làm sao em biết?" mày Lăng Khắc Cốt nhấn lại. Không ngờ Tiểu Phàm thực sự giống như những gì anh lo lắng, bị Trương Lệ Văn vô tình ngược đãi.

"Tiểu Phàm chính là phụ tá mà em mới nhận vào làm. Em vừa thấy liền thích con bé, còn nhận con bé làm con gái nuôi. Không ngờ con bé lại chính là con gái ruột của chúng ta. Anh nói xem có lạ hay không?" Hi Nguyên cười nói.

"Cái này kêu là duyên phận, Là duyên phận của Tiểu Phàm với chúng ta." Lăng Khắc Cốt gật đầu một cái.

"Khắc Cốt, Tiểu Phi làm thế nào? Chúng ta có nên cho con bé biết con bé không phải là con gái ruột của chúng ta hay không?" Hi Nguyên đột nhiên nhớ đến cô con gái nuôi Lăng Thượng Phi thiếu chút nữa đã bị cô quên mất. Dường như là đã mấy ngày rồi cô không thấy Tiểu Phi, đứa nhỏ này lại không biết đã lêu lổng chạy những đâu rồi.

"Đương nhiên là phải nói rồi." Lăng Khắc Cốt chẳng nói đúng sai nói. tròng mắt đen của anh thoáng qua ánh sáng lạnh lẽo. Nếu như Tiểu Phi tham dự vào âm mưu của Trương Lệ Văn, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nó. Nếu như không có, anh cũng không ngại chăm sóc thêm một cô con gái.

Tiểu Phàm giống như nữ hoàng được Thẩm Đan ôm về nhà, cô chôn ở trước ngực anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn luôn thường trực nụ cười bướng bỉnh.

Thật ra thì ngay từ lần lên giường thứ hai với anh ngày đó trở đi, cô đã nhận định anh là người đàn ông của mình, nhưng cô lại không phục khi bị anh kiểm chế, cho nên mới phải ngày ngày làm trái lại ý của anh, chưa bao giờ chịu thừa nhận mình thương anh. Mỗi lần thấy Thẩm Đan lãnh khốc lúc đối mặt mình về mặt bất đắc dĩ, cô liền khoát trí tới muốn hét chói tai.

"Ai yêu! Vết thương đau quá!" Tiểu Phàm vừa khổ sở rên rỉ, vừa mở mắt lên nhìn Thẩm Đan.

Thẩm Đan khăn trương nhẹ nhàng đặt cô lên trên giường, vẻ mặt trịnh trọng khác thường: "Ông Thẩm, viện trưởng Lý có tới không?"

Quần gia Thẩm Đi theo lên lầu vừa nhìn thấy đầu vai Tiểu Phàm quần băng gạc, lập tức khăn trương nói: "Tới ngay đây. Tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi."

"Kêu ông ta trong 5 phút nữa phải chạy tới đây!" Thấy lông mày Tiểu Phàm nhíu lại, ngữ điệu của Thẩm Đan trở nên rất cao. Anh thật hy vọng mình là người bị đau thay cho Tiểu Phàm. Tiểu Phàm nhìn thấy trong đáy mắt của anh có nồng đậm tình yêu.

"Được!" Quần gia Thẩm đáp một tiếng, liền vội vàng đi xuống lầu chờ viện trưởng Lý.

Lý viện trưởng là bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng nhất nước, cũng là bác sĩ gia đình của Thẩm Đan.

.....

Lăng Thượng Phi hấp ta hấp tấp đi vào lầu đài Tinh Nguyệt, vẻ mặt có chút hốt hoảng. Cô không ngờ mẹ đàn bà Trương Lệ Văn đó vậy mà lại không giết được Trương Tiểu Phàm. Hiện tại thì đạo ngược hết rồi, Trương Tiểu Phàm đã nhận tổ quy tông, đứa con gái nuôi như có có phải nên rồi đi rồi hay

không?

Cô thật không cam lòng!

Mất đi cái thân phận tôn quý là con gái của Lăng Khắc Cốt con, cô cái gì cũng không có.

Cô không cần sống cuộc sống nghèo khó! Cô muốn châu báu lụa là, cô muốn ngày ngày ăn cơm trong nhà hàng 5 sao, cô muốn khi nhàn rỗi có thể vui vẻ chạy khắp thế giới chơi đùa. Không cần giống như Tưởng Tiểu Phàm chỉ biết liêu mạng lao động kiếm miếng ăn.

Cô càng muốn, thì cảm giác nguy cơ càng lớn.

Cô nhất định phải lấy lòng mẹ, không thể để bà ấy đuổi mình đi.

"Tiểu Phi, con còn biết phải về nhà?" Lăng Khắc Cốt từ trên ghế salon đứng lên, mặt lạnh nhìn chằm chằm Lăng Thượng Phi.

"Cha, mẹ, hai người còn chưa ngủ sao." Lăng Thượng Phi ngượng ngùng cười.

Bọn họ chẳng lẽ là đang đợi cô ngã bài? Muốn đuổi cô rời khỏi lâu đài Tinh Nguyệt?

"Chúng ta đang đợi con!" Hi Nguyên thở dài. Kể từ ngày hôn đó, rời khỏi Châu báu Thượng Hi, Tiểu Phi vẫn không có trở về nhà. Cô cứ nghĩ đi nghĩ lại không biết phải làm sao đem sự thật Thượng Phi không phải là con gái ruột của mình nói cho con bé biết.

Lăng Thượng Phi cố ý làm bộ như ngu ngốc ôm lấy Hi Nguyên, ở trong lòng cô làm nũng: "Mẹ, bạn học con bị xe đụng, con phải tự mình ở lại trong bệnh viện chăm sóc bạn ấy mất mấy ngày. Hôm nay, bạn ấy mới xuất viện. Mẹ, người không giận con chứ?"

"Chăm sóc bạn bè là chuyện tốt, mẹ không tức giận." Hi Nguyên vuốt mái tóc dài xoăn của Lăng Thượng Phi,, dịu dàng nói, "Tiểu Phi, chúng ta có chuyện muốn nói với con."

"Mẹ, con mệt quá, có chuyện gì ngày mai rồi hãy nói." Lăng Thượng Phi hốt hoảng, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, ánh mắt của cô có chút lóe lên.

Tròng mắt đen sắc bén của Lăng Khắc Cốt chăm chú nhìn Lăng Thượng Phi, tất cả phản ứng của cô đều bị ánh mắt sắc bén như chim ưng của anh thu hết lại. Anh lạnh lùng ngoắc ngoắc môi mỏng, xa cách nói với Lăng Thượng Phi: "Tiểu Phi, nghe mẹ con nói xong rồi hãy đi nghỉ ngơi."

Lăng Thượng Phi sợ gật đầu một cái, không dám nhìn thẳng ánh mắt của Lăng Khắc Cốt. Cô có chút lo lắng, sợ ba biết cô tham dự vào âm mưu ám sát Tưởng Tiểu Phàm.

Hi Nguyên kéo tay Lăng Thượng Phi, đem đầu đuôi ngọn ngành thân thể của Tiểu Phàm và cô nói ra.

Lăng Thượng Phi làm bộ như kinh ngạc, đau lòng mà nhìn Hi Nguyên: "Mẹ, không phải là người đang gạt con chứ? Con sao có thể không phải là con gái của mẹ? Mẹ, con yêu người như vậy, con muốn làm con gái của mẹ cả đời!"

Hi Nguyên thấy Lăng Thượng Phi đau lòng như vậy, liền đau lòng ôm lấy cô: "Tiểu Phi, con vĩnh viễn là con gái của mẹ. Tuy Tiểu Phàm trở về, mẹ cũng vẫn yêu thương con như cũ."

"Mẹ, Tiểu Phi thật yêu ngài!" Lăng Thượng Phi nén lệ trở tay ôm lấy Hi Nguyên.

"Tiểu Phi, mẹ con mệt rồi, con cũng trở về đi nghỉ ngơi." Lăng Khắc Cốt lạnh lùng ra lệnh.

Nghe lời anh nói, Lăng Thượng Phi lập tức buông Hi Nguyên ra, cung kính hướng Lăng Khắc Cốt cười nói: "Cha, ngài cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi ạ."

Nói xong, cô như một cổ gái khéo léo, an tĩnh chậm rãi bước lên lầu, e sợ mình chỉ cần phát ra một chút âm thanh sẽ khiến cho Lăng Khắc Cốt không vui.

Hi Nguyên tựa vào trong ngực Lăng Khắc Cốt, yên lòng nói: "Thật tốt quá, Tiểu Phi không có quá khổ sở."

"Nó không nên khổ sở." Lăng Khắc Cốt, con mắt âm hàn híp lại, ánh mắt lóe lên lạnh lẽo.

.....

Mặc dù là ở nhà họ Thẩm, nhưng Tiểu Phàm lại cảm thấy mình lại trở về bệnh viện, mỗi ngày có một nhóm lớn bác sĩ y tá mặc áo khoác trắng vây quanh. Không biết bọn họ cho cô dùng thuốc gì, vết thương mấy ngày là khô. Nhưng cũng đã một tuần lễ, Thẩm Đan vẫn không cho cô đi làm, nhất định để cô ở nhà dưỡng bệnh.

"Ông chú, tôi đã khỏe lắm rồi! Tôi muốn đi làm!" Tiểu Phàm đứng ở trong phòng khách tức giận nhìn chằm chằm Thẩm Đan. Anh những ngày qua không cần đi làm sao? Ngày ngày ở trong nhà nhìn cô. Thật không biết anh làm tổng giám đốc như thế nào nữa.

"Thật sự khỏe rồi hả?" Thẩm Đan cúi người xuống, đôi tròng mắt đen sáng quắc liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tiểu Phàm, khéo môi mang

theo nụ cười mê hoặc.

"Chú nhìn tôi xem, cánh tay, chân đã lạnh lặn hết rồi, một chút sát sạt cũng không có, bả vai cũng không đau." Tiểu Phàm ở trước mặt Thẩm Đan giang tứ chi ra.

"Nếu đều tốt rồi, vậy tôi cũng không khách khí!" Thẩm Đan cười chặn ngang ôm lấy Tiểu Phàm, sai bước đi lên lầu.

"Chú muốn làm gì?" Tiểu Phàm khẩn trương hỏi. Nụ cười của anh thật tà ác, giống như đang tính toán cô.

"Đương nhiên là làm chuyện thích làm!" Thẩm Đan nở nụ cười xán lạn khiến Tiểu Phàm hận đến nghiến răng.

"Chú chỉ có biết làm với làm!" khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Phàm đỏ bừng, không cam lòng nhìn chằm chằm Thẩm Đan. Những ngày qua cô bị thương, anh vẫn chịu đựng không động cô dù chỉ một đầu ngón tay. Lúc này cô mới vừa khỏe lại, anh liền lại muốn kéo cô lên giường.

"Ai bảo em cứ chớp nháy đôi mắt mê người kia mê hoặc tôi?" Thẩm Đan đe Tiểu Đan ở phía dưới, lễ thắng khí hùng cười nói.

Khi Tiểu Phàm bị anh cõng đến chỉ còn lại đồ lót thì mới cảnh giác lấy tay che ngực: "Sắc lang!"

Động tác của anh thể nào nhanh như vậy? Quả thật đúng như một công nhân thuần thực.

"Ông chú ghê tởm, chú rút cuộc là đã có bao nhiêu phụ nữ?" Tiểu Phàm tức giận nhìn chằm chằm Thẩm Đan.

"Để tôi tính xem đã." Thẩm Đan làm như thật đếm đầu ngón tay, anh ngẩng đầu lên, cười đến rất xảo trá, "Ngón tay không đủ dùng, đếm không hết."

"Chú... chú... chú! Tôi mới không cần lại để cho chú đụng vào!" Tiểu Phàm tức đến đỏ hồng khuôn mặt nhỏ nhắn. Không ngờ anh thể nhưng thừa nhận mình đã làm chuyện đó với không ít phụ nữ. Người đàn ông đáng chết! Tên đàn ông xấu xa! Tên đàn ông hư hỏng!

Cô tức giận gào một chân hướng về vị trí trí mạng của người đàn ông trên người Thẩm Đan, hận không thể giết chết anh.

Cô phát hiện mình thể nhưng vô cùng quan tâm đến chuyện Thẩm Đan từng có mấy người phụ nữ, cô thật hận mình ra đời muộn quá nhiều năm. Ý nghĩ độc chiếm của cô đối với anh khiến cho cô cảm thấy khiếp sợ. Lúc nào thì cô đã thương anh đến như vậy rồi hả?

"Nghiêm túc chỉ có một mình em. Kiêu ngạo chứ?" Thẩm Đan nâng mặt của Tiểu Phàm lên, chứa đựng ý cười hỏi.

"Không thấy chú như này sao? Không phải đã quen xung trận có thể xuất quân bất kỳ lúc nào rồi sao?" Nếu như Thẩm Đan không phải tự mình xông pha trăm trận, làm sao cõi đời của phụ nữ lại thuần thực nhanh gọn đến như vậy chứ?

"Nào có khoa trương như vậy?" Thẩm Đan bị lời nói của Tiểu Phàm chọc cười, "Tôi nói rồi tôi không thích hái hoa dại. Chân chính xảy ra qua quan hệ năm ngón tay cũng đếm không hết. Em là người phụ nữ quan trọng nhất của tôi."

"Năm cũng không ít đi! Tôi mới chỉ có một người đàn ông là chú! Không được, tôi cũng muốn đi tìm năm người đàn ông thử một chút." Tiểu Phàm nói xong như muốn đẩy Thẩm Đan ra, đi tìm mấy người đàn ông cô nói tới.

"Không cho! Em chỉ có thể có một mình tôi!" Thẩm Đan bá đạo, cuồng dã ngăn chặn Tiểu Phàm, điên cuồng hôn cái miệng nhỏ nhắn lâm nhâm của cô.

Khai hòa một cuộc chiến đấu kịch liệt, cho đến khi màn đêm buông xuống thì Thẩm Đan mới phóng thích thân dưới thẳm thì gọi tên Tiểu Phàm, thờ hồn hên nằm ở trên người cô.

"Sắc lang! Cút ngay!" Tiểu Phàm bất mãn nhìn chằm chằm Thẩm Đan. Anh quả thật chính là một đầu Dã Lang, cả ngày làm không ngừng tới 7 lần, hại cô xương cốt toàn thân giống hư bị nghiền nát. Cô là phụ nữ có thai, anh thể nhưng một chút dịu dàng cũng không biết, mỗi một lần cũng làm đến khiến cho eo của cô cũng muốn gãy luôn.

Thẩm Đan cười lớn ôm Tiểu Phàm: "Tôi phải làm tới mức khiến cho em không thể đi tìm tên đàn ông khốn kiếp khác được nữa!"

"Anh chính là tên đàn ông khốn kiếp!" Tiểu Phàm đầm lòng ngực Thẩm Đan, quật cường rống to.

Thẩm Đan đột nhiên cầm tay Tiểu Phàm, từ trong ví tiền lấy ra một chiếc hộp có chiếc nhẫn kim cương có tới 8 gra, bá đạo nói: "Tôi là chồng của em, không phải tên đàn ông khốn kiếp khác. Tôi có đầy đủ lý do để đoạt lấy em!"

"Nhưng tôi không có đồng ý gả cho chú! Hơn nữa, ba mẹ của tôi còn chưa có đồng ý đâu, làm sao chú có thể tự cho mình là chồng của tôi chứ?" Tiểu Phàm khiêu khích nhìn chằm chằm Thẩm Đan.

"Em cho rằng Lăng Khắc Cốt là ai? Nếu là ông ấy không đồng ý, sẽ để cho tôi mang em về nhà sao? Vật nhỏ, em tính táo một chút." Thẩm Đan vặn chớp mũi Tiểu Phàm, cười nói.

Mấy ngày nay, mặc dù Lăng Khắc Cốt cùng Hi Nguyên có đến xem qua Tiểu Phàm, nhưng không có nhắc tới muốn dẫn cô về nhà. Cho nên nói bọn họ đã thừa nhận thân phận của anh, giữa anh và Tiểu Phàm chỉ còn thiếu có một hôn lễ nữa thôi. Chiếc nhẫn này là anh tự mình thiết kế, kêu Oa Oa dùng kim cương Nam Phi tốt nhất giúp anh làm ra. Hôm nay anh nhất định phải đeo được vào ngón tay cô, giam cô lại, tránh khỏi cô một chút lại gọi anh là

ông chú xấu xa. Anh muốn thấy cô gọi anh là ông xã.

"Bọn họ thế nhưng bán tôi." Tiểu Phàm không phục căn môi. Xem ra cô có muốn phủ nhận Thẩm Đan cũng không thể rồi.

"Em cam chịu số phận đi!" Thẩm Đan đem chiếc nhẫn vàng lồng vào trên ngón giữa của Tiểu Phàm, để cho cô đeo lên con dấu của anh.

.....

Hi Nguyên vừa nhìn thấy Tiểu Phàm tiến vào Châu báu Thượng Hi, lập tức từ phòng làm việc đi ra, chạy tiến lên đón, nhiệt tình ôm lấy Tiểu Phàm: "Con gái ngoan, Thẩm Đan rốt cuộc chịu thả con ra rồi sao?"

"Cái ông chú hư hỏng đó" Tiểu Phàm bất mãn hừ nhẹ, khoe miệng lại vương nụ cười nhẹ nhàng đầy hạnh phúc.

Hi Nguyên thấy nụ cười trên mặt Tiểu Phàm, an tâm ôm chắc bả vai của cô: "Tiểu Phàm, hôm nào đó mang theo Thẩm Đan về thăm nhà một chút đi. Mấy ông chú kia của con đều ngày ngày mong con về nhà đấy. Thẩm Đan tên khốn kia, vậy mà lại không cho bọn họ tới thăm con."

"Dạ." Tiểu Phàm gật đầu một cái.

Cô dùng đủ mọi cách uy hiếp anh, anh mới đồng ý để cho cô đi làm. Những ngày này, cô bị anh quản thúc như tù nhân vậy, trừ ăn cơm ra rồi lại lên giường, cơ hồ ngày cả cửa nhà họ Thẩm cũng không rời khỏi một bước.

"Tiểu Phàm, nói cho mẹ, con có yêu Thẩm Đan không?" Hi Nguyên trịnh trọng nhìn Tiểu Phàm, "Nếu như con chỉ bởi vì mang thai đứa nhỏ của cậu ấy mà chấp nhận ở cùng cậu ta, mẹ sẽ không đồng ý."

Tiểu Phàm đỏ mặt gật đầu một cái. Nếu như chỉ là bởi vì đứa bé, cô sẽ không đồng ý gả cho Thẩm Đan. Đứa bé cô có năng lực tự mình nuôi dưỡng, không cần dựa vào người đàn ông kia. Cô là thật sự là bị sự thành thực vô địch cùng hấp dẫn của Thẩm Đan mê hoặc, thật lòng yêu người đàn ông bá đạo nhưng không mất dịu dàng đó.

"Vậy là mẹ an tâm." Vấn đề làm khốn nhiều Hi Nguyên nhiều ngày nay rốt cuộc có được đáp án hài lòng, cô vui vẻ ôm Tiểu Phàm, cười bướng bỉnh như một đứa trẻ.

"Mẹ, mấy ngày con không tới phụ mẹ, mẹ phải làm việc mệt lắm sao?" Tiểu Phàm đột nhiên phát hiện mặt của Hi Nguyên có chút gầy, lo lắng hỏi.

"Không có. Là do mẹ lo lắng con ở cùng Thẩm Đan phải chịu uất ức, biết con hạnh phúc, mẹ rất vui." Hi Nguyên siết chặt gương mặt của con gái. Điều nói con gái tắm áo choàng bé nhỏ của người mẹ, hôm nay cô mới cảm nhận được. Tiểu Phi ngoại trừ không ngừng gây họa, khiến cho cô lo lắng ra, cơ hồ chưa từng làm ra chuyện giống với chuyện một người con gái nên làm. Tiểu Phàm thì khác, tỉ mỉ quan tâm cô, khiến cho cô rất cảm động.

"Mẹ!" Tiểu Phàm cảm kích ôm lấy Hi Nguyên. Lần đầu tiên cảm nhận được quan tâm đến từ người thân, cô có chút không thích ứng. Nhiều năm như vậy, không có một người nào chân chính quan tâm tới một cô nhi như cô, cô đã quen với sự đơn độc, đột nhiên có mẹ yêu, cảm xúc của cô như sóng biển mãnh liệt cuộn trào.

"Mẹ!" Tiểu Phàm và Hi Nguyên đang thân mật ôm nhau thì một giọng nam dễ nghe vang lên sau lưng cô.

Hi Nguyên nghe được giọng nói của Thượng Tể, kinh ngạc buông Tiểu Phàm ra, chạy về phía cửa: "Tiểu Tể, sao con lại về rồi? Không phải ba copn nói thời gian này con phải làm bảo vệ luận văn tốt nghiệp sao?"

"Mọi người tìm được em gái, con sao có thể vắng mặt?" Thượng Tể ôm lấy bả vai Hi Nguyên, cùng với cô sóng vai đi về phía Tiểu Phàm.

Giọng nói của Thượng Tể vô cùng phong phú từ tính khiến Tiểu Phàm nghe thật thoải mái. Cô ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn người thanh niên đã trưởng thành cùng một mẹ sinh ra của mình. Sự trầm ổn toát ra trên người của anh rất giống với ba, lông mày của anh cũng giống với ba, giống như hai thanh kiếm sắc bén uốn lượn, đôi mắt đen sâu thẳm như hai đầm nước với nụ cười âm áp. Đây là anh trai của cô! Cô chẳng những có ba mẹ, còn có một người anh trai tuấn lãng như thế.

"Xin chào, em tên là Tường Tiểu Phàm." Tiểu Phàm khấn trương vươn tay, hướng Thượng Tể giới thiệu mình.

"Sai! Là Lăng Tiểu Phàm!" Thượng Tể cười cái chính lời nói của Tiểu Phàm, "Em là tiểu công chúa duy nhất của nhà họ Lăng chúng ta, không phải họ Tường."

"Đúng nha! Tiểu Phàm phải sửa lại họ rồi. Tiểu Phàm, hôm nào rảnh chúng ta sẽ đi sửa lại hộ tịch cho con." Hi Nguyên lúc này mới nghĩ đến vấn đề này. Bọn họ thế nhưng quên vấn đề hộ tịch, Tiểu Phàm là con gái duy nhất của cô và Khắc Cốt, sao có thể để cho con bé vẫn phải lưu lạc ở bên ngoài? So với Tiểu Phi con bé càng có tư cách hơn tiến vào lâu đài Tĩnh Nguyệt.

"Dạ được, mẹ." Tiểu Phàm nghe lời gật gật đầu

"Em còn chưa có gọi anh một tiếng anh đấy." Thượng Tể ngẩng gương mặt nhăn nhó, không vui nói.

"Anh." Tiểu Phàm thẹn thùng gọi một tiếng Anh.

Chương 128: Kết cục (3)

Thượng Tể lập tức vui vẻ cười. Anh ôm cổ Tiểu Phàm, kích động nói: "Tiểu Phàm, em là em gái của anh thật là tốt. Anh đã nói nha đầu Tiểu Phi kia nhìn thế nào cũng không giống cha, cũng chả giống mẹ, thì ra là con bé căn bản là đồ giả mạo."

"Tiểu Tể, mặc dù Tiểu Phi không phải con gái của nhà họ Lăng chúng ta, nhưng cũng là một tay mẹ nuôi lớn, con cũng không thể chỉ vì từ nhỏ không hợp nhau với với bé mà bài xích nó. Mấy ngày nay tâm tình của con bé sa sút, chúng ta vẫn là nên quan tâm tới con bé một chút." Hi Nguyên nhớ tới mấy ngày nay Tiểu Phi an tĩnh khác thường, có chút bận tâm nói.

Mặc kệ Tiểu Phi có phải luôn chọc giận cô hay không, dù sao đó cũng là con gái do cô nuôi lớn, con gái nuôi cũng là con gái, cô sẽ dùng tình yêu ruột thịt để thương yêu Tiểu Phi.

"Lòng dạ đàn bà!" Thượng Tể không tùy tiện lắc đầu. Là anh biết lòng dạ thiện lương của mẹ, chưa bao giờ ghi nhớ lỗi của người khác, dễ dàng tha thứ người.

"Tiểu Tể! Con có tin con còn nói thêm lời nữa mẹ liền đuổi con ra khỏi lâu đài Tinh Nguyệt hay không!" Hi Nguyên sung mặt lên, lấy ra uy nghiêm của trưởng bối quát lên.

"Được, được được. Con sẽ coi tiểu ma nữ kia như em gái để mà thương yêu." Thượng Tể thấy mẹ tức giận, lập tức giơ hai tay lên đầu hàng. Anh ai cũng có thể không để ý tới, chính là không thể chọc mẹ tức giận.

"Tiểu Tể, Duẩn Nhi không có cùng về với con sao?" Hi Nguyên đột nhiên nhớ tới Duẩn Nhi, không thấy con bé đi theo bên cạnh Thượng Tể, thật có chút kỳ quái.

"Con mới vừa đưa cô ấy về nhà." Thượng Tể nghe được tên tuổi Duẩn Nhi, sắc mặt có chút biến đổi.

"Nha. Vậy thì tốt. Nhạc Nhạc rất lâu không có nhìn thấy Duẩn Nhi, nhớ con bé muốn chết rồi." Hi Nguyên cười gật đầu một cái. "Con trai, con phải nỗ lực thêm chút nữa, cưới Duẩn Nhi vào cửa cho mẹ."

"Mẹ, mẹ không cần loạn chút lại bắt đầu bài ca uyên ương!" Thượng Tể nhún mày, không vui kháng nghị, "Làm gì có anh trai lại đi kết hôn với em gái?"

"Duẩn Nhi từ nhỏ đã được hứa hôn cho con, còn nói mấy lời sáo rỗng cái gì mà anh trai gì đó, mẹ liền gõ bẻ đầu con!" Hi Nguyên hung dữ gõ cái trán Thượng Tể, căn dặn dạy dỗ anh. Đứa nhỏ này, khi còn bé cùng Duẩn Nhi không phải rất tốt sao? Không biết bắt đầu từ lúc nào, nó liền bắt đầu tránh Duẩn Nhi. Năm đó nó muốn đi Mi du học, cô muốn Duẩn Nhi đi theo làm bạn cùng học, nó liều mạng phản đối. Nếu như không phải là cô ép buộc nó, nó căn bản cũng không chịu mang Duẩn Nhi theo ở bên cạnh. Nhiều năm như vậy, quan hệ của hai người bọn chúng còn chưa có một chút tiến triển, khiến cho hai người làm mẹ là cô và Nhạc Nhạc cũng gấp không chịu nổi rồi.

"Con là đang nói thật. Con chỉ coi Duẩn Nhi là em gái, cảm giác giống như với Tiểu Phàm vậy. Nếu như con kết hôn với Tiểu Phàm, mẹ sẽ không cảm thấy không thể tiếp nhận được hay sao? Cũng giống như vậy, muốn con cưới Duẩn Nhi, chính là loại cảm giác loạn luân." Thượng Tể đạo lý rõ ràng nói, làm cho Hi Nguyên không có biện pháp phản bác.

"Cái đứa nghiệt tử này!" Hi Nguyên giận đến nín lấy lỗ tai Thượng Tể, "Thua thiệt cho Duẩn Nhi nhà người ta yêu con như vậy, con lại đối với nó như thế!"

"Mẹ, con là con ruột của người đấy!" Thượng Tể đau đến nhăn mày lại.

"Ta lại hi vọng con là con nuôi!" Hi Nguyên chống nạnh hướng Thượng Tể rống to, "Con dám bỏ qua Duẩn Nhi, ta liền không nhận đứa con ruột này là con nữa!"

Nhìn hai người mẹ và anh trai, Tiểu Phàm không biết phải chen miệng vào thế nào. Cô không biết Duẩn Nhi, cũng không biết rồi rắm giữa anh và cô ấy, cho nên cô chỉ có thể nhàn nhạt cười đứng ở một bên, nghe hai người bọn họ tranh cãi ầm ĩ.

"Mẹ, ngài chịu bỏ sao?" Thượng Tể cười ôm lấy Hi Nguyên, như đứa bé làm nũng.

"Không bỏ được!" Hi Nguyên trừng Thượng Tể một cái. Tiểu tử này, tính đúng, đúng là cô cần nó không bỏ được, mới có thể lớn lối như vậy. Đứa nhỏ Duẩn Nhi ngoan như vậy, Tiểu Tể làm sao lại không thích nó? Thật làm cho người đau đầu.

Tiểu Phàm hi hi một tiếng cười lên. Mẹ và anh trai nháo khiến cho cô chân chính cảm nhận được cảm giác thân ái giữa những người thân yêu kia... ăn ý

và yêu thương.

"Tốt lắm, đều đi làm việc đi, ai cũng không cho phép chơi. Tối hôm nay lâu đài Tĩnh Nguyệt mở tiệc chúc mừng, Tiểu Phàm, con mang theo Thảm Đan tới, mẹ muốn chính thức giới thiệu con với những người thân của Ứng tập đoàn."

"Mẹ, con vừa xuống máy bay, người có cần bóc lột sức lao động của con như vậy không?" Thượng Tể oán trách rúc rúc vào trên người Hi Nguyên.

"Nuôi con khỏe như vậy chẳng lẽ muốn ta đem con làm mancanh bọc túi nylon để bày làm mẫu?" Hi Nguyên nín lấy lỗi tai Thượng Tể, đối với anh quát, "Đi quét dọn vệ sinh cả tầng lầu cho tôi!"

"Loại chuyện đó có công nhân làm vệ sinh đang làm rồi." Tiểu Phàm cười nói.

Nghe được Tiểu Phàm nói giúp mình, Thượng Tể vui vẻ nhìn cô, trông mắt đen chớp chớp.

"Vậy thì đi sắp xếp lại các tài liệu ở trong phòng làm việc cho ta!" Hi Nguyên trực tiếp đẩy mạnh con trai cao lớn của mình vào phòng làm việc, không cho anh lười biếng. "Tiểu Phàm cô em gái này của con còn chịu khó hơn cái người làm anh là con đấy."

"Được được được, con xong rồi." Thượng Tể bất đắc dĩ đồng ý.

Tiểu Phàm cười theo chân bọn họ cùng đi vào phòng làm việc, bắt đầu sửa sang lại phần việc của mình. Thật ra thì phần công việc này tương đối thoải mái, cô cũng không cần quá mệt nhọc.

"Tiểu Phàm, nếu thấy mệt liền nghỉ ngơi, đừng có để ảnh hưởng thai nhi." Hi Nguyên quan tâm đi tới trước mặt Tiểu Phàm, ấn cô ngồi lên ghế dựa, "Hôm nay có anh con ở đây, con chỉ cần ngồi ở chỗ này chỉ huy anh con là được."

"Được ạ." Tiểu Phàm cười mím môi, "Chủ ý này của mẹ không tệ."

"Trọng nữ khinh nam! Con chính là đầy tớ của mẹ!" Thượng Tể oán trách nói, trên tay lại không hề lười biếng, lu loát dọn dẹp các tài liệu xóc xếch bên trong.

Anh đã nghe Chú Bách Hồ nói qua chuyện của Tiểu Phàm, cho nên cũng không kinh ngạc chuyện cô mang thai. Chú Thảm Đan mặc dù lớn tuổi chút, nhưng lại là một người đàn ông rất có sức quyến rũ, cha so với mẹ cũng lớn hơn 14 tuổi, không phải cũng vô cùng thương yêu mẹ sao? Cho nên anh đối với người em rể là Thảm Đan này rất có hảo cảm.

Đột nhiên, Chú Thảm biến thành em rể, cảm giác là lạ.

.....

Thời điểm khi Tiểu Phàm kéo tay Thảm Đan đi vào Lâu đài Tĩnh Nguyệt, tất cả mọi người trong nhà đều chen đến cửa nghênh đón bọn họ. Tiểu Phàm biết bọn họ đều là những người anh em của ba cùng với người nhà của họ. Chú Bách Hồ hào phóng, Chú Sơn Miêu mị hoặc, Chú Thanh Long quý quyết, xảo trá, Chú Ngân Báo bướng bỉnh để cho cô ấn tượng rất sâu, mấy người bác gái cũng rất đặc sắc. Cô rất kỳ quái chú Ngân Báo anh tuấn như vậy, vậy mà lại vẫn còn độc thân. Hàn Tuấn Vũ là con trai của Chú Sơn Miêu, tính tình cũng không khác biệt mấy so với chú Sơn Miêu, làm cho người ta mịt mờ (không rõ). Chị Duẫn Nhi kia thì rất an tĩnh, chỉ là rất không ngừng nhìn gương mặt nghiêm nghị của Thượng Tể. Tiểu Phàm thật tò mò quan hệ của hai người kia. Nếu nói anh không thích Duẫn Nhi, khi cô muốn uống nước thì anh đã đem cái ly đưa tới trước mặt cô, thời điểm khi cô muốn ăn trái cây, anh lại đem mâm đựng trái cây đưa tới. Tiểu Phàm cảm thấy rất thú vị. Anh rõ ràng cũng rất coi trọng Duẫn Nhi, ngoài mặt lại giả vờ làm ra một bộ lạnh lùng, không khuyến khích người đến gần. Chị Duẫn Nhi rất uất ức nha!

Bữa tiệc chào mừng này vô cùng náo nhiệt, điều duy nhất khiến Tiểu Phàm cảm thấy khiếp sợ chính là thái độ của Lăng Thượng Phi. Cô ta vậy mà lại nhiệt tình ôm lấy cô, lấy lòng cô. Đây là chuyện trước kia chưa bao giờ có.

"Tiểu Phàm, thật xin lỗi. Lúc trước chị không biết em là con gái của cha mẹ, thái độ đối với em không tốt. Em hãy tha thứ cho chị nhé?" Lăng Thượng Phi lấy lòng hỏi.

"Chuyện trước kia hãy để cho nó qua đi." Tiểu Phàm bình tĩnh cười nói.

"Đây mới đúng là chị em tốt." Hi Nguyên vui vẻ khoác tay lên vai hai người con gái, nói với hai người, "Các con có thể quên hết ân oán trước kia, mẹ thật vui mừng."

"Mẹ, trước kia đều là lỗi của Tiểu Phi. Tiểu Phi về sau nhất định sẽ thương yêu em gái Tiểu Phàm thật tốt." Lăng Thượng Phi một bộ dạng ăn năn nhận lỗi, khiến Tiểu Phàm tìm không điểm gì không tốt.

"Cám ơn chị Tiểu Phi." Tiểu Phàm đối với Lăng Thượng Phi đột nhiên thay đổi vẫn có chút không thích ứng, cô có chút xa cách nhìn cô ta.

"Em gái Tiểu Phàm, đây là cà phê chị tự mình pha cho em, nếu như em tha thứ cho chị, thì hãy uống ly cà phê này nhé." Lăng Thượng Phi từ trên bàn bên cạnh bung lên một ly cà phê bốc khói, bung cho Tiểu Phàm, nụ cười trên mặt ngọt ngào đến mức có gì đó không thật.

Lăng Khắc Cốt vừa cùng Thảm Đan nói chuyện, vừa thâm trầm nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Lăng Thượng Phi. Khi anh thấy cà phê trong tay Lăng Thượng Phi thì khần trương đến nhăn mặt, muốn cất bước đi về phía Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm đưa trả lại ly cà phê cho Thượng phi, sau đó cười nói: "Chị Tiểu Phi, thật ngại quá, em mang thai, Thẩm Đan không cho phép em đụng vào cà phê."

"Không sao." Nụ cười của Tiểu Phi hơi khác thường. Trong đáy mắt tươi cười của cô ta có lạnh ý cùng chút nản lòng thoáng qua.

Lăng Khắc Cốt nghe được lời Tiểu Phàm nói, môi mông lộ ra nụ cười bình tĩnh.

"Thẩm Đan, tiểu tử này, tốc độ của cậu cũng quá nhanh đi?" Sơn Miêu nhạo báng đấm Thẩm Đan một quyền, "Tiểu Phàm mới 18 tuổi, cậu để cho con bé nhỏ như vậy liên sinh con."

"Hi Nguyên sinh Tiểu Tễ thì cũng 18 tuổi, Tiểu Phàm không nhỏ." Thẩm Đan liếc mắt nhìn Tiểu Phàm, đáy mắt ẩn ẩn tình yêu không cách nào che giấu được.

"Thẩm Đan, cậu là thực sự yêu Tiểu Phàm hay chỉ là tìm người thay thế?" Lăng Khắc Cốt lắc lắc ly rượu, hỏi ra nghi ngờ trong lòng. Thẩm Đan đã từng là tình địch mạnh nhất của anh, để cho anh ghen ghét rất nhiều lần, anh không hy vọng Thẩm Đan là bởi vì không có được tình yêu của bé con, mới cưỡng chiếm Tiểu Phàm có bộ dáng vô cùng giống với bé con. Con gái của anh là bảo bối trân quý nhất trên thế giới, anh cũng không hy vọng bị Thẩm Đan làm thành thứ thế thân.

"Chuyện quen biết của tôi với Tiểu Phàm, tôi cũng không muốn nói dối, vừa bắt đầu là bởi vì dung mạo của cô ấy giống bé con, tôi mới bày trò an bài cô ấy vào làm nữ giúp việc cho nhà họ Thẩm. Chẳng qua tôi có thể thề với ngài, tôi là thật tâm yêu cô ấy, Tiểu Phàm Phàm cũng không phải là lựa chọn thay thế." Thẩm Đan nói đến cực kỳ thành khẩn, một chút qua loa cũng không có.

"Không để cho tôi thất vọng!" Lăng Khắc Cốt gạt đầu một cái, con ngươi đông lạnh mang theo ý uy hiếp.

Anh chỉ hi vọng con gái của mình có sống hạnh phúc.

Nói xong, anh ghé vào tai Bách Hổ nói mấy câu, Bách Hổ kinh ngạc há hốc mồm, cũng vội vàng sợ hãi đi về phía Lăng Thượng Phi, lo lắng đụng đổ ly cà phê kia trên tay cô ta.

"Tiểu Phi, có bị bỏng không?" Bách Hổ khẩn trương quan sát Lăng Thượng Phi, thấy cô không có bị bỏng mới thở phào nhẹ nhõm, "Đều do chú lỗ năng, cháu không có bị bỏng là chú an tâm rồi."

"Chú Bách Hổ, quần áo của chú bị bẩn rồi, để cháu đi lấy cho chú bộ đồ mặc nhà thay nhé." Thượng Tễ đi tới, lễ phép nói với Bách Hổ.

"Được, phiền toái Tiểu Tễ rồi." Bách Hổ nhe hàm răng trắng bóng ra, cười đi theo sau lưng Thượng Tễ lên lầu.

Sau khi anh thay đồ xong, liền đưa bộ quần áo đã bị dội cà phê kia cho một cấp dưới, nói: "Cầm nó đi phòng thí nghiệm làm hóa nghiệm."

"Dạ!" Thuộc hạ lập tức cầm y phục lặng yên không một tiếng động rời đi.

Một màn này trừ Lăng Khắc Cốt cùng Bách Hổ, cũng không có bất kỳ người nào biết.

Tiểu Phàm bị nụ cười dối trá của Lăng Thượng Phi làm cho rất phiền, cô viện cớ để rời khỏi Lăng Thượng Phi, đi tới trong góc yên lặng một chút uống nước chanh. Kể từ sau khi biết cô mang thai, Thẩm Đan ngay cả cà phê cũng không cho cô uống..., cô cũng biết đây là vì đứa bé, nên chỉ đành buông tha thêm muốn đối với cà phê.

Đột nhiên một bàn tay kéo cô đến phía sau cây cột, có cây cột to lớn cản trở, người trong phòng khách căn bản không nhìn thấy được hai người bọn họ.

"Anh Tuấn Vũ?" Tiểu Phàm kinh ngạc nhìn gương mặt có chút gầy của Hàn Tuấn Vũ, không hiểu anh sao lại túm cô đến phía sau cây cột.

Hàn Tuấn Vũ xòe bàn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt màu hồng của Tiểu Phàm, giọng nói khàn khàn hỏi: "Tiểu Phàm, anh ta đối với em có tốt không?"

Tiểu Phàm quay mặt, lúng túng nói: "Anh ấy rất thích em."

Hàn Tuấn Vũ đột nhiên ôm sát cô, ở bên tai cô đè nén nói: "Tôi cũng rất thích em. Tiểu Phàm, em không thể nghĩ tới tôi sao?"

"Anh Tuấn Vũ, anh đừng như vậy." Tiểu Phàm tránh ra khỏi cái ôm của anh, tràn đầy áy náy nhìn tròng mắt đen khô sờ của anh, "Chuyện tình cảm em cũng không có cách nào."

Hàn Tuấn Vũ một quyền đấm ở trên cây cột, môi mông ảo não mím chặt. Lúc Tiểu Phàm đứng ở bên cạnh Thẩm Đan cười đến rất vui vẻ, anh biết mình đời này đã không còn có cơ hội. Anh lần đầu tiên động lòng trước một cô bé, liền chịu khổ thất tình.

"Anh Tuấn Vũ, Tiểu Phàm cũng không có gì đặc biệt, có rất nhiều cô gái tốt hơn Tiểu Phàm, anh nhất định có thể tìm được cô gái so với Tiểu Phàm tốt hơn." Tiểu Phàm cố gắng an ủi Hàn Tuấn Vũ, cô không muốn nhìn thấy anh khổ sở.

Hàn Tuấn Vũ xoay người, tròng mắt đen mị hoặc cong lên: "Phía ngoài có rất nhiều hoa dại, yên tâm, anh Tuấn Vũ nghĩ sẽ không thể không tìm được."

"Vậy thì tốt." Tiểu Phàm thở phào nhẹ nhõm.

"Chú Thẩm mà đối với em không tốt, em liền nói cho tôi biết, tôi thay em dạy dỗ chú ấy." Hàn Tuấn Vũ vỗ ngực một cái, sáng khoái nói.

"Anh dám dạy dỗ Thẩm Đan?" Tiểu Phàm cười hì hì một tiếng.

Bàn về bối phận, Thẩm Đan và chú Sơn Miêu là anh em, anh Tuấn Vũ chỉ là một tiểu bối, sẽ dám sằng giọng với chú?

"Ai nói tôi không dám? Mặc kệ là ai, chỉ cần dám khi dễ em gái Tiểu Phàm, tôi sẽ là người đầu tiên không cho phép!" Hàn Tuấn Vũ cuồng ngoa cười nói.

"Em tin." Tiểu Phàm nghe Tuấn Vũ nói xong, cô cười gật đầu một cái.

Hàn Tuấn Vũ hướng Tiểu Phàm đưa tay phải ra, trong mắt tràn đầy chân thành tha thiết.

Tiểu Phàm vui vẻ cầm lấy.

Bữa tiệc qua đi, Hi Nguyên vốn là muốn Tiểu Phàm ở lại, nhưng Lăng Khắc Cốt lại không đồng ý, anh nói ở chỗ Thẩm Đan có nhân viên y tế túc trực, có thể chăm sóc tốt Tiểu Phàm đang mang thai, để Tiểu Phàm cùng Thẩm Đan về nhà. Vì thế, Hi Nguyên còn khó chịu cùng Lăng Khắc Cốt náo loạn chút ít.

"Lăng Khắc Cốt, có phải anh không thương con gái của chúng ta hay không?" Hi Nguyên đứng ở trong phòng ngủ, chất vấn Lăng Khắc Cốt vẫn đang như có điều suy nghĩ.

"Ai nói?" Lăng Khắc Cốt ôm lấy Hi Nguyên, cười lấy lòng cô, "Tiểu Phàm là con gái ngoan của chúng ta, anh đương nhiên yêu thương con bé."

"Vậy tại sao anh lại muốn đuổi con bé về? Con bé là người nhà họ Lăng, em muốn nó ở lại lâu dài Tinh Nguyệt." Hi Nguyên ngang ngược kháng nghị.

"Chờ thêm một chút. Bây giờ còn chưa đến lúc." trong mắt của Lăng Khắc Cốt có thoáng trầm tư, khiến Hi Nguyên nhìn không thấu.

"Vậy lúc nào thì mới được? Chẳng lẽ muốn chờ Tiểu Phàm kết hôn, sinh đứa bé, anh mới đồng ý để con bé trở về?" Hi Nguyên vẫn không chịu tha thứ cho cách làm của Lăng Khắc Cốt.

"Không cần lâu như vậy, chỉ cần đợi thêm hai ba ngày, chờ tôi anh xác định xong một chuyện, anh với em cùng nhau đón Tiểu Phàm về nhà." Lăng Khắc Cốt ôm lấy Hi Nguyên, đặt cô lên trên giường, vừa hôn cô vừa khuyên nhủ, "Đừng nóng giận, cười một cái."

Bị hôn Hi Nguyên quên cả tức giận, cười ôm lấy cổ của Lăng Khắc Cốt. Người đàn ông bá đạo này làm việc luôn có lý do của anh, cô sẽ không có tình gây sự với anh, chỉ là cô không nghĩ ra nguyên nhân cuối cùng là gì khiến cho anh cự tuyệt không cho Tiểu Phàm về nhà.

Lăng Khắc Cốt dùng nhiệt tình hôn khiến Hi Nguyên quên nghỉ ngơi trong lòng, cũng anh trầm luân vào bể dục.

Ba ngày sau, Bách Hổ mặt nặng nề đứng ở trong phòng làm việc của Lăng Khắc Cốt, đưa cho anh một phần báo cáo hóa nghiệm: "Lão đại, cậu hoài nghi là chính xác. Ly cà phê kia quả nhiên có kịch độc. Đó là một loại độc được vô sắc vô vị, người uống xong nó sẽ mất mạng sau 10 tiếng."

Lăng Khắc Cốt đắm một đắm trên mặt bàn, đôi mắt tinh anh của anh nheo lại, lo lắng nói: "Không hổ là con gái Lê Văn, trò học mà giỏi hơn thầy. Thủ đoạn của nó so với Lê Văn còn ác độc hơn."

"Lão đại, chúng ta nên làm như thế nào?" Bách Hổ hỏi ý kiến Lăng Khắc Cốt, "Luu con bé ở lâu dài Tinh Nguyệt sớm muộn gì cũng có tai họa."

"Nó sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, khẳng định sẽ còn có hành động. Anh phải cho người của anh theo dõi nó tóm nó tại hiện trường, tôi muốn khiến cho Tiểu Phi trăm miệng cũng không thể bào chữa." Lăng Khắc Cốt âm ngoan cười lạnh, dám dả thương bảo bối Tiểu Phàm của anh, sẽ phải có can đảm chịu đựng sự trừng phạt của anh.

"Dạ!" Bách Hổ gật đầu một cái, "Tôi sẽ khiến cho nó không thể cười được nữa!"

Lăng Thượng Phi ngồi ở trong xe thể thao màu đỏ của mình, cảm xúc căng mồi. Ắ muốn thử đến gần con nha đầu xấu xí Tiểu Phàm đó, lại phát hiện Tiểu Phàm được Thẩm Đan bảo vệ, ngay cả nhà họ Thẩm cũng không ra ngoài một bước.

Ắ nhất định phải giết chết Tường Tiểu Phàm! Không để cho nó cướp đi mọi thứ của mình.

Xa xa thấy cánh cổng lớn khắc hoa văn của nhà họ Thẩm mở ra, một chiếc Lincoln phiên bản dài từ trong biệt thự lái ra, Lăng Thượng Phi cảm ổng nhòm lên liếc mắt nhìn, phát hiện bên trong chỉ có hai người Tiểu Phàm và tài xế, ả lạnh khốc mà cười.

"Tường Tiểu Phàm, là mày tự ra ngoài tìm chết, cũng đừng trách tao lòng dạ ác độc." Lăng Thượng Phi khởi động xe hơi, từ từ đuổi theo chiếc Lincoln.

"Anh ở lại đây đợi tôi một lát, tôi đi mua vài món quần áo sơ sinh." Tiểu Phàm cười nói với tài xế. Cô mang thai đã hơn hai tháng, cô phải chuẩn bị từ sớm một chút vài bộ đồ sơ sinh, chờ thêm mấy tháng nữa bụng lớn, cô hoạt động sẽ có chút bất tiện, chắc chắn Thẩm Đan sẽ không để cho cô ra ngoài.

Tài xế cung kính gật đầu một cái, nhìn Tiểu Phàm xuống xe.

Tiểu Phàm đóng cửa xe, đi về hướng trung tâm mua sắm.

Lăng Thượng Phi nhảy xuống xe, bước nhanh đuổi theo. Bởi vì cửa trung tâm mua sắm có rất nhiều người, hại ả không có biện pháp nổ súng. ả mấy bước đuổi theo Tiểu Phàm, súng lục giấu dưới áo khoác chìa ngay lưng Tiểu Phàm, âm độc ra lệnh: "Đi theo tao!"

"Chị Tiểu Phi?" Tiểu Phàm kinh ngạc quay đầu lại, thấy cặp mắt Lăng Thượng Phi lộ ra oán khí.

"Mày dám kêu một tiếng khẩu súng trong tay tao liền tiến mày lên đường!" Lăng Thượng Phi dí dí khẩu súng lục, đầy uy hiếp nói.

Tiểu Phàm giờ mới hiểu được thứ dí bên hông là súng lục: "Chị Tiểu Phi, chị đừng làm chuyện điên rồ."

"Hừ! Để cho mày sống tao mới là đũa ngoét! Tường Tiểu Phàm, mày đừng nghĩ lấy được một phần tiền từ của tao. Đi cửa sau!" Lăng Thượng Phi sợ bị tài xế của Tiểu Phàm phát hiện, liền ra lệnh cho Tiểu Phàm từ cửa sau rời khỏi trung tâm mua sắm.

Trong lúc các cô đi tới con ngõ vắng tanh phía sau trung tâm mua sắm, Lăng Thượng Phi giờ súng lục lên, dí lên trán Tiểu Phàm, cô ta âm độc cười lạnh: "Tường Tiểu Phàm, không nghĩ tới hôm nay là ngày chết của mày đúng không? Yên tâm, tao sẽ cho mày được chết sáng khoái, không để cho mày phải chịu quá nhiều đau đớn đâu."

"Giết người phải đền mạng, chị nghĩ kỹ lại đi rồi hãy hành động." Tiểu Phàm tỉnh táo nhìn Lăng Thượng Phi. Nếu như số mạng đã định cô phải chết trong tay Lăng Thượng Phi, cô cũng không có cách nào.

"Tao sớm đã suy xét rất kỹ rồi! Trên cái thế giới này, có mày thì sẽ không có tao, có tao thì không có mày. Hai chúng ta chỉ có thể có một người sống. Mày nói xem tao sao có thể ngu tới mức để cho mày sống? Tường Tiểu Phàm, mày chịu chết đi!" Lăng Thượng Phi kéo chốt an toàn ra, ác độc muốn giết chết Tiểu Phàm.

Đang lúc này, một bàn tay nhanh chóng bắt được tay cầm súng đang giờ lên của cô ta, động tác lưu loát tháo bỏ đạn trong khẩu súng đã lên đạn, sau đó giao cô ta cho hộ vệ phía sau.

"Các người tại sao bắt tôi? Thẩm Đan, tôi là con gái Lăng Khắc Cốt, chú không có quyền đụng đến tôi!" Lăng Thượng Phi giương nanh múa vuốt hướng Thẩm Đan rống giận.

"Cô không phải là con gái Lăng Khắc Cốt, cô quên rồi sao? Mẹ cô là Tường Lệ Văn, ba cô thì không biết là tên đàn ông hoang dã nào. Đừng nghĩ lại lấy tên tuổi của Lăng Khắc Cốt ra mà điều võ dương oai, ông ấy đã sớm có chứng cứ về việc cô muốn hại Tiểu Phàm. Ly cà phê có độc kia . . ." Thẩm Đan lãnh khốc thương thức Lăng Thượng Phi đã không còn có sức mà rống giận được nữa, sau đó phát tay một cái với đám hộ vệ Lăng Khắc Cốt phải tới, "Mang cô ta trở về lâu đài Tinh Nguyệt!"

"Dạ!" Bọn cận vệ hướng Tiểu Phàm cung kính khom người, "Tiểu thư bảo trọng."

"Tiểu Phàm, em không sao chứ?" Thẩm Đan ném cây súng lục xuống trên mặt đất xong, liền tiến lên trước ôm lấy Tiểu Phàm còn chưa có từ trong hoảng sợ tỉnh hồn lại. Anh sau khi nhận được điện thoại của Lăng Khắc Cốt, lập tức một đường vượt đèn đỏ chạy tới, rốt cuộc cũng thành công cứu được Tiểu Phàm.

"Thẩm Đan!" Cuối cùng thoát ra từ trong nguy hiểm, Tiểu Phàm oa một tiếng khóc lên, tỉnh táo mới vừa rồi tất cả đều biến mất, cô như đứa bé ôm chặt hông của Thẩm Đan, oán trách đám lông ngực cứng rắn của anh, "Chú hừ! Làm sao chú có thể bây giờ mới tới? Chú có biết tôi sợ như thế nào không? Tôi cho là sẽ không còn được gặp lại chú nữa!"

"Tôi biết rồi." Thẩm Đan ôm chặt Tiểu Phàm, khẽ môi nhẹ nhếch lên, "Tôi cũng rất sợ không thể được gặp lại em như thế, một đường xông qua năm mươi cái đèn đỏ."

"Ôm chặt tôi!" Tiểu Phàm vẫn còn sợ hãi, ở trong ngực Thẩm Đan run rẩy. Chỉ thiếu một giây đồng hồ nữa là cô có thể không bao giờ còn được gặp lại Thẩm Đan. Ở gần một khắc đến gần cái chết kia, trong lòng của cô đều là Thẩm Đan, cô còn chưa kịp nói cho anh biết cô yêu anh, cứ như vậy mà rời khỏi, trong lòng rất không cam lòng.

"Tiểu Phàm, tôi sẽ không để cho em bị thương! Vừa rồi trên đường chạy tới đây tôi vẫn lo lắng không có cơ hội nói với em rằng tôi yêu em!" Thẩm Đan đau lòng ôm lấy Tiểu Phàm.

"Em cũng vậy! em cũng sợ mình không còn cơ hội nói với anh ba chữ kia." Tiểu Phàm rúc ở trước ngực Thẩm Đan xong, vừa khóc vừa cười.

Thẩm Đan nâng mặt của cô lên, vừa lau trên nước mắt mặt cô, vừa dịu dàng trầm giọng nói: "Tôi muốn nghe, nói cho tôi nghe."

"Không nói." Tiểu Phàm đỏ mặt rừ rừ mắt xuống, hiện tại trận kịch tính kia qua đi, cô ngược lại ngượng ngùng mở miệng.

"Nói mau, nếu không tới nay tôi không để cho em nghỉ ngơi." Thẩm Đan xấu xa cười, âm thanh lộ ra mê hoặc.

"Chú hừ!" Tiểu Phàm đẩy Thẩm Đan ra, đỏ mặt chạy đi.

Thẩm Đan một phát kéo cô về, ở bên tai cô thầm tình bày tỏ: "Tiểu Phàm, tôi yêu em."

Đối với việc Thẩm Đan đột nhiên bày tỏ, ở bên trong lòng của Tiểu Phàm tràn lên con sóng ầm ập, cô khẽ chớp chớp đôi mi suy nghĩ, dưới cái nhìn đầy khát vọng cùng trông ngóng của Thẩm Đan khẽ mở môi hồng: "Em cũng yêu anh."

Thẩm Đan vừa nghe thấy chữ yêu của cô, kích động như một cậu nhóc ôm lấy cô, ở trên đường xoay mấy vòng. Đi người đi đường ngang qua cũng vui mừng cười nhìn sự điên cuồng của bọn họ. Giờ khắc này đã không cần diễn tả bằng ngôn từ, chỉ có thật tình chúc phúc.

Một tháng sau, Thẩm Đan cùng Tiểu Phàm tại nhà hàng sang trọng nhất dưới cờ của Ứng tập đoàn cử hành hôn lễ trang trọng, ký giả được mời tới có tới mấy trăm người, mọi người dùng máy ảnh, ghi lại giờ phút hạnh phúc ngọt ngào này của bọn họ.

Đêm tân hôn, Tiểu Phàm toàn thân trần trụi núp ở phía dưới Thẩm Đan, thừa nhận công kích dũng mãnh của anh, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc. Thẩm Đan, người đàn ông vô cùng giàu sức quyến rũ này rốt cuộc trở thành chồng của cô, bọn họ dặt tay nhau trước mặt thượng đế, thề lời thề cùng nhau đi đến hết cuộc đời.

"Tiểu Phàm, yêu em là hạnh phúc lớn nhất đời này của tôi." Thẩm Đan vui thật sâu vào trong dòng suối ngọt ngào tốt đẹp của Tiểu Phàm, hưởng thụ hạnh phúc được bao chặt lấy.

"Em cũng vậy. Yêu anh em vĩnh viễn không hối hận." Tiểu Phàm và Thẩm Đan mười ngón tay đan xen, nhẹ nhàng nói ra những quyến luyến, thâm tình của bản thân.

Thẩm Đan đột nhiên nâng hai chân Tiểu Phàm lên, dũng mãnh xâm nhập: "Tôi muốn cho em một đêm động phòng hoa chúc vĩnh viễn khó quên."

Nói xong, Thẩm Đan tựa như một mãnh thú vĩnh viễn cũng không biết mệt mỏi, không ngừng đoạt lấy sự đẹp đẽ của Tiểu Phàm, kích tình nhộn nhạo, cả đêm kiều diễm. . . .

Bởi vì Tiểu Phàm mang thai, Thẩm Đan trở nên cực kỳ cẩn thận, anh như bảo mẫu hầu ở bên cạnh Tiểu Phàm, không cho cô làm cái này, không cho cô làm cái kia, liền cô muốn giờ tay giá sách để lấy một cuốn sách anh cũng không cho, nói là sẽ động thai khí.

"Thẩm Đan tiên sinh, tôi đã 5 tháng rồi, đừng có đựng một chút lại kêu động thai khí!" Tiểu Phàm bắt đầu đi lác đầu. Anh quả thật coi cô như kẻ tàn phế không có tay chân, chỉ còn thiếu ăn cơm không kêu người đút cho cô nữa thôi.

"Đây là đứa con đầu tiên của chúng ta, vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn." Thẩm Đan từ trên giá sách lấy xuống cuốn tiểu thuyết mà Tiểu Phàm muốn, cẩn thận từng li từng tí đỡ bụng bầu Tiểu Phàm đi ra khỏi thư phòng.

"Buổi tối lúc làm chuyện đó sao em không thấy anh nói cần phải cẩn thận?" Tiểu Phàm oán trách trừng Thẩm Đan một cái, "Cẩn thận cái gì mà cẩn thận."

"Bác sĩ nói rồi, chỉ cần qua ba tháng, là có thể muốn em tùy ý. Lại nói anh rất cẩn thận, chưa bao giờ dùng sức làm đau em." Thẩm Đan vô tội nhìn Tiểu Phàm, một chút cũng không có khí thế hùng bá tam quân của một tổng giám đốc.

"Anh...anh...anh. Như vậy gọi là cẩn thận? Em còn không phải ngày ngày bị anh lèm cho gào rống hay sao?" Tiểu Phàm tức giận tới mức cắn răng. Nào có người đàn ông nào lại có thể cứng giọng nói trắng thành đen như vậy chứ, sau khi kết hôn cô mới phát hiện, chồng của cô căn bản chính là một phần tử nguy hiểm giả trụ ẩn cọt, phức tạp vô cùng.

"Em lúc đó là rên rỉ hạnh phúc." Thẩm Đan toét môi trái tim ra, cười đến rất tà ác.

"Rên rỉ hạnh phúc? Thẩm Đan, em muốn cắn chết anh!" Tiểu Phàm nói không lại Thẩm Đan, chỉ muốn hung hăng bóp chết anh thôi. Người đàn ông này, thật là yêu nghiệt!

Thẩm Đan đặt cô ngã ra ở trên ghế sa lon, sau đó xé mở ngực áo sơ mi, ác ý cười nói: "Hoan nghênh em cắn nơi này, nhớ phải dùng sức một chút."

Tiểu Phàm nhìn hai chấm nhỏ hồng hồng đung đưa ở trước mặt mình, vừa tức vừa thẹn: "Không biết xấu hổ!"

Thẩm Đan cười tà che miệng Tiểu Phàm lại, tứ chi của anh chống đỡ ở trên ghế salon, tận lực để không đè ép lên bụng của Tiểu Phàm. Anh vẫn luôn cực kỳ cẩn thận bảo vệ bảo bối của bọn họ, thời điểm mỗi lần làm chuyện như vậy đều có chú ý tới tư thế cơ thể, cho nên anh mới lớn mật muốn Tiểu Phàm như vậy.

Anh phát hiện mình càng ngày càng không thể tách rời được khỏi Tiểu Phàm, nụ cười tinh khiết của cô thường thường sẽ mê hoặc khiến cho anh quên thở, chỉ muốn thật sâu vui vào trong thân thể của cô.

Có thể nhìn con gái ngọt ngào gả cho Thẩm Đan, Hi Nguyên cảm thấy có loại kiều ngạo của người làm mẹ. Con gái của bọn họ lúc đứng ở bên cạnh Thẩm Đan khuôn mặt tươi cười vui vẻ để cho cô vô cùng vui mừng.

Một ngày nào đó, cô đột nhiên nhớ tới mấy kẻ cố gắng làm tổn thương Tiểu Phàm, phá hư hạnh phúc của hai mẹ con cô, liền nghi ngờ bò dậy từ trên người của Lăng Khắc Cốt: "Lăng, rốt cuộc anh đã đưa Lệ Vãn và Tiểu Phi tới đâu rồi?"

"Chuyện này không cần em phải hao phí tâm tư. Em chỉ cần biết họ sẽ không còn có cơ hội tổn thương em và Tiểu Phàm nữa là được." Lăng Khắc Cốt

kéo Hi Nguyên xuống, sử dụng nụ hôn nóng bỏng mê hoặc của anh để lấy lòng Hi Nguyên, khiến cho cô không còn có cơ hội mở miệng hỏi anh về cái vấn đề kia nữa.

Anh không muốn để cho bé con biết quá nhiều về những điều máu tanh xấu xa kia, anh muốn bé con vĩnh viễn là bé con ngây thơ thiện lương, người phụ nữ mà Lăng Khắc Cốt anh thích nhất.

"Ghét! Anh lại dùng chiêu này!" Khi Hi Nguyên từ trong sự kích tình phục hồi lại tinh thần thì mới ý thức được mình lại trúng kế của anh, bị anh ăn sạch sành sanh xong rồi thì quên mất sạch vấn đề đang muốn hỏi.

Lăng Khắc Cốt vội vã mặc quần áo, cười trấn an Hi Nguyên: "Bé con đừng nóng giận, đợi anh đi làm về rồi lại từ từ chất vấn anh có được hay không."

"Chờ anh tan việc, không biết anh có lại đem em. Dù sao anh chỉ cần thành thực có thành ý nói cho em biết là được rồi." Hi Nguyên tức giận đập Lăng Khắc Cốt một cước. Anh vốn lúc nào cũng vô đoán như vậy, anh cho là tốt sẽ nói cho cô biết, cho là không tốt liền trực tiếp giấu giếm cô. Cô muốn biết Tiểu Phi rốt cuộc như thế nào? Có phải bị Lăng Khắc Cốt giết hay không, anh chỉ lắc đầu một cái, lạnh nhạt cười nói: "Cô ta còn sống, chỉ là không thể trở về nhà."

Anh trả lời như vậy càng khiến cho cô thêm tò mò về tình cảnh của Tiểu Phi.

Cô biết Khắc Cốt hiểu rõ cô là người mềm lòng, sợ cô tha thứ cho Tiểu Phi, cuối cùng bị rấn cắn, cho nên cũng không cố truy lùng ngọn nguồn vấn đề nữa. Cô chỉ cần biết anh không tổn thương Tiểu Phi là được rồi.

.

Ở một nơi rất xa tại Indonesia, có một bộ lạc thổ dân. Có hai người phụ nữ bị chặt hết tứ chi, bị hai cây xích sắt buộc lại phơi giữa quảng trường nắng gắt. Trên người bọn họ ngay cả một vật che lại chỗ kín cũng không có, bất kỳ người đàn ông nào muốn bọn họ cũng có thể đi tới phát tiết.

"Tuồng Tiểu Phàm, tao sẽ không bỏ qua cho mày!" Nhìn người đàn ông bản thủ giống như một tên ăn xin trên người mình, Lăng Thượng Phi bị phẫn kêu to.

"Kêu là cái gì? ! Con đàn bà điên! (Thổ ngữ)" người thổ dân dùng tiếng địa phương bất mãn nguyên rủa. Hắn túm mái tóc rối bù như một mớ rạ của Lăng Thượng Phi, hung hăng ấn đầu cô ta xuống mặt đất, khi tiếng vang thanh thúy do va chạm với mặt đất phát ra thì người đàn ông cười thỏa mãn, hắn căn bản không quan tâm người đàn bà không có chân tay phía dưới thân này bị thương nặng bao nhiêu, chỉ muốn làm nhục ả, ở trên người ả tìm lấy sự hoan lạc.

"Ân ân ân. Ừm." Tuồng Lệ Văn đầu lười bị cắt chỉ có thể mở một đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm, nhìn con gái mình bị một con quỷ trâu tồn thương, ả lại không thể làm gì được.

Hai mẹ con họ lúc này chính là hai hoạt tử nhân so người chết cũng không bằng. Nếu như chết ngược lại là một loại giải thoát. Nhưng người của Lăng Khắc Cốt vẫn luôn ở chung quanh giám thị bọn họ, hắn không cho ả cửa để chết, lại không chịu để cho họ sống tốt.

Cuộc sống còn không bằng chết này quá khó chịu, ả thật muốn đập đầu chết.

"Mày rống cái gì mà rống? (Thổ ngữ)" một người đàn ông khác một thân bản thủ toàn đất cười đi tới, hắn vừa nhéo cổ của Tuồng Lệ Văn, vừa tấn công vào thân thể của ả.

"Lăng Hi Nguyên, Tuồng Tiểu Phàm, tao thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các người!" Lăng Thượng Phi vẫn còn có thể nói được hướng lên bầu trời rống to. ả thật oán sao ngay từ đầu không giết chết Tuồng Tiểu Phàm. Nếu như Tuồng Tiểu Phàm chết rồi, ả hôm nay vẫn còn là tiểu công chúa phong quang vô hạn của tập đoàn Lăng thị, trải qua cuộc sống chốn thiên đường.

Nhưng cả có hối hận thế nào thì cũng đã muộn, dưới sự giám sát của mấy chục tay thủ vệ, mất đi năng lực hành động, ả và mẹ ả căn bản không ách nào rời khỏi chốn địa ngục giữa nhân gian này, mỗi ngày trải qua cuộc sống không bằng chết . . .

Vài năm sau, một đêm ngập tràn sự lạnh lẽo âm u, khi bộ lạc người bản xứ đều tiến vào mộng đẹp rồi, một chiếc máy bay trực thăng từ trên trời giáng xuống, đáp xuống hòn đảo hoang vắng này.

Lăng Khắc Cốt như Satan, cười lạnh đi về phía quảng trường nơi có Tuồng Lệ Văn và Lăng Thượng Phi ở đó.

Xa xa, anh liền nghe thấy âm thanh rên rỉ đầy quý nị. Anh tình tường nhận ra nó là do ai phát ra

Anh nện bước chân ưu nhã đến gần Tuồng Lệ Văn và Lăng Thượng Phi, trông mắt đen âm chí lãnh khốc liếc nhìn hai người đàn bà nằm trên đất còn yếu ớt hơn cả một cỏ thì thể kia.

"Tiểu Phi, mày nói có thành quỷ cũng không tha cho tao? Mày muốn giết Tiểu Phàm?" Lăng Khắc Cốt Lãnh Ngạo mà cười hỏi.

"Tôi hận mình năng lực quá nhỏ, không có giết chết Tuồng Tiểu Phàm." Lăng Thượng Phi giống như người điên, ngược đôi mắt cuồng ngạo lên nhìn Lăng Khắc Cốt.

"Mày muốn có cửa để có thành quỷ cùng muốn giết chết tao? Tao cho mày cơ hội!" ngón tay Lăng Khắc Cốt vô tình nhẹ nhàng xẹt qua cái cổ của Lăng

Thượng Phi và Tường Lệ Vãn, chỉ thấy hai người này ngay cả một tiếng cứu mạng cũng không kịp thốt lên, đôi mắt tròn trĩnh không cam lòng mà chết đi.

Hai ngón tay Lăng Khắc Cốt so với dao nhọn sắc bén nhất thế giới này còn lợi hại hơn.

Anh đá đá hai cổ thi thể lẫn lóc ở dưới đất, nói với tùy tùng phía sau lưng: "Ném bọn chúng xuống biển làm mồi cho cá."

"Dạ!" Tùy tùng cung kính khom lưng, nghe lệnh kéo hai cái xác kia đi.

Lăng Khắc Cốt ngược gương mặt tuấn lãng lên, nhìn về bầu trời màu xám tro nơi xa, từ mũi phát ra âm thanh hừ lạnh không thể nghe rõ.

Mười năm, đủ rồi. Hai người phụ nữ này bị đám người không ra người hành hạ như vậy là đủ rồi. Để cho bọn học được giải thoát thôi.

Từ đó về sau, trần về với trần, đất về với đất, khiến tất cả ân oán hận thù cũng theo gió mà bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.